

Ảnh VII Tâm Trạng

Đám Cưới Già Môn

Thiên Ước
Đức Anh

Truyện ngắn

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26: Không Ai Ngốc Nghếch](#)

[Chương 27: Bớt Sợ Hãi](#)

[Chương 28: Hai Kẻ Nhát Gan](#)

[Chương 29: Đánh Chết Mày Cho Rồi](#)

[Chương 30: Giải Quyết](#)
[Chương 31: Đắt Lắm Đây](#)
[Chương 32: Một Phòng](#)
[Chương 33: Hà An Đi Chết](#)
[Chương 34: Không Tám Chuyện](#)
[Chương 35: Rõ Đều](#)
[Chương 36: Mùa Màng Bội Thu](#)
[Chương 37: Bị Lợn Gặm Mất Rồi](#)
[Chương 38: Kgs](#)
[Chương 39: Giá Trị Của Một Chiếc Xe Đạp](#)
[Chương 40: An An](#)
[Chương 41: Ghen Tị Với Anh Quá, An An Ơi!](#)
[Chương 42: Của Anh À?](#)
[Chương 43: Bẩn Rồi](#)
[Chương 44: Bẩn Rồi \[2\]](#)
[Chương 45: Tần Thiên Của Lục Gia](#)
[Chương 46: Phong Cách](#)
[Chương 47: Những Từ Ngữ Đáng Cấp Sang Trọng](#)
[Chương 48: Một Trái Táo Trở Thành Tâm Điểm Chú Ý](#)
[Chương 49: Chỉ Có Tốt Hơn](#)
[Chương 50: Mồm Miệng Chua Ngoa](#)
[Chương 51: Đền Cho Anh](#)
[Chương 52: Giá Trị Của Nó](#)
[Chương 53: Tự Luyện](#)
[Chương 54: Cắt Đầu Bỏ Đuôi Giữ Phần Giữa](#)
[Chương 55: Giữ Khoảng Cách](#)
[Chương 56: Người Ta Còn Quỳ Một Gối Xuống Đất Ấy](#)
[Chương 57: Đồ Thần Kinh](#)
[Chương 58: Nếu Còn Không Đạt Nửa Sẽ Bỏ Đôi Anh Ra](#)
[Chương 59: Thể Diện Là Do Mình Giữ Lấy](#)
[Chương 60: Nếu Có Người Thích Hà An](#)
[Chương 61: Không Tin](#)

Chương 62: Anh Hai Du Thích Chị Gái Chúng Ta

Chương 63: Thường Ngày

Chương 64: Sự Mất Tự Nhiên Của Người Nào Đó

Chương 65: Có Ba Em Ở Đó, Em Còn Tâm Trạng Nhớ Anh À?

Chương 66: Anh Thử Đắc Tội Với Em Xem

Chương 67: Giải Quyết Hoàn Hảo

Chương 68: Ánh Sáng Lập Lờ

Chương 69: Tài Liệu Mới

Chương 70: Tiểu Mỹ Nhân Ngoan Ngoãn Đợi Em

Chương 71: Muộn Nhất Là Mười Hai Giờ Phải Trở Về

Chương 72: Bên Cạnh Có Quán Karaoke Cũng Không Tồi

Chương 73: Không Khí Dày Đặc

Chương 74: Anh Đang Ở Đâu

Chương 75: Chắc Là May Mắn

Chương 76: Phú Quý Cũng Không Được Khuất Phục

Chương 77: Rau Khô

Chương 78: Rau Chân Vịt Khô

Chương 79: Lần Thứ Hai

Chương 80: Anh Có Lý

Chương 81: Hai Người

Chương 82: Chiến Tranh Lạnh

Chương 83: Làm Lành

Chương 84: Mời Rượu

Chương 85: Mùa Đông Ấm Ấp Vừa Bắt Đầu

Chương 86: Đùng Đau Lòng

Chương 87: Ba Mẹ Anh

Chương 88: Không Quan Tâm

Chương 89: Con Gái Thứ Ba

Chương 90: Chúc Mừng Năm Mới

Chương 91: Gửi Tin Nhắn

Chương 92: Nấu Cho Em Ăn

Chương 93: Đi Qua

[Chương 94: Tốt Số](#)
[Chương 95: Hai Thế Giới](#)
[Chương 96: Một Nhà](#)
[Chương 97: Anh Ý](#)
[Chương 98: Không Thể Ngăn Chặn](#)
[Chương 99: Chưa Từng Ngừng Nghĩ](#)
[Chương 100: Lăn Viếng Thăm Tiếp Theo](#)
[Chương 101: Ngắm Nhìn Em](#)
[Chương 102: Dính Lấy Anh](#)
[Chương 103: Đừng Có Xấu Tính Như Vậy](#)
[Chương 104: Sao Lại Không Hỏi Được Chứ?](#)
[Chương 105: Nhìn Em](#)
[Chương 106: Tay Nghề Không Tôi](#)
[Chương 107: Anh, Truyền Cho Anh](#)
[Chương 108: Năm Thứ Tư](#)
[Chương 109: Sự Bắt Đầu Bi Thảm](#)
[Chương 110: Qua Đây, Đừng Tự Tìm Đường Chết](#)
[Chương 111: Nghĩ Một Đẳng Làm Một Nèo](#)
[Chương 112: Phát Hiện Ra Bạn Trai Rất Giàu Thì Phải Làm Sao Đ Y?](#)
[Chương 113: Vừa Ấm Ấp Vừa Bắn Khoăn](#)
[Chương 114: Sao Tâm Trạng Lại Thay Đổi](#)
[Chương 115: Chiếc Vòng Tay Bị Lãng Quên Từ L U](#)
[Chương 116: Bực Bội](#)
[Chương 117: Rõ Ràng Lúc Bắt Đầu Rất Tốt](#)
[Chương 118: Phù Hợp Rất Quan Trọng](#)
[Chương 119: Không Thể Mặc Kệ](#)
[Chương 120: Chiến Tranh Lạnh](#)
[Chương 121: Năng Ấm Cuối Cùng](#)
[Chương 122: Cô Bại Nào](#)
[Chương 123: Không Muốn Làm Ceo Cưới Tiểu Hà An Nữa](#)
[Chương 124: Cải Nhau](#)
[Chương 125: Chia Tay?](#)

[Chương 126: Thật Không? Chia Tay Rồi?](#)
[Chương 127: Con?](#)
[Chương 128: Không Tìm Thấy?](#)
[Chương 129: Giữ? Không Giữ](#)
[Chương 130: Bạn Đến Chơi](#)
[Chương 131: Hạ Sùi Cảo?](#)
[Chương 132: Thương Thương](#)
[Chương 133: Bị Cảm](#)
[Chương 134: Thay Ca](#)
[Chương 135: Từ Chức](#)
[Chương 136: Hồi Ức](#)
[Chương 137: Mời Khách](#)
[Chương 138: Thông Gia? Đừng Nói Lung Tung](#)
[Chương 139: Cô Hài Tôi?](#)
[Chương 140: Mua Mua Mua](#)
[Chương 141: Công Tác Chuẩn Bị](#)
[Chương 142: Phát Giác](#)
[Chương 143: Tỏ Tình, Về Nhà](#)
[Chương 144: Người Một Nhà](#)
[Chương 145: Tết](#)
[Chương 146: Có Người Biết Rồi](#)
[Chương 147: Hạ Vũ](#)
[Chương 148: Lên Ăn](#)
[Chương 149: Ba Mẹ Bất Lương?](#)
[Chương 150: Báo Cáo](#)
[Chương 151: Chuyện Phiếm](#)
[Chương 152: Lo Lắng](#)
[Chương 153: Bịa Đặt](#)
[Chương 154: Phiêu Một Chút](#)
[Chương 155: Đăng Cấp Hàn Huyền:](#)
[Chương 156: Bỏ Phiếu](#)
[Chương 157: Mặt Dày Mày Dạn](#)

Chương 158: Cô Không Thể

Chương 159: Đã Từng Là Một Triệu Hai Trăm Nghìn

Chương 160: Vương Phong Long Và Hạ Diệu Diệu

Chương 161: Ai Đã Từng Thành Công?

Chương 162: Biên Tập Hạ, Bạn Trai Cũ Của Chị Là Người Như Thế Nào

Chương 163: Xuân Đến Hoa Nở

Chương 164: Không Đến Nỗi

Chương 165: Anh Sẽ Nuôi Em Cả Đời

Chương 166: Không Được Mách Tội

Chương 167: Làm Phiền Rồi

Chương 168: Chú Thỏ Nhỏ (1)

Chương 169: Chú Thỏ Con (2)

Chương 170: Chú Thỏ Con (3)

Chương 171: Chú Thỏ Con (4)

Chương 172: Chú Thỏ Con (5)

Chương 173: Chúng Tôi Là Bạn Cùng Trường

Chương 174: May Mà Lúc Đầu Cậu Đá Anh Ta Rồi

Chương 175: Nói Chia Tay Rất Kỳ Lạ Sao?

Chương 176: Chú Ý, Chú Ý

Chương 177: Mất Phong Cách

Chương 178: Phiền Cậu

Chương 179: Chuyện Hoa Hàng (1)

Chương 180: Chuyện Hoa Hàng (2)

Chương 181: Chuyện Hoa Hàng (3)

Chương 182: Chuyện Ở Hoa Hàng (4)

Chương 183: Chuyện Ở Hoa Hàng (5)

Chương 184: Chuyện Ở Hoa Hàng (6)

Chương 185: Chuyện Ở Hoa Hàng (7)

Chương 186: Chuyện Ở Hoa Hàng (8)

Chương 187: Chuyện Ở Hoa Hàng (9)

Chương 188: Chuyện Ở Hoa Hàng (9)

Chương 189: Chuyện Ở Hoa Hàng (10)

[Chương 190: Chuyện Ở Hoa Hàng \(11\)](#)
[Chương 191: Chuyện Ở Hoa Hàng \(12\)](#)
[Chương 192: Chuyện Ở Hoa Hàng \(13\)](#)
[Chương 193: Chuyện Ở Hoa Hàng \(14\)](#)
[Chương 194: Chuyện Ở Hoa Hàng](#)
[Chương 195: Người Khác Hoang Mang Lo Sợ](#)
[Chương 196: Giống Cái Gì?](#)
[Chương 197: Nỗi Lo Của Hạ Vũ \(1\)](#)
[Chương 198: Tâm Trạng Tốt](#)
[Chương 199: Không Nên Gặp!](#)
[Chương 200: Nỗi Lo Của Hạ Vũ \(2\)](#)
[Chương 201: Nỗi Lo Của Hạ Vũ \(3\)](#)
[Chương 202: Nói Rồi](#)
[Chương 203: Bờ Hồ Đại Minh](#)
[Chương 204: Số Điện Thoại Quen Thuộc](#)
[Chương 205: Ván Cờ Bắt Đầu](#)
[Chương 206: Diệu Vs An \(1\)](#)
[Chương 207: Diệu Vs An \(2\)](#)
[Chương 208: Diệu Vs An \(3\)](#)
[Chương 209: Diệu Vs An \(4\)](#)
[Chương 210: Ba Ruột Của Thượng Thượng](#)
[Chương 211: Đi Tìm Hà An](#)
[Chương 212: Cô Tìm Anh Có Chuyện Gì?](#)
[Chương 213: Chuyện này Cứ Như vậy Cho Qua](#)
[Chương 214: Chính Là Nói Như vậy](#)
[Chương 215: Thượng Thượng Và Hà Mộc An \(1\)](#)
[Chương 216: Thượng Thượng Và Hà Mộc An \(2\)](#)
[Chương 217: Thượng Thượng Và Hà Mộc An \(3\)](#)
[Chương 218: Thượng Thượng Và Hà Mộc An \(4\)](#)
[Chương 219: Thượng Thượng Và Hà Mộc An \(5\)](#)
[Chương 220: Thượng Thượng Và Hà Mộc An \(6\)](#)
[Chương 221: Hạ Diệu Diệu Và Hà Mộc An \(1\)](#)

Chương 222: Hạ Diệu Diệu Và Hà Mộc An (2).

Chương 223: Hạ Diệu Diệu Và Hà Mộc An (3).

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nam nữ trẻ tuổi yêu đương là một chuyện rất bình thường, rất đơn giản, nhất là vào thời đại học không cần tốn nhiều tiền, cũng là lứa tuổi khá đơn thuần.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bạn không phải “hot boy - hot girl”, người bạn theo đuổi cũng không phải “hot boy - hot girl”. Đơn giản là hai người bị đối phương thu hút, chứ không phải suy đoán thận trọng, tránh như rắn độc hay thú dữ, hai người phải trải qua nhiều kiểu thăm dò, tiếp xúc nhiều phương diện mới có thể tu thành chính quả.

Tình yêu thông thường chính là một bên thấy bên còn lại vừa mắt, sau đó chủ động tấn công. Kết quả chỉ có hai khả năng, yêu hoặc không yêu.

Bên bị từ chối sẽ chẳng dây dưa không dứt đến mức dùng mọi thủ đoạn, vì đối phương chưa quá ưu tú đến mức đó. Tình yêu nhỏ bé của Hạ Diệu Diệu cũng dễ dàng như vậy. Năm nay cô đang học năm hai đại học, chỉ dùng một chai nước khoáng để “cưa trai”. Vâng! Chính xác là một chai nước khoáng, không hơn không kém! Đó là học kỳ thứ hai của năm nhất, trong trận đấu giao hữu bóng rổ cuối cùng giữa tiết trời nắng đổ lửa, rất nhiều nữ sinh vây quanh “Tiên phong sân cỏ”, “Hoàng tử hậu vệ” muốn nhân cơ hội chen vào quan tâm hỏi han, nhưng lại bị nữ trợ lý ngăn lại bên ngoài sân bóng.

Nhân lúc hỗn loạn, Hạ Diệu Diệu chen vào trong, đưa một chai nước suối cho nam sinh số 8 đang ngồi một góc không ai hỏi han đến.

Nam sinh số 8 nhìn cô, vô cùng điềm tĩnh, thậm chí còn chẳng nhúu mày lấy một cái. Đến giờ Hạ Diệu Diệu vẫn còn nhớ rất rõ ánh mắt của anh, ấn tượng sâu sắc làm tim cô loạn nhịp, nhưng cô vẫn phải cố gắng trấn tĩnh lại mỉm cười với anh.

Số 8 do dự một giây sau đó mới uống. Chuyện còn lại thì thuận nước đẩy thuyền thôi. Hạ Diệu Diệu vui mừng khôn xiết, cô đã nói là nam sinh này rất dễ “cưa” mà. Kiểu nam sinh gia cảnh thường thường bậc trung, thành tích bình thường, ngoại hình không quá xuất chúng ở trong mắt các nữ sinh như anh, muốn tìm một nữ sinh chủ động quan tâm làm quen vốn là một chuyện không dễ dàng gì.

Hạ Diệu Diệu nghĩ thế, không phải bây giờ hễ là nữ sinh nào có chút sắc đẹp đều cao giá hay sao. Hạ Diệu Diệu cô tuy ngoại hình bình thường, thua xa các hot girl làm người ta say đắm mười vạn tám nghìn dặm, lại còn chưa từng mặc váy, không có luôn cả mái tóc dài mà các nam sinh yêu thích. Điều quá đáng nhất là tính nết dịu dàng thấu hiểu lòng người của con gái thì cô cũng không có nốt.

Cùng lắm chỉ có ông trời yêu mến, ban cho cô ngũ quan đoán chính, nhìn tổng thể vẫn có chút lợi đáng yêu của con gái nhà lành. Có điều điểm lợi đáng yêu này cũng chỉ là đánh giá của những người lần đầu tiên gặp cô thôi.

Nhưng không thể phủ nhận thành tích vượt bậc của cô, năm nào cô cũng giành hạng nhất. Thành tích như vậy đã cho cô một chút tự tin để “cưa” nam sinh này.

“Cái gì! Hạ Diệu Diệu và Hà An đang yêu nhau hả?” “Sặc! Hà An thiếu thốn tình yêu lắm sao! Lại đến mức bụng đói cơ quăng như vậy!?” Khó trách cả khối đều kinh ngạc, Hạ Diệu Diệu này vừa thô lỗ, tầm cỡ, rắc rối, lại còn lắm điều, thế nhưng cô vẫn sống chết không chịu thừa nhận những tội xấu này. Mỗi khi nhắc đến cô, không có học sinh nào trong lớp là

không đau đầu. Ai bảo lớp trưởng là chân chạy vặt trong lớp, là nội gián của giáo viên chủ nhiệm, lại còn là người kiên định chấp hành các chính sách của hội học sinh?

Nhưng đã hai năm rồi không có ai có thể đá cô ra khỏi vị trí lớp trưởng, một là vì thành tích của cô tốt, lúc nhập học đã đứng đầu bảng, bây giờ lại còn nhận được học bổng hạng nhất của khoa Văn học Trung Quốc, cộng thêm cô nhiệt tình chạy vặt, kết quả là chẳng có ai đủ tự tin để thay thế cô.

Huống hồ trong trường đại học ai lại muốn làm lớp trưởng chứ, đó là việc vừa lãng phí thời gian vừa chẳng được ích lợi gì.

Nhưng Hạ Diệu Diệu lại thích, vì cán bộ lớp, hội viên hội học sinh, thành tích học tập xuất sắc... là điểm mạnh để cộng điểm sau này khi cô tìm việc. Công việc người khác không màng đến những đối với cô thì phải cố gắng nắm chắc.

Trong lớp Ba của khoa Văn học Trung Quốc, Hạ Diệu Diệu không uống là nhân vật đình đám. Cô là kiểu người chỉ chăm chăm vào việc học tập, làm thêm, thậm chí có thể một mình kiêm luôn công việc của sáu nhân viên phục vụ.

Ăn cơm cô chỉ cần ăn một phần cháo trắng, bánh bao và dưa muối. Cả người cô đều toát ra vẻ cô thiếu tiền, cô rất cần tiền, cô còn bận kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, đừng hòng có ai cản trở con đường tiền tài và thăng tiến của cô.

Người như vậy mà lại đột nhiên yêu đương!? Tin này làm chấn động cả lớp Ba khiến mọi người hơi khó thích ứng, nhưng nghĩ đến cậu nam sinh kia thì cảm thấy thoải mái hơn. Nỗi nào úp vung nấy thôi. Hà An tuy thành tích bình thường nhưng không ăn bánh bao dưa muối, gia đình xem như

thường thường bậc trung, tốt hơn kiểu người nghèo khó như Hạ Diệu Diệu nhiều.

Nhưng các bạn học phát hiện sau khi Hạ Diệu Diệu ở bến Hà An, cô không ăn bánh bao dưa muối nữa. Họ đột nhiên cảm thấy Hạ Diệu Diệu lòng dạ thâm sâu, rõ ràng cô đang lợi dụng Hà An. Mọi người lại nhao nhao cảm thấy bất bình thay cho Hà An, giống như Hạ Diệu Diệu lợi dụng Hà An rất nhiều vậy. Ai bảo hằng ngày cứ sáng, trưa, chiều Hà An đều đến căng tin mua ba phần cơm đợi lớp trưởng đại nhân đến lâm hạnh chứ.

Con người chính là như vậy, bản thân được lợi thì không sao, người khác được lợi sẽ thấy khó chịu. Bọn họ suốt ngày nhắc nhở bạn học Hà rằng lớp trưởng chỉ để ý đến anh vì anh có thể mua cơm cho cô, để bắt nạt, tuyệt đối đừng ngu ngốc tự rơi vào bẫy, được một mất mười.

Hoặc là dứt khoát đá lớp trưởng đi, trên đời này thiếu gì con gái. Nhưng sau nhiều lần khuyên giải Hà An không thành các bạn học lại nhanh chóng nhẹ nhõm, cảm thấy bạn học Hà có mỗi điểm này mới được Hạ Diệu Diệu để mắt đến. Nếu không kiểu người chỉ biết đến lợi ích như Hạ Diệu Diệu sao có thể thích được bạn học Hà không có gì đặc biệt như vậy chứ.

May mà bạn học Hà không phải nhân vật nổi tiếng gì, cũng chẳng có ai để ý đến đôi trai gái chênh lệch bọn họ.

Nửa năm trôi qua, bây giờ đã là học kỳ hai của năm thứ hai, mọi người đã sớm chấp nhận mối quan hệ của hai người. Mọi người cảm thấy hai người có thể bổ sung cho nhau, Hạ Diệu Diệu “hoạt bát quá mức, bắt cặp với tính cách thích nhẩn nhẩn” của Hà An, có lẽ tình yêu của họ vẫn có khả năng tu thành chính quả.

Nhưng dù vậy mọi người đều cho rằng, một ngày nào đó trong tương lai nếu như Hạ Diệu Diệu có được một lựa chọn tốt hơn, Hà An nhất định sẽ bị vứt bỏ không thương tiếc.

Vì con người Hà An đúng là “hiền như khúc gỗ”, còn Hạ Diệu Diệu lại quá đam mê lợi ích trước mắt. Bây giờ Hà An có thể mời Hạ Diệu Diệu ăn một bữa cơm, nhưng tương lai cái Hạ Diệu Diệu cần không chỉ là một bữa cơm, cho nên tương lai của hai người căn bản là chuyện không thể nào. Lần đầu tiên nghe thấy bạn tốt thuật lại lời bàn tán của người khác, Hạ Diệu Diệu kinh ngạc trợn to mắt. Cô là người vong ân phụ nghĩa như vậy hả?

Cho dù tính cách của Hà An có nghìn vạn chỗ không ổn, tên còn giống như tổng quản đại nội trong phim chẳng có chút sáng tạo nào. Trong phim toàn là những cái tên Phúc An, Vương An, còn có Hoa An nổi tiếng quen tai. Nhưng chỉ cần sau một ngày “bận rộn”, khi cô đói đến nổi lưng dính vào ngực, thì Hà An không quản cực nhọc, bình tĩnh đến căng tin giữ chỗ cho cô, gọi sẵn đồ ăn ra chờ cô, cô đã cảm kích đến nỗi rơi nước mắt, thế sống đến bạc đầu với anh!

Hết cách rồi, đối với một người trước đây buổi sáng chỉ ăn chút bánh bao dưa muối, buổi trưa sau khi uống một cốc nước to rồi ăn thêm nửa cái bánh bao, buổi tối cũng chỉ gặm bánh bao như Hạ Diệu Diệu mà nói từ sau khi cô có bạn trai, hạnh phúc chính là mỗi bữa cơm đều không phải đói bụng nữa.

Những kẻ no cơm rửng mỡ, đừng nói chuyện không đau lưng đó sao có thể hiểu được ước mơ này của cô. Nếu như điều này cũng có thể xem là ước mơ.

Trong mắt Hạ Diệu Diệu, Hà An là một người bạn trai cực kỳ tốt, rất nhiều chuyện bạn trai của người khác không làm được, anh đều làm rất nhẹ nhàng thoải mái, còn chưa bao giờ kể công.

Ví dụ như việc Hà An chưa bao giờ than phiền với cô. Mỗi tối cô đều nhận hai ca làm thêm, lúc tan ca đã là chín giờ rưỡi tối, chỉ còn nửa tiếng là đến giờ ký túc xá đóng cửa. Ngày nào Hà An cũng không ngại mưa gió đợi ở bên ngoài để đón cô.

Thứ bảy, chủ nhật nếu không đổi ca được cô phải nhờ Hà An đến hội học sinh họp thay, Hà An chưa bao giờ từ chối.

Có thể dùng một chai nước khoáng cửa sổ được Hà An là sự đầu tư thành công nhất của cô. Ít nhất thì đến giai đoạn hiện tại cô rất cần anh. Bởi vì cần, cho nên cô chấp nhận tính cách trầm lặng ít nói sẽ mang đến bất lợi khi đặt chân vào xã hội của anh, cũng quyết định sẽ cùng anh gánh vác hậu quả đó.

Hơn nữa trong mắt Hạ Diệu Diệu dù Hà An không thích nói chuyện đi nữa, sau này không có năng lực cạnh tranh trên xã hội thế nào chẳng nữa, chẳng lẽ anh không thể tiếp quản cửa hàng của ba cô, làm nghề sửa xe đạp hay sao!? Cho dù kỹ thuật của Hà An không tốt, chẳng phải cô cũng có thể rải ít mảnh thủy tinh trên con đường xe đạp bắt buộc phải đi qua để ủng hộ bạn trai mình hay sao? Huống chi Hà An đầy đủ chân tay khỏe mạnh vạm vỡ hơn ba cô, thế nào mà chẳng học được sửa xe điện! Sửa xe điện dù sao cũng đắt hơn sửa xe đạp nhiều! “Đúng không An An?” Trong căng tin số 4 đông đúc người của trường Đại học Thu Môn, Hạ Diệu Diệu ngồi ở một dãy bàn chật kín người, vừa nhét một thìa cơm đầy vào miệng, vừa tâm cao khí ngạo bàn chuyện trong hoàn cảnh huyênh áo này.

Nhà cô nghèo, nhưng nghèo không có nghĩa là không thể phát biểu suy nghĩ của mình. Nghèo, không có nghĩa là cô phải giấu mình chui rúc trong góc. Nghèo, không có nghĩa là phải chấp nhận thấp cổ bé họng. Tuy cô nghèo, nhưng cô đang nuôi em trai học cấp ba, tự lo học phí đại học của mình, giúp người ba đi lại khó khăn rải ít mảnh thủy tinh trên đường, tuy rằng sau này có nghĩ người đi xe đạp cũng không khá giả gì nên không rải nữa.

Nhưng một mình gánh vác cả gia đình, cô không cảm thấy mình thua kém người khác điều gì, không cảm thấy phải có mình lại để người khác quyết định số phận của cô, không cảm thấy mình không có tư cách để yêu đương, hay bàn chuyện thị phi.

Hà An mặc một chiếc sơ mi trắng phẳng phiu, im lặng ngồi giữa đám đông, cẩn thận gắp phần sườn trong món sườn hầm cà tím ra đặt vào bát Hạ Diệu Diệu. Vẻ mặt Hà An trầm tĩnh, dáng vẻ nghiêm túc giống như vị cao tăng tuyệt thế không bị thế giới ồn ào náo động bên ngoài quấy nhiễu đến. “Em đang nói chuyện với anh đó! Anh có nghe không vậy!?” Hà An không hề ngẩng đầu lên, khẽ nói: “Ừm.”

“Ừm cái gì mà ừm!” Hạ Diệu Diệu cũng không nói ra được ngữ điệu này của Hà An là có ý gì, anh luôn như vậy. Chắc bạn sẽ nói anh không để ý đến những chuyện xung quanh, nhưng lúc anh bất mãn vẻ mặt lại lạnh lùng đến đáng sợ. Nếu bạn nói anh có cách nhìn riêng, anh lại chỉ “ừm” một tiếng thờ ơ như vậy, cứ như thể anh hoàn toàn không hề tò mò gì về chuyện của người khác. Hạ Diệu Diệu vô cùng bất mãn với thái độ của Hà An: “Anh không còn lời nào khác à!” Khi yêu, con trai tuyệt đối không được phép khiêu khích quyền uy của bạn gái! Hạ Diệu Diệu dẫn mạnh đũa xuống bàn, nhưng không nỡ làm rơi một hạt cơm trong bát: “Hắn đã sống chung với Đồng Đồng nửa năm rồi, bây giờ nói không hợp nhau! Trước khi sống chung sao không nói! Lúc chưa có con hồ ly tinh ở khoa Múa liếc mắt đưa tình sao không nói! Ban đầu người ăn dầm nằm dề ở dưới ký túc xá của bọn em đợi Đồng Đồng gật đầu đồng ý là ai chứ! Bây giờ nói cái gì mà không hợp! Sao không nói từ sớm đi!”

Hà An gắp miếng sườn cuối cùng đặt vào bát của cô, ngẩng đầu lên, ngữ khí nghiêm túc hơn mấy phần: “Ừm.” Hạ Diệu Diệu trừng mắt nhìn anh, cầm đũa tiếp tục ăn, suốt ngày cứ im thin thít như thế! Cần anh làm gì chứ! Nhưng không phải chính vì bản thân thích tính tình tốt bụng này của anh, trước giờ đều bắt anh trả tiền anh cũng chưa từng nói gì.

Hạ Diệu Diệu ngậm miếng sườn xem như nuốt cục tức bạn học Hà, nhưng nghĩ đến một bụng tức giữa cô bạn thân và gã khốn kiếp đó cô lại giận lây sang Hà An, mắt rực lửa lồi Hà An ra trút giận: “Con trai các anh chẳng có ai tốt cả!”

Hà An không trả lời.

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sao anh có thể tranh luận với Hạ Diệu Diệu được, bài học kinh nghiệm đau thương của nửa năm qua đã khiến anh có nhận thức sâu sắc về loài sinh vật được gọi là bạn gái này.

Hạ Diệu Diệu thấy anh không nói gì còn nhẫn nhục chịu đựng mức cho mình một bát canh, cô đột nhiên cảm thấy mình hơi quá đáng. Hà An không làm gì sai, bạn tốt của mình gặp phải một tên bạn trai súc sinh như vậy đâu phải lỗi của anh.

Nhưng thứ chuyện khiến cho người ta bất lực này, ngoài việc chứng minh bạn cô bị mù, sự tức giận, bất lực của người bị hại ra, người bên cạnh đành bó tay không tìm được chỗ thổ lộ, chỉ biết giận cá chém thớt.

Hạ Diệu Diệu nghĩ đến những chuyện này, giọng nói không khỏi có chút mất mát: “Đã sống chung lâu như vậy rồi, chẳng có dấu hiệu gì mà đã...” Dấu hiệu thì rất nhiều, mỗi tội Khổng Đồng Đồng suy nghĩ quá đơn giản. Hà An không nói gì, tránh chọc giận Hạ Diệu Diệu. Hạ Diệu Diệu chưa xót tiếp tục ăn, có chút cảm giác môi hờ hững lạnh. Bạn tốt đấu với bên thứ ba, bạn tốt thua đến mức chẳng còn cơ hội trở mình. Nhưng phàm là người không mù đều nhìn ra được Lộ Hi Ngọc của khoa Múa rất xinh đẹp, lại thêm việc quanh năm luyện múa nên dáng người mềm mại mảnh mai, có sức quyến rũ trời phú của sinh viên khoa Múa.

Còn Đồng Đồng cũng chỉ tốt hơn Hạ Diệu Diệu một chút thôi, nhưng Đào Thành Phong bạn trai cô ấy lại là tay thư pháp cừ khôi của khoa Tuyền

truyền, nghe nói gia đình hẳn mở công ty hằng năm kiếm được cả trăm vạn. Một người bạn trai như vậy Đồng Đồng sao có thể giữ chắc được.

Nhưng điều khiến Hạ Diệu Diệu tức giận là tốc độ đứng núi này trông núi nọ của Đào Thành Phong. Rõ ràng tháng trước hẳn còn nói yêu Đồng Đồng, thậm chí còn dùng gấu bông đồ chơi xếp thành trái tim ở dưới ký túc xá của các cô chúc mừng sinh nhật Đồng Đồng. Hơn nửa tuần trước bọn họ ra ngoài xem phim sau đó không thấy trở về. Sao chỉ trong phút chốc đã thay đổi đến mức trở tay không kịp thế này. Có tấm gương ở trước mắt nên sao Hạ Diệu Diệu có thể vui vẻ được, nếu như có một ngày Hà An cũng như vậy...

Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu lên nhìn Hà An, tuy có lúc cảm thấy bản thân mình ở trước mặt Hà An rất có cảm giác ưu việt, nhưng có lúc cô suy nghĩ lung tung, dù sao cô có chút điểm không tốt. Nửa năm qua lúc nào cô cũng bắt Hà An thanh toán, cho dù là một túi xà phòng giặt đồ, nếu Hà An không ở bên cạnh là cô không mua. “Hà An” Mỗi lần nghĩ đến những chuyện này, Hạ Diệu Diệu rất chột dạ.

“Hả? Em không ăn à?”

Hạ Diệu Diệu nghe xong thấy vô cùng xấu hổ, những giây tiếp theo thì lửa giận bùng phát: “Không thấy bên cạnh vẫn còn một phần chưa ăn sao! Con mắt nào của anh nhìn thấy em không ăn hả!?” Đúng là ngốc đến mức không thể chấp nhận được mà.

Hạ Diệu Diệu nhanh chóng xúc cơm cho vào miệng.

Hà An bình tĩnh nhìn cô một lát, sau đó cúi đầu xuống tiếp tục ăn.

Hạ Diệu Diệu ngược mắt lên, nhìn anh qua khe hở của tóc. Lúc ăn anh rất ít nói chuyện, cúi đầu xuống, tất cả động tác đều chậm rãi, tóc trên trán vừa vắn che mất gương mặt anh, bình thản, yên tĩnh.

Hạ Diệu Diệu nhìn anh, đột nhiên cup mắt xuống, nhanh chóng nuốt thức ăn trong miệng, nhìn chăm chăm hạt cơm nói: “Thứ bảy chúng ta đi thuê phòng đi.” Chỉ cần anh trả tiền. Hạ Diệu Diệu nói xong, cúi đầu nhanh chóng gấp thức ăn.

Hà An lập tức ngẩng đầu lên, một tia ý vị sâu xa sâu xa lướt qua mắt.

Hạ Diệu Diệu bị anh nhìn ù ù cạc cạc ngẩng đầu lên, cuối cùng không chịu được áp lực, cô vội vàng cúi đầu xuống nói: “Nếu anh chưa chuẩn bị xong thì tuần sau chúng ta tỉnh tiếp.” Nhìn cái gì mà nhìn, da đầu tê hết cả rồi! Anh nhìn người ta cũng phải có chút biểu cảm chứ? Kinh ngạc? Vui vẻ? Xấu hổ? Kích động? Nếu vậy còn dễ để bà cô đầy tính bước tiếp theo! Những biểu cảm bây giờ của anh là gì hả, giống như cô gấp gấp vội vàng muốn ăn anh vậy!

Không phải là cô thấy anh đáng thương sao! Tên khốn khiếp như Đào Thành Phong còn có thể có được Đồng Đồng dịu dàng lương thiện như vậy, anh nhẫn nhục chịu khó đến thế, không ngủ với anh thì trong lòng cô sao có thể cân bằng được! Đúng là có lòng tốt mà không được báo đáp! Hạ Diệu Diệu không vui chọc chọc vào đĩa thức ăn. Hà An cúi đầu chậm rãi tiếp tục ăn, cơm quá cứng, cà chưa chín tới, canh không có mùi vị, anh không hiểu tại sao ngày nào Hạ Diệu Diệu cũng có thể ăn ngon miệng đến vậy. Hạ Diệu Diệu không chọc nữa, cô ngẩng đầu lên: “Này!”

“Anh cảm thấy em không đủ xinh đẹp đúng không?” Hà An vô cùng ngạc nhiên. Mặc dù đồng ý quen cô nhưng anh chưa từng nói gu thẩm mỹ của mình không bình thường. Anh cứ nhìn Hạ Diệu Diệu đưa ra câu hỏi như vậy. Hạ Diệu Diệu không biết nên nói sao, chậm rãi cúi đầu xuống ăn tiếp.

Hạ Diệu Diệu luôn cảm thấy toàn thân Hà An có một bầu không khí rất cổ quái, chỉ cần đứng gần anh hai mét là giống như bước vào phạm vi

săn bắt của anh, còn về việc mình bị thương hay vui vẻ, thì phải xem tâm trạng của anh thế nào.

Còn nữa, cô cảm thấy Hà An rất đẹp trai, tuy không phải đẹp kiểu thông minh trí tuệ thịnh hành bây giờ, nhưng cảm giác Hà An mang đến cho cô giống như mây xanh vắt ngang qua vách núi cao dốc, trên sườn núi còn có cây tùng xanh um, mây mù bao phủ, khí thế hào hùng.

Quan trọng là lời anh nói, giống như lấy cây cối trên thân thể núi non của anh ra để thưởng thức, mang sự thanh nhẹ khiến người khác cảm thấy thoải mái.

Nhưng anh lại không phải là hot boy của trường, bởi vì thành tích học tập của anh không tốt? Hay do không có ba mẹ giàu có tiền lương mấy triệu tệ? Hạ Diệu Diệu suy nghĩ một lúc chợt hiểu ra, sự thu hút của con trai có thể không phải ở hoàn cảnh gia đình, nhưng nhất định phải có tính nghiêm túc nghiêm cứu học hỏi và thành tích mới thể hiện được tính cách thu hút nữ sinh.

Hà An không có, năm ngoái Hà An còn thi trượt một môn, thành tích khi đó vô cùng thê thảm, Hạ Diệu Diệu cũng bị mất mặt lây. “Em để tóc dài nhé.” Hạ Diệu Diệu ăn xong một phần, lấy phần bên cạnh ăn tiếp. Cô quên không nói sức ăn của cô rất lớn.

Hà An nghiêm túc gật đầu: “Để tóc dài sẽ đẹp hơn bây giờ.” Câu nói khẳng định vô cùng đúng trọng tâm. Hạ Diệu Diệu mỉm cười xinh xắn: “Vậy sao.” Có người mua kẹp tóc, dây buộc tóc, dầu gội cho thì có gì không để tóc dài.

Hạ Diệu Diệu ăn xong hai phần, đã gần no rồi. Cô đẩy đĩa ra, nghiêm túc nhìn Hà An: “Nếu có một cô gái ưu tú hơn em theo đuổi anh liệu anh có đồng ý không?”

Hà An trả lời rất nhanh: “Có người ưu tú hơn em à?”

Nếu nói Hạ Diệu Diệu không cảm động thì là giả, cô không kiềm được cảm thấy bản thân muốn thuê phòng là một quyết định vô cùng đúng đắn, rất xứng đáng.

Hà An đứng dậy: “Đi thôi.”

Hạ Diệu Diệu nhìn đĩa thức ăn trước mặt anh: “Anh còn chưa ăn xong mà? Không ăn nữa à? Lãng phí lắm!” Sau đó cô kéo đĩa thức ăn của Hà An qua rồi nhanh nhẹn chén sạch sẽ!

Ợ một cái!

No rồi!

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Lúc đó ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại đi uống chai nước đó thế!. Đi thôi! Còn ngần ngại gì nữa?” Hạ Diệu Diệu ném nửa tờ giấy ăn còn lại vào thùng rác, cả ngày cứ ngỡ ngần như thế, chẳng trách chỉ một bài tập đơn giản vậy cũng làm sai. Chỉ số IQ thấp thật là khó cứu!

Hà An đuổi theo: “...”

Chậm chết đi được: “Anh đi nhanh lên!” Cô còn có việc bận nữa. “Ừm... đợi một lát.” Hà An nói rồi đi vào siêu thị bên cạnh căng tin, khi đi ra đã đưa cho cô một chiếc bánh mì, “Để chiều đói thì ăn.” Hạ Diệu Diệu khựng lại, cô nhận lấy chiếc bánh, vẻ mặt cau có dần dịu lại, Hà An luôn tốt như vậy. Một lát sau, cô khoác tay Hà An, vẻ mặt dịu dàng cọ cọ lên cánh tay anh, bộ dạng nịnh nọt lấy lòng. Hà An theo bản năng muốn rút tay lại, vồ nhẹ lên gương mặt nịnh nọt của cô. Nhưng anh bình tĩnh lại, không làm vậy, bởi vì không cần thiết, thân nhiên kéo cô đi trên đường.

Anh tự nhận không thích Hạ Diệu Diệu, ít ra thì khi uống chai nước đó anh không hề có cảm giác gì. Anh chấp nhận cô chỉ là vì cô xuất hiện đúng lúc mà thôi.

Anh chưa bao giờ muốn can dự vào cách sống của Hạ Diệu Diệu, mỗi người đều có con đường của riêng mình. Sự huyền diệu của cuộc sống nằm ở chỗ con người đã lĩnh hội và thay đổi sau những chuyện đã trải qua. Đó là tài sản của mỗi người, không ai có tư cách can dự vào cuộc sống của người khác, càng không có lý do gì để ngăn cản một sinh mệnh mới đối mặt với bước đi tìm kiếm đầu tiên khi bước ra cuộc đời, bởi vì bạn không

biết được sự kiện nào sẽ khiến con người cả đời hưởng thụ, sung sướng mãi mãi. Hạ Diệu Diệp vỗ vai Hà An: “Ngoan, đến thư viện giữ chỗ cho em, lát nữa em đến.”

Còn em làm gì?”

“Em về ký túc xá có chút chuyện, nhớ giữ chỗ cho em đấy.” Nói xong cô chạy ngay về hướng ký túc xá.

Hà An nhìn lên bầu trời trong xanh, khẽ nhú mào lại, có phải anh đã khiến cô có ảo giác không nên có gì rồi không?

Hạ Diệu Diệp chạy về phòng, quả nhiên nhìn thấy Khổng Đồng Đồng đang khóc. Hạ Diệu Diệp bực mình lườm cô ấy, để bánh mì vào trong tủ, đã gom được ba cái rồi, thứ bảy sẽ mang đến trường của em trai.

“Cậu về rồi à, mau khuyên cậu ấy đi.” Chị đại Trương Tấn Xảo mặc chiếc áo thun dài tay màu trắng đã được giặt sạch sẽ, vẻ mặt lo lắng, “Khóc suốt từ lúc cậu đi đến giờ chưa ngừng lúc nào đâu đấy.”

Hạ Diệu Diệp đóng sầm cửa lại, khóc! Khóc! Khóc! Khóc có thể giải quyết được vấn đề gì à! Chỉ có thể chứng tỏ rằng cô ấy vẫn còn để tâm! Đây là điều khiến Hạ Diệu Diệp không thể nào khoan dung được nhất. Một cô gái tốt như Đồng Đồng, tên kia bỏ cô ấy thì đó chính là tổn thất của hẳn! Vậy mà cô ấy khóc như cha chết vậy.

Trương Tấn Xảo dè dặt kéo tay áo Hạ Diệu Diệp, nhẹ nhàng nói với cô: “Đừng có quát cậu ấy, cậu ấy đã buồn lắm rồi.” Người khác nhìn thấy vậy càng buồn hơn đó có biết không hả? Khóc một hai ngày không phải là được rồi à! Đã là ngày thứ ba rồi đấy! Có phải muốn khóc đủ bảy ngày hay không!

Trương Tấn Xảo khó xử nhìn lướt qua hai người. Diệu Diệp và Đồng Đồng vốn có quan hệ rất tốt, theo lý mà nói đáng lẽ ra Diệu Diệp phải theo

sát bên cạnh dỗ dành mới đúng. Nhưng cả ký túc xá đều biết ai quấy rầy Hạ Diệu Diệu ăn cơm chẳng khác nào kẻ thù giết cha mẹ cô ấy. Có lẽ dù Hạ Diệu Diệu chia tay bạn trai thì cũng phải chờ cô ăn no trước đã. Hạ Diệu Diệu phiến muện gãi mái tóc ngắn cùn của mình, lôi ghế ngồi giạng chân ra, hung hăng chỉ thẳng vào Khổng Đồng Đồng: “Cậu khóc đủ chưa hả?” Khổng Đồng Đồng nằm sấp trên bàn không để ý đến cô. “Cậu khóc suốt ba ngày rồi đấy!” “Có phải cậu bị đá đâu!” Khổng Đồng Đồng khóc lóc đau lòng tuyệt vọng, tuy cô ấy không đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành nhưng có vẻ mảnh mai đáng thương, bây giờ lại càng đẹp hơn nữa. Trương Tấn Xảo vội vàng giả bộ đi đến nhà vệ sinh lấy nước. Nhưng Hạ Diệu Diệu không để ý đến: “Đúng vậy, nếu như tớ bị đá thì tớ sẽ đến trước mặt Đào Thành Phong khóc lóc, khiến cho hắn đau lòng, để cho hắn nhìn xem tớ yêu hắn thế nào. Tớ sẽ nói với hắn rằng tớ không thể sống thiếu hắn được, cũng không thể để mất hắn, cho dù hắn có người khác thì tớ cũng vẫn tình nguyện đi theo hắn! Thậm chí cũng không ngại ngần chia sẻ với cô gái đó. Nếu như hắn sợ cô gái đó biết rồi sẽ làm âm lên thì tớ sẽ đồng ý lén lút qua lại với hắn! Cho con bé kia tức chết luôn!”

Khổng Đồng Đồng nghe vậy từ xấu hổ biến thành phần nộ nhìn cô: “Cậu...”

Hạ Diệu Diệu không khách khí trừng mắt nhìn lại: “Cậu cái gì mà cậu! Cậu chỉ biết khóc thôi à? Nếu trong lòng khó chịu thì phải nghĩ xem làm sao mới khiến mình thoải mái được đi! Phải thế nào mới có thể thoải mái! Đương nhiên là chơi chết đôi cầu nam nữ kia đi rồi! Tớ không tin là phụ nữ miễn phí dăng đến tận miệng mà chẳng đàn ông chết tiệt kia còn từ chối! Hắn sẽ lăng nhăng với Lộ Hi Ngọc, thì sẽ lăng nhăng với cậu!”

Trương Tấn Xảo bế nước ra nhưng cô chỉ muốn quay vào trong ngay lập tức, nhân tiện bịt luôn tại mình lại. Cô ấy biết Hạ Diệu Diệu dữ dội mãnh, nhưng không ngờ cô lại có thể đột phá đến tận cảnh giới này. “Lau mặt đi.” Cô đưa khăn mặt cho Đồng Đồng. Khổng Đồng Đồng cảm thấy

Hạ Diệu Diệu điện thật rồi, “Làm vậy sao được...” “Sao lại không được! Lộ Hi Ngọc đã có thể không biết xấu hổ đến thế rồi thì cậu còn kiêng dè cái gì nữa? Hay là cậu vẫn thích hơn nên không nở!” Khổng Đồng Đồng vội vàng phủ nhận: “Còn lâu nhé! Tớ có phải là cậu đâu! Tớ không mặt dày như thế!” Nói xong Khổng Đồng Đồng cắn môi, hối hận vô cùng. Sao cô ấy có thể lấy bạn bè ra để trút giận cơ chứ! Hạ Diệu Diệu không để bụng, chỉ nói mồm cũng không mất miếng thịt nào, cô vẫn kích động vì cô em gái không hăng hái tranh giành kia: “Nếu tớ là cậu thì bây giờ tớ sẽ không ngồi đây khóc đâu! Đi thôi! Vì một tên cặn bã mà ba ngày liền không đi học, cậu không sợ bị đánh trượt à, đến thư viện đi, tớ ôn tập giúp cậu.”

Khổng Đồng Đồng áy náy cúi đầu xuống. Trương Tấn Xảo thở phào nhẹ nhõm. Hạ Diệu Diệu thấy cô ấy vẫn không nhúc nhích, không nén nổi hận rèn sắt không thành thép, chuyện của Khổng Đồng Đồng còn chưa đủ cầu huyết, nếu không thì sao còn sức mà ngại ngùng chứ. Hạ Diệu Diệu nhìn bạn cùng phòng khóc sưng đỏ hai mắt lên, đáng vẻ nhỏ nhắn khiến người khác thương yêu. Cô không nhịn được mềm giọng hơn một chút: “Được rồi, có phải bây giờ cậu lại thấy luyến tiếc hẳn rồi không, bây giờ luyến tiếc thì đợi đến lúc nào hết tiếc hãy ra tay.”

Khổng Đồng Đồng ngượng ngùng nhìn cô: “Diệu Diệu, vừa rồi tớ...” “Không sao, tớ biết cậu đang không vui.” Lúc khó chịu ăn nói không suy nghĩ vốn rất bình thường, càng là người thân thiết thì càng dễ bị chọc nổi nóng: “Cậu nghĩ lại mục tiêu của chúng ta đi, sau khi tốt nghiệp là có thể đi làm, trong vòng mười năm phải có nhà có xe!” Phòng ký túc xá của họ tập trung toàn con nhà nghèo, không nghèo thì đã chuyển đến khu ký túc xá mới từ lâu rồi.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Khổng Đồng Đồng cúi đầu, cô...

“Lau nước mắt đi, tớ biết cậu vẫn chưa nghĩ thông, nhưng cũng đã khóc suốt mấy ngày rồi. Nếu cậu còn như vậy, sẽ phải đóng tiền thì lại đây.” Khổng Đồng Đồng bỗng giật mình, vội vã lau nước mắt.

Hạ Diệu Diệu giúp cô thu dọn sách vở. Đồng Đồng là một cô gái xinh đẹp, kiểu con gái vừa nhìn thấy liền khiến người ta cảm mến, bằng không kiểu công tử hào hoa như Đào Thành Phong, đã không theo đuổi cô: “Đi thôi.”

Hà An đang ngồi ở một góc thư viện, áo sơ mi trắng, quần tây dài màu đen, mái tóc bù xù che mất một bên tai, sắc mặt nhàn nhã. Trên bàn học của anh có bày hai quyển sách. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong, lờ mờ có thể nhìn thấy những dòng ghi chú chằng chịt trên quyển sách, nét chữ răn rỏi mạnh mẽ, bố cục rõ ràng độc đáo.

Đại học Thu Môn là ngôi trường bậc nhất tại Đế Đô, lịch sử giảng dạy lâu đời, quy mô thư viện nếu đem ra ngoài cũng đủ để xây dựng một viện bảo tàng sách cổ cấp thành phố.

Sổ sách của Đại học Thu Môn còn có một điểm đặc sắc khác, đó là sưu tầm tất cả lời phê bình cảm ngộ của những học viên ưu tú về những quyển sách đã đọc trong thời gian còn học ở trường hay sau khi về già qua nhiều thế hệ. Có những lời phê bình được đóng riêng thành một quyển, cũng có một số là người đọc nghiền ngẫm rồi tiện tay viết lại suy nghĩ và

điểm tâm đặc của mình lên trang sách, những quyển sách này được sưu tầm riêng, cung cấp cho những thế hệ sau tham khảo, hoặc làm gương.

Hà An vốn không kinh ngạc về ba cách phê bình khác nhau của Hoàng Cổ Lí đối với cùng một quyển sách. Khi đi học ẩn nhẫn, khiêm tốn, đến tuổi ba mươi là sự điều luyện sắc sảo, cậy tài khinh người, khoe khoang tùy hứng, nay đến tuổi thất tuần, cũng chẳng còn dục vọng tranh giành gì nữa. Nhưng đó lại là lão hồ ly duy nhất được lão gia tử chấp nhận nuôi dưỡng. Ấn tượng của Hà An đối với Hoàng Cổ Lí cũng tạm được, ít nhất trong mười năm ông ta tiếp nhận Tập đoàn Hòa Mộc cũng không dự tính động đến vị trí của anh. Nhưng những lời bình luận đánh giá này chỉ xem chơi thì được, nếu đã là tiện tay ghi thì khó tránh khỏi xen lẫn cảm xúc của ông ta lúc đó. Lúc Khổng Đồng Đồng bước vào bất cẩn đụng phải chiếc ghế đặt trước cửa phòng đọc, ngay lập tức thu hút một loạt ánh mắt kinh ngạc. Hà An nhìn sang, lọt vào mắt đầu tiên chính là dáng vẻ Hà Diệu Diệu cúi đầu kiểm tra vết thương cho Khổng Đồng Đồng. Không đẹp, ít nhất trong số những cô gái anh từng gặp qua, cô đến cả hạng trung cũng không đạt. Nếu buộc phải nói cô có điểm gì khác biệt, vậy đó chính là không biết cô lấy đâu ra nhiều tự tin đến vậy và tự biến nó thành động lực sống của mình. Hà Diệu Diệu ngẩng đầu lên, mỉm cười với Hà An đang ngồi trước cửa sổ, rực rỡ như đóa hoa mùa hạ.

Hà An bỗng ngơ ngác. Hà Diệu Diệu kéo Đồng Đồng và Tân Xảo đến ngồi xuống bên cạnh Hà An, vẫy vẫy tay quạt mát, nhỏ giọng thì thầm: “Nóng chết đi được, đúng là ở đây vẫn mát nhất.”

Tân Xảo ngượng ngùng ngồi xuống, cô bị tiện thể bị kéo đến đây, thái độ đầy cảm kích nói: “Cảm ơn Hà An.” Bằng không giờ này họ mới đến chắc chắn đã không tìm được chỗ trống nữa, một mình ở lại ký túc xá học bài thật sự rất nóng. Khổng Đồng Đồng nghe thấy thế bỗng cảm thấy đau lòng, trước đây Thành Phong cũng... Hà Diệu Diệu không biết nói gì, vội lấy chân đá Hà An một cái: Đi mau, đi mau. Hà An quay sang nhìn Hà

Diệu Diệu, lúc cần thì gọi đến không cần thì đuổi đi sao! Hạ Diệu Diệu quan sát thấy anh vẫn không nhúc nhích, không thể không len lén nhìn anh một cái. Thoáng thấy nét mặt anh không vui, cô lập tức chớp chớp mắt lấy lòng anh, len lén kéo tay anh, dùng khẩu hình nói: Được rồi, biết anh vất vả rồi, anh đi trước đi, buổi tối sẽ đi với anh nhé.

Hà An thật sự muốn bóp chết Hạ Diệu Diệu ngay lúc này, giờ trò đồ dành cún con à!

Trương Tấn Xảo nhìn Hà An bỏ đi đầu cũng chẳng thèm quay nhìn lại, lo lắng nhìn sang Hạ Diệu Diệu, dù sao chỗ ngồi cũng do người ta giành được mà: “Có phải cậu ấy giận rồi không?” Hạ Diệu Diệu phóng khoáng: “Không sao đâu, lát nữa đồ dành một chút là được.” nhưng vẫn lấy chiếc điện thoại Nokia gần như tuyệt chủng của mình ra gửi một tin nhắn. Con người Hà An có lúc lòng tự tôn lại dâng lên một cách khó hiểu.

Hà An vốn không muốn xem, nhưng bước đi được hai bước cuối cùng vẫn mở ra xem - Ngoan, cho phép anh mua một bao thuốc, hút nửa điếu thôi, không được giận nữa đấy, yêu anh, yêu anh.

Khóe môi Hà An bất đắc dĩ cong lên, tâm trạng không vui cũng được an ủi phần nào.

Một người đi thẳng về trước lúc lướt ngang qua anh đột nhiên dừng bước, ánh mắt lạnh lùng quay đầu nhìn lại. Anh cũng giống như tòa thư viện lâu năm phía sau lưng, ung dung sải bước, sớm đã thoát tục. Hà An cất điện thoại vào, sắc mặt lạnh lùng tiến về trước. Phương Thâm liếc nhìn một cái, rồi lại nhanh chóng rời đi, nhận nhầm người rồi. Hà Mộc An, người thừa kế của tập đoàn tài phiệt Hà Thị và Mộc Thị, hoàn toàn khác với những người chưa được vào gia nhập vào hàng ngũ nòng cốt gia tộc chính như họ, trong giới tôn xưng anh ta ba tuổi “Đăng cơ, mười lăm tuổi đầu “Ngao Bái”, mười tám tuổi “Bình tam thiên”. Nay đế quốc Hà Mộc là do

một tay anh ta nắm giữ, thủ đoạn quyết đoán mạnh mẽ, tính cách vui giận bất thường.

Trong một lần họp mặt, hắn chỉ nhìn thấy anh một lần từ xa. Hắn chưa tiếp nhận xí nghiệp của gia tộc, hoàn toàn không có cơ hội giao tiếp với vị truyền kỳ đế quốc đó. Người trong nhà vì tuổi tác của họ tương đương nên sẽ không đưa họ đến trước mặt trưởng bối giới thiệu, dù theo vai vế họ nên gọi anh ta là chú. Mấy năm trước không ít lần nghe các bậc trưởng bối trong nhà nhắc đến người tiếp quản trẻ tuổi của nhà họ Hạ, cũng thường nói đùa nên học theo cách nhà họ Hạ và nhà học Mộc dạy con. Nhưng hai năm gần đây thì ít nhắc đến, con cháu trong nhà đều vui mừng khôn xiết.

Hơn 9 giờ tối, Hạ Diệu Diệu mặc một chiếc áo tay ngắn màu lam, bên dưới là một chiếc quần bò chín phân, chạy từ trong cửa hàng KFC ra, vui vẻ nhảy lên ngồi sau xe đạp của Hà An: “Xuất phát!”

Vẻ mặt Hà An không chút biểu cảm ngồi lên xe chạy đi. Hạ Diệu Diệu thấy thế liền bĩu môi, vẫn còn giận à? Không phải cũng đã xin lỗi rồi sao? Đồ nhỏ mọn! Hạ Diệu Diệu nghiêng đầu muốn nhìn xem biểu cảm của anh, nhưng không nhìn thấy, chỉ có thể dùng ngón tay chọc chọc vào lưng Hà An: “An An.”

Không có phản ứng?

Hạ Diệu Diệu lại dùng ngón tay chọc chọc vào lưng Hà An: “An An.” Vẫn không phản ứng. Vẫn còn giận thật sao? Đã hai ngày nay không chịu nói chuyện với cô rồi, buổi trưa lúc ăn cơm chỉ cúi đầu không nói tiếng nào, đồ cách nào cũng không chịu cười.

Hạ Diệu Diệu nghĩ đến anh không vui nhưng vẫn không quên mua cơm cho mình liền cảm thấy anh thật đáng yêu, thật chu đáo, nên lúc này đương nhiên không cảm thấy bạn trai giận dữ có gì không đúng.

Huống chi hôm đó đúng là anh đã vất vả đi giành chỗ, cô lại đuổi anh ra ngoài giữa thời tiết nóng đổ lửa, Tiểu An An giành được một cái điều hòa dễ lắm sao? Hạ Diệu Diệu không kiềm được đau lòng ôm chầm lấy Hà An từ phía sau, giọng nói dịu dàng, hoàn toàn không có chút ngang ngược như thường ngày: “Em sai rồi, em không nên trọng bạn khinh sắc, là em không đúng, đừng giận em nữa có được không?”

Hai ngày nay Hà An được dỗ dành một cách kỳ lạ, chẳng qua anh không muốn nói chuyện thôi, cô nghĩ nhiều quá rồi. Hạ Diệu Diệu thấy anh vẫn không nói gì, ánh mắt tinh nghịch lóe lên, nhân cơ hội màn đêm yếm hộ, có dụng ý xấu cho tay vào trong áo phông của anh, nhanh chóng tiến thẳng lên ngực anh.

Hà An nhú mày, đối với phụ nữ không phải anh không có kinh nghiệm chẳng qua không mấy hứng thú, hai năm gần đây càng không đụng đến: “Bỏ ra!” Không đấy!

“Bỏ ra!”

Hung dữ gì chứ! Cô chả sợ anh đâu! Chắc chắn An An rất thích cô, chỉ là nói một đằng làm một nẻo mà thôi.

Hạ Diệu Diệu len lén bóp một cái! Cứng ghê! Hà An càng nhú mày chặt hơn.

Bóp vẫn không phản ứng! Hạ Diệu Diệu không nản lòng lại bóp thêm một cái. Sau đó vẫn cố chấp bóp thêm một cái. “Hạ Diệu Diệu!”

“Em cũng đã dùng cả mỹ nhân kế rồi mà!” Ngực khí cực kỳ uất ức, đã chủ động sờ anh rồi, sao vẫn còn giận chứ.

Hà An nghe ngực khí nói chuyện của cô, im lặng, tiếp tục đạp xe.

Hạ Diệu Diệu mỉm cười đắc ý, đổi sang ôm lấy eo anh, dỗ dành: “Hết giận rồi phải không.” Nhìn xem, con trai đều thích chiêu này: “Em biết anh là tốt nhất mà.” Nói xong cả gương mặt áp sát vào lưng Hà An làm nũng ra sức cọ cọ.

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ánh mắt Hà An dần dịu dàng hơn, sắc mặt cũng nhàn nhã tự tại hơn. Hạ Diệu Diệu không phải một cô gái đẹp, những thủ đoạn làm nũng, giả ngốc, dễ dàng bạn trai lại rất cao minh, lúc nghiêm túc nhìn bạn trong đôi mắt sẽ chỉ có bạn, quả là thuần khiết đến mức không cần phòng bị.

Hạ Diệu Diệu rất khôn khéo, Hà An bằng lòng ở bên cạnh một người khôn khéo, không vô lý làm loạn, hiểu được lúc nào nên khom lưng uốn gối, không quá chú trọng đến thể diện. Cô cũng không dè dặt và có tính thăm dò và thích dễ dàng như những nữ sinh bằng tuổi với mình.

Cô chủ trương bắt đầu một cách thuần túy, mọi thứ chỉ cần tương đối là được, không quá chú trọng những tình tiết bên nhau giữa nam và nữ, nếu cảm thấy có thể dè đầu đối phương thì nhanh nhẹn ra tay, nếu phát hiện không được sẽ dứt khoát nhận sai.

Cô không nũng nịu, tuy nghiêm túc với tình cảm này nhưng về sau sẽ không vẩn vương đi vào ngõ cụt vì một mối tình, nếu hai người họ đến cuối cùng kết quả không được như ý cô cũng sẽ vì rất nhiều chuyện linh tinh xung quanh mình, kiên cường bắt đầu một hành trình mới.

Đây là nguyên nhân vì sao ban đầu Hà An lại chọn cô để thử cái gọi là yêu đương.

Bây giờ xem ra anh không chọn sai, ít nhất cho đến hiện tại Hạ Diệu Diệu cũng không làm anh chán ghét.

Hạ Diệu Diệu dán chặt trên lưng anh, nũng nịu hờn dỗi: “An An... An An, anh nói gì đi, anh không nói sao em biết anh đang nghĩ gì chứ?”

“An An?”

Hạ Diệu Diệu cắn một phát lên lưng anh: “Hà An!” Hà An đau điếng dừng xe lại, rút bàn tay cô từ trong áo mình ra, đẩy cả đầu cô ra xa, tiếp tục lên đường. Không thể nể mặt cô được! Hạ Diệu Diệu nhìn bàn tay trống rỗng của mình, bĩu môi, chút tự tôn của con gái dâng lên khiến cô ngồi ngay ngắn lại. Cô đã làm... ai lại rút tay người ta ra như vậy chứ, có biết có phải lấy bao nhiêu dũng khí mới dám thò vào trong không!

Đúng là không tình cảm gì cả. Nhưng Hà An vẫn rất chu đáo, dù lúc này đang không vui vẫn không ném cô xuống xe, thế là đã cho cô dũng khí và mặt mũi lớn lắm rồi, cả chút lòng tự tôn ngoan ngoãn ngồi yên cũng có thể vượt sang một bên, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào, đặc ý.

Bàn tay bé nhỏ lại thích thú thò vào trong.

Hà An hết cách, hất tay cô ra.

Hạ Diệu Diệu mỉm cười hihi. Cô thích những anh chàng có sức mạnh, vừa rồi anh ấy đúng là đã dùng lực rất mạnh! Cơ ngực thật rắn chắc! Lại tiếp tục thò vào trong.

Hà An chỉ có thể dừng xe lại, một lần nữa lấy tay cô ra.

Hạ Diệu Diệu trừng mắt, kéo cái gì mà kéo! Bỗng cô thành linh đưa tay vào trong, suýt chút nữa đã sờ vào chỗ không nên sờ.

Hà An liền thẳng xe lại. Hạ Diệu Diệu vả mạnh vào lưng Hà An, đau quá, đau thật đấy! đành tự rút tay mình ra xoa xoa trán.

Sắc mặt Hà An kỳ lạ lại tiếp tục lên đường, nhưng không làm khó cô nữa. Nếu cô luôn có thể khiến anh cảm thấy thoải mái khi tiếp xúc thì anh cũng không ngại bắt đầu một tình cảm. Trong lòng Hạ Diệu Diệu đặc biệt, có phản ứng rồi chứ gì! Nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên bất chấp thể diện dùng chiêu mỹ nhân kế, cô cũng phải tốn chút thời gian để tiêu hóa hành động làm cho người khác đỏ mặt tía tai vừa rồi của mình.

Hạ Diệu Diệu đứng đưa hai chân: “An An, anh có thích em không?”

“Em biết rồi, anh chắc chắn rất thích em.” Hạ Diệu Diệu lại vui đầu lên lưng anh. Anh không thích chạy bộ, nhưng mỗi sáng đều cùng cô đến sân vận động tập luyện. Anh không thích mặc những quần áo mà cô chọn, nhưng cô vì

muốn chiếm dụng số tiền quần áo mà ba mẹ cho anh cưỡng chế yêu cầu anh mặc loại áo năm mươi tệ hai chiếc, không phải anh cũng đã mặc rồi sao. Anh không thích học, nhưng nếu cô hưng dữ một chút, anh cũng chịu ngoan ngoãn đọc sách. Nếu tất cả những chuyện đó cũng không được xem là thích, Hạ Diệu Diệu cũng không biết thích một người là định nghĩa gì nữa.

Trong lòng Hạ Diệu Diệu cảm thấy ngọt ngào vòng tay ôm lấy eo của anh: “Chúng ta quen nhau bao lâu rồi nhỉ? Năm năm? Ừm... Hai trăm sáu mươi ngày? Hình như tính nhiều hơn rồi? Nhưng không quan trọng, An An à...” Hạ Diệu Diệu ngắm nhìn cảnh sắc đang chuyển động: “Em thích anh rồi.”

Hử? Chọc chọc vào lưng: “Em cũng đã tỏ tình rồi, anh không có phản ứng gì sao?”

Lại ra sức chọc chọc: “Anh có chịu nói không hả! Còn không nói em sẽ cắn anh đó!”

“Thích.”

Hạ Diệu Diệu nghe xong hai tay càng ôm chặt eo anh hơn, cả người dán sát lên lưng anh, trong mắt lấp lánh ý cười, còn đẹp hơn cả ánh trăng dưới hồ. Bỗng cô lớn giọng nói: “Hà An! Em cũng thích anh! Em sẽ không vứt bỏ anh đâu!”

“Em nói nhỏ thôi.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười, tâm trạng phấn chấn: “Trong cửa hàng của bọn em vừa có thêm một nhân viên mới. Chị Trần nói có một chiếc xe hơi rất hoành tráng đưa chị ta đi làm, lúc mới đến còn có cả bảo mẫu đi theo! Lúc đó chị ta không đồng ý, nhưng ba chị ta lại cưỡng quyết bắt chị phải ở lại.”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy cạn lời: “Tiểu Vương nói lọ sơn móng tay của chị ta là bản giới hạn, một lọ phải mất mấy nghìn! Là mấy nghìn đó! Một tháng lương của em cũng không đủ mua một lọ sơn móng tay của chị ta.”

Hạ Diệu Diệu thật sự không hiểu những người có tiền đều đang nghĩ những gì, chả nhẽ đám nhà giàu đều thích trải nghiệm cuộc sống nghèo khó sao: “Sơn móng tay cũng có bản giới hạn? Mấy thứ bản giới hạn này đúng là nhiều thật. Hà An, anh nói xem cô ta không thiếu tiền, sao còn phải ra ngoài làm công chứ? Trải nghiệm cuộc sống? Trải nghiệm cảm giác kiếm tiền không dễ dàng? Thật sự còn có những người nhàm chán vậy sao.”

Hạ Diệu Diệu yên lặng được một lúc, lại nghĩ ra gì đó, tiếp tục líu lo: “Anh không biết đâu, bộ quần áo hôm nay cửa hàng vừa bán còn có rất nhiều chuyện đấy, tối qua bà chủ cửa hàng vừa mới mặc bộ quần áo đi hẹn hò trở về, sáng nay đã trực tiếp thay ra treo trong tiệm, liền có một người khách đến mua. Có lẽ bộ quần áo này cũng bị bà chủ của chúng ta chán ghét lắm rồi nên mới muốn nhanh chóng bán đi.”

Hạ Diệu Diệu thở mạnh một hơi: “Điều buồn nôn nhất là, bộ quần áo đó là do em bán đi, em cũng không cố ý muốn cô ta mua bộ quần áo bị người đàn ông khác sờ qua, nhưng size đó chỉ còn mỗi một bộ, còn được

giảm giá 30%! Em cũng chỉ vì cuộc sống thôi! Hy vọng trên áo không có vết tích gì, bằng không sau này cô ta đòi trả hàng thì thảm rồi!”

Câu cuối cùng, mới là vấn đề mà cô quan tâm nhất.

“Hay là, ngày mai em không đi làm nữa? Không được! Em phải đi làm, nếu cô ta đến tìm cùng lắm em mang về giặt giũ là phẳng phiu rồi bảo với cô ta đã giặt tẩy rồi...” IQ của cô đúng là khác người.

“Xuống xe.”

“Hả? Đến rồi sao?!” Hạ Diệu Diệu mỉm cười hihi, theo sau Hà An tiến về phía trường học: “An An... Anh có đang nghe em nói chuyện không vậy.” Bạn trai như khúc gỗ đúng là khiến cô đau đầu.

“An An...”

“An An, thường xuyên không nói chuyện sẽ dần mất đi năng lực ngôn ngữ đó, An An...” Hạ Diệu Diệu đuổi theo vào bãi giữ xe, nhàm chán đá vào bánh sau xe anh một phát, giận cái tính trầm lặng ít nói của anh. “An An, trên trời có máy bay kìa!”

“An An, trên trời có tên lửa kìa!”

Hạ Diệu Diệu chán nản nhìn Hà An khóa xe. Anh đang cúi đầu, mím môi, cũng không biết đang nghĩ gì, loáng thoáng thấy động mạch một bên cổ. Chẳng vui gì cả! Đột nhiên ánh mắt Hạ Diệu Diệu sáng lên len lén nhìn xung quanh, cô không tin anh có thể im lặng mãi! Lúc Hà An xoay người lại, Hạ Diệu Diệu nhanh chóng kiễng chân, kéo Hà An xuống, đột ngột đặt một nụ hôn lên môi anh, mút một cái. Woa! Có phải kinh ngạc lắm không! Vui lắm phải không! Nhưng, xấu hổ quá đi, Hạ Diệu Diệu đỏ bừng mặt xoay người đi: “Đi thôi, ký túc xá sắp đóng cửa rồi.” Hà An không nhúc nhích, bỗng anh đưa tay kéo cô trở lại, đẩy cô lên cây cột bên cạnh, ra sức hôn xuống. Không giống như nụ hôn hời hợt vừa rồi của Hạ Diệu Diệu, nụ

hôn của Hà An mang tính xâm chiếm hơn, nóng bỏng, nồng cháy, không thể phản kháng.

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hạ Diệu Diệu bỗng ngậy ra, sự tấn công đột ngột, khiến bản năng cô muốn phản kháng.

Hà An nhốt cổ giữa lồng ngực và cây cột, ánh mắt sâu thẳm! Tách mới tiến vào! Mặc ý xâm lược! Hành sự phóng túng vượt xa những người thiếu kinh nghiệm! Trong đầu Hạ Diệu Diệu nổ âm một tiếng, hoàn toàn trống rỗng. Hai tay không biết xoay sở thế nào chỉ muốn vớ lấy một miếng gỗ cầu cứu, cuối cùng chỉ có thể siết chặt cánh tay anh, một lòng muốn đứng vững. Nụ hôn của Hà An nồng nhiệt, mang theo tính công phá muốn thôn tính, còn có ma lực khiến cô mê muội: “Sẽ có... có người... ừm...”

“Bây giờ vấn đề em nên lo lắng là chuyện này sao!” Cô gái này đúng là... “Ừm...” Tất cả âm thanh đều bị anh bá đạo xâm chiếm. Hạ Diệu Diệu không có bất kỳ cơ hội vùng vẫy nào. Người xâm chiếm cũng không hề khách khí, khí thế như muốn nghiền nát cô, cho cô biết, cô không tự lượng sức như thế nào! Cô không tự trọng! Anh không hề bị ảnh hưởng!

Cơ thể hai người dán chặt vào nhau, càng ngày càng nóng.

Hạ Diệu Diệu có thể cảm nhận được mỗi một biến hóa bất thường của anh, nỗi sợ hãi ban đầu, đến giây kế tiếp đã biến thành sự ngọt ngào đến tận xương tủy. Trong lòng biết rõ ở nơi này anh cũng không dám làm gì, cô liền thả lỏng cơ thể để mặc anh làm càn.

Đợi lúc tỉnh táo lại bước chân Hạ Diệu Diệu chạy theo sau Hà An dồn dập.

Sắc mặt Hà An lạnh như băng, có chút cái kính dưới màn đêm. Anh đưa tay đẩy cổ còn đang ngơ ngác đến trước cửa ký túc xá: “Đến rồi.” Hai má Hạ Diệu Diệu nóng bừng, cúi đầu, hừ! Chết mất thôi! Cô cho anh sờ mó nhiều quá rồi: “Em... em vào trong đây!” Nói xong liền vội vã xoay người bỏ chạy.

Hà An nhìn theo bóng lưng của cô, sự lo lắng bất chợt, kích thích đột ngột kéo đến trong lúc mất khống chế nhất thời khi này bây giờ vẫn chưa tan đi. Một cảm giác xa lạ, lòng bàn tay tê liệt, khiến anh suy nghĩ có phải có một số chuyện đã khác rồi không...

Nhưng anh không bài xích, nếu thật sự thích, anh sẽ suy xét lại sức ảnh hưởng của Hạ Diệu Diệu đối với anh.

Hà Mặc An xoay người, cảm giác tự phụ, nhưng anh sẽ không chỉ vì phút mê loạn nhất thời mà dễ dàng quyết định.

A! Hạ Diệu Diệu muốn hét lên, lúc lên đến tầng bốn, nhịp tim vẫn đập điên cuồng, cảm giác tiếp xúc cự ly gần không ngờ lại khiến người ta kích động đến vậy. Trước mắt cứ như xuất hiện một cơn mưa tiền, còn cả nhịp tim thành thịch bất an, hận không thể chạy trở xuống đè Hà An ra làm thêm mấy lần, cùng trải nghiệm cảm giác nghẹt thở đó. Nhưng cô là con gái, dè dặt, phải dè dặt. Nhưng lúc anh hôn có đúng là rất gợi cảm, có cảm giác cả cơ thể và linh hồn đều bị anh khống chế, cảm giác dễ chịu từ da đầu lan đến tận ngón chân. Không được nghĩ nữa! Không được nghĩ nữa, cô không chắc trên người Hà An có mang đủ tiền để qua đêm bên ngoài không nữa. Hạ Diệu Diệu tự vỗ vỗ vào mặt mình, dè dặt! “Mày đó, không được kích thích Đồng Đồng.” Hạ Diệu Diệu hít thật sâu một hơi, bình tĩnh đẩy cửa phòng bước vào, lúc này đã khôi phục như bình thường. “Về rồi à.” Trương Tấn Xảo ngẩng đầu lên khỏi chồng bài tập, đẩy đẩy chiếc kính dày cộm của mình, cô giống như chị cả, giọng nói luôn dịu dàng bao dung. Hạ Diệu Diệu cởi áo khoác ra, vị trí của cô là chiếc giường đầu tiên bên trái gần phía cửa: “Ừm.” Len lén uống một ngụm nước che đi cảm giác đau rát nóng

bỏ trên khoe môi, rồi cuộc anh đã dùng bao nhiêu sức lực chứ, đáng ghét: “Muốn vậy rồi cậu còn xem gì thế, sắp tắt đèn rồi đấy.” Cô thay đồ ngủ, chợt nhớ ra quần áo cũng mua bằng tiền của Hà An, khoe môi Hạ Diệu Diệu không kiếm được mím cười.

Giọng nói của Trương Tấn Xảo dịu dàng vang lên, dưới ánh đèn điện ngả vàng vô cùng ấm áp: “Từ điển Hán ngữ, tháng sau tớ muốn thi thử xem có thể xin vào tổ nghiên cứu của giáo sư không.”

“Giáo sư Triệu à?”

“Ừm.”

Hạ Diệu Diệu thay quần áo: “Thầy ấy và Sở Thông tin có quan hệ rất tốt. Bây giờ rất nhiều quan chức cấp cao đều là học trò của thầy ấy. Nếu cậu có thể được thầy ấy xem trọng sẽ rất có lợi cho việc đi làm sau này.” Trương Tấn Xảo mỉm cười: “Tớ cũng nghĩ thế.” Khổng Đồng Đồng không kìm được thò đầu ra khỏi giường, hai mắt vẫn còn hơi đỏ nhưng đã không còn sưng nữa: “Diệu Diệu, sao cậu không thi thử xem, nói không chừng tốt nghiệp xong liền có thể trực tiếp vào Sở Thông tin thì

sao?”

Hạ Diệu Diệu đặt quần áo sang một bên, dịu dàng nhìn cô ta: “Bảo bối à, giáo sư Triệu không trả tiền!” việc khẩn cấp trước mắt của cô chính là kiếm tiền, trong nhà đến mấy miệng ăn, đây chính là lúc khó khăn nhất. Trương Tấn Xảo lên tiếng: “Diệu Diệu, đèn pin của tớ hết pin rồi, tớ mượn của cậu dùng tạm nhé, sáng mai sẽ mời cậu ăn bánh bao” Khu ký túc xá cũ của họ chỉ duy nhất điểm này là không tốt, đúng 10 giờ phải tắt đèn. Hạ Diệu Diệu đưa đèn pin cho cô ta, điều kiện của mọi người đều giống nhau, những người khác đều có thể thông cảm sự cố gắng của nhau. Hơn nữa trước giờ đều chưa từng “Xâm phạm” “Tài sản” riêng của nhau, nếu mượn dùng sẽ trao đổi đồng giá, họ không cho rằng làm thế sẽ tổn thương tình

cảm của nhau. “Tớ đi tắm đây.” Hạ Diệu Diệu vừa xoay người ngửi lấy ngửi để hương thơm bất thường trong không khí, ngẩng đầu nhìn sang Đồng Đồng nằm trên giường đang định nói chuyện. Khổng Đồng Đồng đưa ngón tay thon dài đáng yêu chỉ về phía phòng tắm, giọng nói cực thấp: “Thẩm Tuyết vừa trở về..”

Hạ Diệu Diệu nghe xong liền hiểu ra.

Khu ký túc xá cũ một phòng có thể ở sáu người, bên trên là giường ngủ, phía dưới là tủ quần áo, còn có một nhà vệ sinh nhỏ không thông gió, không có điều hòa, chỉ được lắp một chiếc quạt trần cộc cạch, hai bên tường thì ẩm ướt, kết cấu rất bí.

Những học sinh có điều kiện tốt đều sẽ không chọn khu ký túc xá cũ này. Tòa nhà ký túc xá mới có điều hòa, hệ thống sưởi sàn nhà, không bị tắt đèn, bốn người một phòng, có điện nước riêng, nhà vệ sinh lớn đến mức có thể bơi lội trong đó, nghe nói cao cấp hơn một chút còn có cả chỗ tiếp khách.

Điều kiện gia đình Thẩm Tuyết cũng khá, đúng ra không nên sống ở đây. Thật ra cô ta cũng chẳng ở đây thường xuyên. Cô ta đóng tiền ở cả hai khu ký túc xá, bình thường đều sống ở khu ký túc xá mới, không có việc gì cũng chẳng quay về. Nhưng những lúc trở về cũng chẳng ai cản được cô ta. Ở Đại học Thu Môn những học sinh có điều kiện đóng chi phí ở cả hai khu ký túc xá như Thẩm Tuyết vốn không ít, nội tình của ngôi trường hàng trăm năm này là có rất nhiều người nổi tiếng từng ở trong khu ký túc xá cũ. Ví dụ như căn phòng này của họ, nghe nói từng là chỗ ở của một minh tinh nổi tiếng khắp quốc tế, phòng kế bên còn từng là chỗ ở của một nữ anh hùng.

Theo Hạ Diệu Diệu thấy, Thẩm Tuyết rất thông minh khi đầu tư vào căn phòng này của họ, khi vị minh tinh quốc tế này vẫn còn sống nếu cô ta bỗng nổi hứng muốn trở về thăm trường cũ, nhớ lại thời thanh xuân của mình chắc chắn sẽ trở về căn phòng ký túc xá cũ. Mà họ đều là sinh viên

của khoa Văn học Trung Quốc, khoa này rất cầu huyết, không làm giáo viên, thì làm biên kịch, nếu xinh đẹp một chút có thể từ ký giả thăng thành chủ biên cũng không chừng.

Thẩm Tuyết đúng là rất xinh đẹp, nếu may mắn gặp được cô minh tinh đó tại căn phòng kỷ niệm, nói không chừng dựa vào gương mặt xinh đẹp đó của cô ta, sẽ có thể một bước lên mây.

Rất có tính toán.

Hạ Diệu Diệu cũng hạ thấp giọng: “Vào bao lâu rồi?” “Nửa tiếng.” Các thiên kim tiểu thư tắm rửa đều phải mất bốn mươi, năm mươi phút: “Cậu không cần đợi đâu.”

Hạ Diệu Diệu gật đầu, sắp tắt điện rồi, đúng là không thể đợi: “Tớ ra nhà vệ sinh công cộng vậy.” Hạ Diệu Diệu vừa định đi thì Thẩm Tuyết đẩy cửa nhà vệ sinh bước ra, mái tóc dài hơi xoắn nhẹ còn đang nhỏ nước, làn da được bảo dưỡng căng bóng, đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp, ngũ quan nhẹ nhàng, vóc dáng đầy đặn quyến rũ, khí thế yêu kiều thu hút khiến cho tất cả những nữ sinh có mặt ở đó đều hổ thẹn không bằng.

Trương Tấn Xảo nhanh chóng xoay đi vùi đầu vào bàn học, tránh phiền phức. Thẩm Tuyết cũng chẳng thèm nhìn những người khác, quần khăn tắm, đôi chân dài gợi cảm chẳng cần phí sức đã có thể gác lên bàn, ngồi xuống rồi vẫn thấp thoáng mấy đường cong uốn lượn, sau đó kiên trì lấy hết lọ này đến chai khác ra bôi bôi thoa thoa.

Khổng Đồng Đồng lập tức chui trở vào giường của mình, tránh nhìn thấy quá nhiều lại khiến bản thân ghen ghét đố kỵ.

Lúc Thẩm Tuyết không ở đây, mấy người bạn họ đã không ít lần cảm thán về chiếc bàn của cô ta, trên chiếc bàn trước giờ vốn chẳng mấy khi dùng đến đó qua một thời gian lại bị đổi một loạt mấy chai lọ to nhỏ, mỗi lọ đã có giá bảy tám trăm.

Là bảy tám trăm đó! Nói vút là vút, khiến họ nhìn thấy đúng là có ảo giác trái tim đang rỉ máu.

Trong một lần Thẩm Tuyết lại định vút đi, dường như cảm nhận được ánh mắt đau lòng của họ, trong ánh mắt liền lộ vẻ ngạo mạn, thần thái không vui bố thí tặng cho họ.

Khổng Đồng Đồng, Trương Tấn Xảo, Chu Tử Ngọc rất có cốt khí nên từ chối không nhận.

Hạ Diệu Diệu lại cảm ơn rồi rút nhận lấy. Cô không nhận mới lạ, cô chưa từng dùng qua những thứ này cũng biết chúng rất tốt, dùng rồi không chỉ thơm tho, còn có thể phòng tia cực tím bảo vệ da, còn có thể bù nước. Tuy cô không để tâm gương mặt của mình có đẹp hay không, nhưng cô em gái không biết phấn đấu của cô thì lại để tâm. Trực tiếp ném cho em gái cô, em gái cô cũng có thể rứt đuôi ngoan ngoãn làm người được mấy ngày. Vì thế cô rất cảm kích Thẩm Tuyết, đó là đồ của Thẩm Tuyết, cô ta có quyền vút đi mà không đưa cho cô, nếu đã đưa cho cô thì bất luận vì nguyên nhân gì cô cũng rất cảm kích.

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hạ Diệu Diệu thấy cô ta đã bước ra, liền bê chậu tắm định đi vào nhà vệ sinh.

Giọng nói lười biếng của Thẩm Tuyết hờ hững vang lên: “Cậu ra bên ngoài đi, bên trong còn có hai bộ quần áo của tôi, tôi sợ chúng nhìn thấy cậu lại có cảm giác không tốt nào đó.” Nói xong liền mỉm cười khiêu khích nhìn Hạ Diệu Diệu. Trương Tấn Xảo, Khổng Đồng Đồng đều đã siết chặt nắm đấm! Hạ Diệu Diệu lại chẳng để tâm, chỉ nhìn cô ta một cái, ừm một tiếng, sắc mặt vẫn ung dung như thường bước ra ngoài. Mấy câu nói kiểu này cô đã nghe từ nhỏ đến lớn, những lời khó nghe hơn thế cũng đã nghe chán rồi, sức sát thương của Thẩm Tuyết chỉ đủ gây ngứa, thậm chí theo cô thấy vẫn có thể xem là ôn hòa dịu dàng. Khổng Đồng Đồng nghe thấy tiếng đóng cửa, tức giận muốn xông ra ngoài véo lỗ tai Hạ Diệu Diệu một cái, hỏi cô có biết tức giận không! Thẩm Tuyết nói như vậy cô cũng không có cảm giác gì sao! Rốt cuộc cổ có phải là người bình thường không? Huống hồ chẳng bao lâu nữa sẽ đến giờ tắt đèn, bên phía nhà vệ sinh công cộng lại không có đèn dọc hàng lang! Khổng Đồng Đồng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tức giận trở người xoay vào tường, chiếc chăn mỏng trùm kín đầu. Trương Tấn Xảo lặng lẽ thu dọn tập sách, trèo lên giường, cách xa cô ta ra. Thẩm Tuyết đảo mắt nhìn không gian trống trải xung quanh, chẳng thèm để ý nhún vai. Nếu chẳng phải vì muốn để ông ngoại tin cô ta sống thể thắm thể nào, cô ta mới không thèm trở về đây.

Một lũ nghèo rất mong tôi!

“Là lá la, la lá là, là la la la...” Hạ Diệu Diệu tắm rửa xong, tâm trạng sáng khoái vừa đi vừa nhún nhảy trở về phòng, đột nhiên màn hình điện thoại chột sáng lên, trong hành lang âm ảm ánh sáng màu vàng đỏ vô cùng nổi bật. Hạ Diệu Diệu mở khóa điện thoại: Chị, thứ bảy này về nhà một chút đi, hôm nay đột nhiên ba bị ngất. Chị đừng lo lắng quá, đã không sao rồi, em và Tiểu Ngư đang ở nhà, đợi chị về chúng ta sẽ nói chuyện sau. Tuyệt đối đừng lo lắng, thật sự đã không sao rồi. Trái tim xinh đẹp, tràn ngập màu hồng của Hạ Diệu Diệu bỗng chốc vỡ vụn, sắc mặt lạnh đi. Ba cô bị ngất không ngoài hai nguyên nhân sau, một là bệnh cũ tái phát, hai là không ăn cơm đúng giờ, bệnh cũ tái phát thì không thể nhanh như vậy được, vậy chỉ còn lại nguyên nhân thứ hai.

Ba cô lại dám không ăn cơm! Nhà cô đã nghèo đến mức đó rồi sao! Hạ Diệu Diệu cố nén cơn tức giận xuống, hít thật sâu mấy hơi mới có thể bình ổn ngọn lửa giận trong lòng. Giây tiếp theo chỉ còn cảm giác đau lòng.

Tuy cô thường oán trách ba mình quá “hà tiện”, nhưng vẫn hiểu được nỗi khổ của ông. Hai chân của ba cô không tiện đi lại, vị trí bị cưa còn phải lắp chân giả, loại chân giả rẻ tiền đó lắp vào không được thoải mái, lúc đi lại cũng rất đau. Ba cô thường tháo chúng ra, ngày hôm sau cũng chẳng muốn lắp vào.

Mà ba cô còn phải ngồi sửa xe trên phố, chỗ đó cách nhà cô khá xa. Ông ấy vì muốn tiết kiệm chắc chắn có thể bớt đi lại một chút thì sẽ cố gắng bớt đi, chút đồ ăn ở nhà e rằng để dành hết cho mẹ cô. Sức khỏe của mẹ cô càng tệ hơn, sớm đã không thể xuống giường nữa, bản thân bà ấy cũng phải dựa vào chút thức ăn để sẵn trên đầu giường vào buổi sáng để lót dạ qua bữa trưa. Em trai và em gái đều sống trong ký túc xá của trường không về, chẳng có ai lo cho hai người họ, họ chắc chắn luôn suy nghĩ” cho con cái của mình.

Hạ Diệu Diệu thở dài một hơi, cô có thể hiểu ba mình, trong lòng cũng rất cảm kích, chỉ có điều đau lòng thì không thể tránh khỏi. Nếu không

đoán sai, sau khi trở về em trai cô chắc chắn muốn bàn với cô về chuyện học ngoại trú, tránh để họ xảy ra hậu quả nghiêm trọng.

Hạ Diệu Diệu chậm rãi bước trở về, mãi suy nghĩ chuyện của em trai em gái, cô không phản đối việc học ngoại trú, năm xưa cô cũng luôn học ngoại trú. Nhưng Hạ Vũ và Tiểu Ngư bây giờ đang ở học kỳ hai lớp 11, đã sắp bước vào 12 rồi, cô chỉ sợ làm lỡ chuyện học của chúng. Hơn nữa cô quan sát thấy Tiểu Ngư vốn không thích học ngoại trú. Nhưng bây giờ không phải là lúc Tiểu Ngư có muốn hay không. Nếu Hạ Vũ và Hạ Tiểu Ngư học ngoại trú, vậy sẽ có thể tiết kiệm hai phần tiền cơm, tiền ký túc xá, buổi trưa còn có thể nấu cơm cho ba mẹ, đây quả là một chuyện vẹn cả đôi đường. Còn về việc học cô tin trong lòng hai đứa nó biết chừng mực. Hạ Diệu Diệu đang lo lắng một vấn đề khác, trường trung học phổ thông cách nhà họ hơi xa, đi xe đạp cũng phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ, năm đó cô khá khỏe mạnh nên không thành vấn đề, nhưng em trai, em gái cô thì sao? Đáng người Hà Vũ vốn không vạm vỡ, ít nhất bảo nó đi đến công trường làm thêm thì nó không làm nổi. Em gái cô lại càng yếu ớt hơn, bảo nó đội nắng chạy đi chạy về, nó chắc chắn sẽ có ý kiến, không khéo con bé còn chả chịu chạy chiếc xe đạp cũ của nhà họ.

Hạ Diệu Diệu buồn bực gãi gãi đầu, dường như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ chê cái này, chê cái kia của em gái cô sau khi nghe cô nói suy nghĩ đó ra, bản thân cô chắc chắn sẽ tức điên muốn đánh cho nó một trận! Con bé chắc chắn sẽ không chịu chạy chiếc xe đạp ở nhà.

Nhưng làm người có lúc đúng là thần kinh, sẽ nuông chiều theo người khác một cách vô thức, cho dù biết yêu cầu của con bé là quá đáng thậm chí không hợp lý nhưng vẫn tự sĩ diện khổ mình, sau khi mắng xong vẫn sẽ chiều theo con bé. Vì cô không muốn em út mình lại một lần nữa ném trái con đường mà mình đã đi qua.

Nhưng nếu thật sự vì thế mà mua xe mới thì Hạ Diệu Diệu lại không nỡ! Bảo cô bỏ tiền ra thì chẳng khác gì cửa vào tim gan của cô! Hạ Diệu

Diệu hận không thể giẫm chết Hạ Tiểu Ngự, nhưng lại hiểu được tâm trạng trọng thể diện yêu cái đẹp của con bé. Cô năm xưa chẳng qua chỉ vì không có thời gian, không có tâm tư nghĩ đến mấy chuyện đó thôi.

“Con bé đáng chết! Đừng để bà đây bắt được mày phạm lỗi!” Hạ Diệu Diệu siết chặt chiếc khăn trong tay hận không thể xé toạc nó đi, nhưng giây tiếp theo liền vội vã thả ra, sợ làm hỏng rồi lại phải mua khăn mới!

Đột nhiên Hạ Diệu Diệu nhớ đến Hà An, Hà An có một chiếc xe đạp nhìn cũng không tệ! Nếu có thể...

Trong lòng Hạ Diệu Diệu bỗng không kiểm được cảm giác áy náy, đặc biệt là đối với bác gái Hà. Ba mẹ người ta bỏ ra ba bốn nghìn mua cho con trai một chiếc xe đạp địa hình như vậy, chắc chắn không muốn bị người khác chiếm tiện nghi, cô... ừm... Trong lòng Hạ Diệu Diệu đã nói một vạn lần xin lỗi với bác gái Hà nhưng vẫn quyết định bóc lột Hà An, xe đạp của Hà An có đến mấy bánh răng, đạp rất nhẹ nhàng. Cô chở Hà An chạy một vòng quanh trường cũng không cảm thấy nặng.

Cô có thể đưa xe đạp của nhà mình đến đây cho Hà An dùng tạm. Không phải cô khoác lác, chiếc xe đạp của nhà cô tuy nhìn không đẹp, nhưng thật sự vẫn chạy rất tốt. Nếu Hà An không đồng ý, vậy cô sẽ dỗ dành anh thêm, sau này kết hôn rồi nhường nhịn anh một chút là được. Thế là đã vui vẻ nhanh chóng quyết định như thế!

“Biểu tình? Cậu đùa gì vậy chứ!” Buổi trưa sau khi tan học, Hạ Diệu Diệu không kiên nhẫn thu dọn sách vở của mình: “Có phải hôm nay cậu quên mang theo nào ra đường không hả?”

Du Văn Bác cũng không tức giận, hòa nhã đón lấy sổ sách vở trên tay cô giúp cô thu dọn, nếu để sinh viên của khoa Tài chính Quốc tế nhìn thấy đại tài tử lạnh lùng kiêu ngạo của họ khép nép hạ thấp giọng nói chuyện với một nữ sinh như thế, sẽ ngạc nhiên rớt kính mắt. Trên thực tế trước giờ anh

ta chưa từng nổi giận, đặc biệt là với Hạ Diệu Diệu: “Đó thật sự là một chuyện tốt.”

“Chuyện tốt! Lúc này vào thời tiết thế này! Cậu cảm thấy đó là chuyện tốt sao!” Cô có điện mới đi phơi mình giữa trời nắng giữa phố cùng anh ta hò hét: “Tránh ra, tránh ra! Chó ngoan không cản đường!” Hạ Diệu Diệu còn phải đi ăn với Hà An, chẳng muốn nhìn anh chàng cao gầy như suy dinh dưỡng Du Văn Bác. Du Văn Bác đúng là suy dinh dưỡng, không chỉ gầy mà còn rất đen, nhưng không hiểu sao lại khiến người khác cảm thấy anh rất lịch sự nhã nhặn. Quan trọng nhất là, anh ta là thanh mai trúc mã với Hạ Diệu Diệu. Nếu cho Hạ Diệu Diệu chọn, cô thì chưa từng quen biết nhà họ Du. Năm xưa bác trai nhà họ Du chính là đầu sỏ hại ba mẹ cô xảy ra tai nạn xe, kết quả ngay cả tiền bồi thường cũng không có. Cả nhà họ quỳ trước cửa nhà cô, khóc còn thảm hơn cả gia đình cô, đặc biệt là Du Văn Bác lúc đó nhỏ tuổi và anh trai của anh ta, khóc lóc thảm thiết, cô cũng không thể bắt bác trai vào tù! Chuyện này đến nay thật sự làm cô hối hận không thôi!

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Cũng may nhà họ Du xem như cũng có lương tâm, gia đình họ cũng dốc hết sức chữa bệnh cho ba mẹ cô. Nhưng cái nghèo thì vẫn mãi đeo bám, thuốc thang không dùng nổi loại tốt, bác sĩ cũng không mời được chuyên gia, cả phòng bệnh cũng suýt chút nữa không ở được, làm cho mẹ cô bây giờ bị liệt nửa thân dưới, hai chân của ba cô bị cưa mất.

Làm người một khi đã xúi quẩy xảy ra chuyện cũng không thể chọn một gia đình giàu có! Sao cô có thể tươi cười thoải mái với gia đình họ chứ! Nhưng đến nay đã hơn mười mấy năm rồi, tức giận gì cũng đã nhạt đi, bây giờ hai nhà đối đãi với nhau tạm được.

Bác gái Du chỉ cần có nhà liền đưa cơm sang cho ba mẹ cô, nhưng bác gái cũng là người bận rộn kiếm tiền. Buổi trưa ở bên ngoài chỉ ăn một cái bánh bao cho qua bữa, dù bác gái có lòng hơn nữa cũng không ích gì. Bác trai Du là trụ cột gia đình, ra ngoài làm công, trong nhà còn có hai cậu con trai lớn cần ăn cơm cần đi học, còn có ba mẹ già tuổi cao nhiều bệnh cần chăm sóc, cái gì mà không cần tiền. Thế nên bác ấy vẫn luôn phải ra ngoài làm công, còn phải làm việc trong khu mỏ khoáng vô cùng nguy hiểm.

Cô có xấu tính hơn nữa cũng biết họ cũng chẳng dễ dàng gì, không thể làm thẳng thường quá, đưa bác trai Du vào tù đối với cô cũng chẳng có lợi ích gì, chẳng qua chỉ là cả hai bên cùng chịu thiệt, lại có thêm một nhà họ Du bất hạnh mà thôi.

Mọi người đều khó khăn, ai nấy biết điều một chút là được. “Chỉ cần đứng một chút là có tiền.” Sắc mặt Du Văn Bác điềm tĩnh. “Có tiền?!” Đôi mắt của cậu ta rất đẹp, không phải nói hình dáng, mà là ánh sáng và tâm trí ánh lên bên trong làm cho Hạ Diệu Diệu cảm thấy thế. Nhưng cũng phải, cuộc sống đã cho cậu ta nhiều muối như vậy, cậu ta không mặn mới lạ.

Du Văn Bác giúp cô sắp xếp sách vở xong cầm hết trong tay, không nhanh không chậm nói: “Một người một trăm đồng, cần hai tiếng đồng hồ, nói là hai tiếng thật ra trong đó có nửa tiếng tập hợp, nửa tiếng đi về, bộ phận liên quan cho phép chúng ta một tiếng đồng hồ.”

“Dễ như vậy là điểm được một trăm đồng sao? Thật hay giả vậy! Chuyện tốt như vậy cũng đến lượt khoa chúng ta sao!” Quả nhiên việc này thay đổi theo khoa, Hạ Diệu Diệu có chút hứng thú: “Tập đoàn gì đó thu mua tập đoàn gì đó thật sự ảnh hưởng lớn vậy sao, đáng để các cậu biểu tình?” cô không phải người của khoa Tài chính Quốc tế, vốn không hiểu mấy việc này. “Thật ra ảnh hưởng cũng không được xem là lớn lắm.” Du Văn Bác thay cô xách ba lô, hai người cùng nhau rời khỏi lớp học: “Mọi chuyện trong kinh tế học dù cho biến hóa thế nào cũng chỉ là cách dòng tiền lưu thông khác nhau mà thôi, nói đến cùng đều là liên quan nhau. Nhưng cậu phải biết thân là chủ nhân của quốc gia, chúng ta có nghĩa vụ nỗ lực để xây dựng đất nước tốt hơn, có lẽ sự nỗ lực của chúng ta vốn chẳng có tác dụng gì, nhưng cũng biểu đạt thái độ của chúng ta...” “Được rồi, hiểu rồi.” Hạ Diệu Diệu bị dẫn dắt giữa nhiệt huyết, thanh xuân để không phải tiếc nuối: “Nhưng thứ bảy...” Hôm đó cô phải về nhà, vốn dĩ còn muốn nhờ Hà An làm thay cô ca sáng, nhưng cô cũng nhận ra Hà An không thích, lần trước anh xảy ra xích mích với ông chủ suýt chút nữa còn làm cô bị đuổi, Hạ Diệu Diệu quyết định không nhờ Hà An nữa: “Các cậu cần bao nhiêu người?” Đồng Đông và Tử Ngọc cũng đang rảnh.

Du Văn Bác mỉm cười: “Khoa bọn tớ có Phương Thâm dẫn đội, chỉ cho phép hai trăm người.”

Hạ Diệu Diệu đã hiểu, nam thần ra tay, con số hai trăm người sẽ bị giành giật đến bể đầu, còn có chỗ cố, Du Văn Bác làm vậy đúng là “chiếu cố” cô rồi.

Hạ Diệu Diệu vỗ vỗ vào vai cậu ta: “Nghĩa khí!”

Du Văn Bác tỉnh rụi lách vai ra, vành tai hơi đỏ lên: “Tớ mời cậu ăn cơm nhé?”

“Không cần đâu, Hà An đang đợi ở nhà ăn, đi cùng không?” “Không làm phiền hai người chứ.”

“Có gì mà phiền hay không phiền chứ, ngày nào cũng ăn chung, cũng chả tiếc một lần ăn cùng bóng đèn như cậu.” Chuyện tối qua làm cô hơi xấu hổ khi gặp anh, haha. Khóe miệng Du Văn Bác đăng ngắt. Nhưng lúc nhìn thấy Hà An thì Du Văn Bác vẫn rất khách khí. Để tránh làm Hà An nghĩ linh tinh, anh ta biểu hiện như một người bạn học bình thường, tình cờ muốn cùng nhau ăn chung bữa cơm thôi.

Hà An nhìn thấy thế, liếc anh ta một cái, thần thái không vui. Du Văn Bác cũng không đại gì niềm nở nói chuyện để đổi lại sự lạnh nhạt của người khác. Anh ngồi xuống đối diện Hạ Diệu Diệu, khá là trầm lặng. Hạ Diệu Diệu giả vờ như không nhìn thấy, cô thật không hiểu hơi thở dày đặc thanh xuân nghệ thuật trên người một học sinh kém như Hà An là từ đâu mà có! Du Văn Bác nói gì cũng là đại tài tử, được một phần như cậu ấy sau này họ cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền: “Ăn đi.”

“Um.”

Suốt quá trình ăn cơm Du Văn Bác rất kiên dè, không chủ động thể hiện tình cảm thân thiết mười mấy năm với Hạ Diệu Diệu, cũng không chủ động tìm Hạ Diệu Diệu nói chuyện. Có lúc Hạ Diệu Diệu không chú ý, anh thậm chí còn chủ động lẩn tránh những cử chỉ thân thiết hình thành từ lâu giữa hai người họ.

Hà An vô cùng lý trí đặt đũa xuống, ngồi im quan sát. Làm cho ai xem chứ!? “Ăn đi?”

Du Văn Bác càng trầm lặng hơn.

Không phải anh không tôn trọng tình cảm của hai người họ, mà là vốn không để tâm đến chuyện tình yêu của Hà An và Diệu Diệu. Con người anh chàng Hà An này anh ta cũng đã hỏi thăm, gia thế bình thường, thành tích bình thường, hành vi ngông cuồng, tất cả khuyết điểm của thanh niên thời đại này cậu ta đều có.

Kiểu người chưa từng trải qua thị phi như cậu ta sẽ không thể gánh vác gia đình của Diệu Diệu, càng không thể khoan dung tất cả những hành vi của Diệu Diệu. Hà An đối với Diệu Diệu chẳng qua chỉ là một vị khách ghé thăm giai đoạn này mà thôi, không thể có kết quả. Một người đã định sẵn không có kết quả thì anh ta cần gì phải để trong lòng khiến Diệu Diệu không vui chứ.

Không phải anh ta chưa từng nghĩ nói những lời hiện thực đó ra, đã kích tình cảm giữa Diệu Diệu và Hà An, không để họ lãng phí thời gian nữa. Nhưng mấy mối tình thời học sinh đều dễ tan vỡ, vốn chỉ là sự lãng mạn chẳng bao lâu, sao không để một cô gái vất vả đã lâu như Diệu Diệu nắm chặt, cô có quyền vui vẻ hưởng thụ thời gian của mình.

Cho dù anh chàng Hà An này nhìn có vẻ có rất nhiều khuyết điểm, nhưng chỉ cần có một điểm Hạ Diệu Diệu không có vậy cũng đã đủ thu hút Hạ Diệu Diệu rồi. Ví dụ như gia đình hạnh phúc mỹ mãn, điều kiện thường thường bậc trung, nhẹ nhàng không cần bôn ba vì cuộc sống, thậm chí cả nét kiêu ngạo và sự tự tư tự lợi mà con trai một vốn có cũng là điểm làm cho Hạ Diệu Diệu ngưỡng mộ.

Anh ta không để tâm sau này Hạ Diệu Diệu và Hà An sẽ phát triển đến mức nào, thậm chí cả việc thân mật. Hạ Diệu Diệu mãi mãi là Hạ Diệu

Diệu như lần đầu tiên gặp, kiên cường, lương thiện, khoan dung.

Điều bây giờ anh ta nên làm là phấn đấu, nâng cao điều kiện bản thân, để khi Hạ Diệu Diệu quay đầu nhìn lại, thực lực và năng lực của anh ta đã đủ để cô suy xét lựa chọn.

Thế nên Hà An vốn không nằm trong tầm mắt của anh ta, anh ta sẽ không vì một người đã định sẵn không thể mà gây xích mích với Diệu Diệu.

Nhưng nếu Hà An tìm đến gây sự! Anh ta cũng sẽ không chùn bước!

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Hà An nhìn sang Hạ Diệu Diệu, sau khi anh suy xét nghiêm túc về quan hệ giữa cô và anh, vào lúc anh cảm thấy có một số chuyện đã bắt đầu, Hạ Diệu Diệu lại đáp trả anh như vậy sao!? Ở ngay trước mặt anh cùng một anh chàng khác gạt anh sang một bên! Cô không cảm thấy hành vi giữa cô và anh chàng kia có chút quá đáng, cần xin lỗi người là bạn trai là anh sao!

Hạ Diệu Diệu đột nhiên bị anh nhìn một cách kỳ lạ, đang ăn uống ngon lành, tự nhiên sao vậy chứ? Em cảm thấy ngon chỗ nào chứ! Hà An cao cao tại thượng nhìn Hạ Diệu Diệu, giống như một trưởng bối đang đợi bản thân văn bối lĩnh ngộ cái sai của mình.

Hạ Diệu Diệu bị nhìn đến sồn gai ốc, có nhiều lúc Hà An luôn khiến cô áy náy bất an, đặc biệt là khi anh dùng ánh mắt này nhìn người, cứ như bạn đối với anh ấy mà nói chẳng qua chỉ là một hạ nhân, anh chịu chỉ dẫn bạn đó đã là phúc ba đời của bạn rồi.

Nhưng tôi có thêm sự chỉ dẫn của anh không! Tự cân nhắc bản thân anh trước đi! “Haha.” Hạ Diệu Diệu nhin, ở trước mặt Du Văn Bác cô không muốn cãi nhau với Hà An, chàng trai nào chẳng xem trọng thể diện chứ, cô cho anh!

Hạ Diệu Diệu vội lấy đĩa đặt vào tay anh, dịu dàng mỉm cười dỗ dành anh: “Chỉ có An An của chúng ta là khác biệt, ngay cả lúc ăn cơm cũng thích ngồi nhìn em như vậy, haha, ngoan, phần trứng rán của em cũng nhường cho anh luôn, rất thơm đó.”

Hà An không dễ dàng chịu chiều này: “Em cảm thấy anh còn khẩu vị để ăn sao.”

Mợ! Ai quan tâm anh có khẩu vị hay không chứ! Máy điều hòa ở giữa trong nhà ăn thứ ba rất tuyệt, chủ yếu là do vị trí mà Hà An chọn rất tốt. Nhưng một người luôn rất giỏi chọn vị trí như Hà An cũng có lúc làm cho Hạ Diệu Diệu đau đầu, đặc biệt những khi anh lại giở chứng ngang ngược luôn làm cô rất lúng túng.

Hạ Diệu Diệu vẫn mỉm cười, cực kỳ nhẫn nại, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “ y da, trưa hè nóng bức thế này đúng là làm cho người ta mất khẩu vị, nhưng nếu anh không ăn em sẽ đau lòng lắm, thôi mà, ăn một chút đi, hay là em đút cho anh?” chúng ta đừng vô cớ gây chuyện nữa có được không, nể mặt chút đi, đại gia!?

Tổ tông! Lão tổ tông! Tổng lão tổ tông! Làm ơn đi mà! Còn có người ngoài ở đây đó! Vợ anh cũng đã hạ mình thế rồi! Anh nhìn xem em đáng thương biết mấy! An An thân mến, bảo bối An An.

Tổ tông thân mến!

Hà An để mặc cô làm nũng giả ngu giả ngơ mãi một lúc, tâm trạng mới miễn cưỡng được an ủi một chút, nể mặt Hạ Diệu Diệu cúi đầu ăn cơm.

Bàn tay cầm đũa của Du Văn Bác lại âm thầm siết chặt, trong lòng cảm thấy bất bình cho Hạ Diệu Diệu, đứng dậy nói: “Khoa tớ còn có việc, đi...”

Vừa dỗ dành được một người! Giờ cậu lại gây chuyện gì chứ! “Ngồi xuống! Có chuyện gì cũng phải ăn no rồi mới làm chứ!” Cậu tưởng cậu là Hà An à! Bà đây còn phải dỗ dành cậu sao! Du Văn Bác ngồi xuống, vùi đầu ăn cơm!

Hạ Diệu Diệu bực dọc chọc chọc đĩa cơm, quay sang nhìn anh chàng tư bản chủ nghĩa Hà An bữu môi, đợi Du Văn Bác đi rồi để xem bà đây xử lý anh thế nào? Hạ Diệu Diệu cắn một miếng chiếc trứng rán, phát tiết lửa giận của mình: “Anh cả Du còn chưa chịu thay đổi quyết định à!” Hết người này đến người kia cứ luôn làm cho người ta phải lo lắng! Du Văn Bác cúi đầu, ăn một thìa cơm: “Mẹ tớ vẫn chưa có quyết định cuối cùng.” “Mẹ cậu có thể có quyết định gì chứ!” Hạ Diệu Diệu tức giận muốn giậm chân, nhưng vẫn cố gắng hạ thấp giọng, chỉ là khó mà che giấu sự tức giận: “Dù sao cuối cùng dì nhất định cũng sẽ thỏa hiệp...” Cậu nhìn xem có người mẹ nào có thể thắng được con trai mình chứ!

Bác trai và bác gái Du vất vả nuôi lớn anh cả Du, cho anh ta ăn, xin cho anh ta vào trường nổi tiếng, sau khi tốt nghiệp còn đem hết tài sản tích góp trong nhà ra để xin cho anh ta vào một đơn vị khá khá.

Bây giờ anh ta muốn công việc đã có công việc muốn học lực cũng có học lực, nhưng nói nào là gia đình nhà họ Du làm cho anh ta không thờ nổi, không muốn sống những ngày tháng như vậy nữa! Thế nên yêu cầu nhà họ Du tha cho anh ta, đừng xin tiền của anh ta nữa, đừng bắt anh ta phải gánh vác những trách nhiệm không thuộc về anh ta. Bạn gái của anh ta sẽ không vui. Anh ta phải sang nhà vợ ở rể, sau này muốn đoạn tuyệt quan hệ với bác trai và bác gái!

Lúc Hạ Diệu Diệu vừa biết chuyện cảm thấy trên đời còn cả chuyện này nữa sao! Lúc cần đến ba mẹ thì một tiếng ba hai tiếng mẹ, lúc không cần nữa thì có thể thẳng chân đá đi, mặt mũi của anh cả nhà họ Du cũng to thật!

Du Văn Bác rất bình tĩnh: Mẹ tớ... Còn phải bàn bạc lại với ba tớ...”. “Bàn bạc?!” Có gì để bàn chứ? Tính tình của bác trai Du rất yếu đuối, anh cả biết chắc đó là ba mẹ ruột của anh ta cuối cùng họ nhất định sẽ chiều lòng anh ta. Hạ Diệu Diệu nghĩ đến đây liền muốn đứt dây thần kinh, sớm biết thế ban đầu cô đã lấy tiền lắp cho ba cô một chiếc chân giả thật đẹp,

sao phải đồng ý nhường tiền cho anh cả nhà họ Du! Quả nhiên lòng tham không đủ bị trời đánh, cô chỉ muốn anh Cả nhà họ Du có một công việc tốt, những ngày tháng của nhà họ Du cũng tốt hơn một chút, để dành tiền nhanh hơn một chút, qua vài năm nữa sẽ tích đủ tiền mua một đôi chân giả cho ba cô, đây gọi là chuẩn bị trước để sau này hưởng lợi.

Nhưng! Anh Cả Du sau khi vét sạch nhà họ Du thì lại muốn phui tay bỏ đi! Sao cô không tức chết chứ!

Vậy chẳng phải tất cả những gì cô làm trước đây đều trở thành công cốc sao, sớm biết thế chi bằng cứ đưa bác trai Du vào tù, để xem anh Cả Du lấy đâu ra tiền học tiếp lấy đâu ra tiền tìm công việc tốt! “Đến đơn vị của anh ta làm lớn chuyện, làm cho anh ta mất hết tất cả!” Chỉ nghĩ thôi lại đau lòng, mười mấy vạn không phải đã trôi theo dòng nước sao! Ôi trái tim của tôi! “Sao lại có loại người lòng lang dạ sói như anh cậu chứ! Du Văn Bác! Cậu đền lại chân cho ba tôi đi!”

Du Văn Bác cúi đầu, biết rõ cô gào thét là đòi đôi chân giả, không phải sự cố bất ngờ mười năm trước. “Anh ta phải xuống mười tám tầng địa ngục!” Ôi trái tim của cô! Nhà họ Du bọn họ chính là hợp nhau diễn kịch ức hiếp cả nhà lớn bé của cô: “Nếu cậu dám lòng lang dạ sói như anh cậu, tớ nhất định sẽ bóp chết cậu!” “Ừm.” Du Văn Bác để mặc cô vạch trần chuyện xấu của gia đình mình ngay trước mặt một anh chàng khác, lòng tự tôn bị ném sang một bên cũng không hề giận cô.

Hạ Diệu Diệu không nghĩ nhiều đến vậy, tương lai mấy chuyện này Hà An cũng phải biết, nhà họ Du là đường lui cuối cùng của ba mẹ cô. Nếu đến con đường này cũng không còn, Hà An và cô sẽ phải đối mặt với con đường gian nan hơn. Hà An có quyền được biết nếu anh đến với cô sẽ phải đối mặt với những khó khăn gì. “Là do cô gái kia đưa ra sao?” Hạ Diệu Diệu lấy lại tinh thần, quả đúng là một cô gái biết tính toán.

Du Văn Bác động viên mỉm cười nhìn cô.

“Cười cái gì mà cười!”

“Tôi sẽ không bỏ mặc bác trai và bác gái.” Đây là lời hứa của cô, Du Văn Bác hiểu rõ vì sao chị dâu tương lai lại yêu cầu như vậy. Gia đình họ vốn đã không dễ dàng, ông bà nội lại đến tuổi già yếu lắm bệnh, sức khỏe của ba mẹ cũng không được tốt, cộng thêm gia đình họ còn nợ nhà họ Hạ rất nhiều, ba mẹ của cô gái đó không yêu cầu như thế mới lạ.

“Chẳng phải ba cô ta chỉ là một trưởng chi nhánh nhỏ bé, còn là khu trực thuộc, có gì thần kỳ chứ!” Tuy nói là nói vậy nhưng cô cũng hiểu được, chỉ là cảm thấy miếng thịt đã đưa đến miệng còn rơi mất, đau lòng mà thôi.

Hạ Diệu Diệu đang suy nghĩ say sưa, đột nhiên cảm thấy có ánh mắt kỳ lạ sau lưng, liền không hiểu nhìn sang Hà An, bỗng giật mình: Tổ tông! Lão tổ tông của tôi ơi anh lại làm sao vậy! Có thể để yên cho người ta suy nghĩ không!

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Không thảo luận với cô chẳng lẽ thảo luận với anh? Đâu phải chưa bao giờ từng nói gì với anh về mối quan hệ của cô với nhà họ Du! Chẳng lẽ bảo cô và Du Văn Bác cả đời không qua lại với nhau thì dễ dàng cho nhà họ quá! Có chừng mực đi, đừng không biết xấu hổ như vậy! Có người bạn trai nào ngày nào cũng lên mặt với bạn gái, tôi qua vẫn còn được món hời to đùng như vậy không? Có được rồi mà còn không biết trân trọng phải không!

Hạ Diệu Diệu yếu xìu! Cũng không xem như đã có được! Hạ Diệu Diệu đã bị Hà An làm cho hồ đồ luôn rồi! Những đôi tình nhân khác đều là người con gái sớm tối gây chuyện, động chút là đòi chia tay chia chân, còn họ thì ngược lại, người con trai mới là người có vấn đề!

Giữa cô và Du Văn Bác không có gì phải ngại cả, với ngoại hình, gia thế, tác phong còn trẻ con hơn cả cổ như của Du Văn Bác thì cô sẽ thích cậu ta được hay sao! Anh đừng có hành xử không ra dáng đàn ông như vậy có được không hả! Cho dù anh không coi bản thân mình ra gì đi chẳng nữa thì cô cũng không mù!

Hạ Diệu Diệu trừng mắt nhìn Hà An!

Hà An nhần nhịn phun trào lửa giận muốn bóp chết Hạ Diệu Diệu! Cô vẫn còn hùng hổ như vậy nữa hả?

Chỉ chốc lát.

Hạ Diệu Diệu hít sâu một hơi, suy cho cùng cô vẫn là con gái cả trong nhà, giận nhanh nhưng hết cũng nhanh, sẽ không quá để bụng chuyện gì, lại định dỗ dành anh. Du Văn Bác thở dài: “Tớ còn có việc bận thật mà, tớ đi...” Đi trước đây...

Hà An lạnh lùng nhìn quét qua Du Văn Bác!

Du Văn Bác cứng đờ người ngồi nguyên tại chỗ, mấy từ còn lại cũng không dám thốt ra thành lời.

Hà An nhìn cậu ta chằm chọc, giống như nhìn một tên hề đang nhảy nhót. Thế nào, giả bộ không biết anh ta đang tức giận cái gì với Hạ Diệu Diệu đúng không! Vì cuộc sống khó khăn cho nên Hạ Diệu Diệu trước giờ nói chuyện hay hành động đều rất ôn hòa, cô ấy chỉ tỏ ra hung thần ác sát với hai loại người. Anh không cho rằng mình có thể khoan dung để người khiến anh suy nghĩ cả đêm qua về mối quan hệ có bạn bè khác giới giống người như vậy!

Du Văn Bác bị nhìn rất không thoải mái! Giống như một con kiến đang bị người ta bóc tách ra để quan sát đánh giá!

Hạ Diệu Diệu đập đũa cộp một cái xuống bàn!

Du Văn Bác là bạn của cô, Hà An coi thường Du Văn Bác ngay trước mặt cô như vậy thì còn ra gì nữa chứ! “Hà An!” Một vừa hai phải thôi chứ!

Hà An thấy vậy liền đứng dậy định đi!

Nếu như anh còn quay đầu lại thì tên của anh không còn là Hà Mộc An nữa!

Hạ Diệu Diệu nhìn trân trân! Bỗng chốc cơn giận trong lòng trào lên! Anh thích bướng bỉnh ngang ngạnh đến mức nào? Sao cứ trút giận lên bạn gái của anh thế? Có bản lĩnh sao không thể hiện lúc học hành đi! Hạ Diệu

Diệu chỉ muốn xé toạc da mặt đang nóng hừng hực của mình ra để quạt cho mát!

“Xin...” Lỗi...

“Không liên quan gì đến cậu!”

Hạ Diệu Diệu hít sâu một hơi, cố gắng đè cơn giận của mình xuống. Trong lòng nghĩ Hà An tốt thế này thế kia, dù Hà An có nói chuyện với cô bất thường thế nào thì cô cũng không thể vô lương tâm nói Hà An không quan tâm đến cô, không thích cô. Nếu như một chàng trai không thích cô thì sẽ không chen chúc xếp hàng ở căng tin suốt hơn nửa năm trời mà không một câu oán giận như vậy, rồi nghe cô làm nhảm, mỗi khi chỉ cần cô dỗ dành một chút là đã hết giận.

Chẳng qua anh ấy chỉ hơi kiêu ngạo một chút, còn có chút tính khí trẻ con của những chàng trai mới lớn. Cô phải tha thứ cho anh ấy, phải nhẫn nại với anh ấy.

Hạ Diệu Diệu nghĩ đến những điều này, thu dọn khay đồ ăn định đuổi theo. “Để tớ, tớ đóng gói lại rồi mang đến ký túc xá cho cậu.” “Vậy nhờ cậu nhé.” Hạ Diệu Diệu nói xong xách túi chạy đuổi theo!

“Hà An! Hà An!”

Hà An không thèm quay đầu lại. Hừ, vừa nghe thấy tiếng cô ấy gọi suy nghĩ sau này có thể nào cũng quyết không qua lại với nhau nữa đã có chút nói lỏng. Nhưng sắc mặt anh lại càng lạnh lùng hơn.

“Hà An!” Hạ Diệu Diệu đuổi theo rất xa, mãi mới thở hồng hộc kéo lại được Hà An đã bắt đầu đi chậm lại ở bên hồ Minh Tâm: “Hà An...”

Hà An không động đậy, dáng vẻ lạnh lùng lạ thường. Hạ Diệu Diệu giả vờ không thấy, lấy hết dũng khí kéo vạt áo anh lại, mái tóc đã dài ra một

chút đã hơi dính ướt, đuổi theo anh dưới thời tiết này khiến cô đỏ bừng mặt lên, đáng vẻ vô cùng nhếch nhác. Cô nắm chặt lấy vạt áo Hà An, cứ thế bám chặt lấy không chịu buông ra, giọng nói run rẩy đáng thương: “Hà An...” Hà An mặc kệ, không nói, không nhìn, nhưng cũng không đi. Thứ anh e ngại nhất đó là không hiểu tại sao mình dừng lại. Hạ Diệu Diệu khẽ thở dài, chịu để cố dễ dàng là được rồi: “Do em không tốt, em không nên nói chuyện to tiếng với anh như vậy.” Hạ Diệu Diệu dịu dàng giải thích, đến gần Hà An, đôi bánh mìn đầu gối cựa vừa phải cố ý vô tình chà sát vào cánh tay rắn chắc của anh, bàn tay vẫn nắm chặt lấy vạt áo anh: “Đừng giận em nữa có được không...”

Thái độ của Hà An đã mềm mỏng hơn vài phần. Hạ Diệu Diệu càng cười to hơn, cơ thể dựa sát vào không hề sợ nóng, gió mát khẽ thổi, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, cảm thấy cũng không nóng lắm, giọng nói lại càng yếu điệu đáng yêu hơn: “Lần sau em không thể nữa mà...” “Sự bảo đảm của em chẳng có ý nghĩa gì cả.” Hà An miễn cưỡng lạnh mặt, không biết tại sao cứ bị trúng chiêu này của Hạ Diệu Diệu. Xét về dáng người, cô ấy cũng có chỗ ấy có thể tạm coi là được. Xét về nhan sắc, cô ấy không thử xem lại đáng vẻ của mình bây giờ đi. Xét về thủ đoạn, nếu như chút kỹ xảo vụng về đó cũng được coi là thủ đoạn.

Hạ Diệu Diệu càng cười ngọt ngào hơn: “Đương nhiên là có rồi, người ta biết giữ lời hứa, nói sẽ không to tiếng với anh thì sẽ không to tiếng với anh... An An, chúng ta đừng giận nhau nữa nhé..” Hà An bỗng nhiên liếc nhìn cô, anh đã hết giận rồi.

Hạ Diệu Diệu thấy vậy liền vui vẻ nhảy cẫng lên, hôn anh một cái, vội vàng nịnh nọt lấy lòng ngay lập tức: “An An nhà ta thật là rộng lượng.”

Sắc mặt Hà An đã hòa hoãn hơn, khóe miệng miễn cưỡng hơi nhếch lên chút, thậm chí còn quên cả châm chọc sự thay đổi của mình. Chỉ biết rằng vào giây phút khi cô nhảy cẫng lên định hôn mình lần thứ hai, anh đột nhiên quay người lại ôm cô, đặt lên môi cô một nụ hôn. Hạ Diệu Diệu khẽ

ừm một tiếng, vội vàng đề vai anh. Cho dù ở đây rừng cây rậm rạp, nhưng:
“... Buông ra.”

Hà An chỉ hôn một lát rồi buông tay ra, đường hoàng nhìn Hạ Diệu Diệu: “Không được có lần sau đâu đấy!”

Hai má Hạ Diệu Diệu đỏ bừng lên, vội vàng nhìn xung quanh, rồi vừa xấu hổ vừa giận dữ nện cho anh một nắm đấm. Giữa thanh thiên bạch nhật, dục vọng che mờ mắt, không ra thể thống gì cả, nhưng bạn trai không giờ trò lưu manh với chính bạn gái mình thì giờ trò với ai đây!

Hạ Diệu Diệu e lệ cúi đầu xuống, “Vâng...”

Hà An nhìn cô, đột nhiên giơ tay ra chỉnh lại những sợi tóc đã ướt đầm mồ hôi dính lên má cô, ôm cô một lát: “Tóc em dài rồi.”

Hạ Diệu Diệu đột nhiên nghĩ lại dáng vẻ của cô bây giờ, vội vàng dịch sang một bước, “Xấu chết đi được...” Vốn dĩ cô cũng không xinh đẹp gì, dáng vẻ như bây giờ của cô mà anh cũng khen được. Hà An cũng cảm thấy anh không nên khen như vậy, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, Hà An cố ý nhìn cô giây lát đánh giá: “Em nói vậy anh cũng thấy có chút đúng.” “Hà An! Anh đừng có được hời rồi còn ra vẻ nữa đi!” Hà An ôm cô nhào vào người mình, đôi môi càng cong lên.

rn

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Hai ngày nay tâm trạng Hạ Diệu Diệu rất tốt, gặp ai cũng khen Hà An rất có mắt nhìn. Không còn cách nào khác, Hà An rất biết điều tặng có một chiếc kẹp tóc cực kỳ đẹp mà. A A “Chẳng phải chỉ là tặng cậu một chiếc kẹp tóc thôi mà, xem cậu kìa, chẳng có tí khí chất nào cả.” Sáng sớm trên con đường nhỏ dưới tán cây ẩm áp, Khổng Đồng Đồng khoác tay Hạ Diệu Diệu, vừa ăn bánh bao đi đến lớp học, vừa hù lạnh với Hạ Diệu Diệu. Tâm trạng Hạ Diệu Diệu vẫn không hề bị ảnh hưởng: “Cậu thì biết cái gì chứ, đây gọi là của ít lòng nhiều.” Đỡ Hà An tặng cơ mà.

Khổng Đồng Đồng miễn cưỡng nhìn thứ đồ nhỏ nhắn kẹp trên tóc cô. “Đúng là ít thật.”

Hạ Diệu Diệu không tán đồng: “Cậu không thấy đẹp à?” Tuy chỉ là loại đơn giản, một cái nơ bướm bướm điểm tuyết trên cây kẹp tóc nhỏ nhắn, nhưng hoa văn trên chiếc nơ bướm bướm kia làm y như thật, hai phụ kiện trang sức nhỏ sáng lấp lánh hai bên, không hề tục tằn thường, cô nhìn thấy thích lắm, mới đầu còn không nỡ dùng, nhưng tóc cô dài rồi, cũng cần kẹp lại.

Khổng Đồng Đồng nhìn đi nhìn lại với ánh mắt soi mói đến ba bốn lần, cũng không thể không thừa nhận: “Nhìn cũng tạm được.” Thực ra là rất đẹp, ít ra thì không giống như món đồ mua mười đồng hai cái, trông cũng phải tầm bảy mươi, tám mươi tệ nếu không thì sao hai viên thủy tinh kia lại sáng đẹp như vậy được chứ. Hạ Diệu Diệu vỗ đầu Khổng Đồng Đồng: “Coi như cậu cũng biết nhìn một chút.” “Đừng có vỗ tớ, bài ghi chép thi giữa kỳ đâu đưa tớ xem nào, nhớ phải cho tớ xem trước đấy! Không được cho Hà

An xem trước! Có cho cậu ta cũng vô dụng!” Cứ nhìn thành tích của cậu ta mà xem!

“Không được coi thường An An trong lòng tớ, cậu cho tớ ăn một cái bánh bao thì tớ cho cậu xem trước.”

Khổng Đồng Đồng nhét cho cô một cái bánh bao nhân thịt: “Ăn, ăn, ăn! Sớm muộn gì cậu cũng sẽ mập chết!”

*

Có tặng quà, có ôm ấp, buổi tối khi đến tòa nhà ký túc xá còn trao nhau cả nụ hôn ngọt ngào, đáng lẽ ra đây phải là một tuần vô cùng đẹp đẽ, tình cảm ngọt ngào nảy nở, trái tim rung động tình ý miên man, tưởng như còn chưa bước qua giới hạn, cuối cùng là thời gian đẹp đẽ nhất.

Nhưng tất cả mọi thứ lại bị dừng lại vào buổi chiều thứ sáu.

Hạ Diệu Diệu không thèm nhìn Hà An lấy một cái, chưa nói đến việc dỗ dành anh! Cứ để mặc cho anh điên cuồng kéo đi! Nếu như lần này Hạ Diệu Diệu cô mà chủ động thỏa hiệp thì sẽ không còn tên là Hạ Diệu Diệu nữa! Tối thứ sáu Hạ Diệu Diệu thu dọn hai bộ quần áo đi thẳng về nhà!

Không phải là Hạ Diệu Diệu giận dỗi linh tinh, mà là vì lần này Hà An quá đáng quá rồi. Hai tiếng một trăm đồng, nói chính xác hơn là một tiếng một trăm đồng, vừa không làm lỡ thời gian Hà An về nhà, cũng không để Hà An phải phơi mặt dưới cái nắng. Người ta đã bao nước, bao đồ ăn sáng, còn cho cả tiền. Nhà anh cách trường học cũng không xa lắm, anh ấy đi biểu tình mất một tiếng, rồi đi xe buýt về là được, quá hợp lý rồi còn gì!

Nhưng kết quả anh ấy không đi, có nói thế nào cũng không đi! Sống chết không chịu đi! Hạ Diệu Diệu nổi điên thật rồi! Hà An có thể trẻ con, có thể nổi giận với cô, có thể gây sự vô cớ, có thể tỏ vẻ kiêu ngạo dù thành thành tích học tập không đủ qua môn! Nhưng Hà An tuyệt đối không thể

nào có tiền mà không kiếm, còn là trong tình huống chỉ khom lưng một cái là lượm được tiền nữa chứ! Cho nên Hà An đã làm Hạ Diệu Diệu nổi giận lòi đình!

Không đi đúng không! Được! Vậy thì chia tay! Nếu như sau này em quay lại cầu xin anh thì ba chữ Hạ Diệu Diệu sẽ viết ngược lại.

Lúc đó Hà An cứ nhìn Hạ Diệu Diệu như thế, ánh mắt lạnh lùng như muốn đóng băng mọi thứ xung quanh. Hạ Diệu Diệu quay người đi thẳng! Không thèm để ý đến anh nữa! Hà An đã chạm đến giới hạn cuối cùng của Hạ Diệu Diệu rồi! Đừng có nói đến đồ dành, Hạ Diệu Diệu bây giờ còn không muốn nhìn thấy mặt Hà An nữa ấy chứ! Cứ ngồi đấy mà ôm khư khư lấy thể diện đi, cứ đi chết đi! Cô sẽ chia tiền với Khổng Đồng Đồng!

“Cậu chủ, về trang trại hay là chỗ ông chủ”.

Hà An cầm điện thoại nhìn chăm chăm vào màn hình tối đen, sắc mặt trầm xuống.

Thư ký Thi thấy vậy không dám nói nữa, vội vàng lái xe đi.

Đất đai nhà họ Hà rộng lớn, bố cục tổng thể bao quát cả trang trại Hà Quang, bắt đầu từ dưới chân núi là lãnh địa tư nhân, cửa lớn nguy nga tráng lệ, hai con sư tử đá uy mãnh cao to hai bên, hai mặt núi là hai kiến trúc với phong cách khác nhau. Một mặt là tòa thành cổ mang đậm hơi thở hiện đại, trong rừng rậm tươi tốt, kéo dài đến mảnh đất rộng lớn của kiến trúc quân phiệt thực tế phía sau. Một mặt là biệt thự Giang Nam với cây cầu nhỏ vắt qua dòng sông chảy quanh co, mang đậm hơi thở kiến trúc vương phủ cung đình rộng lớn quý phái.

Cánh cửa nguy nga cao lớn được mở ra, lần lượt đi lên tất cả các cửa ải đều được mở ra theo thứ tự sau đó nghênh đón chủ nhân trở về. Sáu đại

quản gia của trang trại Hà Quang đang đứng thành hàng, cung kính chào hỏi: “Kính chào cậu chủ!” Trang trại Hà Quang có tổng cộng ba tổng quản, hơn mười đại quản gia, hơn mười nghìn người làm thuê, bình thường phụ trách công việc giữ gìn, kiểm tra tu sửa, bảo vệ an ninh cho trang trại. Chủ nhân hiện tại của Trang trại Hà Quang là Hà Mộc An, người đưa ra quyết sách, người lãnh đạo tối cao của Tập đoàn Hòa Mộc, Hà Thị và Mộc Thị chỉ có quyền cư trú tại trang trại Hà Quang, chứ không có quyền sở hữu. Xe dừng lại tại đình nghỉ mát cổ ở bên ngoài. Hà Mộc An mặc quần dài áo phông, trên vai đeo chiếc ba lô màu đen, trang phục quần áo rẻ tiền so với ở đây nhưng vẫn cứ toát lên phong thái của kẻ bề trên.

Anh cúi đầu nhìn chiếc điện thoại vẫn chưa có tín hiệu sáng màn hình lên, sắc mặt đã không thể thể dùng chữ lạnh lùng để hình dung. “Thưa... thưa cậu, giám đốc điều hành các bộ phận đều đã có mặt đầy đủ.” Mồ hôi lạnh chảy xuống trán. Hôm nay cậu chủ làm sao thế này! Có kẻ nào ăn no rừng mỡ chán sống chọc vào vị Diêm vương của họ hay sao?

Hà Mộc An khí thể phẩm phẩm, lạnh lùng đến khác thường. Nếu như trước đây Hạ Diệu Diệu chỉ cảm thấy Hà An khiến mọi người ở phạm vi ba mét xung quanh không dám lên tiếng, thì bây giờ chính là vương giả xuất hành, vạn vật đều phải thần phục dưới chân.

“Ai bảo họ vào đây.” Hà Mộc An đã hai năm liền không hỏi chuyện công, trừ việc xem báo cáo sổ sách hằng tháng đều không tham gia vào bất cứ quyết sách nào của công ty. Quản gia gần như đã mềm nhũn cả chân, “Thưa... thưa cậu... là... là giám đốc Hoàng triệu tập ạ.” Các công ty dưới trướng giám đốc Hoàng năm ngoái có lợi nhuận cao nhất, hiện là người cầm quân tâm sản nghiệp lớn nhất.

“Vậy thì bảo họ đi đến nhà Hoàng Cổ Lý họp đi.” Bốn năm nay là kỳ nghỉ của cậu, là lúc để kiểm tra năng lực chấp chính của cấp dưới.

Đại quân gia mờ hôi lạnh đổ rờn rờn, “Vâng... vâng...” Tuy đại quân gia nói vậy nhưng cũng hiểu là giám đốc Hoàng mang theo áp lực và dừng khí đến đây hằng tháng, Hà Mộc An là thần thoại của tập đoàn Hòa Mộc và của cả giới kinh doanh, do đó việc nhìn theo anh ta, đi theo anh ta đã trở thành mục tiêu của rất nhiều người mù quáng theo đuổi, ngay cả Hoàng Cố Lý cũng không phải là ngoại lệ. Bởi vậy trong hai năm Hà Mộc An rút lui khiến những người này không có mục tiêu, không thể không đến đây ngồi mỗi tháng một lần, xem xem có quyết sách nào xảy ra sai lầm không, để mong được chỉ bảo đôi chút. Tuy hai năm nay chưa có lần nào đến thành công gặp người, nhưng dù sao cũng còn có chút hy vọng.

“Sau này không được sự cho phép của tôi không cho phép bất cứ ai vào đây.”

“Vâng.”

Đại quân gia gọn gàng đuổi mấy ông lớn đó đi, một câu là được: “Hôm nay cậu chủ đang khó ở.”

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Cậu chủ đang khó ở cho nên không cho phép ai chọc giận cậu chủ! Cút càng xa càng tốt, còn sợ chạy không kịp ấy chứ! Hoàng Cổ Lý dẫn người giải tán ngay lập tức! Không được lợi lộc gì thì đừng có dây vào, đến lúc xui xẻo thì đi tìm ai khóc!

Nhưng mà!

Tại sao cậu chủ khó chịu trong người? Bồn cô giúp việc phụ trách công việc tại nhà chính có chút buồn bực: “Quần áo cậu chủ mặc lúc trở về không phải là do tôi chuẩn bị, tuần này trong các người có ai phụ trách quần áo và đồ dùng hằng ngày cho cậu chủ?” “Không phải là tôi, tuần này tôi phụ trách nhà bếp.” “Sao tôi cứ cảm thấy cái áo phong cậu chủ mặc còn chưa cắt hết chỉ thừa nhỉ?!” Cái gì? Chưa cắt á? Không thể nào! Mỗi món quần áo cậu chủ mặc đều có người chuyên phụ trách, không thể nào xuất hiện sơ xuất như vậy được, dì Mục kinh ngạc hỏi: “Không phải là cậu chủ bị bạn học bắt nạt đấy chứ?!”

“Sao có thể thế được!”

“Vậy cô giải thích đi tại sao quần áo cậu mặc lại như vậy?”

Khi Hà đại tổng quản trở về bỗng bị bao vây. Các tiêu chí của cậu chủ, trạng thái cơ thể, tâm trạng ra sao, Hà đại tổng quản đều đã được hiểu biết sơ qua.

“Hôm qua vẫn ổn cơ mà?” Đại quản gia phụ trách chỗ ở của cậu chủ gật đầu, “Nghe người của giám đốc Triệu nói tối qua khi các món đồ được

đưa đến cậu chủ còn chọn một chiếc, khen ngợi Triệu tổng biết chọn đồ, xem ra tâm trạng rất tốt.”

Vậy thì bây giờ tại sao lại thế?

“Thưa tổng quản, tôi không biết, cậu chủ vừa về nhà đã tự nhốt mình trong phòng, đến giờ vẫn chưa chịu ra ngoài.” Hà đại tổng quản nhíu mày, đi tìm điện thoại gọi cho Triệu tổng: “Hôm qua cậu chủ có gì không hài lòng à?” Triệu tổng vừa mới ra khỏi Trang trại Hà Quang vội vàng ngồi thẳng người dậy: “Không có, nghe thư ký Lưu nói tâm trạng cậu chủ rất tốt, còn nói vật thật đẹp hơn cả trong ảnh, vô cùng hài lòng.” Bức ảnh mang đến ông ta không dám chụp cao sáng, bối cảnh cũng không chỉnh sửa gì, ông ta cũng không muốn đâm đầu vào chỗ chết. Hà tổng quản khó hiểu, vậy thì tại sao chú: “Lúc đó cậu chủ có gì không ổn không?”

Triệu tổng rung mình một cái: “Hà tổng quản, hay là chiếc kẹp tóc đó có vấn đề gì?!” “Nếu cậu chủ đã không nổi giận ngay lúc đó, thì chắc là không phải rồi.”

Ông ta nghĩ lại cũng thấy không có khả năng đó, lúc đó ông ta sợ chiếc kẹp tóc quá mộc mạc nên đã cho thợ kim hoàn chạm thêm hai viên kim cương ngay trong đêm, đến lúc đặt lên tay cậu chủ rõ ràng là cậu chủ rất hài lòng.

Nhưng cậu chủ cần một chiếc kẹp tóc không có gì đặc sắc như vậy, giá trị kim cương nạm vào cũng chưa đến một vạn để làm gì cơ chứ?! Chẳng lẽ để kiểm tra năng lực kiến tạo các sản phẩm thời trang của họ ư? Hay là địa vị của ông ta trong giới châu báu đã sắp đạt đến vị trí hàng đầu rồi! Cậu chủ muốn kiểm soát địa vị đó của ông ta xuống sao: “Hà tổng quản, ông không thể thấy chết mà không cứu.”

Hạ Diệu Diệu mặc chiếc áo thun màu hồng phối với quần đùi màu đen, đội nắng đợi trước cửa hàng của ba cô giúp ba cô chuyển xe đạp, làm xong cô di chuyển chiếc ghế băng ngồi xõm dưới bóng râm nhìn dòng người qua lại: Tại sao không nổ lốp? Tại sao không rơi bàn đạp!

Có khi nào vì cô giận nên Hà An sẽ đi tham gia biểu tình không? Hạ Diệu Diệu lấy điện thoại ra nhìn, không có cuộc gọi nhớ nào. Không phải Hà An đang muốn tạo cho cô một “niềm vui bất ngờ” đấy chứ?

Những hình như anh ấy không phải là kiểu người đó thì phải?

Nhưng nhờ chẳng may là vậy thì sao? Trừ khi là anh ấy muốn chia tay thật! Nếu không thì tại sao cô đã tức giận như vậy rồi mà anh ấy vẫn không chịu thỏa hiệp chứ!

Hay là gọi điện hỏi thử xem sao nhỉ?!

Hạ Diệu Diệu lấy điện thoại ra bấm được hai số rồi lại coi thường đặt xuống! Bây giờ để ý đến anh ấy mới là lạ!

“Cô ơi, hình như xe tôi bị xì bánh.”

Hạ Diệu Diệu vội vàng nhét điện thoại vào trong túi: “Đến đây.”

Làm xong cô nhìn đồng hồ đã là mười giờ rưỡi, nếu Hà An đi rồi thì lúc này chắc cũng tan cuộc.

Hạ Diệu Diệu vẫn còn muốn chiếm lấy xe đạp của người ta, cảm thấy dù sao cũng phải cho anh ấy thêm một cơ hội nữa. Hạ Diệu Diệu nghĩ thống điểm này thế là điều chỉnh lại cảm xúc, ngồi xuống bóng râm, bàn tay đen thui dính đầy dầu mỡ móc điện thoại ra.

Hà An đã thay quần dài và áo sơ mi thủ công đặt may riêng, ngồi trong thư phòng xem tài liệu với gương mặt lạnh lùng, giá sách cao sáu mét

lần lượt xếp đầy nhìn không thấy bên kia, quy mô tương xứng với thư viện ở Thu Môn. Điện thoại của anh đặt bên tay, khi tiếng chuông đầu tiên vang lên, tài liệu trong tay Hà An không được động vào nữa, sắc mặt người ngồi trên chiếc ghế lim đã có chút ấm áp trở lại, thậm chí tâm trạng còn có chút thanh thản. Hà Mộc An nhẫn nại chờ đợi, đến khi tiếng chuông thứ tư vang lên mới nghe máy.

“Alo...”

“Alo!...” Tín hiệu kém à?

“Alo?!? Hay là tắt máy luôn đi nhỉ?”

“Nói...” Giọng nói không lạnh lùng, dường như còn có chút dịu dàng không dễ phát hiện ra được.

Hạ Diệu Diệu nghe vậy sắc mặt lập tức tối sầm lại, nói! Nói cái đầu anh ấy! Nghe giọng điệu của anh là biết anh chưa đi đúng không! Chắc chắn là anh vẫn chưa đi! Gọi điện thoại cho anh đúng là cô mù thật rồi! “Anh đang ở đâu!”

Hà Mộc An nghe vậy bỗng nhiên nhú mày lại, hơi có chút cục súc nắm chặt tờ giấy trong tay lại, không trả lời. Anh thấy Hạ Diệu Diệu nên là người nhận sai trước, bây giờ nghe ra được lửa giận đang ẩn giấu trong giọng nói của Hạ Diệu Diệu, vô hình trung anh không muốn nói ra mình đang ở đâu. Hạ Diệu Diệu bỗng nhiên nói ra một tràng: “Có phải anh đang ở nhà không?! Có phải anh không đi thật không? Được lắm! Anh giỏi lắm!” Hạ Diệu Diệu kiên quyết tắt điện thoại! Để anh ta đi chết đi!

“Diệu Diệu, con đang làm gì vậy hả? Gọi mãi không thấy đâu.”

“Con đây...” Đúng là gã đàn ông không trông chờ gì được mà! Hà Mộc An siết chặt lấy điện thoại bị cúp máy giữa chừng, gân xanh trên trán nổi lên, nhắm mắt lại hít thở sâu một lúc, mới kiềm chế không ném điện

thoại đi. Đến khi ổn định lại tâm trạng rồi, anh cầm máy bàn lên: “Mang tư liệu Mai Lý thu mua Minh Lệ đến đây cho tôi.” Giờ phút này anh muốn ném cơn giận của mình lên hai công ty không biết ở đâu chui ra Mai Lý và Minh Lệ!

Nếu không phải là hai công ty này gây nên mấy chuyện này thì Hạ Diệu Diệu có thể gây chuyện với anh ta đến mức này được sao? Anh không đến đó, bởi vì nếu anh đến đó thì có nghĩa là Mai Lý tuyệt đối không thể thu mua thành công Minh Lệ được.

Hà An không phản đối Mai Lý thu mua Minh Lệ, mười năm nay Minh Lệ liên tiếp thua lỗ, không thể bởi vì tính chất quốc hữu của nó mà phủ định tình trạng chi nhiều hơn thu của nó cũng như sự thật không còn bắt kịp được với thời đại rồi. Nếu như cứ buộc phải lộ tình tiết dân tộc ra để nói chuyện thì anh không công nhận.

Tài liệu nhanh chóng được đặt trên bàn làm việc của Hà An. Hà Mộc An đã bình tĩnh hơn rất nhiều, anh có thể đi đến như ngày hôm nay không phải vì hành động theo cảm tình, anh cũng không thể để cảm xúc cá nhân can thiệp vào kết quả tất nhiên giữa Mai Lý và Minh Lệ được. Hà Mộc An ném tài liệu vào trong thùng rác, cầm điện thoại, đi đến bên cửa sổ nhấn nài gọi điện cho Hạ Diệu Diệu.

Hạ Diệu Diệu quyết đoán tắt máy! Đi chết đi. đi Hà Mộc An nghe giọng nữ máy móc trong điện thoại, tiếp tục gọi đi. Hạ Diệu Diệu lại tắt máy lần nữa!

Sắc mặt Hà Mộc An lạnh hắt đi, ánh mắt lạnh lùng lại càng mỏng đi, không khí xung quanh như đóng băng theo. Chưa có ai dám không nghe điện thoại của anh ta! Nghe điện thoại của anh mới là đầu óc có vấn đề đấy! Hạ Diệu Diệu đang bận đây, làm gì có thời gian lo lắng vấn đề đó. “Có cần thay giỏ xe không? Ở chỗ chúng tôi có ba loại, anh xem chọn loại nào?...

Loại màu xanh không lấy giá đó được... anh nhìn chất liệu của nó đi, chúng tôi không có hàng kém chất lượng đâu...”

Phiền chết đi được, kêu cái gì mà kêu! Không nhìn thấy cô đang bận đây à!

Hạ Diệu Diệu quyết đoán tắt máy!

Hà Mộc An cuối cùng cũng không nhịn được ném chiếc điện thoại tội nghiệp vào tường! Hạ Diệu Diệu, em có bản lĩnh thì sau này đừng có mở miệng ra xin lỗi! Cô giúp việc bưng tách cà phê đến, thấy vậy sợ hãi đóng cửa phòng lại quay người chuồn thẳng!

“Chị, cũng chiều rồi, về ăn cơm thôi.” Hạ Vũ là cậu con trai trời sinh nho nhã yếu ớt, chiều cao chỉ bằng được chị gái, lại còn lịch sự nho nhã, nếu không phải sinh ra ở nhà họ Hạ thì có lẽ cũng là anh chàng thư sinh nhỏ con yếu ớt.

Hạ Diệu Diệu không thích nhìn nhất là dáng người đó của cậu, trông như thằng nhóc con ra gió là không chịu được! Hạ Diệu Diệu lấy cờ lê nhanh nhẹn tháo cái bánh xe tiếp theo, mồ hôi chảy ra ướt cả chiếc khăn bông trên cổ. Cô không thèm ngẩng đầu lên nói: “Không về! Mang cơm ra đây!” Thằng nhóc con! Về nhà mười phút biết mất bao nhiêu tiền không!

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 13

“Nhưng...” Ăn ở đây... liệu có nóng quá không...

Hạ Diệu Diệu lập tức quay sang lườm thẳng em! Lẳng nhăng cái gì! Hạ Vũ vội vàng cúi đầu xuống ngoan ngoãn chạy về nhà bưng cơm sang cho chị gái.

Ông Hạ thấy vậy liền xót con gái, vội vàng nói: “Để ba làm, con về nhà ăn cơm với em đi, ăn xong thì nghỉ ngơi một lát, giữa trưa nắng thế này làm gì có người.” Có con gái nhà nào giống nhà ông không, ông vẫn luôn thấy áy náy. Hạ Diệu Diệu quen tay bơm căng bánh xe lên, đổ nước vào thử, lấy khăn bông trên cổ lau mồ hôi: “Không có mấy người nhưng thế nào cũng có người, trên tinh thần không thể bỏ qua một đồng tiền nào rơi vào tay được. Ba nghỉ ngơi đi, con làm xong ngay đây.”

Người khách đứng cạnh thấy vậy liền cất tiếng khen ngợi. “Ông à, con gái ông hiếu thảo quá.” Ông Hạ cười gật đầu, con gái lớn của ông đâu chỉ có hiếu thảo không thôi, có đôi khi ông cũng hy vọng con gái lớn của ông cũng giống như con gái út, thỉnh thoảng cũng gây sự vô cớ một chút, ích kỷ một chút. Hầy... ông Hạ lấy tay chống người di chuyển lên trước hai bước, lấy cốc nước đưa cho con gái: “Đừng chỉ có lo làm việc như thế...” Là do ông đã làm liên lụy đến con gái.

Lúc trời gần tối, thời tiết nóng nực đã giảm bớt đi đôi chút, nhưng buổi tối oi bức vẫn không có lấy một tia gió mát, tất cả cửa sổ trong nhà họ

Hạ đều mở toang, ông Hạ và bà Hạ ngồi dưới tán cây hòe trong khu phố cổ nhỏ, vừa hóng mát vừa gấp hộp giấy. Dăm ba ông bà già thấy vậy cũng xúm lại giúp đỡ gấp vài ba hộp, nói với nhau những câu chuyện phiếm trong khu phố.

Hạ Tiểu Ngư mười bảy tuổi tắm rửa xong rồi mặc bộ đồ ngủ hình con mèo, xoa mái tóc dài ra đi vào phòng của hai người, lén lút xuất hiện trên chiếc giường hai tầng nhìn Hạ Diệu Diệu đang đọc sách, cười nịnh nọt: “Chị, em muốn thương lượng chuyện này với chị được không?” Hạ Diệu Diệu lập tức xoay người đối diện với bức tường: “Không ngoại trú, miễn bàn.”

Hạ Tiểu Ngư lật chị gái lại: “Không phải là chuyện đó, chị, chị nghe em nói đã.”

Có gì đáng nghe chứ, chắc chắn không phải là chuyện tốt đẹp gì. Một khi Hạ Tiểu Ngư nịnh nọt thì Hạ Diệu Diệu đã biết ngay em gái định giở trò gì, cho nên không thèm để ý đến con bé.

Nếu như Hạ Diệu Diệu và Hạ Vũ tướng tá cũng được coi là tạm ổn, đặt trong đám đông so sánh cũng được xếp bậc trung, thì Hạ Tiểu Ngư phải nói là xinh đẹp. Cô gần như kế thừa tất cả ưu điểm của ba mẹ, tất cả tinh túy của nhà họ Hạ.

Khi còn nhỏ Hạ Diệu Diệu rất thích chơi với Hạ Tiểu Ngư trắng trẻo nõn nà, nhưng sau này phát hiện ra Hạ Tiểu Ngư thích thể hiện ở nhà, ra khỏi cửa dù có ai bắt nạt cũng không dám đáp trả, tính cách nịnh nọt kể trên, hạ thấp người dưới, sợ hãi rụt rè, cực kỳ hiếu thắng.

“Chị, chị, chị, chị ơi, chị để ý đến em đi mà...” Hạ Diệu Diệu bất đắc dĩ đặt cuốn sách lên ngực, trợn mắt nhìn em gái: “Cái gì?”

Hạ Tiểu Ngư cười, hai má lúm đồng tiền càng tăng thêm vẻ đáng yêu của cô gái mới lớn. Cô làm như không nhìn thấy bộ mặt xám xịt của chị

gái, lên tiếng nói: “Chị, em thấy chiếc kẹp tóc chị để ở bên hồ nước cực kỳ đẹp, chị tặng cho em đi.”

Thấy chưa! Đã thấy chưa! Đúng là không có chuyện tốt đẹp gì mà! Hạ Diệu Diệu bỗng ngồi dậy, giơ tay ra: “Đưa đây!” Hạ Tiểu Ngư thấy vậy vội vàng chạy ra ngoài: “Mẹ, mẹ ơi, chị tiêu tiền linh tinh mua kẹp tóc mà còn không cho con... mẹ ơi, mẹ ơi, chị con còn có bạn...” Hạ Diệu Diệu kéo Hạ Tiểu Ngư lại, bịt miệng cô ta, mày giỏi lắm, “Cho mày đấy! Chị cảnh cáo mày không được làm mất đâu đấy! Quà tặng đầu tiên bạn trai chị tặng đấy. Nếu như không thấy đâu nữa chị sẽ giết mày luôn đấy!” “Em biết rồi! Bạn trai chị thật là kệt sì, chỉ tặng có mỗi một chiếc kẹp tóc xấu xí thế này.” Thực ra là rất đẹp đấy, cô ta mới nhìn thấy lần đầu tiên đã thích rồi.

“Mày! Nói! Lại! Lần! Nữa! Xem!” “Em cảm ơn chị gái xừn đẹp.” Hạ Diệu Diệu nhìn thấy dáng vẻ đắc ý đó gần như muốn nổi điên! Sao cô lại có một người em gái như vậy được chứ! Sớm muộn gì cô cũng bán tổng khứ lấy tiền!

Chủ nhật, trời còn chưa sáng, Hạ Diệu Diệu đã thu dọn đồ đạc về trường. Trước khi đi, bà Hạ còn không quên dặn dò, nhớ đồng ý chuyện xe đạp của em con đấy... Sau đó lăm bằm với con gái út ở trong phòng: “Chị con cũng thật là, trời nóng thế này mà còn bắt các con ngoại trú, không biết thương xót người khác gì cả, bắt con gái yêu của mẹ phơi nắng thì phải làm sao đây.” Ông Hạ không vui: “Bà bớt nói đi, khi Diệu Diệu bằng tuổi Tiểu Ngư bây giờ cũng ở ngoại trú đấy thôi.”

“Nó giống Tiểu Ngư được à, Tiểu Ngư da trắng trẻo nõn nà thế này cơ mà.” Nói xong xoa mặt cô con gái út đáng yêu, nhìn thế nào cũng thấy thích: “Hồi nhỏ chỉ cần chạm một cái đã xanh mất mấy ngày rồi, bây giờ ngày ngày đều phải đội nắng mưa đi đi về về hằng ngày, nó da thô thịt dày thì sợ cái gì chứ.”

Hạ Vũ đi từ trong phòng ra, coi như không nghe thấy gì, đi đánh răng rửa mặt.

Suốt hai ngày trời, Hạ Diệu Diệu không gọi một cuộc điện thoại nào, tin nhắn cũng không có lấy một tin. Hà Mộc An tắm rửa từ sớm rồi đi từ phòng tập luyện ra, nhìn màn hình điện thoại vẫn tối đen như cũ, dừng lại, rồi cứ thế đứng lăm lăm nhìn nó. Dì Mực bưng cốc sữa bò cúi đầu đứng bên cạnh, chân đã hơi run run. Thấm mắng điện thoại không biết điều tí nào, cậu chủ bảo mi kêu thì mi kêu lên đi nhanh lên!

“Cậu chủ, hành lý của cậu chuẩn bị xong hết rồi.” Hôm nay là thứ hai, trước tám giờ sáng sẽ đưa cậu chủ về trường học.

Hà Mộc An không thể nhìn được nữa, đá bay hành lý từ trên cầu thang xuống dưới! Người làm thuê đứng bên dưới lập tức chia thành hai hàng, cúi đầu không dám động đậy. Hà đại tổng quản sắc mặt hơi thay đổi, tâm trạng trầm trọng: Cậu chủ bị làm sao thế này? Có chuyện gì xảy ra rồi ư?

Sáng thứ hai, khoa Văn học Trung Quốc không có tiết. Nhưng Hạ Diệu Diệu không quen dậy muộn, trong ký túc xá không có ai có thể nhàn nhã ngủ đến chín giờ, cơ bản bảy giờ rưỡi đã đi thư viện điểm danh.

Khổng Đồng Đồng nghiêng người dựa vào chiếc ghế da mềm mại trong thư viện, môi trường rộng rãi thoải mái luôn mở rộng cửa với họ, muốn ngồi thế nào thì ngồi: “Chia cho cậu năm mươi, cảm ơn tin tình báo nội bộ của cậu.” Hạ Diệu Diệu mở sách ra: “Đi mua cho tớ ba chiếc bánh màn thầu, một túi dưa muối, còn lại đều là của cậu hết đấy.” “Sao bữa nay cậu lại nổi hứng tốt bụng thế?” Khổng Đồng Đồng không tin vào tai mình. “Đi nhanh lên.” Sao cô nữ nhận năm mươi đồng của Khổng Đồng Đồng chứ, Hà An cũng có đi đâu. Cái đồ chết tiệt này còn cứ lượn lờ mãi trước mặt cô, đúng là tự tìm đường chết mà. Khổng Đồng Đồng vừa đi, Hà An

với dáng người cao 1m85 xuất hiện ở cửa thư viện. Đường như anh vừa mới xuống xe, sắc mặt có vẻ mệt mỏi, vai đeo ba lô chéo, tay cầm một lon sữa bò, mái tóc cắt tỉa tinh tế không che được đầu lông mày nhú chặt lại, anh mặc áo sơ mi kẻ ca rô màu xanh nhạt, kết hợp với quần dài màu đen, đón lấy ánh nắng mai buổi sớm ngoài cửa sổ chiếu vào, chậm rãi đi tới.

Hạ Diệu Diệu thấy vậy bỗng cúi đầu xuống, cố đè nén sự rung động trong lòng lại, cố nén sự kích động muốn nhào lên đỡ dành anh như thói quen, sắc mặt bình tĩnh coi như không có chuyện gì. Hà An không biết phải hình dung tâm trạng của mình vào khoảnh khắc Hạ Diệu Diệu cúi đầu xuống thế nào, bước chân anh khựng lại, tâm trạng xa lạ, bối rối không biết phải làm sao. Hạ Diệu Diệu đọc sách, không bao lâu sau đã quên mất cái người “dư thừa” kia. Hà Mộc An càng thêm trầm lặng, ngồi phía sau cô nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bàn không có gì khác ngoài một lon sữa bò. Khổng Đồng Đồng xách bánh màn thầu về, nhìn thấy người ngồi phía sau Hạ Diệu Diệu, trong lòng thầm cho Hà An điểm 10/10, giỏi lắm, đôi tình nhân trẻ cãi nhau không kéo dài lâu mấy ngày, Hà An đã chủ động cầu hòa rồi. Diệu Diệu cũng tha thứ cho anh ta được rồi, nhìn Hà An cũng thấy đáng thương lắm. Khổng Đồng Đồng đặt bánh màn thầu xuống, mắt chớp chớp ra hiệu: Anh ta ở phía sau đó, cậu cũng để ý đến người ta đi chứ.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Để ý cái gì, Hạ Diệu Diệu xoay người kéo Khổng Đồng Đồng vào phòng ăn sáng: “Ăn sáng đi.” Dường như cô không để ý đến, nhưng có một số người đang để ý lắm đấy!

Khổng Đồng Đồng nhìn xuyên qua lớp kính thủy tinh: “Cãi nhau thật đấy à?” Hạ Diệu Diệu xé túi dưa muối ra, tâm trạng không tốt: “Ừ.”

“Tại sao?”

“Tính cách không hợp.” Khổng Đồng Đồng đập cái bánh mán thầu vào mặt cô, tính cách không hợp thì lúc đầu đánh vào nhau làm gì, bây giờ lại nói tính cách không hợp: “Tớ thấy Hà An rất tốt mà, cậu cũng vừa vừa thôi. Người bạn trai chịu thương chịu khó như Hà An đi đâu tìm được chứ.”

Chịu thương chịu khó á! Lần nào cũng là cô phải dỗ dành thì mới làm cho cô đấy có biết không hả!

“Ánh mắt đó của cậu là sao hả? Tớ nói gì sai à?”

Hạ Diệu Diệu lại trợn mắt lườm, không có, chỉ có cậu không biết người nào đó còn có bản lĩnh vênh mặt lên ngang trời thôi! Lần này mà tha thứ cho anh ấy thì lần sau anh ấy sẽ dám không giúp cô làm gia sư, không đến cửa hàng làm việc, không đi ra ngoài phát tờ rơi nữa! Đây là chuyện cô không thể chịu đựng được nhất, bởi vậy dù có không nở thể nào cũng phải cho Hà An một bài học. Nếu như anh ấy không quan tâm thì dù có chia tay cũng không có gì đáng tiếc cả! “Này?” Khổng Đồng Đồng thấy Hạ Diệu Diệu không trả lời, cúi đầu nhìn biểu cảm trên gương mặt bạn tốt: “Cậu

giận thật đấy à? Chỉ bởi vì cậu ấy không đi biểu tình à? Được rồi, cậu cũng phải hiểu cho Hà An chứ, dù sao thì cậu ấy cũng chưa đến hoàn cảnh quá khốn cùng như cậu.” Không hề để ý chút nào vô tư tát muối thẳng vào gia thế của bạn tốt. “Nhưng anh ấy cũng không phải là triệu phú tỷ phú gì cho cam!” Nói xong liền xin lỗi: “Không có ý nhắc đến Đào Thành Phong...” Có bao nhiêu tiền cũng không được tiêu tùy tiện mới là lẽ phải. Khổng Đồng Đồng không ngại ngần: “Cậu cũng biết Đào Thành Phong chẳng ra làm sao rồi đấy! Cậu nhìn lại Hà An đi, không chơi game, không chân trong chân ngoài, không tụ tập bên ngoài với đám bạn bè không ra gì, cũng không rong ruổi cả ngày ở sân vận động, tốt thế còn gì nữa.”

“Tốt á? Có nữ sinh theo đuổi anh ấy không? Anh ấy có ba bước vào rổ luôn không? Có biết chơi đá bóng không? Phím game mở thế nào anh ấy có biết không?”

Khổng Đồng Đồng nghĩ ngợi, đúng thật là, Hà An thực ra cũng không có điểm sáng gì, học không tốt, tế bào vận động cũng không tốt, gia thế còn bình thường. Cậu nam sinh như vậy có thể tìm được học bá như Hạ Diệu Diệu để yêu cũng là hơi lắm rồi.

Nhưng không thể không khuyên được chứ, Khổng Đồng Đồng có bối móc thế nào cũng không móc thêm được ưu điểm của Hà An ra, có rồi: “Hà An tính cách tốt mà...”

Xì! “Vậy thì cậu không hiểu anh ấy rồi.” Tính cách kiêu căng ngạo mạn, cả một đồng khuyết điểm! Ưu điểm duy nhất cũng là lừa gạt cả thôi! Hừ!

Khổng Đồng Đồng gõ cốc một cái lên đầu Hạ Diệu Diệu: “Vẫn còn chưa chịu thôi đúng không? Đừng có được hơi rồi mà còn ra vẻ nữa! Cậu ấy đối với cậu còn chưa đủ tốt nữa à? Cậu bảo cậu ấy đi về hướng Đông có bao giờ cậu ấy dám đi về hướng Tây chưa? Cậu ấy không thích thư viện, nhưng ngày nào cũng bị cậu ép đến đây, cậu xem có người bạn trai nào

được như Hà An không, đi cùng bạn gái đến một chỗ khô khan như vậy để hẹn hò.” Sau đó lại lăm bắm một câu nữa: “Không lôi cậu ra ngoài đi thuê phòng khách sạn xong rồi đá cậu đã là người tử tế lắm rồi.” Hạ Diệu Diệu ngửa đầu lên trời trợn mắt lườm! Điểm này cũng nói sai rồi! Người ôm chặt lấy cổ hồn ngẫu nhiên là ai chứ, vết thương trên khoe miệng cổ đến bây giờ vẫn còn chưa khỏi hẳn đây này! Người sờ soạng chân tay loạn lên là ai chứ? Dáng vẻ như hổ như sói đó hoàn toàn không phải là vì anh ấy không có ý, mà là vì địa điểm chưa đúng thôi!

“Nhìn tớ chăm chăm thế làm gì? Chẳng lẽ... hai người...” “Không có...” Còn kém một phòng nữa. Khổng Đồng Đồng vỗ tay lên ngực, không có thì vẫn còn thuốc chữa. Cố lại nhìn ra ngoài, chọc chọc Hạ Diệu Diệu: “Cậu nhìn cậu ấy đáng thương chưa kia, chắc chắn là đã thấm rồi, lát nữa cậu nhớ phải dịu dàng một chút, cho cậu ấy cơ hội xin lỗi cậu, chuyện này cứ thế cho qua thôi. Ngày nào cũng bị cậu bắt nạt như là cháu cậu ấy, cậu cũng phải biết điều chút chứ.” Hạ Diệu Diệu cắn một miếng bánh mán thầu: “Anh ấy giống cháu hay là tớ giống?” “Đương nhiên là cậu ấy rồi! Đừng có ăn nói không có lương tâm như vậy” Con gái như vậy là không đáng yêu đâu: “Cậu nhìn lại dáng vẻ của cậu ấy đi, chắc chắn là đang muốn xin lỗi cậu, nhưng lại sợ cậu vẫn còn giận cho nên chưa dám đi sang đây.” Đây là câu chuyện nực cười nhất Hạ Diệu Diệu được nghe! Hà An đến thư viện không phải là vì muốn xin lỗi cô mà là đợi cô đi qua đó xin lỗi thì có ấy! Đừng hỏi tại sao cô lại biết, cô biết thì biết thôi. Nói không chừng bây giờ Hà An cảm thấy anh ấy xuất hiện ở đây đã là sự khoan dung độ lượng sánh ngang với biển cả bao la rồi ấy chứ, còn Hạ Diệu Diệu cô mới là người phải biết điều chạy qua đó mà nịnh nọt lấy lòng!

Xì!

Cứ để anh ta khoan dung độ lượng đi! Ai thích chơi trò này thì đi mà chơi!

Cô không hầu được! Hạ Diệu Diệu ăn hết cả dưa muối và bánh mìn
thầu: “Đi thôi.” Nói rồi vỗ tay ngồi về vị trí cũ, coi Hà An như không khí.

Không Đồng Đồng cảm thấy sống lưng lạnh toát, chưa đọc được hai
trang sách đã không nhìn nổi cúi đầu xuống khẽ nói: “Cậu muốn chết thật
à, cẩn thận không rồi lại hóa lợn lành thành lợn què...”

Hạ Diệu Diệu đang làm bài thi thử, coi như không nghe thấy. “Này...”

Không Đồng Đồng nhìn Hà An với ánh mắt chúc cậu may mắn. Chín
giờ mười lăm, Hạ Diệu Diệu sắp xếp lại sách vở rồi kéo Không Đồng Đồng
đi. “... Cậu đừng có kéo tớ mà... Tớ tự biết đi...” Chào bạn học Hà, tạm biệt
cậu.

Mười phút sau, Hà Mộc An vẫn ngồi yên tại vị trí cũ nhíu chặt mày
lại, khí chất thể hiện hết ra, nhưng lửa giận phun ra mà không biết mục tiêu
đáng bị thiếu là ai!

Hạ Diệu Diệu trước đây không như vậy, chỉ cần anh hơi thể hiện
không vui, thì cô ấy sẽ lập tức đuổi theo, dùng mọi cách từ nhõng nhẽo đến
cứng rắn xin anh tha lỗi. Nếu như cô ấy phát hiện anh đã cho cô một bậc
thang xuống, cô sẽ lập tức vui vẻ liếm mặt sữa gâu gâu, dùng mọi mảnh
khóe thủ đoạn không còn biết xấu hổ là gì để dỗ dành cho đến khi nào anh
không còn giận nữa mới thôi.

Có thể nói là Hạ Diệu Diệu là một người không thể cho cô sắc mặt tốt,
chỉ có một cái lỗ nhỏ xíu thôi là cô cũng có thể chui vào được. Cho nên anh
vốn dĩ không muốn ngay ngày đầu tiên đã tha thứ cho cô, không thể để cô
đắc ý quá được! Chuyện đó buộc phải cho cô một bài học nhớ đời! Để có
biết rằng sau này không được tùy tiện gây sự vô cớ nữa! Không được tùy
tiện tắt điện thoại của anh nữa! Đầu tiên cô phải ý thức được sai lầm đi xin
lỗi anh! Sau đó xem tâm trạng anh thế nào rồi sẽ quyết định có tha thứ cho
cô hay không.

Cho dù trước đây anh không so đo nhưng dù sao phải để cố sốt ruột mấy ngày, cho cô biết nhìn cho kỹ, để bảo đảm lần sau không dám gây sự vô cớ, không giở tính khí thối đó ra nữa thì anh mới tha thứ cho cô. Nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào vừa mới xuống xe anh đã xuất hiện ở đây, xuất hiện thì xuất hiện thôi, anh cho cô cơ hội xin lỗi. Anh tự nhận là anh thể hiện hơi rõ ràng. Chỉ cần cô đến nhận lỗi, anh sẽ không so đo với những hành vi ấu trĩ đó của cô! Thậm chí cô còn không xin lỗi! Nhưng, anh đã ngồi suốt một tiếng đồng hồ, tròn một tiếng đồng hồ đấy! Hạ Diệu Diệu thì sao? Thái độ Hạ Diệu Diệu như thế nào! Khiến Hà An ngồi ở đây chờ Hạ Diệu Diệu lẽ tất nhiên chạy lại dán sát mình cảm thấy nóng nảy! Tâm trạng bức dọc!

Tiết học thứ hai Hà An vắng mặt. Sau khi Khổng Đồng Đồng tan học, khó xử báo cáo: “Cậu ấy không đến à?” Liệu có khi nào lại nghĩ không thông không nhỉ? Không đến thì không đến, “Liên quan gì đến mình chứ.” Có đến học anh ấy nghe cũng không hiểu! Lãng phí chỗ ngồi.

Buổi tối, trong phòng ngủ ký túc xá năm mới, anh chàng Vương Phong Long mặt lấm tẩm mụn, người cao to vạm vỡ mặc quần hoa được sự đề cử nhất trí của các bạn cùng phòng buộc phải ra về đại ca lấy hết dũng khí ném cho Hà An một túi thịt bò: “Cậu ăn thử xem, đặc sản cậu tôi mang từ quê ra đây đấy, ăn ngon lắm.” Hà An bỗng bức dọc tập sách lại, trừng mắt nhìn túi thịt bò nọ!

Lão Tam trong phòng thấy thế vội vàng cầm lấy: “Tôi ăn, tôi ăn, cậu xem tiếp đi!” Địch! Nể mặt cậu rồi mà vẫn không chịu biết điều! Đã hai ngày rồi cứ trưng ra cái bản mặt lạnh lùng đây cho ai xem hả?! Lão Đại! Giết chết cậu ta! Trong phòng chúng ta không cần thể loại không hợp đàn này! Hà An sầm mặt lại! Anh có quyền lợi không tham gia vào chuyển biểu tình chẳng ra làm sao đó, Hạ Diệu Diệu dựa vào đâu mà cho rằng anh ta phải đi!

rn

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Mấy người còn lại trong phòng thấy vậy vẩy tay nhau đi ra ban công thăm thì với nhau. “Lão Tam Tiền Quân hưng phấn nói: “Hay là bị đá rồi nhỉ?”

Lão Tứ tiếp tục cười trên nỗi đau khổ của người khác: “Hay là lăn giường xong bị phát hiện là kỹ thuật không ổn nên bị đá nhé?” Ha ha ha!

“Mở nhanh, rụng sớm! Đây gọi là liệt!” “Hormone đều dùng để duy trì cái gương mặt cứ như thế người khác nợ tiền cậu ta! Làm gì còn sức để chia cho lĩnh vực khác nữa!” Ha ha ha!

Lão Đại Vương hung hãn sầm mặt xuống: “Các cậu bớt nói mấy câu đi!” Lão Tam, lão Tứ nhún vai, không nói thì thôi, tên Hà An đó thể nào tự bản thân cậu ta biết rồi đấy. Lão Đại Vương thử phân tích: “Hai ngày nay cậu ta không đi đón lớp trưởng Hạ, điều này không bình thường.”

“Chuyện này rất bình thường.” Là đàn ông đôi khi không hứng hầu hạ nữ thần, hơn nữa đã ăn sạch người ta thì còn gì đáng để hầu hạ, he he he.

Lão Tứ cố tình thâm trầm nói: “Hạ Diệu Diệu sẽ không sáng suốt đá cậu ta như vậy đâu. Dù tính cách cậu ta thế nào đi chăng nữa thì cũng là phiếu cơm dài hạn của lớp trưởng Hạ. Tôi thấy không phải là vấn đề tình cảm, chắc là cậu ta... sa dái!” Ha ha ha!

“Đủ rồi! Đã bảo các cậu bớt đi mấy câu rồi cơ mà! Hà An có đặc tội gì với các cậu đâu chứ.” Lão Đại Vương không thích bàn chuyện thị phi sau lưng người khác.

“Cậu ta không đắc tội với tội tôi! Nhưng cậu ta suýt nữa thì coi chúng ta là chó luôn rồi!”

Lão Tam cũng không nhịn được nữa: “Có ai như cậu ta không hả? Trong lòng mình có chuyện buồn bức thế là bắt tất cả chúng ta cũng buồn bức theo cậu ta luôn. Cậu ta tưởng mình là ai chứ?” “Ông đây suốt hai ngày nay vì cậu ta khó chịu nên không được chơi thâu đêm nữa rồi! Tôi đã hẹn với các anh em cùng đi phỏ bản, kết quả tôi không đến được! Lão Đại, anh nghĩ đến cảm nhận của tội tôi với chứ! Cậu ta mà cứ nằng nặc bất thường thế này tôi thấy tôi không chuyển ra ngoài không được.”

Lão Tam phụ họa: “Tôi cũng vậy, đều là bạn học với nhau, dựa vào đâu mà cứ phải chịu đựng cái bản mặt đó của cậu ta chứ! Ông đây không hầu hạ!” “Tôi cũng không hầu!” Vương Phong Long nói: “Ai bắt các cậu phải hầu hạ, có bản lĩnh thì các cậu cứ chơi đi.”

Lão Tam, lão Tứ đồng loạt yên lặng, họ cũng không nói ra được là cảm nhận gì, khi Hà An ở trạng thái khó chịu đó cực kỳ khiến người khác thấy nôn nóng, chỉ muốn cách xa cậu ta không muốn chạm đến, nhưng chuyện mất mặt như vậy tuyệt đối không thể nói ra để làm yếu khí thế đi được.

Không được nhắm vào Hà An! Còn không được nhắm vào lão Đại Vương tốt tính: “Chúng ta mặc kệ! Cậu là lão Đại của phòng! Cậu phải xử lý cậu ta!” “Đúng, nếu không chúng tôi sẽ chuyển đi, chỉ còn lại một mình cậu chịu đựng cái bản mặt đó của cậu ta! Cậu thử nghĩ xem thảm thương thế nào!” “Âm u! Lạnh lẽo! Giống như đêm khuya lạc giữa nghĩa trang, nửa đêm gặp ác mộng đáng sợ lắm.” “Lão Đại, hạnh phúc của bản thân cậu phụ thuộc cả vào cậu đấy.” Nói xong, lão Tam, Lão Tứ đi thẳng, chỉ còn lại một mình Vương Phong Long! Vương Phong Long nhìn theo bóng lưng họ, mẹ kiếp, đây là kết quả bàn bạc sẵn rồi sao...

Hạ Diệu Diệu và Hà An có vấn đề gì?

Suốt ba ngày trời, dù vô tâm đến đâu cũng có thể nhìn ra được. Hai người họ cho dù gặp nhau trong hoàn cảnh nào, có cần trao đổi lại với nhau không, hay là vô tình chạm mặt nhau cũng đều không nói với nhau câu nào. Kỳ lạ thật! Hay là hai người họ chia tay nhau rồi? Chắc là vậy. Chia tay thì chia tay, cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm, thời đại học nam nữ chia tay nhau là chuyện nhiều vô kể. Xem như họ chia tay thật thì cũng chẳng có ai để ý gì nhiều, cùng lắm chỉ là sau này họ có gặp lại nhau thì sẽ lúng túng hơn thôi.

Nhưng vậy cũng chưa chắc, nếu như chia tay có tính nghệ thuật thì đôi khi còn trở thành bạn tốt, sau này lại ba người đi, bốn người đi gì gì đó!

Ha ha ha!

Vừa tan học, chủ nhiệm lớp đã gọi Hạ Diệu Diệu lại: “Số người của giải thi đấu hữu nghị bóng rổ nam tạm thời cứ định như vậy trước đã, em đi xác nhận lại xem mấy người họ có đồng ý không, nếu có người không đồng ý thì báo ngay lên trên, không được còn đi tìm người khác thay thế.”

“Em biết rồi ạ.”

Hạ Diệu Diệu là người thứ ba đến trước mặt Hà An hỏi ý anh ta. Cô không cố ý né tránh anh, cũng không coi như không nhìn thấy, chỉ tiến hành theo trình tự, Hà An là người thứ ba, thì cô hỏi thứ ba: “Cậu có đồng ý không?”

Mọi ánh mắt của những sinh viên còn lại trong lớp đều nhìn sang hai người họ, tuy họ chia tay cũng chẳng có gì to tát cả những cái khác là ở chỗ mới mẻ, nếu không những ngày tháng vô vị sắp tới sẽ trôi qua thế nào đây.

Hà An đang đeo tai nghe, nhìn sách không hề động đậy.

Hạ Diệu Diệu biết tai nghe của anh không mở nhạc, nên hơi cúi đầu xuống, hỏi lại lần nữa: “Bạn có đồng ý không?” “...” Hà An vẫn như cũ.

“Vậy thì... cứ quyết định vậy đi được chứ?” “...” Hà An không trả lời.

Anh nói gì đi chứ! Lại lên cơn rồi đúng không? Khóe miệng Hạ Diệu Diệu vẫn mỉm cười: “Bạn Hà... Bạn Hà...” Hạ Diệu Diệu ném bút lên trên cuốn vở, chắc chắn là lại giờ chứng bệnh cũ ra rồi.

Nam sinh ngồi cạnh Hà An không nhìn tiếp được nữa. Chẳng qua chỉ là chia tay thôi mà, có gì to tát đâu, phải thể hiện phong độ khí khái của đàn ông, làm khó con gái thì có bản lĩnh gì đâu chứ, chỉ mất mặt thôi. Nghĩ vậy, lập tức đại nghĩa diệt thân muốn “giúp” Hà An tháo tai nghe xuống để cậu ta nói chuyện.

Hà An lạnh lùng nhìn quét sang đâm thẳng vào tim cậu ta! Cậu nam sinh đó phần nộ thu tay về. Sau đó thăm mắng chửi hết một lượt nhà họ Hà! Hạ Diệu Diệu nhìn Hà An: “2” Có đồng ý không?

Hà An cao ngạo nhìn Hạ Diệu Diệu. Trong mắt Hạ Diệu Diệu không có bất kỳ một cảm xúc dư thừa nào, không cần nhìn gương mặt lúc nào cũng có thể tỏ vẻ ban ơn cho người khác đó là một chuyện hạnh phúc biết bao nhiêu.

Hạ Diệu Diệu giống như hỏi nhân vật A B C D ở trước mặt, hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng gì, giải thi đấu bóng rổ giữa các lớp chọn Hà An, không phải vì anh ấy đánh bóng giỏi, mà là vì anh ấy có chiều cao đạt tiêu chuẩn, chủ yếu ra sân đấu cho đẹp đội hình uy hiếp đối thủ, nếu anh không đồng ý thì cũng không phải là chuyện gì to tát, thay người khác là được thôi, “Bạn có đồng ý không?” Thái độ dửng dưng thân thiện tuyệt đối là kiểu bạn gái cũ điển hình của Đại học Thu Môn.

Hà An thấy khẩu khí đó của cô liền mất kiên nhẫn: “Em nói xem!”

Nói xem! Chuyện liên quan gì đến tôi chứ! “Chuyện này phải xem xem ý bản thân bạn Hà thế nào rồi.”

Ý của bản thân? Hà An cười nhạt, giỏi thay đổi, nguy tạo! Năm ngoái khi anh tham gia giải đấu của trường, không muốn tham gia giải đấu của khoa, là ai đã sống chết bám chặt lấy bắt anh phải đi, thậm chí còn không tiếc bán đứng nhan sắc hồn anh, chỉ bởi vì phần thưởng khi tham gia thi đấu giải của khoa là một chiếc áo thun thể thao, anh không mặc thì có thể mang về cho em trai cô mặc! Bây giờ thì lại “xem ý của anh thế nào” cơ à? Thật là mỉa mai! Có phải bây giờ ngay cả chiếc áo thun đó cũng không cần rồi đúng không, chỉ muốn đổi đầu với anh? Sự kiện biểu tình kia quan trọng như vậy hay sao! Anh không đi là phạm phải tội ác tà trời rồi cơ à!

“Đồng ý không?” Hạ Diệu Diệu vẫn tươi cười, mức độ nhẫn nại tuyệt đối có thể thắng được bất cứ nhân viên ngành dịch vụ nào. “...” Nếu như là ở văn phòng tập đoàn Hòa Mộc thì Hà An đã cho Hạ Diệu Diệu nghỉ việc rồi! Hà An nhỏ nhen! Thực sự không ngờ Hà An lại là loại người đó, Hạ Diệu Diệu có nói thế nào cũng là đang làm chuyện công, vậy mà anh ta lại kiêu ngạo như vậy.

Con trai một khi đã trở nên nhỏ nhen thì không còn gì thú vị nữa.

Đi thôi, đi thôi, đi ăn thôi, có gì đáng xem đâu chứ.

Người trong phòng học lần lượt rời đi, Hạ Diệu Diệu nhớ Không Đồng Đồng có lấy cơm cho cô, tần suất gõ bút càng nhanh hơn: “Anh có đồng ý hay không đây?” Lát nữa là cơm canh nguội hết đấy! Hà An không mấy thiện chí: “Không biết!”. “À? Ờ.” Hạ Diệu Diệu vội vàng ghi lại: Đang chờ. Rồi xoay người định đi ăn cơm.

Hà An thấy vậy vội kéo tay cô lại, giây sau rất muốn chặt tay mình! Hạ Diệu Diệu quay đầu: “?”. Hà An buồn bực trong lòng, sắc mặt thả lỏng như thường: “Anh còn chưa trả lời em.”

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Anh thích trả lời hay không thì người tự tìm đường chết cũng không phải là em! Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Hạ Diệu Diệu xem trọng thể diện vẫn hòa nhã: “Đâu phải, đã trả lời rồi mà không biết, như vậy là được rồi.” Bà đây còn phải mau chóng đi ăn cơm, không rảnh lãng nhăng với anh!

Hà An không chịu buông cô ra, không có chuyện gì nhưng cũng muốn kiểm chuyện, ra vẻ uy nghiêm nhìn cô: “Đây là thái độ làm việc của em à!”

Thái độ làm việc của em thế nào? Hạ Diệu Diệu hít thật sâu, rõ ràng biết đây là thời gian ăn trưa của cô, dưa muối ăn chung với cơm trắng, để nguội rồi sẽ rất khó ăn đấy! Anh cũng phải thông cảm cho người nghèo như chúng tôi chứ! Rất may là đã ném kiểu con trai này đi rồi! Tính toán chi li, không hề rộng rãi, tự tư tự lợi, không nghĩ cho người ta, ném đi cũng đúng! Một like cho bản thân!

Hạ Diệu Diệu ung dung vén tóc, cảm thấy sau khi chia tay bản thân vô cùng thoải mái, có thể bỏ qua tha thứ cho người bạn trai cũ cứ cố ý gây rối này: “Ý của thầy dạy là không bắt buộc tham gia, hơn nữa anh có thể suy nghĩ thật kỹ, chiều trả lời em là được.”

“Có lẽ chỉ cần ba phút là anh suy nghĩ xong rồi.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười kỳ dị: “Vậy cũng đâu ảnh hưởng đến chuyện một tiếng sau anh trả lời em.” “Anh sợ một tiếng sau anh sẽ đổi ý.” Hạ Diệu Diệu cắn răng bậm môi gõ sách vở, nụ cười ngày càng khách sáo: “Vậy mới cần suy nghĩ thật kỹ, em nghĩ nếu thêm vài tiếng nữa cũng chả sao, buổi chiều sau khi tan học anh trả lời cho em biết cũng được.” Bái bai...

Hà An thấy vậy liền nhanh tay nhanh mắt nắm chặt góc áo cô, ánh mắt thản nhiên nhìn cô: “Anh đột nhiên có đáp án rồi.” Hạ Diệu Diệu trợn trắng mắt 360 độ: “Anh nói đi.”

“Để anh nghĩ lại đã.”

Nghĩ cái đầu của anh! Hạ Diệu Diệu hận không thể đập một cước lên mặt anh! Bắn pháo hoa ăn mừng cho kết cục chia tay mà cô đã thấy từ trước! Sao cô có thể nhìn xa trông rộng vứt bỏ con người này hay quá vậy! Nhất định là ở kiếp trước cô là người có nhân phẩm tốt nên kiếp này mới may mắn đến thế!

“Em đợi đó, qua hai phút nữa anh sẽ suy nghĩ xong.”

Đợi! Đợi! Đợi! Đợi đến món ăn đều nguội! Hạ Diệu Diệu thấy trong lớp không còn ai, cô gấp sách lại, xoay người bình tĩnh nhìn Hà An: “Có phải anh có thành kiến với em không.”

Hà An ngồi trên ghế, từ từ buông tay ra, thấy cô như vậy ngược lại ánh mắt càng trở nên nhàn nhã, đây mới là thái độ mà cô nên có: “Em cảm thấy sao?”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy phiền đáng về núu kéo này của anh, anh là ngọc hoàng đại đế hay là thái thượng lão tổ! Có phải em nên mua cho anh hai nén nhang, để anh hít khói nhang mà bình tĩnh lại rồi chúng ta nói chuyện sau: “Chúng ta đã chia tay rồi, chia tay hòa bình, em cũng cảm thấy anh chẳng phản đối.” Đặc biệt nhấn mạnh hai từ "hòa bình.

Ánh mắt Hà An lập tức u ám! Thì ra trong lòng Hạ Diệu Diệu bọn họ đã chia tay rồi! Ai đồng ý chứ!

Hạ Diệu Diệu rất bình tĩnh, tự nói với mình phải có thái độ khoan dung đối với bạn trai cũ, phù phù, không đi đâu tìm được người con gái chia tay rồi còn tặng cho bạn trai cũ quyển Chicken Soup for the Soul để

khuyên giải anh giống như cô đầu: “Hà An, trong điện thoại chúng ta đã nói rất rõ ràng, ý muốn nói cả hai cũng đã hiểu rõ. Hai ngày này, em thấy anh không hề phản đối, chia tay cũng chẳng phải là chuyện gì lớn, đó không phải là lỗi của chúng ta. Trong cuộc sống chỗ nào cũng đầy cầu huyết, không phù hợp không phải là chuyện không thể mở miệng nói, nhưng chúng ta không thể vì một lần thất bại mà trút giận lên nhau, phải tin rằng trên đời này vẫn còn tình yêu, chúng ta phải khoan dung, phải suy nghĩ cho đối phương nhiều hơn, anh thấy đúng không!”

Nói cái gì! Hà Mộc An chỉ cảm thấy Hạ Diệu Diệu có thể đi tới bước này anh sẽ cho cô biết chơi đùa anh sẽ có hậu quả thế nào?

Hạ Diệu Diệu vẻ mặt an ủi nhìn Hà An, giống như thánh nữ trái cây: “Được rồi, cứ như vậy đi, nếu anh thấy không quen, anh có thể mắng em cho bạn bè xung quanh nghe vài câu, cũng có thể đổ trách nhiệm chia tay lên người em, em không để ý đâu.” Bái bai, không tiền!

Chạy thật nhanh! Không thể để bị kéo lại! Hà An bắt hụt bỗng nhiên đứng dậy: “Hạ Diệu Diệu!” Em cút lại đây cho anh!

Cơm của chị! Chị tới đây! Hừ! Chả rảnh mà để ý tới anh ta! Hà An nhìn cô chạy đi, mắt đỏ bừng, bực bội đứng yên tại chỗ không cử động. Anh sợ đuổi theo sẽ thật sự bóp chết Hạ Diệu Diệu. Lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác thế nào là trở tay không kịp, thế nào là đau lòng! Không phải cãi nhau, không phải giằng co, không phải ai giữ thể diện cho ai, Hạ Diệu Diệu không hề báo trước tuyên bố bọn họ đã kết thúc! Còn anh thì không biết chuyện gì xảy ra! Hà An chỉ cảm thấy ruột gan đột nhiên thắt lại, từ tâm mạch lan ra khắp nơi, tê liệt, tan nát. Hà An lẽ ra không cần quan tâm đến một người tầm thường dù chỉ để tiêu khiển cũng không đủ tiêu chuẩn như Hạ Diệu Diệu. Dù cô có tìm việc làm cũng không đủ tiêu chuẩn để vào làm ở vườn nhà anh. Dù cô có tìm bạn trai cũng nên là một chủ quản nhỏ mà anh chẳng nhớ nổi tên. Một nhân vật nhỏ chui vào không gian của

anh khi nghỉ ngơi, lại còn rối rắm trò hề suy nghĩ xem nên treo thẳng hay trèo đường vòng sẽ đẹp hơn, vốn chẳng liên quan gì đến anh!

Nhưng bây giờ Hà An lại tức giận một cách lạ thường, hết lần này đến lần khác cô nói yêu, nhưng hiện giờ lại qua loa nói bộn họ kết thúc rồi. Cái gọi là yêu và thích trước kia, tất cả mọi thứ, tất cả những lời nói ngọt ngào, chỉ nói ra cho vui, chỉ là trò tiêu khiển không cần chịu trách nhiệm!

Đem Hà Mộc An anh ra làm trò tiêu khiển!

Nửa năm qua! Hà Mộc An anh chỉ là một trò tiêu khiển bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ. Vương Phong Long luôn quan sát hành động" của hai người, muốn bước lại gần nhưng thấy tình trạng của Hà An không ổn nên nhắc cặp xách lên chạy ra đi. Lần sau tìm Hà An nói chuyện vậy, để tránh bị lửa giận đổ lên người!

Hà An đợi, đợi Hạ Diệu Diệu không kiềm được mà muốn ăn đồ ngon, đợi Hạ Diệu Diệu nhớ lại cô không thể thiếu sự bố thí của anh, đợi Hạ Diệu Diệu lại bắt đầu ham mê những thứ rác rưởi kia, cúi đầu hạ mình đến cầu xin anh! Lần này anh nhất định sẽ không tha thứ cho cô, anh sẽ đem những câu cô từng nói không thiếu một lời trả lại cho cô! Để có nếm trải cảm giác của anh lúc đó, để cô biết những lời đó mãi mãi không thể nói lung tung!

Nhưng Hạ Diệu Diệu dường như quên mất người này. Bận rộn với những công việc cuối cùng trong năm của hội sinh viên, chạy nước rút cho thành tích tháng sau cùng, công việc đầy ắp, tốn rất nhiều công sức, trong một phút hận không thể phân thân ra hai người để dùng, nụ cười rục rịch, sinh lực dồi dào, làm nhiều việc tốt, cô chẳng có thời gian quan tâm đến anh. Lửa giận Hà An đè nén trong lòng dường như chỉ uống công vô ích, nhưng dần dần, cảm giác bất lực đó khiến Hà An càng ngày càng lo lắng, Hạ Diệu Diệu hình như đã quên anh rồi...

Hạ Diệu Diệu thật sự đã quên anh, nếu không thì lúc ăn cơm sẽ rất dễ có cảm giác lạc lõng, muốn đắm vào tường Thời gian Hà An nhìn Hạ Diệu Diệu càng ngày càng dài, chỉ cần tầm mắt bắt được Hà An liền nhìn Hạ Diệu Diệu, cũng không biết muốn nhìn ra kết quả gì. Khi Không Đồng Đồng lên lớp đều có thể cảm nhận được ánh mắt sắt nhọn sau lưng.

Hạ Diệu Diệu cảm nhận được rõ nhất, cảm thấy vô cùng đáng sợ, nhân lúc giáo sư Lưu Mỹ không chú ý, Hạ Diệu Diệu cúi đầu xuống hỏi nhỏ Không Đồng Đồng: “Anh ta sẽ không vì chuyện chia tay không được mà muốn giết tớ đâu nhỉ...” Trên báo toàn nói như vậy.

Không Đồng Đồng nghe xong sắc mặt cứng đờ: “Không đâu, nhìn Hà An đâu giống loại người như vậy...” “Biết người biết mặt không biết lòng, tâm lý học đã nói, người nhìn càng thật thà thì càng có khuynh hướng đó. Nhưng tớ đã ăn hết nửa năm thức ăn của anh ta, chưa từng chọn món đắt tiền, anh ta sẽ không vì thế mà nghĩ không thông nhỉ, giết người là phải vào tù đấy.” Nhà Hà An không có tiền, ba mẹ em trai em gái, tìm ai để đòi bồi thường đây! Nửa đời còn lại phải sống sao đây! Lo lắng chết đi được!

Không Đồng Đồng bị Hạ Diệu Diệu nói một hồi, cảm thấy cả phòng học lạnh lẽo, không kiềm được mà xoa xoa tay: “Cậu đừng nói nữa, tớ sợ lắm...” Không sao, biết ngay là cậu nhất gan, sẽ không để cậu nhìn thấy đâu: “Hay là... tớ lại khuyên bảo anh ta nhỉ...”

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 17

“Cậu đừng tìm đường chết! Hai ngày này đừng kích động anh ta, có lẽ bây giờ anh ta chỉ nghĩ không thông, đợi khi nghĩ thông rồi sẽ ổn thôi...”
Mạng sống rất quý báu, tình cảm chẳng đáng giá bao nhiêu...

Cô gái Khổng Đồng Đồng lần đầu cảm thấy vẫn là người giống như Đào Thành Phong thích hợp để yêu đương, nhưng mà... Cô lại có chút do dự nhìn sang Hạ Diệu Diệu: “Cậu thật sự quyết định...” Hạ Diệu Diệu nhìn sang cuốn sách giáo khoa, ánh mắt trầm ngâm, chuyện đã như vậy rồi, chỉ có thể kết thúc thôi.

Cô sẽ không vì chuyện đó mà xin lỗi Hà An, vì những chuyện sau này cô không gánh vác nổi. Còn Hà An tuyệt đối sẽ không cúi đầu, còn lại chỉ là chuyện thuận theo tự nhiên thôi... Chẳng qua cô nhìn rõ sớm hơn Hà An một chút... Khổng Đồng Đồng hơi nhú mào, nghĩ đến chuyện cả phòng các cô năm nay ai cũng xui xẻo, chuyện tình cảm chẳng được như ý. Hạ Diệu Diệu chỉ cảm thấy hành vi của Hà An hiện tại có chút vượt khỏi sự dữ liệu của cô, cô vẫn luôn cho rằng...

Sau bữa tối khu phòng học đắm chìm trong sắc đêm vàng óng, học sinh ra vào liên tục người thì vội vã thì người thong thả, bồn hoa ngoài ký túc xá thơm ngào ngạt. Không gian trường nói chung vô cùng rộng rãi thoáng mát.

Những bạn học lãng mạn một chút sẽ nhận thời gian này nắm tay bạn trai bạn gái đi dạo quanh sân tập gió thổi man mát trong đêm. Những bạn thích văn nghệ sẽ cầm ba bốn tập thơ hoặc đến bên bờ hồ dựng giá vẽ lên,

một trái tim dào dạt tình cảm, bày tỏ cảm xúc. Những người độc thân không ra ngoài, mở máy lạnh ăn tối, ôm bàn phím đại chiến ba trăm hiệp hoặc tình cảm nồng nàn ngồi gửi tin nhắn wechat.

Trong không khí êm dịu đó, một âm thanh ồn ào ầm ĩ vang lên ở lâu năm khu ký túc xá nam. “Tôi đây mà còn hầu hạ cậu ta thì tôi sẽ là một kẻ ngu ngốc! Cậu đừng có kéo tôi! Đợi khi nào cậu ta qua thời kỳ mãn kinh rồi hãy mời lão tử trở về!”

“Lão đại, anh cũng đừng khuyên tôi! Con người của tôi anh cũng hiểu! Nếu cậu ta không ép chúng ta tới bước nào đó, chúng ta sẽ không tỏ rõ thái độ! Với con người kỳ dị quái gở như cậu ta! Đến một tiếng nói của con người cũng không nói! Loại người cả đời này rất hiếm gặp, có khi chẳng bao giờ gặp!” Bị vứt bỏ cũng là đáng! Không vứt bỏ cậu ta mới là bị mù!

Vương Phong Long là người đứng giữa quan sát mọi chuyện. Mọi người đã sống cùng nhau hơn hai năm, bây giờ lại gây nhau đến mức này, thủ phạm đầu sỏ là Hà An lại chẳng có chút phản ứng gì! Khiến ai nhìn vào cũng thất vọng! Mấy ngày này mối quan hệ trong ký túc xá đều bị sút mẻ. Anh ta đã nói giúp Hà An rất nhiều lời tốt đẹp, nhưng Hà An chẳng bao giờ chịu phối hợp một lần! Dù là bùn cũng có ba phần hóa tính, huống chi là con người! Vương Phong Long bực bội gãi đầu, hận không thể gãi ra một miếng bông tuyết.

Hà An đứng trên sân thượng, mặc áo thun đen quần dài cần thận kỹ lưỡng, sắc trời buổi tối chiếu lên người anh, yên tĩnh thăm thẳm. Anh cầm một chai nước suối, thông thả ung dung từ trên cao nhìn xuống, trận chiến xung quanh dường như chẳng liên quan tới anh.

Vương Phong Long nhìn dáng vẻ của anh thông qua cửa sổ sân thượng, chân giận dữ đạp vào cửa tủ! Muốn đánh chết anh! Tuy hai năm qua ba người bọn họ rất ít chú ý tới Hà An, nhưng mọi người cũng sống yên ổn với nhau, lần này trở mặt cũng là lần đầu tiên!

Nếu không phải cả tuần nay anh ta đặc biệt chú ý đến Hà An, hiện giờ anh ta sẽ xông qua đánh chết anh với gương mặt giận cá chém thớt kia!

Không có bản lĩnh đi tìm Hạ Diệu Diệu! Ở đây ra về thì hay ho gì! Sau một tuần quan sát, anh ta phát hiện Hà An cơ bản là có vấn đề: Nổi giận với loại người mắt chỉ nhìn lên trời, lại không biết bản thân nặng bao nhiêu cân bao nhiêu lạng, cơ bản là tự chuốc lấy phiền phức! Vì có đánh chết rồi thì anh cũng không biết bản thân mình có vấn đề ở đâu! Vương Phong Long cố gắng nuốt cơn giận xuống. Cũng phải trách anh ta, vốn dĩ hôm qua anh ta nên tìm Hà An nói chuyện, thử hỏi xem có phải là vấn đề của bản thân Hà An hay không, rồi khuyên bảo anh. Nhưng hôm qua anh có việc nên định hôm nay sẽ hỏi lại. Ai ngờ còn chưa hỏi Hà An đã gây nhau với Tiền Quân và Hưng Hoa! Chẳng biết nói thế nào!

Vương Phong Long không biết nên trách Hà An không biết điều, hay là trách bản thân không sớm tìm cơ hội nói chuyện với Hà An. Anh ta cảm thấy thái độ của Hà An hiện giờ thật quá nực cười, chết cũng muốn giữ thể diện, ngoài việc trong lòng cảm thấy không vui thì còn tác dụng gì? Thật chẳng hiểu nổi! Nói đến chuyện Hà An chia tay, đến cả Phương Thâm khoa tài chính quốc tế cũng không dám nói có gan yêu đương giống anh. Nói anh chia tay với Hạ Diệu Diệu, rõ ràng trong lòng anh không cam tâm. Nếu nói không muốn chia tay, cũng không thấy anh làm gì để tích cực cứu vãn, chỉ biết ngồi đó mà tức giận. Chuyện đó thì đáng gì! Anh nghĩ anh là ai! Vương Phong Long hít thật sâu một hơi, xoay người uống một chai nước suối, chỉnh máy lạnh giảm xuống một độ, cố gắng làm tiêu đi lửa giận của mình: “Chúng ta nói chuyện đi.” Vẫn còn có chút không vui. Hà An không cử động, đến nhìn cũng chẳng quay qua nhìn. Bà nội cậu! Vương Phong Long không kìm được mà ném chai nước vào cửa kính trên sân thượng, hét lên: “Cậu đủ chưa vậy! Bạn gái đâu phải là tin nhắn đòi nợ! Cậu không để ý tới nó, nó cũng tự động gửi vào điện thoại của cậu! Chẳng qua chỉ là cãi nhau với bạn gái thôi mà! Chẳng phải chuyện gì lớn! Cậu có bản lĩnh tỏ vẻ ở đây, tại sao không đi dỗ dành Hạ Diệu Diệu đi!” Cơ thể Hà An lập tức

cứng lại, xuyên qua cửa kính lạnh lùng nhìn Vương Phong Long. Vương Phong Long giật cả mình, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh đứng đó, trừng mắt nhìn anh. Hai người nhìn nhau qua kính cửa sổ, một người lửa giận bùng bùng, một người thì lạnh lùng vô cảm. Vương Phong Long bại trận trước, lời nói cũng mang hàm ý sâu xa không ít, anh chỉ muốn hòa giải mâu thuẫn, không cần phải chấp nhất với Hà An: “Cậu cũng đừng không vui, đó cũng đâu phải là bí mật gì.” “Tớ cảm thấy, nếu cậu vẫn còn có ý với lớp trưởng thì cứ đi tìm cô ấy nói chuyện đi. Hạ Diệu Diệu là người rất dễ nói chuyện, cậu muốn làm hòa với cô ấy thì phải dỗ ngọt cô ấy, cô ấy còn không đồng ý sao? Hơn nữa, sữa đậu nành, bánh quẩy, bánh bao cứ mang đến hết, tớ không tin cô ấy còn có thể mặc kệ cậu.”

“Nhưng cậu nhìn lại cậu đi, liếc mắt nhìn cô ấy, còn bức bối vì cô ấy không thèm nhìn thẳng mặt cậu. Tớ mà là cô ấy thì đã đập chiếc gương vào mặt cậu rồi, xem xem cậu có thể tỉnh táo hơn không!” Một gương mặt tự tư tự lợi.

Hà An lạnh lùng, con mắt nào của bọn họ nhìn ra anh có ý với cô, anh chỉ là ấm ức với những hành động của cô. Nhưng một hồi sau, anh đã mở miệng: “Tại sao tớ phải dỗ dành cô ấy.” Anh đâu có làm gì sai.

Má! Còn hỏi tại sao nữa! “Cậu nói xem tại sao cậu phải dỗ dành cô ấy! Cậu có phải là đàn ông không! Là đàn ông thì dỗ dành phụ nữ có sao đâu! Đại trượng phu phải biết ứng phó với mọi tình huống, cậu chấp nhất với phụ nữ để làm gì. Từ góc độ sinh vật học mà nói, cậu đừng quên cậu là bên tìm kiếm bạn đời, trong thế giới động vật, làm gì có chuyện tìm bạn đời yên bình như vậy, giống đực toàn phải đánh nhau sức đầu mẻ trán, hiện giờ chẳng qua chỉ là một câu xin lỗi, cậu còn tính toán như vậy...” Anh ta không kiểm được còn định nói một số hành động nào đó của Hà An, nhưng sợ đả kích quá lớn, sẽ đả kích chết cậu ta mất! “Tớ cảm thấy tớ chẳng sai gì cả.” Hà An cứng cổ nói. “Vậy thì cậu muốn chia tay với Hạ Diệu Diệu rồi!”

Hà An đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bình tĩnh hiếm thấy: “Không tính.”

“Không tính thì cậu lôi thôi với tớ làm gì! Chỉ cần cậu không muốn chia tay, thì cậu có sai hay không đều không quan trọng! Ai sai cũng không quan trọng! Quan trọng là cậu muốn kết quả như thế nào? Chia tay?”

Vương Phong Long mĩa mai nhìn Hà An, vốn định bình tĩnh nói chuyện với anh, nhưng hiện giờ anh ta đã quá thất vọng: “Lúc này Lý Hưng Hoa bị cậu chọc tức bỏ đi, cậu luôn thấy người ta chướng mắt đúng không. Nhưng cậu nhìn người ta đi, bạn gái giận dỗi đòi chia tay với cậu ta, nhưng cậu ta có bao giờ để bạn gái giận quá một ngày đâu.

Thời gian đó lão Tứ không ngừng đứng đợi dưới ký túc xá của Lý Phi Phi, để mặc cho bạn gái mắng chửi, không có chuyện gì thì đi đến trước mặt bạn gái dỗ dành. Lý Phi Phi đó mắng lão Tứ như một đứa trẻ, lão Tứ không có tự tôn, nhưng cậu ta đã mắng lại lời nào chưa! Cậu xem lại mình đi, cậu có chút thành ý làm hòa gì không? Tớ thấy cậu là hận không thể khiến lớp trưởng Hạ chia tay với cậu, để cậu một mình buồn bã, đúng là kiểu tỏ vẻ điển hình!”

Giọng Hà An càng lạnh lùng hơn: “Không có nguyên tắc.” Nói là nói lão Tứ. “Nguyên tắc là cái khỉ gió gì! Mục đích của cậu là ôm lấy bạn gái cậu! Cũng chẳng cần nguyên tắc cao gì! Cậu có nguyên tắc, có rất nhiều nguyên tắc! Nên chỉ có thể đứng đây tự mình bực tức với bản thân. Lão Tứ người ta đã dọn chần mản, tối nay cùng Lý Phi Phi muốn bay thế nào thì bay!” Vừa nhìn đã thấy rõ sự khác biệt, cho cậu tức chết.

rn

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Vương Phong Long như được trút ra hết, vô cùng hả giận, cảm thấy cuối cùng cũng báo thù được cho anh em rồi! Nhưng anh ta xoay đầu nhìn sang Hà An, lại cảm thấy anh cũng rất đáng thương, một người tự luyện đến mức bị bệnh không đáng thương thì còn ai đáng thương: “Cậu cũng không cần vì vậy tự ti mặc cảm...”

Tôi đâu có mặc cảm tự ti. Vương Phong Long thương xót đi về phía ban công, ngữ khí không kìm được mà trở nên hòa nhã, nói vào đúng trọng tâm: “Tớ cảm thấy nếu cậu không muốn chia tay vậy thì cậu cứ buông bỏ sự kiêu ngạo không biết từ đâu mà có kia xuống, đi nhận lỗi với người ta xem, chuyện có gì đâu.”

Hà An chau mày, chuyện nhận lỗi anh chưa từng nghĩ tới dù chỉ một chút, nhưng anh cũng không ngăn cản Vương Phong Long nói ra, có lẽ anh cũng nhận thức được một cánh cửa khác đôi lúc sẽ dẫn tới một con đường khác.

Vương Phong Long nhìn thấy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chịu nghe lọt tại là được. Vương Phong Long dựa vào khung cửa ở ban công: “Yêu đương dễ dàng con gái là chuyện rất bình thường, chẳng có gì mất mặt cả, chúng ta không phải hotboy trong trường, không phải cậu ấm, một vừa hai phải thôi. Chẳng lẽ muốn mấy cô gái hầu chúng ta như tổ tiên sao? Có bị diện không?” “...” Hà An không nói gì thêm, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt u ám dường như đang suy nghĩ, sắc mặt vẫn trầm ngâm. Vương Phong Long đốt một điếu thuốc, hít một hơi rồi nhả khói ra, một hồi sau, híp mắt lại nói lảm nhảm: “Sao hai người có thể gây nhau tới mức này?”

Bình thường mối quan hệ của hai người rất tốt, lớp trưởng Hạ tính cách cũng rất vui vẻ thoải mái.”

Hà An chau mày chặt hơn, khí thế lập tức thay đổi, nhưng không quen nói với người khác về chuyện của mình, đặc biệt là chuyện anh vốn chẳng bận tâm đến nhưng lại khiến tình cảm hai người đổ vỡ.

“Cậu thích người khác?” Nhìn thấy không giống lắm.

“Cô ấy đá cậu?”

“Càng không giống. Vậy thì tại vì sao?”

“Thôi thôi, cậu không nói thì biết nghĩ cách giúp cậu thế nào? Lẽ nào cậu còn hy vọng bản thân mình có thể xoay chuyển tình thế.” Nếu cậu làm được thì đã không kéo dài tới hôm nay.

Hà An nghe xong liền có chút lay động: “...Tớ...”

Vương Phong Long vênh tai lên.

Qua tận mười phút sau Hà An mới tiếp tục nói: “... Cũng không rõ...”

Cái gì! Vương Phong Long nhắc chân định đạp anh, nhưng nghĩ tới Hà An không phải là bọn người Tiền Quân, nên cuối cùng anh ta không ra tay: “Nhưng phải có lý do nào đó chứ!” Lẽ nào buổi tối Hạ Diệu Diệu nằm mơ rồi chia tay cậu!

Hà An vô cùng khó chịu, nhưng trên mặt lại lạnh lùng đến mức khó mà nhìn ra, tóm lại là khiến người ta cảm thấy anh bình tĩnh như chẳng có chuyện gì.

“Hả?”

Hà An nghe xong thì lạnh lùng nhìn Vương Phong Long, không hề tin tưởng anh ta, nhưng hiện giờ chịu nói chuyện này với anh chỉ còn mỗi cái người chưa trải qua chuyện tình cảm này. Hà An thở dài, sắc mặt trầm ngâm, nhưng nói rất mập mờ: “Có lẽ là vì tớ không giúp cô ấy đi biểu tình...”

Vương Phong Long nghe xong thì đầu óc mơ màng: “Sao? Chỉ như vậy thôi...” Còn tưởng là chuyện gì to tát! Chỉ một chút chuyện nhỏ này thôi? Hà An khó chịu suy nghĩ: “Chỉ có vậy.” Sau đó dường như bắt được trọng điểm gì đó, giọng đầy khí thế nói: “Có phải cậu cũng cảm thấy vì chuyện nhỏ như vậy, mà cô ấy phản ứng gay gắt là quá đáng lắm đúng không!” Hả? À! Vương Phong Long hút mạnh một hơi: “Biểu tình bên khoa Tài chính Quốc tế?”

Hà An gật đầu, nếu đã chịu mở miệng không còn khó nói như trong tưởng tượng: “Đúng.” Vương Phong Long đang định cùng chung kẻ thù phê phán bỗng nhiên hiểu ra: “Cuộc biểu tình đó đi được trả tiền! Một giờ là một trăm!” Vừa nói vừa phả hơi thuốc lá, trong lòng dễ chịu: “Thì ra là vậy! Cậu không để cho Hạ Diệu Diệu kiếm được một trăm tệ cô ấy không trách cậu mới lạ!” Hiểu rất rõ tâm trạng của Hạ Keo Kiệt: “Tận một trăm tệ! Đối với với cậu chẳng là gì, nhưng đối với loại con gái như Hạ Diệu Diệu thì đó là chuyện đại sự long trời lở đất!” Hà An cười lạnh, vì một trăm tệ mà cãi nhau với anh, hay ho lắm à?!

Vương Phong Long vỗ vai người anh em, đột nhiên cảm thấy có cảm giác ưu việt trước mặt Hà An, mối quan hệ của hai người cũng thân thiết hơn trước, nói chuyện cũng mang giọng điệu của lão Đại: “Hà An, cậu phải hiểu lớp trưởng của chúng ta, đâu phải cậu không biết cô ấy xem tiền như mạng sống, cậu chấp nhất với cô ấy để làm gì.”

“...” Là cô chấp nhất với anh.

“Hơn nữa, cô ấy kêu cậu đi không phải đã xem cậu là người của mình, cậu có được gì thì cô ấy có được thứ đó à.” Thứ cô ấy có được vẫn là của cô ấy: “Cậu cũng đừng buồn bực trong lòng, phụ nữ là như vậy, thường hay sai bảo bạn trai mình, điều đó chứng tỏ cô ấy đối đãi với cậu như một nửa còn lại của cuộc đời mình. Nếu cô ấy nhìn cậu không vừa mắt, cơ bản chẳng để cho cậu dính vào chuyện của mình đâu. Cậu nên vui mới đúng.”

Còn có thể hiểu như vậy sao? Hà An không tin, nhưng sắc mặt rõ ràng đã tốt hơn, trong vòng một tuần trở lại, đây là lời nói nghe mát lòng nhất mà Hà An từng nghe, đã an ủi được sự lo lắng dường như làm anh sụp đổ mấy ngày hôm nay.

Vương Phong Long liền đổi đề tài: “Vậy tại sao cậu không đi?”

“Không muốn đi...” Hà An nói chuyện như thể đúng rồi.

Vương Phong Long trừng to mắt: “Vì vậy... Cậu liền nói với cô ấy cậu không muốn đi?” Rất thẳng thắn! Đúng, có vấn đề gì? Vương Phong Long như đang nhìn một tên ngốc, vô cùng khâm phục: “Rất có khí phách! Cậu nói xem có phải cậu ngốc lắm không, cậu không muốn đi thì cũng phải tìm một lý do nào đó, ví dụ như mẹ cậu bắt cậu về nhà ăn cơm, hoặc là tiệc mừng thọ tám mươi của ông nội, tình huống xấu nhất là ông ngoại cậu bị bệnh nhập viện. Từ chối khéo léo một chút thì người ta sẽ không nổi giận như vậy, thế mà cậu lại ngốc nghếch đi nói với lớp trưởng sự thật!” Một tia chớp đến đánh chết cậu ta đi! Hà An lời lẽ đanh thép: “Không muốn đi là không muốn đi, tìm lý do gì chứ!” Thần thái sắc bén.

Vậy thì sau khi xảy ra chuyện cậu đừng sợ hãi như vậy: “Đây gọi là lời nói dối thiện chí, kỹ thuật yêu đương trong tình cảm, tại sao chuyện có thể giải quyết hòa bình lại phải sử dụng bạo lực?”

Hà An nhất thời không nói nên lời, nhưng sau cùng vẫn vệt chết cứng miệng: “Chuyện đã như vậy rồi.”

Vương Phong Long nhả khói thuốc ra ngoài: “Cũng đúng.” Đã đi đến bước này rồi: “Vậy thì sau khi xảy ra chuyện cậu phải nói rõ với cô ấy, tớ nghĩ rằng cô ấy sẽ không ngang ngược không nói lý lẽ?” Sao lại muốn chia tay như vậy. “Cô ấy cúp điện thoại của tôi!” Hà An nói đến đây thì tức giận!

“Cúp điện thoại của cậu thì đã sao?” Hà An lắng nghe khẩu khí phản đối của Vương Phong Long, rõ ràng cảm thấy đây là chuyện đáng tức giận nhưng hiện giờ lại không thể phản bác.

“Bất luận là kiểu phụ nữ thế nào thì cũng phải dỗ dành. Cúp điện thoại của cậu hai ba lần đó là sách lược của bọn họ, cậu chỉ cần mặt dày dũng cảm tiến lên, sống chết bám lấy quyết không từ bỏ, mặt phải đủ dày, con gái đều sẽ cắn câu. Cách lão Tứ đối phó với Lý Phi Phi là xem những lời chửi mắng như những lời yêu thương, làm âm vô lý là món tráng miệng, cô ấy nói chia tay là muốn đi ăn, cậu cũng phải làm vậy mới được!”

“...Ha... Haha...”

“Không phục? Từng tuổi này cậu không có gia thế giàu có, cậu cũng chẳng phải là Phương Thâm, cậu lại học theo cậu ta chờ nữ sinh đến tỏ tình, không phải tự tìm cái chết thì là gì.”

“Được rồi, được rồi, ngoài việc tức giận một mình thì cậu có thể làm gì? Bạn gái giận rồi, không phải cậu đứng sừng sờ là có thể dỗ dành bạn gái trở về. Cậu hy vọng cô ấy tự nhảy ra nói với cậu em chỉ lừa anh thôi, chúng ta làm hòa đi”? Người anh em, cậu đừng nằm mơ nữa được không?”

Hà An chau mày, trước kia Hạ Diệu Diệu đều xin lỗi, trước giờ chưa từng quá ba phút, trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện còn có cách khác để xoa dịu mối quan hệ của hai người họ..”Nếu...tớ xin lỗi, cô ấy nhất định sẽ tha thứ cho tớ...”

“Đương nhiên.”

“Tớ... nói với cô ấy tớ không giận nữa rồi...”

Vương Phong Long suy sụp! Trừ phi cậu muốn chết nhanh hơn, lần đầu có chút đồng cảm với Hạ Diệu Diệu. Nếu anh ta là Hạ Diệu Diệu anh ta đã sớm vứt bỏ cái tên chẳng có số đại gia mà suốt ngày cứ xem mình là đại gia này: “Cậu qua đây, tớ nói với cậu...”

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tiết buổi sáng chán đến mức ngay cả người có sức sống hùng hực như cỏ non cũng ủ rũ. Nếu bất hạnh học một tiết chán ngán còn có thể ngủ bù giấc ngủ ban sáng. Lúc đó cả lớp ủ rũ như cà héo, đến tiếng chuông tan học cũng không cứu nổi. Hôm nay rất xui xẻo, sau khi tan học, bạn học đứng ngoài cửa hét lên cũng có chút mệt mỏi: “Hạ Diệu! Có người tìm.”

“Ừ!” Hạ Diệu Diệu tinh thần khá tốt, suy nghĩ đến số tiền học bổng kèch xù của hơn một tháng sau liền có ngay động lực. Cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, đột nhiên bấu môi, bỏ quyển sách xuống đi ra ngoài, trở nên ủ rũ không còn sức sống, là lớp phó văn thể của lớp kể bên: “Có lịch trình rồi à?” Nhìn phòng học, lớp phó văn thể của các cô không ở trong lớp: “Tớ sẽ giữ giùm trước, cảm ơn.”

Tuấn Ích Diệu dáng người thấp gầy, tóc hơi dài đơn giản chải chuốt vô cùng cá tính, trên áo có may một số nút kim tuyến, nhìn thấy Hạ Diệu Diệu thì gương mặt soái ca lập tức lộ ra nụ cười tự đại ngông cuồng, híp mắt cầm bảng hạng mục chi tiết và lịch trình thời gian thi đấu lắc lư trước mặt cô: “Đã đặc biệt chọn thời gian không có anh ta để đưa cho cậu, cậu cảm ơn tớ thế nào đây.”

Hạ Diệu Diệu vênh khöhe môi: “Cậu có thể đợi khi có mặt anh ta thì đến.” Bái bai.

Tuấn Ích Diệu thấy vậy liền kéo cô lại, không biết là vô tình hay cố ý, tay dường như nắm lấy bàn tay cô: “Đừng mà, nói đùa một chút cũng không được, đưa đưa đưa, cầm đi.” Sau đó tò mò hỏi: “Chuẩn bị tham gia

mấy hạng mục? Nghe nói phần thưởng năm nay rất phong phú, nhưng xem thời gian thì có lẽ cậu không kịp tham gia, nghĩ lại thấy thật đáng tiếc.”

Hạ Diệu Diệu vung tay, nở nụ cười gượng gạo khi nghĩ đức tính của anh ta. Tuần Ích Diệu khiến cô có cảm giác anh ta là một thiếu gia thời cổ đại gặp phải cô gái bán mình chôn cha, lắc lư quạt không muốn trả tiền nhưng lại muốn chiếm đoạt thân thể: “Không phiền cậu lo lắng.” Cút xa một chút!

“Đừng! Đừng! Càng lúc càng chẳng đáng yêu, tớ đã vất vả mang đến giúp cậu mà.”

Chẳng ai bảo cậu mang đến cả. Hạ Diệu Diệu cảm thấy phiền. Tuần Ích Diệu người này tự cho mình là phong lưu phóng đảng. Nếu con trai của khoa Văn đều có vấn đề vậy thì Tuần Ích Diệu là một người quá tự cao tự đại, cho rằng bản thân phong lưu xuất chúng nổi bật giữa đám đông, phong độ anh tuấn vạn người mê, tất cả con gái đều vây quanh anh ta. Anh ta chỉ cần có chút biểu hiện nhỏ, con gái đều sẽ say sưa đắm chìm vào.

Nhưng Tuần Ích Diệu cũng không tự xem lại bản thân có gì tốt đẹp, một nửa con gái của cả khoa vốn dĩ rất ghét anh ta. Nhưng không phải ai Tuần Ích Diệu tùy tiện thả thính, anh ta chỉ thả thính với một nhóm người ưu tú mà thôi. Hạ Diệu Diệu hầu như có thể tưởng tượng ra Tuần Ích Diệu nghĩ thế nào về cô, không quyền không thế, đáng vẻ nghèo khổ, Tuần Ích Diệu anh ta ngoắc tay, Hạ Diệu Diệu cô nhìn thấy cậu ra còn không và qua quy bái.

Haha.

Hạ Diệu Diệu không thích loại người đó tự tin kiểu đó, nghĩ rằng con trai trên đời này chết hết rồi, nên con gái chỉ có thể chọn anh ta, nhưng không biết rằng nếu con trai trên đời này thật sự chết hết thì các cô có thể chọn đến với nhau hoặc chọn gia súc.

Tuần Ích Diệu xòe lông không tước, lời nói đầy tình cảm đứng trước mặt Hạ Diệu Diệu khoe khoang đuôi của mình: “Nghe nói cậu và Hà An chia tay rồi?”

“Không liên quan đến cậu.” Hạ Diệu Diệu chẳng thêm quan tâm anh ta, một mình đi vào lớp. Tuần Ích Diệu vội vàng muốn đuổi theo, nhưng nghĩ đến thân phận của mình mà đuổi theo Hạ Diệu Diệu có vẻ mất giá, nên đành trở về, tung ra tuyệt chiêu: “Này, trưa nay mời cậu ăn cơm.” Cô còn không vui đến mất ngủ: “Tôm hùm xào, thế nào!”

Tuy Hạ Diệu Diệu không phải quá xinh đẹp, nhưng khi không nói chuyện thì nhìn cũng rất thú vị, nhìn thấy trong lòng cũng ngứa ngáy. Quan trọng là cô đã chia tay với Hà An, cũng đâu còn sạch sẽ gì, có anh ta muốn ngủ với cô, cô còn không hài lòng gì nữa.

Hạ Diệu Diệu nhìn một cách khinh bỉ, con trai có hàng nghìn loại, đây là loại cô ghét nhất! Còn không bằng loại xấu xa như Đào Thành Phong! Cậu mời ăn cơm? Cậu xem tôi là gì?

Hạ Diệu Diệu không khách sáo nhìn anh ta, vô cùng mỉa mai: “Tôi không có hứng thú với loại con trai ném không nổi quả tạ quá ba mét.” Một vài bạn nữ đi từ nhà vệ sinh ra nghe thấy liền cười lén, còn giơ ngón trỏ like cho lớp trưởng. Tên Tuần không tước này lại đi thả thính khắp nơi rồi. Tuần Ích Diệu bị làm cho mất mặt, dám nói anh ta như vậy! Cô là thứ gì chứ, chịu nói chuyện với cô là đã xem trọng cô rồi! Tuần Ích Diệu then quá hóa giận định mỉa mai lại. Một bóng dáng đột nhiên xuất hiện sau lưng lạnh lùng nhìn anh ta.

Tuần Ích Diệu vừa thấy Hà An thì chẳng nói câu nào xoay người bỏ đi. Hạ Diệu Diệu lịch sự cười với Hà An một cái, rất cảm kích. Lúc cô nói chuyện cô không thêm bận tâm mà cãi nhau với loại người như Tuần Ích Diệu ở trước cửa. Ở khu nhà cũ kỹ của cô những người phụ nữ đánh đá thường cãi nhau, mắng chửi khó nghe cỡ nào cũng có. Hạ Diệu Diệu lúc

nhỏ từng vì em gái xinh xắn của mình mà gia nhập vào, đánh nhau với những kẻ lưu manh gì đó cô cũng chẳng sợ sệt, nên không hề bận tâm mà đứng trước mặt mọi người vạch mặt Tuân Ích Diệu. Nếu Tuân Ích Diệu còn dám soi mói, cô sẽ khiến anh ta biết được thế nào là sơ hở một chút là chết, chẳng ra sao cả.

Nhưng mà... cảm ơn Hà An... Hà An thật là tốt...

Hạ Diệu Diệu cười xong không thấy anh có phản ứng gì, nên đi hướng nào thì liền đi hướng đó. Vương Phong Long nắm cổ tay đứng quan sát bọn họ, shit! Cơ hội quá tốt! Giây tiếp theo lập tức tìm lý do cho Hà An, ở đây quá nhiều người, có lẽ anh ngại không dám phát huy.

Ba giờ chiều căng tin vẫn ngập trong biển người, Hạ Diệu Diệu hì hục bưng chén cơm với văng trán đầy mồ hôi chui ra khỏi đám đông, lại chạy đến chỗ canh miễn phí múc một bát to, húp một ngụm to: “Đã quá...” Không phải nói sinh viên bây giờ đều không ăn ở căng tin sao! Có biết trải nghiệm cuộc sống không đấy.

Tìm một góc chưa có ai chiếm ở cách máy lạnh ở trung tâm hơi xa một tí ngồi xuống, trong lòng đang cảm thấy khó hiểu tại sao Trương Tấn Xảo và Đồng Đồng đột nhiên lại muốn giảm cân.

Hờ hững nhìn xuống vóc dáng của mình, có phải cô cũng nên giảm cân, tiết kiệm được tiền lại có thể đáp ứng được yêu cầu về ngoại hình lúc đi xin việc. Hạ Diệu Diệu nghĩ ngợi lung tung định đổ canh vào trộn chung với cơm rồi ăn từng muỗng thật to, sau đó nghiêm túc lắc đầu, thôi không cần nữa, lỡ như vòng một không to lên nữa thì sẽ rất đau lòng. Ôi, ngon quá, canh miễn phí hôm nay không tệ, có mùi vị ngon. Hạ Diệu Diệu vừa trộn canh ăn được vài muỗng cơm, đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu lạnh lẽo, có người ngồi xuống đối diện cô. Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu lên. Giây tiếp theo canh trên muỗng liền up vào mũi cô, khiến cô sặc đến mức phải dùng tay chùi chùi mũi.

Hà An chậm rãi đẩy một đĩa cơm phủ đầy thịt thơm ngào ngạt đến trước mặt cô, sắc mặt có chút không tự nhiên: “Nhà bếp nhỏ bên kia đông người, nên chậm một chút...”

Hạ Diệu Diệu không chú ý tới sự cần trọng của Hà An, ngược chớp mũi đỏ ửng sừng sờ nhìn anh, thái độ đã hoàn toàn thay đổi, Hà An vẫn như thế, Hà An vẫn còn mua cơm cho cô... Hà An quen thuộc... Đột nhiên cảm thấy đau lòng, Hà An chưa từng cúi đầu, đột nhiên tỏ thái độ như vậy sau nhiều ngày, cô... Cô cho rằng... đã một tuần trôi qua rồi, ai ngờ... “Ăn đi, nguội rồi không ngon đâu.” Hạ Diệu Diệu cầm muống lên, nước mắt đột nhiên lặng lẽ chảy ra từ khóe mắt, không giải thích được tại sao bản thân mình lại như vậy.

“Sao thế? Em...” Hà An có chút hoang mang.

Khi cô đã cúp điện thoại, khi cô đã xác định được suy nghĩ của Hà An, khi cô đã làm quen với việc không còn ai để thích, Hà An lại cúi đầu xuất hiện trước mặt cô. Đối với người khác chuyện này có lẽ chẳng đáng kể gì, nhưng...

Hạ Diệu Diệu lập tức muốn khóc, nghĩ rằng người đã mất đi đột nhiên lại xuất hiện, sự uất ức trong lòng xem như đã được giải tỏa.

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Hà An tay chân lúng túng rút khăn ăn ra, biểu cảm vô cùng tận tình giúp cô lau. Dường như hai hàng nước mắt đó không phải chảy trên mặt cô mà là thành lũy trong suy nghĩ của anh. Hạ Diệu Diệu không kìm được nắm lấy tay đang cầm khăn giấy của Hà An, nắm thật chặt, mặt úp lên bàn giọng nhỏ nhẹ nghẹn ngào, sợ mình trở thành trò cười cho toàn căng tin: Hà An thật quá đáng, không thể tìm một chỗ ít người mà xuất hiện sao.

Hà An nhìn cô, trong đôi mắt luôn ngạo mạn xuất hiện một cảm xúc phức tạp, một hồi sau anh chậm rãi giơ cánh tay còn lại ra xoa đầu cô. Anh tự hỏi mấy ngày trước anh tức giận chuyện gì, nhưng không cần thiết nữa.

Có lẽ anh là người duy nhất để bạn gái mình giận nhiều ngày như vậy, còn cảm thấy mình là người rất đúng, tất cả sự kiên trì trước đó của Hà An đều sụp đổ trong giây phút này, có một số lời buột miệng nói ra: “Là anh không tốt...” Hạ Diệu Diệu nói không nên lời, ra sức lắc đầu. Giọng Hà An trở nên dịu dàng chưa từng thấy: “Sau này anh không như vậy nữa, đừng khóc nữa, nếu có lần sau nhất định anh sẽ đi...” Hạ Diệu Diệu cũng không muốn khóc, nhưng không biết vì sao không kiềm chế được. Anh càng nói thì cô càng muốn khóc, uất ức, cảm động đến chảy nước mắt mà nũng nịu.

Hà An không hiểu chuyện gì, ánh mắt sốt ruột, nét mặt vẫn không biểu cảm như thường lệ, cũng không biết nên an ủi thế nào, vội vàng tổng kết lại ý tưởng của Vương Phong Long, bất luận có tác dụng hay không đều nói hết vào tại Hạ Diệu Diệu: “Em... đừng khóc, hôm... hôm đó ông ngoại anh bị bệnh, thật đấy...”

Cảm thấy có chút không thoải mái vì lời nói dối này, nhưng để cô không đau lòng, anh đành phải cố gắng nói thêm: “Thật ra hôm đó anh đã đi đến trước cổng rồi, định hỏi Khổng Đồng Đồng tập hợp ở đâu, mẹ anh đột nhiên gọi điện thoại đến nói ông ngoại anh bị bệnh, không tin, không tin em có thể hỏi Khổng Đồng Đồng, hỏi cô ấy xem có nhìn thấy anh ở cửa hay không.” Hạ Diệu Diệu nghe xong thì ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn Hà An. Tuy không phải cực kỳ xinh đẹp, nhưng một cô gái ngồi khóc tội nghiệp trước mặt người con trai mình thích, ai lại không động lòng chứ.

Nét mặt trước giờ không hề biến sắc của Hà An lúc này cũng có chút biến động, nhưng dù sao cũng có kinh nghiệm phong phú và bản năng khổng chế cảm xúc, anh nhìn cô, điềm tĩnh cầm khăn giấy lau nước mắt giúp cô: “Đều tại anh, anh không nên cứng miệng, không nên không giải thích với em, còn bực bội vì em không nghe điện thoại của anh.”

“Em... em cũng không đúng... không nên không hỏi rõ mọi chuyện mà trách móc anh...” Nước mắt Hạ Diệu Diệu không ngừng rơi: “Ông ngoại anh đã khỏe chưa?” Tay Hà An cứng đờ tại chỗ, anh nhìn cô chăm chăm. Trong giờ phút này, thế giới của anh lại có thêm một màu sắc tên là Hạ Diệu Diệu, nhưng tô lên đâu thì anh cũng không biết rõ: “Khỏe... khỏe rồi...” Hạ Diệu Diệu dùng tay lau nước mắt. Hà An có chút không dám nhìn cô, theo như Vương Phong Long phán đoán nghe giải thích xong cô sẽ chỉ trích anh, rít gào, thậm chí sẽ tay đập chân đá. Kết quả...

“Người già rất dễ cảm thấy không khỏe, tuy đã ổn nhưng thường ngày vẫn phải chú ý nhiều hơn.” Hạ Diệu Diệu nói mà có chút đau lòng. Hà An ngồi thế này trước mặt cô thật giống như một giấc mơ. Nghĩ đến chuyện này, Hạ Diệu Diệu liền kéo tay Hà An qua, mặt vui trong nước mắt thấm ướt bàn tay anh: “Hu hu, là em không tốt, em cứ sợ anh vì sĩ diện mà không đi, tương lai cũng sẽ vì sĩ diện mà không đi sửa xe đạp, cũng không thể hạ mình đi xin việc ở chỗ người khác! Đến lúc đó anh sẽ rất hận em.”

sửa xe đạp?

Hà An tốt như vậy, vô cùng tốt, cô lại ích kỷ muốn hai người cùng nhau từ bỏ thể diện mà nỗ lực, cố gắng đến khi hai đứa con trưởng thành, có lẽ có lẽ... tất cả sẽ tốt hơn...

Vậy thì cứ sửa xe đạp đi vậy. Sắc mặt Hà An nghiêm nghị, ngón tay thô ráp cọ vào mặt cô, mềm mại ẩm ướt, đâm vào trái tim anh, những lời còn lại cũng buột miệng nói ra: “Sau này anh sẽ nghe lời em.” “Thật không?” Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu, đôi mắt ngấn nước long lanh nhìn gương mặt nghiêm nghị của Hà An một hồi, đột nhiên từ buồn chuyển thành vui, anh thật là hài hước! Đáng vẻ lúc nói những lời này còn rất đúng đắn. Hạ Diệu Diệu lau nước mắt, không phải vì những gì Hà An đã nói, mà là sự để tâm của Hà An, anh chịu đứng ra giải thích nhất định là vì anh quan tâm đến cô.

Hạ Diệu Diệu nghĩ đến đây trong lòng liền cảm thấy ngọt ngào. Hà An thấy vậy, cảm giác như trút được gánh nặng, cô vui là được rồi. Hạ Diệu Diệu nắm lấy tay Hà An không chịu buông ra, nhưng vẫn dùng thái độ ngang ngược của con gái cả vú lấp miệng em: “Anh nói rồi đó, sau này phải nghe lời em.”

“Không được tùy tiện nổi giận với em! Dù em có sai thì anh cũng phải nhắc nhở em. Nếu em sai rồi, phải giống như hôm nay cho em thêm một cơ hội, nhưng không được dùng thời gian quá dài, uất ức trong thời gian dài thì phải làm sao.” Cô nói tới liền muốn khóc.

Hà An nhanh chóng trả lời: “Ừ.” Chỉ cần em không khóc.

Hạ Diệu Diệu cuối cùng ngừng khóc, lườm Hà An: “Hứa lung tung, em hiểu anh quá rõ rồi mà.” Hạ Diệu Diệu lưu luyến buông tay Hà An ra, cầm lấy khăn giấy trong tay anh: “Sức khỏe của ông ngoại anh thật sự ổn?”

“Không sao.”

“Thật sự không sao à? Không phải lừa em đó chứ.” Nếu không thì làm sao có thể bỏ mặc cô suốt thời gian dài như vậy. Hạ Diệu Diệu dùng khăn giấy lau nước mắt, không thềm quan tâm đến những ánh mắt xung quanh. “Thật sự không sao, chỉ là bệnh người già thôi.” Lúc nói đột nhiên nhớ đến anh có chuẩn bị dự phòng, lấy điện thoại ra, mở tấm ảnh chụp báo cáo kiểm tra sức khỏe của ông ngoại hôm qua lên cho cô xem: “Vẫn khỏe như trâu, làm mẹ anh hết cả hồn.” Tối hôm qua anh bảo bác sĩ riêng của ông ngoại gửi ảnh báo cáo kiểm tra sức khỏe định kỳ cho anh.

Hạ Diệu Diệu trừng mắt há mồm, đột nhiên nhìn thấy áo bệnh nhân mà ông ngoại Hà An mặc, trong lòng lập tức thấy lo lắng: “Sao anh không nói sớm, đều tại em không tốt, em còn...” “Không sao... Đã xuất viện rồi... Kiểm tra định kỳ, chẳng có chuyện gì cả, bị bác sĩ đuổi về rồi.”

“Hà An...” Giọng Hạ Diệu Diệu kéo dài, ánh mắt dịu dàng nhìn anh.

Hà An cảm nhận được sự áy náy của Hạ Diệu Diệu, không đành lòng: “Không tin thì em có thể đi thăm ông ngoại. Ông hiện giờ chắc đang đánh cầu với bạn bè, chạy vòng ba trăm mét trong sân vẫn không thấy mệt.” Hạ Diệu Diệu liếc anh một cái: “Làm gì có kiểu nói ông ngoại mình như thế.” Cầm đĩa lên kéo đĩa cơm mà Hà An mang đến cho cô qua, cười híp mắt. Hà An ngồi dựa vào ghế yên lặng nhìn cô, hiểu cái gì gọi là lấy dạ tiểu nhân. Anh thậm chí còn mua chuộc được Khổng Đồng, để Khổng Đồng nói dối cùng anh, bây giờ xem ra, có lẽ cô không cần hỏi Khổng Đồng làm gì. Anh đã làm gì thế này!

Hạ Diệu Diệu đột nhiên ngẩng đầu nói: “Hà An, lần sau em nhất định sẽ không tùy tiện nổi giận với anh, hì hì, dù có nổi giận, cũng sẽ hỏi anh thêm vài câu. Ăn cơm, ăn cơm, anh cũng ăn đi.” Đã làm hòa rồi, biểu cảm có thể đa dạng hơn được không, chán chết được.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 21

 “Bọn họ nói tóc dài sẽ đẹp hơn.” Hạ Diệu Diệu nhai thức ăn, không ngẩng đầu lên, mắt rũ xuống mang tâm trạng chỉ có mình mới hiểu: “... Để tóc dài cho anh xem mà...” Khóe môi Hà An dần dần nở nụ cười, tâm trạng buồn bực kìm nén mấy ngày nay đã tiêu tan, thần thái thoải mái vui vẻ: “Kẹp tóc đâu? Sao không cài.” “Tặng Tiểu Ngư rồi.” Ăn hai miếng, lại lặng lẽ ngẩng đầu lên: “Em ấy cướp đấy! Cũng tại anh, rất có mắt chọn quà tặng.” Hà An đột nhiên được khen ngợi ở lĩnh vực mình vốn không hề có năng khiếu, nụ cười càng vui vẻ hơn: “Đúng lúc có cơ hội để đổi cái mới, nhớ giúp anh cảm ơn em gái em.”

“An An.” Hạ Diệu Diệu nhảy ra ngồi phía sau Hà An, tay vòng qua eo anh, gió đêm thổi qua khóe môi của cô có cảm giác mát lạnh: “Ngày mai anh đừng đến đón em, bây giờ nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch lớn lắm, anh bị bệnh em sẽ rất đau lòng.”

Hạ Diệu Diệu lay lay anh: “Sao lại không nói nữa rồi?” “Anh không sao.” Hạ Diệu Diệu nghe xong liền giang hai tay ôm chặt eo Hà An, cười híp mắt cọ vào lưng anh: “An An, anh thật tốt.” Người nào đó đang trong trạng thái đặc ý vì không dễ bị chinh phục: “Muốn ăn khuya món gì?”

“Mì sợi!” Sau đó lại có chút nản lòng: “Ăn nhiều rồi có bị mập không!” “Em cho rằng mập lên sẽ xấu hơn bây giờ à.” “Hà An An! Anh muốn chết à!”

Hạ Diệu Diệu gần đây đi đường rất hào hứng, tràn đầy sinh lực, dồi dào sức sống, mặt mày rạng rỡ. Hội sinh viên và chào đón thể vận hội mùa

xuân lần 138 của trường Đại học Thu Môn, mỗi hội viên đều được phát miễn phí một bộ đồ thể thao, chất lượng tuyệt vời, đường may tinh xảo, còn được cả ba bộ.

Hạ Diệu Diệu vô cùng thích thú, đại học danh tiếng quả là đại học danh tiếng, đến đồ thể thao vốn dĩ xấu xí cũng đẹp như vậy. Khổng Đồng Đồng không biết thời nay còn ai chịu mặc đồng phục ở trường đại học không, cô làm gì có dũng cảm mặc mỗi ngày, cô nhớ khi còn học năm nhất Hạ Diệu Diệu từng mặc đồng phục trường phổ thông một thời gian! Đó là đồng phục của trường. Không có bản lĩnh thì ai dám mặc!

Ở cái thời đại thể diện còn quan trọng hơn cả nội tâm, Hạ Diệu Diệu lại không hề lo lắng tiết lộ gia thế của mình. Đại học Thu Môn phát cho sinh viên một bộ quần áo chất lượng cực tốt, nhưng dù có tốt thế nào thì cũng là "đồng phục": "Bạn học Diệu Diệu, mời bạn phát biểu cảm nhận về bộ quần áo bạn đang mặc trên người." Hạ Diệu Diệu vén tóc, nghiêm chỉnh ngồi trên ghế trong phòng ngủ: "Cảm ơn thành tích xuất sắc đã đưa tôi vào trường Đại học Thu Môn, cảm ơn ba mẹ tôi đã sinh ra tôi, để tôi có cơ hội mặc nó, cảm ơn nhà tài trợ của thể vận hội mùa xuân, cảm ơn Sở Văn hóa đã khởi xướng hoạt động này. Học sinh chúng tôi sẽ khắc ghi trong lòng, tôi yêu nhà tài trợ vĩ đại, tôi yêu trường Đại học Thu Môn nồng nàn thâm thiết." Khổng Đồng Đồng buồn nôn. Trương Tấn Xảo mặc váy hai dây cười tươi như hoa: "Cậu nghịch quá đi."

"Cậu nên cảm ơn Hà An đã khiến cậu ấy tươi cười trở lại." Hạ Diệu Diệu nhắc cổ Khổng Đồng Đồng kéo lên trên: "Đúng, phải cảm ơn Hà An vĩ đại!" "...Cậu nhéo chết tớ rồi, chị Tân Xảo cứu mạng." Trương Tấn Xảo mở quạt gió: "Cậu đăng ký bao nhiêu hạng mục?" "Tám, ngoài bốn cái không nắm chắc, thì những hạng mục khác có lẽ không thành vấn đề." Hạng nhất một chiếc chăn mát lạnh mùa hè, phần thưởng tham gia là một quyển sổ ghi chép, sắp phát tài rồi. "Sao lại nhiều hơn năm ngoài một cái?" "Phần thưởng tham gia thi bơi là hai hộp nhang muỗi." Khổng Đồng Đồng

phun một ngụm nước ra ngoài: “Cậu biết bơi à?!” Hạ Diệu Diệu có chút ngại ngùng: “Nhảy xuống đứng một chút thì được...” Ha ha... “Đồ bơi thì sao?”

Hạ Diệu Diệu đầy tự tin: “Trong quy tắc không có viết phải thống nhất mặc đồ đó.”

Khổng Đồng Đồng chấp tay lạy: “Bái phục, hy vọng hộp nhang muỗi tạo phúc cho cả phòng ký túc xá này xứng đáng với sự hy sinh của cậu, nhớ đó, đừng để Hà An đến xem.”

Hạ Diệu Diệu chậm rãi buộc tóc lên cao: “Tớ còn nói sẽ tặng anh ấy một hộp.” Đuôi tóc nhỏ xíu ngắn như đuôi chú thỏ con. Khổng Đồng Đồng buồn bã.

Hạ Diệu Diệu dùng dây buộc tóc Hà An tặng cố định tóc lại, dây buộc tóc rất bình thường, vòng tròn nhỏ màu đen, khác ở chỗ là bên trên có các viên đá nhỏ bảy màu vòng quanh thành hoa hướng dương, bông hoa không to, nhưng rất rực rỡ, cột trên mái tóc ngắn và ít cũng không quá lấn lướt mái tóc.

Chu Tử Ngọc mặc quần áo bóng rổ của trường đẩy cửa đi vào, người đầy mồ hôi, chọc vào bím tóc của Hạ Diệu Diệu một cái: “Dây buộc tóc đẹp đấy.” “Hà An tặng đấy.” Cô cũng cảm thấy đẹp.

Hà An cũng khá hài lòng, đá quý cất giữ trong kho năm năm, mỗi viên 10 cara, đính trên chất liệu tốt cột lên mái tóc ngắn của Hạ Diệu Diệu cũng miễn cưỡng phù hợp. Do Hà An đích thân vẽ hình, trang sức Thiên Thành đảm nhận gia công, đá bảy màu tự nhiên giá một trăm bốn mươi nghìn tệ.

Chu Tử Ngọc vóc dáng cao ráo, là chủ lực trong đội bóng rổ của trường, trong thể vận hội mùa xuân năm nay nếu được xếp hạng cao sẽ nhận được cả hai phần thưởng là tiền mặt và tặng phẩm: “Nóng chết được,

hiện giờ mới chỉ đầu tháng Năm, ôi cái thời tiết hành hạ chết người này, mở quạt to hơn chút đi.”

“Đã mở to nhất rồi, mau đi tắm đi.” Hạ Diệu Diệu thu dọn đồ xong: “Không nói với các cậu nữa, sắp trễ rồi, bái bai.” “Đi đâu thế! Tớ vừa về cậu đã đi, không phải còn một tiếng nữa mới đến giờ học buổi tối à.” “Hey.” Không cần tiễn.

Khổng Đồng Đồng dựa đầu vào ghế: “Có hẹn với Hà An đi chạy bộ rồi. Cậu ta quyết tâm phải lấy chiếc chăn phần thưởng của cuộc thi chạy đường dài... Haha, cậu cũng hiểu mà.”

Chu Tử Ngọc gật đầu: “Đúng, cậu ta đang thiếu chiếc chăn đó.” Trương Tấn Xảo nói đâu trúng đó: “Kiểu hai người đâu có giống.”

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 22

 “Mệt rồi à? Có cần nghỉ một lát không?”

Hạ Diệu Diệu cắn răng, không biết là mệt hay là chua xót. “Điều quan trọng nhất khi chạy 1800 mét là phải KIÊN TRÌ!”

Khoảng chín giờ tối, trên con phố lớn đèn đuốc sáng trưng đông người qua lại, người đi hóng mát dạo phố, mặc đủ loại trang phục. Người quản lý một cửa hàng KFC diện tích không quá lớn nhìn đồng hồ rồi hô: “Đôi ca nhóm thứ sáu.”

Hạ Diệu Diệu thuận thực thay đồng phục, nhảy lên chiếc xe đạp chờ sẵn bên ngoài, vui vẻ đặt tay lên hông bạn trai: “Đi thôi.”

Tiết trời như vậy, dưới bầu trời đêm rực rỡ ánh sao, hàng đèn đường triền miên không dứt, cách đó không xa có năm ba tốp người đang khoác tay đi dạo bộ dưới hàng cây xanh với hương hoa thơm ngát. Đi thêm một trăm mét là đến một công viên. Trên đường Hà An chở cô qua đường như đom đóm cũng có thể bay ra từ trong góc phố, lãng mạn ngập trời. Hạ Diệu Diệu nhàn nhã hít thở không khí không có mùi xe ô tô, tâm trạng phấp phới. Cô bỗng nhiên bắt đầu nói những lời thừa hơi, làm màu vô thưởng vô phạt, trong giọng nói còn vương vấn sự tản mạn, nghiêm túc của một thiếu nữ: “An An, anh có yêu em không?”

“...” Hà An rất muốn trợn mắt lườm cô, không muốn để tâm đến cô.

Không trả lời à? Hạ Diệu Diệu bĩu môi, thuận thực vẽ lên từng thớ thịt trên lưng anh, giọng điệu đe dọa: “Anh lại giở chứng... có phải không?” Hà

An giật mình: “Yêu.”

Hạ Diệu Diệu gật đầu, nụ cười xấu xa, lập tức thể hiện lòng trung thành: “Em cũng yêu anh.” Một lúc sau cô lại rảnh rỗi lắc lư chân kiểm chuyện: “Có phải là anh rất rất thích em không?” Nói xong, ngón tay cô đã vạch một đường cong lên da thịt mềm mại của Hà An.

Hà An chịu thua: “Ừ...”

Hạ Diệu Diệu ngoẹo đầu, cười ngây ngô. Cô dựa cả người vào lưng Hà An làm nũng: “Biết ngay mà, có phải cả đời này anh cũng chỉ yêu một mình em thôi đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy thì phải làm thế nào nhỉ, chỉ thích em, chỉ muốn đối tốt với một mình em, em bảo anh rẽ trái thì anh phải rẽ trái, bảo anh rẽ phải thì anh phải rẽ phải.” Nói xong còn không quên chỉ trái chỉ phải, Hà An phải nắm vững tay lái mới không bị lãng xe theo: “Không nghe được lệnh của em sẽ thấy cả người khó chịu.”

“...”

Hạ Diệu Diệu thoải mái ngả nghiêng “lăn lộn” trên lưng Hà An, đặc ý nhìn lên bầu trời, tuyên bố chủ quyền của mình: “Tất cả tình yêu của anh chỉ có thể là em. Anh chỉ có thể đối tốt với em, cười với một mình em, cưng chiều một mình em, không được liếc mắt đưa tình với cô gái nào khác.” Nói xong bỗng nhiên lại nghiêm chỉnh bỏ tay ra khỏi lưng Hà An, ngồi vững rồi bắt đầu dọa nạt bạn trai: “Em nói cho anh biết, con trai nhất định phải chú ý vấn đề này, phải biết giữ mình. Đặc biệt là khi nhìn thấy gái xinh, anh không được nhìn cô ta, cũng không được cho cô ta biết là anh đã mê đắm cô ta, phải đả kích cô ta, cười nhạo cô ta. Con trai biết giữ mình mới có sức hút, nói vậy có khi cô ta lại còn thích anh ấy chứ, trên tivi toàn

diện như thế. Ngoan nhé, để thu hút được gái xinh anh phải mắt cao hơn đầu.”

Có người trúng chiêu đó mới là lạ, trừ khi là tự tìm đường chết: “Cũng đừng tùy tiện thể hiện phẩm chất cái gì mà ưu tiên phụ nữ, việc năng đàn ông làm, đặc biệt là con trai đã có bạn gái càng không được như vậy, như vậy tuyệt đối sẽ không thể hiện rằng anh có phong độ mà sẽ chỉ khiến trong anh có vẻ như là đang có ý đồ khác, bụng dạ khó lường, anh đã biết chưa?”

“Có biết chưa?” Muốn ăn nhéo phải không!

“Biết rồi, biết rồi.” Hạ Diệu Diệu hài lòng gật đầu: “Không chỉ phải biết mà còn phải nhớ đấy, trong mắt phụ nữ thì đàn ông hấp dẫn nhất là người nghiêm túc có trách nhiệm, chỉ đối xử tốt với một mình bạn gái thôi, một lòng một dạ với bạn gái. Cho nên anh chỉ được tốt với em thì mới có sức hấp dẫn, năm mươi năm sau mới có khả năng được rất nhiều cô gái sùng bái ngưỡng mộ nuốt nước bọt, anh hiểu chưa?”

“Tại sao phải là năm mươi năm sau!”

Hạ Diệu Diệu nhéo Hà An, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đây không phải là trọng tâm, trọng tâm là anh phải một lòng một dạ với em, hiểu chưa?” “Biết rồi!” Cô xuống tay luôn không nường tình. Hạ Diệu Diệu cảm thấy uy hiếp đã đủ thể là lại ôm eo Hà An, xoa nhẹ chỗ nhéo: “Sau này nếu anh gặp người đẹp hơn em, đáng đẹp hơn em, trẻ trung hơn em, anh cũng không được liếc nhìn lấy một cái, nếu không em sẽ chọc mù mắt anh!”

Hạ Diệu Diệu giơ hai ngón tay ra chọc mạnh vào lưng anh: “Anh đừng nghĩ là em nói đùa, đến lúc đó em sẽ cho anh biết tay! Có phải đời này anh chỉ yêu mình em không hả?” “...” Lại nữa rồi, Hà tổng tài phong độ ngút ngàn trợn mắt lườm một cái. Hạ Diệu Diệu bỗng nhiên có vẻ buồn bã đau lòng: “Nếu lỡ anh yêu người khác thì sao?” Khi yêu nhau con gái rất hay có cảm giác lo được lo mất như vậy.

Hạ Diệu Diệu giật mình, cuối cùng cũng nắm được khuyết điểm để gây chuyện: “Anh không trả lời! Có phải bây giờ anh đang nghĩ đến người khác không? Có phải anh thấy em không đủ xinh đẹp không? Có phải anh đã thấy em phiền phức rồi không! Chắc chắn là anh không thích em thật lòng rồi! Anh...”

Hà An quay đầu lại, bưng mặt cô lên, hôn lên đôi môi vẫn huyền thuyên không ngớt này giờ của cô!

Một lúc sau anh mới từ từ buông ra, nhìn chăm chú vào cô: “Anh chỉ yêu mình em thôi đã đủ mệt lắm rồi, không có hứng thú thử chịu tội thêm một lần nữa đâu!” Một câu nói thôi mà cô cũng phải nhai đi nhai lại mấy lần, từ không có chuyện gì cũng thành có chuyện, đúng là trẻ con!

Hình như không phải là lời nói tốt đẹp gì, Hạ Diệu Diệu cười ngây ngốc ôm eo Hà An dúi mạnh vào lưng anh: “An An, An An, em thích anh nhất.”

Đến ngày khai mạc thể vận hội thể thao mùa xuân, Hạ Diệu Diệu mới biết Hà An đã đăng ký tham gia rất nhiều hạng mục, gần như sắp xếp kín lịch suốt ba ngày khiến cô thầm thắc mắc. Bây giờ tình cảm của họ ổn định, chắc chắn Hà An sẽ không vì lấy lòng cô mà “hy sinh” đến như vậy, còn vì một số nguyên nhân năm nay cô cũng không định “bắt nạt” anh. Dù sao cô đã đăng ký gấp đôi bù vào tổn thất của Hà An.

Nhưng không ngờ... Khổng Đồng Đồng đã đăng ký tham gia môn chạy một trăm mét. Trương Tấn Xảo đăng ký thi nhảy dây. Chu Tử Ngọc sắp xếp đăng ký nhảy cao và nhảy xa, trong đó nhảy xa là thi cùng Hạ Diệu Diệu. “Hà An nhà cậu cũng khá đấy, càng ngày càng ngoan.” Lần đầu tiên Hạ Diệu Diệu không đáp lại, cảm thấy hơi chột dạ. Nhân lúc Hà An khởi động để tham gia chạy một trăm mét nam, cô lén nhìn danh sách đăng ký của Hà An, chau mày lại: “Có phải là hơi nhiều rồi không...”

Vương Phong Long lau mồ hôi đi đến, đặt tay lên vai Hà An, cười đầy bí hiểm: “Khổng Tước lớp bên cạnh đăng ký cái gì thì Hà An đăng ký cái đó.” Nói xong liền chớp mắt với Hạ Diệu Diệu. Hạ Diệu Diệu nghe vậy nhìn Hà An với vẻ khó tin, Tuân Ích Diệu từ phong mình là thần đồng thể thao, đăng ký rất nhiều môn: “Anh chấp nhật với cậu ta à?”

Hà An đập tay Vương Phong Long xuống: “Không phải, vận động gân cốt thôi.”

“Thôi đi.” Vương Phong Long vô tư xáp lại gần, không hề nề tình vạch trần Hà An: “Thế ai tối hôm qua sống chết bắt tớ đi lấy cho được danh sách đăng ký của cậu ta hả? Cậu ghét cậu ta trêu chọc vợ cậu vài câu, thù đến tận bây giờ. Rộng rãi chút đi, có gì mà không dám thừa nhận.”

Vành tại Hà An đã hơi đỏ lên: “Không phải.”

Hạ Diệu Diệu cười ha hả. Cô suýt quên cái người tên Tuân Ích Diệu, hiểm hoi lắm mới thấy Hà An ghi nhớ ai, còn lên cơn ghen nữa chứ: “Đừng chấp nhật với cậu ta làm gì, anh giảm bớt mấy môn đi.” Tuy con người Tuân Ích Diệu không ra làm sao những tế bào vận động rất tốt, nghe nói trước đây còn được trường thể thao gọi nhập học, nhưng sau đó bỏ thể thao đi học văn hóa, đúng là nhân tài trong lĩnh vực thể thao. Vương Phong Long bók mẽ Hà An không hề nề mặt, chuyện bí mật như vậy mà lại nói ra trước, nhờ chẳng may Hà An thua thảm đến lúc đó sẽ càng mất mặt hơn nữa: “Đúng là nhiều quá, cậu không tiện xem tử thi đâu.”

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 23

 “Xin mời các tuyển thủ tham gia môn chạy nước rút một trăm mét chuẩn bị vào vị trí!” Hạ Diệu Diệu sáng bừng mắt lên muốn ở lại để cổ vũ. Xin mời các bạn tham gia môn bật cóc đến khu số 3 chuẩn bị.” Hạ Diệu Diệu iu xiu, chỉ có thể dặn đi dặn lại: “Cố gắng hết sức là được, anh nhớ nhé, cố gắng hết sức thôi.” Vương Phong Long cười khần lông trên cổ xuống, vỗ vai người anh em: “Cố lên.”

Tuân Ích Diệu làm xong nghi thức chạy xuất phát, nhếch miệng mỉm cười nhìn xung quanh, ánh mắt khinh miệt. Những người này chỉ chạy cho có, không đáng để vào mắt.

Tiếng chuông vang lên! Chỉ khoảnh khắc!

Mọi chuyện đã kết thúc!

Hà An với vóc dáng khỏe mạnh đã giành được thành tích hạng nhất, vững vàng lấy được bộ chăn ga trải giường đó. Trước sự chúc mừng của Vương Phong Long, anh vẫn thản nhiên: “Chạy cho vui vậy thôi.” Không thèm nhìn mấy cặp mắt liếc xéo sau lưng mình.

Mẹ kiếp! Ngông cuồng cái gì! “Tiểu Diệu, đừng để trong lòng, may mắn thôi.” “Câu làm nóng người chưa đủ, đợi khi chạy năm trăm mét nhớ chú ý hơn là được.” “Tôi không sao” Tuân Ích Diệu lau mồ hôi, liếc nhìn Hà An, chẳng qua là ngoài ý muốn.

Nhưng một lần là ngoài ý muốn, lần thứ hai thì là gì? Khi có thành tích, Tuân Ích Diệu bực tức ném cây lao xuống đất!

“Tiểu Diệu, cậu bình tĩnh lại đi, thành tích của cậu cũng rất tốt, đừng có đưa ra yêu cầu quá cao cho bản thân.”

Thành tích của Hà An cũng rất tốt, xa hơn 0.5 cm so với Tuấn Ích Diệu.

Vương Phong Long khoác vai Hà An, giọng nói sang sảng: “Được đấy! Không ngờ là cậu lại giấu kỹ như vậy đấy! Sau này tôi phải học hỏi cậu mới được, để người ngoài không ai vượt mặt tôi được.”

Ngày thứ hai. Nếu Tuấn Ích Diệu còn chưa nhìn ra Hà An nhắm vào mình thì cậu ta không xứng với trí thông minh thi vào trường này. Mọi hạng mục cậu ta tham gia Hà An đều tham gia, hạng mục nào cũng phải đề trên đầu. Hạng mục thi đấu nào, cậu ta vốn có thể giành hạng nhất thì Hà An chắc chắn sẽ giành hạng nhất, còn hạng mục nào cậu ta chỉ có thể giành hạng ba thì Hà An sẽ giành hạng ba, đó không phải là cố tình nhắm vào thì là gì! Rõ ràng cố tình gây chuyện!

“Cậu bình tĩnh lại đi, có khi chỉ là trùng hợp!”

“Có kiểu trùng hợp như vậy à! Cậu trùng hợp một cái cho tôi xem!”
“Cho dù không phải là trùng hợp thì cũng là cậu ta có thực lực! Tất cả thành tích mọi người đều chứng kiến! Cậu có thể làm được gì?” Tuấn Ích Diệu tức giận đá đổ chai nước khoáng! Nhưng cho dù Tuấn Ích Diệu có tức giận đến thế nào đi nữa vẫn nghe lọt tai lời bạn tốt! Trong những trường hợp như vậy, trong một cuộc thi được đông đảo mọi người theo dõi, cậu ta không thể vì thua cuộc mà sinh sự với đối phương, Hà An là cái đinh gì!

Tuấn Ích Diệu không tìm được cớ để ra tay, quan trọng là vì cậu ta ra tay cũng chưa chắc đã đánh thắng được Hà An, Tuấn Ích Diệu đành phải cố nén lửa giận vào trong lòng.

Nhưng hạng mục nào cũng gặp Hà An! Bà nội nó, hết chịu nổi! “xúi quẩy!” Tuấn Ích Diệu rất muốn xoay người bỏ đi, nam chạy ba nghìn mét

gì đó đi chết đi! Nhưng có người vô tư không biết gì. Hạ Diệu Diệu dành thời gian rảnh đến thăm Hà An nghe được thành tích của anh liền phấn khích reo lên: “An An giỏi quá! Tuyệt quá! Hà An, sao anh lại giỏi như vậy được chứ!” Có nhiều chần ga trải giường quá, mùa đông không cần mua thêm, những thứ khác cũng nhiều, không có món nào thấp hơn hạng ba, nếu biết trước thế này thì năm ngoái cô đã không lãng phí bỏ qua nhân tài này rồi!

A! A a! Hôn cái nào! Nhưng mà ở đây đông quá, thôi vậy.

Nhưng vẫn muốn, nhào đến ôm một cái! Muốn hôn quá đi!

Hà An kéo cô xuống, vành tai hơi ửng đỏ. “Đừng nháo.” Tuân Ích Diệu hừ lạnh, là ở trên giường rất lợi hại khiến cô kêu nhiều chữ gì, cầu nam nữ!

Thành tích của Hạ Diệu Diệu cũng rất khá. Cô có ưu thế đặc biệt, những người bình thường không chăm chỉ vận động thật sự không thể so sánh với cô bề đồ lên xuống luyện ra thể lực, ngay cả môn nâng tạ cũng giành được hạng ba, được giải thưởng là một thùng nước tinh khiết.

Ngày thứ ba.

Hạ Diệu Diệu tham gia cuộc thi bơi lội. Đây là môn thi cuối cùng của cô.

Hà An đang thi đánh tennis nên không đến.

Để xem “trò hề” của cô, ba chị em phòng 405 đã đến đông đủ, nhưng khi nhìn thấy cô mặc một bộ đồ bơi cổ điển kín mít xuất hiện thì hết hứng thú.

“Lãng phí thời gian của bà đây quá.” “Nếu biết trước thế này thì đã không đến.” “Đi thư viện ngồi để ra cũng còn hơn ở đây xem luộc sủi cỏ.”

Nhưng thành tích thi đấu khiến ba chị em thấy an ủi phần nào, Hạ Diệu Diệu giành được hạng nhất từ dưới lên, còn sắc vài ngum nước hồ gây ra ồn ào nho nhỏ.

Không Đồng Đồng chăm sóc người chị em được “cứu” lên bờ, lạnh lùng nói: “Vẫn đáng giá, ít nhất thì chúng ta còn được chứng kiến theo chết thế nào.” “Ừ, ừ, cuộc thi uống nước hồ xem đã mắt thật đấy.” “Chúc mừng vị huynh đài lại được tăng thêm một lớp da mặt nữa cho thêm dày.” Hạ Diệu Diệu trợn trắng mắt sau đó khép mi: “Tớ chết rồi, xin hãy đốt vàng mã...”

“Dẹp đi!”

“Đừng mà! Cấp cứu! Mau ân nhân trung!” “Tớ sống rồi! Sống rồi!” Một đám xấu xa, Hạ Diệu Diệu tự nhiên cúi đầu xuống, khép ngực lại: “Nhìn đi này! Phúc lợi!” “Lưu manh!” “Ừa Hà An, sao cậu đến đây!?” Hạ Diệu Diệu vội vàng nghiêm túc kéo đồ bơi lên, kết quả không nhìn thấy bóng dáng Hà An đâu: “Chu Tử Ngọc! Cậu muốn chết hả?”

“Ha ha ha!”

Tám giờ tối trong quán cơm nhỏ gần trường học nhất, Vương Phong Long lấy thân phận là lão Đại kêu gọi ba người còn lại trong phòng ngồi xuống, mỗi người đổ một cốc bia đầy, hùng hồn phân trần. “Hôm nay tôi làm chủ, trước đây Hà An có chỗ không đúng, hai cậu rộng lượng tha thứ. Hà An cũng vậy, hai thằng này có nhiều tật xấu cậu đừng để trong lòng. Mọi người ở chung một phòng, đều là anh em cả, không có nút thắt nào là không cởi ra được, những chuyện không vui trước đây cho qua hết đi. Hà An đã biết sai, hai cậu cũng hiểu lúc đó tâm trạng Hà An không tốt. Lúc các cậu cày suốt đêm có thấy Hà An nói gì không, mọi người thông cảm cho nhau. Tuy tôi chủ trì bữa này nhưng Hà An mới là người chủ chi, đây là thành ý của cậu ấy, coi như là xin lỗi các cậu. Được rồi, có tí chuyện vặt ấy không đáng nói mãi, nào, cạn ly!”

Tiền Quân, Lý Hưng Hoa quay sang nhìn nhau, bưng cốc rượu lên.

Thực ra cũng không có chuyện gì, đều đang ở độ tuổi dạt dào khí huyết, trong cơn kích động làm gì hay nói gì chỉ cần mấy cốc rượu vào bụng là tan thành mây khói hết. Tuổi thanh xuân nổi loạn nhiều bất ổn chính là vốn liếng cho họ tiêu xài thoải mái.

Huống hồ Hà An đã chịu cúi đầu trước rồi, sau này bọn họ cũng phải về lại ký túc xá. Có chuyện gì to tát đâu, chẳng qua chỉ là tranh cãi nhau, có cục tức gì thì nuốt xuống, kết quả cuối cùng cũng chỉ là một phát bùm mà thôi: “Cạn ly!”

Xong một vòng. Lý Hưng Hoa đã bắt đầu đỏ mặt tía tai chém gió về cuộc sống mấy ngày nay, anh ta không uống được nhưng lại thích uống, chỉ một chai bia đã có thể gục ngã rồi. Lý Hưng Hoa uống một chai rượu đã say quắc cần câu, giọng ngọng nghịu lời gì cũng dám nói ra: “Lý Phi Phi hai ngày nay cứ như ông lớn với tôi ấy. Phụ nữ ấy à, phải bị thuần phục thì mới nhất nhất nghe theo mình. Trước đây ông đây cứ xoay quanh cô ta. Bây giờ ông đi đến đâu cô ta cũng gọi điện, phiền muốn chết luôn.” Nhưng gương mặt thể hiện rõ hai chữ sung sướng không che giấu được, anh ta thực sự rất thích Lý Phi Phi, theo đuổi mất hơn một năm mới thành công. Tiền Quân cũng có chút cao hứng: “Đẹp đi cha nội...” Phòng hai người ở ngay cạnh nhau, cách âm thì kém, anh ta phải chịu đựng ghê gớm cỡ nào, có cơ hội đương nhiên phải tranh thủ dồn anh em vào chỗ chết. “Cậu ấy hả? Là ai kỹ thuật không tốt lúc bị xách xuống giường thì kêu cha gọi mẹ? Một đêm chỉ được vài lần, không biết nghe ai trong hai người kêu.” “Đệt! Thằng biến thái nghe góc tường này!”

“Biến, ai thèm nghe lén!”

Tiền Quân troll Lý Hưng Hoa xong mắt mông lung ôm vai Hà An ngồi bên cạnh: “Có phải lớp trưởng Hạ rất khó xơi không...” Giữa anh em với nhau nói mấy chuyện dâm tục càng thắt chặt tình bạn.

rn

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 24

 Nhưng sự thật chứng minh Hà An dù có tửu lượng tốt thì cũng không trông cậy được, không thể mong chờ Hà An giúp anh ta chia sẻ gánh nặng hai con ma men này.

Tám giờ rưỡi tối, một mình Vương Phong Long cật lực kéo hai tên ma men còn đang la lối om sòm đi ra khỏi quán, chỉ có ký túc xá bọn họ mới sáng lập ra kỷ lục nửa tiếng giải quyết xong một lần liên hoan. “Uống, uống tiếp đi!”. “Phục vụ đầu tiếp rượu đi!” “Câm miệng hết đi!” Còn thấy chưa đủ mất mặt hay sao, Vương Phong Long kéo người này lôi người kia. “Sao phục vụ lại là nam thể này? Nữ đâu rồi? Gọi nữ ra đây cho tôi!”

“Đúng! Nữ đâu! Em nào trước gỗ sau cong ấy, he he!”

Hà An ung dung nhàn nhã đứng một bên.

Mất mặt! Vương Phong Long mỗi tay giữ một người, chỉ có thể tự an ủi rằng Hà An không say, phải biết thầy đủ: “Hay là cậu đi trước đi, tôi cũng quen thấy họ thế này rồi.” “Phi Phi, Phi Phi... Tôi muốn Phi Phi nhà tôi... em là Phi Phi của anh...”

“Cút, đừng có dùng cái miệng thối của cậu cắn lung tung!” Vương Phong Long rất muốn đập chết con người đáng xấu hổ này. Hà An liếc nhìn họ ngất ngưỡng lung lay như sắp đổ. Đây cũng không phải là lần đầu tiên anh thấy Vương Phong Long kéo hai người họ về: “Ừm.” Rồi trèo lên xe đi mất. Vương Phong Long sụp đổ: “Vời! Cậu là đồ khốn kiếp vong ân phụ nghĩa! Mới có tám rưỡi thôi! Mới tám rưỡi thôi đấy!” Vợ cậu còn chưa tan

làm đâu! “Này!... Mịa nó chứ! Kiếp trước ông đây mắc nợ ba thằng cậu à? Im đi có được không!”

Tám giờ bốn mươi phút, Hà An dựa vào bên cạnh xe đạp nhìn dòng người qua lại trên phố, nơi sáng nhất cách đó không xa chính là cửa hàng KFC Hạ Diệu Diệu làm việc, bây giờ là lúc cao điểm buổi tối, từ vị trí này không nhìn thấy gì, nhưng ánh mắt anh vẫn dụi dằm nhìn về phía đó.

“Mẹ ời, xe đạp của anh trai kia đẹp quá, con cũng muốn có một cái.”
“Đợi khi nào con lớn rồi mẹ sẽ bảo ba mua cho con một cái nhé được không?” “Không được, Đào Đào lớn rồi, bây giờ phải mua ngay cơ, bây giờ mua luôn nhé?”

Hà An nghe vậy đẩy chiếc xe đi từ từ, tiếng hai mẹ con kia cũng xa dần.

Trung tâm thương mại Thanh Niên không phải là trung tâm thương mại phần hoa nhất trong phố, nhưng vì ở khu đại học nên vô cùng tấp nập. Khi Hà An dắt xe đạp đi qua đài phun nước ở sau lưng vừa đúng giờ phun nước tạo thành hình hoa sen, tầng tầng lớp lớp cao cỡ sáu mét, bảy sắc màu vờn quanh trông rất đẹp.

“Mẹ ời, nước! Nước kia!” Chuyện về chiếc xe đạp đã bị cậu bé quên mất.

Dòng người đi tản bộ xung quanh cũng dần tụ tập lại về phía này.

Hà An dắt xe đạp lặng lẽ rời đi.

Rời xa chỗ huyên náo, Hà An tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống, còn chưa kịp giang chân ra đã nhìn thấy một người hoảng hốt chạy ra từ phía cửa hàng đối diện. Hà An liếc nhìn rồi vội vàng đuổi theo: “Diệu Diệu!” Hạ Diệu Diệu thần sắc tiêu tụy, còn chưa kịp thay giày. Cô hoảng loạn giơ tay

ra chặn taxi lại nhưng hai chiếc xe đều có người. “Sao anh lại đến đây, còn chưa đến chín giờ mà!” Sao lại không dừng lại chứ!

“Hôm nay anh rảnh không có việc gì nên đến đây đi dạo.” Có chuyện gì vậy?

Hạ Diệu Diệu vừa yên tâm lại vừa lo lắng, may mà có anh ở đây, nhưng anh có mặt hay không thì làm được gì! Trái tim nóng bừng như có lửa đốt của Hạ Diệu Diệu bỗng nhiên có sự ỷ lại yếu ớt khi nhìn thấy Hà An. “Em phải đi đến trường Trung học Số Ba...”

Từ chỗ họ đi đến trường Trung học Số Ba phải vòng qua nửa vòng thành phố, bây giờ cô hoàn toàn không để tâm được đến việc có nên đi tàu ngầm không, đi xe taxi qua đó phải mất bao nhiêu tiền! Cô chỉ muốn nhanh chóng đi qua đó! Nhìn xem cô em gái của cô tự tìm đường chết thế nào! “Ừ, đừng lo.” Hà An cầm tay cô, chặn một chiếc taxi lại nhét cô vào trong. “Không có chuyện gì đâu, em đừng hoảng loạn.” “Em không muốn hoảng loạn! Hạ Tiểu Ngư có để cho người khác yên tâm không? Tốt nhất là nó đừng để em tóm được nó! Bác tài cho cháu đến trường Trung học Số Ba! Bác lái nhanh lên! Cháu có việc gấp! Gấp lắm! Bác nhất định phải lái thật nhanh đấy!”

Hà An cảm nhận được sự lo lắng bất an của cô, cầm chặt tay cô. “Em phải trấn tĩnh lại trước đã, em gái còn đang đợi em.”

“Em hy vọng nó mãi mãi đừng chờ em kiểu đó! Không biết có phải nó bị điên rồi không! Em rất muốn đánh chết nó!” Hạ Diệu Diệu tức điên, vừa muốn đánh Hạ Tiểu Ngư nhưng lại lo lắng vì em gái xảy ra chuyện.

Hà An thấy vậy hơi vịn vai cô, trong lòng đã có tính toán, cô còn giận được thì chắc không phải là chuyện lớn.

Hạ Diệu Diệu hơi yên tâm, lúc này có anh bên cạnh thật là tốt. Cô không mong chờ anh làm gì, ít nhất cô có một chỗ dựa tâm lý là đủ: “Hạ

Tiểu Ngư một ngày không gây ra chuyện gì thì nó còn không biết mình ngu xuẩn thế nào!”

“Đúng vậy! Nó đánh nhau với bạn học à?”

“Nếu nó có được cái bản lĩnh đó thì em đã không phải lo rồi!” Hạ Diệu Diệu không muốn nhắc đến em gái mình đã làm gì, đúng là ngu xuẩn mà!

“Bình tĩnh nào! Người không sao là tốt rồi, chẳng phải còn có Hạ Vũ hay sao?”

“Nó có dám nói với Hạ Vũ đâu! Nếu nó biết bàn bạc với Hạ Vũ thì đã không có chuyện như ngày hôm nay! Sao em lại có đưa em gái ngu ngốc thế không biết nữa! Nếu như Hạ Vũ không để mắt tới thì nó có bán mình cũng không biết!” Tức chết đi được, cô cực khổ kiếm tiền nuôi các em ăn ngon mặc đẹp để giờ em gái cô làm chuyện ngu ngốc như vậy, cho dù có làm chuyện gì cũng nên bán được giá tốt! Nó nghĩ mình đi chỗ kia là nơi như thế nào? Xem lần này cô có đánh chết nó không! Phải đánh thật nặng, nếu không thì không nhớ đời!

“Em cứ bình tĩnh lại đã.”

Hạ Diệu Diệu mắng chửi xong khoe mắt đã hơi ướt, trong lòng lo lắng không thôi, giọng nói cũng tràn ngập sự lo âu: “Không biết nó nghe ai xúi giục mà đi đến quán bar bán rượu! Hạ Vũ vừa gọi điện đến, Tiểu Ngư vào trong đó với mấy người không ra làm sao, Hạ Vũ không ngăn được nó.” Cô vừa tức giận lại vừa đau lòng: “Sao nó không vào đó bán mình luôn đi! Em còn được hưởng phúc, hưởng sái!” “Em gái em còn nhỏ chưa hiểu chuyện, lát nữa em nói chuyện với nó là được rồi.” “Nó không hiểu chuyện! Nó sắp mười tám tuổi rồi! Mười tám tuổi rồi mà còn chưa hiểu chuyện! Em đánh chết nó ấy chứ!”

Một tiếng rười rượi sau.

Hạ Diệu Diệu nhìn thấy Hạ Vũ ngồi bên kia đường, chưa đợi tài xế dừng xe cô đã chạy như bay sang đó. “Em đi chậm thôi! Nhìn xe kìa!” Hà An vội vàng trả tiền rồi đuổi theo. Hạ Diệu Diệu tức giận đùng đùng, nếu bây giờ Hạ Tiểu Ngư ở trước mặt cô thì chắc chắn cô sẽ đập một cái cho nó học khôn ra: “Nó đâu rồi!” Vẻ mặt Hạ Vũ căng thẳng, cậu luôn nhút nhát trước chị Cả, huống hồ là do cậu không trông chừng được em gái, chắc chắn chị cả sẽ rất thất vọng.

Hạ Vũ chỉ vào con phố bên cạnh: “Em vào đó nhưng nó không chịu ra với em, còn bảo người trong đó đuổi em ra nữa. Em không còn cách nào khác đành phải ở đây đợi chị. Chị, chị phải cẩn thận, bọn họ cũng không phải người tử tế gì đâu.”

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 25

 “Em ngu hủ! Người ta đầy đủ giấy tờ! Thái độ rõ ràng! Chúng ta không tìm được người là do chúng ta không có bản lĩnh! Cảnh sát không có hỏa nhãn kim tinh vừa nhìn quét qua một cái là biết ai là yêu tinh! Họ cũng phải làm việc theo pháp luật chứ!” Đầu óc toàn là tư tưởng đen tối!

“Vậy bây giờ phải làm thế nào?” Hạ Diệu Diệu thấy phiền, Hạ Tiểu Ngư thật biết gây chuyện, những nơi đó cũng không như mấy năm trước, bây giờ người ta hoàn toàn không sợ cảnh sát! Lưu manh mà cũng có văn hóa thế để làm gì? Không cho người ta sống nữa hay sao! Họ có đánh bạc không?”

“...Không... em không biết...” Mặc kệ đi, đến lúc đó rồi tính: “Đi, chúng ta vào đó xem sao!” Hà An đã đuổi đến nơi!

Hạ Vũ nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ. Hà An chỉ nhìn quét qua cậu mà không nói gì. Hạ Vũ chạy theo chị gái, cậu có nghe chị Cả nhắc đến anh ta, lúc này gặp tuy hơi bất ngờ nhưng anh đi theo đến đây chắc không phải loại người hèn nhát trốn trách nhiệm.

“Sao cậu lại đến nữa hả? Vẫn chưa chịu thôi đúng không, còn mang theo gái nữa? Là phụ huynh à? Đi! Cứ việc vào trong đi! Đừng có nói với cảnh sát là chúng tôi bắt nạt cô cậu đấy nhé, chúng tôi phối hợp hết sức rồi.” Đến lúc đó em gái cô cậu có xảy ra chuyện gì cũng đừng đổ lên đầu chúng tôi, chỉ trách cô cậu không có bản lĩnh thôi.

Nói xong về mặt trào phúng tránh sang một bên mở cửa ra: “Mời vào.” Hai người xông vào, không ai để ý xem Hà An có đi vào hay không.

Khi nhìn thấy hình vẽ không mấy bắt mắt ở góc phải phía dưới tấm biển quảng cáo, Hà An định đi vào bỗng nhiên dừng bước. Anh liếc nhìn xung quanh, cầm điện thoại sắc mặt âm trầm gọi điện cho thư ký Thi, giọng nói trịnh trọng: “Ở trường Trung học Số Ba, quán bar Dị Nguyệt là địa bàn của ai, bảo họ thả Hạ Tiểu Ngư ra! Làm nhanh lên!”

“Cậu...” Chủ, thư ký Thi liếc nhìn điện thoại đã bị tắt máy, lập tức chấp hành. “Bên trường Trung học Số Ba... tôi sẽ làm ngay...”

Dưới ánh đèn mê ly, đám người nhảy múa xinh đẹp, không có khói thuốc ồn ào, không thấy tô son trét phấn đậm tực. Tuy quán có cái tên làm con nhà lành chùn chân nhưng không khí bên trong đoan trang cao nhã như vị thiếu nữ quý tộc.

Nếu không phải đang lo lắng cho em gái, thì lần đầu tiên đặt chân vào một chỗ như thế này Hạ Diệu Diệu sẽ coi thường sự nông cạn và phiến diện của mình.

Nhưng bây giờ càng như vậy càng khiến Hạ Diệu Diệu cảm thấy xung quanh tràn ngập ác ý, giống như ma quỷ khoác chiếc áo da người, chỉ nghe răng nanh hung ác ra với một số ít người, đó mới là chỗ đáng sợ nhất của nó. Trong mắt người khác là một nơi nghỉ ngơi tao nhã sang trọng, đối với người ở tầng lớp như cô là nỗi sợ hãi như giòi bọ trong xương cốt.

“Xin hỏi có thể phục vụ được gì cho cô?” Nhân viên phục vụ nam nhiệt tình mỉm cười, gương mặt đẹp trai hoàn toàn xứng với ánh sáng rực rỡ nơi đây.

Hạ Diệu Diệu nghe vậy liền thu lại dáng vẻ hùng hổ ban đầu, cô vội vàng khách khí khiêm tốn nói: “Không cần, không cần, xin... hỏi... giám đốc các anh có ở đây không...”

Nhân viên phục vụ mỉm cười liếc nhìn cậu nhóc đứng bên cạnh, chợt hiểu ra. Sự kiện xảy ra một tiếng đồng hồ trước nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nhưng mấy người họ ở tầng một đã nhìn thấy hết. Dù vậy anh ta vẫn vô cùng khách sáo: “Cô vui lòng đợi một lát, tôi đi tìm giúp cô.”.

“Cảm ơn... cảm ơn...” Bây giờ Hạ Diệu Diệu chỉ muốn xé nát mặt Hạ Tiểu Ngư ra. Ngược lại Hạ Tiểu Ngư khi đến đây, lần đầu tiên đã hoa mắt, cảm thấy mở mang tầm mắt nông cạn của mình. Phong cách xa hoa tao nhã, dòng người ăn mặc chỉnh tề qua lại, người ra vào nơi này đều có xe sang, tiện tay thưởng tiền tip cũng là số tiền mà ba cô cả đời này cũng không kiếm được. Một lối sống mà cô chưa từng tiếp xúc đột nhiên giáng xuống trước mặt hấp dẫn cô sa vào đó không dứt ra được. Hầu như không cần người dẫn cô đến đây dù đồ gì cô đã gật đầu đồng ý.

“Ở đây chúng tôi chỉ bán rượu, không cho phép xảy ra những chuyện vượt quá phạm vi, dù có cũng xin mời ra ngoài, đừng làm ở chỗ chúng tôi. Đặc biệt là cô vẫn còn ít tuổi, nếu như không phải vì nể tình cô cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ thì chúng tôi đã không thu nhận cô, mong cô hãy giữ mình trong sạch, đừng gây thêm rắc rối cho chúng tôi. Được rồi, có vấn đề gì cô có thể đến tìm chị Mai.”

Đây là những gì huấn luyện nói vào ngày đầu tiên cô ta đi làm, khiến Hạ Tiểu Ngư càng yên tâm hơn. Hơn nữa trong hai ngày này cô ta phát hiện ra đúng là các chị em ở đây chỉ bán rượu. Giống như họ nói ở bên ngoài, họ đều là dân công sở xuất sắc, nhưng có thời gian nên đến đây hát vài bài, trò chuyện với khách khứa, chỉ là tiếp xúc lãng mạn gió trăng, hoàn toàn không có những hành vi quá đáng. Huống hồ bây giờ là xã hội pháp trị, làm gì có chuyện rối loạn đến thế. Hạ Tiểu Ngư càng thấy yên tâm hơn, hơn nữa chỉ cần buổi tối đi bán rượu, nếu may mắn thì một giờ đồng hồ có thể kiếm được hai trăm đồng tiền hoa hồng, tại sao cô ta lại không làm chứ.

Đây đã là ngày thứ ba cô ta đi làm, nghĩ đến việc mình thực sự không cần phải bỏ ra cái gì đã kiếm được tiền, trong lòng cô ta thấy vô cùng đặc ý.

Chưa đầy một tuần đã có thể đổi xe đạp cho anh trai và cho mình! Không đúng! Có khi còn mua được xe đạp mới cho cả hai người, đến lúc đó xem chị gái sẽ sùng bái cô ta thế nào.

Hạ Tiểu Ngư tự cho rằng mình không phải là người không có đầu óc như chị đã nói. Cô ta cũng biết chuyện không có miếng bánh nào từ trên trời rơi xuống, có khi mấy người này đang cố che giấu điều gì xấu xa.

Nhưng đúng là hai ngày nay không hề có gì nguy hiểm, tại sao cô ta không thể nhân cơ hội kiếm tiền, đến khi cô ta thấy không an toàn nữa sẽ bỏ chạy. Trong lòng cô ta hiểu rõ rằng cô ta sẽ không để ai lợi dụng mình, cô ta không còn là một đứa trẻ nữa.

Nhưng hôm nay khác với hai ngày trước cô chỉ làm ở đại sảnh tầng một, chị Mai kêu cô vào phòng riêng làm. Những người ở đây nói lại rằng ở phòng riêng sẽ kiếm được rất nhiều tiền, nhiều người tranh nhau đến sút đầu mề trán để được vào đây, nhưng chị Mai lại cho cô ta cơ hội đó. Cô bắt đầu thấy đặc ý trước sự ngưỡng mộ của những người khác. Cô ta vừa xinh đẹp lại trẻ trung, đương nhiên chị Mai sẽ chọn cô ta rồi.

Nhưng Hạ Tiểu Ngư đã ngay lập tức phát hiện ra điều bất thường, đám nhân viên nữ ở tầng hai mềm nhũn nằm lên người các khách nam như người không có xương sống. Khi cô ta vừa rót rượu đã có người nhân cơ hội sờ đùi, còn cười đầy ghê tởm với cô ta.

Cô ta muốn đi ra, nhưng người trong phòng riêng đều có vẻ rất hung hãn, người đàn ông ngồi ở vị trí đầu tiên có một vết sẹo rất đáng sợ trên mặt, chỗ cửa ra vào có hai người cao lớn vạm vỡ đứng gác. Nhiều người mặc đồ hở hang muốn chen tới bên cạnh người đàn ông ngồi giữa nhưng đều không thành công.

Hạ Tiểu Ngư lén nhìn thấy có vị khách luồn tay vào trong quần áo cô gái ngồi bên cạnh, nhưng mọi người ở xung quanh coi như không thấy gì,

vẫn tiếp tục việc mình đang làm. Hạ Tiểu Ngư muốn đợi một lát rồi ra ngoài, lấy cớ nói là đau đầu không muốn vào trong đó nữa. Cho dù mấy người đó làm khó cô, nhưng vừa rồi anh trai cô ta đã đến đây rồi, bây giờ chắc chắn là vẫn chưa đi, họ sẽ phải kiên kị một chút.

rn

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Không Ai Ngốc Nghếch

 “Nhanh lên! Đừng làm lỡ thời gian của mọi người! Muốn chết hay sao hả!” Cô gái bị đá vội ông ẹo quỵến rũ bò dậy, mắt long lanh đa tình nhìn gã đàn ông, tội nghiệp nói: “Anh Lưu chỉ biết bắt nạt người khác thôi, muốn xem thì nói với người ta một tiếng, làm gì có chuyện người ta không vui vẻ cho anh xem đâu.”

“Nói ít thôi! Cởi đi!”

Cô gái vẫn mỉm cười, những chuyện như thế này bọn họ đã trải qua vô số lần. Cô ta yêu kiều đi đến góc phải căn phòng, đặt tay lên chiếc ống đồng trơn nhẵn: “Lát nữa không được ức hiếp người ta đâu đấy.”

Xấp giấy bạc tung bay, người đẹp và sắc đỏ cùng tung bay, đẹp dễ, sa đoạ. Âm nhạc vang lên, xiêm y đã cởi một nửa, bầu không khí xung quanh bỗng trở nên nóng bỏng hơn vì cô gái đó, từng tràng hoan hô vang lên không dứt. Hạ Tiểu Ngư bỗng thấy sợ hãi, cảm nhận được bầu không khí càng lúc càng trở nên khác thường, người đàn ông càng trở nên rạo rực. Cô ta từ từ đứng lên dọc theo tường đi về phía chị Mai, muốn nói với chị Mai rằng cô ta cảm thấy không thoải mái muốn ra ngoài hít thở.

Nhưng không đợi cô ta đi tới nơi thì một gã đàn ông mặt mày gian xảo ở bên cạnh bỗng nhiên không nói lời nào ôm chầm vai cô ta, đè mặt cô ta hôn mạnh một cái, cười ha hả rồi mới buông ra: “Trơn quá! Đã ghiền! Còn non xanh!” Nói xong bóp mạnh hông cô ta, định luồn tay vào ngực cô. Hạ Tiểu Ngư bản năng vùng vẫy. Cô ta không muốn, ghê tởm quá, buông cô ta ra, cô ta không làm công việc này!

Gã đàn ông thấy vậy nắm lấy tóc cô ta vật ngửa ra đằng sau, tính làm hấn mất mặt đúng không: “Uốn éo cái gì! Muốn ông đây chơi cô em ở đây luôn chứ gì?”

Âm nhạc âm ỉ, ánh đèn mê ly, gương mặt người đàn ông dưới ánh đèn càng trở nên dữ tợn hơn. Hạ Tiểu Ngư sợ hãi đến mức nước mắt đã dọc theo gò má trượt xuống dưới, trong lòng vô cùng sợ hãi, cô ta nhớ anh, anh ơi! “Buông tôi ra.”

Gã đàn ông xoa dòng nước mắt của cô ta, càng cười điên cuồng hơn: “Đẹp đấy, khóc mà cũng đẹp như vậy!” Vốn chỉ có một phần trâu đùa giờ tăng hứng lên tám phần, nói rồi đè cô lên tường hôn nồng nhiệt.

Hạ Tiểu Ngư giãy dụa kịch liệt. Căn phòng càng lúc càng trở nên ồn ào, đám người nhiệt tình điên cuồng như bị thứ gì đó thiêu đốt, càng lúc càng không còn kiêng nể gì với người ngồi cạnh mình. Hạ Tiểu Ngư bị đè không nhìn rõ được gì, nếu như nhìn thấy có lẽ cô ta sẽ càng sợ hãi hơn.

Hạ Tiểu Ngư tuyệt vọng khóc lóc, không ngừng giãy giụa, nhưng sức lực của cô ta chỉ là gãi ngứa đối với gã đàn ông thô lỗ kia, cô ta nhớ anh, nhớ ba mẹ, nhớ chị... Tại sao không có ai đến cứu cô ta, cho dù thực sự có người muốn làm gì cô ta thì dựa vào nhan sắc của cô cũng phải là người tốt nhất chứ, tại sao lại là gã đàn ông ghê tởm này! “Buông tôi ra, tôi vẫn còn là học sinh, tôi còn nhỏ...” “Không còn nhỏ nữa rồi, một bàn tay vừa đủ..” Tiếng cười ghê rợn khiến Hạ Tiểu Ngư thấy buồn nôn! Gã đàn ông tát khuôn mặt nhăn muốn nôn của cô: “Cái thứ mặt dày! Giả bộ cái gì! Mày nôn đi mày nôn đi cho ông xem nào! Ông đây cho mày biết lễ độ!” Nói xong dữ tợn xé quần áo trên người cô ta và cả quần áo của mình.

Chị Mai ung dung đi đến đỡ Hạ Tiểu Ngư dậy, cười với gã đàn ông tỏ vẻ xin lỗi: “Anh xem, giận quá mức rồi, cô ta còn nhỏ chưa hiểu chuyện, tôi vừa mới dẫn tới đây. Anh trai nếu nể mặt A Mai tôi thì tha cho cô bé này có được không.”

Hạ Tiểu Ngư vội vàng bám chặt lấy chị Mai, sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy. Cô ta không để ý đến chị Mai liếc nhìn người đàn ông ngồi trên vị trí chính kia một cái, ra hiệu thả người.

Người đàn ông cũng là người hiểu biết, nói với ý như đang cưỡng ép: “Bảo tôi thả người cũng được thôi, nhưng mà đêm nay chị Mai...”

“Chuyện đó dễ thôi.” Người được gọi chị Mai nâng Hạ Tiểu Ngư run rẩy đi hướng vị trí chính, vừa đi vừa dịu dàng quan tâm trách: “Em đi lung tung làm gì, đã kêu em ở yên tại chỗ đừng nhúc nhích chờ chị về mà.” Hạ Tiểu Ngư còn chưa hoàn hồn lại từ sau cơn hoảng sợ, vội vàng nắm chặt lấy vạt áo đã bị xé ra của mình, nước nở ngồi bên cạnh chị Mai. Gã đàn ông mặt sẹo cầm đầu ngồi trên sofa liếc nhìn họ không nói gì. Chị Mai cười dường như có ý tứ sâu xa khác, giống như đang hỏi đối phương loại hàng như vậy có thấy hài lòng không, học sinh, sạch sẽ, còn chưa lên sàn. Người đàn ông im lặng, coi như là hài lòng với sự sắp xếp tối nay của chị Mai.

Cuối cùng chị Mai cũng yên tâm, không uổng công cô ta sắp xếp cho hẳn, hài lòng là được, giá cả thích hợp mới là quan trọng nhất. Còn về cô bé này, chỉ sợ vừa rồi đã bị dọa mất hồn luôn rồi, chị ta chỉ cần ban ơn chút ít thì không lo cô ta không nghe lời. Hạ Tiểu Ngư sợ hãi dựa sát vào người chị Mai: “Chị... em muốn đi vệ sinh...” Cô ta phải rời khỏi nơi đây, cô ta nhất định phải rời khỏi đây, chắc chắn anh trai vẫn đang đợi cô ta ở bên ngoài, nói không chừng, nói không chừng anh cô đã báo tin cho chị Cả rồi. Bây giờ chắc chắn chị Cả đang đi tìm. Cô ta không muốn ở đây nữa, không muốn! Tuy gọi là chị Mai nhưng thật ra chỉ là một cô gái rất có khí chất mới hơn hai mươi tuổi, nếu so sánh với Hạ Diệu Diệu thì cũng không có vẻ quá dung tục, ngược lại càng trưởng thành quyến rũ hơn các cô gái mới lớn, nếu không đã chẳng thể làm Hạ Tiểu Ngư buông lỏng cảnh giác.

Chị Mai thân thiết đứng lên đỡ cô ta: “Bên trong phòng nghỉ có nhà vệ sinh, chị dẫn em đi, tiện lắm.” Hạ Tiểu Ngư hoảng sợ lắc đầu: “Không, chị, em muốn ra nhà vệ sinh bên ngoài, em muốn ra ngoài...” Chị Mai vỗ về ôm

lấy cô ta: “Đừng làm loạn nữa, bao nhiêu người đang nhìn kìa, ngoài cửa giờ đang đông người, không tiện ra ngoài, em nghe lời đi.”

Hạ Tiểu Ngư nhìn ra phía cửa, sợ hãi tuyệt vọng, cô ta phải làm thế nào đây...

Cô ta phải làm thế nào đây... Anh trai có đến tìm cô ta nữa không...

Cô ta xong đời rồi, chắc chắn là cô ta xong đời rồi! Nếu như bây giờ còn không nhìn ra thì cô ta ngu ngốc thật rồi! Cô ta bị lừa! Đám người này liên kết lại với nhau để lừa cô ta! Cô không có dũng khí để vạch mặt những kẻ đó!

“Có chuyện gì không?” Người đàn ông trầm giọng nói với vẻ không vui.

“Không sao, không sao, em gái còn chưa quen nên thấy không được thoải mái cho lắm, để tôi đưa em nó vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại một chút.”

Tên mặt sẹo liếc nhìn chị Mai. Chị Mai nháy mắt ra hiệu cho hẩn yên tâm đi, người được chị Mai giới thiệu đã bao giờ xảy ra chuyện gì đâu.

Hạ Diệu Diệu không làm bừa, cũng không xúc động như vẻ ngoài nóng, sau khi gặp trưởng ca lại càng khiêm tốn hơn, cô nói với anh ta nhà cô có việc gấp, nên phải gọi em trai và cô đi tìm em gái, cô cũng vừa bị gọi từ trường học về, thực sự có chuyện gấp, xin trưởng ca thông báo xuống dưới, để có được gặp em gái chỉ một lần thôi cũng được.

“Chỗ chúng tôi có quy định riêng, cô ấy đã không có mặt ở tầng một thì có lẽ là đã chạy lên tầng hai chơi rồi. Trên tầng hai không cho phép ra vào tùy tiện, tôi cũng không thể phá lệ cho ai được, cô phải đợi em cô xuống vậy.” Trưởng ca ăn nói cẩn thận.

Câu nói này có bị ghi âm lại cũng không có vấn đề gì. “Anh đi thông báo giúp tôi được không, tôi chỉ cần gặp em tôi một lần thôi, không ảnh hưởng đến việc chơi” của nó có được không?” Hạ Diệu Diệu cố gắng nói lấy lòng trưởng ca. Nhưng trưởng ca vẫn rất kiên quyết: “Đây không phải là chuyện tôi có thể quyết định được, nếu không hay là cô gọi điện thoại cho em cô đi?”

Nếu như gọi được điện thoại thì cô đã không ở đây phí lời với anh ta, huống hồ Hạ Tiểu Ngư không có điện thoại.

Lần đầu tiên trong đời Hạ Tiểu Ngư thấy hối hận vì không mua cho mỗi người trong nhà một chiếc điện thoại.

Càng nghĩ Hạ Diệu Diệu càng thấy sốt ruột, tầng hai, tầng hai là nơi thế nào, không thể tùy tiện đi lên đó chắc chắn là không sạch sẽ như tầng một, Hạ Diệu Diệu tươi cười nhắc nhở. “Em gái tôi còn chưa đủ mười tám tuổi đấy?” Trưởng ca vẫn rất tự nhiên đáp lại: “Chỉ cần đủ mười bốn tuổi là được rồi.” Vô vàn ý tứ sâu xa chưa cần nói ra cũng đã biết, chỗ họ không thuê cô ta, chính bản thân cô ta tự đến đây chơi.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Bớt Sợ Hãi

 Hà An đưa cho cô.

Vẻ mặt Hạ Diệu Diệu cảm động: “Khi về em sẽ trả anh.” Cô xoay người nhét một nghìn vào túi áo trường ca. “Anh xem, vừa rồi là em trai tôi không hiểu chuyện nên gây rắc rối cho các anh, tôi cũng biết là chuyện này không liên quan đến các anh, đều do gia đình tôi dạy dỗ không nghiêm, chúng tôi không có ý gì khác, anh xem...”

Nói xong Hạ Diệu Diệu móc túi mình ra: “Tôi không mang gì cả, điện thoại... điện thoại cũng là loại cục gạch cổ lỗ sĩ, không có chức năng gì cả. Tôi chỉ muốn lên đó xem thử, cũng có khi em gái tôi không có trên tầng, thực sự chỉ2muốn xem thử, anh thông báo giúp tôi được không.” Trường ca cảm nhận độ dày trong túi áo, không nhiều lắm, nhưng nếu như chỉ lên tầng hai ngó qua một chút thôi, lại chỉ là một cô gái thì cũng không đến mức không chấp nhận được. Huống hồ cô ta tưởng rằng chỉ lên tầng hai là tìm được người hay sao, ngây thơ quá rồi. “Chỉ được một mình cô lên đó, mười phút. Nếu không tôi cũng rất khó xử.”

“Vâng, vâng, mình tôi lên đó thôi.”

“Chị! Em đi với chị lên đó!”

Hà An nhìn thời gian. “Không cần, em ở đây đợi đi, nếu như nhìn thấy Tiểu Ngư xuống tóm ngay lấy nó!”

“Chị...”

Hạ Diệu Diệu đã được một nhân viên phục vụ “hộ tống” đi lên tầng hai. Hà An dựa vào bên cạnh quầy bar, lấy điện thoại ra gửi đi mấy chữ - Đây chính là hiệu suất làm việc gần đây của các cậu à?

Hạ Vũ có chút không thoải mái, anh ta vẫn còn nhàn nhã chơi điện thoại nữa à?!

Thư ký Thi giật mình thon thót, đầu đầy mồ hôi, đáng lẽ ra người phải tới đó rồi chứ? Chẳng lẽ chuyện bên tiên sinh vẫn chưa được giải quyết xong hay sao? Thư ký Thi vội vàng gọi điện cho tiến sinh hỏi xem tình hình thế nào.

Hà An trực tiếp tắt máy, bởi vì anh nhìn thấy một đám người dẫn người đi lên. Ông chủ quán bar Dị Nguyệt, Trương Tinh Minh gần như là dẫn người xông lên đó. Có ai xui xẻo như ông ta không, đang ngồi trong nhà thì họa từ trên đầu giáng xuống, đúng là đen hơn chấy mà! Nếu để ông ta biết là ai mời vị ôn thần đó đến đây thì ông ta sẽ lột da kẻ đó!

“Tránh ra! Tránh hết ra! Ông chủ, là 208!” “Hết cái gì mà hết!” Tất cả bọn họ cộng lại còn chưa đủ uống một bình! “Mẹ kiếp! Đá nó ra cho ông!” Hạ Diệu Diệu tránh xa đám người đó, đợi họ đi rồi cô mới dám đứng dậy từ sau chậu cây cảnh to vội vàng tìm hết phòng này đến phòng khác.

Ông chủ Trương dẫn người đá văng cửa phòng 208. Hạ Tiểu Ngư đang quỳ dưới đất, trong tiếng đám người ồn ào cô ta bị tên Mã lão đại sắc mặt khó coi chuốc rượu. Bình rượu cứng rắn nhét vào miệng mặc kệ cô có nuốt xuống được không, rượu đổ vào ào ào, trên bàn có ba chai rỗng.

Thứ tạp chủng đã nể mặt mà còn dám không coi ai ra gì! Cho mày biết mặt! Hạ Tiểu Ngư giãy giụa dữ dội! Toàn thân run rẩy, sắc mặt tuyệt vọng. Chị Mai và mấy chị em sợ hãi trốn ở bên cạnh, họ chưa bao giờ thấy anh Mã nổi cơn thịnh nộ khủng khiếp như vậy. Lần này Hạ Tiểu Ngư gây họa thật rồi, dám đập bể ly rượu anh Mã đưa cho, đúng là không biết tốt xấu!

Chị Mai cũng có chút hối hận, chuyện này lỡ mà để xảy ra án mạng thì sao cô ta gánh vác nổi! Trương Tinh Minh bỗng có dự cảm chẳng lành, chỉ cảm thấy có một luồng lửa từ gót chân dâng lên tận đỉnh đầu, gào khóc ông trời đang muốn lấy mạng ông ta đây mà!

Anh Mã mặt seọ tuy dữ tợn nhưng vẫn không mất đi sự trầm ổn liếc nhìn người bước vào, vẫn không ngừng động tác, giọng điệu châm chọc: “Ông chủ Trương thế này là có ý gì hả, chế thắng em đây không trả tiền hay sao? Hay là anh em của ông chủ Trương muốn chơi chung với anh em của tôi! Nếu vậy thì chỉ sợ là có mấy em này không đủ chia, chẳng lẽ ông chủ Trương muốn bán cái khác nữa à?” Nói xong nhìn vào người đàn ông không rõ giới tính đứng phía sau ông chủ Trương, hẳn có tiếng trong giới là kẻ tàn nhẫn không ai sánh bằng.

Chơi cái tổ tông nhà mày! Trương Tinh Minh vừa thấy lo vừa hơi sợ, có chút căng thẳng. Ông ta thà rằng mình đoán sai chỉ mong chuyện cầu huyết đó không xảy ra trên người mình, hy vọng trong số chị em núi phía góc tường có người ông ta muốn tìm.

Trương Tinh Minh nghĩ như vậy nhưng vẫn cẩn thận khom người xuống, tươi cười dò hỏi thân phận cô gái: “Hạ - Tiểu - Ngư?” Đừng trả lời! Nhất định đừng có trả lời! Tôi chỉ gọi chơi cho vui thôi mà! Hạ Tiểu Ngư ngã nhoài dưới đất, áo sơ mi đã bị kéo ra một nửa, hơi thở rệu rã, dáng vẻ thuần khiết bị ngược đãi khiến tất cả mọi người hít thở khó khăn: “Vâng...” Có phải là anh chị tôi đến tìm tôi rồi không... Nước mắt Hạ Tiểu Ngư rơi xuống lã chã, giọng nói cay xè khóc không thành tiếng! Mẹ kiếp! Trương Tinh Minh thực sự rất muốn chết quách đi cho xong, vội vàng cởi áo vest ra đắp cho cô gái: “Hiểu lầm thật rồi! Hiểu lầm lớn! Sao mà để chuyện thành ra như vậy! Chỗ chúng tôi có bao giờ uống rượu thế này đâu! Chú em Mã đây nóng tính, cô gái đừng để ý nhé, tôi bảo anh Mã xin lỗi cô, dập đầu với cô! Bình thường cậu ta không phải là người như vậy, thật đấy. Có lẽ là hôm nay bận đọc chuyện công việc, tâm trạng không tốt thôi, cô rộng lượng

đừng chấp nhận với cậu ta...” Khi nói còn dịu dàng đích thân cho người dìu cô ngồi lên ghế sofa. Lập tức có người thông minh mang một cốc nước ấm lên: “Em gái, em uống nước đi cho đỡ sợ.”

Biết nhìn lắm! Giỏi lắm! “Cô bé à, em đừng khóc mà.” Ông chủ Trương lập tức lo lắng nhìn về phía tên Mã mặt sẹo: “Tiểu Mã! Cậu làm gì thế hả? Còn không ra xin lỗi cô bé này đi! Càng ngày càng không ra thể thống gì nữa, có ai lại đi dọa con cái nhà người ta như cậu thế này không hả?” Nói xong liền không ngừng nháy mắt ra hiệu cho tên mặt sẹo. Mã mặt sẹo không ngốc, lăn lộn đến trình độ như gã thì không ai ngu được. Nhưng hôm nay có phải ông chủ Trương đầu óc có vấn đề rồi không? Ai lại đi bảo hắn xin lỗi một đứa con gái đi bán mình?

Bảo mày xin lỗi là còn có cơ hội! Có phải là đến khi cho vào trong cối xay thịt lăn lộn một vòng rồi mới hài lòng không hả: “Mau xin lỗi đi! Nhìn xem cậu dọa con gái nhà người ta thành ra thế nào rồi kìa!” Xin lỗi đi! Mày muốn bị lôi đi nghiền thịt thật đấy à! Mau xin lỗi đi!

Tên mặt sẹo thấy vậy lập tức sắp xếp lại tâm trạng, trừng mắt nhìn ông chủ Trương, nói: “Xin lỗi.” Tốt nhất là ông phải nói rõ ràng mọi chuyện cho tôi!

Rõ ràng cái con khỉ! Lát nữa cậu muốn nói rõ ràng còn không có chỗ ấy. Ông chủ Trương quay lại hòa nhã nói với Hạ Tiểu Ngư: “Cô xem đi, chú em Mã cũng không cố ý, cô đừng chấp nhận với cậu ta làm gì.” Nói xong đích thân cầm khăn tay đặt trên bàn lau mặt cho cô.

Hạ Tiểu Ngư bỗng sợ hãi trốn trong góc sofa, không dám để ông chủ Trương chạm vào cô ta! Ông chủ Trương thực sự rất muốn bóp chết tên Mã mặt sẹo! Tổng quản lý ca chị Nguyệt lập tức tiến lên. “Ông chủ, để tôi làm đi.” “Được, được, nhớ đừng dọa cô bé ấy đấy nhé” Tốt nhất là để cô ta nhớ đến những điểm tốt của họ.

Chị Mai trốn trong góc nhìn ông chủ Trương, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, bỗng nhiên thấy sợ hãi trong lòng, liệu có phải, có phải là cô ta gây ra họa rồi không.

Hạ Tiểu Ngư đã sợ hãi đến mức độ người ra.

“Đưa mấy đứa vào trong thu dọn đi!” Nói xong lại hung dữ nhìn chăm chăm đám người trong phòng. “Ngây ra đấy làm gì! Dọa người à! Còn không mau ra ngoài!” Tên mặt sẹo sầm mặt xuống, đợi người vào phòng nghỉ ngơi rồi mới nói: “Ông chủ Trương, có phải ông vô lý quá rồi không? Tôi đã xin lỗi rồi ông còn ở đây ra vẻ ta đây nữa hả! Nếu ông không giải thích rõ ràng cho tôi thì đừng trách thẳng Mã này không nể mặt ông đấy!”

Ông chủ Trương tức giận bật cười! Nể mặt! Ông ta còn kìm nén bao nhiêu mà không có chỗ xả đây! Cậu còn có mặt mũi để người khác nể nữa cơ à: “Ông đây muốn nể mặt cậu lắm chứ! Nhưng cậu hỏi lại Lục lão gia cho tôi chưa? Nếu như cậu dám hỏi thì bảo tối quỳ lạy dập đầu cậu cũng được!” Tên mặt sẹo và tất cả mọi người nghe đến danh Lục lão gia đều vô thức lùi lại phía sau, sống lưng lạnh toát. Lục lão gia là ai? Đó là ông lớn danh tiếng lẫy lừng trong giới. Lớn đến mức nào ư? Đó chính là người khác muốn động vào ông ta thì phải làm nên trò trống trước đã. Không phải là người ở cùng đẳng cấp với nhân vật nhỏ bé như họ. “Ông, ông, ông nói thật chứ.” Người xưng hùng mảnh đất Tam Trung này cũng đã có chút không trụ nổi nữa.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hai Kẻ Nhất Gan

 Đúng, không liên quan. Không phải Mã mặt sẹo hấn sợ rắc rối mà thực sự là Lục lão gia quá xa vời đối với họ, bây giờ lại còn đích thân gọi điện đến! Đó là khái niệm gì chứ! Ông chủ Trương coi thường liếc hăn, đĩnh chính: “Có phải do tôi chuốc rượu đâu.” Không ai để ý đến một người đàn ông lấm lét trong đám đông đã sợ hãi đến mức ngồi bệt xuống đất. Chị Nguyệt đưa cô gái vành mắt sưng đỏ run rẩy khiếp sợ đi ra ngoài. Ông chủ Trương lập tức cười lấy lòng: “Không sao rồi, không sao rồi, đều do tôi không tốt không quản được quân, để mấy đứa nó đưa cô vào đây, sau này nhất định tôi sẽ trừng phạt nghiêm khắc không tha cho đứa nào, cô đừng để bụng... nhất định không được để2bụng đâu đấy...”

Nói xong còn “thân thiết” lôi kéo Hạ Tiểu Ngư.

Hạ Tiểu Ngư sợ hãi bỏ chạy. Nơi cô chạy tới, tất cả kẻ hung thần ác sát đều tránh ra như trốn dịch bệnh. Hạ Tiểu Ngư đâu còn tâm trí nào để ý đến những chuyện đó, chỉ biết mình không chạy thoát được. Cô ta rất sợ hãi, cô ta xong đời rồi, bây giờ lại có thêm một đám người nữa, lại muốn lừa cô ta. Cô ta trốn trong một góc sống chết bảo vệ bản thân, ánh mắt trống rỗng, run rẩy: “Đừng... đừng qua đây... đừng qua đây!” “Được! Được! Tôi không qua đó! Cô đừng sợ, đừng sợ, tôi là người tốt mà!” Ông chủ Trương chột nhìn quét qua Mã mặt sẹo, tốt nhất là đừng có di chứng gì, nếu không thì tất cả bọn họ coi như xong đời!8Mã mặt sẹo nhíu chặt mày. Chơi gái mà cũng xảy ra chuyện, nơi rách nát gì thế này, còn dám tự xưng là bảo vệ nghiêm ngặt nhất!

Mã mặt sẹo cả một bụng hoảng loạn sợ hãi mà không có chỗ phát tiết.

Ông chủ Trương càng buồn phiền hơn, nghĩ lại có lẽ mình đã xui tận mạng thì toàn bộ âm khí ập về phía Mã mặt sẹo. Ông ta nở nụ cười méo mó châm thuốc cho “người anh em Mã”, chia sẻ bí mật nho nhỏ âm u của mình với Mã mặt sẹo: “Người anh em này, Lục gia nói con cháu trong nhà không hiểu biết nên chạy lung tung, bảo tôi trông chừng đừng để xảy ra chuyện. Con cháu trong nhà Lục gia không hiểu biết, có xảy ra chuyện cũng chỉ là ham chơi không chú ý đến, nhưng mà Tiểu Mã này, cậu là người lớn rồi, không biết cô bé này vẫn còn nhỏ à?” Tôi sắp khóc đến nơi rồi đây này!

Gương mặt dữ tợn của Mã mặt sẹo bỗng nhiên yên lặng đi vài phần, kiên quyết nói: “Cho ba chai rượu mạnh lên đây!”

Rượu nhanh chóng được bày lên bàn, nắp chai đã mở sẵn.

Mã mặt sẹo cầm chai rượu, liếc nhìn vị ôn thần trong góc phòng, trịnh trọng nói: “Vừa rồi là tôi sai, tôi tự phạt ba chai!” Nói xong cầm hết ba chai rượu cho vào miệng tu ừng ực hết một lúc.

Nếu không phải là vì cảnh tượng không thích hợp thì ông chủ Trương đã lên tiếng khen ngợi! Manly lắm! Nhưng lúc này ông ta liếc nhìn cô gái nhỏ núp mình trong góc phòng, sợ hãi đến mức nhắm tịt mắt lại, ông ta thực sự rất muốn bóp chết tên Mã mặt sẹo, uống cái shit! Có ai xem đâu!

Khi tên họ Mã cầm chai rượu lên là Hạ Tiểu Ngư đã sợ đến mặt không có cảm xúc, cảm giác suýt sặc rượu đến nghẹt thở lại dâng lên trong lòng. Cô ta sợ hãi vùi mặt vào trong đùi, tưởng tượng lại cảnh lát nữa chắc chắn mình sẽ còn phải trải qua những cảnh tượng kinh khủng như thế nào nữa. Cô ta sợ, rất sợ, ai đến cứu cô ta đi...

Con người ở đây... cô ta thấy sợ hãi từ trong lòng... Hạ Diệu Diệu chạy theo hướng phát ra âm thanh, khi đụng phải lưng hai người đứng gác cửa, cô sợ hãi đến mức bịt miệng mình lại, nhìn thấy những gương mặt dữ tợn

trong phòng thì nhũn chân, tim run lấy bầy. Nếu không phải đã nhìn thấy em gái đang5co ro trong góc phòng thì chắc chắn cô đã co giò bỏ chạy rồi!

Hạ Diệu Diệu lấy tất cả dũng khí cả đời này của mình bày ra nụ cười nịnh nọt lên mặt, chỉ mong những người này có thể nhìn thấy sự thiện chí và nhút nhát sắp tràn ra của cô, sau đó ném em gái và cô đi như ném con kiến. Hạ Diệu Diệu không biết có mấy người bị đám đông vây quanh đang làm gì, cô nhìn men theo tường muốn tiến lại gần em gái. Nhưng không biết tại sao tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô!

Hạ Diệu Diệu thấy chân mình mềm nhũn suýt nữa quỳ rạp xuống dưới đất, nụ cười cứng nhắc kỳ quái trên mặt gần như đóng băng tại chỗ. Nhân viên phục vụ đuổi theo nhìn thấy người trong phòng riêng chỉ muốn ném ngay kẻ gây chuyện là Hạ Diệu Diệu cho chó ăn! Thôi xong rồi! Ông chủ thứ hai có mặt ở đây! Còn xông vào đúng phòng của anh Mã nữa chứ. Hạ Diệu Diệu run cầm cập chỉ vào góc phòng, dũng khí cổ tích lũy suốt hơn hai mươi năm cộng thêm vốn liếng trong mười năm tới đều được lôi ra mới có thể miễn cưỡng thốt nên lời trong hoàn cảnh như vậy. “Tôi... tôi tìm em... gái... em gái tôi...”

Hạ Tiểu Ngư nghe thấy tiếng chị gái liền điên cuồng chạy ra, khóc the thé: “Chị ơi! Chị ơi! Cứu em! Em sợ lắm!” Hạ Diệu Diệu bị Hạ Tiểu Ngư đang trong cơn sợ hãi đâm thẳng vào tường, Hạ Diệu Diệu đang mềm nhũn chân đứng đó, hoàn toàn không thể chịu đựng được trọng lượng cơ thể của em gái lúc này.

Nhưng cảm giác trách nhiệm phát ra từ nội tâm khiến cô kiên cường dìu em gái đứng dậy, ôm chặt cô gái bé nhỏ đang run cầm cập vì sợ hãi vào trong lòng. Tuy không biết lát nữa những người này nói “Để Tiểu Ngư ở lại, cô rút đi được rồi” thì cô có thể nói ra rằng “Có gì cứ nhắm vào tôi đây này, tha cho em gái tôi đi!” được hay không. Nhưng lúc này đây thực sự cô không muốn buông tay ra.

Hạ Tiểu Ngư nắm chặt lấy vạt áo chị gái, cơ thể không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, sợ hãi gắt gao dán sát chị gái: “Chị ơi... chị đừng bỏ em lại... chị đừng bỏ em... em, em sẽ nghe lời...” Ánh mắt sắc bén của Mã lão đại và ông chủ Trương bỗng chốc đều tập trung vào mặt Hạ Diệu Diệu. Hạ Diệu Diệu càng cảm thấy áp lực hơn gấp bội phần, đầu lưỡi cô cũng đang run rẩy, gấp gáp, hoảng loạn. Cô vội vàng lên tiếng mà không biết đang nói gì: “Tôi, tôi chỉ đến thăm em gái... nhà, nhà tôi có việc gấp tìm em ấy, thật đấy, nhà tôi có chuyện cần tìm em gái về...” Không báo cảnh sát, không gây chuyện, không có ác ý, không hỏi căn nguyên mọi chuyện, cũng không nói em gái cô còn chưa đủ mười tám tuổi, cô là công dân tốt, thật sự!

Nếu có thể thì Hạ Diệu Diệu sẵn sàng móc tim ra chứng minh có thật sự vô hại, vụng về, sợ vỡ mật. Một giây sau ông chủ Trương bỗng bật cười: “Thì ra là đến tìm cô Tiểu Ngư, ái chà, cô xem, may mà có cô đến đây. Đều trách chúng tôi không tốt, tôi cũng vừa mới biết là cô bé còn nhỏ đã bị mấy kẻ không hiểu biết đưa đến đây, tôi đang răn dạy họ. Chỗ chúng tôi là chỗ làm ăn đàng hoàng, không có mấy chuyện thác loạn đó đâu. Chúng tôi khiến em gái cô sợ hãi mong cô đừng để ý.” Lúc ông ta còn trẻ dễ tình đầu cũng không nói ngọt như mía thế này. Hạ Diệu Diệu thử bước về hướng cửa: “Không, không, là do em gái tôi không hiểu biết nên chạy lung tung gây rắc rối cho các ông, may mà còn có ông để ý, lần này về nhà tôi sẽ răn dạy em tôi.”

“Đâu có, đâu có, em gái cô rất đáng yêu, đều do các anh em tôi không tốt cả.” Hạ Diệu Diệu tin ông ta mới lạ, xem Tiểu Ngư bị làm sợ đến mức nào! Họ còn dám nói họ là người tốt nữa! Nói xong cô dìu em gái ra phía cửa. “Là do chúng tôi không tốt, chúng tôi không tốt... thực sự là chúng tôi không tốt...” “Không, không, chúng tôi quản giáo không nghiêm, là lỗi của chúng tôi, tất cả đều là do chúng tôi sai cả.” Ông chủ Trương càng cười tươi hơn, coi như không nhìn thấy hành động của họ. Hạ Diệu Diệu đã sờ được đến mép cửa. “Đâu có... đâu có..” Đột nhiên cô kéo em gái co giò bỏ chạy.

Ông chủ Trương xoe tròn mắt nhìn ôn thần" được tiền đi qua dễ dàng, mờ mịt nhìn hướng Mã lão đại. Đơn giản như vậy sao...?

Lúc này Mã mặt sẹo mới thở phào nhẹ nhõm ngã người lên ghế sofa! Một lúc sau hần nhìn ông chủ Trương bằng ánh mắt không mấy thiện chí: “Ông có chắc chắn là không thả lằm người không?” Nhìn hai đồ hèn kia đâu có giống người liên quan đến Lục lão gia! Ông chủ Trương rất dân chủ, vui vẻ đề nghị: “Hay là cậu bắt về thử xem, tôi thì không vấn đề gì cả.”

Mã mặt sẹo lập tức im bặt.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đánh Chết Mày Cho Rồi

“Chạy nhanh lên!” Hạ Diệu Diệu kéo em gái xuống tầng dưới không quên nhắc nhở Hạ Vũ còn đang ngủ người đứng đó.

Hạ Vũ co giò chạy: “Chạy nhanh!” Hà An không động dậy, cầm lấy tiền trường ca trả lại, không nhanh không chậm đi ra ngoài. Hạ Diệu Diệu kéo Hạ Tiểu Ngư chạy, chạy qua hai con phố mới mềm nhũn chân buông Hạ Tiểu Ngư ra, ngồi xuống vỉa hè thở dốc! Hạ Tiểu Ngư tê liệt dựa vào người chị gái, đột nhiên khóc toáng lên. Nỗi sợ hãi và sự bất lực bị đè nén này giờ khiến cô ta gần như sụp đổ! Chân Hạ Diệu Diệu không ngừng run rẩy, rõ ràng đã ra khỏi đó được rồi nhưng chân run càng dữ hơn: “Mày còn khóc à! Mày giỏi lắm cơ mà! Có bản lĩnh thì đuổi Hạ Vũ ra nữa đi! Mày khóc cái gì! Ngậm miệng lại!” Hạ Diệu Diệu thấy phiền, từ từ ổn định lại cảm xúc đang căng chặt lên vì Tiểu Ngư này giờ! Bực tức đến mức muốn đi chém người! Hạ Diệu Diệu giống như tìm lại được đứa trẻ đi đêm không về, vừa đau lòng vừa muốn bóp chết để em gái nhớ kỹ: “Nhìn xem mày ăn mặc cái kiểu gì!” Hạ Diệu Diệu mắng chửi, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì đó, lại vội vàng ngồi xổm xuống lo lắng nhìn Hạ Tiểu Ngư: “Họ có làm gì mày...” Hạ Tiểu Ngư liều mạng lắc đầu, không có, cô không có bị chuyện đó. Lúc này Hạ Diệu Diệu mới yên tâm, chỉ còn lại lửa giận ngút trời: “Không có thì mày khóc cái quái gì! Giờ mày nên rất đặc ý mới đúng! Mày giỏi lắm mà, chỗ như vậy cũng dám đi! Cả nhà sắp không chứa nổi mày, chỉ có mày muốn sống sướng!” Hạ Diệu Diệu như ruồi không đầu tào bạo tìm công cụ: “Khóc! Khóc! Gây ra chuyện rồi mà vẫn còn dám khóc à!”

Bỗng nhiên một cây roi mây được giơ ra trước mặt cô. Hạ Diệu Diệu không nói hai lời cảm ngay quất lên người Hạ Tiểu Ngư: “Nuôi mày uống

công! Cho mày ăn ngon mặc đẹp mà mày còn không hiểu chuyện! Bán rượu thì về vang lắm à?! Anh mày tìm mà mày còn không chịu ra! Thèm tiền đến phát điên rồi hả! Sốt ruột muốn bán mình chứ gì! Mày định bán lấy tiền chứ gì! Như mày thì bán được bao nhiêu tiền hả! Nói cho chị nghe xem uống rượu với chúng nó một lần mày kiếm được bao nhiêu tiền nào! Nói ra cho chị ngưỡng mộ!”

Hạ Tiểu Ngư đau đớn co rúm người lại, khóc lóc vô cùng khổ sở: “Đừng đánh nữa, chị đừng đánh nữa, sau này em không dám thế nữa, chị ơi, em không dám thế nữa...”

“Mày thì có gì không dám hả? Mày giải thể cơ mà! Vừa xinh đẹp lại còn thông minh! Có phải mày thấy là trên đời này toàn kẻ ngu ngốc phải đi cưng nựng mày không hả!” Hạ Diệu Diệu vừa đánh vừa chửi, chỉ muốn đánh chết cô ta luôn!

Hạ Vũ đứng cách đó không xa, im lặng cúi đầu coi như không nhìn thấy gì.

Hà An đứng cạnh Hạ Vũ, vẻ mặt hờ hững không hề có ý khuyên nhủ.

“Chị ơi... chị ơi...” Hạ Tiểu Ngư vừa khóc lóc vừa trốn, vừa sợ hãi lại vừa xấu hổ, cây roi mây quất lên người thực ra còn khiến cô ta yên tâm hơn cảm giác sợ hãi khi nãy nhiều: “Chị...” Hạ Diệu Diệu không nỡ quất vào chỗ đau, bởi vì như vậy sẽ càng giận dữ hơn: “Cái đồ ngu ngốc này! Có phải mày ăn nhiều muối quá nên giờ đầu óc có vấn đề rồi không hả? Những chỗ đó là nơi mày lui tới được à! Chị đánh chết mày thì may ra mới không bị mày làm cho tức chết!”

“A! Chị...” Hạ Tiểu Ngư bị đánh một lúc cũng khôi phục lại một chút tinh thần, cũng đã ổn định lại không ít, dám nổi giận. Cô ta nhếch nhác co rúm hai chân lại, ôm đầu gối ẩm ướt hét lên: “Em có muốn đâu! Còn không phải là tại chị à! Chị nói là chị sẽ đổi xe đạp cho em và anh, nhưng xe đạp

đâu! Ngày nào cũng bắt bọn em chạy cái xe đạp rách nát đấy đến trường, chị có biết người khác nhìn em thế nào không! Bọn em...”

Hạ Diệu Diệu quất một roi mây nữa! “Mày còn dám nói lý nữa à! Chị đi cái xe đó suốt ba năm, chị có nói gì không! Mày tưởng là mình cao giá lắm, tự mình suy nghĩ lệch lạc, có tí ầm ỨC này mà không chịu được, kết quả thì sao? Kết quả mày đi tìm một con đường kiếm tiền như vậy à! Sau này mày không sợ người khác sẽ nhìn mày thế nào à? Sao không bảo các bạn trong trường đến xem đi! Xem xem mày nở mày nở mặt thế nào!”

Hạ Tiểu Ngư bị nói đến mức khóc càng dữ hơn: “Em... em...” Em cái con khi! “Tại chính bản thân mày chê bai, người khác lấy đâu ra nhiều thời gian thế để quan sát xem mày cười xe gì! Mày nghĩ mày là ai! Tiên nữ hả?! Tất cả mọi người đều phải nhìn mày, nhìn vào cái xe đó của mày rồi chiêm chọc mày à! Mày lấy đâu ra tự tin thế. Cho dù có là thế thật thì cũng đã làm sao, mày để ý, chứng tỏ mày chịu đựng kém, mày để ý càng chứng tỏ đầu óc mày không ra làm sao! Cả ngày không làm chuyện gì khác chỉ để ý xem người khác có cười nhạo mày không chứng tỏ mày lập trường không vững vàng, giá trị quan không chính chắn nôn nóng dễ lung lay ư! Cái đuôi mày lòi ra rồi còn tưởng là mình che giấu tốt lắm à! Sau này mày không có bản lĩnh không có tự tin thì đừng có oán trời oán đất kiếm cớ này nọ! Sao mày không nghe thấy chị với Hạ Vũ oán thán nửa lời hả!” Đánh chết mày!

Hạ Tiểu Ngư đau đớn khó chịu, cũng không phải nhất quyết muốn thế nào, cô ta chỉ muốn phát tiết nỗi khổ sở và bất lực tích tụ bao năm nay. Ba người họ rõ ràng là không kém cõi hơn người khác, nhưng vì sao hưởng thụ kém hơn người ta. “Tại sao chỉ có nhà chúng ta xui xẻo như vậy, tại sao chúng ta không được giống như người khác... Tại sao chị cố gắng như vậy rồi nhưng vẫn không thể tùy tiện mua được đồ mình thích, tại sao anh học giỏi như vậy rồi nhưng đám con gái thì không đạt vẫn còn có mặt mũi nói ra nói vào sau lưng anh chứ...”

Không đánh chết mày thì mày không biết mày họ gì: “Mày muốn giống ai hả! Chị đã ném mày vào trong viện bảo trợ xã hội chưa! Chị đã không cho mày đi học chưa? Chị đã bảo mày đi giành ăn với người ta chưa? Có bắt mày đầu thai đến núi sâu phải gánh nước nuôi heo, không được thấy xe tải lớn chưa? Chị đã thiếu một đồng tiền sinh hoạt nào cho mày hay không cho mày tiền mua sách chữa, bảo mày giống như người ta, có phải người ta cũng khóc lóc tru tréo lên hỏi tại sao lại không phải là mày chưa?”

“Mày biết làm mình làm mẩy, có ai xui xẻo được như mày, có ai đáng thương như mày, có ai bị các thể loại khó khăn đè nén như mày, mày đúng là người tu hành đắc đạo trải qua đau khổ chờ thành tiên, còn dám bỏ học ở trường cấp ba danh tiếng để đi bán bánh bao. Không đúng, mày có chí khí mà, mày muốn đi bán rượu cơ! Mày xinh đẹp thế này, đáng người cũng đẹp, lại còn trẻ trung, chắc chắn sẽ có rất nhiều khách. Mày tiếp thêm mấy khách có khi còn có lão già nào đó chịu bao nuôi mày ấy chứ!” Tức muốn chết luôn mà!

“Chi... Chi...”

“Đừng có gọi chị...” Nhìn thấy mày thôi là chị đã muốn bốc hỏa! “Chị thực sự không biết mày suốt ngày chỉ nghĩ bản thân mình như vậy thôi! Hôm nay mày có thể bình an vô sự ra khỏi đó, có phải là mày cũng đang mắng ông trời không có mắt không hả?”

“Chị... em không có, em không dám nữa, chị...”

“Cút!” Hạ Diệu Diệu không hề thương hoa tiếc ngọc đập một cái. Hạ Tiểu Ngư bất chấp tất cả nhào đến ôm chặt Hạ Diệu Diệu, khóc lóc âm ỉ: “Chị, em sai rồi, em không dám nữa, em sẽ sửa, chị, em sợ lắm, em sợ lắm...” Hạ Diệu Diệu để mặc cho cô ta ôm lấy, khóe mắt đã nhòe đi vì nước mắt: “Buông ra!”. Hạ Tiểu Ngư gắt gao ôm chặt lấy chị gái, giọng nghẹn ngào: “Chị, em không dám làm loạn nữa... sau này em sẽ nghe lời... Em

biết là em không tốt, chị đừng bỏ mặc em, em... em không ngờ sự việc lại thành ra như vậy.” Hạ Tiểu Ngư càng khóc càng thương tâm hơn: “Hôm, hôm đó em nghe anh gọi điện cho chị, em chỉ nghĩ... chỉ nghĩ có lẽ em có thể kiếm được tiền để chị không phải khổ cực như vậy nữa, em không ngờ lại thành ra thế này...” Sắc mặt Hạ Diệu Diệu tối đi, cứng rắn đẩy cô ta ra, nghiêm túc nhìn cô ta: “Em có biết mình sai ở đâu không?”

“Em...” Hạ Tiểu Ngư có chút sợ hãi khi thấy chị gái mình như vậy, khóe mắt đã đỏ rực lên vì khóc, yếu điệu động lòng người. Nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc đó của chị gái, cô ta cố gắng can đảm hơn nói: “Em, em không nên không nghe lời anh...”

Hạ Diệu Diệu nhìn cô ta, mặt không cảm xúc. “Em... em không nên tự làm theo ý mình, mà nên bàn bạc, bàn bạc với chị...” “...” Hạ Diệu Diệu cứ nhìn chăm chăm cô ta, đột nhiên cảm thấy học theo tật xấu cứ nhìn người ta mà không nói gì của Hà An cũng rất thú vị. Hạ Tiểu Ngư run rẩy: “Em... em không nên ảo tưởng mình có thể kiếm được tiền.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Giải Quyết

 “Có rất nhiều cách để kiếm tiền, em có thể ra phố đi phát tờ rơi, có thể đội nắng đi chuyển gạch phụ hồ, thậm chí em có thể ở nhà gấp hộp quà, nhưng em thì sao... đó là vấn đề nhân phẩm của một con người, không phải nghề nghiệp cao hay thấp mà là phẩm hạnh của em, tầm mắt của em, bản chất của em, em đã hiểu chưa?” “Chị...” Hạ Tiểu Ngư bị vạch trần, giống như chú ốc sên bị bóc mất lớp vỏ, không còn chỗ nào để trốn tránh.

“Điều quan trọng nhất là em đã đi đến chỗ đó nhưng không hề nghĩ đến hậu quả sau cùng. Nếu như em mặt đầy tâm trạng, cao ngạo hiên ngang nói với chị là em thích dùng phương thức kiếm tiền từ việc nằm dưới người họ, em thích phóng2túng như vậy vừa kiếm được lợi và chuẩn bị sẵn sàng đón nhận mọi chuyện. Vậy dù em có theo đuổi làm chuyện đó thì chị không cản! Chị không còn lời nào để nói! Chị còn được hưởng phúc nhờ em nữa!”

“Nhưng em nhìn lại bản thân em đi! Cái dáng vẻ của em bây giờ có giống như là cam tâm tình nguyện không! Em đã từng nghĩ đến hậu quả tồi tệ nhất chưa? Em chưa hề! Em có từng nghĩ đến đường lui cho mình chưa?” “Lựa chọn ngành nghề nào cũng không có gì phải xấu hổ cả, nhưng con người quý nhất là ở việc nhận thức rõ cố gắng vì cái gì và cố gắng như thế nào vì nó, em đã hiểu chưa?”

“Chị ơi...” Hạ Tiểu Ngư ào vào lòng chị gái khóc nức nở: “Em không dám thế8nữa, sẽ không dám thế nữa... chị ơi...”

Hạ Diệu Diệu đau lòng vỗ lưng em gái, trái tim căng thẳng dần hòa hoãn lại, nghe Hạ Tiểu Ngư khóc lóc thương tâm, chính cô cũng thấy sợ,

nhưng vừa rồi cô thực sự không thể nhịn được muốn đánh em gái. Đi bán không đáng xấu hổ! Nhưng với loại người như cô ta có đôi khi áp lực cuộc sống đến mức chỉ muốn nghĩ đến những chuyện xiên xẹo, hoặc không màng đến đạo đức, chỉ cần kiếm được tiền, có thể trở thành người bề trên, con người họ có thể bất chấp bất cứ giá nào.

Nhưng nếu như Hạ Tiểu Ngư chỉ vì một chiếc xe đạp mà bạn mình thì thực sự Hạ Diệ Diệ thấy rất ghê tởm! Giống như bạn có thể tuân thủ đèn giao thông rồi băng qua đường, nếu gặp tai nạn sẽ được bồi thường số tiền lớn, nhưng bạn cứ muốn xông thẳng ra đường để xảy ra chuyện, chưa nói đến chuyện không được tiền bồi thường của bảo hiểm, mà nếu không may có khi còn phải bồi thường tiền lại cho người ta, nếu vậy thà rằng chết đi còn hơn.

Nghèo! Đã nghèo thì phải biết tính giá trị lớn nhất!

Đó là chí khí! Là nhân phẩm trong sạch!

Là cốt cách mà bất cứ người nghèo nào cũng không được phép vứt bỏ!

Vấn đề là: “Em lành lặn khỏe mạnh, không có nghề nào không làm được, nhưng lần sau em phải điều tra nghề mình làm, có người nào ở đỉnh cao mà không tốt nghiệp trường học danh giá, EQ siêu cao. Bây giờ chúng ta phải thông

minh lên, để về sau có bán cũng...” “Khụ khụ! Chị, cũng không còn sớm nữa...” Hạ Vũ không thể không nhắc nhở, bởi vì chị đã lạc đề mất rồi. Chị của cậu ta ấy à, có lúc ngay cả cậu cũng không biết phải hình dung thế nào nữa... “A...” Hạ Diệ Diệ hoàn toàn không biết suy nghĩ của em trai trấn tĩnh suy nghĩ vấn đề dựa trên lợi ích trên hết: “Đúng là không còn sớm nữa.” Liếc nhìn một lượt từ trên xuống dưới quần áo em gái, nếu ăn mặc thế này về nhà thì chắc chắn ba mẹ họ sẽ lo lắng lắm. “Sau này không được chạy ra ngoài gây chuyện nữa, càng không được đi đến con phố có quán

bar đó nữa, trừ về nhà ngoài ra, không được đi đâu nữa!” Hạ Tiểu Ngư cũng không có gan đi đến đó nữa, lau nước mắt, gật đầu thật mạnh: “Vâng...”

“Tan học thì về nhà với Hạ Vũ!”

“Vâng...” Hít mũi thật mạnh rồi lau nước mũi đi. “Được rồi đừng khóc nữa, nhân lúc chợ đêm còn chưa tan chị mua cho em bộ quần áo, ăn mặc thế này còn ra gì nữa.”

Hà An đi tới.

Hạ Tiểu Ngư đã lau khô nước mắt, khôi phục lại chút tinh thần. Cô sớm nhìn thấy có người lạ nhưng bây giờ mới có tâm trạng hỏi: “Chị, ai đây?” Hạ Diệu Diệu nhớ ra cô vẫn chưa giới thiệu: “Bạn trai chị, các em gọi anh đi.”

Hạ Vũ từ trước đến giờ vẫn luôn nghe lời, chỉ cần bảo không gọi là anh rể thì ai cũng thế: “Anh.”

Trạng thái Hạ Tiểu Ngư không được tốt lắm, dáng vẻ nhếch nhác của cô ta hôm nay đã bị bạn trai của chị gái nhìn thấy hết rồi, không biết có ảnh hưởng đến hình tượng của chị gái không nữa: “Anh...”

Lần này Hà An không quá lạnh lùng, lên tiếng đáp lại.

Hạ Diệu Diệu kéo em gái đi, cô vô cùng quen thuộc nơi đây. “Lát nữa sẽ mua một bộ mới cho em, về nhà tắm rửa nghỉ ngơi, đừng nghĩ ngợi gì nữa, Trường Trung học Số Ba gần đồn cảnh sát, nếu có chuyện gì thì báo cảnh sát, chị nghĩ họ sẽ không vì em mà làm gì quá đáng đâu.”

Hạ Tiểu Ngư đáp lại, trên đường đi chị dặn dò gì cô ta cũng gật đầu. Hạ Vũ đột nhiên hỏi: “Nếu ba hỏi đến...”

“Khi chị đến đây đã gọi điện cho ba mẹ rồi, nói là tan ca xong sẽ mang đồ đến cho các em nên sẽ về muộn. Nhớ đấy, về nhà không được nói lời mồm nghe chưa? Những chuyện xảy ra ngày hôm nay nhất định không được nói cho ba mẹ biết đâu đấy!”

“Em biết rồi.” Sau đó lại nhìn em gái: “Em đừng suy nghĩ linh tinh nữa, chị thấy họ cũng là người có nguyên tắc, không dám làm lớn chuyện lên quá đâu. Em đừng không biết tốt xấu tiếp tục vào chỗ đó là được.” Bốn người băng qua con phố, mùi cơm, lẩu, dầu chiên, đồ hấp từ các hàng quán ven đường xộc vào mũi.

Hà An dừng bước đưa ví tiền ra, không định đi vào trong.

Hạ Diệu Diệu nhận lấy, cô nhìn Hà An, nói không cảm động là giả, khẽ nói: “Em sẽ trả anh sau...” Cô cầm lấy ví tiền, không khước từ.

Hạ Vũ thấy vậy quyết định không nói lại chuyện anh ta chơi điện thoại trong khi chờ cho chị gái nghe nữa.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đắt Lắm Đây

 Hạ Diệu Diệu cũng không mong chờ Hà An nói gì, cô tuyệt đối chưa bao giờ thấy hối hận vì những chuyện mình đã làm: “May mà em còn sống... anh không biết đám người trong đó hung dữ thế nào đâu, em còn tưởng là em chết chắc rồi...” Hà An nghe vậy giơ tay ra, khựng trong không trung giây lát rồi vỗ lên tóc cô an ủi, ánh mắt quyến luyến. “Cũng may..” Cảm ơn cuộc sống không đến mức làm người sống quá mệt mỏi, Hạ Diệu Diệu nhìn bóng đêm dạt dào sức sống, cảm thấy cứ bình yên như vậy thật tốt. Giây lát Hạ Diệu Diệu bỗng ngồi bật dậy: “Mấy giờ rồi?!” Hà An nhìn đồng hồ: “Mười giờ bốn mươi phút.” “A...” Hạ Diệu Diệu vò đầu. “Thôi xong rồi, hết xe buýt về thành phố rồi!” Thôi toi rồi! Thôi toi rồi! Đều là tiền cả đấy! Hạ Diệu Diệu vội vàng chạy đến trạm bến xe buýt gần nhất, cẩn thận nhìn kỹ lại giờ xuất phát chuyến xe cuối cùng. Cô nhìn chăm chăm rất lâu, cuối cùng ủ rũ gục đầu xuống, mất hết tinh thần kéo Hà An từ từ trở về. Hà An bỗng có dự cảm chẳng lành: “Giờ về thế nào?”

Hạ Diệu Diệu như chú chó mắc cạn, giọng nói uể oải: “Đi qua hai trạm đường là bắt kịp xe 103, 11 giờ 30 phút nó mới ngừng chạy, chúng ta có thể bắt đi một đoạn, còn lại thì đi bộ về thôi.” Đi bộ tiết kiệm được nhiều tiền.

Quả nhiên là vậy! Đi bộ cả nửa thành phố, trời sáng họ còn chưa về đến nơi ấy chứ!? Hà An dừng bước, nghiêm túc quyết đoán vẫy một chiếc xe taxi nhét cô vào trong.

Hạ Diệu Diệu vẽ mặt khổ sở bám lên cửa sổ xe, đáng thương nhìn tiền đang bay vèo vèo ra ngoài cửa sổ: Tiền đang bay phần phật đi! Cô không

dám nhìn đồng hồ tính tiền nhưng cô biết rằng bảo Hà An chịu đi bộ về cùng cô là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Bạn trai của cô còn lâu mới chịu chịu khổ được. Nước mắt của cô đang chảy! Máu đang bay! Những tờ giấy bạc đang kêu gào mong muốn quay trở về vòng tay cô! A a a! Hà An không chịu được quay đầu cô lại. Hạ Diệu Diệu sống chết dính chặt lấy cửa sổ xe. Sau khi lặp lại nhiều lần.

Khóe môi Hà An cong lên rồi nhanh chóng giấu đi.

Hạ Diệu Diệu lo đau lòng nhân dân tệ nên không kịp nhìn thấy nụ cười kia, mà dù thấy thì cô cũng sẽ không có phản ứng gì. Hà An vẫn thường chỉ cười với Hạ Diệu Diệu, tuy thời gian ngắn ngủi nhưng lần nào cũng như vội vã đi đâu thai ấy.

“Dừng xe.” Hà An kéo Hạ Diệu Diệu xuống. Mãi mới thấy có lúc Hạ Diệu Diệu không mấy đồng ý: “Sao? Sao không đi nữa, còn chưa đến mà.” Nhưng cô đã theo anh xuống rồi, còn rất vui vẻ nữa, dù sao thì tiết kiệm được đồng nào hay đồng ấy. “Anh về ký túc xá được nhưng em có thể không?” Tại sao lại không về được chứ? “Em có thể lén lén vào vào trong cùng anh, ở tạm trong phòng anh một đêm.”

“Sao, phòng các anh có gì không muốn cho người khác nhìn thấy à? Không sao, em sẽ coi như không nhìn thấy tất thối giày hôi, lăn ra đất kiếm chỗ ngủ tạm là được.”

Hà An lôi thẳng cô vào khách sạn đối diện, tránh để cô ăn nói lung tung rồi lại làm anh tức chết.

Hạ Diệu Diệu tấm tắc tròn xoe mắt nhìn nhìn bố cục sảnh khách sạn, ôi trời ơi, chậu cảnh ở giữa sảnh đẹp quá, bể cá to quá, có chắc phải đến bốn mét ấy, oa oa! Còn có đài phun nước ở giữa nữa kìa! Đó, cái chậu cảnh cô vừa nhìn thấy là gì nhỉ.

Bảy, tám người nhân viên phục vụ mặc đồng phục giống nhau cùng khom người cúi chào: “Hoan nghênh quý khách.”

Hạ Diệu Diệu giật mình, có chút ngại ngùng, nhưng trong lòng cô đã hơi kích động, trông hoành tráng quá, nhưng rất không thích ứng với cách bị “yêu mến” như thế. Tuy nhiên ánh mắt cô lập tức bị những thứ khác ở bên cạnh thu hút, đồng hồ to quá! Cái trông giống như vô lăng đó là cái gì! Sao lại không có mèo chiêu tài nhỉ? Hà An đã đứng ở quầy lễ tân trao đổi với nhân viên phục vụ.

Hạ Diệu Diệu nhìn trái ngó phải, dáng vẻ như bà già nhà quê đi theo sau lưng anh, nhìn là biết cấp bậc khách sạn không thấp, có đúng là quá tinh mắt!

Cho đến khi nhìn thấy một đám người mặc đồ tây đi giày da rất có phong thái của doanh nhân thành đạt đi ra, trong thang máy bên cạnh còn có một đôi vợ chồng nho nhã lịch sự đi ra, hai người dắt tay cô bé mặc đồ rất có khí chất, màu hồng cao quý, rực rỡ

Hạ Diệu Diệu nhìn cô bé đó, không khỏi có chút tự ti vì không sánh bằng được. Cô lặng lẽ kéo tay áo bạn trai, khẽ nói bên tai Hà An. “Chúng ta đổi khách sạn khác đi...” Chỗ này đắt lắm đấy.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Một Phòng

 Hà An liếc nhìn Hạ Diệu Diệu, quyết đoán đưa thẻ cho nhân viên lễ tân, đi đến chỗ Tiền Quân nói ư? Trừ khi anh chết!

Hạ Diệu Diệu bất mãn trừng mắt lườm Hà An, không thèm nhìn cô nhân viên phục vụ xinh đẹp quá mức ở quầy lễ tân, ngang nhiên lật mặt Hà An lại, cũng không cho Hà An nhìn! Không dừng lại đi để một cô gái xinh đẹp như vậy

đây làm gì chứ, rõ ràng là có dụng ý khác! Trong lúc nhân viên phục vụ quẹt thẻ, tư thế thẳng tắp, nụ cười càng thêm phần cung kính, thần sắc đoan trang tao nhã: “Xin chào anh, rất vinh hạnh được phục vụ anh, xin hỏi anh cần một phòng hay hai phòng?” Phục vụ phòng cấp tổng thống đương nhiên phải nhanh trí, có thể ám chỉ rất nhiều vấn đề.

Nhưng hai người đang đứng trước mắt cô ta lúc này quá trẻ, quần áo trên người cũng không phải là hàng hiệu, cô ta cảm thấy không nắm chắc lắm.

“Một phòng!” Hạ Diệu Diệu không đợi Hà An lên tiếng đã vội vàng giơ một ngón tay. Hai phòng thì Hà An nhà cô sẽ phá sản mất, chẳng lẽ tuần này bảo hai người họ phải ăn bánh bao chay với dưa muối hay sao, đúng là bụng dạ khó lường.

Hà An nhìn Hạ Diệu Diệu với vẻ khác thường.

Hạ Diệu Diệu bỗng đỏ bừng tại lên, cô muốn sao! Chẳng qua cô muốn tiết kiệm tiền cho anh thôi, hời cho anh quá rồi còn gì nữa! Hạ Diệu Diệu

nghe đến đây, cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì mà bóp lên cánh tay Hà An, cố sức ấn chặt xuống dưới.

Thực ra cô rất không thoải mái, có một cảm giác... không nói được thành lời, nếu không sẽ không bắt đầu thấy oán thâm trong lòng như vậy.

Hà An gật đầu.

Cô lễ tân lịch sự nói: “Vâng thưa cô, xin cô vui lòng đợi trong giây lát.”

Hạ Diệu Diệu kéo tay áo Hà An, ánh mắt nhìn quét qua xung quanh một phạm vi nhỏ, tình ki bo thể hiện hết ra.

Ở chỗ cửa cách đó không xa, thư ký đi đầu hàng nghi hoặc nhìn Cục trưởng Liễu. “Anh đang nhìn gì vậy?”

Cục trưởng Liễu đã ngoài năm mươi tuổi nhưng tinh thần vẫn rất lạc quan phấn chấn nhanh chóng thu hồi lại ánh mắt: “Nhận làm người thôi.”

Đám đông nhanh chóng rời đi.

“Xong rồi, xin mời hai vị.”

Hạ Diệu Diệu nhìn thẻ phòng được trả lại, trái tim như đang nhỏ máu, tiền của cô! Tiền của cô đấy! Phòng Hà An thuê cực kỳ thoải mái, hay nói cách khác ở trong mắt Hạ Diệu Diệu phòng khách sạn cũng không có quá nhiều đẳng cấp. To lớn, rộng rãi, thoáng mát, còn có cả phòng khách, sofa trong phòng khách trông có vẻ như có thể mua được cả tiểu khu rách nát cô đang ở.

“Oa! Khách sạn cao cấp có khác, đẹp thật đấy!”

“Thưa anh, thẻ phòng của anh, tôi là quản gia riêng của chuỗi phòng tổng thống, nếu anh có nhu cầu gì tôi luôn sẵn sàng phục vụ.” Hạ Diệu

Diệu đang tò mò chạy khắp phòng: “Oa! An An, anh nhìn cái đèn này đi, thật... thật...” Không biết dùng từ gì để hình dung nữa, lóng lánh như pha lê, đẹp quá, tuyệt vời quá, ảo diệu quá, điện thoại đâu! Điện thoại3đâu rồi! Phải chụp lại mới được, cả đời cô cũng coi như là xứng đáng rồi!

Hạ Diệu Diệu chạy như bay tới, móc điện thoại trong túi áo Hà An ra.

Hà An thấy vậy vẫn không hề thay đổi vẻ mặt, bất cứ ai cũng không thể nhìn ra được sự khác thường trên khuôn mặt anh: “Biết rồi, ông ra ngoài đi.”

“Vâng thưa anh.” Hạ Diệu Diệu hưng phấn nhìn qua nhìn lại, cô rất thích phong cách bài trí của khách sạn này, từ cốc trà cho đến số pha, từ đèn trên trần hay thảm trải sàn dưới đất đều khiến cô có cảm giác như đang nằm mơ. Đặc biệt là sau khi mở máy lạnh lên, cô có cảm giác như sự đẹp đẽ, an vui của cả thế giới này đều tranh nhau vọt tới trước mặt cô. Hạ Diệu Diệu5năm rạp lên chiếc giường lớn mềm mại. Chạm tay vào chăn đệm lạnh lẽo mềm mại khiến cô không khỏi nhắm mắt lại, thoải mái chà sát. Hà An đứng chỗ cửa tủ rượu đi ra bếp, dịu dàng nhìn cô. Cho đến khi Hạ Diệu Diệu rên lên khe khẽ, vô tư mời Hà An mau nằm xuống giường thử xem.

Hà An quay người đi ra phòng khách.

Hạ Diệu Diệu vẫn chưa phát hiện ra, còn đang chìm đắm trong sự hủ bại của chủ nghĩa tư bản xa hoa không thoát ra được, chăn đệm mềm mại, điều hòa đã được trả tiền đang phả ra hơi mát trên đầu, dưới đất được trải thảm mềm mại, thảm trải sàn màu xám mềm mại, chỉ cần nhìn qua đó còn có cả bàn làm việc và sofa trong phòng ngủ, sự phù hoa đó cô phải phấn đấu cả đời mới có được. Hạ Diệu Diệu xoay người, nhìn ánh đèn dịu dàng nhưng vẫn không mất đi ánh sáng nhu hòa cách đó không xa. Cô không khỏi vỗ lên mặt mình, cười ngây ngốc. Vận đen hôm nay đã bị cô vứt sang một bên vì sự hưởng thụ lúc này.

Hạ Diệu Diệu đã mệt mỏi cả ngày trời, bỗng nhiên nghĩ đến một người nữa.

Cổ lập tức ngồi bật dậy, không thèm đi giày chạy trên chiếc thảm trải sàn mềm mại không phát ra tiếng động. Cô nhào người lên cửa, thấy Hà An đang cầm bảo ngồi trên sofa đọc, cảm giác ừ ừ viết, xa hoa trong phòng khách dường như trong một khoảnh khắc nào đó cũng phải lùi ra xung quanh anh, làm nổi bật lên sự khiêm tốn thâm trầm không thể xâm phạm. Hạ Diệu Diệu cứ thế ngây ngốc nhìn Hà An nhà cô rất lâu. Hà An dường như phát hiện ra nhìn về phía cô.

Hạ Diệu Diệu cảm thấy khoảnh khắc này nếu như Hà An vẫy tay một cái thì cô sẽ đi đến đó cúi thắt lưng và y phục ra, tạ chủ long ấn.

Hạ Diệu Diệu lập tức rũ bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu mình, thậm chí nhạo mình ngốc nghếch: “... Mấy giờ rồi?”

“Không còn sớm nữa, em đi tắm đi.”

Hạ Diệu Diệu bỗng nhìn về phía phòng tắm và phòng vệ sinh trong suốt trong phòng, rồi lại nhìn sang chiếc tủ ô vuông trống rỗng giữa phòng ngủ và phòng khách, bảo cô đi tắm rửa đi ngủ, ngày mai cô làm gì còn mặt mũi gặp ai nữa chứ, quan trọng nhất là da mặt cô không dày đến thế. Hạ Diệu Diệu bỗng mang tổ tiên mười tám đời người thiết kế khách sạn ra mắng, không bỏ qua cho người đề nghị là Hà An.

Hà An lâu không nghe thấy động tĩnh gì, quay đầu lại thấy cô đang đứng tại chỗ nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt sáng trong như ngọc, vừa yêu kiều vừa giận dữ.

Hà An vô thức thu hồi bàn tay định ấn chuông phục vụ lại, chủ động đi tới đó, dịu dàng kéo cô vào phòng tắm, ấn một cái nút, vách phòng tắm trong suốt như nước dần có một lớp vách ngăn dâng lên, ngăn cách với

không gian bên ngoài, hình vẽ xa hoa trắng lệt, bố cục đẹp đẽ, như thể tạo ra một vùng trời mới.

Hạ Diệu Diệu cảm thấy vô cùng xấu hổ vì sự què mùa của mình! Để tìm lại thể diện, cô cố ý bình tĩnh nói. “Xả nước tắm cho em, xong rồi nhớ gọi em.” Nói xong cô tiêu sái quay người đi ra ngoài.

Hà An đứng trong phòng tắm, nhìn chăm chăm vào bồn tắm, xả nước tắm... anh còn chưa bao giờ xả nước tắm cho mình cả...

Một lúc sau. Hà An từ từ xắn tay áo và vạt áo lên, cúi người xả nước tắm cho Hạ Diệu Diệu. Anh không quen làm việc này lắm, làm ướt cả người, nhưng thần thái tự nhiên vẫn cứ ngọc thụ lâm phong như thường: “Xong rồi, cẩn thận sàn trơn, anh đổ thêm cả tinh dầu vào cho em rồi.”

Tinh dầu? Cái này có thêm hay không cũng có gì khác biệt đâu? Không biết có phải chưa bao giờ vào thời điểm như này, dưới ánh đèn ảo diệu, nhìn thấy dáng vẻ này của Hà An hay không mà Hạ Diệu Diệu bắt đầu thấy hồi hộp, tim đập nhanh hơn. Không đợi hai chữ “tinh dầu” nhảy nhót một vòng trong đầu xong, cô đã vội vàng chạy ra đóng cửa lại, nhốt người nào đó ở lại bên ngoài: “Không được nhìn trộm!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hà An Đi Chết

 Giọng Hà An rất bình tĩnh: “Đồ ngủ, khách sạn cung cấp.”

Hạ Diệu Diệu chỉ muốn đập đầu vào bồn tắm, lại khiến người khác hiểu lầm: “Em đây.” Khẽ mở ra một khe hở nho nhỏ, với lấy quần áo, vội vàng mặc lên, cô gái trong veo như nước dù không có dung mạo tuyệt sắc nghiêng thành nhưng lúc này cũng ánh lên sự linh động sáng trong của tuổi thanh xuân: “Ten ten ten, em tắm xong rồi.” Ánh mắt Hà An hơi trầm xuống, di chuyển đi chỗ khác, không tiếp xúc với làn da cô.

“Anh tắm đi.” Hạ Diệu Diệu lau tóc ngồi xuống bên cạnh bàn trang điểm, kinh ngạc hồ lên khi nhìn thấy đồ dùng bày đầy trên bàn, không chú ý rằng phòng tắm mình vừa tắm xong lại để cho một chàng2traị dùng có cảm giác ái muội thế nào.

Mới đầu, Hà An cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, một gian phòng tắm mà thôi, hướng hồ chỗ Hạ Diệu Diệu từng dùng rất sạch sẽ, tuy có vài hạt nước chảy ra, đồ dùng tắm rửa cũng đã bị tráo đổi vị trí, nhưng như vậy cũng không sao cả.

Nhưng luồng hơi thở của Hạ Diệu Diệu giống như luồng khí nóng chưa tan đi hết, hòa trộn với sự ái muội xao động khiêu khích trái tim Hà An đập loạn nhịp hơn.

Dường như anh có thể nhìn thấy Hạ Diệu Diệu đang ở trong phòng tắm bên cạnh đi tới đi lui, đôi chân thon dài giơ ra bên ngoài bồn tắm cười vui vẻ, cánh tay đặt lên từng tắc da thịt trên người như không để ý đến

điều gì, và cả thái độ cố tỏ vẻ lạnh lùng của cô trước kia, đáng vẻ cô sợ hãi kéo vạt áo anh hôm nay, cả sự thỏa mãn của cô khi ngâm nga ngồi trên giường, và cả nước tắm anh xả cho cô còn được chính tay anh cho thêm tinh dầu vào.

Cô ở bên trong, thân hình nhỏ bé nồn nà không một mảnh vải.

Hà An càng nghĩ càng thấy nôn nóng, một số cảm xúc không dễ bị khơi dậy chỉ nhờ vào cảm giác tưởng tượng mà khiến anh ngẩng đầu lên. Hà An không thích những chuyện vượt ngoài tầm khống chế, sắc mặt anh càng lúc càng lạnh đi, anh chỉ dội nước qua loa rồi mặc áo ngủ đi ra ngoài.

Nhờ vào khả năng hiệu triệu mạnh mẽ của điều hòa, Hạ Diệu Diệu đã chui vào trong chăn đệm mềm mại, thoải mái ngâm nga, cơ thể tỏa ra hương thơm thanh mát. Hà An nhìn cảnh đó, cố gắng kiềm chế bản thân mới không xông lên.

“Anh ra rồi à.” Hạ Diệu Diệu nghiêng đầu vô tư nhìn anh.

Hà An không thèm nhìn cô, cầm chăn gối đi ra phòng khách ngủ.

Hạ Diệu Diệu vui vẻ lăn lộn hưởng thụ chăn đệm mềm mại vừa phải, không để ý đôi chân trần hở ra một nửa của mình có khả năng sát thương lớn thế nào trong không gian kín mít đó...

Bỗng nhiên đèn phòng ngủ tối lại, bầu không khí trong phòng ngủ lập tức trở nên dịu dàng ấm áp lại một nỗi buồn ngủ. Một lát sau Hạ Diệu Diệu rón rén thò đầu ra nhìn phòng tắm rồi lại ngó phòng khách, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác thất bại nặng nề, tiếp theo đó là cảm giác không cam tâm, còn có chút khó xử và ầm ức vì thấy bản thân mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Khi bước vào phòng Hạ Diệu Diệu đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đối phó với một số yêu cầu vô lý của Hà An. Thậm chí còn đã nghĩ xong xuôi,

nếu thực sự không được thì chỉ cần không làm đến bước cuối cùng là được, nhưng trong tình huống này Hà An lại...

Hạ Diệu Diệu xoay người, không bị bạn trai chạm vào có một chút mất tự tin, Hà An không thích cô sao? Cô và anh yêu nhau đã gần một năm rồi, những chuyện nên biết không nên biết đều đã biết hết, bình thường cũng hôn nhau nhiều lần rồi, nhưng bây giờ anh như vậy là sao chứ? Thấy cô không có đủ sức hấp dẫn, còn chưa đủ sức hút của phụ nữ hay sao?

Hạ Diệu Diệu liếc nhìn lại bản thân, tuy hành vi có hơi ấy một chút, nhưng cô tự nhận thấy dáng người mình cũng tạm, ít ra thì... ít ra thì cũng không kém hơn cô gái chỉ có cái mặt đẹp như Khổng Đồng Đồng. Hạ Diệu Diệu tức giận quay đầu sang, tâm trạng đang rất tốt đẹp đã bắt đầu thấy bức dọc vì Hà An không biết điều, hơn nữa còn có xu thế không ngủ được đâm đầu vào trong chăn. Có ai lại không biết tình huống đó là an toàn nhất cho cô, những suy nghĩ của nam nữ khi yêu đôi khi đều hay có những lúc muốn tự đâm đầu vào chỗ chết như vậy. Hạ Diệu Diệu càng nghĩ càng thấy giận, dù là một người chưa bao giờ tự để bản thân mình phải ảm ức. Cô bỗng vén chăn ra, đi chân trần đến bên cạnh Hà An.

Hà An bỗng mở mắt ra, dù ánh đèn mờ mờ anh vẫn nhìn rõ được người đang đứng trước mặt mình. Hạ Diệu Diệu đang xoa tóc ra, mặc bộ đồ tắm cùng loại anh đang mặc, ảm ức nhìn anh chăm chăm, nhưng đôi chân lại đá vào sô pha không hề khách sáo: “Đứng dậy!” Hà An hít một hơi thật sâu, ngồi dậy: “Không ngủ được à?” Anh ngủ được à? Hạ Diệu Diệu cứ nhìn anh như vậy. Hà An yên lặng một lúc rồi trấn tĩnh kéo tay cô: “Đi ngủ đi.”

Hạ Diệu Diệu nghe vậy bỗng hất tay anh ra, bây giờ có rất rất không thoải mái! Không thoải mái nên bắt đầu nổi nóng với Hà An xưa nay vẫn rất nghe lời: “Anh có phải là đàn ông không hả?” Sao anh có thể đối với em như vậy? Sao anh lại coi em như không khí thế? Sao anh lại không thích em chứ! Càng nghĩ Hạ Diệu Diệu càng thấy ảm ức, đôi mắt đã lấp lánh ánh lệ, cô thấy tủi thân vô cùng! Thà cô chết quách đi cho xong! Hà An bỗng

xoay người Hạ Diệu Diệu ngồi lên số pha, nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt như thiêu đốt như thể muốn nuốt gọn cô: “Diệu Diệu em đừng có hối hận...”

Hạ Diệu Diệu chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, chưa kịp hoàn hồn lại.

Hà An bá đạo cúi xuống hôn cô... “Ừm...” Áo ngủ dường như không hề che đậy bị công thành đoạt đất. Trên bàn trà, một chiếc lá cây văn trúc mảnh dễ khẽ rơi xuống, chao liệng rồi rơi vào trong ly cà phê nóng bốc hơi nghi ngút. Bỗng nhiên một trận dao động kịch liệt, cành lá xanh biếc nhuốm màu xám tro không chịu đựng được lắc lư. Chết lỏng màu xám đang chảy vào lá cây mềm mại, chiếc lá nhỏ điên cuồng gãy giữa, cuối cùng vẫn bị một cơn sóng mạnh mẽ không dễ phản kháng đánh bại, dần dần chìm xuống, chìm vào những gợn sóng dưới biển sâu đang không ngừng dao động. Hạ Diệu Diệu thực sự rất muốn xé nát Hà An!

Xé nát anh!

Bóp chết anh!

Giết chết anh!

Đá chết anh!

Giữa đêm khuya vắng, gió mát phất phơ, sự nhiệt tình của Hà An vẫn không hề giảm đi, khoan khoái vừa đủ, còn đẹp đẽ hơn so với tưởng tượng, còn khiến anh khó lòng khống chế được lòng tham mà càng muốn đắm chìm vào trong đó hơn bất kỳ lần rung động nào.

Trong lòng Hạ Diệu Diệu đã thấy hối hận, hối hận vì hành động lúc trước. Chuyện xảy ra hoàn toàn khác so với cảnh tượng nam sinh dụ dỗ như cô tưởng tượng. Hạ Diệu Diệu gặp sự cố không đáng có rất muốn nói lại

những lời cô đã nói cho Hạ Tiểu Ngư nghe hôm nay lại cho bản thân một trăm lần...

“Em mệt rồi...”

“Chỉ một lát thôi...”

Mười lăm phút sau.

“Em mệt thật rồi... Hà An mẹ kiếp anh có nghe thấy không hả, em mệt rồi...” Nhưng chỉ là kêu lên yếu ớt. “Một lát...” Giọng nói trầm thấp khàn khàn tràn ngập sự mê hoặc, nhưng về tổng thể chỉ có bốn chữ “nói dối thiện chí”. Nửa tiếng sau. “Em mệt lắm rồi thật đấy...” “Sắp xong rồi...” Một tiếng sau.

“Hà An... sao anh không đi chết đi hả...”

Sáng hôm sau khi trời tờ mờ sáng, Hạ Diệu Diệu khẽ cử động phần hông, kỳ lạ thật? Sao chỉ thấy hơi hơi đau nhĩ? Không hề đến mức mệt mỏi rã rời như trong truyền thuyết cũng không đến mức xương cốt vỡ vụn như trong tưởng tượng nhưng sau khi đã biết mùi lại tham lam chỉ muốn thêm một lần nữa.

Í? Chẳng lẽ tối qua cô nằm mơ sao? Vậy thì tốt quá!

Nhưng khi nhìn thấy Hà An với tướng ngủ khó coi bên cạnh, Hạ Diệu Diệu chỉ muốn chọc mù hai mắt mình, sao cô lại cảm thấy anh dịu dàng tao nhã, thanh tâm quả dục, dễ khống chế cơ chứ!

Hà An thấy cô tỉnh dậy, cơ thể rắn chắc quay sang, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc không hề thay đổi. “Cút!” Hạ Diệu Diệu đặt ngón tay lên trán anh, ánh mắt lạnh lùng cao ngạo: “Cút xuống dưới!” Đó gọi là làm bộ làm tịch, dù sao thì người háo sắc thực sự cũng không phải là cô! Bị người ta

nắm mùi rồi, dây điều đương nhiên đang nằm trong tay mình, muốn được tác thành thì phải xem tâm trạng cô thế nào đã.

Đa số con gái đều suy nghĩ như vậy, thực ra muốn biết có đúng hay không thì phải hỏi con trai mới biết được.

Lần đầu tiên Hà đại tổng tài bị mắng bằng chữ đó, anh hơi nhú mày lại, thấy rất không thích ứng, nhưng vì tình cảnh lúc này khác, lại được thốt ra từ miệng Hạ Diệu Diệu, nên bị anh hiểu ra thành ý tứ chọc cười ái muội, khiến anh thấy khoan khoái trong lòng nhưng không hề thể hiện ra ngoài mặt, lạnh lùng dị thường: “Đừng loạn nữa...” Loạn cái đầu anh ấy! “Hà An! Đừng cản em...”

“Hà An! Anh đi chết đi đi chết đi đi chết đi!”

“Ừm... An An...”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Không Tám Chuyện

 Hạ Diệu Diệu thấy vậy lại có cảm giác ngại ngùng. Cô ngồi dậy, mềm mại như cục bông dựa vào ngực anh: “Em đói rồi...” Hà An ôm lấy eo cô, giọng nói dịu dàng cưng chiều: “Mặc quần áo vào rồi đi ăn, khách sạn cung cấp bữa sáng miễn phí.” Hả, có người giặt quần áo cho cô rồi à? Khách sạn này chu đáo thật đấy. Nghe nói có thể mang theo các loại đồ dùng một lần, vì đã bao gồm trong tiền phòng rồi. Hạ Diệu Diệu liếc mắt, trưng cầu ý kiến Hà An rằng đó không tính là trộm cướp, sau đó cô mới cho hết bao cao su, kem đánh răng, xà phòng thơm, đồ dùng tắm vào túi mình.

Hà An nhìn cô hăng hái như vậy, cuối cùng không nói gì cả.

Oa! Đây là bữa sáng ư, buffet tự phục vụ phong phú quá, còn có rất nhiều hải sản và món ăn tinh tế nữa, ba loại đồ ăn Trung Tây Phi không lặp lại, hoàn toàn không hề có dấu vết đối phó qua loa, đúng là khách sạn có lương tâm mà. “Món cuộn tơ vàng này ngon quá, thì ra cuộn tơ vàng có mùi vị như thế này!” Chính tổng hơn bất cứ món điểm tâm nào cô từng thấy. “Đây là bào ngư à?” Nếm thử một miếng, không ngon, tươi quá, bỏ đi vậy. “Món bánh ngọt táo này có vẻ rất ngon.” Cô lấy hai chiếc. “Còn có cà phê phin à?” Lấy một cốc, nhất định phải lấy một cốc. “Đắng quá, cho anh này, uống được đắng mới là kẻ trên người khác.”

“Oa...” Nhưng mà: “Đây là cái gì thế?”

“Pudding.”

Pudding mà làm thành như vậy sao? Pudding, vài thêm định, ngụ ý đã không hay, không ngon, không ngon.

“Sao họ có thể làm được món cà tím bình thường thành ngon thế này được nhỉ.” Lấy một chút. “Bác ơi, cháu có thể nếm thử món thịt xiên nướng này không... cái này cũng là miễn phí đúng không...” Ngon quá, ngon quá, lấy hai xiên vậy. Cuối cùng, trước mặt Hạ Diệu Diệu đầy ắp đồ ăn.

Trước mặt Hà An chỉ có một cốc cà phê và một quả trứng chiên.

“Sao anh chỉ ăn có một chút thế này?”

“Em đi lấy cho anh cốc sữa bò.” Trước mặt mỗi người lại có thêm một cốc sữa chua. Hạ Diệu Diệu đang ăn rất vui vẻ, một đoàn hơn mười người, trông có vẻ là nhân viên phục vụ rất ra dáng bỗng nhiên dừng lại trước mặt hai người, người đứng đầu chỉnh lại cà vạt rồi lễ phép cúi đầu với họ: “Thưa anh, không biết đồ ăn sáng nay có hợp khẩu vị anh không.” Phòng tổng thống trên tầng cao nhất có bữa sáng chất lượng đặc biệt: “Nếu anh cần gì chúng tôi sẵn sàng phục vụ anh.” Hạ Diệu Diệu kinh ngạc vội vàng nuốt thức ăn đang nhai xuống, nhanh chóng nói: “Không cần đâu, không cần đâu, tốt lắm, tất cả đều rất ngon.” Vị quản lý mỉm cười nhìn cô gái: “Có thể khiến cô hài lòng là vinh hạnh của khách sạn chúng tôi. Nếu cô có yêu cầu gì thì nhất định không được khách sáo đâu ạ.” “Không khách sáo, không khách sáo, thế này là tốt lắm rồi, tốt lắm rồi.”

“Hai người cần gì có thể gọi chúng tôi bất cứ lúc nào.” Người đó vẫn không nở đi, nhưng dựa vào kinh nghiệm của anh ta cũng không nhìn ra được đôi tình nhân trẻ này là nhân vật thể nào.

Hạ Diệu Diệu nhìn đám người đó đi liền cảm thán cắn một miếng bánh cuộn nhân thịt nhiều sốt: “Phục vụ chu đáo thật, không hổ là khách sạn cao cấp. Nhưng mà, ở đây không nhiều khách lắm, anh nói xem có phải là vì ở đây ít khách nên họ mới lấy lòng khách như vậy không.”

“Họ tốt bụng như vậy, em có nên nhắc nhở họ là ở cổng khách sạn mà không đặt mào chiêu tài là không dễ phát tài không nhỉ.” Nhà cổ nghèo như vậy mà cô còn đặt một chú mào chiêu tài ở cửa hàng cho ba cô nữa, dù sao thì có thờ có thiêng có kiêng có lành mà.

Hà An trả lời bằng cách đưa cho cô một xiên thịt, bảo cô ngậm miệng lại.

Hạ Diệu Diệu liếc nhìn anh một cái, ra vẻ đạo mạo đã lộ bản chất, còn giả bộ vùi vùi cái gì chứ, người tối qua gấp gáp nóng vội là ai, vừa mới xuống giường đã giả bộ đang hoảng cho ai xem chứ. Hạ Diệu Diệu hí mắt lại, nhưng mà đúng là thịt ngon thật. Hạ Diệu Diệu cơm no rượu say rồi vui vẻ chạy tung tăng trên phố lớn hét như chỗ không người: “Hà An, em yêu anh!” “...” Dưới ánh mặt trời, giữa những bóng cây, cô như một bức tranh phác họa vĩnh viễn không phai màu, lưu lại dấu ấn trong tim anh.

“A...”

Hà An vội vàng chạy đến: “Sao thế?”

“Không sao.” Run chân thôi mà.

“Ái chà! Cậu còn biết đường về cơ à! Người đẹp trong lòng, không xin nghỉ mà ngủ đến mười một mười hai giờ.” Vương Phong Long túm lấy Hà An, cười xấu xa: “Nói, tối qua đi đâu, có phải là vô cùng vui vẻ không?” Anh ta còn phải đẩy xe về giúp Hà An nữa.

Hà An cầm tay anh ta, thần sắc không đổi: “Mang đồ ăn sáng về cho các cậu đây.” Hạ Diệu Diệu bảo anh mang về, nói là để cải thiện quan hệ với các bạn cùng phòng. Vương Phong Long nhìn đáng vẻ Hà An, nhất thời không chắc là anh ta có suy nghĩ linh tinh không nữa. “Đồ ăn sáng kìa!” Tiền Quân bỗng nhảy từ trên giường xuống, cơn buồn ngủ đã bay biến đi mất: “Hà An, cậu xấu xa đấy, chuốc say tui thôi, chỉ vì tối qua thôi đúng không.” “Mẹ kiếp! Chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện cậu uống

nhieu hả?” Nghĩ đến chuyện tối qua phải lợi hai người họ về thôi đã thấy mất mặt rồi! “Thế là cậu không hiểu rồi, uống quá chén cũng chỉ là cái có thôi, chắc chắn là Hà An lên cơn thú tính sau cơn say rồi.” Lý Hưng Hoa thò đầu ra khỏi giường, mắt mũi vẫn còn mơ màng, giơ tay lấy một cốc sữa đậu nành: “Chúc mừng cậu thoát kiếp độc thân, để ăn mừng làm thêm hai cái bánh bao nữa đi.” “Ăn nhiều thế! Tư tưởng xấu xa, Hà An nhà chúng ta là loại người đó sao.” “Đều là anh em với nhau đừng vờ vĩnh nữa đi, ăn bánh bao, cạn, tôi làm một cái đã, các cậu cứ tự nhiên.”

Khổng Đồng Đồng, Trương Tấn Xảo, Chu Tử Ngọc đã đánh răng rửa mặt xong từ sớm, bắt đầu học bài ở bàn học của mình. Thấy Hạ Diệu Diệu đẩy cửa phòng bước vào, ba người sáu con mắt đồng loạt nhìn về phía cô. Hạ Diệu Diệu ngượng ngùng mỉm cười, nhắc đồ ăn sáng trong tay mình lên: “Ăn bánh mìn thôi đi, tớ mời.” “Mời ăn bánh bao một lần thì cậu sẽ chết à.”

Chút chuyện con con của Hạ Diệu Diệu ở Đại học Thu Môn rộng lớn chỉ giống như cơn gió thu lướt qua con đường cái, không để lại bất cứ dấu vết gì. Có đôi khi nghĩ lại Hạ Diệu Diệu còn thấy mất mát, dù sao cô cũng là lớp trưởng, đường đường là lãnh đạo khoa Văn học Trung Quốc, cho dù tướng mạo cũng bình thường thôi, nhưng cũng không đến mức không có chút giá trị tám chuyện gì chứ. “Diệu Diệu, cậu xem giúp tớ xem câu này dùng từ có đúng không, sao tớ cứ thấy nghe không thuận lắm nhỉ.” “Có nghe thấy gì không hả, Ôn Ngốc Nghếch khoa Nghệ thuật đang theo đuổi Phương Thâm khoa Tài chính đấy.” “Sao lại thế được? Sao cô ta lại tự tin như vậy được chứ?”

“Có gì mà không thể, có người tôi qua tận mắt chứng kiến cô ta lén tặng quà sinh nhật cho Phương Thâm đấy, nhưng Phương Thâm không nhận.” “Tôi đã nói rồi mà.” Thở phào nhẹ nhõm: “Sao Phương Thâm lại đi thích loại con gái không có đầu óc như cô ta được chứ?”

Hôm qua là sinh nhật lần thứ hai mươi một của Phương Thâm, nghe nói một nửa nữ sinh trong trường đều tặng quà cho anh ta, nhưng đều kiên quyết không chịu thừa nhận là mình tặng quà.

“Với IQ như của Ôn Mạt Ly đó sao Phương Thâm để ý đến cô ta được, đừng có tự chuốc nhục vào thân chứ.”

“Cây mình xinh đẹp nên tưởng rằng có thể hạ gục được nam thần của chúng ta, cũng không tự nhìn lại xem nam thần của chúng ta là người như thế nào chứ, con gái không thể chỉ dựa vào khuôn mặt được.”

“Không phải chứ, tớ thấy Ôn Mạt Ly rất tốt mà, ngoài thành tích học tập ra, môn chuyên ngành năm nào cũng dẫn đầu, hơn nữa cũng rất xinh đẹp, dáng người cũng đẹp, tính cách cũng không tệ. Nếu như Phương Thâm thích cô ta thì cũng không có gì không tốt cả.” “Cậu thì hiểu cái gì hả, đương nhiên là nam thần của chúng ta phải thích kiểu nội hàm rồi, nội hàm ấy cậu hiểu không hả?”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy đàn em khóa dưới Ôn Mạt Ly rất có “nội hàm”, ngoại hình dễ thương, tính cách vừa thanh cao lại vừa ngọt ngào, hào sảng phóng khoáng, đáng yêu như chú thỏ con, cô nhìn thôi đã muốn nhéo cho mấy cái.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Rõ Đẹp

 Mỹ nhân bé nhỏ cũng ngây thơ như chính vẻ bề ngoài của cô nàng, bên lên rụt rè, miệng không ngớt nói cảm ơn.

Nhưng sự tích dấy động quần chúng nhất của Ôn mỹ nhân lại không phải là vẻ đẹp của cô nàng, mà là việc khoa Nghệ thuật của Đại học Thu Môn vì mình một mình cô mà hạ thấp điểm sàn đầu vào đại học.

Cô nàng có vẻ ngoài đồn tim bao chàng này, lại có chỉ số thông minh khiến người ta rớt kính, thi đại học chỉ đạt có 190 điểm. Mà quan trọng hơn, đó là số điểm đạt được khi cô nàng đã phát huy vượt bậc, bình thường chỉ đạt khoảng 100 điểm là cùng. Hạ Diệu Diệu không thể hiểu nổi, 2 sau khi cộng điểm của rất nhiều môn lại với nhau, tiểu cô nương này lại có thể đạt được một số điểm “đáng tự hào” đến vậy, chắc rằng viết bừa cũng có thể “nổi bật” được chẳng. Nhưng sau khi nhìn cô nàng múa, Hạ Diệu Diệu đã hiểu được rằng, tại sao những nghệ sĩ bậc thầy của Đại học Thu Môn lại không màng tới thanh danh trăm năm, để cô nàng thi đậu vào Thu Môn.

Vũ đạo của cô nàng quả thật quá đẹp, nó khiến cho một người không hiểu tí gì về nghệ thuật như Hạ Diệu Diệu, trong một lần giúp đỡ chuẩn bị trí sân khấu, cũng phải ngỡ ngàng thảng thốt khi nhìn cô ấy diễn tập.

Điều quý giá nhất trong nghệ thuật là khiến cho cả người không am hiểu gì về nó cũng có thể thưởng thức được. Để nói về sức truyền cảm trên sân khấu của Ôn Mạt Ly, chỉ cần tóm gọn trong bốn chữ “nhạc nào cũng nhảy”. Thế nên Hạ Diệu Diệu chủ động trở thành fan cuồng của Ôn cô nương. Tiếc rằng Hạ Diệu Diệu “bận rộn sự nghiệp”, không thì Ôn cô

nường lại có thêm một crazy fan cả ngày chỉ nghĩ xem làm thế nào để lượn vào xem biểu diễn không mất vé.

Nhưng bận rộn không cản trở Hạ Diệu Diệu yêu thích cô nàng. Trước đây, cứ mỗi khi rảnh rỗi, Hạ Diệu Diệu lại lấy tờ rơi in hình Ôn Mạt Ly ra ngắm nghía, nhân tiện mơ tưởng, không biết con mình sau này có đẹp được tới mức này hay không. “Ôn Mạt Ly chẳng khác gì một bình hoa di động!” Khổng Đồng Đồng bĩu môi, nói với Hạ Diệu Diệu: “Ghen ăn tức ở ấy mà, nếu Ôn Mạt Ly còn không cửa đổ được Phương Thâm, thì bọn họ chắc chẳng động được đến vạt áo của nam thần đâu.” Hạ Diệu Diệu đồng tình, nhưng: “Tại sao Phương Thâm không nhận quà của đàn em ôn nhi? Tại sao lại có người nhẫn tâm từ chối khuôn mặt đáng yêu của tiểu cô nương chứ, chỉ nghĩ đến thôi cũng đau lòng thay cho cô ấy rồi.

“Phương soái ca là ai, không một vạn thì cũng có đến chín nghìn các cô gái muốn làm bạn gái anh ấy. Nếu như chút cám dỗ này cũng không vượt qua nổi, thì anh ấy đã không phải là nam thần chúng ta rồi.” – Một “cây si” cho hay.

Cũng đúng, điều khiến Phương Thâm luôn ngồi vững trên ngai vàng “đệ nhất soái ca” Đại học Thu Môn, không phải là gia thế hay đầu óc vượt bậc, mà là nguyên tắc kỷ luật nghiêm ngặt, lòng tự trọng hà khắc của anh ta. Phong thái toát ra từ con người ấy không phải từ trang phục hàng hiệu, hay chiếc ô tô thể thao sang trọng, mà là phong cách ứng xử của anh ta.

Anh ta giữ mình trong sạch” đến mức có thể khiến đông đảo nữ sinh yêu một cách yên tâm, yêu một cách kiêu ngạo, yêu mà không sợ thất bại. Thật là ngượng, Hạ Diệu Diệu cũng ở trong hàng ngũ các “cây si” của anh ta. Bây giờ đột nhiên xuất hiện một đối thủ cạnh tranh như ôn mỹ nhân, khiến người ta không khỏi thấp thỏm bất an, chỉ sợ nam thần động lòng, tình nhân của đại quần chúng sẽ trở thành của riêng một người thì sau này biết sống sao cho hết quãng thời gian học đại học khô khan đây.

“Hy vọng nam thần đứng vững, ít nhất đợi chúng mình tốt nghiệp rồi hãy yêu đương. Ai dà! Suýt nữa quên mất một chuyện quan trọng” Khổng Đồng Đồng phấn khích nói: “Môn học cuối kỳ này của chúng mình sẽ học cùng với nam thần đây, nam thần, nam thần ời!”

Đôi mắt của Hạ Diệu Diệu sáng bừng lên: “Thật á!” Nam thần! Nam thần vạn tuế! Phương Thâm đẹp trai nhất dải ngân hà.

“Thật. Có điều...” Khổng Đồng Đồng liếc nhìn cô: “Cậu phấn khích gì chứ, cẩn thận không bị Hà An nhà cậu đá nhé.” Hạ Diệu Diệu khoát tay: “An á, ai thèm ghen tuông vớ vẩn kiểu này chứ?” Rõ ràng là chuyện không tưởng, anh ấy mà có thời gian, thì ghen với Du Văn Bác còn hơn: “Đàn em Ôn và Phương nam thần, tớ nên ủng hộ ai đây?” “Tớ cũng khó nghĩ quá, vừa không muốn đàn em ôn đau lòng, vừa không muốn mất nam thần...”

Cũng không nghĩ xem, có liên quan gì đến các cô! Nhưng tất cả mọi người đều không cảm thấy không liên quan đến mình, nhất cử nhất động của nữ thần, nam thần đều khiến trái tim mấy vạn sinh viên trường Thu Môn dậy sóng, cảm giác như không nói vài câu, thì đều không theo kịp thời đại Thu Môn.

“Cậu nghĩ anh Phương Thâm muốn tìm người như thế nào? Đẹp như Ôn mỹ nhân còn không lọt nổi vào mắt anh ấy, vậy anh ấy còn có thể thích ai được!” Hạ Diệu Diệu ngồi dưới điều hòa trong căng tin số 3, ăn bát mì bò Lan Châu mà Hà An vừa mua từ quầy bên cạnh, nhân tiện gấp nốt mấy miếng thịt từ bát Hà An sang bát mình, không quên căn nhắc vài câu: “Lần sau đừng mua ở quầy đó nữa, đắt lắm, cơm 5 hào, rau 6 tệ, tiết kiệm được những ba tệ rưỡi.” Ngon quá, thơm quá.

Trương Tấn Xảo và Khổng Đồng Đồng lúc đó cũng đang ngồi ăn ở bàn phía sau, đảo ngược mắt nhìn nhau. “Đàn em Ôn xinh đẹp như vậy, cho dù không thích thì cứ để bên cạnh đường mắt cũng tốt chứ sao, phải không

các cậu?” Cô đá nhẹ vào chân ghế phía sau. Trương Tấn Xảo ừ một tiếng cho qua.

“Hà An, anh bảo có đúng không?”

Bát mì của Hà An gần như chưa đụng đến, anh san một nửa cho Diệu Diệu: “...” Tiếp tục không nói gì.

Hạ Diệu Diệu bỗng cười tít mắt, nhìn bát mì nóng hôi hổi, rồi lại nhìn Hà An: “An An, anh nói xem Ôn Mạt Ly có xinh không?”

Hạ Diệu Diệu nghiêng đầu sang gặng hỏi: “Có xinh không nào?” thần sắc đầy uy hiếp. “... Không để ý” “Ôn tiểu cô nương ở khoa Nghệ thuật, nữ thần trong lòng nam sinh các anh!” Không để ý? Qua mắt ai đây?

“Chính là người múa mở màn hôm tổng kết hội thể thao.” “Hôm đấy anh đi đón em mà.”

Cũng đúng: “Nhưng trên mạng của trường toàn ảnh của cô ấy, cho dù anh không lên mạng, thì báo tuyên truyền của trường cũng có, đầy mạnh mẽ tử lệ nhập học đấy, anh chưa nhìn thấy bao giờ?”

Hà An thấy cô không chịu buông tha, liền cố gắng nghĩ ngợi, rồi miễn cưỡng nói: “...Cũng được” Hạ Diệu Diệu cười phá lên, nhưng vẫn tiếp tục truy cứu: “Yêu cầu của anh cũng cao quá đấy, cô ấy mà còn cũng được, thì các cô gái khác đúng là xúc phạm người nhìn, còn em chắc phải chui vào bụng mẹ đầu thai lại mất.” Lần này Hà An trả lời rất nhanh: “Em lại khác.”

Trương Tấn Xảo và Khổng Đồng Đồng nghe vậy, bất ngờ đưa mắt nhìn nhau cười tít, không ngờ Hà An thật thà như vậy, mà cũng biết tán gái ra phết.

Hạ Diệu Diệu ngượng ngừng bối rối, cúi đầu ăn thật nhanh. Hà An thấy vậy, bất giác lấy trong túi ra chiếc kẹp tóc vừa nhận được sáng nay,

chọn lựa vị trí thích hợp nhất, rồi cẩn thận tỉ mỉ giúp cô kẹp những sợi tóc tơ lại. Hạ Diệu Diệu lấy tay sờ lên đầu, rồi lập tức cúi gằm xuống, giấu đi khuôn mặt đỏ bừng thẹn thùng, ăn với tốc độ nữ tính hơn nhiều so với lúc này.

Ba cô gái cứ thế cười đùa rộn rã trên đường đi đến thư viện, Khổng Đồng Đồng vừa xô vào người Hạ Diệu Diệu vừa cười trêu chọc: “Ngọt đến chết đi được đúng hem?”

Rồi lại tiếp tục bắt chước điệu bộ của Hà An lặp lại thêm một lần nữa: “Em lại khác, hahaha, mau cho tớ xem xem, cậu có gì khác nào, có thiên phú trời ban, hay là giỏi chiều chuộng, mà khiến cho Hà An nhà cậu nói dối giữa ban ngày.”

“Cậu có phải là con gái không đấy, nói năng chẳng hàm súc chút nào.” “Tớ hàm súc nhiều hơn so với An An nhà cậu rồi, có đúng không hả Tân Xảo.”

Trương Tấn Xảo nở một nụ cười hết sức “hàm súc”, rồi gật đầu lia lịa.

“Haiz, sao cậu lại có thêm một cái kẹp tóc?”. Hạ Diệu Diệu không nhìn được cười phá lên như trẻ con, rồi hạ giọng nói: “Lúc này An An vừa kẹp cho tớ đấy, có đẹp không, tớ còn chưa được nhìn “Phấn! Đừng có diễn trò yêu đương ở đây nữa được không.” Trương Tấn Xảo nhận xét một cách cảm tính: “Không ngờ Hà An trông vậy mà có thể kiên trì đi chợ đêm chọn kẹp tóc cho bạn gái.”

Nụ cười trên môi Hạ Diệu Diệu càng rạng ngời hơn, chính cô cũng không ngờ tới. Khổng Đồng Đồng chỉ muốn đẩy cô vào vào thùng rác bên đường: “Thôi đi, hồn vía bay lên chín tầng mây rồi đúng không. Lúc này không biết ai lấy đàn em Ôn ra thử lòng người ta, rõ đều.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Mùa Màng Bội Thu

 Hạ Diệu Diệu vui vẻ đứng trước gương, hai tay vỗ đều quanh mặt, ngân nga một giai điệu không thành bài.

Sau khi cô đi, Thẩm Tuyết từ bên trong kênh kiệu đi ra, chọn lấy một chiếc bồn rửa mà Hạ Diệu Diệu không dùng, rồi lẩm bẩm vài tiếng: “Rõ đen.”

“Không được đâu, tối nay nhất định không được...”

“... Anh mau đi về đi, muộn lắm rồi, em phải lên phòng đây...”

“Được rồi, được rồi, lần sau mà, lần sau nhất định...” Cái đó... không nói ra được, tóm lại là: “Yêu anh nhất đấy, về đi...”

Hạ Diệu Diệu sắp cười thành tiếng mất: “Anh cứ đứng như vậy, lẽ nào em sẽ không lên sao!” Con người này hay quá đi, có ai làm mặt lạnh câu thời gian đóng cửa của ký túc xá2nữ như anh ấy không, tưởng rằng ký túc xá đóng cửa rồi thì cô nhất định sẽ đi cùng anh chắc.

Hạ Diệu Diệu đỏ mặt, kiên quyết quay đầu đi, dứt khoát nói: “Em lên đây! Anh cứ đứng đấy một mình nhé.” Cô phát hiện ra rằng, trong chuyện này, Hà An rất thận trọng và tế nhị, cho dù bị từ chối rất phũ phàng, nhưng anh cũng không có ý định tiếp tục đeo bám

Sau khi cô đi khuất ở ngã rẽ, Hà An bắt đầu từ từ đi theo cô, Hạ Diệu Diệu biết điều đó, cô bữu môi đảo ngược mắt, đúng là thói cũ không sửa.

“Diệu Diệu, cậu đang nghĩ gì đấy? Lấy nhầm vợ rồi này.” Trương Tân Xảo gõ bàn Diệu Diệu: “Cả ngày đều suy nghĩ vẫn vơ8đâu đâu, có người ăn cắp tiền của cậu rồi?” “Ai dám!” Hạ Diệu Diệu lập tức thốt lên, đối vợ cho bạn, nếu như đề cập chuyện ấy với Hà An thì có quá không hay không, dù sao hai người họ cũng chưa kết hôn, đồ của anh không phải là đồ của cô. Nhưng, xe đạp của Hà An cứ để đấy cũng phí, anh chẳng dùng đến mấy, trừ mỗi tối đón cô về, cùng lắm thì cô đi bộ về, dù sao thì hai ngày nay cô cũng nhờ Hạ An đi bộ về rồi, vốn dĩ cũng chẳng xa. Mua cho Hạ Vũ chiếc xe mới? Nghĩ đến đây, Hạ Diệu Diệu lập tức nằm bò ra bàn, tiền ời, tiền ời là tiền...tiền của cô... Hà An đi qua chỗ cô6ngồi, thấy dáng vẻ ỉu xiu của bạn gái, liền đứng im lạnh lùng nhìn cô. Cái nhìn ấy khiến Hạ Diệu Diệu lạnh cả sống lưng, lập tức phải lấy lại tinh thần, ngồi ngay dậy: “Không sao... ngại ngủ ý mà.” Vương Phong Long bỗng từ phía sau choàng lấy cổ Hà An: “Người anh em, tối nay bọn tôi đi làm vài xiên nướng, cậu có đi không?”

“Cứ quyết định thế nhé, 7 giờ, quán Tôm Hùm Đất.” Nói rồi, không quên cúi đầu trừu trọc Hạ Diệu Diệu: “Em dâu yên tâm, tuyệt đối không làm ảnh hưởng nhiệm vụ đón em về nhà.”

Hạ Diệu Diệu gật đầu một cách máy móc.

Thôi đi, xin anh đấy, đừng nhìn nữa, thảm hại quá. Anh quên mất bộ dạng tối qua của mình rồi sao. Nhân3cách phân liệt. “Hạ Diệu! Có người tìm!” Hạ Diệu Diệu đứng phắt dậy: “Ra ngay đây!” Vương Phong Long nhìn về phía cửa: “Du Văn Bác? Nhân tài nổi trội của khoa Tài chính Quốc tế. Không phải chứ, cậu ta đến tìm em dâu suốt, cậu cứ để vậy sao?” Hà An bỗng nhiên nhìn sang Vương Phong Long. Không thì sao! Cô ấy có thể nói về dây mơ rễ má giữa họ suốt mười quãng đường, lẽ nào anh vô duyên vô cớ giận dỗi giống như một bà vợ dữ dằn lắm điều mà cô hay hình dung sao!

Vương Phong Long buông cánh tay Hà An ra: “Tôi, tôi đi tìm Tiền Quân có việc. Đi trước đây.”

Buổi chiều sau khi tan học, Hạ Diệu Diệu nhanh chóng chạy đến chặn Hà An đang thu xếp sách vở lại: “Này...” Hạ Diệu Diệu bối rối không biết nên mở lời thế nào: “He he.” Nhưng bản tính ki bo kẹt sĩ của Hạ Diệu Diệu đã ăn sâu vào máu, biết rõ rằng có những yêu cầu có phần quá đáng, nhưng vẫn không thể không nói ra. Nhất là với những người càng gần gũi, lại càng táo tợn hơn. Thực ra điểm này chẳng có lợi tí nào đối với một người tốt như cô.

Hà An nhìn cô, khuôn mặt vẫn hết sức nghiêm túc: Du Văn Bác tìm em có việc gì? Nói vài chuyện vặt vãnh giữa anh trai cậu ta và người đàn bà đó, hay lại giới thiệu công việc gì chỉ cần đứng thôi cũng nhặt được tiền? Thật là vất vả cho cậu ta quá, có cần làm một mâm cảm tạ tấm lòng cậu ta không?

“Anh này...” Hạ Diệu Diệu gãi đầu, cô lại càng cảm thấy bối rối ngượng ngùng: “An An của em ơi...” Hà An không chịu nổi liền lườm cô một cái, trí thông minh dùng hết vào việc từ chối anh tối hôm qua rồi!

Hà An lấy chìa khóa xe ra: “Không cần trả, ở nhà còn có hai chiếc nữa, nhớ nhìn đèn đỏ, đi nhanh về nhanh!”

Hạ Diệu Diệu phấn khích nhảy cẫng lên, nếu không phải là cả lớp đang nhìn vào, thì chắc cô phải ôm chầm lấy anh mất: “Cảm ơn anh, Hà An, cảm ơn! Anh tốt quá đi! Anh chính là mặt trời của em, mặt trăng của em, các vì sao của em. Em thay mặt cho em trai em, em gái em, cả nhà em cảm ơn anh! Tối nay em mời anh đi ăn cơm nhé!” “Không cần, không ăn cơm trắng trộn đường trắng.” “Thêm trứng! Nhất định có thêm trứng!” Nếu cô ăn một mình, đến cả đường trắng cô cũng không nỡ cho, nhiều nhất là cho một ít tương. Có chút tiến bộ: “Mau đi đi, anh giúp em đi làm ở KFC.”

Ôi! Hà An, anh tốt quá! Em tình nguyện tự thắt cổ mình vì hôm nay đã nói anh nhân cách phân liệt!

“Mau đi đi! Nếu Hạ Diệu Diệu không định đạp xe đến trường Trung học Số Ba, thì anh không mang họ Hà. Hạ Diệu Diệu bước đi vài bước, quay vội đầu lại: “Nếu anh không muốn đi làm ở KFC,... thì có thể không... Hà An lạnh lùng: “Không sao.” Hà An! Em yêu anh! “Em dâu đi đâu mà vui vẻ thế! Cậu còn đi ăn xiên nướng không đấy. Này, đừng đi vội thế.”

Hà An vừa bước đi được vài bước, nhìn thấy một nữ sinh ngồi hàng đầu tiên nhìn theo hướng Hạ Diệu Diệu vừa chạy đi, rồi quay lại, đứng đó nhìn anh cười.

Hà An mặt lạnh lùng, đi lướt qua, chẳng thèm nhìn cô ta thêm lần nữa.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bị Lợn Gặm Mất Rồi

 Thực sự, cô cũng rất được lòng mọi người, sự an tĩnh nhẹ nhàng trong tính cách của cô đủ để bỏ xa Trương Tấn Xảo hàng trăm vũ trụ. Vương Niệm Tư khoác tay Thẩm Tuyết đi ra ngoài, đi được một đoạn khá xa rồi, mới vờ như bất chợt nghĩ ra, hỏi: “Cậu thấy Hà An thế nào?” “Hà An? Bạn trai của Hạ Diệu Diệu!” Thẩm Tuyết bậm môi tỏ vẻ buồn cười: “Nếu như không phải có cô bạn gái “nổi tiếng” thế, thì ai biết cậu ta là ai.” Tâm thường, rác rưởi! Vương Niệm Tư dịu dàng nói: “Không phải chứ, cậu không thấy cậu ấy thể hiện quá xuất sắc trong hội thể thao à?” “Chính là cậu ta!” Thẩm Tuyết nhìn sang bạn2mình một cách khó tin: “Sao cậu không nói Tuấn Ích Diệu càng xuất sắc hơn! Nhưng, sao cậu lại chú ý đến cậu ta? Cậu ta và Hạ Diệu Diệu tuyệt đối phù hợp, chàng khờ và cô ngốc không thể hợp hơn.” Bạn ơi, tốt nhất đến nhìn cũng đừng nhìn anh ta lần nào cả!

Thẩm Tuyết vừa nghĩ vừa lo lắng nhìn Niệm Tư: “Cậu đừng nói với tớ là vừa nãy cậu đang nhìn cậu ta đấy nhé!” Nét mặt Vương Niệm Tư không hề thay đổi, mà lại càng dịu dàng hơn: “Không được sao? Tớ chỉ hỏi vậy thôi.” Tất nhiên là không được, hỏi cũng đừng hỏi, Hà An là cái thá gì, nghèo nàn, không có tí gu nào, bình thường, nói trắng ra8là chẳng đáng một xu. Loại người như anh ta làm sao có thể lọt vào mắt của Niệm Tư, đừng có làm bẩn mắt của bạn tôi.

Thẩm Tuyết vội nhìn sang đám bạn học nam đang chơi thể thao đầy nhiệt huyết trên sân vận động: “Cậu nhìn thấy chưa, tùy tiện chọn một người trong số họ cũng tốt hơn cậu ta. Con trai cả trường tùy cậu chọn, chỉ có cậu ta là không được. Có thể thích được loại nữ sinh như Hạ Diệu Diệu,

cậu còn mong cậu ta tốt đến đâu, nhất định là ăn uống nhồm nhoàm, tự cao tự đắc, đã không có tài cán gì, lại còn ngờ nghệch hết thuốc chữa. Cậu đừng có nói với tớ là cậu có ý với loại con trai như vậy nhé.”

“Tớ chỉ thấy cậu ấy rất khác với những chàng trai khác.” Vương Niệm Tư không thừa nhận, cũng không phủ nhận: “Sao cậu nói nhiều thế nhỉ.” Thẩm Tuyết phát điên lên mất: “Cậu ta có gì khác!” Quả thật, cô ta không thể tin được vào đôi mắt của bạn mình!

Vương Niệm Tư là ai chứ? Thành tích tốt, gia thế tốt, tính cách tốt, muốn tìm bạn trai thế nào chẳng được. Đại học Thu Môn danh tiếng thế này, cũng chẳng có mấy người dám theo đuổi cô ấy, Hà An, cậu ta là cái thá gì! Đúng là các hội muốn ăn thịt thiên nga!

“Đừng nói với tớ là cậu muốn quyết đấu với thể loại như Hạ Diệu Diệu đấy nhé.”³ Vương Niệm Tư cười bí hiểm: “Cậu nghĩ gì thế.” Nhưng ngay sau đó lại ngậm miệng lên tiếng: “Hạ Diệu Diệu cũng không tồi.”

Thẩm Tuyết bị câu nói của bạn làm cho sốc đến mức không biết nên nói gì: “Cậu, không phải cậu thích Hà An rồi đấy chứ? Có phải cậu bị ám đầu rồi không? Đi, đi mau, tớ dẫn cậu đến bệnh viện tiêm vài mũi.” Nói rồi, cô ta kéo mạnh tay bạn mình đi. Vương Niệm Tư không nhin nổi cười: “Được rồi, được rồi, đừng đùa nữa, biết ngay mà, tớ mới chỉ hỏi một câu, nhìn cậu lo lắng kìa.” Tớ không lo lắng sao được! “Còn không phải tớ quan tâm đến cậu sao! Tớ suýt bị cậu dọa cho sợ chết⁵ khiếp rồi đây này! Bác trai mà biết cậu nói một thằng con trai như vậy là tuyệt vời, thì chắc phải đau lòng lắm, cả anh Dịch cũng sẽ buồn lắm đấy. Cậu với thể loại như Hà An thì đúng là bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu, rau rở ngon mà bị lợn gặm, có biết không! Cậu đừng nghĩ đến nữa.”

“Khoa trương thế sao?” “Tất nhiên rồi, còn khoa trương gấp nghìn lần những gì tớ nói!”

Vương Niệm Tư cười trêu cô ta: “Yên tâm đi, mớ rau tươi ngon như tớ làm sao có thể để lợn gặm được, cậu nói có phải không?”

“Thật chứ?”

“Thật.”

Thẩm Tuyết thở phào nhẹ nhõm, rồi lập tức không nhìn được, nói đùa: “Có điều, Niệm Niệm à, cậu mà thích cậu ta thật, chắc cậu ta phải cảm động rơi nước mắt, quỳ xuống mà tạ ơn!” Cơ hội một bước lên tiến, có gã đàn ông nào vượt qua được cám dỗ ấy, hơn nữa, lại tặng kèm một đại mỹ nhân dịu dàng đáng yêu như Niệm Niệm, có điều, cậu ta đừng có mơ tưởng, bởi vì cậu ta không xứng đáng. Vương Niệm Tư không phản bác lại, nhưng cô cảm thấy, không phải vậy, cậu ấy, có lẽ không phải là người như vậy... Cái cảm giác ấy, không diễn đạt nổi.

Cửa hàng KFC quy mô không lớn trên quảng trường Thanh Niên kiểm soát nhân viên không quá nghiêm ngặt. Hơn nữa, Hạ Diệu Diệu đã tính toán kỹ càng từ trước, cô để bạn trai mình đến đây tập huấn rồi, báo cáo sức khỏe lại càng không thể thiếu.

Nơi có thể tuyển dụng kiểu như Hạ Diệu Diệu, thì cũng nhắm một mắt mở một mắt cho qua việc Hà An đến làm thay cho bạn gái. Hơn nữa, buổi tối mùa hè từ 8 giờ đến 10 giờ là giờ cao điểm, chỉ cần không xin nghỉ, tìm một người thao tác nhanh nhẹn thay thế cũng chẳng sao.

“Một combo trẻ con A.” “Mẹ ơi, con không ăn combo, không ăn combo, con muốn ăn khoai tây chiên.”

“Combo A có khoai tây chiên.”

“Không đâu, con muốn ăn khoai tây chiên!” Được thôi: “Xin lỗi, cho tôi một phần khoai tây chiên cỡ vừa và một cốc nước cam.”

“Con muốn đồ chơi, con muốn Thomas! Mẹ ơi mua Thomas cho con.”

Mẹ đưa bé nén giận: “Rốt cuộc thì con muốn gì?”

“Kem dâu, con muốn ăn kem dâu.”

“Giúp tôi lấy một xuất khoai tây rán cỡ vừa và một cốc kem dâu.”
“Còn Thomas nữa, Thomas của con.”

Bà mẹ cười: “Xin lỗi, vẫn lấy một combo trẻ con loại A.”

“Con không ăn combo, con muốn Thomas, con muốn kem dâu.”

“Combo trẻ con có kem dâu và Thomas! Con im miệng ngay! Xin lỗi, cho tôi một combo trẻ em loại A.”

Hà An ấn nút xác nhận.

Bà mẹ: Lúc này cô ta nói nhiều thế, anh vẫn giữ nguyên combo ban đầu? “Combo buổi tối có gì?”

“Combo cơm thịt hầm tối bây giờ có gì?”

“Cơm đùi gà thì sao?”

“Cậu nói gì đi chứ! Tôi không nhìn thấy chữ viết bên trên, cậu có muốn bị kiện không?” Nữ phục vụ quỳ bên cạnh ngại ngùng mở lời: “Thưa bà, anh ấy đã chỉ vào danh sách trước mặt bà từ này đến giờ.”

Hà An không nhập sai menu bao giờ, nhưng nhược điểm duy nhất là lạnh lùng không nhiệt tình, thân hình cao to mặc bộ đồng phục nhân viên đứng đó, tuyệt đối không có chút hiệu ứng trai đẹp nào, ngược lại, bộ mặt không cười có chút dọa người. Nếu chẳng may anh mất bình tĩnh trợn mắt lên, thì tất cả nhân viên ở đây đều tin chắc rằng, các bạn nhỏ sẽ lập tức im bật, thậm chí cho gì ăn nấy. Nếu không phải Hạ Diệu Diệu vài tháng mới

đem bạn trai đến đuổi khách một lần, thì quản lý đã đuổi cô sớm rồi. Hà An chẳng cảm thấy gì cả, anh đưa tay lên xem giờ, đoán rằng Diệu Diệu cũng sắp đến nơi rồi. “Đồng hồ của cậu là hãng nào đấy? Cách ra phết.” Quản lý thấy cũng ít việc rồi, lại gần bắt đầu khoe khoang.

“Chiếc này là vợ tôi đi công tác châu u mua về đấy, rẻ bèo, chỉ có mười nghìn Euro, trong nước mua cũng chỉ một trăm nghìn, dùng tạm. Cái của cậu thì sao?”

“Cậu còn trẻ mà ít nói quá cũng không tốt, về sau làm sao có chỗ đứng trong xã hội. Cậu nhìn bạn gái cậu mà xem, mở mồm là không ngậm lại được, lại nhanh nhẹn tốt tính, nói cười giòn tan.”

“IWC.”

Hở! Nhãn hiệu đồng hồ, có điều không quen lắm, nhãn hiệu này còn khá mờ nhạt, “Mua bao nhiêu tiền, nhìn có vẻ không tồi, mấy nữa tôi cũng đổi một cái đeo xem sao.” “Sáu trăm nghìn... đô la Mỹ” “...” Người quản lý nhìn anh với ánh mắt mà ai cũng hiểu, thảo nào Hạ Diệu Diệu cứ dặn dò anh đừng có nói năng gì nhiều! Anh tốt nhất cả đời đừng nói thêm gì nữa! Để khỏi bị đánh chết vì chém gió quá đà.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Kgs

 “Mua xe cũ?” Ai lại nỡ lòng bán nó. Hạ Diệu Diệu khoát khoát tay, trước mặt em trai em gái vẫn phải ra dáng lắm: “Anh An của hai đứa cho mượn đi hai năm, nhớ cảm ơn anh ấy, đừng làm hỏng nhé.” “Cảm ơn anh An.” Hạ Diệu Diệu gõ nhẹ vào trán em gái: “Đồ dẻo mỏ.” “Mau đi về đi, không muốn mất.” Hạ Diệu Diệu đưa chìa khóa xe cho Hạ Vũ.

“Chị về bằng cách nào?”

“Xe bus, đừng lo, anh ấy ra bến xe bus đón chị. Hai ngày nay... có thấy động tĩnh gì không...” Hạ Vũ lắc đầu, lên xe: “Tốt lắm, chị yên tâm, nếu như không xong, chúng em sẽ đến đồn công an, xem ra bọn chúng cũng không dám làm to chuyện.” Hạ Tiểu Ngư cúi gằm mặt.

“Thế thì tốt, 2 đề mắt đến em nó.” “Biết rồi ạ, chị mau về đi, Tiểu Ngư, còn không lên xe.” Vừa định đi, liền quay lại nhìn chị gái: “Thay em cảm ơn anh An.”

“Đi đi, đi đi.”

Hạ Diệu Diệu không có thì giờ nhùng nhằng, vội vàng lên chuyển xe bus cuối cùng đi về. Nhưng cho dù gấp gáp thế nào, cô cũng không thể nào vượt qua nửa vòng thành phố trong nửa tiếng đồng hồ. Hạ Diệu Diệu ngồi bóp cổ tay trên chiếc ghế nghỉ của quảng trường Thanh Niên. Xung quanh ngoài những ngọn đèn chiếu sáng ra, dòng người sớm đã tản đi hết, phía bên kia đường, ngoài những cửa hàng phục vụ 24h ra, thì đều đã đóng cửa, yên tĩnh đến mức khiến người ta thấy khó chịu.

Hạ Diệu Diệu không ngớt phàn nàn với An An nhà cô: “Sớm biết thế này em đã bắt xe đến đó rồi, nhưng bắt xe thế nào cũng phải mất đến trăm tệ, lượt đi lượt về chắc em sạt nghiệp mất, không bắt vẫn hơn.” Hà An nhìn đồng hồ, ngồi cạnh cô không nói gì.

Hạ Diệu Diệu rất khó chịu: “Biết thế này thì thứ bảy em mới qua!” Như thế đã chẳng phải lỡ mất một ngày công hay sao. “Hôm nay anh làm có tốt không, có khiến quản lý tức giận không, có làm khách hàng khó chịu không?” “Có nhìn thấy vị phục vụ quý hóa trong ca bọn em không, rất hay ho đúng không, lần nào cũng thế, làm bộ móng sặc sỡ, mặc dù nhìn phô trương một chút, nhưng vui mắt.” “Có ai nhớ em không?” “... Không có.” Đáng ghét: “Mau đi, mua cho em cái bánh mì, em đói rồi.” Lúc này, trong lòng anh chắc phải vui chết đi được, cô dám cá trong đầu anh đang nghĩ cái gì. Còn ra vẻ như không có gì, cô tuyệt đối sẽ không đi, đừng có mơ.

Hạ Diệu Diệu bóc ra ăn luôn, không có ý định muốn đi.

Hà An lại nhìn đồng hồ. Nếu như không nhìn ra ý định thức cả đêm trong quán nét của cô, thì anh không xứng với một năm đã ở ở bên cạnh cô.

Nhưng anh dẫn cô đến quán net mới lạ, Hà An đứng dậy, kéo tay cô; “Đi thôi.”

“Không đâu, em không đi.”

Mười phút sau.

“Em muốn ở phòng giá 80 tệ một đêm! Phòng 80 tệ!” Phòng lần trước, cô nhìn phiếu thanh toán đã muốn chết rồi “Nhất định phải là 80, nếu không anh sẽ không xong với em đâu! Hà An, anh có tin em có chết cũng không chịu không.” Hà An đã chịu hết nổi, dắt cô vào một nhà nghỉ nhỏ.

Hạ Diệu Diệu vừa nãy còn đang không nói không rằng, giờ đã cười tươi như hoa với chú mèo chiêu tài trên quầy tiếp tân. Kinh doanh buôn bán

làm sao có thể không có mèo chiêu tài được chứ, thế này mới đúng chứ!

Nửa tiếng sau, Hạ Diệu Diệu cuốn khăn tắm từ nhà tắm đi ra, đã từng ở khách sạn hạng sao, giờ ở đây, đúng là có chút miễn cưỡng, nhưng tất cả đều không thành vấn đề: “Anh làm gì đấy, em còn chưa lau xong tóc đây.” Có gì mà vội chứ, thời gian một buổi tối còn dài mà!

Ai da, thần kinh à, ngạt chết cô mất.

Đừng. Hạ Diệu Diệu có chút thận trọng e dè, bị đẩy lên giường, dẫn đo day dứt, rồi đỏ mặt lên tiếng: “Không có cái đó.”

Hà An nhìn cô với ánh mắt nóng bỏng.

“Nhất định phải có.” Người mang thai lại không phải là anh! Nhìn cái gì mà nhìn! “Bỏ em ra! Không có thì không được đụng vào.” “Có rồi thì sinh.” Nói xong Hà An có chút thảng thốt.

“Mơ đi! Anh chẳng nghĩ cho em gì cả, anh chỉ nghĩ đến mình thôi, em mới bao nhiêu tuổi, em vẫn còn đang...”

Hà An đứng dậy, đi ra ngoài. Hạ Diệu Diệu cúi đầu đếm số, chưa đếm đến mười anh đã quay lại rồi: “Nhanh thế sao?”

“Dưới nhà có.”

Anh, anh, anh mua ngay dưới nhà, tiếp tân sau này sẽ nhìn cô thế nào đây: “Ôi, anh làm gì thế, từ từ thôi.”

Ngày hôm sau, Hạ Diệu Diệu vô cùng vui sướng, tinh thần hết sức sáng khoái, rửa mặt, cột cao tóc lên, vuốt ve quả cầu bông trên tóc: Ủ, đây buộc tóc đẹp hơn tóc, điểm 10.

Hà An chậm rãi sửa soạn cho mình, dưới mắt có chút quầng thâm mờ mờ.

“An An, đi thôi, là lá la, la lá la...”

Không phải Hà An làm không thành, mà là cả buổi tối động tác của anh đều rất nhẹ, cực kỳ nhẹ, bó tay, có lẽ anh mắc hội chứng sợ sệt như Tiền Quân nói. Anh còn chưa hả hê, cũng chẳng có mặt mũi nào. Hạ Diệu Diệu vô cùng đặc ý, Hà An quá dịu dàng, Hà An về phương diện này cũng bình thường thôi, Hà An cả buổi tối có một lần, cổ lảo đảo thêm lần nữa, Hà An quá bình thường, lần trước chắc mới lần đầu tiên. “Là lá la là lá la, la lá la.” Hà An liếc nhìn theo cô, chẳng thèm chấp với cô làm gì, anh còn có thời gian, lần sau anh sẽ khiến cô không cười nổi nữa.

“Wow! Ai mà oách thế này. Siêu xe đạp thể thao KGS Tier 3! Áo! Tiểu nam thần Tống Mai lớp 11 sáng sớm ra đã nhìn thấy ở nhà xe của trường một thứ ảo diệu thế này, sao không phấn khích cho được. Là một người yêu thích xe thể thao, cậu không dám nói mình biết hết các nhãn hiệu xe đạp, nhưng cũng dám nói là một nửa của chuyên gia, KGS chắc chắn là không nhầm!

Cậu chàng không kìm nén nổi sự phấn khích, cầm điện thoại lên ngắm chuẩn góc, nhưng lập tức lại đặt xuống, điện thoại hoàn toàn không thể chụp được sự bá đạo và đáng vẻ sang trọng của chiếc xe: “Anh Thái, cho em mượn cái máy ảnh của anh.” Không ngờ rằng hiện vật còn ảo diệu hơn cả trong ảnh!

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Giá Trị Của Một Chiếc Xe Đạp

 Tổng Mại không kìm chế nổi bản thân mình, lần đầu tiên lấy máy ảnh chụp hàng nhái, thứ đồ toát lên vẻ ngạo nghễ kiêu ngạo ta đây là thứ hàng nhái tuyệt đỉnh.

Thái Qua Giang hiếm khi không phản bác lại, chiếc xe này đem lại cho người ta cảm giác cực kỳ tuyệt vời, bất luận là chất liệu, thiết kế, đều có thể nhận thấy sự dày công chế tạo, các chi tiết nhỏ cũng cũng được làm rất đẹp, còn có cả tem chống hàng giả. Nhưng lại thêm một chiếc yên sau vào sự sao chép dụng công thế này, không thể không nói rằng tư tưởng của nhà thiết kế quá “đi trước thời đại”. Nếu2như bỏ yên sau đi, Tổng Mại chắc rằng hoàn toàn có thể nhầm lẫn với hàng thật.

KGS là một nhãn hiệu xe đạp tự chế. Nó không phải là mẫu xe hàng đầu đỉnh cao trong giới xe đạp, nhưng lại thể hiện được gu thẩm mỹ và phong cách của chủ xe. Bởi là một dòng xe lấy nền tảng theo đuổi sự thoải mái, tùy ý lắp đặt, Sonnex còn được biết đến với việc thiết kế chế tạo riêng cho mỗi người mua, sẽ không bao giờ xuất hiện hai mẫu giống hệt nhau.

Trước khi chế tạo ra mỗi chiếc xe, bọn họ đều mời khách hàng bay đến nơi chế tạo, dành một thời gian dài để đo8lường các số liệu thể lực và phong cách đạp xe phù hợp của hách hàng, sau đó chế tạo ra thành phẩm tại công xưởng ParleeCycles ở ParleeCycles, giá cả đa phần vào khoảng hơn hai trăm nghìn nhân dân tệ.

Không đắt, không ít người có khả năng chi trả, nhưng lại chẳng mấy ai có thể đốt tiền như vậy vào một chiếc xe đạp, có thể đạp nhái hoàn hảo thế

này, đã là sự đánh giá cao nhất mà hai người họ đưa ra được. Tổng Mai nhìn chiếc xe trong máy ảnh, cùng Thái Qua Giang đi về phía lớp học, mặc dù nhược điểm của nó quá rõ ràng, nhưng vẫn không thể ngừng yêu: “Của nhà6ai vậy? Không nghe ai nói mới đổi xe? Mặc dù tạo hình hơi bị mất điểm, nhưng vẫn muốn được cười thử, để xem có thực sự tuyệt vời như lời đồn không!”

Về sau cậu sẽ thử bảo chủ xe bỏ chiếc yên sau ra. Mẫu xe mặc dù này không bì được với mẫu “Bướm Bướm” hay mẫu “chói lò”, nhưng về chất lượng thì không hề thua kém.

Mẫu “Bướm Bướm” có thể đề giá cao như vậy là vì nó đã chiến thắng trong rất nhiều giải đua; còn mẫu “Chói lò” đắt vì được dát đầy kim cương, giá cả vàng và kim cương đều được tính trong giá xe.

Nhưng nếu để cho Tổng Mai chọn, cậu thích KGS,3không cần nói gì nhiều, chỉ cần biết nó là độc nhất vô nhị, mọi thiết kế đều dành riêng cho mình, chỉ thế thôi cũng có thể khiến bất cứ người đàn ông nào sung sướng phấn khích: “Yes!”

“Không rõ.”

Càng nhìn càng thích! Không được, cậu đã yêu nó mất rồi, Tổng Mai lại đưa máy ảnh lên ngắm, đôi mắt phượng đẹp đẽ tíu lại thành một đường cong, khuôn mặt thanh tú xinh xắn rất chi là sang trọng đáng yêu, tiếc là con người đáng yêu ấy đang rên rỉ: “Ôi tim tôi! Ai lại không có đầu óc như vậy, lại có thể nhẫn tâm làm thế với nó!” Thật đúng là một sự xúc phạm cho trí5thông minh của những người yêu xe.

Sau giờ học, Tổng Mai chỉ muốn nhanh chóng nghe ngóng xung quanh mình xem ai là chủ của chiếc xe, nhưng hỏi một lượt những người hay chơi cùng, cũng không có kết quả.

Của ai?

Vì chiếc xe này, sau khi tan học, Tống Mai ngồi rình hồi lâu để xem chủ nhân của nó là ai. Hai ba đám học sinh cùng nhóm cũng đi theo nghe ngóng. Tống Mai ôm hi vọng bao nhiêu về chiếc xe, thì lại càng muốn chửi thề bấy nhiêu khi biết được chủ nhân của nó là ai, Mẹ kiếp! đôi nghèo nổi tiếng của trường! Đừng nói bản nhái ba vạn, cho dù là ba nghìn chúng cũng không mua nổi!

“Em thề! Không phải chứ!” “Anh Mai cũng nhìn nhầm.” “Không phải là ăn cắp từ cửa hàng nhà bọn họ chứ.”

“Ai lại đến một nơi như vậy để sửa chiếc xe đạp này!” Con người ta luôn kỳ lạ như vậy, cùng một thứ đồ, nhưng sẽ vì chủ nhân không giống nhau mà giá trị dường như cũng thay đổi. “Anh ơi, hình như có người đang nhìn chúng mình?” Hạ Vũ ngoảnh mặt ra sau nhìn, là vài đứa trong lớp mà ai cũng dè dặt không dám đụng chạm. Cậu cũng chẳng bao giờ giao lưu gì với chúng: “Em nghĩ nhiều quá rồi đấy, đi thôi.”

“Âm thanh thật là thích!” Nói xong, Tống Mai chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình! “Còn nhìn cái gì mà nhìn! Giải tán! Giải tán!” Cho dù thích chiếc xe đẹp ấy đến đâu, Tống Mai vẫn quyết tâm về xóa tấ ảnh trong máy của Qua Giang đi, hình như không làm như vậy thì sẽ hạ thấp gu thẩm mỹ của cậu không bằng.

Bởi sự ồn ào mà chiếc xe gây nên, bởi chủ nhân “không thể tin nổi” của nó mà chuyện này đã âm thầm kết thúc.

Hạ Diệu Diệu tan ca làm về đến phòng, thay quần áo tắm rửa, mái tóc còn nhỏ nước long tong thả tùy tiện trên vai, cô vừa lau tóc vừa đi đến chỗ ngồi: “Tóc tại thật là phiền hà, con gái không nên để tóc dài.” Cứ như trước đây lại tốt, gọi vài phút là xong. “Thế cậu cắt đi, cạo trọc cũng chẳng ai thèm quan tâm”

Hạ Diệu Diệu không thèm để ý đến câu nói của bạn. Khi đi đến chỗ ngồi của mình, bỗng nhiên nhìn thấy trên mặt bàn vốn dĩ sạch bong, xuất hiện rất nhiều thứ đồ, liền phải quay lại hỏi Tân Xảo lúc đó đang cuốn tóc: “Sao thế này?” “Không biết, trưa nay bỗng nhiên chuyển đến.” Khổng Đồng Đồng từ trên nhìn xuống: “Cậu nói xem có phải bọn họ lại muốn chuyển về không?”

Chu Tử Ngọc mở toang cửa, nghênh ngang đi về phía wc, bỏ lại một câu: “Ai thèm chuyển về! Thời tiết thế này chuyển về tắm xông hơi chắc?” Ba cô gái nhún vai, ai biết được đây: “Có lẽ nhiều đồ quá không có chỗ để, để bớt vào kho chẳng?”

Ở một phòng khác, Thẩm Tuyết lúc ấy đang ngồi dưới điều hòa đọc tạp chí rất thoải mái. Cô ta cảm thấy tại mình vừa nghe nhầm: “Cậu nói ngày mai cậu muốn chuyển về 405?” Vương Niệm Tư ngồi trên ghế của mình, chậm rãi bôi kem dưỡng da: “Ừ.” “Cậu nghĩ gì thế?” “Về ở vài ngày thôi, đó không phải là ký túc xá của bọn mình sao?” Thẩm Tuyết trợn ngược mắt, nghĩ ra điều gì đó, cô ta ngồi phắt dậy: “Cậu không phải vì...” Một giọt dầu dừa nhẹ nhàng rơi xuống rồi tan ra trên làn da trắng sứ của Vương Niệm Tư, làn da mềm mịn ấy là báu vật lúc nào mà bất cứ chàng trai nào cũng thèm muốn: “Cậu nghĩ nhiều quá đấy.” Diệu bộ hết sức bình tĩnh nhẹ nhàng. Mặc dù Niệm Tư nói như vậy, nhưng Thẩm Tuyết càng nghĩ càng thấy không phải, đến tạp chí cũng không xem nổi nữa. Thẩm Tuyết đứng lên nhìn bạn: Niệm Tư thật sự thích cái tên Hà An đó? Đáng để cô trả cái giá đắt như vậy trong thời tiết này, lại chính là khúc gỗ mục đó! Miễn cưỡng xứng đối với Hạ Diệu Diệu thôi có được không! Quan trọng là, làm bạn trai Hạ Diệu Diệu chẳng phải là chuyện hay ho gì! Anh Dịch mà biết thì sẽ nghĩ thế nào? Vương Niệm Tư chăm sóc da xong, đứng dậy lên giường, kéo chiếc chăn tơ tằm mềm mịn lên, cười dịu dàng nhìn bạn: “Cậu nghĩ nhiều quá rồi, đổi chỗ ở khác mà thôi, ngủ đi.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 40: An An

 Hà An đưa mắt nhìn về Hạ Diệu Diệu, thấy cô đang cúi đầu, bàn tay hí hoáy cầm bút, chuyển hết dòng này đến dòng khác, ánh mắt anh dần trở nên dịu dàng.

“... Cậu thấy có buồn cười không! Thật không thể tin nổi!”

Hà An ấn nút tai nghe, đoạn đối thoại sau lọt vào tai anh.

“Hạ Diệu Diệu, tớ có chuyện này muốn bàn với cậu.” Vương Niệm Tư mặc chiếc váy dài màu xanh nõn chuối, cột tóc đuôi ngựa, mỉm cười tự tin đứng trước mặt Hạ Diệu Diệu. Khi cô cúi người xuống, mái tóc dài vắt sang một bên vai, ngọt ngào đáng yêu, thanh thoát trang nhã. Hạ Diệu Diệu vội vàng kéo cô ngồi xuống: “Có gì mà bàn với không bàn, việc gì thế?”

Vương Niệm Tư tinh nghịch nháy mắt, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: “Tớ và Thẩm Tuyết muốn dọn về ở.” “Chuyện tốt mà!” Đó có phải là nhà tôi đâu, chúng tôi cũng phải bỏ tiền ra, muốn ở đâu thì ở, chúng tôi không bàn bạc nổi. “Là thế này, bọn tớ muốn lắp trên đầu giường mỗi đứa một cái điều hòa nhỏ, sợ làm ồn đến các cậu, thế nên muốn nói với các cậu một tiếng. Điều hòa của tớ và Thẩm Tuyết cũng khá tốn điện, thế nên tiền điện quý này của ký túc, tớ và Thẩm Tuyết sẽ đóng nhiều hơn.” Cái này không tranh giành với các cậu, mặc dù điều hòa cũng khó mà không thổi được đến chỗ bọn họ, nhưng chuyện này, hehe: “Không biết ký túc cũ bên này có lắp được không, chắc quản lý ký túc sẽ không thích đâu.” “Chúng tớ đã hỏi rồi, vì là kiểu nhỏ, công suất thấp, nên chắc không vấn đề gì.”

Hai người đã hỏi rồi, quản lý ký túc không nói gì thì cô còn dám có ý kiến gì: “Thế thì tốt, bình thường quản lý ký túc dữ thế, đến nấu mì ăn liền còn không cho, lúc nào các cậu chuyển về, bọn tớ đi giúp.” Khách khí tí mà.

“Không cần đâu, tớ đã tìm công ty chuyển nhà rồi.” Vương Niệm Tư cười tươi như hoa: “Đều là con gái.”

Hạ Diệu Diệu cười.

“VẬY TỚ ĐI ĐÂY, VỀ SAU NHỚ QUAN TÂM NHAU NHÉ.”

Hạ Diệu Diệu tiếp tục cúi đầu ghi chép, thêm người vào ở không phải chuyện do một mình cô quyết định. Vương Phong Long bỗng nhiên vỗ vai Hà An, ánh mắt tinh ranh từ nãy tới giờ chưa từng rời khỏi Vương Niệm Tư: “Người anh em, em dâu thân với Vương Niệm Tư?”

Tiền Quân dựa người về đằng sau: “Nghe nói bọn họ ở cùng một phòng ký túc, có điều Vương Niệm Tư và Thẩm Tuyết bình thường ở khu ký túc xá mới.” “Thằng nhóc này biết không ít nhỉ.”

“Chỉ cần là mỹ nữ, em đều biết hết.” Vương Phong Long nhìn Hà An, có ý định nghiêm túc: “Chúng ta có phải là anh em tốt không?”

“Bọn tôi đều độc thân, cậu nhấn tâm để bọn độc thân này nhìn cậu ngày ngày tay trong tay hạnh phúc hay sao, hay là mình tổ chức tiệc giao lưu ký túc đi!” Câu nói cuối cùng đi kèm điệu cười cực kỳ lưu manh. Tiền Quân mắt sáng lên, sao mình không nghĩ ra nhỉ. Anh ta lập tức quay người lại: “Tiệc giao lưu ký túc nghe không được hay lắm, cứ nói đến đây mời toàn thể phòng chị dâu đi ăn cơm, bày tỏ tấm lòng của bên nhà trai, thế nào?” “Được, thằng nhỏ này được đấy.” “Hà An, cậu thấy thế nào.” Chẳng ra sao hết.

Kết thúc một ngày làm việc bận rộn, dưới ánh trăng đêm sáng tỏ, cùng bạn trai đi dạo là một chuyện rất lãng mạn, rất thi vị, giống như món ăn nhạt toẹt tự nhiên được rắc thêm ít muối, bỗng đậm đà hơn hẳn. Đợi đến khi đã kết hôn rồi, Hạ Diệu Diệu vẫn muốn thế này, dù bạn đến đâu vẫn dành chút thời gian vun vén tình cảm, chứng minh rằng tình yêu không bị phai: “Anh nói xem, sau này cưới nhau rồi, chúng mình còn có nhã hứng ra ngoài đi dạo thế này không.”

Hạ Diệu Diệu nắm lấy bàn tay Hà An, dựa đầu vào vai anh, đi theo anh mà chẳng cần nhìn đường nhìn lối, cứ để mặc cho những mộng mơ bay khắp trời: “Nghe nói những cặp đôi cưới nhau rồi rất ít khi ra ngoài xem phim, đi dạo nữa, ngày nào cũng rung rúc ở nhà, béo tròn lên...”

Hạ Diệu Diệu cười một mình: “An An, em không tưởng tượng nổi cái bụng anh phát tướng trông sẽ như thế nào, phát phì tuổi trung niên.” Hạ Diệu Diệu tưởng tượng, lại càng cười vui vẻ hơn: “Lúc đó mà anh vẫn làm mặt nghiêm thì chắc buồn cười lắm, giống như, giống như con khỉ nhặt được hạt vừng, đánh mất sợi dây chuyền của Mathidle.”

“Có điều, cho dù anh phát phì, em vẫn cứ thích anh” Cô áp má mình vào mu bàn tay anh, ánh mắt rạng ngời: “An An, chúng mình sống ở một nơi xung quanh đều là người, chúng mình không thể không giao lưu với bọn họ, làm quen với nhau, trở thành bạn, cùng nhau vui đùa, cùng nhau nói xấu người khác, như những chiến hữu cùng kẻ thù.”

Đúng là hai kẻ phản phản nhân loại: “...” “Vương Phong Long nói anh muốn mời ký túc bọn em ăn cơm, quá tốt.” Hạ Diệu Diệu nép lại gần Hà An, cười mẫn ngượng: “An An, cảm ơn anh, nhưng em không ki bo thế đâu, tiền thì tiêu rồi, hơn nữa anh cần tiếp xúc nhiều hơn với ký túc xá bọn em. Em thấy ba người ấy đều không tồi, nhưng đừng chơi mấy cái trò Anh Hùng, Quái Vật với Tiên Quân, chỉ tổ lãng phí thời gian. Lần này anh đã ôn tập chưa đấy, có biết trọng điểm ở đâu không, bạn trai em không được đạt điểm quá thấp đâu đấy.”

“Đúng rồi, Vương Niệm Tư và Thẩm Tuyết chuyển về rồi, nếu đi ăn cơm, thì sẽ thêm hai người bọn họ, có điều... em nghĩ bọn họ sẽ không đi đâu.” Không tưởng tượng nổi cảnh Vương Niệm Tư mặc đồ hàng hiệu đi đến quán ăn bình dân: “Nhưng vẫn phải mời”, khách khí chút vẫn cần thiết.

“Chúng mình đi đâu ăn nhỉ? Quán lẩu gà bên cạnh trường? Không được, không được, chỗ đấy quá nóng; Tôm Hùm Đất? Cũng không được, đắt quá! Một đĩa thôi cũng đủ khóc ròng rồi; hay là, ăn ở Bách Giáo Viên, chỗ bọn họ đều là những món ăn gia đình, sủi cảo cũng không đắt, quan trọng là dễ ăn no, có phòng riêng, cực kỳ phù hợp.” Cứ quyết định như vậy đi.

Hạ Diệu Diệu nói xong, đau lòng bấu ngón tay thành nốt trên cánh tay Hà An: “A, tại sao yêu nhau cũng phải tiêu tiền, mặc dù là tiền của anh, nhưng em cũng rất xót, xót quá đi, xót chết đi mất.” Hà An giữ chặt cánh tay, không để cô ngã xuống.

Nhưng chỉ một giây sau, Hạ Diệu Diệu đã lại lên tinh thần, cười tươi rộ: “An An, nếu như sau này em phát phì, anh có còn thích em nữa không?” Ví dụ như béo tròn, ví dụ như bị ốm... ví dụ... dù sao nguyên nhân thì nhiều lắm.

Hạ Diệu Diệu cũng không hy vọng “anh câm” nhà mình trả lời: “Tối qua em tặng anh...”

* Thích.”

Hạ Diệu Diệu bất ngờ sững người lại, rồi cười vang nép vào người anh, điệu đà nũng nịu: “An An, An An...”

Hà An ôm lấy eo người yêu mình, nhìn cô dịu dàng âu yếm.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ghen Tị Với Anh Quá, An An Oi!

 “Không.”

Hả?Ồ! Nghĩ cũng phải, Hạ Diệu Diệu gật đầu: “Nhà em mà không có hai cái cửa nợ ấy, em mà là con một, thì mọi thứ trong nhà đều là của em, nhà của em, tự mình kiếm tiền tự mình tiêu. Ngay lập tức để ba về nhà nghỉ ngơi, mua cho mẹ một cái xe lăn cao cấp, thay cho ba một chiếc chân giả cực xịn, không cần phải kiêng ăn kiêng mặc để dành tiền cho hai cửa nợ ấy đi học.” “Anh bảo xem ngày đó sao ba mẹ em lại quần trí sinh cho em một đứa em trai một đứa em gái nhỉ, sinh thì cứ sinh, sinh một đứa là được rồi, còn sinh hai đứa! Không phải là dư thừa hay sao, may là ba mẹ em còn chút sáng suốt, cũng biết được đứa thứ ba quá2thừa thừa, liền đặt ngay tên là Dư Thừa.” Nhưng sau này nó lớn rồi, biết tên mình có ý gì, liền đòi đổi bằng được thành Tiểu Ngư Ôi! Lúc ấy chắc hẳn đã phát điên lên. Tốt nhất là anh không nên đáp lại những lời nói xấu ba mẹ cô. “Có lúc em cũng không hiểu nổi ba mẹ mình, chính sách sinh đẻ có kế hoạch tốt như thế, cứ nhất định phải đi ngược lại đường lối kỷ cương xã hội chủ nghĩa. Bây giờ thì đẹp rồi, ba đứa con. Người khác nghe thế, thấy nhà em không phải hàng giàu có thì đúng là ngu ngốc. Rất trùng hợp, nhà em đúng là một trong hai số đó, nghĩ mà náo nức. Mấy nhà hàng xóm giác ngộ cao, đan ngón tay vào nhau mà nói thế này với nhà em: Ôi8dào, không có tiền thì đừng đẻ nhiều. Đẻ nhiều quá hạ thấp tổ chất toàn dân! Tổ chất của toàn dân có liên quan gì đến đẻ ít đẻ nhiều. Tổ chất tốt xấu chẳng có quan hệ tất yếu gì với tiền bạc, cơ sở hạ tầng xã hội hay chủng tộc, mà là quan niệm cá nhân mà mỗi người tổng kết lại qua những gì mình nhìn thấy, những gì mình trải nghiệm từ khi ra đời. Người có tiền vẫn tham lợi nhỏ, không có tiền vẫn biết tiết kiệm

nước. Cái gọi là tố chất cần được bồi dưỡng là xét trên nhiều phương tiện, chứ không chỉ căn cứ vào hai chữ giàu nghèo, anh bảo có đúng không?”

Hà An bần khoản không biết mình đã nói gì đã khiến cô xúc động mà tuôn ra một tràng như vậy. Hạ Diệu Diệu hoàn toàn không thấy mình có vấn đề gì: “Ba mẹ anh thì sao, chắc thương anh lắm nhỉ.”

“Em đang hỏi anh đấy! Trong nhà có cái gì ngon đều là của anh, có quần áo đẹp cũng đều là của anh, cả nhà chỉ xoay quanh mỗi mình anh, muốn gì có nấy. Mỗi ngày chủ nhật, ba mẹ đều chất đồ ăn đầy tủ lạnh, đợi anh đi học về sẽ nấu ăn cho anh.” Cuộc sống gia đình như vậy thật khiến người ta ghen tị! Ghen ăn tức ở đến chết mất thôi! Hạ Diệu Diệu lòng dạ hẹp hòi nghĩ đến đây chỉ muốn cầu anh một cái cho bỏ tức, cho đứa trẻ hạnh phúc ấy nếm chút mùi vị đau khổ: “Nói gì đi chứ.”

Hà An giật mình: “Đang nghĩ.” “Có gì mà phải nghĩ, có phải anh thấy tất cả những thứ đó đều là đương nhiên, dĩ nhiên đều là của anh. Anh không cảm nhận được tình yêu sâu sắc của ba mẹ dành cho mình? Anh sẽ không vong ân bội nghĩa như vậy đấy chứ!”

Hả? Tình yêu sao! Bọn họ rất nhiệt tình với những người trong bộ phận thư ký của anh, có lẽ là có. Chủ yếu là từ nhỏ anh đã không sống cùng bọn họ, bọn họ cũng chẳng có quyền quyết định đối với chuyện của anh, sau đó... sau đó sống cùng nhau rồi, thì ai cũng đều rất bận. Thế nên bọn họ có chất đầy đồ ăn tủ lạnh không, có đợi anh về không, không nói chắc được, nhưng có một điều là chắc chắn: “Họ không biết nấu ăn.” Không cần nghĩ đến chuyện nấu ăn: “Chắc là... trong tủ lạnh có sẵn.” Anh chưa bao giờ mở ra.

“Thế nhà anh đều ăn cơm bên ông bà nội?”

Ông bà nội anh? Hà An nhú mày căng thẳng, không có kỷ niệm đẹp mấy: “Bà nội anh... nấu ăn rất ngon.” Có lẽ là vậy, chỉ là không mấy xuống

bếp.

Hạ Diệu Diệu sáng mắt lên, nhìn An An nói: “Hạnh phúc quá đi, ông bà nội anh là thành phần trí thức đúng không?” “...” Hà An không biết có phải không. Cô còn chưa từng được gặp ông bà nội của mình, không nói nữa, toàn chuyện buồn, nói chuyện quan trọng: “An An à, anh có biết giặt quần áo không?” Hạ Diệu Diệu ghì chặt lấy cánh tay Hà An.

Không biết? Hạ Diệu Diệu cảm thấy mình thành thần mất rồi, từ sự im lặng dưới mọi hình thức của Hà An, cô có thể đoán ra anh đang nghĩ gì. Hehe, thực ra là cô đoán mò, dù sao thì cô muốn nói gì thì nói, có giỏi thì Hà An nói cô đoán sai rồi đi: “Nghe nói, bên ký túc xá mới các anh có máy giặt hoàn toàn tự động, có phải không?” Không biết, cứ ba ngày lại có người đến lấy đồ của anh đi xử lý. “Hà An ơi, anh nhìn xem, bây giờ mặc dù là mùa hè, nhưng quần áo mùa đông cũng nên phân tách ra giặt rồi, em có nên cho anh cơ hội thể hiện bản thân mình không.” Hà An chẳng có chút kiến thức thường thức gì mấy, nếu có, thì anh nên hỏi cô: Em có quần áo mùa đông gì cần phải “phân loại ra giặt”: “...” “Em đang nói với anh đấy, đáp lại đi chứ.” Máy giặt hoàn toàn tự động đấy, nghe nói chỉ cần ấn nút bật tắt là được, không mất công. Nhân tiện, lần này cô về nhà, muốn lấy mấy thứ quần áo dày ở nhà phân loại ra đem đến đây, nhờ

Hà An giúp đỡ một chút. “...” Máy giặt dùng thế nào. “Sợ xấu hổ: Ai dà, yên tâm đi, Đào Thành Phong lấy lòng Đồng Đồng, còn giúp cô ấy giặt áo sơ mi rồi đấy, mọi người đều nhìn nhiều rồi, không ai cười đâu.”

“...” Hà An nhú mày. Được, cứ quyết định thế đi! Hạ Diệu Diệu vừa đi vừa nhảy: “Hà An! Chúng mình ra ngoài thuê phòng ở đi!”. Nhưng chưa đầy một giây sau, cô đã lắc đầu: “Không được, không được, thuê nhà đắt lắm, ký túc xá một học kỳ mới có 800 tệ.”

Hà An vẫn đang nghĩ về việc giặt đồ, đột nhiên có chuyển chủ đề nhanh quá, anh chưa kịp phản ứng. Đợi anh định thần lại, thì cô đã lại

chuyển sang chủ đề khác rồi.

“Tại sao hôm nay trời không có sao nhĩ.” Hạ Diệu Diệu, một cô nữ sinh chỉ cần được đi dạo thôi cũng thấy rất lãng mạn rồi, bỗng nảy lên mong muốn được cưng nựng. Ví dụ như hy vọng bạn trai khen mình đáng yêu, hy vọng bạn trai không rời xa nổi mình, coi mình là cả vũ trụ: “Sao sáng quá.” Nam chính trong phim đều yêu đến chết đi sống lại những cô nàng như vậy.

Hà An thấy vậy, chần chừ do dự, rồi không kiềm chế được, phải nhắc nhở: “Ký túc xá bọn anh một năm phải tám nghìn, tính cả tiền điện nước, tiền mạng.” Anh lắp mạng riêng, các đồ dùng, đồ điện, số pha trong ký túc đều đã cho người thay mới, giường ngủ cũng được đặt làm riêng. Đồ đạc trong ký túc cứ nửa năm lại thay mới một lần, không thì anh sẽ bị căng thẳng thần kinh vì nhìn một thứ quá lâu. Cứ như vậy, tổng kinh phí một năm nào chỉ có tám nghìn tệ.

Hạ Diệu Diệu thở dài: “Đắt thế! Sao em nghe bọn họ nói là ba nghìn?”

“Đắt quá đi...” Hà An nhìn cô, thầm nghĩ, thế nên ra ngoài ở thích hợp hơn. “Quả nhiên là nơi ở của những người có tiền. Anh chịu khó tận hưởng, nhất định phải xứng đáng với số tiền đã đóng.” Nhưng trong lòng lại cắn nhả, biệt thự chắc, đúng là đắt tiền.

Gương mặt Hà An lập tức trở nên lạnh lẽo.

“Anh nói em nên gầy đi một chút, hay là béo lên một chút thì hơn?”

“Không biết!”

“Thật buồn lòng quá!” Nhưng là nỗi “ưu sầu suy tư” của những thiếu nữ tư sản thanh cao, nghĩ đến đây, tâm trạng Hạ Diệu Diệu lại tốt chưa từng thấy: “An An, sau này nhà mình sẽ có một cái bàn ăn lớn.”

Hạ Diệu Diệu nói liến thoắng suốt cả chặng đường, Hà An chẳng phản đối” câu nào. Diệu Diệu cảm thấy mình hạnh phúc không chịu nổi. Nhưng con người ta nhất định không nên so sánh mình với người khác, nhất là khi không thể tự nhận nhà mình là tốt nhất.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Cửa Anh À?

 Đợi đến khi lách được vào đến trong, Hạ Diệu Diệu mới nhìn thấy trước cổng trường hoành tráng, là một hình trái tim rất lớn được xếp lại bằng rất nhiều ngọn nến lung linh, ở giữa là một bó hoa hồng to và vài chú gấu bông tinh nghịch đáng yêu. Dưới cổng trường Đại học Thu Môn uy nghi, ánh nến huyền ảo rọi qua màn voan mỏng của chiếc váy cưới trên người cô gấu bông, tạo nên một cảm giác rất lãng mạn và thi vị.

“...Cho dù tương lai có thay đổi ra sao, cho dù sau này không ở cùng một thành phố, cũng không thuận lợi được như chúng ta vẫn nghĩ, nhưng tình cảm của anh dành cho em vẫn mãi không đổi thay, xin em hãy nhận lời cầu hôn của anh.” 2Chàng trai nâng chiếc hộp vuông xinh xắn trong tay mình lên, quỳ một gối xuống. Đó là một học trưởng năm cuối sắp tốt nghiệp, đang cầu hôn bạn gái sau hai năm yêu nhau. Vào thời điểm như thế này, khi sắp bước chân ra xã hội, trong sáu tháng đầu tiên tình cảm nếm trải sự chên vênh và mất phương hướng hơn bao giờ hết. Trước khi bắt đầu một chặng đường mới, một chàng trai tình nguyện tặng bạn gái mình một sự cam kết khiến cô ấy yên tâm, thái độ đó là biểu hiện cho tình cảm thuần khiết nhất cũng như là lời hứa sẽ không buông tay của một bên với nửa còn lại của mình. Có lẽ sự dũng cảm, nổi xúc động ấy đã lan truyền tới tất cả mọi người xung quanh, nên chẳng ai hô hào, thậm chí không ai cất tiếng nói.

Hạ Diệu Diệu nắm lấy tay Hà An, lặng lẽ quan sát. Có lẽ cô không thích sự bày tỏ cảm xúc một cách quá “chơi trội” thế này, cũng không đồng tình với việc tỏ tình đột ngột và công khai trước công chúng, trong khi chẳng nói trước với một nửa của mình.

Nhưng chính lúc này, trong tình huống này, sự cam kết giữa hai người đã bên nhau từ lâu, là bền đậu mà bất cứ một cuộc tình nào đều mong muốn khi sắp tốt nghiệp. Nó đơn giản, chân thành, nó đại diện cho sự mong ngóng tin tưởng vào những điều tốt đẹp trong tương lai.

Chàng trai quỳ gối xuống nhìn cô gái với ánh mắt khích lệ, chiếc nhẫn trên tay anh sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Cô gái bặm môi, khước mắt ngấn nước: “Em... em không biết mình có thể làm tốt được không.”

“Chúng mình cùng nhau cố gắng.” Cô gái rơi nước mắt, gật đầu quả quyết: “Em đồng ý.”

Mọi người xung quanh vỗ tay rào rào, và anh chị khóa trên sắp tốt nghiệp cũng đều rơi nước mắt.

Hạ Diệu Diệu nhìn chàng trai cô gái ôm lấy nhau, nghẹn ngào trong nước mắt, bỗng nhiên thấy thật ngưỡng mộ họ. Tốt nghiệp rồi, vẫn giữ được một tình yêu kiên cường vững vàng, vượt qua được lời nguyện tốt nghiệp là chia tay, điều đó thật khiến người ta khao khát, khiến người ta ấm lòng. Đến bao giờ Hà An mới có thể quỳ xuống, tặng cho cô màn cầu hôn lãng mạn một lần đây. Tiếc quá, đừng nói Hà An quỳ gối xuống, đến chân anh còn không chịu cong nữa là.

Hạ Diệu Diệu đành nghĩ một đằng nói một nẻo: “Nhẫn thật là đẹp.” Lúc ấy Hà An mới đưa mắt nhìn: “Em thích à?” Đi cả chặng đường, chắc cổ đã thấm mệt rồi, đứng một lúc mà thay đổi đến vài tư thế.

Hạ Diệu Diệu lườm anh một cái: Lúc không cần nói thì phản ứng nhanh thế: “Đi thôi.”

“Dọn về thật sao, không sợ bị chuột gián dọa à.” Chu Tử Ngọc hếch mũi về phía giường hai người bọn họ. Trương Tấn Xảo nhìn hai chiếc điều hòa mini vừa mới lắp: “Mấy thứ đó chắc mát được đến chỗ chúng mình chứ?” Chu Tử Ngọc nhìn một hồi, liền gật đầu: “Ít ra vẫn còn có chút lợi.”

“Tiền điện...” “Cậu ấy nói với tớ rồi, bọn họ tự đóng” Trương Tấn Xảo gật đầu, thế thì chẳng còn gì phải lo nữa, mặc dù Thẩm Tuyết nói năng rất va chạm, nhưng cô ta có giỏi cũng chẳng đuổi được ai đi, cùng lắm thì tránh cô ta ra là được. Hạ Diệu Diệu bỏ dây buộc tóc và kẹp tóc vào trong hộp, đẩy nắp lại: “Tớ đi đây.” Chiếc hộp nhỏ nhắn này do Khổng Đồng Đồng làm. Vốn dĩ là một chiếc hộp đựng bóng đèn hết sức bình thường, Khổng Đồng Đồng cắt một đoạn dài khoảng 15 cm, bọc lại bằng vải hoa, viền hoa xung quanh, bên trên là chiếc nắp hình mũ đáng yêu. Chiếc hộp rất xinh xắn, tặng cho Hạ Diệu Diệu để những thứ đồ nhỏ mà cô hay vứt lung tung. Nhìn thấy chiếc hộp, cô chỉ muốn đội nó lên đầu.

“Hà An có mắt thẩm mỹ không tồi. Các cậu nhìn thấy chiếc dây buộc tóc lông mềm mà cậu ấy mới tặng cho Diệu Diệu chưa, màu và chất lượng lông đều quá đỉnh, cầm trong tay vẫn về mà cảm giác như chẳng có gì, thân hình mềm mại kết hợp với bộ mặt tiểu hồ ly, khiến người ta chỉ muốn thơm một cái.”

Chu Tử Ngọc mặc bộ đồ thể dục xong: “Cậu hỏi cậu ấy xem mua ở đâu, tự mình mua một cái không được sao.” “Cậu tưởng tớ chưa hỏi chắc, cậu ấy còn chẳng thèm để ý đến. Không biết bình thường Hạ Diệu Diệu giao tiếp thế nào với con người ấy.” Trương Tấn Xảo cười vang: “Cậu quên cảnh hai người ấy ngọt ngào thế nào rồi à?” Khổng Đồng Đồng cũng cười he he: “Mặc dù Hà An chẳng ra sao cả, nhưng đối xử với Diệu Diệu thì miễn bàn.” “Khiếp.” Chu Tử Ngọc cầm bóng lên, đi ra ngoài: “Sướng khổ tự mình hiểu, bây giờ chắc Diệu Diệu chỉ muốn đâm chết Hà An. Hà An lần thi này không qua môn Toán. Chứ các cậu tưởng cậu ấy đi thư viện sớm thế làm gì, nhất định là vừa mải vừa ôn tập cho Hà An nhà cậu ấy chứ còn gì nữa. Thôi tớ cũng đi đây.”

“Hà An không qua môn Toán cao cấp đúng không? Gần đây tớ có thời gian, hay là chúng mình cùng đi đến thư viện.”

Hạ Diệu Diệu nghe thể vui mừng nhìn Du Văn Bác: Liệu có làm mất thì giờ của cậu không. Nhưng: “Thôi không cần đâu.” Hà An không thích Du Văn Bác.

“Không sao, mấy ngày nay tớ cũng không bận.” Vấn đề không phải là bận hay không, Hạ Diệu Diệu đưa mắt nhìn anh ta.

Du Văn Bác lúng túng gật đầu, anh ta đã hiểu ra chuyện: “VẬY... thôi.” “Cậu đừng để tâm, anh ấy sống chết cũng muốn giữ thể diện.” Lòng tự trọng của con trai mà, rõ ràng anh học không tốt, lại có người chủ động dạy cho, nhưng vẫn không chịu hạ mình xuống, thôi thì có ôn tập cho anh vậy: “Thế cậu đi đâu đấy.” “Đến thư viện mượn hộ Phương Thâm hai quyển sách.” Hạ Diệu Diệu cũng không hỏi anh ta sao lại ra ngoài giữa thời tiết nóng nực thế này, mà hỏi do thám thính: “Đàn em Ôn đang cửa cấm soái ca thật à?” Du Văn Bác nhìn cô, rồi đột nhiên nói: “Mình có việc phải đi trước đây, gặp nhau sau nhé.” “Hả? Hả...” Sao phải chạy?

Qua một đêm, Thẩm Tuyết đã phải đầu hàng: “Ký túc xá tồi tàn này có thể ngủ được sao! Tớ bị muỗi đốt suốt cả buổi tối, chết mất thôi!” Nói xong cô ta trợn mắt nhìn về phía Hạ Diệu Diệu, Khổng Đồng Đồng. Vương Niệm Tư sắc mặt không đổi: “Tớ bảo cậu đốt hương muỗi lên, cậu cứ bảo hại người không đốt, bây giờ thì thấy rồi chứ.” Không phải làm ăn quy mô nhỏ như nhà Thẩm Tuyết, Vương Niệm Tư mới đích thực là một thiên kim tiểu thư, gia tài nhà cô lên tới hàng trăm triệu nhân dân tệ, chiếc xe tuần nào cũng đến đưa đón cô cũng lên tới vài triệu tệ, xe của Đào Thành Phong cũng chẳng là gì. Nhưng đáng quý là, tính cách của cô cũng giống như vẻ bề ngoài vậy, ngọt ngào dịu dàng, không ra vẻ ta đây, cũng không hay cáu gắt phàn nàn: “Tối nay tớ cho cậu mượn, đi thôi, đi siêu thị với tớ một chuyến, hôm nay tớ còn chưa ăn sáng.” Bị một nam sinh tự phụ chặn dưới lầu tặng hoa, còn tâm trạng mà ăn sáng mới lạ: “Vâng, thưa đại tiểu thư.”

Vương Niệm Tư kéo Thẩm Tuyết đi ra ngoài. Khi đi qua chỗ ngồi của Hà An, bỗng nhiên, Vương Niệm Tư cúi đầu xuống, nhặt một chiếc bút bi

rơi dưới đất lên, cảm giác cầm vào chiếc bút khiến cô không thể đưa mắt nhìn nó chăm chú. Chiếc bút này có gì đó rất lạ, bình thường bút bi đều có gắn tên thương hiệu, nhưng trên chiếc bút này, cô không hề thấy có bất cứ ký hiệu nào. Cô đứng thẳng dậy nhìn xung quanh, rồi đưa về phía Hà An: “Của cậu à?”

Hà An nghe vậy lạnh lùng quay lại. Vương Niệm Tư mỉm cười theo bản năng. Hà An tiện tay cầm sách lên, đưa lên cao chắn hẳn tầm nhìn.

Vương Niệm Tư thấy vậy đặt bút lên bàn, cười nói: “Bút của cậu có vẻ rất tốt, nhìn rất khác biệt, nhưng khi nãy tớ mạo muội quan sát mà không nhìn thấy có tên nhà sản xuất. Có thể nói cho tớ biết bút của thương hiệu nào được không? Tớ vô cùng thích bút máy, sắp tới sinh nhật anh ấy, tớ muốn tặng anh ấy một chiếc.”

Hà An tiện tay để sách sang một bên, quay đầu đi, đeo tai nghe vào.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Bắn Ròi

 “Này.”

Vương Niệm Tư vội vàng kéo cô ta ra ngoài: “Đi thôi, đừng nói nữa.” Vẫn còn chưa đủ ngưỡng ngừng hay sao, đã có người quay lại nhìn rồi. “Dựa vào cái gì chứ! Là cậu ta không đúng mà! Có loại người cư xử như cậu ta sao! Giúp cậu ta nhất đồ mà cậu ta còn tỏ thái độ với người ta! Cậu ta tưởng mình là ai.” “Thẩm Tuyết!” Vương Niệm Tư hơi cuống: “Tớ không để bụng đâu, đi thôi.” Vì chút chuyện nhỏ này mà làm ầm lên, thật mất mặt. Thẩm Tuyết bị kéo mạnh, lão đảo vài bước, rồi đứng im không chịu đi. Cô ta không chịu đựng được thái độ vừa rồi của Hà An, tưởng mình là ai chứ! Tính cách kiêu ngạo tự phụ của cậu ta cũng chỉ phù hợp với loại con gái như Hạ Diệu Diệu mà thôi, cứ tưởng rằng ai cũng dễ cho qua như Hạ Diệu Diệu chắc, không còn chỗ nào để thể hiện sự gia trưởng độc đoán của cậu ta nữa sao! Mẹ kiếp! Cũng không nhìn xem mình ra thể thống gì? Dựa vào đâu mà dám lên mặt với Tư Tư!

“Chúng mình đi thôi nào!”

“Tớ không đi! Cậu ta...”

Vương Niệm Tư vội vàng kéo Thẩm Tuyết rời đi! Hạ Diệu Diệu và rất nhiều người khác đã nhìn dồn về phía họ một cách khó hiểu.

Hạ Diệu Diệu chỉ nhìn thấy Vương Niệm Tư kéo Thẩm Tuyết đi ra ngoài, vốn dĩ chẳng có gì, nhưng tiếp sau lại nhìn thấy Hà An tiện tay ném thẳng quyển sách vào thùng rác đằng sau.

Hạ Diệu Diệu lập tức đứng lên.

Khổng Đồng Đồng vội vàng kéo lại, nhưng không kéo kịp! Mọi người sống chung trong một phòng, cậu ấy đi làm gì, hơn nữa Niệm Tư cũng đã ngưng rồi, cậu ấy đi thêm dầu vào lửa chắc! Vương Niệm Tư lúc khéo Thẩm Tuyết ra gần đến cửa phòng học, đúng lúc nhìn thấy Hà An vứt quyển sách, mà đúng hơn là cái bút trên quyển sách vào thùng rác.

Vương Niệm Tư bỗng nhiên rất băn khoăn bồn chồn. Cô tự nhận thấy lúc này mình không có chỗ nào sai cả, sao cậu ta có thể...

Thẩm Tuyết thấy sắc mặt Vương Niệm Tư không ổn, vội vàng hỏi: “Cậu sao thế?”

Vương Niệm Tư mỉm cười miễn cưỡng: “Không sao đâu, đi thôi.” Cô khiến người ta khó chịu vậy sao, đến nỗi vứt luôn thứ mà cô vừa đựng vào. Cô cũng chẳng có ý gì khác, chỉ là bất cứ cô gái nào vào tuổi này bị người khác ghét bỏ, trong lòng đều không thoải mái. Hơn nữa ấn tượng của Vương Niệm Tư về Hà An rất tốt, thế nên cô lại càng hụt hẫng. Hạ Diệu Diệu đi lại gần, lạnh lùng nhặt cuốn sách đại số tuyến tính mà Hà An vừa vứt vào thùng rác lên, lúc đó mới phát hiện ra bên trong có một cây bút bi, cô cũng tiện tay nhặt luôn lên.

Sau đó uy phong lẫm liệt ném cuốn sách lên bàn trước mặt Hà An: “Hà An, ai dạy anh học không nổi thì ném sách đi thế, mua sách không cần tiền à?” Nói rồi cô đẩy anh ngồi lui vào trong, tự mình ngồi xuống bên cạnh: “An An, chúng mình thì không tốt không có gì sai, càng không phải lỗi của sách, học tập cần phải nhẫn nại, đối với sinh viên khối Xã hội bọn mình, môn Toán có hơi khó, nhưng không thể trút giận lên sách được. Lẽ nào anh vứt sách đi thì không cần phải học nữa sao, thì sẽ tự động qua à?”

Hà An bỏ tai nghe ra, may mà không khiến cô ấy bức mình, lúc này mặt hầm hầm đi tới, cứ tưởng cô ấy...

“Thực ra số học đều có đường tắt cả, đều là những thứ cố định, không bao giờ có đáp án thứ hai, học thuộc công thức rồi, cứ lặp đi lặp lại một thứ, càng học càng hay.” Đúng rồi: “Bút của anh.” Cô đặt nó lên mặt bàn, chắc lúc này tiện tay vứt luôn, có một anh bạn trai không thích học hành thật đau đầu: “Tiết sau đúng là đại số tuyến tính, em ở đây học cùng nhé.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bắn Ròi [2]

 5hưng Hạ Diệu Diệu không thèm tranh luận với anh về chuyện này, một năm rồi, cô cũng đã hiểu, cô có nói thì anh cũng chẳng thấy hề hấn gì, rồi muốn vút gì cũng vẫn vút thôi.

Hạ Diệu Diệu giữ chiếc bút lại, cầm lấy đồ mà Đồng Đồng vừa định thần lại đưa qua cho, cô rút một chiếc bút bi màu đen trong túi mình ra đưa cho anh rồi quay đầu lại hỏi Vương Phong Long: Lúc này có chuyện gì vậy? Thẩm Tuyết và Vương Niệm Tư có gì đó kỳ kỳ? Xảy ra chuyện gì rồi? Hà An xích mích với bọn họ à?”

Không phải cô không muốn hỏi Hà An mà Hà An nhất định sẽ nói với cô hai từ: “Không biết.”

Vương Phong Long thu về ánh mắt kỳ dị nhìn lớp trưởng Hạ, vội vàng nói: “Cái này...” Nói2thế nào đây, Vương Phong Long do dự nhiều lần rồi nói ngắn gọn: “Có lẽ... không tính đi.” Hà An vốn dĩ ít khi lên tiếng, chỉ cần người khác không để bụng thì thực ra anh rất dễ gần.

Đương nhiên tự động bỏ qua màn vút bút máy cuối cùng là được, nhưng trong lòng anh đã thầm tặng cho bạn cùng phòng ngàn vạn like: Cậu nhỏ được đẩy, đến thể diện của đại mỹ nhân còn không thèm cho, thật là nhìn ai cũng như nhau! Về nỗi tiểu đệ nhất định sẽ báỉ sư học nghệ, tranh thủ mau chóng tu thành chính đạo! Hạ Diệu Diệu thở phào nhẹ nhõm, không phải là tốt rồi, Hà An trầm tính đôi khi rất dễ làm mất lòng người khác, nếu như không phải chuyện gì lớn thì cô có thể giúp anh giải thích8một hai: “Cảm ơn.”

Vương Long Phong ngơ ngẩn nhìn hai con người trước mặt, Hà An vẫn không nói gì, Hạ Diệu Diệu nói nhiều hơn một chút, lần nào cũng là cô đang nói, Hà An bị nhắc nhở nhiều rồi mới từ một tiếng, nhìn không khác gì lúc bình thường.

Nhưng lại cực kỳ khác! Tiết học vừa rồi Vương Long Phong chẳng làm gì khác ngoài việc quan sát hai người họ, cuối cùng mới đột nhiên hiểu ra chỗ nào khác.

Bình thường, Hà An sẽ chẳng để ai nói nhảm nhiều trước mặt anh, nhưng Hạ Diệu Diệu lại có thể quan trọng là cả tiết học anh đều không dám đeo chiếc tai nghe ngàn năm không rời của mình lên!

Vương Phong Long không nén nổi phải thốt lên, xem ra bình thường lớp trưởng Hạ không thể hiện gì chứ thủ đoạn có thừa!

Chín giờ bốn mươi phút tối, Khổng Đồng Đồng mặc chiếc áo ngủ màu tím rộng rãi, đi đi lại lại trước giường Hạ Diệu Diệu vừa đi vừa lau tóc, tiện tay nghịch những thứ đồ linh tinh trong chiếc hộp bảo bối của cô, xem tối nay có thêm gì không. Ánh mắt cô ngẫu nhiên dừng lại trên bàn, miệng không quên trêu chọc: “Thật là tốt số, Hà An nhà cậu còn tặng cả bút máy cho cậu nữa à, anh ấy chắc lo cậu không đủ bút dùng, lại nhặt bút chì người khác vứt đi dùng lại thì thật mất mặt cho anh ấy.”

Hạ Diệu Diệu xoa tóc ra, vừa vuốt đuôi tóc vừa nói. “Tớ không chê anh ấy thi trượt là tốt lắm rồi. Không phải anh ấy tặng đầu, nói là bắn rồi nhất định phải vứt đi mới chịu,3tớ tạm thời dùng hộ. Cậu còn không biết anh ấy à.” Có cơ hội, nhất định phải ra tay trừng trị thói xấu này, chứ về sau sống với nhau kiểu gì.

“Bắn rồi? Bắn ở đâu?” Khổng Đồng Đồng tò mò cầm lên xem.

Thẩm Tuyết nằm trên giường trên bất giác bỏ điện thoại xuống, gióng
tạ lên nghe ngóng.

Vương Niệm Tư ở giường bên cạnh bất giác chậm tay dọn dẹp đồ đạc
lại.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tần Thiên Của Lục Gia

 Hạ Diệu Diệu cũng bối rối, lúc này không bảo giúp, hai giường ở ngay gần nhau tiện tay lấy cũng chẳng sao, bây giờ mà cô quay lại thì khác gì chân sai vật, mặc dù cô không để bụng điều đó nhưng trong trường hợp không có “thù lao” này, thật là khó xử.

Hạ Diệu Diệu nắm lấy tay đẩy cửa nhà vệ sinh, muốn coi như không nghe thấy. Thẩm Tuyết vội vàng nói: “Trên bàn tở có lọ Lancome chưa dùng đến, không hợp với da tở lắm, nếu cậu cảm thấy dùng được thì lấy mà dùng.” Nói rồi kiêu ngạo nằm xuống, đợi Hạ Diệu Diệu lựa chọn. Có gì mà phải lựa chọn, Hạ Diệu Diệu tức thì quay trở lại, cười tíu mắt, đưa mặt nạ lên cho Thẩm tiểu thư, tiện tay lấy luôn chiến lợi phẩm của mình: “Lọ này đúng không?” Chuyện này nhất định phải để người trong cuộc xác nhận. Thẩm Tuyết nhìn điệu bộ của cô mà thấy bức mình, cô cũng xứng nói xấu Tư Tư sao: “Đúng lọ đấy.” Nói xong liền đưa mắt nhìn Vương Niệm Tư ở giường bên dưới, tỏ ý bảo cô xem cho kỹ, xem xem Hà An qua lại với loại con gái như thế nào, nòi nào vùng ấy, Hà An cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì! Hạ Diệu Diệu chẳng cảm thấy sao cả, nói sớm thì cô đã sớm quay lại rồi, chẳng cần đắn đo do dự, xem ra Thẩm Tuyết càng ngày càng biết điều. Khổng Đồng Đồng trợn mắt nhìn Hạ Diệu Diệu, nhưng không còn khó chịu như trước nữa, dù sao cũng tặng một lọ Lancome mà! Bọn họ không hy sinh thể diện của mình được như Hạ Diệu Diệu, nhưng cũng không phủ nhận họ cũng thích.

Hạ Diệu Diệu cười tíu mắt. Khi Hạ Diệu Diệu lại đi ngang qua, Chu Tử Ngọc không kìm được véo má cô nhưng người ta là giao dịch qua lại,

không có chuyện mua chuộc lấy lòng. Lọ Lancome đó ít cũng phải trăm tệ, Hạ Diệu Diệu không hề lỗ: “Mau đi tắm đi, tối đang đợi đây này.”

Cánh cửa dài trăm mét từ từ mở ra, một chiếc xe màu đen chạy vào, cửa từ từ đóng lại, tường thành cao tít tắp ngăn cách giữa hai thế giới trong ngoài.

Từ dưới chân núi nhìn lên, ngọn núi được bao bọc bởi những tầng cây xanh rậm rạp, ngẫu nhiên nhô lên một chóp nhọn của một ngôi nhà nằm ẩn mình giữa rừng cây. Hà Mộc An khoác một bộ comple đen, sắc mặt nghiêm nghị, ngồi trong xe lật xem báo cáo giai đoạn gần đây: “Khu đất ngập bến sông Kính Công đã không động đến năm chục năm nay rồi, bảo Tôn Thượng tìm chỗ khác, bỏ ngay ý định dùng khu đất đó.” “Từ nay về sau, bộ phận đầu tư mạo hiểm không được tham gia vào các quyết sách của tập đoàn Hòa Sự dưới bất cứ hình thức nào.”

Thư ký Thi nghe vậy nhìn Hà Mộc An một cách vô cùng khó xử.

Hà Mộc An chẳng thèm nhìn anh ta lấy một lần: “Không duyệt đề xuất của đá quý Thiên Thành.” Rồi lại tiếp tục lật xem những văn bản cần anh quyết định.

Thư ký Thi mở miệng rồi lại ngậm ngay lại, đá quý Thiên Thành là chuyện nhỏ, tổng giám đốc Triệu chắc cũng không muốn duyệt, những tập đoàn Hòa Sự làm sao có thể không lo? Đó là công ty của ba Hà Mộc An, là gia sản truyền đời của nhà họ Hà, nếu cứ để thế này Hà lão tiên sinh làm ra chuyện gì rắc rối thì nhất định Hà lão tiên sinh sẽ tìm Bộ phận đầu tư mạo hiểm và bộ phận thư ký hỏi cho ra nhẽ: “Ngài...”, không thể châm chước lại sao?

Hà Mộc An lạnh lùng nói: “Các anh là nhân viên tập đoàn Hòa Mực hay là tập đoàn Hòa Sự, hay là... có người muốn nhảy việc.”

Thư ký Thi lập tức cúi gằm mặt xuống, không nói thêm gì nữa. Càng dừng nghĩ đến việc nghe ngóng tin tức về “cô bạn gái nhỏ” hôm ấy của Hà Mộc An.... Quác!... Đột nhiên có vài tiếng chim ưng kêu vút cắt ngang bầu trời tĩnh mịch, từ dưới rừng tùng nhìn lên chỉ nghe thấy tiếng kêu vang vọng sắc nhọn, xé rách bầu trời!

Hà Mộc An cau mày, lạnh lùng nói: “Lão gia đang ở bên đó.” Thư ký Thi rất muốn đâm đầu chết cho rồi, làm sao anh ta lại quên không thông báo cho lão gia biết hôm nay Hà thiếu gia đột nhiên quay về. “Lão... Lão...” “Khởi động chế độ phòng ngự trên không.”

“Vâng, thưa thiếu gia.” Tài xế ấn nút.

Trang trại Hà Quang lắp đặt hệ thống lửa đạn phòng ngự trên cao nhắm ngay mười sáu con chim ưng bay lượn trên trời!

Thư ký Thi sợ đến vỡ mật! Hà thiếu gia đừng làm thế! “Lão gia nói chỉ một ván thôi! Chỉ một ván! Ngài đừng kích động thế... Tôi gọi điện cho thư ký của lão gia ngay đây!” “Cho bọn họ 10 phút.” Hà Mộc An vẫn không ngẩng đầu lên, giọng lạnh lùng nói. “Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài!”

Thư ký Thi vội vàng rút điện thoại ra gọi. Điều khiến Hà thiếu gia phản cảm nhất là ông lão mời đám bạn xấu chơi cá cược trong chỗ của thiếu gia. Nhưng núi Hà Quang là một nơi cực kỳ phù hợp cho việc cá độ, làm sao lão gia bỏ qua được, bình thường ông vẫn hay chọn lúc Hà tiên sinh không ở đây đưa người tới làm vài ván.

Không ngờ rằng lần này thiếu gia đột nhiên quay lại, vấp phải nòng súng! Lúc Hà lão gia nhận điện thoại thì trợn trừng mắt giận dữ, giọng gào còn to hơn âm thanh của lũ thú cưng trên trời kia: “Ông nội nó chứ! Hôm nay mới thứ năm! Mộc An quay về làm gì?!” Thế không phải ông nội của Hà thiếu gia chính là ngài sao: “Thưa ngài, thuộc hạ cũng không rõ, nhưng hệ thống cảnh báo trên không đã kêu suốt ba phút.” Mười phút sau hệ thống

phòng ngự sẽ bắn hết những chú chim ưng trên đầu ngài. Hà lão gia lẩm bẩm nguyên rửa, rồi vội vàng hô hào bè bạn: “Đừng thả nữa, mau gọi chim ưng về, cháu nội tôi về rồi.”

“Cái gì, cái đồ già khú chưa chết kia! Tôi đã bảo lúc này có tiếng gì không bình thường, ông cứ nói là bảo vệ diễn tập! Tiểu Ái của lão mà không bay về kịp trong thời gian ngắn ngủi thì lão đây không tha cho ông đâu! Mau! Mau! Thối còi!”

“Lục gia! Khi này Tần Thiên đi săn thả hoang đúng dịp ở con đường mà Hà thiếu gia đi qua, đến giờ vẫn chưa thấy Tần Thiên đáp lại tín hiệu gọi về tổ” “Ôi! Bảo bối yêu quý của tôi!” Lục lão gia không màng đến thân phận cao quý của mình và cách ăn mặc như nhà giàu mới nổi, quyết xông đến liều mình với Hà lão gia!

Tần Thiên của lão! Con vật bé nhỏ được cứu thoát trong gang tấc khỏi miệng của một con báo trên thảo nguyên châu Phi, lão ta nuôi từng chút từng chút đến bây giờ, lần đầu tiên đem ra ngoài tham gia đánh cược vậy mà ra nông nổi này: “Hà Diệt, tôi liều mạng với ông.” “Làm gì đấy! Làm gì đấy!” Hà lão gia thét lớn: “Liều cái gì mà liều! Mau gọi mấy con thú dữ và chim ưng của nhà ông về đi, không thì chết hết, đến lúc đấy thì ngồi mà khóc!” Cũng đúng: “Nhanh lên! Nhanh!” Tiểu Tần Thiên của lão, sao lại rơi vào tay của ác quỷ nhà họ Hà, kết cục quá thảm, ba còn chẳng được lượm xác cho con, có điều chết trong tay của tên thợ săn hàng đầu cũng đáng. Hà lão gia phiền lòng nhất, vốn dĩ ông thấy cháu mình không ở nhà mới kéo mấy ông bạn già đến cược vài ván. Luật chơi rất đơn giản, thả thả hoang vào trong rừng, thả chim ưng đi bắt thú, chim ưng nhà ai bắt được thú trước là thắng. Cược bao nhiêu tiền không quan trọng, quan trọng là không khí hoang dã nguyên sơ ở đây. Hai ngày trước ông đem người đến cũng chẳng gặp phải chuyện gì.

Giờ thì đẹp rồi, cháu nội tự nhiên quay về khiến ông tổn thất nặng nề, ông còn có bốn con chim ưng đang bay trên trời! Nếu bị bắn hết thì

trong vòng ba năm nữa ông đừng có mơ mà nuôi được “quán quân”!

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Phong Cách

 Cái vẻ đẹp mà con gái không tài nào thưởng thức nổi lại khiến máu nóng đàn ông trào lên, bất luận cao tuổi đến đâu lòng si mê của bọn họ với sức mạnh, với sự tranh đấu cũng chưa từng thay đổi! Khi Hà lão gia chắc chắn tổn thất không quá lớn thì mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu hùng hổ tính sổ: “Nó về nhà làm gì? Cảnh vệ đi đâu hết rồi! Không biết nói sớm một câu! Mù rồi à! Còn nữa, còn nữa! Mở cái hệ thống cảnh báo khi gió gì, không biết lão gia ở đây sao! Vài con chim ưng mà thôi, có phải thú dữ từ đâu đến cho cam! Làm ầm lên! Nhát gan sợ sệt! Chưa trải đời2mà...”

Các ông lớn bề trên có mặt ở đó đều không lên tiếng, để mặc cho Hà Diệt biểu diễn, không có cách trút giận lên cháu mình chẳng lẽ không cho ông mắng hả giận! Ai bảo tình hình nhà họ Hà đúng là rất đặc biệt, nhưng có thể nuôi dưỡng đứa cháu nội như Hà Mộc An có ai dám không công nhận và ngưỡng mộ. Hà đại tổng quản nghe nhảm tai rồi, nhắc nhở Hà lão gia một cách rất “chân thành”, nếu ông mắng một cách kích động như vậy: “Ngài có cần đến chào Hà thiếu gia một tiếng không...” Nói cho cậu ấy biết vấn đề kính già yêu trẻ.

Hà Diệt sững lại một lát, hắng giọng: “Tôi không có thời gian, các tiểu8bảo bối còn chưa chơi cho đã, đang bức bối kia kìa, chúng ta đổi chỗ khác chơi. Mấy hôm nữa bảo nó đến xin lỗi tôi.” Ông có ngu mới đi nhìn sắc mặt cháu mình.

“Vâng, thưa ông.” Năm đó ông và Mộc lão gia đều thấy con trai, con gái của mình không ra gì, thành quả bọn họ phấn đấu cả đời mà rơi vào tay con cái không bị người ta lừa cho hết mới lạ! Sau khi mong ngóng mãi có

được thẳng cháu nội, ông muốn nghiêm khắc với nó, không thể chiều chuộng làm hư như đối với con cái, tương lại để cháu mình trực tiếp kế thừa gia sản, thế nên không tránh khỏi mạnh tay hơi quá với thế hệ thứ ba.

Ông cảm thấy Huyền Diệp tám tuổi đã có thể đăng cơ, sáng sớm ba, bốn giờ đã xuống giường đọc sách, luyện công, lớn lên không lùn không xấu không suy dinh dưỡng, ngược lại mười mấy tuổi đấu Ngao Bái dẹp loạn Tam Phiến, không có lý nào cháu nội của ông không làm được.

Thế nên ông học theo cách đó để bồi dưỡng cháu mình, cực kỳ nghiêm khắc, không nghe lời là đánh, học không xong cả ngày không cho ăn là chuyện nhỏ, cấm nó gặp ông bố bà mẹ không đáng tin cậy của mình. Nếu như biểu hiện không tốt còn không cho bố mẹ nó ăn cơm, nhốt trong nhà kính cho nó nhìn!

Dần dần, quan hệ giữa cậu và ba mẹ càng ngày càng xa cách, con dâu ông cũng chẳng mấy khi cứng nựng con trai mình kiểu bảo bối này, bảo bối ời nữa. Có lẽ sợ bọn họ cứ lấy cô ra đối phó với con trai mình, ai mà biết được!

Sau đó ông cũng không biết đã đi sai bước nào mà cháu ông càng ngày càng đáng sợ, dần dần thật sự có cảm giác của cổ mệnh đại thần bồi dưỡng nên đế vương, rồi chính họ đều bị quét sách khỏi triều đình.

Giờ đây, Hà Diệt cứ nhìn cháu trai là lại rùng mình, như có một làn gió lạnh thổi qua mình vậy. Thế nên trừ những dịp mừng thọ hay tiệc gia đình cần thiết không thể không gặp cháu ra, ông và nhà thông gia họ Mộ đều hy vọng thẳng cháu trưởng thành này cách họ càng xa càng tốt, tốt nhất là không đụng mặt nhau, miễn cho có cảm giác lên triều cống tiến.

Kết cục này khiến bốn vị lão gia không tránh khỏi phiền lòng. Dù sao cũng là cháu nội cháu ngoại của mình, là máu mủ ruột già duy nhất của hai

bên, ai chẳng muốn cưng chiều chăm chút, nhưng cứ nghĩ đến cặp ba mẹ không ra gì của nó là lại phải cứng tay rèn giũa.

Bây giờ nhìn lại cũng thấy đau lòng, nhưng thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, lẽ nào để bọn họ trước lúc nhắm mắt xuôi tay còn phải nhìn hai nhà họ Hà, Mộc khuynh gia bại sản sao.

Bây giờ hai ông lão có thể nhàn hạ thế này, có thể an tâm hưởng thụ quãng thời gian nghỉ hưu, có thể hãnh diện đồng dục trước mặt bạn đồng lúa cũng vì cháu mình ra ngoài tầm kiểm soát, vứt bỏ Hà gia, Mộc gia yêu quý của họ xây dựng một đế quốc cho riêng mình.

Có được ắt có mất, không thể cưỡng cầu được, cháu mình không biết làm nũng, không biết gần gũi xoa chân bóp tay cũng chẳng sao cả. Dù sao con cái không có bản lĩnh, cha mẹ suốt ngày đi theo lấy lòng bọn ông, xem như thế vai trò của cháu nội. “Lão Hà, ông đừng tưởng chuyện này xong rồi nhé.” Tần Thiên của tôi. “Biết rồi, biết rồi, tôi đảm bảo sẽ đền cho ông một con vừa lòng.”

Lục lão gia đột nhiên kéo Hà lão gia ra khỏi đám bạn hữu, nói nhỏ: “Cái đó, không đền cũng được, ông nói cho tôi biết cô bé mà lần trước Mộc An bằng mọi giá phải kéo ra khỏi chỗ ấy là ai? Quý tử nhà ông yêu thật rồi? Có bạn gái thật rồi à?” Ông ta có nên đến lấy lòng người ta luôn không. Làm sao tôi biết được! E hèm! Không nói như vậy được, nói vậy bọn họ lại bảo mình không có chút địa vị nào trước mặt cháu trai: “Cái này, ông cũng biết đấy, ai chẳng từng một thời thanh xuân. Chỉ cần nó chưa đem về nhà ra mắt thì đều không tính, chỉ là trò chơi chốc lát của bọn trẻ” Ông còn đang nghi ngờ rằng đến khi kết hôn không biết có được cháu mình mới không. “Cũng phải.” Hà Mộc An mới có bao nhiêu tuổi đầu đã thành công như vậy, chắc bạn gái không đếm xuể, đến khi nào cậu không muốn chơi nữa mới thôi. Cho dù kết hôn rồi cũng phải xem Mộc An bằng lòng đánh đổi bao nhiêu: “Có tin gì thì nói cho tôi biết nhé.”

“Không thành vấn đề.” Hai người họ quan hệ tốt như vậy, hơn cả huynh đệ một nhà, chỉ có chuyện không được cháu trai tôn trọng là ông và Mộc lão gia không nói cho ai biết, đến cả mẹ đẻ cũng không nói.

Hầm xe mở ra, đèn bật sáng, các thể loại xe đạp nối đuôi nhau xếp thẳng tắp, kiểu dáng, thể loại, không thiếu thứ nào, giống như một triển lãm xe đạp thu nhỏ vậy.

Hà Mộc An nhìn qua, nét mặt không hề thay đổi. Hà tổng quản không hiểu nổi: “Thưa thiếu gia, chiếc xe lần trước thiếu gia không thích sao? Hầm xe số hai còn chiếc “báo chạy như bay”, cậu có muốn xem không? Ông Mễ, có phải ở kho số hai không?” Ông Mễ là đại quản gia phụ trách bảo trì và sắp xếp tất cả các thể loại xe ở khu villa trên núi Hà Quang này, bình thường ông đều có mặt ở sân ngoài: “Đúng vậy.” Hà Mộc An vẫn không động đậy, hai ngày nay trên đường về Hạ Diệu Diệu không nói nhiều như mọi khi, đứng ở quầy thanh toán vài tiếng rồi lại đi bộ về, không phải bướng bỉnh cậy mạnh thì là gì? Hà Mộc An để tay lên một chiếc xe đạp loại nặng.

Ông Mễ lập tức lên tiếng: “Thưa cậu, loại xe này đã ngừng bán từ năm ngoái, bây giờ là bản hiếm.” Nó toát ra sự kiêu ngạo nam tính và khí chất bá chủ thiên hạ, cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí còn vượt qua kiểu xe máy phân khối nặng cỡ nhỏ, là kiểu xe đạp duy nhất từ bỏ sự nhẹ nhàng, theo đuổi phong cách bá đạo.

Hà Mộc An nhấc tay ra, ánh mắt lạnh lùng lướt qua một lượt, cuối cùng tùy tiện đẩy một chiếc xe F1. Anh chẳng mê xe như ba mình, chiếc xe này xem vẻ bề ngoài khá bình thường, đường nét tinh xảo, dễ dàng gây sự chú ý của mọi người.

Ông Mễ tiếp tục cười tít mắt nói: “F1 được mệnh danh là kiểu xe nhẹ nhất thế giới, chất lượng vượt trội, công xưởng sản xuất ra nó là nơi chuyên sản xuất phần cứng cho các loại xe đua. Chiếc xe này về kiểu dáng hay chất

liệu đều miễn bàn, hoàn toàn có thể va chạm với một chiếc xe điện hay ô tô nhà dùng tầm trung mà không biến dạng.” Hà Mộc An nhìn sơ đường nét chiếc xe: “Lấy chiếc này đi, bảo trì một chút rồi ngày mai đem đi.”

“Vâng, thưa cậu.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Những Từ Ngữ Đẳng Cấp Sang Trọng

 Hạ Diệu Diệu tiện tay vớt chiếc áo lên mặc treo tự chế của Trương Tấn Xảo, vắn vỏi nước: “Không làm gì cả, chuẩn bị tắm, anh làm gì đấy?” Ai dà, một tay không dễ cởi khuy áo lót. Hà Mộc An nghe thấy tiếng nước chảy, nghĩ đến hình ảnh của cô hiện giờ, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, rồi cậu bỗng nhiên bỏ tập công văn trên tay xuống, đi ra phía cửa sổ: “Đọc sách.” Cuối cùng cũng cởi ra được: “Hehe, hôm nay mặt trăng không lên à, anh mà cũng đọc sách” Hình như ngày nào Hà An cũng đang đọc sách, nhưng nước đổ lá khoai.

“Sao vậy? Giọng em sao vậy?”

“Một tay không cởi nổi áo, thôi không nói chuyện với anh nữa, đủ nước rồi, bye bye” Nói xong cô liền tắt điện thoại. Hà Mộc An sững sờ nghe tiếng điện thoại tút tút, nhìn đi nhìn lại màn hình điện thoại, không dám tin vào mắt mình, rồi buộc phải thừa nhận anh bị người ta cúp máy, trong lúc anh đang định lên tiếng.

Dì Cao nhanh chóng thu xếp xong đồ đạc, vội vàng đưa người rời đi: Chết rồi, tối muộn thế này thiếu gia nói năng dịu dàng như vậy với một người! Hạ Mộc An quay lại giường, ánh mắt nhìn chăm chăm về một nơi nào đó hồi lâu, một lúc sau anh bỏ tập tài liệu vào chiếc tủ đầu giường, rồi lấy quyển sổ vẽ dưới gối lên, rút chiếc bút chì kẹp giữa quyển sổ ra, bắt đầu vẽ...

Nếu như Hạ Diệu Diệu nhìn thấy cảnh này cô nhất định sẽ rất ngạc nhiên, bởi lẽ hơn nửa số trang sức trong quyển sổ đều có bản thật trong tay

cô, nhưng đối với quyển sổ vẽ này mà nói thì những thứ cô có chỉ là số ít.

Từ chiếc kẹp tóc đầu tiên mà cô có được là quyển sổ vẽ này bắt đầu trải đầy những thứ đồ trang sức con gái, có hình hoa mẫu đơn bằng đá quý xanh ngọc bích tạo hình phức tạp, có chiếc cặp các mảnh mai tinh tế giản đơn, lại có công nghệ dát sợi vàng tỉ mỉ, có cả chiếc buộc tóc len hiện đại thời thượng. Có thứ có thể gia công nhanh chóng trong xưởng đồ trang sức đá quý hiện đại, có thứ lại cần những nhà điêu khắc giàu kinh nghiệm và những người thợ lành nghề hợp tác thời gian dài mới tạo nên được.

Nhưng bây giờ, thứ mà Hà An vẽ không phải bất cứ thứ gì trong sổ đó mà là một chiếc vòng tay, đường nét đơn giản, vẽ một lèo không ngơi nghỉ, cứ như đã hiện lên trong đầu vô số lần rồi, chỉ còn đợi nó tỏa sáng trên mặt giấy mà thôi.

Nửa tiếng sau, Hà An nhìn bản vẽ hồi lâu rồi bỗng nhiên ngồi dậy, nhắc điện thoại trên đầu giường. “Bảo Triệu Thiên Thành đem tất cả các bản vẽ trong kho nguyên liệu đá vụn đến đây.”

“Vâng, thưa cậu.”

“Tôi qua thiếu gia này đến mấy giờ?”

“Không rõ, nghe nói lúc giám đốc Triệu rời đi, trời đã sắp sáng rồi.” “Thôi đừng nói nữa, thiếu gia xuống rồi.” “Thưa cậu, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi.” Tất cả mọi tiếng động bỗng im bật, những người giúp việc khác đều rời đi. Hà An từ trên lầu bước xuống, vẫn mặc bộ đồ đơn giản từ hôm qua. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra đó là hai bộ nhìn giống nhau còn chất liệu và kiểu dáng đều đã thay đổi, chỉ một chiếc cúc áo thôi cũng đã đủ để mua tất cả đồ đồng mà anh đem về hôm qua. Chẳng còn cách nào khác, trong mắt nữ thiết kế xinh đẹp cao nhã nổi tiếng thế giới phụ trách trang

phục cho anh thì những thứ đồ mà anh mặc về tối qua chẳng khác nào tát vào bộ mặt vẻ vang nửa đời của cô ta.

Quần áo của thiếu gia còn chưa cắt hết chỉ thừa sao?

Kiểu dáng là thứ để trưng bày sao? Đồ sản xuất hàng loạt cũng không thể qua loa quýt lứt như vậy chứ? Lại còn dám mặc trên người thiếu gia! Tưởng cô bị mù chắc! Thật tình là...! Nhưng đối với một đại quân gia đạt tiêu chuẩn thì biểu tình của dì Cao không thay đổi, có điều chức trách của dì là đối đồ không hợp đi.

Hà Mộc An đang suy tư công chuyện, ăn qua loa vài miếng. Khi anh đang chuẩn bị đứng lên quay lại trường học thì bỗng ánh mắt anh dừng lại ở đĩa hoa quả trên bàn, rồi quỷ thần sai khiến gì khiến anh dừng lại, nghĩ ngợi một lát rồi bỏ tám trái táo trên đĩa vào túi, lên xe.

Dì Mục, người phụ trách tất cả đồ ăn thức uống của Hà Mộc An, tức tổng quản ngự thiện phòng đi ra nhìn đĩa hoa quả trống trơn trên bàn, giật mình như nhìn thấy ma, sững sờ hồi lâu rồi vội vàng gọi với Tiểu Lý lúc ấy đang thu dọn bàn ăn lại: “Táo đâu rồi?”

“Thiếu gia đem đi rồi.” Cái gì: “Ồi! Mau đi gọi lão Tiền ở nhà kho lại đây!”

Lão Tiền đến rất nhanh, hơn bốn mươi tuổi đầu, dáng vẻ sáng láng, ăn mặc sang trọng cùng một đẳng cấp với những thứ đồ trên người dì Cao: “Sao vậy, gọi gì mà gấp thế, thiếu gì à? Đưa đơn qua là được rồi, còn phải gọi đích thân tôi, hay là có đồng ý đi với tôi...”

“Đừng luyên thuyên nữa, táo chuẩn bị cho bữa sáng hôm nay có còn không?”

“Còn, hai thùng.”

“Thiếu gia thích ăn, hai ngày nay sắp xếp đưa một ít cho thiếu gia.”

“Thật sao?” Loại rau quả trong kho toàn mấy hăng cũ quen thuộc suốt mấy chục năm không thay đổi, sao tự nhiên thiếu gia lại có hứng với một loại hoa quả duy nhất! Lẽ nào năm ngoái ánh sáng mặt trời chói chang hơn bao giờ hết? Táo sinh trưởng tốt hơn hẳn những năm khác? Dì Mực chỉ tay vào đĩa: “Cả tám quả táo đều không còn.” Không phải thích ăn táo thì là gì.

+

Hạ Diệu Diệu nhảy chân sáo xuống cầu thang, tóc tết thành một bím nhỏ tinh nghịch trên đầu, quần áo vẫn còn xộc xệch. Bây giờ mới sáu giờ sáng, cho dù khá chậm chỉ những Hạ Diệu Diệu cũng chỉ vừa thức dậy, còn chưa kịp đánh răng rửa mặt: “Hà An, anh thật tốt, còn đem bữa sáng cho em” Thơm một cái nào.

Hai vành tai Hà An đỏ ửng, giả vờ không để ý đẩy cô ra, lấy mấy trái táo được bọc sẵn trong gió xe đưa cho cô. “Anh đổi xe rồi à! Wow! Còn có cả táo.” Ánh mắt Hạ Diệu Diệu lập tức bị thu hút bởi những trái táo xem ra rất to, rất ngọt, rất ngon: “Cảm ơn anh, anh mua à?” Ôi xót ruột quá, táo trái mùa chắc đắt lắm, cô bắt đầu đấu tranh tư tưởng, ruột gan như đang cãi lộn trong bụng.

“Lấy ở nhà đi.”

Nghe thế lục phủ ngũ tạng lập tức im bật: “Cảm ơn” Hạ Diệu Diệu cắn miếng bánh bao trong túi: “Cái này không phải ở nhà ăn trường mình?” “Mua trên đường.”

“...” Hạ Diệu Diệu xót ruột gặm bữa sáng “xa xỉ”, thưởng thức thật chậm, thật chậm. Sau khi dần dần bình tĩnh lại, cô rón rén hỏi: “Mẹ anh có hỏi chiếc xe kia đâu không.”

“Không...”

“Sao có thể không hỏi?!”

“Bọn họ bận lắm, mẹ anh đi công tác không ở nhà.” Đi công tác? Hạ Diệu Diệu nghiền ngẫm cái từ hết sức cao sang ấy một cách xuýt xoa kính nể.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Một Trái Táo Trở Thành Tâm Điểm Chú Ý

 Nghĩ đến đây, Hạ Diệu Diệu nhìn Hà An, cô cảm thấy mình càng ngày càng thích anh mất rồi. Cô mạnh mẽ nhắc nhở bản thân nhất định phải giỏi hơn anh, kiếm được nhiều hơn anh, tốt nghiệp xong mau chóng tìm được một công việc thật tốt. Ít ra về mặt phương diện cá nhân cô phải sánh ngang với Hà An, mà không, phải vượt qua Hà An, kiếm được nhiều tiền hơn, như vậy ba mẹ anh mới không phản đối họ yêu nhau.

Cô không cảm thấy ba mẹ Hà An thực dụng, cũng không vì cảm thấy sẽ bị ba mẹ chồng tương lai từ chối mà trách họ, lẽ nào ba mẹ để con mình rước một cô vợ về rồi cố gắng phấn đấu thêm mấy chục năm, thế mới được coi là khoan dung độ lượng, rành rọt đạo lý?

Như thế có lẽ là không đầu óc mới đúng, hơn nữa điều này cũng không công bằng với những người luôn nỗ lực cầu tiến, thế nên nguyên nhân cốt lõi là thành tựu tương lai của bản thân mình có cho phép mình hạnh phúc hay không. “Đến tỉnh khác? Ra nước ngoài?”

Hà An nhìn cô, không kìm chế nổi bản thân lấy tay búng bím tóc trên đầu bạn gái: “Đến tỉnh khác.”

Hạ Diệu Diệu thở phào nhẹ nhõm, xua tay: “Thôi anh về đi, em còn phải lên kia đánh răng rửa mặt, không thì tí nữa đồng người lắm, chẳng nhẽ em để kiểu tóc nực cười này ra ngoài.”

Khổng Đồng Đồng cắn quả táo Hà An vừa đem tới, bất giác thốt lên khen ngợi: “Hà An nhà cậu càng ngày càng đảm đang rồi, không những

đem đồ ăn sáng mà còn đem cả đồ tráng miệng đến.” Thực ra mới chỉ được ăn một phần tư. Hạ Diệu Diệu ki bo kệt sỉ, nhặt một quả to nhất cắt ra làm bốn miếng. Nhưng một phần tư cũng tốt lắm rồi. Chu Tử Ngọc gật đầu đồng ý: “Ừ, ngọt thật.” Trương Tân Xảo lên tiếng: “Hà An nhà cậu mua ở đâu đấy, mấy hôm nữa mua hộ tớ một ít, thời buổi này muốn ăn ít hoa quả trái mùa mà an toàn còn khó hơn lên trời.”

Hạ Diệu Diệu lập tức trợn mắt nhìn bạn: “Tự đi mà mua! Không được sai Hà An nhà tớ!” Rồi lại quay sang phía khác, 6diu dàng nói: “Niệm Tư, cậu có muốn ăn một miếng không.”

“Có chứ, cảm ơn cậu.” “Thẩm Tuyết thì sao?” Tớ không ăn, các cậu ăn đi.” Cứ như chết đói không bằng.

Không ăn càng tốt, tiết kiệm.

“Bọn tớ nói thật, Hà An nhà cậu thật biết chọn đồ, đối với cậu lại thật tinh tế 6diu dàng, sao cậu số tốt vậy, chọn được một anh bạn trai quá hoàn hảo.” Những điểm bó tay toàn tập thì bỏ qua, còn nói về phương diện làm bạn trai thì quả thật không tồi: “Cậu nói xem có cái gì anh ấy tặng cậu mà không tốt. Tớ đi lòng chợ đêm suốt cả tuần mà chẳng tìm thấy thế nào đẹp hơn cái của cậu đeo. Bây giờ đến cả quả táo cũng ngon hơn tớ3mua, có phải là vật chất cũng bắt đầu kỳ thị giới tính không?”

“Với cậu thì phải nói là kỳ thị chủng tộc! Nói xem! Cậu có phải là người ngoài hành tinh không?” Chu Tử Ngọc và Hạ Diệu Diệu trêu chọc qua lại. Thẩm Tuyết bĩu môi: Rõ khoa trương, thế loại như anh ta thì có thứ gì tốt được. Rồi quay đi pha cho mình một cốc cà phê.

Vương Niệm Tư cắn nhẹ một miếng, mùi táo tỏa vị thơm lừng khắp miệng, mặc dù đây không phải là trái táo ngon nhất mà cô đã từng ăn, nhưng vào mùa này thì mùi vị này không còn gì ngon hơn: “Quả thật rất ngon.”

Hạ Diệu Diệu cười dịu dàng: “Cảm ơn Tư Tư cô nương có lời khen. Thôi tớ đi đây, 5 đi học thuộc từ mới, mới sáng ra lãng phí thời gian tán phét bạn trai làm chi?”

“Cậu nhìn lại mình đi, trên trán viết rõ hai chữ bạn trai kìa! Giả vờ giả vịt.” “Đừng đi với Diệu Diệu, không bị nhiễm bệnh ngõ tàu đấy.” “Chu Tử Ngọc, cậu có muốn chết không hả?”.

Thẩm Tuyết thấy bốn đĩa quẩy nghèo cuối cùng cũng đi hết, hít một hơi thật sâu: “Thanh tĩnh.” Phải nghe một lũ hề nhăng nhít bàn chuyện phát tài đúng là sự hành hạ: “Có trái táo dở mà cũng làm xuýt xoa ầm ĩ.” Nói rồi cô vứt thẳng miếng táo mà Niệm Tư ăn dở để trên bàn vào thùng rác.

Vương Niệm Tư cũng không ngăn lại, cất giọng nhẹ nhàng trong vắt: “Mùi vị không tồi, cậu nên ăn thử.” “Đùa đấy à!” Thẩm Tuyết nhảy ngay đến trước bàn Hạ Diệu Diệu, để cốc cà phê xuống ghế của cô, rồi tiện tay lật xem chiếc hộp lờm trên bàn: “Từ sáng đến tối có gì mà cứ khen mãi, đúng là một lũ chưa từng bao giờ được nhìn thấy của ngon vật lạ, có tí hay ho đã coi như báu vật thế gian. Nếu cho bọn chúng nhìn đồ thật thì chắc phải lóa hết mắt mất.”

Thẩm Tuyết nói rồi cầm chiếc buộc tóc quả bóng lên vôn về trong lòng bàn tay. Ôi? Cảm giác quả thực rất thoải mái khiến cô ta bóp thêm lần nữa, nhưng rồi lại lập tức ném vào trong hộp, cái gì chứ! Cho quá nhiều bột hóa học rồi: “Xì...”

Vương Niệm Tư ở bên cạnh thấy thế bỗng nhiên lên tiếng: “Đưa quả bông cậu vừa cầm cho tớ xem nào.” “Cậu xem làm gì.” Nói rồi cô cầm chiếc hộp lên sờ mó, tỏ vẻ khó hiểu: “Kẹp tóc, buộc tóc, rồi lại kẹp tóc, buộc tóc, tìm được một thứ vừa mắt cậu cũng khó.” Có điều bên trong có khá nhiều đồ, không ngờ chiếc hộp nhìn không to mà bên trong có thể để nhiều thứ linh tinh như vậy, nặng ra phết. “Bảo cậu đưa lại đây, có cần nói

hiều thế không.” Vương Niệm Tư nói rồi đỡ lấy chiếc hộp từ tay Thẩm Tuyết, cầm quả bông có gắn hình đầu hồ ly lên xem.

Đó là một cục bông trắng tròn trịa đường kính không đến 10 centimet. Giữa cục bông trắng tuyết mềm mại ấy gắn hai con mắt đen láy, và một chiếc mũi hồ ly nhỏ xinh. Chỉ hai bộ phận đơn giản ấy ghép lại với nhau thôi mà khiến người ta nhìn ngay ra đó là con gì, hơn nữa còn toát ra một vẻ hết sức tinh nghịch đáng yêu.

Nhưng điều khiến Vương Niệm Tư chú ý đến không phải dáng vẻ của nó mà là động tác lúc nãy của Thẩm Tuyết. Vương Niệm Tư vẫn về cục bông trong tay, nó lập tức co cụm lại, cảm giác mềm mại, mịn màng, không hề xước sát chút nào. Khi thả tay, cục bông lập tức bung ra, không hề để lại chút vết hằn nào cả. Vương Niệm Tư thử lại rất nhiều lần, hình dáng của cục bông đều không thay đổi, nó là kiểu mềm mịn của bông tự nhiên chứ không giống với sự mô phỏng của những sợi bông hóa học.

Vương Niệm Tư nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy linh hoạt một hồi lâu, kinh ngạc phát hiện ra rằng mỗi khi đôi mắt ấy dịch chuyển sẽ hiện ra các góc khác nhau: “Đây là lông cổ cáo, hay là lông cáo trắng hoang dã.”

“Cậu đùa đấy à!”. “Mẹ tớ có một chiếc áo khoác vai kiểu này, không phải dịp quan trọng thì không đành lòng lấy ra mặc.” Mặc dù nhà cô rất giàu có nhưng có rất nhiều thứ dù giàu vẫn không mua được. Chu kỳ sinh trưởng của loài cáo trắng hoang dã này là một bài toán khó, mà còn là thứ xa xỉ phẩm tiêu dùng một lần.

Lông dưới cổ của cáo trắng là mềm mịn nhất, không dễ biến dạng, dễ gia công, hơn nữa sự mềm mại của lông sợi tự nhiên và lông sợi hóa học rõ ràng không giống nhau, cô tin rằng nếu đốt cháy thì cụm lông này sẽ tỏa ra thứ khí lạnh nồng đượm.

“Thế thì lại càng không thể nào!”

“Không phải đầu, cầu thử nhìn mắt nó mà xem.” Mới đầu cô cũng không nhận ra nhưng mắt nó có lẽ được làm từ kim cương đen chứ không phải loại đá đen thường. Một thứ trang sức mà đôi mắt nhỏ li ti cũng được làm bằng kim cương thì lông trên mình nó có thể là loại sợi hóa học bình thường?

Thẩm Tuyết buồn cười nhìn bạn: “Cậu bị ma nhập rồi đấy.” Nói rồi giăng chiếc buộc tóc lại, cầm trong tay đứng trước gương nhìn đi nhìn lại.

Vương Niệm Tự tiện tay cầm một chiếc buộc tóc hình đầu mèo lên xem.

Nhà cổ kinh doanh đá quý, có địa vị ngang hàng với đá quý Thiên Thành, nên mắt nhìn của cô không thể xem thường được. Vương Niệm Tự nhìn một hồi rồi trầm tư đặt chiếc đầu mèo nhỏ vào hộp lại. Thứ đồ mà trong mắt Khổng Đồng Đồng là một chế tác thủy tinh này thực ra là cả một khối kim cương nhỏ lấp lánh cắt ra mà thành. Nếu ghép chúng lại thành một khối, thì sẽ là một thể trong suốt lung linh, hình ảnh phản chiếu giữa trán mèo có lẽ là hình dáng thực của của kim cương nguyên khối, đặt ở giữa hai hàng lông mày, quá đổi tinh xảo.

Cho dù như vậy, thứ đáng giá nhất của chiếc đầu mèo này không phải là chất liệu kim cương của nó mà là hai con người trong mắt, hai chấm nhỏ màu lục, tinh khiết sáng trong, sinh động xuất thần, quan trọng là nó có thể nhỏ xinh đến nhường ấy vẫn không làm mất khí chất cao quý vốn có của bản thân.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Chỉ Có Tốt Hơn

 Cũng may mà chưa nhìn thấy bao giờ, bộ trang sức tóc hoa lệ cao quý thể này phải được điểm xuyết trên mái tóc búi gọn gàng, mới thể hiện hết được sự quý phái không thể xem thường của nó. Hạ Diệu Diệu không tùy tiện dùng là chuẩn xác.

Thực ra Hạ Diệu Diệu kẹp không hết nên tiện tay vứt dưới đáy hộp.

Tại sao Hạ Diệu Diệu lại có những thứ đồ tuyệt vời thế này? Vương Niệm Tư nhìn về phía Thẩm Tuyết, vẻ mặt rất lấy làm lạ. Thẩm Tuyết vẫn đang nghiên cứu túm lông, điều bộ rất đổi băn khoăn khó hiểu, cuối cùng không thể không chịu thua: “Ngoài việc thấy sờ nó rất thoải mái, đôi mắt sáng ra tớ chẳng thấy có gì đặc biệt cả.” Nói rồi cô ta tiện tay cầm một chiếc kẹp tóc màu đen khác lên: “Còn không đẹp bằng chiếc này.”

Ánh mắt của Vương Niệm Tư bỗng bị thu hút bởi chiếc kẹp tóc trong tay cô ta, thậm chí quên cả những chuỗi kẹp ngọc Đông Châu đang được bày ngay ngắn trên bàn. Chiếc kẹp tóc đó lại càng tinh xảo hơn, trên đường viền chủ đạo màu đen mảnh mai không mấy bắt mắt, không ngờ bên trên lại đính một viên kim cương màu hồng, mà mỗi cara của nó có giá gần bốn mươi vạn đô la Mỹ! Nhà cô kinh doanh chuỗi cửa hàng trang sức bao nhiêu năm nay, cũng mới chỉ qua tay một viên kim cương hồng 5 cara mà thôi!8Vương Niệm Tư kinh ngạc để chiếc hộp lại chỗ cũ. Chiếc hộp bọ đầu vứt đây này của Hạ Diệu Diệu nếu gặp người như Vương Niệm Tư đã để trong két sắt, có quản gia đặc biệt canh giữ, khi cần thiết mới lần lượt lấy ra dùng để thể hiện đẳng cấp gia tộc, thể hiện uy quyền của sự xa xỉ tinh tế,

dùng xong rồi lại bao bọc bảo quản kỹ lưỡng, mau chóng đưa cho vệ sĩ đem về.

Thế mà giờ đây hộp ngọc hiếm hoi có cả viên kim cương hồng hai cara này lại tùy tiện bày bừa ra trước mặt cô.

Nếu như với chuỗi ngọc Đông Châu kia cô còn có thể kiềm chế được sự khao khát bản năng của con gái với những thứ đồ trang sức, thì viên kim cương màu hồng hai cara này, như một ả yêu tinh mời gọi, toát lên ánh hào quang, địa vị, sự cao ngạo, và cả nỗi cô đơn không có gì sánh nổi của nó.

Ánh mắt Vương Niệm Tư dừng lại rất lâu trên tay Thẩm Tuyết. Trong vô thức cô chỉ muốn đưa tay ra giật nó về cho riêng mình, nhưng nền tảng giáo dục tốt đã ngăn cô khởi hành động bất lịch sự ấy.

“Niệm Tư?” Vương Niệm Tư bỗng nhiên hạ giọng: “Có lẽ... là tớ nhìn nhầm rồi.” “Thấy chưa, tớ đã bảo cậu nhìn nhầm rồi!” Thẩm Tuyết thở phào nhẹ nhõm: “Giật cả mình, tớ cứ tưởng cô ta là hồ điệp lột mè, nhưng mà có thể làm ra vẻ giống đến như thế cũng hiếm thấy khó tin! Haha!” Nói rồi cô tiện tay vứt chiếc kẹp tóc trên tay xuống. Chiếc kẹp tóc gắn kim cương hồng hạ cánh ngay ngắn trên bàn. Cô ta đã không nhận ra rằng bên cạnh quả bông hồ ly còn có một quả bông nhỏ khác, quả cầu nhỏ đẩy quả bông hồ ly lăn lông lốc bên rìa bàn. Tôm! Quả cầu bông rơi đúng vào cốc cà phê mà Thẩm Tuyết đang để trên ghế của Hạ Diệu Diệu, tỏa ra mùi cà phê nồng nặc.

“Ồi! Cà phê của tớ!”

Vương Niệm Tư giật mình bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man, hành động theo bản năng, cô vớt quả bông hồ ly lên, vội vàng đem vào nhà vệ sinh rửa! Tiếc quá! Xót quá!

“Cậu làm gì thế?” Thẩm Tuyết nhìn Vương Niệm Tư với ánh mắt khó hiểu, rồi mau chóng đuổi theo: “Tay cậu có bị bỏng không đấy! Cậu để ý đến mấy thứ linh tinh đây làm gì! Mau cho tay vào vò nước lạnh!” Vương Niệm Tư sững sờ nhìn Thẩm Tuyết giăng lấy quả bóng trong tay cô, rồi vút xuống bồn rửa. Dòng nước giá lạnh chảy theo những kẽ ngón tay, cô vẫn đang bần thần sững sờ, tại sao cô phải cứu quả cầu bông? Hạ Diệu Diệu có biết được giá trị của nó? Thẩm Tuyết xót xa rửa tay cho bạn: “Đỏ hết cả lên rồi! Chỉ là một chiếc buộc tóc thôi mà! Tớ đến cho cậu ta cái khác là được! Cậu cuống lên làm gì! Làm mình bị bỏng rồi!”

Vương Niệm Tư thất thần nhìn tiểu hồ ly bên bồn rửa, sinh động như thể nó bị ướt sũng và trách móc, tủi thân, phần nộ nhìn chủ nhân! Vương Niệm Tư nhanh chóng quay đầu đi, nếu đúng như cô nghĩ thì Hạ Diệu Diệu không biết giá trị của những thứ đồ này? Bộ kẹp tóc gồm chín chiếc, tổng cộng có hơn sáu mươi viên ngọc, hơn sáu mươi viên? Nếu như gắn lại những viên ngọc.... Con cả viên kiêu cương màu hồng nữa chứ, gắn vào một đôi bông tai, hay dây chuyền, hay gài áo...

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mềm Miệng Chua Ngoa

 “Cậu còn sợ tớ quyt nợ à?!” “Không phải.” Vương Niệm Tư dần dần bình tĩnh lại, giọng nói lại điềm tĩnh nhẹ nhàng như mọi khi: “Trong chuyện này chúng mình đều không đúng, nên chủ động nhận sai.” “Xi” Thẩm Tuyết lấy lọ thuốc bồng ra, điệu bộ khinh thường: “Duỗi tay ra đây, chỉ bằng vào cô ta!” “Cậu nghe lời tớ đi, vốn dĩ là chúng ta làm sai, nếu để Diệu Diệu truy cứu trách nhiệm thì chúng mình đuối lý.” Thẩm Tuyết bậm môi: “Biết rồi, biết rồi, tí nữa tớ nói với cậu ta không được sao.” Vương Niệm Tư bất giác lên tiếng: “Đừng...” Người tặng cũng có mặt ở đây thì sao! Rồi lại cảm thấy mình quá vội vàng, cô liền cười nói: “Đợi trưa về nói với cậu ấy sau, đừng có nói trước mặt mọi người, tự2ý lật đổ người khác chẳng phải chuyện hay ho gì.”

Thẩm Tuyết nghĩ cũng đúng, để mọi người biết được cô ta tự động bôi đồ người khác thì mất mặt chết: “Vẫn là cậu suy nghĩ chu đáo.” Cô dám chắc rằng Hà An chưa từng nói cho Hạ Diệu Diệu biết giá trị của những thứ đó, vậy đánh mất một hai thứ hay... Chẳng phải là chuyện rất bình thường hay sao?

Sau khi nghe chuyện Hạ Diệu Diệu tỏ ra vô cùng khó chịu! Ai mà không khó chịu cho được! Đồ của cô, đây nắp đặt ở chỗ của cô, vậy mà lúc về lại có người nói với cô là làm bẩn mất rồi! Lẽ nào chiếc buộc tóc hóa thành tinh chạy đến tay Thẩm Tuyết!

Với tính cách chặt bốp của Hạ Diệu Diệu lúc đó cô chỉ muốn chửi thề! Chuyện này8mà xảy ra trong ngõ nhà cô thì chắc chắn cô phải mắng người đã động vào đồ của mình một trận toí tả! Nhưng đây là trường học, là nơi

được coi là có giáo dục, có nề nếp, là nơi mà một câu xin lỗi nên giải quyết được tất cả mọi xích mích! Hơn nữa người ta đã nói không cần thận rồi, còn muốn đến cho cô thứ khác đáng tiền hơn! Cô còn có thể nói gì nữa!

Hạ Diệu Diệu tức điên lên! Trong lòng chỉ muốn gào to lên: Cô có thể nói gì nữa! Nhưng cô cũng không khách khí với Thẩm Tuyết, lạnh lùng quay ngoắt 360 độ đi ra ngoài! Đền? Đương nhiên phải đền! Sao cô có thể vì thừa thải mà khoát tay cho qua được, thế chẳng khác gì dung túng cho cô ta lần sau lại tiếp tục làm thế. Đây không phải là vấn đề đồ đạc đắt rẻ gì mà là hành động lực đồ của Thẩm Tuyết khiến cô cực kỳ không thoải mái!

Cái gì mà không cần thận! Không cần thận cái nỗi gì! Lọc đồ trên bàn người khác, làm hỏng rồi phải đền, còn oan uổng à! Mặc dù khi cô không ở phòng Khổng Đồng Đồng cũng bới đồ của cô xem, nhưng không so sánh được, quan hệ giữa cô và Khổng Đồng Đồng như thế nào, mà với Thẩm Tuyết lại như thế nào! Hơn nữa, động cơ lực đồ của cô ta chắc chắn chẳng hay ho gì. Đừng hỏi sao Hạ Diệu Diệu lại nghĩ thế, lòng dạ cổ hẹp hòi như thế đấy! Thẩm Tuyết càng ức chế hơn: “Cậu ta có ý gì vậy! Tớ đã xin lỗi rồi.”

Chu Tử Ngọc nghe vậy bầm bầm: “Xin lỗi có tác dụng gì, đó là quà bạn trai người ta tặng, mất đi một thứ kỷ ức thanh xuân lại xước xát một ít! Mẹ kiếp! “Chỉ mỗi cái buộc tóc lờm! Lẽ nào chiếc buộc tóc đó không phải Hà An mua ngoài vỉa hè!” “Người ta muốn mua ở đâu thì mua! Quan trọng là tấm lòng! Tấm lòng là vô giá!”

Thẩm Tuyết trừng mắt nhìn Chu Tử Ngọc: “Cùng lắm tớ đền cho cậu ta một trăm cái! Cậu ta có bao nhiêu thứ Hà An tặng, thiếu một thứ thì chết ai! Đúng là kẹt sĩ lại còn tham lam muốn ăn dày!” Chu Tử Ngọc trợn ngược mắt. Thật hết thuốc chữa. Khổng Đồng Đồng sắp xếp sách vở, không nghe nổi những lời Thẩm Tuyết nói nữa, rời đi luôn! Đã sai còn gân cổ cãi cùn. Thẩm Tuyết thấy thế càng bức mình! Cô ta không tin đồn cho Hạ Diệu Diệu mười cái như thế mà Diệu Diệu không sướng đến phát khóc!

“Sao thế?” Hà An mở sách ra, vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói như có khí lạnh toát ra, không phải đối với Hạ Diệu Diệu như thế mà chỉ là do thói quen.

Hạ Diệu Diệu không để bụng, tự động coi như ngồi cạnh điều hòa: “Không sao cả!” Giọng điệu gắt gỏng! Cô không thích thái độ nói năng của Thẩm Tuyết, tự cao tự đại, chẳng coi ai ra gì! Đến! Đến! Đến! Không nói chuyện tử tế được sao! Thái độ không thể thành khẩn chút được à!

Đúng, đúng chỉ là một chiếc buộc tóc nhỏ. Chính vì nó chỉ là một chiếc buộc tóc nhỏ nên thái độ của cậu tốt một chút, thành khẩn một chút, lẽ nào tôi còn không buông tha! Vấn đề cơ bản không phải là đền hay không, mà là cô ta động vào đồ của người khác mà không xin phép trước, còn muốn người ta phải cảm kích đội ơn mình không bằng!

Hạ Diệu Diệu lật sách sột soạt, bức xúc không để đâu cho hết. Cô ta nhất định vừa lục lọi đồ đạc của cô vừa tỏ vẻ coi thường giấu cợt, làm bản đồ của người ta rồi còn nhún vai coi như không có chuyện gì. Đến cô cũng hình dung ra được cảnh tượng lúc đó, chỉ nghĩ thôi cũng bất bình thay cho chiếc buộc tóc!

sột soạt sột soạt! Hà An giữ lấy bàn tay Diệu Diệu đang ra sức trút giận lên quyển sách, nghiêm túc nhìn cô. Hạ Diệu Diệu phụng phịu, bức mình dựa người vào sau ghế! Hức! Không có chút gia giáo nào cả! Không hiểu phép tắc tối thiểu! “Sao thế” Sắc mặt Hà An càng nghiêm trọng hơn.

Thẩm Tuyết ý!” Gì chứ chuyện nói xấu người khác sau lưng thì đúng là sở trường của Hạ Diệu Diệu, cô ngoa ngoắt quá chẳng? Nếu không trút bầu tâm sự với anh nhà thì chẳng lẽ để người khác nghe thấy rồi gây thù kết oán chắc! Hà An nghe vậy, gấp sách lại, xách cặp lên kéo cô ra khỏi thư viện, đi đến đình nghỉ mát bên hồ Minh Nguyệt: “Nói đi.”

Hạ Diệu Diệu nhìn xung quanh thấy không có ai, nhìn xuống đất, vừa đá cột vừa nói: “Cô ta cố tình! Nhất định là cố tình!” Hạ Diệu Diệu mắng Thẩm Tuyết một tràng, thêm không ít mắm muối kể chuyện Thẩm Tuyết lục lọi đồ đạc của mình, còn làm bẩn, sau đó bắt chước điệu bộ cao ngạo của cô ta diễn lại một lần nữa.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đèn Cho Anh

 Hạ Diệu Diệu bức dọc: “Còn chưa nói thì em đã đi ra ngoài rồi...” Hà An ngẫm nghĩ một hồi rồi gật đầu, giọng nói vẫn bình thản lạ thường: “Em nói với cô ta, bảo đèn cho anh.”

Cái gì! Hạ Diệu Diệu nhìn về phía Hà An, không dám tin vào tai mình. Cái giọng nói thản nhiên hờ hững ấy khiến Hạ Diệu Diệu không nghe ra anh có ý gì: “Tại sao? Thế không hay lắm...” Con gái chấp nhau vì những chuyện nhỏ tí ti thế này còn nghe được, chứ đằng này anh là đàn ông con trai?

“...” Nhìn gì mà nhìn? Anh phải xác nhận xem là đồ bị bắn rồi hay là người khác có dụng ý. Không phải anh chưa từng nghĩ đến tình huống Hạ Diệu Diệu không biết giá trị của những thứ đồ đó mà đem tặng người khác bừa bãi, nhưng anh càng tin vào tính cách của Hạ Diệu Diệu! Trừ việc căn môi tặng cho mẹ, cho em gái, bạn thân, thì tuyệt đối không đành lòng tặng cho người khác.

Mà cho dù tặng người khác cũng không sao, vốn dĩ là anh đã tặng cho Diệu diệu, cô có quyền quyết định cho ai. Nhưng nếu như người khác có dụng ý không tốt thì lại là một chuyện khác. Vínhu như đối với của Thẩm Tuyết, Vương Niệm Tư, có lẽ bọn họ không đến nỗi không nhận ra, nhất là Vương Niệm Tư. Nếu anh nhớ không nhầm, nhà họ Vương đào mỏ lập nên cơ nghiệp, hiện giờ làm kinh doanh đồ trang sức. Thẩm Tuyết không hiểu, Vương Niệm Tư cũng nhìn không ra sao? Thế nên không thể không hỏi cho ra nhẽ hành động này của Thẩm Tuyết. Hạ Diệu Diệu bỗng nhìn chăm

chăm vào Hà An như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy! Nếu anh dám... Nếu anh dám...

Hà An nhìn Hạ Diệu Diệu, diệu bộ hoàn toàn vô can.. Hạ Diệu Diệu vẫn nhìn anh chăm chăm: Hà An...

Hà An bỗng hiểu ra, thật bó tay với em, rồi anh bình tĩnh nói: “Đợi cô ta trả cho anh rồi anh sẽ đưa lại em, ở nhà anh còn một chiếc giống thế, em lấy mà chơi trước.”

“Chơi gì mà chơi! Mùa hè nóng nực thế này buộc cục lông trên đầu làm gì! Lại còn màu trắng! Anh buộc cho em xem nào! Lúc anh tặng em đã muốn phê bình anh rồi! Không phải!” Cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là thái độ kỳ quặc đáng nghi của Hà An với chuyện này: “Có phải anh thích Thẩm Tuyết rồi không!” Không thì Hà An vốn dĩ chẳng dây dưa vào chuyện gì vì sao dứt khoát nhúng tay chuyện này?

Hạ Diệu Diệu căng thẳng nhìn chăm chăm vào Hà An, làm sao bây giờ? Cô đã theo anh rồi, anh ăn xong không chịu nhận thì biết làm sao...

Hạ Diệu Diệu gần như suy sụp, dù sao cô vẫn còn là một cô nữ sinh còn đang đi học, gặp phải chuyện này trong khi còn chưa bình tĩnh phân tích thì tất cả mọi lý luận đều là rác rưởi, cảm giác đầu tiên là hoảng loạn, đau lòng.

Hạ Diệu Diệu càng nghĩ càng thấy đáng nghi. Thẩm Tuyết xinh đẹp như vậy, lại có khí chất, gia thế tốt! Còn cô thì sao? Cô tưởng đã theo anh rồi thì bản thân là đặc biệt sao? Đầu Hạ Diệu Diệu rồi tung3lên, cô chẳng biết phải làm sao. Nếu chẳng may anh không cần cô nữa, hai mắt cô bất giác đỏ hoe: “Anh nhất định đã thay lòng đổi dạ rồi, ăn xong không chịu đỡ vớ!” Giống tên đểu cáng Đào Thành Phong! “Hà An! Anh mà dám phản bội em, em bóp chết cả đôi gian phu dâm phụ!” Bóp chết các người.

Hà An đứng hình, không đợi đến lúc đầu óc kịp phản ứng anh đã vòng tay ôm lấy cô vào lòng, an ủi ngay: “Không sao, đừng khóc...” Anh không thích nhìn thấy cô khóc.

“Có phải anh thích Thẩm Tuyết rồi không?”

“Không phải!”

Hạ Diệu Diệu nghe vậy cũng an lòng phần nào, nhưng lại càng tủi thân vòng tay ôm lấy anh: “An An, anh sẽ không bao giờ không thích em nữa đúng không?” “Ừ.” Mặc dù không thể hiểu nổi lúc này cô đang nghĩ gì nhưng Hà An vẫn trả lời cô hết sức nghiêm túc. Hạ Diệu Diệu nghe cái âm thanh đồng dạng ấy không nhịn được cười. Cô chưa lau những giọt nước mắt còn chưa kịp rơi xuống đã gơ tay nắm yêu bạn trai một cái! Cái gì thế này, nói thích người ta cũng khó thể sao, trả lời chẳng dè dặt chút nào, vừa này cô cũng kỳ cục. Hà An nhìn cô, sắc mặt dịu đi phần nào. Bắt gặp ánh nhìn chăm chú ấy, Hạ Diệu Diệu xấu hổ, lúc này mặt mặt quá đi: “Thực ra trước đây anh chẳng để ý chuyện gì bao giờ, lần này vừa nghe xong đã vội vàng nhúng tay vào, không phải anh thấy Thẩm Tuyết xinh đẹp thì là gì, anh chắc chắn có ý gì đó với cô ta!” Nói rồi lại cảm thấy chuyện hình như đúng là vậy. Hà An hồi phục lại giọng nói lạnh lùng như thường, nhưng anh không giấu nổi sự mừng thầm khi biết cô khóc vì những ý nghĩ đó, thế nên lăm mồm thêm một câu: “Cô ta mà cũng được coi là xinh đẹp á, chiếc mũi nâng chẳng tự nhiên chút nào.”

“Thẩm Tuyết đã từng nâng mũi?”

“Sao anh biết?”

“Em cứ nghĩ sao mũi cô ấy đẹp thế, hóa ra có thể làm thẩm mỹ đến thế được.”

“Anh nói xem làm một lần hết bao nhiêu tiền?”

Hà An lạnh lùng đính chính lại ý mình hồi nãy: “Anh sợ em ngại mở lời, bạn cùng một phòng, về sau còn nhìn mặt nhau kiểu gì. Em cứ nói với cô ta, chuyện này không liên quan đến em bảo cô ta đưa cho anh là được.” Hạ Diệu Diệu nguy hiểm nhìn Hà An: “Anh không thích cô ta thật chứ!” “.” Không thềm để ý đến em. “Chỉ yêu một mình em!”

“Hí hí, em thích anh nhất đấy.” Nói rồi buông tay đang ôm lấy cổ Hà An ra, đặc ý nói: “Người Thẩm Tuyết thích là Phương Thâm cơ.”

Ngầm hiểu là anh không đủ tư cách.

Hà An ra sức vò đầu Hạ Diệu Diệu.

“Đừng có động tay động chân thế, tí nữa lại phải chải đầu lại.” Bỗng nhiên, Hà An thì thầm bên tai cô: “Tối nay em đừng về phòng.”

Hạ Diệu Diệu quay đầu lại nhìn chàng thanh niên mặt nghiêm túc như thể chưa nói cái gì, máu nóng sôi sục trong người lập tức tắt ngúm: “Không!”

Hạ Diệu Diệu lại lên nhìn anh thêm lần nữa: Không phản ứng gì. Mới thế thôi đã rút lui rồi? Haiz, có anh bạn trai cứng nhắc thật là nhàm chán, làm gì có chuyện chỉ mời gọi một lần, nói thêm vài lần nữa biết đâu cô sẽ gật đầu, hức! “Vương Phong Long cho anh một chiếc vé xem phim, không xem cũng phí.” Hà An! Đua đòi học xấu rồi đấy!

Thẩm Tuyết thật không dám tin lời Hạ Diệu Diệu, con trai như Hà An mà có thể làm được chuyện buồn nôn như vậy?

Anh ta có phải là con trai không?

Tám tệ mười tệ, cùng lắm là năm sáu mươi tệ là cùng, anh ta còn bắt cô đền thật? Đến một tiếng khách khí cũng không có!

Không phải Thẩm Tuyết không đèn nổi! Cô chỉ kinh tởm thái độ của hai con người này. Cho dù cô ta không đúng, cô ta sai rồi, họ nên giả tạo nói: “không cần đâu không cần đâu”, cô sẽ đòi đèn bằng được, sau đó bọn họ nhìn thấy cô đèn đồ đắt tiền hơn môn cũ thì mừng thầm trong bụng mới đúng.

Nhưng!

Tình hình hiện giờ là thế nào!

Nghỉ giải lao giữa giờ thể dục, Thẩm Tuyết vừa chạy xong cự ly 100m, mua hai chai nước ngồi dưới bóng cây trên sân vận động, căn nhắc với Vương Niệm Tư: “Hạ Diệu Diệu nghèo phát điên rồi chẳng!” Đi bảo tớ đèn cho Hà An, vì đó là do Hà An mua! Ha ha ha

Vương Niệm Tư nhìn những người đang dốc sức chạy trên sân vận động, nhận chai nước từ tay bạn, dịu dàng nói: “Vốn dĩ do bọn mình không đúng.” Rốt cuộc thì Hà An là ai? Ở tầng lớp bọn họ đúng là có vài nhà họ Hà, nhưng không nhiều nhà có thể tùy tiện lấy thứ đó ra tặng cho người khác.

Nếu như trước đây cô chỉ cảm thấy Hà An có sức hấp dẫn rất khó nói, thì bây giờ trong lòng cô chàng trai ấy hiện lên với sự an tĩnh khiêm nhường, vẻ lãnh đạm sa sỉ, với một khí chất khiến người ta đắm say. Một Hà An như vậy thực sự thích Hạ Diệu Diệu? Vương Niệm Tư nhìn theo bóng anh chạy trên sân vận động, nghĩ ngợi vẩn vơ.

“Vương Phong Long, đừng làm ảnh hưởng đến Hà An, mau chạy đi!”
“Hạ Diệu Diệu, chẳng có ai thiên vị như cậu, rõ ràng là Hà An nhà cậu không tích cực.” “Ai bảo vậy! Hà An nhà tôi cố gắng nhất!” Thẩm Tuyết vội vàng lắc lắc đầu: “Nhưng cậu ta bảo tớ đèn cho Hà An.” Nụ cười trên mặt Vương Niệm Tư bỗng chốc tan biến. Thẩm Tuyết căn nhắc một mình: “Cho dù Hạ Diệu Diệu đúng là kỳ quặc, đến Hà An cũng nông cạn vậy sao!

Chuyện nhỏ thế này cũng nói cho Hà An! Cậu ta thần kinh chắc! Hà An mặc kệ chiều ý cậu ta! Hai người bọn họ rốt cuộc đang nghĩ gì? Tớ đã bảo rồi, nôi nào vung ấy! Cậu xem hai người bọn họ hợp chưa!”

“Nhưng Hà An có mặt mũi nào dám nói ra chiếc buộc tóc ấy đáng giá bao nhiêu tiền không! Tớ vung tiền vào mặt cho ấy! Chỉ cần cậu ta dám lấy!” Sắc mặt Vương Niệm Tư càng ngày càng tái nhợt, suýt nữa không giữ nổi thần thái vốn có của mình: “Hà An, biết chuyện rồi?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Giá Trị Của Nó

 Vốn dĩ cô nghĩ rằng qua mắt Hạ Diệu Diệu là không sao rồi. Dù sao trong mắt cô ấy nó chỉ là một chiếc buộc tóc nhỏ, có bao nhiêu thứ đáng giá hơn nhiều, Hạ Diệu Diệu sẽ cho qua chuyện này, không gây lớn chuyện. Kết quả Thẩm Tuyết ngu ngốc lại khiến chuyện bé xé ra to! Chuyện không xong rồi! Sao lại để cho Hà An biết! Giờ đây chỉ cầu mong cho Hà An muốn Thẩm Tuyết đền đúng giá, không có dụng ý gì khác. Thẩm Tuyết khó hiểu nhìn Niệm Tư: “Không phải chỉ là chút chuyện nhỏ thôi sao, cậu kích động thế làm gì?”

Vương Niệm Tư vẫn không thay đổi sắc mặt, nghiêm túc dặn dò bạn: “Bây giờ cậu phải khiêm tốn chút, sau khi tan học đến xin lỗi Hạ Diệu Diệu, thái độ tốt một chút, thành khẩn một chút, đừng có ra vẻ tiểu thư. Nói rằng cậu không cẩn thận, cảm thấy vô cùng hối hận, càng không nên tùy tiện lợi lộc đồ của cậu ấy. Bây giờ cậu đã biết sai rồi, xem xem có thể làm lành được không.”

“Sao phải thế!” Bảo cổ khúm núm đi xin lỗi!

Vương Niệm Tư nghiêm nghị nhìn cô ta, nói rõ ràng từng chữ một: “Bởi vì chiếc buộc tóc đó cậu không đền nổi đâu!” “Tớ không đền nổi!... Tớ không...” Thẩm Tuyết phát điên lên mất! Chỉ là một chiếc buộc tóc rơm mà thôi! Nhưng bị ánh mắt nghiêm trọng của Vương Niệm Tư khiến cho càng ngày càng mất tự tin, do dự nói: “Có gì... không bình thường sao...”

Vương Niệm Tư lạnh lùng nói: “Hôm qua tớ nhìn viên ngọc trung tâm cục bông hồ ly ấy, phát hiện ra rằng đó không phải là một cục tròn bình

thường, bước đầu nhận định có lẽ là một viên ngọc trai đen, đường kính gần 2cm. Nếu ngọc trai là nhân tạo thì thứ đáng giá nhất của chiếc buộc tóc là đôi mắt của hồ ly, bước đầu nhận định, nó vào khoảng năm trăm nghìn tệ.”

Năm trăm nghìn tệ không phải là con số nhỏ đối với Thẩm Tuyết: “Nhưng nếu như viên ngọc trai chính giữa là ngọc trai tự nhiên...” Giọng nói của Vương Niệm Tư càng ngày càng không tự tin, vì người có thể tùy tiện tặng kim cương hồng cho người khác lẽ nào lại dùng ngọc trai nhân tạo: “Cậu ít nhất phải đền hơn chín trăm nghìn tệ, đó chỉ là chi phí nguyên liệu thô.” “Cậu nói cái gì?”

“Nếu đây là tác phẩm của một nhà thiết kế nổi tiếng thì chắc chắn phải hơn một triệu tệ.”

Hơn một triệu tệ! Thẩm Tuyết đột nhiên cảm thấy chân mình mềm nhũn. Có thể nào, cô ta chẳng qua chỉ làm bẩn một cái dây buộc tóc, lại còn là dây buộc tóc của một đứa nghèo kiệt xác mà cô ta có thể tiện tay vứt bỏ cho. Thẩm Tuyết bàng hoàng níu lấy tay áo Vương Niệm Tư: “Cậu đang lừa tớ đúng không? Cậu đang đùa, đùa tớ đúng không?” Mặc dù nhà cô ta giàu có, nhưng cũng chỉ là có chút tiền, tuyệt đối chưa đến mức cho cô ta hơn một triệu đi đến người khác mà không hỏi han gì.

Vương Niệm Tư nhìn phản ứng của bạn: “Cậu không tin vào con mắt của tớ sao?”

Đương nhiên là Thẩm Tuyết tin, bởi vì tin, nên bây giờ cô mới thấy lạnh hết cả người: “Nhưng, nhưng bọn họ, làm sao bọn họ lại có được thứ đáng giá như vậy.” Hơn một triệu tệ! Cô lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.

“Bây giờ cậu chỉ còn một đường thoát, giả bộ không biết giá trị của chiếc buộc tóc ấy, đi nhận lỗi một lần nữa, xem xem Hạ Diệ Diệ có nể mặt bạn cùng phòng mà tha lỗi cho cậu được không, để cô ấy nói đỡ cho

cậu trước mặt Hà An, có thể dùng quan hệ tốt để khất đi số tiền đền bù khổng lồ này.”

“Hơn một triệu, bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha tớ!” Không phải là một trăm tệ vứt bừa cũng chẳng tiếc, dù là gia đình như gia đình cô ta cũng không thể vứt hơn một triệu qua cửa sổ rồi coi như không có chuyện gì, Hà An sao có thể buông tha cho cô ta được,5không thể nào.

Vương Niệm Tư lạnh lùng: “Thế cậu định đến à?” Thẩm Tuyết hoảng loạn không biết làm sao. Cô ta không phải con một trong nhà, cô ta cũng không có nhiều tiền như vậy: “Thật, thật sự không nhìn nhầm? Nếu như, nếu như tớ xin lỗi, bọn họ sẽ bỏ qua cho tớ.” “Trong chiếc hộp của cậu ấy...” Giọng nói của Vương Niệm Tư bất giác hơi run rẩy: “Chiếc buộc tóc ít nhất là chín trăm nghìn tệ ấy chỉ là món đồ phổ thông tầm trung, so với những thứ khác thì chẳng phải quý giá gì. Thủ đáng giá nhất ở đó là chiếc cặp tóc kim cương hồng, có giá ít nhất hơn bốn triệu. Bây giờ cậu chỉ có thể mong sao Hà An không để ý chiếc dây buộc tóc chỉ có chín trăm nghìn đó.”

Thẩm Tuyết sững sờ ngồi bịch xuống ghế, sao có thể: Hơn chín trăm nghìn mới chỉ là thứ trung tầng? Cậu ta còn có nhiều thế, vậy giá trị của chiếc hộp đó phải hơn mười triệu? Mười triệu!!! Thẩm Tuyết bàng hoàng há hốc mồm, vì một hộp quà tặng có thể xuống giường lấy đồ hộ cô ta, sao Hạ Diệu Diệu có thể có thứ đồ đắt giá như vậy? Không phải, đó là đồ Hà An tặng, Hà An rốt cuộc là ai? May mà... may mà chiếc kẹp tóc kim cương hồng không bị làm sao. “Nếu cậu không yên tâm thì để tớ đem chiếc buộc tóc hồ ly về nhà giám định rồi đưa cậu xem tận mắt.” “Không... không cần đâu... Hà An...” Thẩm Tuyết không thể không thể tin vào mắt nhìn của Vương Niệm Tư, Niệm Tư sẽ không lừa cô ta. Hơn nữa từ hôm qua khi xem sổ đồ đó Niệm Tư đã có vẻ không mấy tự nhiên, cô ấy không phải thể loại phát ngôn bừa bãi. Nhưng cũng chính vì thế cô ta thấy mình sao mà đen đui vậy: “Xin lỗi có tác dụng gì không?”

“Tớ cũng không biết...”

Thẩm Tuyết lo lắng giữ chặt Vương Niệm Tư: “Tớ phải làm sao đây?” Đền hơn một triệu, chắc chắn sẽ khiến ông nội cô nổi trận tanh bành. Điều khiến Vương Niệm Tư lo lắng là Hà An sẽ không chấp nhận chuyện bồi thường. Trong chuyện này điều Thẩm Tuyết làm sai là đã tự mình lục lợi đồ đạc của Hạ Diệu Diệu, nếu Hà An tra hỏi, và nhắm vào chuyện đó thì sợ rằng một trăm vạn cũng không giải quyết được việc gì...”

Mà chính cô cũng có tham gia vào chuyện này, mặc dù cô chỉ xem thôi, nhưng Hà An sẽ nghĩ thế nào về cô...

Cô không được phép chạm vào mấy thứ kia. Hà gia? Hà gia nào có thể tùy tiện đem tặng những thứ đồ đó? Là Hà gia nào?

Vương Niệm Tư không dám nghĩ đến, cô cảm thấy không thể nào, người đó, đừng nói cô chưa từng được gặp, đến ba cô cũng chỉ mới qua lại với Triệu Thành Thiên! Có lẽ cô đang nghĩ nhiều quá rồi.

“Niệm Tư, Niệm Tư...”

“Hả?”

Thẩm Tuyết kiêu căng, nhưng cô ta vẫn biết lúc nào nên hạ mình.

Sau khi tan học, Thẩm Tuyết lo lắng vội vàng gọi theo Hạ Diệu Diệu: “...Diệu Diệu...” Khổng Đồng Đồng khoác tay Hạ Diệu Diệu cùng quay đầu lại. “Có việc gì à?” Hạ Diệu Diệu nghi ngờ. Thẩm Tuyết bước nhanh lại gần, cơ mặt cứng ngắc nhưng cười rất nịnh nọt dễ thân, thử kéo cánh tay kia của Hạ Diệu Diệu: “Diệu Diệu, hôm qua là tớ không tốt, không nên lục đồ của cậu, còn làm bẩn nữa, đều là lỗi của tớ, không biết điều lại còn khiến cậu tức giận, cậu đừng chấp với tớ được không?” Hạ Diệu Diệu nghe vậy lấy làm ngạc nhiên? Cậu ta muốn gì đây? Khổng Đồng Đồng cũng mơ màng không hiểu nổi, người vừa nói lúc nãy là Thẩm Tuyết? “Là lỗi của tớ,

tay tớ táy máy, tớ không nên động vào đồ của cậu khi chưa xin phép, cậu đừng trách tớ nữa được không? Tớ có trách cậu đâu, cậu đã nói sẽ đền cho tớ rồi, tớ chẳng có lý gì mà bám riết không tha.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tự Luyện

 Có nên ăn sượng miệng không? “Thôi thế phiền cho cậu quá, trời nóng thế này, thôi.” “Không phiền, không phiền.” “Thôi không cần đâu.”

“Không sao, tối nay tớ và Niệm Tư đợi các cậu, cả phòng mình cùng đi, đừng khách khí.” Nói rồi không đợi Hạ Diệu Diệu trả lời, Thẩm Tuyết đã cười tươi roi rói chạy đi mất.

Hạ Diệu Diệu nghi ngờ nhìn Khổng Đồng Đồng, cô ta nói cái gì vậy, sao cô ta vui như vậy? Đợi đã, tôm hùm và chiếc buộc tóc của cô cái nào đắt hơn? Không được, cô phải gọi điện cho Hà An, ăn không thiết thì ăn, ăn mà chịu thiết thì vẫn phải đền!

“Hà An... ừ, cậu ta nói mời đi ăn... ừ, được.”.

Khổng Đồng Đồng nhìn về hướng Thẩm Tuyết chạy đi, cau mày suy nghĩ, chắc không phải bị ma ám đi: “Anh ấy nói thế nào?”

“Anh ấy bảo ăn, cứ như Thẩm Tuyết nói, chúng mình đều đi.” Hạ Diệu Diệu có chút khó xử: “Nhưng tối nay chín giờ rưỡi tớ mới tan ca.”

Khổng Đồng Đồng liếc nhìn Hạ Diệu Diệu, phát hiện ra ngay vấn đề: “Hà An có ý đồ xấu xa, chắc lại muốn lặp lại chuyện tôi qua.”

Tối qua Hà An có hơi nóng vội, Hạ Diệu Diệu sờ lên cổ, mặc dù không để lại dấu vết gì rõ rệt nhưng anh ấy đã cắn vào chỗ không nhìn thấy, là cắn thật, đau điếng người.

Mặc dù đã để anh chạy tịnh" cả tuần nay, nóng vội cũng dễ hiểu, nhưng thực sự rất đau. Tối nay cũng không phải không được, chỉ là mong anh đừng cày bừa quá, Hạ Diệu Diệu thở dài: “Anh ấy ngày càng tinh ranh.”

“Con trai chẳng phải đều như nhau!8Khi muốn lên giường với cậu thì lời nào chẳng nói được, việc gì chẳng làm nổi.” Hạ Diệu Diệu không dám tiếp lời về chủ đề này. Khổng Đồng Đồng cũng không để cô khó xử: “Hai bà nội đó càng ngày càng kỳ quặc, mùa hè nóng nực mà ở lại phòng tui mình, còn ở lì không chịu dọn đi, đầu nghe nói có ngôi sao lớn nào sẽ đến trường? Với lại vừa rồi thật sự là Thẩm Tuyết, cười tươi dữ vậy?”

“Tớ cũng cảm thấy kỳ lạ? Bị ma nhập rồi chẳng, một cái buộc tóc nhỏ cùng lắm năm mười tệ, cô ta lại muốn mời cả phòng đi ăn tôm hùm?” “Đúng đấy.”

“Người có tiền đốt thoải mái?”

“Cô ta cũng được coi là có tiền?” Thực ra Khổng Đồng Đồng rất ngứa mắt với điệu bộ đó của Thẩm Tuyết, ra vẻ ta6đây sai khiến người khác: “Cô ta còn không cho chúng mình dùng đèn pin buổi tối, không cho chúng mình dùng nồi cơm điện, cứ mười giờ tối là không cho ai phát ra bất cứ tiếng động gì. Lúc này lại khách khí như vậy, không biết có ý định gì đây.”

“Chắc không thể nào đầu độc chúng mình chứ.” Hạ Diệu Diệu không biết mình có thích Thẩm Tuyết hay không, dù sao cũng có vài lần là quan hệ khách hàng, cho dù người ta có ý đồ gì tóm lại bọn họ không chịu thiệt: “Cậu có thấy Vương Niệm Tư dạo này cũng kỳ kỳ không?”

“Niệm Tư?” Nữ thần: “Kỳ làm sao?” Vương Niệm Tư tốt tính, dịu dàng, chưa bao giờ tỏ vẻ khinh thường bọn họ. Hạ Diệu Diệu không biết nói thế nào: “Chỉ là thỉnh thoảng cứ nhìn tớ chăm3chăm.” Cô có gì khác lạ sao? Hôm nay lại thấy quay sang nhìn cô vài lượt. “Cậu tự luyện rồi đấy.”

“Không phải, là cảm giác, tuyệt đối không sai.” Khổng Đồng Đồng nhìn Diệu Diệu vài lượt, cười khinh khỉnh: Nếu nói Hạ Diệu Diệu có gì khác lạ thì chắc là nghèo một cách đặc thù. Không Đồng Đồng vừa định trêu chọc bạn vài câu thì bỗng khựng lại, ánh mắt đột nhiên bị thu hút bởi chiếc kẹp tóc mới lấp lánh trên đầu cô bạn, bất giác kéo tay Hạ Diệu Diệu trêu đùa: “Ừ, cái trên đầu rất đặc biệt, rất thu hút.” Đẹp đấy. “Thấy chưa.” Cô cũng cảm thấy đẹp: “Nhưng thế cũng không đến mức khiến cậu ấy thấy đẹp chứ?” Khen đùa một câu cậu còn tưởng thật! Nhà họ Vương người ta làm gì chứ, sao có thể nhìn lọt mắt thứ kẹp tóc trên đầu cậu. Không Đồng Đồng giả vờ nói nghiêm túc: “Ừ, Hà An nhà cậu rất có mắt thẩm mỹ, chiếc kẹp tóc này của cậu rất đẹp, Vương tiểu thư đã hoàn toàn bị mê hoặc, nhưng để trên đầu cậu lại quá khó nhìn, mất hết giá trị, khiến cho cô ấy xót xa, hahaha. Cậu nghĩ sao mà con gái nhà vàng bạc châu báu người ta thích chiếc cặp thủy tinh trên đầu cậu thật sao, buồn cười quá đi.” Hạ Diệu Diệu lập tức đuổi theo chọt ngứa cô bạn. “Khổng Đồng Đồng, cậu chán sống rồi phải không?” Hai người đang rượt đuổi nô đùa thì từ phía đối diện một cặp đôi vừa đi vừa ôm ấp âu yếm nhau. Hạ Diệu Diệu chững lại, kéo Khổng Đồng Đồng đi sang một bên.

“Đây chẳng phải cô bạn họ Không sao, nhường đường nhanh thể, thật ngại quá.” Lộ Hi Ngọc khoác tay Đào Thành Phong, đôi mắt phượng hoàng ra vẻ kienh kiệu nhìn Khổng Đồng Đồng. Cô ta cướp được Đào Thành Phong từ tay Khổng Đồng Đồng cũng chẳng dễ dàng gì. Thật không ngờ Không Đồng Đồng nhìn có vẻ ngờ nghệch vậy mà quản bạn trai cũng có chiều ra phết.

Có điều không dễ dàng thì đã sao, Đào Thành Phong hiện giờ đã là của cô ta rồi. Đào Thành Phong quay người muốn đi, Lộ Hi Ngọc giữ chặt lấy không cho hản đi: Sao anh cứ gặp bạn gái cũ là lại lảng tránh, không phải vẫn còn chút ý đồ gì chứ!

Khổng Đồng Đồng đứng ra, quay người lại nhìn thẳng vào mặt Lộ Hi Ngọc: “Rõ ràng với hai mốt hai hai tuổi đầu, đừng có để mình giống hạng tiểu thư phong trần* giật đồ của người khác còn đem ra khoe khoang khắp nơi, như vậy chỉ tổ khiến tôi cảm thấy thứ đồ mình từng dùng quá mất giá.” Nói rồi nhìn sang Đào Thành Phong.

*Tiểu thư trong tiếng Trung còn có ý chỉ cave. Đào Thành Phong sa sầm mặt mày. “Khổng Đồng Đồng, có...”

“Bye bye, tôi chẳng hơi đâu đi thu lại đồ cũ rách.” Nói rồi kéo Hạ Diệu Diệu đi.

Hạ Diệu Diệu hiền lành quay đầu lại, vẫy tay với Lộ Hi Ngọc mặt mũi tái mét: “Đừng để bụng, thứ người khác nôn ra vẫn còn có ít mùi vị, không phải thứ gì nhặt về cũng tồi cả, thứ cậu nhặt được còn tốt chán. Cậu cứ ra sức mà ép, Đồng Đồng dùng xong vẫn để thừa cho cậu vài giọt đấy, cổ lên”.

Lộ Hi Ngọc nghe vậy tức điên, quay đầu lại, ra vẻ tủi thân, căn nhắc với bạn trai: “Thành Phong! Anh xem anh toàn quen những loại người thế nào! Người đâu nói năng khó nghe thế”

Đào Thành Phong thấy vậy lạnh lùng quay đi. Anh ta đã hứng chịu mồm mép của Hạ Diệu Diệu không ít lần, Khổng Đồng Đồng ở chung với cô ta chưa từng dễ bị bắt nạt, trước đây... Lộ Hi Ngọc vội vàng chạy theo: “Thành Phong, Thành Phong...”

Hạ Diệu Diệu dè dặt lên tiếng: “Thì xong về nhà luôn?” “Ừ, tớ không sao đâu, chuyện qua lâu thế rồi, cậu không cần phải lo. Thực ra chia tay cũng tốt, tớ với anh ta vốn dĩ cũng có khoảng cách, là tự tớ không nhìn ra.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cắt Đầu Bỏ Đuôi Giữ Phần Giữa

 Hạ Diệ Diệ cười khổ, thành tích chỉ là cái nhãn mác trong trường học, nếu như bọn họ tốt nghiệp rồi thì sao? Hạ Diệ Diệ có nỗi lòng của riêng cô.

“Diệ Diệ, cậu và Hà An nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Cậu cũng thế.” “Tớ bây giờ không muốn yêu đương gì nữa. Bọn mình sắp năm ba rồi, thêm năm rưỡi nữa là bắt đầu phải đi thực tập. Về sau có ở lại được thành phố này không đều nhờ mấy năm then chốt này, cố lên, cậu nhất định có thể ở lại.”

“Chị dâu, cuối cùng chị cũng đến rồi, không có chị là bọn em sắp đổi là đi rồi đây!”

“Chị dâu ơi, chị bận rộn trăm công nghìn việc mà vẫn đến đây dùng bữa với chúng em, tấm lòng chị đáng để cảm động đất trời, bọn em cảm kích vô hạn! Xin hãy nhận của tiểu đệ một lạy!”

“Đừng nịnh nọt nữa! Em dâu bận các cậu còn không biết sao, mau ngồi xuống! Phục vụ, đem một cân bánh bao ra đây cho tụi tôi ấm bụng trước đã!” “Vương Phong Long, cậu cố ý đúng không, không có Hạ Diệ Diệ của chúng ta bị cậu được ngồi ở đây ăn?” “Đúng, đúng, bạn học Tử Ngọc nói đúng lắm, tí nữa tôi xin cạo trước ba chén!”

Chín rưỡi tối, một căn phòng VIP trong cửa hàng tôm hùm Đại Hỷ rộn rã tiếng cười nói.

Hạ Diệu Diệu mặc chiếc quần bò ngắn đơn giản và chiếc áo phông cotton, còn chưa định thần lại, sao nhiều người thế? Hà An mặt dày thế sao, gọi hết bạn trong ký túc cùng đi! Nhân tiện chớp thời cơ ăn luôn bữa mà đáng nhẽ anh ấy phải mời sao?

Hạ Diệu Diệu không kiềm chế nổi, muốn tặng cho Hà An ngàn like, học trò theo sư phụ mà vượt cả sư phụ! Nhưng... Thẩm Tuyết sẽ đồng ý chịu thiệt thế này sao?

“Diệu Diệu, cuối cùng cậu cũng đến rồi, còn đợi mỗi cậu thôi, mau ngồi xuống.” Thẩm Tuyết nhiệt tình đón Hạ Diệu Diệu vào ngồi bên trái Hà An: “Cậu muốn ăn gì cứ gọi? Uống 7up hay Coca?” Sự nhiệt tình bất ngờ của Thẩm Tuyết khiến Hạ Diệu Diệu không tự nhiên chút nào, cô liếc nhìn sang Khổng Đồng Đồng. Khổng Đồng Đồng trợn mắt, cô biết gì đâu. “Ăn gì cũng được, mọi người đợi lâu cũng đói bụng rồi, gọi đồ ăn trước.” Nói rồi nhìn sang Hà An. Hà An bỏ tai nghe xuống, có vẻ lúc này mới để ý đến xung quanh, vẻ mặt nghiêm túc, trầm ngâm lạnh lùng Hạ Diệu Diệu lờm anh một một cái: Anh cứ tiếp tục giả vờ đi.

Vương Niệm Tự thấy vậy cười với Hạ Diệu Diệu: “Đi làm có một không? Tổ thấy cậu ngày nào cũng bận rộn.”

“Cũng ổn, quen rồi.” “Người đẹp Thẩm không công bằng rồi nhé, chỉ hỏi mỗi em dâu, không hỏi đến tụi này đã đói mấy tiếng rồi. Chúng tôi nghe bảo cậu mời ăn, không dám ăn gì đợi mỗi bữa này.”

“Đúng đấy, đúng đấy, cứ gọi một đĩa cật, hai đĩa tôm hùm, với mười xiên thịt nướng trước đi.” Lý Hưng Hoa không cần giữ hình tượng, ăn trước nói sau.

Trương Tấn Xảo ngồi đối diện, cười lịch sự, không nói gì. Chu Tử Ngọc cao hứng đập bàn: “Một chai rượu trắng! Hai chai rượu vang! Đậu Hà Lan và đậu phộng ăn thỏa thế!” Khổng Đồng Đồng hăng giọng, cầu một

phát vào đùi cô bạn, đủ rồi đấy. Lúc ấy Hạ Diệu Diệu mới để ý người ngồi bên phải Hà An là Vương Niệm Tư, sau đó đến Đồng Đồng, Tân Xảo, Tử Ngọc, rồi mới đến ba người bạn cùng phòng Hà An, rồi đến Thẩm Tuyết, cô, Hà An, làm thành một vòng tròn. Thẩm Tuyết nghe vậy nhiệt tình lên tiếng: “Có, có hết, phục vụ! Mang hết những thứ bọn tôi gọi lên, ngoài tôm hùm ra có món gì ngon cứ gọi, không cần khách khí.” “Người đẹp Thẩm quả là hào phóng.” “Cho thêm hai kết bia.” Vương Phong Long chỉ muốn đập chết Lý Hưng Hoa: Cậu uống nổi chắc! Vương Niệm Tư cười bẽn lễn nói: “Hay là gọi một kết trước đã, tối rồi uống ít thôi.” Ba chàng trai thấy Vương Niệm Tư lên tiếng, sững sờ mấy phút rồi lập tức đáp lời: “Đúng, một kết, bọn tôi cũng chẳng uống mấy đâu, thật đấy.” Vương Niệm Tư mỉm cười, dịu dàng e lệ, sang trọng ngời ngời. Hạ Diệu Diệu cảm thấy có gì đó không đúng, Niệm Tư bình thường cũng rất xinh đẹp, lại biết trang điểm ăn mặc, nhưng hôm nay lại khác hoàn toàn, an tĩnh hiền hòa, nói năng dịu dàng mềm mỏng khiến người ta phát run!

Bị ma nhập hết rồi sao!

Thẩm Tuyết không để cho Hạ Diệu Diệu nghĩ nhiều, nhiệt tình nói: “Nghe nói cậu thích ăn đồ ngọt, cửa hàng này có vài món không tồi, cậu thử xem, muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng được, không cần đâu, gọi đủ ăn rồi.”

“Không phải khách khí, chúng mình là ai với ai chứ, tớ và Niệm Tư chuyển về rồi cứ muốn mời các cậu đi ăn một bữa mà chưa có thời gian, lần này hiếm khi ngồi với nhau được, muốn ăn gì cứ kêu bằng hết.” Vương Phong Long giả vờ ghen tị nói: “Phòng các cậu thật thân thiết, không nhiều người giống người đẹp Thẩm Tuyết đây mà có thể quay về trải nghiệm đời sống thanh niên, like mạnh.” “Quá phải.”

Nhân lúc bọn họ đang cười nói Hạ Diệu Diệu ngửa người ra sau, vượt qua khoảng cách giữa Hà An, Vương Niệm Tư, nhìn Đồng Đồng một cách

khó hiểu: Tí nữa chúng mình về bằng cách nào? Khổng Đồng Đồng cũng ngả người về sau nói nhỏ: Thấm Tuyết đặt khách sạn rồi. Hạ Diệu Diệu xoe tròn mắt, chỉ vì một bữa cơm? Vương Niệm Tư thấy Hà An bỏ tai nghe xuống, nhẹ nhàng nói: “Tôm của quán ăn này khá ngon, mặc dù quán nhỏ thôi nhưng đã kinh doanh lâu năm rồi, nhất là món đuôi tôm xào, rất đúng vị, rất nhiều người đều tìm đến ăn, nếu không đặt trước thì không còn chỗ.”

“Hehe, tớ cũng thích quán này, nhất là món bánh canh làm cực ngon.”
“Niệm Tư, chúng mình đổi chỗ được không?”

Niệm Tư mau chóng đứng dậy, chiếc váy liền màu xanh nước biển viền trắng khiến đường nét trên khuôn mặt trắng trẻo thanh thoát của cô càng thêm phần xinh đẹp: “Được chứ.”

Hạ Diệu Diệu quay người nói với Khổng Đồng Đồng, cố gắng hạ thấp âm thanh: “Thấm Tuyết bỏ tiền ra đặt khách sạn?”

Khổng Đồng Đồng gật đầu. “Diệu Diệu vừa đi làm vừa tham gia hoạt động của hội sinh viên, mà thành tích học tập vẫn tốt như vậy, thật quá xuất sắc.”

Hạ Diệu Diệu đang băn khoăn: “Vậy phải bao nhiêu tiền?” “Không biết.” Hà An đưa tay lên rót nước cho Hạ Diệu Diệu

“Lão Nhị! Rót luôn cho tôi một cốc! Tôi cũng thích 7up! Mấy hôm nữa gọi thêm mấy người anh em, chúng mình cùng đi chơi!” Tiền Quân nói chuyện vui vẻ với Thấm Tuyết ngồi kế bên. Hà An qua được, phòng bạn gái toàn là người đẹp, ngay cả Chu Tử Ngọc cao gần mét tám, chỉ cần nhìn đôi chân thôi cũng đủ rồi, nhưng so với vẻ đẹp của người đẹp Thấm thì vẫn còn một khoảng cách khá xa.

Vương Phong Long bất bình nói: “Tự đi mà rót! Chu Tử Ngọc, bình thường các cầu tập luyện có mệt không?”

“Thẩm Tuyết chính là người đẹp, tớ gọi cả họ lẫn tên!”

Vương Phong Long bối rối. “Thụy Sĩ đẹp lắm! Ba năm trước tôi đã từng đi, lần này nhờ phước cậu lại được đi lần nữa!” Gia thế nhà Tiền Quân không bì được với Vương Niệm Tư, nhưng nhất định bỏ xa nhà Thẩm Tuyết, thế nên cơ hội gần trời hái trăng này làm sao anh ta bỏ qua được, Hà An đúng là người anh em tốt: “Cứ quyết định thế đi, nghỉ hè tôi gọi điện cho cậu - chốt nhanh thế đây.”

Đồ ăn được mau chóng đưa lên, từng đĩa tôm hùm đỏ au tỏa hương thơm phưng phức nằm đó chỉ đợi mọi người xơi tái, mùi thịt nướng ngào ngạt bay vào mũi một đám sói đói, chẳng khác gì liều thuốc thần tiên, chúng bị ngốn sạch chỉ trong phút chốc. Trương Tấn Xảo e thẹn giữ ý suýt nữa không cướp nổi miếng nào.

Vương Niệm Tư giành được cái cánh gà còn sót lại, cười nhìn đám bạn háu ăn.

“Vương nữ thần, không ngờ cậu cướp đồ ăn có chiều ra phết.”

Vương Niệm Tư cười tinh nghịch: “Hồi nhỏ tớ hay tranh giành đồ ăn với anh trai, lần nào cũng giành được trước.”

“Thế bọn tôi không khách khí nữa nhá! Tí nữa Vương nữ thần ăn không no đừng trách chúng tôi.”

Mọi người cười vang mở nắp bia.

Vương Niệm Tư thản nhiên để chiếc cánh gà giòn tan nướng giòn trên chiếc đĩa trước mặt Hà An: “Mọi người cướp nhanh quá, cái này cho anh không tí nữa không ăn nổi những thứ khác thì thảm rồi.” Hạ Diệu Diệu đang đỏ mặt tía tai vật lộn với con tôm hùm bỗng nhiên nhìn thấy thế, lập tức chậm tay lại, nhìn chiếc cánh gà trên đĩa Hà An, lớp da nhẵn bóng giòn tan được quét một lớp tương thịt đặc chế, bình thường chắc cố phải nuốt

nước miếng ừng ực mà cướp ngay về đĩa mình. Nhưng sao lần này lại thấy nhức mắt! Khổng Đồng Đồng đầy hứng thú nhìn sang. Hành động của Vương Niệm Tư chẳng có gì không phải, nếu như người đặt vào đĩa Hà An là Hạ Diệu Diệu thì chắc cô còn cần nhẫn không lấy được cho Hà An nhà mình miếng to nhất. Nhưng đổi thành Vương Niệm Tư? Hehe, người đẹp luôn khiến người ta đổ ky, nhất là trong mắt bạn gái của kẻ được gặp thức ăn. Hạ Diệu Diệu cắn miếng thịt đuôi tôm, nhai mạnh, chậm rãi.

Hà An thấy thế xé bao khăn ướt ra, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ đưa khăn cho cô.

Hạ Diệu Diệu cầm lấy, vờ như tiện tay lấy hai xiên thịt để lên đĩa của anh: “Ăn đi, lẽ nào anh không đói à?”

Hà An khó xử nhìn đồng que ngang dọc trước mặt, phía trên còn được rắc không biết những loại gia vị gì, càng không biết chất lượng thịt ra sao, nếu như có thể anh rất muốn đồ cả đĩa đi. Sao thế, khách khí mới vượt qua cho anh đây, người đẹp bên cạnh có phải rất hấp dẫn không: “Không đói sao?” Vương Niệm Tư bỗng nhiên lên tiếng: “Hay là gọi thêm đồ khác nữa, ở đây ngoài xiên nướng ra những món khác cũng không...” Tôi! Vương Niệm Tư còn chưa nói xong.

Hà An đã lạnh lùng cầm một xiên thịt lên cắn một miếng.

Hạ Diệu Diệu cười tươi, vỗ lưng bạn trai, coi như anh biết điều, dám ăn chiếc cánh gà kia thử xem! “Ai dà, Đồng Đồng thích ăn cánh gà nhất, lúc này không cướp được, không sao chứ Niệm Tư.” Vương Niệm Tư lắc đầu khoan dung: “Tất nhiên là không rồi.”

“Cảm ơn.”

Khổng Đồng Đồng sung sướng gặm miếng cánh gà thơm phức, giẫm vào chân Diệu Diệu một cái: Tối nay mà tớ tặng thêm lạng thịt nào, thì cậu biết tay tớ!

Hạ Diệu Diệu lườm cô: Có ăn mau ăn đi!

Một lúc sau.

Vương Niệm Tư bóc một con tôm để vào đĩa Hà An: “Sao không ăn thử xem, ngon lắm đấy, không tin thì hỏi Diệu Diệu xem, có phải không Diệu Diệu?” Diệu Diệu nhìn những giọt dầu đỏ vấy trên đôi tay trắng mịn của Vương Niệm Tư giống như bông hoa rực rỡ trên ngọn trúc mảnh mai, chỉ muốn cầm từng ngón tay bỏ vào mồm mà liếm láp. Rắc - Hạ Diệu Diệu cắn vỡ vỏ tôm, không mặn không nhạt đáp: “Tàm tàm.” Răng rắc... Răng rắc...

Răng rắc...

“Á!” Hạ Diệu Diệu vội vàng bịt miệng. Hà An lập tức cầm giấy lau cho cô: “Sao thế? Có đau không? Chọc vào đâu rồi?” Mắt anh lo lắng nhìn ngoài miệng cô khó thấy rõ dầu hay vết thương, bàn tay không e ngại lau miệng giúp cô. Vương Niệm Tư vội vàng đẩy cốc nước lại gần: “Lấy giấy thấm nước lau đi, xem bị đau ở đâu rồi.” Khổng Đồng Đồng cũng mau chóng đưa một cốc nước lại gần. Hà An lấy tay lau trực tiếp chấm nước, ngón tay cái quẹt qua làn môi bóng nhẫy của cô, kiểm tra trái phải một hồi, chắc chắn chỉ chọc phải khóe miệng, đến vết thương cũng không nhìn ra, lúc này mới lạnh lùng nói: “Sao có thể dùng miệng cắn được!” “Chị dầu sốt sắng cho tôm hùm ăn mình, haha...” Chu Tử Ngọc trợn mắt nhìn Lý Hưng Hoa: “Không phải cậu cũng để cật ăn rồi à.” Đồ con gái thiếu muối. Tiền Quân phấn khởi nhìn, liếm mép nói: “Chị dâu thật gọi cảm, có anh trai an ủi có phải bỗng nhiên hết đau rồi không?” “Ngồi sang bên!” Xấu hổ quá: “Không sao rồi.” Đừng lau nữa, không sao rồi, chẳng thấy đau nữa. “Đến bệnh viện khám cho chắc” Hạ Diệu Diệu vội vàng kéo anh ngồi xuống. Tôm có con nào còn sống đâu, chết chồng cho cả, bị ướp cả mấy hôm rồi, qua các kiểu xào nấu nhiệt độ cao chẳng biết có chất gây ung thư hay không, nhưng tuyệt đối không còn vi khuẩn sống. Khổng Đồng Đồng khiêu

khích: “Chẳng ai bóc cho, không tự mình cắn thì sao, Diệ Diệ nhà mình thật đáng thương, còn bị đau nữa chứ.”

Trương Tấn Xảo lén kéo tay áo cô, ý bảo cô nói ít đi.

Hà An bỗng nhiên lạnh lòng nhìn hai đĩa tôm, một đĩa bị ngốn sạch sẽ, một đĩa còn lại đã ăn hết nửa, đừng nói đến chuyện lột vỏ, chỉ nhìn thôi anh đã không muốn ra tay rồi. Càng không phải nói đến bữa ăn hằng ngày, cơ bản không cần anh tự mình động tay vào.

Hà An dẹp hết tất cả sự khó chịu, không quen hầu hạ người khác đi, sắc mặt càng lạnh lùng, giọng có chút uy hiếp cất tiếng hỏi: “Em còn ăn nữa không?” Hạ Diệ Diệ tất nhiên phải ăn nữa, thứ đồ này rất đắt, rất giàu dinh dưỡng, rất ngon: “Có.” Cô hoàn toàn không nhận thấy sự uy hiếp trong giọng anh. Hà An nhìn Diệ Diệ một lát, hít một hơi thật sâu: “Phục vụ, đem lên giúp một bộ bóc tôm.”

“Xin lỗi, hôm nay đông khách quá, không còn bộ nào cả.” Hà An nghe thể sắc mặt càng lạnh lùng. Hạ Diệ Diệ cảm thấy mặt anh lúc nào chẳng lạnh như vậy, thật đấy. Hà An im lặng một lát, cuối cùng cầm đĩa gắp một con tôm lên, để vào đĩa, rồi từ từ, lặng lẽ, nghiêm túc, trịnh trọng ngồi bóc. Hà An bóc rất cẩn thận, cao quý, cử chỉ tinh vi, ánh mắt chăm chú, tỉ mỉ nghiên cứu con tôm như thể đó là một tập tài liệu đã nghiên cứu từ lâu, không được phép sai sót. Một lát sau. Hà An gắp con tôm Vương Niệm Tư để vào đĩa mình lúc nãy sang cho Hạ Diệ Diệ, rồi lại cặm cùi bóc tiếp con tôm trong tay. Tiền Quân cười không stop lại được. Vương Phong Long biết Hà An thích Hạ Diệ Diệ, tính cách cũng có phần ngờ nghệch, nhưng không ngờ rằng lại thích đến mất hết lý trí thế này. Chu Tử Ngọc cười vang chẳng cần giữ thể diện, Hà An nghĩ anh ta đang làm gì, diệ bộ có thể đừng nghiêm túc thế có được không, buồn cười quá, không được, cô không nhịn nổi cười: “Nào! Nào! Chạm cốc.” Hạ Diệ Diệ thấy Hà An đang bận rộn, tâm trạng phấn chấn cầm một xiên thịt lên, vừa ăn vừa trò chuyện với Không Đồng Đồng. Tạo cho anh ấy ít công ăn việc làm, không

thì nhàn nhã quá ong bướm lại tới. Vương Niệm Tư nắm que thịt trong tay, cảm thấy mất mặt không chịu nổi, còn ghen tị nữa. Người cô thích ngồi ngay bên cạnh nhưng lại một lòng một dạ cam tâm tình nguyện hạ mình vì một người khác, đây tuyệt đối không phải là một trải nghiệm vui vẻ.

Vương Niệm Tư xót xa, cô chỉ muốn bánh mắt Hạ Diệu Diệu ra, chỉ cho cô thấy người mà cô xem như kẻ hầu người hạ ấy là ai! Xem cô còn dám bắt nạt anh nữa không? Chỉ vì một con tôm mà để anh vất vả ngồi bóc trước mặt bao nhiêu người, cậu nuốt nổi sao!

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Giữ Khoảng Cách

 Hạ Diệu Diệu trả lời thay: “Anh ấy không kén chọn đâu, gọi gì cũng được, món chính ở đây là cháo gạo tẩm, tí nữa lúc nào ăn xong gọi cho anh ấy một bát là được.”

“Hà An thích ăn cháo?” Liên quan gì đến cậu, Hạ Diệu Diệu quay đầu đi nói chuyện với Khổng Đồng Đồng. Thẩm Tuyết dè dặt nhìn Hà An. Lúc ấy, cô ta mới phát hiện ra anh có một đôi bàn tay rất đẹp, không dài mảnh trắng trẻo kiểu lãng tử, mà vô cùng dày dặn mạnh mẽ, ngón trỏ còn hằn một vết chai mờ. Anh tỉ mỉ bóp lấy con tôm trong tay, không phải không bóp vỡ ngay được mà sợ rằng thứ nước trong ruột tôm tung tóe khắp nơi, sự tỉ mỉ cần mẫn ấy khiến cô ta nhìn như bị mê hoặc. Anh cũng không có vẻ đẹp thời thượng hiện giờ mà đẹp vẻ mạnh mẽ nam tính, lạnh lùng góc cạnh, nhìn qua không quá thích, nhưng càng cảm thấy rằng, thực ra đàn ông con trai đều nên như vậy, rộng lượng hào phóng, kiên cường cứng cỏi. Còn tuyệt hơn ấn tượng khi nhìn nam thần Phương Thâm. “Thẩm Tuyết, Thẩm Tuyết..”

“Hả?”

“Cậu có thích leo núi không?”

Thẩm Tuyết vuốt ve đuôi tóc, che giấu sự gượng gạo trong mắt mình: “Cũng được, Hà An thì sao? Các cậu ở cùng một phòng, có hay đi leo núi với nhau không...” Anh đã đồng ý chuyện mình mời ăn cơm có phải hoàn toàn không truy cứu về chiếc dây buộc tóc nữa không?

Thẩm Tuyết nghĩ đến đây khoe môi cong lên vui vẻ vì hành động sẵn sóc trong vô hình của anh.

“Hà An á, cây gổ cứng đờ, tớ nói cho cậu biết, nếu nói leo núi, thì phải nói...”.

Vương Phong Long rất thức thời, không tấn công được Chu Tử Ngọc khó nhằn cả về chiều cao và suy nghĩ đành chuyển sang Trương Tấn Xảo có vẻ dễ nói chuyện.

Trương Tấn Xảo tính cách mềm mỏng, không hay làm mất lòng mọi người. Cho dù diện mạo của Vương Phong Long không mấy ưa nhìn nhưng cô vẫn đối đáp rất lịch sự, không để ai phải khó xử. Khổng Đồng Đồng kéo tay Hạ Diệu Diệu, thì thầm vào tai cô: “Cậu có thấy Thẩm Tuyết với Vương Niệm Tư rất kỳ lạ không, có vẻ như chỉ để ý đến mỗi Hà An?” Sớm đã nhận ra rồi, không thấy cô đã sốt ruột lắm rồi sao, thậm chí còn lờm Hà An vài lần. Anh mà dám có hành động gì khiến người ta hiểu lầm thì biết tay cô! “Bóc tôm hùm cũng cần có kỹ xảo, cậu không thể làm quá cẩn thận vậy được.” Vương Niệm Tư không nhịn được thỏ thẻ nói với Hà An.

Hạ Diệu Diệu lập tức đảo mắt, Vương Niệm Tư! Người đẹp biết điều tí, tránh dị nghị có được không! “Em không ăn nữa đâu, đừng bóc nữa!”

Hà An nghe vậy lập tức để con tôm đang bóc dở xuống, trong lòng bất giác thở phào nhẹ nhõm. Không ăn tốt quá, thứ này vốn dĩ chẳng có gì để ăn! Vương Niệm Tư cười lúng túng nhìn Hạ Diệu Diệu, cô chỉ nói thế với Hà An thôi, không có ý gì cả.

Hạ Diệu Diệu cũng làm điệu bộ mặt cười mà lòng không cười, sự khó chịu hiện rõ trên mặt!

Cùng một phòng thì đã sao! Cô ta đã làm gì còn không biết sao! Hức! Vương Niệm Tư gây chuyện xấu hổ nhưng tự nhiên thấy tự hào kỳ lạ, đến

thể diện mặt ngoài Hạ Diệu Diệu còn không chịu làm, tính cách thế này sao xứng đứng đằng sau Hà An.

Vương Niệm Tư mỉm cười, càng tỏ vẻ khoan dung hơn.

Nếu không phải Hạ Diệu Diệu tiếc mấy miếng thịt trên bàn, hơn nữa Hà An cũng ngoan thì cô đã đứng dậy bỏ đi rồi.

Cuộc tụ hội không quá êm5đẹp này náo nhiệt đến hơn mười hai giờ khuya. Lý Hưng Hoa một chén đã gục, đang bị Lý Phi Phi đẹp trai vừa kéo đi vừa cản nhắc. Tiền Quân đứng ở cửa quán ăn hò hét say xỉn, còn không quên huênh hoang với Thẩm Tuyết: “Hà An chẳng biết cái gì! Đến thêm máu (chơi game cũng không biết! Ngoài cái điệu dáng ân cần với bạn gái ra thì chẳng biết gì về những thứ khác! May mà còn có lớp trưởng Hạ của chúng ta, không thì loại như cậu ta có mà ế cả đời! He he, he he, trời hôm nay nhiều sao thế nhỉ...” Chu Tử Ngọc đứng vững bên cạnh, bĩu môi khinh khỉnh! Đúng là chỉ được cái mã.

Vương Phong Long vội vàng kéo anh ta lại: “Đừng gây chuyện nữa, nói ít thôi! Cậu ấy uống vào nói vớ vẩn, ký túc bọn tôi đều là bốn thanh niên đứng đắn, bình thường không uống rượu bao giờ.” Thẩm Tuyết hào phóng, tỏ vẻ nghe hiểu rồi: “Cậu dìu cậu ấy một lúc, tôi đi thanh toán.” “Được, cậu đi đi.” Vương Phong Long sẽ không giành với cô ta, nhà anh bình thường nhưng túi tiền không gánh nổi bữa hôm nay, cho dù vì người đẹp cũng không được. Hà An lại càng không nhúc nhích. Những người còn lại thì khỏi bàn. Thẩm Tuyết vừa rời đi.

Tiền Quân ra sức bổ nhào về đằng trước: “Hình như tôi đã nhìn thấy nữ thần của mình rồi, nữ thần của tôi.” Vương Phong Long lôi anh ta lại: “Đừng làm bê mặt nữa! Bạn Vương, xin lỗi, cậu ấy uống nhiều rồi, uống

nhiều thật rồi.” “Không sao.” Dưới ánh trăng, mỹ nhân tuyệt sắc, phong tình lãng mạn, khiến người ta không khỏi rung động đắm đuối nhìn.

**

“Đây là hóa đơn, xin lỗi, đợi một chút, lúc này có vị khách nhờ tôi đưa cái này cho cô.” Thẩm Tuyết tâm trạng tốt, cười vui vẻ đón lấy, hôm nay ăn cơm cùng nhau, chuyện này coi như đã qua rồi. Hà An thật tốt, không ngờ dễ dàng bỏ qua cho cô ta như vậy. Hừ! Hạ Diệu Diệu có gì ghê gớm, anh ấy sẽ không vì một chiếc dây buộc tóc của cô ta mà làm gì mình. Kết quả khi cô mở tờ giấy ra, nụ cười trên môi lập tức đông cứng lại. Giấy giám định.

Người ủy thác: Hà An

Việc ủy thác: Mức độ tổn thất của dây buộc tóc bóng mặt hồ ly có thể hồi phục lại nguyên trạng được không. Ngày nhận. Địa điểm giám định: Tổng cục trang sức Thiên Thành. Nhân viên có mặt: Triệu Thiên Thành, Vương Chính Hoàng (chuyên viên giám định các thể loại trang sức), Tiểu Phi Thiên (nhà thiết kế hàng đầu trong nước)

Vật giám định: dây buộc tóc bông hình mặt hồ ly (ảnh đính kèm)

Giá trị: một triệu hai trăm chín mươi nghìn tệ.

Kết quả phân tích. Ý kiến giám định. Cuối cùng Hà An hào phóng ghi thêm trừ đi chi tiêu hôm nay còn cần bồi thường một triệu hai trăm nghìn tệ. Bên dưới là tài khoản ngân hàng và thời hạn chuyển khoản muộn nhất.

Thẩm Tuyết đứng như trời trồng! Sao lại như thế! Hà An chưa từng có ý định buông tha cho cô ta! Một triệu hai trăm nghìn tệ! Không ngờ Hà An bắt cô ta đến một triệu hai trăm nghìn tệ! Cô ta lấy đâu ra một triệu hai trăm nghìn tệ. Khởi tố? Anh còn muốn kiện cô ta?

Phải làm sao? Sao bây giờ! “Sao chưa thấy Thẩm Tuyết đâu?” Vương Niệm Tư lên tiếng: “Đến đó đi xem xem.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Người Ta Còn Quý Một Gối Xuống Đất Ấy

 “Tôi quen rồi.”

Hạ Diệu Diệu nhìn Hà An. “Anh không đi à?”

Hà An kéo Hạ Diệu Diệu lại, quay đầu nhìn Khổng Đồng Đồng. “Bọn tôi cũng đi trước đây.”

“Được thôi, bye bye.”

“Em làm gì thế? Sao còn chưa đi?”

“Anh còn kéo nữa hả?” Vội gì chứ, trước mặt bao nhiêu người như vậy, khó xử lắm, sau này có còn muốn để cho cô làm người nữa không đây.

Hà An dừng lại, nghiêm túc nhìn cô. Hạ Diệu Diệu thấy vậy vội nói: “Đi thôi, đi thôi.” Lôi lôi kéo kéo khó coi chết đi được ấy. “Chơi vui vẻ nhé.” “Sáng mai là thứ bảy, không cần quay về.” “Bảo bối, nhớ mang bao!” “Câm miệng!”

Vương Niệm Tư sắc mặt cứng nhắc dẫn Thẩm Tuyết ra ngoài, sau khi đi ra ngoài rồi mới phát2hiện không gặp được người muốn gặp, bỗng lo lắng hỏi: “Người đâu rồi?”

Chúng tôi không phải là người à: “Họ đi trước rồi.” Tiền Quân và Vương Phong Long có thể về ký túc xá, Hạ Diệu Diệu, Hà An một nam một nữ sẽ không ở trong phòng cậu bỏ tiền thuê, đương nhiên là chỉ còn lại họ đứng đây. Cậu thấy còn cần có người nào nữa?

Khổng Đồng Đồng chăm chọc nhìn Vương Niệm Tư và Thẩm Tuyết, thấy vô cùng phản cảm hành vi tối nay của Vương Niệm Tư.

Sắc mặt Thẩm Tuyết đã trắng bệch đi. Làm sao bây giờ? Cô ta phải làm sao đây? Sắc mặt Vương Niệm Tư càng khó coi hơn, chẳng lẽ mọi việc họ làm tối nay chỉ giống như tên hề nhảy nhót không có tác dụng gì hay sao?

Ba người Khổng Đồng Đồng không ai nói gì, đã nói là sẽ đặt phòng cho họ chứ không phải là họ chủ động yêu cầu, là tại Thẩm Tuyết cứ bám lấy bắt họ phải đi, nói thật thì họ không muốn đến, không thèm ăn của chùa của người khác, nhưng chuyện đã đến nước này, dù nét mặt có trắng bệch đi thì họ cũng sẽ không để ý chuyện đã đồng ý hôm nay. Thẩm Tuyết gắng lấy lại tinh thần, nói: “Chúng ta cũng đi thôi, trời tối rồi.” Trương Tâm Xảo tốt bụng hỏi: “Cậu có sao không? Sao trông có vẻ mệt vậy?” Chắc vì ăn nhiều tiếc tiền đây.

Vương Niệm Tư đang nghĩ việc khác, giải thích qua loa một câu: “Tớ thấy hơi khó chịu một chút, nghỉ ngơi lát là hết thôi.” Khổng Đồng Đồng khinh thường, mới rồi lúc xum xoe lấy lòng thì bộ dạng cô ta đâu có hề hững hờ thế này.

Thẩm Tuyết về phòng khách sạn, nằm phịch xuống sofa, lo lắng đến phát khóc. “Tớ phải làm sao bây giờ? Hơn một triệu đấy, có cả đơn công tố rồi, cậu ta hoàn toàn không có ý dàn xếp ổn thỏa cho xong chuyện đúng không? Tớ lấy đâu ra hơn một triệu đây?”

Sắc mặt Vương Niệm Tư cũng không khá hơn Thẩm Tuyết là bao, qua một bữa cơm Hà An cũng không thèm nhìn cô ta lấy một cái, có lẽ bình thường Hà An cũng không mấy khi tươi cười với Hạ Diệu Diệu nhưng cái

kiểu đối xử khác biệt khiến người thấy tim như bị dao cắt đó càng khiến cô tức giận.

“Hạ Diệu Diệu cũng không được tích sự gì, chỉ biết ăn thôi! Từ đầu đến cuối không hề nhắc gì đến chuyện không bắt bồi thường! Sao cô ta có thể không biết xấu hổ mà ăn hết như vậy chứ? Cũng không thử nghĩ xem cái dây buộc tóc đó của cô ta có đáng giá chừng ấy tiền không nữa!”

“Bây giờ có trách móc cô ta cũng có tác dụng gì đâu, cô ta có biết gì đâu.” Thẩm Tuyết vô cùng lo lắng: “Hơn một triệu! Nếu ông nội tớ biết chuyện thì chắc chắn sẽ đánh chết tớ, chỉ một cái dây buộc tóc thôi mà, sao lại đắt như vậy chứ, hu hu...” Vương Niệm Tư cũng không biết làm sao, là một cô gái quen được theo đuổi cưng chiều, trong quan niệm của cô ta không có chuyện gì khi đã cúi đầu xuống mà không giải quyết được. “Niệm Tư, Niệm Tư, cậu nói xem tớ phải làm thế nào bây giờ?” Bây giờ cọng rơm cứu mạng duy nhất Thẩm Tuyết có thể nắm lấy chỉ có Vương Niệm Tư mà thôi. Vương Niệm Tư dần bình tĩnh lại, sắc mặt cũng trở nên tự nhiên hơn: “Đền.”

Thẩm Tuyết nóng nảy: “Nhưng mà hơn một triệu đấy, tớ làm gì có nhiều tiền thế. Có phải cậu ta bị điên rồi không? Tại sao lại để trâm châu đen tự nhiên ở trong một cái dây buộc tóc màu trắng làm gì chứ? Trâm châu đen để trong đó có tác dụng gì đâu, chẳng lẽ còn có ai mở ra xem à? Sao tớ lại xui xẻo như vậy chứ, có ai làm như vậy không...”

“Đừng nói nữa.” Đây chính là nỗi đau của Vương Niệm Tư, hoàn toàn không nhìn thấy nội tại bên trong, không ngờ bên trong khảm một viên trâm châu đen tự nhiên, hộp trâm châu màu hồng xuất thân cao quý đó chẳng qua để làm nền mà thôi.

Cái quý giá không phải là giá trị của những thứ đó mà là ý nghĩa những thứ đó thể hiện: “Oán trách có tác dụng gì.” Nhưng những thứ này bị một người không biết quý trọng như Hạ Diệu Diệu tùy ý đặt trên bàn, suốt

ngày cột trên mái tóc xù xấu xí không biết bảo dưỡng của mình, khi ngủ thậm chí còn quên tháo ra, chẳng quan tâm có làm mài mòn hay trầy xước không.

Vương Niệm Tư nghĩ đến những điều đó lại không nhin được bấm tay sâu vào thịt mình. Cô ta vẫn còn ít tuổi, còn chưa trải sự đời, có những cảm xúc dù muốn giấu cũng không che đậy được, khuôn mặt tràn ngập vẻ đau lòng. “Tớ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để đền anh ta chứ, Tư Tư, Tư Tư, cậu giúp tớ đi mà, giúp tớ đi mà...”

Thẩm Tuyết kinh ngạc nhìn cô. Vương Niệm Tư vẫn như bình thường, sắc mặt ôn hòa cầm lấy khăn giấy lau nước mắt cho Thẩm Tuyết. “Đừng khóc nữa, chúng ta đều biết là cậu không cố ý, tớ tin là Hà An cũng không có ý cố tình gây khó dễ cho cậu đâu. Ngày mai tớ sẽ tìm cậu ta nói chuyện, xem xem cậu ta có đồng ý bỏ qua chuyện này hay không.” “Thật không...” Mắt Thẩm Tuyết ướm lệ mơ hồ nhìn Vương Niệm Tư.

“Vậy tốt quá rồi, chắc chắn cậu ta sẽ nể mặt cậu, cảm ơn cậu nhé Niệm Tư, cảm ơn cậu!”

“Đừng quậy nữa, em còn chưa tắm xong.” Lại một lần nữa được ở trong khách sạn nguy nga như tòa lâu đài Hạ Diệu Diệu vẫn rất hưng phấn, hưng phấn đến mức quên mất người bên cạnh mình đã không còn giữ dáng vẻ dè dặt cao quý nữa mà là lưu manh đúng nghĩa: “Hà An!” Hạ Diệu Diệu muốn đẩy cái đầu Hà An đang ghé sát lên vai mình ra: “Anh nặng quá.”

“Anh tắm cho em” Tay Hà An xuyên qua cánh tay cô vươn ra trước mặt, lập tức liền khống chế được cô. “Tốt nhất là bây giờ anh rút ra ngoài ngay cho em!” Khi Hạ Diệu Diệu đi ra còn chưa kịp lau khô tóc thì đã bị anh đè lên chiếc giường rộng lớn, sau mấy lần lăn lộn, Hạ Diệu Diệu bực mình trong chăn chỉ muốn ngủ luôn.

Trong lúc mơ màng cô cảm thấy như có thứ gì đó mát lạnh phủ lên cổ tay mình, Hạ Diệu Diệu mơ màng hé mắt ra nhìn, cô mỉm cười, thấy Hà An đang nửa nằm bên cạnh cô, đặt tay lên lồng ngực, đeo một chiếc vòng tay lên tay cô, gương mặt vẫn lạnh lùng nghiêm túc như thể ai ai đều nợ tiền anh. Hạ Diệu Diệu thấy vậy liền lười biếng thò đầu ra khỏi chăn đệm ấm áp: “Anh định cứ thế mà đeo cho em à?” Hà An nhìn cô, không đeo vậy chứ đeo kiểu gì? Tiếp tục cài chốt vòng tay. Hạ Diệu Diệu xoay cổ tay, ấn chặt chỗ nút cài lại, ngồi dậy, bọc mình trong chăn nũng nịu giơ cánh tay ra, kiêu ngạo nhìn anh: “Học trường người ta còn quỳ một gối xuống đất ấy.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đồ Thần Kinh

 Sắc mặt Hà An vẫn không đổi tỉnh bơ kéo tay cô tiếp tục cài chốt. Hạ Diệu Diệu rút tay lại. Hà An nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm còn mang theo ý tứ lạnh lùng: Em có đeo hay không! Hạ Diệu Diệu nhìn trái ngó phải: “Thực sự không thể nào long trọng không hơn một chút được à...” Có gì đâu chứ, chủ nghĩa đàn ông gia trưởng.

Hà An rất ít khi cúi đầu trước ai, huống hồ là quỳ gối trước mặt phụ nữ. Hà An lãnh đạm giơ tay ra, để cô tự động đặt tay mình lên.

Hạ Diệu Diệu lắc lư cánh tay anh: “Trên giường thôi cũng không được à, có phải bắt anh quỳ dưới đất đầu, chỉ quỳ một chân thôi, đàn anh khóa trên toàn cầu hôn đàn chị lãng mạn như vậy đó, cảm động lắm ấy, An An, An An, có được không? Đi mà, An An...”

Hà An vươn bàn tay ra chặn mặt cô buộc cô ngậm miệng không luyên thuyên không ngớt nữa, tay còn lại đè nửa thân trên cô, kéo cổ tay cô lại chuẩn bị cài xong cho cô. “Đừng mà, đừng mà!” Hạ Diệu Diệu vùng vẫy cố kéo ra ngoài: “Nếu anh không quỳ gối đeo vòng tay cho em thì em sẽ không đeo nó đâu, đeo rồi em cũng tháo ra thôi! Em không đeo, em không đeo!” Hai tay Hà An còn đang bận rộn, một chốc không đề cô lại được, Hạ Diệu Diệu liền rút tay ra, xoay người lại ôm chần giận dữ. Hà An thở dài nhìn bóng lưng cô, giọng nói không nóng cũng không lạnh nhưng rất mạnh mẽ: “Em có chắc chắn là không muốn...” Hạ Diệu Diệu ỉu xiu: “Chỉ quỳ một chút thôi mà.” Người đã cho anh hết rồi, quỳ một cái thì chết người à, nhìn biểu cảm cao ngạo bề trên của Hà An làm lòng Hạ Diệu Diệu cực kỳ không thoải mái, tóm cái gì mà tóm, có bạn trai nào lại đối xử với bạn gái

như thế không, hung dữ cái gì chứ, không biết là đáng vẻ mặt lạnh đó của mình rất đáng sợ à?

Huống hồ bây giờ vờ vĩnh gì chứ, vừa rồi ai là người gấp gáp hả, có bản lĩnh thì anh cứ như thế này mãi đi xem dọa được ai.

Hạ Diệu Diệu không phải khăng khăng đòi quỳ, nhưng Hà An càng không chịu làm thì cô càng muốn anh làm theo, dường như chỉ cần làm như vậy là sẽ khắc chế được người đàn ông này.

Hạ Diệu Diệu quay người nằm trên ngực Hà An: “An An, An An...”
“Không được.”

Hạ Diệu Diệu lắc lư chà sát thật mạnh: “Án An, An An, anh là tốt nhất mà, An An...”

“An An...”

“...” Hà An chuẩn bị ngủ.

Hạ Diệu Diệu thấy vậy bỗng nhiên nhào đến bên tại Hà An nói gì đó, nói xong anh, gò má cô ửng đỏ

Hà An cũng nhìn cô, uy nghiêm trang trọng.

Hạ Diệu Diệu bị nhìn đến mức ngại ngùng, gục cằm xuống, ánh mắt nhìn quanh. Một lúc sau, cô nghe thấy giọng nói trầm khàn của Hà An: “Nói lời phải giữ lấy lời.” “Đương nhiên rồi.” Đã nói ra rồi đương nhiên là phải cố gắng gượng đến cùng. Hà An từ từ ngồi dậy, tấm chăn mỏng manh bỗng3trượt xuống thắt lưng, đường cơ bắp hoàn mỹ hoàn toàn lộ ra dưới ánh đèn ám muội, ẩn chứa tiềm năng bùng nổ mãnh liệt. Hạ Diệu Diệu không kìm được liếc nhìn, cho dù đã nhìn thấy mấy lần nhưng cô vẫn cảm thấy đáng người Hà An cực đẹp, một con người hoàn hảo như Hà An là bạn

traí của cô khiến cô thấy rất hạnh diện. Hạ Diệu Diệu kiêu ngạo giờ cánh tay ra.

Hà An không được tự nhiên nhìn cô giây lát, thấy hơi mất mặt. Anh tự nhận cũng không đến mức ham hưởng thụ cái điều cô vừa nói, cô cũng không có kỹ thuật gì đặc biệt, nhưng tại sao vừa rồi ma xui quỷ khiến thế nào mà anh đồng ý với cô. Ngược lại anh càng không muốn quỳ gối trước mặt phụ nữ, không hề có ý gì khác mà chỉ đơn giản là không quen.

“Nhanh lên, anh nhìn gì chứ? Em sẽ giữ lời thật mà, thật đấy.” Hạ Diệu Diệu nói xong còn chớp chớp mắt, tự nhận là rất dụ dỗ anh.

Sắc mặt Hà An càng lạnh hơn, tuyệt đối không hề bị dụ dỗ, nhưng thấy cô vui vẻ như vậy đầu óc anh không làm ra hành động trái ý với cô, một chân đã đặt xuống trên chiếc giường mềm mại. Biểu tình của Hà An bỗng chốc càng lạnh lùng hơn, lạnh lùng vì hành động mình làm ra. Anh gần như mất âm trầm đeo chuỗi vòng lên tay Hạ Diệu Diệu. Khi tiếng động chót vang lên cách một cái. Hạ Diệu Diệu vui vẻ nhào lên người Hà An: “Cảm ơn An An, cảm ơn anh.” Cô hôn một cái lên má Hà An, nghiêm túc nhìn vào mắt anh: “Đẹp quá, em thích lắm.” Đây là lần đầu tiên có được nhận món đồ trang sức là một chuỗi vòng tay sáng lấp lánh như vậy, không tính mấy cái kẹp trên đầu: “Cảm ơn anh...”

Sắc mặt lạnh lùng của Hà An dần dịu đi, đôi chân nửa quỳ đã sớm thay đổi tư thế ngay khi chạm vào nệm giường, nhưng vừa rồi có quỳ hay không bản thân anh là người biết rõ nhất: “Thích không?”

“Ừm, ừm.”

Thấy cô vui vẻ như vậy, chút cảm giác mất tự nhiên vừa rồi dường như cũng trở nên dễ chấp nhận hơn, ôm lấy đường cong ấm áp của cô, sắc mặt Hà An càng tự nhiên hơn, cũng có ý tứ khác: “Em đã đồng ý cái gì với anh...” Hạ Diệu Diệu yêu thương bưng lấy mặt anh, ánh mắt nhìn anh sâu

thăm, chậm rãi hôn anh, nụ hôn dịu dàng, nhiệt tình, hoàn toàn không giữ lại gì đè anh xuống giường. Hà An xoay người lật ngược cô lại, anh cũng có chút bảo thủ không muốn bị người khác khiêu khích.

Hạ Diệu Diệu lấy làm lạ liếc nhìn anh, đã nói rồi cơ mà? Hạ Diệu Diệu ra sức muốn đè ngược lại.

Hà An đã giữ chặt hai tay cô không cho cô cử động. Hạ Diệu Diệu đá mạnh, cô muốn ở bên trên! Ở bên trên! Ánh đèn ngủ đầu giường dần tối đi, sợi đèn màu vàng rủ xuống lắc lư lay động. Nửa tiếng sau. Hạ Diệu Diệu bóp cổ tay, cô không tranh nữa, cô không muốn ở bên trên... Đợi đã, vừa rồi cô quên mất không nhìn Hà An có biểu cảm thế nào. Nhưng mà một quá, để lần sau vậy.

Mới sáng sớm Hạ Diệu Diệu đã bị tiếng chuông điện thoại ồn ào làm cho tỉnh giấc, không tình nguyện thò tay từ trong chiếc chăn mềm mại ra cầm điện thoại để ở đầu giường, mơ mơ màng màng nói: “Alo.” Lão Tiền ở đầu dây bên kia ngậy người. Ông mặc đồ tây màu đen thẳng tắp trên người, huân chương ghi nhận của năm tháng, khí chất uy nghiêm lão luyện đứng ở cổng Đại học Thu Môn, dường như không hề làm giảm đi khí thế của một trong tám đại tổng quản trang trại Hà Quang, mà ngược lại còn càng thêm uy nghi hơn so với đám thanh niên. Nhưng lúc này đây lão Tiền uy nghiêm bị mơ hồ. Ông đang gọi điện cho thiếu gia của ông, đúng vậy, hơn nữa ông cũng chắc chắn là không gọi nhầm mà? Vậy... là có chuyện rồi, người nghe điện thoại là ai! Hơn nữa nghe điện thoại cá nhân của thiếu gia nhà ông trong thời gian nghỉ ngơi?! Điện thoại cá nhân đấy! Lại còn là một cô gái nữa chứ! Nghe giọng thì còn chưa đủ lông đủ cánh! Hình dung một cô gái như vậy hình như không đúng lắm.

Thiếu gia có nhu cầu sinh lý cũng không phải là điều gì bất ngờ, nhưng điều bất ngờ ở đây là ai ăn gan hùm mật báo dám nghe điện thoại

của thiếu gia, tuyệt đối không thể nào là bắt nhầm máy.

Thứ nhất, thiếu nhà ông sẽ không phạm phải sai lầm như vậy. Thứ hai, không có người phụ nữ nào có gan thử làm điều đó. Thứ ba, mới tám giờ rưỡi sáng, thiếu gia nhà ông ta không thể không nhớ đến việc lâm triệu chứ.

“Alo, alo?... Alo!... Thần kinh à!” Hạ Diệu Diệu đã mất hết kiên nhẫn ném điện thoại sang một bên: “Đồ thần kinh!” Sau đó vùi đầu ngủ tiếp.

Đối với một người nhỏ bé bình thường như có một ngày nhận mấy cuộc điện thoại kỳ lạ cũng là chuyện bình thường. Hà An nhìn cô, sắc mặt lãnh đạm, đôi mắt mông lung đã mở ra trông có vẻ có tinh thần hơn Hạ Diệu Diệu nhiều. Anh xoay người lại giúp Hạ Diệu Diệu kéo chăn lên, không hề có ý cứu vãn cuộc điện thoại vừa rồi. Hạ Diệu Diệu chui vào trong lòng anh, tìm một tư thế thoải mái ngủ tiếp. Hà An thỉnh thoảng lại vỗ lưng cô, kéo cô vào trong lòng.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nếu Còn Không Đạt Nữa Sẽ Bỏ Đôi Anh Ra

 Hà An dựa vào cửa phòng ngủ, bình tĩnh nhìn cô nổi nóng.

Đính đoong! Đính đoong!

“Thưa Hà thiếu gia, khách sạn chúng tôi đã đặc biệt chuẩn bị cho anh...”

Hà An lạnh mặt lại. “Không được sự cho phép của tôi thì đừng tùy tiện xuất hiện trước mặt tôi, cho dù các người có chuyện gì đi nữa.” Hà An đóng cửa lại đứng về vị trí cũ, giọng nói bình tĩnh: Anh xin nghỉ giúp em rồi.” Xin nghỉ?! Hạ Diệu Diệu đặt bàn chải xuống, nhìn gương mặt hồ hết lên: “Đây là chuyện xin nghỉ hay sao, rõ ràng là em đã đặt đồng hồ báo thức lúc tám giờ, tám giờ đấy! Tại sao báo thức không kêu!” Hơn nữa anh dậy từ trước rồi, còn đọc mấy quyển sách, sao không có thời gian gọi cô dậy chứ!

Hạ Diệu2Diệu mạnh tay làm đổ kê loảng xoảng trong nhà vệ sinh, tâm trạng cực kỳ bức dọc, cả một buổi sáng không làm được gì, lãng phí thời gian. Đương nhiên là cô cũng có trách nhiệm, nhưng không thể nói là Hà An không có lỗi!

Giọng nói Hà An bình tĩnh: “Đồng hồ báo thức kêu rồi mà em không dậy.” Nói như vậy tức là anh còn nghe thấy đồng hồ báo thức kêu rồi đúng không! Hạ Diệu Diệu mang nguyên gương mặt đầy bọt xà phòng ra: “Đó là lý do à? Em không dậy thì anh không biết gọi em à?”

“...” Tại sao phải gọi?

Hạ Diệu Diệu thấy thái độ đó của anh là rất tức giận rồi! Cô quay lại rửa mặt tiếp, ném chai sữa rửa mặt đi, tiếng kêu đùng đùng vang lên trong phòng tắm đủ cho thấy cô đang bức dọc đến mức nào.

Hà An nhìn cô một lát, bình tĩnh như thường xoay người đi pha cà phê.

Những gì anh có thể giải thích cũng đã giải thích rồi, cô không tán đồng là vấn đề của cô thôi.

Hạ Diệu Diệu đứng trước cổng khách sạn, mắt kiên nhẫn liếc nhìn Hà An đang đứng thanh toán cách đó không xa, vì thấy chán nên cô hỏi nhân viên phục vụ nam đứng cạnh đó: “Ở chỗ các anh bao nhiêu một đêm?”

Nhân viên phục vụ thân thiện trả lời: “Thưa cô, chỗ chúng tôi một đêm từ khoảng ba trăm đến năm nghìn.”

“Năm nghìn?!” “Đúng vậy.” Phòng VIP cao cấp nhất không áp dụng cho khách ngoài, từ chín nghìn đến mười ba nghìn, nhưng không nhận khách không phải là hội viên VIP. Ăn thịt người hay sao?! Cô hết trợn mắt rồi lại nhắm mắt, năm nghìn thế là mất rồi! “Đưa đây!” Hạ Diệu Diệu đen sì mặt lại, giơ tay về phía Hà An đang chậm rãi đi lại.

“Ví tiền!” Đồ ngốc!

Hà An hít sâu một hơi, bình tĩnh không thêm chấp nhặt với cô, đặt ví tiền lên tay cô.

Hạ Diệu Diệu liếc nhìn thử, quả nhiên không ngoài dự liệu của cô, khoảng hai nghìn tệ tiền mặt, một xấp thẻ linh tinh. Hạ Diệu Diệu mặt âm trầm rút hai tấm thẻ trong số đó nhét vào túi quần Hà An, gập ví tiền lại đặt vào trong túi mình: “Đi thôi!” Không ăn nổi bữa sáng nữa rồi! Nghĩ thôi đã thấy lửa giận nổi lên đỉnh đầu ngùn ngụt!

Hà An liếc nhìn cô, không nói gì mà chỉ lặng lẽ đi theo. Hạ Diệu Diệu vẫn chưa thấy thoải mái hơn sau tổn thất lúc sáng, nói chuyện vẫn gắt gỏng: “Anh đi ra ngoài mang nhiều tiền như vậy làm gì! Sợ người khác không cướp của anh à!” Bởi vì mỗi cơm nển hai hôm trước về nhà lấy tiền sinh hoạt đúng không, lần này mới chỉ một lúc đã tiêu mất hơn một nửa: “Anh không biết chi tiêu tiết kiệm một chút à?” Một buổi tối năm nghìn, cho dù không đến năm nghìn thì cũng phải ba bốn nghìn, tiết kiệm tiền đâu có dễ! Năm nghìn đấy, cô đi làm thêm một tháng cũng không được nhiều đến thế.

Nhưng mà anh thuê được hai lần liên tiếp chứng tỏ tiền sinh hoạt hằng tháng của Hà An không hề thấp, ít nhất thì cũng không dưới hai nghìn. Nghĩ lại mình từng được nhận nhiều nhất là mười đồng tiền tiêu vặt, còn là khi ba mẹ cô chưa bị tai nạn, tâm trạng Hạ Diệu Diệu càng kém đi, mỗi khi nghĩ đến sự khác biệt này khiến cô thấy khủng hoảng.

Hạ Diệu Diệu cúi đầu không nói gì đi thẳng về phía trước.

Hà An đi theo, tâm trạng thế nào là chuyện của bản thân Hạ Diệu Diệu, cô cần phải tự điều chỉnh lại, hơn nữa anh tin Hạ Diệu Diệu sẽ làm tốt được.

“Bạn Hà! Bạn Hà, bạn có đồ, sáng nay một ông họ Tiền mang đến đây.” Hai thùng táo đỏ loại to thơm ngon, ông quản lý ký túc xá nhiệt tình chào hỏi: “Mau xem xem có bị hỏng không, mùa hè không để được lâu đâu.” Hà An nghe vậy lãnh đạm liếc nhìn, tiện tay gom hai chiếc thùng lại với nhau, nhấc lên, rồi đi lên lầu.

Ông quản lý ký túc xá thấy vậy nhìn theo bóng lưng chàng thanh niên với vẻ mặt cứng nhắc, trơ mắt nhìn một sinh viên năm tốt không kính già yêu trẻ lấy hết toàn bộ đồ ông ta đã mơ ước cả buổi sáng đi, ngay cả phí trông nom hai trái táo cũng không có luôn: “Hừ! Thối đời bạc bẽo!”

Hạ Diệu Diệu về phòng ngủ, tiện tay tháo chiếc kẹp tóc trên đầu xuống ném cái bộp xuống bàn.

Thẩm Tuyết đang soi gương tô son môi nghe thấy tiếng động bỗng giật mình, thò son môi trong tay run nên bị chệch đi. Tuy kim cương bản chất cứng rắn nhưng chưa bao giờ có ai ném kim cương đi như ném đá như vậy! Thẩm Tuyết không khỏi nghĩ nếu bị hỏng thì Hà An sẽ bắt cậu ta đền bao nhiêu tiền? Vương Niệm Tư thấy vậy, cố tình làm như không thấy vở vai Thẩm Tuyết: “Tiểu Tuyết, cậu tô son lệch rồi kìa.” “Hả? Ồ...”

Gỡ chun buộc tóc ra, tang! Ném thẳng xuống mặt bàn. Thẩm Tuyết nhắm mắt lại theo phản xạ có điều kiện, trái tim đau đớn đập bình bịch. Không Đồng Đồng thấy vậy giữa móng tay đi tới: “Ai chọc cậu thế, sao nổi nóng ghê thế này?” Hạ Diệu Diệu ném luôn cả ví tiền lên mặt bàn: “Còn ai vào đây nữa! Không nói chuyện với cậu nữa, tớ đi rửa mặt, hai giờ còn phải đi phát tờ rơi nữa!” “Trời nắng như vậy cơ mà?” Nhưng nghĩ lại thì chắc chắn Hạ Diệu Diệu đã quen rồi, vả lại đây cũng không phải là lần đầu tiên. Không Đồng Đồng tỉnh bơ nhắc nhở: “Bảo vệ mặt của cậu đi, đừng để đến lúc biến thành bà cô già rồi lại bị bạn trai cậu đá”.

“Anh ta dám!”

“Có gì mà dám hay không dám chứ...”

Vương Niệm Tư lơ đãng thấy góc mấy tấm thẻ lòi ra, lặng lẽ ngồi vào chỗ.

Một tuần mới, kỳ nghỉ hè đã tới gần, Hạ Diệu Diệu bận tíu mù ở hội sinh viên và trong khoa, à không, vừa mới rảnh rồi đã bị gọi đi: “Hội trưởng Hạ, nhanh lên! Chỉ đợi chị nữa thôi đấy!”

“Đây đây, nhớ đến thư viện đấy! Khi về em sẽ kiểm tra bài thi của anh! Nhớ đấy! Đừng hòng giở trò lừa bịp!”

Còn dám không nói gì nữa! Nếu còn không thi đạt nữa thì em sẽ chê đời anh ra! Đã nghe thấy chưa?

Mấy chiếc đình nghỉ mát nằm trong khu trồng cây bên hồ Minh Nguyệt là thánh địa nghỉ ngơi hóng mát ở Thu Môn. Vài hòn non bộ bằng đá, nước sáng lấp lánh, hoa sen thơm ngát, cảnh sắc thật mê đắm lòng người. Năm ba đôi tình nhân quấn quýt ôm nhau.

Hai ba cô gái đang ghi chép dưới bóng cây cổ thụ trăm năm.

Vương Niệm Tư mặc chiếc áo sơ mi cao cổ thắt nơ bướm màu hồng phấn không tay, quần sooc ngắn cạp cao màu vàng nhạt, mái tóc đuôi ngựa gọn gàng lắc lư sau lưng, mấy sợi tóc mái được cắt gọn gàng cho hợp với thời tiết che đi cái trán trơn bóng của cô, mắt mày mình mang tựa làn nước mùa thu, đôi chân thẳng tắp. Cô đi bộ trong rừng cây” xanh biếc, hoa sen trên hồ cũng buồn bã vì kém sắc hơn: “Đang ở đâu vậy?”

Vương Niệm Tư hồn nhiên không biết đi tới đi lui trên con đường đá gập ghềnh khúc khuỷu, ánh mắt nhìn ra xung quanh.

Bỗng cô ta vui vẻ nhìn hướng gốc cây ba người mới ôm hết, người cô ta muốn tìm đang yên tĩnh dựa vào thân cây, ngồi dưới bóng cây, tay cầm một cuốn sách bìa cũ, tai nghe vẫn hay đeo theo thói quen đang vấp vẻo trên vai, tập sách màu nâu vừa dày vừa nặng được đặt trên đôi chân thẳng tắp quần đen, thân trên là áo thun ngắn tay màu trắng, tóc mái rũ xuống che đi vẻ mặt anh, xa xưa như một bức tranh.

Vương Niệm Tư bước nhanh đến, toát ra phong tình rất tự nhiên, xinh đẹp tinh xảo, nhan sắc được ưu ái. Lứa tuổi của cô như trái đào mật xinh đẹp sắp thành tiền, chín mà không mục: “Hà An?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thế Diện Là Do Mình Giữ Lấy

 “Không có gì muốn nói sao?” Vương Niệm Tư nói xong tình nghịch nghiêng đầu sang nhìn anh: “Một quả cầu lông hơn một triệu, bạn học Hà này cậu không có gì muốn nói thật à?” Đôi mắt Vương Niệm Tư đượm ý cười, ánh mắt tình nghịch, vẻ mặt thư thái: “Tôi sẽ giữ bí mật mà.” Vương Niệm Tư chớp mắt, thầm khen mình có ánh mắt tốt, trước đó cô ta đã thấy Hà An rất khác rồi, quả nhiên là vậy. Vương Niệm Tư tự nhận gia đình mình cũng không phải là gia đình bình thường, cô dám chơi với Hà An, nếu như Hà An thực sự là cậu ấm của gia đình nào đó bất cần bị lộ thân phận trước mặt cô ta thì có sao đâu? Xuất thân của họ như nhau, không có gì phải che giấu cả, cô ta sẽ không thấy giật mình hoảng sợ như người bình thường, xung quanh ồn ào: “Tôi sẽ giữ bí mật thật mà.”

Wong Niem Tu doi ba phut van khong co cau tra loi tu Ha An, nu cudi canng diu dang hon, mot tay chong cam lam bam noi mot minh: “Tui som nghe noi la cau khong thich noi chuyen, nhung khong ngo nghiem trong hon toi tuong tuong, nu vay khong tot dau.” Nhung ma voi than phan cua Ha An khong thich de y den nguoi khac cung khong la, Phuong Tham ca ngay cay mieng moi noi duoc hai cau. Wong Niem Tu khong thay la, co ta tuoi8cudi nghieng dau, co ve treu choc toi biet cau roi ne: “Ca toi cau cung khong noi duoc a?” Sau do lam ra ve suy tu chong cam noi: “Nhung... neu nu cau khong noi... nuu chang may toi loi | loi de lo ra thi lam sao day?” Da so chua nao, Wong Niem Tu canng cudi tuoi hon nhìn Ha An. Ha An van binh tinh lat tienp mot trang sach. Nu cudi tren mat Wong Niem Tu da co ve kho xu: “Tui, tui chi dua thoi ma...”

“Thực sự tôi không có ý gì khác đâu, chỉ là, chỉ là mọi người đều là bạn học với nhau... hỏi xem... chuyện bút máy lần trước tôi cũng không nói gì.” Đâu có không nề mặt ai như cậu6đâu.

“...”

Nụ cười Vương Niệm Tư đã có chút cứng nhắc, nhưng cô ta hít sâu một hơi cố gắng lấy lại tinh thần: “Nếu cậu thấy bất tiện thì tôi không hỏi nữa là được... Cậu đang đọc sách gì vậy?” Vương Niệm Tư bất giác hơi ngả về phía trước. Giọng nói lạnh lùng khác thường của Hà An bỗng nhiên vang lên: “Chuẩn bị tiền xong rồi?” Sắc mặt nghiêm túc nhìn cô ta.

Hả? Vương Niệm Tư vội vã dừng động tác lại, vẻ mặt có chút dè dặt như khi nói chuyện với người lớn, không phải cố ý làm vậy mà là giọng nói vừa rồi khiến cô ta bỗng thấy lo lắng: “Chưa, chưa, Thâm, nhà Thâm Tuyết thế nào cậu cũng biết rồi đây, đối với3cậu ấy hơn một triệu là một khoản tiền không nhỏ.”

“Không trả được còn tùy tiện động vào đồ của người khác?” Ánh mắt Hà An đầy khinh miệt. Vương Niệm Tư thấy vậy không biết đối đáp thế nào, cứ ngồi khom người khép nép như thế, một lúc sau mới nghĩ ra sao bỗng nhiên mình lại thế này? Họ là bạn học với nhau, lại bằng tuổi, cho dù có phạm lỗi cũng không phải là lỗi của cô ta, tại sao cô ta phải lo lắng như vậy?

Nghĩ đến đây Vương Niệm Tư lần nữa phấn chấn lên, Hà An chịu nói chuyện đã là một hiện tượng tốt, không thể bỏ lỡ cơ hội này được. Vương Niệm Tư cười cố gắng làm dịu bầu không khí5lạnh lùng lại: “Trong một món trang sức bằng lông màu trắng tại sao phải đặt một viên trân châu đen làm gì? Thành phần và màu sắc trân châu đều tốt như vậy, cậu không thấy rất kỳ quái hay sao?”

“Ba tôi là Vương Trọng Thạch, cậu thì sao?”

Vương Niệm Tư đợi quá lâu, sắp không giữ được nụ cười trên mặt nữa: “Tôi, có phải là cậu thấy tôi vô vị lắm không?”

He he, có lẽ là rất vô vị thật.

Nhưng dù thế nào thì mọi người cũng là bạn học, luận về gia thế tôi cũng chưa chắc đã kém hơn cậu, giọng nói Vương Niệm Tư vẫn có vẻ dịu dàng như muốn lấy lòng người khác: “Thực ra tôi cũng có thể hiểu được cậu không muốn nói về gia thế của mình, có đôi khi đúng là rất phiền phức, tôi là con gái thì còn tốt hơn chút. Cậu nhìn Phương Thâm xem, từng hành động đều bị người ta quan sát, không được làm những hành vi không đúng mực gây tổn hại đến gia tộc, cũng không được tự nhiên thể hiện cảm xúc của mình, nếu không sẽ có người nói cậu kiêu ngạo, coi thường người khác. Thực ra chúng ta đều là người bình thường, cũng có hỷ nộ ái ố, tại sao lại phải thu bớt bản thân hơn người khác chứ? Bởi vì cha mẹ của chúng ta sao? Như vậy có phải là bất công không? Chúng ta cũng học ở trường, tại sao...”

Hà An đột nhiên gấp sách lại, nhìn Vương Niệm Tư: “Đi ra chỗ nào tôi không thấy rồi tùy cậu phát tán hormone!” Vương Niệm Tư nghe thấy vậy, bỗng không dám tin vào tai mình nhìn Hà An: “Tôi...” “Không nghe thấy à? Hay là vừa rồi không phải cậu đang thể hiện vóc dáng, vẻ ngoài của mình tự nhận là không tệ, chỉ mong được người khác giám định tán thưởng phần nào?” Mắt Vương Niệm Tư chợt đỏ hoe lên, cô ta còn là một cô gái nhỏ, bình thường vẫn được chúng bạn vây quanh: “Tôi, tôi chỉ là...” Ánh mắt Hà An càng lạnh lùng hơn: “Tôi không cần biết cậu chỉ là cái gì! Người nào ở chỗ tôi không nhìn thấy, làm ra loại chuyện đáng buồn nôn thì phẩm hạnh của người đó có vấn đề!” Cô ta có vấn đề về đạo đức! Bị người khác đâm thẳng vào nỗi niềm sâu kín trong lòng, Vương Niệm Tư bỗng rơi lệ! “Cậu! Sao cậu có thể như vậy!” “Tôi như thế nào? Cậu có thể làm nhưng tôi thì không được nói à? Cậu tưởng rằng mình làm thần không biết quỷ không hay, thấy mình thông minh nhất, không ai hiểu cậu đang nghĩ gì? Tuy không biết ai cho cậu sự tự tin đó, nhưng cậu cũng đừng quá tự cho

mình là đúng. Tại sao cho rằng tôi sẽ bỏ rơi Diệu Diệu mà liếc nhìn cậu, cậu thấy cậu xuất sắc hơn cô ấy sao?”

“Thế diện? Xin lỗi, ít nhất cô ấy còn biết giữ thể diện, cậu thì không, từ điểm này đã thấy hai người không thể so sánh với nhau được rồi. Tôi nghĩ cậu cũng tán đồng quan điểm này, nếu không cậu đã không ở đây, năm lần bảy lượt xuất hiện trong khi người khác không hề muốn để tâm đến cậu như vậy.”

“Đáng người? Điểm này cậu có thể coi đồ rồi chạy một vòng quanh sân vận động để những người biết thưởng thức giám định thử. Theo tôi thấy là phẩm hạnh đạo đức của cậu thối nát, tôi không cho là cậu có phẩm đức gì đáng để tôi để mắt đến.”

Vương Niệm Tư thực sự không dám tin vào tai mình nữa, cơ thể lung lay như sắp đổ. Bị sỉ nhục như vậy, còn từng câu từng chữ đâm thẳng vào tim, sao cô ta có thể chịu đựng được chứ! Vương Niệm Tư đứng dậy định chạy, nhưng vì ngồi xổm quá lâu nên bị ngã ra đất.

Hà An vẫn bình tĩnh không thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái: “Vương Trọng Thạch dạy dỗ con gái không được quyết đoán như điều hành Vương Thị. Vương Thị đang ở vào thời điểm nhiệm kỳ mới, nếu còn có thêm động tĩnh gì thì liệu ông ta có giành được sự ủng hộ của mọi người hay không cũng chưa nói được. Cậu là con gái của ông ta, nên cân nhắc lại bản thân, đừng gây thêm rắc rối cho ông ta, để ông ta phải mãi mãi vĩnh biệt Vương Thị.” “Cậu uy hiếp ba tôi? Sao cậu có thể uy hiếp được ba tôi...” “Cậu có thể thử xem, nếu cậu còn hành động tùy tiện như vậy nữa để xem tôi có động được đến ba cậu hay không?”

Vương Niệm Tư nhìn ánh mắt cứng rắn châm chọc đó của Hà An, bất giác cảm thấy anh nói được làm được. Sao lại như vậy chứ?! Sao lại như vậy được?

Vương Niệm Tự sợ hãi chống tay lùi lại phía sau, tay bị đá đâm rách da cũng không dám kêu, sự nhục nhã và đau đớn khiến cô ta khóc lóc càng khó coi hơn, không đâu, không phải vậy đâu.

Người qua đường thấy vậy nhanh chóng tránh ra, đi xa rồi không khỏi lẩm bẩm bàn tán: “Có chuyện gì vậy? Khoa nào thế: Cô gái kia khóc thảm quá, còn chàng trai kia không thèm nhìn cô ta lấy một cái?” “Chàng trai kia hình như tôi đã từng gặp rồi, thường đến đây cùng bạn gái, nếu có bạn gái rồi thì sao phải để tâm đến người con gái khác khóc hay không.” “Nói vậy cũng đúng, nhưng cô gái kia đẹp quá, hình như là rất quen mặt.” “Xinh đẹp thì có thể cho mình quyền làm hồ ly tinh à.” “Chà chà! Tôi nghĩ ra rồi, cô ta hình như chính là Vương Niệm Tự hoa khôi khoa Văn học Trung Quốc! Cái cô mà nhà giàu ấy!” Vương Niệm Tự cố nén đau chật vật đứng lên từ bãi cỏ, loạng choạng điên cuồng chạy ra ngoài! Đừng mà! Không đâu! Con đường đá gập ghềnh khiến cô ta ngã vô số lần, đầu gối tróc da chảy máu, Vương Niệm Tự bò dậy cũng không dám dừng lại. Cô ta phải trốn khỏi nơi này! Buộc phải trốn thoát!

Dưới thân cây ngô đồng mấy người ôm, Hà An yên tĩnh đọc sách, dường như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Hai mươi phút sau.

Hạ Diệu Diệu nóng nảy kéo Hà An đến thư viện: “Anh trốn cái gì hả, em tìm khắp phòng đọc cũng không thấy anh, cũng chỉ là mấy câu hỏi thôi mà, đề thi có ăn thịt anh đâu, mau đi đến thư viện cho em, nhanh lên! Chậm que hay sao đi chậm vậy!”

Hà An chậm rãi đứng lên, cầm cặp sách, vỗ mấy sợi cỏ dính trên đó, không nhanh không chậm đi theo cô.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Nếu Có Người Thích Hà An

 “Chị đang bận, không có chuyện gì thì không nói nữa nhé.” Hạ Diệu Diệu tắt điện thoại. “Một suất khoai tây chiên, một phần gà popcorn, anh còn gọi gì nữa không...” Hà An ngồi trên xe, ngắm nhìn cảnh vật lùi xa dần bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt lãnh đạm.

Chuyện của Vương Niệm Tư rất được chú ý. Cô ta xinh đẹp nhưng xảy ra chuyện mất mặt như vậy, những người vốn có tâm lý thích xem người khác xui xẻo lại càng quan tâm hơn. Hơn nữa đối tượng lại còn là Vương mỹ nhân ngày thường cao cao tại thượng, cho nên mức độ quan tâm càng cao hơn mấy bậc.

Nhưng rất ít người liên tưởng đến tại sao cô ta lại làm như vậy, tuy Hà An có mặt ở đó, nhưng nhìn hai người này rất khó gọi lên đề tài bàn2tán..

Lại thêm Hà An không thể hiện thái độ gì, nên càng có nhiều người tin rằng Vương Niệm Tư đang đi thì bỗng nhiên có rắn độc bò ra từ bụi cỏ dọa sợ nên mới hốt hoảng như vậy.

Chu Tử Ngọc cười nhạt, nghĩ thầm: Lòng dạ rắn rết thì đúng hơn, hôm đó họ tập luyện ở sân vận động, Vương Niệm Tư ở bên cạnh Hà An rất lâu, lại thêm biểu hiện của Vương Niệm Tư hôm đi ăn, Chu Tử Ngọc không tin cô ta bị con rắn nào dọa sợ như thế.

“Mệt quá...” Hạ Diệu Diệu làm việc xong lê lết về được đến phòng dựa vào cửa tủ, uể oải cởi quần áo. Sáng nay cô phải chạy suốt buổi sáng vì

vụ biểu ngữ trong trường, chiều lại bận rộn thi đấu ở phòng thể dục thể thao, buổi tối lại8đứng suốt cho đến giờ, cảm giác cả người mệt lử. Hạ Diệu Diệu dựa vào cửa tủ, đặt tay lên trên cánh cửa tủ giả chết: “Không muốn tắm nữa, có cô gái nào tắm cho tớ không...” Khổng Đồng Đồng mồm đầy bọt kem đánh răng chạy đến, nói đều đều: “Về đây làm gì, Hà An rất vui khi được giúp sức cho cậu đấy.”

Thẩm Tuyết liếc nhìn Hạ Diệu Diệu, cúi đầu cạy móng tay. Hạ Diệu Diệu liếc nhìn Khổng Đồng Đồng, uể oải mở tủ ra, lấy khăn bông vắt lên vai, dựa vào cửa tủ ngủ, khi nào mới thanh thoi được đây. “Nhanh lên đi, không là sắp đến giờ tắt đèn rồi.” Hạ Diệu Diệu uể oải nói: “Tắt đèn thì vẫn còn có mắt.” Bây giờ cô chỉ muốn ngủ, nằm xuống, giả chết, cảm giác chân cũng không còn6là của mình nữa. Chu Tử Ngọc thò đầu ra ngoài, mái tóc trông ngẫu như con trai, dáng người cao ráo, làn da màu đồng, mặc một chiếc áo ba lỗ nhưng không lộ ra chỗ nhạy cảm, giọng khàn khàn gọi cảm: “Diệu Diệu!”

“Hả?” Hạ Diệu Diệu miễn cưỡng quay đầu sang.

Khổng Đồng Đồng chụp ảnh cô, nham hiểm nói: “Gửi cho An An, để cậu ấy nhìn xem bình thường vợ cậu ấy ở ký túc xá trông như thế nào.”

“Đừng tự tìm đường chết nữa.” Thực ra cũng không sao, có gì mà không dám nhìn mặt người khác đâu, cũng không phải Hà An chưa nhìn thấy bao giờ.

“...Gửi thành công...” “Đồng Đồng, đừng nghịch nữa! Tớ nói cho cậu nghe chuyện này.” “Nói đi, hôm nay sao cậu lại về sớm thế?” Hạ Diệu Diệu cười bốt đồ bên trong ra, phù... thoáng mát3hơn nhiều rồi.

“Nếu có người thích Hà An thì phải làm sao?” Chu Tử Ngọc nói, liếc nhìn Vương Niệm Tư đang ngồi thoa thuốc lên chân. Cô không thể hiểu nổi

một cô gái xinh đẹp như vậy, ở trường học có vô vàn thanh niên thanh niên tốt sao không theo đuổi mà lại đi thả thính Hà An làm gì chứ?

Hạ Diệu Diệu nghe vậy, vẫn dán mắt lên cánh tú mát lạnh, vẻ mặt không hề thay đổi, cợt nhả nói: “Ai mà lại tinh tường thế, nói cho tớ biết đi, còn có cùng gu với tớ nữa, he he.”

“Cậu nghiêm túc đi, có phải uống say đâu, tớ đang nói là nếu như...” “Nếu như à, cũng tinh tường đấy, chỉ có điều đạo đức hơi kém chút.” “Sao cậu lại biết người ta đạo đức kém, có khi là người ta đạo đức hơn cậu cả vạn lần ấy.”

“Đạo đức không tệ mà lại hành xử thế à, đã biết Tiểu An Tử có bạn gái rồi mà còn thích, không phải thần kinh thì là cái gì? Nói thế là còn nhẹ ấy, nên nói là trời sinh dâm đảng.” Chu Tử Ngọc há miệng, không còn lời nào để nói, nhưng Hạ Diệu Diệu à, cậu có đến mức phải mở miệng ra là mắng người thế không! Hạ Diệu Diệu khiêu khích nhìn Chu Tử Ngọc, tại sao lại không được mắng, cô đã khách khí lắm rồi đấy.

Có phải cậu biết chuyện gì rồi không? Tớ không biết gì cả, chỉ thấy Hà An rất biết điều, có một người nào đó “ngã sấp mặt” anh ấy cũng không thèm đỡ, nên được khen thưởng, nhiệt liệt biểu dương.

Khổng Đồng Đồng gật đầu phụ họa: “Quá dâm đảng! Dám cướp cả Hà An.”

“Cậu nhầm sai trọng tâm rồi đấy!”

Sắc mặt Vương Niệm Tư khó coi, lọ thuốc trong tay bị chảy ra một nửa mà vẫn không biết.

Hạ Diệu Diệu đã cười tươi nhìn qua đó: “Niệm Tư, thuốc chảy ra hết rồi kìa, cậu đang nghĩ gì thế: Thoa nhanh đi, may mà không phải là rắn độc, chắc không phải là rắn độc đúng không?”

Thẩm Tuyết vội nói: “Đương nhiên không phải rồi, cậu...” Suy nghĩ giây lát liền im bật, cúi đầu tránh né Hạ Diệu Diệu, xử lý vết thương cho Vương Niệm Tư: “Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đi đứng phải cẩn thận, ngã nặng thế này, còn để mây ké trên mạng bình luận lung tung nữa chứ.”

Hạ Diệu Diệu gật đầu: “Đúng vậy, tin đồn sao qua được của người có đầu óc, chẳng qua chỉ ngã một cái thôi mà.” Nói xong cuối cùng cũng quyết tâm đứng lên khỏi cánh cửa tử, cầm chậu đi về phía phòng tắm, đi ngang qua Vương Niệm Tư và Thẩm Tuyết không quên than thở: “Da Niệm Tư đẹp thật đấy...” Cô thò đầu sang liếc nhìn rồi chẹp chẹp cảm thán: “Cậu ngã không nhẹ đâu nhỉ, tím hết cả rồi, chắc không chỉ ngã một cái đầu nhỉ, nhớ thoa nhiều thuốc vào, còn trẻ nên chắc mấy ngày là khỏi thôi.” Nói xong đi dép lê xách khăn tay đóng cửa nhà tắm, dáng vẻ y hệt như mấy bà bác gái trong tổ dân phố.

Chu Tử Ngọc quay người nằm lên giường, cô lo lắng thừa cho Hạ Diệu Diệu mấy ngày hôm nay rồi.

Thực ra Hạ Diệu Diệu không có chứng cứ trực tiếp, nhưng những chuyện như thế này thì cần gì chứng cứ chứ, xì...

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Không Tin

 “Đúng, thi xong em về nhà luôn à?” Hà An tao nhả lau miệng, không ăn nữa. “Ừm.” Hạ Diệu Diệu vẫn tiếp tục gấp đồ ăn. Ánh sáng mặt trời bên ngoài không hề ảnh hưởng đến khẩu vị của cô: “Thi xong là bốn rưỡi, vừa kịp bắt chuyến xe đường dài cuối cùng, khoảng chín giờ tối là về đến nhà.”

“Như vậy có phải quá muộn hay không.” “Hạ Vũ đi đến bến xe đón em.”

“Bao giờ em quay về trường?” “Thì đến khi nào khai giảng!” Không khai giảng quay về làm gì chứ?

“Hà thiếu gia, cuộc họp ba bên mười phút nữa sẽ bắt đầu.” Thư ký Thi cung kính đưa lên báo cáo hợp tác của ba bên lần này: “Hoàng tổng đã ở bên ngoài đợi ngài rồi.”

Hà Mộc An nhận lấy, đứng lên nói: “Đi thôi.” Vẻ mặt của Hà Mộc An lạnh lùng không một chút buông lỏng, lông mày như kiếm sắc mang theo vị lạnh lẽo tự nhiên, âu phục phẳng phiu theo bước đi của anh dường như cũng trở nên trang nghiêm thêm vài phần.

Mọi người bên cạnh lập tức gấp máy tính lại, cầm theo bút viết đầy đủ, chuẩn bị đi vào phòng họp. “Hà thiếu gia mời đi bên này.”

Hà Mộc An đi đến phòng họp dưới sự bao vây của mọi người.

Địa điểm tổ chức hội nghị ba bên lần này ở tại Lesotho của Nam Phi, người lên kế hoạch là Hoàng Cổ Lí, nhưng số tiền mà bản thân Hoàng Cổ Lí đại biểu cho một bên là quá ít, ỷ vào thân phận cổ đông lâu năm của mình mới được Hà Mộc An đích thân đến đây trong thời gian nghỉ ngơi. Trong cuộc đấu đá của ba bên Hà Mộc An không hề lên tiếng, sự tồn tại của anh chẳng qua chỉ là để thể hiện ý kiến của phía Hoàng Cổ Lí, cũng là ý kiến của tập đoàn Hòa Mộc. Hà Mộc An trước nay đều làm việc vô cùng cẩn thận, cho dù chỉ là tham gia cũng không hề coi nhẹ mỗi lần đàm phán, điện thoại di động sớm đã tắt máy. Anh nghiêm túc lắng nghe những lời tranh luận bằng các thứ tiếng khác nhau, mười phút sau, không hề nóng vội liếc nhìn tư liệu trong tay.

Anh không tán đồng hợp tác tối đa hóa lợi ích, cũng không thấy cần phải nhượng lại lợi ích khi cần thiết là thất bại trên bàn đàm phán, nhất là hợp tác xuyên khu vực muốn lâu dài bền vững thì nhất định phải song phương hóa lợi ích, nếu không cho dù đối phương đồng ý anh cũng sẽ không đầu tư.

Hiển nhiên Hoàng Cổ Lí đã đi theo anh nhiều năm như vậy, cũng hiểu trong sáu phương án đã chuẩn bị sẵn có một phương án rất hợp ý Hà Mộc An, nhưng Hoàng Cổ Lí vẫn chưa từ bỏ ý định, hiện đang dẫn dắt đội ngũ của mình mang phương án thứ tư tranh luận.

Điều này không phải là không thể, Hà Mộc An để văn kiện xuống, im lặng nghe ba bên tranh luận, nhanh chóng cân nhắc lực lượng của các bên và số tiền Hoàng Cổ Lí có được sau khi kết thúc buổi đàm phán hôm nay...

Hạt mưa lớn ào ào đổ xuống, tí tách đập vào khung cửa sổ cũ kỹ, sấm sét lóe lên, gió lớn khắp nơi, khiến thời tiết nóng nực chợt dịu đi.

Hạ Diệu Diệu cầm đầu đã nhạt được một nửa, mặc kệ mưa to mở cửa sổ nhà bếp ra, hạt mưa bay vào trong căn bếp nhỏ âm u, lập tức cảm thấy

nhẹ nhàng khoan khoái. Hạ Diệu Diệu nhắm mắt hít sâu một hơi, thèm thường say đắm cảm giác mát mẻ này: “Thật đã!”

Du Văn Bác nhìn cô một cái, nhắc nhở: “Đừng để bị cảm.” Sau một lát anh ta đã lau sạch sẽ nước mưa đọng lại. “Không mở cửa sổ sẽ bị cảm nắng.” Hạ Diệu Diệu quay lại ngồi trên băng ghế nhỏ trong bếp, tiếp tục nhặt đậu: “Vẫn chưa xong chuyện à? Anh của cậu cũng thật là, mở miệng ra liền đòi một trăm nghìn tệ, chị dâu tương lai của cậu làm bằng bạc sao? Một trăm nghìn tệ thì phụ nữ nào mà không lấy được chứ? Nhất định phải là cô ta sao, nhà cậu có một trăm nghìn tệ sao?”

Du Văn Bác dựa vào tủ bếp, không nói lời nào giúp đỡ Hạ Diệu Diệu bóc tỏi. “Quên mất, ba cậu về rồi. Tớ nói không biết tại sao anh cậu lại chạy về đây, hóa ra là nghĩ ra ba cậu mang tiền bán mạng về, lần trước tìm việc làm rút hết tiền trong nhà rồi mà còn không thôi, giờ lại nhớ nhung đến chỗ tiền ba cậu khổ lắm tích cóp được. Anh ta cũng không nghĩ xem ba cậu đã bao nhiêu tuổi rồi, còn có thể làm thêm mấy năm nữa, sang năm có thể bình an trở về hay không. Anh ta cũng không nghĩ xem công việc ở hầm mỏ nguy hiểm vậy thì đừng để ba mình đi, hay cũng không hề nghĩ đến làm sao để ông bà lớn tuổi có cuộc sống tốt đẹp hơn?”

Du Văn Bác chột dạ nhìn Hạ Diệu Diệu. Hạ Diệu Diệu nhìn thấy bộ dạng này của anh ta liền nổi giận: “Đúng là cả nhà cậu thiếu nợ anh trai cậu mà!” Hạ Diệu Diệu ném đậu đã nhặt sạch vào trong rổ, hận không thể biến anh cả Du thành đậu mà ngắt. Du Văn Bác xoay người đặt tỏi vào trong lọ: “Anh tớ nói, nếu như cho một trăm nghìn tiền sính lễ, nhà gái sẽ bỏ tiền mua một căn hộ nhỏ.” “Mua một căn hộ nhỏ sao?” Hạ Diệu Diệu khịt mũi coi thường: “Cậu tin à! Hơn nữa, mua rồi thì tính là của ai? Là anh cậu hay là cô ta? Đến lúc đó có liên quan gì đến gia đình cậu không? Đến lúc đó cậu có thể ở đó hay ba mẹ cậu có thể ở đó? Mọi người đã tính đến chưa, tớ không tin người phụ nữ này lại có lòng tốt như vậy, đón gia đình cậu vào ở cùng.” Du Văn Bác cầm chày giã tỏi lên rồi thả chút muối vào: “Vậy thì

phải làm sao, bây giờ chuyện kết hôn của anh Cả mới là chuyện lớn trong nhà, tớ có thể nói gì chứ.”

Hạ Diệu Diệu nghe thấy vậy, không nhin được cầm đũa đứng lên chọc vào đầu Du Văn Bác: “Tại sao cậu không được nói, cậu cũng là một người trong nhà họ Du, mỗi tháng cũng đều là tự mình nuôi mình, cậu có ăn một xu nào của anh ta sao? Cậu và anh ta bình đẳng, anh ta đòi một trăm nghìn, cậu cũng phải đòi một trăm nghìn!”

Du Văn Bác tốt tính không dám tránh: “Sao có thể chứ! Cha mẹ tớ lấy dâu ra nhiều tiền như vậy, hơn nữa anh ấy là anh của tớ, ba mẹ tớ vẫn luôn cho rằng anh tớ giỏi giang muốn giữ anh ấy ở nhà, cậu cũng không phải không biết điều đó, nếu như tớ phản đối thì bọn họ sẽ càng khó xử.”

Ngu ngốc! Bây giờ là lúc chết vì sĩ diện sao, đây là chuyện cậu lui một bước thì sẽ giải quyết được hết sao? “Bây giờ là anh cậu với chị dâu tương lai của cậu lấy được nhau rồi sẽ không để cho nhà cậu sống yên đâu!” “Cậu suy nghĩ một chút, chị dâu tương lai của cậu là con gái một, trong nhà thiếu một trăm nghìn mua nhà cho anh cậu chắc! Có phải khi chú chưa trở về bọn họ đã bỏ qua gia đình cậu mà nói chuyện cưới gả với anh cậu phải không? Người ta vốn không coi gia đình cậu ra gì, bây giờ vì sao đột nhiên tìm đến cửa, còn không phải nghe nói ba cậu đã mang theo tiền trở về sao? Cảm thấy có tiện nghi liền chiếm, vợ vét được thêm bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.”

“Tại sao cậu nhìn tớ như vậy? Không tin sao?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Anh Hai Du Thích Chị Gái Chúng Ta

 “Đi tìm anh cậu thì chắc chắn là khó hơn lên trời rồi. Lúc đó còn phải xem xem chị dâu có vui hay không, ba mẹ chị ta có vui hay không? Nhỡ chẳng may mọi người không đưa đồng nào, đến lúc đó cậu chỉ còn nước khác.”

Du Văn Bác liếc nhìn Hạ Diệu Diệu.

“Nhìn gì mà nhìn, trong cái mặt cậu kìa, tớ nói gì sai sao?” Cô coi như không có gì cũng không nói mình đúng: “Tớ không nói anh ta chắc chắn sẽ như thế, nhưng không thể không đề phòng được. Chi bằng bây giờ nhà cậu cứ làm ầm lên. Tuy chắc chú và dì sẽ thấy hơi xấu mặt, nhưng ít ra trong tay cũng có tiền ít phòng thân. Nhỡ có chuyện gì xảy ra với dì, cần khám bệnh chẳng hạn, trong nhà cũng có tiền để dành, không đến mức phải chạy vạy khắp nơi.” “Tớ cũng từng nghĩ...” Du Văn Bác tự giấu bản thân: “Nhưng nếu anh ấy nói anh ấy không có tiền thì nhà gái sẽ không chịu kết hôn thì sao?” Không phải Du Văn Bác không hiểu gì, chỉ là không muốn nghĩ xấu cho người khác mà thôi.

“Không kết hôn cũng tốt, cô ta có gì tốt đâu! Muốn uy hiếp ai chứ!” Hạ Diệu Diệu trợn mắt phẫn nộ rồi nói tiếp: “Tuy anh cậu cũng chẳng ra gì, nhưng với kiểu nhần tâm như hiện nay của anh ta thì anh ta hoàn toàn có thể bỏ mặc mọi người và cả bạn gái hiện tại, thậm chí còn có thể tìm một cô bạn gái có thể khiến cho sự nghiệp hắn tiến một bước.”

Hạ Diệu Diệu nghĩ đến đây đột nhiên đề thấp giọng cười gian ghé sát Du Văn Bác nói: “Cậu cứ nói với anh cậu là chị dâu tương lai không tốt thế

nào thật nhiều vào, trước tiên cứ chọc phá hôn sự này cho hả giận đã.” Du Văn Bác nghe vậy, không khỏi bật cười cứng chiều: “Cậu đó nha.” “Chị ta bất nhân, chúng ta bất nghĩa.” Có sao đâu!”

Tuy nói như vậy, nhưng anh tớ rất thích chị ấy.” Du Văn Bác nhìn đúng vào chiếc dây buộc tóc hình thỏ con trên đầu Hạ Diệu Diệu, rồi không khỏi liếc sang chỗ khác. “Thích có thể biến thành cơm ăn được không? Anh ta chính là người trong danh lợi tiền tài. Nếu như không phải ba mẹ chị ta hữu dụng với anh cậu thì sao anh ta lại chịu nghe theo6họ chứ! Hiếm gặp kẻ nào không có lương tâm như anh cậu đấy!” Hạ Diệu Diệu mở vòi nước, đột nhiên hiểu ra: “Ấy, đúng rồi, nếu như bây giờ tớ dẫn theo em trai em gái đến nhà cậu làm loạn, bắt người nhà cậu bồi thường, thì có phải là số tiền đó sẽ rơi vào tay tớ không?”

Du Văn Bác bảo cô tránh qua một bên, rồi tự rửa rau.

Hạ Diệu Diệu giận dữ tiếp: “Để xem anh ta mang đi thế nào?” Cô thấy rất chướng mắt với tính cách của anh Cả Du. Đặt biệt là hai năm nay, anh Cả Du nhìn cô như nhìn quỷ đòi nợ. Làm ra vẻ bọn họ đã chiếu cố giúp đỡ nhà họ Hạ nhiều lắm vậy.

Ban đầu là nhà anh gây tai nạn, tôi không đành lòng để anh lưu3lạc đầu đường xó chợ, đã giữ thể diện cho anh rồi, vậy mà còn không biết cảm ơn. Du Văn Bác rửa đậu xong, vẩy nước rồi để lên thớt: “Không thể làm phiền cậu nữa, cuối cùng to chuyện ra rồi mọi người lại quay ra trách cậu.”. “Tớ làm to chuyện, anh ta cũng không trách tớ được. Nay, tớ nói này, chuyện nhà cậu thì cậu tự quyết định, dù sao cũng là người nhà cả, nếu to chuyện quá thì cũng không hay lắm.”.

“Ừ, tớ biết rồi.” Du Văn Bác biết Hạ Diệu Diệu khẩu xà tâm Phật, vốn rất tốt tính. Huống hồ những lời Hạ Diệu Diệu nói hôm nay không thể truyền ra ngoài được, làm gì có hàng xóm nào can dự vào chuyện nhà

người khác như vậy? Hạ Diệu Diệu nói xong càng giận.5Tại sao không thể cho đôi cầu nam nữ ấy một trận được chứ! “Cậu ở lại ăn trưa nhé?”

Du Văn Bác thoăn thoắt thái rau củ: “Tớ không về nữa.”

“Nhớ mua cả đồ ăn tối nay nữa.” Để bù lại cho bữa trưa.”

“Biết rồi.” Du Văn Bác nhìn cô cười: “Nghe nói bây giờ quan hệ giữa cậu và Hà An rất tốt.” “Cũng không tệ.” “Cậu cũng tinh tường đấy.”

“Đương nhiên rồi.”

Du Văn Bác nhìn bộ dạng chém gió nhiệt tình của cô, vẻ mặt càng thêm ôn hòa. Bỗng nhiên có ánh sáng lóe lên, điểm sáng trên cổ tay cô đập vào mắt anh, nhưng lát sau lại thờ ơ như không có gì. Cô ấy vẫn về nữa mà. Sau này mỗi khi xong việc, chắc chắn cô ấy sẽ về nhà. Anh đâu cần phải lo lắng chứ, dù sao thì bây giờ được đứng cạnh cô là đủ rồi. “Muốn ăn mặn một chút hay là nhạt?” “Mặn”. Ăn nhiều màn thầu ít rau dưa: “Để tớ xem còn ga không? Cậu tránh ra nào.”

Ngoài cửa, Hạ Tiểu Ngư tóc xõa vai khẽ mở một cánh cửa, lén lấy một quả cà chua rồi quay lưng chạy về phòng, thấy Hạ Vũ đang làm bài, không kìm lòng được mang chiếc ghế đến ngồi bên cạnh: “Anh, anh nói anh Hai Du hay là anh Hà lần trước cho chúng ta thức ăn tốt hơn?”

“Hỏi những chuyện này để làm gì?” Hạ Vũ đang làm bài không ngẩng đầu lên. Hạ Tiểu Ngư cắn quả cà chua: “Em vừa nhìn thấy chị và anh Hai Du ở trong phòng nói chuyện rất thân mật, Anh Hai Du thích chị chúng ta, chắc chắn là em đoán không sai.

“Đừng nói lung tung.”

“Em nói lung tung gì chứ, nhưng không biết chị chúng ta có thích anh Hai Du không nữa. Hạ Tiểu Ngư nghĩ đến đây thì bắt đầu bần khoản: “Tiếc

là anh Hai Du gia đình không có điều kiện, nếu chị chúng ta lấy anh ấy thì cuộc sống cũng không khác gì bây giờ cả. ôi, không ổn rồi.”

“Em đừng có ở đó mà nhiều chuyện.” Thân là một người đàn ông trong gia đình, trong lòng Hạ Vũ cũng có trách nhiệm, không muốn nghe em gái nói về người yêu của chị Cả. Dẫu sau này có gả cho ai, cũng không muốn để anh ta nghĩ cậu vô dụng thế nào khi không thể chăm sóc bảo vệ chu đáo cho chị em gái mình. “Mình thế nào thì vẫn là vậy thôi.” Ngay cả mẹ cũng từng nói anh Hai Du không tệ mà, không chỉ nói qua một lần. “Chuyện không có căn cứ để người khác nghe được thì không tốt cho chị Cả. Anh thấy anh Hai Du và chị chỉ là quan hệ hàng xóm láng giềng bình thường thôi.” “Anh hiểu cái gì, chỉ biết cắm đầu học với học mà thôi.”

Đột nhiên, giọng một phụ nữ trung niên vọng lại: “Tiểu Ngư, Tiểu Ngư ơi, nói gì với anh con đó, nói cho mẹ nghe với...” Hạ Tiểu ngư liền cất cao giọng: “Không có gì đâu, con đang thảo luận bài tập với anh thôi.” Sau đó lại hạ giọng: “Ăn cà chua không? Em lấy cho anh một quả.” “Anh không ăn. Em ăn đi.”

Hà Mộc An họp xong, đứng trước tấm cửa kính sát trần trong phòng tổng thống, ánh mắt xa xăm ngắm nhìn mặt biển trắng lệt, gió biển thổi nhẹ vào mặt. Một lát sau nhấc điện thoại lên nhìn đoạn tin nhắn cũ đã lưu vào ngày thứ 10 kỳ nghỉ hè. Hạ Diệu Diệu gửi cho anh ba chữ: “Nhớ anh rồi.” Sau đó lại không liên lạc gì nữa. Hà Mộc An đóng điện thoại lại, bỏ vào túi. Từ cửa sổ nhìn ra, mặt biển sóng yên biển lặng, vài cánh buồm trắng đuổi nhau, tiếng hải âu hót, khung cảnh bình yên. Hà Mộc An đứng được một lúc, lại lấy điện thoại ra xem, lại cất vào. “Giờ này Hạ Diệu Diệu đang làm gì? Bạn làm thêm hè? Hay là giúp ba trông quán? Nhất định là vậy, tiền nào cô cũng muốn lấy. Hà Mộc An nghĩ đến hiện giờ có lẽ cô đang đội nắng bạn rón làm việc, không biết có nên nói cô coi tiền như mạng sống hay là hơn cả mạng sống đây. Hà Mộc An ngẫm nghĩ rồi nhấc điện thoại gọi cho cô.” A lô.”

“A lô.”

Vẻ mặt Hà Mộc An bất chợt lạnh đi, nắm lấy thanh cửa sổ, mất đi vẻ bình tĩnh vốn có. Du Văn Bác vội mở nắp nôi, điện thoại kẹp trên tai, thối phũ ngón tay bị bỏng. Thấy người gọi vẫn không nói gì, liền nhìn vào màn hình điện thoại. Thôi xong rồi, chẳng lẽ lại là Hà An sao. Du Văn Bác không kìm nổi mở miệng thăm dò: “Hà.... An...”

Hà Mộc An giọng điệu lạnh lùng: “Du Văn Bác.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thường Ngày

 “Anh cũng biết điện thoại của em không có chức năng đó mà... Mọi người đều ở nhà thật mà... Ba em không ra cửa hàng... Đang mưa to này, anh nghe đi...” Hạ Diệu Diệu đưa di động về phía trước, sau đó lại đặt về cạnh tai: “Nghe thấy chưa... Yêu anh nhất, thật đấy, thích anh nhất, không nói chuyện này nữa... Được! Được rồi! Lần sau em sẽ chú ý!... Rồi! Rồi! Em là hoa đã có chủ, không được đi thả thính lung tung... Cứ như ai cũng thích em hết ý!”

Hạ Diệu Diệu cười ngặt nghẽo: “Thật mà... Em không tin... Là bọn họ đều thích em... Ừm, ừm, em biết rồi...” Buồn cười chết đi được: “Đừng gây chuyện nữa, nghiêm túc chút nào, em2nhớ anh.” Hạ Diệu Diệu ngượng ngùng dùng ngón tay lượn vòng quanh cái kết tua rua: “Hơn một tháng rồi không gặp, đương nhiên là nhớ...”

Hạ Diệu Diệu đột nhiên bỏ cái kết tua rua ra, bĩu môi: “Cái này thì chứng minh thế nào? Lấy tim ra cho anh nhé!... Ha ha... Ừm, muốn ôm anh mà không được đây này. Anh là tốt nhất, đáng người đẹp nhất, có ai không biết xấu hổ suốt ngày muốn nghe người ta khen như anh không... Được rồi, hôn một cái là được rồi, hiểu nỗi tương tư của em chưa... Ha ha, không trêu anh nữa, cúp đây... Hử? Phí tiền điện thoại lắm...” “Anh bỏ tiền em cũng tiếc... Thương anh nhất được chưa... Của anh chẳng lẽ không8phải của em...”

“Tất cả đều là của em... Ngoan, không nói chuyện nữa, yêu anh.” Hạ Diệu Diệu cạ lời: “Hai hào không phải là tiền... Nghe lời, đi học không được nói mấy câu như vậy đâu nhé... Được rồi, được rồi, yêu anh, tạm

biệt.” Tút... tut... tut... tut... Hà An cầm điện thoại, vẻ mặt bí hiểm. Hạ Diệu Diệu hít sâu một hơi, cầm điện thoại di động, vừa mở cửa đã thấy gương mặt phóng đại của đứa em gái, giật mình nói: “Em làm gì đấy?” Hạ Tiểu Ngư lập tức đứng vững, không có chút giác ngộ nào rằng mình vừa nghe trộm, đôi mắt to xinh đẹp long lanh giả vờ vô tội: “Gọi chị ăn cơm đó, mọi người đều tới hết rồi,6chỉ thiếu mình chị thôi.”

Bà Hạ đã ngồi ở phòng khách, bà mặc chiếc áo hoa ba lỗ mười lăm đồng ở chợ và chiếc quần ngủ quanh năm không đổi, tóc chải gọn gàng, nhưng vì bình thường không mấy khi ra ngoài nên vẻ mặt vẫn có chút hốc hác tiêu tụy: “Tiểu Ngư tốt bụng gọi con ăn cơm, con còn trách nó à? Điện thoại của ai mà nói lâu thế? Văn Bác dọn dẹp xong hết rồi vẫn không thấy con ra, chẳng ra làm sao.”

Du Văn Bác dọn nốt cái ghế ra rồi ngồi xuống, dùng khẩu hình bảo Hạ Diệu Diệu: Ăn cơm. Hạ Diệu Diệu kéo Tiểu Ngư qua ngồi, tự động bỏ qua những gì mẹ mình vừa lải nhải. Ngày nào cũng3năm trên giường, tính tính có chút kỳ lạ cũng phải, cứ coi như không nghe thấy gì thôi.

“Nói chuyện với con đó! Điện thoại của ai? Lại còn trốn trong phòng gọi. Có gì mờ ám đúng không?”

Ông Hạ không vui nhìn vợ: “Bà ăn cơm đi.” Bà Hạ buồn bực: “Tôi làm sao? Không cho tôi hỏi nữa à?” “Không tệ, tay nghề tiến bộ đấy, tớ thấy sau này nếu cậu làm tài chính không ổn thì đi làm đầu bếp cũng được đấy.” Hạ Diệu Diệu trêu chọc Du Văn Bác.

Du Văn Bác cười: “Tớ cũng thấy vậy, mong cậu cho tới nhiều cơ hội để rèn luyện tay nghề.” “Sao lại nói vậy được. Sau này Văn Bác sẽ là một người thành đạt kiếm rất nhiều5tiền, ngành tài chính tốt như vậy cơ mà! Hơn nữa, thành tích của nó tốt như thế, sau này nhất định sẽ làm tốt. Còn con ý, cái chuyên ngành "đểu" đó

mới là không có tương lai.” “Vâng, vâng, chuyên ngành "đểu" đó cũng là mẹ chọn cho con mà, mẹ ăn đi.” Nói xong thì gấp cho bà ít đậu đũa: “Mẹ ăn nhiều vào, ăn nhiều vào.”

Tình tình... tình tình...

Hạ Diệu Diệu vội vàng đặt đũa xuống cầm điện thoại, thấy báo có cuộc gọi đến, cô liền đứng dậy, đóng cửa lại nói với vẻ mất kiên nhẫn: “Gì thế? Em đang ăn cơm, vừa mới tắt máy mà...” “Biết rồi, biết rồi, không nói chuyện với Du Văn Bác, chỉ có chút chuyện nhỏ thôi...”

“Được rồi, em lừa anh đấy, sao lại không nói chứ... xem đi, nói thật thì anh lại không vui, anh phải rộng lượng chút chứ. Bây giờ à? Bây giờ em đang ăn cơm... Anh đến em cũng cho anh ăn... hehe, biết rồi, yêu anh, vâng, vâng, em không tốt, em sai, em không được làm cho anh ghen, ông lớn à, em tội đáng muốn chết! Được... được... được...”

“Diệu Diệu! Diệu Diệu! Con đang làm gì thế! Mau qua đây ăn cơm đi con!”

“Diệu Diệu! Ai đấy? Bảo người ta lát gọi lại sau.”

“Ô! Không sao thật không? Em không chán ghét, anh ghen em còn vui ấy chứ, chứng tỏ là anh yêu em, vừa rồi là ba mẹ em gọi... ừm... được, được... anh nói gì cũng được... chắc chắn rồi, em tắt máy thật nhé, mọi người đang ở bên ngoài ăn cơm kìa, ngoan nhé... moazzz.” Ông Hạ nhìn con gái đi ra ngoài, nháy cảm hỏi: “Ai vậy con?”

“Bạn học con.”

Bà Hạ nói châm chọc: “Bạn học cũng có dăm bảy loại, nam hay nữ? Tìm con có việc gì?”

Hạ Diệu Diệu ngang ngược đáp lại, “Nam ạ, mẹ có muốn...” Nghĩ đến dáng vẻ của mẹ, cô lại đổi giọng: “Chuyện của hội sinh viên.”

“Chuyện của hội sinh viên mà phải vào trong phòng nói à!” “Me!”

Chị gái chưa lên tiếng Hạ Vũ đã mất kiên nhẫn nói: “Không vào trong phòng nói chẳng lẽ ở đây nói cho mẹ nghe à? Chuyện có gì to tát đâu, chẳng lẽ chị không được có chút quyền riêng tư à. Ăn cơm thôi!” Hạ Diệu Diệu thấy vậy dựng ngón cái lên với cậu trai cả nhà mình: Giỏi lắm! Bạo gan đấy!

Bà Hạ liền đặt đĩa xuống, như thể ấm ức gì ghê gớm lắm, hai tay vỗ đùi, khóc âm ỉ lên: “Đây là con gái con trai ngoan tôi nuôi lớn đây! Đứa nào cũng đối xử với tôi như vậy! Con trai coi thường tôi! Con gái cũng không coi tôi ra gì?”

“Tôi đã gây ra nghiệp chướng gì thế này! Chỉ nói một câu thôi mà! Tôi chỉ quan tâm không biết con tôi có kết giao bạn bè lung tung không mà cũng không được nói hay sao?”

“Huhu, số tôi sao mà khổ thế này, con cái không đứa nào hiếu thuận cả, thà chết đi còn hơn! Kẻ vô tích sự như tôi, có ai coi tôi ra gì đâu, cứ để tôi chết đi, để tôi chết đi!”

Hạ Vũ thấy vậy, bình tĩnh đứng lên, ôm bà mẹ đang khóc lóc của mình về phòng. Ông Hạ bình thản gắp thêm thức ăn vào bát, đặt vào trong mâm, rồi chống nạng đi từng bước về phòng: “Ba vào phòng ăn cơm với mẹ, các con ăn cơm đi.” Hạ Tiểu Ngư gắp từng hạt cơm cho vào miệng, đợi anh trai ra còn không quên tinh nghịch trêu chọc: Công lao không nhỏ đâu. Hạ Vũ gõ đĩa lên đầu em gái: Ăn cơm đi. Hạ Diệu Diệu nghiêm túc ăn cơm, trong lúc Hạ Vũ vào phòng rồi đi ra cũng không hề dùng đĩa: “Kỳ sau khoa các cậu có hoạt động giao lưu với một trường học ở nước ngoài đúng không?”

“Có thiếu người không? Dùng người khoa khác sao?”

Bà Hạ như thế này một ngày bảy tám lần, Du Văn Bác cũng không thấy lạ, những người ngồi đây cũng quen rồi, vậy nên nên ăn cơm thì ăn cơm, đang làm gì thì làm đó, để bà âm ỉ ở trong phòng đi, lát sau là im lặng rồi.

“Hoạt động giao lưu của bọn tớ không có lương?”

“Tớ biết rồi, chỉ hỏi xem có thiếu người không thôi.” Du Văn Bác cẩn thận hỏi: “Cậu muốn đề cử ai?” Hạ Diệu Diệu cười híp mắt dựa vào gần anh: “Cậu thấy Hà An thế nào?” Hạ Diệu Diệu nói xong dường như cũng thấy được mình cũng hơi mặt dày, chỉ đành không biết xấu hổ cười nói tiếp: “Anh ấy thực sự khá lắm đấy, những người ngoại quốc đó nếu muốn học tiếng Trung gì đó, anh ấy có thể dạy được...”

Sao cậu không nói anh ta nghe tiếng Anh cũng không tốt lắm, Du Văn Bác không còn gì để nói nhìn cô một cái, đẩy thức ăn về phía cô: “Tớ sẽ cố hỏi.”

Được rồi! “Cảm ơn cậu, Văn Bác.” Du Văn Bác nói cố gắng, thì tức là không vấn đề gì, nếu như Hà An có thể tham gia lần giao lưu này, tương lai lý lịch sẽ đẹp hơn rất nhiều, sẽ có ích rất nhiều cho anh sau này, “Cậu ăn đi, ăn nhiều vào.”

Hạ Tiểu Ngư đáng thương cắn đũa, kém chút nữa thôi là cô gặp được rồi...

“Ba, cho con cái kìm.” Hạ Diệu Diệu ngồi xồm bên cạnh một chiếc xe đạp đang nằm dựng ra dưới đất để sửa, lấy khăn mặt ở trên cổ lau mồ hôi đang chảy trên trán, lưu loát tháo rời bánh, động tác đơn giản như vậy mà cả người lại đầy mồ hôi.

Khách hàng đứng dưới bóng râm của cây bên cạnh, dùng tờ báo cũ trên quầy hàng quạt, nóng muốn chết: “Được chưa, còn cần bao lâu?” Hạ Diệu Diệu lau mồ hôi: “Đợi một chút, sắp xong rồi.”

“Nhanh lên!”

“Biết rồi.” Hạ Diệu Diệu túm Du Văn Bác quặt sang một bên: “Chặn đường tớ lấy đồ, quạt mạnh lên, quạt cũng như không, không có gió.”

“Ừ.” Du Văn Bác cầm cái quạt trúc to, chỉ có thể gắng sức quạt cho cô, cũng không có chú ý đến quần áo trên người đã ướt đẫm mồ hôi.

Không lâu sau, Hạ Diệu Diệu nhấc xe đạp lên, tiện tay vén áo lên muốn lau mồ hôi trên mũi. Du Văn Bác nhanh chóng kéo áo cô xuống, dùng khăn mặt trên cổ cô rồi giúp cô lau.

“Hai mươi ba.”

Người khách đang chuẩn bị móc tiền ra, tức khắc ngừng đầu, tuổi bốn mươi, ăn mặc sang trọng lịch sự, vừa nhìn liền thấy chính là một người thành công làm cơ quan công sở: “Đắt như vậy. Cũng chỉ thay cái lốp xe, một cái lốp xe mà đến hai mươi ba tệ?”

Du Văn Bác đứng ở một bên quạt cho Hạ Diệu Diệu, nhìn người khách đó.

“Anh này, không đắt đâu, anh đi hỏi thử xem, nhà khác đều ba mươi.”

“Các cô không cần bắt nạt người không biết giá thị trường, lúc trước chỉ có năm đồng, giá cả leo thang cũng không có tăng nhanh như vậy.”

“Nhưng anh tính xem, lúc trước một đồng tiền bốn cái bánh nướng, bây giờ một đồng một cái, chúng tôi tăng cũng là hợp tình hợp lý, như này vậy, anh xem trời nóng như vậy, anh đứng đây nóng nực thế này tôi cũng xót, thế này đi, hai mươi, tôi thật sự cũng đòi anh nhiều, tôi đây cũng không dễ dàng có phải không.” Cuối cùng người khách hẹp hòi đó cảm rằm quăng xuống hai mươi đồng rồi đi. Phù, làm xong một cái. Du Văn Bác đuổi theo

cô ngồi xuống bóng râm, tiếp tục quạt cho cô: “Sao cậu lại đòi anh ta hai mươi ba, lúc trước đều là hai mươi.”

“Cậu không hiểu.” Hạ Diệu Diệu dùng nước trong thùng rửa mặt: “Người đó vừa nhìn đã biết là ham cái lợi trước mắt, sẽ mặc cả. Nếu tớ trực tiếp đòi hai mươi, anh ta sẽ trả tớ không quá mười lăm, lúc đó thì chẳng lời lãi được đồng nào cả, đến lúc đó cậu có dỡ ra cũng không bỏ công. Hạ Diệu Diệu kéo Du Văn Bác lại gần lắc tay anh, “Mạnh vào! Cậu chưa ăn cơm à?”

Ông Hạ ngồi dưới bóng cây sửa giấy, thỉnh thoảng lại liếc nhìn con gái và Du Văn Bác, thấy con gái bắt nạt Du Văn Bác, nhưng chỉ cười không nói gì. Trong xe cách đây không xa, Hà An mặt lạnh lẽo nắm chặt tay gân xanh nổi lên, hít sâu mấy cái mới nhịn được không xông ra.

Người lái xe mặc bộ vest phẳng phiu, không nói gì ngồi ở vị trí lái xe, dáng ngồi thẳng tắp. Họ đã đỗ xe ở đây hai tiếng rồi, thiếu gia không nói đi, cũng không nói không đi, anh ta cũng không biết thiếu gia đang nhìn cái gì. Từ đây nhìn qua đó, cách đó không xa cũng chỉ có một cửa hàng sửa xe, nhưng ở đó có cái gì đẹp?

“Một ngày các cậu kiếm được bao nhiêu tiền?” Du Văn Bác làm công trong đội xây dựng cách đây không xa, kiếm được cũng khá.

“Một tiếng tám mươi tệ.” Hôm nay đài báo nắng nóng tăng cường, chủ bọn họ có chán sống cũng không dám đụng vào họng súng, vậy nên đồng ý cho bọn họ nghỉ một ngày.

Hạ Diệu Diệu rất hâm mộ, em trai cô sao lại là một tên một sách yếu đuối, nếu không nhất định sẽ bảo nó theo Văn Bác: “Các cậu còn thiếu người không?” Du Văn Bác đỡ khóc đỡ cười dùng quạt gõ gõ đầu cô: “Thôi đi, chúng tớ không cần nữ.”

Hạ Diệu Diệu đẩy quạt ra, duỗi chân đạp một cái: “Được đó, phân biệt đối xử.” Du Văn Bác nhanh chóng chạy đi, mỉm cười.

Hà An lạnh mặt trực tiếp mở cửa xe, đập lên của một cái rầm. Bước xuống. Người lái xe sửng sốt, vội vàng ngồi nghiêm lại.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Sự Mất Tự Nhiên Của Người Nào Đó

 Quần bò không một nếp nhăn, áo thun trắng cộc tay, dáng người cao ráo, đầu tóc gọn gàng, vẻ mặt nghiêm túc như ai đang thiếu nợ anh. Cho dù lúc này mặt trời đang tỏa ánh nắng chói chang chiếu lên người anh cũng không thể nào che khuất được khí chất lạnh lùng của anh.

A! Hạ Diệu Diệu có chút kích động, đó là Hà An, Hà An đó. Một tháng không gặp, hôm nay anh lại đột nhiên xuất hiện, lúc này Hạ Diệu Diệu mới phát hiện mình nhớ anh đến mức nào. Mắt cô thậm chí còn sáng hơn cả mặt trời ban trưa, rất muốn nhào qua cắn cho anh mấy phát. Nhìn đi, Hà An nhà cô mặt lạnh lùng đã đẹp trai như vậy, nhưng vì có người nhà ở đây nên không thể thoải mái tự nhiên, lại càng không được để lộ tâm tình của mình cho Hà An biết, tránh anh đắc ý. Hạ Diệu Diệu cố gắng khống chế tâm tình của mình, nhưng cô không thể che giấu nỗi niềm vui, vội vàng chạy tới ôm anh: “Sao anh lại đến đây?”

Hà An lạnh lùng nhìn Hạ Diệu Diệu, cực kỳ bình tĩnh. Được đó, không có anh ở đây cô cũng không cảm thấy buồn bã, đi đến đâu cũng có người chơi cùng.

A? Sao vậy? Không vui sao?

Hà An nhìn Du Văn Bác đầy châm chọc.

Du Văn Bác quay người đi thu dọn đồ đạc.

Hà An nhìn chăm chăm anh ta, ánh mắt lạnh lùng, từ trên người toát ra sự chán ghét với đối phương. “Anh nhìn đi đâu vậy? Anh bỏ kính râm

xuống đi.”

Ông Hạ nhìn qua, nghi hoặc nhìn con gái và người vừa đến, anh chàng này trông có vẻ... “Diệu Diệu, ai vậy con?” “Bạn học của con.” Hà An nghe thấy, lập tức thu hồi lại ánh mắt lạnh lùng trên người Du Văn Bác, nhanh chóng thay bằng vẻ mặt cũng được coi là ôn hòa gật đầu chào Ông Hạ, nhưng Hà An dù có cố ôn hòa thế nào thì cũng chỉ có mức độ mà thôi. Ông Hạ nhìn anh một cái, không mẫn không nhạt nói: “Bạn học à.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Chỉ là bạn học mà thôi, Hạ Diệu Diệu mừng rỡ bỏ cờ lê trong tay xuống kéo anh ra chỗ bóng râm dưới tán cây: “Anh có nóng không? Đi ra chỗ bóng râm kia ngồi đi.” Sau khi đẩy anh đi được một đoạn xa mới đau lòng nói: “Anh xem, ra bao nhiêu mồ hôi đây này, nóng lắm hả, anh có khát không? Em đi mua chai nước lạnh cho anh nhé?” Hai đồng đó: “Nhưng mà sao anh lại đến đây? Còn tìm được cả chỗ này, sao anh biết nhà em ở đây? Có phải anh hỏi thăm ai không?” Nhớ em rồi phải không?

“Quá kỳ diệu, lại được nhìn thấy anh, vui quá đi mất.” Câu cuối cùng cô nói rất nhỏ, còn quay lưng lại với ông Hạ chớp chớp mắt nhìn Hà An. Hà An lạnh lùng nhìn cô, không phối hợp. Vừa rồi lúc anh ngồi trên xe nhìn cảm thấy Hạ Diệu Diệu chẳng hề nhớ anh chút nào. Bây giờ dùng vài lời ngon ngọt dỗ dành anh, anh dễ dụ dỗ vậy à.

Hà An trừng mắt với cô một cái, không muốn nhìn khuôn mặt đầy sự giả dối nịnh bợ kia. Hạ Diệu Diệu có chút mờ mịt, xảy ra chuyện gì rồi? Cô đen mặt, ai đắc tội với anh, cô đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cười hì hì đầy sự vui vẻ, nhỏ giọng nói: “Anh ghen à?” Hạ Diệu Diệu xoa xoa mũi, trộm véo cánh tay của anh một cái: “Cái đồ hay dối, biết thừa người em thích chỉ có mình anh thôi.” Hà An nghiêm mặt, quyết không thả lỏng cơ mặt ra cười với cô lấy một cái. “Anh ghen thật à? Em với cậu ấy chỉ là hàng xóm mà thôi.”

“...” Anh quay đầu, lạnh lùng không thèm quan tâm cô. “Ôi chao, anh đừng giận dữ nữa, ngoan nào.” Cách đó không xa, lái xe nhìn thấy cảnh tượng không đúng lắm, cảm thấy cả người không được bình thường, vẻ mặt của Hà thiếu gia của bọn họ là sao vậy?

Lái xe quay đầu5ra nhìn rất lâu, không nhin được lấy điện thoại ra chụp lại một tấm để sau này nghiên cứu. Vừa lấy điện thoại ra, lái xe đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn qua đây, tay run lên một cái, bị dọa sợ đến mức đánh rơi cả điện thoại xuống sàn xe.

“Cậu ấy vừa mới đến không lâu, em thật sự không lừa anh.” Anh càng ngày càng đáng yêu, Hạ Diệu Diệu nhìn khuôn mặt nghiêng không chút vết của Hà An, si mê đến mức chảy cả nước miếng. Đẹp trai quá đi! Nhớ anh quá đi! Dáng vẻ ghen tuông của anh cũng đẹp trai quá đi mất. Hạ Diệu Diệu mà đúng là có mắt nhìn người mà.

Gần hai tháng không gặp, ban đầu chỉ là có chút không được tự nhiên, còn lại đều là niềm vui lớn cùng tâm trạng muốn ôm một cái, đương nhiên còn có một chút quẫn bách khi tất cả lộ ra trước mặt đối phương. Nhưng với bộ dạng này của anh, chút quẫn bách đó cũng không cần quá quan tâm: “Anh có khát không? Nếu anh không uống thì em không mua nữa.” Anh biết mà, anh còn không bằng một chai nước khoáng, Hà An lạnh mặt: Không uống thì không uống, thấy em là no rồi.

Hạ Diệu Diệu cười tủm tỉm, hạ thấp giọng nói: “Trêu anh đó, mua cho anh, chỉ mua cho anh thôi, người nào đó không được... Hôm nay anh mặc như vậy thật sự đẹp trai quá đi, đã khen anh vậy rồi mà vẫn còn giận hờn.”

Hà An nhìn dáng vẻ vui mừng phát ra từ nội tâm của Hạ Diệu Diệu, cơn tức đã tiêu tán hơn nữa, thậm chí còn không nhớ cái cảm giác muốn xé xác hai người này lúc mới xuống đã đi đâu mất rồi.

“Anh có muốn thêm một cây kem? Hay kem Pudding nhỏ năm hào? Không thì bánh phô mai? Đều là những món đầy hồi ức tuổi thơ, ở chỗ em đều có bán, anh ăn không? Anh có ăn không?” Bàn tay cô bám vào cánh tay lộ ra bên ngoài của anh.

Hà An giật mình, một động tác nho nhỏ lại kích thích dự vọng không thể dùng ngôn ngữ nào miêu tả được trong anh. “Anh không ăn thật sao? Rất ngon mà, thật sự rất ngon.” Hà An che giấu tâm tình dưới đáy mắt, ánh mắt càng lạnh lùng hơn, giọng nói cũng lạnh hơn, dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc: “Không ăn.” Đứng ở vỉa hè ăn vặt ra cái thể thống gì.

Hà An nghĩ đến đây đột nhiên phát hiện, đây là lần đầu tiên anh xuất hiện trước mặt ông Hạ, vậy mà lại không mang quà? Vẻ mặt của Hà An lập tức trở nên càng khó coi hơn.

Hạ Diệu Diệu không còn gì để nói, lại sao nữa? Cô không hề nói là không mua cho anh nha: “Không ăn thì không ăn, em đi mua nước cho anh.” Hai đồng thì hai đồng, đáng bỏ ra, ai bảo đúng lúc thấy anh đang thèm chữ: “Em mua nước cho anh xong là không được giận nữa nhé, hơn nữa em với cậu ấy cũng không có gì cả, anh đừng ghen lung tung.” Nói xong Hạ Diệu Diệu vui vẻ đi mua nước.

Hà An nghe xong bất giác nhìn sang ông Hạ, sau đó nhìn về phía Du Văn Bác: Anh ta ở đây thì đã sao, mình vừa đến Hạ Diệu Diệu đã tập trung toàn bộ sự chú ý lên người mình, còn đi mua nước nữa.

Du Văn Bác chẳng có thời gian quan tâm đến Hà An, cúi đầu sắp xếp đồng đồ đạc rồi tung Hạ Diệu Diệu vút lại, coi như Hà An không tồn tại. Ông Hạ nhìn hai người một cái qua chiếc kính lão, thản nhiên coi như không nhìn thấy gì. Hạ Diệu Diệu nhanh chóng mang cho anh một chai nước lạnh, những người khác đều không có, bởi vì trên xe sửa chữa có nước. Cô sợ Hà An chế không uống nước trong cốc của cô, đến lúc đó lại tạo thành ấn tượng không tốt trong mắt ông Hạ: “Đây anh.” Hà An cầm

chai nước, mặt lập tức đen như đất nồi, cô thật sự chỉ mua một chai nước, đến ông Hạ cũng không có, quanh người Hà An lập tức tỏa ra khí lạnh chớ ai lại gần, chỉ muốn kẹp chết Hạ Diệu Diệu. Hạ Diệu Diệu không thấy có làm gì sai, nếu như mua cho ba cô thì ba cô còn đau lòng hơn cả cô. Hạ Diệu Diệu dựa vào cây tiếp tục si mê nhìn bạn trai: “Anh đi đến đây thế nào?”

“...” Hà An lạnh lùng nhìn chằm chằm chai nước.

“Em đang hỏi anh đó, anh lại bệnh cũ à?” Nói xong định giống như trước đây véo anh một cái, nhưng nhớ ra đây không phải trường học cô nhanh chóng thu tay lại: “Khụ khụ!” Trả lời em đi.

Hà An cầm chai nước: “Ngồi tàu điện ngầm.”

“Đi ngang qua đây?” “Đi ra ngoài chơi.” Hạ Diệu Diệu nghe xong, gương mặt đang cười hì hì lập tức trở nên căng thẳng: “Anh đi chơi với ai?” Người nhà? Bây giờ cô ăn mặc thế này sao gặp người khác được. Hà An, đồ ngốc kia, em đánh chết anh.

“Em họ, chúng nó không ở đây, anh thấy cách nhà em không xa nên qua chơi.” Bình nước này... Hà An vẫn nhìn chằm chằm chai nước trong tay. Hạ Diệu Diệu thở ra một hơi, vậy thì tốt, nếu như thật sự có người đến, cùng lắm thì cô đi thay một bộ quần áo đẹp hơn một chút, may mà không có ai đến. Hạ Diệu Diệu thấy mặt anh đầy mồ hôi, cầm lấy chiếc quạt bị vứt qua một bên lên quạt cho anh.

Ông Hạ dừng lại công việc trên tay, ánh mắt dừng lại trên người chàng trai ở đối diện rất lâu, quay qua nhìn Du Văn Bác. Du Văn Bác quay lưng lại với tất cả mọi người, bận rộn làm việc.

Ông Hạ cúi đầu, dùng sức đập cái khóa kim loại ở cạnh giày. “Cậu ta thường xuyên đến đây?” Hà An thu lại ánh mắt đang nhìn chai nước, quyết định: Không uống. “Không phải, hôm nay cậu ấy không đi làm nên qua đây

giúp đỡ, hàng xóm với nhau đều như vậy, nếu như anh không thích thì lần sau em sẽ chú ý.” Hà An nhìn Hạ Diệu Diệu thành thật khai báo, lại nhìn Du Văn Bác trầm mặc không biết đang làm cái gì, nhất thời không biết nói gì: “Anh chỉ hỏi vậy thôi, không có ý gì khác, em không cần chột dạ mà giải thích đâu.”

Em chột dạ? Không phải là người nào đó đột nhiên ghen sao? Hạ Diệu Diệu cười tủm tỉm nhìn anh, vì vậy nên anh suốt ngày gọi điện thoại đó à.

Hà An có chút mất tự nhiên.

Không còn lại gì để nói rồi phải không, Hạ Diệu Diệu quạt cho anh, về mặt ôn hòa. “Diệu Diệu, Diệu Diệu, lấy cho ta một cái dây màu nâu qua đây.”

“A, da.”

Hạ Diệu Diệu vừa quay người. Ông Hạ liền nhìn về phía Hà An đang đứng dưới bóng cây.

Hà An lập tức đứng thẳng, chai nước cầm trên tay giống như cục than nóng, mảy nhíu chặt, ánh mắt càng thêm nghiêm túc.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Có Ba Em Ở Đó, Em Còn Tâm Trạng Nhớ Anh À?

 Hạ Diệu Diệu đưa đồ cho ba mình, thấy Hà An thận trọng đứng yên tại chỗ nhìn hai người họ, bữu môi mỉm cười với ba mình: “Ba đừng có dọa người ta, người ta đi ngang nên ghé thăm mà. Ba của em.” Sắc mặt Hà An nghiêm nghị, dáng vẻ nghiêm túc, thận trọng đến mức mất tự nhiên: “Cháu chào chú.” “Ừ.” Ông Hạ không lạnh lùng cũng không nhiệt tình mà gật đầu, bảo con gái ông quạt cho không sợ tổn thọ hay sao! Dáng vẻ khó gần thể này là ý gì? Đi ngang ghé thăm? Mối quan hệ gì mà cần đi ngang ghé thăm, nếu thật sự có tâm thì có gì đáng thăm chứ.

Bỏ đi bỏ đi, ông cũng không muốn nhìn thêm, dù sao cũng chỉ là bạn học, không chừng là lớp trưởng, hội trưởng gì đó nên con gái ông mới nịnh bợ như vậy: “Đừng làm vướng víu ở chỗ tôi, nên làm gì thì cứ làm đi.”

Hạ Diệu Diệu lè lưỡi, lại chạy đến cạnh Hà An, dựa vào thân cây nhìn anh, nhỏ tiếng an ủi: “Ba em là như vậy, ông ấy cũng không có ác ý gì, anh đừng để tâm.” Gặp người lớn nhất định sẽ căng thẳng.

“Không đâu.” Sắc mặt Hà An lạnh lùng, để nước vào trong túi, cảm giác lạnh lẽo chạm vào khiến anh chau mày chặt hơn.

Hạ Diệu Diệu nhìn anh, thật sự cô đang để tâm một chuyện khác. Lúc này khi Hà An và ba cô nhìn nhau, cô cũng luôn chú ý quan sát anh. Khi ba cô không mang chân giả nhìn rất đáng sợ, người nhìn thấy lần đầu khó tránh khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Hơn nữa còn lấm lem vì sửa xe, thường ngày tiếp xúc với xăng dầu khá nhiều, quần áo trên người cũng thường dính dầu, ba cô trông rất giống ăn mày ngoài phố. Hạ Diệu Diệu thường không để tâm đến ánh mắt người khác thế nào, chỉ mong người khác đồng cảm nhiều hơn, sửa xe nhiều hơn, nhưng đó là đối với người khác, còn đối với bạn trai mình đương nhiên cô mong chờ sẽ khác.

“Nhìn cái gì.” Hạ Diệu Diệu lắc đầu, nụ cười trên mặt dịu dàng hơn. Anh khiến cô rất an tâm, từ đầu đến cuối đều không có gì bất thường, hiện giờ nhìn anh giống như một cái túi trút giận cáu kỉnh, không kìm được mà muốn gõ gõ vào đầu anh, hôn anh một cái.

“Buổi trưa anh có muốn ở lại đây ăn không.” Hạ Diệu Diệu nghiêng đầu, cầm lấy cây quạt bên cạnh, tiếp tục quạt giúp anh. Ông Hạ mất kiên nhẫn, muốn tìm cơ hội để giải thích cho hành động của con gái ông, lại cảm thấy hơi gượng ép, tiếng sửa giày leng keng ngày càng gấp gáp. “Không ăn.” Hà An cúi đầu, không hề cảm thấy hành động của Hạ Diệu Diệu có gì không đúng, cũng không mấy ai có thể đứng ở vị trí của Hạ Diệu Diệu bây giờ để quạt cho anh.

“Tại sao? Ăn xong rồi hãy đi.”

Du3Văn Bác giúp ông Hạ chống đôi giày lên, để ông không bị ngã xuống khi đứng dậy bằng một chân. Ông Hạ thở dài: “Để tự chú đứng được rồi.”

“Em cũng không có việc gì.” “Đích thân nấu cho anh ăn.”

Hà An nhìn hai người đứng cách đó không xa, lại suy nghĩ về biểu hiện sau này của mình, có chút hối hận vì bản thân đã khá kích động: “Không cần đâu, anh còn có việc.”

Hạ Diệu Diệu thất vọng bĩu môi: “Một bữa cơm thôi cũng không được?” Hà An vờ như không còn kiên nhẫn mà nhìn vào đồng hồ.

“Anh đang vội à?” “Hơi vội.” Sự lạnh lùng trong lời nói khiến anh càng thêm mất tự nhiên. Được rồi: “Anh đi đâu, em tiễn anh đi, nhà em cách chỗ này không xa, chạy xe rất tiện.” “Không cần, cách đây vài bước có trạm xe.” Hạ Diệu Diệu nhìn ra chỗ cách đó không xa rồi gật đầu, cô còn chưa nhìn anh được một chút thì anh đã đi rồi: “Em đưa anh qua đó.” Giọng Hà An lạnh lùng: “Ừ.” “Ba, con đưa anh ấy đi, ba trong hàng nhé.” Cô rất nhớ anh, gặp rồi lại càng nhỏ hơn, sao lại muốn đi nhanh vậy chứ. Hà An nhảy qua chỗ Hạ Diệu Diệu, đặc biệt đi đến trước mặt ông Hạ, ngấp ngừng một chút rồi mở miệng nói: “Chú, cháu xin phép về trước.” Ông Hạ nghe xong miễn cưỡng ngẩng đầu: “Ừ, đi thông thả.” Bàn tay đang làm việc ngừng lại một chút rồi tiếp tục. Hà An nghe xong lập tức không còn sức lực đứng yên tại đó. Vốn không quen kiểu chào tạm biệt này, nhưng hôm nay anh thật sự chưa đúng mực, không thể trách người khác có ấn tượng tệ với anh. Đứng gần ra đó làm gì, Hạ Diệu Diệu vội giục Hà An, khi chắc chắn không còn nhìn thấy quầy hàng của ba cô, cô nắm lấy tay Hà An nũng nịu: “Anh không thể ở đây lâu hơn một chút sao.”

“Nhớ anh lắm luôn, anh có nhớ em không?”

Ông Hạ nhất định không có ấn tượng tốt với anh: “Có ba em ở đó, em còn tâm trạng nhớ anh à?”

“Ai với ai chứ! Anh không nghĩ xem mùa hè anh được đi du lịch chơi bởi thế nào, còn bạn gái đáng thương của anh phải lo lắng cho gia đình khó khăn thế nào.” Hà An nghĩ đến dáng vẻ lúc này của cô, tiếp tục suy nghĩ chuyện trong lòng mình.

“Có nhớ em không.”

Tay Hà An đặt lên người cô, giọng nói mang sự dịu dàng: “Nhớ.” Hạ Diệu Diệu vui vẻ cọ khẽ vào tay anh lại lập tức buông ra: “Em cũng nhớ anh.” Vội vàng vỗ lên, đánh bắt rồi, haha.

Hà An ngồi vào xe, để chai nước suối cầm sắp bị nóng lên bình tĩnh để lên ghế phía trước, ánh mắt trầm ngâm quan sát...

Tài xế không khỏi giật mình, có mát hay không.

Gió thổi êm dịu, không khí mát mẻ, cơn nóng mùa hè đã qua đi, thời tiết mát mẻ khiến cho người đi đường cũng thoải mái dễ chịu hơn.

Ở góc của các quầy quần áo mùa thu cũng đã bắt đầu bán quần áo mùa đông.

Ở các cổng trường đại học đều có học sinh ra vào, sự nhiệt tình của tân sinh viên đã bị tiết học quân sự làm giảm đi một nửa; sinh viên cũ thì vẫn vào học như bình thường, có vài người còn nhiệt tình bình luận về sự lễ phép và các kiểu tóc chẳng ra làm sao của các sinh viên mới, hoàn toàn quên mất lúc mình vừa vào năm nhất cũng non nớt như vậy, tràn ngập khát khao mãnh liệt đối với trường đại học.

Hạ Diệu Diệu kéo hành lý đi vào cổng trường, thật là vất vả, bên trong có ba lọ dưa muối, còn có rất nhiều thứ mà cô cho rằng chúng có thể giúp mình tiết kiệm tiền ăn trong thời gian dài.

“Bạn có cần giúp đỡ không?” Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu, hai người đó lập tức mỉm cười: “Học trưởng, tớ trông giống học sinh mới à? Cảm ơn đã khen ngợi, hôm nay hai cậu phụ trách tiếp đón à?” Cánh tay dài rất có lực của Phương Thâm còn giữ qua cầm lấy hành lý của cô, dáng người cao ráo tuấn tú, ăn mặc tươm tất, bề ngoài không thể nào che đi được khí chất thu hút sự chú ý của rất nhiều người xung quanh: “Ừ, Văn Bác đâu? Sao không thấy cậu ta, năm trước không phải các cậu cùng đến à.” “Cậu ấy à, có chút việc.” Hạ Diệu Diệu có chút chột dạ. Cô sợ cô đi cùng Du Văn Bác mà để Hà An bắt gặp thì sẽ có chuyện.

“Tớ đưa cậu đến chỗ đón học sinh mới, cậu lấy xe đẩy đi vào ký túc xá, nặng thật đấy.”

“Cảm ơn.”

“Cô gái đó là ai, sao lại để soái ca của chúng ta giúp cô ấy cầm hành lý! Thật là quá đáng!” Ngưỡng mộ quá đi.

“Học trưởng thật đẹp trai.”

“Đội đã, người đó là hội phó hội sinh viên nhỉ...”

Đột nhiên có một bàn tay cầm lấy hành lý trên tay Phương Thâm. Phương Thâm nhìn qua người đó, không nói gì mà trực tiếp đưa hành lý qua: “Tôi có việc bận, tôi đi trước đây.”

“Cảm ơn học trưởng, bái bai.” Hạ Diệu Diệu xoay đầu lại vội vàng giải thích: “Lúc này em gặp cậu ấy ở ngoài cửa. Hành lý hơi nặng, cậu ấy chỉ giúp em thôi. Không phải chỉ chút chuyện này mà anh cũng ghen chứ?” “Em nghĩ nhiều rồi.” Hạ Diệu Diệu lập tức cảm thấy buồn chán, cô cũng đâu có xấu, sao không thể thu hút được sự chú ý của Phương Thâm, sau khi để tóc dài cô cảm thấy mình thực nữ xinh đẹp hơn, đến cả hàng xóm cũng khen cô đến tuổi trở mã, không biết thưởng thức gì cả: “Này, anh đi đâu thế! Em phải về ký túc xá mà? Anh đi ra ngoài làm gì?”

“Ra ngoài ờ.”

“Cái gì!” Hạ Diệu Diệu không nghe rõ.

Hà An xoay đầu lại, kéo cô đi ra ngoài, giọng nói không chút bất ổn: “Một học kỳ của em tám trăm, một học kỳ của anh tám nghìn, ra ngoài ở em có thể tiết kiệm được tám trăm, buổi tối cũng không lo bị cấm cửa, muốn đi làm thêm cũng không cần phải suy nghĩ có làm được hay không.”

Làm thêm được nữa sao? Thật sự rất hấp dẫn, nhưng... Hạ Diệu Diệu không kìm được mà nhìn dáng vẻ cao to mạnh mẽ, đạo mạo trang nghiêm của anh, chuyện ra ngoài ở mà anh nói, không chỉ là chuyện đi làm thêm, mà sau khi ra ngoài sống cùng Hà An thì hai người sau này...

Hạ Diệu Diệu có chút bối rối, thật ra cô vẫn chưa có sự chuẩn bị: “Em... em cũng không quá cần... phải làm thêm, thật ra...”

“Lão Tứ đã dọn ra ngoài rồi.”

Ở: 3: Ồ, nhiều người dọn ra ngoài ở cô hiểu, bọn họ cũng đã học năm ba rồi, không phải không thể ra ngoài, nhưng: “Em cảm thấy...”

“Thời tiết sẽ càng ngày càng lạnh, hai tháng sau còn phải đóng tiền sưởi ấm. Trước giờ hệ thống sưởi ấm của ký túc xá không tốt, tiền đóng vào và thứ được hưởng không tương xứng, chúng ta vẫn phải chịu lạnh, không khí quá lạnh thì làm việc cũng không hiệu quả, buổi tối nếu đột nhiên ngừng sưởi ấm, lỡ bị cảm sẽ còn phải tốn thêm một khoản tiền. Nhưng nếu ra ngoài ở, ít nhất việc sưởi ấm sẽ không thành vấn đề, môi trường cũng tốt hơn một chút, trong phòng sẽ không bị ẩm ướt, cũng không có quá nhiều người, sẽ không có người cướp nhà vệ sinh với em, muốn ăn thức ăn nóng cũng rất dễ dàng.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Anh Thử Đắc Tội Với Em Xem

 Nhìn cái gì mà nhìn! Hạ Diệu Diệu liếc nhìn, trong lòng không thoải mái, có nhìn cũng không đi. Hà An nhìn thấy, khóe môi bất giác cong lên, nhưng lại nhanh chóng biến mất: “Suốt cả mùa hè không gặp em, nhớ em rồi, lẽ nào em không nhớ anh?”

Hạ Diệu Diệu nghe thấy vậy, hai tai lập tức đỏ bừng cúi đầu xuống, chân trái giậm dưới đất không nói gì. Có nhớ thì cũng không nghĩ vậy, ở cùng nhau sao, ngại chết đi được. Hạ Diệu Diệu trầm ngâm. Hà An để hành lý xuống, xoay người đi lại, giơ tay ra ôm lấy cô trước lồng ngực, cúi đầu, kề sát vào tai cô: “Anh yêu em...”

Hạ Diệu Diệu ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lập tức sáng lên sững sốt nhìn anh. Hà An không thoải mái di chuyển tầm mắt đi, nhắc hành lý lên, kéo lấy tay cô: “Đi thôi.”

Hạ Diệu Diệu không biết mình bị lôi ra khỏi trường như thế nào, dường như cô đã gật đầu, đồng ý với chuyện mà cô vẫn chưa suy nghĩ xong, giây đầu tiên thì trong lòng kích động vì lời bày tỏ kia, giây tiếp theo thì lại bối rối thì cô đã làm trái lại với mục đích ban đầu của mình.

Sau khi đầu óc Hạ Diệu Diệu tỉnh táo lại thì vừa bước đi cùng Hà An vừa ra sức vùng vẫy: “An An, vừa mới khai giảng, không cần phải vội như vậy, qua một học kỳ rồi tính cũng được, ít nhất phải xem nhà thế nào, so sánh giá, vị trí chỗ nào rẻ hơn, bây giờ chưa chuẩn bị gì cả, rất bị động, lỡ chủ nhà lừa gạt thì...”

“Anh đã xem rồi, nhà cũng đặt luôn rồi, trực tiếp dọn tới đó ở là được...”

“Cái gì! Nhìn đi nhìn đi, em biết ngay anh có suy nghĩ xấu xa! Lộ bộ mặt thật rồi đúng không! Anh đã đặt xong hết rồi, anh còn dám nói anh không có âm mưu trước, còn không giấu suy nghĩ xấu xa! Anh vốn dĩ...”

“Em đã hứa rồi.”

“Em hứa với anh lúc nào!”

Hà An không nói gì, kéo lấy cô tiếp tục đi về phía trước. “Này, này, em đang nói chuyện với anh đấy! Này... này...”

“Không đi nữa, em phải về trường, em phải về trường.” Hạ Diệu Diệu chụp lấy hành lý, Hà An kéo lấy hành lý và cổ.

Hạ Diệu Diệu vì không thắng được sự ngại ngùng trong lòng mà "khóc la ầm ĩ, giọng dần dần nhỏ đi, cố ý nhìn ngang nhìn dọc, vẩy vẩy tóc, giả vờ vô tình hỏi: “Nhà ở đâu thế?” “Đến rồi.”

“Đến rồi?” Ở đây? Hạ Diệu Diệu kinh ngạc nhìn xung quanh! Đây là một khu cao ốc tầm trung gần trường Đại học Thu Môn nhất, anh có chắc chắn là ở đây không!

Nghe nói có bảo vệ trực suốt hai mươi bốn giờ, khu gửi xe dưới hầm rất lớn, thiết bị công cộng hoàn thiện, chỉ cần đi một trạm là đến siêu thị, trung tâm thương mại lớn, ở cổng ra phía Bắc là khu phố xá sầm uất nhất, vị trí tốt, hoàn toàn không cần nói nhiều, đương nhiên vị trí tốt thì giá tiền thuê nhà cũng cao.

Hạ Diệu Diệu dù thiếu hiểu biết đến đâu, cũng biết được giá thuê nhà ở đây không hề rẻ!

“Đi thôi.” Hà An không hề cảm thấy chuyện này có vấn đề gì. Anh trả tiền chứ không cần Hạ Diệu Diệu trả, cô hoàn toàn không cần phải băn khoăn gì. Anh không cản trở công việc của Hạ Diệu Diệu, Hạ Diệu Diệu cũng không nên can thiệp vào quyết định của anh một cách quá đáng.

Chuyện này không liên quan đến việc có yêu hay không, mà là hai người cần không gian riêng cơ bản khi ở bên nhau: “Vào xem đi, tòa số 3 tầng 15.” Trước khi khai giảng anh đã cho người mua lại. Vốn dĩ chú Hà đề nghị mua ba tầng sau đó kết nối lại, khu nhà này có lầu trong lầu, nếu sửa lại toàn bộ sẽ không ảnh hưởng đến kết cấu của tầng lầu, nhưng đã bị anh phản đối.

Tầng 15 phòng 01503, ánh sáng của tầng lầu rất tốt, bố cục hợp lý, ba phòng ngủ hai nhà vệ sinh, đầy đủ đồ đạc trong nhà, mọi thứ đã có người chuẩn bị xong xuôi, chỉ cần dọn hành lý đến ở.

Hạ Diệu Diệu nhìn căn phòng đã được trải thảm, đứng ngoài cửa không bước vào, sắc mặt lạnh lùng hỏi: “Một tháng bao nhiêu tiền?” Hà An bước vào, tùy tiện để hành lý sang một bên, mở nút áo đầu tiên ra: “Ba nghìn.”

Hạ Diệu Diệu có cảm giác muốn phát điên: “Ba nghìn!” Đó là một tháng rưỡi tiền lương nếu có làm một lúc bốn công việc. Nhưng chỉ có thể ở một tháng, đây không phải là muốn cắt thịt cô sao!

Hạ Diệu Diệu xoay người bỏ đi.

Hà An thấy vậy, lập tức buông lỏng cánh tay đang mở nút áo thứ hai, đuổi theo: “Em làm gì thế! Diệu Diệu! Hạ Diệu Diệu...”

Hạ Diệu Diệu nổi giận: “Không ở! Anh cứ ở phần của em luôn đi” “Diệu Diệu.” Hạ Diệu Diệu đẩy tay anh ra: “Đắt quá đấy! Đó mới chỉ là tiền thuê nhà, anh có nghĩ đến những khoản chi tiêu khác không! Anh có bao nhiêu tiền để ở được căn nhà này chứ? Dù anh không thiếu tiền mua

cái gì không được, sao cứ muốn dùng tiền vào đây! Em không ở! Cũng không đồng ý thuê ở đây!” Cô nói rồi tiếp tục đi ra ngoài.

“Diệu Diệu, chỉ là một căn nhà thôi mà.”

“Nếu chỉ là một căn nhà, vậy thì trả lại đi, ngay lập tức! Mau lên!” Một tháng ba nghìn ở trong cái ổ bằng vàng à! Đường như nói rất có khí phách, không có lợi cho việc giải quyết vấn đề. Hạ Diệu Diệu đi chậm lại xoay đầu lại: “An An, chỗ này quá đắt, không cần thiết đối với chúng ta, nhà ở khu phố nhỏ cũng được rồi, cách trường của chúng ta rất gần, em nghe nói chỗ tốt một chút mới có giá bảy tám trăm, môi trường cũng không tệ, tại sao cứ phải chọn chỗ này.”

Hai người cũng không cần gửi xe, trong nhà cũng không có người già trẻ em cần có thiết bị công cộng gì đó, còn về mua thức ăn mua đồ đạc, hai người đều là sinh viên một ngày có bao nhiêu cơ hội nấu nướng, cần gần chỗ này gần chỗ kia, còn về nhà trẻ trường tiểu học nổi tiếng gì đó, thì càng không cần thiết! Hoàn toàn không cần.

“Anh trả mà em lo gì.” “Anh trả cũng không được! Của anh không phải là của em!”

“Ít nhất bây giờ đó là tiền của anh, ở đây em chả có bất kỳ tổn thất gì.” Anh chỉ tùy việc mà xem xét. Anh nói cái gì! Anh dám nói của anh không phải là em! Rõ ràng là của em! Chính là của em! Anh là tên đáng ghét ngu ngốc ngớ ngẩn! Anh dám ức hiếp em vào giờ phút quan trọng thử xem! Anh thử đi!

Hạ Diệu Diệu hiện giờ hoàn toàn không thể bị đắc tội lập tức hét lên: “Anh không thích em! Anh hoàn toàn không thích em! Anh dám nói của anh không phải là của em! Sao của anh lại không phải là của em! Nếu anh cảm thấy của anh không phải là của em, vậy anh còn kéo em đến đây làm gì! Anh đi đi! Đi đi!”

Hà An sững sờ đứng yên tại chỗ, mắt chớp chớp nhìn chăm chăm cô. Sao thế! Không còn gì để nói nữa à! Thách anh cũng không dám trả lời: “Anh nói của anh không phải là của em! Nói đi! Có phải là của em không!... Muốn nói về chuyện phân bổ quyền sở hữu có đúng không, nào nào, chúng ta nói chuyện đằng hoàng nào...”

Sau cùng Hà An mặt lạnh lùng không nói lại được Hạ Diệu Diệu ngày càng thẹn quá hóa giận, không nói lời nào đi theo Hạ Diệu Diệu đang hài lòng mãn nguyện, thuê một căn nhà ở khu phố nhỏ gần trường Đại học Thu Môn, không có thang máy, nghe nói nếu thuê tầng sáu sẽ được giá rẻ.

Nếu không phải anh kiên quyết, Hạ Diệu Diệu nhất định sẽ thuê nhà ở tầng sáu, vì tầng sáu mỗi tháng có thể giảm bảy mươi tệ. Hạ Diệu Diệu khoác vào tay Hà An, vẫn có chút chưa hài lòng, nếu thuê ở tầng sáu thì hay rồi, nhưng cũng không thể không tôn trọng ý kiến của Hà An, nên sau cùng bọn họ thuê ở tầng năm, nhưng mỗi tháng lại phải trả nhiều hơn bảy mươi tệ.

Trên đường về một khu phố nhỏ khác lấy hành lý, Hạ Diệu Diệu cứ liên tục càu nhàu: “Leo cầu thang có gì không tốt, còn trẻ tuổi mà không chịu vận động, sau này làm sao cống hiến cho đất nước.” “Ở trên cao sẽ nhìn xa hơn, tầm mắt mở rộng thì tương lai đầu óc cũng mở mang.” “Trên hành lang tầng sáu còn có thể để đồ đạc, đồng nghĩa với việc có được nhiều thêm vài mét vuông nhưng không bị tính tiền.”

Hà An không nói lời nào, anh cần phải nói gì sao, tự cô đã nói xong hết rồi. Tổng kết lại mà nói, mục đích không bị sai lệch thì nên biết hài lòng chấp nhận. Khi lấy hành lý Hạ Diệu Diệu cảm thán: “Vẫn là hoàn cảnh ở đây tốt, đợi sau này em kiếm được tiền, em sẽ mua một căn nhà thế này, sống thật thoải mái.” Hạ Diệu Diệu đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Anh đã đặt cọc bao nhiêu tiền rồi? Anh có số điện thoại của chủ nhà không?” Hà An sững sờ, anh hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề này, nhà đó anh đã mua lại, đồ đạc trong nhà do di Mục sắp xếp, chủ nhà là cái gì chứ.

Nhưng Hạ Diệu Diệu lại nghĩ đến, không ngừng cầu nhàu về chuyện tiền đặt cọc của anh? Chủ nhà ở đâu? Muốn nói thì chúng ta phải quay trở về, dù cho chúng ta phải đến một ít tiền vì hủy hợp đồng thì chút tiền tổn thất đó để dọn đến khu phố nhỏ này sống cũng rất hợp lý. “Không phải anh không có số điện thoại của chủ nhà đấy chứ?”

“Anh có gặp chủ nhà chưa?”

“Lúc đó hai người nói chuyện thế nào, đặt cọc bao nhiêu? Anh nói đi! Nói chuyện với anh thật là phí sức!”

“Đưa điện thoại cho em xem!”

“Điện thoại đâu!”

Hà An cứng đờ đứng suy nghĩ rất lâu, sau cùng lấy điện thoại ra mặt căng thẳng gọi điện thoại cho đầu bếp Mộc.

Dì Mộc xuất thân từ danh môn, là người mở ra nhà hàng "Lưu Thủy Nhân Gia, hiện đang là một trong tám quán gia của Trang trại Hà Quang. Thường ngày bà phụ trách việc ăn uống của Hà thiếu gia, hiện đang quản lý kinh doanh hơn mười nhà hàng cao cấp dưới tên của mình. Mặc dù có thân thể như vậy, nhưng trong tám quán gia của trang trại Hà Quang, thể lực của bà lại yếu nhất, càng không cần so với ba đại quán gia của trang trại Hà Quang.

Vị trí của mỗi quán gia ở Hà Quang đều đã trải qua quá trình chọn lọc kỹ càng, kiểm tra tỉ mỉ, một khi đã được tuyển, không gian thiên nhiên ở trang trại Hà Quang sẽ trở thành nơi dưỡng già mà bọn họ nhất định phải ở lại.

Ở Hà Quang, cấp bậc quán gia trở lên sẽ được một căn biệt thự, mỗi căn biệt thự sẽ độc lập, cách nhau rất xa, sẽ có người giúp việc và bảo vệ riêng, môi trường và hoàn cảnh tốt thế này thật sự không dễ tìm, hơn nữa

còn thiết lập được quan hệ với tập đoàn Hòa Mộc. Nếu được Hà thiếu gia đề bạt, doanh nghiệp của bọn họ bước thêm một tầng cao mới hoàn toàn không phải là chuyện trong mơ nữa.

Dì Mục vì niềm vinh dự đến lúc tuổi già có thể ở lại Hà Quang dưỡng già, nên đưa ra yêu cầu nghiêm khắc về tu dưỡng, hành vi như một đại quân gia của Hà Quang.

Dì Mục đến rất nhanh, vóc dáng cao ráo mảnh khảnh, trên người mặc chiếc áo hở cổ màu cam nhạt, trên cổ đeo một sợi dây chuyền trân châu màu trắng, trên ngực cài một chiếc ghim cài đá hình lá phong, bên dưới là một chiếc váy ngắn đến đầu gối cùng màu, chân mang một đôi giày cao gót đen hở mũi.

Tuy đã sáu mươi tuổi, nhưng ăn mặc vô cùng trang nhã, khí chất cao quý, nếu bà không tự nói ra tuổi tác, có lẽ không ai nhìn ra người phụ nữ ăn mặc hiện đại này đã đến tuổi làm bà nội.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Giải Quyết Hoàn Hảo

 Hạ Diệu Diệu tiếp thu rất thành công, tinh thần nhạy cảm của cô đặc biệt dễ dàng tiếp nhận những thứ có hay không này, còn thích thể hiện ra để đối phương vui vẻ sẽ không làm khó cô: “Xin chào, xin chào, cháu là Hạ Diệu Diệu, Hạ của mùa hạ, cũng là khách thuê căn nhà này. Anh ấy, bác còn nhớ không? Là anh ấy thuê nhà của bác.” Hạ Diệu Diệu nở nụ cười nhiệt tình nhìn bà, bày tỏ sự cung kính đối với người lớn tuổi, sự nịnh bợ của con thỏ với con hổ.

Dì Mục vẻ mặt sững sờ, bất giác dùng ánh mắt khiêm tốn hơn, dịu dàng hơn, thân thiện hơn cả Hạ Diệu Diệu nhìn vào người con trai đứng sau lưng Hạ Diệu Diệu không xa. Thiếu gia người này là ai thế? Xin lỗi vì tôi đã không thể chào hỏi” cậu ngay, thật sự là cô ấy nói quá nhanh, sẽ lập tức bỏ qua cô ấy mà chào hỏi cậu.

Dì Mục vừa định hành động thì bị ánh mắt của Hà Mộc An lạnh lùng lướt qua. Bà lập tức giật mình, tức thì xoay người sang cô gái đang nói chuyện với bà.

Hạ Diệu Diệu vô cùng ngại ngùng mở miệng nói: “Là thế này, vốn dĩ chúng cháu định thuê nhà của bác, chúng cháu cũng cảm thấy hoàn cảnh, môi trường rất tốt, vô cùng thích hợp. Nhưng mà trong nhà đột nhiên xảy ra chút việc, cần dùng tiền gấp, chúng cháu cũng không nghĩ đến mọi chuyện sẽ như này, vì thế... thật sự ngại quá, e rằng chúng cháu không thể thuê được nữa, đã làm phiền bác rồi. Thật sự rất xin lỗi, chúng cháu rất xin lỗi.” Quả nhiên mua được chỗ tốt mà không ở chính là người có tiền, nhìn bà có

cảm giác rất mạnh mẽ, khí chất cả người từ trên xuống dưới không khỏi khiến người ta cảm thấy tôn trọng kính nể.

Khi nào cô mới có thể khoác một chiếc túi thật đắt tiền, đeo trang sức xinh đẹp không bị phai màu, bước chân tao nhã, hưởng thụ cuộc sống như vậy? Thật là đáng ngưỡng mộ. Dì Mục nghe không hiểu? Căn nhà này là Hà thiếu gia mua mà? Bà không khỏi sững sờ nhìn sang Hà thiếu gia đang đứng dựa vào tường. Khoé môi bà cứng đờ im lặng tự hỏi: Thế này là sao? Hà Mộc An thần sắc lạnh lùng, tay để vào túi quần không nói gì. “Bác xem xem, có thể giúp chúng cháu trả lại nhà không?” “Không thuê nữa à?” Dì Mục lớn tiếng nói, lại nhìn sang đại tổng tài đứng sau lưng cô gái này, trả hay không trả? Ra dấu đi Hà thiếu gia. Nhưng mà, cô gái này chính là bạn gái của Hà thiếu gia mà mọi người đồn đại sao? Dì Mục bất giác quan sát cô.

Hạ Diệu Diệu lập tức lập tức lên tinh thần cảnh giác cao độ, nghĩ rằng chủ nhà không đồng ý, cũng phải, chuyện thế này sao có thể đồng ý, thuê là các người nói không thuê cũng là các người nói, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy: “Thật ngại quá, thật sự rất xin lỗi, đã làm phiền bác rồi, chúng cháu cũng hết cách nền mới... xin bác3đừng để tâm.”

Hạ Diệu Diệu nói rồi lập tức đập Hà An một cái: Nói đi chứ! Ngốc quá! Cô xoay người nhìn chủ nhà mỉm cười: “Thật sự chúng cháu có việc, bằng không chúng cháu cũng không làm phiền bác, anh nói xem có đúng không Hà An! Hà An!” Nói đi chứ!

Dì Mục kinh ngạc nhìn sang Hạ Diệu Diệu: Cô dám đá Hà thiếu gia của chúng tôi, sao cô dám đá Hà thiếu gia của chúng tôi! Cô... cô... Dì Mục hoảng sợ nuốt nước bọt, tư thế đứng căng thẳng gấp hơn, lo sợ Hà thiếu gia nhà mình sẽ then quá hóa giận, trút lên người của bà. Hà An không thể không đứng thẳng người lại trước ánh mắt uy hiếp của Hạ Diệu Diệu, không cam tâm tình nguyện mở miệng nói: “Ừ, có chút5việc, nên không muốn thuê nữa, hãy trả tiền cọc lại, tiền thuê nhà cũng trả lại luôn.” Tròng

mắt của dì Mục suýt thì rớt ra ngoài, dù thái độ có đúng mực thì lúc này cũng không thể không thất lễ, không ngờ thiếu gia lại không nổi giận! Không ngờ lại chẳng nổi giận!

Bà, bà nhớ lúc trước cô Lâu có một lần không cẩn thận làm bể một chiếc cốc, hôm đó liền bị đuổi ra khỏi nhà. Cô Lâu bình thường rất khiêm tốn nhã nhặn, nói chuyện với bọn họ cũng rất nhẹ nhàng, đối với Hà thiếu gia thì càng dịu dàng chu đáo hơn, phục vụ chu đáo, thường ngày mỗi ly trà, mỗi bộ quần áo đều đích thân chuẩn bị cho Hà thiếu gia, chưa từng nói lớn tiếng trước mặt thiếu gia, quan trọng là chưa từng ỷ lại dù được yêu thương, lúc đó thiếu gia ở lại khoảng hai tháng, kết quả lại chỉ vì ly trà bị bể làm bắn một giọt nước lên người thiếu gia mà bị đuổi đi.

Hiện giờ cô gái này lại đá vào Hà thiếu gia, nếu so sánh, đáng lẽ cô phải bị đày ra biên cương!

Hà An thấy bà đứng yên, lập tức mất kiên nhẫn nhìn sang bà.

Dì Mục lập tức định thần lại, hận không thể bắt cô gái đứng trước mặt lại nướng lên, cô được lắm! Cô cũng được hưởng ké ánh sáng từ cuộc sống bình yên mà thiếu gia mong muốn, nếu cô bị đưa đến bên cạnh thiếu gia thì thử xem, bảo đảm cô không dám lớn tiếng trước mặt thiếu gia. Đám người bọn họ từng tự cho mình là hơn người nhưng trong lần đầu gặp mặt thiếu gia, dù có sức mạnh to lớn cũng không dám láo xược trước mặt anh.

Dì Mục hít thật sâu một hơi, ánh mắt cố tình giả vờ kiêu ngạo nói: “Không thuê nữa sao! Ban đầu đã bàn xong hết rồi, nửa năm, hai người nói không thuê thì không thuê, tôi rất khó làm việc.”

Hà Mục An chau mày.

Mục quản gia cảm thấy có một nghìn vết thương nhắm vào mình, thiếu gia tôi không muốn làm ra vẻ, chẳng qua là đang làm nhiệm vụ giúp cậu thôi. Cậu có thấy chủ nhà nào lại qua loa đồng ý khi cậu nói không thuê

nữa không, tiền thì muốn lấy lại không thiếu đồng nào, nhất định sẽ khiến người ta nghi ngờ. Hạ Diệu Diệu nở nụ cười khổ, xem ra không thể lấy lại được toàn bộ số tiền: “Chúng cháu hiểu, rất hiểu, vốn dĩ là chúng cháu không tốt, đã làm phiền bác rồi... Chuyện này không phải thật sự đã hết cách, bác đại nhân đại lượng, căn nhà tốt thế này nhất định sẽ không thiếu khách thuê, bác cho chúng cháu trả lại đi.”

Dì Mục nở nụ cười cứng nhắc, khẩu vị của thiếu gia ngày càng lạ: “Trả lại à, được thôi, chỉ có điều số tiền kia...”

Lúc này Hà An ngày càng mất kiên nhẫn nhìn bà. Dì Mục lập tức bủn rủn tay chân: “Tiền, tiền không thành vấn đề, tôi cũng chẳng thiếu chút tiền đó, đúng lúc cũng có người đang chờ đợi.”

Hả? Chuyện gì thế?

“Không phải hai người vẫn chưa ở sao, tôi thấy hai người đều là sinh viên, tôi không trừ tiền hai người nữa.” “Thật sao!” Hạ Diệu Diệu lập tức cảm thấy người phụ nữ trước mặt thật xinh đẹp say lòng người, tính cách tốt bụng đủ để duy trì hòa bình thế giới: “Cảm ơn bác, cảm ơn bác nhé, bác thật là tốt, sao bác lại có thể tốt như vậy chứ.” Gọi cô, gọi cô là được rồi, bà có thể không tốt sao, người phía sau sắp biến bà thành viên thịt nướng rồi, nhưng mà, Hà thiếu gia, trả lại bao nhiêu cậu vẫn chưa nói?

Mười lăm phút sau.

Hạ Diệu Diệu cầm trong tay hơn mười nghìn, cảm thấy bản thân đã phát tài một cách bất ngờ. Nhiều tiền như vậy để trong túi cô, sao cô cứ cảm thấy không thoải mái cho lắm?

Hạ Diệu Diệu ôm lấy túi xách vào trong lòng: “Chủ nhà thật là tốt.” Dì Mục lại rất bối rối, liệu bà có phải là quản gia đầu tiên đối diện trực tiếp với bạn gái của Hà thiếu gia hay không, bà cảm thấy áp lực rất lớn.

Đồ đạc không thể có so sánh, một khi so sánh sẽ cảm thấy bản thân đã chiếm được tiện nghi lớn. Hạ Diệu Diệu chính là loại này, từ một khu căn hộ cao cấp đi ra, lại chuyển đến một khu phố nhỏ sinh sống, cô không cảm thấy đắt nữa, ngược lại cảm thấy mình rất biết tính toán, có thể tiết kiệm được không ít cho Hà An. Tuy ở tầng năm phải leo lâu, nhưng bọn họ còn trẻ, có sức khỏe. Hơn nữa, tuy là một khu nhà cũ, nhưng chất lượng của công trình rất tốt, lại là căn nhà chỉ mới xây hai mươi năm, các thiết bị đều không thua kém những khu cao cấp.

Hạ Diệu Diệu chọn căn hai phòng ngủ một phòng khách, cũng là căn đầy đủ vật dụng trong nhà, chỉ cần trực tiếp dọn vào ở, mỗi tháng chỉ cần trả năm trăm. Đương nhiên, đó là giá của một phòng ngủ, tức là cùng thuê chung với người khác, ở phòng bên là một cặp vợ chồng đến đây làm việc, không mang theo con cái, chủ nhà nói thường ngày rất yên tĩnh.

Hạ Diệu Diệu nhảy nhót không ngừng vì sự sáng suốt của mình, năm trăm tệ, hai người chia đều mỗi người hai trăm năm mươi, xùy, thật khó nghe!*

“Trong tiếng Trung, hai trăm năm mươi có nghĩa là đồ ngọc. Nhưng mà dường như đây cũng chưa phải là tính toán có lợi nhất, ký túc xá cổ ở giá tám trăm, lúc này sao cô lại cảm thấy hợp lý, đầu óc bị cửa nhà vệ sinh kẹp rồi sao.

Mặc kệ đi, phòng cũng đã thuê rồi, còn tính toán cũng không làm được gì. Hạ Diệu Diệu xắn tay áo lên, kéo hành lý vào một góc, tìm một chiếc giẻ lau đi vào nhà vệ sinh nhúng nước lau dọn. Phòng bọn họ ở là phòng ngủ chính, trong phòng còn có nhà vệ sinh, đồ đạc rất đáng giá tiền. Hà An lạnh lùng đứng trước cửa, đứng nhìn phòng khách chật hẹp rồi lại nhìn sang căn phòng đóng chặt cửa chưa có người về, không nhiệt tình như Hạ Diệu Diệu.

Hạ Diệu Diệu bưng nước ra: “Đứng gần ra đó làm gì, trái ga giường đi.” Hạ Diệu Diệu đặt thau nước xuống đất, bắt đầu lau bàn. Hà An không cam tâm bước vào, để cặp sách màu đen lên chiếc ghế duy nhất trong phòng, đứng trước giường, nhìn chiếc giường nệm và ga trải giường quân dụng không biết đã bị bao nhiêu người dùng qua trong nhiều năm, mắt nhìn chăm chăm không nói lời nào.

“Sao còn đứng yên đó? Mau lên đi, buổi tối anh có muốn ngủ ngon hay không.” Hạ Diệu Diệu đã lau xong chiếc bàn bọc giấy quả táo có thể nhìn thấy bất cứ nơi đâu trên đường rồi đi vào nhà vệ sinh thay nước.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ánh Sáng Lập Lờ

 Khổng Đồng Đồng yếu điệu đáng thương dựa vào tủ quần áo của Hạ Diệu Diệu nhìn Hạ Diệu Diệu đang dọn giường: “Cậu thấy sự không cần tớ nữa rồi... tớ đau lòng quá đi...” Hạ Diệu Diệu xoa xoa mặt cô: “Sao tớ lại nữ chứ, cậu là bảo bối trong lòng tớ mà.”

“Nhưng hành động bây giờ của cậu đã chứng minh, tớ là một người bị vứt bỏ.” “Tớ là đang nỗ lực vì gia đình mình đã thêm một nhân khẩu.” “Nhân khẩu đó to hay nhỏ?” “Đủ xé rách mồm cậu đấy.” Trương Tấn Xảo mỉm cười giúp Hạ Diệu Diệu thu dọn giường, dịu dàng mở miệng nói: “Hay là cậu cũng đến đó ở xem, tớ thấy Hà An sẽ không để tâm chuyện ở ba người đâu.” “Là cậu ta! Người con trai khác có lẽ sẽ không để tâm, tớ dám đảm bảo cậu ta sẽ ném tớ ra khỏi cửa sổ.” Chu Tử Ngọc gật đầu: “Thông minh.”

Sáu giờ chiều, Hạ Diệu Diệu thoát khỏi vòng vây truy đuổi của Khổng Đồng Đồng, ôm đồ đạc của mình chạy ra. Đích thân thay đồ đạc trên giường, thay rèm cửa sổ hình vẽ chú cún con, treo quần áo của hai người vào tủ, bày biện vật dụng hằng ngày, tập sách của mình và Hà An lên bàn, nhà vệ sinh cô cũng thu dọn qua một lượt.

Ánh chiều tà chiếu vào, làm cho căn phòng khoác lên một màu vàng cam, trong phút chốc không gian nhỏ này trở nên ấm áp và yên tĩnh lạ lùng.

Hạ Diệu Diệu thoải mái nằm trên chiếc giường êm ái. Lần đầu tiên có một không gian nhỏ thuộc về bọn họ, tuy không phải là của mình, nhưng cô cũng cảm thấy rất kỳ diệu. Hạ Diệu Diệu xoay đầu qua. Dưới ánh chiều

tà, anh ngồi bên cạnh, cúi đầu nghiêm túc loay hoay với máy tính của mình, mái tóc dày mịn vừa gội rũ xuống phủ lên kính của anh, làm cho gương mặt ngày thường cứng đờ của anh trở nên dịu dàng.

Hạ Diệu Diệu không kìm được xoay người qua, hai tay gối lên tai, nghiêm túc nhìn anh. Thì ra dáng vẻ sau khi anh tắm xong, mặc áo thun cổ tim tay ngắn màu trắng, một chiếc quần ngủ hoa văn màu xanh nhạt, lại vô hại nhưng khiến người khác cảm thấy thích thú như vậy.

Hạ Diệu Diệu giơ tay ra, vẽ ra gương mặt của anh trong không gian chiều tà, rồi ngẩn ngơ nhìn anh.

Hà An xoay đầu qua.

Hạ Diệu Diệu giơ tay lên, mỉm cười.

Hà An cũng sờ nhìn cô. Mãi một hồi sau, anh chậm rãi đi qua, cẩn thận đè cô dưới người mình, trong ánh mắt lạnh lùng thường ngày lúc này ánh lên một nụ cười.

Tay Hạ Diệu Diệu ôm lấy cổ anh, ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua tóc anh, vén lên. Hà An lập tức cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh đã không còn quan trọng nữa, có một mình cô là đủ rồi.

Hà An cúi đầu, hôn lên môi có một cách bá đạo.

Hạ Diệu Diệu dịu dàng đáp lại, liên tục hôn đổi đánh vào người anh: “Nhẹ thôi...” Môi em sắp bị anh cắn rách rồi này.

Ánh chiều tà bao phủ, tạo nên một không gian lãng mạn, bụi bay phất phới, bụi bay về với đất, sấm sét luyện trong mưa bão, thời hỗn độn sơ khai, đất sét nặn lên em, cũng nặn ra anh, trong lò lửa nhiệt độ cực cao, dùng sự nhiệt tình thiêu đốt, tình cảm mặn nồng, không thể kháng cự lò lửa,

không kìm nổi tình cảm, sự nhiệt tình vô tận làm nấn, không phụ lòng ánh chiều tà lãng mạn trong giờ phút này.

Nghỉ ngơi sau một hồi vật lộn.

Hạ Diệu Diệu vừa định thở một hơi, đột nhiên cảm thấy đất trời xoay chuyển, Hà An đã bế cô dậy ngồi lên đùi anh.

Hạ Diệu Diệu lập tức hoảng sợ, cô không chơi kiểu này! Lần nào cũng giày vò cô mệt chết đi được. Hà An khí thế hùng hục, dục vọng dâng cao trong đáy mắt, vừa định hành động, đột nhiên ngoài cửa truyền tới một âm thanh rất lớn. Cánh cửa sắt không được dán keo giảm tiếng ồn, chỉ khẽ chạm đã vang lên tiếng loảng xoảng

âm.

Rất nhanh sau đó trong phòng khách vang lên tiếng ồn ào, là tiếng địa phương mà Hạ Diệu Diệu nghe không hiểu, nói huyên thuyên cả một buổi. Hạ Diệu Diệu lập tức đẩy Hà An ra, mặc quần áo trong chăn, cô vẫn không thích để lộ người ra trước mặt Hà An quá nhiều: “Hình như người ở phòng kế bên trở về rồi?” Hà An sắc mặt trầm ngâm.

Hạ Diệu Diệu giơ tay chỉnh lại tóc tai, đáng vẻ xem ra không còn gì bất thường. Không lâu sau, âm thanh bên ngoài ngừng lại, tiếng bước chân cũng dần rời khỏi.

Hà An ngồi trên giường bất động, làn da màu đồng vẫn giữ nguyên đáng vẻ ban đầu, trong cơ bắp ẩn chứa sức mạnh lạnh lùng như một người chủ nhân, nhìn chăm chăm Hạ Diệu Diệu.

Nhìn cái gì mà nhìn! Chuyện thế này cho anh ăn bao nhiêu cũng không đủ, Hạ Diệu Diệu vội vàng đẩy ra cửa ra: “Em đi xem xem, sau này ở cùng nhau, thế nào cũng phải gặp nhau.” Hạ Diệu Diệu vội vàng đi ra ngoài, người đến lúc này đã đi đến cửa, cô đóng cửa lại: “Chào chị.” “Chà,

có người đến ở thật rồi, vừa nhìn thấy phòng khách được dọn dẹp, phòng cô lại có rèm treo, tôi biết ngay có người dọn đến ở, nên mới qua chào hỏi một tiếng.” Chị gái này nói giọng phổ thông không chuẩn, nhiệt tình chào hỏi Hạ Diệu Diệu.

Hạ Diệu Diệu mỉm cười: “Em chào chị.” Chị ấy khoảng hơn ba mươi tuổi, vóc dáng trung bình, hốc mắt không giấu được dấu vết thường xuyên thức đêm, ăn mặc bình thường, từ đầu đến chân không một món trang sức, cũng không trang điểm, tóc phía sau chỉ buộc lại đơn giản, ngón tay thô ráp, nứt nẻ, gương mặt khô vàng, có lẽ là người thường xuyên lao động chân tay, hơn nữa còn rất vất vả, cũng rất thích kiếm tiền.

Hạ Diệu Diệu cười tươi như hoa, đi cùng chị ấy ra phòng khách: “Sau này nhờ chị chăm sóc nhiều rồi.”

Hà An nhìn cánh cửa không thể đóng lại, mặt lạnh lùng mặc quần áo vào, âm thanh bên ngoài cũng truyền vào.

“Em còn là sinh viên à? Nhỏ quá đấy, chả trách trông còn non như vậy, da vẫn còn đẹp, chị thì đã già rồi.” “Làm gì có, chị trông vẫn còn trẻ lắm mà.” “Chị cái gì mà chị, gọi dì cũng được đấy, sinh viên trường Đại học Thu Môn tụi em ở đây rất nhiều, hai người dọn đi nửa năm trước cũng là sinh viên đại học, còn là một nam một nữ, haizz, còn thường xuyên không ý tứ mà hôn nhau. Chị còn không dám ra ngoài thường xuyên. Cô gái đó để đầu tóc bù xù, môi thì tô son đỏ lòe, nhìn xa chả khác gì một con yêu quái. Chị còn thấy có con trai ở lại, ba người cùng ngủ một phòng, không ngờ sinh viên đại học bây giờ lại sống thoáng như vậy.” Hạ Diệu Diệu dùng tay vuốt tóc, nụ cười vẫn không đổi. Chị ấy chuyện gì cũng dám nói, chị ta đang muốn đánh tiếng trước, lỡ đối phương cũng dẫn ba bốn người về, còn thường xuyên ở trong phòng khách, chiếm đóng nhà bếp, vậy thì không có ý thức tập thể rồi: “Em gái tên gì thế?”

“Em họ Hạ.” “Chị họ Phùng, cứ gọi chị là chị Phùng. Nhà chị đã ở đây hai năm rồi, quen thuộc với khu này, có chuyện gì em cứ hỏi chị.” “Vâng ạ.” “Haizz, suýt chút quên mất, lúc dọn đến chủ nhà có nói với em chuyện tiền điện tính thế nào không? Chị không có ý gì khác, em cũng đừng để ý. Chị thấy em là người tốt, chuyện này nên thỏa thuận trước, để tránh đến lúc đó không biết gì cả sẽ xảy ra chuyện không hay, em nói xem có phải không.”

“Vâng, nên vậy.” “Em thật dễ nói chuyện, chị và anh thường ngày bận đi làm, không ở nhà thường xuyên, đèn phòng khách anh chị đều không dùng đến, cũng không thường xuyên bật. Hai đứa dùng nhiều thì nên chú ý nhé, lúc trả tiền điện phải trả nhiều hơn một chút.”

Hiện giờ là ai bật đây?! Là chị ấy bật, chị ấy nghĩ rằng nói chuyện không cần bật đèn sao, hay thật đấy.

Trong mắt Hạ Diệu Diệu có thêm vài phần cảnh giác, cũng chẳng có ý gì khác, chỉ là người keo kiệt gặp phải người keo kiệt, trong lòng lập tức xuất hiện một cái cân, Lúc này ý chị ấy nói là cô phải trả tiền cho thiết bị dùng chung, đừng nói cô là người bụng dạ hẹp hòi, chị gái này nghĩ mình là người lớn, vừa mở miệng thì thấy lời mình nói luôn có lý, thấy cô là sinh viên nên dễ nói chuyện có phải không? Xin lỗi, cô không hiểu cũng không có tổ chất rộng rãi của sinh viên.

“Chị cũng không có ý gì khác, nhà bếp, phòng khách chúng ta dùng chung, có phiền phức không, đèn nhà bếp thì dễ nói chuyện rồi, lắp hai bóng đèn, nhà ai nấu cơm thì mở đèn nhà đó, sẽ không bị nhầm lẫn, còn phòng khách thì chỉ có mỗi một đường dây, bình thường đều chia đôi, chị và anh tháng sau đều đi làm tối, nhất định không dùng tới, hai đứa...”

“Tụi em cũng không dùng đến, em không có thói quen bật đèn, em có chứng mù đèn, chỉ cần chút ánh trăng là đủ dùng rồi, ha ha.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tài Liệu Mới

 “Sao thế chị, có vấn đề gì sao?” Chị Phùng không vui: “Không có gì.” Hạ Diệu Diệu cười híp mắt: “Em thấy trong phòng khách có một công tơ điện độc lập, tuy chúng ta đều không dùng đến, nhưng cũng không thể để chị thiệt thòi, ngày mai em sẽ dán lên tường ở phòng khách một tờ giấy, sau này nếu em dùng điện, dùng mấy phút lúc mấy giờ nhảy bao nhiêu số em đều ghi lên đó kết, nếu chị cảm thấy viết không tiện, có thể vẽ lại số đã nhảy, như vậy vừa xem đã hiểu ngay, đến cuối tháng chúng ta cùng nhau tính tiền, nhất định sẽ không để chị bị thiệt thòi.” Chia đôi thì không thể nào! Ai biết được các người dùng bao nhiêu, đến lúc đó bắt cô trả tiền oan sao. Chị Phùng nhất thời không biết nên nói cô gái trước mặt là gì? Rõ ràng là quỷ mà! “Chị không tính toán những thứ đó đâu.” “Đừng, em biết chị là người tốt, dù là anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng, em không thể để chị thiệt thòi, không phải sao.” Xem ra đèn nhà bếp sau này cũng phải quan sát kỹ, ai biết được lúc cô không có ở nhà bọn họ sẽ mở đèn nào.

“Sao có thể, chị tin em mà.”

Xem ra hai người ai cũng hiểu, không vạch mặt những hiểu rõ là tốt, những người keo kiệt thường hai thích chiếm những món hời nhỏ, đó là chuyện bình thường: “Chị đúng là người tốt, sau này sống cùng nhau, hy vọng chị sẽ giúp đỡ tụi em.”

“Chăm sóc nhau, chăm sóc nhau.”

Đang nói thì chồng của chị ta, nửa người trên không mặc áo, nửa người dưới chỉ mặc một chiếc quần đùi bước ra.

Chẳng có gì rườm rà, chính là hình tượng đại ca đi hóng mát trong khu phố nhỏ mà đâu đâu cũng có thể nhìn thấy, chỉ là anh ta lực lưỡng hơn, giọng nói còn nặng tiếng địa phương hơn cả chị vợ: “Người mới dọn đến à.” Hạ Diệu Diệu nhìn thấy thì mỉm cười: “Vâng ạ.”

“Nhỏ thế, sinh viên à?”

Chị Phùng không vui mở miệng nói: “Hiện giờ vẫn còn chưa thân lắm, trong nhà lại có người khác sống, khi ra ngoài nhớ mặc quần áo đầy đủ.”

“Haizz, có thấy phiền không!” Hà An nghe thấy giọng đàn ông, anh mở cửa ra, nghiêm túc bình tĩnh nhìn ra rồi lại lạnh lùng đóng cửa lại. Hạ Diệu Diệu mỉm cười, anh ta không mặc đồ mà dám bước ra thì cô cũng dám nhìn: “Đúng vậy, em là sinh viên đại học.”

“Haizz, cô gái này, cô và bạn trai sống cùng nhau?” Trong mắt chị Phùng lộ rõ sự nhiều chuyện. “Đúng vậy.” Chuyện rất thường gặp.

Anh chồng rất thoải mái đi vào nhà bếp lấy một quả dưa chuột ra ăn: “Tôi nói cho cô biết, đừng có ra ngoài ở với con trai khi còn nhỏ tuổi, cẩn thận bị con trai lừa đấy!”

“Cảm ơn anh, em vào trước đây, em còn có việc.” “Đi đi, đi đi, vợ mau đi nấu cơm đi, đói chết rồi!” Nói xong thì anh ta đóng cửa rầm một cái. Hạ Diệu Diệu bĩu môi quay trở vào phòng. Hà An đứng bên cạnh cửa. “Anh hù chết em rồi.”

Hà An nhìn cô.

“Sao vừa mới ra mà đã trở vào rồi.” Hạ Diệu Diệu đi vào nhà vệ sinh.

Hà An vẫn yên lặng nhìn cô.

“Đã đói chưa?”

Hạ Diệu Diệu đi ra, thấy anh vẫn giữ nguyên tư thế đó nhìn cô. Hạ Diệu Diệu thở dài, đi qua, hai tay cô đặt lên hai bên cánh tay anh, đè anh vào tường đứng trong phạm vi trước lồng ngực cô, mở miệng nói: “Chuyện đó rất bình thường, anh chỉ ở phòng bên cạnh xem ra cũng tốt, còn anh ta à, có lẽ hơi tùy tiện một chút, anh không thích, nhưng rõ ràng anh ta vừa tan ca, vì mệt và cảm thấy nóng, nên mặc ít quần áo.” Đàn ông lúc đi hóng gió đều mặc như vậy: “Nếu anh nhìn không quen thì sau này đừng bước ra ngoài là được.”

Trong ấn tượng của cô, ngoài lúc làm chuyện đó, Hà An chưa bao giờ không mặc áo sơ mi chỉnh tề, dù là ngày mùa hè nắng nóng cũng chưa từng thấy anh vì không chịu được mà cởi áo sơ mi ra.

Hạ Diệu Diệu không khỏi cảm thấy Hà An rất bất thường, có văn hóa một cách bất thường. Hà An nhìn cô, thần sắc bình tĩnh, giọng nói không chút dao động, phát biểu một sự thật: “Anh không thích bọn họ.” Hạ Diệu Diệu nghe thấy thì vỗ vỗ vào lồng ngực anh, sau đó dựa đầu vào: “Không thích thì không tiếp xúc, thường ngày rất ít khi chạm mặt, yên tâm đi, cũng không phải là người quen biết, không chào hỏi cũng không sao.” Hà An giờ tay ôm lấy cô theo bản năng, sắc mặt không thay đổi: “Không thích.” “Ừ.” Thích bọn họ làm gì, Hạ Diệu Diệu kéo tay anh xuống: “Thích ăn gì? Em nấu cho anh ăn.” Lúc này bọn họ tiện thể ghé qua siêu thị mua một ít gia vị và thức ăn.

“Món gì cũng được.” “Đợi chút, em nấu mì cho anh ăn.”

“Cô bé cũng ra nấu ăn à.” Chị Phùng nhiệt tình nói.

“Vâng ạ.” Hạ Diệu Diệu tiện tay mở đèn bên phía mình.

Chị Phùng nhìn thấy chỉ nở nụ cười thật tươi rồi không nói gì. Hạ Diệu Diệu bật bếp rồi cho nước vào, nhìn những gia vị mình để trên kệ bếp,

cô suy nghĩ rồi chạy về phòng lấy bút, sau đó ghi tên lên chai nước tương đen, xì dầu, dầu lạc.

Chị Phùng nhìn cô một cái. Hạ Diệu Diệu cười híp mắt, cô không có ý gì khác, chủ yếu không muốn dùng nhầm, bằng không sau này sẽ xảy ra mâu thuẫn cãi nhau ầm ĩ thì mọi người đều rất khó coi. Chị Phùng cũng là người rất hiểu chuyện, không hề phản nản gì về chuyện này, nấu xong thì chị bưng thức ăn về phòng, cũng chẳng nói lời khách sáo. Hạ Diệu Diệu vênh tai lên, cảm thấy như vậy rất tốt, vốn dĩ người với người nhất định phải có khoảng cách. Mì của Hạ Diệu Diệu nấu không khó ăn, nhưng cũng không thể nói là ngon, không có nguyên liệu đặc biệt cũng không có khả năng biến món bình thường thành món đặc biệt, món ăn trong gia đình thường ngày, thêm vào một quả trứng gà, hai người mỗi người một nửa. Hà An mặc áo tay ngắn, quần cộc ngồi trước bàn thấp ăn mì, dưa ngập ngừng một chút rồi lại tiếp tục cử động. Hạ Diệu Diệu vừa ăn vừa nhắc nhở: “Ngày mai lúc đi nhớ mang theo túi, đồ đạc quan trọng đừng để lung tung.”

“Có ngon không?”

“Nấu mì chính là tuyệt chiêu của em.”

“Sau này sẽ dạy cho anh.” Hạ Diệu Diệu rửa bát đĩa, cảm râm đôi vợ chồng phòng bên cạnh: “Anh cũng đừng tỏ thái độ quá mức, mọi người đều ra ngoài sống, đừng ai tỏ thái độ quá đáng.” Hà An nằm dựa nửa người vào đầu giường chơi điện thoại. Anh không nằm trên giường thì có thể đi đâu, xoay người một cái thì đã đi hết một vòng căn phòng này rồi. “Em cảm thấy chị Phùng cũng khá tốt.” Hạ Diệu Diệu thu dọn bát đĩa. Hà An đeo một bên tai nghe.

Hạ Diệu Diệu đứng trước gương chỉnh lại quần áo, xoay người lại hôn lên trán anh: “Em ra ngoài đây, một lát sẽ trở lại.”

Hà An nghe thấy lập tức tháo tai nghe ra: “Đã tám giờ rồi.”

Hạ Diệu Diệu đeo túi lên, kéo tóc ra ngoài: “Em đi xem xem quán cà phê và KFC bên đó có cần người hay không.” Nhân tiện xem xem có thể làm gia sư được không, tốt nhất là có thể xen kẽ thời gian đi làm và thời gian làm gia sư, cửa hàng kinh doanh hai mươi bốn giờ, cô có thể chống đỡ đến mười hai giờ: “Em đi đây, một lát sẽ quay lại, bái bai tình yêu.” Hà An nhìn cánh cửa bị đóng lại, mất kiên nhẫn mà ném điện thoại sang một bên. Hai mươi phút sau, Hà đại tổng quản dẫn theo luật sư, vệ sĩ xuất hiện trước cửa phòng 501 tầng nằm ở khu phố nhỏ đường Thu Môn.

Chị Phùng, anh Mã nhìn thấy có người đến, sắc mặt không khỏi hoảng sợ mà trốn về phòng mình. Hà An mặc quần áo nghiêm chỉnh, ngồi trang trọng trong phòng khách, sắc mặt lạnh lùng cầm lấy tài liệu: “Đã mua rồi à.”

“Thưa tiên sinh, thủ tục sang tên đã làm xong.”

Hà An lật đến trang sau cùng nhìn một cái, trực tiếp ném lên bàn, giọng nói lạnh lùng: “Đi nói với người bên trong đi.”

“Vâng, tiên sinh.” Chị Phùng, anh Mã nhanh chóng bị mời ra. Chị Phùng trốn sau lưng chồng mình, sợ hãi nhìn người bảo bọn họ đi ra ngoài: “Chúng, chúng tôi chẳng làm chuyện gì cả, chúng tôi đều là người tốt mà.” Vóc dáng cao ráo của anh Mã có thể trấn áp người khác, nhưng khi nhìn thấy người mặc quần áo chỉnh tề ngồi sau người đàn ông lớn tuổi, anh ta không khỏi nuốt nước bọt: “Chúng tôi đều là công dân tốt! Thật đấy! Chưa từng làm chuyện gì xấu.” Hà An ngồi trên sofa trong phòng khách, nhìn chăm chăm vào điện thoại trên tay.

Hà đại tổng quản mời hai người họ ra ngồi phía bên kia sofa: “Đây là luật sư Trương của chúng tôi, anh Mã chị Phùng không cần phải căng thẳng, chúng tôi không có ác ý, chúng tôi chỉ muốn nói với hai vị về chuyện đi hay ở sau khi căn nhà này thay đổi chủ.”

Cả đời này đây là lần đầu tiên chị Phùng nhìn thấy anh Mã bị người ta hù dọa: “Đổi chủ?”

“Đúng, hiện giờ căn nhà này là tài sản của thiếu gia nhà chúng tôi, chính là vì thiếu gia bên kia.” Khách, khách thuê mới?! Sao căn nhà này có thể là của cậu ấy?

“Đây là bằng chứng giao dịch và giấy thay đổi chủ hộ của căn nhà này, bây giờ chúng ta bàn một chút về chuyện hai vị đi hay ở lại đây. Thiếu gia nhà chúng tôi không hề có ý đuổi hai vị đi, chỉ cần hai vị chấp nhận điều kiện của thiếu gia chúng tôi thì hai vị muốn ở lại đây bao lâu là tự do của hai vị. Luật sư Trương, giới thiệu cho hai vị này biết điều kiện thuê nhà, xem xem anh Mã và chị Phùng có thể chấp nhận hay không.”

“Vâng.” Một người đàn ông đeo kính tằm ba mươi tuổi bước lên trước, để một bản tài liệu ra trước mặt hai người họ.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tiểu Mỹ Nhân Ngoan Ngoãn Đợi Em

 Chị Phùng cứng đờ nắm lấy cánh tay chồng mình! Dụi dụi mắt không kìm được mà nhìn kỹ lần nữa! Không thay đổi? Luật sư Trương sắc mặt bình tĩnh, thái độ hòa nhã, che giấu đi sự thông minh lướt nhanh qua đáy mắt: “Đúng vậy, nếu anh Mã đồng ý với điều kiện bên trên, hợp đồng này sẽ có hiệu lực ngay sau khi anh Mã ký tên.” Chị Phùng nghe thấy vội vàng kích động mà thúc giục chồng mình: “Đồng ý! Chúng tôi rất đồng ý! Mau ký đi còn ngần ra làm gì! Chuyện gì chúng tôi cũng đồng ý! Luật sư, chúng tôi đồng ý!”

Chị Phùng sốt ruột thúc giục chồng mình, sợ 2 đối phương sẽ hối hận.

Anh Mã đáng người cao lớn vội vàng cầm bút lên run rẩy ký tên mình vào, những thứ này đều là của anh ta! Của anh ta rồi! Chị Phùng vô cùng kích động, vội vàng đưa qua: “Ông xem xem đã được chưa? Chúng tôi còn phải ký chỗ nào nữa không.” Nội dung hợp đồng rất đơn giản: Vợ chồng anh Mã sống ở căn 501 tầng 5 của khu phố nhỏ Thu Môn, tiền thuê sửa thành hai trăm tệ mỗi tháng. Hà thiếu gia tiên cử anh Mã trở thành nhân viên chính thức của Công ty Xây dựng Đặc Kỳ, tính chất công việc, vị trí phụ trách giống với vị trí, tính chất công việc hiện tại, không thay đổi (Ghi chú, nếu anh Mã hiện là đội trưởng của tiểu đội thi công thì vị trí vẫn không thay đổi). Hà thiếu gia tiên cử chị Phùng làm nhân viên chính thức của nhà ăn số chín Công ty Xây dựng Đặc Kỳ, vị trí sẽ được quyết định dựa trên năng lực của chị Phùng.

Sau khi hai người vào Công ty Xây dựng Đặc Kỳ, tất cả sẽ được thăng tiến hoặc giáng chức tùy vào biểu hiện của bản thân, Hà thiếu gia không

còn cung cấp bất kỳ quyền lợi nào khác.

Hai người đều được hưởng các ưu đãi về phúc lợi, y tế, bảo hiểm của nhân viên chính thức trong Công ty Xây dựng Đặc Kỳ.

Hai người được trực tiếp sống trong ký túc xá hai phòng ngủ của Công ty Xây dựng Đặc Kỳ, có thể cho người thân vào ở cùng. Sau khi làm đủ mười lăm năm, công ty nhận thấy có biểu hiện xuất sắc sẽ cân nhắc bán lại căn nhà cho vợ chồng anh Mã với giá hai nghìn tệ một mét vuông.

Điều kiện như sau:

Vợ chồng anh Mã không được xuất hiện trong phòng khách và nhà bếp cùng lúc với Hà An và Hạ Diệu Diệu. Vợ chồng anh Mã mỗi tuần phải trở về một lần, sau khi trở về, ngoài việc phải tắm rửa, nấu ăn không được ra khỏi phòng.

Không được nói chuyện với Hạ Diệu Diệu, không được nhắc đến chuyện hôm nay. Không được nói ra những lời khó nghe; Không được mặc quần áo xộc xệch; Không được có những hành vi không văn minh trong căn nhà này; Không được nấu thức ăn có mùi kích thích; Không được đưa bạn bè vào nhà 501; Không được trở về quá hai lần mỗi tuần.

Không được nói với người khác về điều kiện trên hợp đồng, bằng không thỏa thuận sẽ mất hiệu lực. Xem kỹ thì chẳng có gì đáng để cảm thấy thích thú. Nhưng Công ty Xây dựng Đặc Kỳ! Là Công ty Xây dựng Đặc Kỳ! Còn là nhân viên chính thức! Đó là công ty xây dựng hàng đầu của giới xây dựng trong nước, trải dài từ bất động sản, cầu cống, đường sá, tóm lại những kiến trúc trên mặt đất anh ta có thể nghĩ đến đều có liên quan đến công ty này, hơn nữa còn có những thành quả kiến trúc mang tính tiêu biểu được nhiều người biết đến!

Đến cả anh Mã là người làm công cũng từng nghe qua công ty lớn này, cũng biết rõ tiền lương và các chế độ đãi ngộ. Anh ta có thể vào công

ty đó làm! Có thể cùng làm việc với các tinh anh trong truyền thuyết, những người đã từng xây dựng một cây cầu to nào đó, hay một đường hầm ngang sông, hoặc một công trình điểm mốc nào đó, dù cũng chỉ là gạch được xếp chồng lên nhau, nhưng nghe nói công trình của người ta đáng giá hơn của bọn họ nhiều.

Anh Mã sao có thể không kích động, tuy hiện giờ anh Mã làm việc trong đội công trình cũng kiếm được nhiều tiền, một tháng không nghỉ có thể kiếm được tận tám chín nghìn.

Nhưng Công ty Xây dựng Đặc Kỳ thì khác, chỉ là nhân viên làm công tác bảo vệ bên ngoài công trình thôi mà mỗi tháng đã ít nhất là mười nghìn, mỗi tuần còn được nghỉ một ngày mà vẫn được nhận được lương!

Được nhận lương đấy! Nghỉ Tết, Trung Thu, Thanh Minh toàn bộ đều được hưởng lương! Hơn nữa, trong thời gian không làm việc, mùa ít khách hàng vẫn được bảo đảm tiền lương, đã vậy còn được cung cấp bảo hiểm và các đãi ngộ khác. Đây là công ty giúp những người làm việc vất như bọn họ có thể làm đến già, sau khi nghỉ hưu vẫn có thể tiếp tục nhận được tiền lương hưu.

Cả đời này anh Mã chưa từng nghĩ đến việc bản thân có thể tìm được một công việc nghiêm chỉnh để nửa đời sau không phải lo lắng, sao có thể không kích động. Đã vậy anh ta và cả vợ mình đều có thể vào làm!

Anh ta sắp kích động đến phát điên, nếu không phải thấy người trước mặt không dễ động chạm, có lẽ anh ta đã nhảy lên gào thét! Đừng nói đến chuyện không cho bọn họ đi lại tùy tiện trong căn nhà này, dù bảo bọn họ già chết cũng được!

Luật sư Trương cầm xấp tài liệu lên, xem qua, sau đó đứng dậy, cung kính giao cho Hà đại tổng quản đứng sau lưng.

Hà đại tổng quản hiện đã trên sáu mươi tuổi xem qua một lượt, rồi thoải mái ký tên mình lên trên, sau đó nhìn hai người họ rồi nở nụ cười hiền hòa của người lớn tuổi: “Tôi xin đại diện cho thiếu gia nhà chúng tôi, đặc biệt cảm ơn sự hợp tác của hai vị.” “Không, không, không cần đâu, là chúng tôi cảm ơn mới đúng, cảm ơn ông, rất cảm ơn ông.” Chị Phùng hận không thể chạy đến ôm lấy ông ta mà cảm ơn.

Anh Mã cũng rất kích động.

Hà đại tổng quản sắc mặt hiền hòa: “Cứ như vậy nhé, tôi còn có việc phải làm, không phiền hai vị nghỉ ngơi nữa.”

“Không phiền! Không phiền đâu!” Anh Mã vô cùng nhiệt tình nắm chặt tay Hà tổng quản: “Cái đó, ngày mai chúng tôi có thể đi làm thật sao?”

Hà tổng quản hiểu ý nói: “Ngày mai luật sư Trương sẽ dẫn hai vị đi.”

“Cảm ơn! Cảm ơn! Rất cảm ơn ông! Ông đi thông thả, đi thông thả nhé!”

Hà đại tổng quản nhíu đôi mắt đầy nếp nhăn nhưng lạnh lùng của mình, nhìn hai người vừa ký xong hợp đồng. Ông ta nói "có việc cần làm, không phiền hai vị nghỉ ngơi" nhưng đâu có nói là phải đi, không phải sao? Hai người? Anh Mã, chị Phùng cảm thấy nghi ngờ, lập tức tỉnh ngộ, biết điều mà vỗ vào đầu, cúi đầu khom lưng: “Chúng tôi vào trong trước, các vị cứ nói chuyện, cứ từ từ nói chuyện.” Hà đại tổng quản đuổi hai người họ đi xong, lập tức chỉ huy người khác mở cửa, người bên ngoài dọn vào một chiếc giường mới, bàn ghế mới, đồ dùng mới, im lặng nhanh chóng thay đổi một số đồ đạc trong phòng khách và phòng ngủ.

Hà An không hề thay đổi toàn bộ, đồ đạc trên giường anh chỉ thay tấm nệm dưới cùng, bàn cũng đổi kiểu giống hệt bàn cũ, chỉ là chất gỗ không giống và bên ngoài được bao bọc bởi một lớp giấy màu sắc sặc sỡ, nên không nhìn ra có chỗ nào khác thường.

Ghế sofa trong phòng khách đổi theo màu sắc và kiểu dáng của ghế cũ, cửa phòng dán thêm một lớp chống sốc, những thứ khác đều giữ nguyên dáng vẻ ban đầu, không nhìn kỹ thì sẽ không biết được có chỗ nào khác biệt với lúc đầu, càng không cần nói đến Hạ Diệu Diệu chỉ mới ở đây vài tiếng.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong xuôi, Hà đại tổng quản kiểm tra kỹ tất cả mọi góc ngách, xác định những chỗ có thể động vào đều đã bố trí xong, ông ta cung kính đi đến bên cạnh Hà thiếu gia. Anh vẫn ngồi đó, hàng loạt những hành động lúc này cũng không ai dám làm phiền đến anh: “Thưa Hà thiếu gia, đã thay xong hết rồi.”

Hà An thờ ơ gật đầu: “Quay về đi, vất vả cho ông rồi.”

“Không vất vả, cảm ơn Hà thiếu gia. Hà thiếu gia còn có gì dặn dò thì cứ gọi tôi, chúng tôi xin phép đi trước.”

Từ khe hở cửa, chị Phùng nhìn ra những người đang lần lượt đi ra bên ngoài, vỗ vào lồng ngực thở phào nhẹ nhõm, trèo lên giường rồi cảm thấy càng lúc càng nghi ngờ: “Anh nói xem bọn họ là ai? Còn có cậu sinh viên kia nữa, nhìn dáng vẻ không dễ động vào, đám người đó tại sao đều nghe lời cậu ta?”

“Em quan tâm nhiều như vậy làm gì! Nghĩ đến chuyện ngày mai chúng ta có công việc để làm, tương lai còn có cả nhà ở, có phải rất có triển vọng không.” Chị Phùng nghĩ đến tương lai thì nếp nhăn đã giảm đi không ít: “Cái đó còn phải nói, bây giờ em rất hài lòng, cứ như đang nằm mơ vậy.” “Nhưng đó là sự thật, chúng ta đã thoát được cảnh khó khăn rồi! Chỉ cần chúng ta có thể khá hơn, em không cần quan tâm người ở phòng kế bên là ai. Còn nữa, em đừng có quên điều kiện hợp đồng mà chúng ta ký, đừng nói lung tung, để bọn họ nắm được điểm yếu.”

Chị Phùng vội vàng chui vào trong chăn: “Em biết rồi! Anh nghĩ em ngốc à, nhưng mà...” Chị Phùng có chút nghi hoặc: “Lúc này bọn họ làm đủ thứ chuyện như vậy mà chỉ thay những đồ đạc giống hệt đồ cũ, muốn giấu ai thế, là cô bé kia à?”

“Em quan tâm bọn họ giấu ai làm gì, ngủ đi!”

“Em không nói không xứng với cô bé kia. Em thấy lúc này cậu ta không hề chớp mắt mà thay rất nhiều thứ trong phòng khách, còn sắp xếp công việc cho chúng ta, chứng tỏ cậu ta là người rất giàu có. Nhưng em thấy cô bé kia...” Nghĩ đến chuyện cổ tính toán tiền điện phòng khách, gia vị trong nhà bếp với mình, chị Phùng liền cảm thấy rất kỳ lạ, rất vô lý. “Đừng nghĩ nữa, mau ngủ đi.”

Mười giờ ba mươi tối Hạ Diệu Diệu ôm cặp nhẹ nhàng trở về, rón ra rón rén đi xuyên qua phòng khách, lặng lẽ mở cửa phòng của mình, sau đó vui vẻ sà vào lòng người con trai đang ngồi dựa vào đầu giường xem máy tính, trên gương mặt không che giấu được nụ cười: “Tiểu mỹ nhân ngoan ngoan đợi em, anh đoán xem kết quả thế nào?” Hà An sắc mặt không đổi tắt kết nối với buổi dự thính kế hoạch ở nước ngoài đang diễn ra, tiện tay để máy tính sang một bên, ôm chặt lấy cô trước lồng ngực: “Rất thuận lợi.”

Hạ Diệu Diệu vui vẻ nhảy lên, hào hứng xoay hai vòng, ném cặp sách lên ghế, thoải mái xoay người đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, còn không quên mở cửa thò đầu ra bắt đầu khoe khoang: “Vô cùng thuận lợi, hoàn toàn không có vấn đề gì.” Nói xong thì rút đầu vào trong. Hà An cầm máy tính lên, đeo tai nghe vào: “Nói đi.” Hạ Diệu Diệu mặt vẫn còn đọng nước bước ra, cô xoa tóc ra, đứng sau tấm rèm cởi quần áo ra cầm chậu lên: “Anh tắm chưa?” “Rồi.” Hà An nghiêm túc nhìn vào máy tính không thèm ngẩng đầu.

“Ồ.” Hạ Diệu Diệu xoay người đi vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, quơ khăn lên, bắt đầu hát: “Là la la, la la la, đã từng ngã trên đường rất nhiều

lần, đã từng gãy cánh rất nhiều lần, đến giờ tôi không còn cảm thấy do dự, tôi muốn vượt qua những tham vọng bình thường này...”

Hà An bật cười.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Muộn Nhất Là Mười Hai Giờ Phải Trở Về

 Hà An chậm rãi suy tư gõ nhẹ bàn phím, suy nghĩ đến mỗi nhử lúc này Trâu tổng vừa ném ra. “Ha ha! Em tắm xong rồi! Có phải lại trở nên xinh đẹp rồi không.” Hạ Diệu Diệu đặc ý ngồi bên giường lau tóc liếc mắt đưa tình. Có phải giường cao thêm một chút rồi không, là cổ có ảo giác sao: “Được được được được được được được, được được được được được được, xem cái gì thế?” Hạ Diệu Diệu vén tóc sang một bên, chà chà.

Nước nhỏ lên cánh tay Hà An.

Hà An vẽ mặt nguy hiểm nhìn cô một cái.

Hạ Diệu Diệu trừng to mắt khó hiểu nhìn lại anh. Cuối cùng Hà An cũng di chuyển tầm mắt. Hạ Diệu Diệu rõ ràng đang nói với anh, nếu anh tính toán chuyện này với cô rõ ràng là đang chuyện bé xé ra to.

“Anh xem cái gì vậy? Xoay qua em coi nào.” “Không có gì.” Hà An đóng máy tính lại, để sang một bên, cầm quyển sách lên. Hạ Diệu Diệu bĩu môi, liếc mắt nhìn thấy trong màn hình là mấy người nước ngoài đang nói chuyện không ngừng: “Không phải đang xem phim sao, ích kỷ, phim tình cảm à? Ha ha, em đâu có nói anh.”

Hạ Diệu Diệu lau tóc, vẫn không giấu được sự vui vẻ: “Nghĩ đến là thấy vui, phụ huynh của học sinh học kỳ trước em dạy không chỉ tiếp tục thuê em ở học kỳ này mà còn giới thiệu em cho một học sinh cùng lớp với con trai cô ấy để cả hai đứa cùng học chung. Thời gian học không thay đổi,

lượng công việc cũng không đổi, nhưng có thể nhận gấp đôi tiền lương, anh nói xem có vui không, có vui không?”

Hà An nhìn cô một cái, sau đó ánh mắt lại nhìn vào quyển sách. Em lau, lau lau lau, lau cho khô nước: “Giúp em đi? Giờ này còn bận rộn cái gì nữa.” Cô vừa nói vừa lật bìa sách lên, kết quả không cẩn thận suýt chút làm sách văng lên mặt Hà An. Hạ Diệu Diệu vội vàng cười híp mắt nhận lỗi: “Em chỉ muốn xem thử, ai ngờ đâu anh không cầm chặt...” Quả nhiên không phải sách 18+, “Sáu Độ”: Sách gì thế? Sách gì thế: “Giúp em lau tóc đi nào.”

“Mau lên, giúp em lau tóc nào, giờ cả hai tay lên rất là mỏi.” “Người ta vì anh mới để tóc dài, anh hãy tận tâm để tóc em ướt như vậy sao, thật đáng thương mà.”

Hà An bất đắc dĩ đặt sách xuống, chậm chạp nhích qua, cầm lấy khăn bông trên tay cô.

Hạ Diệu Diệu ngồi xếp bằng, hưởng thụ sự chăm sóc của anh: “Hai cửa hàng kia cũng đang tuyển người, em hỏi có thể làm theo ca được không, giám đốc nói cũng được, mỗi tiếng sẽ bị giảm đi năm đồng, em tính tới tính lui thấy cũng khá ổn, có một cửa hàng bán sữa đầu này mở suốt hai mươi bốn giờ nói nếu em có thể trông cửa hàng đến ba giờ sáng, họ sẽ trả em gấp đôi tiền lương, gấp đôi thì mỗi tiếng là một trăm lẻ ba đồng, còn cho phép em ngủ khi không có khách, có phải rất vui không, em thấy rất vui.”

Hà An nghe xong thì dừng động tác trên tay lại, mặt lạnh lùng nhìn cô, giọng u ám mở miệng nói: “Muộn nhất là mười hai giờ phải trở về. Nếu quá giờ đó mà không nhìn thấy em thì em không cần về nữa.” Cái gì! Hạ Diệu Diệu nghe vậy ngạc nhiên quay lại nhìn anh, lập tức híp mắt nguy hiểm nói: “Anh nói cái gì? Nói lại lần nữa xem, em nghe không rõ.”

“Anh nói...”

“Anh nói đi!” Hạ Diệu Diệu vui vẻ và qua khiến anh ngã xuống, đè trên người anh khiến anh cảm thấy ngứa ngứa: “Có nói không, nói không, không cho em trở về, tức là anh muốn độc chiếm phòng này à...” Giây tiếp theo, Hạ Diệu Diệu bị anh đè ngược lại, cảm thấy ngứa mà la lên, đột nhiên nghĩ đến phòng bên cạnh có người ở, vội vàng che miệng lại: “Đừng ồn, đừng ồn, em nhận thua rồi, đừng làm ồn...” Năm phút sau, Hạ Diệu Diệu hì hục thở dốc: “Đừng...” “...Anh lại cản làm em đau rồi...đã nói rất nhiều lần là không được cản em...” Hà An chỉ muốn nuốt sống cô, nếu cô còn van xin kiểu đáng thương thế này thì sẽ bị cản mạnh hơn.

“Ừm...”

Mây bay nhẹ nhàng, lá rơi âm thầm, dưới những tán cây ngô đồng um tùm xanh tốt trên đại lộ ngô đồng của trường Đại học Thu Môn nổi tiếng, những chiếc lá xơ xác rơi, gió lạnh thổi qua, khiến không gian càng trở nên tiêu điều. Đang là lúc giao mùa, từng thấy nhiều lần nên quen thuộc, người đi trên đường bắt đầu liên tưởng đến khung cảnh lá rơi đầy đường vào mùa thu. Các bạn sinh viên ở độ tuổi này không biết thế nào là bị thương, cũng không hiểu thế nào là tiêu điều. Mỗi khung cảnh đối với bọn họ đều có nghĩa là sự khởi đầu mới, hành trình mới.

Đại hội khen thưởng sinh viên ưu tú của trường Đại học Thu Môn diễn ra theo đúng lịch, cuối cùng cũng đã mang đến một sự đả kích trầm trọng cho các bạn sinh viên từ trước giờ vốn không lo không nghĩ.

Những bạn học hành bình thường thì ngáp một cái mắt trường học phân biệt đối xử. Những bạn học tệ hơn thì cảm thấy phát thưởng cho một đám mọt sách thì có gì đáng phải làm ầm ĩ cho mọi người biết, đến cả học sinh tiểu học cũng không bằng. Các bé tiểu học bây giờ đều không cần dùng đến phần thưởng để khích lệ sự tích cực, hướng hồ gì bọn họ là những trụ cột tương lai của đất nước.

Trụ cột đấy!

Bất luận mọi người than phiền ra sao, một tháng sau, đại hội tuyên dương sinh viên ưu tú của trường Đại học Thu Môn vẫn được tổ chức theo thông lệ. Hội trường với sức chứa hơn mười nghìn người không còn một chỗ trống, các lãnh đạo cũng đã an tọa, phần phát biểu chẳng khác gì năm ngoái của hiệu trưởng đã ru ngủ không ít các bạn sinh viên thiếu ý thức.

Đối với những sinh viên năm ba từng ba lần tham gia đại hội mà nói, phát thưởng gì đó chẳng qua chỉ là giày vò người khác, ai mà thêm phần thưởng của bọn họ chứ, năm nào cũng bao nhiêu gương mặt đó nhìn không chán à.

Những sinh viên mới đều kích động nhiệt liệt vỗ tay, xem ra một tháng quân sự vất vả không hề làm giảm đi sự nhiệt tình của bọn họ đối với cuộc sống mới này.

Hạ Diệu Diệu vẫn như thông lệ, là sinh viên hoàn toàn xứng đáng được nhận học bổng hạng nhất của khoa Văn học Trung Quốc, cán bộ lớp ưu tú, thành viên ưu tú của Hội Sinh viên, đảng viên ưu tú, phó phòng ưu tú của phòng Tuyên truyền, “Cứ đến những lúc này mới phát hiện ra, vợ của cậu có thật nhiều chức vụ.” Vương Phong Long chẳng có chút tinh thần mà vỗ tay, khoa của mình có thể nào cũng đáng biểu dương.

Tiền Quân đã sắp ngủ gật, nhưng nghe đến khoa Văn học Trung Quốc, vội vàng giương mí mắt lên, “trợ uy cho lớp trưởng, nhưng nhìn thấy bóng dáng oai phong, thần sắc phấn khởi trên bục trao thưởng, cậu ta không khỏi chọc chọc người bên cạnh: “Có phải chị dâu hơi bị giỏi quá rồi không?” Năm nào cũng được học bổng, còn là sinh viên ưu tú, kết quả học tập thì luôn là hạng nhất, hành vi thô bạo, bụng dạ lại hẹp hòi, giọng nói lại to: “Với phong cách này của chị dâu, rõ ràng là ngang tầm với sư tử Hà Đông thời xưa, Lưu Hồ Lan thời quốc dân, Ngô Nghi thời hiện đại, người anh

em, uất ức cho cậu rồi.” Thật ra cậu ta định nói, mau chia tay đi, tương lai không chừng bị cô gái này chơi cho chết.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Bên Cạnh Có Quán Karaoke Cũng Không Tồi

 Không phải Hà An không tốt, là do Hà An quá chậm chạp, không theo kịp Hạ Diệu Diệu bị xã hội ăn mòn ngày càng đánh mất chính mình. Nghe nói trong hội học sinh có không ít người khiêu chiến với cô, vì được xuất sắc còn có thể ra ngoài ăn cơm cùng với hội trưởng. Kiểu nữ sinh như thế, Tiền Quân không thể nói người ta không có lòng cầu tiến, nhưng vì một chút ít lợi ích có cần phải tính toán mưu cầu nhiều đến vậy không.

Tiền Quân xuất thân phú quý không thể hiểu nổi Hạ Diệu Diệu tính toán chi li từng chút một dù chỉ là một số tiền nhỏ, khác hẳn với những cô gái hiền lành tốt bụng, không tranh giành, thậm chí khiến cho cậu ta cảm thấy thật không phóng khoáng.

Vương Phong Long nghi ngờ nói: “Uất ức cái gì? Tôi cảm thấy lớp trưởng Hạ Hạ rất tốt.” Thực tế, chăm chỉ, chịu được khổ, cưới về nhất định không sai lầm, dư sức xứng đáng với Hà An: “Ngô Nghi là ai?” Tiền Quân nghe thấy vậy hoàn hồn lại, bày ra vẻ mặt muốn chết: “Về sau đừng nói là anh em của tôi.”

Ai mà thêm: “Uống say cũng đừng để tôi phải đưa cậu về ký túc xá.”

“Người anh em vừa rồi là nhanh miệng nói linh tinh.” Sau đó quay người lại híp mắt nhìn về phía Hà An: “Người anh em, gần đây có phải cuộc sống vô cùng vui vẻ không.” “Cậu còn nói lão Nhị chịu uất ức, lão Nhị được vui vẻ rồi.” “Cậu biết cái gì? Hà An dời ánh mắt khỏi Hạ Diệu Diệu đang trên sân khấu, liếc mắt nhìn cậu ta một cái không nói gì.

Tiền Quân tự hiểu cười ha ha, lập tức đổi giọng: “Lớp trưởng Hạ của ta cũng bị lão Nhị cậu đánh bại. Không có cậu, tôi thấy đời này cô ấy cũng đừng mơ gả đi được.”

Vương Phong Long không đồng ý: “Nhiều người muốn cưới lớp trưởng Hạ lắm.” Ví dụ như cái cậu khoa Tài chính Quốc tế kia, nhưng không thể nói ra, nói xong sẽ xảy ra nhiều mâu thuẫn: “Bình thường ai xảy ra chuyện gì lớp trưởng Hạ đều rất nhiệt tình, cậu đừng có không ăn được nhò thì nói nhò xanh.”

Con lừa ngốc, điều kiện tiên quyết chính là không làm tổn hại đến lợi ích của cô ta.6Cậu thử làm lỡ chuyện của cô ta một chút xem, không nhận thân thích, sát phạt quả quyết! Được rồi, được rồi, đây đều là chuyện không cần thiết, hắn còn có một chuyện lớn cần Hà huynh đệ hỗ trợ.

Tiền Quân niềm nở bá cổ Hà An, cười nịnh nọt: “Người anh em mượn dùng một chút giao tình của chị dâu được không, cậu xem bốn người cùng phòng chúng ta cũng chưa mời bên phòng các cô ấy được một bữa cơm, như vậy cho thấy chúng ta vô cùng hẹp hòi có phải không? Thế này đi, anh em chúng ta đứng ra mời các cô ấy đi hát được không?”

Vương Phong Long châm chọc mở miệng nói: “Cậu còn có ý đồ khác.” “Cậu dám nói cậu không có một chút hứng thú nào3với Trương Tấn Xảo không!”

Vương Phong Long lập tức im miệng. Hà An lãnh đạm nói: “Thẩm Tuyết và Vương Niệm Tư không ở cùng với các cô ấy.”

Không ở cùng!?! Vì sao không ở! Sao lại có thể không ở cùng! Tiền Quân buông bỏ vai Hà An ra: Trời muốn diệt cậu ta mà! Thật vất vả kiếm được cái cơ tiếp cận Thẩm mỹ nhân: “Anh, anh, anh không thể bỏ mặc bọn em như vậy.”

Vương Phong Long hừ lạnh mang vẻ mặt khinh thường. Tiền Quân đột nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức đi đến gần: “Anh, anh trai tốt của em, bây giờ phải xem đẳng cấp của chị dâu, đều là ở chung một phòng, mời một chút cũng không khó khăn gì phải không? Anh, giúp em cầu xin chị dâu đi.5 Anh nhẫn tâm để anh em của mình khổ sở cả đời sao, chấm dứt quãng đời học đại học mà không có lấy một mảnh tình vắt vai hay sao, hạnh phúc của hai “Anh... Lão Nhị...”

Gần đây Hạ Diệu Diệu có chút mệt mỏi. Khoảng thời gian trước, cô nghĩ rằng phụ đạo hai học sinh vẫn còn trống khoảng một giờ để đi ăn cơm, liền muốn nhận thêm một bé nữa. Lấy thành tích của cô thì điều này cũng không khó, cô nhanh chóng liền tìm được nhà dạy. Về phần thời gian ăn cơm bị chiếm dụng, cô cũng không quá để ý. Nếu như trước khi dạy xong nhà thứ hai, nếu kịp thì trước giờ dạy ăn tạm một cái bánh bao, không kịp thì thôi vậy, coi như giảm béo.

Nhưng hơn một tháng qua, Hạ Diệu Diệu cảm thấy có chút không chịu nổi, tuy còn trẻ nhưng thường xuyên thức đến mười hai giờ khuya, buổi sáng không ăn tử tế, buổi tối cũng ăn uống linh tinh, nếu không phải có từng tờ chủ tịch Mao ở phía trước mê hoặc, cô nghĩ cô sớm đã khóc lóc kêu cha gọi mẹ rồi.

Tan học, Hạ Diệu Diệu nhìn thời gian đã gần đến, bình thường buổi chiều vừa tan học cô đều vội chạy đi để bắt xe buýt đi đến nhà học sinh phụ đạo, ngoại trừ dạy chúng bài tập còn phải trông chừng chúng một giờ. Bây giờ tan học đã được ba phút mà cô vẫn chưa ra khỏi cổng trường, Hạ Diệu Diệu vô cùng sốt ruột ngồi trong phòng hoạt động, gấp gáp hỏi: “Vì sao còn chưa đến? Làm cái gì vậy? Đến muộn vậy! Còn có khái niệm thời gian không?” “Hội trưởng Hạ, chị tìm em.” Một cậu trai trẻ có gương mặt thanh tú, lông mi dài nhưng cũng không mất đi vẻ xấu hổ của sinh viên năm nhất mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, người cao chừng một mét tám, khuôn

mặt ngây ngô đứng trước cửa phòng hoạt động nói. Cuối cùng cũng đã đến, Hạ Diệu Diệu vừa mới thăng lên chức hội trưởng vậy gọi hẳn mau đi vào, trải lên trên bàn bức tranh đã vẽ được một nửa: “Tôi thấy cậu vào hội ghi phần năng khiếu là vẽ tranh!” “Vâng, em từng học một chút.” Cậu bé trả lời có chút câu nệ, giọng nói ngọt ngào vô cùng dễ nghe.

Hạ Diệu Diệu không rảnh rồi ngưỡng mộ cậu ta có bao nhiêu điểm cộng: “Hôm nay một chị học năm hai không có ở đây, tìm cậu đến đây giúp đỡ một chút, nhân tiện làm quen với mọi người trong hội. Đến đây, ở đây có mười tấm áp phích, đều là bên trên vừa phát xuống, tốt nhất ngày mai có thể dán lên cột tuyên truyền. Tôi có chút việc, một lát nữa có mấy chị năm hai năm ba đến, cậu nói cho bọn họ làm nhanh một chút, nhất định đêm nay phải xong, không có vấn đề gì chứ?” “Không thành vấn đề.”

“Được rồi, ở đây chờ bọn họ một lát, hôm nay bọn họ bị quá giờ. Mọi người dùng xong phòng hoạt động thì quét dọn sạch sẽ rồi khóa cửa cẩn thận.” Hạ Diệu Diệu đưa chìa khóa cho cậu ta. Sinh viên năm nhất làm vệ sinh cũng rất bình thường, năm đó cô còn sắp xếp toàn bộ phòng hoạt động của hội học sinh: “Tôi còn có việc, đi trước đây.” Dọn dẹp xong đồ đạc lập tức rời đi.

“Em giúp chị cầm cặp sách.” Cậu bé trong sáng như ngọc đuổi theo phía sau.

“Không cần, cậu ở đây chờ bọn họ.” Cậu bé nghe thấy vậy đôi mắt trong sáng lộ ra vẻ sáng chói như mặt trăng: “Em nghe nói khi có hoạt động, phòng Tuyên truyền phải nửa giờ mới tập hợp được đủ người.”

Hạ Diệu Diệu lúng túng cười, quả thật là như vậy, nhưng bước chân lại càng nhanh, Cậu bé đuổi sát phía sau không tốn một chút sức lực, còn có sức nói chuyện: “Nghe nói chị chị Hạ là người ưu tú nhất khoa Văn học Trung Quốc của chúng ta đã mấy năm nay, năm thứ hai đã được được đến hội tin tức thời sự.”

“Trùng hợp thôi, ưu tú nhất thì chưa đến mức, chẳng qua là đọc nhiều sách hơn, may mắn hơn người khác một chút.” “Chị Hạ khiêm tốn rồi, hôm đó em nhìn thấy chị lĩnh thưởng, chị là người lên sân khấu nhiều nhất, hơn nữa giáo sư dạy thay của bọn em bây giờ đã từng dạy chị cũng thường xuyên nhắc đến tên chị khi lên lớp.”

“VẬY à, thầy nói quá rồi, tôi đi trước đây, buổi tối có vấn đề gì thì bảo hội phó gọi điện cho tôi.” Nói xong liền cầm túi xách vội vàng đuổi theo xe buýt sắp đóng cửa. Lên xe mới phát hiện, cậu bé vừa rồi thật kiên nhẫn, lại đưa cô đến trước cửa trường học. Cậu bé mà Hạ Diệu Diệu gọi nhìn thấy Hạ Diệu Diệu đi xa, sợ ngại ngừng vô hại trong mắt dần dần biến mất, cậu hứng thú nhìn xe buýt ngày càng đi xa: “Hạ Diệu Diệu...” Xem cô có thú vị như trong lời đồn không. Hạ Diệu Diệu nào có thời gian suy nghĩ nhiều đến một cậu bé, lên xe tranh thủ thời gian lấy sách, tận dụng thời gian ôn tập. Bây giờ thời gian của cô không dư dả, buổi tối cũng bận đến mười hai giờ, nếu như còn chiếm dụng quá nhiều thời gian nghỉ ngơi, sợ ảnh hưởng đến Hà An. “Ngồi ở đây đi.” Ngồi chưa được hai trạm xe, Hạ Diệu Diệu cầm sách nằm lấy tay vịn trên xe tiếp tục xem sách. Cô cũng không phải là người thông minh, học tập toàn bộ đều nhờ vào chăm chỉ. Cô cảm thấy dù có thông minh như Du Văn Bác cũng không được tự cao tự đại. “Thằng cháu trai này của tôi cả ngày bướng bỉnh, chỉ một lát không trông chừng thôi đã gây chuyện rồi, còn không phải sao, làm vỡ bình hoa yêu thích của ba nó, sợ quá nên cứ đòi ăn bánh bao của thành Đông, tôi phải vội vàng đi mua.”

“Thì đúng vậy mà, con cháu bây giờ đều là tiểu tử tông, tên này nhà tôi năm trước đã vào cấp một, còn bướng bỉnh ham chơi, cái này không hài lòng cái kia cũng không hài lòng, không vui là làm ầm lên.” Tuy hai bà lão oán trách, nhưng trong giọng nói đều không giấu nổi vẻ cưng chiều. Một bà cô bên cạnh lôi kéo áo của Hạ Diệu Diệu: “Cô bé, đứng đấy không thoải mái, đến chỗ dì ngồi đi.” Hạ Diệu Diệu cười: “Cảm ơn dì, không cần đâu, cháu gần đến nơi rồi.” Không phải cô thể hiện phẩm chất tốt đẹp, mà chính

là ba mẹ cô có hoàn cảnh đặc biệt nên khó tránh khỏi mặc kệ người trẻ tuổi trên xe mệt mỏi vất vả nhiều như thế nào, nhưng vẫn luôn muốn thấy cha mẹ đi ra ngoài thuận tiện. Cô luôn có thói quen đặt mình vào trong hoàn cảnh của người khác, cũng chẳng để ý người đang ngồi là một người có tuổi khỏe mạnh, nói nhiều.

Hạ Diệu Diệu vừa mới chuẩn bị lật sang trang khác thì điện thoại di động vang lên, cầm lên nhìn thoáng qua có chút nghi ngờ: “Alo?” Không có hiện tên người gọi. “Chị Hạ em là Trần Khải Tiêu.”

Là ai?

“Chị vừa mới nói chuyện với em xong mà đã quên rồi à.”

“Sao có thể, bạn Trần có chuyện gì vậy?”

“Chị gọi em là Khải Tiêu là được, em muốn hỏi chị một chút màu vẽ của hội chúng ta để ở đâu?”

Hạ Diệu Diệu vô trán một cái: “Tôi đúng là não cá vàng, quên không nói cho cậu, chờ mấy anh chị năm hại đến, cậu bảo cậu ta đi đến tổng hội lĩnh một bộ. Hội chúng ta dùng hết màu vẽ rồi. Ngại quá, chỉ lo đưa cho cậu chìa khóa mà quên mất chuyện này.” “Em cũng buồn chán nên tìm đồ thử, không phiền chị nữa, tạm biệt.”

“Bai bai.” Nhóm tân sinh viên này rất tốt, lễ phép, khiến người khác yêu thích, nhưng không biết vì sao Hạ Diệu Diệu lại có cảm giác không thể hòa nhập với bọn họ. Nói như thế nào đây, không phải là không yêu thích đứa trẻ ngây thơ vô tội đáng yêu, nhưng thế nào đều cảm thấy bên trong ngây thơ vô hại lại mang theo vài phần diễn kịch, dường như sống ở trong thế giới của mình, tự cho rằng bản thân mình là “thú vị” hoặc “đạo diễn” để hiểu được những người bên cạnh.

Nhất là kiểu những cô gái vẫn luôn cho rằng đó là đương nhiên. Còn có cả những nam sinh cũng như thế, Hạ Diệu Diệu chỉ muốn dùng sấm sét đánh chết ảo tưởng đó của bọn họ. Thân là đàn ông con trai nhưng suốt ngày chớp chớp mắt, muốn xoá mặt mình là thế nào!

Giả bộ đáng yêu không đáng xấu hổ, nhưng Hạ Diệu Diệu không chịu được người coi giả bộ đáng yêu như ăn cơm. Một người có chút nhan sắc nhìn đôi ba lần là quen, thỉnh thoảng chu môi một cái, tỏ vẻ vô tội nháy mắt mấy cái cũng rất đáng yêu. Còn loại người cảm thấy mình đáng yêu vô cùng, lúc nào cũng chớp mắt chu mỏ khiến Hạ Diệu Diệu không khỏi nghi ngờ IQ của bọn họ.

Hôm nay cô vẫn không thể tìm được tài năng xuất chúng trên người cậu bé kia, không thể phủ nhận cậu bé kia quả thật rất đẹp, non nớt đến mức có thể bóp ra nước, vóc dáng lại cao ráo, rất biết cách ăn mặc, là hình tượng em trai ngoan đáng yêu đang rất thịnh hành bây giờ. Rất nhiều đàn chị trong hội cảm thấy cậu ta đáng yêu không chịu được, không ít người bật đèn xanh với cậu ta.

Nhưng Hạ Diệu Diệu không thể nào yêu thích cậu ta. Không phải cô có ý kiến đối với cậu ta, mà cảm thấy vẻ sạch sẽ trong đôi mắt của cậu ta không hề thuần túy, có dấu vết ngụy trang rất rõ ràng. Cô yêu thích kiểu ngốc ngốc đáng yêu tự nhiên mà ấm áp như hoa nhài có IQ thấp.

Về phần đàn em khóa dưới họ Trần này, cô không chỉ một lần muốn nhắc nhở cậu ta, khi vô tội không nên nhìn vào mắt đối phương, không phải ai cũng không biết suy nghĩ.

Gió đêm vô cùng mát mẻ, lá cây rụng đầy mặt đất, trên đường lớn đã không còn người đi lại từ lâu, chỉ có lẻ tẻ mấy chiếc xe nhanh đến cũng nhanh đi. Đêm cuối thu, ánh đèn đường lóe lên ánh sáng cô độc. Cửa hàng hai tư giờ ở hai bên đường phố cũng đang trong trạng thái nửa đóng cửa.

Hạ Diệu Diệu kéo áo che kín người, ngồi ở phía sau, ôm chặt lấy tấm lưng ấm áp của Hà An sưởi ấm: “Phải mặc đồ mùa đông rồi, thời tiết quái quỷ này nói lạnh liền lạnh ngay.” “Tiểu khu dán giấy báo thời hạn nộp phí sưởi ấm mỗi tháng chưa? Đến lúc đó để em đi.” “Mùa đông khổ rồi, còn không tốt bằng mùa hè.” Ai đó mùa hè thì nhớ nhung cái lạnh của mùa đông.

Mười hai rưỡi đêm Hạ Diệu Diệu giẫm lên ánh sáng hành lang, lộc cộc chạy về phòng, đầu tựa vào giường, đắp chăn co lại ở bên trong không muốn ra, mở máy sưởi ấm. Thật thoải mái, cuối cùng cô có thể yên tĩnh nghỉ ngơi.

Hà An nhìn cô một cái, cởi áo khoác treo lên, thuận tiện ngồi ở mép giường cởi giày giúp cô. Lúc mới bắt đầu anh không quen làm những chuyện như thế này, cũng không biết từ lúc nào hành động này đã trở thành một thói quen: “Em dậy tắm rửa đi đã, tắm xong rồi ngủ tiếp.” Giọng nói trầm trầm của Hạ Diệu Diệu từ trong chăn truyền ra: “Không muốn, hôm qua em vừa tắm rồi.” Lạnh như vậy ai muốn ngày nào cũng phải tắm rửa chứ, Hạ Diệu Diệu không coi trọng như vậy, cũng không có thói quen đó.

Hà An kéo cô dậy. Hạ Diệu Diệu nắm chặt chăn hơn: “Không muốn, không muốn, em mệt, cả người không muốn cử động, em không muốn tắm, em buồn ngủ, đi ngủ đây!”

Hà An buông lỏng tay. Hạ Diệu Diệu cảm giác được, thở phào một hơi, cuối cùng tránh được một kiếp, thật thoải mái, có thể nằm nghỉ không cần phải hoạt động nữa. Đột nhiên Hạ Diệu Diệu cảm thấy người mình bay lên, rời khỏi chăn đệm ấm áp. Cô lập tức gào khóc thảm thiết, cô không muốn tắm rửa không muốn tắm rửa. Hạ Diệu Diệu đột nhiên nắm lấy cửa phòng vệ sinh không muốn đi vào. Hà An không cần tốn nhiều sức ném cô lên bồn cầu, khuôn mặt lạnh lùng, thuần thục cởi quần áo của cô, mở vòi nước ấm xối lên trên cổ cô. “A! A... lạnh... nóng... nóng... chậu, xả nước ra

chậu? Anh ngốc quá, thế này rất lãng phí nước.” Đun nước nóng không cần tiền sao!

Hà An xắn tay áo trắng có một hồi lâu, cuối cùng phủ thêm cho cô một cái chăn lông, quay người xả nước vào chậu, xả đủ nước, kéo qua một bên rồi ngồi xuống ghế, thấm ướt khăn lông sau đó choàng lên vai cô, sau đó kéo cánh tay của cô, từng chút từng chút giúp cô gái đang giả chết ở trên bồn cầu tắm rửa.

Nhìn động tác thuần thục của Hà An, có thể thấy đây không phải là lần đầu tiên anh làm như vậy. Đây cũng không phải lần đầu tiên Hạ Diệu Diệu hưởng thụ như vậy. Cô lười biếng tựa giữa chăn lông và bức tường sứ, cơ thể thể nghiêng nghiêng giả chết. Không phải có muốn như vậy, thật sự là cô rất mệt mỏi, mệt đến mức không muốn động đậy. Hà An còn rất nhiều tật xấu.

Hạ Diệu Diệu nâng cổ lên, để Hà An thuận tiện xoa, âm thanh mềm nhũn: “Nhà bên cạnh hình như không về ở?” Cô rất ít khi gặp chị Phùng, một lần tình cờ gặp cũng chưa kịp chào hỏi chị ấy đã nói bận rồi chạy đi, giống như cô là thú dữ răn độc vậy. Hà An đứng lên, để đầu cô tựa vào ngực mình, chà lưng cho cô.

Hạ Diệu Diệu như không có xương cốt dựa vào ngực anh, cô bắt đầu phàn nàn: “Anh nhìn anh một chút, không có chuyện sẽ không gây chuyện, đầu mùa đông tắm cái gì mà tắm chứ, anh không sợ làm em bị ốm sao.” Quần áo của Hà An giặt như thế nào? Cô dường như quên không quan tâm đến vấn đề này, lúc tắm rửa tại sao anh không nhân tiện giúp cô giặt luôn, không được, còn phải tiếp tục dạy bảo.

Hà An lấy khăn mặt đã thấm ướt nước nóng trên lưng cô xuống rồi nhanh chóng phủ lên cho cô, khuôn mặt lạnh, ngữ khí còn lạnh hơn nói: “Em làm việc trong nhà bếp đến bây giờ mà còn không tắm rửa?”

Hạ Diệu Diệu cọ cọ mặt lên áo sơ mi của hẳn: “Sao lại gọi là nhà bếp, đó là quầy phục vụ, bị anh nói thế nghe chẳng sang chảnh gì cả. Chẳng lẽ trên đó có mùi gì à, mùi gà rán hay là mùi sữa đậu nành? Anh thì lời rồi nhé, ngày ngày khi ngủ không cần chi tiền cũng được người thấy hai mùi này, hôm sau tỉnh dậy là no bụng rồi. A... nhẹ chút, còn véo em không cho anh tắm nữa.” Hà An yên tĩnh liếc nhìn cô một cái.

Hạ Diệu Diệu lập tức trừng lại: “Sao rồi, không nguyện ý, chẳng lẽ không phải anh khóc lóc van nài nhất định phải hầu hạ em, em vậy mới cho anh cơ hội sao.”

Hà An trước giờ vẫn không muốn tranh luận vấn đề này với cô, đỡ lấy đầu cô dựa vào trên tường, giúp cô tắm phía trước.

Không cần thận, Hạ Diệu Diệu bị nhột, liền nghiêng sang một bên cười khúc khích. Hà An cầm khăn lông sạch sẽ đắp lên mặt cô, tiếp tục bận rộn.

Kỳ thật Hạ Diệu Diệu tự nhận cái bộ dạng này của mình không có một chút my lực nào. Thời điểm hai người mới bắt đầu ở chung, cô thậm chí không muốn để anh nhìn thấy dáng vẻ không mặc quần áo của mình. Cũng không biết từ lúc nào cô liền có thói quen thả bom ngay trước mặt người ta cũng không để ý mình có mặc quần áo chỉnh tề không có xinh đẹp không, càng ngày càng không đẹp. Bây giờ vậy mà còn có thể bày ra tư thế khó coi mà không hề đỏ mặt để đối phương hầu hạ, cô vẫn cảm thấy mình vẫn có tâm tình để trêu chọc anh.

Hạ Diệu Diệu suy nghĩ, khi dòng nước ấm áp lần nữa chảy trên vai, cô đã mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi. Động tác của Hà An càng thêm nhẹ nhàng, giúp cô xả sạch bọt trên người, dùng một chiếc khăn lông sạch sẽ bọc lấy cô, ôm cô lên giường rồi bọc chăn kín lại. Hạ Diệu Diệu đã nghiêng đầu ngủ say. Hà An chỉnh đèn ngủ mờ hơn, tay chậm rãi vuốt trán cô, nhìn cô một lát, cúi đầu hôn lên tóc cô, quay người vào phòng tắm tắm rửa.

Ngày thứ hai, Hạ Diệu Diệu mơ màng ngái ngủ bị người bên cạnh lay tỉnh, mơ mơ màng màng phối hợp với anh làm một trận. Không có đạo đầu thoải mái, không có chiến trường khói lửa tràn ngập, động tác của Hà An rất ôn hòa, tư thế rất truyền thống, nếu như không phải không khống chế được sức lực, anh cũng không muốn đánh thức cô. Thực ra cách tốt nhất không đánh thức người là không làm, hiển nhiên Hà An không có dự định đó, nhìn đến bây giờ đã không dễ rồi. Hạ Diệu Diệu lại mơ mơ màng màng rụt vào trong ngực Hà An, sau mười phút chớp mắt thoải mái, cuối cùng cô cũng tỉnh lại. Hạ Diệu Diệu ngáp một cái, ngồi dậy, mái tóc rối bời chảy trên lưng. Cô xuống giường, đi vào trong phòng vệ sinh. Phịch... đầu cô đụng vào cánh cửa thủy tinh trong suốt, Hạ Diệu Diệu xoa xoa trán, đẩy cửa đi vào. Hà An nửa ngồi nửa nằm, nhìn thấy cô đang mơ mơ màng màng đi vào. Anh vẫn ngồi trên giường nhìn vào cửa phòng như có suy nghĩ gì đó. Hiện tại tình hình tệ hơn hẳn so với ngày xưa, trước kia cô còn có thể một ngày ba bữa ăn tại căng tin, bây giờ ngoại trừ bữa trưa ăn ngay trước mắt anh, những bữa còn lại toàn ăn qua loa lấy lệ. Đến thời gian anh với cô ở cùng nhau cũng rất ít. Hà An đặt một tay trên gối, nghe thấy tiếng nước truyền ra từ trong nhà vệ sinh, tâm tình không tốt như vẻ bề ngoài anh thể hiện.

Bên trong English Corner ở ven hồ Minh Nguyệt, Khổng Đồng Đồng khoa trương ôm lấy cô bạn thân của mình, đau lòng mở miệng: “Có phải Hà An ngược đãi cậu không, tiểu bảo bối của tớ, tại sao tớ có ảo giác cậu bị hút khô máu vậy.”

“Cậu mới bị hút máu, tránh ra, tránh ra, nặng chết tớ rồi, cũng là hai ngày nay ngủ không ngon.”

“Ngủ không ngon còn không phải chuyện lớn.” Khổng Đồng Đồng hạ giọng nói: “Cậu không thể mọi chuyện đều dựa vào cậu ta, trong phương diện này đàn ông luôn thấy không đủ, cậu phải...”

“Nghĩ gì thế! Đầy đầu toàn chuyện nam nữ.” “Thì đó, tớ chỉ nghĩ được thế thôi.” “Là vấn đề của tớ.” Hạ Diệu Diệu xoa xoa hốc mắt: “Thức đến mười hai giờ quả nhiên không được, còn đừng nói đến đôi khi đổi ca giúp người khác, lát nữa xin nghỉ một chỗ thôi.”

“Bây giờ cậu đi làm đến mười hai giờ khuya sao?”

“Đúng vậy, sang năm em tớ thi đại học. Cậu cũng biết rồi đấy, nghỉ đông năm nay tớ muốn đăng ký cho nó một lớp, em gái tớ đang học cấp ba, cũng phải học thêm, càng không nói đến tiêu xài ở đại học. Cũng không biết nó thi toàn quốc đến đâu rồi, trong lòng tớ hy vọng nó vào cùng một trường đại học với mình, nhưng chuyện này cũng không phải thứ tớ quyết được.” Không Đồng Đồng thở dài: “Hà An không nói cậu.” Hạ Diệu Diệu nghĩ đến điểm này cười nói: “Lúc mới bắt đầu còn suốt ngày mặt lạnh, nhưng bây giờ tốt hơn rồi.” Nghĩ đến Hà An vẻ mặt Hạ Diệu Diệu dịu dàng hơn vài phần.

“Ở cùng nhau quen chưa?”

“Mới đầu không quen, cảm thấy ở cùng nhau rất lúng túng, đôi khi nói chuyện cũng không được tự nhiên, bây giờ thì tốt rồi.” Đâu có thời gian mỗi ngày nghĩ đến chuyện này chuyện kia.

Không Đồng Đồng kéo kéo cánh tay Hạ Diệu Diệu, tựa trên vai cô: “Tớ rất nhớ cậu, không có cậu chán lắm.” Hạ Diệu Diệu ôm lấy bờ vai cô: “Dễ thôi, cậu đến ở với tớ đi.”

“Cút.”

Trên sân bóng, Hà An vẫn luôn có chút không tập trung, chạy một lát liền dứt khoát rời sân ngồi ở một bên nghỉ ngơi.

Chỉ lát sau, Lý Hưng Hoa toàn thân đầy mồ hôi cũng đến khu nghỉ ngơi: “Sao vậy, vận động một lát đã đi xuống, thận hư à.”

Hà An liếc nhìn một cái, anh nghe không hiểu trò đùa này.

Lý Hưng Hoa xoa xoa mồ hôi, cũng không trông cậy vào anh sẽ phối hợp: “Trình độ của lão Đại càng ngày càng tốt, tiếp tục như vậy nữa đều có thể đi vào đội tuyển của trường, ra sức như vậy còn muốn phát huy chút sức lực hơi tàn thoi thóp của năm ba à?”

“Bạn gái của cậu tập múa có một không?” Sao? Lý Hưng Hoa bỏ khăn mặt xuống cầm chai nước tu một ngụm: “Vẫn tốt.” Cậu ta nói ngắn gọn thận trọng: “Cậu quan tâm đến bạn gái tôi làm gì, đừng nghĩ muốn đào góc tường, nếu không đừng trách anh em trở mặt vô tình.”

Hà An nhìn người chạy tới chạy lui trên bãi tập, không trả lời.

Lý Hưng Hoà nhún nhún vai, cũng cảm giác thấy suy đoán của mình không thú vị: “Tại sao đột nhiên hỏi chuyện này, các cô ấy học khiêu vũ, vốn cũng không phải chuyện nhẹ nhàng gì, có đôi khi bị thương cũng là chuyện thường, muốn tham gia biểu diễn chỗ có sức ảnh hưởng, thì luôn không được về sớm tập luyện đến khuya, lại phải giữ dáng, Phi Phi thường nói, khổ căn bản không phải thứ người nên chịu, nếu có kiếp sau quyết không học vũ đạo.”

Hà An không nói chuyện, tính chất khác nhau, nói nhiều vô ích.

Lý Hưng Hoa nhìn anh một hồi, như biết gì thú vị cười nói: “Đau lòng lớp trưởng sao?”

“Lớp trưởng của chúng ta chính là Tam nương liễu mạng kia, người bình thường thức ngựa đuổi cũng không kịp.” Huống chi Hạ Diệu Diệu tư chất tốt, trong trường học không phải là không có học sinh nghèo khó, nhưng người vừa có thể có thu nhập cao vừa học tốt lại không nhiều. Không thể phủ nhận, chuyện tương lai của người ta, đã sớm đi trước một bước chọn con đường tốt nhất: “Đi thôi, đánh thêm một hiệp.”

Hà An cũng không xuống sân. Trước khi đi hỏi Lý Hưng Hoa: “Có phải các cậu đã hẹn tuần này đi trượt băng không?” Lý Hưng Hoa sửa sang đồ đạc: “Đúng vậy, cậu cũng đi đi.”

Vương Phong Long uống một ngụm nước: “Lạ đời, cậu cũng tham gia hoạt động tập thể, không ở cùng phu nhân nhà cậu cơ à.”

Sắc mặt Hà An bình tĩnh, giọng nói anh còn bình tĩnh hơn, không phải trưng cầu ý kiến mà là khẳng định: “Tuần này tôi mời các cậu đi trượt băng, sáng thứ Bảy hẹn ở cổng trường.”

“Thật tốt quá, đang lo không tìm được người thanh toán. Cậu sẽ không lừa chúng tôi chứ, thật sự mời chúng tôi đi trượt băng? Cậu nghĩ kỹ chưa, tăng thêm ba người bọn tôi, còn có mấy người bên chỗ bạn gái của Hưng Hoa, đến lúc đó móc ví mua vé vào cửa đừng kêu cha gọi mẹ.” “Vào cửa là được chứ gì.” Hà An nói xong liền xoay người rời đi.

Vương Phong Long quay sang Lý Hưng Hoa: “Cậu ta sao vậy? Hôm nay đầu óc không bình thường à, sao lại mời chúng ta ra ngoài chơi?” Hà An không chỉ không tham gia hoạt động tập thể, còn rất điên. “Ai biết, cậu ta chủ động mời, còn hỏi bạn gái của tôi học khiêu vũ có mệt không, mẹ nó! Không phải cậu ta thật sự coi trọng Phi Phi nhà tôi chứ, vì vậy mới mời chúng ta ra ngoài đi chơi.” “Được rồi, cậu coi Phi Phi nhà cậu như thế nào vậy, cậu nói như vậy không sợ lớp trưởng Hạ tiêu diệt hai người sao.”

Bỏ một chỗ làm cũng không đơn giản như vậy.

“Bạn học, cháu xem con trai bác vừa thích ứng với hình thức dạy thêm của cháu, nó cũng nói cháu giảng rất dễ hiểu, cháu thử suy nghĩ lại xem. Năm nay con trai bác học cấp ba, đổi giáo viên dạy kèm ảnh hưởng rất lớn với nó. Lại nói bây giờ tìm một giáo viên phù hợp với con trai bác cũng không dễ gì, cháu thông cảm cho nỗi khó xử của phụ huynh bác, kéo dài thêm nửa năm nữa, tiền lương không thành vấn đề.”

Hạ Diệu Diệu còn có thể nói gì nữa, nghỉ việc ở nhà làm sữa đậu nành sao? “Trong thời gian này, các bác tìm người thử đi, dù có nhất định phải đi, thì cháu cũng phải chờ các bác tìm được người thay.”

Tìm đi tìm đi, không tin nửa tháng mà không tìm được.

Khi Hạ Diệu Diệu kéo lê thân thể mệt mỏi ngã xuống giường, thật muốn khen mình hàng trăm nghìn lần. Nhìn xem cô làm việc tốt cỡ nào, tất cả mọi người đều không muốn cho cô nghỉ! Nếu như là một doanh nghiệp chính quy yêu cầu có như vậy, cô sẽ thích đến chết mất.

Đương nhiên để cho cô đi, cô cũng không nỡ đi. Hạ Diệu Diệu xoay người trên giường, vẫn là có thành tựu, cố gắng nhịn thêm nửa tháng là có thể xong xuôi không cần đến cửa hàng sữa đậu nành làm việc, tuy nhiên từ chín giờ bốn mươi tối đến mười hai giờ, tìm người nào thay đây.

Hạ Diệu Diệu vừa tìm được tư thế thoải mái, cảm giác Hà An đột nhiên ngồi vào, nhất thời khẩn trương mở miệng nói trước: “Hôm nay ông đây không tắm rửa! Anh cũng đừng chọc em đấy! Nếu không em sẽ không dễ yên cho anh!” Nói rồi cô chui vào trong chăn, định ngủ một giấc thật ngon lành.

Hạ Diệu Diệu nhúc nhích tiến vào trong chăn, chậm rãi cởi cúc áo.

Hà An không nhúc nhích, ở một bên nhìn.

Hạ Diệu Diệu chậm rãi cởi ra: “Anh còn nhớ chuyện em đã đề cập với anh không, cái cô tiểu thư muốn ra ngoài trải nghiệm cuộc sống kia ấy?”

“Cô ta yêu rồi đó, thật là hiếm thấy!” Có liên quan gì với anh. “Là một anh chàng phục vụ ở cửa hàng bánh ngọt bên trái khu nhà chúng ta. Quả thực không thể hiểu nổi cô gái này đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ cô ta cảm thấy đi ra ngoài làm việc còn chưa đủ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình sao, còn muốn thử một chút nam sinh bên ngoài có tư vị gì.”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy buồn chuyện liền có tinh thần, động tác cởi quần áo cũng nhanh hơn một chút, chỉ chốc lát liền ném áo khoác ra ngoài: “Anh chàng phục vụ kia một tháng làm được hai nghìn năm trăm tệ, hai nghìn năm trăm tệ đó! Còn không đủ mua một lọ sơn móng tay cho cô ta, không đủ mua son môi bóng loáng tở trên môi cô ta. Theo một chị gái cùng tổ của em nói, anh ta không biết cô ta là thiên kim tiểu thư. Anh chàng thật thà đó từ nơi khác vào trong thành phố làm việc, muốn học làm bánh ngọt nên ở đó học việc.”

Hà An mang quần áo của cô treo lên.

Hạ Diệu Diệu cảm thấy anh bị chứng cường ép, quần áo để ở đâu cũng là để thôi: “Dù có chi tiêu tiết kiệm một tháng được năm nghìn có đủ mua một đôi khuyên tai cho đại tiểu thư của chúng ta không?”

“Hôm nay lúc em gặp cô ta vậy mà cô ta không đi đôi giày cao gót mà cô ta vẫn yêu thích, cũng không xách túi hàng hiệu. Bộ móng tay không sơn không khảm đá quý thì không ra khỏi cửa của cô ta hôm nay lại trống trơn.” Hạ Diệu Diệu cũng không biết nói gì cho phải: “Chẳng lẽ cô ta sợ đối phương nhìn ra thân phận cao siêu khác người của mình sao? Có phải cô ta quá rảnh rồi không? Giúp em cởi quần đi, em không cởi được.”

“Bắt đầu một mối tình, nên như thế nào thì cứ thế ấy, về phần đột nhiên dường như biến thành người khác, chẳng lẽ cô ta có thể cả đời không dùng túi yêu quý của mình, không trang điểm, không đi những đôi giày cao gót. Hay là cô ta cảm thấy chàng trai kia không thích cô dùng những thứ đó. Nếu như như vậy, cô ta còn theo đuổi yêu thích người ta làm gì, không phải tăng thêm bị thương cho người ta sao?”

Thật thoải mái, cảm giác không không mặc quần áo thoải mái rúc ở trong chăn thật tốt, Hạ Diệu Diệu hí mắt hưởng thụ: “Em nhìn thấy chàng trai này không tệ, không biết đại tiểu thư của chúng ta cho ra mấy phần trái tim. Chuyện yêu đương đều phức tạp như vậy, nếu như nhất định phải che

giấu cái gì mới có thể ở cùng đối phương, đó không phải nói lên giữa bọn họ không có khả năng sao.” Hà An gấp quần áo đặt sang một bên, mặt không biểu cảm, chuyện của người khác không liên quan đến anh, nghe xong chẳng có cảm xúc gì. “Đừng trách em nghĩ nhiều đấy, em nghi ngờ cô ta muốn chơi trò tình cảm nặng sâu ngược tâm giữa đại tiểu thư và chàng trai nghèo? Muốn có trải nghiệm sâu sắc câu chuyện tình cảm huyền tưởng, với ánh sáng chói lóa của nó, ha ha, thật là rảnh mà.” Hạ Diệu Diệu trừng to mắt, cong cong ngón tay chỉ vào mặt bạn trai: “Này, anh nói xem nếu anh là một anh chàng nhà nghèo, sau khi biết được bạn gái mình rất giàu có, anh sẽ có cảm giác gì?”

“Chẳng có cảm giác gì cả.” Cũng phải, ai lại xui xẻo như vậy, gặp phải câu chuyện cầu huyết như vậy, Hạ Diệu Diệu đắp chăn, điều chỉnh tư thế, nhắm mắt lại: “Anh mau đi tắm đi.” Không bao lâu sau cô đã vô tâm ngủ quên mất.

“Hà An!”

Hà An mặc bộ quần áo đen, lạnh lùng xoay đầu lại.

“Cậu đến thật à!” Lý Hưng Hoa xách túi to dẫn theo Lý Phi Phi đi qua: “Tôi còn tưởng cậu nói chơi thôi! Chúng ta nhiều người như vậy, cậu phải trông chừng cho tốt đấy, đừng để đến lúc đó lại nói các anh em hỏi của, không quan tâm cậu! Ha ha!” Lý Hưng Hoa không biết rõ điều kiện gia đình của Hà An, nhưng không muốn để anh em khó xử. Nếu anh em có khó khăn, vậy thôi đi, anh ta và Tiền Quân cũng chẳng thiếu chút tiền đó.

“Chị dâu đâu? Không đến sau? Đừng có nói là giờ này chị dâu còn đang đi làm đấy? Muốn phá hoại đoàn kết gia đình sao?”

Lý Phi Phi tư thế yếu điệu chọc bạn trai một cái: “Nói cái gì thế? Người ta không thể bận việc à.” Lý Phi Phi học múa, có một vóc dáng trời phú, có khí chất hơn những nữ sinh bình thường rất nhiều: “Thật ngại quá,

ba người bạn trong ký túc xá cũng đã đến rồi.” Thật ra bọn họ đến thì càng tốt, nhưng lần trước có nói là sẽ chia đều tiền, đột nhiên có người mời, có thể nào cô cũng phải lịch sự khách sáo một chút.

Hà An sắc mặt không thay đổi: “Mọi người đã đến đông đủ rồi.”

Tiền Quân đột nhiên bước lên trước, kéo anh em sang một bên: “Cậu làm gì thế, cậu đếm xem chúng tôi bao nhiêu người! Ăn uống chơi đùa cái gì không cần tiền, dự định sẽ ở lại một ngày, cậu điên rồi.” Vừa nói vừa lấy vé đã chuẩn bị từ trước trong túi ra: “Cầm lấy, vé khuyến mại đấy, đến lúc đó thì cậu khao, khi trở về tôi với Hưng Hoa, Phong Long và cậu chia đều.” Hà An nhìn địa chỉ trên vé, không phải là chỗ mà anh đã nghĩ: “Chỗ các cậu định đi ban đầu.”

“Ừ.”

Hà An cất tấm vé khuyến mãi đó vào, nghĩ đến mà anh thấy nhàm chán, dùng những người này để chứng minh điều gì, chứng minh người trong xã hội và sinh viên trong trường không giống nhau, sẽ không tự động duy trì khoảng cách với anh, sẽ không nói chuyện một cách cẩn thận dè dặt, sẽ không nhìn sắc mặt anh mà hành động.

Thật là nhàm chán, không ngờ Hà An anh cũng có lúc nhàm chán thế này. Hạ Diệu Diệu có cách sống của cô, có sự lựa chọn riêng của cô, cô muốn làm gì chẳng cần người khác nói này nói nọ, cũng chẳng cần anh tự cho mình là đúng mà giơ tay ra giúp đỡ.

Hơn nữa, chút việc này cũng không chịu được thì sau này có thể làm được gì, anh nghĩ đến chuyện làm việc đến mười hai giờ, làm thêm vài công việc thì không thể chịu đựng được, năm đó anh đã vượt qua thế nào, lẽ nào đã quên rồi, chuyện vô cùng cực đoan.

Sau khi Hà An nghĩ thông thì làn khói mù trong đầu anh đã dịu đi không ít: “Đi thôi.” Đến chỗ mà bọn họ chọn lúc đầu.

Tiền Quân rất nể mặt anh em trước mặt người ngoài, đặc biệt là khi có rất nhiều cô gái thế này, tuyệt đối sẽ không mở miệng nói chia đều: “Xuất phát!”

Tám người ngồi hai xe, chín giờ sáng xuất phát đến chỗ đã chọn. “Lần đầu tiên gặp em Cứ cảm thấy vô cùng thân thuộc Sinh mệnh vô cùng quý giá

Anh nghĩ hoàn toàn không thành vấn đề

Vương Phong Long từ phía sau đá chân anh ta một cái: “Cậu chú ý hình tượng cho tôi, đừng có giống con ma háo sắc chưa từng nhìn thấy con gái, làm mất mặt cả phòng chúng ta.” Tiền Quân nghiêng người xoay đầu lại mỉm cười: “Cậu cẩn thận đấy, đừng để đến lúc trượt băng không cẩn thận rồi nhân cơ hội kéo các bạn gái xuống nước, tôi sẽ khinh thường cậu đấy! Là la la, lần đầu tiên gặp em tim anh đã đập rất nhanh, dần dần hành động của anh không còn nguyên tắc...” “Không thích bạn Thẩm của cậu nữa à.” “Bạn Thẩm, bạn học lạ mặt, cả hai đều muốn bắt lấy. Hà An, đừng trách anh em không chăm sóc cậu. Một lát cậu muốn đưa một bạn đi trượt băng, tôi sẽ không tố cáo cậu đâu!”

“Cút, cậu nghĩ Hà An giống cậu à!” Khu vui chơi họ chọn nằm ở vùng ngoại ô, có diện tích khá lớn. Đây vốn là khu vui chơi với các thiết bị hiện đại cỡ lớn dành cho du khách chơi xuân, còn có vài hạng mục đơn loại lớn, giá trị đầu tư hơn mấy trăm triệu.

Nhưng dù giá trị hơn trăm triệu thì cũng có lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ví dụ như hiện giờ, tám người vừa hào hứng bước xuống xe thì nhìn thấy cửa lớn đã bị đóng, một làn gió lạnh mùa đông thổi qua, chỗ có thể có tiếng quạ kêu quang quác, hoàn toàn nhờ vào sự lạnh lẽo của hiện tại.

Lạnh lẽo không phải là khung cảnh hiện tại, mà là tâm trạng vô cùng nhiệt tình của tám người bọn họ, thật ra khu vui chơi này vô cùng rực rỡ

huy hoàng, chỉ là cánh cửa lại lừa người, vì vấn đề an toàn, đang trong quá trình bảo trì, đợi thông báo mở cửa trở lại.

“Mẹ kiếp!” Tiền Quân muốn người bán vé cho anh ta đến bù một nghìn phần trăm thiệt hại.

Lý Hưng Hoa cầm túi lớn túi nhỏ cũng có chút thất vọng. Hào hứng đến nơi nhưng phải thất vọng trở về chính là cảm giác lúc này.

“Đáng chết!” Lúc này có thể nhìn thấy quỷ rồi: “Sớm không bảo trì, muộn không bảo trì lại đúng lúc này mà bảo trì, đã vậy còn không thông báo! Mất cả hứng.”

Tiền Quân vầy vầy tay: “Bây giờ phải làm sao, đi đâu đây?” Từ trong thành phố đến ngoại ô, không thể thể này mà quay về: “Có ai biết xung quanh đây còn chỗ nào chơi không.” Có thể nào cũng phải chơi cho đã rồi mới trở về.

“Tớ đây mang theo giày trượt patin, hay là đi leo núi!” “Đi hát karaoke!”

“Cút! Chỗ nào chẳng hát được!” “Ở gần đây có một khu thắng cảnh gì đó nhỉ? Tớ quên mất rồi.” Giọng nói dịu dàng của một cô gái vang lên, phút chốc bao trùm lên giọng nói ồn ồn của đám con trai. Nhưng cô ấy nói ra chỗ mà mình quên mất là hay lắm sao? Cô gái có chút ngại ngùng, cô ấy cũng không biết sao. Haiz, làm loạn kế hoạch của người khác đều đáng chết!

Hà An đứng im lặng này giờ đột nhiên nói: “Chỗ này cách nhà tôi không xa, đúng lúc nhà tôi có một sân trượt patin, nếu không bận tâm thì mọi người hãy đến nhà tôi chơi.” Vương Phong Long, Tiền Quân, Lý Hưng Hoa, vô cùng bất ngờ nhìn sang anh, nhà cậu có sân trượt patin? Đợi đã, đó không phải là trọng điểm, bọn họ có tám người, sân trượt patin cho tám

người!? Cậu đừng có lấy sân thượng ra làm chỗ trượt đấy, bị té bầm mặt rách quần áo thì rất khó coi.

Tiền Quân không ngừng lắc đầu: Anh em, không thể bốc phét như vậy được, nỗ không đúng sự thật thì không hay đâu, đặc biệt là ở trước mặt của con gái, muốn khoe khoang cũng không thể khoe khoang như vậy, huống hồ gì cậu đã là người có vợ rồi.

Hà An không hiểu bọn họ liếc mắt ra hiệu muốn nói gì, nỗ lực nghĩ cả buổi, sau cùng thì bường tỉnh, nghiêm túc nói: “Ba mẹ tôi không có nhà.”

Ai quan tâm chuyện ba mẹ cậu có nhà hay không!

Người anh em, tớ thấy bên cạnh có một cửa hàng karaoke cũng không tệ.

Vương Phong Long cảm thấy hôm nay Hà An rất kỳ lạ. Hà An ít nói, ai cũng biết, hôm nay đột nhiên đề nghị mọi người đến nhà mình chơi. Thường ngày Hà An thậm chí không cho người khác đụng vào đồ của mình, càng đừng nói đến việc tới nhà anh chơi còn khó hơn cả việc trời đổ cơn mưa máu.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Không Khí Dày Đặc

 Tiền Quân cho rằng mình đã tìm được nguyên nhân mà người anh em này giấu kín mọi chuyện, bị Hạ Diệu Diệu bám lấy không buông thật sự rất đáng sợ.

Vương Phong Long lại không cảm thấy vậy. Anh ta là người ở cùng phòng với Hà An từ trước đến giờ, trước khi chưa quen Hạ Diệu Diệu anh cũng có dáng vẻ này, không giống như đang muốn giấu giếm ai. Ngược lại bây giờ mời bọn họ đến nhà mới là điều kỳ lạ, lẽ nào tình cảm của anh và Hạ Diệu Diệu đã xuất hiện mâu thuẫn, muốn dùng gia thế của mình để cứu vãn, nhưng lại ngại không muốn tự nói ra? Hay là do điều kiện không tương xứng, muốn dùng điều kiện gia thế để đá cổ đi, hiện2giờ là đang tạo áp lực dư luận

Vương Phong Long suy nghĩ tỉ mỉ, trong đầu anh hiện đã nảy ra hơn một trăm khả năng.

Tiền Quân vô tâm không suy nghĩ nữa, hùng hồn nói: “Đi, hôm nay anh em tôi mời mọi người, mọi người có phúc rồi đây.”

Lý Phi Phi trợn mắt nhìn anh ta: “Đâu có phải cậu mời, đừng có giành công, một lát chắc chắn cậu sẽ té mà không trượt nổi.”

Cô ấy biết có hai cô gái đến là vì Tiền Quân. Tiền Quân có vẻ ngoài đẹp trai gia thế cũng tốt, đây là chuyện chẳng có gì bất ngờ. Còn về Hà An, cô ấy không gặp nhiều, nhưng nghe Hưng Hoa nói đây là người rất khác thường, hiện giờ xem ra Hưng Hoa không hề nói quá. Nhưng8suy nghĩ

giữa của con trai và con gái không giống nhau, cô ngược lại cảm thấy đối phương không tệ, từ lúc xuất hiện đến giờ anh chưa nói câu nào, ánh mắt cũng không liếc nhìn qua các bạn nữ, có thể thấy anh là người rất đúng đắn.

Một lát sẽ dẫn dò các chị em một tiếng, đừng ra tay lung tung, đối phương đã có bạn gái, nếu động vào đối phương, bọn họ sẽ rất mất mặt. Lý Hưng Hoa kéo cô gái của mình ra sau lưng: “Đúng vậy, tới bữa trưa cậu sẽ phải đổ máu đấy.”

“Ok! Không thành vấn đề!”

Hà An sắc mặt bình tĩnh, đứng giữa đám người bọn họ, nhưng lại không cảm nhận được sự náo nhiệt của bọn họ. Anh vẫy tay gọi xe, dù trong lòng đã nghĩ đến chuyện nhất định sẽ không có kết quả tốt, lại lờ mờ cảm thấy dường như có thể chờ đợi.

Nhưng lập tức cảm thấy anh đã nghĩ quá nhiều, bao nhiêu năm qua, có lần nào xảy ra chuyện gì đâu, đến cả một con chó cũng không dễ dàng sửa lớn tiếng trước mặt anh. Anh chỉ có thể hy vọng sẽ xuất hiện kỳ tích.

Sắc mặt Hà An dần dần hồi phục trở lại vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, không còn chút lẩn tránh gì với quyết định lúc này.

“Lão Nhị Hà, bãi trượt patin nhà anh rộng không? Khoảng sáu mét không, sao ba mẹ em không sáng suốt như ba mẹ anh mà mở cho em một bãi trượt patin.”

Lý Hưng Hoa khịt mũi khinh bỉ: “Cậu à! Bác trai bác gái mà xây cho cậu, cậu sẽ quay lại bảo các anh em dỡ nhà đi mất!” “Không hiểu à, nó được xây ra để cho các anh em chơi, không chơi thì làm sao trải nghiệm được giá trị của nó.”

“Thật sang chảnh, mau bảo bác trai bác gái xây hồ bơi cho cậu đi, sau đó các anh em sẽ được thơm lây.”

“Nói hay lắm, đến lúc đó cho lão Nhị máy bay, đập nước bay qua.”
“Còn đập nước” bay qua, tiếng Trung của cậu là ai dạy đấy, vị giáo sư nào nói máy bay có thể đập nước bay qua vậy.”

Vương Phong Long nhìn ra ngoài cửa sổ không nói gì. Điều kiện của nhà Tiền Quân không tệ, nhà Lý Hưng Hoa cũng vậy, hiện giờ xem ra đến cả Hà An, người mà cậu ta nghĩ cũng giống mình, thật ra cũng là chân nhân bất lộ tướng. Tổng kết lại tình hình của các anh em trong ký túc xá, e rằng chỉ có cậu ta là điều kiện tệ nhất.

Thật là bị ai mà.

“Tóm lại không quan tâm đi thế nào, chỉ cần nhà tôi có thì cho các cậu đến bơi cho nghiện luôn!” Tiền Quân vô cùng sảng khoái nói. Vương Phong Long cảm thấy sự không thoải mái trong lòng hoàn toàn không cần thiết. Tuy Tiền Quân rất thích tỏ vẻ khoe khoang trước mặt anh em bọn họ, nhưng chẳng hề có tính khí thiếu gia, bằng không anh ta cũng không bị Hà An giận đến mức không trở về ký túc xá: “Đến lúc đó thì đừng có khóc.”

“Đàn ông khóc đi khóc đi cũng không phải là tội tình gì, con người dù có mạnh mẽ đến đâu cũng có lúc mệt mỏi, nên chỉ còn lại trái tim tan vỡ dang sau nụ cười...”

Từ một người hát biến thành cả dàn đồng ca, ba người ngồi sau cũng say sưa hát theo, sau đó đôi giày cũng biến thành micro hát ca khúc nhạc vui vẻ.

Xe chạy vững vàng. Ba người mỗi người một câu nối tiếp nhau, nói những chuyện trên trời dưới đất, kể những câu chuyện cười về con trai và con gái, những câu chuyện cười rớt quai hàm đều được lôi ra. Dường như vì bọn họ là anh em nên cười cũng nhiều hơn: “Bác tài, bác tài, bác cũng kể một chuyện đi!”

Xe càng chạy càng xa, dần dần rời khỏi khu ngoại ô tĩnh mịch, cũng rời khỏi con đường chính. Người ngồi phía sau vẫn đang âm ỉ.

Tài xế lại bình tĩnh yên lặng, từ lúc xác nhận địa chỉ của người ngồi ở ghế lái phụ, sắc mặt ông bỗng trở nên khác lạ. Sau cùng ông cắn răng căng da đầu tiếp tục lái, nhưng qua sắc mặt nghiêm nghị và tốc độ lái xe của ông có thể thấy ông đang rất căng thẳng. “Bác tài sao không nói nữa, tiếp tục kể đi nào, nói đến đâu rồi, quý đập tường.” Tài xế lạnh lùng nắm chặt vô lăng, không lên tiếng, dường như trong phút chốc từ một tài xế thuê xe để lái, biến thành một tài xế già uy nghiêm đang chạy chiếc Bentley. “Bác tài! Bác tài kể đi nào...”

Vương Phong Long chặn Tiền Quân đang say sưa lại: “Để bác tài yên tĩnh lái xe nào, phải biết giữ an toàn, hiểu không.” “Hiểu, hiểu, an toàn là trên hết. Cậu nhìn xem trên đường có chiếc xe nào khác không, còn phải giữ an toàn, đến cả bóng của một chiếc xe cũng không thấy, phải cẩn thận gì chứ.” Tiền Quân vừa nói, Vương Phong Long cũng phát hiện ra, không biết từ lúc nào hai bên đường ngày càng dày đặc cây cối, xe ở phía đối diện ngày càng ít, đến giờ đã mười lăm phút mà chưa thấy chiếc xe nào chạy ngược lại.

Rõ ràng là không bình thường mà! Sao không thấy chiếc xe nào thế này. “Tìm một lý do để bản thân không đau lòng, thật sự muốn dừng lại ở giây phút này, hưởng thụ cảm giác cô đơn... cậu đừng tôi làm gì, tôi đang mở concert mà...” “Mở concert gì chứ.” Vương Phong Long gằn giọng xuống nói: “Cậu không cảm thấy con đường chúng ta đi có vấn đề sao?” Hay là cậu kiến thức nông cạn, hiểu biết không nhiều, cái gọi là khu biệt thự, chính là chỗ hẻo lánh ít người, đã ba mươi phút vẫn không thấy chiếc xe nào?

Tiền Quân nhìn một hồi, cũng cảm thấy không gian xung quanh không đúng, không phải xe ít, mà là vị trí không đúng cho lắm, đưa mắt nhìn qua

không hề thấy thiết bị hiện đại nào cả: “Hà An, chúng ta đi đúng đường không đấy?”

Giọng nói lạnh lùng của Hà An truyền đến: “Đúng.”

Đột nhiên phía trước ồ ào tiếng của một bầy chim. Hơn một trăm con chim bay lên, nhanh chóng che mất tầm nhìn phía trước, sau đó nhanh chóng hồi phục lại ánh sáng ban đầu.

Vương Phong Long lập tức cảm thấy kỳ lạ.

Lúc này chiếc xe đột nhiên rẽ vào một con đường thật lớn, con đường nhỏ tĩnh mịch lập tức bị thay thế bởi một con đường lớn với hai hàng cây cao lớn hai bên đường, dường như trong phút chốc bọn họ được bước qua một thế giới khác, bước vào khu rừng già với niên đại năm sáu mươi năm, một bên còn có vách núi dựng đứng. Nếu con đường này không được hiện đại hóa, Vương Phong Long sẽ phá cửa mà bỏ chạy, chính vì vậy, Vương Phong Long không kìm được mà cất cao giọng: “Nhà cậu ở đâu? Sao lại đi đường này.” Khu biệt thự dù có xa xôi cũng không nên ở chỗ hẻo lánh như thế này nhỉ.

Tiền Quân cũng cảm thấy có gì đó không đúng, cơ bản không phải là vì chuyện môi trường xung quanh tươi đẹp, mà là vì con đường này vô cùng rộng rãi, đủ cho sáu chiếc xe chạy cùng một lúc, theo lý mà nói đây chính là thói quen của những người giàu có, nhưng... trong thành phố có một khu biệt thự hẻo lánh với vị trí và môi trường tốt thế này sao?

Mỗi cái cây to ở đây, đường kính có lẽ cũng cả một mét, một mét sao? Cái cây duy nhất có đường kính một mét trong khu biệt thự của bọn họ đã bị rào lại xem là vật may mắn giúp cho gia chủ, nhưng ở đây, cả con đường đâu đâu cũng thấy.

Đây dường như đã thoát khỏi phạm vi của một khu biệt thự thông thường?

Lý Hưng Hoa cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhanh chóng phát hiện xe đang leo núi, từng con đường vòng tròn thật lớn, cây mọc thành rừng, che kín cả bầu trời, đối diện không có một chiếc xe nào, nhưng nhanh chóng xuất hiện một cửa an ninh. Sau khi Hà An đưa một chiếc thẻ ra, xe lại tiếp tục chạy, giống như bước vào một căn cứ bí mật gì đó.

Hành động này của Hà An càng trở nên vô cùng kỳ lạ trên con đường rợp bóng cây che kín cả bầu trời này.... Tít! Cho phép đi qua!... Khốn khiếp! Chỗ quý quái gì thế! Nếu những bạn nam rất quen thuộc với Hà An ngày càng cảm thấy không thoải mái với khung cảnh này, thì những bạn nữ ngồi phía sau càng căng thẳng: “Phi Phi, ở đây là ở đâu, sao càng đi càng âm u thế.”

Hai hàng cây cao lớn không gọi được tên hai bên đường, cơ bản không nhìn thấy mặt trời phía trên, nhưng hiện giờ là mười giờ ba mươi phút sáng, sau khi tất cả những nguồn tài nguyên có thể khai thác đều bị con người tận dụng, trong thành phố vẫn còn một chỗ như thế này! Một khu rừng già với núi cao!

Những con đường lớn lượn vòng hướng lên núi, những cây cối không bình thường, thỉnh thoảng có vài động vật nhỏ chạy ra, ngoài xe taxi của bọn họ thì không còn chiếc xe nào khác, nhưng lại có một hàng rào trên đường, khiến cho các cô gái trên xe ngồi sát lại vào nhau, giấu đi sự sợ hãi trong lòng.

“Phi Phi, Phi Phi...”

Các cô cũng quên mất từ lúc nào bác tài xế dẻo miệng cũng trở nên im lặng, chỉ chạy theo chiếc xe phía trước, đài phát thanh trên xe cũng không còn đổi kênh, giọng giới thiệu các nhãn hiệu lâu đời vang lên trong xe, miễn cưỡng mang đến cho các cô gái một chút dũng khí. Nếu hiện tại là ban đêm, có lẽ các cô đã sợ đến mức nhảy xuống xe bỏ chạy.

Thật ra bây giờ, bạn cùng phòng Lý Phi Phi cũng đang hoảng sợ, không kịp được mà gằn giọng xuống hỏi: “Phi Phi, cậu chắc chắn người ngồi trước mặt là bạn trai cậu chứ.” “Đúng, đúng vậy.” Trong lòng cô ta cũng hoảng sợ, con đường này quá âm u. “Không phải bọn họ đang muốn...” “Không đâu, không đâu.” Lý Phi Phi căng thẳng hơn bất kỳ ai: “Đừng nói lung tung, Hưng Hoa không có gan đó đâu, tớ, tớ sẽ gọi điện thoại cho anh ấy...” Nói xong thì vội vàng lấy điện thoại ra.

Không đợi Lý Phi Phi gọi đi, giọng nói lạnh lùng của tài xế đột nhiên vang lên trong xe: “Các cô cũng không biết đây là đâu à?”

Điện thoại trên tay Lý Phi Phi suýt chút rơi xuống đất: “Chú này, chú hù chết người đấy.”

Tài xế không nói gì thêm, giọng nói mang ba phần cung kính sáu phần sùng bái, vô cùng ngưỡng mộ nói mà nói: “Ở đây là Trang trại Hà Quang.” Là ông chủ của ông chủ của ông chủ công ty bọn họ đang làm, một nửa kênh kinh tế ở thành phố đều nằm trong tay của chủ nhân nơi này, một nửa còn lại người ta chẳng thèm đếm xỉa.

“Từ khúc cua quẹo lớn lúc nãy trở vào, chính là lãnh thổ của toàn bộ Trang trại Hà Quang, dĩ nhiên sẽ không có chiếc xe nào khác ra vào, vì đây là đất tư nhân. Cả ngọn núi này, từ chân núi đến đỉnh núi đều thuộc về một người, thuộc về một tập đoàn đế quốc, chỗ này chưa từng cho người ngoài bước vào. Đây là lần đầu tiên tôi có thể chạy vào sâu thế này.” Giọng của tài xế không giấu được sự tự hào. “Chú nói cái gì! Lãnh thổ tư nhân! Vô cùng vô cùng...” “Mấy cô gái không biết nên hình dung những thứ đã gặp trên đường như thế nào, chỉ cảm thấy đó không phải là sự thật! “Đã từng nghe qua gia tộc Hòa Mộc chưa?” Đúng là còn quá trẻ: “Tập đoàn Hòa Mộc chắc các cô biết chứ.” Nhắc đến Hòa Mộc, các cô gái dù không chú ý đến tài sản doanh nghiệp cũng có vài phần kính nể, không ngừng gật đầu.

“Thật ra bắt đầu từ con đường lúc này, tất cả đều là tài sản của Hòa Mộc, nhưng đến khúc cua quẹo kia mới bắt đầu vào khu vực cấm có cửa an ninh, theo lý mà nói thì xe bên ngoài không thể chạy vào.” Không ngờ cả đời này ông ta cũng có cơ hội bước vào nơi ở của lãnh đạo tập đoàn Hòa Mộc, không hề thua kém khu biệt thự tư nhân ở bọn tội phạm ở Tam Giác Vàng, gần kề với du thuyền tư nhân của người giàu có trên biển.

Các cô gái lập tức trầm ngâm, tập đoàn Hòa Mộc, đó là người được ca tụng như một thần thoại trên diễn đàn ở các lĩnh vực, thậm chí còn không được phép lấy làm chủ đề tán dóc trong lúc rảnh rỗi. Lý Phi Phi và các bạn nữ khác có chút sững sờ: “Chú ơi, chú đang lừa bọn cháu phải không...” Tài xế qua nhìn bọn họ gương xe, không nói gì thêm. Các cô gái càng thêm căng thẳng, nghe nói người sáng lập Hòa Mộc... Tin đồn nói gì không quan trọng, chỉ cần biết những gì nói về ông ta đều là truyền thuyết, chỉ cần bọn họ xem trên báo, những lúc rảnh rỗi trong thời gian biểu diễn thường nghe người không hiểu chuyện tâng bốc lên, không ngờ hôm nay lại... Vương Phong Long, Tiền Quân, Lý Hưng Hoa càng đi càng lo sợ, mười phút sau, ba người bọn họ và cả tài xế đều như nhau, hơi thở đều đặn, bình tĩnh ngồi đó.

Nếu lúc này chỉ có các chướng ngại vật cản đường xuất hiện, thì hiện tại đã xuất hiện các thiết bị an ninh, hai bên đường có các ống kính không ngừng xoay tròn, một nòng súng từ dưới đất trời lên rồi lại chậm rãi thụt xuống sau khi Hà An đưa một thẻ mới đến cửa sổ xe. Vương Phong Long định ôm đầu hét lên.

Lý Hưng Hoa sắp thở không ra hơi. Tiền Quân sắc mặt ngày càng nghi ngờ. Phòng thủ ngày càng chặt chẽ, khiến ba người họ càng im lặng. Xe lại chạy thêm năm phút, cuối cùng cũng có người xuất hiện, nhưng sự xuất hiện của mấy người đó không phải để cứu bọn họ mà trở thành một cọng cỏ sau cùng làm con lạc đà suy sụp.

Mỗi người đều mũ áo hạng nặng, vô cùng trang nghiêm, đứng im lặng bên đường không cử động, cứ mười mét là một người, liên tục không ngừng, vô tình khiến mọi người trở nên im lặng, cũng chẳng dám hỏi Hà An, bọn họ đã đến chỗ gì thế này. Sắc mặt tài xế cũng ngày càng u ám, rừng cây dày đặc cũng dần ít đi, cảnh sắc cũng ngày càng thoáng đãng, mặc dù như vậy, trên con đường lớn với rừng cây rậm rạp, giống như đang bước vào con đường âm hồn, khiến cảnh sắc xung quanh ngày càng trang nghiêm, khiến bọn họ cảm thấy áp lực, áp lực này ngày càng trầm trọng khi không khí trong xe ngày càng khác thường.

Đến khi cánh cửa đá đứng sừng sững chót vót trước mặt, hai bức tượng sư tử cao ba mươi mét hùng hổ nhẩy ra, hung thần độc ác đứng hai bên cửa lớn, hiên ngang nhìn xuống cả chân núi, không khí ngày càng nặng nề không hề có bất cứ dấu hiệu tan biến, mà đang dần đặc lại thành cháo, dày đặc đến mức khiến người khác không thoát ra được.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Anh Đang Ở Đâu

 Lý Hưng Hoa chui ra khỏi xe cũng đứng sau lưng Vương Phong Long, tránh bóng dáng của Hà An, cầm túi đồ nặng không nói gì.

Mấy cô gái phía sau cũng xuống xe, đều trầm mặc không nói, ngay cả cô gái ban đầu tinh nghịch vui vẻ nhất giờ cũng không dám có hành động gì quá đà. Hà An không muốn nói gì thêm, nói nhiều cũng vô ích, tiến lại gần cổng quẹt thẻ. Cánh cổng đá nặng nề chầm chậm mở ra. Lý Hưng Hoa ghé lại sát tại Vương Phong Long nói nhỏ: “Tôi có dự cảm chẳng lành...” Dự con mẹ nó cảm gì tốt được!

Cánh cổng chầm chậm mở ra, con đường núi rộng rãi hơn, rậm rạp nguyên thủy hơn xuất hiện trước mặt mọi người, dẫn thẳng vào trong, không thấy điểm tận cùng, cũng không giống tưởng tượng có một đội người mặc áo đen cúi người hô chào đại ca, cũng không có vô số những ống súng đen sì chĩa tới bắt họ giơ tay lên.

Nhưng trên con đường này có hai người đang quét đường dừng lại việc đang làm, cung kính cúi người về phía họ, không ngẩng đầu lên nữa. Họ cảm nhận được một sự kích thích ập tới! Một loại uy nghiêm và áp lực vô hình tới từ một đại gia tộc.

Phải có thành tựu như thế nào thì vô thanh mới hơn hữu thanh như vậy.

Khi cánh cổng được mở ra hoàn toàn, một đội xe chậm rãi tiến lại từ sâu trong khu rừng phía xa, rõ ràng là không nhanh nhưng lại cảm giác chỉ

một thoáng đã dừng bên cạnh họ. Có tất cả ba chiếc, không có mẫu xe, một chiếc cửa xe mở ra cung kính mời Hà thiếu gia lên xe.

Mọi người nhìn mà thần thờ không nói được gì.

Hà An quay lại nhàn nhạt nói: “Khách của tôi giao cho anh, hãy để họ vui chơi thật thoải mái.”

“Vâng thưa thiếu gia, chúng tôi nhất định sẽ khiến họ hài lòng.”

Giọng Hà An lạnh lạnh: “Tôi đi lấy đồ, họ sẽ đưa mọi người qua đó trước.”

“Không vội, không vội.” Bảy người vô thức gật đầu, dường như không phải đang trả lời một người quen mà là đang phục tùng để đối phương hài lòng.

Hà An nhìn họ, đáy mắt phủ đầy sự lạnh nhạt, lên xe rồi rời đi. “Mời các vị lên xe.” Sau6khi Hà thiếu gia rời đi, Nghiêm đại quản gia lập tức thả lỏng hơn nhiều, cũng có tâm trạng nhìn mấy người bạn mà thiếu gia đưa về. Thiếu gia quả nhiên thay đổi rồi, lại đưa bạn học về nhà, đúng là dấu hiệu tốt, Hà thiếu gia bình thường quá tách biệt với mọi người.

Nghiêm đại quản gia cười rất vui, sau khi lên xe cùng với mấy người bạn trẻ này, càng không che giấu được sự vui vẻ, không nhịn được hỏi: “Mấy vị là bạn học của thiếu gia nhà chúng tôi sao?” Vương Phong Long nghe thể nhìn sang Tiền Quân. Tiền Quân, Lý Hưng Hoa nhìn Vương Phong Long. Vương Phong Long chửi thầm trong bụng, nuốt nước bọt căng thẳng ngồi thẳng lưng lên đáp: “Vâng, chúng tôi là3bạn cùng phòng của Hà... Hà thiếu gia.” Bạn cùng phòng, đại quản gia cười càng vui hơn, ánh mắt càng ngày càng thoải mái: “Thiếu gia nhà tôi hai năm nay làm phiền các vị chăm sóc rồi.” “Không phiền, không phiền, Hà thiếu gia rất tốt, rất tốt.” Căng thẳng mài mài quần. “Vậy sao, Hà thiếu gia ôn hòa lắm.”

“Vâng, vâng.”

Ánh mắt Nghiêm đại quản gia thêm dịu dàng, nói: “Thế thì tốt, mấy vị tới chơi trượt băng đúng không?” “Không, không, không, đúng, đúng đúng.” Vương Phong Long cảm thấy vô cùng xấu hổ vì mình tới đây chơi trượt băng, cảm giác như tới đây là phải bàn chuyện hợp tác quốc tế, nói chuyện đầu mỏ rồi kim cương tiền tỷ ấy mới đúng.

Lý Hưng Hoa thiếu tự nhiên ôm đờ cười trừ, cứ cảm thấy thật không thoải mái.

Nghiêm đại quản gia nhận ra mấy đứa trẻ này không tự nhiên, cười hiền Hòa: “Đừng quá bận tâm, tôi chỉ là đại quản gia ở ngoại viện, mọi người không cần khách sáo với tôi như vậy.” Đại quản gia của Tập đoàn Hòa Mộc, ai dám không khách sáo, nghe nói Tập đoàn Hòa Mộc chỉ có hơn mười đại quản gia, ba vị tổng quản. Ai cũng có chuỗi sản nghiệp riêng của mình, chẳng ai là vô hại như bề ngoài cả, ít nhất thì xử nhà Tiền Quân không cần suy nghĩ. “Đâu có, đâu có.” Xe đi càng ngày càng xa, lá trên đường càng ngày càng nhiều, dần dần xe đã rời khỏi đường cao tốc, tiến vào con đường mòn trong rừng.

Trong xe, ngoài giọng của Nghiêm đại quản gia đang xoa dịu mọi người thì có thể nghe thấy cả tiếng lá rơi. Núi Hà Quang là khu du lịch sinh thái hàng đầu, hệ sinh thái nguyên thủy được bảo vệ rất hoàn hảo. Cây cối bao quanh, núi cao vươn tới tận tầng mây, xe đi trên đường mòn có cảm giác như tiến vào khu rừng nguyên sinh, nhưng vì có người bảo vệ nên không có rắn rết sâu độc hoành hành.

Xe đi một lát sau thì mọi người nghe thấy suối chảy róc rách. “Đến rồi, mời mấy vị xuống xe.” Nghiêm đại quản gia cung kính nói: “Không biết mấy vị có hài lòng không, nếu không thì chúng ta có thể tới chỗ khác.”

Vương Phong Long vội đại diện cho đám nhát gan nói: “Hài lòng, hài lòng, không làm phiền Nghiêm tiên sinh nữa, ở đây rất tốt, cực kỳ tốt.” Đây quả thực là khu trượt băng quy mô lớn, phía cuối tầm mắt là một ngọn thác nhỏ chảy từ trên núi xuống, không biết chảy về đâu. Nơi họ đang đứng là mặt hồ đóng băng, diện tích cực rộng, mặt băng bóng loáng có thể soi gương được. Cây cối xung quanh đã rụng lá, cách đó không xa có một góc mái hiên lộ ra sau cành cây, cảm giác thật thanh tĩnh.

Nghiêm đại quản gia thở phào, hài lòng nói: “Đúng rồi, mấy vị không cần lo lắng, lớp băng ở đây dày hai mét, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.” Nói rồi ấn vào nút phía mở giấu sau lùm cây, vòng ngoài xung quanh hồ băng nhô lên một hàng lan can trắng. “Lão gia nhà chúng tôi bình thường thích bơi và câu cá mùa đông nên thiết kế ở đây rất an toàn, các vị có thể yên tâm vui chơi.”

Nói rồi ánh mắt nghiêm túc quét qua, nội tâm trào dâng nhiệt huyết: Vị nào là bạn gái của tiên sinh? Là vị nào? Ở đây có bốn cô gái. Bà Mục nói là cô gái không có gì nổi bật, mấy cô gái này đều không nổi bật, rốt cuộc là vị nào?

“Làm phiền Nghiêm tiên sinh rồi, cảm ơn ông, cảm ơn!”

Nghiêm đại quản gia vẫn lưu luyến nhìn lại mấy thanh niên đầy sức trẻ này, chẳng lẽ lại phải chọn người kém nổi bật nhất trong số những người không nổi bật? Nhưng mà tất cả đều không có gì đáng nhìn cả mà: “Mấy vị có thể yên tâm, thuốc chống côn trùng đều đặt ở trong hộp bên cạnh tất cả ngọn cây, không sợ bị côn trùng độc cắn. Cứ cách hai cây lại có một nút gọi khẩn cấp, nếu có vấn đề gì các vị có thể ấn nút, chúng tôi sẽ tới sớm nhất có thể. Tôi tin Mục quản gia đã chuẩn bị thức ăn cho mấy vị rồi, hãy đợi trong chốc lát. Chúc các vị chơi vui vẻ, tạm biệt!” Bảy người nghe thế cùng đáp lễ: “Làm phiền Nghiêm tiên sinh rồi, tạm biệt...”

“Tạm biệt..” Đợi khi Nghiệm quản gia đi xa rồi. Vương Phong Long ôm ngực thở phào, cuối cùng cũng đi rồi, sống lại rồi.

Mấy cô gái vây quanh Phi Phi, nghi hoặc nhìn Tiền Quân và Lý Hưng Hoa, có phải là họ đã tới nơi ở của Hà thiếu gia trong truyền thuyết rồi không?! mấy cô gái đã thấy nhiều biệt thự rồi, nhưng làm gì có nhà nào sâu sau lại có hồ nước! Lại có nhiều vệ sĩ như vậy! Cộng với địa vị truyền kỳ trong giới kinh doanh của Hà thiếu gia, mấy cô gái co lại với nhau, cảm thấy có chút gượng gạo.

Đúng là núi Hà Quang trong truyền thuyết, các cô gái yên tĩnh nhìn mấy chàng trai, cứ nhìn như vậy không ai dám lên tiếng. Trong ấn tượng của họ nơi đây là thánh địa của rất nhiều người mà họ vẫn ngưỡng mộ. Những người từng tới đây đều khoe khoang rất lâu.

Trước ánh nhìn chăm chú của các cô gái, Vương Phong Long xốc lại tinh thần, xoa mặt một cái: Mẹ nó, tới thì cũng đã tới rồi!

Lý Hưng Hoa cũng đặt hành lý xuống, lấy tinh thần cho bản thân. Tiền Quân cười khỗ, có tác dụng không. Lý Phi Phi với mái tóc dài quá vai, dáng người yếu đuối nhìn họ, rồi thận trọng hỏi bạn trai mình: “Hưng Hoa...” Cô ta muốn hỏi chuyện này là sao? Người đưa họ tới đây là ai, họ xuất hiện ở đây có được không? Sẽ không vi phạm điều cấm kỵ gì của chủ nhà chứ? Hay là về đi thì hơn.

“Hả?” Lý Hưng Hoa cũng rất căng thẳng, nhưng có bạn gái ở đây thì sao có thể không giữ thể diện được: “Không sao? Là anh em trong nhà cả, là tìm một nơi để chơi thôi, cứ vui đi.” Đúng, không sao hết, cậu ở cùng anh ta mấy năm có chuyện gì đâu, cho dù tin đồn có biến người đó thành thần thánh thì cũng chỉ là một mũi hai mắt thôi mà.

Lý Hưng Hoa cố gắng thuyết phục bản thân, nhưng người... người thì khác, ai dám nói cậu ta giống Hà An chứ!

Hà An, Hà Mộc An? Sao họ lại không nghỉ tới chứ?! Mẹ kiếp ai có thể ngờ được đường đường là người sáng lập tập đoàn Hòa Mộc lại rảnh rỗi tới mức đi học! Rảnh rỗi quá nên sinh nông nổi hay sao! Nhưng hình như họ đã gặp phải chuyện cầu huyết như vậy thật rồi!

Tiền Quân nhìn trời, cảm thấy trên đời này không còn việc gì có thể kích thích mình như thế này nữa, lúc này chỉ có thể nhìn mặt hồ băng bóng loáng hỏi mọi người: “Chúng ta có chơi không?”

Có chơi không? “Cậu cảm thấy chúng ta có thể tự đi về không?” Đúng rồi, đã không đi được thì chơi thôi. Không chơi thì chính là chế người ta tiếp đãi không chu đáo. Cậu không ngờ lão tiên sinh vừa rồi còn tươi cười, khi họ không nể mặt thì vẫn có thể tươi cười với họ. Tiền Quân đành cởi giày, mặc đồ bảo hộ vào trước, yếu ớt nói: “Đi thôi.” Sao có thể không chơi chứ.

Thật ra, nếu bỏ qua áp lực mà chủ nhân nơi này tạo ra thì Tiền Quân dám nói đây chính là nơi nghỉ ngơi tốt nhất, hoàn toàn là thiên nhiên, hoàn toàn là hưởng thụ cao cấp. Một nơi như thế này, bỏ qua lần này có lẽ cả đời sẽ không thể vào nữa.

“Xuống đi, còn ngần ra đó làm gì! Đứng đó nghĩa là các cậu chưa từng tới đây! Xuống nào! Cậu ta đưa chúng ta tới đây chơi chứ không phải để chúng ta ngần ra nhìn nhà cậu ta!” Mẹ nó, có nhà ai lại có cái sân lớn thế này, so với nhà họ Hà thì những cái biệt thự, trang viên kia đúng là cái gò đất nhỏ.

Vương Phong Long nghiêng răng, thay giày. Có chút thể này cũng không chịu được thì sau này sao mà lẫn lộn trường đời được. Dù sao thì cậu cũng là người đã từng vỗ vai Hà tổng tài. Lý Hưng Hoa thấy vậy cũng nói đầy hào khí: “Chơi, đương nhiên là phải chơi! Hồ băng thiên nhiên có phải đâu cũng có đâu, chơi không đã thì không được về, Phi Phi, thay giày!” Bốn cô gái thấy thế nhìn nhau, rồi nhìn xung quanh không có ai ngoài họ,

dần dần cũng can đảm hơn. Họ đều đang độ tuổi thích vui chơi, nhìn nơi thế này cũng không kìm được ngửa ngáy, sau khi Phi Phi xuống họ cũng lần lượt xuống hồ.

Nhưng những gì chứng kiến hôm nay rồi cuộc vẫn ảnh hưởng tâm trạng của mấy cô gái. Bốn người họ trượt một vòng liền bám vào tay vịn đứng lại nói chuyện. “Ở đây đúng là đẹp thật, rộng thế này, thật sự là của một người sao?” “Riêng phí duy trì hàng năm cũng không ít nhỉ?” “Tớ thấy còn xa xỉ hơn cả trong tin đồn, chẳng trách mà năm nào cũng rất nhiều người tranh nhau tới đây làm khách.”

“Phi Phi, bạn trai cậu sao lại đưa chúng ta vào đây, sẽ không có tranh cãi gì chứ?” “Chắc là... không đâu...” Phi Phi hơi mất tự tin.

Vương Phong Long, Tiền Quân bọn họ cũng không thoải mái như khi nói, chỉ một lát cũng không còn tâm trạng.

Hà An, Hà Mộc An, chỉ khác một chữ, mà khác quá xa! Thư viện của Đại học Thu Môn có một tầng dành riêng cho ông vua thương mại này. Ở đó có các loại sách về sự nghiệp thời niên thiếu của anh ta, còn cả những sách mà anh từng đọc. Nếu nói tập đoàn Hoa Mộc là một biểu trưng, thì Hà Mộc An chính là vương giả không bao giờ công khai bên ngoài của đế quốc này.

Tự dưng giờ lại nói với họ rằng, người trong truyền thuyết ấy lại sống cùng họ đã hai năm, thậm chí họ còn từng cãi nhau với anh ta như một kẻ ngốc về những chuyện vặt vãnh!

Thật ra, nói tới xui xẻo thì có người còn vui hơn họ, ví dụ như lớp trưởng Hạ?

Tiền Quân trong một thoáng cảm thấy lớp trưởng Hạ thật “thung thường”. Đâu chỉ “thung thường” mà thật sự là đắm đầu vào tường, nhìn

xem hằng ngày cô ấy đối với Hà Mộc An thế nào, có mỗ bụng tạ tội còn là nhẹ.

Nhưng mà, cô ta lại là bạn gái của Hà Mộc An. Tiền Quân bỗng chốc tỉnh táo, sao lại quên mất điều này nhỉ, giờ cô ấy là bạn gái của Hà Mộc An cơ mà! Đường đường là bạn gái được thừa nhận của chủ tập đoàn Hòa Mộc! Mẹ kiếp, kiếp này được yêu Hà Mộc An có thể ghi vào sử sách ấy chứ! Không khác là mấy sáng nghe đạo lý, tối chết cũng không tiếc nuôi!

Vương Phong Long cảm thấy giờ đã hiểu ánh mắt của Hà An nhìn bọn họ, thậm chí hiểu được thành tích luôn chỉ vừa vượt qua mức đủ qua môn. Với anh thì Đại học Thu Mồn không có thứ gì đủ để gây hứng thú cho anh dốc sức cả.

Tiền Quân dựa vào lan can, ngẩng lên nhìn những đám mây lưa thưa trên bầu trời xanh. Thật khó tưởng tượng được cuộc đời kỳ lạ này, càng khó tưởng tượng có một ngày anh lại ở nhà riêng của nhà họ Hà, hưởng thụ đãi ngộ mà ông nội anh cũng không được hưởng. Nghĩ mãi nghĩ mãi, Tiền Quân không nhịn được hỏi Vương Phong Long: “Cậu nói xem, Hà... Hà thiếu gia tại sao đột nhiên lại mời chúng ta tới nhà chơi?” Mở miệng gọi tên anh ta cũng trở nên thiếu tự nhiên.

Tại sao lại là họ? Tại sao lại tới nhà? Với tài lực của Hà thiếu gia, có cần thiết phải đối tốt với họ vậy không? Cho dù là đối tác làm ăn của Hà thiếu gia thì có lẽ cũng chẳng mấy người được tới lãnh địa riêng của anh ta? Nhưng họ lại đang đứng ở đây, cậu muốn nói trái với lương tâm rằng mấy người họ là anh em là bạn cùng nhà, lẽ nào không nên làm vậy. Nhưng dù da mặt có dày thế nào thì cũng cảm thấy lý do này không được.

Vương Phong Long nhìn phía xa, cổ ra vẻ không nghĩ ngợi gì: “Không phải là tình cờ à?”

Tình cờ? Ngốc như Lý Hưng Hoa cũng cảm thấy không thể nào: “Lẽ nào Hà tổng lại phát hiện được phẩm chất đặc biệt gì từ chúng ta sao?”

“Cút!”

“Cứ cảm thấy không phải chuyện gì tốt, nhớ dặn bạn gái cậu về đừng nói linh tinh.” Đừng để vốn không có quan hệ gì nhiều lại đắc tội người ta. “Tôi biết rồi, Phi Phi không phải người không biết chừng mực.” Vương Phong Long có dự cảm không lành, Hà Mộc An mời họ tới đây nhất định là muốn nhìn thấy gì đó, nhưng rõ ràng là họ không khiến anh ta hài lòng.

Không lâu sau, từ xa có một chiếc xe điện đi tới. “Có người tới.”

Dì Mục với bộ đồ quần gia trên người đích thân dẫn người xuất hiện tại đây, hơn mười người trong nhà bếp nhanh nhẹn dựng bàn, phủ khăn trải bàn hoa lên, các món ngọt, món mặn lần lượt bày lên bàn, ở giữa bàn là bó hoa lớn, dường như làm sống động hơn chiếc bàn ăn và không gian xung quanh.

Họ làm rất nhanh, cũng không có ý kinh động tới mấy người ở cách đó không xa, khi rời đi dì Mục lặng lẽ quan sát mấy cô gái, không thấy cô gái mà dì đã gặp hôm đó, thậm chí buồn cười, mấy vị quần gia đang vây quanh camera ở phòng quan sát nghiên cứu xem ai là bạn gái của tiên sinh. Lẽ nào tiên sinh không mời bạn gái mình về nhà?

Cũng phải, mời mới là lạ. Lý Phi Phi thấy người đi rồi, kéo mấy chị em trượt tới bên cạnh bạn Lý Hưng Hoa: “Có qua đó xem chút không?” “Đói rồi à?”.

Lý Phi Phi cười ngược: “Không, chỉ là muốn xem thôi.” Ở nơi hoang dã này bày biện một bàn ăn đầy ắp theo phong cách Châu u, cử cảm thấy dưới mỗi đĩa giống bảo tháp kia nhất định sẽ là những món ngon tương xứng, khiến người ta không kìm được tò mò.

Lý Phi Phi nhìn Vương Phong Long và Tiền Quân.

Tiền Quân đứng thẳng lên: “Qua đó xem sao.”

Cô gái nói năng dịu dàng không nhịn được cầm đĩa lên ăn một miếng bánh ngọt hình thỏ, gật đầu nói: “Ngon lắm, Phi Phi cậu thử đi, rất ngon!” Cái cảm giác này khác hẳn với mọi loại bánh mua ở cửa hàng, giống như trong truyền thuyết, những món ăn tinh tế chỉ cung cấp đặc biệt.

“Món chuối caramel này chắc là có thêm táo honeycrisp, ngon thật đấy.”

Chết tiệt, bít tết tuyệt quá! Một lát sau, mấy người họ mỗi người một đĩa bắt đầu tận hưởng món ngon vào thời tiết đầu đông giữa nơi non xanh nước biếc.

Ngon!

Hà An thay bộ quần áo thoải mái vẫn mặc ở nhà, đi ra từ khu rừng, xuất hiện trên bờ hồ băng. Không đẹp kiểu khiến vạn vật thất sắc, anh mang một loại khí chất ngạo thị thiên hạ, mọi thứ đều trong tầm mắt, so với người đẹp như tranh có thêm sự hùng tráng.

Vào lúc này anh lại khác, dù ăn mặc rất khiêm tốn, hình tượng vẫn như thường ngày, nhưng khác chính là khác.

Mấy người Vương Phong Long thấy lập tức đặt đĩa ăn xuống, vô thức đứng nghiêm nhìn người khó tin kia. Người trước mắt dường như cũng bất khả xâm phạm như nơi này của anh ta vậy, rõ ràng không có gì khác, vẫn là cái mặt gọi đòn ấy, nhưng, chính là đã khác, khiến người ta cảm thấy thấp hơn anh ta một bậc.

Mấy cô gái thấy vậy cũng căng thẳng theo, vô thức đặt đồ ăn xuống nhìn người đàn ông đang chậm rãi tiến lại gần.

“Hà... Hà thiếu gia.” Ánh mắt Hà An loé lên một tia gì đó rồi biến mất, rất nhanh đã hồi phục bình thường, ngữ khí vẫn như thường ngày: “Đói rồi à? Có muốn lên đồ ăn luôn không!” Đây chỉ là điểm tâm khai vị mà thôi.

Vương Phong Long, Tiền Quân, Lý Hưng Hoa nghe thể rất giằng xé, tay vô thức nắm gấu áo, chỉ một câu hỏi đơn giản nhưng lại không biết trả lời thế nào. Nếu bảo bắt đầu ăn thì họ có vẻ quá lỗ măng, tùy tiện.

Nếu nói không thì có phải là chống lại ý tốt của Hà thiếu gia không?

Hà thiếu gia có muốn họ bắt đầu ăn hay không đây?

Vương Phong Long, Tiền Quân và Lý Hưng Hoa vắt óc suy nghĩ về câu hỏi đó, chỉ một lát mà trán toát mồ hôi, họ nhất thời đứng đờ ở đó không biết trả lời sao.

Hà An trầm mặc hiểu ý, nhìn mặt hồ gần đó, vẫn như thường ngày nói: “Có gì cần thì gọi Nghiệm quản gia, tôi còn có việc nên đi trước. Mọi người chơi vui vẻ.” “Vui... vui vẻ...”

Hà An cười.

Vương Phong Long, Tiền Quân, Lý Hưng Hoa cảm thấy không khí xung quanh như đông đặc lại, đây chính là khi thể của chủ nhân Hoa Mộc sao? Tiếp xúc ở khoảng cách gần thế này gần như có thể đè chết họ, ba người vô thức nói: “Cảm ơn anh đã mời chúng tôi tới đây chơi.”

Hà Mộc An thần sắc càng thêm hiền hòa: “Đừng khách sáo.” Nói xong anh quay người rời đi.

Một lúc lâu sau, Vương Phong Long, Tiền Quân và Lý Hưng Hoa thở phào, rõ ràng là không muốn như vậy. Chính là Hà Mộc An! Vừa rồi cũng

không phải không đoán được, sao khi gặp lại thành thế này! Thật là vô dụng!

Đúng là không phải đàn ông! Nhưng Hà Mộc An khi đó, vốn là người không thích nói cười, khi là Hà An cũng chưa từng có vẻ mặt vui vẻ với họ, họ có thể không sợ, người thường cũng không theo đuổi mãi người lạnh nhạt với mình, huống hồ người mặt lạnh này còn có một thân phận khiến người khác phải sợ nữa. Trên con đường nhỏ ngoằn ngoèo, Hà Mộc An không quay về ngay, một mình bước đi chậm rãi, thần sắc không có bất cứ điểm gì bất ổn, dường như cũng không cảm thấy mình có thể hòa nhập vào không khí vừa rồi. Đối với anh kết quả như thế nào cũng không bất ngờ, cũng không có sự thất vọng. Anh không bận tâm bọn họ sau này gặp anh sẽ thế nào, càng không quan tâm họ thay đổi thái độ với anh, có trở nên gò bó không, có e dè không.

Hà Mộc An chọn một nơi yên tĩnh ngồi xuống một tảng đá, đôi chân dài duỗi ra, hài hòa với môi trường xung quanh, bình yên tận hưởng niềm vui từ những ngọn gió đầu đồng. Trong không gian tĩnh lặng hài hòa bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại chói tai. Hà Mộc An mở mắt, nhìn màn hình điện thoại, sự bất cần trong mắt biến mất, anh vô thức ngồi thẳng người, đặt điện thoại lên tai. Điện thoại vừa kết nối thì Hạ Diệu Diệu đã nói liền thoảng: “An An, anh đang ở đâu thế? Ở nhà à? Em vừa xem tờ rơi quảng cáo, từ hôm nay siêu thị ở con đường phía Bắc chỗ chúng ta có khuyến mãi, 20 khách hàng thanh toán đầu tiên vào các khung giờ 7 giờ sáng, 12 giờ trưa và 7 giờ tối hằng ngày sẽ được tặng 12 quả trứng gà.”

12 quả trứng gà đủ ăn trong mấy ngày liền: “Đúng lúc nhà mình hết bột giặt rồi, 12 giờ anh đi mua một túi xem có được khuyến mại không. Giờ vẫn chưa có nhiều người biết, không khó lắm nhưng cũng không chắc chắn. Giờ các ông các bà rảnh đều nhắm nhắm cái này, nếu mua xong mà anh thấy người ta phát hết quà rồi thì trả lại bột giặt, tiếp tục đợi 7 giờ tối. Họ khuyến mại trong 3 ngày đấy, anh sẽ không xui tới mức không được lần

nào chứ đúng không. Alo, alo, anh có đang nghe không đấy?” Siêu thị được trả hàng trong vòng bảy ngày không cần lý do đó.

Hà An khẽ nhếch miệng lên, anh nằm ngửa ra bãi cỏ, nhưng có thể nhận ra tâm trạng anh khá tốt, giọng nói dịu dàng hiềm có: “Anh đang nghe.” Nhưng đáng tiếc người bên kia không hiểu tâm trạng của anh, chỉ bận tâm tính toán: “Anh nhớ cho em đấy nhé! Đừng có mang bột giặt về mà không có trứng đấy, nếu không em hấp bánh bao trên mặt anh luôn! Anh nghe chưa!”

“Được rồi, em đang bận, anh nhớ đi xếp hàng đấy! Đừng có quên, nhất định không được quên, quên là em bóp chết anh, anh nghe chưa, nhất định phải chộp lấy cơ hội. Thế thôi nhé, em làm việc, tắt máy đây. A xin lỗi chị, chị gọi gì a?”

Hà An nghe tiếng ồn ào bên kia, khoé miệng nhướng cao hơn, hít thở không khí giữa rừng cây, cả thân thể và tinh thần đều vô cùng thoải mái.

Anh rất hài lòng về cuộc sống và cảm xúc hiện tại. Anh hy vọng cô không có bất cứ thay đổi gì, không cần có được rảnh hơn trong công việc, nhưng có nhiều thời gian hơn để nghĩ cách chăm sóc anh.

Không muốn giọng nói bên đó trở nên thận trọng, không muốn cô ấy học cách thăm dò sở thích của anh, không muốn cô trở nên cẩn thận dè dặt, từ đó khiến tình cảm nhạt dần, cuối cùng mất đi hứng thú để tiếp tục.

Hà An cảm thấy hòn đá đè nặng trên ngực mình mấy hôm nay cuối cùng cũng bỏ xuống được, không cần suy nghĩ có nên đi không. Cô nên có cuộc sống hiện tại của mình, anh không cần phải can dự quá nhiều, đó là con đường của cô, là giai đoạn tốt nhất để trưởng thành, không ai có quyền can thiệp.

Hà An đứng dậy, nhìn đồng hồ, chắc chắn là không kịp 12 giờ rồi, 7 giờ tối anh cũng không muốn đi ngủ, nhưng anh có thể mang theo 12 quả

trứng gà cho cô.

Cứ giữ nguyên như vậy.

Anh không ra tay, cô không thay đổi.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Chắc Là May Mắn

 Vương Phong Long gật đầu: ở đây làm gì nữa, nếu cậu đoán không nhầm thì biểu hiện vừa rồi của họ hoàn toàn không khiến đối phương hài lòng. Vì không có tài lực bằng Tiền Quân, Lý Hưng Hoa nên cậu càng nhạy cảm hơn. Hơn nữa cậu cũng cảm thấy mình đoán không sai.

“Về thôi.” Ba người cùng bốn cô gái thu dọn lại bàn ăn, sắp xếp đồ đạc của mình, nếu có thể họ còn muốn xóa hết dấu chân ở những chỗ đã đi qua, nhưng đáng tiếc là không thể.

Nghiêm đại quản gia nhận được thông báo liền tới ngay, không ngờ lại không có bạn gái của thiếu gia, tại sao chỉ có bà Mục là được gặp, không thể phủ nhận là kết quả này rất khiến người ta thất vọng. Một người già bọn họ nghe nói thiếu gia dẫn người về, nhìn camera tìm cả nửa ngày trời mà không có kết quả gì. “Về sớm vậy sao? Một vị ở chơi lát nữa đi, có thể đi dạo xung quanh, tôi cho người dẫn đường cho mọi người.” Nghiêm đại quản gia vẫn giữ thái độ ôn hòa như trước.

“Thôi được rồi ạ, làm phiền mọi người quá.” “Không đâu, bọn tôi cũng không có việc gì. Có phải bọn tôi tiếp đãi có chỗ nào không chu đáo không?” “Sao có thể chứ, là bọn tôi đột nhiên nhớ ra là có việc cần làm nên muốn về trước.”

“Vậy à, mời các vị đi bên này.”

Xe đưa họ về là xe của nhà họ Hà sắp xếp, cử chỉ cung kính, quy củ nghiêm ngặt, lái xe từ lúc đi cho đến lúc đưa họ tới cổng trường không nói

một câu nào. Mấy người họ ngồi trên xe cũng yên lặng.

Sau khi kết thúc hành trình, chiếc xe rời đi, Vương Phong Long, Tiền Quân, Lý Hưng Hoa cảm thấy như mình được sống lại, áp lực đè nặng lên người lúc này mới giảm bớt: cuối cùng thì họ có thể nói chuyện thoải mái rồi. Mấy cô gái thấy vậy cũng chột hoàn hồn lại, đi ra khỏi môi trường bức bối đó, giờ có thể nghĩ lại những điều không thể ngờ được ngày hôm nay. “Cảm giác chiếc xe vừa rời ngồi vững vàng hơn xe bình thường...”

“Đôi gang tay trắng của tài xế cực kỳ hợp tay...” Cô vẫn luôn nhìn nó. “Hưng Hoa, bạn cùng phòng của anh có phải là người quen họ nhà Hòa Mộc không? Thật khó tin, chúng ta đã vào biệt thự riêng, vào sân sau của nhà Hòa Mộc. Không biết lần sau có thể...” “Lần sau cái gì! Không thấy bạn anh không ở cùng chúng ta, chưa biết chừng bị giáo huấn rồi! Có thể tránh người khác cho chúng ta chơi một lúc là tốt lắm rồi, như vậy còn chưa đủ hả?”

Lý Phi Phi nghe thế vô cùng ấm ức, cô đã nói gì chứ, chỉ là cảm thán một chút, anh quát cái gì. Cô thấy những quản gia đó rất tôn trọng họ, không thể hỏi chút sao, hơn nữa chỉ là hỏi thôi, có gì sai chứ?

Lý Hưng Hoa thấy cô như vậy cũng cảm thấy mình hơi quá, tiến lại hạ giọng nói: “Xin lỗi em, vừa rồi anh hơi quá đáng. Nhưng em phải biết là người ta khách sáo với chúng ta là vì họ lịch sự, không phải chúng ta đúng. Người ta là ai, còn chúng ta là ai chứ.”

“Chúng ta cần biết vị trí của mình, hơn nữa nơi đó không phải tùy tiện đến được, làm không tốt đắc tội người ta thì đừng mong ra ngoài. Huống hồ em nói với người khác em từng tới đó thì có ai tin chứ, họ chỉ cho là em nói khoác thôi.”

Sau đừng nhắc tới chuyện này nữa, tránh đắc tội người ta. Huống hồ nếu em để lộ bên trong nhà riêng của họ, nhờ bị truy cứu trách nhiệm pháp

luật thì sao. Anh nghe nói những người từng tới đó đều không được nói bừa bãi. Chưa nói chủ nhân của nơi đó, chỉ là trợ lý của quản gia thôi cũng có thể làm khó chúng ta.5Tới lúc đó chúng ta còn gì tiến độ, có phải không?”

Lý Phi Phi nghe vậy mới thấy căng thẳng: “Ý... ý anh là chúng ta lên vào...” Không phải chứ, rõ ràng là...

“Ai bảo, chỉ là cách vào đó cũng không đúng, nếu không thì chúng ta ra nhanh vậy sao. Em đừng nghĩ lung tung, đã chịu đưa chúng ta về thì bạn cùng phòng của anh đã giải quyết rồi. Em bảo họ về đừng nói linh tinh, nếu nói sai điều gì, chúng ta xui xẻo cũng đừng kéo theo người khác.” Vốn dĩ Lý Phi Phi có chút phẫn khích nhưng sau khi nghe Lý Hưng Hóa phân tích thì dần dần lạnh đi. Lý Hưng Hoa nói đúng, đó là lãnh địa riêng của tập đoàn Hòa Mộc, không phải nhà nào khác. Làm không tốt, Hòa Mộc sẽ truy cứu trách nhiệm cá nhân mất: “Em biết rồi.”

“Được rồi, về thôi, muộn chút anh sẽ gọi cho em. Lần này xin lỗi bạn của em, chúng ta mời họ đi chơi sau vậy.” “Thế anh nhớ gọi đấy.” “Về đi.”

Lý Phi Phi lưu luyến nhìn bạn trai, vẫy vẫy tay rồi cùng bạn trở về.

“Hà thiếu gia, theo yêu cầu của anh, phòng tập gym đã khai trương xong, anh có muốn qua đó bây giờ không?” Hà Mộc An mặc áo khoác, xắn tay áo lên, xách balo rồi nói: “Chuẩn bị xe.” Chuẩn bị xe? “Thiếu gia?!” Anh vừa về chưa bao lâu, hơn nữa lão gia và lão phu nhân hai tiếng nữa sẽ về tới nhà. Lão phu nhân vừa gọi bảo đã lâu không gặp anh, bảo anh tối nay tới phía Tây ăn cơm, sao lại chuẩn bị xe? Xe làm gì? Tới phòng tập à? Chắc là tới phòng tập đúng không? Thư ký riêng căng thẳng đi theo một đoạn, khi chắc chắn thiếu gia muốn lái xe đi, rất muốn đuổi theo nói cho anh biết ý định của lão phu nhân, nhưng anh ta không dám.

Hà Mộc An lạnh lùng nhìn sang: “Có việc gì sao?”

Không, không có.

Hà Mộc An ngồi vào xe, đoàn xe chậm rãi lăn bánh.

... Vù... Vù... Vù...

“Anh đang làm gì đấy? Anh đang ở đâu? Em nói một đằng anh làm một nẻo đúng không?!” Hạ Diệu Diệu đứng giữa phòng khách chống nạnh nhìn đồng hồ, mười hai giờ mười phút: “Em vừa tới siêu thị không thấy anh, giờ về anh cũng không có ở nhà. Anh nói xem anh đi đâu?”

Lái xe rẽ vào đại lộ Hà Quang.

“Anh nói đi, anh đang ở đâu? Em vừa gọi cho Vương Phong Long rồi, anh đừng có nói dối.” Thật ra là không có gọi.

Hà An day trán, anh không sợ Vương Phong Long sẽ nói gì, chỉ là thấy đau đầu vì tính khí nóng nảy của cô: “Anh về nhà một chuyến, nghe điện của em là anh quay lại đây.” Hạ Diệu Diệu nghe thế lập tức hạ giọng, cô thấy chột dạ, tay quấn quấn cái dây của balo còn chưa kịp đặt xuống, muốn đâm đầu vào tường: “Về nhà à? Sao anh không nói sớm, anh xem bị nói lâu như vậy. Sao mới về mà lại về nữa rồi. Anh đừng về đây nữa, về nhà một lần không dễ dàng, chắc chắn cô chú rất nhớ anh.”

Hà An giọng nhàn nhạt: “Họ không có nhà.”

Không có nhà sao? Hạ Diệu Diệu thở phào, không có nhà thì tốt, nếu không mình gọi anh ấy đi, mẹ chồng tương lai chắc hận mình chết mất. Nhưng chắc chắn không thể không khách sáo một phen: “Hay là anh đừng quay lại nữa, ở nhà lâu một chút, dù sao thì ở đây cũng không có việc gì, tối nay em gọi Đồng Đồng qua với em. Anh cứ ở nhà với cô chú.”

“Anh sắp tới trường rồi.” Thiếu gia cho phép tôi nhắc nhở một chút: Chúng ta chỉ vừa mới rời khỏi đường núi Hà Quang, lên đường cao tốc, còn 3 tiếng lộ trình nữa cơ.

“Ồ, vậy à, thế anh đi cẩn thận, trưa nay em nghỉ nửa tiếng, có lẽ lát nữa phải đi rồi. Em thấy thời tiết khá tốt, muốn giặt hai cái áo, nhưng dự báo thời tiết lại nói sẽ mưa, anh về thấy khô thì cất vào nhé.”

Hạ Diệu Diệu vội cất điện thoại, rút cổ rời đi, thật xui xẻo, may mà ba mẹ người ta không ở nhà, cảm ơn trời cảm ơn đất.

Hà Mộc An nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt nghiêm nghị, với Hà Mộc An thì việc đã quyết định sẽ không thay đổi. Cứ như vậy, cô ấy tự đi con đường của cô ấy. Cô ấy còn trẻ, thành công hay thất bại đều không nên bỏ lỡ, trở thành bản thân cô ấy, tiếp nhận hỷ nộ ái lạc thuộc về cô ấy, có được cảm ngộ của bản thân cô ấy. Ai cũng có cách tồn tại của riêng mình, can dự vào chưa chắc đều có kết quả tốt. Hà Mộc An mở cửa sổ xe, gió lạnh tràn vào làm rối tóc mái của anh... Thế nào là thời gian rảnh kiếm được?

Chính là có một bà mẹ dẫn con đi chơi, buổi chiều cô bỗng có thêm hai tiếng nghỉ ngơi, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

Hạ Diệu Diệu ngân nga một bài hát mở cửa, thay giày, treo túi lên móc, xoa bóp cái cổ không quá mệt mỏi, vui vẻ vào bếp rót cuộc nước.

Đi qua phòng bên cạnh cửa chỉ khép hờ, lúi lại nhìn một cái, chép miệng, nghi ngờ có phải hàng xóm này không cần mạng nữa không. Cô như vậy đã mệt muốn chết, hai vợ chồng lao động thể lực là chính, còn không học máu!

Hạ Diệu Diệu lắc đầu, dựa vào khung cửa nhà bếp uống nước nóng, không nhìn được khâm phục bà chị kia. Đây là tinh thần gì chứ, hy sinh bản thân cho đại ngã, cảm khái nói: “Liều mạng như vậy, chị mà không phát tài thì lẽ trời khó dung.”

Hà An mở cửa, chắc chắn cô về rồi, quay người định đi. “Này.” Hạ Diệu Diệu vẫy tay gọi anh lại: “Anh lại đây, ngồi đó đi.” Chỉ vào bộ bàn ghế cách phòng bếp không xa, có lẽ là bàn do chị Phùng chuẩn bị, nhưng

sau khi chuyển tới thì chưa thấy dùng, cô hạ thấp giọng kiêu thần bí, hỏi: “Hàng xóm chưa về đúng không?”

“Chưa.”

“Anh ngồi đi, em đâu có ăn thịt anh” Đúng thật là, Hạ Diệu Diệu vẫn giữ nguyên tư thế cũ, uống nước rồi hỏi: “Anh về nhà à?” “...”

Hạ Diệu Diệu thối nước: “Đi đi về về như vậy, về tới nhà rồi thì thôi, còn trở lại làm gì cho mệt.” Thật ra là rất ngại chỉ vì mười hai quả trứng mà gọi người ta quay lại. Nhưng cô đã làm rồi, đành phải tung đòn phủ đầu, để Hà An khỏi nói anh làm việc tử mĩ, hoặc khoe công nói vì trứng gà của cô mà trở về, khiến cô không biết giấu mặt vào đâu. Tuy rằng hy vọng về sau không cao lắm.

Nhưng cô phải chiếm ưu thế trước. Dù sao thì Hà An cũng sẽ không giản biện: “Lần sau đừng có như vậy nữa, phải nói em biết, nghe không? Hà An bình thản nói: “Không có việc gì nên anh quay lại.”

Nghe thấy không, nghe thấy chưa, là anh nói không có việc gì đấy nhé, không thể trách em: “Anh cũng thật là, trước khi về sao không gọi cho ba mẹ trước, nếu cô chú biết anh về chưa biết chừng sẽ ở nhà.”

Hạ Diệu Diệu cảm khái vẻ rất đáng tiếc: “Lần sau nhớ gọi điện trước, thật đáng tiếc mà!” OK rồi, chủ đề này khép lại một cách hoàn hảo, sao cô có thể trở thành “tội đồ” phá hoại quan hệ ba mẹ con cái nhà họ chứ.

Vậy chúng ta nói một chuyện khác. Vấn đề này cô đã muốn nói rất lâu rồi, nhưng vẫn chưa có dịp, nhân lúc này đang có thời gian, chúng ta có thể nói chuyện tử tế.

Hạ Diệu Diệu đặt cốc nước xuống: “Anh có đói không?” Hà An nghe thể đứng dậy, định ra ngoài: “Em muốn ăn gì?”

Hạ Diệu Diệu không động đậy, cười tinh quái: “Mì Dương Xuân, nếu khó quá thì anh có thể rang cơm, em không kén chọn đâu, cái gì cũng ăn được.” Hà An chưa từng làm cơm, chưa bao giờ!

Hà An nghe thế, nhìn cô một lúc, bình tĩnh ngồi xuống.

Anh không biết nấu ăn, mà trạng thái Hạ Diệu Diệu bây giờ chắc chắn là không phải anh nói không biết làm là cô sẽ đi ăn ngoài cùng anh. Nếu anh đoán không nhầm thì đây là dạo đầu cho “lớp học chính trị”, Hà An đã quá quen đối phó với trường hợp này rồi.

“Không biết nấu sao?” “Không biết.” Rất bình tĩnh.

Thật là dám nói, còn không thấy xấu hổ chút nào: “Cơ bản nhất anh có biết làm không, ví dụ như... đun nước?”

Hà An không nói gì, không rõ là có phải cô đang châm chọc không.

Hạ Diệu Diệu thật sự không phải đang châm chọc anh, không biết nấu ăn là “vinh dự” đó, trẻ con bây giờ hơi một tí là nói không biết cái này, không biết cái kia, chỉ biết ăn với ngủ. Người ta là công chúa hoàng tử, người ta cũng không muốn, nhưng ba mẹ người ta thương yêu người ta, trong nhà có người làm, căn bản là không cần xuống bếp. Thật ra chính là tôi được cưng chiều đủ điều, lớn lên trong nhung lụa, không phải chịu khổ như mấy người.

Không biết là ai truyền cho thế hệ mới cái quan niệm ấy, khiến những đứa trẻ rõ ràng là biết làm mà cứ nói vậy theo phong trào, cứ làm như là sẽ rất mất mặt vậy! Nhưng không ngờ, những người nói như vậy quá nhiều khiến người nghe chán ngấy, hơn nữa còn phải nhìn độ tuổi của người nói nữa, có những người không thích nghe những lời như vậy.

Vì thế Hạ Diệu Diệu không hoàn toàn tin Hà An không biết nấu. Cô cảm thấy chắc anh là người bị lây phong trào, sao lại chẳng biết tí gì được,

có cứng chiều thế nào thì cũng phải có giới hạn chứ?

“Nào, tới đây em dạy anh.” Rảnh rồi học đòi bọn trẻ trâu, không giả vờ thiếu não thì chết chắc, Hạ Diệu Diệu hôm nay sẽ dạy anh thế nào là biết thì nói biết. Hà An ngồi yên trên ghế, anh không phải kiểu “đàn ông thì không bao giờ xuống bếp”, nhưng đúng là anh chưa từng động tới việc này.

Hạ Diệu Diệu thò đầu ra: “Anh lại đây đi, ngồi gần ra đó làm gì.”

Hà An không động dậy, nhìn đồng hồ rồi nói: “Không còn sớm nữa, giờ ra ngoài ăn, em nghỉ ngơi một chút, vừa kịp làm ca tối.”

“Anh lại đây cho em!” Có những người thật thích nghe quát, không gào vài lần thì không biết nghe lời, Hà An chính là đại diện điển hình, nói nhẹ nhàng thì đừng hòng trao đổi được gì với anh: “Mau lên!” Rùa bò.

“Anh không nghe thấy à!” Lấy dao chém bây giờ. Hà An đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc xuất hiện ở vị trí của Hạ Diệu Diệu lúc này, trên người là chiếc áo khoác phẳng lì, thân hình cao gần mét chín, gương mặt nghiêm nghị, anh đứng đó tự nhiên đã toả ra khi thể hoàn toàn không ăn nhập với phòng bếp, có thể là anh hoàn toàn không ăn nhập với mọi thứ ở đây.

Hạ Diệu Diệu coi như không thấy, nhiều người lực bất tòng tâm lắm mà, cô còn không phù hợp nơi này cơ mà. Cô cảm thấy mình nên sống trong toà thành ngày ngày ca hát nhảy múa, vì thế vẻ ngoài cái gì đó, đều là lừa người hết. Hạ Diệu Diệu vẫy tay. Hà An tiến lên hai bước, đây không phải lần đầu tiên cô gọi anh với tư thế như gọi cún vậy rồi, lâu dần cũng không còn cảm giác gì nữa. Hạ Diệu Diệu lấy nguyên liệu ra: “Hôm nay ăn gì nhỉ? Cơm rang trứng? Hay là nấu mì?” Hà An thấy vậy, cảm thấy vô cùng may mắn vì 12 quả trứng anh mang về chưa kịp có mặt ở bếp.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Phú Quý Cũng Không Được Khuất Phục

 Hạ Diệu Diệu kinh ngạc: “Sao có thể chỉ là đập trứng thối, đập một cái rồi tách ra. Thế là được.” Có gì khó chứ? Hà An ánh mắt vô cùng khẳng định: Không biết làm. Chắc chắn là làm được, Hạ Diệu Diệu dụ dỗ: “Nào anh thử đi mà, đơn giản lắm.” Sao lại có người không biết được chứ, trẻ con còn đập được.

“Đập à?” Hà An thấy cô rất hứng thú, bình tĩnh đứng một lát rồi thoải hiệp tiến tới, nhưng nói trước: “Nếu không cẩn thận rơi xuống đất thì em đừng có nổi giận đấy.” Hạ Diệu Diệu nghe thế bắt đầu sợ, rơi xuống đất? Thật đáng sợ, dọa chết mình rồi, nhưng Hà An không phải người biết nói dối: “Anh không biết làm thật à?”

Hà An thẳng thắn nhìn vào mắt cô.

Hạ Diệu Diệu bắt đầu bối rối, thời đại này còn có người không biết đập trứng, thật là cực phẩm, bà nội đây hôm nay sẽ hành thiện phổ độ chúng sinh vậy.

Hạ Diệu Diệu xắn tay áo: “Anh nhìn kỹ đây, em sẽ làm mẫu cho anh một lần. Nào anh đứng gần em một chút đi.” Hạ Diệu Diệu vừa nói vừa giơ một tay lên. Thủ pháp nhanh nhẹn, đập một quả trứng vàng ươm vào bát: “Anh nhìn rõ chưa?”

Hà An nhìn Hạ Diệu Diệu, nghĩ một lát: Không chắc chắn liệu có rơi vào bát được không. Hạ Diệu Diệu hiểu thành anh biết rồi, thế là đưa cho anh một quả: Nào thử đi.

Hà An nhận lấy quả trứng trịnh trọng cầm trong tay. Bắt đầu à?

Hà An nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là phải đề phòng trước việc Hạ Diệu Diệu tính sổ: “Nếu rơi xuống đất thì em không được nói anh đâu đấy.”

Hứ, rơi cái gì mà rơi, một người lớn từng này, đập quả trứng sao rơi được xuống đất cứ, tay bị co giật chắc? Hơn trăm tuổi sao chứ? “Anh thử rơi xem, xem em có nổi giận không.” Còn chưa gặp chuyện nào kỳ quái thế này, vì thế không thể trả lời anh được.

Hà An nghĩ ngợi, vẫn cầm quả trứng.

Hạ Diệu Diệu nhìn anh.

Hà An vẫn đứng như vậy. Hạ Diệu Diệu chau mày, đổi vị trí khác nhìn anh: Nhanh lên nào, để xem một người lớn đập trứng thế nào mà rơi đất được, đúng là kỷ lục thế giới thần thánh!

Hà An vẫn trầm mặc đứng đó.

Hạ Diệu Diệu xoa cằm nhìn anh, nghĩ bụng đây là muốn ăn thua với cô sao? “Hà An, anh ngày nào cũng ở nhà, chúng ta làm cơm thế nào hả?”

“Đừng lo lắng, chúng ta có thể học. Nào, đập trứng đi.” Em đảm bảo sẽ không đánh anh.

Hà An đứng yên.

Hạ Diệu Diệu cũng đứng yên.

Mười phút sau, Hạ Diệu Diệu sốt ruột lấy lại trứng: “Được rồi, anh ra chỗ khác đi, em làm xong sẽ gọi anh.”

Hà An nghe vậy thở phào quay người rời đi. Hạ Diệu Diệu thấy vậy, đặt thớt xuống, cầm dao lên thái hành, anh được lắm!

Hạ Diệu Diệu cực kỳ chướng mắt với tác phong thiên kim tiểu thư đó của anh, ngày nào cũng tắm, không xuống bếp, không dọn dẹp, chề này chề nọ, cơm thừa hôm trước không ăn, không chào hỏi hàng xóm, quần áo mất khuy không mặc, lúc nào mặt cũng lạnh te. Hạ Diệu Diệu chỉ hận không thể nửa đêm đang ngủ bóp chết anh để anh thấy thế giới này tàn khốc thế nào.

Nhưng tới sáng Hạ Diệu Diệu rốt cuộc vẫn không nỡ bắt Hà An dậy sớm, sau khi vệ sinh cá nhân xong, tập luyện một lát, với tinh thần quyết thắng và thân thể linh hoạt nhờ luyện tập nhiều năm, bảy giờ sáng cô là người thứ ba đứng trước quầy thanh toán, nhận được mười hai quả trứng tặng quý giá.

Thấy chưa, đây chính là thực lực! Hà An mà không có cô còn không bị đói chết à! Chỉ dựa vào việc này thôi Hà An cũng nên bái lạy cô rồi! Hạ Diệu Diệu ngửi số trứng gà. Thứ giành được nhờ tranh đấu, người thôi đã nghĩ khi ăn chắc chắn sẽ hơn giá trị vốn có của nó. Nếu còn được chia sẻ với người mình yêu nhất thì càng đáng giá hơn.

Mình thật giỏi quá mà!

Hạ Diệu Diệu vui vẻ đem đồ về nhà. Khi chạy về trường thì đã hơi muộn, cũng may cô đã dự liệu trước bảo Hà An mang đồ ăn sáng cho mình. Hạ Diệu Diệu mặc chiếc áo bông dày màu tím nhạt, trước ngực là hai hàng khuy kim loại, tuy chất vải bình thường nhưng cũng có yếu tố thiết kế đại trà, mái tóc dài xõa tới vai, trước trán là chiếc kẹp tóc nhỏ, dưới chân là đôi boots lửng hơn ba mươi tấc. Gương mặt tươi trẻ đầy sức sống cùng với trang phục này vẫn bộc lộ được sự tươi trẻ đáng yêu của cô. Nói thẳng ra là dù không xinh đẹp nhưng dựa vào tuổi trẻ, trang điểm một chút sẽ đều rất xinh. Hạ Diệu Diệu chạy tới chỗ ngồi của Hà An, tháo khăn choàng xuống, hà hơi rồi cầm cốc sữa nóng trên bàn Hà An lên uống làm ấm người: “Bánh bao của em đâu?”

Hà An đưa cho cô hai cái bánh bao thịt.

Hạ Diệu Diệu dùng đôi tay có chút hơi ấm xoa xoa gương mặt đỏ ửng của mình, ấm một chút, nhận lấy bánh cắn một miếng, phát hiện thấy bình giữ nhiệt trên bàn của Vương Phong Long ở phía sau chỗ Hà An rất đẹp, không kìm được khen: “Đẹp thật, bao nhiêu tiền thế?” Chỉ là hỏi vu vơ, dù sao cô cũng sẽ không mua bình giữ nhiệt của nam.

Vương Phong Long nghe thế liền đứng dậy, căng thẳng như học sinh phạm lỗi lần đầu tiên đối diện với giáo viên chủ nhiệm nghiêm khắc, đáp: “Lớp... lớp trưởng Hạ, một... một trăm sáu. Nếu cậu thấy đẹp thì cứ cầm lấy... mà dùng...” Mẹ nó chứ, cậu đang nói gì thế này.

Hạ Diệu Diệu đang cắn bánh bao, động tác liền chậm hẳn đi. Cái gì vậy trời? Khó khăn nuốt bánh bao xuống, cô vội nói: “Không cần, không cần, An An nhà tôi có, cậu ngồi, ngồi đi.” Tinh thần có vấn đề à, Hạ Diệu Diệu vô thức lùi sau vài bước sợ lát cậu ta lại cúi người với mình.

Vương Phong Long lập tức ngồi xuống, vẫn còn căng thẳng. Dù sao đối phương cũng là bạn gái của Hà Mộc An, ai biết được sau này có bay lên cảnh cao làm phượng hoàng không, cậu ta không thể không khách sáo được. Thật ra sáng nay ngồi phía sau Hà Mộc An anh đã thấy áp lực, nếu có thể anh muốn đổi chỗ cho người khác, nhưng cảm thấy cố tình làm vậy thì không hay, sợ Hà Mộc An lại không vui.

Hạ Diệu Diệu lén nhìn Vương Phong Long lúc này nét mặt vẫn còn “thần kỳ”, nghi hoặc nhìn sang bạn trai nhà mình, hạ giọng: “Sao vậy, cậu ta bị trúng tà à?”

Không biết. Hạ Diệu Diệu nhanh chóng giải quyết một cái bánh bao, vội đeo balo lên cầm cốc của Hà An về chỗ của mình, trước khi đi còn vỗ vai bạn trai: “Cẩn thận nhé.” Vương Phong Long nghe thế rất bối rối, cậu đã làm gì vậy! Sao lại...

Vương Phong Long hít sâu một hơi, cố gắng ưỡn ngực nhìn thẳng phía trước, nhưng vừa thấy bóng lưng Hà Mộc An thì lại nhanh chóng rời ánh mắt đi, không được không được, vẫn là áp lực lớn quá. Biểu hiện vừa rời của cậu có phải khiến boss Hà giận rồi không. Cậu cảm thấy bản thân nguy rồi, không kìm được vò đầu, boss Hà liệu có không hài lòng về sự căng thẳng quá mức của cậu, liệu có tức giận vì cậu để lộ điều gì không! Hãy để cậu ta chết, chết đi thôi! Một lúc lâu sau, Vương Phong Long chắc chắn Hà Mộc An sẽ không có chỉ thị gì sau biểu hiện kém cỏi vừa rồi của mình, thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Rồi lại có chút tổn thương, người ta là nhân vật gì chứ, sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà tổn thời gian nói gì với cậu. Vương Phong Long lại bắt đầu bứt tóc mình.

Quên mất, Hà An bình thường cũng rất ít khi để tâm tới cậu. Tiền Quân ngồi ở phía trước tuy không trực tiếp đối diện với Hạ Diệu Diệu nhưng cũng căng thẳng cao độ, không thua gì Vương Phong Long! Ngồi phía trước boss Hà áp lực cũng rất lớn. Bên kia, trước mặt Khổng Đồng Đồng là cuốn sách tiếng Anh, tay cầm cái gương nhỏ soi cái mụn mới mọc trên mũi: “Sao hôm nay muộn thế?” Hạ Diệu Diệu vừa ăn bánh bao vừa nói: “Hôm nay có chút việc, mọc một hai cái vừa hay khiến cậu nhìn xinh đẹp hơn đấy.”

Khổng Đồng Đồng trợn mắt: “Sao cậu không xinh đẹp đi cho tớ xem.” Uống ngụm sữa rồi nói: “Cậu nhìn Vương Phong Long mọc cả nửa cái mặt nói gì? Khổng Đồng Đồng đặt cái nhíp xuống: “Đừng có nhắc tới cậu ta nữa đi, tớ không nuốt nổi cơm mất.” Sau khi xác định chỉ mọc một cái mụn và không có nguy cơ lan rộng, cô thở phào, cất gương đi, nghĩ tới điều gì đó liền nói với Hạ Diệu Diệu: “Vương Phong Long đang theo đuổi chị Tân Xảo của chúng ta. Đáng lẽ ra từ hôm đó đã muốn nói cậu biết, nhưng mãi không giữ được.”

“Thật không?” Hạ Diệu Diệu nuốt miếng bánh bao, hai má phồng lên. “Đương nhiên là thật, hai hôm trước tớ còn thấy Vương Phong Long đợi chị Tân Xảo ở nhà ăn cơm mà. Nhưng hôm nay thì không, có lẽ là định lạt mềm buộc chặt, đàn ông ấy à, tưởng rằng phụ nữ sẽ dính chiêu này sao.” “Cụ thể là thế nào kể tớ nghe đi.” Hạ Diệu Diệu vừa nhai đồ ăn vừa hóng chuyện, dần dần ngồi dịch lại gần: “Chị Tân Xảo có thái độ ra sao? Có thích cậu ta không? Có lẽ dù thích thì chị ấy cũng ngại mà từ chối nhỉ? Tớ đã nghĩ vừa rồi sao cậu ta lại khách sáo với tớ thế, thì ra là lý do này... Á, mau đưa sữa cho tớ, ghen rồi...” Ợ, thoải mái hơn nhiều rồi.

^c!

Tiền Quân khẽ run, cảm thấy vô số điều tốt đẹp đáng chết đều bị cô ấy phá hỏng rồi. Lần thứ n bất lực dời ánh mắt khỏi Hạ Diệu Diệu, không phải vì anh muốn nhìn, là do Hà đại tổng tài mà không nhìn được nhìn sang.

Nhưng với tất cả những người đã biết thì có ai là không quan tâm xem bạn gái boss Hà là ai chứ!

Nhưng... tại sao lại là cô ấy... Bên cạnh người như Hà thiếu gia không phải nên là một người đẹp đẳng cấp thế giới sao. Cô ấy sẽ mặc một chiếc váy đuôi cá màu tím cao quý, mái tóc được búi lên, bước trên đôi giày cao gót gắn kim cương, trên cổ là chuỗi vòng ngọc hàng chục triệu tệ, làn da để lộ ra trắng muốt như tuyết, đôi tay như ngọc đeo kim cương đỡ Hà lão phu nhân, hoặc là người đàn ông cô ấy yêu, tham gia những bữa tiệc cố không thích nhưng vẫn phải đi.

Cô ấy sẽ có gương mặt tuyệt mỹ, khi cười sẽ như trăm hoa đua nở, khiến ai nhìn cũng cảm giác như hòa mình vào làn gió xuân, giọng nói của cô ấy sẽ nhẹ nhàng du dương, vô cùng nho nhã. Trên báo, trên tivi đều là thông tin những buổi đi làm từ thiện của cô, có lúc là ở Nam Phi, đồng cảm ôm những đứa trẻ gầy guộc mà khóc. Có lúc là ở viện dưỡng lão, đưa chén trà cho các cụ già. Có lúc là ở Bắc Cực nhìn Bắc Cực càng ngày càng thu

hẹp mà cảm thán môi trường bị ô nhiễm. Có lúc cô mặc chiếc váy trắng tinh khôi, tươi cười vui đùa với những đứa trẻ ở cô nhi viện.

Cô có quỹ từ thiện riêng của mình, trong mỗi buổi tiệc từ thiện đều quyên góp rất nhiều, nhưng bản thân không bao giờ tiêu xài hoang phí một đồng, vô cùng từ bi thân thiện. Nhưng thực tế thì sao? Hạ Diệu Diệu trên người toàn hàng rẻ tiền, ngồi đó một cách cực kỳ không nho nhã, còn nhai bánh uống sữa trong lớp. Tuy ai cũng như vậy nhưng cô là lớp trưởng, đường đường là bạn gái hiện tại của chủ tập đoàn Hòa Mộc, làm vậy có được không chứ?! Xung quanh đều là mùi bánh bao của cậu đấy!

Hạ Diệu Diệu dường như cảm thấy vẫn chưa đủ, chưa đủ kích thích, đứng dậy tìm giấy đã bỏ đi bọc lấy cái túi đầy mỡ, khẽ ném một cái, bay vào thùng rác phía sau ba bàn, quay người lại tiếp tục hóng hớt với Khổng Đồng Đồng: “Thành tâm như vậy, chị Tân Xảo còn không cảm động phát khóc à.”

Tiền Quân cạn lời ôm mặt, vờ như không nhìn thấy gì hết.

“Tiền Quân sao thế? Đau bụng à?”

“Không, không sao.” Thật ra anh còn căng thẳng hơn Vương Phong Long. Cuộc sống của Vương Phong Long sẽ không liên quan tới tập đoàn Hòa Mộc, mọi điều nghe thấy đều chỉ ở trên báo chí. Còn Tiền Quân thì cảm nhận được áp lực chân thực và thực lực của người đó.

Ông nội mà anh kính phục nhất, người sáng lập ra công ty có giá trị hàng chục triệu từ một chiếc ba gác, cũng chỉ là lượn lờ bên ngoài giới quý tộc, chạy việc vặt cho người ta, kiếm được chút tiền từ những thông tin vặt vãnh của người ta, căn bản không dính dáng gì được với Hà Mộc An của tập đoàn Hòa Mộc. Ngay cả những vị tổ tông mà ông nội nhắc tới, có lẽ cũng chẳng mấy người dám nói năng thoải mái trước mặt Hà Mộc An.

Chính vì như vậy mà anh cũng không dám phát hiện khuyết điểm của Hạ Diệu Diệu, giờ lại có cảm giác đó là tính cách thật sự của người ta, đó là sự phóng khoáng, là phẩm chất mà thiên kim tiểu thư quý tộc không có. Mẹ kiếp, đúng là thách thức quan niệm thẩm mỹ hơn hai chục năm của anh, sao anh có thể là kẻ tiểu nhân đảo lộn đen trắng được! Nhận thức bản thân của Tiền Quân đã bị đả kích bởi người ngồi phía sau. Tiền Quân đập đầu xuống mặt bàn, bị ai nghĩ tới tiết tháo của bản thân, đang chơi đùa” vui vẻ với bản thân thì đột nhiên cảm thấy có người chọc mình từ phía sau, vội quay lại. Hà An đặt sách lại chỗ cũ: “Rơi giấy thi, nhặt giúp cái.” Gió thổi rơi xuống dưới bàn của Tiền Quân. Tiền Quân nghe thế với cái nhìn, nhanh chóng nhặt lên, đập bụi trên giấy, đặt xuống bàn Hà thiếu gia rồi vội quay lên. Quay lên thì hận không thể tự sát, ai bảo mày cung kính, nịnh nọt như thế! Cốt khi đem cho chó ăn rồi à! Giáo dục thời đại mới dạy người làm nô tài hay sao! Phú quý cũng không được khuất phục có hiểu không!

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Rau Khô

 Khổng Đồng Đồng cười gập người: “Không được rồi, cười chết tớ rồi, giọng của người ta dễ nghe bao nhiêu, mà từ miệng cậu thì sao kinh thể.” Hai người vừa đùa giỡn vừa đi tới nhà ăn. Khi đi qua sân vận động, hai người thấy một nhóm nữ sinh vây quanh sân bóng rổ gào rú. Vừa hay, bọn họ chứng kiến cảnh Phương Thâm đang đuổi theo bóng. Ánh nắng ấm áp, khung cảnh xanh mướt, nam sinh đẹp trai tuấn tú, bối cảnh đầy nhiệt huyết, tạo nên một bức tranh đầu đông tuyệt đẹp.

“Phương Thâm! Phương Thâm!”

“Phương Thâm!” “Phương Thâm, em yêu anh!” Khổng Đồng Đồng cười, dùng tay bắc loa lên miệng hét về phía sân vận động: “Phương Thâm, em cũng yêu anh!”

Hạ Diệu Diệu vỗ tay: “Cố lên, nam thần!”

Khổng Đồng Đồng đắm đuối nhìn nam sinh đầy soái khi đang tranh2giành bóng trên sân, thân ảnh lao vun vút, gương mặt đẹp trai tới chói mắt, nhìn thôi cũng thấy tim đập dồn dập. Khổng Đồng Đồng cực kỳ thích anh ta, hai mắt như loé sáng: “Phương Thâm đẹp trai thật, sao có thể đẹp tới mức đó chứ, tớ muốn chết vì anh ấy.”

“Đi nhanh đi! Tớ sẽ đòi phí an ủi cho cậu!”. “Tớ nói này, cậu chẳng thú vị gì cả, chẳng trách mà quen biết nam thần trong hội sinh viên lâu như vậy rồi mà nam thần không thèm để ý tới. Kiểu người như cậu sinh ra đã không phải gu của nam thần.” Nam thần đều thích những cô gái coi tiền

bạc là phù du: “Họ có thể nghèo khó nhưng tuyệt đối không đuổi theo sự giàu sang, họ vui vẻ với những gì mình có, tích cực tiến về phía trước, nhưng tuyệt đối không mở mồm xin xỏ.”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy mình cái nào cũng dính, nên cố ý làm vẻ “kinh ngạc” rút ra kết luận: “Thì ra nam thần thích kiểu như tớ à!?”

“Đừng có sỉ nhục nam thần của tớ.”

Hạ Diệu Diệu cười: “Nhưng tớ thật sự thích ánh sáng màu vàng lấp lánh phía sau anh ta hơn. Vừa sinh ra đã là thiếu gia, có người làm, có máy bay, có du thuyền, có sân vườn, ăn no tới chết, không bao giờ phải nỗ lực vì ngày mai, thật là những ngày tháng tươi đẹp.” Cô thậm chí cũng không tưởng tượng được Phương Thâm mỗi ngày tỉnh dậy trong nụ cười như thế nào. “Cút! Phương thiếu gia của chúng tôi không phải là người theo đuổi những thứ phàm tục đó.” Khổng Đồng Đồng vừa chìm trong suy tưởng vừa nói: “Phương thiếu gia của tớ cho dù không có những thứ đó cũng không thể che giấu được phẩm chất cao quý và vẻ ngoài ngời ngời của bản thân.” Thôi tôi xin!

“Cậu không phục à! Phương nam thần có dùng séc để chinh phục nữ sinh không? Khi anh ấy nổi tiếng thì có ai biết gia thế khủng của anh ấy không?” “Sau khi biết thì anh ta từ hot boy trở thành nam thần! Em thích tiền của nam thần! Nếu những người thích anh không cần tiền thì hãy để những thứ đó đè chết em đi, mau đè chết em đi!”

“Cậu đúng là... đúng là... Phương nam thần! Em xin cảm tạ vì anh đã không cùng cô nàng Lọ Lem như Hạ Diệu Diệu này viết nên chuyện tình cầu huyết nào!”

“Học tử, học tử, đợi đã, học tử!”

Hạ Diệu Diệu quay lại, ra hiệu cho Khổng Đồng Đồng đừng đùa nữa, có người tới. Đứng trước một học đệ thì vẫn là không nên bộc lộ quá nhiều

tính cách thật của mình, nên để lại chút ấn tượng đẹp cho bọn trẻ: “Bạn học Trần, có chuyện gì sao?” Khổng Đồng Đồng kéo tay Hạ Diệu Diệu nhìn sang. Trần Khởi Tiêu chạy tới, vẻ đẹp trai thanh tú bỗng nhiên có chút đáng thương, ngoại hình đẹp như tranh vẽ, làn da trắng nõn, vẻ đẹp mong manh này cực kỳ có sức sát thương: “Học tử, chị lại quên rồi, em có tên mà.”

Khổng Đồng Đồng nghe vậy thì nhướn mày, đưa mắt nhìn cậu con trai thanh nhã trước mặt mình: Đây em trai à, cậu nói vậy rất dễ gây hiểu lầm đó nha! Nghe nói khoá sinh viên năm nhất năm nay có mấy cậu đẹp trai xuất sắc, cậu này chắc là một trong số đó nhỉ? Nghe tiểu học để gọi học tử có phải rất khoái không, Khổng Đồng Đồng nhéo Hạ Diệu Diệu một cái đầy thâm ý. Hạ Diệu Diệu không để tâm cô ấy: “Lần sau tôi sẽ chú ý, sao thế?” Trần Khởi Tiêu liền mỉm cười, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, dưới ánh nắng có chút chói lóa: “Là thế này, sinh viên mới bọn em nhập trường cũng được một thời gian rồi, nhưng vẫn chưa mời học tử dùng cơm bữa nào, nên muốn mời học tử, không biết học tử có nể mặt không?” Khổng Đồng Đồng cười híp mắt: Đẹp trai thật, nói năng lại lễ phép. Diệu Diệu, khoá sau, có học để thế này thì tặng tờ nhé, đừng có một mình hưởng thế chứ. Hạ Diệu Diệu bị nhéo suýt nữa thì kêu lên, nhưng gương mặt cô không hề có biểu hiện gì khác thường: “Cũng muộn rồi, nên thôi nhé.” “Đừng mà, mọi người đều có mặt cả rồi, chỉ thiếu mỗi học tử thôi.” Khổng Đồng Đồng ôm mặt: Làm nũng cũng thật đáng yêu.

“Đến hết rồi?” Nhưng cô đã hẹn Hà An rồi: “Hay là hai người đi đi, tôi còn có việc.”

“Học tử, cả hội chúng ta chỉ thiếu mỗi chị thôi, không có chị thì sao có thể coi là hoạt động trong khoa. Chỉ một bữa cơm thôi, rất gần đây, có bạn lái xe đưa chúng ta đi, đang ở cổng đợi rồi, học tử nể em đi. Nếu bọn họ thấy em không mời được chị thì chắc chắn sẽ phạt em. Học tử, coi như làm phước cho em đi, đi mà, học tử.”

Khổng Đồng Đồng nhìn Hạ Diệu Diệu đầy thâm ý: Đi đi mà, em trai nhỏ đã cầu xin như thế rồi, không đi thật ngại biết bao. Bà vợ già Hà An nhà cậu thì cứ giao cho tớ đi.

Hạ Diệu Diệu không muốn đi lắm, nhưng tất cả đều đi rồi, cô không tham gia thì đúng là không hay lắm.

“Học tử, coi như nể mặt em, học tử...”

Đừng gọi nữa đi, chị đây muốn ỏi quá: “Bạn học khoa nào?”

Trần Khởi Tiêu liền cười nói: “Khoa Quản trị máy tính.” “À, sau nhớ giúp chị sửa máy tính đấy.” “Chỉ cần học tử không chỉ tay nghề em kém cỏi, thì em rất vui được giúp chị.” Thấy chưa, thật biết điều!

Hạ Diệu Diệu trợn mắt với cô, cậu có máy tính à? Đừng có thấy người ta dễ nhìn là chọc ghẹo, phải có đạo đức.

“Học tử...”

Hạ Diệu Diệu cắn môi, bữa trưa miễn phí cơ mà: “Cậu đi nói với Hà An một tiếng, tớ đi trước.”

Khổng Đồng Đồng vẫy tay: “Yên tâm, mau đi ăn...” Cái mới mẻ luôn tạo cảm giác hơn những thứ đã ngấy, cô hiểu mà.

Hạ Diệu Diệu nhìn Khổng Đồng Đồng bằng cái nhìn cảnh cáo, rồi quay người đi cùng Trần Khởi Tiêu. Trần Khởi Tiêu lên xe, tiện tay định cài dây an toàn cho Hạ Diệu Diệu. Hạ Diệu Diệu đã cài xong, cô cười với Trần Khởi Tiêu đang cúi người: “Đừng để họ đợi lâu.”

Trần Khởi Tiêu cũng cười, thu tay về, làm như không có chuyện gì xảy ra, ngược lại còn tỏ vẻ trẻ con mà hỏi: “Hà An là ai vậy?”

“Bạn trai tôi.”

“Học tử có bạn trai rồi sao?” Hạ Diệu Diệu cười: “Có phải bí mật đâu.” “Bạn trai của học tử nhất định rất ưu tú, nếu không sẽ không dám theo đuổi một người xuất sắc như chị.”

Ha ha.

“Thật là ngưỡng mộ Hà học trường gặp chị trước bọn em.” Dùng “bọn em” sẽ cho thấy cậu rất biết ăn nói sao?

Hạ Diệu Diệu không thích nam sinh nịnh nọt nữ sinh như vậy lắm, nhưng cô cũng hiểu đó là vấn đề nhận thức của riêng mình, bởi có rất nhiều học tử thích nghe những lời như cậu ta vừa nói. Cô cũng từng gặp nhiều nữ sinh bị cậu ta chọc cười như vậy.

Những cô thích nam sinh trầm tĩnh, giống như cha cô, không tùy tiện mở miệng, không tùy tiện khen ngợi, làm nhiều hơn nói, luôn trầm mặc, tác phong cẩn trọng, hành vi có quy củ, sẽ tránh tiếp xúc không chính đáng với nữ sinh, không nói những lời lăng lơ ngả ngớn.

Chứ không phải quá...

Thật ra lời Trần Khởi Tiêu nói kết hợp với gương mặt của cậu ta cũng không phải đáng ghét, hơn nữa cậu ta cũng rất khéo léo, khen ngợi đúng chỗ, thăm dò một chút là dừng. Nhưng Hạ Diệu Diệu cho dù là không thích nhưng lại sinh hoạt cùng một hội với cậu ta, hơn nữa, cậu ta lại còn nhỏ, thích thể hiện sức hấp dẫn, cô cũng không tiện nói gì, hướng hồ người như vậy sẽ được chào đón trong xã hội hơn, chứ lẽ nào ai cũng mặt hầm hầm như Hà An, vậy nên cô cũng chẳng muốn nói nhiều.

“Học tử thích ăn gì? Lát nữa em gọi giúp chị.”

“Thịt cắt lát chao dầu ớt.” Khởi phải hỏi đi hỏi lại khách sáo.

“Học tử thích ăn cay không?” Hạ Diệu Diệu bất lực, xem ra cô đã đánh giá thấp tiểu học đệ này rồi: “Cũng được.” Cô quay ra nhìn bên ngoài cửa sổ, ra vẻ rất thích thú. Giọng nói có phần buồn bã của Trần Khởi Tiêu vang lên: “Không biết năm nay có tuyết rơi không, năm ngoái quê em bị bão tuyết, không ra khỏi nhà được.”

Ha ha.

“Học tử ở tỉnh nào vậy?”

“Tôi ở đây.” “Ở đây thật tuyệt, về nhà quá tiện. Nhà em thì xa. Em học ở đây ba mẹ còn không yên tâm, cứ muốn tới ở cùng em. Nếu không phải bà nội không đồng ý, không cho họ đi thì chắc hàng ngày em đã phải báo danh với ba mẹ, không tận hưởng hết được thú vui ở trường đại học.

Ha ha.

“Học tử là người ở đây chắc hẳn biết nhiều danh lam thắng cảnh, sau này...”

“Tới rồi, xuống xe thôi.” Cuối cùng cũng tới rồi, khi đàn ông giải phóng hoóc-môn đúng là khiến người không trong thời kỳ tìm đối tượng không chịu nổi. Trần Khởi Tiêu nhún vai, trên bàn ăn cậu ta đã đặc biệt gọi hai suất thịt cắt lát chảo dầu ớt.

Nếu bạn muốn không phục EQ của cậu ta không được, bởi cậu ta không nói gọi cho ai, một phần đặt ở rìa bàn tròn, một phần đặt ở giữa, để Hạ Diệu Diệu có thể gặp bất cứ lúc nào.

Người khác hỏi thì cậu ta nói là quên mất nên gọi thừa một phần.

Sau đó còn cười với Hạ Diệu Diệu, cứ như hai người có bí mật gì vậy. Hạ Diệu Diệu cảm thấy thật buồn phiền, nếu không phải món ăn ngon thì cô thật sự không thể ăn cơm với tiểu học đệ kỳ quặc này. Hồi những đồng

bào có thể tiếp nhận gu này, hãy mau thu nhận cậu ta đi. Hạ Diệu Diệu thân là trưởng ban tuyên truyền, phó chủ tịch hội sinh viên, nên được mọi người mời nước trái cây liên tục, Hạ Diệu Diệu cũng rất “gần dân”, được mời là uống. Sau một bữa cơm mà cô không kiềm được, phải khen ngợi tiểu học đệ này. Người cực kỳ phản cảm với chủ nghĩa quan liêu như cô cũng cảm nhận được sự tuyệt vời khi “người bề trên” được người khác cung kính, không biết sau này em trai của cô lên đại học có duy trì được phong cách này không. Sau khi tan tiệc, Trần Khởi Tiêu gói riêng cho Hạ Diệu Diệu một phần đồ ngọt: “Đây là quà nhà hàng tặng, không đủ để mỗi người một phần, hội trưởng hàng ngày vất vả, chị cầm về đi.” Hạ Diệu Diệu nhìn, rồi nhận lấy, cũng chẳng có gì phải từ chối cả.

Trần Khởi Tiêu cười nhìn đôi tay trống không, cố tình để bạn học đưa các “trường bối” khác về trước: “Học trưởng, học tỷ, tạm biệt mọi người, lần sau mời mọi người đi hát.” Một cậu nam sinh có mái tóc highlight màu kim nhật tiến lại gần Trần Khởi Tiêu: “Thích à?”

Trần Khởi Tiêu cười không nói.

“Nếu để các người đẹp khoa mình thích cậu biết được thì chắc họ sẽ đau lòng chết mất. Mà hình như nghe nói hội trưởng Hạ có bạn trai rồi.”

Trần Khởi Tiêu nói: “Môn nào cũng vừa đạt điểm qua.”

“Thăm dò kỹ vậy rồi cơ à?”

Sao có thể không kỹ chứ, chính vì biết rồi nên hai người mà yêu nhau mới là lạ.

Trần Khởi Tiêu không phải công tử đào hoa, cũng không phải kiểu thả thính vô tội vạ như Hạ Diệu Diệu thấy. Cũng không biết là Trần Khởi Tiêu không gặp vận hay thế nào, mà mấy lần cậu ta trả lời kiểu châm chọc sau khi bị làm phiền, lại bị Hạ Diệu Diệu nghe vào tai, rồi hiểu theo một cách khác. Nếu nói về tỉ lệ xui xẻo thì chắc chắn Trần Khởi Tiêu là một trong số

đó, vì đẹp trai, Trần Khởi Tiêu rất phản cảm với những cô gái tiếp cận mình bằng mọi cách, đặc biệt ghét những cô gái ỷ lớn tuổi hơn cố ý trêu chọc mình. Mà những điều đó đều không có ở Hạ Diệu Diệu, cô nghiêm túc, có khí chất, không vì mình nhiều tuổi hơn mà lên mặt. Ngày đầu tiên cậu thấy cô trên sân khấu đã cảm thấy cô rất đặc biệt, cũng rất khác biệt.

Khi ấy Trần Khởi Tiêu cũng không biết tại sao lại chăm chú nghe từ đầu tới cuối bài phát biểu chào đón tân sinh viên, cảm thấy những điều kỳ vọng đó là đang nói với bản thân mình, cậu ta nhất định không thể để cô thất vọng, nếu không sẽ phụ lại sự kỳ vọng đó của cô.

Vì thế sau khi biết cô có bạn trai, cậu ta đã thất vọng một thời gian dài. Nhưng sau khi tới gần cô, niềm yêu thích này của cậu ta không hề có dấu hiệu nhạt đi, khiến Trần Khởi Tiêu trước nay chưa từng làm người thứ ba cảm thấy hoang mang.

Mười một giờ đêm, sàn nhà được sưởi ấm, Hạ Diệu Diệu buông tóc, mặc bộ đồ ngủ dài tay hình cún con nằm trên giường, giơ quyển sách tiếng Anh lên cao đọc ra rả. Hà An dựa lưng vào thành giường dùng laptop, đọc tài liệu mà thư ký gửi tới: “Trưa nay em đi đâu đấy?”

“Đi ăn.” Hạ Diệu Diệu đọc lại một đoạn.

“Với ai?”

“Người trong hội.” Hạ Diệu Diệu vẫn tiếp tục đọc. Hà An ấn phím Enter, từ chối đề nghị của Trâu tổng: “Vì thế giờ anh giống như rau dưa đang sấy khô, không bằng rau chân vịt tươi đang vào mùa, nên anh hãy một mình lạnh lẽo trong gió đi? Đây là nguyên văn lời của Không Đồng Đồng, anh không hề thêm một chữ nào.”

Hạ Diệu Diệu đọc sách, giơ chân lên, dùng tay gãi gãi rồi lại tiếp tục đọc sách. Hà An mặt lạnh tanh, viết mail từ chối một cách quyết đoán!

Ba phút sau, Hạ Diệu Diệu lật người đè lên người Hà An, cười hì hì: “Trạng ngữ dùng để bổ nghĩa cho động từ, tính từ, phó từ, thường do phó từ đảm nhiệm, lấy ví dụ cho chị đi.” Hà An không muốn để ý tới cô.

Hạ Diệu Diệu gập laptop của anh xuống, không cảm thấy có chỗ nào có vấn đề: “Có gì thú vị đâu mà cứ ôm nó suốt ngày. Xem máy tính nhiều khiến tình cảm nhạt nhẽo, phải nói chuyện với người khác nhiều hơn, ví dụ như người đẹp như em đây, lẽ nào anh không muốn nói chuyện cuộc sống với em à!?”.

Không muốn. Hà An định mở máy lên, viết thêm vài mail từ chối nữa.

Hạ Diệu Diệu lại đóng lại, trêu đùa trên ngực anh mà làm nũng, giọng nói vô cùng dịu dàng, còn tiểu học muội hơn cả vị tiểu học muội mà trưa nay cô giả giọng: “Nói chuyện đi, nói chuyện với em đi mà.”

Hà An nhìn cô một lúc lâu, vẻ mặt lạnh tanh, khó coi, đặt máy sang một bên.

Hạ Diệu Diệu nằm trên người Hà An, nơi mềm mại kia vô cùng phóng khoáng dính lấy ngực anh: “Nào, lấy ví dụ, có trạng ngữ bổ nghĩa là phó từ.”

“Không phải chứ, khi nào rảnh em dạy anh.” Hạ Diệu Diệu cúi xuống cời khuy áo ngực Hà An, ngón tay có phần thô ráp chậm rãi viết lên ngực anh: “He... Works... hard... - Anh ấy làm việc chăm chỉ. Trạng ngữ dùng để bổ nghĩa cho động từ, tính từ, phó từ, thường do phó từ đảm nhiệm, anh nhớ chưa?”

“Tiếp theo, bổ ngữ của tân ngữ dùng để biểu thị rõ tân ngữ là như thế nào, hoặc làm gì, thường do tính từ hoặc động từ đảm nhận. Lấy ví dụ!”

Cũng không biết sao? Hạ Diệu Diệu tiếp tục dùng tay viết lên ngực Hà An: “They... usually... keep... their... á, đừng có chọc em...” Hạ Diệu Diệu

đập cái tay đang sờ soạn của Hà An: "...class..." Hạ Diệu Diệu lôi tay của anh trong áo mình ra, tay trái cầm sách đập vào đầu anh: "Còn động nữa em giận đấy." Hà An đè cô xuống dưới thân, ánh mắt trong sáng trước đây đã không còn nữa rồi.

Hạ Diệu Diệu búng mũi anh: "Anh nhìn lại mình xem, việc này sao không quên. Nhưng mà hôm nay không được... không tiện..." Con người u ám của Hà An co lại, anh lật người sang bên cạnh, mặt lạnh lùng: "Vậy chúng ta tiếp tục câu chuyện về rau khô."

Hạ Diệu Diệu liếc nhìn anh, thấy sắc mặt anh không tốt, còn tưởng là vì nhện.

Hạ Diệu Diệu cảm thấy bản thân rất vô tội, cô đã làm gì mà anh lại như vậy rồi.

Sao sắc mặt càng ngày càng khó coi thế? Hạ Diệu Diệu nghiêng người sang, rụt rè hỏi: "Anh khó chịu à?"

Rau chân vịt sao tươi được.

Hạ Diệu Diệu chạm vào anh: "Rất vất vả sao."

Hà An hít vào một hơi, không giơ chân đá cổ xuống giường là do anh tu dưỡng tốt.

Hạ Diệu Diệu chu môi, vô tội nói: "Thật là không biết kiềm chế, đang nói chuyện nghiêm túc mà cũng có cảm giác được. Đàn ông các anh đúng là... đúng là..." Hạ Diệu Diệu nằm nghiêng nhìn Hà An, dùng ngón chân đá đá đùi anh: "Này, hỏi anh nhé, có phải chỉ cần con gái dụ là các anh sẽ có cảm giác không?"

Anh là rau khô, không biết!

“Báo lá cải đều viết như vậy, nghe nói cho dù không thích nhưng cũng sẽ có phản ứng, bảo đây là hiện tượng sinh lý.” Hứ!

“Nhưng nếu đối phương cực kỳ cực kỳ cực kỳ xấu thì sao?” Lẽ nào khi ấy dung mạo không quan trọng chút nào hay sao? Có cảm giác là muốn hả? Hạ Diệu Diệu nghĩ tới đây, lại đá mạnh hơn: “Cảnh cáo anh đấy, hãy quản lý cho tốt mọi tế bào trên người anh, tất cả là của em hết, của em!”

Nghĩ một lát rồi có bổ sung: “Nếu anh thực sự có cảm giác thì cũng có thể nhin và gọi cho em...” Em sẽ tha tội chết cho anh!

“Nói gì đi chứ!”

“Anh chết rồi à!” Rau khô không biết nói.

“Nói đi!”

“Anh muốn ăn đòn đấy à?” Hihi: “Nếu anh nói rõ ràng, thì... hôm nay tay em rất tiện.” Hạ Diệu Diệu vừa nói, vừa nho nhã nhìn bàn tay tuy chăm sóc không tốt lắm nhưng rất đẹp của mình.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Rau Chân Vịt Khô

 Khi Hạ Diệu Diệu mệt muốn ngủ thiếp đi. Hà An nghĩ một chút rồi lắc người cô: “Trưa nay đi đâu?”

“Ăn... cơm...”

“Với ai?”

“Mọi người trong hội...”

Cô không nói dối, vậy thì có nghĩa là Khổng Đồng Đồng nói vớ vẩn. Đào Thành Phong bỏ cô ta cũng không phải không có lý. Hà An mở laptop lên, một giờ sáng anh có cuộc họp phải tham gia.

“Chào buổi sáng lớp trưởng Hạ.” Hạ Diệu Diệu lập tức lấy tinh thần: “Chào buổi sáng.” Cô cảm thấy kỳ quái, Lý Hưng Hoa từ bao giờ lại lịch sử thể, gọi cả chức lớp trưởng luôn? Hạ Diệu Diệu vừa ngáp vừa bước vào lớp, thực tế đã chứng minh rằng thời gian không bao giờ đủ dùng. Rõ ràng cô đã không làm ở quán sữa đậu nành nữa, có thể ngủ thêm mấy tiếng, nhưng sao hình như chẳng ích gì.

Có điều, gần đây buổi tối Hà An đều mua sữa cho cô, khiến cô cảm thấy tốt hơn, tuy là anh không biết hâm nóng sữa trước khi cô về.

Không cần nghi ngờ nữa, anh thật sự là không biết làm. Dường như anh cũng đã từng thử nhưng lại làm hỏng mất, một ly sữa bò thơm ngon cứ thế mà mất đi, nên anh không thử nữa, cô cũng không yêu cầu, sự việc cứ thế qua đi. Hạ Diệu Diệu uống sữa đậu nành nóng hổi, mặc áo dày cộm,

ngồi trên ghế rồi đuổi hai chân ra: “Nhìn này, Hà An mua cho tớ đây, ầm lăm.” Cô nói tới tan làm về hơi lạnh, tối hôm qua về nhà liền thấy trên đầu giường có một đôi giày với một đôi tất. Hà An nhà cô thật ra rất đáng yêu, càng ngày càng khiến người ta yêu thích. Khổng Đồng Đồng nhìn cô không dám tin, sau khi nói những lời đó mà Hà An không gây phiền phức cho Hạ Diệu Diệu, lại còn tặng quà cho cô ấy, Hà An, anh có phải đàn ông không thể:

Khổng Đồng Đồng thậm chí rửa Hà An một trận, cô thấy ngứa mắt với sự đặc ý của Hạ Diệu Diệu, nhưng kết quả vẫn khiến Khổng Đồng Đồng thật thất vọng: “Vâng, cậu giỏi, bạn trai cậu nhị thập tứ hiếu, ai sánh được với cậu.” Nói rồi, Khổng Đồng Đồng lấy từ trong túi ra một cái hộp được đóng gói rất đẹp ném qua. “Hửm?” Hạ Diệu Diệu cắn ống hút: “Cái gì vậy?” Cổ cầm lên xem: “Cậu cũng có người theo đuổi rồi à? Ai lại không có mắt nhìn thế, Tiền Quận 2?” Hạ Diệu Diệu dùng tay ước lượng cân nặng cái hộp, nó rất nhẹ: “Cái gì vậy?” Đúng là mồm chó không mọc được ngà voi: “Cậu mở ra thì biết, cũng đâu phải của tớ. Sáng nay cô quản lý ký túc đưa tớ, nói có người để ở chỗ cô ấy, nói rõ là đưa cậu.”

Hạ Diệu Diệu ngạc nhiên: “Cho tớ á?”

“Lẽ nào không phải niềm vui bất ngờ của Hà An nhà cậu? Ví dụ như: kỷ niệm hai năm quen nhau? Sinh nhật cậu? Sinh nhật anh ta? Hoặc là kỷ niệm ngày hôn nhau chẳng hạn?” Hoặc là chín tháng gặp Du Văn Bác, dù sao thì anh ta cũng không thích rau khô.

“Sao có thể.” Họ không tổ chức sinh nhật, những ngày kỷ niệm linh tinh đó ai nhớ được: “Cho tớ thật à?” “Lẽ nào của tớ, cậu không cần à, không cần thì là của tớ, tớ không ngại đâu.”

Hạ Diệu Diệu vội giật lại, mở ra, một chiếc khăn quàng cổ màu hồng hoạ tiết hình con chuột nằm ngay ngắn trong hộp, vô cùng đáng yêu. Chất len rất mềm mại, nhìn là thấy thích rồi.

Hạ Diệu Diệu thấy thế chau mày đóng hộp lại, vẫn không dám tin lắm: “Cho tớ thật à?” Khổng Đồng Đồng nhìn cái hộp đã đóng nắp: “Rất đẹp mà, cậu giấu cái gì chứ, cho tớ xem nào, tớ cướp được của cậu à.” Hà An nhà cậu còn không lạnh lùng như cái thời tiết ngoài kia: “Vừa tặng giày, vừa tặng khăn, lẽ nào là kỷ niệm lần đầu tiên của hai người?”

Khổng Đồng Đồng mở hộp lấy 5 khăn ra quàng lên cổ mình, lại lấy chiếc gương nhỏ ra: “Có đẹp không? Con mắt nhìn của Hà An không tồi.” Nói rồi, Khổng Đồng Đồng tìm chỗ có gắn nhãn hiệu ra xem, kinh ngạc: “Trời ơi hàng hiệu Fashy, rất biệt tiêu tiến đấy nha.”

“Đắt lắm sao?” Hạ Diệu Diệu quay sang nhìn chỗ Hà An, rồi thu ánh mắt về, ý cười trong mắt nhạt đi vài phần, không thể nào là Hà An, ví của anh cô đang cầm, anh không có tiền dư thừa, hơn nữa nếu là Hà An tặng thì chỉ cần đặt đầu giường như tối qua là được.

Hạ Diệu Diệu không cần hỏi anh, dựa vào trực giác của phụ nữ có tin không phải anh mua: “Thật là đắt lắm à?” Một cái khăn quàng thôi mà.

Khổng Đồng Đồng soi gương, chỉnh trang lại tóc và khăn: “Đương nhiên rồi, Fashy! Hàng hiệu thì có cái nào là không đắt chứ? Lại là mẫu mới nữa, chắc là phải lấy nguyên giá ấy chứ.”

“Không thể là hàng super fake à?”

Khổng Đồng Đồng trợn mắt: “Không ai làm được logo giống hệt thế này, huống hồ cậu nghĩ ai có thể làm hàng Fashy đẹp đến mức này sao? Cho dù là vậy thì cũng là super fake, chẳng kém gì hàng chính hãng nhé.” Khổng Đồng Đồng vừa nói lại cảm thấy không ổn, nhìn cô: “Ý cậu là gì? Lẽ nào không phải Hà An tặng?”

Hạ Diệu Diệu gỡ khăn trên cổ Khổng Đồng Đồng xuống, gấp lại đặt vào hộp, nghĩ xem là ai: “Không phải.” Văn Bác? Văn Bác thì chắc chắn sẽ đích thân đan. Nếu không phải Văn Bác thì còn có thể là ai? Khổng Đồng

Đồng có dự cảm không lành: Không phải chứ, có người tính cướp bạn gái à! Còn có chuyện này sao, Hạ Diệu Diệu mà cũng đáng để tranh giành! Hạ Diệu Diệu đột nhiên nhớ tới một người, nhưng lại cảm thấy không có khả năng lắm, là cô quá nhạy cảm chăng? Cậu ta chỉ là thích nói vớ vẩn, chắc là sẽ không thực sự tốn công sức làm gì đâu. Dù sao cô cũng có bạn trai rồi, sẽ không dính dáng gì với cậu ta, chẳng ai đi đầu tư mà không có lãi cả, cho dù có làm cũng sẽ không tốn nhiều tiền đi thăm dò. Khổng Đồng Đồng cứ như mèo ngửi thấy mùi cá: “Lẽ nào cậu...” “Sao có thể.”

“Cũng phải, cũng không giống người bắt cá nhiều tay. Ai lại tặng cậu khăn quàng, lại còn là màu bánh bèo thế này, hoàn toàn không phù hợp với cậu.”

“Có thể là tặng nhầm?”

“Có lý.”

Hạ Diệu Diệu cũng không để tâm, không ngờ ngày hôm sau cái hộp lại xuất hiện ở chỗ ngồi của cô: Không phải chứ, cho cô thật à?

Tiền Quân cảm thấy mình thật xui xẻo, khó khăn lắm mới chờ được tới lúc hết giờ, có thể tránh mặt đại boss đi hít thở không khí rồi, thì lại thấy một nửa của boss lại đang lén lút với người khác.

Tiền Quân quay người định bỏ đi, nhưng nghĩ thế nào lại quay lại, lúc này mới nhìn rõ gương mặt của nam sinh bên cạnh Hạ Diệu Diệu cũng không tồi, cho dù là cùng là nam giới nhưng cậu ta cũng có thể cho trên 8 điểm. Trên tay lớp trưởng Hạ đang cầm thứ gì đó và nói gì đấy với người ta.

Hộp quà rất tinh tế, lại có cả ruy băng, nhìn thế nào cũng không đơn giản là quà của hội sinh viên.

Lẽ nào?! Lớp trưởng Hạ cảm thấy cô chưa đủ tự tìm chỗ chết, muốn ngoại tình sao? Tiền Quân vô thức tìm một chỗ nấp quan sát họ. Nếu Hạ Diệu Diệu định cảm sừng boss Hà thì đừng trách anh không nể mặt bạn học! Không có sắc đẹp, cũng được thôi, dung tục cũng được, nhưng nếu cô cảm sừng boss Hà thì quá đà rồi!

Hạ Diệu Diệu chau mày, nói đau cả cổ: “Tôi biết cậu không có ý gì khác... nhưng bạn trai tôi sẽ không vui...” “Chị nói thẳng với anh ấy cũng không thay đổi được gì...” Sao cô nói mãi mà cậu ta cứ không thông thể: “Tôi biết, biết mấy học tử khác cũng đều có quà... nhưng quà cũng chia mấy loại, cậu tặng bọn tôi mỗi người một cuốn sổ, tôi sẽ nhận ngay, còn món quà này thì quá to rồi.” Cô có hỏi người cùng hội, một cái khăn quàng chín trăm sáu mươi tệ, cái này vượt quá phạm trù nịnh nọt cấp trên thông thường rồi. “Chỉ là em cảm thấy cái khăn này rất hợp với học tử.” Thế thì chắc chắn là cậu mắt mù rồi, con mắt nào của cậu thấy tôi hợp với màu hồng thế: “Xin lỗi, tôi thích màu xanh hơn.” “Có thể đổi được.” Trần Khởi Tiêu rất khiêm tốn, “Mấy hôm tới em còn có việc tới cửa hàng đó, có thể đổi cho học tử...”

“Không phải vấn đề về màu sắc... Tôi biết, biết ai cũng có...”

“Nhưng tôi có nguyên tắc của mình, quà tặng mà vượt quá phạm vi chấp nhận của người nhận thì sẽ mất đi ý nghĩa của nó, không phải vậy sao?” “Cái khăn trên cổ tôi đây rất tốt rồi.” Hàng bán vừa hè, hai mươi lăm tệ.

“Cậu có thể cầm về tặng em gái. Nếu thực sự cậu muốn tặng tôi cũng được, loại tôi đang quàng đây, mua cho tôi hai chiếc, tôi nhận ngay không nói lời nào. Ha ha, thế nhé, cũng muộn rồi, mau vào lớp đi. Tôi còn có việc, đi trước nhé.” Hạ Diệu Diệu nói rồi nhét hộp quà vào tay cậu ta, quay người đi. Trần Khởi Tiêu liền đuổi theo: “Học tử... học tử... em...” Hạ Diệu Diệu chạy rất nhanh, với trực giác của phụ nữ, đây không chỉ là chiếc khăn mà ai cũng có, chắc chắn nó có ý tứ khác, hơn nữa không phải cô tự luyện,

thật sự là cậu ta có ý. Ai dè, thì ra không phải chỉ có em gái nhỏ theo đuổi các anh giai là không chấp nhận nổi, thời đại này sự ái mộ của các em giai nhỏ cũng thể chấp nhận.

Nhưng nghĩ tới chuyện được một em trai non nớt như vậy thích mình, lại còn tặng quà, ai kia cũng nổi tính hư vinh mà cảm thấy thích thú. Về khoe với Hà An một chút để anh ấy có ý thức về sự nguy hiểm. Tiền Quân quay lại thì thấy Hà An, mặt trắng bệch: “Tôi... tôi...” Tôi chẳng làm gì hết. Hà An gạt Tiền Quân sang một bên, mặt lạnh lùng, trầm ổn bước về phía nam sinh đang đứng tại chỗ kia. Tiền Quân thấy thế vội đi theo: Ai bảo cậu ta tự tìm chỗ chết! Dựa vào cái mặt mình mà đòi quyến rũ lớp trưởng Hạ! Đúng là không biết tốt xấu! Hà An dừng lại, ngữ khí vẫn lạnh nhạt như thường ngày, không nổi giận cũng không dao động: “Trần Khởi Tiêu.” Tiền Quân ngạc nhiên vì boss Hà lại biết tên của một nhân vật nhỏ bé như vậy, nghĩ tới một khả năng nào đó, liền cảm thấy khả năng nhận nhìn của boss thật đáng sợ.

Trần Khởi Tiêu quay lại, thấy người đó thì ánh mắt thoáng chút ngạc nhiên, khoé miệng nhướn lên cười, không hề có sự sợ hãi: “Chào anh.”

Tiền Quân muốn phát điện, thằng nhóc này lại biết Hà An, cũng có nghĩa là đã biết hoa có chủ mà vẫn ra tay!

Hà An nghiêm nghị nhìn cậu ta, đưa tay ra hiệu, ý bảo cậu ta đưa hộp qua. Trần Khởi Tiêu không khỏi cảm thấy buồn cười, tại sao phải đưa anh, Hạ Diệu Diệu còn chưa kết hôn, tại sao cậu không được tặng quà, huống hồ tặng gì là chuyện riêng của cậu, không cần phải cho người khác biết.

Hà An thấy vậy cũng không nói, chỉ đứng nhìn cậu ta, giống như đang nhìn một đồ vật, không có sự thăm dò thừa thãi, cũng không coi cậu ta ra gì, thậm chí cũng không bận tâm vừa rồi cậu ta vừa nói chuyện gì với bạn gái mình, anh chỉ tiến lại, đưa tay ra lấy lại thứ thuộc về mình.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Lần Thứ Hai

 Trần Khởi Tiêu gồng mình nhìn vào mắt người kia. Hà An nhìn cậu ta đây coi thường, ánh mắt phẳng lặng như mặt nước, nhưng lại mang sự cao quý ngạo nghễ không thể phản kháng. Trần Khởi Tiêu siết chặt năm đấm, không cho phép bản thân lùi bước, nụ cười tự tin của Hạ Diệu Diệu hôm đó lại hiện lên trước mắt cậu, tại sao cậu lại không thể theo đuổi, cậu có thể cho cô điều tốt đẹp hơn, cậu có thể khiến cô tự hào, anh ta có làm được không? Cậu thích hợp với cô hơn anh ta. Hà An không ngờ người này lại không biết điều như vậy. Trần Khởi Tiêu nghiêm túc nhìn anh: “Tôi biết anh sẽ không từ bỏ, nhưng tôi cũng có quyền thích cô ấy, còn nữa, tôi chẳng làm gì ảnh hưởng đến tình cảm của hai người, mọi người trong hội ai cũng có quà, anh không cần phải căng thẳng. Anh là bạn trai của cô ấy, anh nên tự tin không phải sao. Nếu ngay cả anh cũng không tin tưởng tình cảm giữa hai người mà cần phải bảo vệ nó bằng việc kiểm soát tôi thì tôi nghĩ hai người nên kết thúc sớm đi. Tôi tin mình có thể đem lại cho cô ấy thứ cô ấy cần hơn.

Hà An lập tức chau mày.

Trần Khởi Tiêu lập tức cảm thấy một luồng áp lực vô hình khiến cậu ta khó thở. Tiền Quân lau mồ hôi: Cậu muốn chết à, cậu có thể đem lại cho lớp trưởng Hạ cái gì chứ? Cậu thử mua hai chiếc khăn như trên cổ lớp trưởng Hạ xem có khiến cậu cảm thấy cuộc đời này quá tàn khốc không! Trần Khởi Tiêu quật cường nhìn thẳng vào mắt Hà An. Gương mặt bình thường luôn tươi cười lúc này vô cùng kiên quyết, không cho phép mình lùi bước. Lần đầu tiên Hà An không thích sự tự tin của thanh niên. Anh ít khi có cảm xúc tiêu cực với người khác, nhưng bây giờ thậm chí đã có cảm

giác căm ghét với người này, anh lên tiếng, ngữ khí lạnh băng: “Cô ấy cần cái gì? Sự vinh quang mà cậu nói, hay gia thế khủng phía sau cậu? Hay là tiền tài người khác bố thí cho cậu rồi cậu bố thí cho cô ấy? Thế thì đúng là cậu có thể cho không ít.”

Tiền Quân kinh ngạc nhìn phía sau Hà An: Anh quan sát đối phương bao lâu rồi? Biết cả gia thế người ta sao?

Trần Khởi Tiếu ngạc nhiên nhìn người trước mặt, cậu chưa từng nói với ai về gia đình mình.

Hà An nhìn cậu chằm chọc: “Hãy học cách tự lực cánh sinh đi rồi hãy nói việc cậu có thể cho cô ấy cái gì. Trần Tương tuy già rồi nhưng không già tới mức ngênh ngang để đứa cháu không có gì trong tay của mình nói chuyện sẽ làm cho người khác cái gì.”

Trần Khởi Tiêu kinh hãi nhìn anh: “Sao anh biết ông tôi?” “Không liên quan tới cậu, đưa đây!” Nói chuyện với một người như vậy không phải phong cách của anh, nói quá nhiều càng khiến anh không vui.

Hà An chau mày, sắc mặt cực kỳ khó coi, anh uy nghiêm như một vị đế vương đang tức giận, chuẩn bị giết một trăm người. Trần Khởi Tiếu rất không muốn thoả hiệp, tại sao trước một người không rõ ra sao cậu phải... nhưng thân thể lại phản ứng trước lý trí, tay cậu ta vô thức đưa đồ ra. Hà An mở ra xem, rồi ném trở lại, tay rút túi quần, nhắc nhở Tiền Quân ở phía sau: “Mua cho cậu ta 100 hộp khăn nhãn hiệu này, màu này, để não cậu ta giảm nhiệt dần dần. Tôi nhớ nhãn hiệu này còn có một loại động vật nữa, là gì nhỉ?”

Tiền Quân vội tiến lại: “Vịt vàng.”

“Mua cho cậu ta, sau này cũng không cần soi gương nữa.”

“Vâng, ngài Hà.” Hà An lạnh lùng quay người rời đi. Tiền Quân nhìn cậu con trai trước mặt đầy thương hại, cậu nói xem, ngày tháng tươi đẹp thì không chịu sống cho tốt, đụng vào boss Hà làm gì. Lớp trưởng Hạ có tốt thế nào thì cũng không phải người cậu có thể nghĩ tới. Cháu của Trần Tượng? Xuất thân không thua kém Phương5Thậm, còn tốt hơn gia đình mình, nhưng lại rơi vào kết cục vừa vào trường đã đắc tội boss Hà, nên nói cậu may mắn hay xui xẻo đây.

Tiền Quân đứng nghiêm, với thân phận của anh, có cơ hội dạy dỗ tiểu công tử Trần gia cũng không dễ dàng, anh phải trân trọng: “Cậu thích màu gì, thế nào thì cũng phải mua cho cậu một trăm cái, đừng trách anh đây không chiều cổ cậu, màu xanh lá thì thế nào?”

Vừa nói Tiền Quân vừa nhặt cái khăn mà boss Hà ném lúc nãy lên, phúi bụi, đặt vào trong lòng: “Không phải nói cậu, màu này mà cậu cũng tặng lớp trưởng chúng tôi được, giá có tới một nghìn tệ không? Rác rưởi thì nên để ở chỗ của rác rưởi, đừng mang ra khoe khoang, lần sau nhớ là đừng có thứ linh tinh gì cũng tặng, rất dễ đắc tội người khác đấy, cậu hiểu chưa?”

“Liên quan gì tới anh?”

Thanh niên trẻ tuổi đúng là tính cách mạnh mẽ. Có phải vẫn muốn mua hai chiếc khăn trên cổ lớp trưởng Hạ không? Tôi đành người tốt tới cũng vậy, nhắc nhở cậu một câu, cái khăn của lớp trưởng Hạ tuy không có gì nổi bật, nhưng giá tôi đã xem rồi, mười bảy nghìn tệ một chiếc, hai cái thì là... ai dà, tôi học Toán kém lắm, tự cậu tính đi. Nhưng nhà cậu có giàu thế nào thì mỗi tháng chắc cũng không cho cậu quá ba mươi nghìn tệ đâu nhỉ. Tôi khuyên đừng mua thì hơn, kéo tháng này lại ăn bánh bao với dưa muối. Lớp trưởng chúng tôi lại phải chịu khổ với cậu. Cậu nói xem có phải không!?” Tiền Quân nói xong thì nhún vai, vỗ vai cậu ta, đặc ý quay người đi.

Trần Khởi Tiêu sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng đến đối phương là ai cậu cũng không biết, còn chuyện của cậu đối phương lại biết tất cả. Từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ cậu thấy mình thảm hại như vậy. Nhưng là người thừa kế đời thứ ba của Trần gia, cậu biết có thể hôm nay mình đã đắc tội người không nên đắc tội rồi. Nếu anh ta biết thân phận của cậu, biết gia tộc đằng sau cậu, thì cậu không nên sau khi đối phương đã cảnh cáo rõ ràng mà vẫn không biết kiêng dè, nếu không có thể sẽ gây họa cho gia tộc. Trần Khởi Tiêu đá hộp quà đi, giống như con thú không biết phải làm gì ngoài gầm rú, sức mạnh của cậu quá nhỏ bé không thể phá vỡ được cái lồng giam cầm mình.

Hạ Diệu Diệu trở về nhà, nhìn thấy thứ treo trên ghế, chán nản sao lại nhận được khăn quàng nữa, vừa đặt đồ xuống vừa nói: “Mấy hôm trước không phải mới mua đồ cho em sao?” Cái khăn quàng vẫn rất tốt. Hạ Diệu Diệu nói vậy nhưng vẫn cầm lên soi gương.

Sao lại là màu hồng, một cái màu hồng đào, một cái hồng nhạt, cô không thích màu hồng, mà Hà An lại thích làm ngược lại. Có điều cái khăn này rất đẹp. Hạ Diệu Diệu tháo khăn từ trên cổ xuống, định cho Hạ Tiểu Ngư một cái: “Đủ dùng rồi, anh đừng mua nữa nhé.” Nói rồi cô vào phòng vệ sinh.

Hà An từ nãy vẫn không rời mắt khỏi màn hình laptop, lửa giận buổi chiều dường như đã tan biến hoàn toàn.

Nửa tiếng sau, Hạ Diệu Diệu tắm xong, thò đầu ra từ nhà tắm: “Anh có quần áo cần giặt không, giờ em giặt luôn cho.”

Hà An không nói gì. Hạ Diệu Diệu lại thò đầu ra: “Không có à?” rồi lại chui vào vừa và quần áo vừa lấm bầm: “Hàng ngày anh có giặt quần áo không thể, em chưa bao giờ thấy anh giặt cả.” Nhưng cô cũng thường không có nhà, quần áo của Hà An thì lúc nào cũng sạch sẽ, chắc chắn là có giặt: “Bình thường khi anh giặt thì cũng giặt luôn cho em đi.”

Hạ Diệu Diệu đổ ít bột giặt vào chậu: “Bình thường anh không dùng bột giặt à, sao em cứ cảm giác nó không với đi tí nào thế.” Cái này mà em cũng nhớ sao!

“Tiết kiệm là thói quen tốt, nhưng anh có giặt sạch được không.” Hình như là... rất sạch... Hạ Diệu Diệu hơi khó chịu vặn vẹo vai, tay đầy xà phòng: “Anh làm gì đấy, em đang giặt.”

Hà An vui đầu vào cổ cô, mạnh mẽ ôm cô vào lòng, đôi tay vòng qua eo cô bỗng siết chặt. Hạ Diệu Diệu vặn vẹo: “Anh làm gì đấy, đợi em xong đã.” Hà An ngậm lấy tai cô, vội vàng dè cô lên bồn rửa mặt. Hạ Diệu Diệu vẫn làu bàu: “Ở đây không tiện.” Là ai lần nào cũng kiên quyết ở trên giường, cô chỉ gợi ý một lần ở phòng bếp, còn là nói đùa mà anh cũng đen mặt nhìn cô. Lần này thì cuống lên cái gì chứ, thật ra nghĩ lại, lần đầu tiên anh cũng rất nôn nóng.

“Quần áo xộc xệch hết rồi.” Hạ Diệu Diệu giận dữ: “Đã nói rồi, đừng có làm loạn, tay em đẩy xà phòng đây này, buông em ra, buông...”

Hà An không muốn đợi thêm một giây nào nữa, vội vàng muốn làm gì đó, chứng minh cảm xúc của anh không bị ảnh hưởng bởi chuyện chiều nay, cũng không ai chú ý tới Diệu Diệu nhà anh, càng không có người nào đó có ý đồ với cô, giữa họ cũng sẽ không xuất hiện ai đó không biết tốt xấu. Hạ Diệu Diệu rất đau, ôm chặt lấy Hà An, vẻ mặt đầy đáng thương. Đôi mắt sâu thăm thẳm của Hà An loé lên sự khao khát, không thể khống chế lực...

Giận sao? Những chuyện như thế này, xong việc cô đấm anh một cái, ấm ức đá anh.

Hà An ôm lấy cô xoa dịu, cộng với ánh mắt căm ghét chính mình và sự tự trách khó hiểu, thế là chuyện qua đi.

Một người khác thì không dễ dàng như vậy, Tiền Quân là một tay sai vô cùng có trách nhiệm.

Ngày hôm sau Trần Khởi Tiêu nhận được từ chủ quản lý ký túc, là một trăm cái khăn quàng Fashy màu mè sắc sỡ, sắc mặt cậu vô cùng khó coi. Bạn cùng phòng không biết chuyện gì còn nói bừa: “Ai mà lắm tiền thế, khăn quàng nhãn hiệu này không rẻ đâu, còn là mẫu giới hạn, mỗi chiếc cũng phải ba bốn nghìn tệ. Nhiều thế chứ...”

Trần Khởi Tiêu mặt tím tái, tay siết lại nổi cả gân xanh, anh ta đang uy hiếp cậu!

“Ừa, họ có logo hình con vịt từ bao giờ vậy nhỉ? Người anh em, lấy được bằng cách nào thế, ngây thơ đáng yêu, tặng tôi một cái đi.”

“Có cái quái gì mà đẹp, vứt đi!”

“Sao lại vứt, toàn là hàng hiệu đấy!”

Trần Khởi Tiêu nghe thế thì cảm thấy như bị kẻ khác tát một cái, sắc mặt khó coi đi thẳng lên tầng. “Người anh em! Đừng có đi, không lấy đồ à, người anh em!”

Hạ Diệu Diệu mấy hôm nay rất vui vẻ, công việc bớt một chút nên tinh thần cũng tốt hơn hẳn, cảm thấy cuộc sống hiện giờ rất phù hợp với mình, tình cảm thuận lợi, công việc ổn, việc học không cần lo lắng, bạn trai lại chu đáo. Đôi khi cô cảm thấy ngoài việc nhà có nhiều anh em, ba mẹ đi lại khó khăn ra, thì có đúng là cực kỳ hạnh phúc. Chỉ là tiểu học đệ kia gần đây cũng quái lạ, nhưng chỉ cần không tặng quà cô, chỉ nhìn không thôi thì cô cũng mặc kệ. Với tâm trạng tốt như vậy, khi vị thiên kim tiểu thư kia bảo cô làm thay ca cô cũng rất vui vẻ đồng ý, chỉ làm một ca thôi, ai cũng có lúc bận mà. Cô mang tâm trạng vui vẻ gọi cho Hà An bảo không cần đón, lúc tan làm có đồng nghiệp tiện đường cho đi nhờ.

“Thật là tiện đường mà... có phải lần đầu đầu... được rồi, được rồi...” Hạ Diệu Diệu cười híp mắt, ngữ khí có chút ngượng ngùng: “Nếu anh buồn ngủ thì ngủ trước đi nhé, bye bye.” Hạ Diệu Diệu nằm ườn lên quây đếm sao, hôm nay không có nhiều khách, khi rảnh cô vừa học ngữ pháp vừa nói chuyện với chị hướng dẫn mình: “Bé nhà chị sắp lên lớp một rồi, thời gian nhanh thật, khi em mới vào làm bé mới lớn chừng này.”

“Em không nuôi nên cảm thấy nhanh. Giờ chị đang đau đầu không biết cho nó học trường nào đây. Thấy trường nào cũng chưa ổn, nhưng trường trọng điểm thì không vào nổi, vợ chồng chị lo sốt hết cả vó lên rồi. Nay, em nói xem Tương Tương mặc đẹp thế kia có phải đi hẹn hò không? Nhưng khi chị tới thì sao thấy cậu trai bên cạnh đang làm việc.”

“Không phải chứ.”

“Sao lại không phải, tận mắt chị thấy mà, chị còn nghe thấy Tương Tương gọi điện rất vui vẻ, hình như là đi xem phim.” “Xem phim, giờ này xem suất chiếu đêm mà còn là phim kinh dị thì càng kích thích, ha ha.” “Đám trẻ bọn em ấy à, cô ấy đi với ai mới là quan trọng.” Hạ Diệu Diệu cười: “Có thể là chị nghe nhầm ấy.”

Hai người chốc chốc lại nói chuyện, có khách thì đi làm, rảnh thì Hạ Diệu Diệu lại đọc ngữ pháp, thời gian trôi qua cũng rất nhanh. Khi sắp hết giờ, trước cửa bỗng vang lên một âm thanh lớn, cả mảng cửa kính đổ xuống, Hạ Diệu Diệu sợ hãi bịt tai lại, hét lên.

Một người đàn ông trẻ tuổi loạng choạng vác một cái ghế đập vỡ cửa kính của cửa hàng: “Thường Tương! Cô ra đây! Tôi có chỗ nào có lỗi với cô?! Cô mau ra đây!” Người trong quầy đều chạy tán loạn. Người kia rõ ràng là say rồi, cứ chửi bới lao vào thấy gì đập nấy: “Cô ra đây!”

Hạ Diệu Diệu lập tức khoá két tiền, vội tìm chỗ nấp, không tránh đi là đồ ngốc. Người kia thấy đồ là đập, đập tới quầy gọi đồ cũng không có ý

định ngừng lại, tiếng la hét xung quanh càng khiến anh ta thêm điên cuồng.

“Gọi cảnh sát! Mau gọi cảnh sát...”

Hạ Diệu Diệu chui ra từ dưới quầy, một tấm biển khuyến mại từ trên rơi xuống suýt nữa rơi trúng người cô. Hạ Diệu Diệu sắc mặt tái mét lấy di động ra gọi cảnh sát. Chị Bàng lúc này mới nhìn rõ người kia không phải ai khác mà chính là cậu con trai ở cửa hàng bánh ngọt bên cạnh. Bình thường cậu ta rất hiền lành, hôm nay sao vậy: “Á...” “Thường Tương cô ra đây cho tôi! Ra đây! Tôi có chỗ nào có lỗi với cô... Cô ra đây...” Cảnh sát tới rất nhanh, giám đốc xuống cũng rất nhanh! Kẻ say rượu gây rối nhanh chóng bị khống chế và đưa đi.

Giám đốc đau lòng nhìn đồng hồ nát, rồi nhìn nhân viên của mình ai cũng chạy mất dạng, trốn mất tăm, tức giận giữ lấy Hạ Diệu Diệu ra chửi: “Cô có ý thức về tài sản của công ty không hả? Cứ đứng đó nhìn cậu ta đập! Cậu ta say cô cũng say à! Ngay cả một tên say rượu cũng không khống chế được, cô không cần lấy lương nữa đúng không! Tôi thuê các cô về làm gì? Cô nhìn đi, thành thế này rồi! Cô trốn cũng kỹ quá, bình thường lúc nhận lương sao không thấy như vậy...” “Giám đốc, cậu ta.”

“Cậu ta làm sao? Cậu ta là rắn độc mãnh thú hay là có súng? Cô xem Khâu Tiểu Vân, Đồng Tồn Thay người ta đi, cô nhìn lại mình đi...” Giám đốc thao thao bất tuyệt quát mắng không ngừng nghỉ, mấy nhân viên trốn ở xa không ai nói gì.

Hạ Diệu Diệu cúi đầu cũng không nói, giám đốc lúc này tâm trạng không tốt, bắt được ai là chửi người đó, anh ta cũng không dám tìm chị Bàng gây phiền phức, chỉ có thể nhắm vào cổ. Cho dù biết vậy nhưng trong lòng cô cũng khó chịu, đặc biệt là bị mắng trước nhiều người như vậy. Hạ Diệu Diệu vốn tâm trạng đang tốt giờ bỗng chốc chẳng còn tinh thần gì. Nhưng người ta là người phát lương, lại không phải chỉ mặt muốn đuổi cô, cô đành nuốt xuống bụng, có ai là không có lúc bị ức chế chứ. Giám đốc

chửi cả một tiếng đồng hồ, xong phẩy tay bảo tất cả rút hết về đi, giờ cửa hàng thế này không thể hoạt động tiếp, không thể trả lương tăng ca cho mấy người họ, còn phải gọi cho công ty sửa chữa trang trí lại, tiện thể truy cứu trách nhiệm bạn trai của Thường Tương, bắt cô ta bồi thường!

“Cô đừng để bụng, anh ta hay ngựa mồm nói thế thôi.” “Đúng vậy, đừng bận tâm” Hạ Diệu Diệu cười: “Không sao.”

“Vậy thì tốt.”.

Sau khi chia tay đồng nghiệp, sự ảm ức mới trào lên, Hạ Diệu Diệu vô thức rơi mấy giọt nước mắt, cũng không phải cảm thấy thế nào, chỉ là không kiềm được muốn khóc. Khóc một chút lại cảm thấy mình đúng là có bệnh, chuyện có to tát gì, cô liền bật cười.

Trước khi về nhà cô đã lau khô nước mắt, bản thân cũng cảm thấy thật sự là không có gì. Cô mở cửa, cởi áo khoác, đặt balo xuống, vào bếp rửa mặt, bật đèn thì phát hiện bóng đèn hỏng rồi, mò mẫm trong bóng tối rửa mặt, bị cái gì đấy ngáng chân, cô vội bám lấy bệ cửa sổ lấy thăng bằng, lấy khăn lau mặt. Dựa vào ánh đèn yếu ớt, cô nhìn thấy trong thùng rác ở phòng bếp là hộp đồ ăn nhanh,

Hạ Diệu Diệu đứng thẳng lên cái nhìn chữ trên hộp, cũng không biết tại sao khoé miệng lại nhướng lên cười chế giễu, ba mẩu một canh, mỗi món lại từ một cửa hàng khác nhau, món nào cũng còn lại nửa hộp.

Hạ Diệu Diệu ném khăn mặt lên, rời khỏi bếp, ở phòng khách lại suýt nữa vấp phải ghế mà ngã, cô tức giận: “Hà An, Hà An! Anh có biết mấy giờ rồi không? Muộn thế này hâm nóng sữa cho em thì chết sao? Em về còn phải hầu hạ anh ăn uống à! Đèn bếp hỏng rồi anh có biết không? Cả ngày anh ở nhà làm cái gì? Đến cái bóng đèn cũng không biết đường thay!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Anh Có Lý

 “Hâm nóng cũng cần phải có lửa! Em lấy cái gì mà hâm, lấy anh hâm nóng à!” Hạ Diệu Diệu nghiêng răng, đi mở van ga bên cạnh, nhưng cô liền nhận ra không thể mở được, lập tức ném khăn: “Cái này không có, cái kia cũng không có! Anh chẳng làm được cái quái gì cả! Hết rồi cũng không biết đường mua!” Hạ Diệu Diệu ném thìa, đập nồi, vì hai thứ này tạo âm thanh to mà lại không hỏng.

Hà An đứng ở cửa, thần sắc lạnh lại: “Em có gì thì có thể nói, em biết rõ trước nay anh chưa từng vào bếp, không biết là chuyện bình thường, Vương Phong Long bọn họ tới nhưng cũng không dùng tới bếp của em. Em không cần phải nổi giận với anh.” Anh chỉ nói sự thật.

Cái gì là bếp của cô? Dựa vào cái gì là bếp của cô? Anh có lý nhỉ? Hạ Diệu Diệu bỗng nhiên cảm thấy một ngọn lửa giận dữ bùng lên: “Anh không vào bếp thì tự hào lắm đúng không? Ở đây có gì hay hết gì cũng chẳng liên quan tới anh! Cái bếp này chỉ của mình tôi! Hàng ngày anh không ăn không uống! Thế anh còn ở đây làm gì? Anh đi đi! Đừng để dầu mỡ ở đây làm bẩn người đại thiếu gia của anh!”

“Diệu Diệu, nếu tâm trạng em không tốt chúng ta có thể...” “Tâm trạng tôi không tốt! Tâm trạng tôi rất tốt! Nhìn thấy anh thì còn tốt hơn! Người chết rồi cũng phải sống lại!” Hà An hít sâu một hơi, nghĩ thầm: Cô ấy biết chuyện của Trần Khởi Tiêu rồi sao?

“Nhìn cái gì mà nhìn! Tôi nói sai sao?”

Hà An không muốn tranh luận với cô vào lúc này: “Anh đi mua đồ nóng cho em.” “Mua, mua, mua! Mua luôn một anh nữa về cho tôi tức chết đi!”

“Hạ Diệu Diệu, anh không làm gì em cả.” “Đúng, là tự tôi tức giận được chưa!” Hạ Diệu Diệu vừa nói vừa ném thìa, đẩy anh ra rồi đóng cửa bếp cái rầm.

Còn nói không làm gì cô! Vâng! Anh thì cao thượng lắm, đều là cô không tốt, cô vô cớ gây chuyện! Còn cái gì mà chưa từng vào bếp, giỏi thì anh đừng bao giờ vào! Ngày nào cô cũng chạy qua chạy lại giữa bếp với phòng khách hầu hạ đại gia nhà anh!

Hạ Diệu Diệu đột nhiên cảm thấy Hà An rất quá đáng, cô đã tức giận mà anh còn so đo, thật không biết nhún nhường, còn nói hùng hồn như vậy! Đây là thái độ gì chứ? Đúng là khiến cô phát điên! Hà An có thể không giải thích, những vấn đề này mà thành thật thì Diệu Diệu sẽ giận dữ, anh sợ việc khiến Diệu Diệu tức giận, chuyện lần trước càng khiến anh không dám nữa, vừa rồi cảm xúc của Diệu Diệu thay đổi còn nghiêm trọng hơn việc đập máy với anh lần trước, sao anh có thể không cẩn trọng ứng phó chứ. Không phải lỗi của anh, đương nhiên anh phải giải thích cho rõ ràng. Ngay sau đó Hạ Diệu Diệu lại cảm thấy anh nói không sai, người ta vào bếp cái nổi gì, người ta đâu phải chưa từng vào, vào rồi sợ bẩn chân! Khi vứt rác cũng không vào, bình thường là ai đổ rác? Khi đổ rác sao không thanh cao!

Vương Phong Long bọn họ tới thì phải chiêu đãi cho tốt, đáng đời cô không có nước nóng mà uống!

Lúc này Hạ Diệu Diệu mới nhớ từ khi sống ở đây Hà An chưa một lần đổ rác! Mẹ kiếp chỉ biết thoả mãn dục vọng mỗi ngày!

Hạ Diệu Diệu nằm trên giường, vừa nghĩ vừa chảy nước mắt! Hà An đẩy cửa thì thấy khoá bên trong, đẩy mạnh mấy cái cũng không ra: “Diệu

Diệu, Diệu Diệu...” Hạ Diệu Diệu trùm chần lên đầu, không mở, đi mà ăn đồ cao cấp của anh!

Hà An bình tĩnh gõ cửa.

Nấu nồi cơm sẽ chết! Cái này mua, cái kia cũng mua, cả ngày từ sáng tới tối ăn đồ mua về, hết tiền cũng không ngăn được nhiệt huyết ăn uống của anh! Sao anh không ăn no chết đi!

“Mở cửa!”

Không mở. Hà An kiên nhẫn gõ cửa một lúc, thu tay về, nhìn cánh cửa đóng chặt, giọng nói lạnh lẽo, lần này anh chắc chắn không hề dằn tội cô: “Mở cửa!”

Không mở.

“Có chuyện gì em có thể nói thẳng, là anh sai anh chắc chắn sẽ xin lỗi. Em không thấy hôm nay em vô lý lắm sao!” Chuyện của Trần Khởi Tiêu chắc chắn cô không thể biết! Cô cũng không thể nghĩ tới: “Em mở cửa ra, có gì thì nói, em không thể cứ chỉ biết mình mà giận dỗi như vậy.”

Dạy dỗ tôi à! Đồ đáng chết nhà anh giờ còn dạy dỗ tôi! Anh có lý à! Anh đúng à! Anh giờ cái mặt cao cao tại thượng ra bắt tôi phải khúm núm sao! Giọng nói uất ức của Hạ Diệu Diệu vọng ra từ trong chần: “Tôi cứ vô lý đấy! Tôi xấu tính đấy! Anh không muốn nhìn thì đừng có nhìn! Có ai bắt anh đâu!” Anh ngủ ngoài phòng khách đi, đừng hòng mà vào đây! Hà An hít một hơi, mặt lạnh lùng gõ cửa. Hạ Diệu Diệu bực bội tắt đèn. Hà An thấy thế, sắc mặt cũng không có gì thay đổi, chỉ trầm mặc đứng đó, như một bức tượng: “Diệu Diệu, Diệu Diệu...”

Hạ Diệu Diệu chui trong chần, dựng tai lên nghe động tĩnh bên ngoài, hứ, cứ gọi đi, trừ phi anh xin lỗi, nói sau này việc ở bếp hay phòng khách

đều là của anh hết, sau này cảm anh mua đồ ăn ngoài. Ủa, sao không gõ cửa nữa?

Nửa tiếng sau, Hạ Diệu Diệu cố vểnh tai lên nghe, có chút lo lắng anh bị lạnh, hình như ngoài phòng khách không có chăn?

Hạ Diệu Diệu lại cảm thấy mình thật chẳng nên cơm cháo gì, nổi giận xong rồi, cứ vậy mà xong chuyện thì sau này còn gì là uy nghiêm, không trấn áp được anh thì sau này cô sẽ xui xẻo.

Hạ Diệu Diệu nghĩ, nếu anh nói vài lời dễ nghe, nhún nhường một chút thì cô cho anh vào là xong.

Hạ Diệu Diệu đợi, đợi mãi, rồi bò dậy khỏi giường, áp tai vào cửa nghe ngóng. Hà An nhìn đồng hồ, lạnh lùng nói: “Nếu vậy thì tự em suy nghĩ đi, hôm nay anh ra ngoài ngủ, không làm phiền em nữa.” Nói rồi anh quay người đi lấy áo khoác, mở cửa, bước ra ngoài.

Hạ Diệu Diệu giật mình! Nghe tiếng động thì thậm chí không kịp đi giày, vội vàng mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài xem, đâu còn bóng dáng Hà An nữa, áo khoác trên móc cũng không còn, thay vào đó là chiếc áo ngủ của anh, con gấu trên áo cô thích nhất cũng chỉ còn một con mắt đang nhìn cô.

Hạ Diệu Diệu lập tức nổi trận lôi đình: “Có giỏi thì đi đi đừng bao giờ về nữa!” RẦM, Hạ Diệu Diệu đập cửa! Càng nghĩ càng tức, chỉ là cô nổi giận một chút vậy mà anh đã bỏ nhà đi, còn nói gì mà để cô bình tĩnh, cô cần bình tĩnh ư? Tại sao cô phải bình tĩnh:

Anh không ở đây, cô bình tĩnh kiểu gì!?

Hạ Diệu Diệu nhẫn nhịn một hồi lâu, càng nghĩ càng ảm ức, sự ảm ức đạt cực hạn khi Hà An bỏ đi, cô nằm trên giường khóc thành tiếng: Cô làm

sao chứ, chỉ oán thán anh vài câu, cho dù cô nói sai, nhưng cô là phụ nữ, nói mấy câu thì sao nào!

Nhưng anh lại bỏ cô lại một mình! Anh bỏ lại có một mình mà đi! Cho dù cô không cho anh vào thì anh không thể ngủ ngoài phòng khách sao? Phòng khách cũng có máy sưởi mà! Sao anh có thể vì chút chuyện nhỏ mà bỏ đi? Cãi nhau sao có thể bỏ đi như vậy!

Hạ Diệu Diệu nằm trong chăn khóc rầm rức, vì không có ai, tiếng khóc càng ngày càng to, tiếng vọng khắp phòng cũng thật thê lương. Hạ Diệu Diệu khóc đến nửa tiếng, đến khi sự ấm ức bị lý trí thuyết phục, cô ngồi dậy lau nước mắt, tưởng có mình anh biết bỏ đi à!

Hạ Diệu Diệu lấy vali chuẩn bị cho đồ vào trở về ký túc! Ai quay lại thì không phải người! Hạ Diệu Diệu lấy túi du lịch ra, cho quần áo vào, cho được mấy bộ thì động tác càng ngày càng chậm, cuối cùng bình tĩnh lấy ra, hít hít mũi mấy cái, ánh mắt trong veo, cô đã đóng tiền máy sưởi rồi, sao có thể không ở nữa chứ! Hạ Diệu Diệu đẩy túi du lịch vào, ngồi trên sàn nhà ấm áp, hai tay ôm lấy đầu gối, một mình ngẩn người. Muộn thế này Hà An có thể đi đâu? Đi khách sạn sao? Trên đường có lạnh không? Thật ra hôm nay là cô không tốt, công việc không như ý là nổi giận với anh, còn vô duyên vô cớ gây chuyện, đâu phải anh lần đầu không ra gì như vậy, không phải cô đã bình tĩnh thương lượng với anh bảo anh sửa đổi, phương pháp ôn hoà luôn tốt hơn là cãi vã.

Hạ Diệu Diệu có người lại, nghĩ tới việc anh ra ở khách sạn thì vừa muốn châm chọc anh đừng có về! Có giỏi thì chết ngoài đó đi! Nhưng cũng lại thấy xót tiền! Cảm giác mâu thuẫn này khiến Hạ Diệu Diệu không tìm được muốn chửi bới, đá cái vali bay đi ba hàng gạch xong lại ôm gối ngẩn người.

Hà An không phải Hạ Diệu Diệu, tuy ban đầu anh đã ở bên ngoài những ký túc vẫn giữ nguyên như ban đầu.

Anh vốn định ra khách sạn ở, nhưng sờ túi không mang theo gì đành trở về ký túc.

Hơn mười một giờ đêm, ký túc nam vẫn sáng đèn, Tiền Quân đang châm thuốc, gõ bàn phím nhiệt tình: “Cháu nội à, mau lên đi! Tăng máu, tăng máu đi!”

Vương Phong Long cầm cuốn tạp chí đầy màu sắc lật lật xem. Lý Hưng Hoa ăn mỳ, mắt không rời khỏi cuộc thành chiến ác liệt: “Mẹ nó, lại bị ngáng đường rồi... Láo quá... xì xụp...” Ngon! Lão đại, lão đại, bóc giúp tôi quả trứng.” Vương Phong Long nằm trên giường lật tiếp một trang: “Tự đi mà làm, không thấy tôi đang ở đâu à.” “Đại ca tốt của tôi, mau lên! Huynh đệ cảm tạ tám đời tổ tông nhà anh! Sắp chết... sắp chết rồi... mẹ kiếp!” Lý Hưng Hoa tháo tai nghe vứt trên bàn phím, không cần Vương Phong Long giúp, giờ anh có thể tự mình bóc. Lý Hưng Hoa vén nửa cái áo ngủ lên, một chân giẫm lên ghế, mồm chửi rủa, bóc quả trứng mà như giết người. Anh vừa đặt lên mồm thì cạch một tiếng, cửa mở ra. Lý Hưng Hoa nhìn người vừa bước vào, cả quả trứng suýt nữa thì lọt họng! Vội vàng bỏ chân xuống, Lý Hưng Hoa tay đang dính xì dầu vội lau vào quần, đứng thẳng lên: “Ngài... Ngài Hà...”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hai Người

 Tâm trạng không tốt?

Hà An chau mày. Vương Phong Long không ngủ được.

Tiền Quân, Lý Hưng Hoa cũng không ngủ được. Bên cạnh là một con sư tử khiến họ không dám thở mạnh, sao có thể ngủ nổi chứ. Vương Phong Long rón rén chui vào trong chăn, lấy điện thoại ra nhắn tin vào nhóm: “Anh ta sao thế nhỉ...”

Rất nhanh đã có trả lời, có thể thấy là mọi người đều không ngủ: “Ai mà biết...” “Hưng Hoa, cậu thấy anh ta rồi, sắc mặt anh ta thế nào? Rất khó coi...”

“Cậu thấy các boss thể hiện buồn vui trên mặt không? Tôi thấy anh ta vẫn như thường ngày...”

“Cãi nhau với lớp trưởng à...” “Không thế nào, lớp trưởng muốn chết sao mà cãi nhau với boss, liệu có phải boss cảm thấy lớp trưởng của chúng ta là như thế, muốn chia tay...”

“Hình như khả năng này rất có lý, dù sao thì lớp trưởng Hạ và boss... nhìn thế nào cũng không thích hợp lắm, hai người duy trì được lâu như vậy đã là kỳ tích rồi.”

Hạ Diệu Diệu tưởng rằng cô sẽ không ngủ được, nhưng sự thực là cô nghĩ nhiều rồi, chẳng bao lâu sau là cô ngã lên giường ngủ.

Bên kia, Hà An chốc chốc lại nhìn điện thoại, cứ 5 phút một lần, 5 phút một lần, giữa chừng còn có một lần đứng dậy đi ra ban công xem tín hiệu có tốt không.

Ba người còn lại toàn thân cứng đờ.

Hà An quay lại giường, hàng lông mày lại thêm nhú lại.

Sáng hôm sau, ba con gấu trúc ngáp ngáp dài rời giường, đột nhiên nhớ tới ai đó, vội hạ giọng, rón rén đi vệ sinh cá nhân. Hạ Diệu Diệu nhìn đôi mắt sưng húp của mình trong gương, lấy nước rửa mặt lạnh, rồi soi gương: “Sao vẫn còn chứ?” Dùng tay mát xa mắt một chút, rồi lại lấy nước lạnh rửa, cô than ván: “Xấu chết được.” Biết thế thì không khóc nữa, chuyện to tát gì mà khóc: “Anh ở ngoài luôn đi! Đừng có về nữa! Giường này là của tôi!”

Hạ Diệu Diệu ném khăn mặt, buông tóc xuống che mắt, hít sâu vài hơi. Một phút sau, cô mở cửa nhìn ra ngoài phòng khác, xác định không có dấu vết Hà An trở về, hừ một tiếng: “Giỏi thì đừng có về.” Cô mặc áo vào, nhảy nhảy mấy cái, vỗ vỗ mặt cho có tinh thần rồi rời đi!

Trong lớp, Hà An cầm điện thoại cả tối qua vẫn không có động tĩnh, sắc mặt cực kỳ không tốt, anh ngồi tại chỗ với gương mặt lạnh băng, không nói gì, không ăn sáng, cũng không động đậy, chỉ ngồi như vậy. Vương Phong Long ngồi phía sau, chỉnh di động sang chế độ im lặng, nhắn tin với Tiền Quân, Lý Hưng Hoa trong nhóm: “Xem ra tụi tề hơn rồi, làm sao đây?” Anh không quan tâm những điều đó, chỉ bận tâm là: “Hôm nay anh ta sẽ không về ký túc nữa đấy chứ?” “Tôi thà đi chết.”

Cửa lớp lần lượt có người vào, Hạ Diệu Diệu, Khổng Đồng Đồng, Trương Tấn Xảo vừa cười vừa nói bước vào lớp lúc bảy giờ bốn mươi phút. “Tớ đâu nói tóc của cô hiệu phó không đẹp đâu.” Hạ Diệu Diệu nhấn mạnh. “Thế ai nói là giống rau chân vịt hả.” “Rau chân vịt thì là xấu à? Đó gọi là

thanh tân thoát tục, có sức sống.” “Thật là có sức sống, thế cậu cũng làm đầu vậy đi.”

“Cậu tưởng tớ không muốn à, tôi đây không phải không có tuệ nhân đó nhé.” Vừa nói cô vừa nhìn sang hướng của Hà An, rồi làm như không quan tâm rời mắt đi, vừa rồi rõ ràng lo lắng liệu anh có đến không, liệu có vì cãi nhau với cô mà ảnh hưởng tâm trạng, nhưng đến khi thấy anh ấy vẫn ổn, chẳng có chuyện quái gì thì cô lại chỉ mong anh có chuyện gì đó mới bõ tức!

Vương Phong Long nhanh chóng gửi tin nhắn: “Chắc chắn là cãi nhau rồi, tôi dám khẳng định đây.” “Cái gì mà đá lớp trưởng, nhìn hai người họ như vậy chắc chắn là lớp trưởng đá anh ta! Phì, không được cái mồm quạ!” “Vậy phải làm sao, các cậu quên lần trước à” – Khi đó boss Hà hạ mình châm chọc bọn họ cả một tuần, sướng chưa! Lý Hưng Hoa muốn phát điện: “Hạ Diệu Diệu muốn chết thì chết một mình đi, sao còn hành hạ chúng ta!”

“Lần này oán ai được hả?” – Tiền Quân đã gần muốn chết rồi.

Vương Phong Long đoán: “Chắc chắn sẽ không oán lớp trưởng? Có phải boss Hà đã làm chuyện gì kỳ quặc, gây ra vấn đề không thể hoà giải với lớp trưởng Hạ?” “Sao chúng ta biết được chứ, lần trước họ cãi nhau mấy ngày?” Vương Phong Long suy nghĩ: “Một tuần à?” Tiền Quân muốn điện: “Trời ơi, ôi trời ơi!”

Lý Hưng Hoa muốn gọi cho bạn gái để cô ấy tới cứu mình.

“Lão đại à, tới lúc của cậu rồi đấy, cậu không thể để bọn tôi thất vọng đâu đấy, cuộc sống hạnh phúc của anh em học kỳ này đều dựa cả vào cậu!”

“Tôi thì có cách gì chứ?” Ba người nhóm Hạ Diệu Diệu vừa cười vừa nói rồi ngồi vào chỗ.

Sữa và bánh bao ở chỗ Hà An vẫn giữ nguyên vị trí cũ.

Hà An lập tức cất di động đi, mặt lạnh tanh ngồi yên tại chỗ.

Vương Phong Long trong lòng run lên.

Hạ Diệu Diệu cả buổi sáng không tới chỗ Hà An, cũng không nhìn anh lấy một cái, cũng không phải cô còn tức giận muốn làm gì với anh.

Chỉ là cô bức anh bỏ nhà đi vẫn thoải mái như vậy, lại còn bảo cố bình tĩnh, giờ cô bình tĩnh cho anh xem! Bình tĩnh, thật bình tĩnh, đợi khi nào anh cảm thấy cô bình tĩnh đủ rồi thì nói chuyện. Dù sao thì cô cũng nhẫn nại lắm.

Hà An không có kiên nhẫn, cả tối hôm qua cộng với sáng hôm nay, anh đã không còn chút kiên nhẫn nào nữa rồi. Chuông hết giờ vang lên, khi trong lớp không còn mấy người, Hà An đã đứng trước mặt Hạ Diệu Diệu.

Hạ Diệu Diệu vừa thu dọn xong đồ đạc, khoác balo lên, sắc mặt vẫn rất xấu: “Tránh ra...”

Hà An không động đậy.

Vương Phong Long lấy sách cho mình đi, trong lòng không ngừng run rẩy: Lớp trưởng, hãy tha thứ cho anh ta đi, tạm tạm vậy được rồi, chộc giận anh ta thì mọi người đều đừng mong yên ổn.

“Tránh ra, anh có nghe không? Anh điếc à?”.

Hà An vẫn đứng yên, anh không cho rằng họ đang cãi nhau, đó chỉ là tự Hạ Diệu Diệu nổi giận, anh đã nhượng bộ đủ rồi, cô không có lý do gì vẫn cứ nhây như vậy, càng không có lý do lấy việc đó làm cái cớ không qua lại.

Hạ Diệu Diệu cười châm chọc, tự anh bình tĩnh đủ rồi, tưởng rằng người khác cũng đủ rồi sao: “Tôi đếm đến ba, tránh ra cho tôi!” “Một...

hai... Nếu anh không tránh ra, để xem tôi có mặc kệ...” Anh...

Thật ra Hạ Diệu Diệu rất tự tin Hà An sẽ không chia tay cô, sự tự tin này đôi khi cô cũng không biết từ đâu mà có được, nhưng cô cũng không định để việc mình tức giận vô cớ mà gây nên chuyện không thể giải quyết, nên phải liều mạng tìm một cái cớ có vẻ rất hợp lý để mình thoát khỏi đây, kiên quyết không thể để Hà An biết được là tối qua cô giận cá chém thớt. Hà An tránh ra một khoảng đủ một người qua.

Hạ Diệu Diệu bước đi.

Hà An quay người đi theo.

Vương Phong Long nhìn cảnh đó, ánh mắt chăm chăm dính vào bóng lưng hiên ngang của boss cho tới khi khuất tầm mắt. M* kiếp, anh muốn đập đầu vào tường quá, Boss Hà, anh chắc chắn mình là ánh sáng trên núi cao, là một vị chí tôn vương giả đi qua mọi cửa ải, chứ không phải con cún nhà nào nuôi chứ?

Không thể phủ nhận là cảnh tượng vừa rồi đã để lại một bóng đen rất lớn trong mắt Vương Phong Long, tới mức nhiều năm sau, khi gặp lại Hạ Diệu Diệu, anh vẫn có phản ứng kính sợ vô thức, tới mức không dám nhắc với Hà An rằng mình gặp bạn gái cũ của ông chủ ở một công ty nào đó.

Hà An chậm rãi đi theo phía sau. Khổng Đồng Đồng đi bên cạnh Hạ Diệu Diệu có chút căng thẳng: “Anh ấy vẫn còn theo kìa. Cậu giận vậy là đủ rồi, anh ta cũng xin lỗi rồi.” Hạ Diệu Diệu khoác tay Khổng Đồng Đồng: “Cậu cứ đi đi mặc kệ anh ta.” Chưa biết chừng anh còn muốn thuyết phục mình là anh chẳng sai cái gì hết, chứ không có khả năng anh xin lỗi, cô dám dùng cái đầu này đặt cược. Đúng là Hà An không nghĩ mình có gì sai, thậm chí anh còn nhớ lần trước cô có nói đừng để cô tức giận quá mười phút, nhưng anh đã kiên nhẫn đợi ở phòng khách hai mươi phút, vậy mà cô

không hề có ý muốn giải thích với anh. Anh đã nhượng bộ đủ rồi, thậm chí là hơi nhiều rồi.

Nhưng Hà An không so đo điều đó, anh cũng không ép cô phải giải thích việc nhốt anh bên ngoài, vậy thì việc tối qua với Hà An mà nói là đã trôi qua rồi, giờ giữa hai người họ không có bất cứ mâu thuẫn gì nữa.

Vào nhà ăn.

Hà An chủ động tiến tới, bình tĩnh hỏi: “Em ăn gì?”

Hạ Diệu Diệu vốn là định không nói, nhưng nghĩ vừa rồi thái độ của mình hơi cứng nhắc, nếu quá đà thì không hay: “Tuỳ anh.” Đang tâm trạng không tốt, nhưng Hà An chủ động tới nói chuyện thì tâm trạng cô cũng cân bằng một chút xíu, nhưng cô vẫn phải đủ uy hiếp để anh không dám có lần sau nữa.

“Thịt xào ớt ngọt?” Đây là món cô thích.

“Tuỳ anh.”

“Năm bò hầm khoai tây?” “Đã nói tuỳ anh rồi, anh có thấy phiền không chứ!” Câu cuối cùng nói rất nhỏ, còn có chút “lạt mềm buộc chặt“. Hà An thấy vậy thì thở phào, sau khi xác nhận không vấn đề gì thì quay người đi lấy cơm. Tuy anh vốn cảm thấy không nên có vấn đề, tối qua cũng là cô vô duyên vô cớ giận dỗi, nhưng anh cũng lo lắng cô lại tiếp tục, huống hồ vốn dĩ không nên dung túng cho việc vô cớ gây sự.

Cũng may, cô cũng không phải quá đáng quá, miễn cưỡng có thể dung túng một lần. Tiền Quân kéo mũ thật thấp rồi ngồi xuống nhìn boss Hà đi lấy cơm như bình thường, vội quay lại hỏi Hưng Hoa: “Vậy là không sao rồi đúng không?” Vương Phong Long cũng nhập bọn, nhìn lớp trưởng Hạ rồi nhìn hướng Hà An đi: “Chắc là vấn đề không lớn lắm...” Bọn họ vẫn

còn thấy sợ hãi. Công lực dạy dỗ boss của lớp trưởng đúng là không ai bằng.

“Cãi nhau với anh ấy à?”

“Dễ dàng nhận ra mà.” “Anh ấy đặc tội gì thế?” Khổng Đồng Đồng vén tóc ra sau lưng, tìm bóng dáng của Trương Tấn Xảo.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chiến Tranh Lạnh

 “Thôi đi, cứ làm như bỏ nhà đi đáng khuyến khích lắm ấy. Tớ là bạn gái chứ không phải vợ, giờ vẫn phải nhìn sắc mặt anh ấy.” Hai người ở nhà lo lắng, một phần tức giận cũng thành bảy phần. Khổng Đồng Đồng cười: “Đây không phải là xin lỗi cậu hay sao?” Cũng phải, cô còn cứ không buông tha được chắc.

Hà An bưng ba cái đĩa tới.

Khổng Đồng Đồng thấy thế lập tức gạt đi chủ đề vừa rồi, cười hì hì nhận lấy hai cái đĩa: “Cảm ơn Hà An, Hà An vất vả rồi, đại ân này không thể diễn đạt bằng lời.” Cô chủ động đưa cho Diệu Diệu một đĩa: “Cậu ăn đi, không để bụng nếu2tớ ăn một phần chứ? Yên tâm, mua bữa sáng ba ngày cho vợ cậu. Ủm, khoai tây hôm nay ngon lắm.” An, đừng có nhây quá, cẩn thận thang mất rồi là cậu ngã đấy.

Hạ Diệu Diệu nhìn Khổng Đồng Đồng cười mà như không cười, cầm đĩa lên.

“Đã làm hoà rồi nhỉ?” Vì boss Hà không quay lại nữa. “Nhưng nhìn lớp trưởng Hạ vẫn là không vui lắm? Hình như chưa thật sự ổn.” Với tính cách của boss Hà, ổn hoàn toàn được mới lạ, anh ta sẽ nói những lời ngon ngọt sao? Sẽ bất chấp nguyên tắc xin lỗi lấy lòng bạn gái sao?

“Nhưng cũng không gây chuyện lớn còn gì, tôi thấy hai người ấy rất tốt, chắc một8thời gian nữa là ổn thôi.” “Chắc vậy, chắc vậy. Nhỡ nửa đêm

anh ta đột nhiên lại xuất hiện thì không phải chúng ta lại căng thẳng mấy ngày hay sao!”

Không phải Hạ Diệu Diệu muốn tức giận, nhưng mấy hôm nay Hạ Diệu Diệu quả thực biểu hiện không nóng không lạnh, nguyên nhân rất đơn giản, Hà An trừ quy trình cần thiết mỗi ngày ra thì không nói thêm gì, thậm chí lúc Hạ Diệu Diệu không nói thì anh cũng vui lòng không nói, để tránh nói chuyện mà ra vấn đề.

Hạ Diệu Diệu thấy anh không vui vẻ lắm, cũng không hứng thú “nịnh nọt” anh, không lạnh không nóng.

Ban đầu Hạ Diệu Diệu rất không quen, cô vốn nói nhiều, ngày nào cũng muốn cảm rằm một đồng chuyện, nhưng nghĩ lại thì tại sao cô lại phải thoả hiệp, có nói chuyện với bọn cậu cũng không thềm nói với anh ấy. Hai người họ vốn dĩ là Hạ Diệu Diệu luôn chủ động, nay cô đột nhiên không nói nữa thì cứ im lặng vậy thôi.

Hà An cũng không phải không nhận ra sự thay đổi đó, đôi khi cũng muốn nghe cô nói lại sợ nghe không thuận tại, Hạ Diệu Diệu lại nổi giận nói năng không suy nghĩ thì sẽ không dễ đối phó, vẫn nên để cô bình tĩnh thêm mấy ngày thì hơn. Thế là qua một tuần yên tĩnh như vậy, hai người cùng ở một nhà, ăn cơm trầm mặc, khi “ấy” cũng trầm mặc, đi trên đường cũng trầm mặc. Hạ Diệu Diệu cảm thấy chuyện không thuận lợi gần đây chính là cửa hàng gà rán của họ đổi chủ. Hạ Diệu Diệu âm thầm vui sướng rất lâu, nhưng vì người bạn trai đáng ghét kia mà cô cũng chẳng có tâm trạng chế giễu người khác nữa. “Mình không sai, mình sai, mình không sai, mình sai, mình không nên xin lỗi, mình nên xin lỗi, mình không nên xin lỗi, mình nên xin lỗi, mình không nên cúi đầu trước, mình nên cúi đầu trước... mình không nên cúi đầu trước, mình nên cúi đầu trước...” Tại sao cái cuối cùng lại là cô nên cúi đầu?!

Hạ Diễm Diễm nhìn chăm chăm cậu cây trọc lốc: “Dù sao cũng phải cho An An một cơ hội chứ nhỉ? Đâu thể lần nào cũng là mình? Mình là con gái mà, mình cũng phải có thể diện chứ, huống hồ mình đã cho anh ấy đường lui rồi...” Thử một bông nữa xem nào.

Vương Phong Long cảm thấy vẫn là nên nói chuyện với boss Hà. Tuy là đã một thời gian sau lần tới núi Hà Quang rồi, anh cũng không biết mình đoán có đúng không nữa.

Nhưng thân là người đi theo, anh không thể để boss Hà không có thu hoạch gì được, nếu không, không phải họ sẽ càng vô dụng hay sao. Vương Phong Long lấy hết dũng khí mới boss Hà tới quán tôm hùm đất lần trước. Địa điểm này anh đã nghĩ rất lâu, cao cấp quá thì anh không đủ tiền, có lẽ boss cũng không bận tâm, chi bằng chọn nơi này, bình thường họ cũng từng tới, lại gần trường.

Khi Vương Phong Long tới thì không ngờ Hà An đã có mặt rồi. Cậu thật không thể ngờ người như boss Hà lại có thói quen tới trước.

Vương Phong Long lập tức căng thẳng thêm vài phần. Hà An gọi hai cốc trà, vẻ mặt bình thản đợi Vương Phong Long điều chỉnh lại cảm xúc. Năm phút sau, Vương Phong Long xoa xoa đùi, nói: “Tôi, tôi không biết nói có đúng không, nếu sai thì anh cứ coi như tôi đang nói bừa đi...”

“À... ngài Hà, nếu... nếu lớp trưởng Hạ biết thì tôi nghĩ ít nhiều cô ấy sẽ bị ảnh hưởng, vì thật khó tin.” Vương Phong Long cười khổ, không bị ảnh hưởng mới lạ: “Nhưng... cô ấy khác bọn tôi, quan hệ với anh cũng khác, có lẽ sẽ tốt hơn chúng tôi một chút.”

“Vidu?”

“Hả?”

“Ví dụ cô ấy sẽ tính toán khoảng cách giữa hai người. Lớp trưởng Hà là người sống yên phận, tôi cảm thấy cô ấy không theo đuổi phú quý giàu sang, nhất được một trăm có lẽ cô ấy sẽ vui, nhưng nhất được trăm triệu thì chắc chắn cô ấy sẽ đi nộp cảnh sát.” Ha ha, nhất định là vậy.

“Xin... xin lỗi, tối so sánh không phù hợp lắm.” Hà An bình tĩnh uống một ngụm trà: “Không sao.” Dù là sự thay đổi nào anh cũng không cần phải thấy. Vương Phong Long thở phào, cũng may đây không phải chủ đề ngài Hà không hứng thú: “Dường như ngài và lớp trưởng... có chút... không vui?” Hà An nghe thế đột nhiên ngẩng lên nhìn anh. Vương Phong Long liền cảm thấy như bị mây đen bao phủ, cố gắng lắm mới không gục ngã: “Tôi không có ý dòm ngó chuyện đời tư của ngài, chỉ là cảm thấy, cảm thấy như vậy, nếu tôi nói sai...” “Nói tiếp đi.” Giọng nói của Hà An không có vẻ như đang giận dữ. Vương Phong Long với ngời thẳng lên, điều chỉnh nhịp thở: “Con gái thì vẫn nên dễ dàng...” Anh không thể cứ ra cái vẻ boss đó được, nhưng cuối cùng Vương Phong Long cũng không dám nói ra: “Thật ra ngài có thể tiết lộ một chút tình hình của bản thân, đương nhiên không phải toàn bộ, ví dụ như ba mẹ ngài rất giàu, hoặc ngài có hai nhà hai con xe, để lớp trưởng có khái niệm anh giàu hơn hiện tại, có lẽ sẽ có ích cho việc anh xử lý mối quan hệ với cô ấy.”

Vương Phong Long nói xong cúi đầu, anh chỉ là nói vậy thôi, nếu không đúng thì boss đừng trách tội. Hà An không phải chưa từng nghĩ tới điều đó, sau khi biết chuyện ở quán gà rán, anh cũng oán thán về hành động tối đó không hỏi gì đã bỏ đi, nhưng ở vị trí như anh, những việc chỉ cần không phải lỗi trực tiếp của anh thì anh đều lựa chọn âm thầm cho qua.

Hà An lặng lẽ uống trà. Vương Phong Long bối rối ngồi đó, chốc chốc lại nhìn ngài Hà một cái. Thấy anh không nói phải đi, cũng không nói là không đi, thậm chí không có ý định cho mình rời đi, Vương Phong Long nhất thời chỉ biết cố ngồi lại đó, cúi đầu chờ đợi.

Tối nay Hà An đã liên tục làm công tác tư tưởng, anh không nên, cũng không cần thiết phải cùng vai phải lứa với Hạ Diệu Diệu, chuyện xảy ra trong nhà trời biết đất biết, anh biết cô biết, thỉnh thoảng bao dung cô ấy một chút cũng không vấn đề gì.

Hạ Diệu Diệu tan làm. Hà An chủ động đứng ở cửa nhà vệ sinh nhìn cô giặt quần áo, lau dọn nhà vệ sinh. Yển lặng đứng đó nghe cô kể chuyện linh tinh trong công việc, nếu là bình thường chắc chắn anh sẽ không tự ngược đãi chính mình nghe đi nghe lại những chuyện Hạ Diệu Diệu kể.

Hạ Diệu Diệu cũng không biết điều, thấy anh đứng đó cũng không nói gì, ai biết anh muốn làm gì, đi vệ sinh sao? Hạ Diệu Diệu chủ động tránh đi một lúc, anh không vào, cô đành tiếp tục giặt quần áo, giặt xong lại nhìn anh một cách kỳ lạ, rồi lên giường ngủ.

Không phải anh giỏi lắm sao, khó chịu chứ gì?

Một lần không hiểu, hai lần không hiểu, nhưng nhiều lần thì Hạ Diệu Diệu cũng chợt nhận ra, anh đây là đang “làm hoà”!

Làm hoà đấy!

Thủ đoạn này quá cao thâm, giờ mới hiểu, đúng là để người ta ấm ức “hạ mình” rồi. Thật ra Hạ Diệu Diệu không còn tức giận nữa rồi, đã nhiều ngày như vậy, đôi khi thấy cô vừa về là Hà An lại theo phía sau hoặc đứng ở một chỗ châm chích cô, không thì lạnh lùng đợi cô tới bái lạy, thật ra cũng rất thú vị. Nhưng, cũng khiến cô cười không được khóc không xong. Vì thế mấy hôm nay Hạ Diệu Diệu coi Hà An như đồ trang trí trong nhà, không phải anh không thích nói chuyện sao, thế thì đừng nói nữa! Cái nhà này bình thường còn không phải chỉ nghe thấy tiếng cô à, coi như hai hôm nay đài bị hỏng là được. Huống hồ Hạ Diệu Diệu cũng không từ chối anh cái gì, chuyện kia mấy hôm nay anh cũng rất bạo lực, không phải cô cũng nhin sao. Cũng đâu phải tự tìm cái chết, nào tới đi! Đúng là tức chết mà,

xin lỗi mà cũng làm kiểu thanh cao nho nhã như vậy! Vì thế mấy hôm nay có thể nói Hạ Diệu Diệu như giả chết, coi như không thấy, thỉnh thoảng giả ngu. Hà An chỉ lạnh lùng nhìn cô. Có buổi tối Hạ Diệu Diệu rời giường vào nhà vệ sinh, vương phải cái dép bên giường, Diệu Diệu tức giận đá vào góc tường.

Khi cô quay lại thì Hà An đã xếp lại dép, ngồi ở đầu giường chờ cô. Một khoảnh khắc đó, Hạ Diệu Diệu đã mềm lòng, muốn nói với anh là mọi chuyện không có gì, anh không cần phải ấm ức như vậy, mau đi ngủ đi.

Nhưng nghĩ lại, cô lại kìm nén lòng mình, nằm xuống giường quay người đi, không dám nhìn anh.

Những ngày này Hà An cũng không phải không quan tâm tới bất cứ việc gì như trước kia, tranh thủ lúc cô làm vệ sinh cá nhân buổi sáng, anh cũng giúp cô đun nước. Hạ Diệu Diệu không nói, nhưng đã thấy, nhưng cô tò mò xem anh có thể nhìn được tới bao giờ, nhưng cứ ấm ức cầu hoà như vậy, trong ánh mắt còn ghi rõ ràng: Anh đang nhìn em đấy, đến mức này là được rồi. Hạ Diệu Diệu cũng không biết nên nói gì mới phải, sáng ăn canh trứng xong thì đeo balo, ra tới phòng khách đột nhiên nhìn xuống giày, cứ đứng đó nhìn. Dáng người cao ráo của Hà An đứng phía sau cô, trên người là chiếc áo len nhung cao quý, ngũ quan tinh xảo, trên lưng là chiếc balo đen, đôi mắt sâu thẳm lạnh đậm nhìn cô chăm chăm.

Hạ Diệu Diệu nhìn đôi giày, cúi đầu nghịch móng tay, dù sao thì cô cũng không nói. Hà An không động đậy. Hạ Diệu Diệu cũng không động đậy, dù sao sáng nay cô cũng đi sớm mười lăm phút, vẫn còn thời gian, có thể cô thấy giày đẹp muốn nhìn thêm mấy phút? Người khác đừng có nghĩ quá phức tạp. Hà An mặt lạnh lùng nhìn dáng vẻ bất cần của cô.

Hạ Diệu Diệu cái nhìn chân, nghịch nghịch ngón tay: Móng tay dài rồi.

Ánh mắt Hà An càng ngày càng lạnh, cô gây chuyện cũng đủ rồi! Đừng có càng ngày càng không ra sao? Nhưng nghĩ tới tới qua cô sống chết không lên tiếng, đối mặt thế cũng nhin, rồi nhìn cô lúc này, Hà An lại nói với bản thân, trời biết đất biết, anh biết cô biết, lại là ở nhà mình, bạn gái mình, không phải không thể chiều một chút.

Huống hồ thỉnh thoảng ánh mắt chột dạ của cô cũng khiến Hà An vui vẻ.

Nghĩ tới vẻ mặt len lén đặc ý của cô khi thỉnh thoảng đạt được mưu kế... Hạ Diệu Diệu nhìn đồng hồ, đợi cũng lâu rồi, hay là cứ đi vào thôi, nếu không cũng là mình mất mặt, mang tiếng nhỏ nhen.

Hạ Diệu Diệu trợn mắt, định cúi xuống thì đột nhiên cảm thấy chân được trồng vào thứ gì đó. Hà An mặc áo len màu đen, nửa quỳ ở đó, Hạ Diệu Diệu chỉ thấy tấm lưng rộng và mái tóc đen rất đẹp của anh, phần da hở ra ở cổ rất trắng, trên đỉnh đầu có một xoáy, toả ra một sự ấm áp mê người. Hạ Diệu Diệu thấy bàn tay lớn của anh cầm một đôi giày khác, nhất thời sững sờ đứng nhìn. Hà An cũng không biết tại sao mình lại cúi xuống, nhưng động tác tay không ngừng lại, anh đi giày vào cho cô, còn phải phẳng quần lại cho cô, nhìn lại thành quả sắp xếp của mình, tâm trạng anh tốt lên một cách kỳ lạ. Anh còn đang định đứng dậy thì thấy Hạ Diệu Diệu đã mở cửa chạy mất. Cô sợ Hà An sẽ tính sổ, lại càng sợ nhìn thấy nét mặt của Hà An hơn, nhờ trong lúc ấm áp thế này lại thấy gương mặt lạnh băng thì phải làm sao. Anh đã từng khiến cô cụt hứng như vậy. Hà An dờ khóc dờ cười nhìn Hạ Diệu Diệu chạy trốn, khẽ phải chiếc áo hơi nhăn, cầm balo lên rồi đi khỏi nhà.

“Sao mặt đỏ thế, sáng ra đã làm rồi à?”

“Cậu có thể nghĩ tới cái gì lành mạnh không hả?” Đỏ lắm sao? Hạ Diệu Diệu vỗ vỗ mặt.

“Cho cậu cái bánh bao này. Tớ phát hiện bánh bao căng tin hôm nay to hơn hẳn bình thường. Chắc là cô gái bánh ngủ gật rồi.”

Hạ Diệu Diệu lạnh mặt: “Tớ ăn rồi.” “Ăn rồi thì ăn tiếp, cậu là lạc đà, có thể tích lũy năng lượng. À đúng rồi, Tiền Quân mời phòng chúng ta ăn cơm đấy, nói là chúc mừng lão đại của họ có lương duyên.”

Hạ Diệu Diệu kinh ngạc: “Tân Xảo tử đồng ý rồi sao?”

“Đồng ý cái gì, đang theo đuổi, rảnh quá tìm lý do thôi. Tối nay anh ta mời đi karaoke, cậu có đi không hả?” “Tớ không tiện, các cậu thì sao?” “Tại sao không đi, có biết đây là đâu không? Quán Trên Tầng Mây đấy.” Hạ Diệu Diệu mở to mắt kinh ngạc: “Ở đó đắt lắm!” Nghe nói một phòng đơn cũng phải từ mười nghìn tệ. Mà mười nghìn có là gì chứ, cả buổi tối ba bốn trăm nghìn chưa chắc đã đủ, hơn nữa còn rất xa trường.

“Còn không phải à, Tân Xảo cũng sợ quá phí tiền, không muốn đi, nhưng Tiền Quân mời nhiệt tình lắm, nói anh ta chi, Tiền Quân giàu ai mà chả biết, anh ta chịu vung tiền thì chúng ta cứ đi đi.”

Hạ Diệu Diệu ăn một miếng bánh bao: Thật không hiểu được thế giới của người giàu.

Tiền Quân còn cảm thấy oan uổng, nếu không phải boss và lớp trưởng không có dấu hiệu ấm lên thì anh đâu cần lấy nhiều lý do như thế chỉ để cho hai người đối không khí giải tỏa tâm trạng.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Làm Lành

 “Có sao đâu, chúng ta hẹn lúc 10 giờ, chắc cậu kịp đây.”

“Thật à!” Mười giờ mới bắt đầu, mà còn được ăn tôm hùm.

Gần đây có phải quá là mưa thuận gió hoà không. “Mau cất cái vẻ mặt này đi, hãy giữ phong thái nho nhã!”

Vui thật!

Nhưng có ai biết Tiền Quân thì đau khổ trong lòng, anh rất sợ hôm nào đó boss Hà lại quay lại.

Trên Tầng Mây là một trong vài nơi vui chơi cấp cao đếm được trên đầu ngón tay ở Khúc Thị này, trong nhà có đủ khu chơi bóng bàn, bóng rổ, bóng chày. Dưới tầng một là sân khấu chữ T trên mặt nước lớn nhất thành phố, đủ cho hàng2vạn người biểu diễn trên sân khấu cùng một lúc. Nơi này thực sự sang trọng, thời thượng và đẳng cấp vượt xa cả quán bar Dị Nguyệt đã từng khiến Hạ Diệu Diệu sợ hãi trước kia.

Nếu quán bar Dị Nguyệt khiến Hạ Diệu Diệu cảm thấy là cái túi da hoa lệ bọc một viên kẹo quyến rũ, là nơi ẩn giấu giao dịch bất chính, thì Trên Tầng Mây từ trong ra ngoài đều là sự cao quý.

Những ngọn đèn sáng choang, hương rượu trái cây ngào ngạt, những tầng trang trí của những lối đi nhỏ, tất cả đều bộc lộ trình độ tuyệt đỉnh của nhà thiết kế.

Ở đây “khinh bỉ” sự âm mưu u ám, ở đây không cần dùng nụ cười nguy trang mình vui vẻ, mọi gương mặt đều có vẻ như có câu chuyện của riêng mình. Họ có thể thưởng thức một ly rượu, hoặc tới cổ vũ một ca sĩ mình yêu thích, nhưng tất cả đều không che giấu được sự cao ngạo toả ra từ bản thân.

Ngay những cô tiếp viên bán rượu đi lại ở đại sảnh cũng khiến người ta nghĩ họ sinh ra đã được định sẵn công việc này.

Hạ Diệu Diệu mặc một bộ quần áo có thể mua được ở bất cứ con phố nào. Cô thận trọng tiến về phía trước dưới ánh đèn mờ ảo. Từ bên ngoài đi vào, khói nóng gặp tới, so với mọi người bên trong đều ăn mặc mỏng manh, Hạ Diệu Diệu mới bước vào có chút nặng nề, thậm chí còn có chút ngần ngại.

To, nơi này to lớn quá, từng khu vực được trang trí theo phong cách khác nhau, cô cũng không biết mình đang đi tới đâu nữa. “Quý khách, tôi có thể giúp gì cho cô không?” Hạ Diệu Diệu nhìn điện thoại: “Vùng Bờ Biển ở đâu vậy?” “Ở đâu ạ?”

Hạ Diệu Diệu lên giọng: “Vùng Bờ... À thôi không cần nữa, bạn trai tôi tới rồi.” Nơi này thật đáng sợ, rõ ràng chẳng có gì mà cô cứ cảm thấy thật khủng bố, cứ như là có thể mất tích được ấy.

Hà An nho nhã đứng đó, vươn tay ra.

Hạ Diệu Diệu không bận tâm được tới sự thiếu tự nhiên sáng nay, vội vàng nắm lấy tay anh, cẩn thận nhìn quanh, lúc này Hà An là tất cả chỗ dựa của cô, đứng bên cạnh Hà An, cô mới không bị sự xa hoa xung quanh chèn ép tới khó thở.

Hà An nắm chặt lấy tay cô, nhìn cô dựa dẫm, không biết vì sao sự bất an cuối cùng cũng được hoá giải.

Cô vẫn tin tưởng anh. “Đi thôi, đi mau nào.” Thảm mềm thật, chậu cảnh này là thật à? Cao thế! Ôi trời, cái chậu ở giữa cao tới hai tầng sao? Là cây dừa5à? Cô không biết, cái lá thì giống.

Hạ Diệu Diệu vội cúi đầu, tiến lại gần bên Hà An, bước thật nhanh.

Ở đây không nhiều người lắm, màn biểu diễn trên sân khấu nước ở chính giữa dù là nhìn từ góc nào cũng thấy được là màn trình diễn nghệ thuật đặc sắc. Ở đây cũng không có tạp âm, mọi người dường như đều lặng lẽ thưởng thức màn trình diễn cổ điển kia.

Hạ Diệu Diệu càng nắm chặt tay Hà An hơn.

Hà An dịu dàng vỗ về cô, bảo vệ cô trong vòng kiểm soát của mình: “Sắp tới rồi.” Trong căn phòng đẹp đẽ tráng lệ, Thẩm Tuyết đang hát một bài tình ca rất nổi, giọng hát vô cùng ngọt ngào, dưới tác dụng của ánh đèn và hiệu ứng, lại càng giống với minh tinh. Vương Niệm Tư ngồi bên cạnh, dưới ánh đèn mờ ảo, cô ta không trang điểm nhưng vẫn rất xinh đẹp. Hạ Diệu Diệu cuối cùng cũng có cảm giác như được sống lại, cởi áo khoác ngồi xuống sofa thờ, tự mình chẩn đoán: Chứng lạ lắm xã hội. Cô căng thẳng chết mất, uống ngụm nước cái đã.

Thật ra việc này cũng rất bình thường, việc gì cũng phải gặp nhiều rồi mới không còn cảm giác, Hạ Diệu Diệu đang ở trong giai đoạn đợi để không còn cảm giác. Hà An rót nước rồi đưa cho cô. Hạ Diệu Diệu uống liền một hơi cạn cốc nước: Thêm cốc nữa.

Hà An cầm bình nước tinh xảo rót cho cô.

Vương Phong Long nhìn sang, nuốt nước bọt. Dù là lúc nào thì anh cũng không thể tưởng tượng ra cảnh boss Hà lúc này với người giống như để vương bước ra từ rừng sâu tiến về phía họ hôm đó.

Vương Niệm Tư cũng nhìn sang, cô ta từng suy đoán rất nhiều về thân phận của anh, nhưng đã không thể suy đoán nữa rồi, ông nội đã cảnh cáo cô ta phải yên lặng một chút, cô ta liền biết có những chuyện là không thể.

Nhưng anh thật sự có thể là người đó sao? Bình dị thân thiện tới mức rót nước cho lớp trưởng Hạ? Trong truyền thuyết về anh thì dường như không có khả năng xảy ra chuyện đó lắm.

“Cậu chậm chạp quá, bọn tớ chơi hai ván rồi đấy.” Khổng Đồng Đồng và Trương Tấn Xảo lắc xúc xắc trong tay chơi rất vui vẻ, chỉ là rót nước thôi có gì hay mà nhìn. Chu Tử Ngọc với thân hình cao lớn đang cuộn mình trên sofa, nhìn những tấm thẻ bài nào là uống rượu, mạo hiểm, nói thật, cô chép miệng: “Người giàu thật biết chơi mà.” Mỗi một bộ cũng phải hơn nghìn quân bài, cô không biết trò chơi trẻ con như trò mạo hiểm lại có thể có hơn nghìn trò, đây hình như chỉ là bộ đầu tiên, cấp trẻ con mẫu giáo, còn cấp người lớn thì là gì?

Còn Hà An rót nước cho Hạ Diệu Diệu, đó không phải điều nên làm sao, có gì đáng phải nhìn tới lần thứ hai không chứ? “Này, rót cho tôi cốc nước với đi.” Cô kiềm nén sự kinh ngạc. Tiền Quân nghe thế, vội đón lấy: “Để tôi, để tôi, tôi đã muốn phục vụ chu đại mỹ nhân lâu rồi.”

Chu Tử Ngọc lườm: Không phải cậu vẫn muốn phục vụ Thẩm nữ thần sao. Tiền Quân sờ mũi, rót nước xong trở lại chỗ ngồi của mình, nhìn Vương Phong Long đầy thâm ý: Boss Hà là tình yêu đích thực của lớp trưởng Hạ đúng không, được boss đích thân phục vụ. Vương Phong Long sao biết được chứ. Nhưng chắc chắn là vị trí của lớp trưởng Hạ trong lòng boss Hà không tầm thường, nhiều năm sau đó đã chứng minh suy nghĩ này của anh, vì thế có những thứ nhìn thấy nhưng anh không dám nói với boss Hà. Cuối cùng Hạ Diệu Diệu cũng sống lại rồi, cô nằm ngửa ra trên sofa, đang định giả vờ chết, ngẩng lên suýt nữa đã bị hình mây bay trên trần nhà làm cho ngắt đi. Nó động đậy sao? Khổng Đồng Đồng vỗ Hạ Diệu Diệu,

cười nói: “Sợ quá ngốc rồi à? Khi tớ mới thấy cũng giật mình, cuối cùng cũng tới cậu.” Hà Diệu Diệu đã có một cái: “Cậu đúng là tiểu nhân.”

“Hà An, vợ của cậu ước hiếp người khác.”

Hà An nhìn Hà Diệu Diệu, kéo cô lại gần phía mình.

Hà Diệu Diệu xoa bụng, lúc này cô đã không có cốt khí mà lại gần anh rồi, giờ cũng là lúc nên làm hòa: “An, ở đây có cơm không?”

Hà An giật mình, anh vội cầm lấy thực đơn xem một lượt, tiến lại gần Hà Diệu Diệu: “Chỉ có món tây và đồ ngọt.” Hà Diệu Diệu nghe vậy thì dựa vào người Hà An giở thực đơn xem, một đĩa khoai chiên 18 tệ, mì xào cà ri là món tây sao? 130? Sao ăn được đây: “Có phải đắt quá rồi không?” Một người nhóm Vương Phong Long thấy thế, thầm giở ngón cái, họ mời chuyển này là đúng rồi. “Cũng được.” “Mì bò Ý 150? Bò gì của Ý? Đẻ ra vàng à?”

Vừa đúng lúc Thẩm Tuyết hát xong, tiếng nhạc dừng, giọng của Hà Diệu Diệu được mọi người nghe thấy hết. Chu Tử Ngọc nhàn nhã lật bài: “Đương nhiên là khác, người ta hít thở không khí gì, sinh ra ở đâu, ăn cơm cũng không chen chúc, ở tại nơi đủ rộng rãi, chưa biết chừng còn biết rút tiền xu đi xe buýt, nếu ăn được một miếng chưa biết chừng còn trường sinh bất lão. Lấy của cậu có 150 tệ cũng là rẻ rồi. Nhưng bát cậu ăn thì chẳng là gì, chắc chắn là bò bản địa.”

“Chơi bài của cậu đi.”

“Lớp trưởng, có một nghiên cứu đã chứng minh, bò thật sự có thể đẻ ra vàng, vì thế không đắt.” “Tới lượt cậu hát đấy, nhanh lên, đừng có lảng!”

Âm nhạc lại vang lên. Hà Diệu Diệu xem thực đơn, bàn với Hà An: “Hay là gọi một miếng bánh ngọt?” Sao mà cũng đắt thế, chỉ một miếng mà

tới 26 tệ? Rẻ nhất rồi đó, để xem nào: “Một cốc nước lọc, 15 tệ...” Hạ Diệu Diệu quyết định từ bỏ: “Để em ra ngoài mua cái bánh bao ăn tạm vậy.”

Hà An bảo cô ngồi yên: “Để anh.” Rồi cầm áo khoác đi ra ngoài.

Tiền Quân thấy thế vội vàng đi theo: “Ha ha, tôi đi mua chút rượu.” Hạ Diệu Diệu thấy thế thì chui lại chỗ bọn Khổng Đồng Đồng, Trương Tấn Xảo chơi với họ: “Cho tớ chơi với.”

Hà An nhanh chóng quay lại, mấy người họ chơi cũng rất vui vẻ, ở đây có rất nhiều trò để chơi, bóng bàn, bài tây, đạo cụ trò chơi, còn có nhà ma, Hạ Diệu Diệu không sợ, Trương Tấn Xảo thì kêu lên không ngừng, Khổng Đồng Đồng cũng mặt mày tái mét trốn một bên. Hạ Diệu Diệu khâm phục: “Không phải chứ, có phải thật đâu, hơn nữa mô phỏng 3D có cần phải dở ẹc thế này không.” “Có so được với cậu không? Đúng là không phải người, vị đó nhà cậu về rồi kia, mau đi ăn đi.” Hạ Diệu Diệu lao tới đồng hồ ăn vặt, ăn đậu xào, cầm mấy thứ đồ chơi mới mẻ trên bàn, rất nhiều thứ không biết chơi thế nào, sau khi Hà An giải thích cho thì cô lại không khép mồm lại được, những người này thật là sáng tạo: “Dùng để trừng phạt sao?”

“Ừ.”

Hạ Diệu Diệu ăn một miếng bánh bao: “Ấn vào nút này là sáng, trên này có cái đầu lâu thì sao?”

Tiền Quân vội lao tới giật lấy cất vào trong tủ phía dưới: “Không thích hợp với trẻ con.” “Tôi đâu phải trẻ con, cậu cướp cái gì chứ!” Cứ làm như cô là cô gái nhỏ trong sáng không biết sự đời vậy, nhưng mà cô cũng không thèm xem: “Cái này thì sao?” Cái này nhìn rất bình thường.

Hà An nhìn Tiền Quân.

Tiền Quân uể oải vỗ vỗ đầu, sao lại quên cất động này đi nhỉ: “A, đột nhiên tôi nhớ ra, Trên Tầng Mây lúc 11 giờ sẽ có tiệc nửa đêm, đi nào! Đừng ngồi đây nữa, ra đại sảnh nhảy đi, high lên nào! Tiền Quân chạy đầu tiên. Khổng Đồng Đồng đang vui, cũng kéo Trương Tấn Xảo đi góp vui. Chu Tử Ngọc và Vương Phong Long cũng đi theo, sợ hai người họ chịu ảm ức. Hạ Diệu Diệu cầm bánh bao nhìn Hà An. “Em ăn đi đã.” Vương Niệm Tư, Thẩm Tuyết khi đi qua họ, vô thức cúi đầu lịch sự, cung kính lướt qua. Hạ Diệu Diệu thấy mọi người đi hết, liền cầm bánh bao lên: “Em cũng đi xem, đi nào!”

Dòng người phía ngoài đang chơi rất vui, vũ đạo cuồng nhiệt, tiết tấu mạnh mẽ, đúng là khác hẳn với khi cô mới tới. Đây là tiệc nửa đêm của Trên Tầng Mây, thiêu đốt mạnh mẽ, giải phóng tư tưởng, khiến mọi thứ tiến hoá trong âm nhạc, khiến thân thể được giải phóng trong điệu nhảy. Hạ Diệu Diệu nhìn những người đang chìm đắm trong âm nhạc, nhìn những thảm thực vật tựa như rừng nhiệt đới, toả ra mùi hương nồng đượm hơn cả rượu hoa quả, dần dần cô bị sự nhiệt tình của mọi người lan tỏa, gương mặt đầy phấn khích: “Oa...”

Hà An đưa cổ tới một góc để ngồi, tấm vách ngăn mỗi khu vực đã được mở hết, không gian được mở rộng hơn bao giờ hết.

Hạ Diệu Diệu gào lên cùng âm nhạc hai lần thì phát hiện rất nhiều người thích nơi như thế này thật dễ hiểu, hét đủ lớn, chơi đủ nhiệt tình, nhảy đủ hứng khởi, không khí thật hoàn hảo. Tiền Quân đã đưa Thẩm Tuyết lên sân khấu, hai người đều là cao thủ trong giới ăn chơi, thể hiện cực kỳ điệu nghệ. Chu Tử Ngọc kéo Khổng Đồng Đồng định lên. Khổng Đồng Đồng sợ hãi: “Tớ không biết nhảy, không nhảy được đâu!” Nhưng Khổng Đồng Đồng nào có đâu lại được Chu Tử Ngọc, chỉ một lát là bị kéo lên sàn nhảy. Tính cách của Trương Tấn Xảo thì thật sự không quen sự náo nhiệt như vậy, nhưng không chống lại được miệng lưỡi dẻo quẹo của

Vương Phong Long, chỉ vài câu, anh đã đưa Trương Tấn Xảo đi trải nghiệm một cách khác rồi.

Hạ Diệu Diệu ăn được một nửa cái bánh bao, đã nạp đủ năng lượng, cô ở phía dưới hò hét: “Đồng Đồng cố lên, chị đây tin cậu! Đừng để chị mất mặt, quấy lên! Lắc hông sang trái, lắc hông sang phải lúc nào lắc...” Hà An ngồi bên cạnh Hạ Diệu Diệu, sự náo nhiệt xung quanh dường như hoàn toàn cách biệt, chỉ còn lại mình anh yên lặng ngồi thưởng trà. Hạ Diệu Diệu đứng lên lắc lư, hô hào cổ vũ Khổng Đồng Đồng: “Cố lên! Cố lên! Cậu là giỏi nhất!” “Hạ Diệu Diệu! Cậu đừng có đẩy tớ vào chỗ chết!” Khổng Đồng Đồng chỉ hận không thể kéo cô vào, nhưng lập tức bị Chu Tử Ngọc kéo ra xa. Hạ Diệu Diệu rất vui, người ngoài cuộc nên hoàn toàn không sợ lớn chuyện, ở bên ngoài hò reo: “Đồng Đồng có soái ca, Đồng Đồng mau quấy lên, lắc lắc đầu, chân bước đi, tóc bay bay, chẳng ai đẹp trai bằng ta!” rồi tạo một cái dáng cực kỳ xấu xí. Trên người Hà An là chiếc áo len nhung cao cổ màu ghi đơn giản, chiếc quần bò giản đơn, nghiêm túc tới yên tĩnh, san bằng sự hỗn loạn xung quanh, nhưng không xoa dịu được tế bào phấn khích của Hạ Diệu Diệu.

“A aa a, nghìn năm mới có một lần! Nào Đồng Đồng, chỉ một lần! Không có gì hối hận a!!!” Hạ Diệu Diệu lắc lắc đầu hét lên trong tiếng nhạc xập xình, dù sao cũng chẳng ai nghe thấy, lại không phải trên sân khấu, sẽ không ai huých cô ngã được, tự cô chơi cũng rất sáng khoái. “Diệu Diệu, cái đầu cậu!” Khổng Đồng Đồng không biết từ đâu nhảy ra hét lên nhưng rồi rất nhanh đã bị nhấn chìm. Ủa ủa, hình như nghe thấy tiếng của Đồng Đồng: “Pháp Hải người không hiểu tình yêu, Phong Lôi tháp sẽ đổ xuống... Pháp Hải người hiểu tình yêu là gì...” (*) Lời bài hát Pháp Hải người không hiểu tình yêu. Hà An lặng lẽ gạt lá trà nổi lên, hai tay áp lên nắp của chiếc ấm tử sa lật một cái rồi cho nửa chén nước trắng vào để rửa.

Hôm nay Dương Liễu Nhi xuống hơi muộn, vì không phải cô quản lý, nhưng chị em có việc đột xuất, gọi cổ tới thay ca, vừa hay cô cũng không

có việc gì nên xuống xem sao. Dương Liễu Nhi tên như người, dung mạo tuyệt đẹp, chỉ cần mỉm cười một cái cũng khiến tim bạn như nở hoa, khiến người ta như mê như đắm.

Cô mặc một chiếc váy ngắn bó sát màu đen đơn giản, nhưng cực kỳ tôn lên dáng người yếu điệu thướt tha. Cô không cần nhảy cũng đã tạo nên giai điệu, dường như có thể dẫn dắt âm nhạc theo cô tiến vào thánh địa vũ đạo ở bất cứ nơi nào.

Cô là tinh linh trời sinh, sinh ra ở nơi phù hoa, không thuộc về trần thế, cô là con át chủ bài của Trên Tầng Mây, dùng vẻ đẹp tinh tế tĩnh lặng bộc lộ thiên phú tự nhiên, vẻ đẹp tựa như thiên nga phi thiên.

Giống như lúc này, cô lặng lẽ xuất hiện trong màn đêm, dường như xung quanh đã mở ra thánh đường vũ đạo của cô, khu vực chỉ thuộc về cô, không ai được vượt qua, cũng không ai được coi thường.

Dương Liễu Nhi đứng trong một góc, nhìn thấy người đàn ông đang lặng lẽ ngồi ở một góc khác, hoàn toàn tách biệt với xung quanh nhưng cực kỳ nổi bật.

Người như vậy không nhiều, nhưng không phải không có, Dương Liễu Nhi không nhìn lâu, chỉ lướt qua lần thứ hai, ngay sau đó cô hoảng hốt trở lại thang máy, ẩn núp tầng cao nhất, gọi điện cho bà chủ: “Chị Phất Y, hình... hình như tôi thấy ngài Hà, ở ngay sảnh tầng dưới!”

“Sao có thể?”

Mười phút sau, một người phụ nữ với chiếc váy liền thân màu lá trà, trên người không có bất cứ đồ trang sức dư thừa nào, lặng lẽ đứng trước khung cửa sổ sát đất ở tầng hai, đôi mắt đẹp khó tả bằng lời nhìn chăm chăm vào một góc của tầng một, thời gian dần trôi, tâm trạng vốn căng thẳng vì anh mà dần dần bình tĩnh, dần dần trở về hư vô.

Rồi Phất Y cười thê lương, là anh thì thế nào, họ đã kết thúc bốn năm nay rồi, giao dịch đã hoàn tất, không có bất cứ dấu hiệu gì có thể tiếp tục.

Dương Liễu Nhi rất căng thẳng, có cả một chút chờ mong: “Bà chủ, có phải ngài Hà là...”

Liễu Phất Y thản nhiên đáp: “Không phải, đừng tới đó làm phiền, gây ra chuyện gì tôi cũng không bảo vệ được cô đâu.” Liễu Phất Y nói, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi nơi đó.

Dương Liễu Nhi sao dám tới đó, cô cứ nhìn thấy ngài Hà là không khỏi căng thẳng. Bà chủ và ngài Hà từng có một thời gian qua lại, cũng không dài, nhưng thù lao cực kỳ hiếm có, ví dụ như nơi này, Trên Tầng Mây nổi tiếng khắp Khúc Thị. Nhưng mỗi khi nghĩ tới cặp đôi như kim đồng ngọc nữ ấy lại kết thúc, cô lại cảm thấy như giả vờ.

Chị Phất Y xinh đẹp như vậy, đẹp tới mức giống như... giống như viên pha lê đẹp nhất, chỉ chạm nhẹ cũng vỡ, ai cũng muốn bảo vệ cả đời. Nhưng anh ta lại trả Phất Y về khi cô vẫn còn dung mạo tuyệt trần đó, thật khiến người ta khó hiểu.

Chuyện tình giữa công chúa Lọ Lem và hoàng tử không nên kết thúc như vậy mới phải. Phất Y năm nay mới hai mươi lăm tuổi, sáu chi nhánh của Trên Tầng Mây hoạt động dưới tên cô đều có danh tiếng, xuất thân của chị Phất Y không tốt, nhưng bản thân cô không thể quyết định điều đó, hưởng hồ chị Phất Y trước nay đều rất cố gắng, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, sau khi chia tay ngài Hà thì ra nước ngoài đào tạo thêm, giờ về nước với tấm bằng trên tay, mấy năm nay Trên Tầng Mây dưới sự điều hành của chị lợi nhuận đã liên tục tăng theo cấp số nhân.

Chị Phất Y như vậy chẳng lẽ lại không nên nhận được sự đối đãi toàn tâm toàn ý của người đó sao?

Đáng tiếc, hai người tài tử giai nhân, nhưng dường như đã thật sự không có liên quan gì tới nhau nữa. Hạ Diệu Diệu nhún nhảy đầy phần khích, thấy Khổng Đồng Đồng giẫm chân là vui vẻ: “Ngốc thật, ha ha! Cậu ấy sắp giẫm nát chân soái ca ấy rồi! Ha ha...” Hạ Diệu Diệu cười nghiêng ngả: “Giẫm anh ta đi! Đúng, giẫm đi! Bạn nhảy thứ năm sắp bị cậu đuổi đi rồi, nhất định cậu phải đón người thứ sáu...” Hạ Diệu Diệu hét tới khàn cổ, quay lại chọc chọc Hà An, rót cốc nước cho chị đi.

Hà An đưa trà đã pha lên.

Hạ Diệu Diệu quay đầu, ghé miệng vào cốc uống rồi tiếp tục nhìn Khổng Đồng Đồng, nhưng sao nước khó uống thế: “Rót nước, rót nước, khó uống chết được! Đồng Đồng cố lên! Đồng Đồng... ai dà, cậu không được giẫm nữa, giày của soái ca sắp tuột tới nơi rồi...” Che mắt lại, cô không nỡ nhìn nữa.

Trên tầng hai, Liễu Phật Y nghi ngờ có phải mình nhìn nhầm rồi không, cô gái kia là ai?

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Mời Rượu

 Tính cách ngài Hà là thế nào chứ?

Nhưng Hà An không động dậy, vẫn cầm nguyên cốc như vậy cho cô. Hạ Diệu Diệu cười ngả ra sô pha, ghé lại gần tay Hà An uống một ngụm nước. Hà An thuận tay vỗ lưng cho cô: “Cứ uống từ từ.”.

Hạ Diệu Diệu vội đứng dậy nhìn dáng vẻ cuống cuồng xin lỗi của Đồng Đồng, rồi lại cười nghiêng ngả, đập đập vai Hà An: “Anh nhìn kìa, nhìn kìa! Cô ấy thật thú vị, anh chàng kia cũng thật thú vị, có lẽ cả đời này cũng không gặp được đôi nháy nào như vậy, buồn cười chết mất! Anh nhìn đi kìa!”

Hạ Diệu Diệu đập vai Hà An rất mạnh, không kiềm được mà kéo anh lên nhìn, dựa vào người anh mà cười ngất, rồi lại chê anh cao quá2chần tằm nhìn, bắt anh ngồi, đứng trên đùi anh xem náo nhiệt. Hà An suýt nữa thì bị cô giảm đau nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, giữ lấy cánh tay cô, bắt lực mà nhìn cô quây. Liễu Phật Y đột nhiên rất yên tĩnh, sự yên tĩnh này khiến Dương Liễu Nhi ở bên cạnh không dám phát ra bất cứ tiếng động gì. Tay Liễu Phật Y khẽ bám vào tấm kính, rồi lại buông tay, thật ra chẳng ai biết, thời gian cô ở cùng với ngài Hà, cô cũng chẳng gặp anh mấy. Ngài Hà cũng không cho cô ở lại, thỉnh thoảng cô mới được gọi tới, nhưng anh lúc nào cũng bận rộn, và không hề cười. Anh luôn đứng từ xa nhìn tất cả mọi người với ánh mắt dò xét, nghiên cứu, đánh8giá.

Cô đã từng thử muốn làm anh cảm động, cũng từng thử đưa anh vào thế giới của cô, nhưng anh không hề suy chuyển, mỗi lần cô cố cười cho

anh nhìn, dường như có thể thấy được sự mong chờ từ tận sâu thẳm trái tim cô.

Thứ tình yêu nhỏ bé đó, sau khi anh độ lượng hết lần này tới lần khác, dường như nó lại càng trở nên nhỏ bé, thấp kém, càng ngày càng nực cười.

Liễu Phất Y bỗng cười khố. Dương Liễu Nhi lo lắng nhìn cô: “Chị...”

Sau khi họ chia tay, là thật sự chia tay, không có tin tức của anh, không cần thiết phải gặp lại, cô nhận được thù lao mình đáng được nhận, hoàn toàn không còn khả năng dây dưa với anh nữa. Với anh, cô chẳng khác gì người xa lạ, nhưng người khác lại cảm thấy nhất định họ còn liên hệ với nhau, cũng nhờ điều đó mà mấy năm nay cô rất thuận buồm xuôi gió.

Nhưng tất cả mọi người đều nhầm rồi, đối với Hà Mộc An, chia tay chính là kết thúc, không cần phải nhắc lại, sẽ không gặp lại, cho dù có gặp lại cũng là người xa lạ.

Liễu Phất Y lau khoé mắt, lúc này cô mới biết thật ra mình rất khâm phục người có thể kéo anh ra khỏi toà lâu đài, cô thà rằng người đàn ông ấy luôn luôn lạnh nhạt, lãnh đạm như vậy, là Hà Mộc An, mãi mãi là ngài Hà cao không với tới của giới kinh doanh.

“Chị...”

Liễu Phất Y cười dịu dàng, năm xưa cô không làm chuyện ngốc nghếch quẩn luyến anh, đương nhiên lúc này cũng sẽ không làm chuyện tổn hại thân phận.

Cô sẽ không gánh nổi hậu quả đầu. Nếu người phụ nữ lần này cũng do anh mua thì kết quả cũng sẽ chẳng khác gì cô. Trong sáng ư?

Hà Mộc An đâu phải kiểu công tử hiện nay, anh không chơi bởi, cũng coi thường những thứ đó.

Thằng thẩn, chân thành ư? Càng nực cười hơn, lẽ nào khi cô ở bên anh, cô là một cô gái thủ đoạn tính toán? Khi ấy cô cũng ở thời kỳ ngây thơ đơn thuần nhất của cuộc đời, chỉ muốn một lòng một dạ yêu một người đàn ông.

Khác biệt ư?

Bất cứ sự khác biệt nào trong mắt anh cũng là vô vị, mọi biểu hiện trước mặt anh đều như sự giãy chết cuối cùng của vẹt con xấu xí, mãi mãi không thể trở thành thiên nga được. Tự anh đã vạch sẵn kết cục của mọi người ngay từ khi bắt đầu. Anh không cho phép có người nhảy khỏi vòng sắp đặt của anh, nếu không thì đó không phải là tiêu tiền để hưởng thụ mà là chịu tội.

Giờ cô cũng đã ở trên cao, dường như cũng nhìn thấy được sự không cho phép có sai sót của người quyết định vận mệnh, giống như cô cũng không cho phép cấp dưới vượt khỏi sự kiểm soát của mình. Cũng có thể là cô nhầm, cô gái có thể coi là khác biệt kia là người thân của anh, ví dụ như em gái hoặc là em họ. Vì dù là ai ở bên cạnh anh cũng vẫn không thể tổn hại tới phong thái và sự thản nhiên của anh.

Đó mới là người đàn ông mà cô từng yêu, anh mãi mãi là ngài Hà.

Phất Y có chút say mê khi nhìn người đang ngồi bên ngoài kia, trong không khí ồn ào này, anh vẫn là người nổi bật khiến người khác phải dõi theo ngay từ lần đầu tiên. Nhưng Phất Y không hề biết, người đàn ông cô từng tôn kính, cũng đã không kiềm chế được bản thân mà yêu, thật khiến cô phải thất vọng rồi. Liều Phất Y bấm điện thoại, giọng nói cũng đẹp như vẻ ngoài của cô vậy: “Thay tôi tặng một chai Cellar Lafite năm 82 cho bàn 032 ở gần bể cá.” “Vâng thưa bà chủ.”

Ở độ sâu 15 mét dưới lòng đất, kho rượu giữ nhiệt độ ổn định quanh năm mở ra, chum rượu nho niêm phong kín được mở nắp, lớp bụi bay lên lan toả mùi đặc trưng của thời gian.

Nhân viên lấy rượu đeo găng tay trắng, cầm dụng cụ chuyên biệt, rượu nho với màu đỏ tươi đặc trưng được lấy ra từ chum rượu trăm năm, chảy dần vào chai thủy tinh.

Nửa phút sau chum rượu được niêm phong lại như cũ, rượu nho được lấy ra nhanh chóng được niêm phong kín lại, đặt lên băng chuyền đưa ra khỏi hầm rượu. Rượu nho là khó bảo quản nhất, dù có là loại ngon thế nào nhưng nếu để trên bàn rượu quá lâu cũng mất đi hương thơm của nó. Người thưởng rượu đẳng cấp sẽ không để rượu trong chai quá lâu. Khi chai rượu này được đưa tới bàn 032 thì thời gian vừa chuẩn, giống như vải mới bóc lớp vỏ ngoài chờ đợi vị quý phi của mình, còn chai rượu này đang đợi vị đế vương hiểu nó.

“Thưa ngài, rượu của ngài.” Hà An không nói gì. Hạ Diệu Diệu đã bị Hà An kéo xuống từ hai mươi phút trước, lúc này nghe tiếng thì nhìn cô gái đưa rượu tới một cách say mê, đẹp thật đấy, sao có thể đẹp như vậy, cô ấy là nhân viên phục vụ thật sao? Dưới ánh đèn, làn da kia cứ như trứng gà bóc ấy, thật muốn sờ một cái.

Hạ Diệu Diệu nhìn đến say mê, suýt nữa đã uống nước bằng mũi: Á, thôi xong rồi. Nhưng vẻ đẹp này thật khó hình dung, cứ như những người trước kia cô từng gặp đều không phải con gái vậy, thậm chí đứng trước cô ấy, cô còn không có nổi cảm giác ghen tị.

Hà An vội lấy giấy lau cho cô.

Cô gái kia nhanh chóng thu tay về, nhìn cô cúi đầu lịch sự một cái rồi nhanh chóng rời đi, giống như chỉ là một nhân viên phục vụ bình thường đưa lên một chai rượu bình thường.

Hạ Diệu Diệu được người ta khách sáo như vậy thì ngại, cho tới khi không nhìn thấy cô ấy nữa, cô vỗ vỗ bạn trai mình: “Cô ấy đẹp thật, em chưa từng thấy ai xinh đẹp như thế, anh có thấy không?”

Hà An nghiêm túc lau mũi cho cô, không rảnh nhìn cô kích động. “Đẹp thật ấy!” Đó là vì em tầm nhìn hạn hẹp, chỉ hơi dễ nhìn một chút là thấy đẹp. Hết một bài hát, bọn Khổng Đồng Đồng chạy xuống như bay. “Không chơi nữa, không chơi nữa!”

Tiền Quân nhảy về chỗ ngồi, toàn thân ướt đầm: “Sướng thật!”

Vương Phong Long bảo vệ Trương Tấn Xảo: “Lát nữa tiếp tục.”

Trương Tấn Xảo cười ngượng ngùng.

Lý Hưng Hoa dắt tay bạn gái phẫn khích mở chai rượu rót ra ly: Uống cho đỡ khát nào. Khổng Đồng Đồng mặt đỏ phừng phừng nằm bên cạnh Hạ Diệu Diệu, dùng ánh mắt yếu ớt nhìn cô: “Đừng tưởng vừa rồi tớ không thấy cậu hò hét phía dưới.” Hạ Diệu Diệu vuốt tóc: “Chắc chắn là cậu nhìn nhầm rồi.” Tiền Quân uống một hơi hết nửa ly rượu, sáng khoái. Hạ Diệu Diệu nể mặt người đẹp, cẩn thận rót cho mình một chút rượu, cũng rót cho mấy người hội Đồng Đồng. Tiền Quân miệng nhắm nháp, rồi sừng người, ngồi thẳng lên, thơm quá? Không giống như loại rượu vang bình thường có thể gọi ở bất cứ đâu.

Tiền Quân lập tức cầm chai rượu lên nhìn, 82 Lafite, rất hay gặp, nhưng bên dưới có một dòng chữ nhỏ rất hiếm thấy, ngày mở hầm, được đánh dấu là ngày hôm nay.

Ôi, cái gì thế này, thưởng thức rượu báu, cũng giống như được ăn món ngon nhất của một cửa hiệu trăm năm vậy, cho dù có gọi ông nội của ông nội của ông nội anh về, cũng không được uống chai rượu Lafite của Trên Tầng Mây này. Đừng nói ông nội anh, cho dù là ông nội của ông nội Vương Niệm Tư cũng không được.

Ôi! Anh vừa nhấp một ngụm rượu thượng đẳng, đi chết đấy! Đi chết ngay lập tức!

Vương Niệm Tư cũng nhấp một ngụm, rượu thơm quyện nơi đầu lưỡi, rồi dần lan tỏa khắp miệng. Cho dù là người biết hay không biết thưởng rượu, chỉ cần uống một ngụm, cũng cảm nhận được sự thanh mát, sảng khoái của thứ rượu vừa ra hầm. Cô ta cũng ngạc nhiên nhìn bình rượu, rồi cười thầm, xem ra cô ta đã đánh giá thấp rồi, loại rượu vang này không phải ai cũng có cơ hội được thưởng thức. Lý Hưng Hoa trầm ngâm. Ở đây có người nhận ra được thân phận của Hà Mộc An.

Có khi nào Hà An sẽ không vui.

Bọn Tiền Quân cũng lo lắng im lặng. Hạ Diệu Diệu nuốt một ngụm rượu, man mát chan chát, độ thấp sao? Cô hoàn toàn không phát hiện ra được, chỉ biết rằng không ngon bằng nước lê ngâm đường thêm đá, còn không vui bằng buôn chuyện với Đồng Đồng về chàng trai tội nghiệp lúc này. Khổng Đồng Đồng ngượng ngùng: “Đã bảo không biết rồi, Tử Ngọc còn nhất định phải kéo tớ đi, tớ biết phải làm sao.” Nói rồi, cô quay người lại định “xử lý” Tử Ngọc. Chu Tử Ngọc uống một ngụm rượu vang Hạ Diệu Diệu vừa rót, rồi vội vàng thanh minh: “Tớ cho cậu cơ hội quen biết trai đẹp, người ta lịch sự thể còn gì, cậu hại người ta ra nông nổi đấy, người ta nói gì cậu chưa?” “Cậu còn nói nữa!” “Đồng Đồng luyện tập nhiều là được mà, Phi Phi học múa đấy, lát nữa bảo Phi Phi dạy cậu.” Trương Tấn Xảo vẫn nhẹ nhàng như vậy, khi này có Vương Phong Long, cô không hề bị làm phiền, nhấp một ngụm rượu vang, cũng không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ lo rằng uống say mất hình tượng. Có lẽ là loại rượu độ thấp, hưởng hồ chỉ uống một tí chút.

“Tớ còn lâu, lát nữa tớ sẽ không đi nữa đâu, các cậu kéo Diệu Diệu ý, nhìn cậu ấy phấn chấn thế kia cơ mà.” “Tớ đã mệt chết mất rồi đây.” Bốn người chỉ chốc một hồi, Hạ Diệu Diệu bắt đầu khoác lác: “Các cậu không nhìn thấy đâu, người phục vụ viên đem rượu đến lúc này xinh ời là xinh,

như tiên nữ luôn.” “Xinh? Có xinh bằng em Niệm Tư của chúng ta không.” Chu Tử Ngọc thấy cô ta dạo này biết điều, cũng khen vài câu, thứ rượu này chất quá, khó uống: “Rót nước.” Tiền Quân dỏng tai lên nghe ngóng về nhân viên phục vụ mà lớp trưởng nói đến.

“Rót nước!”

Tiền Quân giật mình: “À, có ngay.” Cậu vội vàng rót nước cho Chu Tử Ngọc, hai tai vẫn dỏng lên nghe ngóng.

Đại mỹ nhân? Không phải kiểu mỹ nhân mà cậu ta nghĩ chứ, Tiền Quân có một cảm giác muốn chết quá! Có lẽ không đến nỗi thảm như vậy! Nghe nói ngài Hà chỉ từng có hai người tình, mà đều là đại mỹ nữ hiếm có khó tìm, đến nay thân thể cũng cao sang, anh không đến nỗi đen đui thế chứ, tìm đại một chỗ mà cũng gặp phải.

Có điều cứ nghĩ đến chai rượu đắt đỏ đó mà xem! Đó không phải là thứ người ở tầng lớp phổ thông có thể đem đến được!

Có điều ngay sau đó, Tiền Quân lại nghĩ, có lẽ là boss Hà gọi? Hạ Diệu Diệu vừa mở miệng, định nói rằng xinh hơn Niệm Tư nhiều, mà kiểu xinh hoàn toàn không giống nhau, nhưng có lẽ nói ngay trước mặt không hay lắm, cho dù không có ý gì cũng không nên: “Xinh như nhau, mỗi người một vẻ, còn phải cảm ơn Tiền Quân gọi rượu, tớ mới được gặp đại mỹ nhân.”

Tiền Quân kinh ngạc! Trời muốn diệt anh rồi! Không phải boss gọi, lẽ nào là nhà hàng tặng, chủ ở đây chẳng lẽ là vị mỹ nữ trong truyền thuyết đó sao! Sao anh có thể lơ là thế được! Ai bảo anh có mắt như mù! Ai bảo anh không để tâm!

“Ồ, vậy tiếc quá không được gặp.” Vương Niệm Tư cười gượng gạo: “Tớ sao xinh đẹp được như lớp trưởng nói.” Cô từng đến quán Trên Tầng Mây này vài lần, mỹ nữ có đủ tư cách để đưa loại rượu này, chắc chắn là

người không tầm thường, về ngoại hình sợ rằng không chỉ hơn cô chút ít thôi đâu, lớp trưởng khách sáo thôi.

“Khiêm tốn gì chứ, tớ nói cậu xinh đẹp là xinh đẹp, Niệm Tư là hoa khôi khoa mình, cậu phải tin tưởng vào vẻ đẹp của mình.”

Vương Niệm Tư nhìn Chu Tử Ngọc cười, vội vàng hứa theo: “Được, được, tớ xinh đẹp nhất.” Cô căng thẳng toát mồ hôi, không biết ai là người đem chai rượu này đến.

Thẩm Tuyết ngồi bên cạnh Niệm Tư, lại càng yên tĩnh hơn. Chủ đề này lập tức bị bỏ qua, đội Hạ Diệu Diệu lại tiếp tục chủ đề về cậu con trai đen đui, cười lẩn cười lộn. Khổng Đồng Đồng chỉ muốn cho mỗi đứa một quả đấm, để bọn họ ngậm mồm lại. Tiền Quân ghen tị nhìn mấy người vẫn có thể cười được, đúng là không biết không sợ hãi gì hết! Anh quả thực cũng muốn mình không biết gì.

“Hà An, Hà An, anh nói có đúng không, có đúng không, cậu ta nhất định thấy Đồng Đồng của chúng ta đáng yêu, thế nên mới theo tận đến đây.”

Hà An nghe vậy ôn tồn gật đầu. Tiền Quân, người luôn chú ý đến anh, phát hiện rằng biểu hiện của đại boss chẳng khác gì lúc này, rồi lại nhìn cử chỉ tự nhiên giữa lớp trưởng và boss, tự an ủi mà nghĩ anh lấy công chuộc tội rồi chẳng?

Có lẽ đối phương cũng chỉ dám tặng chai rượu thôi? Nữ chủ quán có lẽ cũng chưa từng có gì với ngài Hà, là anh phản ứng thái quá rồi, nhất định là cậu phản ứng thái quá rồi.

Không được, phải lập tức điều chỉnh lại ngay! Tiền Quân nghĩ vậy, rồi hồ thẹn rót rượu cho Hà Mộc An. Hà An không động vào, anh chưa từng động vào thứ gì trên bàn rượu, không có ý định giữ thể diện cho người tặng rượu, cũng không ngăn cản Hạ Diệu Diệu bàn luận về vẻ ngoài của người

ta, càng không để ý đến việc có người xuất hiện mà không xin phép, đó là sự tự do của mỗi người.

Anh chỉ là một người khách bình thường, có một nhân viên phục vụ xa lạ đem tặng một chai rượu, chỉ đơn giản thế thôi, thậm chí anh còn không thèm nhìn.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Mùa Đông Ấm Ấp Vừa Bắt Đầu

 Chu Tử Ngọc kéo Hạ Diệu Diệu. Hạ Diệu Diệu kéo Hà An như đang ngồi bất động bên cạnh, thành công thoát khỏi cửa ải, rồi lại càng cao hứng trêu chọc hai người. Dưới ánh sáng mờ ảo, Hạ Diệu Diệu trêu đùa cười nói chán rồi, kéo Hà An đứng dậy: “Đi cùng em ra nhà vệ sinh

Trong nhà vệ sinh toát ra mùi thơm nhẹ nhàng, trước tấm gương trong suốt, Hạ Diệu Diệu đang chỉnh sửa lại mái tóc bù xù của mình.

Liễu Phất Y đi ra từ buồng bên cạnh, nhìn thấy cô trong gương, sửng lại một chút, rồi lặng lẽ cúi đầu rửa tay.

Hạ Diệu Diệu nhìn thấy người đẹp phản chiếu trong tấm gương bên trái, thật xinh đẹp, đã gặp lần thứ hai rồi vẫn đẹp như vậy. Liễu Phất Y ngẩng đầu lên. Hạ Diệu Diệu lập tức mỉm cười. Liễu Phất Y bất giác cười lại.

“Cô thật xinh đẹp.” Liễu Phất Y nghe vậy, không biết phải đáp lại thế nào: “Cảm ơn...” “Bà chủ, đã kiểm tra xong rồi, không có vấn đề gì cả.” “Được, đi lên thôi.” Liễu Phất Y bất giác gật đầu chào Hạ Diệu Diệu, rồi cùng cấp dưới rời đi.

Hạ Diệu Diệu vội vàng đáp lại, rồi tiếp tục chỉnh sửa qua loa lại mái tóc của cô, thậm chí vẫn đang chìm đắm trong nụ cười của người đẹp.

Hạ Diệu Diệu về đến nhà, đá dép lung tung, rồi đổ ngay xuống giường: “Mệt quá đi, mệt quá đi, cổ họng bốc khói rồi, nước, nước.” Hạ Diệu Diệu uống một ngụm nước to, rồi tiện tay đặt cốc trên chiếc tủ đầu

giường: “Sảng khoái! Mau, bóp chân cho em, em cảm thấy chân như không còn phải là của mình nữa rồi.”

Này? “Bóp chân cho em?”

Hà An từ từ treo áo lên, rồi thu dọn cốc uống nước, sau đó đi đến chỗ đôi chân đang ngọ nguậy của cô. “Chắc sắp gãy làm đôi rồi...”

Hà An đi vào nhà vệ sinh.

Hạ Diệu Diệu quay đầu nhìn ra ngoài, rồi tiếp tục gào to: “Em sắp gãy chân rồi, em gãy chân mất rồi... em gãy chân thật rồi...” Không còn cách nào khác, Hà An là cái kiêu, khổng gào lên với anh một trăm nghìn lần, anh sẽ không làm một chuyện gì đó: “Ôi chân của em, sao số em lại khổ thế này, chân của em, ối, chân của em ở đâu, em không cảm nhận được chân của mình nữa rồi, chết rồi, chết rồi, biến mất rồi...”

“Cổ họng của em, trời ơi, A! Á? A a a A!”

Hạ Diệu Diệu vẫn cục bồng trên gối, ca thán về tội nghiệp: “Cô còn mong mọi gì được nữa, có chút việc nhỏ này cũng không chịu làm cho cô, cô còn dễ dàng tha thứ cho anh ta như vậy, có đúng là quá ngốc nghếch, quá ngốc nghếch, đáng đời không có ai thích cô, đáng đời...”

Hà An lạnh lùng ngồi lại gần, xắn tay áo lên, bóp chân cho cô. Hạ Diệu Diệu sảng khoái nằm trên giường, miệng ưm ưm a a, mắt nhắm nghiền tận hưởng, rồi lại lười nhác tám chuyện: “Anh không biết đâu, người tặng rượu hôm nay không phải là nhân viên, Ôi! Ôi! Đúng chỗ đó, đúng! Mạnh tay.” “Hóa ra cô ấy là chủ quán.” Hạ Diệu Diệu nhắm mắt, hết sức ghen tị: “Trẻ thế đã làm chủ rồi? Có nhiều tiền quá! Sao người ta lại biết đầu thai thế, khéo léo thế, xinh đẹp thế.” “Sao mẹ em lại sinh ra em thế này?” Cô cũng từng nghe Tiền Quân nói qua về lịch sử “lên ngôi” của chủ quán; “Đỡ tốn 50 năm phấn đấu! Không đúng, đỡ tốn một đời phấn đấu.”

“Anh nói xem, em bán Hạ Tiểu Ngư đi liệu có thể có nhiều tiền như thế không?”

Hạ Diệu Diệu nói rồi lấy tay che mặt, tỏ vẻ bi đát: “Sắc vóc của nó còn kém lắm, xem người ta đẹp đến đâu, Tiểu Ngư đứng trước mặt người ta chắc cũng chỉ đáng một bữa cơm, không bằng giữ lại về sau lấy ít tiền dặm ngõ, chỗ đấy cũng đau, sớm biết trước thì em đã không nhảy, không biết rằng đau đến thế này.”

“Anh nói xem vị chủ quán trong truyền thuyết cực kì, cực kì, cực kì giàu có ấy, hàng ngày ăn gì vậy? Ai dè, cổ em không đau, anh đừng động vào đầu em.” “Sao em không tốt số như vậy, mặc dù không xinh đẹp, thì cũng phải có được gì chứ! Đâm xe đạp nhà em, xây xát chút ngón tay, rồi cứ thỏa thích mà dùng tiền ném vào mặt dân nghèo bọn em! Anh làm gì thế, đau! Nhẹ tay thôi.”

Thôi đừng nghĩ vớ vẩn nữa, chẳng may ăn vạ không thành công, tự mình tiêm mình vào ngục, thôi thì nghĩ chút gì thực tế hơn vậy.

“An An ơi, bao giờ mình rảnh rồi, thu dọn lại phòng ốc, quét nhà, giặt ga giường có được không? Lau dọn lại phòng bếp nữa, anh nhìn xem nhà bên cạnh chẳng mấy khi đụng đến, mình để bữa bọn quá cũng không hay, đúng không.” Hạ Diệu Diệu nằm sõng soài trên giường, dịu dàng nói. Hà An từ tốn xoa bóp. “Em biết anh làm không tốt, nhưng chúng mình có thể làm từ từ, ngày mai bắt đầu dọn dẹp phòng nhỏ của mình, dọn dẹp không tốt cũng không trách anh đâu.”

“Thực ra việc nhà rất đơn giản, dù sao thì về sau cũng phải học. Hehe.”

Hà An lặng lẽ xoa bóp cho cô.

Hạ Diệu Diệu dụ dỗ hết câu này đến câu khác, một lúc lại chuyển chủ đề đại mỹ nhân, lúc khác lại nói chuyện Vương Phong Long theo đuổi

Trương Tấn Xảo, rồi lại cảm thấy Vương Niệm Tư đẹp người đẹp nết, thật quá áp lực, rồi lại nói đến việc nhà, cuối cùng ai đó cũng từ từ ngủ thiếp đi.

Hà An tiếp tục xoa bóp thêm một lúc nữa, rồi mới từ từ dừng tay lại, ngồi sang một bên giường ngắm nhìn cô yên tĩnh, đưa tay ra vén mái tóc trên trán cô, lặng lẽ nhìn cô thở đều đều chậm rãi, ngón tay bất giác vuốt ve đôi lông mày không đẹp lắm, chiếc mũi cũng chẳng cao gì, nhưng cảm giác mềm mại lan tỏa trên đầu ngón tay, sưởi ấm ánh nhìn của Hà An.

Hạ Diệu Diệu khó chịu đẩy thứ đang làm phiền mình ra, rồi quay đi, ngủ tiếp. Đôi môi Hà An dường như hơi nhếch lên, rồi lại nhanh chóng khôi phục lại như cũ, anh đứng lên, nhẹ nhàng giúp cô cởi giày, đắp chăn, rồi quay đi làm vệ sinh.

Tuyết rơi hết đợt này đến đợt khác, nước trên hồ Minh Nguyệt đã đông lại thành một lớp băng, hàng tùng hai bên bờ cũng đọng đầy tuyết trắng, cố sức gượng giữ lại chút màu xanh. Những đợt gió lạnh buốt táp vào da thịt, quần áo có dày đến đâu cũng dường như vô ích.

Đợt khuyến mại giáng sinh còn chưa kết thúc, đợt khuyến mại Tết dương lịch đã đến như dự đoán, thời gian trôi qua vội vã, đối với sinh viên năm ba, trừ việc mong ngóng kì nghỉ đông ra, thì chẳng có chút chờ đợi gì với kì học tiếp đó, dù sao thì năm sau vẫn là những khuôn mặt đó, vẫn là những chuyện đó, thậm chí vị trí đầu bảng cũng sẽ không đổi người để khiến họ được dịp sướng một chút.

Hơn mười giờ tối, Hạ Diệu Diệu đeo chiếc bịt tai lông, mặc chiếc áo lông vũ dày cộp, đeo đôi găng tay bông, đôi ủng dưới chân cũng dày hơn năm trước, từ xa nhìn lại giống như một quả cầu bông vậy. So với cô, chàng trai đi lại từ đằng xa có thể coi như hết sức cao ráo thanh thoát, một chiếc áo len, một chiếc áo lông vũ, trong cái giá lạnh của mùa này, vẫn có thể mặc lên mình một bộ đồ rất chỉnh tề ngay ngắn. “Bạn học ơi, có thể giúp mình điền vào bản điều tra không? Chỉ làm phiền bạn một chút thôi.”

Phía bên kia đường, Hạ Diệu Diệu, cô nữ sinh dịu dàng vừa nhảy chân sáo vừa hà hơi, cô đang một lòng một dạ đứng đợi người yêu, thấy vậy lập tức chạy qua đường, kéo người yêu khỏi sự nhiệt tình của cô bạn điều tra bằng hỏi: “Người đẹp, cậu không được nói chuyện với bạn trai mình, mình sẽ ghen đấy.” Cô gái nghe vậy, nhìn sang Hạ Diệu Diệu lúc ấy như đang cuốn một chiếc chăn dày cộp quanh mình, khóc không nổi cười chẳng xong, cô giải thích: “Mình chỉ muốn cậu ấy giúp điền phiếu điều tra.”

“Phiếu điều tra cũng không được, nói chuyện càng không được! Mình đang ghen rồi này!” “Người đẹp mình chỉ muốn...” Hà An khoác lấy vai cô, quay đầu đưa cô rời đi, bước chân vững vàng chắc chắn, để lại cô bạn điều tra viên thần thờ trong màn đêm lạnh giá. Hạ Diệu Diệu vui mừng đón lấy củ khoai lang nướng từ tay anh, tăng qua tang lại cho đỡ nóng, hôm nay lạnh quá, nhiệt độ giảm, tuyết rơi dày, lại phải chịu đựng rồi. Hà An đi đằng sau cô, nhìn cô nhảy chân sáo phía trước, còn mình dắt xe đạp đi sau.

“Cô điều tra viên ấy thật đáng ghét, mười giờ đêm rồi còn điều tra gì nữa? Bạn ơi, cậu ở khách sạn nào? Bình thường dẫn bạn gái vào nhà nghỉ nào? Dùng loại bao cao su nhãn hiệu gì? Bọn mình đang có ưu đãi, năm mươi tệ một đêm, có wifi, còn kèm thêm mình nữa, muốn ới mà.”

Trước khi về đến nhà, Hạ Diệu Diệu đã ăn xong một củ khoai lang, lại thêm nửa củ nữa, còn nửa cuối cùng mới rủ lòng thương để lại cho An An: “Coi như em không nhìn thấy! Anh mau ăn đi! Mau lên! Đừng để em ngửi thấy mùi.” Hà An không muốn ăn, nhưng nhìn điệu bộ hào phóng dứt khoát của cô, cũng bất giác cầm lấy, rồi cứ thế ăn, Hà An cũng không hiểu nổi, tại sao anh lại có thể ăn hết nửa củ khoai ngay giữa đường giữa chợ.

Hạ Diệu Diệu nuốt nước bọt, thở phào nhẹ nhõm, không cần phải thèm thuồng nữa rồi, cô vỗ vỗ vào bụng Hà An: “Có phải có cảm giác rất ấm áp không.” Ôi khoai của tôi! Không, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn ứ. “Mùa đông là phải ăn khoai nướng, khói nghi ngút ấm áp, không cần phải cảm ơn em.” Nói rồi lại lưu luyến vỗ thêm vài cái nữa vào bụng Hà An.

“Cuối cùng cũng về đến nhà rồi!” Không khí ấm áp ngay lập tức phả lại, Hạ Diệu Diệu cảm tưởng như cuối cùng mình cũng sống lại rồi. Hà An không kịp thay giày, vội vàng đi lấy nước uống, về sau anh còn ăn khoai lang một lần nữa, thì anh sẽ không gọi là Hà Mộc An! Hạ Diệu Diệu thắc mắc nhìn theo anh, cô từ từ thay dép lê đi trong nhà, rồi đi vào nhà bếp: “Anh sao thế?”

“Wow! Anh lại dọn dẹp phòng bếp rồi, Hà An nhà em thật chăm chỉ, nào, mau lại đây cho em thơm một cái.”

Không thơm, em toàn mùi khoai lang thôi.

“Anh trốn đi đâu? Thường cho anh, anh còn không nhận! Xi!” Hạ Diệu Diệu khoát tay, trở về phòng, cởi áo khoác, cảm giác có hơi đau, cô bất giác sờ nắn tay mình. Năm nay da cổ bị nứt nẻ nhẹ hơn năm ngoái nhiều, đầu ngón tay cũng chỉ hơi ngứa ngáy, chỉ vì hai hôm trước cô lười nhác, dùng nước lạnh giặt quần áo. “Ôi không được, không thể để nặng hơn.” Ánh mắt Hà An sẽ cực kì đáng sợ. Hạ Diệu Diệu cầm lọ thuốc bôi trên bàn lên, xoa lên tay mình.

Lọ thuốc này cũng là Hà An mua, anh bảo cô dùng từ cuối mùa thu, còn chuẩn bị cho cô năm đôi gang tay khác nhau, cả bộ quần áo giữ nhiệt mà cô đang mặc cũng là Hà An tặng, còn cả khăn quàng cổ, bít tay, dép bông, và cả chiếc áo lông vũ rất hợp với thẩm mỹ của cô, hehe, chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy rất ấm áp.

Cô cảm thấy giá không đắt, còn chọn cho Tiểu Ngư một bộ, vốn dĩ muốn làm cho Hạ Vũ một bộ nữa, nhưng Hà An không thèm để ý đến.

Có lẽ đã bán hết không còn nữa, hoặc là phát hiện ra lỗ vốn rồi.

Hà An sẽ tức giận?

Hạ Diệu Diệu tỉ mỉ bôi thuốc lên tay.

Hà An đi lại gần. Cô vội vàng giấu tay ra đằng sau, hehe. Hà An cau mày nhìn cô, rồi rời đi.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đau Lòng

 Hạ Diệu Diệu mềm lòng, đưa tay ra vuốt ve mái tóc của Hà An, ngắm nhìn đôi lông mày kì thực rất đẹp của anh, rồi bỗng nhiên nói: “Hà An, có phải anh rất lâu rồi chưa nói thích em không?”

Từ khi dọn về sống cùng, có những lời đã rất lâu rồi anh không nói, dường như những câu nói đó đã trở nên giống như những hành vi thường ngày, quên mất phải bày tỏ. Lúc này, lòng cô vô cùng yên tĩnh. Hạ Diệu Diệu bỗng nhiên rất muốn nói, cô đưa tay ra ôm lấy cổ Hà An, nhìn khuôn mặt đang vô cùng chăm chú của anh, chân thành nói: “Em yêu anh, Hà An, mãi mãi chỉ yêu mình anh...” Nói xong cô ngẩng đầu, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên má anh. Hà An ngẩng đầu, nhìn cô, ánh mặt lạnh lùng thường ngày như có thêm một tầng ấm áp. Hạ Diệu Diệu nhìn anh, lặp lại: “Em yêu anh... mãi mãi.” Cô của hiện giờ không biết rằng, thời hạn cho “mãi mãi” ấy không lâu như có nghĩ, và thậm chí về sau, cô còn yêu một người không tên là Hà An.

Thời gian hai người họ ở bên nhau càng dài, trải qua càng nhiều, so sánh với sự tàn nhẫn của áp lực cuộc sống và xã hội sau này, tình cảm tươi đẹp hiện giờ càng giống như những câu chuyện tình yêu trong lâu đài cổ tích, tươi đẹp lãng mạn, đủ để trở thành kí ức kẹp giữa trang sách thanh xuân, nhưng chẳng còn quan trọng nữa. “Nhìn gì mà nhìn?” Hạ Diệu Diệu cười dịu dàng, ngắm nhìn anh, Hà An cúi đầu, đặt một nụ hôn gấp gáp lên đôi môi cô, hai tay anh đặt lên mặt bàn, ôm gọn lấy thân hình cô, vội vàng như muốn làm một điều gì đó.

Hạ Diệu Diệu nhìn xuống nền đất, cảm thấy như hai người thực sự có thể mãi mãi, mãi mãi...

Tháng Chạp, không khí Tết ngày càng nồng đượm, mặc dù không nhộn nhịp như mấy năm trước, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một không khí khác với thường ngày.

Hạ Diệu Diệu không quan tâm hàng Tết chỗ nào đang giảm giá, không để ý xem nhãn hiệu nào đang khuyến mại. Đối với sinh viên sắp thi cuối kì, cô chỉ quan tâm xem những cuốn sổ ghi chép của mình có thể bán được bao nhiêu tiền. Lướt sổ đầu tiên đã bán hết sạch, lướt sổ thứ hai cũng sắp hết, lướt sổ thứ ba cũng bán hết một nửa, kì thi cuối kì cũng đang đến gần.

Không khí trong thư viện ngày càng căng thẳng, những sinh viên nước đến chân mới nhảy ấy khiến Hạ Diệu Diệu hả hê kiếm lời, nhưng chính cô cũng đang lo lắng cho kì thi. Hà An nhà cô thì sao? Không thể để tâm vào việc học sao? Anh thực sự đã học qua trung học rồi chứ? Sao có thể không lo lắng chút nào trước kì thi. Những lớp học gia sư của Hạ Diệu Diệu đã kết thúc, cô có nhiều thời gian hơn để chú tâm đến Hà An. Còn cậu em khóa dưới đã lâu không liên hệ với cô, trong hoạt động cuối cùng của hội, lại đề xuất ra khỏi hội một cách kì quặc.

Hạ Diệu Diệu thề rằng không phải lỗi của cô, cô không hề có chút hành động làm hại mầm non nào cả, thậm chí ngay cả những cử chỉ dễ dẫn đến hiểu lầm cũng không có. Kì học này, cô thậm chí còn chưa từng gặp cậu ta, cho dù gặp rồi cũng như thường ngày, rất bình thường, giống hệt một chị khóa trên, rất nghiêm túc, không hề có chút chọc ghẹo nào cả.

Nhưng không biết vì sao, khi ra khỏi hội, cậu ta lại ngập ngừng hồi lâu như muốn nói gì đó, Hạ Diệu Diệu ngờ vực, giữa bọn họ có gì cần nói sao? Tại sao cuối cùng lại không nói gì cả? Hạ Diệu Diệu băn khoăn, chỉ muốn lôi cậu ta lại hỏi xem có ý gì. Nhưng, sự tò mò ấy cũng không đủ lớn, cô

quên đi chuyện ngày ngày lập tức, tập trung ôn luyện. Điều Trần Khởi Tiêu không nói ra là: Hãy chú ý nhiều hơn đến Hà An, anh ta không đơn giản như những gì chị nghĩ đâu.

“Kì nghỉ đông có gì mà phải sắp xếp?” Hạ Diệu đeo găng tay cao su ngồi trong nhà vệ sinh, ra sức vắt nước nơi cổ áo: “Em cũng không thích, người ôn tập ít, bọn họ đều đang bận chuẩn bị Tết.” Hà An đứng ở cửa nhà vệ sinh, dáng vẻ cao lớn, thần sắc vẫn lạnh lùng như vậy: “Em định lúc nào về nhà?” “Thì xong về luôn.” Nói rồi cô thêm ít bột giặt, muốn giữ em ở lại ăn Tết sao? “Ở đây đã đóng tiền sưởi rồi.” Hạ Diệu Diệu giữ quần áo: “Tết nhất định em phải về nhà, trong nhà nhiều việc lắm, lại đây giúp em vắt nước nào.” Thế nên anh không cần dụ dỗ đâu, vô ích thôi. Hà An nghe vậy thì quay đầu đi. “Này?” Hạ Diệu Diệu tựa vào cửa gọi theo: “Đừng đổi mà, lại đây vắt nước giúp em, nặng lắm!” Hà An nằm trên giường, cầm một quyển sách lên giả vờ như không nhìn thấy.

“Này, được rồi mà, là em không biết nói năng đã được chưa, em cũng không muốn rời xa anh, nhưng điều này có liên quan gì đến việc giúp em vắt nước! Được rồi, được rồi, anh còn giận thật được cơ! Hạ Diệu Diệu chạy lại nũng nịu lay anh hồi lâu, rồi cũng kéo được vị thiếu gia không mấy tình nguyện vào nhà vệ sinh giúp cô vắt quần áo.

“Hehe, sầm mặt mà cũng đẹp trai thế!”

Hạ Diệu Diệu! Cảm ơn ngay!

Hà An vẫn luôn lạnh lùng như thế, thì cuối kì càng đến gần, lại càng lạnh lùng khó coi hơn. Nhưng kì nghỉ đông vẫn cứ đến như đã định, Hạ Diệu Diệu vội vàng, đã mua luôn vé xe năm sau, dưới ánh đèn ấm áp buổi tối, cô lục lọi khắp các hòm các tủ thu dọn đồ đạc của mình: “Anh có thấy chiếc khăn quàng của em không? Là chiếc khăn màu cam có thêu hoa anh mua cho em.” Cô vẫn không đành lòng đem ra đeo, chuẩn bị về nhà đem cho Tiểu Ngư làm quà Tết.

Hà An ngồi trên giường đọc tài liệu. “Ở đâu nhỉ? Rõ ràng em nhớ là để ở đây, sao giờ không thấy đâu?” Hạ Diệu Diệu lục hòm đồ, lấy hết những thứ bên trong ra: “Rốt cuộc thì anh có nhìn thấy không?” Nói rồi cô lại tiếp tục lục tủ quần áo. Hạ Diệu Diệu lục lội hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy bảo bối của cô dưới đáy tủ, cô nâng niu lấy túi bọc lại để vào túi hành lý, rồi lại tiếp tục tìm, cô nhớ rằng còn một chiếc áo lông vũ màu đỏ: “Chính là chiếc áo anh chọn cho em lúc mới vào đông.”

“Chiếc áo màu tía Tàu, anh có nhớ không, anh có nhìn thấy nó đâu không?”

“Anh nói gì đi chứ, có nhìn thấy không?”

Ồi! Tìm thấy rồi, nhét vào thôi. Một lúc sau, Hạ Diệu Diệu ngồi xổm dưới đất, do dự nhìn hai đôi gang tay, một đôi màu lam nhạt, một đôi màu xanh cổ ban, không biết nên đem đôi nào về nhà, không biết Tiểu Ngự thích đôi nào hơn: “An An, đôi nào đẹp hơn?” Không biết! Hà An nhìn cô, lạnh lùng rời mắt.

Xanh cô ban đi, cô không thích, cho Hạ Tiểu Ngự.

Ba phút sau, Hạ Diệu Diệu cầm trong tay hai đôi gang tay khác, một đôi có quả bóng trên mu bàn tay, một đôi có in họa tiết dân tộc cá tính: “An An, đôi nào hợp với em hơn?” Hạ Diệu Diệu suy tư: “Em thấy có họa tiết hơn, trưởng thành, vững vàng, không dễ lỗi thời, anh có thấy thế không?” Anh có gì để nói, nói có ích gì không!? Hà An lạnh lùng. Hạ Diệu Diệu thấy vậy, để hai đôi gang tay xuống, qua ngồi cạnh, nắm lấy tay anh: “Được rồi, đừng giận nữa, em biết anh muốn em ở lại với anh, em cũng muốn ở bên anh nhiều hơn, em cứ nhìn anh là không muốn rời đi, ngoan, nhưng Tết nhà em nhiều việc làm, cô Ba cô Bảy dì Tám, nhất định phải qua nhà em khoe khoang khoác lác cho có tí cảm giác hơn người mới được. Em cũng phải chuẩn bị đồ đón Tết, thông cảm cho em nhé, đừng giận nữa.” Hạ Diệu Diệu vuốt ve khuôn mặt anh.

Hạ An kéo tay cô xuống, mặt vẫn lạnh lùng như vậy, nhìn tập hồ sơ tiếng Ả rập không nói gì, sao anh không cảm thấy cô có chút lưu luyến nào cả, chỉ thấy cô đang rất phấn khởi, chuẩn bị quà Tết cho em trai em gái, không có chút gì tỏ ra nhớ nhung cả.

Hạ Diệu Diệu ôm chặt lấy anh, nũng nịu lắc lư người anh: “An An, đừng tức giận nữa mà, ngày nào anh cũng nhìn mặt em còn chưa thấy chán sao!”

Nói sai rồi: “Kì nghỉ đông gần lắm, đợi hết Tết, em tìm lý do quay lại trường sớm có được không? Có được không? Anh đừng như vậy nữa, khiến em chẳng muốn rời đi, em đã bắt đầu nhớ anh rồi này.”

Có quỷ mới tin lời em, chỉ biết nịnh hót là giỏi.

Hạ Diệu Diệu bỗng nhiên hôn lên môi Hà An, rồi thật nhanh, đẩy anh xuống giường, khiến anh không kịp trở tay, cô ôm chặt lấy cổ anh, rồi đặt lên môi anh một nụ hôn gấp gáp: Ai bảo anh khó hầu hạ đến thế, ai bảo anh giờ thiếu gia ra đây, khiến người ta khóc cười không nổi. Hà An cố gắng giãy giụa: Đừng mơ giờ chiều này ra! Hạ Diệu Diệu ép anh xuống, hai tay luồn vào áo anh, đôi môi trườn xuống cổ anh, mở phanh áo anh ra! Dám đấu với cô! Cô khỏe lắm đấy! “Ừ...” Hà An không nói rõ được là cảm giác gì, bị cưỡng hiếp sao? Cái cảm giác đó... cái cảm giác đó... cái cảm giác đó... Cô chủ động chiếm hữu, khi thì dịu dàng, khi lại gấp gáp, khiến anh có cảm giác bị cô giày vò chết mất, không biết có làm những gì, trong đầu anh đã hoàn toàn trống rỗng.

Kết quả...

Sảng khoái mà kiệt sức!

Cô sớm đã quay người đi ngủ say rồi. Nửa đêm về sau, trên ngực Hà An còn in rõ vết răng đã tím bầm lại, anh nhẹ nhàng ngồi dậy. Ở trên giường, Hạ Diệu Diệu rất ít khi có những cử chỉ mãnh liệt, cái cảm giác

nhối đau tê tái truyền đi khắp người, đến giờ vẫn còn đọng lại dư vị. Hà An nghĩ đến “đòn hiểm” của cô khi nãy, rồi lại nhìn cô lúc này đã ngủ say, vuốt ve mái tóc cô, chỉnh đèn ngủ cho tối lại, rồi mặc quần áo vào, nhẹ nhàng giúp cô thu xếp đồ đạc. Hà An biết rất rõ rằng hàng ngày cô giấu những thứ đồ ở đâu, có gì muốn đem về cho em trai em gái. Không lâu sau, hai chiếc túi hành lý to đã được sửa soạn xong xuôi, đặt sang một bên.

Hà An ngồi ở vị trí cũ, nhìn Hạ Diệu Diệu đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, tại sao anh phải giúp cô thu dọn đồ đạc, để ngày mai cô đi cho nhanh? Hà An bỗng nhiên muốn ném đồ của cô về vị trí cũ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tự mình bận rộn cả tiếng đồng hồ, rồi lại tháo ra để vào vị trí cũ, cũng ngớ ngẩn không kém! Hà An trách móc bản thân, rồi nằm lên giường, tắt đèn đi ngủ.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ba Mẹ Anh

 Nhưng nghĩ đến Hà An cần mình như vậy, cô lại không đành lòng phá vỡ bầu không khí này, không đành lòng phụ sự ỷ lại của anh vào mình, cô yên tĩnh nằm trên giường, để mặc cho anh đè lên người.

Hai người ôm nhau rất lâu, Hạ Diệu Diệu nhìn thời gian sắp muộn rồi, cô nhất định phải kịp giờ xe chạy, cô nói với Hà An rất nhiều, rất nhiều.

Hà An lạnh lùng buông cô ra.

Hạ Diệu Diệu mau chóng ngồi dậy, ba phút là thu xếp xong, đội mũ đeo gang tay, hôn Hà An vẫn đang nằm im bất động, mặc chiếc áo lông vũ dày cộm lên, rồi xách hai chiếc túi hành lý to đùng, chạy như bay cho kịp giờ xe chạy.

Căn phòng không rộng lắm bỗng nhiên chỉ còn lại mình Hà An, cứ như khoảnh khắc cô đẩy cửa rời đi, đã đem theo tất cả hơi nóng của căn phòng vậy, mọi thứ xung quanh đều trống rỗng.

Hà An gồi một tay sau đầu, trước đó, anh cũng một mình ở đây, nhưng hôm nay, anh mở máy tính ra vài lần cũng không có tâm trạng đâu để xem tiếp. Anh đột nhiên ngồi dậy, muốn đuổi theo cô nói gì đó, nhưng nhìn đồng hồ, e rằng cô đã lên xe rồi. Hà An cầm điện thoại lên nhìn, không có bất cứ tin nhắn nào, đúng như dự đoán.

Hà An dờ khóc dờ cười, hôm nay anh làm sao vậy, cực kì không bình thường, Hà An để mình bình tĩnh lại, đúng lúc đang định đặt điện thoại xuống, thì màn hình bỗng sáng lên: “Em lên xe rồi, đừng lo, yêu anh.”

Một mớ cảm xúc hỗn độn lại ủa đến, anh nhất thời quên mất sự bất thường của mình.

Ánh mắt Hà An nhìn hồi lâu vào biểu cảm mặt cười cuối tin nhắn, anh trầm ngâm một lúc, rồi tắt màn hình, đứng trước cửa sổ, nhìn những bông hoa tuyết đang bay nhảy ngoài cửa sổ.

“Chị ơi... ở đây...”

“Diệu Diệu! Ở đây, ở đây!” Du Văn Bác vẫy mũ, kiễng chân nhảy lên, cậu đã đợi ở bến xe rất lâu rồi, nhìn thấy Hạ Diệu Diệu bước xuống, cậu lập tức đi lại gần chờ lấy hành lý: “Sao lại muộn nửa tiếng đồng hồ thế, tớ và Hạ Vũ đã đợi rất lâu rồi.”

“Tắc đường.” Du Văn Bác để hành lý lên xe của Hạ Vũ: “Đi thôi, dự báo thời tiết nói hôm nay có tuyết, mau về nhà, lạnh không, cậu quàng khăn vào này.” “Không cần đâu, cậu thấy tớ đã cuốn ba lớp rồi này.” Hạ Diệu Diệu có chút ngượng ngùng, lúc khai giảng, vì Hà An giận dỗi, nên cô không cùng bạn mình đi đến trường, bình thường gặp nhau cũng cố gắng nói ít, tránh để ai đó ghen | tuông vô cớ.

Hạ Diệu Diệu và Du Văn Bác đã nhiều năm làm bạn, thực ra cô cảm thấy rất có lỗi với cậu, không ngờ người ta không những không để bụng mà còn đến đón mình.

Hạ Diệu Diệu dù không còn chút lương tâm nào, thì cũng phải nói một câu: “Cảm ơn, làm phiền cậu rồi.” “Cái gì mà làm phiền chứ, năm nào chẳng thế này, sao lúc trước không thấy cậu khách sáo như bây giờ.” Du Văn Bác vẫn tùy tiện như trước đây, đặt hành lý lên xe, cứ như học kì này giữa hai người chẳng có chút xa cách gì: “Mau lên, đứng ngây ra đó làm gì.”

Hạ Vũ đẩy xe đằng trước. Du Văn Bác đẩy đằng sau. Hạ Diệu Diệu nhìn cậu bạn, Du Văn Bác vẫn là Du Văn Bác, cô chẳng nhìn ra cậu ta có

vấn đề ở chỗ nào, nhưng Hà An cứ một mực khẳng định rằng có vấn đề.

Hạ Diệu Diệu bỗng nhiên cảm thấy có điều phải nói trước: “Này... Văn Bác, tớ... tớ và Hà An vẫn rất tốt.” Cái lưỡi chết tiệt, thế này còn dám nghi ngờ người ta thích mình, mau soi gương đi! Đừng tự làm mất mặt mình nữa.

Du Văn Bác nghe vậy, thì nhìn cô cười: “Cậu mặc nhiều quá nên nóng đầu rồi hả? Cậu với anh ta không tốt thì với ai tốt, yên tâm đi, tớ không nói cho bác trai biết đâu, nhưng cậu phải cẩn thận đấy, tớ không muốn phải lên chức chú sớm đâu.”

Hạ Diệu Diệu cười vang, đập vào người Du Văn Bác một cái: “Cậu đừng gở mồm, tớ không tha cho cậu đâu!”

Hạ Vũ quay đầu nhìn hai người, rồi lại im lặng quay đi đẩy xe.

Hạ Diệu Diệu yên tâm hơn rất nhiều, cũng lên tinh thần hơn, nói cười không ngớt với Du Văn Bác, ví dụ như chuyện chị dâu mới của cậu ta đã có em bé chưa, anh cả họ Du có phải chưa từng về nhà, bác gái sức khỏe thế nào, bà nội đã đỡ đau chân chưa.

Du Văn Bác cũng nói vài chuyện vụn vặt, nhưng chủ đề chẳng ra đâu vào đâu, cứ thế nói tiếp nhau. Hạ Diệu Diệu vừa đi vừa không quên gửi tin nhắn cho Hà An: “Em đến nhà rồi.” Du Văn Bác thấy cô thu điện thoại về, thì chuyển chủ đề: “Năm sau bắt đầu phải tìm chỗ thực tập rồi, cậu có mục tiêu đặc biệt gì chưa?”

“Có, truyền thông Hòa Mục, không biết có chịu nhận tớ không, haha.”

“Thế thôi cậu đừng mơ nữa.”

Tại khu biệt thự phía tây núi Hà Quang, hai người giúp việc trẻ trung đang tán phét: “Xe của ngài Hà đang trên đường đến rồi?”

“Ừ, lão tiên sinh và phu nhân đều không ra ngoài, có lẽ đang đợi ngài Hà, không biết làm gì.” “Còn làm gì nữa, chắc chắn là có chuyện muốn tìm ngài Hà.”

“Đừng nói vậy, phu nhân và lão tiên sinh rất yêu thương ngài Hà, có lẽ đợi thiếu gia về để hâm nóng tình cảm gia đình.”

“Ngài Hà lớn thế rồi, bọn họ còn hâm nóng tình cảm kiểu gì, có phải là con nít nữa đâu, tôi thấy chắc có việc gì muốn nhờ cậy đây.”

“Lão tiên sinh và phu nhân lúc trước cũng là không có cách nào cả, tôi thấy phu nhân rất không đành lòng.” “Không đành lòng cũng làm gì có quyền lên tiếng, nếu lão tiên sinh và phu nhân bản lĩnh hơn một chút, thì làm gì đến lượt ngài Hà phải chịu khổ như vậy.”

Cái này thì đúng. Hà Thịnh Quốc ngồi trên ghế sofa, cứ ba phút lại nhìn ra ngoài: “Sao vẫn chưa đến nhỉ? Đứng chờ ra đó làm gì, ra xem ngài Hà đã về chưa.” Hà Thịnh Quốc không tinh tường dày dạn như những người làm ăn kinh doanh khác, ngược lại ông có dáng vẻ rất mộc mạc chất phác. Lúc này, ông đang ngồi trước ti vi xem thời sự, đeo kính, điệu bộ rất dễ khiến người ta tin tưởng.

Kì thực, ông chẳng kế thừa được chút lão luyện nào của cha mình, may là cũng không hoàn toàn ngờ nghệch, khi ngồi yên tĩnh một chỗ, cũng khiến người ta cảm thấy có sự tinh tường của một doanh nhân thành đạt, thế nên khi đi dự các hội nghị, ông rất ít khi lên tiếng.

Nhưng những người hiểu rõ về ông đều biết, Hà Thịnh Quốc không hề có đầu óc làm ăn, nhưng ông rất biết mình, hay ho khoe ra xấu xa đập lại, chẳng bao giờ tự mình đưa ra quyết định gì, cho dù uống nhiều rồi, cũng đừng mong lừa được một tờ hợp đồng nào từ tay ông.

Thế nên trong mắt bất cứ người cùng ngành nào, Hà Thịnh Quốc cũng cực kì khó liệu. Nhưng trong mắt Hà lão gia, ông chỉ là một thằng khờ,

không có năng lực quyết đoán, do dự trước sau, không làm nên việc lớn. Nhưng cho dù không làm nên việc lớn, ông cũng sinh ra nơi phú quý, nhiều năm quyền lực đầy mình, bồi dưỡng nên một cốt cách phong lưu của một người đàn ông thành đạt, khiến vô số phụ nữ phải ngả mình. Hà Thịnh Quốc lật đi lật lại cuốn tạp chí đã sắp đọc thuộc lòng, chán nản nhìn người mẫu nam trên trang bìa: “Thế này mà cũng được coi là đàn ông con trai, gió thổi một phát chắc sớm lìa đời! Sớm chết, sớm đầu thai cho rồi!” “Ông nói gì thế?” Một giọng nói dịu dàng, có chút kiêu ngạo vang lên, vừa cất tiếng đã có thể thấm vào tận cốt tủy của người nghe. Người xuất hiện lại càng là một vẻ đẹp không vương chút trần ai, đẹp như tranh vẽ vậy. Mộc Tử Tranh đi từ trên lầu xuống, ngồi một cách hết sức tao nhã ở phía đối diện, mặc một chiếc sườn xám màu xanh ra trời, lông mi cong dài, làn da căng đầy, đuôi mắt chẳng có chút dấu vết tuổi tác nào cả.

Nếu không phải búi tóc lên, khí chất mới có chút chín chắn, thì nếu nói bà năm nay hai mươi tuổi, là mỹ nhân tuổi trăng rằm cũng có người tin, âm thanh dịu dàng tiếp tục vang lên: “Ông có gu, minh tinh lần trước cũng là sản phẩm của mạng internet, đuôi mắt to, mũi hếch, tôi còn chẳng buồn nhìn.”

Mộc Tú Tranh là hòn ngọc cưng của Mộc lão gia, là công chúa nhỏ được nuông chiều từ bé, chưa từng phải chịu khổ, hô gió gọi mưa gì cũng được, tập đoàn Mộc Thị trong tay bà là thứ đồ chơi cỡ lớn mà Mộc lão gia tặng cho bà, muốn chơi thế nào thì chơi, chơi đến phá sản thì Mộc lão gia cũng vẫn vui.

Mộc tiểu thư được nâng niu từ nhỏ, trong phòng ngủ vẫn giữ lại phong cách công chúa màu hồng. Nói năng vẫn nũng nịu điệu đà, không vui vẫn về nhà mẹ đẻ khóc lóc, bảo ba mình qua xử lý tên Hà Thịnh Quốc ngu ngốc. Mộc lão gia và Mộc lão phu nhân cũng chẳng có cách nào, con gái cả đời không lớn nổi, may mà cháu ngoại họ có bản lĩnh.

“Thế đã làm sao, đàn ông nuôi vài phụ nữ bên ngoài, cứ như nuôi một đám vật nuôi để chơi đùa, không thích nữa thì đổi.”

Mộc Tú Tranh gọi người làm móng đến: “Nói như ông, phụ nữ nuôi vài người đàn ông bên ngoài, chẳng qua cũng chỉ là nuôi vài vật dụng hàng ngày, dùng không tốt nữa thì vứt, có gì ghê gớm đâu.” Bà cảm thấy người mẫu nam đó đẹp trai biết nói năng, tình nguyện ủng hộ, đó là chuyện của bà, ai mà quản được.

Hà Thịnh Quốc lờm là một cái: “Chuyện này cuối cùng người chịu thiệt là phụ nữ.” Hà Tú Tranh phớt lờ, thối móng tay vừa làm: “Người nhân hậu gặp người nhân hậu, người khôn ngoan gặp người khôn ngoan mà thôi, cho tôi thêm ít màu nữa, phải làm kiểu sắc sỡ.”

Khôn ngoan cái gì! Đầu óc hồ đồ, còn ở đây mà nói đến trí tuệ, đừng chọc cười nữa: “Bà sửa móng làm gì? Ra ngoài sao? Con trai hôm nay về đấy.”

Giọng Mộc Tú Tranh lười nhác vang lên: “Hẹn người đánh mặt chườc rồi, ở bên phòng khách.” Cách nhà chính mười lăm phút: “Không ảnh hưởng đến việc tối gặp con trai ngoan, càng không làm lỡ việc cha con ông bàn chuyện làm ăn.”

“Tôi bàn chuyện làm ăn là việc nghiêm túc, bà có thái độ gì thế?” Hà Thịnh Quốc tức giận nhìn vợ mình.

Người phụ nữ này từ khi về làm vợ ông đến giờ, chưa từng ra dáng vợ hiền mẹ đảm, khi còn yêu nhau thăm thiết, ông coi bà như tổ tông, nâng niu chiều chuộng, để mặc bà giày xéo. Qua tuần trăng mật, bà vẫn là tổ tông, có chút không vừa ý là về nhà vùng vằng, lúc đầu con trai bị đem đi, bà cũng chỉ biết khóc, khóc không có kết quả gì liền mềm mỏng thỏa hiệp, chẳng có chút lập trường gì cả.

Cho dù như vậy, Hà Thịnh Quốc vẫn không thể nào không thích bà, Mộc Tú Tranh xinh đẹp, cực kì xinh đẹp, lại yếu đuối tội nghiệp, dường như lúc nào cũng cần người che chở, khiến ông cam tâm thương xót bà, thỏa mãn mọi yêu cầu của bà.

Kì thực bà hoàn toàn không phải như vậy, nhưng cho dù như vậy, Hà Thịnh Quốc cũng không có ý định bỏ vợ, hơn nữa, lúc đầu không thích thì cũng đã không kết hôn, càng không có Hà Mộc An ra đời. Khi mới kết hôn, hai người cũng quấn quýt lắm, Tú Tranh thích nũng nịu, hơi lém lỉnh, đàn ông ai cũng thích.

Nhưng đàn ông đi ra ngoài xã giao cũng khó tránh, sau khi có lần đầu tiên vụng trộm bên ngoài, trong lòng ông cũng lo lắng, nhưng Mộc Tú Tranh biết chuyện rồi có thái độ thế nào? Bà lại mở to đôi mắt khiến ông mê đắm ấy, chớp chớp hàng mi dài, vui sướng không chịu được.

Hóa ra bà sớm đã thích một mình tinh phim hành động, nhưng vẫn ngượng ngùng không dám ra tay, bây giờ thì tốt rồi, không đợi ông có cơ hội thanh minh, bà liền dây dưa ngay với vị minh tinh kia.

Năm đó, Hà Thịnh Quốc tức giận suýt nữa ly hôn, nếu không phải biết được Mộc Tú Tranh mang thai rồi, chắc chắn rằng bà chỉ đi hẹn hò, không làm chuyện gì tổn hại thanh danh, thì ông chắc chắn đã li hôn. Nhưng sau khi sinh con, bà chẳng có chút gì thay đổi, càng khiến ông điên đầu. Ly hôn, được thôi, Mộc Tú Tranh chẳng thèm đếm xỉa! Dù sao thì kết hôn cũng chẳng qua là ý của cha mẹ, bà chỉ nghe lời một lần thôi, không phải sao?

Nhiều năm đã qua đi, ly hôn đã trở thành chủ đề xa vời, những người đàn ông bà đã từng qua lại cũng đã khiến bà chán nản.

Mộc Tú Tranh, người không hề biết nhún nhường là gì, thậm chí còn có vài lần gây chuyện tranh giành trai bao với một bà chủ giàu có nào đó.

Người trong ngành ai cũng biết, hai vợ chồng bọn họ ông ăn chả bà ăn nem, không ly hôn chỉ vì không thể chia con được.

Thôi đi! Hoàn toàn là đoán mò, bọn họ không ly hôn là vì, vì...

“Thế này mà bà cũng nhìn được, nếu báo chí không chú thích, tôi còn tưởng là con gái.” Khiếp!

Mộc Tú Tranh nghe vậy thì bĩu môi, đôi môi mềm mại bóng mịn tỏ vẻ tủi thân: “Nghĩ đến đây tôi lại khó chịu, tôi và cậu ta gặp nhau trong buổi tiệc tuần trước, ai biết đâu lại dính vào nhau.”

Nói đến cậu mình tinh trẻ tuổi này, Mộc Tú Tranh rất không vui, bất kể mặt nào, nũng nịu đáng yêu, làn da mềm mại, đẹp dịu dàng, lẽ nào bà thua kém sao, lại còn khoe khoang với bà hàng lông mi cong dài, ghét chết đi được, có điều cậu ta muốn chơi, thì bà cũng chơi cùng. “Vậy mau chóng nói rõ cho người ta biết, tránh để người ta cứ nhùng nhằng không thôi.”

“Không sao đâu, cũng chỉ chơi bởi thôi, dù sao thì gần đây tôi cũng chẳng có mục tiêu nào cả, hơn nữa chị Kỳ cũng có hứng thú với cậu ta, đợi tôi chơi chán rồi, hôm sau giới thiệu cậu ta cho chị Kỳ. Ông thấy bộ đá trên tay tối thế nào, có hợp với chiếc sườn xám tôi đang mặc không?” Chiếc sườn xám xanh da trời nên phối hợp với bộ Minh Không Vạn Lý mới đúng.

“Vậy bảo bà ấy mau chóng hết đi.” Mộc Tú Tranh mở to đôi mắt xinh đẹp lườm chồng một cái, đã bảo để bà chơi chán rồi, không nghe hiểu tiếng người sao: “Tôi hỏi có hợp không? Chị Ba, đem chiếc gương lại đây cho tôi.”

Hà Thịnh Quốc vẫn đang nghĩ đến cậu chàng kia, cực kì không vừa lòng!

“Có phải màu sắc quá cũ rồi không.” Hà Thịnh Quốc khó chịu: “Bảo bọn họ đem hết đồ trang sức của bà xuống đây, bà tự mình thử.” Cũng

đúng, sao bà không nghĩ ra nhỉ: “Mau, đem hộp trang sức của tôi xuống đây.” “Vâng, thưa phu nhân.”

“Vẫn là ông sáng da.”

Hà Thịnh Quốc không thèm để ý đến bà. “Lão tiên sinh, lão phu nhân, ngài Hà trở về rồi! Mộc Tú Tranh bị sốc vỡ ngực: “Gọi gì mà gọi! Ai là lão! Phu nhân thì cứ gọi phu nhân, sao phải thêm chữ lão vào, tôi trong gia thế sao, thằng nhỏ Mộc An ngày càng không biết dạy người giúp việc rồi.”

Người giúp việc nhà phía đông có chút không vui, vốn dĩ là lão phu nhân, ai bảo các người sớm đã rút lui, không để ngài Hà có cơ hội làm một thiếu gia đúng nghĩa. “Này đi đâu đấy! Tôi còn chưa nói xong, thật là chẳng ra thể thống gì, Hà Mộc An nuôi người kiêu gì thế, muốn chọc tức mẹ mình đúng không?” Hà Thịnh Quốc vội vàng lại gần an ủi. Mộc Tú Tranh lại càng tức giận, đôi mắt xinh đẹp ửng đỏ: “Đứa nào đứa nấy làm mình làm mẩy, tôi thấy mình cũng không cần ở trong nhà này nữa rồi, tránh để bị người giúp việc của con trai chọc tức chết mất.”

“Thưa phu nhân, đồ trang sức của bà đây.”

Nét mặt Mộc Tú Tranh lập tức trở lại bình thường, những giọt nước mắt ầng ậch khi này cũng mau chóng nguôi ngoai, bà vui mừng đứng trước gương, thay đổi từng bộ trang sức, vui sướng như một đứa trẻ: “Chồng ời, chồng ời, mau xem xem, cái nào hợp với bộ đồ hôm nay em mặc, màu gạo có vẻ hơi già, không được, cái mặt này kém sang, không được, bộ sao xanh này em thích nhất, tiếc là không hợp với bộ đồ, chồng ời, mau giúp em xem xem.”

Hà Thịnh Quốc muốn chết quá, ông một lòng muốn an ủi vợ, nên phải đứng như một thằng ngốc ở đây: “Tự xem đi, chỉ là đi đánh mặt chược thôi, chọn bữa một bộ là được.”

Không phải về rồi sao, người đâu? Hà Thịnh Quốc nhìn ra ngoài.

“Thế sao được, ông còn không biết bà lão Lục kén chọn thế nào, cứ nhìn chăm chăm vào mấy thứ trên người tôi, tôi mà không qua được bà ta, thì mất mặt lắm.”

“Em so bì với bà già ấy làm gì, bà ta đã sáu bảy mươi tuổi rồi, em mới có bao nhiêu.”

Mộc Tú Tranh thích nghe câu này: “Ái chà, chẳng phải em chỉ muốn cho bà ta khó chịu thôi sao.” “Ngài Hà, vất vả rồi.”

Hà Thịnh Quốc vội vàng chạy ra cửa đón con trai, điệu bộ khoa trương vồ vập: “Con trai của ba, cuối cùng con cũng về rồi, ba nhớ con chết mất.”

Hà Mộc An không thay đổi sắc mặt, lẩn đi, lạnh lùng đi qua người ông. Hà Thịnh Quốc đã quá quen với việc này: “Mộc An à, ngồi xe lâu như vậy, chắc mệt lắm rồi nhỉ, hay là ba đi rót cho con cốc trà nhé.”

Mộc Tú Tranh xem khinh hành động của Hà Thịnh Quốc, nhưng ngay lập tức cũng nhiệt tình đón tiếp: “Cuối cùng cũng về rồi, để mẹ xem nào, gầy rồi, sao lại gầy đến thế này, có phải ăn uống không tốt không, mẹ đã bảo đừng học trường ấy, đừng nghe lời ông bà chỉ bừa, con nói xem, cứ nhất định phải cãi cọ với bọn họ, bây giờ thì tốt rồi, đen nhẻm thế này, mẹ nhìn đã muốn khóc.” Nói rồi lấy chiếc khăn tay định chấm nước mắt: “Giúp mẹ nhìn trước xem, bộ trang sức nào hợp với bộ đồ mẹ mặc hôm nay?”

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Không Quan Tâm

 Giờ đây, không dễ gì ở với nhau, lại phát hiện ra rằng, cho dù mình nói gì làm gì, thì ánh mắt con trai nhìn mọi người cũng luôn tỏ vẻ, tôi không biết ông muốn làm gì, ông không cần làm thế, tôi không cần đâu, khiến việc giao tiếp giữa bọn họ cực kì khó xử.

May rằng con trai vẫn luôn là con trai, khó giao tiếp thì khó giao tiếp thôi. “Lại đây ngồi, ba có chuyện muốn bàn bạc với con.” Dì Mục theo sau hầu ngài Hà nhìn lão tiên sinh không vui, không thấy ngài ấy vừa về đến nhà chưa thay quần áo tắm rửa à, ông vội vàng thế làm gì, không để cho ngài ấy nghỉ ngơi một chút được sao.

Mộc Tú Tranh nhìn mình trong gương, không mấy đồng tình với sự phối hợp này: Có đẹp thật không? Nhưng mắt con trai nhìn chắc phải tuyệt lắm chứ. Hà Thịnh Quốc đã nhiệt tình kéo con trai ngồi xuống ghế, không biết lấy từ đâu ra một tập hồ sơ đưa cho con: “Một thời gian trước, phòng đánh giá làm cho ba một kế hoạch sát nhập, nếu làm tốt, thì lợi nhuận ròng cũng có 3 tỷ đô la Mỹ, con bảo đội ngũ của con xem hộ ba xem có thể đầu tư không.”

Dì Mục tỏ vẻ “quả nhiên là thế”.

Hà Mộc An cũng dự đoán được, sắc mặt không thay đổi, để tập tài liệu lên bàn, không buồn nhìn, mà chuyển sang nhìn ba mình: “Ba cảm thấy sao?”

“Ba à?” Hà Thịnh Quốc thì cảm thấy gì: “Ba không biết.” Ba biết gì chứ, ba biết thì còn hỏi con làm gì: “Con bảo mảnh đất to như vậy, ba không thể muốn mua là mua, hiện giờ chính phủ nói muốn giúp đỡ hình thành thị trường thương mại ở gần đó, vài hôm trước ba cũng ăn cơm cùng bọn họ rồi, đúng là có ý đó, nhưng nhờ thay đổi thì sao, rủi ro bất động sản lớn lắm, cũng không phải chuyện của mấy năm gần đây nữa rồi, không phải cứ mua bừa là có thể kiếm tiền, nếu không mua, thì ngộ nhờ lần này bọn họ nói lời giữ lời, thì mình thiệt mất còn gì.

Hà Mộc An nghiêm túc ngồi dựa vào sô pha, đưa mắt nhìn ba mình: “Trừ dựa dẫm vào chính phủ, ba còn có kế hoạch gì với mảnh đất đó?”

“Kế hoạch? Hà Thịnh Quốc bất giác ngồi thẳng dậy, nghiêm túc trả lời: “Ba, đương nhiên ba đợi chính phủ quy hoạch rồi mới lập kế hoạch chứ, đến lúc đó làm gì chẳng ra tiền.” Nói rồi ỷ vào thân phận của mình, ông lại đưa tập hồ sơ qua: “Xem giúp ba đi, xem giúp ba.” Hà Mộc An lại một lần nữa bỏ tập hồ sơ xuống bàn, anh đã thôi hẳn ý định tìm hiểu: “Muốn mua thì mua, không muốn mua thì để đấy.”

“Thế sao được, làm ăn mấy tí liền, sao có thể coi là trò đùa được.” Lần nào ba đầu tư mà không phải trò đùa, Hà Mộc An quay người đi chuẩn bị lên lầu.

Hà Thịnh Quốc vội vàng đứng dậy: “Đừng đi vội, xem giúp ba đã, không tốn nhiều thời gian của con đâu, hay là con cho ba mượn thẻ của con, ba đi công ty con tìm bộ phận kiểm duyệt, chứ thua lỗ thì phiền phức lắm.”

“Làm ăn chẳng bao giờ chỉ kiếm lời không thôi, thắng thua rất thường tình, ba không thể lần nào cũng mong chỉ thắng không thua.”

“Thương nhân ai muốn thua lỗ đâu, con xem hộ ba đi.”

“Chỉ mỗi mảnh đất còn con ấy, đầu tư thất thoát khiến ba khuynh gia bại sản được chắc?” Thì cũng chẳng phải: “Không phải ba chỉ cần thận thôi sao, nếu như không cần phải thua lỗ thì sao mình phải thua lỗ, đúng không con trai, tiền của ba không phải là tiền của con sao, ba kiếm lời còn chẳng phải là con kiếm lời sao?”

Không phải! Hà Thịnh Quốc không có đầu óc làm ăn, từ khi ông kế thừa tập đoàn Hà Thị, chẳng thấy Hà Thị tăng trưởng thêm, nhưng có thể duy trì như hiện nay, đã khiến ông Hà vui lắm rồi. Từ lúc ông nắm quyền đến giờ, không cần quyết định nhiều, chỉ có vài lần là cầu trời khẩn phật, rút quẻ xem bói, thầy bói nói được, ông liền đầu tư, thầy bói nói không được, ông liền rút lui.

Cứ làm bừa như vậy, nhưng ông dường như được ông trời giúp đỡ, không để Hà Thị phải phá sản, còn kiếm được một khoản lợi lớn, không thể phủ nhận, vận may của ông cũng là một loại bản lĩnh.

“Mộc An... con giúp ba xem một lần đi.”

Lần trước ông cũng nói như vậy: “Ba, đây không phải là quyết định gì sinh tử đối với Hà Thị, ba thử tự mình quyết định một lần đi.” “Thế ba thua lỗ thì phải làm sao? Mấy tỷ liền, con không lo con cũng thua lỗ à.” “Đó là do ba quyết định sai lầm, điều này trong thương trường là rất bình thường” “Con...” Hà Thịnh Quốc nghe vậy tức giận, con trai không coi chút tiền của công ty mình là gì, đôi khi nghĩ cũng đau lòng, con nhà người ta thì nhìn chăm chăm vào quyền thừa kế, còn nhà ông thì ngược lại, xem thường chút tiền này đúng không, dù sao cũng là sản nghiệp ông nội lập nên, là tập đoàn dẫn đầu ngành chứ ít gì! Hà Mộc An miễn cưỡng uống ngụm trà, coi như đã làm tròn bổn phận, rồi đứng lên, muốn đi lên lầu.

Mộc Tú Tranh bỗng nhiên gọi anh lại: “Mộc An, ba con ở bên ngoài nuôi một tiểu minh tinh, có thai ba tháng rồi, ông ấy chẳng coi coi con ra gì cả.”

Hà Mộc An chẳng thèm dừng lại: “Kệ thôi.” Ba mẹ có mấy người con trai con gái, anh chẳng thèm quan tâm, sinh đẻ kiểu gì anh cũng không có hứng thú biết. “Tiểu minh tinh đã nói rồi, đứa bé trong bụng cô ta là con trai, phải chia tài sản cho.” “Công ty là của ba, ba có quyền sắp đặt tài sản, nếu như muốn thay đổi điều gì, con cũng tôn trọng quyền quyết định của ba.” Mộc Tú Tranh nghe vậy thì bĩu môi, nhìn chồng tội nghiệp, có chút đồng cảm với sự đau khổ của chồng: tự lượng sức mình thôi, bà đã cố gắng hết sức rồi.

Hà Thịnh Quốc oan uổng quá! Ông có con trai ngoài giá thú từ lúc nào vậy, còn nói ra trước mặt Mộc An nữa, mặc dù ông cũng phong lưu đa tình, nhưng tuyệt đối không có ý định tạo thêm một đứa khiến con trai khó xử, ông cũng chẳng có sức hấp dẫn đến vậy: “Tôi đã thất ổng lại lâu rồi! Làm gì có con trai! Mộc An, con đừng nghe mẹ nói vớ vẩn!”

Mộc Tú Tranh nghe vậy kinh ngạc nhìn chồng: “Ông thất ổng rồi?” Sao bà không biết. Hà Mộc An vẫn không dừng bước, anh không có hứng thú với chuyện này.

Hà Thịnh Quốc bị vợ nhìn chăm chăm, rất không tự nhiên: “Tất nhiên! Phẫu thuật làm khi Hà An năm tuổi.”

“Thế đứa con trong bụng tiểu minh tinh...”

“Làm sao tôi biết là của ai.”

“Nhưng ông không phủ nhận là của ông, kể từ khi cô ta mang thai, ngày nào cũng túi xách, kim cương, nhà cửa, mỗi tuần còn đến chỗ cô ta hai lần, thậm chí còn nói là con trai thì tốt, còn không phải thừa nhận con là của ông sao.”

“Tôi chỉ là không phủ nhận, nhưng không có nghĩa là tôi đã thừa nhận, hơn nữa, đối với cô ta mà nói, tất nhiên con trai là tốt nhất, lẽ nào sinh ra một đứa con gái giống cô ta.”

Mộc Tú Tranh bỗng cảm thấy chồng mình thật thâm độc, tiểu minh tinh mình nuôi mang thai rồi, sau khi biết được, ông ta lập tức nuông chiều nâng niu, mời bảo mẫu, cùng đi kiểm tra, khiến toàn thể giới tường đó là con ông ta, những đứa trẻ vốn không phải là của ông ta, ông ta muốn làm gì? Mộc Tú Tranh sững sờ soi gương, bỗng nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát. Đàn ông thật tàn nhẫn với phụ nữ phản bội mình. “Nhìn tôi với ánh mắt gì đây, không phải tôi thấy cô ta chưa đầy ba tháng, thai còn chưa ổn định, không đành lòng nói cho cô ta biết, đợi cô ta tám chín tháng sắp sinh rồi, thì tôi sẽ nói.” Mộc Tú Tranh kinh ngạc che mồm, Hà Thịnh Quốc! Hà Thịnh Quốc ông! Ông muốn ép chết đối phương sao, tám chín tháng? Thân hình đã thay đổi rồi! Chính vì tiểu minh tinh căm thù ông, ông buộc người ta vào chỗ chết! Tám chín tháng? Muốn bỏ đi cũng không thể nữa rồi, đen đủi một chút, về sau không thể hồi phục được. Ông quá tàn nhẫn!

“Mộc An, con đã nghe thấy chưa, ba không có con ngoài giá thú, ba chỉ có một đứa con trai duy nhất.” Hà Mộc An mở cửa: “Ba có thể sinh thêm một đứa con gái.” Nói rồi anh đóng cửa. Hà Thịnh Quốc nhìn phản ứng lạnh lùng của con trai, trái tim cũng bắt đầu chảy máu, con trai ông quả nhiên không để tâm xem người ba này có tồn tại hay không, thậm chí còn không muốn chiếm hữu sự chiều chuộng của ông. Còn nhớ lúc còn nhỏ, khi Hà Mộc An mới bé xíu, vì học hành quá mệt mỏi, bị cô giáo đánh đòn, anh lén lút trốn khỏi mấy người canh cổng, chạy đến chỗ ba mình khóc, lúc đó ông ôm lấy con, cũng khóc theo, cứ như mình là toàn bộ chỗ dựa của con vậy. Tiếc là ông vô dụng, cuối cùng cũng để cho ba mình bế đứa trẻ đang khóc lóc kêu cứu đi.

Sau đó ông miễn cưỡng lên nắm quyền công ty, muốn làm cho ra hồn, để con trai khỏi phải chịu khổ, nhưng thực tế đã chứng minh, ông không có năng lực làm ăn lớn, ông chỉ có thể ngày ngày trầm tư, chí hướng muốn cứu vớt, nhưng thực tế chỉ khiến con trai thêm phiền hà.

“Bà nhìn nó xem, kiểu gì vậy, tôi sinh cho nó một đứa em gái thật, nó có chịu nhận không!” Mộc Tú Tranh nghĩ ngợi: “Còn phải xem có vừa mắt con trai không, này, chỉ thấy tiểu minh tinh đi khắp nơi nói đã mang thai con của ông, người ta có thù oán gì với ông vậy?” Hà Thịnh Quốc tỏ vẻ vô tội: “Có liên quan gì đến tôi. Không phải tôi bảo cô ta mang thai, tôi đã bảo cô ta làm rồi thì tôi bỏ tiền nuôi, rồi tặng thêm cho cô ta một chiếc Maserati, cô ta trốn tránh tôi, nhất định đợi ba tháng mới để lộ ra, tôi có cách gì.”

Mộc Tú Tranh nghe vậy thì gật đầu, đồng tình nói: “Ừ, ông không có lỗi.” Là cô ta tự ép mình vào chỗ chết.

Thế mới đúng chứ. Chỉ có con trai, khiến ông đau lòng, tiền của ông tương lai chẳng phải đều cho con hết sao, thế mà nó lại bỏ mặc ông, ông biết phải làm sao bây giờ, nó không sợ ông thua lỗ hết ư? Hà Thịnh Quốc phàn nàn.

Nhưng trong lòng lại rất tự hào về thành tích của con trai. Ông làm ăn không ra làm sao, nhưng không ảnh hưởng đến việc ông có một cậu con trai xuất sắc, ai dám bắt nạt ông, động tay động chân với Hà Thị, không sợ bị con trai ông xử lý sao?

Mộc Tú Tranh đồng cảm với Hà Thịnh Quốc, bà và Hà Thịnh Quốc đều là thế hệ sớm đã bị gia đình “từ bỏ”, không gánh vác được việc lớn, nhưng đứa cháu mà bốn vị bề trên đào tạo nên lại có tầm nhìn quá cao, không thèm đếm xỉa đến Mộc Thị và Hà Thị, thế nên hai người họ mới phải gánh vác trách nhiệm nặng nề, giữ gìn sản nghiệp gia tộc.

Trong công ty ai mà không biết, mặc dù chủ tịch tập đoàn bây giờ không ra làm sao cả, nhưng ông chủ tương lai thì đẳng cấp hàng đầu, thế nên không ai dám lười nhác: “Được rồi, chỉ là chuyện đầu tư thôi, tôi dạy ông, tìm một đồng xu, cược mặt xấp ngửa, xấp thì mua, ngửa thì thôi.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Con Gái Thứ Ba

 Còn về tiểu minh tinh kia, bà thật là lãng phí thuốc bổ cho cô ta, không thể sinh ra đứa trẻ đáng yêu cho bà chơi đùa, lại còn tiện miệng gọi bà là mẹ, đúng là khổ sở, đời người quả thật có quá nhiều chuyện không như ý muốn.

“Tiểu minh tinh bây giờ không lo diễn xuất tốt, cứ muốn bay lên cây làm phượng hoàng, đàn ông đều có thể làm chồng cô ta, trong bụng mang con của đối phương, lại còn mặt dày tuyên bố khắp nơi, người ta có vợ rồi nhưng lại không biết xấu hổ, nếu là mẹ, mẹ sẽ trốn ở nhà không dám ra đường, đúng là bại hoại đạo đức mà.” Bà Hạ đeo kính, tay lật tờ báo, trong lòng rất phẫn nộ. Hạ Tiểu Ngư gọt trái cây cho mẹ: “Mẹ, người ta vì tiền mà, đóng phim là để kiếm tiền, sinh con cũng là để kiếm tiền, đều như nhau cả thôi, hơn nữa, công ty lớn như Hà Thị nhưng chỉ có một người thừa kế, rất nhiều minh tinh đều mong cơ hội sinh con cho Hà tổng tài mà không được nên người có được ắt sẽ đi rêu rao khắp nơi.”

Bà Hạ lập tức đập tờ báo trên tay lên đầu con gái: “Nói cái gì thế! Có tiền thì liền gả vào nhà người ta à, con không nghĩ đến chuyện người ta có muốn làm chồng mình hay không sao, cô ta khoe khoang như vậy, Hà phu nhân sao có thể chịu được.” Hạ Tiểu Ngư cười ngật nghê: “Mẹ, mẹ nói hay thật đấy, sao có thể chịu được, haha.” “Con bé này, còn dám trêu chọc mẹ, mẹ cảnh cáo con, chúng ta đói cho sạch rách cho thơm, không được phép làm chuyện mất mặt như vậy.”

Hạ Tiểu Ngư cắt trái cây thành từng miếng nhỏ, dùng tăm xiên rồi đưa vào miệng mẹ mình một miếng: “Con biết rồi, nhất định con sẽ giữ mình

trong sạch.” Dù cô có muốn không giữ mình thì cũng phải có người cần đến, tiểu minh tinh kia rất xinh đẹp, sau khi sinh con ra thân phận sẽ càng cao, như vậy ai lại không muốn sinh con chứ.

Bà Hạ kiều ngạo nhìn con gái: “Mẹ tin con, con nghe lời hơn chị con.” Hạ Tiểu Ngư không nghĩ như vậy: “Đúng rồi, chị hai mua cho con một cái khăn choàng rất đẹp, con mang lên cho mẹ xem.”

“Mau đi đi, Tiểu Ngư nhà ta rất xinh xắn, mang cái gì cũng đẹp, mau mang vào cho mẹ xem nào.” Hạ Diệu Diệu và Hạ Vũ xách túi to túi nhỏ đồ tết trở về, thấy Hạ Tiểu Ngư đang mang khăn choàng mới, mặc quần áo mới, thì vội vàng đẩy Hạ Tiểu Ngư sang một bên: “Không cần giúp, đừng làm bẩn quần áo, tui chị làm là được rồi.”

Bác gái nghe thấy vội vàng gọi con gái mình: “Tiểu Ngư, Tiểu Ngư, con mau qua đây! Bên ngoài nhiều người như vậy, con không cần giúp đâu.” Hạ Tiểu Ngư bĩu môi, lần nào cũng vậy, thật đáng ghét. Hạ Diệu Diệu trừng mắt nhìn Hạ Tiểu Ngư, được hưởng phúc mà không biết, lúc nhỏ thật sự mẹ cô rất thương cô, cô là to nhất trong nhà, lúc đó điều kiện gia đình vẫn ổn, mẹ có thể đi làm, ba bận rộn, cô lại có thể chăm sóc em trai em gái, mẹ thương cô nhất, mỗi lần về nhà đều ân cần hỏi han cô.

Bây giờ thì khác rồi, có lẽ mẹ cô cảm thấy cô con gái thứ ba xinh xắn mới có thể giúp gia đình thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn hiện tại, bất giác đặt hết niềm tin vào Tiểu Ngư, thật sự trong lòng bà nên hiểu rõ, Tiểu Ngư ngoài gương mặt xinh đẹp thì không giỏi chuyện gì. Thế nhưng suy nghĩ lệch lạc ấy vẫn khiến bà đặt niềm tin vào cô con gái này.

Rất may con gái bà không để tâm, nên không nhận ra chuyện này: “Đúng lúc lắm, Tiểu Ngư đừng thay đồ ra, bác Du có mua đồ mới cho mẹ, chúng ta mà không lấy thì bà ấy dùng đấy, con mau đi lấy đi.” Haiz, mẹ con ra ngoài một chút.” Nói rồi, Hạ Tiểu Ngư mỉm cười với chị cả, choàng khăn bước ra ngoài.

Hạ Vũ thấy Hạ Tiểu Ngư đi, vừa dọn đồ vừa nói: “Sau này đừng mua đồ cho nó nữa, chị cũng phải tìm công việc rồi, mua cho mình thêm mấy bộ quần áo, nó bây giờ vẫn còn nhỏ, đừng tập cho nó chững diện.”

Hạ Diệu Diệu dọn thịt lên bàn: “Sao thế? Nó có chuyện gì ở trường à, sao em lại có ý kiến với nó?”

“Nó...” Hạ Vũ không muốn nói.

“Con gái chú ý đến vẻ ngoài của mình là rất bình thường, hơn nữa nó cũng rất xinh xắn, em không thể nào bắt em gái mình lãng phí sắc đẹp được.”

Hạ Vũ không vừa mắt dáng vẻ soi gương cả ngày của em gái mình: “Nó lúc nào cũng lấy đồ của chị ướm lên người, chị xem mấy hôm nay có ngày nào nó chăm chỉ đọc sách không, không thử quần áo thì lấy khăn của chị ra choàng.”

“Đồ mang về đều cho nó, nhưng mà...” Hạ Diệu Diệu chau mày: “Nó đi học cũng như vậy...” Hạ Vũ giúp chị mình chặt giò heo: “Trong trường vẫn ổn, nhưng kết quả học kỳ này không tốt lắm, ít hơn bình thường hai mươi mấy điểm, thứ hạng cũng kém hơn trước nhiều.”

Hạ Diệu Diệu suy nghĩ: “Nó có yêu đương không đấy.”

“Cái đó, em không nghe nói.”

Có cũng không nói cho em biết, Hạ Diệu Diệu kéo thịt qua, chặt một dao xuống, đứt ra làm hai, để vào một thau nhỏ bên cạnh. Hạ Tiểu Ngư thích cái đẹp, ở độ tuổi ấy thích cái đẹp là chuyện rất bình thường, quần áo năm nay chị hai mua rất vừa ý cô, áo lông xanh nhạt ôm eo, khăn choàng màu hồng, còn có dây buộc tóc bằng bông, tất cả đều rất đáng yêu.

Nếu biết quả cầu lông màu vàng kia là do Hạ Diệu Diệu cảm thấy không may mắn nên mới cho mình, không biết Hạ Tiểu Ngư sẽ nghĩ thế nào.

Thật ra nếu đứng ở góc độ khác, có thể hiểu rằng đó là màu hoàng gia chuyên dùng, ngược lại Hạ Tiểu Ngư thấy rất thích, mặt của chú hổ ly bên trên quả cầu bông dễ thương, hình vẽ trên khăn choàng cũng đẹp, lông mềm mại, để lên mặt rất thoải mái. Hạ Tiểu Ngư mặc đồ mới, cả người đều vô cùng rực rỡ, thân hình mảnh mai, cô ấy vừa mới xuất hiện đã thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn qua, sau đó mọi người mới phát hiện đó là con gái thứ ba của nhà họ Hạ. Mọi người đều biết cô con gái thứ ba của nhà họ Hạ rất xinh xắn, nhưng không ngờ lại xinh đến mức này.

“Cô bé út thật là xinh xắn.”

“Chị con mua cho con à, thật biết lựa đồ, chắc tốn không ít tiền nhỉ, trông rất xinh.”

Hạ Tiểu Ngư mỉm cười bước đi nhanh hơn, khi đến nhà họ Du thì gặp con trai lớn nhà họ vừa về nhà chưa bao lâu, anh cả Du nhìn cô một hồi, khiến Hạ Tiểu Ngư không vui.

Lúc đến đây cô cũng không nhớ đến chuyện anh ta thường hay dòm ngó mình, mau chạy đi thôi.

Xi! Cô bị ảnh hưởng của chị hai nên nhìn anh ta thấy không vừa mắt, loại người gì thế! Lần này trở về nhất định là không có chuyện gì tốt lành, lại còn dùng ánh mắt khó ưa đó nhìn cô, nghĩ cô không biết à, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, để mẹ cô đánh chết anh ta đi!

Hạ Tiểu Ngư lấy quần áo rồi nhanh chóng chạy ra ngoài, hàng lông mày xinh xắn chau lại, trong lòng liên tục mắng thầm anh ta, tung tăng chạy về nhà.

Quần áo thật đẹp.

Khăn choàng cũng rất đẹp. Hạ Tiểu Ngư vui vẻ đi dạo một vòng, vừa đi ra ngoài thì nhìn thấy một đám con trai ăn mặc kì dị đứng trước một chiếc xe hơi. Bọn họ đang hút thuốc nói chuyện gì đó, trong đó có một người không hề mặc áo khoác dù ngoài trời đang rất lạnh, trên cánh tay trần chằng lộn ra một nửa hình xăm.

Hạ Tiểu Ngư giật mình, lập tức trở nên sợ sệt, vô thức muốn lùi ra sau, nhưng lại sợ bản thân đã tỏ thái độ quá rõ ràng.

Đối phương rõ ràng cũng chú ý đến cô, có một tên lưu manh nổi tính háo sắc mở miệng nói: “Xinh quá, em gái bao nhiêu tuổi rồi?”

“Từ đâu đến đây học thể, có cần anh đây chở em đi hóng gió không.” Tên cầm đầu ném điếu thuốc không thèm quan tâm, có cái gì chứ, nhưng sau khi anh ta đứng dậy nhìn rõ dáng vẻ của đối phương, sự thờ ơ lúc nãy đã giảm đi không ít. Nếu nói hai năm nay chuyện gì kỳ lạ nhất, thì chuyện về quán bar Di Nguyệt xứng đáng đứng ở vị trí quán quân, đặc biệt, điều đáng sợ là Lục gia cũng liên quan đến chuyện này. Tuy Lục gia không truy cứu, nhưng những người có dính dáng đến chuyện đó đều bị đưa đến, sau đó địa bàn của bọn họ cũng thu hẹp lại nhanh chóng, Mã lão đại không dám nói câu nào, ai dám nói không liên quan đến chuyện này. Hiện giờ khó khăn lắm thoát ra được ám ảnh của chuyện đó, đám du côn này muốn tự tìm chỗ chết sao! Cô gái này cũng chỉ tính là dễ nhìn mà thôi, chộc ghẹo một chút cũng được, nếu làm cô ta hoảng sợ rồi đi báo cảnh sát, toàn bộ bọn họ sẽ ăn cơm tù cả đám!

Tên cầm đầu gõ đầu tên lưu manh đang nói lung tung kia: “Mày làm gì đấy? Không biết bản thân đang làm gì à? Mày làm người ta sợ rồi kìa! Mau xin lỗi đi!”

Đại ca nói gì thế! Bình thường anh em gặp phải cô gái xinh đẹp rồi nói vài câu là chuyện rất bình thường, nhưng hôm nay đại ca lại tức giận, vậy nên, hẳn càng thấy khó hiểu. “Còn không xin lỗi đi!” Tên lưu manh kia vội vàng cúi đầu, sợi dây chuyền trên cổ hắt lắt lư: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi chỉ lỡ miệng, cô bé đừng để tâm.”

Tên cầm đầu cố gắng mỉm cười: “Thật ngại quá, chúng tôi đến đón mẹ của người anh em, không có ý mạo phạm cô...” Tên cầm đầu ngẩng đầu lên, phát hiện cô gái kia đã hoảng sợ bỏ chạy thật xa. Tên cầm đầu thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, đánh vào đầu tên lưu manh vừa mở miệng: “Sau này mày phải dụi mắt cho sáng, không muốn sống nữa cũng đừng lôi tội tao vào chịu tội thay! Mau bảo mọi người làm xong việc rồi về, khốn khiếp! Chuyện gì thế này, ra khỏi nhà một chút mà đã nguy hiểm như vậy rồi.”

“Đại ca! Em...”

“Em cái gì mà em! Không phục có đúng không! Khi trở về mà để Mã đại ca biết mày gây ra chuyện lớn này thì mày bị xử chắc rồi!” “Đại ca, vậy, vậy phải làm sao?”

“Được rồi.” Tên cầm đầu dập điều thuốc trên tay, bao nhiêu đây là đủ rồi: “Nhớ kỹ cho tao, khi trở về không được nói lung tung!”

Nói lung tung cái gì! Có chuyện gì đáng nói, chỉ chọc ghẹo một cô gái ngoài đường mà bị đại ca mắng một trận, đây là chuyện cơ mật gì sao?

“Mau đón người đi.”

Hạ Tiểu Ngư vô cùng hoảng sợ chạy về nhà, sắc mặt trắng bệch.

“Sao thế?”

“Không có gì, không có gì, em chỉ gặp phải vài người xấu trên đường.” Hạ Diệu Diệu chau mày: “Bọn họ không làm gì em chứ?”

“Không có.” Có lẽ bọn họ chỉ trông hung hăng một chút, nhưng bản chất thì không tệ. Hạ Tiểu Ngưu vội vàng về phòng thay đồ, con trai cả nhà họ Du trông hơi đáng sợ một chút, có lẽ cô đã bị dọa hồn vía lên mây mất rồi.

Không khí ngày ba mươi tết rất ấm áp, con cái đi làm xa, cháu chắt, con gái chưa chồng đều trở về nhà, thậm chí có những cô gái còn dẫn theo bạn trai mình cùng về.

Nhà hàng xóm dán câu đối, mỉm cười rạng rỡ kể về chuyện đại sự của nhà mình. Dường như hôm nay mọi người đều hòa thuận hơn, phố xá cũng sạch sẽ, trên các hành lang còn có thêm vài chiếc xe đạp và thùng rác.

Hạ Diệu Diệu dán xong câu đối, ba cô cũng đã trở về. Hạ Vũ và chị hai làm sủi cỏ trong nhà bếp: “Ba, có mỗi làm ăn nào mới không?” “Vừa nhận được một vụ.” Ông rửa tay, muốn đi qua giúp đỡ. “Không cần đâu, sắp xong rồi, ba vào phòng xem tivi với mẹ đi.” Hạ Diệu Diệu đuổi ông, tay vẫn không ngừng nặn sủi cỏ, một lát sau những chiếc sủi cỏ cong cong đã được chất đầy đĩa. Bà Hạ đang ngồi cắn hạt dưa với con gái út, thì thấy chồng đã trở về: “Con trai lớn nhà họ Du có đưa vợ về không?”

“Không có.”

Hai người phẫn nộ, nói chuyện của người khác mà như thể bản thân còn quan tâm hơn cả ba mẹ của anh ta.

Hạ Diệu Diệu đang bận rộn, đột nhiên nghe thấy tiếng điện thoại reo. Cô nhìn thông báo trên màn hình thì mỉm cười, kẹp điện thoại lên tai: “Chúc mừng năm mới.”

Hà An ngồi trong xe, nhìn ra con đường vắng vẻ. Một lúc trước có một chú sửa xe vừa rời khỏi, hiện giờ chắc đã về đến nhà. Con đường sạch sẽ đã giăng đèn kết hoa, nhưng lại không có ai thưởng thức, dường như đây là một sự vắng lặng trong không khí náo nhiệt.

“Anh đang làm gì thế? Có cùng bác trai bác gái làm sủi cỏ không, nhất định là không rồi, vì anh đâu có biết làm.” Hạ Diệu Diệu suy nghĩ rồi nói: “Giúp em gửi lời chúc mừng năm mới tới hai bác nhé.” “Ừ.” Hà An xuống xe, anh mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo lông cừu, tóc mái che đi đôi mắt, nhưng lại không thể che được khí chất lạnh lùng của anh. Giọng nói của anh mang theo vẻ lười biếng bất cần: “Em đang làm gì thế?”

Hạ Diệu Diệu biết nhất định là anh đang nhớ cô, nếu không anh sẽ không đặc biệt gọi điện thoại thế này: “Gói sủi cỏ, có muốn ăn không, em sẽ nấu một bát mang qua cho anh.”

“Đừng có mơ, như vậy thì em phải xuyên qua cả một thành phố à? Bên ngoài tuyết rơi rồi, ở chỗ anh thế nào? Dự báo thời tiết nói sẽ có tuyết rơi, vậy mà lúc trước em còn không tin ấy.”

Hà An nhìn tuyết rơi phủ kín cả con đường, nhưng hôm nay ít người qua lại nên cũng không có ai để tâm đến.

Tài xế bước ra khỏi xe, mở ô, chặn những bông hoa tuyết đang rơi xuống. “Hi vọng tuyết sẽ không quá dày, bằng không ngày mai ra ngoài sẽ rất khó khăn. Khi anh đến nhà họ hàng nhớ phải cười nhiều, nói không chừng sẽ được lì xì đấy.” Người trên đường qua lại, không kiếm được mà nhìn sang chàng trai đang đứng trước xe, sau đó lại vội vã đi tiếp.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Chúc Mừng Năm Mới

 “Điện thoại đầu, chụp lại xem nào, nhìn thật là ngầu.” Hai người đó vừa lấy điện thoại ra. Tài xế thấy vậy liền nhìn họ, lạnh lùng cảnh cáo. Hai cô gái trẻ tuổi lập tức xoay người bỏ đi.

“Được rồi, không nói với anh nữa, em phải hấp sủi cỏ đây, bái bai.” Hạ Diệu Diệu cúp điện thoại. Nồi nước trên bếp đã sôi ùng ục, mùi hương đậm đà này, Hạ Diệu Diệu cười híp mắt, đầu gật gù, chắc chắn nồi sủi cỏ này sẽ rất ngon, cô đã dùng hết hai cân thịt mà.

Không khí năm mới ngày càng rõ rệt trong trận tuyết rơi ngày đông này... Hà An vẫn đứng yên tại chỗ, từ chiều đến tối, tưởng tượng khung cảnh bên dưới ánh đèn của mọi nhà, phía sau một ô cửa sổ nào đó cô đang bận rộn nấu ăn, chắc hẳn cô là người nở nụ cười nhiều nhất, nói cũng nhiều nhất, còn kể về một số phong tục trong ngày Tết, ép người ta ăn sủi cỏ, nói không chừng còn gói cả đồng tiền vào, tin rằng người ăn trúng sẽ được may mắn cả năm.

Hà An nghĩ tới thì không khỏi lộ nở một nụ cười.

Tám giờ ba mươi tối, Hạ Diệu Diệu nằm lên giường vô cùng vui vẻ, gửi tin nhắn cho Hà An “Chúc mừng năm mới, yêu anh.”

Hà An vừa đến khách sạn, nhìn thấy tin nhắn liền trả lời lại: “Chúc mừng năm mới”. Suy nghĩ một chút, anh lại thêm một câu: “Nhớ em.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười, cô trở mình: Em cũng nhớ anh, khi nào đi học lại em sẽ làm bánh trôi cho anh ăn. Đứng vào dịp ngày rằm tháng giêng...

Hạ Diệu Diệu nhìn một chữ lơ lửng trên màn hình, mỉm cười ấn vào dòng chữ ấy: “Giống hệt như chủ nhân của mi, đơn điệu, làm người ta không thích nổi.”

“Chỉ trả lời có một chữ như vậy, coi chừng em không cho anh ăn đấy.” Hạ Diệu Diệu định gửi tin nhắn đó đi, thì Hạ Tiểu Ngư đột nhiên nhảy ra: “Chị, chị đang làm gì đấy, còn cười ngơ ngếch nữa?”

Hạ Diệu Diệu bị em gái làm tức chết, cầm gối đánh lên đầu em gái mình: “Muốn chết à, giết cả mình.” Cô và Tiểu Ngư ở cùng một phòng, nằm chung chiếc giường tầng.

Hạ Tiểu Ngư xoa xoa đầu, tỏ ra đáng thương: “Em có lên tiếng mà, là chị chỉ lo nói chuyện với người ta, chẳng nghe thấy tiếng em gọi, còn trách em nữa.”

“Làm gì?”

“Chị không cần giấu điện thoại, nghĩ thôi cũng biết là chị đang nhắn tin với ai, không phải là anh An sao, anh ấy trông cũng được, ít nhất thì đẹp trai hơn anh hai Du.” Xem như em có lương tâm, không uổng công anh ấy bỏ ra một nghìn tệ để cứu em, Hạ Diệu Diệu cũng cảm thấy như vậy, Hà An trông rất sáng sủa hiền lành, cộng cả cảnh cây nào có thể so sánh chứ! Hạ Tiểu Ngư dựa vào giường, nhìn chị mình đang đắm chìm trong hạnh phúc, hỏi: “Chị này, có phải yêu rồi cảm giác sẽ rất khác không?”

Hạ Diệu Diệu nghe vậy thì hí mắt nhìn em gái mình. Hạ Tiểu Ngư nhún vai: “Em chỉ hỏi vậy thôi, lẽ nào em không nên tò mò, em đã mười tám tuổi rồi mà.”

Mười tám tuổi? Mười tám tuổi thì vẫn còn là một đứa trẻ. Hạ Diệu Diệu là ai chứ, cô là hầu tước, em gái cô chỉ thờ một cái, cô cũng có thể hiểu được nó đang nghĩ gì,5nên vô cùng chắc chắn mà mở miệng nói: “Em yêu thầm ai rồi à!”

Hạ Tiểu Ngư giật mình lùi về sau một bước: “Em, em đâu có.” Tiểu Ngư nói xong thì xoay người đi, không nhìn chị nữa. Hạ Diệu Diệu mỉm cười, cô cũng biết, lối sống trong trường bây giờ đã thoải mái hơn thời của cô rất nhiều, giữa nam sinh và nữ sinh không nảy sinh thiện cảm với nhau mới là chuyện lạ, mà nhìn thái độ thẹn thùng của Hạ Tiểu Ngư thì chỉ có thể yêu thầm mà thôi: “Cậu đó thuộc kiểu con trai nào? Có đẹp trai không?”

“Đã nói là không có mà.” Hạ Tiểu Ngư cúi đầu nghịch móng tay. Hạ Diệu Diệu mỉm cười nhưng cũng không thúc giục. Trong nhà không có ai tâm sự với Tiểu Ngư nên cô luôn giấu trong lòng, nghĩ rằng chuyện này sẽ là điểm yếu của bản thân, bây giờ muốn tìm một chỗ để chia sẻ, trong lòng bối rối nhưng lại không biết có phải mình đã yêu hay chưa nên cảm thấy rất bức bách, hiểu được điều này nên Hạ Diệu Diệu liên nhẫn nại.

Ở một nơi khác, Hà An nhìn điện thoại rất lâu mà vẫn chưa thấy Diệu Diệu trả lời. Anh ngồi trên sofa, tay cầm điện thoại, ánh mắt u ám chờ đợi. “Thì là... thì... không phải là vấn đề có đẹp trai hay không, anh ấy rất thông minh... lúc nhìn người khác rất đặc biệt...” Ánh mắt Hạ Tiểu Ngư dịu dàng khi nhớ lại, cô ấy muốn dùng tất cả những từ ngữ tốt đẹp nhất để nói với về người đó.

Nhưng tình cảm đơn phương mơ hồ của Hạ Tiểu Ngư làm cho Hạ Diệu Diệu muốn bật cười, đối phương từng giúp Tiểu Ngư trả lời hai câu hỏi, là học sinh ưu tú tài đức vẹn toàn, từng đại diện cho trường tham gia rất nhiều cuộc thi toán học.

Hạ Tiểu Ngư tự nhiên sẽ động lòng, nói thật thì con trai như vậy thường là đối tượng được các cô gái cùng lớp yêu thầm. Hạ Tiểu Ngư nói đối phương rất đẹp trai, nói có rất nhiều cô gái thích cậu ta, nói các bạn gái trong lớp ai cũng yêu thầm nam thần của cô ấy, lại nói bản thân chỉ ngưỡng mộ tài năng của người ta.

Khi nói những lời này, ngón tay của Hạ Tiểu Ngư đan vào nhau, vè mặt vô cùng tức giận.

Hạ Diệu Diệu bị cô chọc cười, không kiềm được mà xoa đầu em gái: “Đã dò hỏi được đối phương định thi vào trường đại học nào chưa?” “Chị...” Hạ Tiểu Ngư kéo tay cô xuống: “Ước mơ của anh ấy là làm nhà thiết kế máy bay, có phải rất vĩ đại không?” “Chị còn tưởng là lái xe tăng.”

“Chị...”

“Ừ, ừ, nếu đã dò hỏi được rồi thì em còn buồn cái gì, thắng bại không nằm trong nhất thời, đợi khi em và cậu ấy cùng thi vào một trường đại học, sau đó bạn học cùng quê cùng trường ngày ngày gặp nhau, vun đắp tình cảm, với ngoại hình như em, chỉ cần em ra tín hiệu, nếu cậu ta không phải đồng tính thì nhất định sẽ dính cậu, cứ yên tâm đi.”

“Chị này...” Hạ Tiểu Ngư đỏ mặt, yêu thầm là không chờ đợi được, cô không thể gửi gắm vào tương lai. Hơn nữa, cũng không biết tại sao, sau khi cô vào cấp ba thì cảm thấy chuyện học hành không còn đơn giản nữa, thậm chí còn rất vất vả, theo như lời của ba mẹ, thì Hạ Tiểu Ngư cô là người không có thiên phú học hành nhất trong các anh chị em.

Hạ Tiểu Ngư nghĩ đến chuyện này liền có chút ngán ngẩm, cô biết bản thân mình xinh đẹp, nhưng anh ấy sẽ thích gương mặt của cô sao?

Hạ Diệu Diệu nắm gối tay lên đầu nhìn em gái: “Hạ Vũ nói với chị rồi, kết quả học tập của em giảm sút, có phải do chuyện yêu đương ảnh hưởng không?” “Không phải, em chỉ đột nhiên cảm thấy mấy câu hỏi đó rất khó, chị đừng nói với ba mẹ đấy.” “Không nói thì sớm muộn gì hai người họ cũng biết.” Hạ Tiểu Ngư cúi đầu buồn bã.

Hạ Diệu Diệu suy nghĩ xa hơn, người như họ nếu thành tích học tập không tốt thì sẽ mất đi một con đường tắt, hay là cô cố vũ em gái đi theo đuổi cậu con trai kia, ít nhất cậu ta trông cũng có chút tiền đồ.

Nhưng nghĩ đến những cảm dỗ ở trường đại học, cô cảm thấy đối phương không thể nào yêu xa được, đến lúc đó vẫn là em gái mình bị thiệt thòi. “Vậy thì em đừng có mơ tưởng về anh chàng soái ca kia nữa, không thực tế.”

“Em...” Hạ Diệu Diệu không tin tình cảm có thể chiến thắng ý trời, em gái cô vì thứ tình cảm mơ hồ kia mà dừng cảm thi vào trường đại học của đối phương, thì cô vẫn nên suy nghĩ xem phải đổ dành cô ấy vào học ở trường tự túc nào sau khi cô ấy thi trượt. Nhưng chuyện đó không phải chuyện khiến Hạ Diệu Diệu lo lắng nhất, bởi cô có thể đi làm thêm để lo cho em gái, tuy nhiên khi Tiểu Ngư học đại học, cô phải trông chừng kĩ em gái mình, bằng không với ngoại hình của Tiểu Ngư lại thêm môi trường học quá phóng khoáng, sẽ rất dễ dàng đi vào con đường sai trái.

Hạ Diệu Diệu đang suy nghĩ thì chuông điện thoại reo lên. Hạ Diệu Diệu định thần lại, cầm lên xem. “Sao không nói gì nữa rồi?” Cô quên mất anh rồi! Đáng chết đáng chết!

Hạ Diệu Diệu vội vàng trả lời: “Chỉ đợi một chút mà anh đã không chịu được rồi sao...”

Hạ Tiểu Ngư buồn bã trở về giường của mình, thích một người và kết quả học tập có liên quan gì đến nhau? Lực học của cô cũng không quá tệ, tại sao lại không thiết thực chứ?

Chị cô và bạn trai mình cũng không phải quá hợp, đừng tưởng cô không nghe thấy chị hai nói đối phương không chăm chỉ đọc sách, thành tích cũng không bằng chị! “Em đang nói chuyện với em gái, đứa trẻ này, tuổi trẻ thật phiền phức...” Hà An lần đầu tiên cảm thấy khó chịu vì bên cạnh cô có quá nhiều người, những người đó khiến cô quên mất anh, không cần anh, trong ngày lễ Tết thế này, anh không phải là đối tượng duy nhất mà cô muốn nói chuyện.

Hà An cảm thấy trước kia đó là ưu điểm của Hạ Diệu Diệu, nhưng giờ lại trở thành khuyết điểm: “Nói gì thế?”

“Không phải chứ, dài lắm, em sẽ gửi tin nhắn, kể hết cho anh.”

“Em có thể gọi điện thoại.”

Hà An đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, tuyết vẫn đang rơi, bên ngoài là một màu trắng xóa...

“Chúc mừng năm mới!” “Chúc mừng năm mới, lì xì đi anh hai Du.” Hạ Tiểu Ngư xinh xắn, nhảy ra từ sau lưng chị gái.

Hạ Diệu Diệu kéo em gái trở lại: “Cho em hai đồng.”

Hạ Tiểu Ngư chu môi. “Anh có chuẩn bị cho Tiểu Ngư này.” “Anh hai Du thật là tốt, em thích anh nhất.”

Hạ Diệu Diệu nhìn vào bên trong: “Anh cậu và chị dâu chưa về sao?” Du Văn Bác buồn bã: “Chưa về.”

“Ừ, đã thấy tớ nói chuẩn chưa, khi hai người họ kết hôn, bác trai bác gái cho bao nhiêu tiền?”

“Hơn bảy mươi nghìn tệ.”

“Bảy mươi nghìn tệ!? Thật hào phóng.” “Anh tớ lúc đó còn nói với ba mẹ rằng có thể giúp tớ tìm việc.” “Cậu cảm thấy có thể à?”

Du Văn Bác không để tâm: “Chuyện của tớ không cần anh ấy lo lắng, chủ yếu là ba mẹ tớ, để họ biết sự tính toán của vợ chồng anh chị tớ mới là điều quan trọng.”

“Nên mới dùng tiền mua một bài học, mà bài học này thật là đắt.”

“Là Diêu Diêu sao? Sao không vào đây... Vào đây ngồi đi cháu...”
“Bác gái, tụi con không vào đâu, bằng không những món ngon của bác sẽ bị em gái con lấy về nhà hết.” Hạ Diêu Diêu quay qua nhìn Du Văn Bác: “Cậu an ủi hai bác thêm một chút, ngày Tết mà vợ chồng con trai cả không về, tâm trạng của hai bác chắc chắn sẽ không vui. Chuyện đã đến nước này, lần sau bác gái có lẽ sẽ trông mong nhiều hơn...”

“Ừ... giúp tớ gửi lời chúc mừng năm mới đến chủ nhé!”

“Cô không cảm thấy lần này ngài Hà trở về rất kỳ lạ sao?”

Bà Cao - tổng quản phụ trách sản phẩm dệt không nhận ra: “Rất bình thường mà.” Dì Mục lắc đầu: “Không đúng, trước kia ngài Hà trở về thì luôn ở trong nhà, chỉ thỉnh thoảng mới gặp người ngoài, nhưng lần này cô đếm xem ngài ấy đã ra ngoài một mình bao nhiêu lần rồi, lần nào cũng chỉ đi với tài xế, cô đoán xem ngài ấy đã đi đâu?”

Bà Cao suy nghĩ thì thấy cũng đúng: “Có lẽ là có chuyện gì đó.”

“Ngài Hà có thể có chuyện gì? Gần đây thư ký Thi không đến, chắc chắn không phải là công việc.” “Chuyện riêng?” Bà Cao suy đoán: “Liệu có phải là cô bạn gái của ngài Hà không, không phải mọi người đều nói thời gian này ngài ấy có bạn gái sao.” Bà Mục không dám khẳng định, ngài Hà giống như người vì bạn gái mà ngày nào cũng đi ra ngoài sao? Thà nói là ngài Hà đã thay đổi thì còn đáng tin hơn: “Chắc không phải đâu, ngài Hà có bao giờ quan tâm đến phụ nữ đâu.” “Cũng phải... vậy... đừng nói nữa, ngài ấy xuống rồi.” Hai người nhanh chóng tách ra, cung kính hành lễ: “Chúc mừng năm mới tiên sinh.”

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Gửi Tin Nhắn

 Cao quản gia và Mục quản gia chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình, bọn họ chẳng nói gì cả. Hà Mộc An lạnh lùng nhìn mẹ mình, đi thẳng xuống lầu: “Đó là chuyện riêng của con.” Ý nói mẹ đừng nhiều chuyện.

“Cái gì mà chuyện riêng của con?” Mộc Tú Tranh mất hứng đi theo phía sau: “Mẹ cũng chỉ quan tâm còn một chút thôi.” Thật ra bạn gái của con trai là ai bà không hề có hứng thú muốn biết, dù sao con trai bà cũng không thiếu bạn gái, tương lai càng không thiếu vợ, bà tốn công lo lắng hiểu kỳ những chuyện đó chẳng bằng tự lo lắng cho bản thân mình: “Mộc An, chúng ta đi trượt tuyết, có được không? Lúc sáng Hà tổng quản nói sau hai ngày tuyết rơi liên tục thì tuyết2tích ở khu trượt tuyết sau núi đã được cán bằng phẳng, con có muốn đi không.”

“Con vẫn chưa ăn sáng.” “Vẫn chưa ăn sao?” Mộc Tú Tranh có chút thất vọng, một giây sau lại dồi dào sinh lực: “Con mau ăn đi, ăn xong chúng ta cùng đi, mẹ vừa bảo cửa hàng mang đến một bộ đồ trượt tuyết rất đẹp, mẹ mặc cho con xem.” Nói xong Mộc Tú Tranh để kính vạn hoa xuống, hào hứng đi lên lầu.

Hà Mộc An để điện thoại lên bàn, ăn một thìa cháo. “Đẹp không, màu hồng đấy, có phải trông mẹ rất trẻ trung không?” Nói xong, Mộc Tú Tranh tạo dáng đáng yêu. Hà Thịnh Quốc từ trên lầu đi xuống nhìn thấy cảnh này, chỉ muốn che mắt lại: “Bà xem lại mình bao nhiêu tuổi rồi, muốn làm8thiếu nữ trẻ tuổi à?” Mộc Tú Tranh vui vẻ chạy qua chỗ chồng mình: “Chồng yêu, chúc mừng năm mới.” Đúng lúc điện thoại của Hà Mộc An vang lên tiếng báo tin nhắn đến.

Hà Mộc An đặt thìa canh xuống: “Anh yêu, anh nhận được lì xì chưa?”

Hà Thịnh Quốc vội vàng ôm lấy vợ mình: “Nặng quá!” Mộc Tú Tranh vội vàng nhảy xuống: “Sao có thể, mấy ngày trước A Đào còn khen em gầy mà.” Sắc mặt Hà Thịnh Quốc lập tức thay đổi, Á Đào là ai? Vừa nghe đã thấy không phải là người tốt.

Hà Mộc An dựa vào ghế, trả lời lại: “Chưa.” “Thật đáng thương, em đã có một bao lì xì rồi (Kèm theo một hình mặt cười thật to).” Hà An mỉm cười, trả lời: “Chia cho anh một nửa.”

“Được thôi (cọ cọ),6An An, người ta rất nhớ anh, không có anh thật buồn chán, An An (làm nũng).” Hà An nhận tin nhắn rất lâu, trong ánh mắt là sự dịu dàng mà chính bản thân anh cũng không nhận ra: “Nhớ tiếp đi...”

Hà Thịnh Quốc nhìn con trai mình, định mở miệng nói chuyện thì thấy ánh mắt nhìn vào màn hình điện thoại của Hà Mộc An dường như không đúng lắm, ông vội vàng kéo lấy người vợ đang muốn đi soi gương, nói nhỏ: “Con trai làm gì thế?”

Mộc Tú Tranh đâu có để tâm đến chuyện đó, sao bà lại mập được chứ, bà tuyệt đối không thể mập được: “Không thấy à, gửi tin nhắn...” Mộc Tú Tranh nói xong, tròn mắt liếc qua nhìn con trai, con trai bà đang nhắn tin? Đứa con này chưa từng gửi3một tin nhắn nào cho bà, còn nói là tốn thời gian.

Mộc Tú Tranh nghĩ đến đây, lập tức cảm thấy rất đau lòng, con trai bà ức hiếp bà: “Ông xã à, con trai chưa từng gửi tin nhắn cho em. Em không biết, mình phải bảo nó gửi tin nhắn cho em, gửi cho em, phải gửi ngay bây giờ.” Hà Thịnh Quốc bảo bà mau đi soi gương đi, người phụ nữ này hoàn toàn không thể nói chuyện được, ông muốn hỏi con trai đang gửi tin nhắn

cho ai, nhưng hỏi Tú Tranh thì cũng như không. “Còn lâu nhé, mặc kệ anh, có người đến chúc tết ba em, khi khác nói tiếp.”

Sắc mặt Hà An trầm ngâm, anh vừa nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, vừa cầm thìa lên tiếp tục ăn sáng.

Hà Thịnh Quốc vốn định bước tới hỏi, nhưng thấy con trai thay đổi sắc mặt, ông vô thức xoay người đi lên lầu: “Ba đi xem mẹ con lại giờ trò gì rồi.”

Năm mới thêm một tuổi dường như chỉ là sự thay đổi về con số, họ không hề cao thêm một centimet nào hay đột nhiên thức tỉnh ra điều gì. Mừng năm ông Hạ đã bắt đầu làm việc. Hạ Vũ đang học lớp mười hai nên cũng bắt đầu đi học. Hạ Diệu Diệu còn chưa ngủ nướng được một lần nào trong đợt nghỉ lễ này thì đã phải vác hành lý, lên đường trở về trường. Người quét dọn theo giờ đã làm xong việc đi lướt qua Hạ Diệu Diệu ở dưới lầu khu phố nhỏ. Hạ Diệu Diệu vác hành lý nặng nề leo lên tầng năm, nhìn thấy trong nhà ánh đèn sáng sủa, cô liền bỏ hành lý xuống chạy vào phòng ngủ, quả nhiên nhìn thấy Hà An vừa tắm xong, đang bước ra từ nhà tắm, An An của cô ngày càng chịu khó, đến sớm như vậy còn biết quét dọn, thật là tốt. Hạ Diệu Diệu vô cùng nhớ mong mà sà vào lòng anh: “An An, An An, sao anh lại giỏi như vậy, ngày càng nhớ anh rồi, cuối cùng cũng được gặp An An đẹp trai không ai sánh bằng của em rồi.” Hà An thuận thể ôm cô vào lòng, vùi đầu vào tóc cô, lại ôm cô thật chặt, nửa tháng không gặp, đột nhiên cảm thấy thời gian thật dài.

Hạ Diệu Diệu cũng vòng tay ôm lại anh, giờ phút này, hai người cảm thấy nếu có thể mãi mãi ôm nhau như thế này thì thật tốt. “Hà An, nhớ rửa bát đĩa đấy, cho anh mười nụ hôn.” “Hà An, rác ở ngoài cửa mang xuống dưới đi, khi về em sẽ kỳ lưng cho anh, nói được làm được.”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy Hà An có tiến bộ rất lớn, chuyện cô nói với anh hiện tại anh đều làm được, không hỏi tại sao, cũng không mặt lạnh tỏ ý

không muốn làm, hơn nữa còn chủ động dọn dẹp nhà bếp và phòng khách, xem ra lần trước cô làm âm ỉ lên quả nhiên có hiệu quả.

Hạ Diệu Diệu âm thầm đặc ý, tục ngữ nói, không có người đàn ông lười, chỉ có người phụ nữ không chịu huấn luyện người đàn ông nhà mình, cô quả nhiên sẽ là một người mẹ hiền vợ ngoan, khi có thể giải quyết ngon lành sự lười biếng của bạn trai mình.

Hà An dĩ nhiên chẳng cảm thấy gì, người làm theo giờ là do quản gia Mục mời, khi Hạ Diệu Diệu không ở nhà, tất cả mọi việc trong nhà đều do người đó làm. Người làm theo giờ được thuê ở công ty chuyên nghiệp, rất tuân thủ quy tắc, mỗi ngày đều cố gắng hoàn thành sớm công việc rồi rời khỏi, không nói nhiều lời với người mà mình gặp qua. Hà An không cảm thấy phiền hà gì, đạt được kết quả hai bên mong muốn là được, anh làm đúng theo ý của Diệu Diệu, Diệu Diệu không cần hỏi về quá trình, anh cũng không can thiệp vào quyết định của Diệu Diệu, hai người sống cùng nhau, cũng cần có thói quen sống và không gian của riêng mình, không cần phải giống nhau hay phải thống nhất. Giống như ba mẹ anh, mỗi người đều là một cá thể độc lập, nếu không ảnh hưởng thì bọn họ sẽ không tách ra.

Khi Hạ Diệu Diệu nhận được điện thoại của công ty gas thì cô đang bận rộn ở chỗ làm: “Tôi biết rồi, biết rồi, trong nhà có người.” Hôm nay chủ nhật, Hà An ở nhà: “Đúng, các anh đến cứ ấn chuông... vâng, không cần trực tiếp mang lên lầu... vâng, cảm ơn, phiền mọi người rồi.” Hạ Diệu Diệu cúp máy, vội vàng chào hỏi khách: “Thật ngại quá, lúc này tôi có chút việc, bộ quần áo này rất phù hợp với làn da của chị...”

Hạ Diệu Diệu tiễn khách xong, vươn vai, nói chuyện với cô bé vừa mới đến làm: “Ông chủ vẫn chưa về.” “Vâng, bà chủ đã đến hai lần rồi, em thấy lần này sẽ không có kết cục tốt.” “Hai người họ đều có vấn đề, có cần làm vậy không.”

“Ai bắt được ai trước thì người đó có lý, đây cũng chẳng phải là hôn nhân thương mại, em thấy tiểu tam có thai với tổng tài tập đoàn Hà Thị rất khoe khoang, em thấy vợ ông ta có làm âm ỉ gì không, tất cả đều là vì thế diện, ông chủ và bà chủ thì đáng là gì, chỉ muốn chia tay sớm một chút, đường ai nấy đi, nhưng lại tiếc rẻ chút tài sản này, ai cũng đợi nắm được sơ hở của đối phương, đến lúc đó khiến đối phương nhận ít tiền một chút.”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy cô bé này rất thông minh, cô ấy nhỏ hơn cô vài tuổi, tốt nghiệp cấp ba xong thì không đi học nữa, sau một thời gian đào tạo thì đến đây làm nhân viên bán hàng: “Cô minh tinh đó cũng thật khoác lác, hoàn toàn không quan tâm đến danh dự, cứ muốn ở bên cạnh vị tổng tài Hà Thị kia.”

“Người giàu mà.”

“Đúng vậy, giàu có...” Một đứa con, một phần tài sản, nếu đã được vợ cả xuống thì cũng đáng: “Nhưng bại hoại đạo đức.” “Đây gọi là biết thức thời, tiểu minh tinh đó còn không leo lên nổi bậc sáu thì có tiền đồ gì chứ, còn không chịu nhân lúc mình còn trẻ mà tranh thủ kiếm chác, nếu là tiểu minh tinh bậc một, ai lại nỡ từ bỏ tiền đồ của mình để bám theo một người, dù có bám theo được cũng không dám công khai, chỉ có thể một mình lặng lẽ trốn sang Mỹ để sinh con.”

Được rồi, hiện giờ, năng lực buôn chuyện của các cô bé còn giỏi hơn cả các cô.

Hạ Diệu Diệu vừa định nói tiếp thì điện thoại reo lên, nhìn số điện thoại, cô đi sang một bên nghe máy: “Thật ngại quá? Trong nhà không có người? Nếu không có người, có thể phiền anh mang đến để ở một cửa hàng cạnh khu phố được không...” Không phải vấn đề đó?

“Cô Hạ, chúng tôi thuộc bộ phận sau bán hàng, ban đầu đã thỏa thuận sẽ không giao hàng lên tầng, nên nhân viên giao hàng mà chúng tôi cử đi sẽ

không có khả năng vận chuyển hàng đi, mong cô hiểu cho..” “Hiểu, tôi hiểu, vậy thì sao?”

“Cô trả giá gấp đôi, yêu cầu nhân viên chúng tôi giao hàng tận nhà, đối với chúng ta mà nói, không ai có tổn thất gì, chỉ là vấn đề an toàn, mong rằng lần sau nếu có chuyện thế này, hi vọng có thông báo trước, lỡ xảy ra nguy hiểm gì, chúng tôi sẽ phải chịu trách nhiệm, hi vọng cô Hạ hiểu cho.”

“Gấp đôi!?” Giao hàng tận nhà thêm mười lăm tệ, gấp đôi là ba mươi, Hà An đến một bình ga cũng không nhắc nổi: “Thật ngại quá, thật ngại quá.” “Không có gì, chúng tôi chỉ suy nghĩ cho vấn đề an toàn, chúng tôi có nhân viên giao hàng riêng, lần sau xin cô trực tiếp sử dụng.”

“Vâng vâng, làm phiền anh rồi.”

Giám đốc cúp máy, mặt lạnh lùng nhìn sang người vừa trở về khoe khoang kiếm thêm được tiền, kéo cả hai người nữ nhân viên bên cạnh vào: “Tôi biết các người có khả năng giao hàng lên tận nhà, nhưng các người có nghĩa qua, lỡ trong quá trình đó sức khỏe các người đột nhiên có vấn đề, để gas bị rò rỉ thì phải làm sao? Tiểu Từ cô vừa mang thai hai tháng, có nghĩ đến chuyện đột nhiên bị hạ đường huyết chưa? Tiểu Trương, tại sao tôi phải điều cô sang vị trí hậu cần, bác sĩ nói chân của cô cần thời gian hồi phục ba tháng, lỡ trong quá trình đó chân cô đột nhiên bị đau thì sẽ gây ra hậu quả gì? Được rồi, chuyện này tôi sẽ không báo lên trên, nhưng các người phải nghỉ làm một tuần để kiểm điểm.”

Hạ Diệu Diệu trực tiếp gọi cho Hà An: “Anh đang làm gì đấy?”

“Vừa mở máy tính ra.” “Anh trả gấp đôi để người ta giao gas lên tận nhà?” “Không phải, là Tiền Quân.”

Hạ Diệu Diệu lập tức ghen lời, vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn một loạt chuyện cần nói nhưng lại bị câu này cản lại không biết nên nói gì: “Tại sao

cậu ta lại ở nhà chúng ta?”

“Đi rồi.”

“Cậu ta không có gì làm nên muốn tiêu tiền à?”

“Không biết.” Hà An trả lời rất thành thật.

Tiền Quân đương nhiên sẽ không để boss Hà mang lên, quần áo của boss Hà rất đắt tiền, làm bẩn sẽ không giặt sạch được, vì một bình gas giá chưa đến một trăm đồng mà làm hỏng một bộ quần áo, như vậy mà được sao? Nếu anh đã nhìn thấy, đương nhiên sẽ giúp boss Hà giải quyết vấn đề.

Hạ Diệu Diệu còn có thể nói gì: “Em không có chuyện gì, anh cứ chơi đi, em cúp máy đây.” Hạ Diệu Diệu cúp máy xong thì cảm thấy rất kỳ lạ, Tiền Quân rảnh rồi làm sao? Nhiều tiền quá không có chỗ tiêu sao? Nhà Tiền Quân thật sự có rất nhiều tiền, nhưng cũng không thể tùy tiện tiêu xài như vậy.

Hạ Diệu Diệu cảm thấy trong mắt toàn là câu huyết khó hiểu, người bình thường sẽ trả gấp đôi để cho người giao hàng giao tận nhà? Hay là Tiền Quân có tâm tư gì đó với Hà An nhưng không cho người khác biết được?

Hạ Diệu Diệu hoảng sợ với suy đoán của mình, sau đó lại cảm thấy quá buồn chán, giới tính của Tiền Quân rất bình thường mà, vậy cậu ta có bệnh gì sao?

Hạ Diệu Diệu càng nghĩ càng phát điên, sau cùng quyết định nói chuyện về tiểu minh tinh kia với cô bé trong cửa hàng để phân tán suy nghĩ.

Vào buổi trưa ngày thứ hai khi Hạ Diệu Diệu và Hà An đến căng tin thì gặp phải Tiền Quân và Vương Hưng Hoa. Hạ Diệu Diệu suy nghĩ một chút rồi dừng lại, cô dặn dò Hà An: “Đi lấy cơm đi.”

Hà An rời khỏi.

Tiền Quân bắt giác nhìn boss Hà như một con mèo biết nghe lời, khó khăn nuốt cơm trong miệng xuống, đứng dậy: “Lớp... lớp trưởng Hà.” “Ngồi đi, không cần khách sáo.”

Tôi vẫn nên đứng thì hay hơn: “Đứng thoải mái hơn.”

“Cái đó, cảm ơn hôm qua cậu đã giúp đỡ, ba mươi tệ có đúng không, tôi sẽ trả lại cậu ngay.” Vừa nói cô vừa lấy ví ra. Tiền Quân vội vàng nói: “Không, không cần, lớp trưởng Hà khách sáo rồi, giúp được thì tôi giúp thôi.”

Hạ Diệu Diệu mỉm cười, rút tay lại: “Cảm ơn cậu, có một chuyện tôi muốn nói với cậu, công ty bọn họ có quy định riêng, không phải nhân viên nào được cử đi giao hàng cũng có đủ khả năng mang hàng lên tận nhà, lần sau, vì sự an toàn của cậu... tôi không có ý gì khác, chỉ là vì sự an toàn công cộng, chúng ta nên tuân thủ quy định của công ty họ, có đúng không?”

Tiền Quân nghe xong lập tức không biết nên nói gì với Hà lão đại, chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà anh bị bán đứng, liệu boss có vì chuyện ba mươi tệ này mà không kiểm được cơn nóng giận rồi lôi anh ra gánh trách nhiệm không? Uy nghiêm khiến người khác kính nể thường ngày của anh đâu rồi Hà lão đại? “Ừ, lớp trưởng Hà nói đúng, là tôi suy nghĩ không chu toàn.”

Hạ Diệu Diệu thấy rất ngại trước sự khách sáo của Tiền Quân: “Là tôi đã làm lớn chuyện, cậu chỉ là có ý tốt thôi, đừng để tâm, tôi rất cảm ơn cậu.”

“Tôi biết, lớp trưởng cứ yên tâm, tôi nghe hiểu ý cậu nói mà.” Hạ Diệu Diệu còn có thể nói gì, vội vàng khen cơm canh hôm nay rất ngon rồi mau chóng rời khỏi. Hà An đã mua xong cơm rồi vào ghế đợi cô, rất thành

thực đưa đũa qua, gắp thịt trong phần cơm cho cô. Tiền Quân chậm rãi di chuyển ánh mắt, máy móc gắp thức ăn bỏ vào miệng.

Anh chỉ ước gì hôm qua không nhìn thấy boss Hà!

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Nấu Cho Em Ăn

 “Đang nói chuyện với anh đó? An An, anh thích con trai hay con gái?”

“Sao cũng được.”

Hạ Diệu Diệu đảo thức ăn, nghĩ cũng thấy đúng, trai hay gái thì cũng phải nuôi: “Anh định bao nhiêu tuổi thì có con.”

Hà An nhìn cô. Hạ Diệu Diệu ngại ngùng đá anh thêm một cái: “Nhìn cái gì mà nhìn! Anh suy nghĩ xem, em cũng vừa nghĩ tới.” “Có thì nuôi thôi.” Hà An mở âm thanh: “Điều khoản này không được.” Ngừ khí hiện giờ của anh tuy đã nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng vẫn lạnh lùng.

Người bên kia nghe thấy thì càng khiếp sợ hơn, bọn họ thà nghe thấy giọng điệu quen thuộc kia, còn hơn là giọng nói nhẹ nhàng kì lạ này. Hạ Diệu Diệu trừng mắt nhìn anh, cô tự2nhủ Hà An thật ra rất tốt, ít nhất thì lần nào anh cũng bảo vệ rất cẩn thận cô: “Có thơm không, nắm xào thịt, em thích nhất món này.” “Sau này, nếu vẫn là kiểu đó thì không cần lãng phí thời gian.” “Anh nói chuyện với ai thế?”

“Người không quan trọng.” Anh nói xong thì cúp máy, ôm lấy Diệu Diệu từ phía sau, hôn lên tóc cô: “Thơm, em vất vả rồi.” Hạ Diệu Diệu liếc anh một cái: “Anh cũng biết em vất vả sao, vậy anh phải nhìn cho rõ rồi học làm, lần sau trở về nếu ăn được một bữa ăn do anh nấu thì em sẽ tạ ơn trời đất.”

Hà An tựa cằm lên vai cô: “Có lẽ sẽ biết làm.”.

Nụ cười trên khóe môi Hạ Diệu Diệu vẫn chưa tan, cô lại vội vàng nói: “Đừng, đợi hôm nào đó em nghỉ thì hãy cho em một bất ngờ, để tránh việc nhà bếp bị anh đốt cháy, lúc đó em vẫn kịp chạy ra cứu anh.” Hạ Diệu Diệu vừa nói vừa xoay người lại nhéo mũi anh.

Khóe môi Hà An nhếch lên: “Em sẽ cứu anh sao?”

Hạ Diệu Diệu cố tình tỏ vẻ trầm ngâm suy nghĩ: “Tầng năm hình như hơi cao đấy...”

Hà An lập tức cắn lên tại cô.

Hạ Diệu Diệu liền bật cười, đẩy cánh tay của anh ra: “Ra ngoài, ra ngoài! Chỗ này anh đừng chen vào, đi lấy bát đũa chuẩn bị ăn cơm thôi.”

Hà An không cử động. “Ngoan nào.” Hạ Diệu Diệu lấy ra một chiếc đĩa đựng thức ăn: “Anh nói xem phòng 6 kế bên có phải không ai ở nữa rồi không? Cả tháng rồi vẫn không thấy mặt.” “Ở thế này cũng hay đấy, cứ như chỉ có hai chúng ta, haha.” Hạ Diệu Diệu xoay đầu lại hôn anh một cái, tháo tạp dề ra: “Bưng thức ăn ra nào.”

Mưa xuân rơi tí tách, Khổng Đồng Đồng cầm ô từ bên ngoài chạy về phía thư viện đón Hạ Diệu Diệu: “Vào những lúc thế này sao không gọi Hà An nhà cậu, sao lại gọi cho tớ.” “Chứng tỏ tớ yêu cậu.” “Anh còn đến tìm tôi làm gì? Không phải anh nói chúng ta xong rồi à? Đào Thành Phong tôi có điểm gì không tốt với anh, sao anh có thể hài lòng như vậy?”

“Em nói nhỏ thôi.”

“Tôi nói sai sao? Sao anh có thể gian dối với bạn thân của tôi chứ, các người thật kinh tởm, có nghĩ tới cảm nhận của tôi không! Các người làm ra được chuyện đó mà còn sợ tôi nói à!?” Lộ Hi Ngọc nói xong, mọi người trú mưa xung quanh lập tức nhìn qua, tin tức hot thế này bất cứ lúc nào mọi người cũng muốn nghe. Hạ Diệu Diệu càng vui vẻ hào hứng. Khổng Đồng

Đồng liếc bọn họ một cái, thấy Lộ Hi Ngọc trước kia luôn vênh váo tự đắc này lại khóc thành thế này, nói không vui thì thật giả dối, nghe mấy lời cô ta nói, thì Đào Thành Phong dường như đã quen cả bạn thân của cô ta, với tính cách của Lộ Hi Ngọc cô ta không tắc điện mới lạ.

Báo ứng!

Lộ Hi Ngọc khóc rất thương tâm, cô ta thật sự thích Đào Thành Phong, bằng không ban đầu cô ta đã không cướp hân từ tay người khác, sau khi hai người xác định mối quan hệ, cô ta tốt với Đào Thành Phong thế nào ai cũng biết, Đào Thành Phong sao có thể đối xử với cô ta như vậy?

“Anh buông tay ra! Cô ta đã thừa nhận rồi, anh còn ngại biện cái gì!” Đào Thành Phong thấy mọi người xung quanh tụ lại càng nhiều thì sắc mặt không vui: “Cô ta đang muốn ly gián chúng ta đấy!” “Ảnh giường chiếu của các người cũng là khiêu khích ly gián à?”

Mọi người xung quanh liền nháo nhào lên, chuyện cấu huyết như vậy, sao có thể bỏ qua!

Đào Thành Phong xoay người định bỏ đi.

Lộ Hi Ngọc kéo lấy hân không buông: “Anh nói rõ cho tôi! Nói cho rõ tôi có chỗ nào không tốt? Tôi đã làm gì có lỗi với anh?”

Đào Thành Phong đẩy tay cô ta ra: “Bất luận em có tin hay không! Anh và cô ta chỉ có một lần đó thôi! Hôm đó anh uống hơi nhiều, có làm chuyện gì hay không anh cũng không biết! Em tin hay không thì tùy, không tin thì chúng ta chia tay!” Đào Thành Phong đẩy Lộ Hi Ngọc ra rồi xoay người bỏ đi thì đúng lúc gặp phải Không Đồng Đồng và Hạ Diệu Diệu. Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu nhìn trời: Đang mưa đấy! Sắc mặt Không Đồng Đồng có chút phức tạp. Đào Thành Phong đẩy Lộ Hi Ngọc ra, lướt qua hai người họ, chạy vào màn mưa. Lộ Hi Ngọc hét lên như điên rồi đuổi theo: “Thành Phong, Thành Phong, anh đừng đi, Thành Phong!”

Khổng Đồng Đồng nhìn Lộ Hi Ngọc, đột nhiên cảm thấy thua cô ta, có lẽ không phải vì tình cảm của bọn họ không đủ vững chắc, mà là do cô không si mê cuồng dại như cô ta. Một bên khác, Hạ Diệu Diệu lại đau lòng nhìn Hà An đang vội vàng chạy đến: “Sao lại đến đây, bị cảm thì phải làm sao, không phải em bảo anh đợi ở phòng học sao?” Khổng Đồng Đồng nghe xong liền cảm thấy có gì đó không đúng: “Nến cậu dùng thân thể cường tráng của tớ, để chịu đựng thay cho Hà An nhà cậu à?” “Cậu mập mạp khỏe mạnh, Hà An nhà tớ thì ốm yếu thế này, sao chịu được mưa gió chứ.” “Hạ Diệu Diệu cậu có tin tớ tuyệt giao với cậu không...” Hạ Diệu Diệu đau lòng lau mặt cho Hà An: “Đợi một lát nữa về, em sẽ nấu canh gừng cho anh uống.”

Hà An nắm chặt tay cô, biết cô đang trêu chọc Khổng Đồng Đồng. “Để xem lần sau tớ còn để ý đến cậu không!”.

“Hội trường Hạ! Hội trường Hạ...” Trần Khởi Tiêu bước tới hai bước, cả người mặc quần áo thể thao cộc tay màu trắng, dáng người cao một mét tám, nụ cười rạng rỡ, một tay cầm bóng, một tay cầm một chậu xương rồng đuổi theo Diệu Diệu.

Hạ Diệu Diệu xoay đầu lại, đột nhiên nhớ ra đã rất lâu rồi không nhìn thấy cậu ta, học kỳ trước cậu ta xin phép ra khỏi hội, hai người họ vẫn chưa gặp lại.

Khóe môi Trần Khởi Tiêu nở nụ cười rạng rỡ, ngại ngùng đưa cây xương rồng trên tay đến trước mặt Hạ Diệu Diệu: “Tặng chị này, em luôn muốn tặng mà chưa có dịp, một chậu mười đồng, lần này chị đừng từ chối nhé.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười ngại ngùng: “Cậu tặng đột ngột như vậy tôi càng phải từ chối.” Nói vậy nhưng tay cô đã cầm lấy: “Thế cây đẹp lắm.” Trần Khởi Tiêu mỉm cười: “Để dưới ánh nắng mặt trời, không cần tưới nước.” Nói xong, cậu ta cầm theo quả bóng chạy đi. Hạ Diệu Diệu nhìn theo bóng dáng cậu ta chạy đi dưới ánh mặt trời đầu hè, đột nhiên có chút xúc động, lại thêm một mùa hè, bọn cô sắp lên năm tư rồi, thời gian trôi

qua thật nhanh, rõ ràng cảm thấy vẫn chưa vào đại học, nhưng chớp mắt đã đến hiện tại, cây cỏ tươi tốt, bóng mát sum suê, nơi này sắp nhanh chóng trở thành một phần kỷ ức rồi.

“Tôi không có ra khỏi hội, bây giờ chỉ bàn giao thôi, yên tâm, tất cả trình tự đều không thay đổi, tôi vẫn ở đây.”

“Hà An, đã rửa bát chưa?” Hạ Diệu Diệu chải tóc, mái tóc đen bóng đã dài qua vai, sau khi xác định đã chải xong, cô cột lại bằng một sợi dây có quả bóng tròn nho nhỏ: “Hà An, Hà An...”

Hà An đứng trong nhà bếp, anh nhìn đồng bát đĩa càng rửa càng cảm thấy không sạch, dứt khoát vứt vào trong thau nước rồi rửa lại bằng tay: “Xong rồi.” “Em đi đây, sắp muộn giờ rồi.” Hạ Diệu Diệu mặc áo phong cộc tay in chữ, bên dưới là váy dài chín phân, tóc cột đuôi ngựa, tràn đầy sức sống. Hà An xách cặp lên đi theo, đóng cửa lại, theo thói quen hằng ngày, buổi sáng chín giờ, người làm theo giờ sẽ đến quét dọn căn nhà. Hạ Diệu Diệu hiếm khi vui vẻ như hôm nay, cô mua một cái bánh bao nhân thịt, tự cắn một miếng rồi đưa qua cho Hà An ăn.

Hà An sắc mặt cứng đờ, liếc nhìn một cái.

Hạ Diệu Diệu liền bật cười, biết ngay anh sẽ như vậy, mấy tật này Hà An không sửa được, ví dụ như không ăn trên đường, vô cùng kén ăn, đồ ăn không ngon thì dù là do cô làm anh cũng sẽ không nể mặt. Nhưng anh cũng đã sửa rất nhiều điểm, biết chủ động rửa bát, biết dọn dẹp phòng, khi cô trở về thì biết rót một ly nước nóng, biết thử làm việc nhà, đó chính là tiến bộ. “Ngon lắm đấy, anh không ăn thử?” Hạ Diệu Diệu cố ý kề sát vào mặt anh.

Hà An lùi ra sau một bước.

Hạ Diệu Diệu đuổi theo, hai người đuổi nhau trên đường, nụ cười nhuộm cả bầu trời đầu hạ.

Mùa hè này khác với những mùa hè khác, không biết từ lúc nào, mùa hè đại học năm ba đã bắt đầu trở thành thời gian thực tập của các khoa, nhưng đó cũng chỉ là một hình thức lao động giá rẻ,

Thậm chí sinh viên còn có thể không quan tâm đến tiền lương mà chú tâm thử sức với các lĩnh vực khác nhau, tìm ra những thiếu sót trong việc học hành của mình, xác định phương hướng sau khi tốt nghiệp, tạo nền tảng cho sinh viên năm tư thông qua việc thực tập, đồng thời tăng thêm kinh nghiệm xã hội của bản thân, nếm trải những điều tốt đẹp từ những con người mới của xã hội.

Hạ Diệu Diệu đã xem qua rất nhiều tòa soạn, công ty, sau cùng đưa ra kết luận là không thể xin vào, chỉ có thể tìm một vài phân xưởng" nhỏ, với ngành nghề tương tự, thật ra nếu xem kỹ sẽ thấy không hề liên quan, nhưng dù là những chỗ đó, thì bọn họ cũng không cần cô, vì cô làm chẳng bao lâu, trừ phi là tự giảm tiền lương, hoặc làm không công.

Hạ Diệu Diệu bối rối suy nghĩ về công việc đường đường chính chính đầu tiên trong đời mình. Hạ Vũ cũng đã bước vào kỳ thi tốt nghiệp Trung học Phổ thông trong không khí dầu sôi lửa bỏng này.

Dù xã hội cho bạn có những lợi ích gì, dù nói những lời đáng xem trọng ra sao, dù có giống người lớn chiều chuộng trẻ con hay không thì trong thời gian này bọn cô cũng phải cố gắng tìm chỗ thực tập. Thật ra bọn cô chẳng có gì khác biệt, thậm chí còn chẳng hiểu ngày hôm đó chẳng qua là có một đám người đồng ý xem trọng bọn cô, nhưng thật ra chẳng hề để tâm cho lắm. Tài xế oán trách một đám trẻ nhỏ bước xuống xe cũng không biết nói lời cảm ơn, dì bán bánh rán chán ghét bọn họ đã làm lỡ một ngày buôn bán, người vội vã ra đường, phát hiện trên đường có rất nhiều chướng ngại vật, sau khi mắng một trận xong thì vội vàng tìm đường rẽ.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đi Qua

 Hà An nghĩ: Mấy câu này nghe có vẻ quen tai quá.

Mặc dù nói nghe có vẻ quen tai, nhưng cây xương rồng bên cửa sổ thì nhìn không quen chút nào, Hạ Diệu Diệu có thể bỏ ra mười tệ để mua thứ này về để trang trí phòng sao?

Hạ Diệu Diệu đang nói chuyện điện thoại với em trai.

Hà An đứng bên cạnh cửa sổ, vắn và cây xương rồng đang ngắc ngoải, lòng thầm nghĩ, nếu anh tiếp tục tưới nước nửa tháng nữa thì cái cây này có chết được không? Hà An đang nghiêm túc suy nghĩ xem, rễ của cây đã mục thối hết chưa. Hạ Diệu Diệu đã cúp máy, đang đi vào nhà vệ sinh, thấy anh đang nhìn chăm2chăm vào món quà kì quặc nhất mình từng có, liền dừng lại: “Anh nhìn nó làm gì? Thích à, nhưng em thấy nó càng ngày càng căn cỗi xơ xác, ai cũng bảo loại cây này sống dai, em chỉ thấy nó đúng là sắp chết đến nơi, xem ra lời đồn chưa chắc đã là thật.” Nói rồi, cô đi tiếp vào nhà vệ sinh. Hà An thấy cô đi khuất rồi, mới lăm bắm một mình, vẫn gật đầu tỏ vẻ nghiêm túc như thường, Diệu Diệu cũng nói sắp chết rồi, vậy thì đúng là sắp chết thật rồi.

Thi đại học! Thi đại học! Thi đại học! Chỗ nào cũng thi đại học!

Hai ngày nay Hạ Diệu Diệu lo lắng đến mức không chịu được, mỗi ngày phải gọi điện ba bốn lần cho em trai, không phải cô sợ em mình thì không tốt, mà lo rằng thi xong rồi nó phải chịu áp lực. “Mọi con đường đều dẫn đến thành Roma, mỗi điểm đều là kết quả của sự cố gắng, nhất định

đừng bỏ cuộc.” “Nhảy lầu là không sáng suốt, trước khi nhảy lầu cũng phải suy nghĩ xem có bảo hiểm không, không phải, bảo hiểm cũng không đền bù tự sát, đợi tí chị nghĩ xem nào...”

“Tóm lại, trừ em ra, tất cả đều là phù du, phù du em có biết không...”

Hà An nhắc tay cô ra khỏi mũi mình.

Hạ Diệu Diệu tiện tay xoa đầu anh: Ngại quá, cô đang xúc động quá6đà.

Hạ Vũ chán phải nghe những lời này lắm rồi, nhưng vẫn phải chăm chú nghe, thực ra cậu chẳng có chút áp lực thi cử nào cả, nhà họ điều kiện kém một chút, nhưng chị cậu chưa từng để cậu cảm thấy có áp lực, chẳng mấy khi hỏi quá nhiều về chuyện học hành, cần tiền gì thì chị cũng cho, khiến cậu luôn cảm thấy chị cả của mình là người có thể giải quyết tất cả mọi vấn đề.

Cậu có thi được vào đại học hay không, thực ra chẳng có ảnh hưởng gì đến gia đình, thậm chí thi không tốt, còn có thể giảm nhẹ gánh nặng kinh tế. Nhưng cậu muốn thi thật tốt, về sau không phải đứng phía3sau chị mình nữa, mà đứng cạnh chị, cùng nỗ lực vì gia đình, thế nên chị hoàn toàn không cần lo lắng cậu có bất cứ điều gì nào cả.

“Em trai em hôm nay thi đại học! Anh nói xem nó có đau bụng giữa giờ không? Có khi nào không dám đi vệ sinh?” “Thầy giáo giám thị có nghi oan cho nó quay bài không? Nó muốn đi vệ sinh phải làm sao?” “Trong phòng thi liệu có ai cố tình truyền giấy cho nó không, rốt cuộc thi giữa giờ nó có được đi vệ sinh không?”

Nhờ Hạ Vũ đau bụng thì phải làm sao?

Hà An bị cô quay cho đau cả đầu. Nhưng như vậy cũng có mặt tốt, ví dụ như cho5dù cây xương rồng kia chết rồi, cô cũng không có hơi đâu mà

hỏi nhiều.

Hai ngày qua đi rất nhanh, dư vị của kì thi đại học chỉ còn lại đề thi văn buồn cười, là chủ đề bàn bạc sau thi của tụi học sinh, nếu như không có câu hỏi kì quặc do một thầy giáo kì quặc nào đó ra đề, thì kì thi đại học này chẳng có chút gì hay ho mà bàn tán.

Hạ Diệu Diệu chắc chắn rằng em trai mình không có chút ý định tự sát hay buông xuôi nào, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng là em trai cô có khác!

Thời gian còn lại, Hạ Diệu Diệu yên tâm để dẫn vật về được mất của việc mình đi làm thêm với giá bèo bọt: “Tiền? Tương lai? Mình nên chọn cái nào?”

A! A! Hạ Diệu Diệu mặc bộ đồ ngủ nằm trên giường giãy giụa kêu gào: “Hà An An! Hà An An! Anh nói xem em nên chọn cái nào? Một bên là hiện tại, một bên là tương lai còn chưa chắc chắn, rốt cuộc thì em nên chọn cái nào? Cái nào cũng không đặt xuống được!” Bịch - Hạ Diệu Diệu vội vàng ngồi dậy, lo lắng xoa mũi Hà An: “Em không cố tình đâu, ai biết được anh đi ra nhanh như vậy, để em thối cho đỡ đau, ngoan, để em thối cho.” Sao có thể đá vào mũi được? Hà An bực mình đẩy tay cô ra, đau đến nỗi mắt rơm rớm nước. Hạ Diệu Diệu vội vàng dỗ dành: “Ôi tình yêu, em không cố ý đâu, tha thứ cho em, tình yêu ơi, bảo bối ơi, mũi vàng mũi bạc của An An ơi, mũi cao mũi vĩ đại của An An ơi...”

Ra chỗ khác!

Ai da, làm gì mà nóng thế: “Cho anh đá lại một phát là được chứ gì.”

Hạ Diệu Diệu vênh mặt về phía An An, dáng vẻ “đội đòn”: Đây, tùy anh “chà đập”.

Thực tập?

Thực tập mới là nhiệm vụ cấp bách nhất hiện giờ! Hạ Diệu Diệu quyết định để An An sang một bên, mặc kệ anh vài hôm, nhưng ai đó hoàn toàn không nhận ra điều đó. Hạ Diệu Diệu vừa đi vừa lắc đầu, không thể không nhắc nhở ai đó: “Em về kí túc một lúc, chỉ nửa tiếng thôi, chỉ nửa tiếng thôi, thật đấy. Anh theo sau em lẽ nào được vào chắc?” Đúng là phát điên lên mất!

Hà An nghe vậy thì nghĩ ngợi một lúc, rồi đứng lại, hình như đúng là anh không được vào. Hạ Diệu Diệu tự nhủ: tốt quá rồi, “Ngoan, tự chơi một lúc, lúc nào ra em gọi anh.” Nếu có một chiếc vòng cổ định hai người họ, không biết chừng cô còn phải gỡ ra ấy chứ.

Từ năm hai, Trương Tấn Xảo đã thi vào phòng thí nghiệm của giáo sư Triệu, hơn một năm chỉ làm và làm, cực kì chăm chỉ, đến nay cuối cùng cũng có thành quả, giáo sư Triệu giới thiệu cô làm phóng viên thực tập cho một tờ nhật báo, thời hạn một tháng. Khổng Đồng Đồng ghen tỵ, tiếc là năm trước mình không thi vào đó: “Chị Tân Xảo, sao cậu lại tốt số thế chứ, có cần thư kí không, tớ làm thuê cho cậu, có được không, tớ không lấy tiền đâu.”

Hạ Diệu Diệu cũng rất ghen tị: “Tự nhiên mình thấy mình tầm nhìn nông cạn, vì lợi ích trước mắt, mà từ bỏ thứ cốt lõi, ôi, hãy để tôi bị sét đánh.”

Khổng Đồng Đồng trợn mắt: “CV của cậu đẹp như vậy, không có giáo sư Triệu, thì cũng không đến nông nổi nào, còn tớ đây này, tớ biết làm sao bây giờ, lẽ nào về nhà trông trẻ con, rồi nói chuyện chi hồ giả dã* chẳng?”
(*) Ý nói dạy những thứ trừu tượng khó hiểu cho trẻ con. “Cậu cũng có thể thi chứng chỉ giáo viên mà.”

“Để bị điều đến nơi vùng sâu vùng xa, không cả biết đường về nhà thăm mẹ nữa sao, chắc tớ khóc chết mất.” Hạ Diệu Diệu cúi mặt, nghiêm túc nói: “Nói như vậy, tớ vẫn chưa phải là đứa thê thảm nhất, thể tớ yên tâm rồi.”

“Hạ Diệu Diệu cậu mau chết đi! Chết đi! Chết đi!”

Ngoài lo lắng công việc, những thứ khác đều hết sức thuận lợi với Hạ Diệu Diệu. Em trai làm bài thi không tồi, rất tự tin vào kết quả, công việc của bản thân cô cũng thuận lợi, trong đó, nếu như Hà An không dính cô như vậy thì càng tốt.

Hehe, thực ra, anh dính cô như vậy cũng rất tốt.

Tối đến, Hạ Diệu Diệu dùng máy tính của Hà An xem các thông tin tuyển dụng.

Hà An đặt ghế đẩu sau lưng Hạ Diệu Diệu, tựa vào lưng cô đọc sách. Hạ Diệu Diệu bị anh bám riết, thỉnh thoảng lại đẩy anh ra: “Anh có thể ở một mình một lúc được không.”

Không được: “...”

Hạ Diệu Diệu buộc phải để anh dựa vào: “Anh bảo em nên tìm một công việc như thế nào, phóng viên, biên tập viên hay thư kí? Nhưng nếu là thư kí, chắc phải xinh đẹp lắm mới được!”

“Ai da, nóng quá, anh đừng dựa vào em nữa. Còn anh thì sao, anh muốn tìm một công việc như thế nào?”

“Anh chưa từng nghĩ đến bao giờ à?”

“Đến lúc phải nghĩ rồi, sắp tốt nghiệp đến nơi rồi, bây giờ không nghĩ thì đợi đến bao giờ mới nghĩ.” Hạ Diệu Diệu từ đằng sau vỗ lưng Hà An:

“Cái này có được không? Tuyển dụng một thư kí nữ, ngoại hình ưa nhìn, cao ráo sáng sủa, ưu tiên người biết uống rượu, anh cảm thấy em ứng tuyển thế nào, anh thấy em có phù hợp không?”

Hà An quay đầu lại nhìn địa chỉ công việc: “Không hợp với em đâu.”

Hạ Diệu Diệu cười thầm, biết ngay là anh không thích: “Điểm nào không hợp?” Biết uống rượu?

“Cao ráo sáng sủa.” Phấn mau!

“Còn cái này thì sao? Nhân viên soát lỗi, bao ăn ở.”

Hà An nhìn địa chỉ: “Không có tương lai.” Cũng đúng, Hạ Diệu Diệu một tay chống cằm, một tay kéo vạt áo, nói: “Em thấy mình có thể đi lấy tin, rất nhiều vị trí đều tuyển nam.” Cũng chẳng phải phân biệt giới tính, mà là sức vóc có hạn, để con gái vác máy quay chạy khắp nơi cũng không được.

“Anh nói xem nghỉ hè em có nên ở lại tìm việc không?”

Hà An lập tức đồng tai lên nghe.

“Thực ra cũng không nhất định phải bắt đầu từ hè này, kì sau chúng mình vẫn còn cơ hội mà? Em không ở lại đây tìm việc cũng được, cũng chẳng phải không chờ nổi, anh nói có phải không?”

“Tìm đi.”

Hả? Hạ Diệu Diệu nhú mày, hơi lo lắng: “Em không ở nhà, ba em sẽ rất vất vả.” “Em trai em không phải cũng về nhà à?” Hà An ra vẻ hờ hững lật sách. Cô không ở đây, anh sẽ thấy tẻ nhạt lắm.

Hạ Diệu Diệu cúi đầu, tiếp tục di chuột: “Hạ Vũ vừa thi đại học xong, còn phải đi làm tình nguyện, cũng không biết nó sẽ thi vào trường nào?”

Tiểu Ngư năm nay cuối cấp, không có Hạ Vũ kèm cặp, nếu em không ở nhà, không biết nó có học hành tử tế không, chẳng đứa nào khiến người ta yên tâm được cả. Em ở nhà thì dù sao cũng giúp nó ôn tập, cũng có thể giúp Hạ Vũ thu xếp đồ dùng lên trường, có thể gánh vác hộ ba em được hai tháng, nghĩ thế này, chắc về nhà thì hơn, dù sao thì việc lúc nào chẳng có, còn em trai em gái lại đang lúc cần em, anh nói có đúng không?”

Hà An gấp sách lại, nghiêm túc nói: “Bọn chúng đều không còn nhỏ nữa, đến lúc em cần buông tay rồi, không phải việc gì cũng tự mình làm, em có cuộc sống của riêng mình, bọn chúng cũng vậy, lẽ nào em có thể theo Tiểu Vũ lên đại học, kèm cặp bài vở cuối cấp cho em gái? Chẳng thực tế chút nào. Đã xem xong muốn làm công việc nào chưa?”

Hạ Diệu Diệu ngẫm nghĩ, thấy cũng đúng: “Chưa, công việc em thích thì không thích em, công việc thích em, thì em không thích.

Nếu như sự kiêu ngạo không bị biến hiện thực vùi dập vài lần, thì sao hiểu được phải nỗ lực bao nhiêu, mới đến được nơi xa. Nếu như mơ ước chưa từng chênh vênh bên bờ vực

Mơ ước thưở ban đầu, nắm chặt trong bàn tay Nơi muốn đến như vậy, sao có thể quay đầu giữa đường...

“Ngày mai liệu bạn còn nhớ, trang nhật kí bạn viết hôm qua

Ngày mai liệu bạn còn có nhớ, bạn ngày xưa hay khóc thế nào...” Lại là một mùa tốt nghiệp nữa, năm nay, Hạ Diệu Diệu có nhiều xúc cảm hơn bao giờ hết, năm ngoái cô còn nghe các học trưởng đàn hát trước kí túc xá, xem những màn tỏ tình lãng mạn với các học tử dưới kí túc xá. Nhưng năm nay Hạ Diệu Diệu đều vội vàng đi qua, không dừng cảm dừng lại xem nữa.

Đôi khi ta muốn thời gian chậm lại một chút, nó lại cứ phải nhanh đến mức khiến người ta đau lòng, đôi khi ta muốn thời gian nhanh lên một chút,

để được tận hưởng khoảng thời gian thanh thoi, nhưng nó lại cứ trôi đi như rùa bò vậy.

Bản đàn của các học trường năm cuối vừa chấm dứt, những sinh viên đến nhanh đi cũng nhanh ấy, những khuôn mặt tươi tắn hay lo lắng ấy còn chưa rời đi hết, thì bọn họ đã bước vào môn thi cuối cùng của năm ba, trong cái nóng ngọt ngào của mùa hè, những chiếc bút vôi vàng lướt đi trên trang giấy.

Môn thi đầu tiên, Hạ Diệu Diệu cảm thấy rất nhẹ nhàng.

Môn thi thứ hai, Hạ Diệu Diệu vẫn tràn đầy năng lượng. Đến khi tất cả các môn đều đã thi xong, Hạ Diệu Diệu vẫn là Hạ Diệu Diệu.

Hạ Diệu Diệu cảm thấy Hà An vẫn là Hà An, có lẽ các sinh viên thành tích kém đều có tâm lí rất vững vàng, sâu sắc đến mức không ai nhìn thấu.

Trương Tấn Xảo bắt đầu thu xếp tài liệu, chuẩn bị đi thực tập. Khổng Đồng Đồng vẫn đang đắn đo về chỗ thực tập của mình. Chu Tử Ngọc quyết định ở lại trường, cô vốn dĩ là sinh viên năng khiếu thể thao, rất có khả năng sẽ ở lại trường giảng dạy. Khổng Đồng Đồng ngạc nhiên hỏi Hạ Diệu Diệu: “Cậu không về à?”

“Tớ tìm việc rồi, có lẽ cuối tháng tám mới về nhà một thời gian.” Vị trí phóng viên tại một tờ báo mạng, không phải chỉ ngồi viết bài, mà phải đi ra ngoài thu thập tin tức, nếu chỉ cần ngồi viết bài thì còn cần gì thực tập sinh?

Khổng Đồng Đồng hơi ngạc nhiên: “Công việc này vất vả lắm, sao cậu không làm thư kí, với năng lực của cậu, ngồi chém gió nhấm nháp cà phê không thành vấn đề, nhất là bộ mặt kia, bà chủ nhìn thấy cũng yên tâm.”

Hạ Diệu Diệu lườm bạn một cái, trọng tâm là ở câu cuối chứ gì: “Cậu tưởng tớ không muốn chắc, chỉ có công ty lớn mới cần thư kí, chỉ hai chữ “kinh nghiệm” thôi cũng đủ để đuổi người đi, hơn nữa, người ta không cần thực tập sinh, tớ cảm thấy phóng viên tin tức cũng không tồi, cứ thử xem sao.”

Khổng Đồng Đồng cảm thấy cũng đúng: “Bọn họ còn tuyển người không?”

“Tuyển, lao động giá rẻ, lại suốt ngày chạy bên ngoài, có bao nhiêu cũng không thừa, cậu thích thì bọn mình làm đồng nghiệp, có điều cần tự mình tìm tin viết bài, bọn họ tính lương dựa vào chất lượng bài và lượng view, lương không cao, bọn mình lại đang thực tập, cơ bản là không có mấy.”

“Bao ăn ở không?” “Tự giải quyết.” Khổng Đồng Đồng thấy trời sắp quên mình rồi: “Phấn, phấn mau! “

Hạ Diệu Diệu đã xác định công ty thực tập rồi, ba ngày sau đến báo cáo, cô ngưng hết các công việc gia sự lẻ tẻ khác lại, chuẩn bị đón nhận thách thức đầu tiên của cuộc đời, cô cứ tưởng rằng, Hà An chắc chắn sẽ về nhà.

Không về nhà thì làm gì, anh ấy có tìm việc đâu. Hạ Diệu Diệu rửa mặt xong, thật hiếm có khi nào mà chín giờ sáng còn được ngồi ở nhà, cô xoa lên mặt tuýp kem mà Hà An vừa vứt trên bàn, lười nhác hỏi: “Bao giờ anh về nhà?” Hà An lấy bừa một chiếc áo phông từ giữa đồng đồ đã được sắp xếp gọn gàng, mặc vào, rồi nói: “Chưa biết.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Tốt Số

 Dưới sự ủng hộ của Hà An, điều hòa trong phòng chậm chạp quay, cả buổi sáng, Hạ Diệu Diệu chẳng muốn ra khỏi phòng, thời gian nghỉ ngơi hiếm có, cổ ngồi cuộn tròn trên ghế, lười nhác hỏi: “Bát ăn sáng nay anh đã rửa chưa?”

“Mau đi rửa.” Cô đã nấu ăn sáng rồi. Hạ Diệu Diệu buồn tẻ soi gương vuốt tóc, nghĩ thầm: có dài quá không nhỉ, có nên cắt bớt đi không? “Mau đi rửa bát, trưa còn phải dùng đấy. Em đã nói từ trước rồi, trưa nay ăn mì gói.” May mà da cô không nổi mụn, độ đàn hồi tốt.

“Đi đi! Đứng nghệt ra đây làm gì?”

Hà An nhú mày, nhớ ra người làm theo giờ không có ở đây. “Sao vậy?” Có vấn đề gì à? Bình thường chẳng phải anh đều làm như vậy sao? “Chỉ có mỗi hai cái bát hai đôi đĩa, một tí là xong.” Hạ Diệu Diệu tì cằm vào lưng ghế, hai chân dạn ra hai bên thành ghế, mở điện thoại của Hà An ra, tìm một trò chơi giết thời gian.

Cử chỉ của Hà An có chút không tự nhiên, anh chưa từng rửa bát bao giờ, Hà An quay đầu lại nhìn Hạ Diệu Diệu, muốn bàn bạc xem để cô rửa có được không.

“Sao?” Hạ Diệu Diệu rất nhanh đã lên level, nghiêng mặt sang hỏi, mắt vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại, chuẩn bị lên tiếp level 2: “Anh gọi em à?”

“Không có.” Chẳng phải chỉ là hai cái bát thôi sao.

Hà An lấy hết dũng khí quay đầu đi, đúng8như Hạ Diệu Diệu nói, hai chiếc bát hai đôi đũa hiện lên rõ ràng trong bồn rửa, chúng đã ngâm ở đó hai giờ đồng hồ, chút đồ ăn thừa lúc sáng nổi lênh trên mặt nước, rõ ràng chẳng có mấy dầu mỡ, nhưng anh lại cảm thấy mỡ đang lênh lảng. Đối với rất nhiều người mà nói, có lẽ chưa cần đến hai phút, đã có thể rửa sạch sẽ.

Hà An đứng nghệt mặt trong bếp, nhìn thứ mà sáng nay khi anh ngồi ăn, còn không đến nỗi khó nhìn như vậy, mà giờ đây dường như đã thay đổi hẳn. Anh nhận nhận sự khó chịu của thị giác, xắn tay áo lên, đang định ra tay, thì lại dừng lại, đứng sang một bên, lạnh lùng nhìn chúng lên6men.

Anh có chút không thể hiểu nổi, sao mình lại đi vào đây? Tại sao lại đứng ở đây? Chỉ có hai chiếc bát, hai đôi đũa, tại sao anh không thể quang minh chính đại tìm người giúp việc? Nét mặt Hà An bỗng trở nên rất nghiêm nghị, đó là cách sống của anh, anh không muốn thay đổi, tương lai cũng sẽ không thay đổi, Hạ Diệu Diệu nhất định sẽ phải thử chấp nhận.

Anh cảm thấy có những việc có thể bàn bạc với Hạ Diệu Diệu, ví dụ như tình cảnh gia đình khá giả của anh, anh có khả năng mới giúp việc, với cả, anh cũng có khả năng chi trả cho hai người một cuộc sống tốt hơn bây giờ một chút, những cái đó chẳng có gì khó3nói cả, Hạ Diệu Diệu nhất định phải thử đón nhận kết quả đó.

Thậm chí anh không cần lo chuyện cô sẽ không chấp nhận, bởi vì chẳng có lí do gì không chấp nhận cả. Hà An càng nghĩ càng thấy có lý, quyết định nói với Hạ Diệu Diệu. Hạ Diệu Diệu đợi một lúc lâu không thấy Hà An vào, liền đứng dậy xem sao: “An An, anh đã rửa xong chưa?” Hà An nghe thấy tiếng mở cửa, bất giác đưa tay vào bồn rửa cầm bát lên. “Bây giờ mới bắt đầu rửa à, sao...” Cô còn chưa nói xong, thì... hoảng... tiếng chiếc bát sứ rơi xuống nền đất. Hà An bỗng nhiên lo lắng: “Anh... anh...”

“Đừng động đây!” Hạ Diệu Diệu sốt sắng, lo lắng đi lại gần: “Đừng để5mảnh vỡ găm vào người.” Cô đi lấy chổi quét, chỉ là đánh vỡ bát mà thôi, ai chẳng từng làm vỡ bát: “Sao lại không cẩn thận như thế, anh đang mãi nghĩ gì vậy? Lẽ nào em nói làm anh giật mình à?”

Hà An thấy cô lăm bắm đi lại gần, bất giác thở phào nhẹ nhõm, khi này, trong phút chốc, anh còn đang lo cô sẽ giận mình và làm vỡ bát, Hà An thầm cười khi mình đã lo xa quá. Rất nhanh, Hạ Diệu Diệu đã quét dọn xong xuôi, cô bảo anh đứng sang một bên: “Đoảng quá, để em làm vậy.” Hà An vội vàng nhường chỗ, đứng ở cửa nhìn cô mà ngượng ngùng, nghĩ đi nghĩ lại, anh do dự lên tiếng: “Xin lỗi, anh không chú ý.” “Không sao, thỉnh thoảng làm vỡ một cái bát là chuyện bình thường.” Hạ Diệu Diệu lách cách một lúc đã rửa xong bát đĩa, cô cầm chiếc giẻ lau lên, chuẩn bị lau qua bồn rửa, còn không quên cười Hà An: “Có phải anh muốn bãi công không, cảm thấy mấy ngày nay phải rửa bát tui thân quá rồi sao?” Nói rồi cô dùng bàn tay còn ướt nước véo lên má Hà An.

Lần đầu tiên Hà An không có tâm trí để phàn nàn rằng tay cô vừa rửa bát xong chẳng sạch sẽ gì.

“Về phòng cho mát, em xong ngay đây.”

Ba ngày nay ở nhà, Hạ Diệu Diệu phát hiện ra một điều, có lẽ vì có cô nên Hà An khá là lười, thường ngày quần áo đều gấp gọn gàng, bây giờ thì anh tiện tay vứt một bên, chân cũng không bước vào bếp, phòng khách cũng không dọn dẹp, đồ đạc tùy tiện để khắp nơi. Hạ Diệu Diệu cũng không nói gì, ai chẳng có lúc lười nhác, thường ngày Hà An đều làm nhiều hơn một chút, bây giờ cô có thời gian, tất nhiên phải chia sẻ với anh.

Nhưng Hạ Diệu Diệu còn phát hiện ra rằng, quần áo mùa hè ngày nào cũng thay ra, Hà An cũng không giặt, nhưng anh có nhiều quần áo đến mức thay không hết, hình như cũng nên bị rầy la? Nhưng hôm nay khi Hạ Diệu Diệu giặt quần áo, cô buộc phải nhìn vào đồng áo phong, quần đùi của anh.

Ba ngày, không ít không nhiều, nhưng thêm đồ ngủ cũng đủ thành một đồng: “Haiz, sao anh không giặt đi, ngâm qua nước là được rồi, anh để đấy mốc meo lên?” Hà An ngồi ngả người trên giường, máy tính để trên đùi, nhìn qua: “Đem về nhà giặt.”

Hạ Diệu Diệu kinh ngạc nhìn anh!

Hạ Diệu Diệu chỉ mới nghe nói có loại người như vậy, còn đây là lần đầu tiên gặp phải. Hơn nữa, mấy hôm trước anh còn giúp cô giặt mấy thứ đồ đơn giản: “Anh không đem cả đồ của em về đấy chứ!”

Hà An ngơ ngác nhìn cô với ánh mắt ngây thơ vô số tội.

Hạ Diệu Diệu nghĩ cũng đúng, một ngày anh cũng không đi đi về về được, hơn nữa cũng không có người ngu ngốc như vậy: “Hehe...” Hạ Diệu Diệu lấy đồ của mình, rồi từ đồng mốc meo kia, lấy ra hai chiếc áo mà Hà An hay mặc hàng ngày, đem cả vào nhà vệ sinh, vừa giặt vừa căn nhắc: “Anh bảo xem anh lớn bằng này rồi, còn để ba mẹ giặt quần áo hộ. Tự mình giặt cũng chẳng mất cân thịt nào đâu.”

Cô thêm ít bột giặt vào, rồi nói tiếp: “Trước đây em cứ nghĩ người ta bịa chuyện cho có, không ngờ lại có người đem quần áo bẩn về nhà giặt thật, nghĩ thật kinh ngạc, con một đúng là thật sướng.” Rồi cô lại lật áo lại vò vò.

Hà An nghe vậy thì nhìn về hướng nhà vệ sinh không nói gì. “Có phải ba mẹ anh cực kì chiều anh không?” Hạ Diệu Diệu mở hé cửa nhà vệ sinh, để gió điều hòa phả vào một chút. Không phải đã nói chuyện này lần trước rồi sao? “Thật là tốt số.” Để hộp xà bông chặn cánh cửa lại, Hạ Diệu Diệu than vãn: “Sao em không phải con một.” Cô biết thân biết phận mà ngoan ngoãn ngồi giặt đồ, lúc giở áo phong của Hà An ra, bất giác phát hiện ra rằng, anh có vài chiếc áo đều giống hệt nhau. Hơn nữa trong số áo cổ mua

cho anh, cũng có mấy cái anh có những hai chiếc, Hạ Diệu Diệu thầm nghĩ, có phải Hà An thích đồ cô chọn?

Thì chắc chắn rồi! Chất liệu sờ thích, lại rẻ, tốt biết bao.

“Hà An, mẹ anh làm gì?” Mà có thể vừa giúp anh giặt đồ, vừa đi công tác, có lẽ là một phụ nữ kiểu mẫu sự nghiệp và gia đình đều lo liệu ổn thỏa, bây giờ chẳng có nhiều phụ nữ làm được như vậy!

Liệu bọn họ có thích con dâu như cô không? Có lẽ họ thích kiểu con gái độc lập, có khát vọng của riêng mình nhưng vẫn không xa rời quỹ đạo? Hay là kiểu vợ hiền dâu thảo một lòng một dạ lo cho chồng, coi chồng bằng trời: “Mẹ anh một tháng kiếm được bao nhiêu tiền?” Hạ Diệu Diệu hỏi thẳng. Từ thu nhập và môi trường làm việc của mẹ chồng, ở một mức độ nào đó, có thể suy ra được kiểu con dâu mà họ thích.

“Có nhiều không?” Hạ Diệu Diệu đang nghĩ, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, Hà An mặc một chiếc áo phông màu xám, đứng ngay trước cửa nhà vệ sinh, đôi mắt đẹp của anh đang nhìn cô: “Anh làm em giặt cả mình.” Hà An bỗng nhiên lên tiếng: “Mẹ anh kinh doanh sản phẩm làm đẹp và hoa quả, thu nhập hàng tháng... bốn mươi nghìn trở lên không thành vấn đề.” Chắc hai triệu trở lên, bà cũng chẳng chịu làm bẩn mười ngón tay trắng muốt, mềm mại của mình.

Hạ Diệu Diệu kinh ngạc nhìn anh: “Nhiều thế á!”

Cũng được.

“Ba... ba anh thì sao?” Hạ Diệu Diệu và quần áo theo quán tính, phút chốc bỗng thấy đầu óc trống rỗng, cô làm việc bao nhiêu năm nay, tiết kiệm từng đồng, tổng cộng mới có hai mươi nghìn tiền tiết kiệm, còn cảm thấy đó là một khoản tiền rất lớn, thậm chí, tháng nào cô cũng nhìn con số ấy một lần, rồi thấy mình thật giỏi. Nhưng trong mắt đối phương, sợ rằng số tiền đó chẳng là gì cả.

“Ba anh kinh doanh sản phẩm điện tử, lắp ráp bán lẻ, thu nhập cũng gần như mẹ anh.” Mức độ này do Vương Phong Long gợi ý lúc trước, có thể để Hạ Diệu Diệu từ từ thích ứng.

Hạ Diệu Diệu nghe vậy, xấu hổ cúi đầu, từ từ giặt quần áo, cô không giặt quần áo thì còn làm gì được!

Vò vò vài lần, cô cười gượng gạo nhìn Hà An: “Ba mẹ anh giỏi quá, có thật nhiều tiền.” Hehe.

Hà An bình tĩnh nói: “Cũng không so được với nhà Tiền Quân.”

Hạ Diệu Diệu cúi đầu, tay run run rắc bột giặt lên quần áo, có mấy người so được với nhà Tiền Quân, nhà bọn họ đúng là đại gia! Bác trai và bác gái nhà họ Hà cộng lại đã rất tốt rồi, hehe. Hạ Diệu Diệu cúi gằm mặt xuống, lí nhí nói: “Không phải anh bảo nhà anh chỉ khá giả thôi sao, bác trai bác gái không phải công chức nhà nước sao?” “Tiêu chuẩn về khá giả thì có nhiều lắm, ở mức độ sinh hoạt thường ngày, nhà anh đúng là khá giả.”

Hạ Diệu Diệu muốn phản bác lại, làm gì có, phải gọi là nhà giàu mới đúng! Hạ Diệu Diệu lại xát ít xà bông lên quần áo, có chút bàng hoàng, mỗi tháng tám chín mười nghìn tệ thì đúng là nhà giàu! Thảo nào Hà An có thể tung tiền không ngại ngần! Cô chưa từng thấy anh đi mua đồ mà phải mặc cả, ăn uống còn đòi hỏi như vậy, xe đạp nói chiếc nào có chiếc đấy, hóa ra là người ta được nuôi lớn như vậy! Nếu mình cũng có nhiều tiền như vậy, thì cũng chẳng đành lòng để con trai chịu khổ, muốn gì cho nấy, mỗi tháng vớt cho con bảy tám nghìn còn lo con túi thân.

Hạ Diệu Diệu có chút thẫn ghen tị.

Hà An thận trọng nhìn Hạ Diệu Diệu, quan sát những biểu cảm trên mặt cô, ghen tị, bất mãn, hơi thương xót bản thân? Anh chắc chắn không có gì bất thường mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Diệu Diệu nuốt những lời khó chịu vào lòng, kết thúc quá trình tâm lý phức tạp, nói đầy thiện ý: “Bác trai, bác gái thật giỏi, cực kì thành công.” Nói rồi, cô vắt quần áo thật mạnh. Bọn họ mà nghe thấy vậy chắc sẽ rất vui. Bọn họ làm kinh doanh không thiếu tiền, có khi nào thích một cô con dâu làm công chức nhà nước? Thu nhập ổn định, có nhiều thời gian nghỉ ngơi, có thể lo liệu cho gia đình, quan trọng nhất là có thể chăm sóc cho con trai của họ! Bởi vì họ không thiếu tiền mà.

Nhưng... thu nhập của công chức nhà nước không cao mấy? Cô thi chứng chỉ giáo viên không thành vấn đề, chỉ là... Hạ Diệu Diệu xắn tay áo lên, vắt quần áo, cô phải nuôi sống bản thân mình, còn phải chăm sóc ba mẹ, số tiền lương ít ỏi ấy chẳng nhằm nhò vào đâu. Em trai cô sắp vào đại học rồi, em gái năm sau cũng thi đại học, mẹ cô phải điều trị thời gian dài, đợi em trai tốt nghiệp rồi còn phải lấy vợ, mấy đồng lương giáo viên... Hạ Diệu Diệu có chút do dự, nghĩ kĩ thêm chút nữa xem sao, còn chưa đến lúc mà! Hơn nữa tốt nghiệp rồi cũng không phải cưới ngay, dù sao cũng phải đợi đến lúc hai người họ có chút nền tảng kinh tế, có thể mua nhà trả góp rồi hăng hay: “Anh đứng đây làm gì? Chặn mất gió của em rồi.”

Hạ Diệu Diệu không chấp nhận được chuyện ba mẹ chồng tương lai bỏ tiền ra mua nhà, cử cảm thấy rằng mình sống trong ngôi nhà đó sẽ không có tiếng nói, với chút cá tính này của Hạ Diệu Diệu, cô muốn sống ở nơi mình có quyền sở hữu, sống cùng người mà mình yêu.”

Tự mình có thể chi trả vấn đề nhà ở, thỉnh thoảng có thể mời ba mẹ đến ở vài ngày, có họ hàng bạn bè đến, đều tự mình có thể quyết định được, không đến nỗi thỉnh thoảng ba mẹ chồng đến rồi, vì nhà là do mình mua, nên đề nghị cô đừng có suốt ngày cho người đến ở, nếu để ba mẹ mình đến ở, còn phải suy nghĩ xem nhà chồng có thích không. Chẳng may ba mẹ chồng lo cho con trai, biết được thông gia đến ở lâu, sao mà không có ý kiến được. Khu tập thể nhà cô có rất nhiều đôi vợ chồng, sau khi cưới nảy sinh vấn đề đó, mà tiền đề là nhà trai bỏ hết tiền ra mua nhà.

“Đã bảo chắn mất gió rồi mà!” “Em đang nghĩ gì thế?” “Không có gì, chỉ là cảm thấy mình thật khéo chọn, chọn đúng con nhà giàu.”

Hà An đột nhiên cười vang.

Hạ Diệu Diệu nhìn anh ngạc nhiên, mặc dù bình thường anh cũng cười, nhưng chẳng mấy khi cười tươi... cười tươi như một đóa hoa thế này.

Nhìn gì mà nhìn! Hà An thấy điệu bộ sững sờ của cô, nụ cười trên môi lập tức vụt tắt, lạnh lùng nhìn cô.

Hạ Diệu Diệu cười thầm: Cứ như thế này còn đỡ hơn.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hai Thế Giới

 Kết quả, Hà An vẫn quay người đi. Anh cũng lo rằng, nếu có một ngày anh đánh mất sự quyết đoán lúc này, Hạ Diệu Diệu sau này có trách anh không, xen vào sự trưởng thành của cô, ngăn cản cô tự mình khám phá tương lai, cắt đứt thời kì phấn đấu nỗ lực của cô. Lúc này bảo cô dừng lại, phát hiện ra tất cả mọi nỗ lực đều không cần nữa, mọi thứ đều trong tầm tay, như thế có tốt không?

Hiện giờ Hạ Diệu Diệu chẳng phải cùng đường, cô cũng chưa đến lúc dù nỗ lực đến thế nào cũng không nhìn thấy hi vọng, cô không cần giúp đỡ. Cô của bây giờ2tò mò, tràn đầy năng lượng, gặp thách thức cũng sẽ không quay đầu, tích lũy được những tài sản hiểu biết của riêng mình, đó là cuộc sống của riêng cô, là thời điểm then chốt trong cuộc đời cô.

Hà An tự hỏi mình, nếu anh cũng đang ở tại ngã rẽ cuộc đời ấy, anh có muốn bị người khác cắt ngang không? Tương lai có thể cô sẽ trở thành một người như mẹ anh, thấy mọi thứ đều ở trong tay, phấn đấu chẳng còn ý nghĩa gì nữa, Hạ Diệu Diệu có muốn như thế không?

Hà An không cho rằng như thế, anh mở máy tính, nhìn những dòng chữ chi chít, mà chẳng vào đầu được8chút nào.

Hạ Diệu Diệu tự mình an ủi, có khi bác Hà là người rất sáng suốt cõi mở, không quan tâm đến việc con dâu làm gì, có đúng không? Cô không thể nào cứ một mực nghĩ theo chiều hướng không tốt,

Giặt đồ cho xong mới là việc quan trọng.

“Em đi làm đây.” Hạ Diệu Diệu hôn lên trán Hà An, dịu dàng ngồi trên đầu giường nhìn anh: “Anh đừng có dậy là chơi máy tính, nhớ phải ăn sáng, em còn để phần anh trong nồi, nếu nguội rồi thì hâm nóng lại nhé, ngoan, bye bye.” Hạ Diệu Diệu đi làm, đây là công việc đầu tiên có ý nghĩa trọng đại của cô, về sau còn có khả năng là nghề nghiệp mà cô sẽ làm cả đời, dù thế nào cũng phải nghiêm túc làm đến nơi đến chốn, sao có thể không hồi hộp cho được.

Hà An ngồi dậy, ngồi bên cửa sổ nhìn cô hứng khởi đi xa dần, so với trạng thái nửa nghỉ hưu của anh bây giờ, bận rộn xông pha tưởng tượng về tương lai tươi đẹp mới là điều mà tuổi của cô nên làm, nhưng đối với anh, sớm đã không còn ý nghĩa gì nữa. “Em lên xe rồi, anh đã dậy chưa?”

“Cố lên!”

“(Mặt cười) Yên tâm.”

Hà An mỉm cười, vui vẻ ăn bữa sáng chẳng đến nỗi thịnh soạn ngon lành, mặc quần áo thể thao vào, dưới ánh nắng buổi sớm, anh chạy một vòng khu tập thể. Anh về đến nhà đã là hơn chín giờ, người giúp việc đã dọn dẹp sạch sẽ rồi đi, còn để một tờ báo trên bàn trà. Hà An pha một cốc cà phê, mở báo ra đọc một lúc, mười giờ anh có hẹn đánh golf, khi không làm việc, thời gian rảnh rỗi khiến người ta chỉ muốn ngủ một giấc.

Nhưng anh tận hưởng sự nhàn rỗi bây giờ, tận hưởng căn phòng này, hơn nữa lại càng ngày càng thích thú hơn.

Mười giờ rưỡi sáng, Hà An nhìn đồng hồ, tiện tay rút chiếc gậy đánh golf cho nhân viên phục vụ, rời khỏi đám người chơi cùng, gửi cho cô một tin nhắn: “Công việc thế nào? Có thích nghi được không?”

“Anh đúng là đồ ngốc, chọn đúng thời điểm quá! Đang họp đây, tắt máy (biểu cảm tức giận).” Hà An cười khố sở, anh đã làm gì mà bị nói là ngốc nghếch chứ!

“Hà tổng.” Một vị tiểu thư vừa đi học nước ngoài về, cô ta mặc một bộ đồ đánh bóng đen trắng, tự tin sang trọng đứng cạnh hòn non bộ, cố gắng kìm nén sự ngưỡng mộ với thần tượng của mình: “Có muốn đánh với em một ván không, ba em nói anh đánh rất siêu, day em vài chiêu có được không?”

Đôi mắt cười ánh lên vẻ tự tin, chẳng phải sự duyên dáng mà các cô sinh viên như Hạ Diệu Diệu có thể bì kịp. Cô ta đã làm một năm ở công ty của ba mình, lần này ba chịu đưa cô ta đến nơi tụ tập thể này, là sự khẳng định về năng lực của cô ta, cô ta cũng tin rằng mình sẽ làm được tốt hơn, ví dụ như đánh một ván golf với người mà mình ngưỡng mộ, ba cô nhất định sẽ rất vui.

Hà An lạnh lùng nhìn vệ sĩ đứng cạnh: “Đây là nơi yên tĩnh, chất lượng đảm bảo mà các anh cung cấp đấy à! Chuẩn bị xe, tôi có việc đi trước.” “Hà tổng...”

“Ngài Hà! Sao thế..” Anh rời đi, để lại đám đông nhốn nháo, nhìn cô gái không hiểu biết kia mà khiển trách.

Tôi...

Tôi.. tôi chỉ muốn mời anh ấy đánh golf mà thôi. Ai biết được cô ta có đưa ra đề nghị quá đáng nào khác không!

“Họp xong rồi, xong việc rồi, xong việc rồi.” “Anh là đồ ngốc, không biết chữ.” “Ai da, lúc này tự nhiên điện thoại kêu, người ta lo lắng mà, đừng để bụng, híc, không đáng yêu chút nào, anh đang làm gì đây.”

“Vừa mua rau, đang đi về nhà.”

Ngày đầu tiên đi làm của Hạ Diệu Diệu đầy hứng khởi, về đến nhà, cô chẳng kịp rửa chân tay mặt mũi, đã ngã nhào lên người Hà An, đặc ý kể không ngớt về công việc của mình: “Văn phòng của bọn em không to,

nhưng cũng khá có tiếng tăm trên mạng.” “Anh có nghe qua sự kiện ngộ độc thực phẩm với đánh đập trẻ mẫu giáo không, là chỗ bọn em phát hiện ra đấy, có phải là rất ghê gớm không!”

Hà An đi đến đâu cô theo sau đến đó: “Lần này em bám theo một công xưởng thuốc lá, có người tố cáo bọn họ thải nước ô nhiễm chưa qua xử lí ra môi trường, có phải rất cao thượng không, đòi lại công lý cho nhân dân.”

Hà An rót cho mình cốc nước, bình thản nói: “Việc tốt như vậy lại để dành cho một thực tập sinh như em?” Hà An nhắc nhở đầy thiện ý.

“Tại sao không chứ, người của bọn em không nhiều, đến lượt em là chuyện rất bình thường, không thì chắc em may mắn, có cơ hội thực tập như thế này, hihi.”

Hà An rót nước xong thì đi ra.

Hạ Diệu Diệu lập tức đi theo sau: “Bọn em còn có một đồng nghiệp đóng giả làm khách hàng đi vào thám thính một vòng, lúc đó em lo lắng chết mất, vậy mà anh ta vẫn rất bình tĩnh, anh nói xem tương lai em có thể vỗ ngực nói mình là ông chủ lớn mà không đỏ mặt, tim không đập mạnh như thế không.”

Hà An đóng cửa nhà vệ sinh lại.

Hạ Diệu Diệu sờ lên mũi, tựa vào cửa nhà vệ sinh, tưởng tượng tương lai của mình: “Em vốn dĩ nghĩ mình chắc sẽ bám theo minh tinh, dù sao bây giờ hot nhất là cô minh tinh được tập đoàn Hà Thị chu cấp bên ngoài, chắc sắp sinh đến nơi rồi, chỉ một hai tháng nữa thôi, nhà đài nào cũng đang bám sát, nói rằng nếu cô ta sinh con trai, thì ông Hà sẽ cho mười triệu tệ, mười triệu tệ đấy! Thế phải bao nhiêu tiền, chất thành đồng cao thế nào? Chỉ nghĩ thôi đã thấy nhiều lắm rồi.”

Hà An đột nhiên mở cửa nhà vệ sinh.

Hạ Diệu Diệu suýt nữa thì bổ nhào vào trong, vội vàng bám lấy Hà An để đứng vững: “Anh làm gì đấy, làm em hoảng hồn.” “Em đứng ngoài nhà vệ sinh càng khiến người ta giật mình.” Hạ Diệu Diệu cười nịnh nọt, nhìn anh từ đầu đến chân, thấy anh ăn mặc đầy đủ, không để lộ thứ gì, rồi mới tự mình quay đầu đi vào nhà vệ sinh: “Đến lượt em, hehe, anh bảo con trai ông Hà sẽ nghĩ thế nào? Người phụ nữ mà ba mình nuôi bên ngoài sắp sinh đến nơi? Còn phải chia tài sản, anh ta liệu có phần uất không! Dù sao cũng phải chia mất một phần gia sản, đáng sợ quá, là em, chắc em phải tức chết mất.”

Đó là do hiểu biết của em còn hạn hẹp, Hà An giúp cô đóng cửa lại: “Trước khi cởi quần áo phải đóng cửa vào.” Không ai muốn nhìn em đi vệ sinh. Hạ Diệu Diệu trợn ngược mắt: “Không phải có mỗi mình anh ở đó sao!” Hà An bỗng nhiên lên tiếng: “Người khác nói gì mặc người ta.”

Cái gì!

Bình thường người ta bình luận thế nào anh cũng chẳng thấy sao, đột nhiên nghe thấy điều này từ miệng Hạ Diệu Diệu, Hà An bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ.

Hạ Diệu Diệu lẩm bẩm: “Em chỉ nói thế thôi, chứ chút chuyện nhà ông ta, bảo em bám theo, em còn chẳng hơi đâu! Lớn tuổi thế rồi, còn chưa li hôn, nuôi tiểu minh tinh đã đành, còn khiến cô ta mang tai, giới đại gia quả nhiên rất loạn, khiếp! Con trai ông ta phải bỏ nhà ra đi mới tốt, không được, không được, gia sản sao có thể tùy tiện để vào tay người khác! An An! Nhà vệ sinh sao hết giấy rồi! Sao lúc này anh không nói! Hà An! Lấy giấy cho em!”

“...” Cứ ở yên trong đó đi!

Ngày hôm sau, Hà An nghiêm mặt, gọi điện thẳng cho Hà Thịnh Quốc: “Con không biết ba dùng cách nào, mau xử lý nhanh cậu con trai” đó

đi!” Hà Thịnh Quốc mừng rơi nước mắt: “Con trai, ba biết con để tâm mà, con vẫn còn yêu ba, không cho phép người khác được gọi ba là ba, con yên tâm, nhất định ba sẽ xử lí, alo, alo, alo! Chắc đầu dây bên kia của con trai tín hiệu không tốt.

Tối về đến nhà, Hạ Diệu Diệu chưa kịp bỏ ba lô xuống, đã đuổi theo Hà An, đôi mắt tinh ranh chứa đầy những tin tức nóng hổi: “Anh đã xem thời sự chưa, nóng hôi hổi, chủ tịch tập đoàn Hà Thị tiết lộ mình không thể có con, hơn nữa chuyện này đã rất nhiều năm rồi, không biết đứa con trong bụng tiểu minh tinh là ai!”.

Hà An không muốn nghe. Hạ Diệu Diệu đuổi theo anh, hào hứng, đây đúng là sự kiện bất ngờ nhất của năm nay: “Nhưng ông ấy nói, con cái là món quà thượng đế tặng cho mỗi người mẹ, thật lòng chúc mừng tiểu minh tinh, hi vọng cô ấy sẽ luôn hạnh phúc, anh nói xem cô minh tinh kia có tức chết không!”

“Bây giờ cô bồ nhí vênh váo kia chắc chẳng còn mặt mũi nào gặp ai nữa, thật đã đời! Đập thẳng vào một loại bồ nhí muốn dựa vào con ra mà lên ngôi! Xem cô ta về sau có còn muốn dùng đứa bé để giữ chân đối phương nữa không, thật là hả hê! Hà hê!”

“Anh đã xem tường thuật trực tiếp chưa, Hà tổng nước mắt đầm đìa, mặt mày đau đớn, lại cố tỏ ra chúc phúc, diễn quá đạt, ông ta ủ mưu gì, mà có thể nhẫn nhịn đến bây giờ mới nói, giới nhà giàu loạn quá, quá loạn rồi!

Mặt Hà An càng trở nên lạnh lùng, anh bảo ông ta giải quyết, ông ta lại giải quyết kiểu này! Khiến cho cả người chẳng bao giờ quan tâm đến mấy tin tức lá cải như Hạ Diệu Diệu cũng biết được! Hạ Diệu Diệu có chút phấn khởi, vội vàng đi theo Hà An vào phòng, tiếp tục ba hoa: “Cô bồ nhí ấy suốt ngày vênh váo khoe bụng bầu, bà vợ chỉ biết nhẫn nhịn không nói gì, cô ta còn nói cái gì mà không phá vỡ hạnh phúc gia đình đối phương,

tổng giám đốc Hà cầu hôn còn không đồng ý, thế mà hết lần này đến lần khác vác bụng bầu lên tivi.”

Cô ta còn nói giữa Hà tổng và con trai có mâu thuẫn, hi vọng cậu ta có biết điều chấp nhận em trai em gái, đúng là buồn nôn hết sức, bây giờ thì tốt rồi, đại gia người ta không sinh con được, đứa trẻ trong bụng cô ta là của ai! Haha!”

“Bây giờ ai cũng đang đoán xem ba đứa bé là ai, em thấy đúng như lời ông ta nói, con cái là quà tặng thượng đế ban cho mỗi người mẹ, ông ta cũng thấy quà đẹp hiếm có chẳng?” Hạ Diệu Diệu nói rồi tự mình cười vang: “Đại gia Hà buồn cười quá đi, ông ta đúng là tin tức hay ho nhất, màn hài kịch có giá trị nhất năm nay, sao ông ta có thể nghĩ ra cách thú vị thế này để xử lí cô mình tinh cảm sừng mình chứ, quả nhiên giới thương gia đều rất thâm nho, mấy người làm ăn buôn bán đều quá gian xảo, không biết được lúc nào họ chơi mình một ván.”

Hà An đeo tai nghe lên.

Hạ Diệu Diệu ngồi bên cạnh, giúp anh bỏ tai nghe xuống: “Em còn chưa nói hết, Hà tiên sinh đã nói rồi, đời này chỉ có đúng một người con trai, ông cực kì tự hào hãnh diện vì con trai mình, không biết con trai ông ta là ai?” “Em không đói à?” Hạ Diệu Diệu ngẫm nghĩ: “Hình như cũng hơi đói.”

“Đi ra ngoài ăn.”

“Sao lại đi ra ngoài ăn, em tự nấu được...”

Hơn mười giờ ngày hôm sau, Hà An mặc một bộ comple đen, lạnh lùng đứng cạnh cửa kính của văn phòng trên tầng năm mươi tám, anh hít một hơi thật sâu, lên tiếng đe dọa: “Thư kí Thi nói ba còn muốn mở cuộc họp báo!”

“Đúng, ba không thể để con tự nhiên phải chịu...”

“Việc này ba không cần lo nữa, con giao cho thư kí Thi giải quyết rồi.”

Hả? Ông còn chưa phát huy hết mà, chắc là con trai cảm động vì những lời ông nói hôm qua, đến mức ra tay giúp ông dàn xếp, thực ra ông có thể nói nhiều hơn, tình yêu của ông với Hà Mộc An cũng sâu sắc như bất cứ người cha nào trên đời này.

Hà Mộc An lạnh lùng cúp máy, rồi gọi cho thư kí Thi: “Lập tức thông báo, trên các trang báo ngày mai, tôi không hi vọng có bất cứ tin tức nào về sự việc này.”

Hôm nay, về đến nhà, Hạ Diệu Diệu chán chường, thật tẻ nhạt, tin tức nóng hổi nhất năm, mà lại tắt nhanh như vậy, chẳng ai nói gì sau đó nữa! Cho dù ông Hà không phải người trong giới giải trí, nhưng còn cô bồ nhí mà! Không đến nỗi dễ dàng bị quên lãng như vậy chứ? Cô còn muốn xem nữ minh tinh kia tức chết chưa! Đứa trẻ sinh ra rồi phải làm sao!

Hạ Diệu Diệu treo túi lên, rồi đi ngay xuống bếp nấu ăn, vừa vào đã giật bản mình: “Chị... chị Phùng...” Hạ Diệu Diệu suýt nữa thì quên mất, trong căn nhà này còn có một hộ khác nữa thuê cùng.

Chị Phùng đã làm tóc, tô màu, mặc một bộ đồ đang thịnh hành, cùng kiểu dáng với phu nhân chủ tịch nước, khí chất sang trọng hơn vài bậc, nếu như không phải ở đây chẳng còn ai, Hạ Diệu Diệu chắc không nhận ngay ra được đây là chị Phùng cô gặp lúc mới dọn đến ở. Chị Phùng nhìn thấy Hạ Diệu Diệu, động tác lập tức nhanh hơn: “Về rồi à, chị xong ngay đây, xong ngay đây, đến lượt em nấu, em nấu.” Nói rồi chị tắt bếp, đem thứ đồ không biết đã chín chưa ra ngoài. Hạ Diệu Diệu lắc đầu khó hiểu, chạy nhanh vậy, sợ cô ăn mất chắc? Hạ Diệu Diệu vốn có chút chán chường, lập tức trở nên phấn khích, để cơm đấy tí nấu sau, quay về phòng buôn chuyện với bạn

trai: “Nhà bên cạnh về rồi, anh có biết không?” Hạ Diệu Diệu nhào người ra mặt bàn, một tay tựa vào máy tính của Hà An. Hà An ừ vài tiếng, nhấn phím Enter, bỏ phiếu phủ quyết.

Khuỷu tay Hạ Diệu Diệu tì vào rìa máy tính: “Đẹp ra bao nhiêu, anh nói xem liệu chị ta có lừa dối anh kia, tìm người khác không, không thì biết giải thích thế nào, một người con gái bỗng nhiên thích làm đẹp, đeo vàng đeo bạc, khác hẳn khi trước, chắc chắn là có vấn đề, nhưng chị ấy có vẻ không phải là người như vậy.”

Hà An bỏ tay cô ra, che mắt tầm nhìn của anh rồi.

Hạ Diệu Diệu lại tỳ vào: “Em đã bảo anh hai người họ không về sống là có vấn đề, thế nào, có điều có cuộc sống tốt hơn, ai lại không chọn.” Hạ Diệu Diệu đứng dậy, giọng điệu buồn bã, năm ngoái cô còn thấy chị ấy mệt mỏi nhếch nhác, năm nay đã làm tóc xoăn, đắp mặt nạ, khí chất con người thay đổi hẳn.”

Nói thực, Hạ Diệu Diệu rất thích chị ấy hiện giờ, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta lên tinh thần, tràn đầy hi vọng: “Ai dà, mãi nói chuyện với anh, quên chưa nấu cơm.” Hạ Diệu Diệu quay người quá vội nên động phải Hà An, phiếu phản đối đánh nhằm thành phiếu đồng tình.

Hà An lạnh lùng, lập tức nhấn dòng chữ: Không tính, làm lại. Hội đồng quản trị đang định ăn mừng, lập tức ỉu xiu, cảm giác như sắp suy sụp đến nơi.

Hai tuần sau, sau khi đã đi làm được một thời gian, Hạ Diệu Diệu về nhà nằm sõng soài ra giường, sớm đã không còn sự phấn khích lúc đầu: “Mệt quá đi...”

Tiếp tục theo dõi, theo dõi, theo dõi, theo dõi bao nhiêu ngày rồi, dữ liệu có rồi, chứng cứ có rồi, báo cáo kiểm tra có rồi, thức đêm viết bài xong rồi, nhưng không được đăng, tại sao không được đăng!

Hà An quay đầu nhìn cô, cảm thấy cuối cùng Hạ Diệu Diệu cũng sắp bình thường trở lại rồi.

Hạ Diệu Diệu hết sức băn khoăn, cho dù là lượng view của một tờ báo mạng nhỏ, nhưng cũng là một luồng năng lượng, sao lại không được đăng lên!

Hạ Diệu Diệu mệt mỏi nằm trên giường, thất vọng bất lực, thực ra cô cũng đã từng nghĩ đến chuyện này, chỉ là tự nhiên xảy ra với bản thân mình, lại là thành quả đầu tiên mình làm ra, ít nhiều cũng cần thời gian thích ứng. Hà An yên lặng ngồi bên mép giường. Hạ Diệu Diệu xoa xoa lưng: “Xoa bóp cho em với, em sắp chết đến nơi rồi.” Hà An đưa tay lên, ra sức xoa bóp. Bỗng nhiên, Hạ Diệu Diệu cảm thấy có gì đó không đúng: “Sao anh vẫn chưa về nhà?” Hà An An ấn đầu cô xuống giường, rồi lại tiếp tục việc đang làm. Hạ Diệu Diệu càng nghĩ càng thấy có vấn đề: “Nghỉ hè nửa tháng nay rồi, bác trai, bác gái không gọi anh về à?” Hà An lại ấn đầu cô xuống, tiếp tục xoa lưng cho cô. Hạ Diệu Diệu nằm trên giường, cứ nằm như vậy, mặc dù bạn trai mình cực tốt, cũng không muốn anh rời đi, nhưng: “Anh vẫn phải về nhà chứ.” Bộp... “Sao anh lại đánh em!” Hạ Diệu Diệu đột nhiên quay đầu lại: “Anh cũng phải tìm việc à?”

Hà An quyết định đi vệ sinh.

Khoảng thời gian sau đó, Hạ Diệu Diệu thấy mình sắp phát điên lên mất, thời gian tăng ca ngày càng nhiều, trời nắng nóng thế này mà vẫn phải chạy ra ngoài lấy tin, lần nào cũng là cổ vác máy quay, trèo lên nhảy xuống, đúng là họ coi cô như một đứa con trai mà dùng! Chạy xong rồi, không biết là mấy giờ, cô vẫn phải về văn phòng soát lỗi bài viết bài đến hơn một giờ sáng, đôi khi bộ phận của họ cần bài gấp, đôi khi là bộ phận khác cần gấp, không cần biết là gì, đều cầm đến cho cô làm. Hạ Diệu Diệu là người mới, tất nhiên không dám có ý kiến gì với cấp trên, ai bảo cô làm gì cô làm nấy, đôi khi còn ăn vội ăn vàng được tô mì, đôi khi còn chẳng có thời gian mà ăn.

Về nhà, cô nằm gọn trong vòng tay Hà An, đến nhúc nhích còn chẳng muốn nhúc nhích nữa: “Hà An, Hà An, xem xem em đã cháy đen hết chưa? Em chắc hẳn đã đen nhẻm rồi, có phải không còn xinh nữa không? Huhu, em không muốn đi tắm, em không muốn đi tắm.”

Hà An xót xa bế cô vào phòng tắm.

Hạ Diệu Diệu bám chặt lấy Hà An, đến ngón tay cũng không muốn động đậy: “An của em thật tốt...” Nịnh nọt cũng phải làm cho sớm, hehe.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Một Nhà

 Tại sao ban đầu cô lại cảm thấy công việc là một thứ đáng để vui mừng, đúng là mệt hơn công việc thường ngày của cô nhiều, hơn nữa không thể nói đổi là đổi, hàng ngày phải nhìn nét mặt cấp trên mà hành xử là chuyện thường tình, xung quanh đều là những điều chẳng hay ho gì. Hạ Diệu Diệu quàng tay ôm lấy cổ Hà An, tự đổ dành bản thân. Đáng sợ nhất là, sau này cô phải bước vào một cuộc sống như vậy, ngày ngày qua ngày khác, lặp lại không ngừng, ông trời ơi! Phải sống sao đây! Ba mươi năm sau cô đều phải lặp đi lặp lại những công việc đó sao! Hạ Diệu Diệu giống như một linh hồn nhạy cảm, chưa bước vào xã hội, đã cảm nhận được “sức mạnh” của xã hội2ấy rồi. “Ừ...”

Hôm nay Hạ Diệu Diệu tăng ca không quá muộn, mới có hơn mười rưỡi, gió mát bắt đầu thổi, trên đường toàn là những người đi hóng gió. “Cảm ơn ông trời cứu mạng.” Về đến nhà nằm lên giường, Hạ Diệu Diệu vẫn muốn lười nhác, không muốn làm gì cả, đập giường gào to: “An An, An An, anh có một không...”

“Ngồi dưới điều hòa, ôm bạn gái, làm sao anh mệt được.”

“Em có chắc không?” Hạ Diệu Diệu cười hihi, nũng nịu kéo tay áo Hà An: “Tình yêu ơi, nấu cho em bát mì, em đói quá, nấu xong gọi em nhé, cảm ơn anh.” Nói rồi, Hạ Diệu Diệu nằm đúng chỗ điều hòa phả vào, không nhúc nhích.

Ô? Sao còn chưa đi.

Hạ Diệu Diệu sắp sửa lên tiếng, Hà An liền đứng dậy rời đi.

Nấu mì không có gì khó cả, có lẽ thực sự không hề khó.

Hà An tự nhận mình đã nhìn rồi học theo rồi, chuyện này chẳng thể làm khó được anh. Anh đem theo sự tự tin thường có đi vào bếp, thân hình cao to, nghiêm nghị đứng trong căn bếp nhỏ hẹp, đeo chiếc tạp dề của Hạ Diệu Diệu lên một cách tử tế, lạnh lùng đổ nước, đặt nồi lên bếp, bật bếp, đập vung...”

Sau đó, mở vung, cho mì vào...

Tiếp theo?

Tiếp theo còn phải làm gì nữa?

Bỗng nhiên Hà An nhớ ra, đợi nước sôi rồi, cho thêm ít muối, tương là xong. Nếu nhà có cà chua, còn có thể thái một quả cà chua cho vào. Hà An quay đầu, cực kì bình tĩnh mở cửa tủ bếp, quả nhiên trong đó có ba quả cà chua, mặc dù anh thái không đẹp mắt, nhưng nấu sôi lên rồi cũng không biết được đẹp xấu.

Cho vào nồi. Một lúc sau, Hà An bưng một bát mì nóng hổi, đặt lên bàn, ánh mắt anh bình thản, có một chút tự hào không dễ bị nhận ra: “Ăn đi.” Nhìn xem, anh không làm, không có nghĩa là anh không biết làm, chuyện đơn giản không có chút thử thách nào thế này, cơ bản không cần anh ra tay. Đây là lần đầu tiên anh nấu ăn cho Hạ Diệu Diệu, cảm giác... không tồi.

“Thơm quá.” Hạ Diệu Diệu vừa hít hà vừa ngồi dậy, nhìn bát mì trắng xen lẫn đỏ có chút mỡ nổi, thơm phức, cô cảm kích ôm hôn bạn trai nhà mình: “Anh thật tốt, em hạnh phúc quá đi...” Ăn thử một miếng nào, Hạ Diệu Diệu vội vàng cầm đũa lên, ăn một miếng to, rồi không động đậy nữa. Hà An lo lắng nhìn cô, nhưng bát mì vẫn còn nguyên vẹn. Mặt Hạ

Diệu Diệu cứng đờ, rồi cô cười tí mắt nhìn Hà An – người đang nhìn mình với ánh mắt đầy mong ngóng. “Không ngon à?” Nói rồi anh định cầm đũa lên ăn thử.

Hạ Diệu Diệu vội vàng ngăn anh lại, bưng bát đi ra ngoài: “Không phải, rất ngon, nhưng hình như chưa chín, em đi nấu lại một chút là được rồi.” Nói rồi, cô rời khỏi, đổ lại bát mì vào trong nồi.

Hà An bắn khoăn đi theo, đứng trầm ngâm ngoài cửa bếp không nói gì. Hạ Diệu Diệu an ủi anh: “Không sao, lần đầu tiên nấu, có thể làm đẹp thế này là không tồi, nào, lại đây em nói cho anh biết thế nào là chín.”

“Phải thế này... rồi thế này...” Không những bát mì này chưa chín, mùi vị còn chẳng dám nói: “Anh nhìn này, không phải nước sôi là được, phải ninh mì trong lửa nhỏ ba phút, mới chín được.”

Hà An nhìn cô cho thêm nước lạnh vào.

Hạ Diệu Diệu ngáp ngáp dài, dầm hai vai: “Đơn giản lắm, nấu chín là ăn được rồi, lần đầu tiên làm thất bại là bình thường, lần đầu tiên em nấu cơm cũng không biết nấu thế nào, được rồi, cười một cái.” Hạ Diệu Diệu vỗ vào cánh tay anh.

Hà An trịnh trọng nhìn cô: “Lần sau anh sẽ cố gắng nấu thật tốt.” Có lòng là được.

“Anh không về nhà thật à?” Hạ Diệu Diệu mặc đồ ngủ, khoanh chân trên ghế, cô dùng máy tính của Hà An, viết xong một bản báo cáo thì nghiêng đầu nhìn anh lúc đó đang nghịch điện thoại.

Hôm nay là ngày nghỉ trong tuần của cô, mặc dù nói mỗi tuần được nghỉ một lần, nhưng chỉ là hình thức mà thôi, đi làm hơn nửa tháng, mới có một ngày cuối tuần ít việc để có được làm ở nhà. Giọng Hà An vẫn hết sức bình thản: “Nhà không có việc.”

“Anh không nhớ ba mẹ sao?”

Hà An cúi thấp đầu, trả lời, không một chút để tâm: “Cũng bình thường.”

Hạ Diệu Diệu lắc lư đầu, mái tóc vốn chưa chải lại càng lòa xòa hơn, cũng không biết nên nói gì, thấy góc phải dưới màn hình lại hiện ra thứ gì đó giống như hình mặt trời, liền click từ chối, bây giờ các thông tin nhảm nhí ngày càng tràn lan, lại còn dám gửi hai lần: “Lần sau anh ít lên những trang bừa bãi đi nhé.”

Hà An thấy kì lạ, liền ngẩng đầu lên nhìn.

Đúng lúc điện thoại của anh có tin nhắn gửi đến: Ngài Hà, tài liệu mà ngài cần đã được gửi hai lần, nhưng đều hiển thị từ chối, không biết ngài có điều gì không hài lòng? Hà An nhìn Hạ Diệu Diệu, bình thản cúi xuống trả lời: Nửa tiếng nữa gửi lại.

Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, ngẫm nghĩ, không biết từ này dùng ở đây có đúng không, đang nghĩ, thì điện thoại reo, cô cầm ngay lên; “Alo.” Tiếng Khổng Đồng Đồng vô tư vang lên phía đầu dây bên kia: “Baby ơi, ra đây shopping đi? Hạ Diệu Diệu nhìn ánh nắng ngoài trời, rồi lại nhìn căn phòng nhỏ bé có điều hòa của mình: “Thôi xin đi cô nương, hôm nay 30 độ C, cậu muốn đi ra ngoài nướng thịt à?” Hà An lạnh lùng nhìn cô, hôm nay cô chẳng dễ gì mới được nghỉ một hôm, đã bảo là chỉ ở nhà thôi. “Làm gì nghiêm trọng đến mức ấy, mời cậu ăn sữa lắc đá, đi mà, chúng tớ phải viết một báo cáo về kiểu dáng thịnh hành mùa thu, bây giờ tớ phải ra ngoài chợ xem xét, cậu không đi chắc tớ chết mất.”

“Tìm tài liệu đồ mùa thu giữa mùa hè? Hơn nữa đến mùa thu cậu cũng không làm ở đó nữa đâu.” “Biết làm sao được, mệnh lệnh cấp trên, chỉ cần tớ còn ăn cơm của người ta một ngày, thì không thể phản đối quyết định

của người ta được, dù sao thì thứ mà tớ viết cũng chỉ để đẩy thôi không đăng đâu, ra đây đi, Diệu Diệu, Diệu Diệu xinh đẹp của tớ.”

“Được rồi, đừng kêu gào nữa, mười lăm phút nữa có mặt.” Hà An nhìn chăm chăm vào cô, không rời mắt, ánh nhìn đầy phần nộ.

“Ngoan, lúc nào về em mua đồ ăn ngon cho anh.”

Kết quả, Hạ Diệu Diệu vừa đến trung tâm thương mại, còn chưa đi được với Đồng Đồng đầy hai phút, văn phòng đã gọi điện, báo có một vụ làm việc quá sức dưới trời nóng dẫn đến tử vong, bảo cô mau chóng vác máy quay đến nơi nóng bốn mươi lăm độ phỏng vấn.

Cô chạy ba tiếng liền dưới trời nắng nóng gay gắt còn chưa xong, văn phòng còn yêu cầu nhóm bọn họ về quê người công nhân vừa qua đời, tìm hiểu cuộc sống, làm rõ nỗi khổ của anh ta. Hạ Diệu Diệu vội vàng rời đi, còn không có thời gian tận hưởng vẻ mặt lưu luyến của Hà An, thì đã trên đường khởi hành rồi. Quế của người công nhân vừa qua đời còn xa hơn tưởng tượng, giao thông không hề thuận lợi, đường núi nhỏ hẹp, rất nhiều nơi xe không vào được, phải đi bộ những bảy tám tiếng liền. Ba ngày đầu, Hạ Diệu Diệu chẳng thu thập được mấy tin tức, có tin hiệu điện thoại liền mau chóng nhắn tin cho Hà An báo bình an, không có tin hiệu, cô cũng chịu, ở đây nghèo khó đến độ không có cả tin hiệu, cô biết làm sao được.

Hà An dần trở nên lo lắng, không nhìn thấy Hạ Diệu Diệu, anh có ngồi dưới điều hòa cũng khó lòng hạ nhiệt, ba ngày chỉ có một tin nhắn, khiến anh chẳng tài nào chịu được, gọi điện ngay cho thư kí, bảo đe dọa cái văn phòng chết tiệt ấy!

Thư kí Thi tìm mãi, tìm mãi, tìm từng lớp một mới biết được cái văn phòng nhỏ bé ấy ở đâu, rồi lại sắp xếp từng cấp từng cấp một, miễn cưỡng tìm thấy một người có thể coi là cấp trên của văn phòng Khả Phong để đến

văn phòng ngồi nói chuyện: Mau gọi nhóm bám theo về ngay, lập tức về ngay! Ngày thứ tư, điện thoại của Hạ Diệu Diệu vẫn không có tín hiệu.

Hà An dứt khoát phái một tiểu đội đến đó.

Về việc chịu khổ, Hạ Diệu Diệu không mấy để tâm, dãi nắng coi như bổ sung canxi, cho dù lấy nước rửa chân cho tiểu đội trưởng, ban ngày vác máy quay, ban đêm đuổi muỗi, cô cũng không chút phàn nàn, đều là dãi ngộ mà người mới phải chịu, không được có ý kiến. Ở nhà, Hà An nhìn ảnh địa hình núi non hiểm trở mà người của anh được phái đến chụp lại, nét mặt cực kì khó coi.

Tám ngày? Đối với Hạ Diệu Diệu, là một trải nghiệm theo sát tin tức.

Đối với người khác là ngu ngốc bán sức lao động miễn phí, chuyện này chỉ có Hollywood mới coi là trải nghiệm, người có chân chẳng bao giờ làm những việc khổ cực vô ích này.

Tám ngày? Hà An nhú mày, ngày qua ngày, nét mặt anh càng thêm khó chịu, nếu đầu dây bên kia báo không có tin tức gì là anh mắng ngay: “Không có tín hiệu không phải là lí do, tôi bảo các anh theo sát! Theo sát! Các anh cứ thể theo sát! Tôi không cần biết các anh dùng cách nào, hàng ngày phải gửi cho tôi tình hình của cô ấy trong ít nhất ba tiếng, là tình hình đó rõ chưa!”

“Tại sao lại ngắt kết nối?” “Tại sao không có hình chính diện?”

“Các anh có chắc chắn đối tượng cần quay không sai không?” Dãi nắng đổi màu rồi sao, đen thui thui thế kia, chắc chắn không phải con trai chứ?

Vài ngày sau, giọng nói của Hà An ngày càng từ tốn, còn nét mặt thì ngày càng khó nhìn, trước đây, không phải anh chưa từng xa cô lâu như thế, chỉ là lần này cô không ở bên cạnh, tâm trạng anh lên xuống không

kiểm chế được, anh nhất định phải nhìn thấy cô trước khi đi ngủ, khi tỉnh dậy cô vẫn ở đó, không cần làm gì cả, thậm chí không cần lên tiếng.

Tồn tại.

Cô nhất định phải tồn tại trong tầm mắt của anh, trong phạm vi mà anh có thể kiểm soát được. Đúng lúc Hạ Diệu Diệu sắp không chịu đựng nổi nữa, cuối cùng cũng nhận được thông báo về gấp, Hạ Diệu Diệu vui mừng đến mức muốn cởi hết quần áo nhảy xuống suối bởi một vòng, có điều cô không biết bơi. Thời gian cụ thể đến Điền Thị, anh còn rõ hơn cả Hạ Diệu Diệu.

Khi Hạ Diệu Diệu đi cùng nhóm công tác trở về văn phòng, nhìn thấy anh từ xa, cô xúc động vô cùng, bất cứ ai không nhìn thấy người thân thuộc lâu như vậy, khi bất ngờ nhìn thấy, đều phải xúc động rơi nước mắt, An An! An An!

Hạ Diệu Diệu phấn khích vỗ tay. Hà An đứng đối diện nhìn cô, không vui không buồn, trừ hàm răng ra, những thứ khác trên mặt cô anh đều không nhận ra được.

Hạ Diệu Diệu hoàn toàn không biết điều này, chỉ muốn chạy đến ôm choàng lấy anh.

“Hạ Diệu Diệu! Mau lên, còn đợi mỗi em thôi!” “Hạ Diệu Diệu! Máy quay! Vác máy quay lên!”

Xung quanh đều là những người đang đợi lấy tư liệu, độ hot của tin tức này tựa như nhiệt độ bất thường của mùa hè năm nay, vẫn chưa hạ nhiệt, văn phòng của bọn họ định làm loạt bài bám sát dài kì, những cuộn băng mà họ đem về, lại càng quý báu hơn bao giờ hết.

“Vâng, đến đây!” Hạ Diệu Diệu không có thời gian ôm bạn trai, cười hồn nhiên với Hà An lúc đó đang đứng đằng xa, rồi phải nghe lời, vác máy

vào văn phòng ngay để tiến hành thao tác hậu kì.

Hà An đứng đó không nhúc nhích, nhìn bóng hình cô khuất dần, lúc này mới dần yên tâm được, anh dứt khoát đeo kính đen lên, quay người đi gọi điện cho thư kí Thi: “Cho tất cả cấp trên của văn phòng Khả Phong đến sân bay Hoa Vĩ dọn dẹp đường băng hai mươi ngày!” Rồi anh lại thêm vào một câu: “Mỗi ngày đều phải làm mười tám tiếng trở lên.” Thư kí Thi nhìn ánh nắng ngoài trời: Ngài Hà ơi, thời tiết thế này, vi phạm quy định...

Hạ Diệu Diệu đen đi nhiều, sau mấy ngày ăn không ngon ngủ không yên, cô cảm thấy về nhà đúng là như thiên đường, tắm rửa, ngồi điều hòa, thoải mái ôm người yêu nằm trên giường, để cô chết đi cũng được: “Nhớ anh quá đi...”

Hà An thân nhiên ôm lấy cô, nghịch bàn tay cô. Hạ Diệu Diệu nắm sát hơn nữa vào lòng anh, cảm thấy thích anh bao nhiêu vẫn chưa đủ: “An An...” Hà An an ủi vuốt ve tóc cô, tiện thể làm dịu nhịp tim không mấy bình lặng của mình lúc này. “Bỗng nhiên em thấy cuộc sống thế này thật tươi đẹp, cứ lười nhác nằm bên anh thế này thật hạnh phúc, chúng mình cứ như thế này mãi có được không?”

“Được.”

Hạ Diệu Diệu nắm lấy tay Hà An, đan tay mình vào tay anh: “Em yêu anh, mãi mãi nhìn anh không chán mắt.”

“Em chỉ biết lừa người ta thôi.”

“Đâu có?”

Tám hôm trước em đi đâu?

Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu hôn lên má anh. Hà An ôm chặt lấy cô: “Anh cũng yêu em.”

Thế nào gọi là thực tập, nó khiến bạn bắt đầu đầy hào hứng, thế rồi kết thúc một cách nhàm chán, thậm chí còn có sức hủy hoại hết mọi suy nghĩ trước đó, nó khiến bạn không thể điều chỉnh lại từ đầu cái khoảng cách giữa lí tưởng và hiện thực.

Đến người có thành tích thực tập ưu tú như Hạ Diệu Diệu cũng cảm thấy sự đả kích mạnh của hiện thực, đây không phải lúc bạn cứ làm nhiều, làm tốt, làm không phàn nàn là có thể đạt được nhiều, thậm chí bạn không thể nào học được kĩ năng trong tay người khác. Sự chăm chỉ ngoan ngoãn của Hạ Diệu Diệu chẳng qua chỉ là lao động thể lực, chỉ cần bỏ ra 100 tệ là có thể thuê ở bên đường, vác máy quay chạy, sửa những tư liệu lỗi thời, copy tài liệu, là chân sai vặt cho tất cả mọi người.

Sau đó thì sao?

Không có sau đó nữa, làm sao có thể viết được một bài tin thật hay, làm sao dùng từ đi vào lòng độc giả, một bài viết từ ban đầu lên ý tưởng đến hoàn thành cần trải qua những bước nào, không ai nói cho bạn biết, chỉ dựa vào quan sát, dựa vào sự từng trải, hoàn toàn không hề tồn tại việc vừa mới vào đã có cơ hội được thể hiện mình.

Đây là cấp trên chẳng có ai để mắt đến bạn, bạn không bị ai vui đập, nếu có hành động nào đắc tội với cấp trên, thì bị vui đập đến đâu còn chưa biết được.

Đó là toàn bộ kết quả kì thực tập của Hạ Diệu Diệu, mệt - máy quay thật nặng, con đường sau này của cô còn rất dài, cúi đầu ứng phó là được. Còn nữa, còn nữa, đây là một thời đại đánh giá người ta qua vẻ bề ngoài, nhất định phải chú ý ăn mặc, trước đây trong trường học, ăn mặc tùy ý, ra xã hội rồi sẽ là rào cản, rào cản đó gọi là – vẻ bề ngoài không có sức thuyết phục. Nghĩ đến đây, Hạ Diệu Diệu thấy hai tháng hè, có được bốn nghìn tệ cũng đáng, ít ra cũng không bị viện cớ chỉ trả ba nghìn tệ, không phải sao?

Cuối tháng tám, cái nóng của mùa hè vừa vơi đi chút ít, mùa hè đi làm của Hạ Diệu Diệu đã kết thúc một cách tốt đẹp“.

“Hà An ơi! Hà An, thế mà em vẫn sống sót, mau vỗ tay chúc mừng em.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Anh Ý

 Hạ Diệu Diệu gọi đầu, mặc bộ đồ ngủ, tựa vào đầu giường gọi điện: “Văn Bác... đi về, vé xe ngày mai, không cần, không cần... ừ, thực tập kết thúc rồi... cũng được, cậu bên ấy thế nào... tớ biết ngay mà, cậu là ai chứ, hehe...” Hạ Diệu Diệu lật người lại, nằm trên giường lấy tay cuộn từng lọn tóc, ánh đèn ngủ êm dịu chiếu trên khuôn mặt đặc ý của cô.

“Đâu có... là do Hạ Vũ tự mình nỗ lực...” Em trai thi đỗ vào trường hàng không quân sự, sao mà cô không vui cho được: “Cậu đã về đến nhà rồi à?” Hà An liếc nhìn cô, rồi lại nhìn đồng hồ, nhắc nhở cô đã quá thời gian rồi.

Hạ Diệu2Diệu gật đầu lia lịa: Xong ngay đây, xong ngay đây. “Ba cậu nói thế thật à, hehe, thảo nào vui thế...” Một quyển sách Văn hóa Phật giáo hiện ra trước mặt cô. Hạ Diệu Diệu lập tức xin xỏ: Xong rồi đây, xong rồi đây.

“Chỉ cần ba tớ không mời hết làng trên xóm dưới, thì tớ đều có thể chấp nhận được... được, không nói nữa... ừ... mai gặp sau.” Hạ Diệu Diệu cúp máy, tiện tay túm lấy cổ Hà An: “Ai bảo anh ăn giấm, cho anh ăn giấm nè, em chỉ nói có vài câu thôi cũng không được, hũ giấm chua ạ.”

(*) Ăn giấm nghĩa là ghen tuông. Hà An bất ngờ lật người ép cô xuống dưới giường, nhú mày nhìn cô hỏi tội: “Đây gọi là chỉ có vài câu thôi sao.”

Hạ Diệu Diệu dang tay choàng lấy cổ anh, ánh mắt sáng ngời, ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên môi anh...

“Đừng đi có được không...” Hạ Diệu Diệu có chút mơ màng: “Vài ngày thôi mà... đã nói với cả nhà rồi... anh nhẹ một chút...”

Sáng sớm, Hạ Diệu Diệu vui mừng thu xếp đồ đạc, cuối cùng cũng có thể về nhà rồi, lần đầu tiên nghỉ hè không về nhà, đúng là cô có hơi lo lắng: “Sao những đồ kì này cần mang về nhà còn nhiều hơn kì trước.” Quần áo thu và quần áo hè mua cho Hạ Vũ.

Dép mua cho Tiểu Ngư.

Mũ mua cho mẹ.

Khăn mua cho bố.

Không nhiều, năm nào cũng vậy, hình như năm nay cô đem cho Hạ Vũ hơi nhiều, Hà An có vài bộ quần áo không mặc nữa, cô đem về nhà sửa qua một chút, là Hạ Vũ có thể mặc được. Hạ Diệu Diệu gắng sức nhét đồ vào trong túi: “Bộ quần áo trường phát cho em đâu?” Cô muốn đem về cho Hạ Tiểu Ngư. Hà An trầm tư ngồi bên mép giường, chỉ vào đáy tủ, từ lúc Hạ Diệu Diệu tỉnh dậy cho đến giờ, anh chưa nói câu nào cả. Hạ Diệu Diệu lợi bộ quần áo ra, nhét vào túi: “Còn anh thì sao, không về nhà à?” “Em đang hỏi anh đấy!” Nói rồi cô lấy vài chiếc kẹp tóc trong túi ra, bình thường có cũng không để ý đến, bây giờ mới phát hiện có nhiều quá, đem mấy cái về cho Tiểu Ngư vậy.

Hà An An chán chường lên tiếng, có phần không chắc chắn: “Chiều về.”

“Chiều nay à, mà nhà anh cũng không xa, đem hết chỗ hoa quả còn thừa này về đi, trong bếp còn một ít rau tươi, anh cũng đem về nhà nhé, em không đem theo nữa, trước đây sao không thấy nhiều đồ thế này.” Những

thứ đồ vụn vặt cũng đã đủ để cổ vác cả quãng đường rồi. Hạ Diệu Diệu phiền lòng nhìn đồng hồ, hộp bọc mũ quá chiếm chỗ cũng vứt bỏ: “Lại đây giúp em ăn xuống với.” Hà An đứng dậy, quỳ một chân nơi đồng hồ5lộn xộn của cô: “Sao không gọi một chiếc xe chở về.” Nếu có người nhìn thấy Hà An bây giờ, chắc hẳn họ sẽ không nhận ra vị trụ cột của tập đoàn Hòa Mộc lúc này, anh mặc một chiếc quần đùi xám hai mươi tệ, một chiếc áo may ô màu đen có giá mười lăm tệ, chân đi một chiếc dép lê có thể bắt gặp ở khắp các chợ đêm, nếu không phải ngoại hình Hà An kéo lại chắc nhà tạo hình và ba mẹ anh nhìn thấy thế phải cực kì xót xa.

Thậm chí đến cả động tác không mấy tao nhã lúc này, anh cũng đang thực hiện khá thành thực. Quả nhiên là vợ thế nào nuôi chồng thế ấy, chủ thế nào nuôi vật nuôi thế ấy. Hạ Diệu Diệu buộc dây cổ định đồng hồ lại: “Gọi xe không cần tiền chắc? Lùi ra nào.” Hà An nhìn ba chiếc túi to đùng xung quanh cô, một chiếc ba lô nhỏ đeo đằng sau, thêm chiếc túi xách tay: “Không thì, em đợi tí đã, anh về nhà lấy xe đưa em về.”

Hạ Diệu Diệu xoa cánh tay, gồng người lên ép đồ xuống: “Anh có bằng lái mấy năm rồi, lái xe mấy lần rồi? Anh trai, em có dám ngồi xe anh lại không? Hơn nữa, xe nhà anh không mất tiền xăng chắc.” Hạ Diệu Diệu cầm cuộn băng dính lên, lấy răng cắn lấy một đoạn, cố định chiếc túi xách: “Về nhà đừng có tự mình lái xe của ba mẹ đi bừa, bây giờ đường xá đông đúc lắm, ai biết được chẳng may có ông tài xế nào say rượu thì sao.”

Hạ Diệu Diệu lấy chân giẫm lên đồng hành lí: “Ok.” Hoàn hảo: “Á...” Hà An nhắc bổng cổ lên giường, ánh mắt nhìn cô một cách phức tạp, giọng ghen ghen: “Quan tâm đến anh đi.” Hạ Diệu Diệu ấn mũi anh, cười vang, cảm thấy dạo này bệnh thần kinh của anh toàn phát không đúng lúc: “Tình yêu à, em không quan tâm đến anh thì còn quan tâm đến ai nữa.”

Hà An nghe vậy, ánh mắt có phần dịu lại, cúi đầu xuống, vùi đầu vào cổ cô, cảm giác ấm áp dễ chịu khiến anh chỉ muốn chìm trong đó: “Không về nữa có được không.”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy hơi nhột: “Đừng... chỉ mấy ngày thôi...” Hà An kéo cao áo cổ lên.

“... Không được, em không kịp xe mất.” “Một lúc thôi...” Động tác của Hà An rất dịu dàng, cứ như sợ làm vỡ cơ thể trong lòng, mỗi động tác đều cực kì thận trọng, mỗi cử động đều hi vọng cô có thể cảm nhận được, từ từ, nhẹ nhàng.

Dưới sự dẫn dắt của anh, Hạ Diệu Diệu từ từ thả lỏng cơ thể, tận hưởng trọn vẹn... Một lúc sau, Hà An lưu luyến buông cô ra, vùi mình vào tóc cô. Hạ Diệu Diệu cố gắng hít thở thật đều, khiến mình bình tĩnh lại. Hà An vuốt ve mái tóc cô, thì thầm bên tai: “Anh tiễn em...”

Hạ Diệu Diệu bất giác gật đầu, ánh mắt long lanh như phủ một màn nước sáng trong.

Hà An thay quần áo, khoác lên mình một bộ đồ sinh viên đơn giản, quần bò xanh thẫm, áo sơ mi trắng, ăn vận giống như rất nhiều cậu sinh viên khác trên đường, thế nhưng bộ đồ ấy khoác trên người anh, lại thêm vài phần nghiêm trang chỉnh tề. Mái tóc che lấp một chút đôi lông mày dài, ánh mắt khi trước còn đọng đầy tình cảm, giờ lại bình lặng và có chút lạnh lùng, khiến những người ở bên cạnh anh có thể cảm nhận rõ tâm trạng anh lúc này.

Hạ Diệu Diệu ngày nào cũng nhìn gương mặt ấy, cô đã có thể phân biệt được lúc nào là thói quen, lúc nào tâm trạng anh đang không tốt, hiện giờ, anh chỉ là làm vẻ ngẫu mà thôi: “Em xách cho “Không cần.” Hà An xách túi to túi nhỏ của cô đi xuống dưới nhà. Hạ Diệu Diệu mỉm cười, quay chiếc chìa khóa trong tay, đi theo sau. Hà An đang đi, thì dừng lại ở trước cửa cửa hàng tạp hóa trong khu, anh lấy ví ra đưa cho cô, ra lệnh: “Đi mua ít đồ ăn và nước uống.”

Hạ Diệu Diệu đứng im, nũng nịu phàn nàn: “Nặng lắm rồi, anh đưa cho em một trăm là được.”

Nghe lời.” Hạ Diệu Diệu cầm lấy ví đi vào trong, một lúc sau, cô chọn được vài thứ đồ mình thích ăn, khi đi ra, rất vui vẻ.

Hà An nhìn cô cười, bất giác tâm trạng cũng vui vẻ theo cô, nỗi buồn vì phải xa cô vài ngày cũng vơi đi phần nào.

Hạ Diệu Diệu mở một gói mì ra ăn trước: “Trả lại ví cho anh.”

“Em cầm đi.” Bên trong cũng chẳng có gì.

Hạ Diệu Diệu nhìn vào trong: “Còn có thể nữa?”

“Không cần đâu, cũng chẳng có bao nhiêu.” Chỉ có vài chiếc thẻ, có điều cơ bản là anh không dùng đến. Hạ Diệu Diệu háms tiền, vội dứt ngay vào túi mình, bên trong còn có hơn mười chiếc thẻ, thế giới của đại gia quả là khó hiểu, hihi.

“Đến rồi, anh không cần tiền nữa đâu, có phải em về nhà lần đầu tiên đâu mà, anh còn tiền nữa chắc em không lên xe được mất.” Nói rồi cô ôm lấy Hà An.

Hà An đưa một tay ra ôm cô. Hạ Diệu Diệu vội vàng bỏ tay anh xuống, thẹn thùng nhìn xung quanh: “Xung quanh có người.”, rồi giả vờ vuốt lại tóc. Hà An nửa khóc nửa cười, nghĩ đến cô một lúc nữa phải chuyển vài lần xe, lại nhìn đồng hồ của cô: “Hay là ngồi xe...”

“Xe bus đến rồi, bye bye!”

“Em...”

Hạ Diệu Diệu nhắc bóng mấy túi đồ, nhảy phắt lên xe bus, len lỏi trái phải, rồi cũng đến được cạnh cửa sổ, cô đặt hành lí xuống, cười tươi như

hoa, vẫy tay tạm biệt Hà An. Hà An không tin nổi vào mắt mình, nhìn theo cô, rồi lại nhìn những hành khách còn đang từ từ lên xe, nhìn Hạ Diệu Diệu ngốc nghếch của anh, bỗng thấy cạn lời, đúng là Hạ Diệu Diệu của anh!

Hạ Diệu Diệu nhìn anh một cách ngạc nhiên, tự nhiên anh cười như tên ngốc, không dừng lại nổi, cô sờ lên mặt mình, rồi lại quay sang hỏi người ngồi bên cạnh: “Trên mặt tôi có gì à?”

“Không có.”

Hạ Diệu Diệu lườm Hà An một cái, kệ cho anh cười, rồi lại tươi như hoa vẫy tay: “Bye bye...”

Xe bus vừa rời khỏi bến, nét mặt vui vẻ của Hà An cũng dần dịu lại, anh nhìn theo hướng xe rời đi, bỗng nhiên chỉ muốn nhảy lên xe cùng với cô...

“Hà tổng, đi một vòng rồi, ngài thấy trường đua ngựa này thế nào?” Lục lão gia mặc một bộ đồ đua ngựa cổ Tàu, nửa mái đầu đầu trượt lổc, mồm phì phèo điếu xì gà kiểu cổ, cười ngựa vất vả đuổi theo, theo sau đằng xa có bốn năm vệ sĩ: “Không được, không được, già rồi.” Một vị bề dưới khác lập tức phi lại gần, có vị bốn năm mươi tuổi, có vị sáu bảy chục tuổi, đều là hàng cho chú của mỗi gia tộc. “Hà tổng trẻ tuổi sung sức, người già chúng tôi không theo kịp, mới phi ngựa một vòng đã thở không ra hơi.” Nói rồi, ông ta vịn vào mấy nhân viên phục vụ để xuống ngựa. Hà Mộc An nhảy xuống ngựa, khí chất chẳng kém gì mấy vị tiền bối đã quá dày dặn kinh nghiệm trên thương trường, ngược lại còn thêm phần lạnh lùng: “Lục lão gia chuẩn bị mua lại nơi này?” Hà An đưa dây buộc ngựa lại cho người trông giữ. “Lục lão gia, tôi còn đang bảo sao ông lại có thời gian mời chúng tôi đến cưỡi ngựa, hóa ra là có dụng ý cả! Chỗ này không tồi, có non có nước, ông vớ được món hời rồi.” “Tôi cũng là ngẫu nhiên gặp được.” Lục lão gia vội vàng xuống ngựa, đi theo Hà Mộc An: “Hà lão đệ thấy thế nào?” Ông ta còn chưa nói đến mối thâm giao với Hà Diệt. Hà Mộc An

đứng ở khu nghỉ ngơi, nhìn cảnh sắc tươi tốt xung quanh, bình thản nói: “Giá bao nhiêu?” “Một tỷ sáu.” Lục lão gia tự tay đem nước đến cho anh.

Không xa, các lão làng khác đem con cháu đến, cưỡi ngựa vòng qua một đường đua khác, trời xanh, mây trắng, vó ngựa tung trời, khiến lòng người sảng khoái.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Không Thể Ngăn Chặn

 Lục lão gia hít một hơi thuốc, chiếc nhẫn ngọc to bản trên ngón tay rất hợp với khung cảnh non xanh nước biếc xung quanh: “Tiếp tục kinh doanh sinh thái nghỉ dưỡng, sân golf, hồ nước tự nhiên, trường nuôi ngựa, xây thêm một khu biệt thự, làm thành một khu nghỉ dưỡng quy mô lớn, sau này làm khu sinh thái sinh thái xanh, thế kỷ hai một cái gì quý nhất, còn không phải là không khí sao, cậu bảo có đúng không, Hà lão đệ?”

Hà Mộc An không cười mà từ từ đi về phía trước: “Nếu như thế, tôi khuyên ông không nên lấy về.” Lục lão gia có chút ngạc nhiên: “Tại sao? Ở đây có non có nước, tôi không làm gì cả, cũng có thể khai thác du lịch rồi, phải không?”

“Làm du lịch thì lúc nào mới thu hồi vốn được, ông đã chú ý đến địa hình ở đây chưa? Ông có thể mời chuyên gia đến xem giúp, ở đây có lẽ không hợp để lắp đặt hệ thống thoát nước lớn.” “Mẹ kiếp! Hắn ta dám lừa tôi!”

“Không đến nỗi thế đâu, mười sáu cũng không nhiều, đợi kết quả khảo sát rồi, bảo nhân viên đánh giá quy hoạch lại cho ông, khu sinh thái thiên nhiên thì chắc không nên nghĩ đến nữa, nếu không một tỷ sáu chắc chắn đi toi.”

Lục lão gia bất giác lên tiếng: “Thế tôi nên làm gì?” Hà Mộc An đưa mắt nhìn ông ta.

Lục lão gia lập tức cười nói: “Cậu xem tôi chẳng biết giữ mồm giữ miệng gì cả, nhờ ơn lão đệ, mấy hôm nữa tôi mời cậu ăn cơm.”

Trên thương trường nếu nói chuyện làm ăn, mười năm nay, tập đoàn “Giang Khách” dưới tên Lục lão gia cải cách rất thành công, dựa vào nền tảng sẵn có của ông ta, thêm vào đó, mấy năm nay cũng chẳng mấy khi đầu tư thất thoát. chỉ bốn năm năm nữa thôi, sẽ từ từ vượt qua các đại gia tộc khác.

“Làm phiền lão đệ rồi, anh mới cậu đánh golf nhé.”

Hà Mộc An không mấy hứng thú, theo thói quen, anh rút điện thoại ra nhìn, chẳng có bất cứ tin nhắn nào cả: “Thôi, các ông chơi đi, tôi ở đây cũng không tiện, tối về trước đây.”

“Lão đệ, đừng thế, không có cậu, mấy ông già này còn chịu giữ chút thể diện cho tôi không?” Ông ta có tiền, nhưng không mời nổi hội già tự cho mình là thanh cao ấy, điểm này ông biết rất rõ: “Chỉ một ván thôi, coi như nể mặt tôi, cậu có tin không, cậu vừa bước chân ra khỏi đây, mấy ông già kia cũng sẽ theo sau cậu mà bye bye tôi ngay.” “Làm gì nghiêm trọng như Lục lão gia ông nói, ông quá hạ thấp bản thân mình rồi.”

“Lão đệ...” “Một ván thôi nhé.” Lục lão gia lập tức cười tươi như hoa, khóm râu bạc trắng dường như cũng trẻ ra vài phần: “Được, được.” Hà Mộc An chịu giữ thể diện cho ông ta, mà ông ta dám yêu cầu như vậy là vì biết Hà Mộc An nể tình bằng hữu lâu năm của mình và Hà Diệt: “Đi, đi nào.”

“Nào, Hà tổng đánh trước, có Hà tổng làm gương, hôm nay, vận may của tôi chắc cũng chẳng đến nỗi nào.”

“Nói đến đánh golf, bây giờ tôi già rồi, không thắng nổi thằng con trai, tí nữa tôi gọi nó đến đánh với chúng ta vài ván.”

“Con trai ông đánh giỏi, bảo bọn họ tự đi mà đánh trước, khoe khoang khoác lác phiền quá đi!” Các ông còn muốn gọi con trai đến làm quen với Hà tổng, cứ mơ đi. Ông già khom này! Chắc lại muốn lão phu giúp ông lấy bản quyền chứ gì! “Được rồi, con cái là con cái, bọn chúng chơi vui thế, chắc không chịu chơi với tụi già chúng ta đâu, đánh bóng đi.” Hà Mộc An vừa cầm lấy gậy đánh bóng, thì điện thoại reo, anh liếc nhìn rồi thản nhiên đưa gậy cho người đứng bên cạnh, ra hiệu bảo mọi người cứ tiếp tục, rồi vội vàng quay đầu đi, đứng sang một bên: “Alo.”

“Ai đấy?”

“Không biết.”

Ai có thể khiến cho Hà tổng nhắc máy ngay, không tắt máy hoặc để chờ đợi giây nào? Nơi Diễn Thị này, đã lúc nào có một nhân vật như vậy?

Lúc này, Hạ Diệu Diệu đang ở sạp hàng của nhà cô, ngồi xõm trên chiếc đệm cói của bố, chiếc khăn mặt trắng vắt trên cổ mồ hôi mồ kê nhễ nhại, bộ đồng phục đi làm” tối màu lấm lem dầu mỡ, may mà da mặt còn căng mịn, tóc còn dài, mới không bị nhầm là nam công nhân phụ hồ ở công trường bên cạnh đến mua nước.

“Anh đang làm gì đấy? Em chán quá đi, hôm nay chẳng có khách gì cả, em ở đây nuôi muỗi cả buổi.” Hạ Diệu Diệu giọng điệu chán chường, tiện tay đưa khăn mặt lên chắn gió, may mà bây giờ là cuối tháng tám, trời không còn nắng gắt nữa, ngồi dưới bóng râm rất dễ chịu.

Hà An thân hình cao ráo, khoác trên mình một bộ comle đen, diện mạo cao quý sang trọng, ngay ngắn chỉnh tề. Anh đang đứng trên bãi cỏ rộng mênh mông không thấy điểm kết thúc, bốn năm vệ sĩ đứng xa chừng năm bước. Lúc này, anh đứng tựa vào lưng ghế ở khu nghỉ ngơi, sắc mặt dịu dàng, nhìn đồng hồ, rồi nhẹ nhàng nói: “Không có khách chẳng phải quá tốt sao, có thể nghỉ tay ăn cơm.” Hạ Diệu Diệu cầm một cành cây khô

lên, vạch ngạch ngoạc trên nền đất: “Có gì ngon để ăn đâu, ăn đi ăn lại cũng là những thứ đó, chẳng có gì đáng để mong đợi.”

“Em và chú ăn gì ngon một chút.”

“Chắc ba em nổi khùng với em mất.” Si? Cành cây gãy mất rồi: “Còn anh thì sao, anh đang là gì đấy?” Có phải cũng đang vô vị như em không? Hà Mộc An nhìn xung quanh: “Đánh bóng.”

Hạ Diệu Diệu nghe vậy, kinh ngạc nhìn ánh nắng ngoài kia: “Thú vui tao nhã nhỉ, anh không sợ bị nắng cháy đen thui à?”

“Anh cũng thấy vậy, nên chỉ đánh một ván rồi về, khi nào em về trường?” Nhân viên phục vụ bưng một cốc rượu đến, Hà Mộc An khoát tay bảo hộ lùi ra.

“Hôm khai giảng.”

“Không sớm hơn được sao.”

Hạ Diệu Diệu cười tươi như hoa, đặc ý nói: “Nhớ em rồi đúng không, em biết ngay mà.” Ông Hạ nhìn không nổi nữa, nhắc nhở: “Có khách kìa, mau đi làm việc đi.” Ai mà gọi điện thoại lâu thế, đừng có bảo là bạn học, còn lâu ông mới tin. “Vâng! Đến ngay đây.” Ba cô đúng là hẹp hòi: “Không nói với anh nữa, ba em ghen rồi, bye bye.” Hạ Diệu Diệu cúp máy, vội vàng chạy đi làm việc lớn“. Hà Mộc An nghiêm túc nhìn điện thoại, cứ thế nhìn đi nhìn lại, chắc chắn cô gái vô lương tâm ở đầu dây bên kia đã cúp máy rồi, nghĩ vậy anh lập tức sầm mặt xuống. Ôi xin ba đấy, chỉ chờ mỗi cái bơm, nhờ khách đỡ hộ là được rồi, sao cứ nhất thiết phải gọi con, ba không thấy người ta đang nói chuyện với bạn trai à.

Cô đã là sinh viên năm cuối rồi, chẳng lo bị ba hỏi, ba hỏi cô nói luôn, đến tuổi này rồi, có bạn trai là bình thường, cô không có, ba mẹ cô mới lo

cô ế chứ. Ông Hạ nhìn cô con gái đang rũ mắt, miệng hỏi, tay vẫn không ngừng lại: “Sao thế, còn có ý kiến à?”

Hạ Diệu Diệu bĩu môi ngồi xổm xuống, tay cầm dụng cụ lên, động tác rất thành thực: “Làm gì có.” “Không có thì tốt, ba nói cho con biết, đừng tưởng con lớn rồi, cứng đầu cứng cổ rồi, mà cái gì cũng làm theo ý mình, các con vẫn chỉ là trẻ con mà thôi, chưa biết được thế giới này xấu xa thế nào?” “Vâng, vâng, rất xấu ra, khắp nơi đều là người xấu.” Bây giờ, Hạ Diệu Diệu không đồng tình với quan điểm của ba mình nữa, thậm chí vì cái đáng giá đình từ sớm, nên cô luôn có chút tự tin của riêng mình.

Đợi sau này, sau khi đã trải qua một số việc, cô mới phát hiện ra rằng, thế giới này đâu chỉ xấu xa, người mà cô cứ nghĩ bản thân đã hiểu hết họ nhưng hóa ra cô lại chẳng biết gì cả. “Con bé này, cái ba đây à, có biết nhà dì Đào ở đây trước nhà mình không?”

Hạ Diệu Diệu gắn một bông hoa rất đẹp lên rọ xe, miễn cưỡng đáp: “Biết ạ.”

Ông Hạ vốn không muốn nói cho con gái biết những điều này, nhưng ông không nói, vợ ông chắc chắn không chịu nói: “Con gái bà ấy đi làm ăn xa nhà, kết quả mang thai rồi.”

“Mang thai thì kết hôn chứ sao.” Hạ Diệu Diệu thản nhiên đáp lại.

Ba Hạ nghe vậy chỉ muốn lấy dây quất cho cô một cái, nói cái gì thế không biết: “Nếu nhà trai chịu cưới, thì dì Đào đã không lo lắng như vậy.” “.”

Ồ cái gì mà ồ! Không nghe hiểu lời ba dạy hả, con nhỏ chết tiệt này.

“Ai dà, sao ba đánh con, đổ hết lên rồi này, con biết rồi, con biết rồi, là cô ta không biết nhìn người!” Trước đây khi cùng đi học với nhau, đã thấy cô ta là loại con gái, lúc nào cũng vồn vã với con trai, còn qua lại với một

thanh niên có máu mặt trong xã hội, rồi dựa vào đó, mà không ít lần lên mặt với cô, bây giờ xảy ra chuyện này, chẳng có gì lạ cả. Nhà trai không nhận, có lẽ cũng vì không chắc chắn đứa bé có phải con cháu nhà họ hay không, Hạ Diệu Diệu dám cược là như vậy, nhưng ba mẹ không biết rõ về cô ta, cô cũng không buồn nói.

“Cái gì mà không biết nhìn người, con gái ở bên ngoài, phải hết sức cẩn thận! Con sắp tốt nghiệp đến nơi rồi, phải đề phòng hơn nữa.”

Hạ Diệu Diệu lí nhí: “Sao ba không dạy con trai ba đừng có bẽ về cho ba một đứa cháu nội về... á... con đã cháy đen thế này rồi, ba còn đánh thật!

“Đánh cho mà nhớ.”

Bốn ngày. Từ khi Hạ Diệu Diệu rời đi cho đến giờ, cô mới biến mất trước mặt Hà Mộc An có bốn ngày, những khi Hạ Diệu Diệu rảnh rồi còn nhắn cho anh một tin, thỉnh thoảng không quá kệt sĩ, cô còn gọi điện nũng nịu một lúc, mặc dù những lần như thế rất ít, đa phần là Hà An chủ động gọi điện cho cô. Hạ Diệu Diệu cảm thấy mỗi ngày hai tin nhắn, một cuộc điện thoại là đủ lắm rồi.

Nhưng Hà Mộc An lại cảm thấy không đủ, điện thoại càng nhiều, giây phút bị cúp máy càng trống trải, bất kể bao nhiêu cuộc điện thoại, anh đều cảm thấy quá ngắn ngủi, chỉ cần không nhận được tin nhắn, là anh lại bắt đầu nghĩ xem cô đang làm gì?

Anh nghi ngờ rằng cô không hề nhớ anh như cô nói, xung quanh cô có em trai em gái, có ba mẹ, thậm chí còn có hàng xóm lão đẽo theo sau, còn cả sạp hàng nữa, thậm chí khách sửa xe qua đường cũng có thể chiếm lấy sự chú ý của cô, như vậy Hạ Diệu Diệu còn đâu thời gian để mà nhớ anh?

Cái gọi là nhớ nhưng, chỉ là Hạ Diệu Diệu nói để có lệ với anh mà thôi. Hà An nghĩ đến khả năng này, có phần lo lắng, nhất là những khi không bận rộn, sự lo lắng này càng rõ ràng, khiến anh nhìn điện thoại

không ngớt, nghĩ xem cô đang làm gì, gương mặt cô đang cười, hay đang không có chút cảm xúc nào cả, hoặc tùy tiện ngồi cạnh sạp hàng nguyên rủa tất cả xe cộ đi qua. Hà An mặc bộ đồ ngủ, ngồi dậy, rồi lại nằm xuống, nằm xuống rồi lại ngồi lên. Anh nghĩ đến tin nhắn “Chúc ngủ ngon” mà cô vừa nhắn, như vậy có nghĩa là trong mười hai tiếng nữa, tuyệt đối sẽ không có cuộc điện thoại nào cả, mười hai tiếng sắp tới bỗng trở nên dài đằng đẳng, vô nghĩa.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Chưa Từng Ngủ Nghỉ

 Trong phòng người giúp việc, nhìn qua lùm cây, nhà thiết kế riêng của ngài Hà, bà Cao, mặc một bộ đồ ngủ lụa, đứng cạnh cửa sổ bắn khoăn: “Mấy ngày nay làm sao vậy? Sao ngài ấy còn chưa đi ngủ? Đã hơn một giờ rồi, bình thường ngài ngủ nghỉ rất có giờ giấc.” “Chắc là bận quá, tôi thấy mấy hôm trước, thư kí Thi đem rất nhiều tài liệu đến, có lẽ tập đoàn Hà Mộc có việc gì đó quan trọng cần ngài giải quyết. Bà ngủ trước đi, tôi đi rót cho ngài ấy cốc sữa, rồi cũng đi ngủ.”

Hà Mộc An xem đến nửa chừng, rồi bỏ tập tài liệu xuống, ngả người cạnh đầu giường, nằm im bất động. Dưới ánh đèn, anh bất giác nhìn về phía nhà vệ sinh, bình thường, vào giờ này, cô đã ngủ rồi, nhưng trước khi đi ngủ, chắc chắn cô sẽ vừa giặt quần áo trong nhà vệ sinh vừa phàn nàn không ngót, cũng không cần biết người ta có muốn nghe mình nói hay không. Hà Mộc An nghĩ về những việc mà cô hay phàn nàn, bỗng cảm thấy buồn cười, đều là những chuyện vụn vặt cón con, nhưng cô nhớ kĩ, nhớ dai, bất bình về những vấn đề nhỏ anh chẳng thèm đếm xỉa, giống như trẻ con tị nạnh nhau xem ai được ăn nhiều kèm hơn vậy, ai hôm nay được ba mẹ đưa đi chơi, cấp trên của cô lấy cơ trừ mất của cô năm mươi tệ, lãnh đạo đối xử quá tốt với một thực tập sinh xinh đẹp khác, đối xử với cô lại không tốt.

Từ lúc về nhà đến khi lên giường đi ngủ, cô có thể nói không ngót về những chuyện vụn vặt đó, mà còn có thể bịa ra đủ tình tiết, khiến người ta không thể không phục. Hà Mộc An nhớ lại những biểu cảm của cô, bất giác sờ sang một bên giường, nụ cười chưa kịp lóe lên đã tắt ngấm, anh bất ngờ đứng dậy mở cửa nhà vệ sinh, trong ấy, ngoài nền gạch bóng loáng, bồn tắm rộng sáu mét, và chiếc cửa kính to bản ra, tất cả đều trống tuếch. Không

có bất cứ bóng hình nào để anh trông, cũng không thấy cô đang đổ nước tràn lan khắp nơi, rồi cầm giẻ lau chùi từng chút một. Hà Mộc An bỗng nhiên quay người đi, cởi bỏ bộ đồ ngủ, mặc quần áo thể thao, rồi cầm vợt tennis đi ra ngoài.

Không lâu sau, sân nhà họ Hà sáng ánh đèn, khu vận động vốn tối đen bỗng trở nên sáng chói. Trong sân bóng, một thân hình mặc đồ lam xen trắng đang đón lấy rồi vọt từng quả bóng tennis bay ra từ lỗ phát bóng.

Ánh mắt dày dặn kinh nghiệm của dì Mục nhìn qua cửa sổ một hồi, những người giúp việc cấp bọn họ đều có những biệt thự nhỏ của riêng mình, thỉnh thoảng cũng ở cùng người khác. Ở cùng bà, là bà Cao, người phụ trách sắp xếp y phục cho Hà Mộc An, cuối những năm năm mươi, bà là học trò ở một cửa hiệu lớn trên Thượng Hải cũ, sau khi cải cách mở cửa, bà đi ra nước ngoài du học, đến nay, bà lớn hơn dì Mục hai mươi tuổi, nhưng đứng cạnh dì, không hề thấy rõ dấu hiệu tuổi già trên gương mặt bà, hơn nữa lại càng thời thượng trẻ trung.

Hai người giúp việc không có con cái bên cạnh, ngẫu nhiên ở cùng nhau cho có người trò chuyện. “Ngài ấy càng ngày càng lạ, muộn thế này rồi còn đánh bóng, không giống với tính cách thường ngày chút nào.” Bà Cao đã hơn bảy mươi tuổi, hàng ngày rất chú ý dưỡng da làm đẹp, thân hình mảnh mai yếu điệu, dường như chẳng kém gì Mộc Tú Tranh. Bà đứng cạnh cửa sổ nhìn một hồi, ánh mắt sắc bén hàm chứa sự kiêu hãnh của thời đại: “Nào chỉ có thế, bà còn chưa thấy đồng hồ tiên sinh đem về dạo này đâu, tôi bắt đầu không biết nên là lượt giặt giũ thu xếp thế nào rồi, thậm chí có một chiếc áo vừa giặt xong đã toạc chỉ, có cái quần còn bị bạc màu nghiêm trọng.” Hàng ngày ở nhà, ngài Hà kén chọn thế nào, đừng nói toạc chỉ, chỉ cần màu sắc không vừa ý một chút, ngài cũng không thèm nhìn thêm, cuộc sống sinh viên khổ cực thế sao, tôi cũng không biết sau khi giặt xong rồi có nên xếp vào va li cho thiếu sinh đem đi nữa không.

“Bà nói xem ngài Hà làm sao vậy?”

Bà Cao ngồi bên cạnh giường, lên giọng: “Haiz, tôi làm sao biết được, Hà quản gia không cho chúng ta hầu hạ bên cạnh, nhưng tôi nghe Lão Tiền nói một hai câu, hình như cô bạn gái của ngài ấy không phải là người kén chọn, bà đã từng gặp chắc phải hiểu hơn bọn tôi chứ.”

Dì Mục nghe vậy thì có chút khó xử, mặc dù bọn họ không nên dị nghị về bạn gái của ngài Hà, nhưng dì Mục có thể chắc chắn rằng đối phương không phải là một người có mắt thẩm mỹ, đừng nói đến xuất thân danh giá như tiểu thư Lầu, ngay cả xuất thân bình thường như tiểu thư Liễu, cô ta cũng chẳng bì được.

Thực ra mà nghĩ, đó chẳng qua chỉ là cô bạn gái bên ngoài giữa kì nghỉ của ngài ấy mà thôi, cô ta thể nào chẳng được, mặc dù ngài ấy xem chừng rất nhẫn nại cô ta, nhưng không chừng chỉ là tâm trạng tốt, thích mấy thứ mới mẻ thôi, dù sao thì, ai chẳng có lúc thích làm màu!

Đến cả thân phận của ngài Hà, cô ta cũng chưa chắc đã biết, ngài ấy cũng không có ý muốn nói cho cô ta biết, người như vậy cũng chỉ là người qua đường mà thôi: “Mấy thứ đồ lung tung đó chắc là cô ta mua cho tiên sinh, hôm qua, tiên sinh còn yêu cầu nhà bếp làm một chiếc bánh nướng, khiến bọn họ tự mình đến hỏi tôi xem phải kẹp nhân gì, lúc đó tôi cũng chẳng biết phải trả lời thế nào, có điều, đưa lên rồi, lại đưa xuống dưới, y nguyên như cũ, tiên sinh không động vào.”

“Nói như vậy, hình như ngài ấy không có chút tình cảm gì với cô bé đó.”

“Có thì đã sao.” Không phải không ăn đó sao. Với thân thể, tính cách của ngài ấy, ngài không phải là người dễ bị con gái sai khiến, tiểu thư Lầu, tiểu thư Liễu vốn dĩ biết điều ngoan ngoãn, cũng không thấy tiên sinh cho bọn họ đặc quyền gì cả, từ đầu đến cuối bọn họ đều nhún nhường cung kính, phân biệt rõ nặng nhẹ. Đến nay có người ở bên tiên sinh cũng không có gì là không được, nhưng đến khi không bỏ đi được thì phiền lắm. “Tiên

sinh là người có thể để mình thiệt thòi vì những chuyện đó sao?” Bà Cao không chắc chắn lắm.

“Có lẽ tiên sinh không để tâm, tiên sinh chưa từng chú ý đến những vật ngoài thân đó. Vì sợ bạn học không tự nhiên, ngài còn chọn một chiếc xe thiết kế riêng.” Ai biết được tiên sinh nghĩ gì, họ cũng không nghĩ nữa, chuyện của tiên sinh, ngài tự có dự định của riêng mình, bà Cao tắt đèn chuẩn bị đi ngủ. Dì Mục đang nghĩ xem có nên bảo nhà bếp chuẩn bị ít đồ ăn đêm không, thì đèn sân trước bỗng bật sáng, một tiếng còi xe vang lên. Hai người vội vàng ngồi dậy, tiên sinh muốn làm gì lạ vậy? “Tiên sinh, muộn thế này rồi, ngài muốn ra ngoài?” Còn cách thêm hành lí? Lão Mễ vội vàng đuổi theo tiên sinh: “Tiên sinh...”

“Tiên sinh, trường còn chưa khai giảng, ông chủ và phu nhân còn chưa về, ngài đi thế này rồi, phải rất lâu nữa mới gặp được, hay là ngài ở lại thêm mấy hôm nữa, ăn với bọn họ bữa cơm đoàn tụ, ngài...” “Một phút nữa, tôi muốn nhìn thấy xe.”

Lão Mễ vội vàng cúi đầu xuống, không dám khuyên can, lập tức bảo người đi chuẩn bị xe, nhưng trong lòng vẫn cực kì lưu luyến, tiên sinh mới vừa về, mấy ngày nay ở ngoài, không biết phải chịu khổ thế nào mới gầy sọp đi thế này, mới nghỉ ngơi có hai hôm đã... “Tiên sinh, hay là ở lại thêm vài hôm nữa? Ông chủ và bà chủ sẽ về ngay thôi.”

“Tiên...”

Hà Mộc An đóng cửa xe: “Đợi bọn họ về rồi nói một tiếng, tôi đi trước đây.”

“Tiên sinh...”

“Tiên sinh...” Dì Mục, dì Cao quản gia, Hà đại tổng quản đuổi theo, rồi nhìn Lão Mễ dò hỏi, vậy là ngài Hà đi rồi? Lão Mễ ách ách cúi gằm mặt trước Hà đại tổng quản: “Anh cả, em đã ngăn lại rồi, không ngăn nổi...”

“Tiên sinh có việc gì gấp sao, muện thế này rồi còn ra ngoài?” “Không biết, tiên sinh không nói.” Hà đại tổng quản thở dài: “Được rồi, giải tán đi ngủ, tiên sinh tự khắc có kế hoạch của riêng mình.” Bọn họ nói nhiều cũng vô ích.

Thực ra, Hà Mộc An chẳng có kế hoạch gì cả, đột nhiên anh muốn xách hành lí ra khỏi nhà, lên đường, nhưng không biết mình muốn đi đâu.

“Tiên sinh, chúng ta đi đâu?” Hà Mộc An nghe vậy, im lặng hồi lâu, rồi lên tiếng: “Cứ lái đi.” Hả?!

Xe từ từ đi chậm lại, lướt đi trong màn đêm dày đặc, yên tĩnh đến đáng sợ.

Hà Mộc An nhìn ra bên ngoài, mặt tối sầm như màn đêm ngoài kia vậy. Tài xế lượn hết vòng này đến vòng khác trên con đường cao tốc quanh núi, không dám tự tiện chọn một hướng đi, cũng không dám dừng lại không đi nữa, chỉ đành không ngừng vòng đi vòng lại một chỗ.

Một giờ đồng hồ sau, Hà Mộc An báo địa chỉ.

Tài xế vội vã lên đường.

Ba giờ sáng, giao thông trên đường cực kì thuận lợi, đường xá thông suốt, xe chạy bon bon, chưa đến hai giờ, xe dừng lại ở bên ngoài một khu tập thể cũ được xây từ những năm tám mươi, không vào được nữa: “Tiên sinh, đến nơi rồi.” Đây là lần thứ hai anh đến đây.

Những căn nhà ở đây đều đã có tuổi, nhưng cũng chưa đến mức không ở được nữa, chỉ là thời kì đó sắp xếp không mấy hợp lí, những khu tập thể năm tầng, sáu tầng nằm kề sát bên nhau, trước sau chỉ vừa một chiếc cửa nhỏ, trái phải chỉ cách nhau vừa một chiếc xe, lộn xộn rồi rạc khắp cả khu tập thể công xưởng một thời. Đến nay, những đường dây điện to vừa bằng đầu ngón tay giăng chằng chịt khắp nơi, giống như một chiếc mạng nhện

giăng trên tầng hai, khiến khu tập thể càng thêm lộn xộn. Thực ra, con đường dẫn vào vẫn còn sạch chán, chỉ là có những đồng đá nổi lên giữa đường không biết có tác dụng gì, có những chiếc biển vẫn còn gắn tên của công xưởng ngày xưa, gió thổi nắng chiếu bao năm, đã không còn nhìn rõ tên đầy đủ của công xưởng là gì. Thỉnh thoảng vài tiếng chó sủa, mèo kêu vang lên, cũng có không khí của một khu phố cổ, ít ra cũng nhộn nhịp náo nhiệt hơn mấy khu chung cư cao cấp hiện nay. Hà Mộc An ngồi xong xe, nhìn nơi không xa lạ chút nào nào, ngồi bất động nửa giờ liền, mới mỉm cười tự trào, anh đến đây làm gì, gõ cửa? Dường như anh có thể tưởng tượng ra được phản ứng muốn bóp chết anh của Hạ Diệu Diệu. Hà Mộc An bình thản quay đầu đi, tâm trạng đã bình tĩnh lại ít nhiều: “Đến khách sạn gần nhất.” “Vâng, thưa tiên sinh.” Khách sạn tốt nhất ở quanh đó cũng chỉ có ba trăm tệ một đêm, ở vài lần cũng quen. Hà Mộc An tiện tay để hành lí sang một góc, nằm nhoài ra giường, ở cùng một người lâu rồi, hành động bỗng nhiên cũng bị ảnh hưởng của người ấy, nếu như trước đây, Hà Mộc An tuyệt đối không tin được rằng, mình cũng có lúc không chú ý hình tượng thế này. Anh mở to mắt nhìn lên trần nhà, rồi bắt đầu động não. Bây giờ anh cần một lí do, một lí do để xuất hiện không quá đột ngột ở đây, tìm một lí do hợp tình hợp lí để có thể được gặp cô thật nhanh, còn về những thứ khác, bây giờ anh không có thời gian nghĩ đến. Hà An nằm một lúc, rồi đột nhiên ngồi dậy, gọi điện thoại cho Vương Phong Long. Hơn bốn giờ sáng, Vương Phong Long không giấm nát điện thoại, ấy là anh tốt tính, anh vừa chải rửa vừa ngồi dậy, cầm lên xem, toàn thân run rẩy, thận trọng ấn nút nghe: “Alo.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Lần Viếng Thăm Tiếp Theo

 Vương Phong Long mau chóng sửa soạn, dứt khoát chào tạm biệt ba mẹ. “Bên ngoài, bên ngoài là ai vậy con trai, có phải con vay nóng không? Con muốn đi đâu? Mới có năm giờ sáng con làm gì vậy?”

“Phong... Phong Long, con nói cho ba biết, có phải con phạm tội rồi không?” “Không phải đâu, ba mẹ, con đi đây.” Vương Phong Long nhắc hành lí, nhảy lên xe: “Đến nơi rồi con gọi điện về cho ba mẹ.” Dự kiến mười một giờ sáng ngày mai, Vương Phong Long sẽ đến Điển Thị.

Hạ Diệu Diệu vừa quay đầu lại, đã thấy Du Văn Bác và Hạ Vũ đang đi lại gần.

Hạ Diệu Diệu cười tí mắt nhìn Hạ Vũ, miệng nở một nụ cười đặc ý, em trai cô là nổi bật nhất trong đám người, 2 khí chất thư sinh, đeo một cặp kính cận trí thức, mặc chiếc áo sơ mi cũ của Hà An đã sửa lại, bỗng cảm thấy có gu lên bao nhiêu.

Đúng là người đẹp vì lụa.

Hạ Diệu Diệu đang bày bánh xe, giỏ xe, hàng dẹt lên sạp hàng, cũng phải dăm đuối nhìn cậu em trai một mét tám của mình, đặc ý hỏi Du Văn Bác: “Thế nào, có đẹp trai không?” Ông Hạ mừng rỡ nhìn con trai, ừ, có khí chất. Cậu bắt con nhà ông sắp lên đại học rồi, nghĩ đến tiền học đều do con gái lo liệu, ông lại than thở, đúng là ông đã nợ con gái nhiều rồi.

“Đẹp trai, Hạ Vũ lúc nào chẳng đẹp trai, bây giờ sửa soạn một chút lại càng đẹp trai hơn.”

Hạ Vũ bị trêu đùa cả mặt; “Anh Dư, anh đừng nói bừa, hùa theo chị em nữa.”

“Anh có nói bừa đâu, tự mình nhìn đấy chứ.”

“Xe điện ba bánh có sữa không!”

Hạ Diệu Diệu vội vàng đáp: “Sữa! Sữa!” Chủ xe phàn nàn: “Không biết ai thất đức thế, tôi vừa định rẽ thì đâm phải một chiếc đinh, xe hết hơi ngay được!” Hạ Diệu Diệu hồi hã, thầm nhủ, không biết điều này có liên quan gì đến thất đức với không thất đức.

Rất nhanh, lại có một chiếc xe máy điện dừng lại: “Có sữa không?”

“sữa.” Hạ Vũ đã sẵn sàng tiếp đón.

Du Văn Bác đã nhận việc: “Chị gái, xe làm sao vậy?” “Không biết, tự nhiên hoàng một tiếng, chắc là nổ lốp rồi.” Vị khách hàng đến trước lại được đà: “Xem đấy, xem đây, tôi đã bảo có người thất đức vứt đinh chỗ ngã tư, không thì sao con đường này lại có nhiều người sửa xe vậy.”

“Bây giờ làm ăn đúng là không ra thể thống gì, cũng không sợ nhờ đâu người lái xe bị làm sao!”

Hạ Diệu Diệu lén nhìn Du Văn Bác: Là cậu vứt ra?

Du Văn Bác nhìn vẻ vô tội: Tớ vừa mới về! Còn chưa kịp mở hộp đinh ra, hơn nữa cậu ta vứt ra ngã tư làm gì, bọn họ đều là những người có quy củ cả.

Hạ Diệu Diệu nghĩ cũng đúng, nhưng cũng không phải cô vứt, Hạ Diệu Diệu cúi đầu, cố gắng bứt một chiếc đinh rất dài ra khỏi lốp xe, nhìn xong bỗng nhiên hiểu ra, chiếc xe ba bánh vốn không phải là đối tượng mà chiếc đinh kia nhắm đến.

Chủ xe nhìn thấy “hung khí, lại càng bức bối hơn, ngay lập tức lên giọng bất bình: “Nhìn xem, nhìn xem, định dài hế kia, nếu có mệnh hệ gì, thì các người có đền được không, chúng tôi hiểu các người làm ăn không dễ dàng gì, nhưng cũng không thể làm việc thất đức thế này chứ, chỗ này chỉ có mỗi nhà các người sửa xe, còn dám nói không phải là các người vượt ra đường không?”

Hạ Diệu Diệu bình tĩnh đưa lại chiếc đinh dài cho ông ta: “Ông nhìn mà xem, định thế này chắc chắn phải chọc thủng cả bánh xe tải, để đối phó với mấy chiếc xe ba bánh, chẳng cần dùng đến thứ này, anh trai ời, là anh đang cản đường làm ăn của người ta đấy.” Nói rồi, cô thành thực thay lốp xe khác.

“Tôi chặn đường làm ăn của người ta? Sao lại là tôi chặn! Không phải là các người đó sao?” Du Văn Bác lên tiếng: “Người ta muốn dụ xe ô tô bốn bánh, chứ xe của các anh chưa đủ tầm, đúng ra thì anh nên đến họ tiến định

Người chủ xe ba bánh nghe vậy, nhìn đi nhìn lại chiếc đinh trong tay, nét mặt thay đổi phức tạp, ông ta đã hiểu ra ý cậu nhỏ kia vừa nói, còn thể nào được nữa, chỉ có thể tự nhận mình đen đủi, đành lên tiếng: “Bao nhiêu tiền?”

“Không bắt nạt người già trẻ nhỏ, không mặc cả, bốn mươi lăm, không thay thì thôi, không lấy tiền công, có điều ông anh thương tình chúng tôi vất vả dài ngày với Cuối cùng cũng có một câu dễ nghe, vấn đề là ông ta không thay thì cũng chẳng còn cách nào khác, bánh xe đã rách cả ra rồi, đi kiểu gì! Cuối cùng ông ta cũng trả tiền rồi đi luôn. Còn chị kia cũng chẳng nói thêm gì, thay chiếc lốp hai mươi lăm tẹ, rồi cũng đi ngay. Hạ Diệu Diệu nghịch chiếc cờ lê, tay nắn bóp chiếc đinh dài: “To gan, dám ra tay”

“Không phải đường cao tốc, chiếc đinh dài thế này không đe dọa được xe ô tô, đâm vào chỉ giảm tốc độ mà thôi.”

“Thế cũng rất nguy hiểm.”

Du Văn Bác cười: “Nguy hiểm thế, vậy chị Hạ đây có cần làm người tốt, giúp đỡ họ nhặt những chiếc đinh còn lại vào không?”

“Hehe.” Hạ Diệu Diệu lắc đầu lia lịa: “Tôi sẽ túc trực ở đây, chăm chỉ giúp bọn họ nhổ đinh bánh xe.”

“VẬY VẮT VÀ CHO CHỊ HẠ QUÁ.” “Không khách khí, không khách khí, tiện tay mà thôi.” “Hai đứa đừng liến thoắng nữa, mau dọn dọn dẹp đi, không có cả chỗ đứng xuống nữa đây này.” Hạ Diệu Diệu nhìn ba mình: Ba có cần đứng xuống không? “Diệu Diệu, đừng suốt ngày đùa giỡn nữa! Con gái lớn sắp đi làm đến nơi rồi.” “Con biết rồi, con biết rồi, con là con gái lớn, con lớn đi chơi ngoài đồng, trèo lên gò đồi cao, bơi qua khe suối nhỏ, con bướm nhỏ đậu trên áo cô...”

Hạ Vũ là người đầu tiên nhìn thấy Hà An đứng bên kia đường. Cậu đã gặp anh tất cả hai lần nên nhớ rất rõ, hơn nữa Hà An không phải là người có thể khiến người ta dễ dàng quên đi được, giống như lúc này, anh đang đứng bên kia đường, Hạ Vũ chỉ cần nhìn qua đã phát hiện ra người đứng đó là ai, giữa đám người qua lại, dù không nói rõ được Hà An có gì nổi bật hơn họ.

“Chị ơi, kia có phải là anh An không?” Nói lung tung, ai biết được anh ấy đang ở xó xỉnh nào.

“Thật đấy, chị nhìn xem.”

Hạ Diệu Diệu đứng lên: “Đâu nào?” Rồi đôi mắt hờ hững bỗng nhiên mở lớn, mồm suýt nữa hô to, cô đưa tay lên, ra sức vẫy! Đúng là Hà An

nhà cô rồi, Hà An nhà cô đấy! Mới mấy hôm không gặp, lại đẹp trai hơn rồi! Thật là vô lí quá đi!

Ở đây! Ở đây! Hạ Vũ bỗng nhiên sầm mặt: Cẩn thận tay chị đấy, vậy gãy tay rồi là không ai để ý đến chị nữa đâu! Hà An mỉm cười, cuối cùng cũng yên lòng, anh mặc chiếc quần đen, áo sơ mi caro xanh da trời, bất giác cũng đưa tay lên vẫy cô, nhưng chưa vẫy được mấy cái, đã thẹn thùng bỏ tay xuống. Nhưng giờ khắc đó, trong mắt Hạ Diệu Diệu, vẻ đẹp của Hà An lúc này đủ để khắc ghi trong lòng cô, trở thành một báu vật mãi mãi. Ông Hạ nhận ngay ra anh, biết sao được, cậu chàng quá nổi bật, cái cảm giác khác người không biết toát ra từ đâu, khiến người ta khó lòng mà quên được.

Lần này nhìn có khá hơn một chút, mặt còn có chút cảm xúc, nhưng, ông Hạ ngay lập tức trở nên cảnh giác, cậu ta lại đến làm gì! Đi ngang qua? Ông Hạ khó chịu nhìn con gái.

Hạ Diệu Diệu không lo lắng, cô đã là sinh viên năm thứ tư rồi, yêu đương có gì sai đâu.

Đèn xanh bật lên, Hạ Diệu Diệu chạy ngay sang bên kia đường, nhiệt tình vô tư đón tiếp người yêu, rồi dắt anh cùng đi: “Sao anh lại đến đây? Còn phải mang quà cáp làm gì, khách khí quá! Em giúp anh xách đồ.” Nói rồi, cô đưa tay ra cầm lấy.

Hà An thản nhiên đẩy tay cô ra, mắt nhìn chăm chăm vào người yêu mình, cố gắng kìm nén niềm xúc động muốn ôm chầm lấy cô, cũng cố tỏ vẻ bình tĩnh: “Nhà Vương Phong Long ở gần đây, cậu ta mời anh đến chơi.” “Vương Phong Long? Nhà cậu ấy không phải ở tỉnh khác à?” Hà An vẫn rất bình thản: “Không biết, chắc có mua một căn nhà khác ở gần đây.” Hạ Diệu Diệu than thở: “Nhà giàu có tốt, con cái ở đâu, liền mua nhà ở đó.” Nhưng cô còn tò mò hơn về những thứ Hà An đang cầm trong tay, chỉ muốn nghiêng người sang cướp lấy luôn: “Anh đưa em xem nào, xem nào,

xem anh mang gì đến nhà em.” “Đừng nghịch ngợm.” Hà An nghiêm túc hết sức, anh còn chưa nguôi ngoai chuyện lần trước. Hạ Diệu Diệu bĩu môi, có gì ghê gớm chứ.

Hà An chỉ muốn véo mũi có một cái, nhưng vì chỗ này không tiện, nên kìm nén không ra tay.

Du Văn Bác quay người đi, sắc mặt có chút biến đổi, nhưng vẫn giữ nụ cười mỉm lịch sự.

Hà An đi qua chỗ cậu ta, lần đầu tiên anh không có thời gian đếm xỉa đến tình địch, rụt rè đi đến trước mặt ông Hạ, đem quà biếu đến. Sau khi đã cố gắng điều chỉnh biểu cảm của mình, anh lên tiếng: “Chào chú ạ, con lại đến thăm chú lần nữa, làm phiền chú rồi.”

Hạ Diệu Diệu từ sau lưng Hà An nhảy ra, cười nhắc nhở ba mình: “Ba ơi, anh ấy chào ba kìa. Ba mau trả lời đi!” Nói rồi cô vội vàng chạy qua, lắc lắc ba mình, ánh mắt vui vẻ không giấu nổi, chẳng có ý muốn giấu giếm quan hệ giữa cô và Hà An.

Ông Hạ lườm con gái một cái, nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Hà An cẩn thận đặt mấy thứ đồ xuống bên cạnh ông Hạ: “Lần trước cháu đến đây còn chưa hiểu chuyện, mong chú bỏ qua.” “Lần trước tôi cũng nhìn thấy rồi.” “Ai dà, ba ơi, ba thật là, lần trước là người ta đi ngang qua, lần này là mới là đến thăm thực sự.” Ông Hạ nói xong cũng thấy hơi khó xử, nhưng bị con gái phản bác lại thì không vui, nhưng khi thấy con gái mình vui vẻ, ông lại mềm lòng: “Đến chơi là được rồi, còn quà cáp làm gì.” Hạ Diệu Diệu vui mừng lên tiếng: “Đúng đấy.” Rồi cô vội vàng xách đồ lên. Hạ Diệu Diệu nhìn thấy một bình rượu vang, còn có một chiếc hộp vuông, trên hộp có dòng chữ Omega? Omega là cái gì? Cô nhận ra đây là tiếng Anh, nhưng không nhận ra là nhãn hiệu nào. Cái chính là cô lo Hà An chọn đồ bừa bãi. Ông Hạ nhìn vẻ vô tư của con gái mình, theo kinh nghiệm của người lớn tuổi, ông biết con gái mình với cậu chàng này không phải mới ngày một

ngày hai, sợ rằng lần trước đến cũng không phải chỉ là qua đường mà thôi!
“Chú nói đúng ạ, lần trước cháu sơ ý quá.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Ngắm Nhìn Em

 Hạ Diệu Diệu cười tinh nghịch, cúi đầu tỏ vẻ thẹn thùng, nũng nịu nói: “Đi loanh quanh, rồi nhớ ra em đúng không...” Ông Hạ lạnh lùng nhìn con gái mình, kéo mạnh: “Ra chỗ khác, giẫm hết lên dây mây rồi.” Hạ Diệu Diệu vội vàng nhảy ra: “Ba ơi, con ngã thì ngượng lắm...” Bây giờ cô cũng chẳng đẹp mặt gì! “Đừng đứng đây nói chuyện, trời nắng thế này, để cảm nắng thì không tốt, cậu ấy chẳng mấy khi mới đến, con đi chợ mua đồ ăn, trưa nay nấu cơm ăn ở nhà, đưa cậu ấy về nhà nghỉ ngơi đã.” Đúng là đem quà đến có khác, coi như chính thức ra mắt, dù ông không thích cũng phải để ý đến cảm giác của con gái. Hạ Diệu Diệu nghe vậy thì di di chân trên nền đất, khẽ nói: “Anh ấy chỉ đi chơi loanh quanh rồi tiện ghé qua chơi thôi, không phải như mọi người nghĩ đâu...”

Ông Hạ không muốn nhìn thấy con gái mình như vậy nữa: “Hạ Vũ, bảo chị con về nhà đi.” Hạ Vũ vội vàng nói: “Đúng rồi, chị đưa anh An về nhà nghỉ ngơi, ở đây có em và ba rồi, tí nữa ba và em dọn hàng rồi về sau.” Ông Hạ bỗng nhiên nghĩ ra một điều, bọn chúng đều đã gặp “anh An” rồi? Vậy mà thằng nhỏ này về nhà cũng chẳng nói gì, trong mắt chúng rốt cuộc còn người cha này không! “Thế nào là không ổn chứ...” Hạ Diệu Diệu nói rồi quay người đi ra hiệu cho Hà An. Hà An cau mày, không hiểu lắm. Hạ Diệu Diệu ra sức chỉ xuống đất. Hà An cũng nhìn xuống theo, rồi sao nữa... Đồ ngốc! Hà An bỗng nhiên hiểu ra, rồi lên tiếng với biểu cảm hết sức phức tạp, nửa muốn nửa không muốn: “Không cần đâu ạ, ở đây cũng được, cháu cũng giúp mọi người sắp xếp đồ đạc.” Nói rồi, anh cúi người thu xếp đồ đạc còn vương vãi trên nền đất.

Hạ Diệu Diệu cười tíu mắt, ngăn lại: “Không cần, không cần, có Tiểu Vũ ở đây, sao bắt anh làm được... Tiểu Vũ, mau đi thu dọn.” Du Văn Bác nhìn thấy hết, cậu ta hừ một tiếng, rồi lại tiếp tục chuyển đồ lên xe. Ông Hạ cũng nói: “Cứ để đấy, để đấy, đừng làm bẩn quần áo, để Tiểu Vũ làm, Diệu Diệu, mau đưa bạn về nhà nghỉ, hôm nay trời nắng lắm, đừng để bạn dãi nắng nữa.”

Lời nói của ông Hạ lần này có vẻ thật lòng hơn nhiều rồi, con người ta đã muốn giúp mình làm việc, cũng đủ thấy có thành ý rồi. Hơn nữa lần trước đến đây cũng chẳng làm gì con gái mình, chắc là tình cảm vừa mới bắt đầu, đến nhà bạn gái còn dè dặt, ông có thể thông cảm được, bây giờ cũng biết điều ra phết còn gì. “Đi thôi, đi thôi, đừng đứng đây làm phiền Tiểu Vũ nữa, Tiểu Vũ ngày nào chẳng làm những việc này.” Nói rồi, cô nhìn về phía Du Văn Bác, vẻ nịnh nọt: “Vất vả cho cậu rồi.”

Du Văn Bác làm điệu bộ bảo cô phản3ngay đi.

Hà An nhìn lướt qua cậu ta, không nói gì. Hạ Diệu Diệu phấn khởi hơn nhiều rồi: “Em đưa anh đi chơi xung quanh, anh đừng thấy chỗ em chẳng có gì, đã lâu năm lắm rồi, đây là trung tâm phát triển của vùng này thế kỉ trước, là nơi giao thương, người dân vùng này cần mẫn chăm chỉ, không thì sao có được cuộc sống tốt đẹp như bây giờ, ba nói có phải không.”

Ông Hạ không buồn trả lời con gái, nhẹ nhàng nói với Hà An: “Đừng đi xa nhé, trưa về ăn cơm.” “Vâng ạ, thưa chú.”

“Đi đi.”

Ông Hạ nhìn con gái quẩn quýt quanh người ta, liền thoáng không thôi, ông cúi gằm mặt xuống, chẳng ra thể thống gì cả, chẳng có chút kiêu hãnh nào cả: “Tiểu Vũ!5Lại đây.”

“Ba...”

“Chị con và cậu kia bắt đầu từ khi nào?”

Hạ Vũ lập tức trở nên căng thẳng: “Con... con... con cũng không rõ, con mới gặp có một lần.”

Đồ vô dụng! Sắp vào đại học rồi còn như vậy: “Văn Bác! Cháu lại đây, cháu với nó học cùng trường, cháu nói xem.”

“Chú ơi, bọn con không học cùng khoa, bình thường một học kì cũng chỉ gặp nhau một hai lần.” Ông Hạ nhìn Hạ Vũ, rồi lại nhìn Du Văn Bác, thở dài: “Được rồi, đi làm việc đi, trưa nay về nhà ăn cơm.”

“Vâng ạ, cảm ơn chú.” Du Văn Bác chỉ nói vậy thôi, chứ cậu ta mà đi thật thì thái độ của Hà An cũng chẳng tốt đẹp gì. Cậu ta đứng trước chiếc xe ba bánh, nghĩ đến vẻ mặt mừng rỡ của Hạ Diệu Diệu lúc này, có chút không chắc chắn, bọn họ thực sự sẽ chia tay sao?

Ông Hạ lén nhìn con trai, bàn tay chai sạn, dày và đen, lục lọi một hồi trong túi quần, rút ra một chiếc khăn tay được cuộn tròn lại, rồi ông giở từng lớp khăn ra, lấy ra hai trăm tệ đã nhàu nát, nhét vào tay con trai: “Đưa cho chị con, bảo chị trưa mua ít đồ ăn.”

Hạ Vũ vội vàng trả lại: “Ba ơi, ba lo làm gì, tiền chị đưa cho con còn chưa tiêu hết.” Nói rồi, Hạ Vũ lại vội vàng thu đô, cậu biết rằng ba dành dụm được ít tiền không dễ dàng gì, nếu cậu và chị gái không ở nhà, thì cửa hiệu chỉ sửa vài chiếc xe đạp cón con, sao cậu có thể cầm tiền của ba mình được.

Ông Hạ nhìn con trai mình, ông lại lặng lẽ gấp những đồng tiền nhàu nhĩ lại, đút vào túi, giấu những điều muốn nói vào trong lòng.

Hà An nắm chặt lấy tay Hạ Diệu Diệu, đi trên con đường đông đúc chật chội, mười ngón tay đan vào nhau, không muốn rời ra, cho dù hoàn cảnh xung quanh không mấy dễ chịu, nhưng lúc này, tất cả đã không còn

quan trọng nữa, quan trọng là anh đang nắm tay cô, đi ở đâu cũng giống nhau cả.

Hạ Diệu Diệu ngượng ngùng muốn rút tay ra vài lần không được, đành phải mặt dày cười nói với người quen gặp phải trên đường: “Cháu chào bà.”

“Về sớm thế, ba cháu dọn hàng rồi à?” Bà lão tóc bạc trắng đứng bên vệ đường, hai mắt nhìn chăm chăm vào người bên cạnh Diệu Diệu.

“Sắp rồi, sắp rồi ạ.” Thật khó xử. “Diệu Diệu à! Nghỉ hè không thấy cháu đâu, sao giờ mới về?” Bác hàng xóm xách rổ rau đi lại gần, mắt sáng lên nhìn cậu con trai bên cạnh cô, ánh mắt ánh lên sự tò mò mà ai cũng hiểu. Hạ Diệu Diệu ngượng ngùng vuốt tóc: “Vâng ạ, cháu đi thực tập.” “Thực tập à, đúng là con gái lớn lắm rồi.” Hạ Diệu Diệu thầm nghĩ, đúng vậy ạ, thế nên, con gái lớn có người yêu là rất bình thường, đừng nhìn như vật thể lạ vậy. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Hạ Diệu Diệu vẫn ra sức rút tay lại, để người khác nhìn thấy thì xấu hổ lắm. Hạ Diệu Diệu có thể tưởng tượng ra, những người ấy sau đó gặp ai cũng sẽ nói: Tôi nhìn thấy con gái nhà ai đó, đem theo một chàng trai về nhà, hai đứa còn nắm tay nhau tình tứ có phải là bạn trai con bé không? Người kia chắc cũng nói: Tôi cũng nhìn thấy rồi, tôi cũng nhìn thấy rồi, nhất định là vậy, nắm tay nhau chặt lắm.

Hạ Diệu Diệu tưởng tượng ra cảnh đó, cảm thấy thật suy sụp. Hà An không hiểu chuyện gì, càng nắm tay cô chặt hơn. Hạ Diệu Diệu chỉ muốn cắn anh một cái, không chịu được nữa, khẽ nhắc nhở: “Anh đừng làm vậy, mọi người đang nhìn kìa, khi không có ai, mình lại nắm tay nhau, chứ sức sát thương của mấy bà cô này anh không hiểu được đâu.”

Hà An vẫn nắm lấy tay cô, chẳng dễ gì gặp được cô, tại sao phải để ý đến người khác? Hạ Diệu Diệu ngượng ngùng vô cùng: “Người đầu làng cuối ngõ gặp nhau suốt, khó xử lắm.” Hà An ngơ ngàng nhìn cô đỏ mặt

thẹn thùng, đây là lần đầu tiên anh thấy cô như vậy, cứ muốn nhìn cô suốt, càng nhìn càng ngạc nhiên, ánh mắt ngại ngùng, hai tai ửng đỏ, bẽn lẽn thẹn thùng khiến anh chỉ muốn ôm chầm lấy, nhưng vẫn tỏ vẻ nghiêm túc: “Hồi trước em vẫn ngang nhiên ôm anh trên đường.” Anh còn chẳng từ chối, chỉ là mới đầu, anh sẽ giả vờ đẩy tay cô ra.

“Đây là buổi tối, không có ai nhìn thấy, ai dè, mau bỏ tay em ra, không mấy hôm nữa em chẳng còn mặt mũi đâu mà nhìn ai!”

“Không có mặt mũi đâu để gặp ai thật?” Hà An sợ cô lo lắng, liền nắm tay cô thật chặt, rồi bỏ ra, bỏ tay vào túi, trong tay vẫn còn lại dư vị mềm mại ấm áp của bàn tay bạn gái.

Hạ Diệu Diệu thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tự do rồi, có thể thẳng lưng lên mà gặp người quen rồi. Cô có thể vô tư cất giọng to hơn khi này, đi một đoạn nữa, cô đã bắt đầu hứng khởi, lại tiếp tục liến thoắng: “Nhìn thấy con đường nhỏ kia chưa, đi tiếp ba trăm mét nữa là tới đường đất, rồi lại đi tiếp, là đến một đoạn tường thành còn sót lại, bằng chứng khảo cổ nói là di chỉ từ thời Tam Quốc, có điều nhìn bên ngoài thì giống như một đồng đất, nếu không có ghi chép gì, em còn tưởng nó chuyên dùng để trồng cỏ. Em và bọn Tiểu Vũ hồi nhỏ suốt ngày lên đó chơi, đào hố, đắp đất, trò gì cũng từng chơi.

“Nhưng hiện giờ lại rất phiền phức, vì là di tích, cần được bảo vệ, nghe nói có người muốn xây khu di tích cổ gì đó, thế nên đoạn đường này không được thông với đường lớn ở phía trước, khiến cho bọn em muốn đi lên thành phố lớn phải đi vòng rất xa cực kì phiền phức.”

“Mấy di tích đó đôi khi thật phiền hà, không phải chỉ là một đồng đất thôi sao? Đồng đất nào chẳng có câu chuyện riêng của mình, sao lại chỉ có mình nó đáng được bảo vệ, hức.” Gần nhà anh có di tích lịch sử không? Chắc chắn là không có, thế nên anh mới thấy khu này cũ kĩ, ở đây bọn em gọi là “sâu sắc”.

Hà An hoàn toàn không lĩnh hội được màn “giới thiệu” hàm súc này của cô, chỉ cảm thấy tiếng cô đang vang bên tai mình, chỉ thể thôi anh đã thấy vui mừng lắm rồi.

“Trưa nay ăn cơm ở nhà em nhé.”

Hạ Diệu Diệu nghe vậy thì nhìn anh ngạc nhiên, chắc chắn rằng vừa nghe thấy anh đồng ý rồi, lại càng ngạc nhiên hơn: “Anh còn ở lại ăn thật à?” Nhà bọn họ chỉ khách khí chút thôi, anh không lo mất tự nhiên sao? Cho dù ăn thật, cũng không phải nên... nên từ chối một hai câu sao.

Hà An không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ anh chỉ muốn ở bên cạnh cô, ở bên cạnh cô, ở bên cạnh cô, còn về việc ở bên cạnh làm gì, anh hoàn toàn không để ý.

Hạ Diệu Diệu hốt hoảng đi vòng qua một bãi phân chó, cô cảm thấy Hà An nhà mình nhất định dính phải cái gì đó rồi! Có điều khoan hãy nói Hà An, thứ đó" đúng là đã hạ thấp hình ảnh khu này, phải lập tức thanh minh: “Hehe, bình thường thôi, ở chỗ này người ta thích chó lắm, thế nên thỉnh thoảng cũng khó tránh được những thứ thiếu văn minh thế này.” Thực ra cô gặp suốt, nhưng cũng phải nói cho hay một chút: “Chủ yếu là có những nhà hồng quân công nông cũ, không có con, cô đơn, nên nuôi một hai con chó.” Anh thấy chưa, nói thể cao cả hơn hẳn.

Hà An đứng bên cạnh cô, đừng nói một bãi, cả một dãy anh cũng không nhìn thấy.

Hạ Diệu Diệu thấy sắc mặt anh chẳng có gì thay đổi, mới thở phào nhẹ nhõm: “Đây là khu tập thể đằng sau nhà em, đã ba bốn mươi năm rồi, hồi đó là nơi ở cũ của gia đình những người làm trong công xưởng gang thép, nơi sinh ra những tấm gương lao động của những năm bảy mươi, tám mươi đó! Có điều, sao chỗ này còn chưa được giải phóng mặt bằng nhỉ?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Dính Lấy Anh

 “Ở đây không có giá trị khai thác cao.”

Hạ Diệu Diệu mơ màng: “Tại sao chứ?” Bọn họ đều cảm thấy chỗ này khá tốt, thậm chí còn đang đợi tăng giá! Nếu phá bỏ và di dời sẽ mua được vài căn nhà tốt, rất nhiều người trông mong, ví dụ như cô cũng vậy. Giọng của Hà An vẫn nghiêm nghị như lúc đầu: “Mảnh đất này có di tích được bảo vệ, ban đầu không thể xây nhà cao tầng, nên đã xác định không thể phát triển thành khu dân cư, mà làm du lịch, dân cư xung quanh quá nhiều, khoản bồi thường cực lớn, sau đó giá trị của di tích không bằng được khoản tiền bồi thường, nên không ai đến đây khai phá, tức là nói đất tường thành Tam quốc này là đất, không có máu của Lữ Bố, không có thơ của Tào Tháo, không có cấm tú thiên hạ của Lưu Bị, nên giá trị không lớn, ngược lại còn ảnh hưởng đến sự phát triển của các khu vực xung quanh.” Hạ Diệu Diệu nghe xong mà mơ màng: “Đó cũng là đất mà...”

“Ừ.” Đất đã có tuổi.

“Thật sự không thể khai phá một chút.” Hai căn nhà của cô, một triệu tiền bồi thường đã bị Hà An nói không còn gì cả.

“Chỉ có một điểm.”

Hạ Diệu Diệu lập tức cảm thấy trước mắt sáng lên: “Điểm nào?” “Ba bốn chục năm sau, khu ổ chuột cải tạo.”.

Đầu óc anh tư duy kiểu gì thế? Có để cho em được nói chuyện thoải mái không!? Cút về cái hang ổ của anh đi!

Hà An chỉ nói sự thật, không cảm thấy mình nói gì sai.

Hạ Diệu Diệu không vui bước đi, đi rất lâu mới thoát khỏi cảm giác thất bại kia, Hà An hiểu cái gì!? Chỉ biết nói lung tung, sau đó lại vui vẻ vòng qua tay của Hà An, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến đây là địa bàn của mình, cô vội vàng rút tay lại.

“Ban đầu ba mẹ tụi em dọn đến đây theo nhà máy phân hóa học, nhưng hiện giờ nhà máy đó sớm đã ngừng6kinh doanh.” Nếu nhà máy đó không ngừng kinh doanh có lẽ sẽ mở các chi nhánh, may mà họ đóng cửa, nhà cô sẽ không bị thu hồi.

“Còn có nhà máy luyện hóa, anh biết nhà máy luyện hóa là gì không? Em cũng không biết haha.”

Hà An nhìn cô, đi theo cô, không quan tâm xung quanh là chỗ đầu trâu mặt ngựa gì sinh sống, chỉ biết đi theo từng bước chân của Diệu Diệu.

Hạ Diệu Diệu thấy dáng vẻ của anh không có gì thay đổi, lập tức cảm thấy vô vị, cũng không xác định được là anh có thích chỗ cô sinh sống hay không: “Ở chỗ em ở còn có ông lão biết kể chuyện3sách! Đến buổi tối, mọi người thường tụ tập lại cùng nhau ca hát, gõ trống, hoạt động giải trí vô cùng phong phú.” Buổi tối ổn chết đi được, lần nào em cũng muốn tố cáo bọn họ.

Hà An ừ một tiếng. Hạ Diệu Diệu nghe vậy, thấy dường như anh chẳng có cảm xúc tán đồng, vô thưởng vô phạt, hoàn toàn không thu được kết quả tốt như cô tưởng: “À! Đúng rồi khu này rất gần chợ, mua đồ rất tiện lợi.” Thật ra là vì đồng người, nên người dân tự thành lập chợ, những rau cải sắp hỏng, trái cây dập nát, đủ thứ lung tung, mà những thứ này được hét giá hai đồng một5món, mười đồng bảy cặp, tất cả đều có thể trộn lại thành một nồi canh bạch ngọc phi thủy.

“Ừ.”

Vẫn là giọng điệu vô thường vô phạt ấy.

Hạ Diệu Diệu không khỏi có chút thất vọng, được rồi, cô không nên tiếp tục khoắc lác khu nhà cổ cổ xưa, khác với mọi nơi, vô cùng cao thâm khó lường, cũng không phải là chợ đồ cổ, còn nghĩ là càng xưa càng đáng giá: “Phía trước là nhà em rồi.” Hạ Diệu Diệu thất vọng cúi đầu xuống, tỏ ra mất tinh thần.

Hà An nghi ngờ nhìn sang Diệu Diệu: “Sao không nói nữa, anh còn chưa nghe đủ.” Nói cái gì! Nói chuyện với người không biết nói chuyện, có thể duy trì lâu như vậy đã là kỳ tích rồi, hãy cho phép cô tắt máy ba phút.

Hà An thấy vậy liền chủ động tìm đề tài: “Ở đây là công ty nào?”

“Bên trên có viết kia.” “Gà đá này rất đặc biệt.”

“Ừ.” Rất vương váu, ban đêm vấp phải rất nhiều lần.

“Nho nhà ai trồng.” “Không quen biết.” Dù sao trên đó cũng có viết, đã xịt thuốc, nhà có chó. Hà An cố gắng một hồi, người không biết nói chuyện như anh từ đầu đến cuối cũng không thấy hiện tượng thao thao bất tuyệt của Hạ Diệu Diệu, đành phải ngoan ngoãn đi theo. Nhưng thật ra như vậy cũng rất tốt, xoay đầu lại đã nhìn thấy cô, tâm trạng anh cũng giống như thời tiết bây giờ, vô cùng yên tĩnh. Đột nhiên, Hạ Diệu Diệu dừng lại.

Hà An nghi ngờ nhìn cô, tại sao không đi nữa? Anh xác định muốn lên đó à? Đến nơi riêng tư cuối cùng của cô, tìm hiểu hết tất cả về cô, sau đó chấp nhận cô, bất luận giàu hay nghèo cũng cùng nhau đối mặt, không chia cách xa rời. Hà An dùng ánh mắt ấm áp nhìn cô, có tìm kiếm, có bao dung, có một sự chờ đợi chân thành và bình tĩnh không gì sánh kịp. Hạ Diệu Diệu thấy vậy liền cắn răng, đi thì đi! Nhà cô chỉ hơi nhỏ một chút thôi, ngoài ra chẳng có gì là không dám cho người khác xem.

Hạ Diệu Diệu như một chiến sĩ về quê, hào sảng vén tóc lên: “Đi thôi, em gái và mẹ em đều ở nhà, nói trước nhé, em gái em anh gặp qua rồi, mẹ em rất có cá tính, nếu có lấn áp anh, anh cứ xem như không nghe thấy.”

“Mẹ, con về rồi...”

“Chị về rồi à...” Hạ Tiểu Ngư từ trong nhà vệ sinh đi ra, đầu tóc rối bù quăn thành một búi trên đỉnh đầu, trong miệng còn ngậm một câu bút chì, dây buộc tóc chính là sợi dây đá ngũ sắc mà chị hai đưa cho cô, trên người mặc áo thun cỡ lớn mua ở lề đường, chân mang đôi dép lê, dáng vẻ lôi thôi như vừa cãi nhau với người ở ngoài chợ trở về.

Tuy dáng vẻ lôi thôi, nhưng với đôi chân dài, làn da trắng mịn, lông mày cong cong, Hạ Tiểu Ngư vẫn có thể thu hút được ánh nhìn chăm chú của con trai. Hạ Diệu Diệu có lúc cũng bị gương mặt của em gái mình thu hút, nhìn mãi cũng không thấy chán mà chỉ muốn yêu chiều cô bé đáng yêu này. “Chị, nhà vệ sinh...” Nhà vệ sinh tắc rồi, giây tiếp theo ánh mắt có kinh ngạc nhìn sang người con trai đứng sau lưng chị, căng thẳng không biết nên làm thế nào để chỉnh sửa lại dáng vẻ của mình: “Chị... chị muốn chết à!”

Hạ Tiểu Ngư lập tức căng thẳng nhìn sang phòng của mẹ mình, sau đó xoay đầu nhìn sang chị hai, vô cùng lo lắng: “Chị tìm đường chết à? Rõ ràng là tìm đường chết! Mẹ vẫn còn ở nhà, chị lại dám dẫn anh ấy về! Chị không sợ mẹ đánh chết chị à!” Mau đi đi, mau đi đi! Cô sẽ xem như không nhìn thấy, không tố cáo.

Nhưng, Hạ Diệu Diệu lại treo mũ lên cửa chính. Hà An bước vào, lịch sự gật đầu với Hạ Tiểu Ngư. Hạ Tiểu Ngư căng thẳng nhìn chị gái, chị muốn làm gì thế? Anh ấy bước vào rồi: Cô không phải đồng phạm, đừng mong cô sẽ bao che cho. Hà An không biết từ đâu lấy ra một cái hộp: “Lần đầu đến nhà, đây là một chút thành ý, quà cho em đấy.”

Hạ Diệu Diệu xoay đầu lại hiếu kỳ nhìn sang Hà An, anh biến từ đâu ra thế:

Hạ Tiểu Ngư nhìn thấy lập tức để mẹ cô sang một bên, giả vờ rụt rè nhìn sang chị, thấy chị không nói gì thì vội vàng cầm lấy, nở nụ cười thật tươi: “Cảm ơn anh An.” Sau đó cô lại nhỏ tiếng thêm vào một câu: “Chuyện chiếc xe em cảm ơn anh, khiến anh tốn kém rồi.” Món quà được bọc gói đẹp quá, là gì thế nhỉ!?

Hạ Diệu Diệu không tán thành nhìn sang Hà An: “Nó vẫn còn trẻ con, anh đừng chiều nó sinh hư.” Học kỳ này thành tích của Tiểu Ngư lại thật lùì, xem ra không chú tâm vào việc học cho lắm.

Hạ Tiểu Ngư chu môi với chị gái, anh An tự nguyện mà. “Chẳng qua chỉ là một ít đồ thôi.”

“Một ít đồ nhưng nó vẫn là trẻ con.”

Bà Hạ rất thính, lập tức gọi với từ trong phòng ra ngoài: “Ai thế! Tiểu Ngư, có phải chị con về rồi không? Sao mẹ lại nghe thấy tiếng của người khác?”

Hạ Tiểu Ngư vội vàng nhìn sang chị mình, giấu món quà sau lưng: Cô không có nói gì đâu? Không phải lỗi của cô. Hạ Diệu Diệu chọc vào đầu em mình: “Em chỉ được thế thôi à. Mẹ! Là bạn của con đến thăm mẹ.” Mang dép lê vào, cô đưa Hà An đến phòng của mẹ mình.

Nhà Hạ Diệu Diệu hơi nhỏ một chút, kiểu cũ ngày trước, tuy có ba phòng ngủ một phòng khách, nhưng phòng khách và phòng ngủ đều bằng nhau, nhà vệ sinh vô cùng nhỏ, bên trong không để vừa một chiếc máy giặt cỡ lớn, phòng ngủ có một chiếc giường, một tủ quần áo, để vào thì chật cả phòng, trong phòng khách chỉ có thể để sofa, bàn trà và tivi, sau đó thì không còn không gian nữa.

Chín mươi mét vuông, bốn phòng một nhà vệ sinh, cơ bản là vô cùng chật hẹp. Nhưng Hạ Diệu Diệu lại dọn dẹp nhà cửa rất sạch sẽ, ngoài việc đồ dùng trong nhà hơi cũ một chút, vải bọc sofa và khăn trải giường đã bạc màu, căn nhà mang lại cảm giác của cửa năm tháng nhưng đồ đạc không hề có dấu tích hư hại, thật ra trông rất thoải mái. “Anh đợi một chút, em vào trong xem sao.” Một lát sau cô mở cửa đi ra: “Anh vào đi.”

Hạ Diệu Diệu dẫn Hà An đứng trước mặt mẹ mình, bày ra dáng vẻ thực nữ gượng gạo hiềm thấy: “Đây là mẹ em, mẹ, đây là... bạn trai con, tên là Hà An, tụi con...” Hạ Diệu Diệu ngại ngùng bẻ ngón tay: “Đã yêu nhau hơn một năm rồi, lần này anh ấy cùng bạn học đến chỗ chúng ta chơi, nên đặc biệt đến thăm mẹ và ba...”

Hạ Tiểu Ngư đứng dựa vào cửa lén nhìn vào.

Hà An đứng yên tại chỗ, sắc mặt nghiêm nghị lấy ra một chiếc hộp lụa màu xanh lam còn to hơn cả chiếc hộp lúc nãy, lễ phép nói: “Lần đầu gặp mặt, không biết bác thích gì, cháu có chút quà này mong bác đừng chê.” Nói xong anh đặt chiếc hộp ở bàn bên cạnh bà Hạ, sau đó đứng lại bên cạnh Hạ Diệu Diệu, trầm ngâm đứng nhìn.

Hạ Diệu Diệu kinh ngạc nhìn anh, sao vẫn còn quá vậy? Bà Hạ thấy vậy, ánh mắt nhìn Hà An từ trên xuống dưới, gương mặt ngạo mạn lạnh lùng, không nói gì.

Hạ Diệu Diệu vội vàng nháy mắt với mẹ, lúc nãy cô đã nói trước rồi, nếu mẹ không hài lòng thì nói sau với cô. Mẹ... mẹ... Bà Hạ không nói gì, khinh thường hừ một tiếng, sắc mặt càng kiêu ngạo. Hạ Diệu Diệu âm thầm trợn mắt, vội vàng chạy đến dàn xếp: “Anh ấy cũng đã đến rồi, còn mang quà gì nữa.” Sau đó cô ra sức nháy mắt với mẹ mình, nói đi, nói gì cũng tùy vào mẹ không được sao. Bà Hạ thấy vậy, sắc mặt càng nghiêm nghị, ánh mắt gần như khắc nghiệt lướt qua người Hà An, không thèm nhìn món quà

đặt trên bàn, bà tùy tiện nói: “Cậu ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi? Ba mẹ làm gì? Thành tích học tập thế nào? Tương lai có dự định gì?”

Hạ Diệu Diệu không nói nên lời: “Mẹ...” Gọi cái gì, hiện giờ có người theo dõi con gái bà, thích con gái bà, đương nhiên phải xem sắc mặt của mẹ vợ, sao bà có thể không lựa chọn đàn ông, đây là chuyện lớn của con gái, bà phải kiểm tra chặt chẽ, phải chỉnh đốn cho có nề nếp! Tội trẻ bây giờ hiểu gì chứ, có khi bị người khác lừa mà còn không biết

Hạ Diệu Diệu vừa thấy dáng vẻ của mẹ mình thì biết ngay bà lại đang tràn trề sinh lực rồi, âm thầm ra hiệu bảo Hà An đừng lo lắng, chỉ cần nghe bà nói là được, bảo anh hãy tự dựa vào bản thân. Hà An nháy mắt bảo cô đừng lo lắng: “Thưa bác, nhà cháu ở tỉnh này, cháu năm nay hai mươi ba tuổi, bằng tuổi Diệu Diệu, ba mẹ cháu làm kinh doanh, thành tích học tập... cũng tạm.” Ừ, cũng tạm. Hạ Diệu Diệu như nhìn thấy quỷ mà quay sang nhìn sang anh! Thì ra anh cũng biết nói dối! Cô luôn cảm thấy Hà An không giỏi làm chuyện này! Nhưng không ngờ anh lại nói tự nhiên như vậy!

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Đừng Có Xấu Tính Như Vậy

 Nụ cười ấy suýt làm chói cả mắt Hạ Diệu Diệu.

Nếu bà Hạ có thể đi được thì bà chính là người phụ nữ bình thường hay gặp trên phố, thậm chí gương mặt lại không đủ đẹp. Lúc này bà đang mặc trên người một chiếc áo bông tay lửng, phía dưới đang đắp chăn, đầu tóc được chải gọn gàng, cũng có vẻ xem như khá hiền hòa. Bà đang nhú mào, làm ra dáng như một quý bà địa chủ: “Cùng tỉnh à, vậy ở chỗ nào?” Đừng có nói là ngoại ô xa xôi khi họ cò gáy đây: “Ba mẹ kinh doanh gì?”

“Me...”

“Sao! Mẹ hỏi không được à!” Hỏi được! Hỏi được! Mẹ cứ thoải mái hỏi không cần khách sáo!

Hạ Tiểu Ngư đột nhiên xông vào: “Mẹ, mẹ xem con có đẹp không? Có phải rất đẹp không? Qua một thời gian nữa con sẽ dùng đến, đây là anh An tặng con đây, màu sắc có phải rất đẹp không?” Vừa nói Hạ Tiểu Ngư vừa đặt tay ra sau lưng tạo dáng cho chị hai xem, trên gương mặt xinh xắn nở nụ cười thật tươi, trên chiếc cổ trắng mịn như ngọc đang đeo một chiếc khăn lụa to bản màu xanh lam kiểu đơn giản, không cần nhiều món trang sức, hoa cài, bản thân màu sắc cơ bản cũng đã thể hiện rõ sự cao quý thoát tục, khác biệt với mọi người.

Bà Hạ thấy vậy, lập tức di chuyển tầm nhìn của mình đi, mặt mày hớn hở quan sát con gái, nhìn xem cô xinh xắn thế nào, một cô bé mười bảy

mười tám tuổi khoác lên người một màu sắc rực rỡ như vậy, nhìn giống hệt một cô công chúa nhỏ, vô cùng xinh đẹp: “Đẹp, đẹp!”

Tiểu Ngư nhà bà rất xinh xắn, nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy thích từ trong lòng, không giống như những người dù có trang điểm thế nào cũng không xinh đẹp.

Hạ Diệu Diệu vội vàng kéo lấy Hà An, khẳng định em gái mình đang muốn thu hút sự chú ý của cô: “Mẹ, cũng không còn sớm nữa, tụi con ra ngoài mua chút thức ăn, buổi trưa chúng ta cùng ăn.” Nói xong không đợi bà Hạ trả lời, cô đã vội vàng kéo Hà An chạy đi. Bà Hạ vội vàng gọi hai tiếng, không thấy cô trả lời, sắc mặt lập tức trầm ngâm: Mua đồ ăn gì? Có nên tiếp đón nông hậu hay không vẫn còn chưa biết, lại còn tiêu tiền lung tung, bà Hạ còn đang định cầm rơm con gái lớn của mình vài câu.

Hạ Tiểu Ngư đã ngồi xuống cạnh giường, vòng qua tay mẹ mình, vẽ mặt tỏ ra ngại ngùng mang theo sự mong manh yếu đuối của một cô bé: “Anh An tặng cho mẹ món gì thế?” Tâm trạng của bà Hạ lập tức bị lời của con gái làm lay động: “Trên bàn, mẹ còn chưa xem, có gì đáng xem đâu, con xem dáng vẻ chưa bao giờ nhìn thấy sự đời của mình kìa, chỉ một cái khăn choàng đã mua chuộc được con rồi.”

“Rất đẹp mà, đương nhiên con phải thích rồi.” Hạ Tiểu Ngư mở chiếc hộp lụa màu xanh lam bên cạnh ra.

Lời này bà Hạ tán thành, thật sự rất đẹp, rất hợp với con gái út của bà, nghĩ như vậy, bà không khỏi kiêu ngạo mà giơ tay ra, chỉnh lại độ dài hai bên của chiếc khăn choàng trên cổ con gái mình: Xem ra cũng biết chọn đồ.

Hạ Tiểu Ngư kinh ngạc nhìn sợi dây chuyền bên trong, không kìm được tròn to mắt: “Ôi đẹp quá...”

Ánh mắt bà Hạ lướt qua người con gái mình, giọng điệu khinh thường: “Có gì mà đẹp hay không đẹp, chẳng qua chỉ là một món quà bình thường

thôi.” Ánh mắt bà thờ ơ liếc nhìn một cái, cũng không khỏi bất ngờ. Sợi dây chuyền của bà Hạ hoàn toàn khác với chiếc khăn choàng đơn giản phù hợp với tuổi tác của Hạ Tiểu Ngư, sợi dây chuyền to bằng một nửa ngón tay trông vô cùng xa xỉ, thiết kế chạm rồng đính kim cương, ở giữa còn có một mặt dây chuyền kim cương hình giọt nước màu bạch kim, được bao bọc trong vô số tia sáng bạch kim đan xen, trông vô cùng thời thượng.

Hạ Tiểu Ngư không kiềm được mà cầm lên, đặt sợi dây chuyền trong lòng bàn tay, kinh ngạc nhìn viên kim cương phát sáng lấp lánh, ánh mắt vô cùng sốt ruột, có thể nào cũng không muốn nhìn đi chỗ khác: “Thật là đẹp quá...”

Bà Hạ lo lắng nhìn sang, không ngừng nhắc nhở: “Cầm cho chắc, cầm cho chắc đấy, đừng làm rớt đấy!” Thật sự sợi dây này rất đẹp, không nói đến chuyện nó đáng giá hay không, có phải là thật hay không, chỉ riêng bản thân nó cũng rất đẹp rồi, đẹp hơn cả vòng tay của chị hai: “Mẹ, mau đeo vào thử đi...” Bà Hạ lần đầu tiên có cảm giác không nỡ, sợ Tiểu Ngư không cẩn thận mà làm hỏng, nhưng nhìn ánh mắt chờ đợi của con gái, còn cắn răng muốn đeo lên cho bà: “Con đi đâu đấy, đừng thấm nước, sẽ bị oxy hóa đấy...”

“Biết rồi biết rồi, con đi soi gương...”

Đứa trẻ này không cẩn thận gì cả.

Hạ Diệu Diệu đá vào những viên đá nhỏ dưới đất, vừa đi vừa hỏi: “Còn bọn Vương Phong Long thì sao, có cần tiện thể mời bọn họ đến ăn cùng không, để thể hiện sự hiếu khách của anh.” Hà An đỡ lấy tay cô để phòng cô bị té ngã, giọng nói bình tĩnh: “Không cần.”. Hạ Diệu Diệu rút cánh tay lại: “Làm như vậy không tốt lắm, nói thế nào thì em cũng là chủ nhà mà.” Hà An nghe vậy nhìn cô với vẻ không chắc chắn lắm: Em là chủ nhà sao?

Hạ Diệu Diệu lập tức xù lông: “Sao em không phải là chủ nhà, em đã ở đây hơn hai mươi năm rồi đấy, anh vừa mới dọn đến sao có thể so với em, ở đây của hàng nào ngon, chỗ nào vui, quán nào không chật chội người, anh có biết không, em đã thuộc lòng hết cả rồi.”

Hà An không kiểm được mà nhìn xuống, nhìn vào một điểm nào đó!

Nhìn cái gì! Tìm đường chết à!

Được rồi, được rồi, em là chủ nhà.

“Không được cười.”

Anh đâu có cười.

Hạ Diệu Diệu nắm chặt lấy tóc mái mình, xoay người tiếp tục bước đi, cúi đầu cảm thấy ngại ngùng: “Lời của mẹ em anh đừng quan tâm, mẹ em không có ác ý, chẳng qua chỉ là khó khăn lắm mới tìm được người nói chuyện mà thôi.”

Hà An nghe xong thì giơ tay xoa đầu cô từ phía sau, không hề để tâm.

Hạ Diệu Diệu bất giác thở phào nhẹ nhõm, nói: “Từ sau lần tai nạn xe đó mẹ em không còn đi lại được, hai chân của bà hoàn toàn mất cảm giác, sau đó tâm trạng ngày càng sa sút, nên có chút...” vui buồn thất thường: “Tóm lại, mẹ em cũng không muốn thế, thật ra anh không cần để tâm làm gì, mẹ em cũng rất dễ gần.”

Hà An không hề để tâm đến thái độ của bà Hạ, nhưng nhìn Diệu Diệu lại cảm thấy hơi đau lòng, có lẽ bà Hạ thích Hạ Tiểu Ngư hơn, mà người đó thật sự là người thân của cô, cô thậm chí không thể oán trách, nhưng anh tin rằng Diệu Diệu của anh nhất định sẽ không chịu uất ức.

“Anh cười cái gì?”

Người anh cười mãi mãi là em, Hà An chỉ chỉ vào mũi của cô.

Hạ Diệu Diệu ngại ngùng xoay đầu qua: Càng ngày càng học xấu.

Mười rưỡi sáng, ở ngoài chợ đã đầy các ông bà cô bác trong khu, phía trước có một chiếc xe dừng lại đã chặn hết nửa con đường, nếu so sánh tình hình giao thông ở đây với những nơi khác, rõ ràng là kém hơn hẳn. Đối với tình trạng náo nhiệt này Hạ Diệu Diệu chỉ cố thốt ra một câu: “Phát triển mạnh mà.”

Hà An sắc mặt bình tĩnh kéo cô ra sau lưng bảo vệ, không để cô bị dòng người đụng vào. Hạ Diệu Diệu lập tức có chút cảm động, không kiềm được giơ tay nắm lấy ngón tay anh đang để bên người mình: Cảm ơn anh!

Hà An vội nắm chặt lại tay cô. “Mua một ít sườn đi, ba em thích nhất là ăn sườn, còn thích ăn canh xương nữa, hôm nay ông ấy vất vả rồi, phải bồi bổ thôi. Anh muốn ăn trái cây gì? Trong nhà không có trái cây, anh ngồi một lát cũng sẽ thấy buồn chán thôi.” Hà An nhìn cô: “Em muốn ăn gì thì anh ăn nấy.”

Chuyện nhỏ: “Lấy nho được rồi, đang mùa nho, lại có thể giết thời gian.” Quan trọng là giá rẻ chứ sao.

“Đúng rồi, lúc nữa khi ngồi ăn mẹ em nhất định sẽ không buông tha cho anh, hỏi anh chuyện gì thì anh phải ứng phó mà trả lời, không muốn trả lời thì cứ cười ngây ngô cho qua, có biết không?”

Nhưng, Hà An biết cười ngây ngô sao? Không sao, Hà An gần đây đã tiến bộ rất nhiều, không cười ngây ngô, nhưng cười u ám thì cũng đã biết.

Hạ Diệu Diệu nghĩ đến khả năng này thì không khỏi bật cười, anh đừng có làm mẹ cô sợ đấy.

Hạ Diệu Diệu nghiêm túc chọn nho: “Nhà em không có máy lạnh, tuy bây giờ trời đã lạnh, nhưng buổi trưa vẫn hơi nóng, một lát anh phải nhẫn nại một chút.” Nho chỗ này tươi ngon này: “Anh đừng nói lung tung! Đặc biệt là không được nói em ở cùng anh bên ngoài, nếu không thì anh cứ đợi ba mẹ em biến em thành quỷ đi.” Cô chỉ lấy chùng này thôi: “Cũng không được dùng lời nói phản kháng lại ba mẹ em, càng không được không vừa ý mà nổi giận, cứ nghe lời đi, nếu làm được, sau khi xong chuyện em sẽ để anh thoải mái oán trách em.” Hạ Diệu Diệu cho nho vào túi, cân xong, cô tiếp tục đi về phía trước: “Có phải nhà em rất nhỏ không, nhà anh bao nhiêu mét vuông?” Hà An che chở cô, nghiêm túc suy nghĩ, thật là khó nói, cô đang muốn hỏi diện tích của riêng căn nhà hay diện tích của cả khu nhà?

“Haiza, thật ra nhà cửa gì đó, có thể ở là được rồi, to hay nhỏ gì chứ, anh có muốn ăn măng tây không, nhìn xuống chân kia, đừng giẫm lên rau cải hồng đấy.” “Thôi không nên mua, rất khó nấu, ăn bí đao cho dễ ăn nhé.” Một trái thật lớn, đủ nấu một nồi to rồi: “Anh có biết tại sao bí to như vậy mà giá lại rẻ không?” Hạ Diệu Diệu vỗ vỗ vào trái bí mà Hà An đang cầm lên.

Cơ bản không cần Hà An trả lời, cô đã tự mình đáp lại: “Đó là vì hiện giờ đang là mùa bí đao, đủ lượng nước, không thể bảo quản, nên giá rẻ, anh hiểu chưa?”

“Anh nhất định không biết, đến cả nấu ăn cũng không biết mà. Cà tím bao nhiêu tiền thế... Lấy hai trái, cà chua lấy một cân.”

“Anh có muốn ăn cà chua không, của nhà bọn họ trồng đấy, rau sạch không phun thuốc sâu, mùi vị rất thuần, hiện giờ muốn ăn được cà như thế không dễ dàng đâu, nếu đóng gói lại bán ra thị trường, giá cả chắc sẽ tăng gấp mấy lần, anh ăn không nổi đâu. Quên đi, anh đâu có vừa đi vừa ăn bao giờ đâu, haha.” Hạ Diệu Diệu cắn một cái, chua quá!

Hà An vốn đi theo sau Diệu Diệu không rời một bước cùng lựa thức ăn với cô, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, anh lấy điện thoại ra, giọng nói đột nhiên lạnh đi vài độ, đứng ở giữa khu chợ náo nhiệt, khí chất cả người anh cũng thay đổi, hoàn toàn xa lạ: “Ông có hai phút, nói!”.

Đối phương lập tức lo lắng hoảng sợ: “Xin lỗi, xin lỗi, làm phiền ngài nghỉ ngơi rồi, không biết ngài hôm nay có xem tin tức thị trường chứng khoán không, hôm nay cổ phiếu của Hoa Hàng không ngừng sụt giảm khi vừa mở phiên giao dịch, tôi thật sự không chống đỡ được, muốn nhờ ngài giúp đỡ...” Hà An lạnh lùng cắt ngang lời của đối phương, bình tĩnh một cách máu lạnh: “Nếu mỗi doanh nghiệp gặp phải khó khăn đều gọi điện thoại thế này, vậy tôi cần ông ngồi ở vị trí đó làm gì.” Hà An nói xong liền cúp máy. Sắc mặt của Hoàng tổng tập đoàn Hoa Hàng lập tức trắng bệch! Nhưng một giây sau đó ông ta lập tức phấn chấn tinh thần! Một con người hơn năm mươi tuổi như ông ta lập tức có ý định được ăn cả ngã về không! Nhiều năm qua, ông ta cứ cảm thấy sau lưng có Hòa Mộc, chỉ cần Hòa Mộc cử động nhẹ ngón tay, tất cả các vấn đề của Hoa Hàng đều được giải quyết rất dễ dàng.

Nên mấy năm nay ông ta ngày càng an nhàn. Nhưng trên thực tế, ông ta đã nhận định sai từ đầu, Hoa Hàng ngày càng bị Hòa Mộc xem nhẹ, trong tất cả các doanh nghiệp thậm chí nó còn thuộc dạng tụt hậu nhất, không phải là lỗi của Hòa Mộc, mà là do người quyết sách như ông ta đã nghĩ sai. Ngài Hà nói đúng, ông ta không nên trông cậy vào Hòa Mộc, nếu mỗi công ty đều có thể trông cậy vào tổng công ty, vậy còn cần tổng tài làm gì! Hoa Hàng là của ông ta, ông ta không thể bị cách chức... Hạ Diệu Diệu chọn hai trái chanh, lát nữa về sẽ vắt nước chanh: “Điện thoại của ai thế? Sao anh lại xấu tính như vậy, sau này ai thèm để ý đến anh nữa, cầm lấy!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Sao Lại Không Hỏi Được Chứ?

 Hà An nghe xong mới lấy lại tinh thần từ bầu không khí mua hàng nhiệt tình của Hạ Diệu Diệu, anh còn chưa biết chú Hà sắp xếp cho Vương Phong Long ở khu nào. “Anh sao vậy? Có phải là do thời tiết nóng quá không? Để em cầm đỡ một ít.”

Hạ Tiểu Ngư bị mẹ nói đến phiền, giật sợi dây chuyền xuống đưa cho bà: “Con không cần nữa, mẹ cầm lấy, mấy nghìn tệ đó, đừng làm mất.” “Mẹ biết rồi, đi đi, bảo anh con dọn dẹp xong bên ngoài thì vào đây châm cho mẹ cây đàn hương.” “Con biết rồi.” Hạ Tiểu Ngư đi ra, cảm thấy chị gái cô trùng tà rồi, chắc chắn là trùng tà rồi.

Ngón tay thon dài của Hạ Tiểu Ngư cuốn cuộn dây len trên chiếc khăn quàng cổ, dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp đứng nghiêng ngả không chút hình tượng ở cửa nhà bếp, chín phần xinh đẹp cũng bị hoàn cảnh xung quanh che lấp đi ba phần nhưng lại thêm một phần sành sỏi đời.

Cô nhìn anh hai vừa về đã bắt đầu dọn dẹp vệ sinh, sắc mặt thay đổi: “Anh, anh nói xem có phải chị mình điên rồi không, sao dám đưa bạn trai về nhà chứ?”

Nhìn nhà bọn họ xem, ba thế này, mẹ thế kia, lại còn có thêm hai đứa em. Xem nhà ai bây giờ còn có hai đứa em, nhà người ta đều là con một; thêm nữa, cách bày biện của nhà họ vừa cũ rích vừa cổ hủ, chẳng nhẽ chị không sợ anh rể tương lai bị dọa chạy mất sao?

Hạ Vũ không vui, bỏ giẻ lau xuống8trùng mắt với cô: “Nhà chúng ta thì làm sao, để em phải chịu đói hay để em phải chịu rét?” Hạ Tiểu Ngư cảm thấy anh trai cứ là lạ: “Anh nổi nóng cái gì? Em có nói gì anh đâu, em chỉ đang bàn luận thế thôi. Thôi, anh cao thượng, sao em không thấy anh đưa bạn về nhà chơi?” Nói xong cô tức giận quay người vào phòng. Bàn tay cầm giẻ lau của Hạ Vũ nắm chặt, sắc mặt cổ quái, cúi đầu trầm mặc làm việc. Em gái nói đúng, cậu chưa từng đưa bạn về nhà, nhưng không phải là cậu cảm thấy mất mặt. Ba mẹ cậu có thể sống qua tai nạn kia đã là điều may mắn của bọn cậu, chỉ là... chỉ là cái gì...

Cậu không muốn phơi bày cuộc sống riêng tư6trước mặt người khác... Hoặc có lẽ Tiểu Ngư nói đúng, chỉ là cậu không muốn thừa nhận mà thôi...

Hạ Tiểu Ngư tức giận đóng cửa. Đồ đạo đức giả, anh không đưa bạn về nhà là sự thật, lại không cho người khác nói, có bản lĩnh thì anh đưa một người bạn về nhà xem.

Nhà người ta thế nào, nhà mình thế nào, người nào không mù đều nhìn ra được. Lại còn không để mình nói, nhà mình chỉ có mỗi mình mình ăn ngay nói thật. Nhìn sofa nhà mình xem, lại nhìn cái tivi xem, bây giờ còn nhà ai sử dụng cái tivi cỡ lỗ sĩ như kia không?

Hù!

Đồ giả tạo! Đồ đáng ghét!

Hạ Diệu Diệu cũng không phải là người mặt dày không biết giấu giếm, đặc biệt là trước mặt bạn trai. Bình thường trước mặt3anh cô đều cố gắng thể hiện thật tốt, ai lại muốn phô diễn một mặt có thể sẽ khiến đối phương chùn bước chứ.

Nhưng quan hệ của hai người không giống vậy, sao có thể che giấu chứ. Hơn nữa, bọn họ sắp tốt nghiệp rồi, tốt nghiệp xong phải xác lập mối quan hệ trước mặt ba mẹ hai bên, những lần gặp mặt như này là không thể

tránh khỏi. Chẳng nhẽ trong vòng nửa năm, cô có thể giúp mẹ đứng dậy, giúp ba khỏi bệnh, cả nhà cô phát tài, mua một căn nhà cao cấp để ở, đó là chuyện không thể nào xảy ra. Vốn dĩ là cần hai người họ cùng nhau đổi mặt, sớm muộn cũng sẽ như vậy, thôi thì cứ làm quen trước đi. Hơn nữa cho đến bây giờ, Hà An vẫn thể hiện rất tốt. Không hổ là người cô coi trọng, đúng là cô rất biết nhìn người. Hạ Diệu Diệu có chút đặc ý: “Anh ngồi chơi ở phòng khách, em đi nấu cơm.” “Không cần anh giúp đâu, anh cứ yên tâm ngồi xem phim đi, một lúc là xong.” “Hạ Tiểu Ngư, em cầm cái quạt trong phòng ra đây.” “Vâng.” Buổi trưa Hạ Diệu Diệu làm một bàn đầy đồ ăn, canh xương bí, khoai tây xào, cà chua trộn dưa chuột và một con gà.

Ông Hạ cũng đã về nhà.

“Văn Bác đâu?”

“Nó nói nhà có việc nên không qua. Đều ngồi xuống hết đi.”

Ông Hạ biểu hiện rất bình thường, không quá nhiệt tình cũng không quá lạnh nhạt, giống như những người cha khác, cẩn thận đánh giá đối tượng của con gái mình, còn không thể để cho đối phương biết: “Ngồi đi, đừng có đứng, Tiểu Ngư con ngồi lui lên một chút. Đại Vũ, con kê thêm một cái ghế.” Hạ Diệu Diệu mang đồ ăn từ phòng bếp đi ra: “Nhà cậu ấy có việc gì? Sao cậu ấy không qua ăn cơm nhỉ?” Cô lại quay người đi vào bếp.

Vẻ mặt của Hà An vẫn lạnh nhạt như vậy, cũng không vì sự khách sáo của người khác mà ôn hòa hơn, giọng nói lạnh lùng: “Cảm ơn chú.” Ánh mắt anh liên tục nhìn về phía phòng bếp. Hạ Tiểu Ngư thấy vậy cũng không để trong lòng, ngược lại không nhịn được cười ra tiếng: “Anh yên tâm đi, anh không cần cứ phải nhìn chị em, ba em không ăn thịt anh đâu mà lo.” “Con nhóc này, nói kiểu gì vậy.”

Hạ Tiểu Ngư bữu môi, cười gắp một miếng xương: “Anh sau này thường xuyên đến chơi, anh cứ đến chơi là chị em sẽ cực kì đảm đang.” Hạ Diệu Diệu bưng món cuối cùng lên, cởi tạp dề ra ngồi xuống: “Chẳng nề bình thường chị không nấu cơm cho em ăn sao?” “Có nấu, có nấu, chị gái em là tốt nhất. Anh thấy không, đến dạy dỗ cũng nhẹ nhàng hơn. Nếu như là trước đây chắc chắn chị ấy đã dùng đũa gõ vào đầu em rồi.” “Bây giờ chị cũng có thể dùng đũa gõ vào đầu em.” “Ăn cơm đi, đến thức ăn cũng không thể lấp cái miệng của em lại.” Hạ Vũ bế mẹ ra.

cả nhà ngồi trong phòng khách. Bà Hạ rõ ràng là đã rửa mặt chải lại đầu tóc, đổi một bộ váy hoa thàng trước vừa mua. Lúc này bà đang ngồi trên một chiếc ghế đặc biệt, lại càng giống mẹ vợ, bà bắt đầu bắt lỗi: “Cũng chẳng phải người ngoài, làm nhiều món như vậy làm gì, cũng không để được, lãng phí quá” “Đúng, đúng, mẹ nói rất đúng, đây chẳng phải là vì hiếu kính mẹ sao?” Ông Hạ múc một bát canh xương để trước mặt bà, vẻ mặt nghiêm khắc: “Bà ăn đi.”

Bà Hạ không có khẩu vị, bây giờ là lúc để ăn uống à? Cái ông này chẳng hiểu gì cả, vẫn là bà phải lo lắng. Con gái đưa bạn trai về nhà là để cho bọn họ đánh giá chứ không phải là vì ăn cơm. Bà Hạ dùng ánh mắt sắc bén nhất được rèn suốt bao năm nay nhìn chăm chăm bạn trai của con gái. Anh chàng này cũng được, đẹp trai tuấn tú, chỉ là vẻ mặt kia, nhìn cứ thấy mắt cao hơn đầu, tâm cao khí ngạo: “Cháu tên là gì?”

Hạ Diệu Diệu nhanh chóng trả lời: “Anh ấy tên Hà An.” Bà Hạ trừng mắt với cô một cái: “Không phải hỏi con! Cháu nói cháu là người ở đây?” Hà An nghe xong từ từ đặt đũa xuống, ánh mắt hơi lạnh lùng mang theo chút uy nghiêm nhìn về phía bà Hạ, anh cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Vâng.” Bà Hạ lặng người, lại cảm thấy chắc mình hoa mắt rồi. Bà là mẹ vợ tương lai nha, ai dám làm mình làm mất với bà: “A, ăn đi, ăn đi, đừng khách sáo, nhà chúng ta không có nhiều quy tắc, nhà cháu ở chỗ nào?”

“Thành Đông.”

“Thành Đông xa lắm, vậy cháu ở chỗ nào Thành Đông?”

“Mẹ....”

“Con câm mồm.”

Vẻ mặt Hà An dần dần trở nên âm trầm: “Ngoại ô.”

Bà Hạ nghe xong về mặt có chút trầm xuống, Thành Đông? Lại còn ở ngoại ô? Chỗ nào ngoại ô? Những năm gần đây, Thành Đông không phát triển như chỗ Thành Bắc bọn họ, cũng không gần trung tâm như ở đây. Diệu Diệu sau này phải tìm việc ở trong trung tâm thành phố, đi lại quá bất tiện. Đến lúc đó chẳng nhẽ hai đứa lại phải mua nhà mới, mà mua nhà thì ai bỏ tiền?

Bà Hạ nghĩ đến đây, có chút không vui: “Cháu nói ba mẹ cháu làm buôn bán, ba mẹ cháu buôn bán gì vậy?”

Hạ Diệu Diệu gắp một miếng xương cho mẹ: “Mẹ mau ăn đi, tý nữa nguội mất.” Ăn, suốt ngày chỉ biết ăn. Sau này trả tiền nhà, mua xe, nuôi con, ba mẹ chồng có ở cùng không? Cũng chẳng biết suy nghĩ cho tương lai gì hết, ngốc quá: “Đi rót cho bà con và Hà An chút rượu để hai người họ uống.” Sau đó bà ổn hòa nhìn Hà An: “Ở nhà cô không cần quá câu nệ, cháu ăn nhiều vào. Ba mẹ cháu buôn bán gì vậy?”

Hạ Tiểu Ngư cạn lời, lại nữa rồi, mình biết mà, mẹ mình chắc chắn sẽ không quên vấn đề này đâu. Hạ Diệu Diệu bất lực rót một ly cho Hà An, nháy mắt với anh bảo anh tùy tiện ứng phó một chút. Mẹ cô chính là như vậy, không chọc vào được. Hà An không động đến ly rượu: “Ba cháu làm đầu tư, mẹ thì buôn bán hoa quả, thỉnh thoảng cũng sẽ bán quần áo và mỹ phẩm.” “Quần áo và mỹ phẩm? Cái này rất tốt, thanh niên bây giờ đều thích đẹp, người có tuổi thì thích bảo dưỡng, cô không ra khỏi nhà cũng biết ngành này rất tốt. Con gái của thím Lưu cũng buôn bán mỹ phẩm, nghe nói bây giờ đã lên thành quản lý quầy gì đó, lương một tháng hơn bảy

nghìn, mẹ cháu làm bao nhiêu lâu rồi? Chắc sẽ kiếm được càng nhiều hơn phải không? Sau này Tiểu Ngự không tìm được việc thì cho nó đi theo mẹ cháu học việc được không? Vừa hay cũng có thu nhập. Nó chẳng được như chị gái nó, đến lúc đó cháu nói mẹ cháu đừng ghét bỏ nó, cháu còn chưa nói một tháng mẹ cháu kiếm được bao nhiêu?”

hư chị gái nhìn mẹ cháu P người có,

“Khụ khụ!” Ông Hạ lạnh mặt.

“Tạm ổn ạ.” Hà An bất động.

“Tạm ổn thì cũng phải có một con số cụ thể chứ?” “Khụ...” Ông Hạ lại họ một tiếng, gấp một miếng đùi gà cho bà: “Bà mau ăn đi.” Bà Hạ không nhìn được tròng mắt nhìn chồng, bà không hề cảm thấy đây là vấn đề không nên hỏi nha. Giấu giếm không nói chẳng nhẽ sau này không cần hỏi à? Sau này Diệu Diệu sống không tốt, ai sẽ chăm sóc hai người bọn họ? Bây giờ hai đứa đều còn đi học, bà đương nhiên phải hỏi ba mẹ đối phương rồi. Không hỏi làm sao biết được tương lai có tươi sáng không? Gia đình có giúp gì được trong công việc không? Nếu như ba mẹ không giúp đỡ thì con cái bao giờ mới thành công được. Diệu Diệu gả vào nhà đó liệu có phải còn phải giúp đỡ gia đình nhà họ không? Sao phải thế? Nếu như vậy, bọn họ còn hi vọng vào ai?

Không biết suy nghĩ tính toán gì cả, chỉ biết ăn thôi. Nửa đời sau định thế nào? Đáng đời ông nghèo cả đời!

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Nhìn Em

 Hà An lại ngồi xuống. Về mặt ông Hạ càng ôn hòa hơn, cảm thấy Hà An chịu không ít khổ từ chỗ bà nhà mình, muốn giúp Hà An thoải mái một chút: “Thành tích thế nào? Chắc cháu cũng là sinh viên ưu tú.”

Ánh mắt nhìn người của con gái nhà ông, ông vẫn rất tin tưởng, không phải loại người gì cũng có thể nhìn trúng được. Ông cũng không mong đợi đối phương có thể như con gái ông giành được học bổng, gần tương đương là được. Nghe nói có thể lọt vào top 100 của đại học Thu Môn đã là sinh viên ưu tú rồi.

“Chắc là cháu có làm việc trong hội sinh viên và khoa phải không? Cháu phải cố gắng làm tốt. Mặc dù bây giờ khổ cực một chút, nhưng lý lịch sẽ đẹp. Lần này cháu thi2thế nào?”

Hạ Diệu Diệu trừng mắt nhìn Hạ Vũ một cái, biết là không thành liền vút khăn xuống, thành thật đi ra: “Ba, các công ty bây giờ đều chú trọng thực lực, chỉ nhìn qua bằng cấp học lực một chút thôi. Con nghe nói rất nhiều công ty bây giờ đều không nhìn thành tích lúc còn đi học.”

“Con nói thế sao được. Vậy sao bọn họ còn chọn thạc sĩ, tiến sĩ chứ?”
“Đó đều là giả dối.”

Mèo cũng được mà chó cũng được. Ông Hạ nhìn về phía Hà An: “Cháu có định học thạc sĩ không?”

Bà Hạ lập tức cướp lời: “Học thạc sĩ gì chứ.” Tốt nghiệp xong còn không mau đi làm việc, chẳng nhẽ để Diệu Diệu đi làm nuôi nó học thạc sĩ

à? “Cô không phải có ý gì khác, ý cô là cứ ra ngoài xã hội cọ xát trước. Bây giờ cạnh tranh kịch liệt lắm, đợi sau này tích lũy đủ kinh nghiệm thì học thạc sĩ cũng không muộn. Như vậy cũng giúp ba mẹ cháu giảm bớt gánh nặng không phải sao?”

“Ba mẹ anh ấy không hi vọng anh ấy giúp đỡ giảm bớt gánh nặng?” Hạ Diệu Diệu cụt hứng ngồi xuống, tự mình cầu phúc đi, cô thực sự bất lực rồi.

Hà An cúi đầu nghe.

“Sau này cháu có định mua nhà trong trung tâm không?”

“Mẹ, xương ăn có ngon không?” Người ta đến đây chỉ là để gặp gỡ, cũng không phải đến xin cưới, mẹ có thể đừng vội vàng như vậy không? Biết vậy thì cô không dẫn đến còn hơn.

“Có ý định mua nhà.” “Có ý định mua nhà là tốt rồi, Diệu Diệu nhà chúng ta tốt nghiệp xong sẽ vào công ty lớn làm.” Hạ Diệu Diệu ôm mặt, rằng thật sự có chút đau. Làm gì có ai tự nói con gái nhà mình sẽ vào công ty lớn làm, quê quá đi! Hạ Tiểu Ngư đồng tình nhìn chị gái, sau này mình sẽ không ngu ngốc đến mức đưa bạn trai về nhà đâu, tránh cho chưa kịp yêu đương đã bị trả hàng. Hà An nhìn Hạ Diệu Diệu, vẻ mặt hòa hoãn hơn chút. Về vấn đề này, quan điểm của anh và bà Hạ giống nhau, Diệu Diệu nhà anh sẽ vào công ty lớn làm việc, lớn đến mức nào cô cũng xứng. Hà An nhìn cô, vẻ mặt kiêu ngạo.

Hạ Diệu Diệu đổ mồ hôi: Mất mặt quá đi mất, mẹ à, cho dù ngày nào mẹ cũng nói khoác nhưng cũng đâu cần phải nói vậy chứ.

“Trả hết hay trả góp?”

“Đều được.”

Đều được là ý gì? Đứa bé này nói chuyện có phải dễ dàng quá rồi không, thiếu sự trầm ổn: “Hai đứa sắp tốt nghiệp rồi, cháu định làm công việc gì?”

“Mẹ... Mẹ của con à, đến bây giờ Hà An cũng chưa ăn được miếng nào đâu.” “Ăn đi, cũng không phải mẹ không cho nó ăn. Cháu có công việc lý tưởng nào không?” Hạ Diệu Diệu không còn lời nào để nói. Hà An nghĩ một chút: “Có thể sẽ tiếp nối nghề của gia đình.” “Nghề của gia đình rất tốt, an toàn lại quen thuộc.”

“Vâng.”

“Vậy ba mẹ cháu có phát lương cho cháu không?”

Hạ Diệu Diệu cắn một phát lên đũa. “Bọn cháu lớn rồi, phải kết hôn. Mặc dù giúp đỡ ba mẹ thì không cần phải tính toán như vậy, nhưng mà cũng nên phát một ít lương cho cháu5phải không? Cháu nói xem phải không? Ăn đi, ăn đi.” “Aiya, xem cô đăng trí quá, vừa rồi chú hỏi cháu còn chưa trả lời mà, thành tích học tập của cháu thế nào?”

Hạ Diệu Diệu đẩy xe đạp, lúc ra ngoài với Hà An, cô có cảm giác sáng khoái như vừa giúp anh được giải thoát, vui vẻ vỗ vỗ vai anh: “Vất vả cho anh rồi.” Cô không ngờ mẹ cô lại hỏi nhiều như vậy.

Hà An nắm tay cô đi trên con đường tối đen, vẻ mặt bình tĩnh. Chỉ cần cô không quan tâm đến ý nghĩ tư lợi của mẹ cô đối với cô, anh cũng chẳng có gì phải để ý, cũng chẳng có chút không vui nào khi bị hỏi. Chỉ cần có cô bên cạnh, anh chẳng quan tâm người khác thế nào, huống hồ đó còn là mẹ của cô: “Không đâu.”

Hạ Diệu Diệu nghe xong trong lòng cảm động: “Anh đừng để ý, mẹ em chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi, ở chỗ em đều như vậy, thích hỏi tường tận. Nhà ai mà có con trai hoặc con gái lạ mặt đến chơi đều bị hỏi như vậy. Lần

này anh đến vừa hay, các ông các bà trong khu lại không thiếu chuyện để tám nữa rồi.”

Hạ Diệu Diệu cố tỏ ra thoải mái: “Nhưng mà mẹ em chỉ nói vậy thôi, giết thời gian trong lúc rảnh rồi ý mà. Nếu như mẹ em có nói câu nào khiến anh không thích, anh cũng đừng để ý, mẹ chỉ là đang thể hiện sự nhiệt tình thôi.” Hà An vẻ mặt ôn hòa: “Anh biết rồi.” Anh không cần có giải thích: “Bọn họ là ba mẹ em, em cảm thấy không sao thì anh cũng không sao, vì vậy sau này không cần giải thích.”

Hạ Diệu Diệu nghe xong dừng lại, mượn ánh trăng nhìn vào mặt anh, khóe mắt cay cay đột nhiên muốn khóc, cô không nhịn được mà buông xe ra nhào vào lòng anh: “Hà An, anh thật tốt!” Hà An một tay đỡ xe, một tay dịu dàng vuốt tóc cô, từ từ đặt một nụ hôn lên mái tóc của cô.

“Em sợ anh lập tức quay người đi mất.” Sẽ không đâu, bởi vì có em ở đây.

“Hà An, hôm nay... xin lỗi anh...” Cô không hề bướng bỉnh mà thừa nhận là do mẹ cô không tốt, đã hỏi nhiều quá rồi. “Mẹ cũng chỉ vì lo lắng cho em.”

“Hà An...”

Hai người ôm nhau rất lâu, Hạ Diệu Diệu hít hít mũi đứng thẳng lên, vỗ yên xe, cực kì hào phóng nói: “Anh lên đi, em đèo anh.”

“Sao tôi không được hỏi? Tôi hỏi thì làm sao? Sao tôi lại làm mất mặt con gái? Tôi hỏi là vì tốt cho ai?” “Sao tôi lại khổ thế này! Tôi chẳng phải là vì cái nhà này sao, sao ông lại nói tôi như vậy? Rõ ràng là ông thấy tôi vô dụng, thấy tôi chướng mắt mà. Ông cảm thấy tôi nằm như vậy chẳng làm được gì, chỉ mong tôi mau chết đi phải không?”

“Sao số tôi lại khổ thế này! Chi bằng cứ để tôi chết đi cho xong, con gái đưa bạn trai về tôi cũng không có quyền nói chuyện, tôi sống còn ý nghĩa gì nữa? Ông trời ơi, ông không có mắt à? Sao lúc đó không để tôi chết luôn đi? Ông để tôi sống khổ sở như vậy còn không bằng để tôi chết đi khỏi khiến người khác chướng mắt, khỏi chiếm chỗ của người khác. Sao lúc đầu ông không đâm chết tôi đi, chết là hết, để tôi khỏi phải chịu oan ức như vậy.”

“Tôi không muốn sống nữa, không sống nữa...” Hạ Tiểu Ngư mở cửa phòng ngủ trộm nhìn về phía phòng ba mẹ vẫn luôn đóng chặt cửa, sau đó rút đầu đóng cửa lại.

“Woah, nhà cậu ta ở đây à? Khu này giá mỗi mét vuông gần hai mươi nghìn tệ đó.” Giàu quá đi! Hạ Diệu Diệu kinh ngạc nhìn cửa khu: “Bao giờ em mới có thể vào ở trong khu này đây... Cả đời này chắc cũng khó đạt được...”

Hà An nhìn vẻ mặt của cô, đột nhiên muốn nói: Đây chính là của em, chỉ cần em thích, anh lập tức sang tên cho em.

Hạ Diệu Diệu nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của anh, tiếp tục cười: “Em làm anh sợ rồi hả? Em chỉ nói vậy thôi, ở đâu em cũng thích cả, chỉ cần có thể ở cùng anh. Sau này nhà chúng ta cũng không cần quá lớn, đủ ở là được, giản dị. Em chỉ cần anh yêu em, luôn yêu em... chỉ yêu em... chỉ yêu mình em.”

Hà An nhìn dáng vẻ đặc ý của cô, không nhịn được vươn tay ra xoa xoa mái tóc cô. “Rối hết cả rồi.”

“Ngày mai có muốn đi chơi với bọn anh không?” Tay Hà An để trên đầu xe, không muốn xa cô sớm như vậy.

“Thôi, vốn em đã về muộn, em giúp ba hai hôm.” Cô vừa nói vừa giúp Hà An sửa sang quần áo: “Anh vào đi, đừng để người ta chờ cửa lâu.”

Hà An đứng bất động nhìn cô không nói.

Hạ Diệu Diệu nghiêng đầu, khó hiểu chớp mắt: “Sao vậy? Anh không khỏe à?” “Bánh bao nhân thịt vẫn chưa tiêu hóa hết?” Hà An lắc lắc đầu, anh không muốn cho cô về, cho dù cô không làm gì cả hoặc nói không ngừng, chỉ cần có cô ở bên cạnh là được. Hạ Diệu Diệu cười, cúi đầu nhìn đôi mắt dưới tóc mái của anh cười xấu xa: “Nhớ em rồi phải không?” Hà An cầm lấy tay cô, anh vẫn không nói gì. Hạ Diệu Diệu cười không ngừng, nhẹ nhàng nhéo lên cánh tay anh một cái: “Em thấy anh chắc là muốn ba em đánh gãy chân anh đây mà, mau vào đi, đừng để người ta đợi cửa.”

“Được rồi, còn vài ngày nữa là khai giảng rồi, đừng gây chuyện nữa.”

“Ngoan, bỏ tay em ra, em cũng rất nhớ anh.”

“Thật sự không còn sớm nữa, em phải về rồi, nếu không ba em sẽ tức giận. Ba mà tức giận là sẽ không thích anh nữa, nói không chừng còn không cho em lấy anh...” nữa đó.

Hà An đột nhiên ngẩng đầu: “Anh đưa em về.”

Hạ Diệu Diệu trợn mắt, bỏ tay anh ra: “Đường ở đây em quen thuộc hơn anh, anh đưa cái gì mà đưa, tý nữa có khi em lại phải đưa anh về. Đưa đi đưa lại lúc nào mới xong, mau vào đi, bye bye.” Cô nói xong không đợi Hà An kịp kéo xe lại, đã lập tức phóng đi.

Hà An đứng tại chỗ rất lâu nhìn về hướng cô rời đi, sau đó mới sầm mặt đi vào.

“Chào ngài!” “Chào ngài!” Vương Phong Long và Tiền Quân nghe thấy lập tức bỏ máy chơi game xuống đứng dậy: “Ngài... ngài Hà, chào anh...”

Tiền Quân là người ở đây, Vương Phong Long vừa gọi một cái, anh lập tức chạy qua, trải nghiệm chơi game thật hơn, lại còn có bảo vệ từ trên xuống dưới, hưởng đãi ngộ cấp tổng thống từ trong ra ngoài, cho dù nhà anh có giàu có cũng không được như vậy, cực kì xa hoa: “Anh... về... về rồi...”

Hà An dừng bước đứng đó.

Người Vương Phong Long và Tiền Quân đột nhiên cứng ngắc. Hà An chỉ nhàn nhạt nhìn hai người một cái: “Ừm.” Anh cầm lấy áo ngoài đi thẳng lên lầu.

Vương Phong Long và Tiền Quân lập tức thở phào một hơi, anh ta đi rồi...

Hai người ngồi phịch xuống ghế giữa đám vệ sĩ đứng bất động, run run cầm máy chơi game lên, hưởng thụ sự bảo vệ mà đến con ruồi cũng không bay lọt, nhưng đột nhiên lại cảm thấy sống lưng lạnh toát. Quả nhiên bọn họ không chịu được khi gặp anh ở ngoài trường học, cái cảm giác áp lực vô hình kia nháy mắt tăng lên gấp mấy lần. Vương Phong Long nghỉ ngơi một chút rồi mới lặng lẽ lại gần Tiền Quân, nhỏ giọng hỏi: “Boss Hà đi cả ngày không về, anh ấy đi đâu vậy?”

Tiền Quân cũng thấp giọng nói: “Sao tôi biết được, nhưng cậu không phát hiện ra à, chỗ này gần nhà ai nhất?”

“Ai?”

Giọng Tiền Quân càng nhỏ hơn: “Lớp... trưởng... Hạ.” Cái này mà cậu cũng biết à? Cậu ngạc nhiên gì chứ? Cậu không thấy sau lưng đều là người của anh ta à, cậu muốn chết à? Bây giờ lớp trưởng Hạ là nhân vật như thế nào, cậu ta dám không tìm hiểu sao.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Tay Nghề Không Tôi

 Không có gì là không thể cả, có lẽ là ngài Hà ở trên đó lâu quá muốn ra ngoài hóng gió? Ngọc Hoàng đại đế cũng hay hạ phàm mà. “Như vậy nghĩa là... ngài Hà có tình cảm không bình thường... với lớp trưởng Hạ?” “Rất khó nói, có lẽ việc này chưa chắc đã có liên quan đến ai đó, tâm huyết dâng trào cũng là một trong những nguyên nhân.” Với thân phận của boss Hà, lớp trưởng Hạ cũng chỉ đáng xách giày mà thôi.

Vương Phong Long nghĩ một chút, sau đó giật mạnh đầu: “Có lý.” Haizz, nhưng người ta lại luôn đứng cạnh boss Hà, chốc chốc lại hò hét, quản cái này quản cái kia, không hề có cảm giác thân phận thấp kém hơn. Hành động đó khiến cho trong lòng bọn họ vẫn luôn lo lắng cho tiền đồ của cổ, chẳng nhẽ cô không sợ nhỡ làm quá sẽ bị boss Hà một phát đập chết à.

“Hoặc là ngài Hà rất yêu lớp trưởng Hạ cũng không chừng.” Có thể đừng nói câu kinh hoàng vậy không? Yêu ư? Nếu thật sự yêu thì bao nhiêu người phải điêu đứng đây. Nhưng vị trí của lớp trưởng Hạ cùng với những điều cô đã trải qua cùng boss Hà mấy năm gần đây, đến hiện tại vẫn chưa ai làm được.

Nhưng mà...

Yêu?

Có phải cậu ta nói hơi khoa trương rồi không, chẳng qua chỉ là thời gian vừa đúng lúc, cổ có cơ hội sống" thêm vài năm mà thôi.

Mặc kệ có khoa trương hay không, Hà An cầm điện thoại,8gối đầu lên cánh tay rồi dựa vào đầu giường nghịch một lúc, sau đó vào phòng tắm tùy tiện rửa qua mặt, lúc quay ra gửi tin nhắn cho người nào đó: “Đến nhà chưa?”

Hạ Diệu Diệu đi xe đạp, vừa hát vừa men theo con đường huyên náo về nhà.

Hai phút sau, Hà An ngồi dậy gửi tin nhắn cho Hạ Diệu Diệu: “Về đến nhà chưa?” Hạ Diệu Diệu đi ngang qua đầu đường, chào hỏi một dì hàng xóm. Lại qua thêm một phút, Hà An đứng dậy, gấp gấp gửi tin nhắn: “Em về đến nhà chưa?”

Nửa phút sau, Hà An vẽ mặt lo lắng mặc áo vào chuẩn bị ra ngoài, điện thoại vang lên: “Đến rồi, đến rồi, anh vội gì chứ, em có phải đi máy bay đâu.”6“Cho dù em có bay cũng không bay nhanh được như vậy.” Hạ Diệu Diệu vứt điện thoại lên giường thay quần áo. Hạ Tiểu Ngư thấy chị gái quay về, lập tức đồng cảm mà ủa lên. Cô chớp đôi mắt sáng như vàng trắng hỏi: “Anh rể tương lai của em không sao chứ?” “Có thể có chuyện gì? Mẹ đâu? Không làm ầm lên nữa chứ?” “Ba nói mẹ mấy câu, bây giờ không sao rồi.” Sau đó cô lập tức giơ ngón tay cái nói: “Chị đúng là rất dũng cảm, dám đưa bạn trai về nhà. Anh ấy bị ba mẹ mình dọa đến mức sau đó không dám nói câu nào, có phải thành tích học tập của anh ấy không tốt phải không?”

Ha, không nhận ra nó học hành3thì chẳng ra sao, vậy mà suy đoán mấy cái này lại rất giỏi nha! Hạ Diệu Diệu quay người đi vào nhà vệ sinh: “Lấy cho chị cái khăn.” Hạ Tiểu Ngư hai tay cầm đưa lên, đứng ở cửa: “Lúc hai người đi rồi, ba mẹ vẫn còn đang nói về anh ấy. Mẹ nói ngoại hình không tồi, chỉ là gia cảnh có chút kém, đẹp trai có thể mài ra ăn được sao? Còn không phải phải xem năng lực, gia cảnh sao? Người như thế chỉ có chị gái ngốc nhà con mới thích, chẳng có chút tương lai nào hết.” Hạ Tiểu Ngư học theo giọng điệu của mẹ giống y như thật. “Đừng dùng khuôn mặt đó để

học những thứ lung tung này.” “Mẹ bảo em sau này phải mở to mắt tìm một anh chàng giàu có, con nhà quan gì đó, nếu như em không tìm được thì không coi em là con nữa.” Hạ Diệu Diệu vứt khăn mặt vào trong tay cô, quay về phòng: “Mẹ nói không sai, sau này em cố tìm một anh chàng có tiền, giúp đỡ chị và anh rể em về mặt kinh tế.” “Đương nhiên rồi.” Hạ Tiểu Ngư đi cùng vào: “Anh An thực sự không tức giận?”

“Không, có cái gì mà phải tức giận.” “Em thấy anh ấy không nói chuyện, mặt lạnh tanh, em còn tưởng rằng anh sắp tức giận.” “Anh ấy chính là như vậy, thực ra con người anh ấy rất tốt.” Nói xong cô lấy ra dây buộc tóc hoa hướng dương mà Tiểu Ngư vẫn luôn thích vứt cho cô.

Hạ Tiểu Ngư lập tức cực kì kích động: “Cảm ơn đại ân đại đức của chị, em suốt đời này không quên.” Sau đó cô ta ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Kết bướm bướm em cũng rất thích.” “Chuồn chuồn em có thích không?” Thực ra mấy cái Hạ Diệu Diệu mang về đều là để cho Hạ Tiểu Ngư, nhưng cho quá dễ dàng con bé sẽ không biết trân trọng: “Đáng tiếc chị vẫn chưa đeo đủ.” Hạ Diệu Diệu nhắc chân lên giường.

Hạ Tiểu Ngư thấy vậy bĩu môi, bắt đầu cười anh rể tương lai nhà mình: “Còn nữa, anh ấy nhìn cứ ngốc nghếch sao ý. Lúc ba mẹ nói chuyện anh ấy còn không dám cầm đĩa, em phát hiện anh ấy cũng không cầm đĩa lên mấy lần. Mỗi lần anh ấy định cầm lên, ba mẹ vừa nói một câu, anh ấy lại lập tức bỏ xuống, buồn cười lắm.”

Hạ Diệu Diệu cuốn sách lại đập vào đầu cô ta: “Em thì hiểu cái gì, đây là biết đối nhân xử thế, là tôn trọng bề trên hiểu không? Sau này em nên nhớ, bạn trai có giàu có hay không không quan trọng, quan trọng là người đó có tốt với người nhà của em không. Loại người như anh cả nhà họ Du lấy tuyệt đối không nên chọn.

“Không phải vừa rồi chị còn nói bảo em tìm một anh chàng giàu có sao?” “Phải, nếu em tìm một anh chàng giàu có, có lẽ ba mẹ cũng sẽ không

quan tâm anh ta có lịch sự hay không.”

“Chị, vậy tiêu chuẩn thế nào thì được coi là con nhà giàu?” “Chàng trai em thích là con nhà giàu?” Hạ Diệu Diệu cầm điện thoại lên trả lời tin nhắn: “Vâng, ngày mai cũng được.”

Hạ Tiểu Ngư dựa vào bên giường, vẻ mặt có chút cô đơn: “Em cũng không biết, chắc là... rất tốt đi.” Người khác đều nói ba cậu ấy là cán bộ ngoại giao, hình như rất giỏi thì phải. Bình thường cậu ấy cũng chẳng hay nói chuyện với con gái, cô không dám tiếp cận.

Những tình tiết cô bé lọ lem đều có hoàng tử theo đuổi trong tivi chỉ là lừa người mà thôi, cô căn bản chẳng có dũng khí đứng bên cạnh cậu ấy, dường như chỉ cần đứng gần thì liền lộ rõ sự quê mùa của mình.

Hạ Diệu Diệu ừ một tiếng, sinh viên cấp ba mà thôi, cô cũng chẳng coi trọng những tình cảm như vậy: “Nếu như rất tốt, vậy người thích cậu ta chắc cũng rất nhiều, có vẻ như cậu ta cũng không quá coi trọng.” Cô tiếp tục trả lời tin nhắn của Hà An: “Vâng, vâng, mai em rảnh.” Vẻ mặt Hạ Tiểu Ngư càng thêm cô đơn, Tiểu Ngư dựa vào giường, tay nghịch chiếc dây buộc tóc chị cho vừa cho, như có như không tỏ ra cô đơn. “Đừng nghĩ nữa, ngủ đi, sau này không gặp thì sẽ không nhớ nữa.” Hạ Tiểu Ngư vội vàng nói: “Ai nói không gặp nữa, nói không chừng em và cậu ấy cùng thi một trường đại học.”

Ha ha, đó là lời em muốn nói là được à?

Bà Du thấy cũng đã muộn rồi mà đèn phòng con trai vẫn sáng. Bà khoác thêm chiếc áo đi sang xem: “Văn Bác, sao vẫn còn học? Năm tư rồi, con không cần chăm chỉ vậy đâu. Diệu Diệu đâu? Không phải nó bảo tối qua ăn cơm sao? Sao nó lại không sang?”

Du Văn Bác tiếp tục xem sách: “Cậu ấy có việc.” Bà Du cũng đã nghe nói, với quan hệ giữa hai nhà bọn họ, Hạ gia có việc lớn nhỏ gì đều sẽ

truyền đến tai bà: “Có việc gì vậy?” “Cậu ấy có bạn đến nhà ăn cơm.” Xem ra con trai cũng biết rồi. Tâm tư của con trai út không khó đoán, bà Du cũng cảm thấy Diệu Diệu là một cô bé không tồi, đảm đang, thiện lương. Nếu như có thể thành đôi với Văn Bác thì không gì tốt hơn: “Con cũng quen à?” Du Văn Bác bỏ sách xuống, không muốn nói nhiều: “Bọn con học cùng một trường sao có thể không biết chứ, mẹ mau đi ngủ đi, con xem nốt trang này rồi sẽ đi ngủ.” Bà Du nghe xong nhìn con trai, có chút lo lắng lại không thể nói quá rõ, suy cho cùng vẫn là tâm sự của con trai nhỏ: “Nếu đã là bạn học vậy nếu có thời gian cũng mời đến nhà mình chơi.”

“Me...”

“Được rồi, được rồi, mẹ không nói nữa.” Du Văn Bác nghe xong, không muốn khiến mẹ lo lắng liền nói: “Anh con không về mẹ cũng đừng qua đó nhiều khiến chị dâu không vui. Sau này trong nhà đã có con, con sẽ không bỏ rơi ba mẹ đâu.” Bà Du nghe xong mắt đỏ hoe, đều tại bà không tốt. Nhưng con cái đều là máu thịt, nào có thể không thương được chứ: “Anh... Anh con chỉ là nhất thời hồ đồ...” Rốt cuộc bà vẫn không nhẫn tâm nói lời không tốt về con trai lớn.

Hạ Diệu Diệu ngáp một cái, cùng ba ra ngoài bày hàng, vừa nhắc đồ vừa vuốt vuốt cánh tay chống lại cái lạnh buổi sáng sớm. Kết quả cô vừa mang đồ ra một cái đã thấy Hà An đầy tinh thần cùng Vương Phong Long đi qua. Vương Phong Long rõ ràng là vẫn chưa tỉnh ngủ, chỉ là cố gắng gượng dậy tinh thần để mở hai mắt, về mặt quý dị.

Hạ Diệu Diệu khó tin dụi mắt mắt, mới mấy giờ chứ! Hà An lẳng lặng tiến lên giúp đỡ.

Ông Hạ lập tức nói không cần, nhưng trong lòng lại thêm vài phần hài lòng.

Vương Phong Long thấy vậy, kinh ngạc tới mức cảm không kịp khép lại. Anh cũng nhanh chóng đi qua giúp đỡ, ai lại để boss Hà làm việc, còn anh đứng không: “Cháu... cháu chào chú, chào lớp trưởng...” Chào lãnh đạo, Hạ Diệu Diệu nhìn Vương Phong Long một cái, mỉm cười, sau đó cướp đồ trong tay Hà An: “Không cần...”

Vương Phong Long im lặng đánh giá xung quanh, nghe nói hoàn cảnh nhà lớp trưởng không tốt, không ngờ lại không tốt đến mức này. Công cụ cũ nát, một chiếc xe ba bánh cũ đã sửa không biết bao nhiêu lần. Ông Hạ nhìn rất già, khoe mắt đều là nếp nhăn, tay đầy vết chai. Chú ấy chắc chỉ tầm tuổi ba mẹ cậu ta những khuôn mặt lại già như ông cậu.

“Chú cứ để cháu.” “Không cần, chú tự làm được.” Ông Hạ chống gậy xuống xe, vẻ mặt chê trách nhìn con gái. Sao hôm nay bạn đến lại không nói một tiếng, ít nhất ông cũng đổi một bộ đồ khác, ăn mặc như vậy gặp người khác rất không tốt cho con gái: “Mau, đừng để bạn giúp, đều là việc nhỏ, con màu hỏi bạn xem ăn sáng chưa? Nếu chưa ăn thì đưa bạn đi ra đầu phố ăn bát tào phớ.”

Vương Phong Long nhanh chóng đáp: “Cháu ăn rồi, chúng cháu rất khỏe ạ.” Lúc này anh mới chú ý, quần áo chú mặc rất cũ, đầy vết dầu mỡ, sắc mặt vàng vọt, đi lại không tiện. Đáng vẻ như vậy anh chỉ từng nhìn thấy ở mấy chỗ bến tàu, đây là lần đầu tiên nhìn thấy trong đám bạn bè của mình cũng có.

Vương Phong Long vội vàng thu lại ánh mắt, trong lòng không biết là cảm giác gì. Trước đây anh cũng cảm thấy lớp trưởng Hạ là một người keo kiệt, bủn xỉn, nhưng lúc này một lần nữa nhìn lớp trưởng Hạ, anh đột nhiên cảm thấy áy náy. Chỉ nhìn vào tính cách của lớp trưởng Hạ sẽ không nhìn ra hoàn cảnh của gia đình cô lại như vậy, trên người cô không hề có sự nhát gan, mun cạm, không dám nói chuyện của những người có hoàn cảnh tương tự.

Ngược lại cô luôn tích cực vươn lên, dựa vào lý lẽ đi tranh đoạt nhưng không khiến người khác chán ghét. Giống như việc cả lớp đều cảm thấy lớp trưởng rất khôn khéo, nhưng lại không tìm ra được việc nào cô làm mà hại người lợi bản thân. Cô chỉ là theo đuổi một vài thứ tích cực hơn bình thường thôi, nhưng chưa từng quá mức.

Nhưng một người con gái như cô với ngài Hà... chắc không thể nào xảy ra đâu...

“Này, nghĩ gì vậy? Gọi cậu bao nhiêu lần đều không trả lời.” Hạ Diệu Diệu vẫy mạnh tay trước mặt Vương Phong Long, cười nói: “Thích cái hộp dụng cụ này hả? Hay là tôi bảo ba tôi truyền tay nghề lại cho cậu nhé?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Anh, Truyền Cho Anh

 Vương Phong Long nghe thấy thì nhanh chóng để hoa quả lên xe: “Cũng không phải đồ đắt đỏ gì, chứ đừng để ý.” “Cháu xem, lại còn tốn kém.” “Nên làm chú ạ.” “Đây là bạn cùng phòng của Hà An, Vương Phong Long, Hà An đến tìm cậu ấy đi chơi.” Tìm cậu chơi? Phải là cậu đến tìm Hà lão đại thì đúng hơn. Ông Hạ càng cười vui vẻ hơn: “Nhà cháu ở gần đây hả? Tiểu Hà làm phiền cháu rồi.” Vương Phong Long nhanh chóng đáp lời: “Không phiền, không phiền, cháu cũng không có việc gì, mọi người cùng nhau đi chơi.” Ông Hạ thúc giục Hạ Diệu Diệu: “Con mau đi đi, ở đây có ba rồi, mau đi chơi với bạn đi, nhanh lên.” “Con đi rồi ba có làm được không?”

“Con mau đi đi.”

“VẬY con đi đây.” Có Vương Phong Long ở đây, cô không tiện phớt lờ đối phương: “Con gọi điện bảo Hạ Vũ qua đây.” “Được rồi, con mau đi đi.”

Hạ Diệu Diệu đưa Vương Phong Long và Hà An đi rất nhiều nơi. Đừng thấy chỗ cô nhỏ, nhưng có rất nhiều nơi thú vị, chỗ cô cũng có vài nhân vật nhỏ có tiếng tăm đó.

Ví dụ như vị thái y nào đó rất có tài bị hoàng đế giết, hay ví dụ như vị anh hùng dân tộc nào đó không nhiều người biết đến, được lãnh đạo địa phương chạy theo trào lưu mở từ đường, thể hiện nét văn hóa đặc sắc của khu này.

Hạ Diệu Diệu còn đưa Vương Phong Long đi đến mấy quán ăn ngon mà không đắt, lại không lừa người, mùi vị chính tông, giá cả vừa phải, chắc chắn là vượt qua giá trị của nó.

“Cậu mua nhà ở khu này là một quyết định vô cùng chính xác. Nhịp sống ở đây không nhanh, chỉ số hạnh phúc cao, người dân chất phác, cậu sống lâu ở đây sẽ biết.”

Vương Phong Long buồn bực: Nhà tôi mua nhà ở đây lúc nào vậy? Hà An vẻ mặt bất động kéo tay Hạ Diệu Diệu, anh không hề có ý giải thích.

Vương Phong Long chỉ có thể giả vờ: “Đúng, đúng vậy, mẹ tớ6chính là thấy khu này yên tĩnh, yên tĩnh...” Lúc này Vương Phong Long không thể không bội phục tố chất tâm lý của boss Hà, nói dối không khớp cũng không chút hoảng loạn.

Hai hôm sau, Hạ Diệu Diệu có chút không vui.

Đến một lần, Hạ Diệu Diệu vui vẻ tiếp đón; đến lần thứ hai, vì giữ phép lịch sự, Hạ Diệu Diệu vẫn có thể tiếp đón. Nhưng hai người đến năm lần bảy lượt như vậy là có ý gì đây?

Hạ Diệu Diệu có chút mâu thuẫn. Cô phải mở quay, mỗi tháng cả nhà chỉ chờ vào lúc bọn cô ở nhà có thể sửa vài chiếc xe điện kiếm thêm chút tiền. Hai người có ý gì, ngày nào cũng3đến làm lỡ rất nhiều việc đó.

Vương Phong Long cũng có chút ngại, không phải anh không cảm nhận được Hạ Diệu Diệu không vui, nhưng anh có cách gì đây. Boss Hà không biết nhìn sắc mặt người khác, anh chỉ có thể mặt dày nói: “Lớp trưởng rất bận à...” “Phải.” Hạ Diệu Diệu lần này không còn nhiệt tình như lần trước, sau khi đưa ghế cho hai người thì lập tức đi làm việc của mình.

Ông Hạ thấy vậy, muốn nói con gái mấy câu, nhưng nhìn sắc mặt của con gái không tốt cũng không dám mở miệng, tiếp tục làm đồ thủ công

trong tay. Vương Phong Long tự chuốc họa vào thân nhìn về hướng Hà lão đại: Không...về sao...? Hà An vẽ mặt bình thản ngồi đó, giống như nơi này không phải là sạp sửa xe giữa ngã tư đường mà là trong phòng làm việc của anh. Anh nghiêm túc nhìn Hạ Diệu Diệu, không cho phép làm phiền.

Vương Phong Long thấy vậy, quạt quạt gió, đột nhiên không biết nên nói thế nào. Anh buồn bực nhìn về phía ông Hạ, nhìn đôi tay không ngừng làm việc kia, ánh mắt có chút tiu nghỉu. Anh từng nghe nói có người không tiện hoặc không thể ra ngoài làm việc thì đều làm đồ thủ công, được một đồng mấy hoặc vài hào gì đó. Nhưng những cái đó chỉ tồn tại trên báo hoặc trong tivi mà thôi, hôm nay quả thực lần đầu tiên anh nhìn thấy...

Động tác của Hạ Diệu Diệu càng nhanh hơn, cô gần như là vừa nhìn xung quanh vừa làm, chưa được một lúc đã làm xong một cái. Có khách đến sửa xe, cô nhanh chóng bỏ đồ trong tay xuống đi qua tiếp đón.

Sửa xong, cô lại bắt đầu vừa làm cái mới vừa nhìn chăm chăm con đường. Vương Phong Long dường như có thể đọc được khát vọng từ trong đôi mắt nóng bỏng của cô: Nổ lốp đi, nổ lốp đi, đều là tiền! Chắc chắn là anh bị ma nhập rồi, Vương Phong Long nhanh chóng quay qua nhìn Hà An. Anh tuyệt đối không thừa nhận anh cảm thấy lốp trưởng Hạ đang nghĩ như vậy. Hà An đang ngăn người nhìn Hạ Diệu Diệu. Vương Phong Long nhìn qua, sau khi phát hiện mình lại tự tìm ngược liền lập tức xoa xoa hai mắt, anh học Hạ Diệu Diệu nhìn chăm chăm đường phố. Bốn người cứ im lặng đến kì dị như vậy mà nhìn.

Ông Hạ theo quán tính bận làm việc trong tay. Hạ Diệu Diệu giống như rada quan sát khách hàng tiềm năng.

Đối với Hà An mà nói ở đâu không quan trọng chỉ cần có thể nhìn thấy Hạ Diệu Diệu là được.

Trừ Vương Phong Long có chút mất tự nhiên, ba người khác dường như đã vô cùng quen thuộc với sự im lặng này. Gần trưa, ông Hạ vẫn kêu con gái đi chơi cùng bạn học của cô. Bởi vì buổi sáng buôn bán không được tốt, Hạ Diệu Diệu chẳng có chút tinh thần nào, mặt mày ủ rũ. Hà An dịu dàng nắm tay cô, chốc chốc nhìn tóc cô, chốc chốc lại nhìn giày của cô. Sau khi anh chắc chắn cô đi rất vững, mới yên tâm nắm tay cô, dáng vẻ như không sao cả trầm mặc đi bên cạnh cô. Vương Phong Long cảm thấy mình sắp điên rồi. Một Hà An như vậy khiến cho anh cảm thấy áp lực càng lớn, giống như thái giám vô tình biết bí mật của hoàng đế, kết cục chưa chắc đã được thăng chức, mà rất có thể còn chết không có chỗ chôn.

Vương Phong Long vực dậy tinh thần, cố gắng tìm chủ đề nào đó nói chuyện: “Trưa chúng ta ăn gì? Hai hôm trước đều là lớp trưởng mời, hơi ngại một chút. Hôm nay trước khi đến, tôi đã tra trên mạng, gần đây có một quán hải sản rất tươi, vừa hay tối có mấy tấm phiếu giảm giá, chúng ta ăn ở đó được không?” Hà An nghe xong nhìn về hướng Hạ Diệu Diệu: Em đói chưa? Có muốn đi ăn không? Quán hải sản? Có sao? Sao cô lại chẳng có chút ấn tượng nào: “Tùy anh.” Hạ Diệu Diệu ủ rũ. Hà An quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vương Phong Long: “Đi chỗ cậu chọn.” “Được, được.” Rốt cuộc anh có thể thở phào một hơi rồi.

Hạ Diệu Diệu sau khi đi vào lập tức có chút ngượng, thì ra là chỗ này, chẳng trách cô không có ấn tượng gì. Chỗ như thế này, haha... mỗi lần cô đi qua đây đều cúi đầu đi nhanh. Đi vào ăn cơm? Với bộ dạng này của cô, lại còn trước mặt bạn của Hà An khiến anh mất mặt, đừng vậy chứ.

“Sao vậy?” Cảm giác này rất khó nói. Đây là khu cao cấp của chỗ bọn họ, là nơi chỉ có những người có tiền mới đến. Một bát mì có lịch sử cả trăm năm, một bát giá cả trăm tệ. Hải sản đều để trong đĩa bé, ở đây còn có cả cà phê giá cả nghìn tệ một ly. Quần áo bán ở trung tâm thương mại dưới lầu sau khi giảm giá rồi vẫn khiến cô nhìn mà không dám sờ.

Không phải cô cảm thấy tiêu tiền như vậy không hợp lý, mà là cô vừa từ chỗ sạp hàng đi qua đây, mặc như vậy có chút không hợp với hoàn cảnh xung quanh. Nếu để có thay quần áo xong rồi đến, có lẽ cô vẫn có thể mặt dày đi vào an.

Nhưng giờ trên người cô đều là mùi dầu máy, ánh mắt của bảo vệ vừa rồi nhìn cô cứ là lạ. Những người qua đường cũng liếc mắt nhìn cô, không phải cô quá miễn cảm mà là thực sự có người đang nhìn cô, bởi vì cô mặc hơi lạc quẻ. Sau này Vương Phong Long kể với người khác, Hà An sẽ rất mất mặt, thôi để lần sau đi. Cô dù thế nào cũng không thể làm mất mặt anh: “Em đột nhiên nhớ ra quần bảo em trai mang cơm cho ba, không thì hai người vào trước đi.”

Hà An nhanh chóng kéo cô lại: “Anh đi cùng em.”

“Không cần, em tự đi được rồi, hai người mau vào đi.” Hà An không buông tay, bình tĩnh nói với cô: “Bọn anh không vội, đột nhiên nhớ ra vừa rồi Tiền Quân gọi điện bảo qua đây chơi, kêu Vương Phong Long quay về. Đúng không, Phong Long?”

Vương Phong Long mờ mịt, hả? A! “Đúng, đúng vậy. Vừa rồi tôi quên mất, cậu xem đầu óc tôi có chán không cơ chứ. Đúng là chỉ biết ăn, thiếu chút nữa thì bỏ Tiền Quân ở sân bay. Máy bay hạ cánh lúc mười hai giờ bốn mươi, sắp không kịp rồi, tôi đi trước đây.” Vương Phong Long cảm thấy bản thân sắp thành diễn viên rồi, Tiền Quân vẫn còn ở nhà kia.

Hà An nhanh chóng kéo Vương Phong Long lại. Vương Phong Long dừng bước, không kịp phản ứng, anh... những lời mắng trong lòng... anh thốt ra rồi... không thể nào! Sau đó anh như bừng tỉnh mà đưa phiếu giảm giá ra: “Hai người cứ từ từ ăn, từ từ ăn.” Sau đó Vương Phong Long vội vã gọi một cái xe đi mất, còn không đi thì anh mắc bệnh tim mất.

Hạ Diệu Diệu nhìn bóng dáng Vương Phong Long, cảm thấy kì lạ hỏi Hà An: “Tiền Quân gọi điện lúc nào?” “Buổi sáng trước lúc đi.” “A!” Cô cầm lấy phiếu giảm giá trong tay Hà An, là hôm nay, lại còn bàn bốn người. Thực ra trước mặt người nhà mất mặt cũng chẳng sao, chỉ là cô sợ làm mất mặt Hà An trước mặt Vương Phong Long mà thôi: “Không cần thấy tiếc, nếu không thì gọi thêm em trai và em gái em.” Nhìn gì mà nhìn, chưa nhìn thấy người lao động bao giờ à? Đột nhiên cô tự tin hơn nhiều.

“Không quay về báo đưa cơm nữa?”

“Aiya, anh sao chẳng hiểu ý gì cả, không phải em vì tốt cho anh sao, đưa điện thoại em mượn một chút.” Nói xong cô đã phấn chấn tinh thần chuẩn bị ăn một bữa thịnh soạn.

Hừ! Cô đã vào đây rồi, nếu họ còn nhìn cô nữa cổ sẽ lấy cái bát ra bắt đầu thu tiền.

Ăn xong bữa cơm, Hạ Tiểu Ngư đã bắt đầu gọi anh rể rồi. Không hổ là nhà hàng cao cấp nhất của khu bọn họ, món ăn quá ngon! Đúng là danh bất hư truyền, ngon đến mức sắp cắn đứt đầu lưỡi rồi: “Anh, sau này anh phải đến thường xuyên đó, ba mẹ em rất thích anh.” Câu này đi ngược lại lương tâm, cô cũng phải nói.

“Phải không?”

“Đương nhiên rồi, mẹ còn khen anh đẹp trai đó, mẹ còn nói là chị có bạn trai như anh đúng là phúc tu mấy kiếp mới được.” Hạ Vũ bắt đầu thấy có chút đau dạ dày. “Ba em cũng nói con người anh tốt, em cũng cảm thấy con người anh tốt. Anh, em có thể gọi thêm một phần kem nữa không?” Hạ Tiểu Ngư chớp mắt đáng yêu cắn đĩa.

Hạ Diệu Diệu trực tiếp cầm lấy phiếu giảm giá trong tay Hà An: “Chị xem có giảm giá không? Không giảm giá thì đừng ăn nữa.” Hạ Tiểu Ngư

bữu môi: “Keo kiệt.” “A, vừa hay có một cái.” “Chị, chị tốt nhất!” “Không, chị keo kiệt.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Năm Thứ Tư

 Đây là sự cách biệt vô hình, là tiền tài tích lũy qua nhiều đời ảnh hưởng đến nhận thức về cuộc sống, là cách nhìn cùng một việc của hai tầng lớp khác nhau. Mà cách nhìn của cậu rõ ràng không hợp với bọn họ.

Hạ Diệu Diệu nhìn Hạ Vũ vẫn luôn trầm mặc cúi đầu không nói chuyện, chủ động hỏi: “Em còn muốn ăn gì nữa?” Hạ Vũ nhanh chóng ngẩng đầu, đẩy mắt kính, khuôn mặt nho nhã anh tuấn vẫn còn vài nét trẻ con: “Không cần nữa, em dùng đủ rồi. Chị xem Tiểu Ngư còn muốn ăn gì nữa không.” Nói xong cậu lại cúi đầu. Thực ra với ngoại hình của Hạ Vũ, cậu ngồi ở đây cũng không quá lạc loài. Cậu mặc quần áo đã sửa lại của Hà An, khuôn mặt nho nhã, nếu như không phải cậu luôn cúi đầu thì thực ra cậu cũng là một thiếu niên rất có khí chất.

Dao đĩa của Hạ Diệu Diệu nhẹ nhàng gõ lên đĩa của Hạ Vũ, nói đầy thâm ý: “Em cũng sắp vào đại học rồi, sau này gặp phải bạn học có thể đến những nơi như thế này rất nhiều. Chị nghe nói kí túc xá trường em không phân khu, sau này rất có thể những người em khó có cơ hội tiếp xúc sẽ trở thành bạn kí túc của em, thái độ của em cũng như vậy mà được à?” Hạ Vũ nghe xong, giọng nói rất bé: “Chị, chị yên tâm, em biết chị định nói gì, em sẽ không so sánh lung tung, cũng không cảm thấy bản thân không tốt, em sẽ không cho là mình thấp kém hơn họ.”

“Chị không nói em cũng đã hiểu rồi.” Hạ Diệu Diệu cười cười: “Em tuyệt đối không được nghĩ mình thấp kém, nuôi một người như em cũng không dễ dàng đâu. Em phải để chị hồi vốn rồi muốn làm gì thì làm chứ.”

Hà An nhìn Hạ Vũ một cái, lại quay đầu giúp Hạ Diệu Diệu bóc vỏ tôm. “Kem của em đến rồi.” Tào hình quá đẹp, thử xem: “Ừm... Ngon quá, chị, chị có thử chút không?” Ăn, chỉ biết ăn, một đĩa quá vô tâm, một đĩa thì quá để ý, phiền quá đi: “Ừ.” Hạ Diệu Diệu đẩy đĩa qua.

Hạ Tiểu Ngư thấy vậy, cô đúng là bị chị gái nhà mình làm cho tức chết mà. Cô chỉ là khách sáo nói một câu thôi, làm gì có ai đòi người khác cho kem chứ. Cho chị, cho chị hết, chị ăn đến đau bụng mới tốt.

Hà An cũng không phải không có mắt nhìn, chỉ là anh có muốn làm hay không thôi.

Hai hôm nay, Hạ Diệu Diệu túc trực ở ngoài sạp hàng, không thêm quan tâm đến anh. Hà An biết điều đứng dậy chủ động đưa Hạ Vũ chuẩn bị nhập học đi mua đồ dùng học tập. Hạ Diệu Diệu vui vẻ tiễn ba người đi. Mau đi đi, lúc này cô không thể hiện chút điểm tốt của bạn trai nhà mình thì còn chờ lúc nào nữa.

“Chị, không cần đâu.” “Cần, rất cần.” Mau đi đi.

Hạ Vũ thực sự cảm thấy không có gì cần phải mua, cậu đã sắp xếp xong rồi, ngày kia có thể lập tức xuất phát. Cậu thi đỗ một trường ở tỉnh bên, cũng không tính là cách nhà quá xa. Vốn dĩ cậu muốn học cùng một trường với chị cả, nhưng lúc điện nguyện vọng chị không đồng ý.

Trên đường đi Hạ Vũ ngại ngùng nói: “Anh, anh đừng nghe lời chị em nói, em thực sự không thiếu gì cả. Chi bằng chúng ta tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi một chút.” Hạ Tiểu Ngư đi theo sau chỉ là vì góp vui, không phải cô đi học, nên cô cũng không biết anh trai mình thiếu gì.

Hà An vẻ mặt lạnh lùng đi đằng trước, Hạ Vũ nói gì anh cũng bản không quan tâm. Hạ Diệu Diệu không ở đây, anh chẳng muốn lãng phí nước bọt. Hạ Vũ mất mặt, sau khi rời khỏi chị cả, cái người anh" luôn

không có chút tính tình này đột nhiên trở nên rất khó giao tiếp. Anh căn bản coi bọn họ như không khí, không quan tâm bọn họ nói gì.

Hà An đi vào trung tâm thương mại. Hạ Vũ thấy vậy phản kháng lần cuối cùng: “Anh, em thật sự không thiếu gì cả.” Đây mặc dù không phải là nơi cao cấp nhất ở khu bọn họ, nhưng tuyệt đối là nơi cho tầng lớp trung lưu. Nhà bọn họ trừ dịp lễ tết đến xem, hoàn toàn không hề đến đây. Hà An không nói chuyện, từ tầng một lên tầng bốn mua cho Hạ Vũ một cái điện thoại mới, lại mua một cái ipad, vài cái bút, hai cái ví da, vài cái thắt lưng, tiện thể chọn luôn hai bộ quần áo miễn cưỡng gọi là nhìn thuận mắt.

Hạ Vũ đổ đầy mồ hôi lạnh. Đắt quá, không được, những cái này cậu không nhận được, không mua được. Nó đã vượt qua phạm vi cậu có thể tiếp nhận rồi. Sao cậu có thể tiêu tiền như vậy được, để chị cậu biết được chị ấy chắc chắn sẽ tức giận.

Lúc trả tiền, Hà An vòng qua Hạ Vũ, lạnh mặt đưa thẻ. Hạ Vũ đột nhiên cảm thấy ngại ngùng, cậu nhìn đồng hồ, cho dù là anh trả tiền nhưng bản thân vẫn cảm thấy thấp thỏm bất an. Những thứ này không nằm trong kế hoạch của cậu, cậu không dùng đến, lãng phí quá.

Thậm chí Hạ Vũ còn nghĩ đến việc cưỡng chế trả hàng, nhưng đáng vẻ không cho phép người khác nói này nói kia của Hà An khiến cậu không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hạ Tiểu Ngư không quản mấy việc đó, vui vẻ chỉ vào chiếc túi xách mà cô ta thích đã lâu, xấu hổ hỏi anh rể: “Em... có thể lấy cái này không...”

“Hạ Tiểu Ngư!” Hạ Tiểu Ngư tức giận bỏ đồ xuống. Cô ta lấy cái này thì đã làm sao, có một trăm sáu. Hà An trực tiếp cầm lên vứt cho Hạ Tiểu Ngư: “Tính cả luôn.” Đám rác này mà cũng có người nhặt. Hạ Tiểu Ngư lập tức cười tươi như hoa cầm tú lên: “Cảm ơn anh.” Hạ Vũ cảm thấy đã bị Hạ Tiểu Ngư làm cho mất hết mặt mũi rồi, nhưng liếc mắt nhìn vẻ mặt bất biến của anh, Hạ Vũ lại cảm thấy bình tĩnh một cách kì lạ. Anh cho cậu

một ảo giác như chẳng hề quan tâm với đau lòng chút nào cả. “Anh, em có thể mua cái tai nghe màu hồng này không?”

Suốt chặng đường, Hà An vẫn luôn đồng ý với những yêu cầu quá đáng của Hạ Tiểu Ngư. Chỉ cần Hạ Tiểu Ngư mở miệng, anh chưa từng cự tuyệt, anh vẫn luôn chăm chú lựa chọn đồ có thể cậu sẽ dùng đến. Sự quan tâm đó khiến cho Hạ Vũ giống như nhìn thấy chị cả cẩn thận dặn dò lúc sắp xếp đồ đạc cho cậu. Dù anh chẳng nói gì, nhưng Hạ Vũ biết anh chọn rất cẩn thận. Mặc dù đáng vẻ anh giống như chẳng coi trọng thứ gì, chỉ miễn cưỡng lấy cho đủ đã. Cảnh tượng ấm áp ngày hôm nay, cậu ghi nhớ trong tim. Rất lâu sau này, khi một lần nữa nhìn thấy anh đang bị đám đông bao vây, cậu vẫn vô thức đứng dậy gọi một tiếng anh, mà anh lại vẫn gật đầu đáp lại...

Hạ Vũ là do Hà An tiễn đến bến tàu hỏa. Hạ Diệu Diệu nhận hai đơn hàng lớn, sửa hai chiếc xe điện ba bánh, cô dứt khoát giao em trai cho Hà An. Hà An cũng làm tròn chức trách, vẫn luôn nhìn chăm chăm Hạ Vũ lên tàu ngồi vào vị trí, sắp xếp xong hành lý, lại đưa cho cậu một chiếc điện thoại gọi là thuận mắt, sau đó anh mới đi xuống. Hạ Vũ cúi đầu nắm chặt lấy. Không phải cậu chưa từng nghĩ đến việc trả lại những thứ Hà An đưa cho cậu, nhưng chị gái vẫn luôn rất tính toán lại bảo cậu cứ dùng đi. Chị nói cũng chẳng phải hăng gì rất tốt, sinh viên đại học đều dùng loại này.

Điện thoại hơn hai nghìn, ipad hơn sáu nghìn lại còn không phải là hăng tốt gì? Ngoài điện thoại mới ra, lúc lên xe anh còn nhét mấy điều thuốc, hai cái bật lửa vào túi cậu. Anh bảo lúc vào kí túc sẽ dùng đến. Mặc dù vẻ mặt của anh rất lạnh lùng, nhưng cậu có thể cảm nhận được anh là vì tốt cho cậu.

Hạ Vũ cuối cùng không phản bác gì, chỉ cầm chặt đồ trong tay, nhìn thành phố quen thuộc dần lùi xa, đột nhiên có cảm giác yên tâm về chị gái.

Học kì đầu của năm tư cực kì bận rộn, giống như toàn bộ chương trình học đại học đều tập trung vào học kì này. Vấn đề công việc, tương lai đã trở thành chủ đề nói chuyện của mọi người. Thời gian Hạ Diệu Diệu đến hội sinh viên ít đi, cuối cùng sau hai tuần học cô cũng giống như các anh chị khóa trên bắt đầu bàn giao lại công việc. Trường học này trong phút chốc đã không còn liên quan gì đến năm tư bọn họ, vẫn náo nhiệt như cũ. Sinh viên năm nhất cái gì cũng nhiệt tình tham gia, năm hai giả vờ như ma cũ, năm ba chẳng có gì đặc sắc, năm bốn đầy mờ mịt. “Học tử, nghe nói cây xương rồng chị trồng chết rồi.” Trần Khởi Tiêu vỗ bóng, cùng đám bạn trong đội đi qua người cô. Hạ Diệu Diệu nghe thấy thì mỉm cười nhìn cậu thanh niên đầy nhiệt huyết, chút xa cách của năm ngoái giờ chỉ còn lại nụ cười nhiệt tình ngay lúc này của cậu ta: “Chăm sóc tốt quá nên có thể là nó không được vui cho lắm.” “Học tử, em cũng giống nó có chút không vui.” Trần Khởi Tiêu nửa thật nửa đùa, cậu ta chạy mất trong tiếng hò hét của đám bạn. Hạ Diệu Diệu nhìn bóng lưng của bọn họ mà cười quay đi. Trần Khởi Tiêu quay đầu nhìn bóng lưng có một lúc rồi chạy mất. Việc không thể được thì cũng đừng nghĩ nữa.

Chuyện thực tập hè của Trương Tấn Xảo cực kì thuận lợi, không có việc gì xảy ra thì kì sau cô ấy vẫn sẽ tiếp tục đi thực tập. Nhưng cho dù có sự giới thiệu của giáo sư Triệu thì cô ấy cũng chưa chắc có thể ở lại, mà có được ở lại cũng chỉ làm hợp đồng, tuy nhiên cũng coi như là có nơi dừng chân. Khổng Đồng Đồng có chút mờ mịt, kết quả thực tập của cô cũng không kém, chỉ cần chịu được khổ mà không oán trách, cái gì cũng không kém được. Chỉ là tính chất công việc kém xa so với tưởng tượng của cô, kém rất nhiều, chỉ có mệt, mệt và mệt.

Hạ Diệu Diệu cũng không tốt hơn bao nhiêu, thậm chí còn cảm nhận được ác ý của người ta đối với mình, thể hiện rõ người ta sai khiến mình, sai khiến mình, tiếp tục sai khiến mình. Còn về việc sau khi sai khiến xong phải thế nào, thật ngại quá, quên mất rồi.

Còn về cái gọi là thăng chức thì có rất nhiều trở ngại. Ở một công ty quy mô tầm trung, nếu như không có người để bạt, không có người bồi dưỡng, nếu như công ty không phải thiếu người đến mức nhất định phải là bạn, thì đời này bạn đừng nghĩ lên chức. Hoặc là có thể đến năm hơn bốn mươi được thăng lên một chức, sau đó có thể đợi nghỉ hưu được rồi. Cái cuộc sống mà công việc chỉ trong chớp mắt đã thấy hết lập tức hút mất rất nhiều sinh lực của những mầm non mới bước vào xã hội. “Cũng chưa đến mức nản chí, không chừng có hồ sơ đẹp rồi, chúng ta có thể vào công ty lớn.” Khổng Đồng Đồng không được lạc quan như vậy: “Công ty lớn, quan hệ xã hội có thể giúp cậu rèn luyện nửa năm một năm, thêm vào ý thức cạnh tranh, nếu như cậu không quyết tâm phấn đấu không ngừng nghỉ hoặc ngủ cùng lãnh đạo, thì đừng bao giờ mơ tưởng đến những vị trí như Giám đốc, Phó Giám đốc.”

“Cậu cũng nghĩ thoáng thật đó, lại còn ngủ với lãnh đạo, họ cho cậu ngủ à?”

“Tớ phẫu thuật thẩm mỹ còn không được sao?” “Không nói nữa, không phải vẫn còn nửa năm nữa sao, không chừng lại gặp phải vận chó má gì đó, tớ ra ngoài đây.”

Trương Tấn Xảo nhìn Hạ Diệu Diệu đi khỏi, sau đó nhìn Khổng Đồng Đồng: “Xem ra cậu ấy cũng bị đả kích không nhẹ.” Đừng nói bọn họ, cho dù là cô có được sự bảo vệ của giáo sư Triệu cũng còn cảm thấy tương lai mờ mịt nữa là. Nói là quan hệ thầy trò, nhưng đã ra trường rồi cũng không phải đệ tử cuối cùng, không được truyền thụ hết những thứ họ có, ra ngoài họ căn bản không nhận. Khổng Đồng Đồng uể oải nằm bò ra bàn, xem ra cô phải mất mấy tuần mới bình tĩnh lại được từ sau sự đả kích kia.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Sự Bắt Đầu Bi Thảm

 “Vậy cậu giúp tôi gọi Hà An xuống đây, cảm ơn.” Vương Phong Long do dự. Hạ Diệu Diệu chẳng hiểu ra làm sao nhìn cậu.

Vương Phong Long vẫn cố gắng khuyên nhủ: “Lớp trưởng, ai chẳng có lúc thi không tốt phải không? Hơn nữa, ngài Hà... Hà An kì trước thi môn toán không phải rất tốt sao? Như vậy chứng tỏ cậu dạy kèm cho anh ấy có hiệu quả, anh ấy cũng đang không ngừng tiến bộ. Tôi cảm thấy như vậy xứng đáng được cậu công nhận, cậu thấy đúng không?”

Hơn nữa, thực lực của Hà lão đại thế nào, chỉ cần nhìn vào những lời bình luận thư viện Thu Môn có lưu giữ lại về người ta là có thể nhận ra chút ít. Cũng không đến mức là thấp như vậy, có thể là lúc thi người ta không tập trung, hoặc lại không muốn viết chữ sợ đau tay, cô đừng cứ vịn vào đó mà không buông nha.

“Cậu bảo anh ấy xuống đây cho tôi.” Làm gì phải nhiều lời như vậy, có bản lĩnh thì anh cứ làm tổ trong phòng, đừng gặp ai. Sinh viên của khoa văn học Trung Quốc mà lại không qua môn ngữ pháp, vậy thì anh đừng đi học nữa.

Khoa văn học Trung Quốc không phải là do Hà An chọn, mà là quản gia Hà tùy tiện chọn, anh cũng tùy tiện đi học theo. Có lẽ lúc ban đầu quản gia cảm thấy cái khoa này dễ sống, lại không dễ dàng gặp phải con cháu nhà ai, hoàn toàn có thể để cho ngài Hà giết thời gian.

Nhưng tiếng Hàn thực ra rất khó thi, ít nhất không phải là môn mà Hà quản gia chưa từng xem sách ngữ pháp hay Hà An không chút hứng thú với nó có thể dựa vào sức mình thi được điểm cao. Sự rườm rà phức tạp của nó có thể khiến cho đa số sinh viên khoa tự nhiên sụp đổ, còn không bằng báo danh một môn lý thuyết cho Hà An, có khi tùy tiện viết viết vẽ vẽ cũng có thể trở thành sinh viên giỏi.

Nhưng mọi chuyện giờ đã muộn rồi.

“Đi đi.”

“Hà... Hà An thực sự đã tiến bộ.”

“Tôi biết, cậu đi gọi anh ấy đi.” Cô sẽ không làm gì anh đâu.

“Được... Được rồi.”

“Hà... lão đại, lớp trưởng Hạ đợi anh ở dưới tầng.” Giọng Vương Phong Long rất nhỏ, anh đã tận lực rồi.

Hà An trốn trong giường đeo tai nghe giả vờ như không nghe thấy. Ủm, quả thật không nghe thấy. Vương Phong Long thực sự muốn ngắt, đừng giả vờ nữa, giả vờ tiếp nữa thì lớp trưởng Hạ vẫn đang ở dưới tầng đợi anh: “Hà lão đại! Ngài Hà...” Hà An điều chỉnh âm lượng của tai nghe. Hà An thực sự sợ Hạ Diệu Diệu, chẳng phải chỉ là trượt một môn thôi sao, sắc mặt của Hạ Diệu Diệu khó coi hơn lúc nào hết. Trước đây cô chỉ chế nhạo anh vài câu rồi không quan tâm nữa, lần này dường như rất quan tâm, không ngừng nhắc lại, hơn nữa tâm trạng rất không tốt.

Tâm trạng của Hạ Diệu Diệu có thể tốt được sao, sắp phải đi tìm việc rồi, anh cầm cái hồ sơ mà môn chuyên ngành không qua thì ai nhận. Chẳng nhẽ sau này sống dưới sự bao bọc của cha mẹ anh sao? Mặc dù người ta có quyền được hưởng thụ dưới sự bao bọc của cha mẹ, cô cũng cảm thấy chẳng có gì là không tốt. Nhưng Hạ Diệu Diệu vẫn hi vọng anh có thể đứng

trên đôi chân của mình, như vậy anh mới có thể đứng trước mặt ba mẹ mình nói chuyện. Với thành tích của cô, thực tập còn không thể tốt như mong muốn, thử nghĩ xem tương lai của Hà An chẳng phải là vô cùng đen tối sao. Cũng không đúng, người ta còn có thể kế thừa sạp hoa quả mà. Nhưng cái đó cũng cần anh có bản lĩnh kinh doanh tiếp. Vương Phong Long lại nhắc nhở lần nữa: “Lão đại, lớp trưởng Hạ đã đợi rất lâu rồi.” Lý Hưng Hoa đột nhiên nhỏ giọng nói: “Con gái càng đợi lâu tâm trạng càng không tốt...” Tiền Quân gật đầu: “Người nào mà tính tính không tốt sẽ vĩnh viễn không quay lại...” Hà An mặt lạnh lập tức đứng dậy xuống giường, trong lúc khoác áo ngoài vẫn không quên đứng trên ban công nhìn xuống một cái, thấy cô vẫn đứng đợi dưới gốc cây, cắn răng cầm sách đi xuống. Tiền Quân sau khi chắc chắn quả bom đã đi rồi, hưng phấn cho Lý Hưng Hoa một “like”: Người anh em, hợp tác vui vẻ, cảm ơn.

Lý Hưng Hoa thoải mái gác một chân lên bàn, cuối cùng cũng được thoải mái rồi: “Đây chính là kinh nghiệm, trừ phi Hà lão đại không muốn tiếp tục với lớp trưởng Hạ nữa.” Sau đó anh chọc chọc Vương Phong Long: “Lần này boss không qua môn tiếng Hán?”

“Phí lời.” Nhưng mà người ta có qua hay không cũng chẳng sao, nghe nói chỉ bộ phận ngoại giao của tập đoàn Hòa Mộc đã có không dưới trăm người. Đám binh tốt muốn xông pha vì Hà lão đại quả thực là nhiều không đếm hết. Bọn họ bây giờ nỗ lực như vậy không phải cũng là vì để được xách dép cho Hà lão đại sao, chưa đến mức phải để Hà lão đại tự mình xung trận.

Lý Hưng Hoa khó hiểu nói: “Sao anh ấy không tìm giáo sư sửa kết quả?” Nhìn sự xui xẻo của boss Hà khi bị lớp trưởng truy sát đến mức có cả bóng ma tâm lý rồi. Vương Phong Long bưng tỉnh, sao lại quên mất việc này chứ.

Trốn? Trốn gì mà trốn! Anh có thể trốn ra khỏi Trái đất được à?

Hạ Diệu Diệu không vui kéo anh đi thư viện, trên đường không ngừng nói: “Anh nghĩ cái gì vậy? Bay lên thiên đường, cả ngày không biết nào đang hoạt động kiểu gì?”

Hà An hồi hận vì đã đi xuống.

Hạ Diệu Diệu kéo tay anh không ngừng nói: “Học tập là không có đường tắt, đặc biệt là ban xã hội, phải dựa vào trí nhớ học thuộc lòng. Chúng ta đã là sinh viên năm bốn rồi, thành tích môn Ngữ văn của anh cứ như vậy, anh muốn chết à? Nếu như em là bên tuyển dụng chắc chắn sẽ không tuyển anh, bảo anh dùng từ đặt câu còn cười ra nước mắt chứ đừng nói đến viết một bài văn có thể đọc được.”

Hà An nhìn tay cô, trên cánh tay truyền đến xúc cảm hơi lạnh lạnh, dường như những tạp âm xung quanh cũng không quá khó nghe. “Chúng ta sau này sẽ là người viết bản tin, thư kí, biên tập, cho dù là ngành nghề nào cũng không được sai ngữ pháp, sai ngữ pháp sẽ bị đuổi việc. Anh thì hay rồi, lại còn không qua nổi môn đó, không qua môn đó! A! Thật sự là... thật sự là...”

Hết chịu nổi mà! Hạ Diệu Diệu không thể không thừa nhận thực sự cố rất lo lắng, môn chuyên ngành còn như vậy, anh có cần sống nữa không đây? Hơn nữa không qua môn thì không được công việc không phải là vấn đề lớn nhất, mà là anh muốn lấy bằng tốt nghiệp muộn một năm hay sao?

Tuyệt đối cô không nuôi anh.

Trong thư viện, Hạ Diệu Diệu hạ thấp giọng cũng muốn véo chết anh. Cô chỉ vào một bài tập không thể dễ hơn trên sách lạnh mặt dạy: “B, b (trợ từ ngữ khí trong tiếng Trung có cùng một cách đọc) anh xem kĩ phần giải thích. Khi học cấp hai chắc chắn cô giáo đã nhấn mạnh vô số lần, anh bây giờ vẫn còn làm sai.” Đánh chết anh luôn đấy!

“ng (ma)? DE (ne)? Ft (la)? HS (ye)? Trợ từ cũng phải xem hoàn cảnh a.” Hoàn cảnh có hiểu không? “Từ 7" (le) trong mấy câu này có thể lược bỏ không nhắc đến, không nhắc đến có hiểu không? Thêm vào chỉ là thể hiện việc đã xảy ra, vì vậy những câu dưới đây đều không được thêm vào, không được thêm vào có hiểu không?” Điều hòa của thư viện có phải hỏng rồi không? Mở lớn một chút, lớn hơn một chút nữa.

“ME (ne) (le), PE(ba), chết hết rồi sao?”

Hà An thấy vậy nhìn chằm chằm câu hỏi đó: Câu “ngắn đi một tấc là vừa” và câu “ngắn đi một tấc”; câu “hơi to hơn một chút” và câu “to hơn một chút thì tốt” có gì khác nhau? Có gì khác nhau?

Hà An quyết định về sẽ lập tức tăng lương cho người của bộ phận Soạn thảo văn bản bên bộ phận quan hệ công chúng. “Hà An, em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi. Ngữ cảnh, tư tưởng chủ đạo, anh thật sự không nhận ra sự tán thưởng trong thâm tâm của tác giả sao? Lại còn nhất thiết phải tích cực nhắc nhở tác giả cái túi cô ta thích bắt buộc phải nộp thuế.”

Thật không nhìn ra đấy! Sắc mặt Hà An không tốt lắm, cho dù là ai mà phải làm những câu hỏi chẳng biết sai ở đâu suốt hai tiếng đồng hồ thì sắc mặt đều không thể nào tốt được. Từ nhỏ đến lớn anh đều xem văn kiện hợp đồng là nhiều, bên A bên B vừa nhìn đã rõ, phân chia lợi nhuận không cần phải traу chuốt kỹ càng. Loại sản phẩm, đưa ra chủng loại không cần che giấu, vì vậy nó vòng vo nói cái gì? Lần đầu tiên anh đi học nên không biết.

Hà An thật sự không hiểu, lần trước môn vị tích phân cao cấp anh không để tâm, thi không tốt cũng chẳng sao. Nhưng lần này sợ bị Hạ Diệu Diệu bắt nên anh đã rất chú ý, thành tích tuyệt đối tốt hơn. Vốn tưởng rằng sẽ được người nào đó tán thưởng một khoảng thời gian, khen anh gì gì đó để thỏa mãn tâm lý. Kết quả không có gì hết, hơn nữa thành tích môn này thấp hơn cả thành tích môn vị tích phân càng khiến cô tức giận hơn!

Trong lòng Hà An không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài, nếu như không phải cô vẫn còn đang nói, anh nhất định đã vút sách bay ra ngoài rồi.

Hạ Diệu Diệu sắp sụp đổ rồi, thành tích môn toán của Hà An không tốt còn có thể nói là ban xã hội lệch môn nghiêm trọng, nhưng thành tích môn văn kém đến mức này làm sao có thể khiến người ta tâm phục đây? Hạ Diệu Diệu gần như muốn bổ đầu anh ra hỏi: “Anh nói đi, ngày xưa anh thi vào kiểu gì vậy? Anh chắc chắn mình không đi cửa sau, không hối lộ hiệu trưởng chứ?”

Hà An lạnh mặt: Bọn họ mời đến. “Bổ ngữ xu hướng, anh có hiểu không?” Tổ tông của tôi ơi, cái này cũng sai được?

Hạ Diệu Diệu cảm thấy Hà An tốt nghiệp chính là thất nghiệp, anh vẫn nên suy nghĩ việc bán hoa quả cùng ba mẹ anh đi. Hạ Diệu Diệu thu dọn đồ, sau này những kì nghỉ cùng ba mẹ anh đi chạy thị trường, học nhiều một chút, có lẽ không đến mức đói chết.

Nhưng nghĩ đến cái tính cách không thích nói chuyện, thời gian lạnh mặt còn nhiều hơn lúc cười, thời gian người ta thiếu tiền anh nhiều hơn người ta trả tiền anh, thời gian giả vờ ngẫu nhiên nhiều hơn thời gian bình thường, đột nhiên cô cảm thấy cái sản nghiệp kia của nhà anh cũng sẽ lui bại trong tay anh, Cô thử tưởng tượng tình huống lúc đó.

“Ông chủ, táo này bán thế nào?”

Hà An lạnh mặt nhìn một cái: Không biết, cắt, đừng làm phiền đại thiếu gia.

“Ông chủ, quýt này bán thế nào?”

Ánh mắt anh lạnh lùng quét qua, trên mặt viết hai chữ: mày mù à? Như vậy khách hàng còn không mắng chết anh mới là lạ đó.

Hạ Diệu Diệu lo lắng, chẳng nhẽ mình phải theo anh cùng đi bán hoa quả? Hạ Diệu Diệu đột nhiên quay đầu, cố gắng ôn nhu nhìn anh: “Nào, anh cười một cái đi.”

Cái gì?

“Cười một cái” cho chị xem.

Hà An lạnh mặt cúi đầu làm đề, có gì đáng cười?

Hạ Diệu Diệu thở dài, vẻ mặt như thể người khác thiếu anh tiền này có thể làm được ngành dịch vụ được thật sao? Cứ để anh theo ba mẹ học hai năm, không chừng sẽ thay đổi thì sao? Hạ Diệu Diệu đau lòng lắc đầu, cảm thấy khả năng cực kì nhỏ: “Sai rồi, sai rồi, lại sai rồi.” Hà An đầu đầy mồ hôi lạnh, em nhỏ giọng một chút, người khác nghe thấy rồi. Cũng không phải là anh không muốn biết làm, mà là đồng chữ chi chút này tách ra khiến anh cực kì đau đầu: “Anh sẽ cố gắng hết sức.” Hạ Diệu Diệu chán nản nằm bò trên bàn thư viện, anh cũng đừng cố gắng hết sức nữa, trừ khi xảy ra kì tích. Đề thi anh đang làm đều là các câu hỏi cơ bản: “Lớp buổi chiều sắp bắt đầu rồi, nghỉ một chút rồi chuẩn bị đi học thôi...” Cô phải an ủi trái tim bị đả kích của mình.

Mười giờ tối, Hạ Diệu Diệu mặc áo ngủ ngồi trước bàn học vừa làm bài tập vừa gọi điện thoại cho Hạ Vũ: “Em trai yêu dấu, cuộc sống mới thế nào? Có quen không?” Hà An nghe vậy yên lặng xé một tờ đề thi ném xuống dưới chân, thở phào một hơi vì có người giúp anh chia sẻ cuộc sống bi thảm này.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Qua Đây, Đừng Tự Tìm Đường Chết

 Hà An khịt mũi coi thường.

Hạ Diệu Diệu mặc dù cảm thấy đám nhóc con bây giờ thì gia tăng tình cảm cái quái gì, hơi chút thì ra ngoài ăn cơm. Ăn vài bữa cơm liền thành anh em, vậy hai chữ anh em này cũng rẻ mặt quá. Mặc dù vậy nhưng cô vẫn mong em trai mình không lạc loài: “Có quen không?” “Rất tốt chị à, chị thật sự không cần lo lắng cho em, tiền chị cho em lúc chuẩn bị đi cũng đủ dùng rồi.”

Hạ Diệu Diệu gật đầu, nhưng có nghe hay không lại là việc của cô. Với cái da mặt mỏng của em trai nhà cô cũng chỉ có thể tìm công việc như đi dạy thêm. Nhưng cậu lại là tân sinh viên, còn không thích nói chuyện. Nếu như không có người giúp đỡ, cậu muốn tìm một công việc dạy thêm đáng tin cũng không phải dễ dàng.

Tưởng là sinh viên đi làm thêm đầy đường sao? Kiểm tra rất nghiêm ngặt đó. Nhưng mà bây giờ cô cũng không cần phải nói những cái này với em trai, tránh đả kích sự tích cực của cậu.

Hạ Diệu Diệu hạ thấp giọng hỏi: “Bạn cùng phòng có bắt nạt em không?” Bây giờ có một vài cậu thanh niên cực kì thích phô trương thanh thế, cũng chẳng phải là họ có ác ý gì, chẳng qua là còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện, cách nói chuyện làm việc khó tránh khỏi vô tình làm tổn thương người khác.

Hà An bỏ đề thi xuống, gọt cho Hạ Diệu Diệu một miếng táo đặt lên bàn cô. Hạ Vũ hiểu ý của chị gái, gật đầu nói: “Rất tốt...” Hạ Diệu Diệu cầm lên cắn một miếng, đặt chân lên bàn, làm bài của anh đi: “Không có gì không quen chứ?”

“Không có.” Thực sự không có, ban đầu cậu cũng lo lắng không thích ứng được, cậu biết vấn đề của cậu nằm ở đâu. Cậu sợ một hành động nào đó của cậu thất thố khiến người khác chê cười. Nhưng bạn học đều rất thân thiện, đến một cậu công tử con nhà giàu nhìn thì có vẻ khó tiếp xúc cũng rất được. Cậu ta rất lịch sự, còn hỏi cậu đồng hồ cậu đeo bao nhiêu tiền, cậu nói đeo đồng hồ của bố, cậu ta liền nói cả tiếng trời về nhãn hiệu đồng hồ. Mặc dù chủ đề rất vô vị nhưng6mà cũng là một khởi đầu thuận lợi.

Còn nữa, cậu ta hình như rất thích cái bật lửa anh Hà tặng cậu. Hạ Vũ nghĩ mình cũng chẳng hút thuốc nên tặng cho cậu ta, lúc đó cậu ta còn hỏi đi hỏi lại mấy lần. Chẳng qua chỉ là một cái công cụ để chấm lửa thôi sao, cậu lại không dùng đến, vừa hay tặng cậu ta.

Cậu đến bây giờ vẫn còn nhớ vẻ mặt không thể tin được của Thúc Tùng Cảnh. Người khác đều nói Thúc Tùng Cảnh khó gần, tính tình kiêu ngạo, nhưng cậu lại không cảm thấy như vậy. Thúc Tùng Cảnh không có dáng vẻ kiêu ngạo của con nhà giàu, trước nay vẫn luôn rất lịch sự, chỉ là tính cách hơi lạnh lùng một chút, luôn hờ hững đối với3người khác.

“Không có là tốt, em cũng đừng quá quan tâm đến đám nhóc con đó.”

Hà An nhắc nhở cô, em trai cô bây giờ cũng là nhóc con mà thôi.

Anh đúng là lắm chuyện: “Được rồi, có việc gì gọi cho chị, đừng có giấu giếm đấy. Thấy gái đẹp phải nhìn nhiều một chút, cơm cũng phải ăn nhiều, quần áo phải mặc đủ ấm. Đúng rồi, em nhớ để ý chị có gửi cho em một chiếc áo lông, chắc là trong vòng hai hôm sẽ đến.”

“Chị...” Hạ Vũ cực kì bất lực, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp: “Em tự biết mua mà.” “Chỗ em bán đắt, chỗ chị bán rẻ, anh em không có việc gì buổi tối đi chợ đêm mua được.” Táo vẫn ngọt như vậy.

Hạ Vũ nghe vậy trầm mặc một lúc mới mở miệng: “Chị cảm ơn anh giúp em.”

“Ừ.” Hạ Diệu Diệu ăn hết táo liền cầm lấy bài tập của anh xem: “Đi qua đây cho em, anh ôm máy tính tự tìm đường chết à?”

Chớp mắt đã đến thời khắc giao mùa, bạn cố gắng muốn níu kéo sự mát mẻ của đầu thu, nhưng vẫn phải bước vào tiết trời cuối thu lá rụng khô vàng.

Hạ Diệu Diệu buồn chán dựa vào gốc cây đã sắp rụng hết lá bên bờ hồ Minh Tâm ăn bánh, mồm nhét đầy vẫn không quên nói chuyện với Khổng Đồng Đồng ở bên cạnh: “Tớ bây giờ chỉ muốn anh ấy mỗi ngày nhìn gương cười mười lần.”

Khổng Đồng Đồng nhặt mấy viên đá lên ném về phía hồ: “Anh ấy còn tốt, vẫn có thể sống bám vào ba mẹ, cũng không đến mức chết đói.”

Hạ Diệu Diệu nuốt đồ ăn xuống, vứt túi vào trong thùng rác: “Cũng không thể nói như vậy, tiền của ba mẹ rồi cũng sẽ có lúc tiêu hết. Tiền có bao giờ là đủ, cậu có một triệu thì sẽ muốn mua cái xe sáu trăm nghìn, mặc quần áo giá mấy nghìn; cậu có ba triệu thì sẽ muốn mua xe hai triệu, mặc quần áo cả nghìn tệ, không chừng còn muốn mua một căn biệt thự. Thu nhập và chi tiêu vẫn luôn tỷ lệ thuận với nhau, chính sự tỷ lệ thuận này đã tạo nên hiện thực tiền không bao giờ là đủ dùng.”

“Cậu đủ là được không phải sao? Một ngày sau cái bánh rán, cho cậu ăn no chết.” “Tớ thì chẳng sao, nhưng cậu nghĩ Hà An sẽ ăn sao? Tớ không cần nhìn cũng biết anh ấy tính tình đại công tử. Mỗi ngày đều phải tắm nước nóng một lần, ăn uống cực kì kén chọn, lại có nhiều tật xấu. Nếu anh

ấy đồng ý cùng tớ ăn bánh rán thì tớ chẳng thèm quan tâm anh ấy làm cái gì.”

Khổng Đồng Đồng nghĩ cũng thấy đúng, Hà An nhà cô ấy thực ra rất phá cửa, hôm nay mua cái này, ngày mai mua cái kia. Chỉ nói đến quýt mà Hạ Diệu Diệu mới ăn không lâu, hai mươi sáu tệ một cân, có hai mươi sáu tệ mua gì không được hay sao mà phải đi mua mấy quả quýt, chẳng trách Hạ Diệu Diệu phải cãi nhau với Hà An vì chuyện này: “Cậu vẫn nên bảo anh ấy luyện tập cười đi.” Anh ấy hết hy vọng vào chuyện học hành rồi.

Phải không? Không phải cô cảm thấy như vậy, huống hồ Hà An nếu như thực sự có ý đó thì còn cần luyện sao? Anh hoàn toàn không hề để tâm đến kế hoạch cho tương lai.

Việc mua quýt thực ra cô cũng không cãi nhau với anh, chỉ là rất uyển chuyển đưa ra ý kiến. Lúc đưa ra ý kiến cô cảm thấy bản thân đã rất kiềm chế, nhưng xem ra Hà An vẫn không vui, haizz: “Sao tớ cứ cảm thấy, sau khi khai giảng, tâm trạng cực kì kém, đều trở nên tầm thường rồi.” Khổng Đồng Đồng quay người, hai người đi về phía sân vận động của trường: “Cậu có lúc nào không tầm thường?”

“Bây giờ càng tầm thường hơn thôi.” “Qua tết là phải đi thực tập rồi, ai có thể tĩnh tâm cho được. Cậu nhìn cái thời tiết này đi, nếu như rơi một trận tuyết, thời gian chúng ta tạm biệt nơi đây không còn xa nữa.” “Cậu đã có đề tài viết luận văn chưa?”

“Bàn về sự phát triển của văn học Trung Quốc.” “Cấu huyết!” “Ý nghĩa diễn sinh của chữ "tôi.”

“Cũng tạm.”

Hạ Diệu Diệu trưa nay đi vội, hẹn Hà An mười hai rưỡi gặp ở thư viện, sắp trễ giờ rồi. Cô mau chóng đi xuyên qua bờ hồ Minh Tâm, cũng không bận tâm có đường hay không, chỉ cần hai bên bờ gần nhất là được.

Hạ Diệu Diệu đang chạy như điên đột nhiên nghe thấy tiếng khóc của nữ sinh, cô lập tức bước chậm lại, nghiêng đầu qua nhìn, trốn ra đằng sau cây. “Anh lần nào cũng nói như vậy.” Giọng nói của nữ sinh mềm mại đáng thương xen lẫn tiếng khóc khiến cho người khác thương tiếc: “Em có chỗ nào không tốt...”

Giọng nói của nam sinh không chút thay đổi, có vài phần khó chịu: “Em đừng như vậy, Phương Thâm nghĩ thế nào?”

Em chẳng quan tâm anh ấy nghĩ gì, cũng chẳng liên quan đến anh ấy.” Mái tóc dài hơi xoắn màu hạt dẻ của Ôn Mạt Ly đều dùng để lau nước mắt nước mũi, đôi mắt to tròn ẩm ướt nhìn nam sinh trước mặt, khuôn mặt vốn xinh đẹp lúc này giống như con búp bê sứ khiến người khác yêu thương: “Đã không phải lần đầu nữa rồi, anh ghét em vậy sao?”

“Anh không hề ghét em.” Chẳng qua là lời để ý mà thôi: “Anh đã nói rất nhiều lần rồi, quyển sách đó là do Phương Thâm bảo anh đưa cho em, anh chỉ có trách nhiệm chuyển giúp thôi.”

“Không, là anh đưa cho em.” Giọng nói của nữ sinh cho dù là chẳng phân biệt đúng sai vẫn giống như một em bé. Du Văn Bác quay người định đi, khó có thể nói rõ với kiểu con gái ra đường không màng não này. Cậu ta cũng chẳng hiểu tại sao bạn cùng phòng có thể cảm thấy cô ta như nữ thần, rõ ràng là đồ thần kinh mà.

Ôn Mạt Ly nhanh chóng kéo cậu ta lại, ngón tay thon dài trắng nõn được giữ gìn kỹ càng như tay em bé: “Anh không được đi, em còn chưa hỏi xong, em gọi điện thoại cho anh sao anh không nghe? Gửi tin nhắn cho anh cũng không thấy trả lời. Có phải anh cảm thấy em rất đáng ghét, cảm thấy em học không tốt, cảm thấy em rất vô dụng.”

Đúng, đúng là như vậy, Du Văn Bác vẻ mặt mất kiên nhẫn: “Nếu như em không còn việc gì khác thì anh đi trước.” “Không được đi, Du Văn Bác

anh thử đi xem, anh dám đi em... em...” Ôn Mạt Ly khóc lóc thương tâm, mắt nhìn về phía hồ Minh Tâm nhưng lại sợ lạnh, do dự một lúc lại uy hiếp lần nữa: “Em sẽ hét lên em thích anh trên sân khấu trong buổi biểu diễn tối nay.”

“Ôn Mạt Ly, em đừng quá đáng, em đã gây rất nhiều phiền toái cho anh rồi.” Ôn Mạt Ly nghe xong khóc càng to hơn, cực kì trẻ con. Nhưng cho dù cô ta có khóc, cô ta vẫn xinh đẹp đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng. Cô ta vẫn không quan tâm phải trái: “Em biết, nhưng em không nhịn được, chỉ là do em không nhịn được mà thôi. Em thích anh, rất thích anh, anh nghĩ cách nào khiến em không thích anh nhiều như vậy nữa đi, anh thông minh như vậy nhất định sẽ có cách.” Ôn Mạt Ly ngồi sụp xuống khóc tu tu, mái tóc dài rơi trên bãi cỏ xanh, cực kì xinh đẹp.

Ôn Mạt Ly là nữ thần trong mắt người khác, nhưng vẫn luôn không tự ý thức được điều này. Cô ta ngu ngốc, trừ nhảy múa ra thì không biết cái gì khác. Cô ta hiểu rõ hơn ai hết, sinh viên giỏi như Văn Bác ghét cô là phải, ai bảo nhiều lúc cô ta không hiểu được anh ta đang nói gì chứ.

Nhưng cô ta thực sự rất thích Du Văn Bác, cực kì thích, phải làm sao đây?

Hạ Diệu Diệu che miệng, khó mà tin được ôn học muối và Du Văn Bác... Bọn cô đều cho rằng vị thiên kim tiểu thư ngốc nghếch đáng yêu này sẽ cùng với Phương Thâm có một tình yêu tuyệt mỹ của giới con nhà giàu. Hạ Diệu Diệu không dám tin vào tai mình, lặng lẽ lùi lại vài bước. Cô cảm thấy ở đây không được hay cho lắm, liền nhanh chóng tìm một con đường nhỏ rời đi.

Ôn Mạt Ly khóc: “Có phải anh thích thanh mai trúc mã của anh...”. “Đừng ăn nói linh tinh, như vậy sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt cho người khác.”

“Được rồi, được rồi, em không nói, anh tức giận gì chứ?” Du Văn Bác sắp điên rồi, chẳng nhẽ ông trời sau khi cho người ta một dung mạo hoàn mỹ thì sẽ không cho họ một bộ não biết suy nghĩ nữa sao?

Cả buổi chiều Hạ Diệu Diệu đều nghĩ việc của Du Văn Bác và ôn nữ thần, càng nghĩ càng thấy không đúng, sao có thể chứ? Tiểu Mạt Ly xinh đẹp như vậy, cao quý như vậy, là tiểu thiên sứ nho nhã xinh đẹp như tinh linh. Cô ta mỗi ngày chỉ cần khiêu vũ sau đó tươi cười vô lo vô nghĩ.

Văn Bác thì sao? Đó là một mảnh đất cách rất xa Tiểu Mạt Ly, lại còn trồng một cây cỏ dại không biết lúc nào sẽ bị nhổ bỏ.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Nghĩ Một Đàng Làm Một Nẻo

 Hạ Diệu Diệu kéo anh lại, theo thói quen bắt đầu không ngừng trách móc anh.

Hà An nhất thời không biết nên vui khi Hạ Diệu Diệu lại tập trung tình thần lên người mình, hay là nên trách bản thân chữa lợn lành thành lợn què, gọi lại sự “quan tâm” mà vốn dĩ có thể tránh được. Nhưng về mặt vui sướng tự đắc kia đã chứng minh là anh cần về sau.

Cho dù là loại nào, thì ánh mắt của Hạ Diệu Diệu đều phải đặt trên người anh.

Hạ Diệu Diệu vô tư, quay đi quay lại đã quăng chuyện của người khác sang một bên. Cô có suy nghĩ nhiều hơn cũng có tác dụng gì, huống hồ đó là việc cá nhân của Văn Bác. Văn Bác tôn trọng cô và Hà An, cô cũng không thể nào không biết lý lẽ đi buôn dưa lê chuyện của người ta.

Buổi tối lúc Hạ Diệu Diệu vui vẻ cùng Hà An tan ca trở về, thấy trên chiếc bàn nhỏ trong phòng ăn có mấy món ăn, liền nhỏ giọng nghi hoặc nhìn Hà An ở sau lưng: “Phòng bên trở lại rồi?” Hà An mặt không đổi sắc giúp cô cởi áo ngoài và gác tay, lại giúp cô vén sợi tóc tán loạn ra sau tai, anh nhìn cô: “Hai hôm nay em vất vả rồi, đặc biệt làm để khao em.” Để em bớt nổi giận, tất nhiên mấy chữ sau anh biết điều không nói ra.

Hạ Diệu Diệu nghe vậy vui vẻ mỉm cười đi qua: “Anh tự làm à?” Gần đây Hà An biết làm việc nhà không phải là giả, nhưng anh chưa từng làm được món ăn nào ra hồn. Bát mì sống lần trước cô vẫn còn nhớ như in.

Hà An không nói gì.

Hạ Diệu Diệu nhìn ba món một canh trên bàn, nụ cười càng đậm hơn, đưa chuột xào trứng, ướp xào thịt, cà tím xào, canh cà chua trứng, còn có một nồi cơm to. Hạ Diệu Diệu vui vẻ quay người ôm lấy Hà An: “Cảm ơn anh.” Anh tiến bộ rồi: “Không ngờ anh lại âm thầm luyện tay nghề, em thật sự rất cảm động, bình thường em còn hay mắng mỏ anh, xin lỗi, mấy ngày nay anh vất vả rồi.” Bảo bối lớn nhà cô quả nhiên là một cái hồ lô đáng yêu, không ngờ lại nghĩ ra cách như vậy để nịnh cổ, cảm động quá đi.

Hạ Diệu Diệu cầm đũa lên, thòm thèm nhìn về phía thức ăn vẻ ngoài không tồi6kia, cô xoa bụng: “Thực sự có chút đói rồi, em thử xem.” “Ừm... Mùi vị không tồi, chỉ là hơi nhạt một chút.” Hạ Diệu Diệu xới cho Hà An một bát cơm: “Cuối cùng cũng được ăn cơm bạn trai làm rồi... Em cũng coi như là đã thành công.” Xem đi xem đi, từ từ giáo dục vẫn là có hiệu quả đó. Nhìn xem Hà An nhà cô càng ngày càng xuất sắc, xem ra không bao lâu nữa sẽ trở thành người đàn ông tốt mà ai cũng muốn có rồi.

Hà An bưng bát nhìn Hạ Diệu Diệu cười, lặng lẽ thở phào một hơi.

Hạ Diệu Diệu ăn thử canh: “Ừm, ngon, nhưng mà đây là cái gì, nhai cứ kêu sồn sột, anh bỏ gì vào vậy?”

Hà An nghe thấy nhanh chóng nuốt miếng cơm, sau đó nói: “Một ít3sữa.”

Hạ Diệu Diệu nghe xong kinh ngạc mở to mắt: “Anh biết phối vị?” Mặc dù mấy món này không khó làm, nhưng không hề xào nát, mùi vị không kì quái đã là rất tốt rồi, anh lại còn biết bỏ thêm thứ khác nữa, đúng là thiên tài. Hà An cúi đầu, giọng nói rất khẽ: “Thấy siêu thị giảm giá nên anh mua một ít.”

Hạ Diệu Diệu lập tức đứng dậy véo véo cái mũi của anh: “Đã biết tiết kiệm rồi.” Nhìn An An nhà cô đi, càng ngày càng giỏi.

Hà An mất tự nhiên mau chóng tránh đi, cầm giấy lau ở bên cạnh nghiêm túc lau mũi.

Hạ Diệu Diệu trừng mắt với anh, bệnh sạch sẽ!

Trong lòng cô thực sự vui vẻ, con người sẽ từ từ thay đổi trong hoàn cảnh khác nhau, cô sẽ thay đổi, Hà An cũng vậy: “Ăn đi, ăn đi, khao anh đó, tay có bị phỏng không?”

“Không có.”

“Không có thì tốt, em sẽ đau lòng.”

Hà An nhìn cô một cái, cúi đầu không nói gì. Xem cái dáng vẻ kia, lại còn lạnh mặt nữa chứ, cả ngày bày ra cái vẻ mặt lạnh lùng, thực ra lại là một người rất ôn nhu.

Hạ Diệu Diệu ăn no xong chủ động dọn dẹp phòng bếp, nhanh chóng dọn rửa xong. Cô mặc áo ngủ nằm trong vòng tay Hà An, hạnh phúc mãi mãi: “Cảm ơn anh, anh có cần đổi tư thế không...” Ha Ha.

Mười phút sau.

“Anh thành thật một chút, đã nói là em muốn ở trên, anh còn đặc tội em, không tha...” Nằm yên đi...

Mùa thu rõ ràng mới chỉ bắt đầu, còn chưa kịp nhìn lá vàng rơi, học kì đầu của năm tư đã bắt đầu vào giai đoạn kết thúc. Ai ai cũng nói về tiền đồ, nói về tương lai, có kì vọng, cũng có hoang mang, đa số đều là cực kì hưng phấn, một cuộc sống mới sao có thể không khiến người ta chờ đợi chứ.

Mỗi người đều có kế hoạch của mình. Trong lúc lá vàng rụng rơi tan tác Hạ Diệu Diệu cũng đang lập kế hoạch làm thế nào để vượt qua khó khăn tìm được công việc như ý trong đoàn người đang đi tìm việc này.

Tất cả đều không thể tách rời khỏi bốn chữ tiền đồ, tương lai, nó đã trở thành chủ đề của tất cả các sinh viên năm tư. Hà An thì khác, công việc không liên quan gì đến anh, anh vớt đồng ngữ pháp không hiểu ra khỏi đầu, quyết định trong thời khắc càng ngày càng gần tốt nghiệp này để Hạ Diệu Diệu chấp nhận một phần của anh. Tốt nghiệp đồng nghĩa với việc bọn họ phải đổi sang một hình thức sống chung mới. Cũng giống như Diệu Diệu từ sinh viên trở thành người đi làm, quan hệ của bọn họ cũng phải đổi sang một hình thức thoải mái khiến hai bên đều có thể tiếp nhận được.

Học kì trước anh để cho cô chuẩn bị tốt tâm lý, cũng đã cho cô biết một phần gia đình" của anh. Anh tin rằng cô hiểu được anh không thiếu gì cả, vì vậy cô cũng nên để cho anh hưởng thụ những thứ gia đình của anh mang lại. Anh tin là Hạ Diệu Diệu sẽ hiểu được.

Chứ không phải là luôn dùng tiêu chuẩn của cô để nhìn nhận, khiến người giúp việc cứ như là kẻ trộm, như vậy chỉ khiến cho lời nói dối tích lũy càng nhiều sẽ không còn được tốt đẹp như lúc ban đầu. Đây là vấn đề khiến Hà An vẫn luôn bất an kể từ lần trước chột dạ sau khi được hưởng thụ sự nhiệt tình của Hạ Diệu Diệu.

Anh hi vọng Hạ Diệu Diệu biết anh muốn cô biết tất cả, ví dụ như người giúp việc thường xuyên ra vào chỗ ở của bọn họ là vì giúp cho cuộc sống của cô thoải mái hơn. Ví dụ như cô sẽ không quan tâm là ai nấu cơm, chỉ cần ăn được là được. Cô cũng không cần hiểu nhầm, anh cứ như bình thường bày ra cách ăn uống của anh, dùng đồ của anh, chung quy sau này còn phải ở với nhau rất dài, cho nên việc thay đổi và dung hợp là quá trình tất yếu.

Anh hi vọng sau này cô có thể chấp nhận tất cả mọi thứ của anh bây giờ, bởi vì đó là những thứ anh có thể cung cấp được và sau này cũng sẽ không ít đi. Cô phải học cách thích ứng, sau đó từ từ thấu hiểu, hai bên không có gánh nặng thì mới có thể sống với nhau lâu dài được.

Anh có phong cách sống của anh, mỗi người đều có phong cách sống của riêng mình. Anh không can thiệp cuộc sống của cô, cô cũng không cần quá can thiệp vào cuộc sống của anh. Hai người ở bên nhau không nhất thiết chuyện gì cũng phải trao đổi, cũng không cần phải ràng buộc đối phương. Bởi vì chúng ta trước tiên là một cá thể độc lập, sau đó mới là hai con người.

Anh cũng không muốn chia tay với cô, nhưng sự nôn nóng của Hạ Diệu Diệu ở học kì này khiến anh thấy bất an. Nó khiến anh cảm thấy mình cần phải làm gì đó khiến cho sự việc quay về đúng chiều hướng, chứ không phải để nó càng ngày càng lệch lạc.

Anh không có những ưu điểm mà Hạ Diệu Diệu cần, nhưng không ảnh hưởng đến việc anh cho Hạ Diệu Diệu những ưu điểm mà cô cần.

Vì vậy thứ hai người thiếu chỉ là sự hòa hợp, mà anh không cho rằng đó là một vấn đề gì lớn.

Hạ Diệu Diệu nghĩ rất đơn giản, học kì này, Hà An thi qua môn chuyên ngành, học kì sau hai người tìm một chỗ thực tập không xa nhau, sau đó tiếp tục sống giản dị như bây giờ. Có lẽ công việc sẽ không được như ý, khởi điểm của anh sẽ rất thấp. Có lẽ hai người sẽ cãi nhau, hoặc có lẽ chuyện tiền nong sẽ không đơn giản như họ nghĩ, nhưng vẫn phải sống bình thản như trước. Hạ Diệu Diệu thực ra rất chờ mong, cảm thấy dù thế nào hai người cũng sẽ tốt hơn lúc còn đi học. Người đi làm rồi thời gian sẽ nhiều hơn, lương cố định, mỗi ngày ăn cơm xong có thể xuống dưới đi dạo, nói chuyện về công việc trong ngày, lại nghĩ về những đứa con, thật sự rất tốt.

Điều Hà An muốn bày ra chính là, thu nhập mỗi tháng của ba mẹ mỗi người là bốn mươi nghìn sẽ là khái niệm như thế nào, anh cảm thấy con số này cũng không quá khủng khiếp. Hạ Diệu Diệu tuyệt đối, chắc, có lẽ sẽ chấp nhận được.

Lần trước không phải cô cũng chỉ kinh ngạc một chút sau đó tiếp nhận rồi sao. Trong đầu Hà An đương nhiên cho rằng ngoài cách chấp nhận ra cô chẳng còn cách nào khác.

Mấy hôm nay cô sắp xếp lại hồ sơ của mình đến vui vẻ, bốn năm này mình sao lại xuất sắc như vậy chứ? Khiến cô không biết nên dán những tờ giấy khen nào.

Hà An biết cô rất vui, nhưng lại không thể đồng tình được với nguyên nhân khiến cô vui vẻ, vì vậy liền mặc kệ để cô vui một mình. Anh nhẩn nại lật tìm đồ gia dụng và giá cả trên các trang mạng.

“Anh định mua đồ?” Thư kí Thi hỏi xong nhanh chóng ngậm miệng, lập tức gửi một bảng giá qua, hi vọng anh quên chuyện vừa rồi anh ta nhiều chuyện.

Hà An đặt tay lên máy tính đang định trả lời.

Hạ Diệu Diệu đột nhiên tóm lấy máy tính của anh, lạnh mặt hỏi: “Anh nói chuyện với ai đấy?” Suốt ngày chỉ biết nghịch máy tính, đóng giấy khen dày cộp của cô cũng không đã kích một chút nào chí tiến thủ của anh: “Tiểu Thi? Nam hay nữ?”

“Vận tay không phù hợp với vân tay đã lưu, cấm nhập chữ.”

M* nó!

“Bạn vẫn còn hai lần nhập.”

Hà An thấy vậy thì bình tĩnh ấn vào một nút.

Hạ Diệu Diệu trừng mắt với anh, coi như anh biết điều, gõ chữ trả lời: “Bạn là nam hay nữ? Nửa đêm canh ba rồi sao còn chưa đi ngủ?” Tiểu Thi

chẳng qua cũng chỉ là bạn qua mạng, cô cố tình gây sự thì đã sao, nói sai thì nói sai đi, cũng chẳng phải chuyện gì quá lớn.

Lão Thi là tinh anh trong các tinh anh lạng người một lúc, nhanh chóng trả lời: “Nam.” Anh ta thấy có chỗ nào đó cứ là lạ.

Anh nói anh là nam liền là nam à, “Gửi ảnh qua.” Hạ Diệu Diệu gửi xong tin nhắn thì vút máy tính qua một bên, cô cũng không cho rằng Hà An đang yêu đương qua mạng. Nếu như Hà An mà yêu đương qua mạng thì cô chính là Thất tiên nữ hạ phàm: “Anh định tìm công việc thế nào?” “Còn chưa quyết định.” “Em cảm thấy phóng viên rất hợp với anh.” “Đó là công việc của khoa tin tức.”

Lão Thi nghiêm túc điều chỉnh máy ảnh, sửa soạn lại cổ áo vest, đóng hàng cúc của áo sơ mi vừa tháo ra, cực kì nghiêm túc chụp một bức ảnh gửi đi.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Phát Hiện Ra Bạn Trai Rất Giàu Thì Phải Làm Sao Đ Y?

Hạ Diệu Diệu nghe thấy tiếng nhắc nhở có tin nhắn, vừa nhìn liền cười: “Mẹ ời, vậy mà thực sự gửi ảnh, có phải anh ta cho rằng anh là nữ không?” Sau đó cô vút máy tính qua một bên, ai có hứng thú mà nhìn một người đàn ông trung niên chứ, nhưng cô lại lập tức ôm lấy máy tính: “Có phải là anh ta có sở thích xấu xa gì không?” Hà An quyết định vẫn nên đi vệ sinh trước thì hơn.

Từ ngày được ăn mấy bữa tối tình yêu thịnh soạn, Hạ Diệu Diệu không ngờ hôm nay về nhà còn nhận được một bộ mỹ phẩm bảo vệ da, đại bảo bối nhà cô càng ngày càng biết cách quan tâm hơn. A? Không phải là nhãn hiệu cô vẫn hay dùng, là loại mà bọn Thẩm Tuyết thường dùng, là mỹ phẩm bảo vệ da thực sự. Hạ Diệu Diệu hiếu kì nhìn mặt sau, còn chưa giật mác, lọ mỹ phẩm với mức giá ba con số nhanh chóng xẹt qua đầu Hạ Diệu Diệu. Hạ Diệu Diệu há hốc mồm, rồi lại há hốc mồm, đăt quá. Đầu óc cô vẫn còn trong trạng thái trống rỗng,

Hà An đi ra từ phòng vệ sinh, nói rất tự nhiên: “Mẹ anh gửi đến đây, đã vào thu rồi, anh cảm thấy phù hợp với em nên giữ lại.” Hạ Diệu Diệu nghe xong rất nhiều lời muốn nói đều nghẹn trong cổ họng, gửi đến à? Hạ Diệu Diệu không nhìn được nhìn từng cái. Trên bàn tổng cộng có sáu loại, có kem đêm, kem ngày, dưỡng ẩm, sữa rửa mặt, còn có cả kem tay và mặt nạ. Giá mỗi một lọ đều khiến cô kinh ngạc, kinh ngạc rất lâu. Sau cùng cô bấm tay tính rất lâu, có kinh ngạc phát hiện cộng lại hơn hai nghìn tệ rồi. Hạ Diệu Diệu lần đầu tiên sử dụng sản phẩm cao cấp như vậy, phân loại tường tận như vậy khiến cô mở rộng tầm mắt. Cô nhìn không được mà vuốt cái này một cái, nhìn cái kia một chút. Lọ nhỏ như cái chuột Hamster,

hình dáng tinh tế không giống như đồ dùng hàng ngày mà giống như đồ dùng thờ. Hà An nhìn cô, thấy cô nhìn đồng hồ đến ngây người hỏi: “Không thích sao? Chỗ mẹ chắc còn hãng khác.” “Không phải, không phải, sao em có thể không thích chứ. Chỉ là... đồ mẹ anh bán đều đắt vậy sao?”

“Không rõ, đó là việc của mẹ.”

“Anh nói với bác... mẹ anh thế nào? Nói là cho bạn gái dùng à?” Hà An nhìn cô, ánh mắt rõ ràng như đang hỏi không được nói vậy sao?

Hạ Diệu Diệu nghĩ ngợi một lúc, hình như cũng chẳng có gì không tốt, chỉ là đột nhiên nhận được món quà quý như vậy khiến cô có chút lo sợ: “Làm gì có chuyện để mẹ anh tốn kém vậy chứ...”

Hà An đi qua ôm lấy cô từ đằng sau: “Nếu em không thích...”

“Em rất thích...” Hạ Diệu Diệu cầm lọ kem trong tay mỉm cười, cô lấy lọ sữa rửa mặt: “Em đi rửa mặt.”

Hà An nhìn bóng dáng cô rời khỏi, vẻ mặt bình tĩnh, cách này quá thực có thể áp dụng.

Hạ Diệu Diệu nhìn chăm chăm cái lọ bé tí màu xanh dương, cứ cảm thấy mình chỉ cần bóp một cái là dùng hết rồi.

Xa xỉ quá, dùng thoải mái một chút có phải một lần sẽ tốn mấy trăm tệ rồi không.

Hạ Diệu Diệu chấp nhận, chỉ là không biết vì sao cô cứ cảm thấy có chút lo lắng, không nhìn được tâm sự với Khổng Đồng Đồng về nỗi lo lắng đột nhiên có của cô: “Cả bộ hơn hai nghìn đó, mình cũng không biết phải làm sao nữa.”

“Cậu không biết phải làm sao thì cho tớ, tớ dùng hộ cho.”

“Tớ đang nói chuyện đằng hoàng với cậu đó.” Tớ cũng không hề có chỗ nào không đằng hoàng: “Mẹ Hà An còn bán mỹ phẩm nữa à?”

“Nghe nói là làm thêm.”

“Cho cậu thì cậu cứ dùng, có cái gì mà ngại. Hơn nữa đây là đồ tặng cho cậu, mẹ anh ấy tất nhiên sẽ chọn thứ tốt nhất, lần đầu tiên tặng quà không thể nào mất mặt được đúng không? Cậu cứ coi như mẹ anh ấy đang giả vờ đi, sau này muốn cũng không được đâu.”

“Thật sự là như vậy sao?” Khổng Đồng Đồng cũng không quá chắc chắn: “Chắc... Chắc là vậy...” Hạ Diệu Diệu thở dài một hơi, hi vọng là như thế: “Mình thì sao? Sau này gặp mặt mình phải tặng cái gì đây?” Giá tiền có lẽ phải gấp đôi. “Cậu là bên nhà gái, nhà gái ít hay nhiều cũng không sao, có thành ý là được.”

Hạ Diệu Diệu nghĩ cũng thấy phải, ý của bác gái chính là không phản đối Hà An yêu đương: “Cũng không biết Hà An nói với mẹ thế nào, liệu có biết đường nói mấy câu tốt về mình không?” “Yên tâm, Hà An nhà cậu làm việc lớn cũng rất đáng tin, cậu đừng lo lắng, việc đã đến nước này rồi cậu có nghĩ nhiều cũng vô dụng.” Đúng, Hạ Diệu Diệu phấn chấn tinh thần, việc quan trọng trước mắt là cô phải tìm được một công việc khiến Hà gia hài lòng.

“Tôi hi vọng các em sẽ cẩn thận làm khóa luận tốt nghiệp, nó mặc dù không giúp các em thêm điểm, nhưng là thành quả bốn năm học tập của các em. Đừng quá dễ dàng đưa kết luận, cũng đừng dài dòng văn tự. Các em mệt, tôi đánh giá cũng mệt. Được rồi, tan học.”

“Thầy giáo chết tiệt, tiết học nào kết thúc cũng phải châm chích người ta mấy câu.”

“Luận văn, luận văn, viết đi viết lại vẫn là những nội dung đó, cứ gọi luôn là một bài văn đi có phải không.”

Hà An đứng dậy, anh mặc áo len lông lạc đà màu xanh, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác cùng loại màu hạt dẻ, mái tóc mềm mại hôm qua bị Hạ Diệu Diệu bắt cắt ngắn một chút, đeo túi xách màu đen đi đến bên cạnh Diệu Diệu hỏi: “Trưa em có ra ngoài ăn cơm với anh không?” Khoa bọn họ buổi chiều không có tiết, Hà An đề nghị Hạ Diệu Diệu, Không Đồng Đồng, Trương Tân Xảo: “Phòng bọn anh đã hẹn nhau ra ngoài ăn.”

Hạ Diệu Diệu thu dọn đồ đạc: “Sao lại muốn ra ngoài ăn?” Tốn tiền lắm. “Thì sắp tốt nghiệp rồi, vì vậy muốn tụ tập nhiều hơn. Mà vừa hay là đầu tháng, ba mẹ mới đưa tiền sinh hoạt.”

Sao trước đây không thấy anh ra ngoài ăn: “Gửi bao nhiêu?” Hạ Diệu Diệu sắp xếp lại đồ trong cặp tùy tiện hỏi. Bình thường cô cũng chẳng hỏi bao giờ, hôm nay chỉ tùy ý hỏi một câu mà thôi.

“Mười nghìn tệ.”

Hạ Diệu Diệu nghe xong lập tức nhìn Hà An.

Sắc mặt Hà An không có gì thay đổi, giống như vừa rồi anh chẳng nói ra con số nào vậy: “Em có muốn đi cùng không?”

Mười... mười nghìn... Hạ Diệu Diệu mặc dù không biết tiền sinh hoạt mỗi tháng của anh bao nhiêu, nhưng cô biết mỗi tháng anh sẽ nhận được hai lần “trợ cấp yêu thương” của ba mẹ, vậy sẽ là hai mươi nghìn? Một tháng hai mươi nghìn

Nhưng nhìn vẻ mặt này của anh, không phải là lần nào cũng nhiều như vậy chứ?

Hạ Diệu Diệu có chút không tin nổi nhìn anh, trước đây anh chưa bao giờ nhắc đến chuyện này. Hà An vẫn nhìn cô như bình thường: “Em có đi không?” Hạ Diệu Diệu trong lòng có chút khó chịu, nhưng nghĩ ngợi một chút lại thấy không nên. Ba mẹ người ta mỗi tháng cho người ta bao nhiêu

tiền thì liên quan gì đến cô. Huống hồ, Hà An bình thường cũng không phải người thích nói chuyện, trong mắt anh chuyện gì không quan trọng thì cũng lười nói. Không chừng chút tiền này trong mắt anh chỉ là một ít, không cần thiết phải nói ra, cũng không đáng mang ra khoe khoang. Hạ Diệu Diệu mông lung một lúc, cô có thể hiểu như vậy không? Khổng Đồng Đồng thấy Hạ Diệu Diệu như vậy, đẩy cô một cái để cô hồi phục tinh thần, không được tỏ ra yếu thế nha: “Giàu quá đi, cậu mời, thế nào?”

Hà An vẻ mặt lạnh lùng: “Bọn họ bảo là chia tiền, nhưng nếu như Diệu Diệu không phản đối thì chuyện mời cậu, tôi cũng không có ý kiến.”

Khổng Đồng Đồng bĩu môi: “Khả năng nói chuyện dọa người của cậu lại tăng rồi. Tân Xảo, Vương Phong Long cũng đi, chút nữa nhất định sẽ gọi cậu. Hơn nữa chiều nay cũng không có tiết học, ra ngoài ăn cho xong. Thời tiết như hôm nay ăn lẩu là ngon nhất.” Khổng Đồng Đồng vừa nói xong, điện thoại của Trương Tấn Xảo liền kêu, quả nhiên là ăn cơm.

Hạ Diệu Diệu gật đầu máy móc, được thôi, ra ngoài ăn, chẳng qua chỉ là tiền sinh hoạt hai mươi nghìn thôi, không chừng là do sắp tốt nghiệp nên được cho nhiều hơn.

Nhưng cho dù vậy cũng là quá nhiều. Đầu đông gió lạnh thổi vù vù, mọi người quây quần cùng ăn lẩu là một việc cực kì thoải mái. Đến như Hạ Diệu Diệu đang có chút hoang mang thì lúc vào cửa, vừa ngửi thấy mùi khói lẩu nghi ngút bay lên, cô cũng phấn chấn tinh thần, tận tình hưởng thụ sự kì diệu của văn hóa ăn lẩu mang đến.

“Sau này chúng ta phải thường xuyên tụ tập nếu không sau này sẽ không còn cơ hội nữa. Lão đại, anh cũng nói mấy câu đi, đừng chỉ lo gấp đồ ăn cho chị dâu.” Trương Tấn Xảo nghe vậy đỏ mặt, làm gì có, không được nói linh tinh. Vương Phong Long lập tức hắng giọng nói: “Đúng, Tiền Quân nói rất đúng, chúng ta có duyên trở thành bạn bè, lại có duyên trở thành người yêu. Vì duyên phận giữa hai phòng chúng ta, sau này nhất định

phải thường xuyên tụ tập, thường xuyên đi ăn, ăn hết tất cả các hàng quán xung quanh trường, để cho tuổi thanh xuân không còn gì hối tiếc, cạm ly!”

“Cạm ly!” Hai mươi nghìn, nước trái cây cũng ngọt hơn một chút.

Buổi tối lúc ngủ, cô gái keo kiệt Hạ Diệu Diệu sau khi lật qua lật lại năm phút không nhìn được mà ngồi dậy trong bóng tối, mắt sáng như bóng đèn nhìn chăm chăm Hà An, có chút tâm sự hỏi: “An An, anh có dùng hết được tiền sinh hoạt không?”

Hà An bịt mắt cô lại, giọng nói bình tĩnh vang lên trong đêm tối: “Cứ như vậy.”

“Cứ như vậy là như nào?” Hạ Diệu Diệu kéo tay anh ra. “Nếu như có thứ cần mua thì sẽ hết, nếu như không có thứ gì cần mua thì sẽ còn dư.”

“Bình thường anh có thứ gì cần mua?” Hạ Diệu Diệu cảm thấy chắc sẽ không có, cô chưa từng thấy Hà An mua đồ linh tinh, điểm này Hà An tốt hơn rất nhiều nam sinh khác, thậm chí anh còn không chơi game. “Rất nhiều, ví dụ như thay linh kiện máy tính, mua vài chiếc bút máy, hoặc là thứ gì đó thích.”

Hạ Diệu Diệu nghĩ vậy thì cũng không nhiều: “Vậy anh còn dư bao nhiêu?” Mắt Hạ Diệu Diệu càng sáng hơn. Hà An bất giác thở phào một hơi, đắp chăn cho cô: “Thẻ lần trước anh đưa, em không xem sao? Bên trong đại khái có sáu mươi nghìn.” Hạ Diệu Diệu ngồi phắt dậy từ trong chăn: “Sáu mươi nghìn?” Hà An nhanh chóng kéo cô nằm xuống, cảm lạnh thì sao.

Hạ Diệu Diệu nghĩ một chút, nhanh chóng ngồi dậy, bỏ chăn ra, bước xuống giường: “Em đi tìm thẻ, em quên mất vứt ở đâu rồi.”

Đột nhiên phát hiện bạn trai nhà mình còn nhiều tiền hơn so với mình tưởng tượng, phải làm sao đây? Hạ Diệu Diệu buồn bực bứt tóc, hơn sáu

mười nghìn tiền dư trong thẻ, sáu mươi nghìn đó. Đủ để mua cái nhà vệ sinh rồi, tiết kiệm một chút có thể sinh em bé rồi, mà tiết kiệm hơn chút nữa thì có thể đủ trả góp lần đầu rồi. Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu đứng ngây ra trong quầy. Thường Tương có bộ móng tay sơn màu hồng đào, cặp lông mày được kẻ tỉ mỉ nhìn cô: “Này, cậu hôm nay sao vậy? Trúng tà à?”

Hạ Diệu Diệu nhìn cô ta một cái, liên quan đến tính mạng đấy, xảy ra chuyện lớn như vậy thiên kim đại tiểu thư vẫn là thiên kim đại tiểu thư. Anh chàng kia đã quay về quê hương tạm biệt với giấc mộng thành phố của mình, mà đại tiểu thư nhà người ta vẫn xinh đẹp chói lóa như cũ, người khác cũng không dám động đến cô ta. Hết cách, nghe nói tiền phá tiệm là Thường tiểu thư trả, đối phương cũng không thể tiếp tục truy cứu việc lúc Thường Tương đang yêu mình còn qua lại với người khác, anh hùng mệnh yếu, đây là kết quả rõ ràng từ trước rồi.

Hạ Diệu Diệu chán nản cúi đầu: “Tiểu Tương, nếu như đột nhiên cậu phát hiện bạn trai mình có rất nhiều tiền, cậu sẽ thế nào?” “Có nhiều tiền thì có nhiều tiền, liên quan gì đến tớ, bạn trai cậu à? Cái người suốt ngày đến đón cậu đấy hả, cũng đẹp trai đấy chứ.”

“Cậu đừng mơ.”

“Cậu xem cậu nói kia, tớ có thể đi đào góc tường nhà cậu sao?” Cậu không chém chết tớ thì không phải là cậu. Đáng tiếc anh chàng soái ca kia lại là của Hạ Diệu Diệu. Nghĩ đến việc anh ấy mỗi ngày đều đợi ngoài cửa, hành động ôn nhu đáng vẻ lại không cho phép ai lại gần, không cho phép ai động đến, cô ta thực sự rất muốn sờ một chút, thử một chút.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Vừa Ấm Ấp Vừa Băn Khoản

 Hạ Diệu Diệu đẩy bàn tay để lung tung của cô ta ra, mấy triệu rất nhiều có biết không, huống hồ bạn trai cô có sáu mươi nghìn, là tiền riêng, chính là cái loại tiền mà cô có thể chi một chút mà không bị ba mẹ đối phương biết, đó đương nhiên là một khoản lớn rồi.

Đối với Hạ Diệu Diệu mà nói, đó là một khoản lớn, có thể đủ tiền ăn bốn năm đại học và cưới một người vợ.

“Chẳng hiểu gì cả.”

Cô chỉ có chút mơ ước vậy thôi, sáu mươi nghìn đó, tiêu thế nào đây?

Thường Tương thấy cô lại ngây người, trợn mắt lắc đầu, hết thuốc chữa rồi.

Có thể ăn bao nhiêu bát mì? Có thể ăn mấy năm bánh rán và sữa đậu nành a?

Một tuần trôi qua, Hạ2Diệu Diệu vẫn còn nghĩ đến vấn đề ngủ cũng khiến người ta vui đến tình này. Mặc dù gần đây cô nghĩ ít hơn, nhưng chỉ cần nghĩ đến là sẽ vui: “Hà An, anh đi đâu vậy?” Không phải đã hẹn cùng nhau đi thư viện sao? Buổi sáng bọn họ chỉ có một tiết, bây giờ có thể thu dọn đồ đạc về rồi.

“Anh hẹn Tiền Quân cùng đi có việc rồi.” Anh không muốn đến thư viện, không muốn vì nể mặt Hạ Diệu Diệu mà tiếp tục nhịn, như vậy rất phản cảm, không cần tiếp tục nhịn nữa.

“A.” Đi đi, đi đi, học ít một hôm cũng sẽ không đen đui đến mức trượt, mà dù sao cũng trượt rồi.

Hạ Diệu Diệu đi về phía thư viện, trời càng ngày càng âm u. Cô đột nhiên nhớ ra đồng quần áo buổi sáng giặt treo bên ngoài, cửa sổ cũng không đóng: “Chết rồi, hi vọng vẫn còn kịp.”

Ngoài trời, mưa tuyết đang rơi, Hạ Diệu Diệu chạy về nhà, lạnh đến mức giậm chân, cô xoa tay đôi giày: “May mà còn kịp.” Hạ Diệu Diệu hà hơi chạy về phía ban công, đột nhiên phát hiện trong phòng khách có người.

Hạ Diệu Diệu dừng lại, nghi hoặc nhìn, mẹ của chị Phùng ở sát vách? Không giống lắm, đồ mà người này mặc giống như một kiểu đồng phục, trong tay cầm khăn, bên cạnh là thùng rác, tóc buộc sau đầu, dáng vẻ chăm chỉ. Hạ Diệu Diệu cẩn thận lùi lại một bước, đứng ở chỗ vươn tay là có thể cầm lấy cái ghế, cẩn thận mở miệng hỏi: “Cô là...” Người giúp việc thấy vậy đứng dậy nhìn cô một cái, không nói chuyện, để giẻ lau về chỗ cũ, cời tạp dề xuống nhanh chóng rời khỏi. Sau đó bà lập tức gọi điện cho công ty, bà đã bị nữ chủ nhân của nhà này bắt gặp rồi.

Giám đốc bộ phận mới đến của công ty cảm thấy kì lạ, người này bị sao vậy, người giúp việc đột nhiên bị nữ chủ nhân bắt gặp không phải rất bình thường sao, còn báo cáo cái gì. Những gì bà cần nói bà đều đã nói, bà cũng không hiểu tại sao lại phải làm việc này, dù sao bà cũng báo rồi.

Lúc này, Hạ Diệu Diệu đứng ở chỗ cũ ngậy người nhìn cánh cửa đóng chặt, tình huống gì đây? Người đó là ai? Trộm? Hạ Diệu Diệu nhìn cánh cửa đã được đóng chặt, đẩy một cái, sau đó hoang mang đi đến ban công. Sau khi ra ban công cô lập tức ngậy người, quần áo buổi sáng cô giặt đâu? Hạ Diệu Diệu lập tức quay về phòng, quần áo cô giặt lúc sáng đã được treo gọn gàng ở chỗ hệ thống sưởi trong nhà vệ sinh, treo rất cẩn thận giống như bình thường. Phòng ngủ cũng được dọn dẹp cực kì gọn gàng. Bàn làm việc

không dính một hạt bụi, trên đó vẫn còn vệt nước chưa khô. Gối, chăn đều được gấp gọn gàng, vừa nhìn là biết từng được dọn dẹp. Hạ Diệu Diệu lặng người một lúc lâu, sau đó cô lập tức chạy đến phòng bếp. Phòng bếp cũng sạch sẽ như mới, đồng bát bẩn vứt trong bồn đã được rửa sạch, trong rổ cũng để một ít rau xanh tươi ngon. Hạ Diệu Diệu đứng ở cửa phòng bếp, cứ đứng ngây ra như vậy. Sau đó cô đột nhiên cười, cô có thể hiểu là chị gái sát vách có lòng tốt, vì không thường xuyên về nhà nên thuê một người giúp việc đến dọn dẹp vệ sinh, thuận tiện giúp đỡ bạn cùng trọ dọn dẹp vệ sinh. Mặt Hạ Diệu Diệu lập tức lạnh xuống, nếu như là vậy chị ấy sẽ có chìa khóa phòng mình? Hay là “cách của Hà An”.

Hạ Diệu Diệu đứng ở chỗ cũ, lạnh lùng nhìn phòng bếp sạch sẽ như thường. Việc này diễn ra bao lâu rồi? Người vẫn luôn dọn dẹp nhà cửa, thỉnh thoảng lại nấu cơm là ai? Hay là từ trước đến nay để là do cô hiểu sai rồi. Vì sao anh phải nói dối? Hạ Diệu Diệu cười lạnh, Hà An không hề nói dối, ngay từ ban đầu anh không hề nói gì cả.

Hạ Diệu Diệu không phải không thể chấp nhận thêm một người giúp việc, nhưng không phải dựa vào cách này... giấu giếm cổ hơn một năm trời. Sao anh có thể ngày nào cũng nghe được những lời khen của cô chứ, có phải anh cảm thấy rất buồn cười hay không? Cô vẫn cho rằng anh đang dần tiến bộ, thì ra từ trước đến nay anh chưa hề thay đổi. Cô còn tự đắc cho rằng anh đang thay đổi từng chút một vì cô. Có phải anh cảm thấy cô rất buồn cười, rất dễ lừa gạt hay không? Hạ Diệu Diệu đứng dựa vào cửa, lau nước mắt không biết rơi từ lúc nào. Cô quả thực là hơi keo kiệt một chút, thích tính toán chi li, không muốn dùng tiền vào chỗ không nên.

Nhưng nó không có nghĩa là cô không phân biệt phải trái. Nếu Hà An nói chuyện đằng hoàng với cô, hoặc là nói với cô một tiếng, có lẽ hai người sẽ cãi nhau, cô sẽ không vui, nhưng đó là thái độ nên có không phải sao? Sao anh có thể mời người giúp việc sau lưng cô chứ, mà cũng đã được hơn nửa năm rồi.

Có phải anh cảm thấy cô rất ngang ngược, không thể nói lí được. Hay là cảm thấy dù sao cô cũng không ở nhà, anh làm gì cũng không cần thiết phải nói với cô, cô chỉ cần ngốc nghếch tự mình hiểu là được.

Sao anh không dứt khoát coi cô như đã chết đi cho xong. Hạ Diệu Diệu hít hít mũi, đóng cửa phòng bếp lại, cảm thấy tức cười mà quay về trường. Hơn một năm nay, còn có bao nhiêu việc xảy ra trong nhà này mà cô không biết, những lời Hà An nói có mấy phần là thật.

Hạ Diệu Diệu cúi đầu nhanh chóng bước đi, tâm trạng tồi tệ bao trùm lấy cô.

Người ta có tiền, không thiếu tiền mời một người giúp việc. Người ta là con một, căn bản không cần tự mình động tay. Dựa vào đâu mà người ta phải hầu hạ cô chứ, người ta giấu giếm việc thuê người giúp việc đã rất là để ý đến tâm trạng của cô rồi. Không nói cho cô là vì muốn tốt cho cô, cô so đo gì chứ?

Chẳng nhẽ một người tiền sinh hoạt phí một tháng hai mươi nghìn như Hà An phải giống như cô cả ngày ăn cơm rau, dè sẻn từng đồng mới là thích cô, vì cô làm việc này việc kia mới là tôn trọng cô, yêu cô, đó mới là đương nhiên?

Hà An không hề thiếu thốn như cô, anh có quyền được hưởng những thứ tốt hơn. Anh có thể ngày nào cũng ở trong nhà hưởng thụ cuộc sống vô ưu vô lo. Anh thậm chí có thể thi không qua môn, không ai quan tâm. Công việc có tốt không ba mẹ anh cũng chẳng để ý. Cô dựa vào cái gì mà yêu cầu con trai nhà người ta cùng chịu khổ với cô. “Kít!... Muốn chết à? Không thấy đèn đỏ à?... Người đi bộ thì hay lắm à!...” Hạ Diệu Diệu vội vàng lui lại: “Xin lỗi, xin lỗi...”

Người lái xe Audi mắng mấy câu rồi mới khởi động xe đi mất.

Hạ Diệu Diệu lùi lại sau vách, cười bản thân vậy mà lại phạm ngay lỗi nghiêm trọng này. Cô ngẩng đầu nhìn những bông tuyết rơi dày đặc, Hạ Diệu Diệu lấy túi, tìm ô mở ra, bị cảm thì phải làm sao đây? Lại phải tốn tiền. Cô lau giọt nước mắt không biết rơi ra lúc nào vì tủi thân, cảnh cáo bản thân phải bình tĩnh lại.

Cô bắt buộc phải bình tĩnh lại.

Vậy mà cô lại vượt đèn đỏ. Vậy mà Hạ Diệu Diệu cô lại dám vượt đèn đỏ! Xảy ra tai nạn còn phải đền tiền. Cô muốn ba mẹ cô lo lắng đến chết sao? Cô tưởng cô đền nổi xe người ta à? Hạ Diệu Diệu cầm ô, đứng ở một bên sau vách vôi, cô muốn ưỡn thẳng ngực, nhưng lại từ từ cúi đầu. Gió lạnh thổi qua làm loạn tóc mái, cô vươn tay lau đi những giọt nước mưa.

Một lúc sau cô lặng người nhìn găng tay trên tay, vô số hình ảnh nhiều màu sắc phối hợp với nhau rất hài hòa, những sợi len dày đan vào nhau khi đưa lên mặt cảm thấy rất ấm áp. Từ lúc cô ra khỏi nhà, mặc dù thời tiết cực kì lạnh, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự ấm áp trong lòng bàn tay.

Găng tay là Hà An mua.

Ô là Hà An mua.

Túi cũng là Hà An mua.

Đều là Hà An mua cho cô, sợ cô bị lạnh, sợ cô bị cước tay, sợ cô ốm đồ đi đường không tiện. Hạ Diệu Diệu đột nhiên muốn khóc. Nước mắt hòa lẫn nước tuyết tan chưa kịp khô rơi xuống, có thứ gì đó cứ đè nặng trong ngực, vừa đau lòng vừa cảm động. Hà An rất tốt, Hà An từ trước đến nay vẫn luôn rất tốt không phải sao? Vì sao cô phải trách anh, cô có quyền gì mà trách anh, chỉ vì lòng tự trọng của cô? Chỉ vì lòng ham hư vinh của cô? Trong việc này anh sai rất ít, anh chỉ là khiến cho mình sống vui vẻ hơn trong khả năng của mình mà thôi. Anh chắc chắn không muốn khiến cho cô tức giận. Anh chỉ là không muốn tranh cãi về vấn đề này với cô, không

muốn cãi nhau với cô, không muốn cô cự tuyệt anh. Anh cũng là vì hai người có thể sống hòa bình mà thôi. Cũng giống như phòng ở mà Hà An tìm lần trước, không phải cô cũng ương ngạnh, yêu cầu đổi, sau đó Hà An cũng chẳng nói gì đó thôi. Về vấn đề tiêu tiền, bản thân cô đã bao giờ cho Hà An làm chủ chưa? Đều là cô nói gì là Hà An nhất định phải nghe theo, nếu không nghe theo cô sẽ giận dữ. Cô luôn cưỡng ép anh đi vào khuôn khổ chi tiêu mà cô có thể chấp nhận được, cô chưa từng hỏi anh là có tiện không?

Anh không thích sữa đậu nành và quẩy, cũng không thích cái phòng kia, không thích hàng xóm xung quanh, thậm chí anh cũng không thích cái khu đó. Vì vậy anh chỉ là một người giúp việc không ảnh hưởng gì đến cô, anh đã làm gì sai chứ?

“Cô gái ơi, em đã đợi ba lần đèn đỏ rồi, có cần giúp gì không?” Cảnh sát giao thông đội mưa tuyết đến hỏi cô.

Hạ Diệu Diệu nhanh chóng ngẩng đầu: “Dạ không ạ, em đi ngay đây ạ...” “Hạ Diệu Diệu cúi đầu nhanh chóng rời đi... Cô không nên tức giận, nghĩ lại có phải là do cô tạo ra áp lực nhiều quá khiến anh chọn lựa giấu giếm cô, cô không thể cứ thế nhận định là lừa gạt.

Khổng Đồng Đồng cảm thấy sau khi Hạ Diệu Diệu quay lại tâm trạng có chút kì lạ, nói chuyện với cô phải nói mấy lần cô mới nghe thấy. Khổng Đồng Đồng lấy sách giáo khoa tiết buổi chiều ra, nhìn cô bằng ánh mắt cổ quái, sau đó còn nhìn xuống dưới bụng một cái: “Cậu có bầu rồi à?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Sao Tâm Trạng Lại Thay Đổi

 Hạ Diệu Diệu nghe xong khó hiểu nhìn Khổng Đồng Đồng, nhìn gì chứ? Mũi cô lại mọc một cái mụn, thôi không cần nói cho cô để cô khỏi la lên thất thanh. Hạ Diệu Diệu buồn bã mở sách ra. Khổng Đồng Đồng thấy vậy, không yên tâm chọc chọc cô: “Cậu thực sự không sao à? Sao sắc mặt kém như vậy?”

Hạ Diệu Diệu nhìn bạn tốt, trong mắt đối phương không che giấu sự quan tâm, khiến lòng cô thấy ấm áp, nhin không được hỏi: “Nếu như có một vài việc người khác cố tình giấu cậu, nhưng cậu lại vô tình phát hiện ra, cậu có nên công khai nói chuyện thẳng thắn với người đó không?”

Khổng Đồng Đồng miễn cưỡng nhìn Hạ Diệu Diệu: “Hà An có người khác?” Hạ Diệu Diệu nhanh chóng nhìn xung quanh một cái: “Cậu nhỏ tiếng một chút, nghĩ cái gì vậy? Sao có thể chứ.”

Khổng Đồng Đồng thở phào một hơi, vậy thì tốt: “Còn phải xem người đó có đáng để cậu hao tâm tổn trí không? Nhìn cái dáng vẻ này của cậu, tám phần là người quan trọng. Hà An giấu cậu việc gì? Hay là cậu giấu anh ấy việc cậu có bầu?” “Cậu muốn chết à?”

“Được rồi, được rồi, tớ không nói.”

Tâm trạng vốn không tốt của Hạ Diệu Diệu sau khi bị Khổng Đồng Đồng trêu chọc vài câu cũng đỡ hơn rồi: “Thực ra... cũng... không phải là chuyện gì lớn...”

Thì ra đúng là Hà An: “Việc không quan trọng sao? Nếu vậy thì thôi đi.” “Cũng không...” Hần là vậy. “Từ lúc nào cậu trở nên rụt rè như vậy, muốn hỏi thì hỏi, không muốn hỏi thì thôi.”

Đúng vậy, giữa cô và anh có gì không thể nói chứ.

Nhưng Hạ Diệu Diệu đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ, cảm giác rất kì lạ, haha.

Hai hôm nay Hạ Diệu Diệu làm việc chẳng ra làm sao. Cô nghĩ đến việc thăm dò ngày hôm qua, anh vẫn bình thản như không. Cô cảm thấy bất lực cũng cảm thấy mình có bệnh rồi, trong lòng có vướng mắc thì hỏi đi, vì sao không hỏi anh?

Cảm giác biết mà không nói này khiến cho cô buồn bực, càng chán ghét bản thân lúc này, chỉ đợi Hà An sơ suất sẽ tóm lấy.

Hạ Diệu Diệu buồn bực hít sâu một hơi, cô vào phòng vệ sinh rửa mặt một cái mới khiến bản thân lấy lại tinh thần, tiếp tục hoàn thành công việc buổi tối.

Không biết có phải vì hai hôm nay suy nghĩ quá nhiều hay không, mà lúc tan ca hắt hơi liên tục, làm thế nào cũng không dừng lại được.

Hà An đi đón cô, anh ôm khuôn mặt đỏ ửng của cô nhìn rất lâu, anh để cô đứng ở bên ngoài một cửa hàng hai tư giờ chờ, còn mình thì đi vào mua thuốc.

Hạ Diệu Diệu nhìn bóng dáng thon dài của anh hòa vào với tuyết, cô đột nhiên cảm thấy vừa cảm động vừa đau lòng. Một lúc sau, cô thấy Hà An - một người vốn không thích nói chuyện xin ông chủ cửa hàng một cốc nước nóng sau đó cầm ra. Hạ Diệu Diệu lập tức cảm thấy bệnh càng nghiêm trọng hơn, viền mắt đều đỏ rồi.

Hà An thấy vậy, anh cầm lấy hai bàn tay của cô liên tục hà hơi, nhanh chóng đưa nước nóng cho cô, bảo cô uống thuốc, lo lắng hỏi cô: “Còn có chỗ nào không thoải mái không?” Hạ Diệu Diệu lắc đầu. Hà An lo lắng nhìn viền mắt đỏ ửng của cô, do dự một chút lại hỏi: “Nếu không thì anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra một chút.” “Không cần đâu, về nhà đi, em muốn về nhà.” Hạ Diệu Diệu kéo cánh tay Hà An lại. Hà An nắm chặt lấy.

Quay về đến nhà Hà An lại rót một cốc nước đưa cho cô cầm, ngồi cạnh cô một bước không rời, vẻ mặt nghiêm túc chốc chốc lại sờ trán cô, sự quan tâm này khó lòng dùng ngôn ngữ để diễn tả. Hạ Diệu Diệu nhìn anh bận rộn lo lắng cho cô, vẻ mặt dù rất đáng ghét nhưng lại rất có thành ý.

Một lúc sau, Hạ Diệu Diệu nắm lấy bàn tay anh đưa tới, nắm rất nhẹ nhàng. Hà An ngồi bên giường, xoa xoa 5 tai cô sợ cô phát sốt: “Có phải bị trúng gió rồi không?” Đây là lần đầu tiên cô bị bệnh, bình thường cô vẫn luôn hi hi ha ha giống như một con gián đập mãi không chết.

Hạ Diệu Diệu chớp mắt, đáng thương nhìn Hà An, ánh mắt ôn nhu: Em bệnh rồi.

Hà An vuốt tóc cô, đột nhiên cảm thấy trái tim như bị ai đó đâm một cái, bất giác ôm cô vào trong lòng, giống như cô là một đứa trẻ vậy. Tuy nhiên lý trí của anh đột nhiên quay lại, giọng nói anh ôn nhu nhưng vẫn nghiêm khắc: “Ngoan, đừng làm nũng, ngày mai sẽ khỏi thôi.”

“Nếu mai không khỏi thì sao?”

Hà An ngây người. Hạ Diệu Diệu thấy vậy bật cười thành tiếng, chỉ cần hỏi thêm một câu là anh không biết trả lời thế nào, ngốc quá.

Hạ Diệu Diệu ôm chặt eo anh, một Hà An như vậy sao có thể giấu cô chứ. Cho dù anh có giấu cũng là do sợ cô tức giận, bởi vì từ trước đến nay anh chưa từng cãi thẳng được cô. Hạ Diệu Diệu nằm trong lòng Hà An, sụt sịt lau nước mũi nước mắt một lúc, đột nhiên cô ngẩng đầu, đáng thương

nhìn anh: “Hai hôm trước em từng về nhà.” Hà An nghe vậy xoa mái tóc mềm mại của cô, khó hiểu nhìn cô.

“Em từng về nhà đó.” Hạ Diệu Diệu bĩu môi.

Hà An mở to mắt nhìn.

Hạ Diệu Diệu nhìn vẻ mặt vẫn không hiểu của anh, tức giận nhắc: “Hôm đó lúc mười giờ, trong nhà có một cô đang dọn dẹp phòng. Lúc nhìn thấy em, cô ấy cũng không quan tâm, trầm mặt quay người bỏ đi, giống như em là bệnh dịch vậy.”

Hà An vẻ mặt quỷ dị nhìn Hạ Diệu Diệu, trong mắt ngoại trừ sự nghiêm khắc, yêu thương, bất lực ra còn xẹt qua một cảm xúc khác. Hạ Diệu Diệu không diễn tả được đó là gì, nhưng cảm giác được Hà An lặng người ra rồi, hoặc là... bị dọa đến ngày người rồi, đúng, chính là bị dọa đến ngày người. Trong mắt anh thậm chí còn xẹt qua một sự bất lực, giống như một đứa trẻ vội vàng giấu giếm cái gì đó.

Hạ Diệu Diệu nhìn dáng vẻ ngây ngốc của anh, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Cô đã nói mà, sao anh có thể cố ý làm vậy được chứ.

“Anh... anh...”

“Anh không biết dọn dẹp nhà cửa, anh thậm chí cũng không biết nấu ăn, đồ ăn thịnh soạn em được ăn là do cô ấy làm đúng không?”

Hà An chợt dạ nhìn Hạ Diệu Diệu, sau khi chắc chắn cô không giận mới thở phào một hơi, chán nản nhìn qua chỗ khác.

Hạ Diệu Diệu nắm chặt chần, mặc dù cô đã tha thứ cho anh, nhưng thực ra cô vẫn có chút đau lòng: “Sao anh không nói với em, sợ em giận à?”

“Thực ra, lúc đó em nghĩ một lúc thực sự rất tức giận, chỉ muốn đâm chết anh.” “Anh...”

Hạ Diệu Diệu không đợi anh nói xong, như đứa trẻ tròng mắt với anh: “Một tháng anh trả cô ấy bao nhiêu, cao hơn lương em không? Có phải là vì cao hơn lương em nên mới không dám nói.” Cao hơn, nhưng anh có ngốc mới nói ra.

Hạ Diệu Diệu bĩu môi: “Sớm biết vậy em ở nhà dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm cho anh, anh trả tiền cho em là được rồi.” Hạ Diệu Diệu cúi đầu buồn bực. Hà An thấy vậy liền muốn giải thích gì đó. Hạ Diệu Diệu đã chán nản nên mở miệng trước: “Xin lỗi anh, em không biết là anh không thích làm việc nhà...” Hơn nữa cũng không có ý muốn học, khoảng thời gian này chắc trong lòng anh cũng không dễ chịu gì.

Hà An thấy đáng vẻ cúi đầu nói chuyện của cô, lúc trước anh vẫn luôn cảm thấy bản thân có lý chẳng làm sai việc gì cả, nhưng đột nhiên cảm thấy có lẽ anh sai rồi.

Hạ Diệu Diệu cũng không biết cô xin lỗi có đúng không nữa, nhưng anh không hề sai. Nhưng lúc cô nhường một bước lại đột nhiên phát hiện bản thân cũng không thoải mái như mình nghĩ, mà ngược lại... ngược lại...

Hạ Diệu Diệu cũng không biết diễn tả cảm xúc của mình lúc này thế nào, cô ngây người nhìn cốc nước. Trong đầu cô chỉ có cầu anh không muốn học làm việc nhà, cũng không muốn biết. Anh không cần thiết phải làm việc nhà...

Hạ Diệu Diệu đang cưỡng ép mình nghĩ thoáng ra, cố gắng nghĩ thoáng ra, việc này khiến cô không biết phải làm thế nào. Cô tự cho đó là một cách cổ vũ, những căn bản chỉ là một cách tự huỷ hoại hoặc bản thân mà thôi.

“Em...”

“Anh...”

Hạ Diệu Diệu cười cười, cô nhắc nhở bản thân, người ta có tiền, mà phải lựa chọn đúng phương pháp: “Anh nói đi, nếu như anh muốn làm gì cũng không cần kiêng dè em, em có thể hiểu được. Anh muốn ăn gì thì bảo cô ấy làm cho anh, không cần lần nào cũng làm món dưa leo xào trứng, nếu như anh không thích quần áo em mua cho, cũng có thể không mặc...” Đồng quần áo đó rẻ như vậy, thực ra cô cũng không thích lắm.

Đây đều là lời nói thật lòng.

Hà An nắm lấy tay cô, trán kề vào trán cô, ôn nhu nhìn cô. Anh đã quen lắng nghe, nhưng lúc này cô thỏa hiệp giống như anh dự đoán, khiến trong lòng anh ấm áp không biết phải nói cái gì, chỉ cảm thấy năm tháng này rất êm đềm: “Diệu Diệu...”

“Vâng.”

Mặc dù xảy ra có hơi nhanh, nhưng đây là điều anh mong đợi, bọn họ giữ nguyên cách sống của mình nhưng vẫn tiếp tục ở bên nhau. Hạ Diệu Diệu thậm chí biểu hiện còn tốt hơn trong tưởng tượng của anh. Cô đang dần tiếp nhận, cũng không tức giận, thậm chí không làm loạn lên: “Anh yêu em...” “Đó là đương nhiên rồi, anh còn muốn yêu người khác chắc.” Khóe miệng Hà An cong lên, anh ôm chặt lấy cô, môi dần dần đưa xuống, anh muốn trong không khí ngọt ngào này làm gì đó để làm trái tim đang nóng lên này của mình bình ổn lại.

Hạ Diệu Diệu bắt lấy tay anh, cô dựa vào ngực anh, nói giọng mũi mang ý làm nũng: “Em đang bị bệnh, không tiện...”

Bạn trai vẫn là đáng vẻ mà cô biết, nhưng lại có chỗ nào đó không giống. Hạ Diệu Diệu cảm thấy chắc là do tâm lý của cô, Hà An chẳng thay đổi. Anh thậm chí cũng chẳng bảo cô giúp việc nấu ăn thêm, nhà cửa vẫn là đáng vẻ như cũ, đến chỗ đặt máy tính cũng giống trước đây. Nhưng Hạ

Diệu Diệu cứ cảm thấy có gì đó không giống, đến cả Hà An mà cô hiểu cũng không giống trước đây, đây là đạo lý gì?

Hạ Diệu Diệu liên tiếp nhắc nhở bản thân, nhưng hình như hiệu quả không rõ ràng cho lắm. Quần áo của Hà An lại không thấy mấy cái? Đây rất bình thường, anh phải cầm về giặt. Khăn trải bàn vẫn là hình ảnh và chất liệu đó, nhưng cảm thấy nó là đồ mới. Bởi vì tối hai hôm trước cô có dùng rèm lau nước mũi, nhưng hôm nay xem lại phát hiện rèm không hề có chút vết tích nào, hình như bị đổi rồi. Nước nóng trong bình giữ nhiệt không phải Hà An đun nên uống không ngọt cho lắm. Cơm cũng không phải Hà An nấu cho cô nên cũng không còn ngon nữa. Ga giường từng bị người lạ chạm vào, mỗi ngày cô đều phải cẩn thận dọn dẹp gọn gàng đồ riêng tư của mình, đến việc giường chiếu sau khi xong, cô cũng sợ để lại vết tích khiến người khác phát hiện.

Rõ ràng trước đây cô cảm thấy Hà An dọn dẹp như vậy rất là tốt, mỗi lần nằm lên đều cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng từ khi biết là người khác dọn dẹp, cũng không phải thay đổi gì to tát, không hiểu sao tâm trạng lại thay đổi, cứ kì lạ sao sao ấy.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Chiếc Vòng Tay Bị Lãng Quên Từ L U

 “Mùa đông mà phải học thể dục đúng là cực hình mà.” Khổng Đồng Đồng vừa ngồi xuống đã bị gọi đứng lên, oán giận chỉ muốn giết chết ông thầy yêu quái dạy thể dục thôi. “Chạy một nghìn mét, tổ thứ ba. Chạy một nghìn mét, tổ thứ ba mau chóng tập hợp.”

Khổng Đồng Đồng ngây người, vừa mới xong tổ bóng chuyền nha, bây giờ tay vẫn còn đau đây này, chạy một nghìn mét gì chứ. Nhưng có thể làm gì được chứ, ai bảo cô ấy muốn lấy điểm học phần. Không Đồng Đồng không tình nguyện đứng lên: “Tớ đi đây, tổ các cậu số quá tốt, không cần chạy một nghìn mét.”

Hạ Diệu Diệu ngồi ở trên bậc thềm cô vừa dọn sạch tuyết, 2lưỡi biếng nói: “Vừa chạy xong.”

“Đứng thứ mấy từ dưới lên?”

“Cút sang một bên đi.”

Một lúc sau, Hạ Diệu Diệu nhìn Khổng Đồng Đồng mặc quần áo mùa đông rất dày, nửa sống nửa chết đứng ở vạch xuất phát, miễn cưỡng khởi động tay chân đã bị đông lạnh đến cứng đờ.

“Cố lên.”

Khổng Đồng Đồng trừng mắt một cái. Vương Niệm Tự mặc áo khoác lông hình lá sen màu xanh dương, phía dưới mặc quần bò bó sát màu đen, đi một đôi bốt lông. Cô ta hình như vừa chạy xong, khuôn mặt xinh đẹp

hấp dẫn rất nhiều ánh mắt giả vờ lướt qua của nam sinh, đáng tiếc cô ta hình như chẳng cảm nhận được, cô ta đi thẳng về phía duy nhất còn chỗ trống bên cạnh Hạ Diệu Diệu: “Bạn không ngại chứ?”.

Sao có thể, Hạ Diệu Diệu thấy vậy chuyển đổi sang một bên, còn giúp cô trải một lớp báo lên: “Bạn ngồi đi.” Vương Niệm Tư cười nhẹ một cái, cũng không khách sáo: “Cảm ơn.” Cô ta tùy ý vén mái tóc dài đẹp như tơ lụa lên.

Hạ Diệu Diệu ngồi gần ngửi thấy mùi thơm, cảm thấy Vương Niệm Tư thật sự rất xinh đẹp, khó trách đến năm bốn rồi vẫn có thể ngồi vững trên vị trí hoa khôi khoa Văn học Trung Quốc. Quan trọng nhất là tính cách của cô ta cũng rất tốt, muốn làm một bài viết về đám người có tiền bất nhân, để dân chúng như bọn họ tìm chút cảm giác hơn người cũng không được.

Dáng người đẹp, tấm đẹp, dung mạo cũng xinh đẹp, còn để người ta sống nữa không đây? Vương Niệm Tư lấy một bình nước ấm từ trong túi ra, ngón tay thon dài đỡ bình nước, ngẩng đầu uống một ngụm. Trong sự phản chiếu của ánh sáng mặt trời, làn da như ngọc của cô ta dường như phát ra ánh sáng nhẹ nhàng. Sau đó cô vẫy tay cười với Thẩm Tuyết ở trong sân. Hạ Diệu Diệu lần đầu tiên không chú ý đến bàn tay của Vương Niệm Tư đẹp thế nào, sau đó cô đột nhiên nhìn nước trong tay cô ta, cô nhớ ra, trước đây Hà An cũng uống loại nước này, hơn tám tệ một chai thì phải.

Từ khi cô nói lãng phí, bắt anh đổi thành loại một tệ một chai, trong túi anh chính là loại cô hay uống. Bây giờ vẫn uống loại một tệ như vậy, không chừng đó cũng chẳng phải là nước khoáng mà là nước máy. Hà An uống không bị đau bụng là do bụng dạ anh tốt.

Ha ha.

Vương Niệm Tư thấy Hạ Diệu Diệu nhìn cô, cười nhẹ một cái: “Cậu có muốn uống không?” “Không cần.”

“Chỉ vì tớ từng uống hả?”

“Sao có thể chứ.”

“Trêu cậu đó.” Vương Niệm Tư cũng không cảm thấy cô sẽ như vậy, ánh mắt dừng trên cái vòng tay trên tay cô, cô ta thật lòng khen: “Rất đẹp.” Hạ Diệu Diệu nhìn một cái, Ừm, có lẽ là vậy: “Tớ cũng rất thích.” “Có thể cho tớ mượn xem không?” Cô ta từ lâu đã muốn nhìn một chút, đồ người nào đó tặng chắc chắn không chỉ đơn giản là giá cả cao mà thôi, chỉ là cô ta vẫn luôn không có cơ hội để thưởng thức.

“Được.” Hạ Diệu Diệu nói xong liền tháo xuống.

Vương Niệm Tư nắm lấy tay cô, vẻ mặt nhu hòa: “Không cần, nhìn như vậy là được rồi.” Vương Niệm Tư đặt tay cô lên tay mình, chiếc vòng tay của Hạ Diệu Diệu rơi đúng vào lòng bàn tay của cô ta. Vương Niệm Tư dùng một bàn tay khác nhẹ nhàng, cẩn thận sờ những hạt đá trên đó.

Hạ Diệu Diệu cảm thấy tay của cô ta thật mềm, thật mềm, giống như chồi non mới mọc sau khi đông qua xuân đến, mềm mại kinh người. Đây chính là đại tiểu thư con nhà giàu, tính cách tốt, tướng mạo xinh đẹp, chăm sóc da cũng rất tốt. Gia cảnh của Hà An chỉ là kém hơn Niệm Tư một chút, cũng nên như vậy. Dùng những thứ tốt, ăn đồ ngon, không làm khổ bản thân, nuôi dưỡng cho mình thứ khí chất của con nhà giàu.

Hạ Diệu Diệu cười: “Cậu đừng nhìn tớ chăm chú như vậy, cậu khiến tớ cảm thấy ngại quá đi.”

“Thói quen ý mà, cậu cứ để tớ nhìn đi.” Ý tưởng thiết kế đơn giản rõ ràng, đường nét mạnh mẽ phóng khoáng. Rất ít người có thể thiết kế một cách tỉ mỉ như vậy với một thứ bé xíu như vòng tay, quan trọng là nó lại rất

phù hợp với sự hoạt bát của nữ sinh. Hơn nữa dựa vào cảm giác của cô, trên phiến lá đầu tiên của chiếc vòng tay của Hạ Diệu Diệu chắc là có khắc chữ, cô ta có thể cảm nhận được sự không bằng phẳng của mặt đá.

Nhưng diện tích quá bé nên cô ta không rõ lắm. Nhưng nếu như cô không đoán nhầm thì chắc là một biểu tượng, hình như là biểu tượng của tập đoàn Hòa Mộc. Nhưng suy cho cùng cô ta cũng chỉ dựa vào cảm giác, không thể chắc chắn được, trên đó còn có hai chữ cái, mặc dù không sờ được rõ nhưng cũng rất dễ đoán.

Vương Niệm Tư nhìn Hạ Diệu Diệu cười, không ngờ người nào đó cũng lẳng mạn như vậy. Nếu như cái vòng tay này thật sự là có biểu tượng của tập đoàn Hòa Mộc, lại thêm việc ngài Hà tự mình khắc tên lên, chiếc vòng tay này không đơn giản chỉ có giá trị quý giá bình thường không thôi đâu. Vương Niệm Tư dùng ánh mắt đầy ý cười nhìn Hạ Diệu Diệu, càng nhìn càng thấy cô có phúc.

Hạ Diệu Diệu bị Vương Niệm Tư nhìn đến nổi da gà: “Sao vậy? Cậu muốn sao? Không được, việc này không thể thương lượng.” Nói xong hai người nhìn nhau một cái, cười đến nghiêng ngả. Vương Niệm Tư cốc cho Hạ Diệu Diệu một cái: “Cậu ấy, ai mà dám nhớ nhung đồ của cậu.”

“Đúng, đúng, đồ của tớ là tốt nhất.” Chuyện trước đây lúc này đã được bỏ qua.

Vương Niệm Tư cảm thấy câu này của cô nói rất đúng. Đáng tiếc trong lòng lớp trưởng Hạ có lẽ chỉ là cô tùy tiện nói một câu để hòa hoãn không khí mà thôi, căn bản không để trong lòng. Nhưng thực sự Vương Niệm Tư từng để bụng thực sự: “Vòng tay của cậu rất tốt đấy, cố gắng giữ gìn, đừng dễ dàng tặng cho người khác.” Đồ trang sức trên đầu Hạ Diệu Diệu đã ít hơn trước rất nhiều, mặc dù những thứ đó không phù hợp lắm với mái tóc dài hiện tại của cô, nhưng vẫn nên nhắc nhở cô đi.

Hạ Diệu Diệu nghe xong khó hiểu nhìn cô ta, sao cô có thể tặng món quà định tình mà bạn trai nửa quỳ trên giường tặng cho cô cho người khác chứ, lời dăn dò của Niệm Tư kì lạ quá: “Cậu còn keo kiệt hơn cả tớ?” “Đúng vậy, nếu tớ có được đồ vật như vậy tớ sẽ giấu thật kĩ.” Vương Niệm Tư nửa thật nửa đùa nói. Hạ Diệu Diệu cũng nửa thật nửa đùa nghiêm túc gật đầu, hai người dăng vẻ nghiêm chỉnh trêu đùa nhau. “Nhóm bốn, một nghìn mét.” Gương mặt vốn xinh đẹp của Vương Niệm Tư đen lại. Hạ Diệu Diệu thấy vậy cười nghiêng ngả, mỹ nữ cũng biết đen mặt. “Cười cái gì mà cười, rất bình thường mà, tớ vẫn trong thời gian nghỉ ngơi, còn phải chạy một nghìn mét.” Vương mỹ nhân không tình nguyện đứng dậy, chậm chạp đi vào trong chiến trường“. Hạ Diệu Diệu bị Vương Niệm Tư trêu chọc khiến tâm trạng rất tốt. Sau khi cô ta đi, cô nhìn chiếc vòng tay, nếu như trước đây Hạ Diệu Diệu chỉ cho là Vương Niệm Tư khách sáo mà thôi. Nhưng hiện tại cái vòng tay mà Niệm Tư khen không tồi này chắc phải khoảng sáu bảy nghìn tệ đi, không chừng còn đến mười nghìn.

Hạ Diệu Diệu nhanh chóng cho vòng tay vào trong áo, không được để nó dính tuyết sẽ bị bạc màu. “Chết đây, tớ đi chết đây.” Khổng Đồng Đồng vừa chạy xong ngã xuống bên người Hạ Diệu Diệu: “Tớ bị choáng rồi.”

Hạ Diệu Diệu gần đây chẳng thèm hỏi han đến đồ dùng của Hà An, cười cũng nhiều hơn, vui tươi giống như bình thường. Người ta có tiền, muốn tiêu thế nào thì tiêu, suy cho cùng cô suốt ngày xoắn xuýt cũng chẳng được gì không phải sao? Vì vậy đối với Hạ Diệu Diệu một người rất nhanh quên đi những chuyện không như ý cứ như vậy coi chuyện này như chưa từng xảy ra.

Cũng vào lúc Hạ Diệu Diệu đang vui vẻ, máy tính của Hà An hỏng, trong hai ngày mang đi sửa, anh trực tiếp đi mua một cái mới, sau đó anh liền có hai cái máy tính. Khóe miệng Hạ Diệu Diệu giật giật, cô cảm thấy... nên làm vậy, nên làm như vậy, cái máy tính đã sửa xong kia có thể để cho cô dùng, cũng không phải lãng phí.

Nhưng cô không hề thích loại đó chút nào.

Hà An nhận lúc cô đang viết bài thì xoa xoa tóc cô, căn bản chẳng cảm thấy đây là việc gì đáng để nói: “Cười ngốc cái gì vậy?”

“Ha ha...”

Hà An nghe xong ôm mặt cô, vốn anh chỉ định trêu cô một chút, nhưng nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô, anh bất giác cúi đầu xuống, hôn cô trên miên...

“Ừm... Nhẹ chút...”

“Hà An, vòi nước nhà vệ sinh hỏng rồi, em bật lại rồi đó, anh mua một cái mới đổi vào nhé.” Lúc cô tan ca cũng đã muộn rồi, các cửa hàng đều đã đóng cửa.

“Ừm.”

Tối lúc Hạ Diệu Diệu tan ca trở về nhà thì quả thực đã được thay rồi, nhưng không chỉ là vòi nước, cả cái bồn rửa đều được đổi mới, bàn đá trắng đen xen kẽ, sáng bóng đến mức có thể soi gương, đèn tủ ở phía dưới cũng là đèn mới, lại còn được trang trí hoa văn cực kì phóng khoáng. Hạ Diệu Diệu thấy vậy ngỡ người đứng ở cửa. Cô chỉ bảo thay một chiếc vòi thôi, cái loại chín tệ một cái đó. “Sao vậy?” Hà An đi ngang qua thấy cô nhìn chăm chăm, không quan tâm nói: “Không phải em nói là nhà vệ sinh không tiện để đồ sao, vừa hay sau này có thể để vào trong tủ. Hạ Diệu Diệu nghe vậy cười ha ha một tiếng, tiện lắm. Cô đã là sinh viên năm bốn rồi, còn hai tháng nữa là đi thực tập, không thuê cái phòng này nữa, vậy mà trước lúc đi còn giúp chủ nhà đổi một cái bồn rửa mới, có thực sự giỏi hiểu ý người khác nha.

Đúng vậy, sao cô lại không biết từ lúc nào cô trở nên tốt bụng như vậy?

Cô thực sự quá vô tư rồi. Hạ Diệu Diệu hoang mang quay người: “À ừm... em đi đun nước.” Hà An thực sự không cảm thấy đó là việc gì đáng nói, căn bản không để trong lòng. Hơn nữa mấy hôm nay Diệu Diệu thích ứng rất tốt, anh không cảm thấy Diệu Diệu sẽ dễ bụng. Lúc này anh ôm lấy cô từ đằng sau, trong tim ấm áp, giọng nói cưng chiều: “Em đói rồi à? Anh đi hâm nóng cho e một bịch sữa.”

“Không cần đâu, chỉ là còn hai bộ quần áo cần giặt, anh đi chơi máy tính đi, em làm ào cái là xong...” Một lúc là xong... Trong phòng bếp, Hạ Diệu Diệu cảm phích cắm, cô dựa vào cửa để bản thân bình tĩnh lại. Cô đã tự nhủ là sẽ không tính toán, đã nói là phải nhìn vấn đề trên góc độ của anh. Đối với một người có một khoản tiền lớn" như anh, chút tiền đó không tính là gì. Hơn nữa anh cũng chẳng nghĩ quá nhiều, chỉ là cảm thấy hợp lý, hỏng rồi thì phải lắp cái mới.

Còn nữa, anh cũng là vì tốt cho cô, người ta không phải đã nói rồi sao, cô nói không có chỗ để đồ nên người ta mới thay.

Xem xem, anh săn sóc cô như vậy mà.

Hạ Diệu Diệu thuyết phục mình một hồi, cuối cùng đá thùng rác một cái để phát tiết: M* nó, săn sóc quái gì! Sau đó cô nhanh chóng cúi người xuống vội vàng thu dọn rác.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Bực Bội

 Hà An cúi đầu, nhìn xung quanh không thấy có con chuột nào. Nhưng khu này có cũng không lạ gì, vẫn nên mua ít thuốc chuột thì tốt hơn.

Mùa đông, gió lạnh thổi từng cơn, tuyết rơi mấy ngày hôm trước vẫn chưa tan hết, hôm nay lại tiếp tục rơi. Không Đồng Đồng, Trương Tấn Xảo mặc quần áo ngủ rất dày trốn trong phòng kí túc không ra. Không Đồng Đồng nhìn người nào đó vẫn còn chưa đi, trong lòng khẳng định Hạ Diệu Diệu mắc chứng lo lắng trước khi tốt nghiệp. Nếu như không phải bị mắc chứng lo lắng thì sao cô lại có những hành động không bình thường như vậy.

Không Đồng Đồng ngồi dựa vào ghế, một chân đặt trên máy sưởi, bên phía tay trái đặt một túi snack khoai lang, vừa nhai rôm rốp vừa hỏi cô: “Cậu định quay lại đây ở à?” Hạ Diệu Diệu nhìn khoảng không gian nhỏ nhỏ thuộc về mình: “Không được sao?” Cô thật sự nhớ nhung cái giường của mình.

“Cậu đùa gì vậy, ở bên ngoài đang tốt tự nhiên quay về chịu tội. Cậu xem cái phòng này nồm như vậy, cậu không sợ là ngâm mình thành nước à?” “Thì cũng sống ba năm rồi thôi.” Hạ Diệu Diệu chán nản dựa vào tủ, tay nghịch món đồ chơi mà cô chưa kịp mang đi, giống như có điều gì đó suy tư nói: “Có lẽ... Có thể... tớ là một người không sống được trong sung sướng.” Nhưng nhìn bộ quần áo lông trên người có hình như có chút thiếu thuyết phục.

“Ha ha, còn có loại người này à, vậy để tớ hưởng thay.”

Xì, nếu việc này không xảy ra đối với mình, Hạ Diệu Diệu cũng sẽ nói như vậy. Nhưng lúc xảy ra không phải càng nên vui mừng hơn sao? Đây là cuộc sống mà cô hằng mong muốn, có người nấu cơm, dọn dẹp, có người làm việc nhà cho, lại còn có tiền tiêu.

Nhưng đây không phải là những gì mà hai người làm ra, hơn nữa, hình như quá trình theo đuổi gia đình khá giả của cô có chút nhanh quá thì phải? “Có lẽ... chỉ là... giai đoạn này vẫn chưa được...” Nói không chừng sau này cô lại rất chờ mong thì sao?

Không Đồng Đồng khó hiểu nhìn cô: “Bị kích thích? Hà An nhà cậu khiến cậu phải khổ à, nhàn rồi đến mức tự suy nghĩ lung tung?”

Hà An đổi một chiếc tivi mới, lại lắp thêm một bình nước nóng, mua một chiếc sofa mới, ngồi cực kì thoải mái. Dùng câu trên tờ hướng dẫn thì chính là... phù hợp với sức khỏe của con người, có lợi cho cổ và eo.

Hơn nữa Hà An còn nói, nếu như sau này dọn nhà cũng có thể mang đi.

Nhìn đi, người ta tốt như vậy, còn biết tiết kiệm. Nhưng thử mang một cái bình nước nóng đi xem nào: “Cũng không phải, chỉ là cảm thấy Hà An gần đây có chút khác thường.”

Từ lúc lộ ra cô giúp việc kia, Hà An càng không còn gì phải kiêng kị nữa, thích thế nào thì thế đó. Gặp đúng lúc thì sẽ nói với cô một câu, nếu không gặp thì cũng không nói, suy cho cùng cô về sẽ nhìn thấy. Nếu như một ngày nào đó cô về, đột nhiên phát hiện giường đổi rồi, thảm cũng đổi luôn rồi, cô cũng chẳng cần phải kinh ngạc. Chắc chắn là Hà thiếu gia đã đổi để đúng ý của mình hơn, khiến mình cảm thấy thoải mái hơn. Nhưng nó còn là cuộc sống mà cô nên có không? Tại sao lại không chứ? Sống không phải là vì theo đuổi một cuộc sống tốt đẹp hơn sao? Nhưng quá trình theo đuổi thì sao? Quá trình đã biến đi đâu rồi? Quá trình có quan trọng không?

Bây giờ cô không cần bỏ sức vẫn được hưởng tất cả thành quả, không phải là rất tốt sao? Ít nhất cũng tốt hơn việc phấn đấu cả nửa đời người cũng không thực hiện được. Hạ Diệu Diệu nghĩ xong, cảm thấy hình như không tìm được lý do gì để bực tức nữa. Nhưng lại cảm thấy không đúng, nếu không có lý do gì sao cô lại đột nhiên khó chịu như vậy?

Có lẽ... là do cảm giác không được hỏi ý kiến? Cô muốn lúc anh đổi bị rửa nói với cô một câu, muốn lúc anh đổi bàn vi tính cũng sẽ thảo luận với cô về kiểu dáng, muốn anh lúc mua bất cứ một món đồ gì cô cũng được tham gia vào, như vậy không phải rất tốt sao?

Ít nhất cũng tốt hơn việc hiện tại cô chỉ có thể thể hiện sự bực tức với cái bồn rửa, cái bàn anh mua. Trong lúc anh không hề do dự vứt cái khăn trải bàn mà cô quen dùng đi cô còn có thể hỏi anh rốt cuộc không vừa ý chỗ nào? Hộp đựng bút của cô rốt cuộc có chỗ nào không vừa ý mà anh đòi vứt? Cái bình nước nóng kia có phải lúc nào cũng đang ngốn điện không?

Nhưng cô không thể, đó là nhà của người ta, người ta hưởng thụ cuộc sống mà người ta đáng được hưởng. Hơn nữa trong lúc hưởng thụ cũng không hề quên cô, cũng chuẩn bị cho cô những thứ tốt nhất, săn sóc vậy cơ mà.

Săn sóc cái khi gì!

Ngoài những cái đó ra, quan trọng là Hà An cũng mang đến cho cô một cảm giác mình bị tách biệt khỏi đó. Đồ của anh anh có quyền chi phối, mà hơn nữa anh cũng chẳng dả động gì lớn, chưa chạm đến giới hạn cuối cùng của cô, cô cũng không cần thiết phải tức giận, không nên tức giận.

Cô rất muốn tức giận, có được không? Ở bên nhau không phải là nên có việc gì cũng cần trao đổi với nhau sao? Sống cùng nhau đương nhiên phải can thiệp vào cuộc sống của đối phương, tại sao cô lại có cảm giác không được quyền hỏi.

Hơn nữa trong nhà còn có cô giúp việc, cô giúp việc đó. Đến bây giờ cô cũng không biết rốt cuộc là anh trả lương cho cô giúp việc đó một tiếng bao nhiêu tiền? Thuộc công ty nào? Thuê bao nhiêu lâu? Chìa khóa là chìa khóa dự phòng hay lấy từ chỗ phòng quản lý? Một ngày nào đó cô ấy đột nhiên lấy mất chiếc máy tính yêu quý của cô thì sao? Nghĩ đến điều cuối cùng là cổ tức rồi. “Khác thường?” Khổng Đồng Đồng vừa ăn snack vừa nói: “Không hề nha, Tân Xảo, cậu thấy sao?” Trương Tấn Xảo suy nghĩ, mờ mịt lắc đầu: “Vẫn luôn là cái đáng vẽ khó mà tiếp cận đó, có gì khác biệt?”

“Quá đúng!” Hạ Diệu Diệu trừng bọn họ một cái, nhưng lại là lần đầu tiên không phản bác lại đánh giá của hai người bạn tốt về người yêu của mình. Cô cũng không nói rõ được, một cảm giác rất kì lạ đã kéo giãn khoảng cách giữa hai bên.

Khổng Đồng Đồng nhìn cô: “Cậu còn ở đó giả chết gì hả, còn không mau đi đi, cũng không phải thật sự quay lại đây ở, cậu nữ bỏ được đồng tiền nhà kia?”

Hạ Diệu Diệu sờ vị trí của mình: Nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng sẽ bỏ thật.

Khổng Đồng Đồng như gặp quỷ tiền Hạ Diệu Diệu đang rất không nỡ ra về, đột nhiên nhìn về hướng Tân Xảo: “Cậu có thấy cậu ấy cứ là lạ ở đâu không?”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy bản thân gần đây như là bị vây trong một cảm giác ngột ngạt không thể nào thở nổi. Cô muốn phá vỡ cái không khí này, nhưng lại không tìm được lý do gì, lại càng làm cho bản thân cảm thấy khó chịu hơn.

Hà An cũng cảm giác được, cảm thấy Hạ Diệu Diệu gần đây có chút mệt mỏi. Cô vừa phải làm việc, vừa phải chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, lại

vừa bị cảm cũng không chịu ăn sáng đằng hoàng, như vậy sao thân thể chịu được chứ. Nhưng bảo cô nghỉ ngơi vài ngày cô lại không chịu. Vì để dễ dành cố vui vẻ, anh đặc biệt chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn dành cho cô, thuận tiện mừng ngày Noel sắp đến.

Hạ Diệu Diệu đứng ở cửa, ngạc nhiên nhìn bàn ăn đột nhiên lớn hơn, lại được phủ một chiếc khăn trải bàn mới. Trên chiếc khăn trải bàn là đồng bát đĩa tinh xảo và rất nhiều đồ trang trí phát sáng, nhưng nó cũng không thể nào che lấp được mùi vị thức ăn đang tỏa ra.

“Ngạc nhiên không? Em thích không?” Hà An giúp cô cởi găng tay và mũ ra, cúi đầu, giọng nói mềm nhẹ mà yêu chiều: “Anh cũng chưa ăn cơm tối đâu, vẫn đang đợi em về đó.”

Vì vậy... đây coi như là bữa đêm của hai người. Vì một bữa đêm mà nhà cô lại đổi một cái bàn mới, cái bàn cũ không thể để được nhiều món ăn như vậy nên phải đổi một chiếc to hơn? Vậy cái bàn cũ thì sao? Tặng cho người giao hàng rồi?

Ha ha, cô không thể nói gì khi Hà An đang thưởng thức bữa ăn tối của mình. Hơn nữa cô từng nói, anh thích ăn gì thì ăn, anh muốn làm gì thì làm, vì vậy anh chỉ đang làm theo lời cô nói mà thôi, anh không hề làm sai gì. Thậm chí Hà An còn rất tốt, lúc ăn một bữa thịnh soạn vẫn không quên cô.

Hà An giúp cô cởi áo khoác ngoài treo lên: “Đi thôi, em còn đứng đó làm gì nữa.” Hà An ân cần kéo cô vào trong. Đứng tìm chỗ khác biệt à, cực kì thú vị, tìm được năm điểm là có thể vào vòng sau, ha ha.

Khi thức ăn trên bàn lần lượt được mở ra, Hạ Diệu Diệu đột nhiên có ảo giác như bị người khác đánh trúng. Nhưng cô nói trong lòng phải bình tĩnh, không được áp đặt thái độ sống của mình lên người khác. Anh ấy có ý tốt, anh ấy chỉ là có ý tốt mà thôi.

“Sao vậy?” Anh nghĩ lại mình không hề làm sai gì cả.

Hạ Diệu Diệu hít sâu một hơi, cười đón lấy bó hoa hồng cực kì đẹp để ở giữa. Chắc là hoa hồng, hoa này to hơn hoa hồng leo, mà Hà An cũng không thể nào mua hoa hồng leo được.

Hạ Diệu Diệu để hoa xuống bàn: “Em đi tắm trước đã.” Hà An gật đầu nhìn cô quay đi, Hà An mơ hồ cảm thấy cô không hề vui như cô thể hiện. Nhưng nhìn trên bàn ăn chỉ có một bông hoa, một vài món ăn, anh cũng không hề quá đáng, chắc là trong phạm vi cô có thể tiếp nhận được. Vì vậy, có thể là do cô ấy mệt quá? Nên uống chút gì đó để hòa hoãn lại?

Trong phòng vệ sinh, Hạ Diệu Diệu rửa mặt, tính toán thu nhập hôm nay của cô, sau đó hít sâu một hơi: “Đừng trẻ con thế.” Sau đó từ phòng vệ sinh đi ra: “Cùng nhau ăn đi, trông ngon quá, xem ra em có lộc ăn rồi.” Lúc có ăn thì mau ăn, lúc không có đừng bực bội. Hà An nhìn cô đáng vẻ chọc cười của cô, không nhịn được lắc đầu, mở một chai rượu nho.

Hạ Diệu Diệu thiếu chút nữa thì phun máu. “Em cũng uống một ly?”

Uống cái đầu anh! Cô có thể nói tục không? Cô có thể đánh vào mặt anh không? Anh mua rượu nho lúc nào vậy? Sao lại không nói với cô một tiếng?

Chẳng nhẽ nói một tiếng sẽ thay đổi được điều gì sao? Hạ Diệu Diệu mím môi, hít sâu một hơi: “Được.” Bữa tối dưới ánh nến không phải người đàn ông nào cũng có thể chuẩn bị vì người phụ nữ của mình, cô phải vui vẻ. Anh mau làm bà đây vui vẻ đi! Kết quả.

Cô rất không vui, hơn nữa cô cũng không uống nổi, có lẽ là do cô còn chưa đến cái trình độ đó, không thưởng thức được cái ý nghĩa đằng sau nó. Có lẽ cô vẫn còn non kém, không làm được đến mức mặt không biểu hiện gì, tâm trạng đều viết hết lên mặt: “Hơi chát một chút.” Cô cúi đầu uống một ngụm lớn. “Từ từ thôi, em uống nhiều sẽ quen.” Uống nhiều cái đầu

anh, với khả năng hiện tại của cô uống lần nào đều muốn đi chết lần đó có được không?

Không phải là rượu khó uống, không phải là cô không cảm nhận được vẻ đẹp của bó hoa hồng, không phải là món ăn không ngon, mà là kinh tế không đủ. Đồ còn chưa đến tay, cô đã bắt đầu tiếc giá trị của nó, trước khi kịp hưởng thụ nó đã bị giá tiền của nó đả kích đến mức liên tục lùi bước.

Vì vậy cô lập tức quy nó là khó uống, không đẹp, người mua đều là lũ thần kinh. Thực ra nếu cô cũng có nhiều tiền như Hà An, có lẽ bây giờ cô cũng có thể cảm nhận được sự tốt đẹp ẩn đằng sau nó, thấy được sự lãng mạn, mùi thơm phảng phất của bó hoa kia.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Rõ Ràng Lúc Bắt Đầu Rất Tốt

 Hạ Diệu Diệu nghĩ xong, hít sâu một hơi, cô đột nhiên ngẩng đầu, cực kì nghiêm túc nhìn về phía anh: “Hà An, mình nói chuyện đi...” Hà An nghe thấy liền nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu, vừa rồi vẫn còn tốt mà. Hạ Diệu Diệu thấy vậy có chút chột dạ, lời cô đã nói ra giờ rút lại hình như cũng không được, ha ha: “Em cũng không biết sao nữa, có thể anh sẽ cảm thấy em để ý những việc này là không cần thiết, nhưng... em vẫn cảm thấy... em có chút... em cũng không diễn tả được, em chỉ là cảm thấy không thích cảm giác như hiện giờ.” Câu cuối cùng Hạ Diệu Diệu nói rất nhanh.

Hà An nghe xong bỏ đũa xuống, nghiêm túc nhìn cô.

Khi thể của Hạ Diệu Diệu bất giác giảm đi vài phần: “Em không phải... có ý nói hành động của anh có gì không tốt... Em... cũng rất thích việc anh có nhiều tiền, thật đấy. Em cũng thích đồ anh chuẩn bị vì em.” Khoảng thời gian đó có rất vui, bạn trai nhà mình có tiền riêng thật là tốt, nhưng: “Lúc anh thay bất cứ món đồ nào ở đây hoặc có gì thay đổi có thể nói với em một câu được không? Nói một câu để em có thể chuẩn bị tâm lý, chứ không phải đột nhiên em cảm thấy xung quanh trở nên xa lạ... anh nói đúng không?”

Hà An nghe vậy, trong lòng bất giác thở phào một hơi nhưng ngoài mặt lại chẳng thể hiện gì: “Được.” Không thể không thừa nhận vừa rồi vẻ mặt của Diệu Diệu khiến anh đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

Hạ Diệu Diệu thở phào một hơi, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều: “Em rất thích những gì anh đặc biệt chuẩn bị cho em ngày hôm nay, thực

sự rất thích. Nhưng em cũng thích ăn một bát mì sợi, đơn giản chỉ có hai người chứ không phải ăn những cái... Em nói cái này không phải vì làm anh mất hứng... em...”

“Sẽ không...” Vậy thì tốt, Hạ Diệu Diệu cười nói: “Những món đồ bình thường anh tặng em em cũng rất thích, dây buộc tóc, khăn quàng gù đó. Mặc dù rất nhỏ nhưng thiết thực, đó là tấm lòng của anh, em rất thích...”

“Ừm.”

Hạ Diệu Diệu thấy anh không vui vẻ lắm cũng có chút áy náy. Cô cảm thấy mình đã phụ lại tấm lòng ngày hôm nay của anh. Một người hào hứng chuẩn bị tất cả vì mình, mình lại nói những điều này với anh, dù là ai cũng không vui nội.

Hạ Diệu Diệu vươn tay ra nắm lấy tay anh: “Không phải em không thích hoa hồng, có lẽ sau này lương em mười nghìn tệ một tháng, có khi em còn bày đầy hoa trong nhà, mua các loại hoa quý sau đó xây một căn phòng để hoa, mời cả người về chăm sóc. Nếu hoa không còn đẹp nữa hoặc hết mùa rồi sẽ vứt đi đổi mới luôn. Lúc đó em còn yêu cầu anh mỗi tuần mời em ăn một bữa cơm dưới ánh nến, yêu cầu phải đắt nhất, lãng mạn nhất, không cần phải ngon; lúc đó em còn yêu cầu mỗi tuần đều phải đi du lịch nước ngoài, không cần phong cảnh đẹp, chỉ cần xa nhất, tên nghe độc đáo nhất là được. Đến lúc đó có khi anh còn chế em là tiêu tiền lung tung ý, ha ha. Nhưng mà... bây giờ thì...” Cô hình như có chút không tiêu hóa nổi.

Hà An nhìn cô, thấy cô cố gắng giải thích, anh nhẹ nhàng xoa đầu cô để cô yên tâm, nhưng trái tim vừa bị cô làm cho kinh sợ nhất thời vẫn còn chưa ổn định lại, vì vậy anh không biết nên nói điều gì.

Hạ Diệu Diệu nở nụ cười lớn hơn, nhìn bó hoa hồng xinh đẹp đặt giữa bàn ăn, cô chỉ về phía cánh hoa, trêu đùa để hòa hoãn không khí: “Ngày

mai là nó tàn mất...” Rồi...

“Aiya, anh thay đổi sắc mặt gì chứ, em cũng không nói anh không tốt.” Ông trời của tôi ơi, anh không cần phải yếu đuối vậy chứ. Nhưng mà cũng đúng, đưa con mà người ta chiều chuộng nuôi lớn, không phải là để cô không biết tốt xấu nói này nói kia: “... Không tàn, em sẽ cắm nó vào trong lọ nước, sống trăm năm, cũng như tình yêu của chúng ta, được không? Hoa này là ai mua, sao có thể tàn chứ.”

Hà An nhìn cô không nói gì.

Hạ Diệu Diệu dùng vẻ mặt đáng thương nhìn anh: “Anh đừng như vậy, em không hề cảm thấy những việc anh làm hôm nay là không tốt. Em cũng biết anh không hề có ý khác, anh chỉ muốn làm em vui, kết quả em lại không biết điều, anh thất vọng cũng phải.”

“Nhưng mà...” Hạ Diệu Diệu không định thỏa hiệp: “Tặng quà không phải là vì muốn người nhận quà được vui hay sao? Vậy bây giờ em cho anh biết, cách anh làm em vui lòng mà em thích có lẽ là anh làm cơm cho em, anh giúp em làm việc nhà, hoặc là giặt giúp em hai bộ quần áo. Sau này anh có điều kiện kinh tế, em cũng sẽ vui vẻ khi anh chuẩn bị điều bất ngờ như ngày hôm nay.”

“Nhưng em hi vọng anh dùng khả năng anh có thể để làm vài việc cho em”, chứ không phải dùng tiền tài của ba mẹ: “Chỉ đơn giản vậy thôi.” Cô thực sự nói hết ra rồi.

Thoải mái quá! Mấy ngày nay cô bức bối chết mất. Hạ Diệu Diệu cười, uống một ngụm nước lớn rồi bỏ xuống. Ở bên nhau thì nên là cô trở thành một nửa của anh, anh trở thành một nửa của cô, chứ không phải coi như không nhìn thấy, càng không phải là giấu giếm không nói ra.

Hà An nhìn cô, đột nhiên anh trầm mặc, có lẽ không chỉ đơn giản là thương lượng, bởi vì cô lại nhắc đến việc bảo anh động tay. Hạ Diệu Diệu

cũng nhìn anh, không hề lùi bước. Hai người họ muốn ở bên nhau dài lâu thì bắt buộc phải nói vấn đề này: Anh có tiền, cô không phản đối, nhưng đó cũng không phải thực sự của anh, anh nên dùng tiết kiệm. Sau này anh thực sự có tiền rồi, tùy anh sử dụng, em cũng rất vui lòng cùng hưởng thụ. Anh nói xem.

Hai người trầm mặc một lúc lâu.

Hạ Diệu Diệu không hề có ý định nhượng bộ. Hà An vẻ mặt không thay đổi, đột nhiên mở miệng: “Cơm không hợp khẩu vị của em?”

“Cũng tạm.”

“Em muốn ăn gì?”

“Mỹ nước thanh đạm.”

“Tốt nhất vẫn là anh làm?”

Hạ Diệu Diệu không ngờ anh sẽ hỏi lại, đây không giống tính cách của anh, vẻ mặt cô lập tức nghiêm túc hơn mấy phần: “Không được sao?” “Nếu cơm đã là do anh đưa, không phải nên do anh quyết định?”

Không khí hòa hợp ban nãy lập tức biến mất.

Hạ Diệu Diệu nghiêm túc nhìn anh: “Nếu người ăn là chúng ta, vì sao lại phải do một bên ra quyết định?”

“Lúc anh không thích ăn, em thấy anh có nói gì không.” “Bình thường anh làm gì?” Ngoài bữa trưa ra, hai bữa còn lại anh đều được thoải mái lựa chọn, anh có lúc nào bạc đãi bản thân không: “Em có nói gì không?”

“Nếu trước đây đã không nói gì, sao bây giờ em lại nhắc, anh từ trước đến nay đều không tra hỏi em bao giờ không phải sao?”

“Sự nhẫn nại của anh tốt, em không nhẫn nại được bằng anh.” Hai người lờ đi qua tiếng lại, không ai nhường ai. Lúc Hạ Diệu Diệu sắp tức điên lên, Hà An bình tĩnh lại trước, anh cầm đĩa lên, vẻ mặt thản nhiên giống như chưa từng xảy ra chuyện gì: “Anh cảm thấy việc này chẳng có gì đáng nói cả, ăn cơm đi.”

Hạ Diệu Diệu không thích nhất chính là lúc như vậy, khi cô đang cãi đến mức kịch tính nhất anh đột nhiên dừng lại. Dáng vẻ của anh dường như anh chẳng hề nhận ra mình có vấn đề gì: “Anh không cảm thấy gần đây anh làm việc gì cũng không kiên nhẫn gì sao, muốn làm gì thì làm. Đã một tuần rồi anh không đi thư viện, hay là gần đây anh cảm thấy em chướng mắt, anh bắt buộc phải làm việc gì đó để thể hiện mới được.” “Em nghĩ nhiều rồi.” Hà An hối hận vì vừa nãy nói quá nhiều.

“Ý anh là gì?” Hà An thấy vậy buông đĩa xuống, anh không muốn cãi nhau với cô, cũng không muốn chọc cổ tức giận, như vậy sẽ khiến mấy hôm sau anh cảm thấy không thoải mái. Anh thấy có hình như đã bắt đầu tức giận, anh định quay về phòng tránh một lát, đợi cô bình tĩnh lại việc này sẽ qua.

Hạ Diệu Diệu thấy vậy lập tức nhìn về phía anh: “Anh định làm gì?”

“Em ăn trước đi, anh về phòng nghỉ một chút.” Hà An đứng dậy. Hạ Diệu Diệu đột nhiên không biết nên nói gì mới tốt: “Ý anh là hai người chúng ta cần có thời gian bình tĩnh sao?” Hạ Diệu Diệu đột nhiên ôn hòa nhìn Hà An.

“Không cần thiết.” Chỉ cần em không có việc gì là được. “Vậy được rồi, em ăn một mình.”

Sao lại thành như vậy, Hạ Diệu Diệu cũng không biết, rõ ràng lúc ban đầu không khí vẫn còn rất tốt. Hôm sau, lúc Hạ Diệu Diệu tắm xong, lúc cô ra phòng bếp hâm nóng sữa, bàn ăn vẫn như lúc cô rời đi. Hạ Diệu Diệu

cười lạnh một tiếng, cổ vòng qua bàn đi hâm sữa, cô cũng không định thu dọn đồ trên bàn, dù sao cũng sẽ có người thu dọn. Hà An mặc xong quần áo đi ra khỏi phòng, đi đến nhà bếp nhìn thấy cô, vẻ mặt đầy cứng chiều, dường như tôi qua không hề xảy ra chuyện gì: “Mấy ngày này em không thoải mái, thêm một quả táo đỏ vào đi.”

Hà An thấy cô không trả lời, không nhin được đứng im một lúc nhìn cô, nghĩ một lúc rồi nói: “Em vẫn còn giận à?”

“Không, anh có muốn uống không?”

Hà An gật đầu: “Cho anh một cốc.”

Hà An thấy cô như vậy, lúc cô đi không nhin được mở miệng nói: “Lần sau anh sẽ chú ý.”

Tuyết đã rơi, đã sắp đến dịp Noel, tất cả các môn học của năm tư đã nhẹ nhàng hơn. Nếu như không định thi lên thạc sĩ, những việc họ cần làm chỉ còn luận văn tốt nghiệp và kế hoạch tương lai.

“CV của cậu chỉ làm có như vậy, chỉ có một tờ giấy mỏng manh vậy thôi à.”

Khổng Đồng Đồng nói năng hùng hồn: “Có mỗi một buổi tối, sao tớ kịp làm chứ, tớ từng viết cái gì có giá trị đáng để ghi vào hồ sơ đâu.” Đến lúc cần dùng, tất cả mọi người đều phát hiện, bọn họ không hề có những lĩnh ngộ độc đáo hay những cảm nhận của riêng mình về lĩnh vực chuyên ngành.

Hạ Diệu Diệu lại nhìn một cái: “Viết bừa vài cái vào đi.” Lúc còn năm phút là hết tiết, giáo viên hướng dẫn thông báo với mọi người: “Hôm Noel trường có tổ chức một buổi tuyển dụng, những bạn nào có ý định tìm việc thì chuẩn bị sẵn sàng. Nếu bỏ qua cơ hội này, các bạn sẽ phải đợi đến năm sau, năm sau cũng chưa chắc có vị trí tốt, mọi người nên coi trọng. Chúc

mọi người tìm được công việc như mong muốn. Sau khi giáo viên hướng dẫn đi, phòng học lập tức như nổ tung. “Cái gì cơ? Sao gấp thế? Còn có ba ngày.” “Hơn nữa buổi tuyển dụng này là dành cho sinh viên năm bốn toàn trường.”

“Toàn trường thì có gì không tốt, khoa chúng ta tốt nhất, đại chúng hóa, vị trí nào cũng có thể thử.”

“Nói cách khác thì vị trí nào cũng có thể không lựa chọn chúng ta.” “Cạnh tranh thương mại quốc tế càng kịch liệt hơn có hiểu không?” “Bọn họ còn có thể đi bán bảo hiểm.” “Cứ làm như bọn mình không được ý, cậu đi ứng tuyển chắc chắn thành công.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Phù Hợp Rất Quan Trọng

 Thành tích học tập của cô tốt, sơ yếu lý lịch đẹp, cô có những lý giải riêng về ngành học của mình. Cô có thể đưa ra một đề tài luận văn phi đại chúng hóa, cô còn nhận được sự khẳng định của các giáo sư về lĩnh vực chuyên ngành. Hạ Diệu Diệu có năng lực, có sự tự tin để thử thách một cái mới. Nhưng cho dù như vậy, cô cũng vẫn có chút lo lắng, cô không hề cho rằng cô nhất định sẽ thành công.

Khổng Đồng Đồng không hề lo lắng cho Diệu Diệu, với năng lực và những gì có thể hiện lúc còn ở trường, chỉ cần có không yêu cầu quá cao, tìm một công ty là chuyện rất dễ dàng. Khổng Đồng Đồng lười biếng nằm bò trên giường lật xem tin tức tuyển dụng trên báo, chỉ là: “Tòa soạn Điện Độ? Cậu thật biết chọn nơi để ổn định, khác biệt rất lớn so với những gì cậu theo đuổi và diễn thuyết hồi còn ở trường. Chẳng nhẽ cậu định đi làm như đã nghỉ hưu, vào đó uống trà đọc báo, cậu còn có tâm trạng làm việc đó?”

Trương Tấn Xảo quay người, giọng nói vẫn ôn hòa như bình thường: “Nếu cậu được vào đó làm cũng không tồi, ít nhất đãi ngộ tốt, nếu được chuyển thành chính thức, cạnh tranh sẽ không quá kịch liệt, còn có thể chăm sóc gia

đình.”

Khổng Đồng Đồng lắc lắc đầu: “Còn chưa ra trường đã bắt đầu nói đến chăm sóc gia đình, hơn nữa, cậu ấy thì chăm sóc gia đình nhà ai. Nếu như chăm sóc nhà cậu ấy, cậu cảm thấy cậu ấy làm ở bộ phận nào thì nuôi

được cả nhà mình? Toà soạn báo không làm bảy tám năm thì sao có thể có thành tích. Mấy người các cậu... chẹp chẹp...”

Vấn đề là: “Bây giờ còn ai xem báo giấy nữa không? Báo giấy tự nhận là có phong cách cao sang, địa vị chính tông, hơi chút thì nói vuốt đuôi, hơn nữa cũng chẳng nói trúng tâm tư. Đối với thanh niên hiện nay, nó giống như một người già cậy mình nhiều tuổi, ngoài việc đứng vững về mặt chính trị, những cái khác đều không ăn khớp, rõ ràng là đang giãy giụa tìm giá trị của mình trên con đường chết.”

Chu Tử Ngọc cũng có chút không hiểu nổi Hạ Diệu Diệu: “Sao cậu không chọn tạp chí: Cậu vào tạp chí dễ hơn, đãi ngộ cũng tốt, lại nhanh có thể nổi danh, vì sao nhất thiết phải chọn cái chỗ toàn người làm lâu năm chứ?” Khổng Đồng Đồng gật đầu: “Làm biên tập trên mạng cũng được mà, lương cao, quan trọng là với năng lực của cậu hoàn toàn không thành vấn đề.” Công việc áp lực cao, không làm đến ba bốn năm rất khó lên chức, Hạ Diệu Diệu không để ý việc thời gian làm việc dài, cường độ công việc cao.

Nhưng hiện giờ cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất, chính quy, ổn định, mặc dù sức ảnh hưởng của báo giấy đang không ngừng nhỏ lại, nó dần dần bị các loại tạp chí truyền thông khác dần thay thế, nhưng mà dám bỏ công sức và tin tức trọng đại cũng chỉ có bọn họ, cũng là sự công nhận và khẳng định.

Nó là một công việc rất đàng hoàng, mặc dù không kiếm được nhiều tiền, nhưng không lo chuyện cơm áo, tương đối ổn định. Không phải cô không có ước mơ, không đi tìm kiếm những việc kích thích hơn và hướng phát triển lĩnh vực chuyên ngành rộng lớn hơn, mà bây giờ cái cô cần là lấy được tư cách đứng trước mặt ba mẹ Hà An. Hơn nữa Hạ Diệu Diệu cảm thấy bản thân cũng không nhất thiết phải tạo thành tích gì, cố gắng kiếm được nhiều tiền nhất có thể làm được việc có thể làm, cô không có quá nhiều dã tâm.

Báo giấy là loại đưa tin truyền thống, sau khi vào thời đại công nghệ, dần dần lộ ra khuyết điểm thiếu sự linh động và phong cách chậm chạp. Về mặt phong cách thậm chí còn vội vàng muốn ổn định điều gì đó, nếu như không phải chế độ nào đó không buông, giá trị tồn tại của nó sẽ phải đối mặt với sự thách thức về mặt bản chất.

Nhưng trong miệng rất nhiều phần tử trí thức có một vài tòa soạn bất kham, không có sức cạnh tranh, gần như đã lạc hậu đến mức gần sụp đổ, khiến cho Hạ Diệu Diệu cảm thấy cực kì đau lòng. Nó dùng giá trị tồn tại, mạng lưới tin tức ổn định cùng vô số các phóng viên ở trong và ngoài nước nắm vững tin tức chính trị để nhằm chứng minh nó vẫn là một thành phần lớn, có sự khác biệt về mặt bản chất với tin tức mạng. Cho dù hiện giờ địa vị của nó thế nào, hay là nó đã quá thời trong mắt người khác hay chưa thì một loạt hình thức của nó đã hình thành. Ví dụ như năm đưa trẻ thành tích học tập như nhau, nhà nào nói vài câu, con nhà mình liền có thể nâng cao thành tích; hay ví dụ như nhân viên từ chức không nhiều, thì lượng người mới cần tuyển cũng không nhiều, hoặc là ví dụ như rất nhiều người giỏi gia thế tốt sẽ đầu tư vào nó. Hạ Diệu Diệu mặt nào cũng tốt, nhưng người khác chỉ cần không quá khó coi thì sẽ không đến lượt cô. Người ta có cách nhìn của người ta, họ không hoàn toàn nhìn vào thành tích, họ thậm chí còn không cần nhìn hồ sơ của bạn một cái.

Nó cũng chỉ là mấy trang giấy nhẹ bằng, không phải cô không xuất sắc mà là cô thiếu một chút vận may. Kí túc xá nữ vì vậy mà yên lặng mất hai ngày. Khổng Đồng Đồng cũng đổi sang an ủi: “Không vào được thì thôi, cũng đâu nhất thiết nhất định phải là bọn họ, Điền Đô thì rất giỏi sao? Còn không phải trên bờ vực bị thu mua sao, sớm hay muộn cũng sẽ bị tư nhân hóa.” Hạ Diệu Diệu lại nghĩ rất thoáng: “Tớ không sao, bị từ chối cũng chẳng làm sao.” “Vậy cậu bày cái bộ dạng nửa sống nửa chết ra để làm gì.” “Bộ hồ sơ chính thức đầu tiên dù thế nào cũng phải chờ mong chút chứ.” Nói xong cô đứng dậy, cung kính đặt lên bàn, đứng nghiêm, hai tay

vườn qua đầu: “Lần cúi đầu thứ nhất, vì... A, Đồng Đồng, sao cậu lại đánh tớ?” “Đi ăn cơm.” Xem cậu đang giở trò gì kia.

Hà An biết cô gần đây tâm trạng không tốt, hai hôm nay lúc bên cạnh cô anh vẫn luôn cẩn thận, nhưng nhìn cô vẫn luôn chán nản, anh không nhìn được an ủi một câu: “Thực ra chỉ là một công việc mà thôi.” Lúc về nhà, anh giúp cô cởi áo, rót nước: “Hơn nửa năm nay Diễm Đô không nhận thực tập sinh, không phải là do em không giỏi, mà là bọn họ không có kế hoạch.” Vì vậy em không cần để trong lòng.

“Cảm ơn anh, em chỉ là muốn thử thôi.” Hạ Diệu Diệu cảm thấy so sánh hai bên thì cái làm cô không vui hơn chính là cái vị tổ tông ở đằng sau người đây, nhưng cô lại không có ý định đổi, nói gì cũng không có tác dụng gì. Hạ Diệu Diệu cũng chẳng biết phải làm thế nào với anh, vì vậy cô vờ vai, cuộc sống cứ thế thôi. “Em có muốn ra ngoài ăn mì không?”

“Bên ngoài lạnh.” Hạ Diệu Diệu ngồi xếp bằng trên giường xem tin tức nội bộ mà giáo viên hướng dẫn gửi cho cô. Hà An nhìn bên ngoài, hình như chuẩn bị có tuyết rơi, anh không nhìn được ngồi xuống cạnh cô: “Vậy anh gọi đồ ăn giao tận nhà cho em nhé.” Hà An như vậy đã coi như là nhường ba bốn phần rồi.

Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu nhìn anh một lúc, cô cười khổ một cái, giơ hai tay véo khuôn mặt anh tuần của anh: “Tổ tông của em ời, nếu anh dám gọi chuyển đến tận nhà em sẽ đánh chết anh.”

Hà An không được tự nhiên mất một lúc, nhưng lại vì cô có phản ứng mà trong lòng cảm thấy thoải mái, anh bắt lấy mặt cô, học theo dáng vẻ cô véo hai cái: “Được, không gọi, anh đi nấu mì cho em.” Cuối cùng, mì cũng là do Hạ Diệu Diệu nấu, bởi vì Hà An sợ hãi chạy ra khỏi phòng bếp định gọi 119 do dầu ăn bị cháy, bốc lửa rồi.

Hạ Diệu Diệu nhàn nhã nấu mì trong phòng bếp. Hà An ngại ngùng nhìn cô, có chút nhếch nhác mà bình thường khó gặp: “Xin lỗi... Lần sau sẽ không thể nữa...” Hạ Diệu Diệu nhìn anh một cái, cười ha ha: Quả nhiên đồng đồ ăn kia đều không phải là anh làm.

Chớp mắt một cái, Noen dường như vẫn còn xa lắm cũng đã đến gần, tết dương lịch cũng chuẩn bị đến, nơi thực tập trở thành vấn đề khó mà bỏ qua được.

Những đôi nam nữ cũng không thể không tạm thời để tình yêu sang một bên, cùng nói về hướng đi của tương lai. Hạ Diệu Diệu cũng không có thời gian để quan tâm vấn đề của Hà An. Những tin tức như ai đó của khoa nào đó tỏ tình thành công nhiều như tuyết rơi, nó chẳng liên quan gì đến khoa văn học Trung Quốc bọn họ.

Trước đây, cô nhìn đều cảm thấy màn tỏ tình này thật lãng mạn, nhưng đợi đến năm tư rồi, lại chế không có chút giá trị thực tế nào. Người muốn chia tay thì lúc nào cũng có thể chia tay, chẳng cần biết lúc này phía nam quỳ xuống tỏ tình hay là đứng dưới ánh nến tạo sự lãng mạn. Cô thậm chí còn không thể hiểu nổi, vì sao lúc đó bản thân lại cảm thấy cái loại lời hứa theo hình thức này cảm động chứ.

Hạ Diệu Diệu với tâm tư bộn bề cứ thế vội vã đi qua không khí lãng mạn trong tiết trời lãng mạn này, cô không hề cảm nhận được chút tình ý nào trong đó. Học bạ và sự xuất sắc của Hạ Diệu Diệu không có tác dụng gì sao? Có, ở những công ty tư bản cạnh tranh kịch liệt, có năng lực thì được giữ lại, không có năng lực thì bị đào thải thì học bạ và những thành tích của cô trở thành chìa khóa để mở ra cánh cửa này. Hơn nữa thành tích càng tốt, nơi nhận cô vào làm sẽ càng tốt. Sau khi bình tĩnh vứt bỏ áp lực đến từ Hà gia, một lần nữa Hạ Diệu Diệu đánh giá lại năng lực của mình, cô cẩn thận lựa chọn hai đơn vị truyền thông để gửi hồ sơ đi. Rất nhanh, Hạ Diệu Diệu nhận được câu trả lời giống như dự đoán. Hạ Diệu Diệu yên tâm đôi chút, tâm trạng thoải mái, quả nhiên có vài doanh nghiệp hiện nay vẫn chưa phù

hợp với cô. Cô nói mà, sao có thể không có ai thưởng thức cô chứ, nhưng đầu đầu là câu trả lời của bọn họ đến cùng một ngày, được hoan nghênh quá cũng là một gánh nặng.

Hạ Diệu Diệu nằm trên giường trong phòng, vui vẻ cầm tư liệu về hai nơi thực tập. Cô nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, chỗ này không dỡ bỏ, chỗ kia cũng không dỡ bỏ, phân vân quá.

Bởi vì tương lai đã có chỗ dừng chân, cô nhìn người nào đó cũng thuận mắt hơn mấy phần: “An An, An An, anh bị tiêu chảy à, sao còn chưa ra? Anh thấy Hồng Đại và Mẫn Hàng bên nào tốt hơn?” Hà An rất muốn khâu mồm cô lại, nhưng thấy cô vui vẻ, anh cũng vui vẻ theo. Anh ngồi xuống cạnh cô, cầm phần giới thiệu của hai công ty lên xem một chút, xem cả người đứng tên trên pháp luật. Hạ Diệu Diệu từ trước đến nay làm việc luôn cẩn thận, hai công ty này cô tìm rất lâu, hỏi anh chỉ là vì tâm trạng cô tốt: Anh xem cái gì? Có thể nhìn ra cái gì chứ, Hạ Diệu Diệu cười hì hì nhìn người nào đó đang xem rất chăm chú. Hà An qua xem hết không sót chữ nào, ngẩng đầu nhìn Hạ Diệu Diệu: “Hồng Đại.” Hạ Diệu Diệu mở to mắt, không tin tưởng nhìn anh, quả nhiên không nên hỏi, anh thì hiểu gì chứ, ngoài nghiên cứu môn ngữ pháp của anh thì chính là nghiên cứu sáng, trưa, chiều phải ăn cái gì: “Anh không biết Hồng Đại mới thành lập được mấy tháng sao? Mẫn Hàng đã có tiếng nói trong ngành, lại có thương hiệu của riêng mình, đãi ngộ cũng tốt, em thích hơn.”

“Mẫn Hàng đã là một công ty về truyền thông internet hoàn chỉnh, các bộ phận đều đã vận hành ổn, trong vòng ba năm em định nắm quyền lớn là không thể nào; Hồng Đại không giống vậy, Hồng Đại vừa bắt đầu, bây giờ mặc dù chưa ra sao, nhưng công ty tổng đầu tư vào nó rất lớn, có ý định mỗi bên chiếm cứ một phương với Mẫn Hàng. Hồng Đại cạnh tranh vừa mới bắt đầu, khoan dung hơn nhiều đối với người mới, em vào đó sẽ dễ hòa nhập hơn. Hơn nữa có thể nhanh chóng chiếm được vị trí ưu thế, tự mình làm chủ.”

Sao anh biết?

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Không Thể Mặc Kệ

 Hạ Diệu Diệu chợt dạ cười, cứ cho là như vậy đi: “... Nhưng em chẳng hiểu gì cả, cho dù để em chọn một phương trời riêng, em cũng không biết gì cả, chẳng may làm hỏng thì sao?” Có người hướng dẫn mấy năm không phải tốt hơn sao.

Hà An xoa xoa đầu cô: “Công việc chỉ có một khuôn mẫu, khuôn mẫu chỉ cần nhìn một lần là học được, còn lại đều là thực tiễn. Công ty vì giúp em nhanh nắm được công việc, bồi dưỡng, học tập, quan sát chắc chắn không ít, đó là một cơ hội tốt khó gặp. Chẳng nhẽ Diệu Diệu nhà chúng ta ngốc nghếch đến mức còn cần phải suốt ngày chạy2theo người ta học tập sao?” Quả thực không cần, Hạ Diệu Diệu nghĩ đến những kinh nghiệm đi làm thêm hồi hè những năm gần đây, cô cảm thấy Hà An nói cũng không sai. Có một vài việc quả thực không cần lãng phí thời gian, hơn nữa không phải mỗi công ty đều sẽ cho sinh viên thực tập cơ hội, còn cần phải nhanh chóng cất nhắc người mới. Nếu như thật sự như Hà An nói, vậy cô có thể giảm bớt mấy năm để phát triển sự nghiệp, làm giàu cho bản thân và gia đình rồi.

Hạ Diệu Diệu không nhìn được bỏ tư liệu của Mẫn Hàng xuống, nhìn tư liệu của Hồng Đại, tự mình chọn8đường riêng, rất có sức cảm dỗ. Ba năm làm phó, năm năm thăng lên thành chủ quản, chưa đầy ba mươi lăm tuổi tốt nhất trở thành trưởng bộ phận, không tồi, không tồi, tiền đồ vô lượng, nhưng: “Bọn họ sau này thực sự sẽ đầu tư nhiều vào lĩnh vực truyền thông sao? Chẳng may không đầu tư thì sao, chẳng nhẽ em làm hai năm phải đổi công ty?” Cô nhất định là điên rồi mới thấy Hà An nói hợp lý.

Hà An chỉ một cái tên trên tư liệu: “Em có biết không?” Hạ Diệu Diệu nhìn nhìn, trong đầu trống rỗng: “Không biết.” Hà An cười khổ: “Một tháng nữa em sẽ biết.” “Rất nổi tiếng sao?”

“Ông ấy ngoài là một thương nhân nổi tiếng nước ngoài, còn là một người có lượt tìm kiếm trên mạng nhiều nhất.” Hạ Diệu Diệu nghe xong kinh ngạc bật dậy: “Thật sao?” Người đứng đầu về internet cô biết, nhưng cái tên này cô lại không biết: “Sao anh lại biết?”

Cùng nhau ăn cơm xong, Hà An bình tĩnh nói: “Xem tin tức nhiều sẽ biết.”

Hạ Diệu Diệu nghĩ về ông chủ lớn trong tương lai, không ngờ ông chủ lại có lại lịch lớn như vậy, sau này có tiền tùy tiện cất nhắc vài người chắc sẽ không ít. Hơn nữa đây là công ty mới thành lập, sau này mình trở thành nguyên lão, chỉ nghĩ thôi đã thấy tương lai tốt đẹp. Chuyện tốt như vậy Hạ Diệu Diệu nhất định sẽ không quên bạn trai nhà mình, cô lập tức quay đầu nói: “Anh cũng mau đi báo danh, bọn họ đang tuyển dụng ở rất nhiều vị trí, nhưng đều không tuyển quá nhiều. Anh nói như vậy, chắc sẽ có một phần giữ lại cho những người họ tìm kiếm được, anh mau đi chuẩn bị một phần hồ sơ gửi đi thử xem.” Hà An không muốn nói về vấn đề này với Hạ Diệu Diệu, nụ cười trên mặt cũng nhạt đi vài phần, đứng dậy định đi.

Hạ Diệu Diệu nhanh chóng kéo anh lại: “Anh đi đâu? Yên tâm đi, có lẽ người bọn họ sẽ gọi rất nhiều nên chắc không quan tâm thành tích của anh đâu. Hơn nữa anh linh hoạt một chút lúc làm hồ sơ thì sẽ không ai nhìn ra được đâu, hướng hồ công việc làm tạp vụ chắc anh sẽ làm được thôi.” Làm từng bước một cũng rất có ý nghĩa mà. Hà An vẻ mặt bình tĩnh: “Để sau rồi tính.” Hạ Diệu Diệu lập tức có chút nóng lòng: “Sao có thể để sau rồi tính chứ. Đây là cơ hội nghìn năm khó gặp, tranh thủ lúc bọn họ quản lý chưa nghiêm về mặt nhân sự thì mau chóng xin vào, nếu không thì...”

Hà An đứng dậy: “Em chưa nghe nói qua cầu người yêu thì không nên làm việc ở cùng một công ty à?”

“Làm gì có cách nói đó, chúng ta đâu có cùng một bộ phận đâu?”

“...” Hà An mở máy tính ra, không muốn nói nữa.

Hạ Diệu Diệu nói tiếp: “Cho dù là vậy, em đi Mẫn Hàng là được, anh đi Hồng Đại.” Thành tích của Hà An không tốt, cơ hội không nhiều, không muốn bỏ lỡ. Cô lại khác, thư trả lời của Mẫn Hàng lại rất cẩn thận, có thể thấy được là muốn kí hợp đồng với mình, cô đi đâu cũng được.

Hà An không ngẩng đầu lên nữa, trong lúc chờ máy mở, lấy một quyển sách ra nhàn nhã ngồi xem. Hạ Diệu Diệu kéo cổ áo anh lại, nghiêng đầu nhìn anh: “Em đang nói chuyện với anh mà?”

“Hà An... Hà An...” Hạ Diệu Diệu thấy vậy, sắc mặt lạnh dần đi. Hà An không phải là không thấy, nhưng cảm thấy chuyện không thể xảy ra có nói nhiều cũng vô ích, nói nhiều lại như lần trước, không vui vẻ gì cả, anh không nói ít ra còn không cãi nhau.

Hạ Diệu Diệu lạnh mặt, ngồi trên giường nhìn anh, thấy anh cứ thản nhiên mà lướt hết trang web này lại bình tĩnh lướt sang trang web khác, lại từ mục này mở ra mục khác, cuối cùng tìm được một bộ phim, đeo tai nghe lên.

Hạ Diệu Diệu lập tức đứng dậy đi vào nhà vệ sinh! Cửa đóng ầm một cái. Đi hay không kệ xác anh!

Mặc dù nói vậy, Hạ Diệu Diệu cũng không thể nào mặc kệ anh thật. Cơ hội tốt như vậy mà bỏ lỡ sẽ không còn nữa, với thành tích của Hà An muốn vào một công ty có tiềm năng phát triển rất khó.

Tuy rằng dù anh không làm gì cả, cũng có thể về bán hoa quả, nhưng cứ đi làm trước một thời gian không lẽ không tốt sao? Dù gì cũng đã học kiến thức chuyên ngành tận bốn năm, chẳng nhẽ anh lại không muốn áp dụng cái học được vào thực tế sao? Hạ Diệu Diệu sau khi qua vòng phỏng vấn, lại có nhận thức mới về Hồng Đại. Vị trí của văn phòng, quy hoạch lĩnh vực trong tương lai, phát triển đa phương diện, lôi kéo được nhân vật xuất sắc từ chỗ khác về, thiết kế hoàn chỉnh thống nhất, đầu tư cực lớn cho truyền thông, sự thành lập của phát sóng trực tiếp, đều khiến Hạ Diệu Diệu nhìn thấy tương lai tốt đẹp và viễn cảnh phát triển trong tương lai của nó.

Trước khi đi Hạ Diệu Diệu cầm lấy một tờ giấy tuyển dụng, trên đường đi cẩn thận xem rất lâu, phát hiện thật sự có công việc thích hợp cho Hà An. Mặc dù anh không thể lập tức lên làm biên tập, thậm chí là học việc, nhưng có thể học tập ở trong ngành này thì sẽ có cơ hội. Vị trí này không có yêu cầu cao về bằng cấp, không có quá nhiều sự bó buộc, chỉ là thời gian làm việc dài, thời gian đầu làm toàn các việc vặt, nhưng đãi ngộ khá tốt. Nếu làm tốt thì hai năm sau có thể được điều động, đây là cơ hội khó có được.

Hạ Diệu Diệu cảm thấy khá tốt, rất mừng cho Hà An. Hơn nữa bộ phận của cô và anh không có xung đột, hai người mặc dù cùng ở một tòa nhà, nhưng công ty chia làm ba tầng, lại không cùng một bộ phận, chưa chắc đã gặp được nhau.

Hạ Diệu Diệu cầm lấy tài liệu tuyển dụng các vị trí mà cô đã sắp xếp, tìm được mấy công việc phù hợp với anh. Cố giúp Hà An photo mấy tờ đơn xin việc, nhân lúc ăn cơm xong đặt xuống bàn ăn ở căng tin: “Anh xem đi, nếu cảm thấy không có vấn đề có thể thử một chút, lương thực tập hai nghìn rưỡi đấy! Không gian phát triển rất lớn, toàn đi theo các biên tập lớn, cơ hội khá tốt.

Hà An nhìn một cái, không nói gì. Hạ Diệu Diệu vui vẻ nói: “Sau này chúng ta có thể làm việc với nhau.” Hai người kiếm được hai khoản lương,

sau đó thuê một căn nhà ở gần công ty, họ sẽ không phải xa nhau nữa. Hạ Diệu Diệu càng nghĩ càng thấy thích hợp, vui vẻ nói: “Em hỏi qua rồi, tổ các anh khác với các tổ khác, theo thời sự chính trị, rất có tiền đồ, có thể quen biết không ít người nổi tiếng, cơ hội khó được. Thế nào, mặc dù em chưa đi làm nhưng có phải anh thấy em rất giỏi không?”

Hà An thản nhiên gập tài liệu lại, ăn cơm, dùng hành động để nói cho ai đó hiểu, cổ can thiệp quá sâu rồi. “Sau này, em đi phỏng vấn, anh quay phim. Haha, để anh cũng nếm thử sự vất vả mà hè năm ngoái em phải chịu, mệt chết em mất, thịt bò hôm nay rất mềm. Tết dương lịch đáng ghét, lại qua một năm, em lại sắp thêm một tuổi rồi.”

“Đúng rồi, lúc nào anh đi phỏng vấn? Em thấy bên chuyên ngành MC phát thanh trường mình đều đã đi nhiều lắm rồi, anh phải tranh thủ thời gian, vị trí tốt không chờ người. Hay là ngày mai đi, anh đi cùng em, em giúp anh chen vào trong, anh đừng coi thường động từ chen này, cần nhiều kỹ xảo lắm đó.” “Sao anh không nói chuyện? Cảm thấy vị trí không tốt à?” Hạ Diệu Diệu ăn một miếng cơm. Hà An nghe vậy, không nói không rằng ngẩng đầu lên. Hạ Diệu Diệu cắn đũa nghi hoặc nhìn anh?

Hà An thấy vậy thả đũa xuống, nghiêm túc nói: “Anh không có ý định vào công ty.” “Tại sao?” Hạ Diệu Diệu không hiểu, đi làm là một chuyện hiển nhiên, giống như người phải đi vệ sinh vậy. Hà An nhìn cô một lúc, cầm đũa lên, tiếp tục ăn cơm. Hạ Diệu Diệu lần này nhìn ra được, anh không muốn nói chuyện nữa, nhưng lúc này anh phải nói chuyện chứ! Hạ Diệu Diệu cũng không trông chờ anh chủ động trả lời nữa, hỏi: “Vậy... Anh có kế hoạch gì chưa?” Nếu anh có sự lựa chọn tốt hơn thì đương nhiên là càng tốt.

Hà An cúi đầu nhìn thức ăn ở trong đĩa cơm, giọng nói nhẹ nhàng cất lên: “Còn chưa tốt nghiệp, không vội.”

Đây là lý do gì vậy? Tìm việc làm, đơn vị thực tập quan trọng như vậy, sao mà không vội? Bây giờ có thể tìm được một chỗ để đi làm, sao không thử sức: “Sao lại không vội chứ? Họ chỉ tuyển chín người, bây giờ anh không ứng tuyển, có khi không có được công việc tốt nữa đâu?”

Hà An cúi đầu ăn cơm, liên quan gì đến anh chứ.

“Sau này anh vẫn phải tìm việc làm...” Sắp thi cuối kỳ, sau này không cần đến trường nữa, không thực tập còn làm gì nữa? “Um.”

“Nếu như vậy sao không chuẩn bị trước, anh cũng nói đó là cơ hội khó có được.”

Đây là đối với em: “Bây giờ không muốn.” Cái gì mà bây giờ không muốn! Hạ Diệu Diệu tức đến mức đẩy bát đĩa ra, nghĩ thế nào lại cầm lên, nhẹ giọng khuyên bảo: “Anh phải biết là cơ hội không đợi người.” “Em biết là anh tự cao tự đại, nhưng đó là công việc, ai cũng phải có công việc. Anh khó chịu nhưng cũng không thể cả đời ở lại trong trường không tốt nghiệp được.”

“Anh nghe thấy em nói gì chưa?” “Hà An, Hà An.”

Hạ Diệu Diệu đột nhiên đứng dậy, bê bát đĩa lạnh giọng nói: “Anh ăn một mình đi, em còn có việc, về kí túc trước.” Hà An thấy vậy lập tức đứng dậy định đuổi theo: “Diệu...” Nhưng chuyện này thực sự không phù hợp với tính cách của anh, hơn nữa đi ra ngoài phải nói gì đây, không nói gì cô còn giận hơn.

Hà An không hiểu chuyện này có gì đáng nói, sắp xếp cuộc sống của mình là chuyện riêng của mỗi người, tại sao cô lại muốn nhúng tay vào bắt anh phải lựa chọn. Khoảng thời gian gần đây, cô lần nào cũng vì những chuyện không đầu này giận dỗi. Hà An không vui, buông đĩa xuống không ăn nữa. Công việc không nằm trong kế hoạch của anh, bây giờ Hạ Diệu Diệu không hiểu, anh có thể cho cô thời gian hai ngày để nghĩ thông suốt.

Hạ Diệu đã bảo không thể chiều chuộng bạn trai mà! Không thể cứ mặc như thế, không thể nói nhẹ nhàng nữa! Nhìn xem Hà An bây giờ đã thành kiểu gì rồi! Hạ Diệu Diệu tức đến mức gõ bát trong kí túc: “Có phải là tớ khiến anh ấy cảm thấy tớ quá dễ nói chuyện! Mấy lần trước không thể hiện ra mặt, anh ấy cho rằng cái gì cũng được! Thậm chí có thể ôm lấy số tiền gửi tiết kiệm đó ăn cả đời?” Hạ Diệu Diệu ngấu nghiến nhai cơm, hận không thể coi nó là Hà An mà nuốt xuống!

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Chiến Tranh Lạnh

 Hạ Diệu Diệu nghe vậy ăn từng hạt từng hạt cơm với thức ăn, suy nghĩ về lời của Khổng Đồng Đồng. Thật ra trong lòng cô đã biết mặt tiêu cực của Hà An, nên mới muốn anh cùng vào một công ty với cô, lúc cần thiết mình có thể giúp anh và đồng nghiệp hòa đồng hơn.

Nhưng vấn đề của Hà An bị bạn thân nói thẳng ra, cô lại không nhận được mà biện minh cho anh: “Thật ra anh ấy vẫn có thể tự mình làm ông chủ, giúp mẹ làm ăn.”

Khổng Đồng Đồng gắp một gắp mì lên: “Đúng vậy, khách có ngu mới đến đưa tiền cho ông chủ mặt lạnh, đừng đến lúc đó lại đắc tội với hết người này tới người kia, đến cuối cùng số tiền còn lại cũng mất. Theo tớ thấy, cậu dứt khoát tiếp nhận luôn việc làm ăn của mẹ anh ấy, có khi còn phát triển thêm được vài năm nữa. Hề hề.”

Hạ Diệu Diệu nghe vậy chỉ nhặt nhặt vài hạt cơm, lần đầu tiên không có tâm trạng ăn cơm.

“Có phải tớ nói sự thật làm cậu giật mình không?” Hạ Diệu Diệu có sự nghiệp riêng của mình, cô chắc chắn sẽ không về làm cho bà Hà, Khổng Đồng Đồng biết ngay là thế: “Anh nhà cậu cũng đúng là kì lạ, tại sao không đi, sợ bị trượt nên mất mặt chắc?”

Hạ Diệu Diệu nghĩ, đúng rồi, lòng tự tôn của Hà An cao như thế, thành tích lại dở như vậy, anh lo lắng cũng hoàn toàn hợp lý, giống như mình cũng lo lắng biểu hiện của mình ở trước mặt anh vậy.

Hạ Diệu Diệu lập tức vui vẻ lên, phóng khoáng chia một ít thức ăn của mình cho Khổng Đồng Đồng: “Đa tạ chỉ giáo.”.

“A! Cậu muốn ăn mì tôm của mình đúng không! Nham hiểm! Hồng Đại có chuyện tốt như vậy mà sao cậu không nghĩ đến tớ... Cho tớ xin ít cơm đi...”

Hạ Diệu Diệu nộp đơn xin việc thay Hà An. Hà An học khoa Xã hội, lại là con trai, hình tượng rất ổn. Trong ngành truyền thông, ngoài vẻ đẹp của người dẫn chương trình ra, những cô gái chịu được cơm bụi ngủ ngoài trời, đàn ông có sức lực khiêng vác cực kỳ được chào đón, hướng hồ là vị trí không có quá nhiều yêu cầu về chuyên ngành. Chỉ cần có sức lực, tương lai còn xem tạo hóa của từng người. Hà An số may, rất nhanh liền nhận được thông báo dự thi phỏng vấn.

Khi nghe điện thoại, máy của Hà An nhú chặt lại, đây là số điện thoại riêng của anh, cầm chỉ lộ ra ngoài. Vì vậy mặc kệ đối phương nói gì, anh không cho đối phương thất nghiệp đã là anh rộng lượng rồi. Hà An không hề nghe hết đã dùng hành động để thể hiện quyết định của anh. Tắt máy, không đi. Hơn nữa, tại sao anh phải đi, anh tuyệt đối không đi. Anh cảm thấy những gì mình thể hiện đã đủ để Hạ Diệu Diệu không cần lo lắng về vấn đề cuộc sống của mình, vì vậy điều này chẳng làm nên được cái gì.

Hạ Diệu Diệu biết anh đã qua vòng sơ khảo, vui đến nửa ngày, hôm nay cứ đứng ở trước cửa kính đợi Hà An tham gia phỏng vấn, kết quả là tất cả các ứng viên đã ra về rồi, mà cô vẫn chưa thấy Hà An đâu.

Hạ Diệu Diệu tan làm xong, sắc mặt khó coi, vứt ba lô xuống giường: “Anh không đi?”

“Anh không cảm thấy anh bắt buộc phải đi.” Hà An bình tĩnh nhìn cô, thản nhiên, quang minh chính đại nhìn cô, lần này không hề lùi bước. Hạ Diệu Diệu bị Hà An nhìn đến sững người, nhất thời không biết phải nói

anh cái gì, giống như mình làm sai một chuyện vậy, nhưng cô có sai sao? Hạ Diệu Diệu lập tức điều chỉnh lại trạng thái, cô ngay không sợ chết đứng nhìn anh: “Vậy anh muốn thế nào?” “Không có kế hoạch.” Hà An lạnh lùng nói!

Hạ Diệu Diệu đến cùng cũng không muốn ép anh quá: “Vậy sang năm anh thực tập ở đâu?”

“Đến lúc đó hãy nói.” Đáng ghét: “Ý anh là anh muốn cứ nghỉ ngơi như vậy, nghỉ đến khi ba mẹ anh bảo anh về nhà!” “Cho dù là vậy có gì không ổn chứ. Diệu Diệu, chuyện của em, em làm rất tốt, chuyện của anh, anh cũng có thể làm rất tốt. Em không cần phải lo nghĩ gì cả, không lẽ em thấy anh có gì không tốt sao?” Hạ Diệu Diệu nghe vậy bị làm cho ghen lời, nói như vậy anh ấy còn thật sự tính nghỉ đến tận khi tốt nghiệp xong: “Anh... anh...” Anh tốt ở chỗ nào chứ! “Mỗi một người đều có cách thức sống của riêng mình, công việc không phải là duy nhất.”

“Cái gì là duy nhất, ngồi chờ chết?” “Em nói như vậy thì không có gì thú vị nữa rồi.”

“Anh thú vị.” Hà An dứt khoát cúi đầu, không nói chuyện, để tránh nói đến cùng chẳng được gì.

Cứng đầu, bướng bỉnh! Hạ Diệu Diệu rốt cuộc cũng nhìn ra được, khi Hà An không muốn làm gì, cô có kéo cũng không lay động được sự kiên quyết của anh!

Có lẽ không phải là bây giờ mới nhìn ra, chỉ là trước nay cô không để ý. Người ta không muốn làm việc nhà sẽ nhất quyết không làm, hơn một năm nay mặc kệ cô ra chiều gì cũng không thấy hiệu quả. Chỉ là cô chưa từng nghĩ kỹ, giả vờ như chưa từng nhìn thấy mà thôi.

Bây giờ đổi tâm thái, ra khỏi khuôn viên trường học, sắp bước vào xã hội cô mới phát hiện, dù là việc nhỏ đó, anh vẫn không muốn thay đổi, hơn

nữa còn kiên quyết không thay đổi. Anh không cảm thấy anh nên thay đổi tư tưởng, thay đổi con người ở trường học của mình, bắt đầu một mô hình cạnh tranh khác. Anh muốn tất cả giữ nguyên hiện trạng của nó, không có ý đón nhận bất cứ sự thay đổi nào.

Hạ Diệu Diệu không thể hiểu nổi, con người sao có thể như thế, con người phải không ngừng thay đổi, con người phải thích ứng với người khác, rất hiển nhiên là Hà An không hề muốn thích ứng với cô.

Bước vào ngưỡng cửa ra ngoài xã hội, Hạ Diệu Diệu đang dần thay đổi, Hà An không muốn thay đổi.

Sự thay đổi của Hạ Diệu Diệu không sai, cô dùng cách nhìn mới, thái độ mới để suy xét tất cả sự vật xung quanh.

Suy xét từ quan hệ yêu đương lên thành quan hệ hôn nhân; những việc làm partime nhỏ lẻ phải biến thành sự nghiệp lâu dài; tiền lương không phải chỉ là sinh hoạt phí cho em trai em gái nữa, mà phải đổi thành tiền tiết kiệm cho gia đình trong tương lai, cô không còn là sinh viên nữa, mà là người đã bước ra xã hội, cô không còn cần sự lãng mạn nữa, mà là trực tiếp đối mặt với mưa bão, hơn nữa không có đường lui.

Hà An không muốn thay đổi là tự do của anh, anh không cần đi làm, anh có năng lực nuôi sống bản thân. Hạ Diệu Diệu bây giờ đi đâu, anh có thể đi theo, điều này không ảnh hưởng đến cách thức chung sống của anh và Diệu Diệu.

Hạ Diệu Diệu không cảm thấy như vậy, Hà An không tích cực tìm việc làm, đó chính là không có chí tiến thủ, khác với thị không đạt, tính chất không giống nhau! Anh không có chí tiến thủ! Một người đàn ông sao có thể không có chí tiến thủ! Sao có thể không nghĩ đến gia đình, con cái, tất cả những việc phải gánh vác trong tương lai!

Anh không phải là sinh viên nữa, không còn là người được cơm đút tận mồm, giơ tay có người mặc áo cho nữa, anh phải trở thành một người tự làm ra của cải vật chất! Hạ Diệu Diệu cảm thấy Hà An không hề muốn trở thành người làm ra của cải vật chất, anh giữ nguyên hiện trạng! Hơn nữa cực kỳ thích thú! Mà còn cảm thấy đương nhiên!

Thực sự, thực sự, khiến Hạ Diệu Diệu khó mà lí giải được! Cô luôn cảm thấy mắt nhìn người của mình không kém đến mức mà không biết nhìn đàn ông, cô đối với bản thân có sự tự tin nhất định, loại tự tin này bao gồm cả mắt nhìn người của mình. Kết quả là, cô lại tìm một người bạn trai như vậy!

Cô luôn cảm thấy tính của Hà An có hơi lạnh đậm chút, nhưng không lười biếng, không làm chuyện xấu, cũng rất có chính kiến của mình. Bây giờ xem ra, anh đúng là rất có chính kiến của mình, mà sau khi quyết định, người khác có nói gì cũng chỉ như không khí, nói gì cũng vô dụng!

Thực sự là quá có cá tính!

Hạ Diệu Diệu mua vé xe vào ngày thi môn cuối cùng, không đợi kết thúc buổi thi đã nộp bài, về thu dọn đồ đạc, sau đó rời đi.

Để tránh gặp anh lại tức giận! Cãi nhau một trận sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng khi về nhà của cô! Cho anh tự sinh tự diệt đi!

Lúc Hà An vội vàng quay về, cô đã đi rồi, nhưng tin nhắn đến rất nhanh: “Mai có tuyết nên em đi trước, tạm biệt.”

Quá hời hợt, họ luôn ở bên nhau, cô mua vé xe lúc nào, không hề không có thời gian nói với anh một tiếng! Đồ đạc trong nhà thu dọn lúc nào, ngày mai có tuyết là ai nói, nắng to như thế, tuyết đâu ra được! Hà An đứng ở trong nhà, chiếc ba lô màu đen trên vai đã vứt xuống dưới đất! Anh giận đến mức tái mặt đi. Lần này cô ấy tính bao lâu mới thỏa hiệp?

Một tuần?

Một tháng? Hay là nửa năm?

Hà An miễn cưỡng khiến bản thân bình tĩnh lại, anh phải cho cô thời gian, để cô từ từ thích ứng, đây là một quá trình. Sau đó cô sẽ xin lỗi, nghĩ đủ mọi cách để lấy lòng mình, mình không nên vì hành động trẻ con của cô mà tức giận!

Hà Mộc An, mày là một người lí trí.

Lí trí là cái gì!

Sắc mặt của Hà Mộc An cực kì khó coi, cô không nói không rằng liền thu dọn quần áo bỏ đi! Nửa năm nay còn cứ khó chịu là tức giận, thử hỏi nửa năm nay anh đã nói gì chưa? Cẩn thận hầu hạ, kết quả, cô cứ thế mà đi!

Anh thậm chí còn không biết mình sai ở đâu! Anh chỉ trích cô chưa? Khó chịu với cô chưa? Thậm chí còn không lạnh mặt với cô như đối với ba mẹ mình? Cho dù cả ngày có khó chịu giận dữ, có ngày nào mà anh không cười mà đón nhận! Hà Mộc An không biết sao cô lại khó tính như vậy.

Trong lòng mặc dù không vui vì thái độ của Hạ Diệu Diệu, nhưng ngoài mặt anh vẫn thể hiện sự vui vẻ, càng không dám chất vấn cô. Thậm chí anh còn không dám đi gặp cô như năm ngoái, sợ tính khí thất thường của Hạ Diệu Diệu mà nổi lên sẽ khiến tình hình càng thêm tồi tệ. Hà Mộc An vì chuyện này mà tâm trạng mấy hôm nay đều không tốt.

Lần này ngài Hà về, tâm trạng không tốt, toàn bộ trang trại Hà Quang đều cảm nhận được mọi người mỗi ngày đều cẩn thận hầu hạ. Trước nay người vô tâm như Mộc Tử Tranh cũng không dám đến khu Đông, rúc trong khu Tây của mình, gọi bạn gọi bè đến chơi, không bước vào địa bàn của con trai lấy một bước.

Hà Thịnh Quốc rất muốn quan tâm con trai, nhưng ông phải có khả năng đó. Do không có, nên ông rất thành thật mà ở cạnh vợ đoán xem con trai bị làm sao.

Hà đại quân gia không phải là ba mẹ anh, vì cuộc sống, áp lực lớn hơn ông cũng phải làm việc: “Ngài Hà, qua mừng năm là mừng thọ tuổi sáu mươi của Hoàng tống. Ông ấy đích thân mang thiệp mời đến, vừa rời đi, hi vọng ngài có thể tham dự.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Nắng Ấm Cuối Cùng

 “Chưa, anh thì sao?”

“Chưa, em đang làm gì? Lúc nào đến trường? Công ty em bao giờ đi làm?”

Đợi một lúc sau, Hạ Diệu Diệu trả lời: “Nhà có khách, không nói chuyện với anh nữa.”

Hà An trực tiếp ném điện thoại ra ngoài!

Hạ Diệu Diệu một mình ngồi trên giường suy nghĩ vấn đề, cũng không biết mình nên làm thế nào? Cô không thuyết phục được mình mặc kệ anh. Anh có, anh không thiếu, anh không để ý điểm đó, cho dù anh không làm gì cả, có lẽ chỉ cần tiết kiệm một chút, ba mẹ anh có thể nuôi anh đến già. Có một số người chính là mệnh tốt như vậy, cô không phục không được. Nhưng còn trẻ như vậy sao có thể không đi làm? Cũng phải có gì đó theo đuổi chứ, không thể cứ ngồi ở nhà ăn không ngồi rồi, rồi cũng đến lúc sẽ dùng hết.

Ba mẹ anh nuôi anh là người ta chịu làm vậy, nhưng không có nghĩa vụ chăm lo cho cô. Sau này cô ăn của anh, tiêu của anh, đều là ba mẹ anh cho sao? Hạ Diệu Diệu không phải là bắt anh phải giúp cái gì cả, bao nhiêu năm nay vẫn như vậy, thực sự không cần Hà An phải cho cô cái gì. Nhưng, nhưng anh như vậy làm cho Hạ Diệu Diệu không nhìn thấy hi vọng trong tương lai. Cô không ngại bạn trai không có tiền, nhưng rất để ý việc bạn

trai không cố gắng, đó không phải là một nửa trong lòng cô, cũng không phải là gia đình mà cô mong muốn. Nhưng chia tay...

Hạ Diệu Diệu không nỡ, gần ba năm, tình cảm của họ luôn rất tốt, bây giờ chỉ là có chút mâu thuẫn, chưa đến mức không giải quyết được, không phải sao?

Có lẽ, có lẽ... qua Tết, Hà An sẽ ý thức được nguy cơ; có lẽ... chỉ là năm ngoái anh ấy không chịu, năm nay lại khác thì sao? Có lẽ... công việc đó anh không thích, năm nay anh sẽ tự mình tìm một công việc thực tập mình thích? Hạ Diệu Diệu đổ người xuống giường, còn về làm việc nhà gì đó, đều không phải là vấn đề lớn. Làm nhiều hay làm ít một chút, cô đều có thể chấp nhận. Anh không làm cũng được, nhưng tuyệt đối không thể không có việc làm!

“Chị, chị có tâm sự?” “Người có tâm sự là em mới đúng, nhân lúc anh trai được nghỉ, để anh em kèm em, xem thành tích của em như thế thì học đại học nào được? Em không sợ đội sổ à.” “Hừ! Không nói chuyện với chị nữa!”

Tết này Hạ Diệu Diệu chẳng hứng thú được với việc gì, ngay cả các cô các dì đến khoe mẽ cũng không có tâm trạng “thêm mắm thêm muối” cho đối phương, đối với thân thích bên ba mình cũng chỉ là nghiêng đầu nhìn một cái rồi giả vờ có việc về phòng bạn rón,

Đối phương không cảm thấy Hạ Diệu Diệu không nhiệt tình, con gái lớn rồi, xấu hổ một chút cũng là bình thường, họ nhiệt tình một chút là được rồi.

“Anh hai, Diệu Diệu đã lớn rồi, cũng sắp tốt nghiệp rồi, có bạn trai chưa? Xưởng chúng ta có một chủ quản mới ly dị. Anh kéo em làm gì. Một năm lương người ta hai mươi vạn đấy, bao nhiêu người xếp hàng chờ kìa! Anh còn kéo em...”

Hạ Diệu Diệu coi như không nghe thấy, dù sao cũng không thể. Thấy em gái đang học bài, Hạ Vũ tâm trạng khá tốt, thành tích học tập học kỳ này rất tốt, lại tìm được chỗ làm gia sư, năm mới cũng có bạn học nữa tin chúc mừng, xem ra quan hệ với các bạn ở trường khá tốt, nên không cần lo lắng nữa.

Còn về Hà An có lẽ... có lẽ... là do cô quá nóng ruột, cho anh ấy thêm chút thời gian... sẽ khác...

Mặc dù Hạ Diệu Diệu cảm thấy mình đã nghĩ thông suốt rồi, nhưng năm nay cô không hề mong chờ ngày khai giảng, cũng không chờ mong đi vào căn phòng đó.

Vé xe là Du Văn Bác mua cho lên xe rồi cô mới biết, công ty họ cách công ty của cô không xa. Hạ Diệu Diệu muốn hỏi cậu ta và Ôn mỹ nhân thế nào, nhưng nghĩ đến nhớ chuyện nhà mình cũng không tiện hỏi thăm chuyện riêng tư của người ta. Dù sao chuyện của cậu ta và học muội Ôn vẫn chưa công khai ở trường, là cô tình cờ nghe thấy giờ hỏi cũng ngại. Cứ coi như không biết gì đi. Hạ Diệu Diệu ủ rũ nhìn ra ngoài cửa xe, trong đầu đều là Hà An. Cái tốt, bướng bỉnh, cái tức người và sự dịu dàng ân cần, cô vừa muốn gặp anh lại nhưng lại vừa không muốn gặp.

Du Văn Bác thấy cô ủ rũ, đối tư thế khác, nhắm mắt không làm phiền cô.

Hạ Diệu Diệu không biết là tâm trạng phức tạp này của mình bắt đầu từ khi nào, cô lo lắng có một số chuyện sẽ không thay đổi, tất cả chỉ là cô tưởng tượng ra; lại nghĩ đến nhất định sẽ thay đổi, vì đó là Hà An.

Hạ Diệu Diệu nhìn ra ngoài cửa, tuyết rơi dày đặc, bạc trắng trời, Thời tiết này ngoài việc đi lại không tiện, thì nó không khiến người ta chán ghét. Tuyết năm nay rất ít, đây mới là trận tuyết lớn thứ hai của mùa đông, được sự chào đón nhiệt tình của người dân.

Lộ trình năm tiếng, Hạ Diệu Diệu phải mất thời gian gấp đôi mới đến được, khi đến đã là hai giờ sáng. Du Văn Bác sợ hai người cùng về trường, gặp phải ai đó sẽ bối rối, chủ động nói có chuyện đi trước.

Hạ Diệu Diệu một mình đi từ xe xuống, chậm rãi đi về phía bên xe buýt, cúi đầu, tay kéo hành lí nặng, từng bước một nhìn bóng chân không ngừng kéo dài, lại vì ánh đèn càng ngày càng gần mà từ từ biến ngắn lại, sau đó lại dần dần kéo dài ra.

Hạ Diệu Diệu đang nhìn chăm chú, đột nhiên có người chặn bước chân cô lại, cô không hiểu gì ngẩng đầu lên, thấy Hà An mặc áo khoác lông vũ màu ghi, quàng khăn đan ô màu lam mà cô đan, đầu phủ một lớp tuyết trắng, thân hình cao lớn tuấn tú vẫn đứng bất động trước mặt cô, yên lặng nhìn cô. Hạ Diệu Diệu thấy vậy không nhin được sục sục mũi.

Hà An dang hai tay ra.

Hạ Diệu Diệu lập tức bị làm cho cảm động, vút hành lí ra, gần như bay vào vòng tay của anh, ôm chặt anh: “Chúng ta vẫn luôn tốt mà, em thay đổi một chút, anh thay đổi một chút, chúng ta nhất định sẽ tốt! Sao có thể chia tay chứ!” Hà An ôm chặt lấy cô, nỗi nhớ như sóng trào, cả nửa tháng nay, anh không dám tiếp cận cô, chỉ đứng ở xa nhìn, không biết bao nhiêu lần định đồng ý yêu cầu của cô, sống theo cách cô muốn... Hạ Diệu Diệu rúc trong vòng tay ấm áp của Hà An, cảm thấy mình điên rồi mới cảm thấy hai người có khả năng chia tay, Hà An của cô, Hà An của cô đã mặc kệ tuyết lớn đến đón cô...

Tuần học đầu tiên, Hạ Diệu Diệu bám chặt lấy anh, không có tiết học đều ở cùng anh, ngồi ở trong phòng không đi đâu, anh xem máy tính thì cô ngồi sau lưng anh đọc sách; anh đọc sách thì cô nhìn anh.

Hà An của cô, đẹp trai, trầm mặc, yêu cô, sao họ có thể không đi tiếp với nhau chứ. Hãy nhìn xem, bây giờ họ ở bên nhau tốt biết mấy, một ngôi

nhà nhỏ, hai con người, không cần giàu có cao sang, không bị bên ngoài làm phiền, cứ như vậy, cứ mãi mãi như vậy... Hạ Diệu Diệu đột nhiên bỏ sách xuống, lật người ồm Hà An từ phía sau lưng. Hồn từ trán xuống, vùi vào chiếc cổ dài đẹp của anh, chân thành, nghiêm túc, hết sức triền miên. Hà An thư giãn cơ thể, theo thói quen mặc cô trêu chọc, hưởng thụ sự rung động dịu dàng, tim đập gần như không khống chế được, mùa đông này ấm áp vô cùng...

Nửa tháng sau, trường học bắt đầu thu lại chiếc ô bảo vệ của mình.

Hạ Diệu Diệu bắt đầu chính thức đi thực tập, Hồng Đại cách Thu Môn không hề gần, đi một chuyến buýt rồi đổi sang ngồi tàu điện ngầm, rồi lại ngồi buýt, đến nơi phải mất đến một tiếng rưỡi. Trong một thành phố lớn như vậy, lộ trình này cũng không quá dài.

Hạ Diệu Diệu mỗi ngày năm rưỡi rời khỏi giường, đi chuyến buýt đầu tiên, sau đó ngồi tàu điện ngầm, rồi lại chuyển ngồi buýt, cô chỉ có thể mặc cho số phận, cầu mong nó đừng tắc đường. Cũng may Hạ Diệu Diệu đi sớm, cô chưa từng gặp phải chuyện xui xẻo như vậy, mỗi ngày cứ bảy giờ bốn mươi đúng giờ cô đã có mặt tại công ty.

Hạ Diệu Diệu không phải là người mới khi làm việc, ở trong công ty rất giỏi nhìn sắc mặt người khác, không xu nịnh quá, cũng không cần thích ứng, nịnh bợ ở mức độ vừa phải những người lão làng.

Công việc trong tay, cho dù cô có mang về nhà cũng luôn luôn hoàn thành trước kì hạn, sau khi nhìn qua tất cả quy hoạch và lĩnh vực tiến quân của Hồng Đại trong một năm qua, cô càng thêm tự tin tràn trề, lập chí làm thật tốt ở đây, tranh thủ có được thành tích.

Các bài viết mà cô soát lỗi đầu vào đấy, đương nhiên, lãnh đạo viết sai là do lãnh đạo nhớ tay, cô có thể sửa tuyệt đối sẽ không để lãnh đạo phải

xem lần thứ hai, chỉ là đem những chỗ sửa qua đưa lên, phê duyệt qua liền có thể trực tiếp sử dụng.

Nhưng có một số chuyện nghĩ thì rất tốt, nhưng quá trình lại chưa bao giờ đơn giản như vậy.

Giai đoạn hiện giờ Hồng Đại có thiếu người thế nào cũng tuyệt đối không thiếu loại gà mờ như cô, trước sau Tết lại mời thêm một nhóm người giỏi từ chỗ khác, đương nhiên cũng không đến mức bây giờ trọng dụng một thực tập sinh. Cô chỉ có thể nói là tương lai tốt đẹp, cơ hội nhiều, tương đối công bằng, có cơ hội lựa chọn nơi thích hợp với mình hơn.

Phạm vi công việc của Hạ Diệu Diệu bây giờ chính là soát lỗi các bài viết mà bên trên truyền xuống. Tuy vị trí này nhiều việc vụn vặt, nhưng lại rất có tiềm năng phát triển, cho dù chỉ làm vị trí này đến chết, cũng có thể thăng chức lên làm Phó Giám đốc, Giám đốc, Tổng Giám đốc, là một bộ phận có tầm ảnh hưởng trong công ty. Trừ phi bạn muốn bị kéo dài thời gian đăng bài, nếu không tuyệt đối không thể đắc tội với người soát lỗi!

Hạ Diệu Diệu tuổi trẻ, có thừa sức lực mà chơi đến cùng với cấp trên! Người được mời đến, so với người mới như cô đương nhiên phải mất nhiều công sức để tâm đến hơn chứ, hờ hờ! Đối với việc ra trường tìm được một công việc thực tập ba tháng, lương tháng ba nghìn tệ, chuyển lên chính thức năm nghìn tệ rồi tăng dần, đóng đủ bốn loại bảo hiểm và một khoản trợ cấp nhà ở, các loại phúc lợi tốt. Chỉ cần có không kiếm chuyện sẽ có thể làm tiếp, Hạ Diệu Diệu cực kỳ hài lòng, cảm thấy kế hoạch đời mình đã thành công được một nửa, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều. Hàng ngày Hạ Diệu Diệu chỉ cần nghĩ đến tương lai của mình, dù đang nằm mơ cũng có thể cười đến tỉnh giấc, khi gọi điện về nhà đều thể hiện sự kiêu ngạo của tiểu nhân đặc chí. Bây giờ cô là một nhân viên công sở, mặc đồ công sở, sơ mi trắng. Bà Hạ hiếm khi mới thấy thoải mái với con gái lớn, cuối cùng cũng chu cấp xong được một đứa, sau này nhà họ sẽ càng ngày càng tốt: “Cất tiền lương cẩn thận, đừng tiêu hoang, suy nghĩ nhiều hơn cho em trai, em

gái con.” “Con biết rồi.” Ông Hạ không vô tâm như bà Hạ, chỉ hỏi một câu Hà An thế nào.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Cô Bại Nảo

 Hạ Diệu Diệu không có cách nào, chỉ có thể nghiêm túc nói rành mạch từng chữ một: “Tôi sẽ cố làm nhanh, nhất định sẽ ưu tiên đầu tiên, tối nay tôi không ngủ cũng phải sửa trước cho anh, duyệt trước.” Nhưng sửa xong hay không lại là chuyện khác! Chuyện tăng ca, có lúc chỉ là làm dáng, có lúc là thật sự bận, khi bận thì về muộn một chút, làm ra vẻ thì càng muộn hơn. Có lúc cô về đến nhà đã mười một giờ, không tăng ca thì mỗi ngày đúng tám rưỡi về, cơm ăn thì đại đa số là đồ ăn ưa thích của người làm thêm theo giờ hoặc gọi đồ ăn ngoài, không có thì tự mình làm một chút.

Hà An luôn đợi ở nhà, luôn ân cần dịu dàng, chăm sóc chu đáo khi cô về nhà hàng ngày, nhưng hình như lại không có ý đi ra ngoài tìm việc làm.

Hạ Diệu Diệu cứ cảm thấy có chỗ nào đó kì lạ, dường như thời gian cố đưa ra lại một lần phải chứng kiến sự thật nực cười.

Vài lần như vậy, cô cũng không về nhà ăn nữa, ăn tạm ở ngoài, hoặc là ăn ở căng tin công ty.

Cô bận đi làm, cũng không hỏi Hà An đang làm gì. Đó là vấn đề cấm kị của hai người, hỏi nhiều chẳng được kết quả gì chỉ có tức giận thôi. Tóm lại là Hà An không biết cãi nhau, cô nói nhiều, đối phương cứ không nói chuyện. Ưu điểm trước kia lúc này biến thành8bạo lực tinh thần, người được hỏi không thèm trả lời một tiếng khiến người hỏi chỉ muốn chết đi cho rồi! Nên cô cũng chẳng buồn hỏi nữa.

Hôm nay tan làm, Hạ Diệu Diệu về muộn hơn một tiếng so với bình thường, do tàu đã nghỉ, phải ngồi thêm hai tuyến buýt nữa, trên đường cô có gọi điện báo cho Hà An.

Hạ Diệu Diệu mở cửa, treo áo khoác lên, ngó nhìn phòng bếp một cái, vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Hà An đi vào, ôm cô từ đằng sau, tựa đầu vào vai cô. Hai hôm trước cô đều không về, hôm nay lại về rất muộn.

Hạ Diệu Diệu nhìn hai người ở trong gương, cử chỉ trước kia khiến cô thấy rất ấm lòng, lúc này lại không còn cảm giác gì: “Sao thế?” Hạ Diệu Diệu treo khăn mặt lên. Hà An hôn lên tóc cô, không nỡ lãng phí thời gian nhìn thấy cô, ở đây không tiện: “Chúng ta chuyển nhà đi! Anh thấy một căn nhà ở gần công ty em rất được, ngồi tàu chỉ cần một trạm là đến. Như vậy em đi làm hay tan làm cũng không cần vất vả quá, chúng ta cũng có thể có nhiều thời gian bên nhau hơn.” Hà An hôn lên vành tai cô.

Rồi sao nữa... “Chủ nhật tuần này chúng ta đi xem sao, nếu em cảm thấy thích hợp, cứ quyết định như vậy đi.” Hạ Diệu Diệu giữ tay anh lại, tránh khỏi đôi môi anh chuẩn bị hôn xuống, xoay người nhìn anh: “Anh cũng chuẩn bị thực tập ở gần đó?”

Hà An xoa đầu cô, dịu dàng búng mũi cô: “Nói sau, tuần này đi xem sao, em bỏ ra nửa ngày.” Nói xong anh đi ra ngoài.

Hạ Diệu Diệu hừ lạnh một tiếng, thở dài một hơi vào gương, rồi xoay người ra ngoài: “Đơn vị thực tập của anh.” “Ba anh tìm cho anh một công ty, đến lúc đó chỉ cần điền kết quả là được.” Hà An mở máy tính ra!

Anh dứt khoát diễn luôn cả đời này của anh luôn đi, thời gian trước cô chắc chắn bị bại não, mù mắt mới cảm thấy anh sẽ có thay đổi: “Công ty em có kí túc, gần đây hơi bận, em muốn ở kí túc hai hôm, đỡ phải chạy đi chạy lại, như vậy cũng không tiện.”

Hà An5ngẩng đầu lên, nghi hoặc trực tiếp mở miệng: “Vậy bây giờ chúng ta đi xem nhà nhé?”

“Hơn mười giờ rồi!” “Chủ nhà có lẽ vẫn chưa ngủ.” “Đừng, em buồn ngủ rồi.” Hạ Diệu Diệu không muốn nói tiếp với anh.

Hà An biết cô mệt, nhiều việc, anh có thể hiểu. Có thể là mới đi làm, nên gần đây cô không nhiệt tình lắm, Hà An đều thể hiện sự rộng lượng chấp nhận, cho cô thời gian thích ứng.

Hơn nữa cô bận không sao cả, anh không bận. Hơn nữa chuyện này anh đã bàn bạc qua với cô, cô cũng không phản đối, anh có thể tự xử lí. Hà An tự cho là đã lấy ra hai trăm phần trăm sự nhẫn nại đối với tính tình không nóng không lạnh sau khi đi làm của cô. Trưa ngày hôm sau, Hà An đích thân ra ngoài, ung dung trấn tĩnh ngồi ở ghế dài dưới tầng nhà làm việc Hồng Đại đợi cô. Hạ Diệu Diệu nhân lúc nghỉ trưa vội vàng vàng chạy xuống: “Có chuyện gì à?” Hà An đứng dậy, đưa một chùm chìa khóa mới vào tay cô, chỉnh lại tóc rối cho cô: “Anh đi xem rồi, cảm thấy khá được. Nếu em không tiện, chiều nay anh chuyển đồ của chúng ta qua, như vậy em sẽ không cần vất vả chạy đi chạy lại.” Cô có thấy vui hơn chút nào không?

Hạ Diệu Diệu nghe thể nhìn chùm chìa khóa trong tay, nhất thời không biết phải dùng vẻ mặt gì đối mặt với anh, anh còn chưa có công việc! Đầu ra tiền để đổi nhà!? Không đúng, người ta có tiền, ba mẹ người ta có rất nhiều tiền!

Nhưng anh đổi nhà làm khi gì! Anh có làm việc ở khu này đâu! Em chạy đi chạy lại là chuyện của em! Em bảo anh đổi nhà chưa! Cô luôn cho rằng vị trí ngôi nhà lý tưởng nhất là điểm trung gian giữa hai nơi làm việc của họ! Chứ không phải là gần cô nhất! Hạ Diệu Diệu hít sâu một hơi, vẫn bình tĩnh lại hỏi: “Sau khi tốt nghiệp anh có dự định gì?”

“Nói sau, không phải còn chưa tốt nghiệp sao.”

Đúng vậy, còn chưa tốt nghiệp! Đợi tốt nghiệp rồi, không chừng anh lại có lý do gì khác! Hạ Diệu Diệu lạnh lùng đưa chìa khóa lại cho Hà An, cô không cần sự chăm sóc như vậy: “Em không có dự định chuyển nhà, mấy ngày nay thực sự rất bận, em có lẽ sẽ ở kí túc hai hôm. Nếu anh cảm thấy chỗ đó thích hợp, có thể vào ở trước. Công ty còn có việc, em lên trước đây.” Hạ Diệu Diệu không đợi Hà An nói chuyện, để chìa khóa vào tay anh, xoay người dứt khoát rời đi.

Hà An không hiểu gì nhìn bóng lưng cố! Anh hoàn toàn không hiểu lại làm sao! Thời gian trước vẫn yên ổn, cô lại giận dỗi cái gì! Đổi nhà gần hơn thì có gì to tát chứ! Hà An bình tĩnh lại, nói với mình cô chỉ là lại “lên cơn”, phải cho cô thời gian.

“Lúc nào em về?”

“Hôm nay bận, có lãnh đạo xuống kiểm tra, e là không có thời gian. Em đang bận, không nói với anh nữa. Bye bye.”

“Hà An, em vẫn chưa làm xong bản thảo ngày hôm nay... Em cũng không có cách nào, công ty em thiếu người, anh có phải là không biết đâu, một người làm việc của hai người cũng là chuyện thường ngày. Đừng lo lắng, ngày mai có lẽ được nghỉ một ngày. Anh ngủ sớm một chút. Chúc anh ngủ ngon.”

“Không phải là em không về, là lãnh đạo đột nhiên thay đổi chỉ cho nghỉ nửa ngày, em ăn sáng xong đã chín giờ rồi, còn về thế nào được, về xong cũng phải quay lại luôn, vì vậy gục đầu ở bàn nghỉ một chút. Em biết, tối nay chắc chắn về được. Không nói nữa, phải đi làm rồi.”

Hà An nghe thấy tiếng máy bận của bên kia, gác máy, sắc mặt lập tức lạnh xuống. Sự hời hợt, vô tâm của Hạ Diệu Diệu, sự tùy ý ứng phó hai ngày nay, trả lời không nhiệt tình khiến tâm trạng anh nóng nảy vô cùng.

Cô ấy thực sự bận sao! Bận đến mức ba ngày không gặp anh cũng không sao cả! Hà An cười lạnh! Hay là cô giận chuyện những ngày nay cứ nhắc mãi về công việc! Anh đã nói với cô, anh không thiếu kết quả thực tập, cũng không cần thiết phải vì chút lương đó mà cố gắng, cô cũng tiếp nhận rồi tại sao bây giờ lại là thái độ này! Hà An không thích sự giận dỗi vô lý của Hạ Diệu Diệu, không thích nói mà không giữ lời! Anh có sự sắp xếp của mình, anh có thực lực kinh tế của mình, thẻ cũng ở trong tay Hạ Diệu Diệu, cô thậm chí có thể tùy ý quẹt, có thể ngày ngày gọi xe đi làm tan làm, có thể tiêu thoải mái!

Là cô lựa chọn ngồi tàu ngồi xe buýt, lãng phí hơn một tiếng trên đường, khiến thời gian anh gặp cô ít đi! Không phải là anh không nói một tiếng nào, không lẽ cô không nhìn thấy sự nhún nhường của anh!? Cô cứ phải một mình một kiểu mới được sao!?

Anh thậm chí không hiểu tại sao bây giờ lại như vậy! Anh chưa từng kêu ca sự hời hợt của cô! Còn cô ngược lại còn càng ngày càng quá đáng!

Tâm trạng Hà An càng ngày càng nóng nảy! Anh lập tức đập máy xuống bàn!

“Diệu Diệu, kí túc mà cô xin cấp đã sắp xếp xong rồi, trưa nay đến phòng Nhân sự ký tên.”

“Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn.”

“Không cần khách sáo!”

“Em xin vào ở kí túc?!” Hà An đứng bên cạnh Hạ Diệu Diệu đang dọn đồ, sắc mặt u ám nhìn cô.

A? Biết rồi? Sắc mặt Hạ Diệu Diệu thản nhiên, thu dọn một chút hành lí đơn giản: “Chỉ là thỉnh thoảng ở thôi, một hai bộ quần áo là đủ rồi!”

Nếu không phải Hà An nhìn thấy cô chỉ lấy một hai bộ quần áo, thì bây giờ anh đã cãi nhau với Hạ Diệu Diệu rồi: “Chúng ta đã xem được nhà rồi!” Là anh đã xem được: “Kí túc là kí túc, không ở cũng phí. Anh đừng đứng ở đây nữa, đi chơi máy tính của anh đi, em dọn một lúc là xong. Em vừa mới xin xong, còn chưa xác định ngày nào sẽ dọn...” đi.

Uỳnh! Hà An đóng sầm cửa vào, một mình ngồi ở phòng khách giận dữ! Động tác trên tay của Hạ Diệu Diệu chậm lại một chút, cô nhìn đồ trong tủ quần áo hơi ngây ngời, không đi đồ dành anh.

“Hạ Diệu Diệu! Rót cả cho chị cốc cà phê nữa.”

“Ok, ngay lập tức đây.” “Cảm ơn đồng chí Hạ thân yêu, chị yêu em, vạn tuế.”

“Được rồi, chỉ được cái ngọt miệng!” Hạ Diệu Diệu cười đứng dậy đi vào phòng trà.

“Phải cô Hạ không?” Hạ Diệu Diệu để tám cốc cà phê trên khay xuống, thè treo để ra sau lưng, nhắc máy lên: “Là tôi, anh là?”

“Là chúng tôi, công ty ga. Lần trước chúng ta đã liên hệ qua, làm phiền cô. Lần này vẫn là vấn đề đó, chúng tôi không phải là cố tình gây khó cho tiểu khu bên cô, cũng không phải là không giao hàng, là do cô không báo trước...”

“Phải, chúng tôi không phải là công ty chính quy gì cả, theo lí mà nói cô đột nhiên thay đổi kêu chúng tôi giao hàng đến, chúng tôi cũng nên đi, nhưng số xe và người mà chúng tôi đi giao khác nhau, cô không thể lần nào cũng như thế. Cô không sợ gặp sự cố giữa đường, công ty chúng tôi còn lo lắng đây! Đây đã là lần thứ tư rồi, xin cô Hạ đừng có lần sau nữa, nếu không chúng tôi chỉ có thể tiếc nuối vì đã mất đi khách hàng này.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Không Muốn Làm Ceo Cưới Tiểu Hà An Nữa

 “Cô Hạ đừng cũng đừng nói thế, nhân viên của chúng tôi cũng có lỗi, làm trái quy định của công ty, chúng tôi sẽ xử phạt.”

“Gây phiền phức cho anh rồi.”

Hạ Diệu Diệu gác máy xuống, lửa giận không biết trút vào đâu, bốn lần, năm ngoái anh nói biết nhắc bình ga cũng là nói khoác! Bình ga nhỏ như vậy, một tay cô cũng có thể nhắc được, anh còn không biết ngại mà khoe khoang! Một lần là Vương Phong Long đề nghị lần thứ hai: Lần thứ ba thì sao?

Lần trước anh ấy đảm bảo thế nào, làm sau lưng cô coi cô như không biết có đúng không! Cũng phải, chuyện nhỏ như vậy, nếu không phải người phụ trách công ty này bị thần kinh không kiểm tiền, cả ngày soi lỗi nhân viên, ai mà lôi chuyện nhỏ này ra được!

Hạ Diệu Diệu đột nhiên không biết phải hình dung thế nào về Hà An! Chân tay đầu óc đều không hoạt động, nếu còn thêm thói hay ăn lười làm nữa thì chẳng khác gì tên đàn ông lười biếng có vợ bỏ nhà đi ở khu bên cạnh thôi! Cũng không đúng! Người ta là người đàn ông lười có tiền! Chỉ cần ba mẹ người ta còn, người ta có thể lười cả đời như vậy! Ai mà không ngưỡng mộ số mệnh người ta tốt!

“Hạ Diệu Diệu! Cà phê xong chưa?” “Ồ! Đến rồi đây.”

Hạ Diệu Diệu đã tôi luyện mãi thành thép, cho rằng anh sẽ nghe lời mới là lạ! Nhưng bận rộn một ngày về đến nhà, khi đến cửa cô vẫn không

kìm được mà lạnh mặt.

Hà An biết cô hôm nay về, đang ngồi ở sofa nhấn linh tinh vào điều khiển TV, nghe thấy tiếng mở cửa, mặc dù trong lòng không vui lắm, nhưng vẫn bất giác mà đứng dậy: “Em về rồi à, em muốn ăn gì không?”

Hạ Diệu Diệu đi vào phòng bếp xem qua, bên trong là bình ga mới thay, nhỏ xíu, để ở đó. Bếp sạch không một hạt bụi, bên cạnh có để mấy loại rau tươi. Hai hôm trước cô không về, số rau còn tươi đó có lẽ đã thối nát rồi. Một lúc sau, Hạ Diệu Diệu đi ra, đứng trước mặt anh: “Anh không có gì để nói với em sao?”

Chính là không có? Cũng phải, đối với anh ấy căn bản không phải là chuyện! Hạ Diệu Diệu cảm thấy mình thần kinh mới đi hỏi anh ấy, dứt khoát xoay người vào bếp nấu cơm, thái ít hành hoa, thêm chút muối, nấu một nồi mì sợi. Nấu xong cô cũng không gọi Hà An, ngồi trên bàn ăn bắt đầu ăn. Tại sao cô phải gọi, người ta có khi hoàn toàn không muốn ăn, hà tất làm khó anh. Không phải thứ anh muốn chính là cuộc sống như vậy sao, cô ăn của cô, anh ăn của anh, cô sống của cô, anh sống của anh. Anh làm gì cô không cần hỏi, vậy có làm gì anh cũng đừng quản là được. Hà An thở dài, chủ động đi qua, ngồi xuống, sắc mặt mặc dù khó coi nhưng ngữ khí vẫn được coi là ôn hòa: “Không phải là anh không đi làm, là muốn qua thời gian này rồi mới tính.” Coi như là anh chịu thỏa hiệp, cô nên nhìn ra được thành ý của anh.

Hạ Diệu Diệu ăn miếng dưa muối: “Qua thời gian này thì qua thời gian này, trời sắp nóng rồi, bị cảm nắng thì không hay. Hết đợt nóng lại đến mùa đông lạnh như vậy đừng có làm anh bị lạnh. Ngủ đông một thời gian rồi hãy nói, ngủ đông tỉnh rồi dễ mệt mỏi, đừng lại vào xuân rồi còn muốn ngủ.”

Hà An lập tức trầm mặt xuống: “Em có ý gì!” Hạ Diệu Diệu xì xụp ăn mì. Hà An thấy vậy, qua một hồi, thỏa hiệp: “... Anh biết em không vui,

nhưng anh không đi làm có lý do của việc anh không đi làm, không ai quy định bắt buộc phải đi làm. Hơn nữa anh không hề nộp thiếu tiền nhà và tiền điện, anh có thể chu cấp những thứ mà em muốn, không nhẽ còn không đủ sao?”

“Anh hi vọng em cho anh đủ tự do, cách nghĩ của em chưa chắc đã thích hợp với anh, anh có sự sắp xếp của anh. Sau này cho dù chúng ta lấy nhau, anh cũng muốn chúng ta dành cho nhau đủ không gian riêng, chúng ta đều là những cá thể độc lập, sau đó mới là người yêu, chúng ta không nên can thiệp cách sống của đối phương quá nhiều. Giống như anh chưa bao giờ quản chuyện em có đun nóng lại những thức ăn linh tinh đã quá hạn lần...” nào...

Cạch!

Hà An sững người. Hạ Diệu Diệu đặt đĩa xuống bàn: “Bình ga hôm nay mang lên kiểu gì?” Hà An nghiêm túc nhìn Hạ Diệu Diệu: “Nếu đã là anh nhận, em không nên hỏi nữa, nếu không đừng có giao đồ đến nhà khi anh có nhà, anh cảm thấy chúng ta...”

Hạ Diệu Diệu bưng bát vào nhà!

Hà An tức đến mức sát một phát vào một chân bàn, anh là vì tốt cho ai, không lẽ để chỗ ban quản lý, đợi cô về leo năm tầng mang lên!

Hà An không đi vào, để cô bình tĩnh lại rồi nói tiếp.

Một lúc sau, nghe thấy tiếng âm thanh không đúng, anh lập tức mở cửa ra. Hạ Diệu Diệu đã thu xong đồ, nhắc túi đi ra ngoài. Hà An lập tức giữ túi trong tay cô lại: “Em làm gì vậy! Chỉ vì anh không vứt bình ga ở chỗ ban quản lý tòa nhà à.” Cái tiểu khu đáng ghét này cũng phải có ban quản lý mới được chứ!

“Không phải, em thực sự rất bận, kí túc công ty cũng đã cấp rồi. Đi ở một thời gian, để tránh buổi tối làm phiền anh nghỉ ngơi.” Càng tránh để anh nhấn mạnh anh là một “cá nhân”, không cho phép người khác trở thành người thứ hai, thứ ba của anh!

“Hạ Diệu Diệu...” “Đây chẳng phải là điều anh muốn sao? Em không có ý kiến đối với cách làm của anh, bây giờ em vì tiện cho công việc ra ngoài ở, không phải anh cũng không nên phát biểu ý kiến hay sao, buông tay ra!”

“Hạ Diệu Diệu em đừng vô lí gây sự có được không, anh đã tìm được nhà gần đó, là em không chịu ở! Là em cứ muốn...”

“Xin lỗi, em cảm thấy ở kí túc thích hợp hơn, không muốn phải bỏ thêm một nửa tiền thuê nhà nữa.”

“Anh có thể chịu hết tiền nhà.” “Em còn chưa cần người nuôi!” Đặc biệt là lấy tiền của người khác nuôi, cho dù là kẻ thứ ba còn biết chọn người nắm quyền, nhìn cô ngu đến mức đi ăn cơm của người khác à? “Tránh ra!” Lòng mày Hà An lập tức nhú chặt lại, ánh mắt sắc bén nhìn cô, cực kì khí thế nói: “Em thử nói lần nữa xem!” Hạ Diệu Diệu hơi run lên một chút, nhưng giây tiếp theo lại cây ngay không sợ chết đứng mà trợn mắt nhìn anh: “Tránh ra! Anh nghe không hiểu sao!” Hà An chỉ muốn bóp chết cô! Sự nhường nhịn của anh những ngày qua cô không nhìn thấy một chút nào sao: “Hạ Diệu Diệu, em không thấy là mình quá đáng sao!” “Có lẽ vậy.” Giọng nói Hạ Diệu Diệu bình thản, cô mạnh mẽ giằng tay anh ra, xoay người chạy ra ngoài! “Hạ Diệu Diệu!” Hà An nhanh chóng xoay người nhưng không giữ được cô! Trợn mắt nhìn cô rời đi, tâm trạng anh lập tức cực kỳ khó chịu, thực sự... thực sự... Tại sao anh phải chịu đựng người phụ nữ này! Còn liên tục giải thích? Anh có phải điên rồi không! Nhưng cứ như vậy, Hà An mở cửa ra, theo bản năng vẫn muốn đuổi theo! Nhưng chỉ một lúc sau lại dùng sức đóng cửa lại! Nếu anh đuổi theo thì anh không phải là Hà Mộc An!

Tuần đầu tiên sau khi khai giảng không phải là đã nói rõ chuyện trước đó đã qua rồi sao! Bây giờ là như thế nào?

Kết thúc rồi mới tính số:

Hà An không thể hiểu nổi hành vi đột ngột này của Hạ Diệu Diệu! Thậm chí không muốn tiếp nhận! Những gì anh thể hiện ra đã đủ để Hạ Diệu Diệu hiểu, anh có khả năng gánh vác cuộc sống của mình, cô hoàn toàn không cần lo lắng việc anh có đi làm hay không. Thậm chí... thậm chí... anh đã nói, anh có nơi thực tập, cuối cùng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả tốt nghiệp của anh. Như vậy còn không đủ sao!? Anh không vì thế mà nghèo khó, càng không để cô phải đói! Chuyện của cô anh có thể không hỏi, chuyện của anh tại sao cô lại không thể cũng như vậy!

Không lẽ cứ phải bắt anh sống theo kỳ vọng của cô mới là đúng? Anh không cho rằng cuộc sống của ai người nấy tự quyết định là không sống được. Ngược lại, nếu như vậy họ có thể sống tốt hơn, anh sẽ chăm sóc cô, yêu cô, cô có thể khai phá vùng trời riêng của mình, cô có thể tùy lúc về nghỉ ngơi, anh có thể cho cô tất cả cô muốn, cũng có thể đưa tay ra giúp cô khi cô cần! Như vậy không phải là đủ sao? Tại sao cứ phải kỳ kèo anh có đi làm hay không! Cho dù có đi làm thì thế nào! Phải! Hạ Diệu Diệu xem trọng những cái đó, nhưng một năm nay anh cũng đã thể hiện rõ nhà anh không cần những thứ đó vẫn có thể để cho anh tha hồ hoang phí, tại sao anh lại không thể: Hà An không cho rằng mình có lỗi, người có lỗi là Hạ Diệu Diệu, gần đây càng ngày cô càng nóng nảy! Là cô yêu cầu càng ngày càng nhiều! Cô không hề nhìn ra được anh đã làm những gì vì điều này!

Anh cho rằng sau khi Hạ Diệu Diệu bình tĩnh, họ có thể nói chuyện lại, thậm chí có thể khiến cô hiểu, anh có khả năng nuôi sống bản thân, thậm chí anh có thể đổi cho cô một căn nhà khác, chỉ mong cuộc sống tình cảm của họ thật đơn giản, đừng can thiệp vào cuộc sống của đối phương quá nhiều!

Hạ Diệu Diệu tức đến phụt máu, cái gì mà “giống như anh chưa bao giờ quản chuyện em đun lại thức ăn quá hạn lần nào”! Thì ra anh đều nhót Cô có cần mừng vì không để anh ăn không? Nếu để anh ăn chính là cho anh ăn thạch tín, muốn đầu độc chết quý ngài ấy rồi! Hạ Diệu Diệu tức giận ngồi trên ghế dài ở công viên gần công ty, tay cầm ống hút chọc vào cốc trà sữa.

Khổng Đồng Đồng ngồi ở một bên, hút trà sữa, nhìn cảnh sắc một màu xanh mướt ở đằng xa, thở dài nói: “Khó khăn lắm mới được nghỉ ngày Chủ nhật, cậu cứ để tớ và cậu mắt to trừng mắt nhỏ ngồi ở đây.” Bà trông cháu, ba mẹ dẫn theo con cái ra tắm nắng nói chuyện phiếm, hạnh phúc biết bao. Lúc nào cô mới có thể có được một người chồng ở thành phố này, có căn nhà thuộc về mình, một đứa con đáng yêu, cũng có thể dẫn con ra công viên tản bộ vào ngày Chủ nhật.

Thật ngưỡng mộ quá! Hạ Diệu Diệu xoay ống hút trong tay, không chút cảm xúc, công việc, tương lai từng kỳ vọng nhất, từng hình ảnh ấm áp vẽ thành hình ảnh bây giờ.

Hà An không muốn thay đổi, phải! Anh không có gì không tốt cả! Không làm việc cũng không có gì to tát! Dù sao thì anh cũng sẽ không chết đói! Cô không nên lo lắng như ma ma đại tổng quản vậy! Nhưng cô cảm thấy mình không thể thỏa hiệp giống như lần trước, cô không thể coi cảm giác khiến mình không thích như không tồn tại được! Quá hoang đường rồi! Khổng Đồng Đồng dờ sống dờ chết nhìn Hạ Diệu Diệu: “Cậu kỳ lạ quá, lại có thời gian uống trà tắm nắng? Không muốn làm CEO cười tiểu Hà An nữa à?” Hạ Diệu Diệu nhắc đến Hà An là thấy phiền: “Tớ và Hà An... nói thế nào đây!” Chả buồn nói đến anh nữa! Khổng Đồng Đồng nghiêng đầu, áo sơ mi dài màu ghi lam phối với chiếc khăn quàng màu lam, hiểu rõ hỏi cô: “Lại cãi nhau rồi!” Hạ Diệu Diệu không phủ nhận: “Tớ dọn đến kí túc nhân viên rồi.”

Khổng Đồng Đồng vừa kinh ngạc nhưng cũng vừa không kinh ngạc.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Cãi Nhau

 “Hà An sao? Thực tập ở đâu?” Hạ Diệu Diệu nhắc đến anh, hừ một tiếng, động tác xoay chuyển ống hút rõ ràng nhanh hơn: “Làm sao tớ biết được!” “Tức giận thật rồi hả?” “Đây là cậu chưa thấy thái độ lúc anh ấy nói chuyện, nếu là cậu chắc tức chết.” Hạ Diệu Diệu uống một ngụm, mát rượi cả lòng, nhưng cũng không tiêu được bao nhiêu lửa giận. Khổng Đồng Đồng để trà sữa xuống ghế, hai tay đặt lên lưng ghế nhìn về phía xa: “Đã bảo các cậu sau khi tốt nghiệp sẽ chia tay mà, quả nhiên là nói phát trúng luôn.” “Tớ không phải chế anh ấy không hay nói chuyện, tớ2chỉ là chế cái đáng về sống vật vờ của anh ấy.”

“Không muốn tiếp tục nữa?” “Không biết.” Nói chung bây giờ cô không muốn gặp anh, cũng không có sự nhẫn nại như anh. Người ta có thể nhìn, sẽ nhìn, anh có phải là cũng không thích cô ăn dưa muối? Vậy ngại quá, tuần nào cô cũng mang một ít, bắt anh ngửi gần ba năm, tội ác ghê gớm.

“Thật ra...” Bệnh thiếu gia của Hà An rất nặng, lúc Hạ Diệu Diệu không có mặt càng nghiêm trọng, Hà An có thể không nói không rằng từ đầu đến cuối khi họp mặt. Bạn nói chuyện với anh, anh thích thì nhìn bạn một cái, không thích8thì đầu cũng không thèm ngẩng lên nhìn người ta.

Cho dù là Khổng Đồng Đồng, bạn thân của Hạ Diệu Diệu cũng vậy. Khi đó cô ấy thật sự muốn trở thành đại ác ma, phá cho hai người chia tay thì thôi. Hừm, mọi người đều là bạn học, anh coi thường ai chứ.

Nhưng Không Đồng Đồng cuối cùng cũng không nói, dù sao yêu là chuyện của đối phương, huống hồ Hà An đối với Diệu Diệu cũng không tệ, chỉ là bây giờ chút không tệ này cũng thành vấn đề. Sao cô lại có chút vui vẻ chứ, quả nhiên là cô ngửa mặt với Hà An lâu lắm rồi.

Anh nói xem một giai cấp trung lưu⁶ như anh học đâu ra lắm thói thượng lưu như vậy, chia tay cũng tốt, để Diệu Diệu tìm một người bình thường: “Vẫn phải do cậu tự liệu lấy thôi.”

Hạ Diệu Diệu không thể hiểu nổi: “Cậu nói xem tại sao anh ấy không chịu đi làm? Tiền bao nhiêu mới coi là nhiều, công việc là chuyện cả đời, là giá trị mà mình sáng tạo ra, mình kiếm được mới dùng một cách quang minh chính đại? Hình như, hình như anh hoàn toàn không hề ý thức được việc đó.”

“Người ta là con một, có thể giống với nhà ba chị em cậu được à?” Không Đồng Đồng lấy trà sữa của Hạ Diệu Diệu hút lấy³ một ngụm: “Sảng khoái!” Hạ Diệu Diệu nói chắc chắn: “Tớ không chịu được nữa.”

Không Đồng Đồng cười: “Chịu được mới là lạ, một người đàn ông không có chí tiến thủ, người phụ nữ ở nhà sẽ rất mệt.” Hạ Diệu Diệu và Không Đồng Đồng cùng dựa vào ghế dài, dáng vẻ mang đầy tâm sự. Sự buồn rầu của Hạ Diệu Diệu còn chưa thể hiện hết, điện thoại reo lên, thấy số gọi đến hiển thị trên màn hình, cô nghĩ đi nghĩ lại vẫn nghe máy. Hà An đắn đo rất lâu mới gọi đến, giọng nói rất ôn hòa: “Vẫn còn tức giận?”

Hạ Diệu Diệu đột nhiên rất muốn cười, cô không tức giận, tại⁵ sao cô phải tức giận, cô đúng là thích đun nóng lại thức ăn quá hạn, còn thích lấy đùi gà mà cửa hàng KFC thừa không dùng nữa. Ô, đúng rồi, cô thích mua sữa sắp hết hạn của siêu thị, sau đó cứ thế uống đến cả khi quá hạn, tiếp tục uống, kết quả là chướng mắt thiếu gia ngài. Người nên xin lỗi là cô, còn anh nên tức giận mới đúng: “Không có.”

Hà An thở phào: “Em đang ở đâu? Anh qua đón em.”

Hạ Diệu Diệu nghĩ trong lòng, sau đó chuyện này sẽ qua đi, hai người lại tiếp tục sống cuộc sống thái bình như trước: “Đang đi dạo phố với Đồng Đồng, đợi đến chiều em tự đi về.” “Được, anh đợi em.” Hạ Diệu Diệu gác máy, vẻ mặt ủ rũ, đột nhiên phun ra một tràng khiến Khổng Đồng Đồng giật nảy mình: “Cậu nói tố chất tâm lí của anh ấy sao cao như vậy, còn hỏi tớ có phải đang tức giận” không! Tớ đang tức giận sao? Tớ đang bị tức chết rồi!”

“Sống với nhau ba năm rồi mới biết, thì ra đối phương ngứa mắt với rất nhiều hành vi của tớ, người ta còn nói tốt bụng không nói! Còn tớ giống như kẻ ngốc vậy, cả ngày yêu cầu anh cái này yêu cầu cái kia! Sao tớ lảm chuyện như vậy! Cứ thích quản nhiều như vậy! Người ta là bạn trai mà có phải là con trai mà đâu! Mà quản người ta sống chết, quản người ta làm cái gì không làm cái gì! Tớ đúng là đồ lảm chuyện!” Khổng Đồng Đồng nhìn cô.

Hạ Diệu Diệu cực kỳ kích động: “Con m* nó chứ tớ không quản anh ấy tớ quản ai!” “Nói tục rồi kìa! Nói tục rồi kìa!”

“Không mắng vài câu nữa chắc tớ tức chết rồi! Anh ấy đâu phải là tìm bạn gái, anh ấy tìm người hợp tác thì đúng hơn! Còn là người hợp tác không được phép phát ngôn trước mọi hành vi của đối phương! Tớ không làm được! Bạn trai tớ nhất định tớ phải quản! Ông xã tớ càng phải quản! Không để tớ quản thì cú!” Khổng Đồng Đồng cắn ống hút: “Cậu nhẫn tâm... tình cảm ba năm đó...” “Đi, đi, đi dạo phố. Nhắc đến anh ấy là phiền!”

Buổi tối Hạ Diệu Diệu vẫn quay về, giống như Khổng Đồng Đồng nói, tình cảm ba năm, làm sao có thể nói tan là tan: “Em cảm thấy anh vẫn nên đi làm.” Hạ Diệu Diệu ăn xong cơm, tay cầm điều khiển TV ngồi trên sofa trong phòng khách, cúi đầu nói chuyện với Hà An đang ngồi trên bàn ăn.

Biểu cảm vốn ôn hòa của Hà An lập tức có chút thay đổi.

Hạ Diệu Diệu coi như không nhìn thấy: “Anh cũng không còn nhỏ nữa, nên tự mình kiếm tiền.”

“Anh cũng đừng nói là em không nên can thiệp, nếu em đã là bạn gái anh, em cảm thấy mình có quyền hỏi, em không muốn anh cứ ngồi ở nhà đợi ba mẹ anh nuôi anh, cũng không muốn anh mới giúp việc theo giờ, việc nhà mình có thể làm mà.”

“Anh không nói anh không đi làm.”

“Chỉ là bây giờ không muốn, đúng không?”

“Việc nhà thì sao?”

“Diệu Diệu, anh hi vọng chúng ta có thể hiểu cho nhau, không phải chỉ có một cách sống. Tương lai anh có thể tiếp nhận công việc của ba mẹ, vậy bây giờ anh tại sao không thể thử cuộc sống của anh. Không lẽ cứ phải bắt anh tìm một công việc khác, sau đó không tiếp nhận công việc của ba mẹ anh, thì em mới vui? Giống như em vì gia đình mình nỗ lực, anh cũng đang tìm kiếm nhân sinh của anh.”

Hạ Diệu Diệu để điều khiển TV xuống, cảm thấy mình có lẽ về không đúng lúc, đứng dậy mặc áo khoác: “Em còn có việc, về kí túc trước đây.”

Hà An vội chạy qua kéo cô lại: “Em vừa mới về!” Hạ Diệu Diệu cố giằng tay anh ra: “Có lẽ em không nên về.” “Ý em là gì! Diệu Diệu, chúng ta vẫn rất tốt, em cũng đã giận dỗi mấy ngày rồi, tại sao không chịu bỏ qua.” Làm như là anh đợi em hết giận, chứ không phải là vì anh cảm thấy mình sai, muốn nói chuyện với em? Vậy được, cô tiếp tục giận dỗi! Đợi hết giận rồi nói sau!

Hạ Diệu Diệu xoay người định chạy ra ngoài.

Hà An lập tức kéo cô vào lòng, hôn lên môi cô. Hạ Diệu Diệu lập tức vùng vẫy: “Buông... ưm...” Hạ Diệu Diệu vùng vẫy. Hà An đẩy cô vào tường. Hạ Diệu Diệu vẫn ra sức vùng vẫy, một chân giẫm lên chân Hà An. Hà An không lung lay chút nào. Hạ Diệu Diệu đẩy anh ra! Không thể lờ đi!

Hai người giằng co, không biết là Hạ Diệu Diệu vùng vẫy quá mạnh, hay là Hà An thả lỏng tay, Hạ Diệu Diệu giơ tay phải lên tát vào mặt Hà An. Hạ Diệu Diệu nhanh chóng cầm theo túi, mở cửa ra rồi vừa khóc vừa chạy ra ngoài. Hà An trầm mặt đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt sắc lạnh, bên má trái dần nổi lên dấu bàn tay rõ nét! Mười phút sau Hà An mở cửa ra, chạy ra ngoài đuổi theo, nhưng đâu còn bóng dáng của Hạ Diệu Diệu. Hà An lập tức rút điện thoại ra, giọng nói lạnh lùng: “Tôi không cần biết anh tìm lý do gì, Hồng Đại nhất định phải sửa kí túc, sửa ngay lập tức!”

“Ngài, Ngài Hà... Bây giờ là nửa đêm...” “Đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai!” Hà An tắt máy, lập tức thất thần ngã xuống đất! Hạ Diệu Diệu, em....

Hạ Diệu Diệu khóc hết nước mắt, ra sức chùi miệng! Đừng nói là tát anh một cái, có để cô tát cái nữa cô cũng tát: “Khốn kiếp.”

Hạ Diệu Diệu ngồi trên xe buýt, lau nước mắt, chùi miệng, không ngờ được Hà An lại làm ra được chuyện này! Hạ Diệu Diệu tủi không chịu được, tủi đến mức không về kí túc, trực tiếp đến chỗ thuê của Khổng Đồng Đồng, tìm người tố khổ, không nói chút gì đó chắc cô sẽ suy sụp mất.

Ngày thứ hai tan làm, Hạ Diệu Diệu nhận được thông báo sửa kí túc. Mặc dù cô không biết kí túc đang yên đang lành, xảy ra vấn đề gì mà phải sửa, nhưng công ty thông báo với họ là vì thể hiện chủ nghĩa nhân đạo của công ty.

Hạ Diệu Diệu cùng với tất cả chị em trong kí túc dọn dẹp đồ đạc. Hà An đứng sừng sững dưới kí túc đợi, trầm lặng nhìn cô đi từ xa, dấu vết trên

khuôn mặt đã biến mất. Hạ Diệu Diệu nhìn thấy anh, cúi đầu đi ở phía sau cùng, không muốn gặp anh.

Hà An chủ động tiến lên một bước: “Anh giúp em thu dọn đồ đạc.” Anh thậm chí không chấp nhận chuyện tối qua, chủ động cúi đầu trước. Hạ Diệu Diệu cho dù có chuyện lớn thế nào nữa, lúc này cũng nên dẹp đi!

Các đồng nghiệp thân thiện cười với Hạ Diệu Diệu, thăm thì đi qua hai người. Hạ Diệu Diệu miễn cưỡng cười với họ, đợi mọi người đi hết mới lạnh lùng mở miệng: “Không cần, em không về đó ở nữa, anh không cần tìm em nữa đâu.” Sắc mặt Hà An lập tức thay đổi, hùng hổ nói với Hạ Diệu Diệu: “Em có ý gì?” Hạ Diệu Diệu kinh sợ lùi sau một bước, những giây tiếp theo liền ngẩng đầu lên đối mặt với anh! Anh có lý quá ha: “Chính là ý đó! Mặc anh hiểu thế nào thì hiểu! Tránh ra!”

“Hạ Diệu Diệu!” Hà An kéo cô lại: “Chỉ vì chuyện con con đó! Đánh, em cũng đánh rồi! Còn muốn thế nào nữa?” “Đó hoàn toàn không phải là một chuyện nhỏ! Hơn nữa anh hoàn toàn không biết em đang giận cái gì!” “Em muốn anh đi làm đúng không? Được, anh có thể lập tức đi làm! Em hài lòng chưa?” “Em hài lòng?” Hạ Diệu Diệu lập tức có cảm giác bất lực: “Anh không cần phải khiến em hài lòng! Đó là chuyện của anh! Anh thích thế nào là tự do của anh!” Không cần thiết phải làm khổ mình!

“Hạ Diệu Diệu!”

“Anh đừng đến tìm em nữa.”

Hà An nghe vậy, vẻ mặt bình tĩnh trước nay lập tức mất kiểm soát: “Hạ Diệu Diệu! Em biết mình đang nói gì không? Anh có điểm nào làm không đúng ý em! Em nói đi làm, được! Anh đi! Em còn có cái gì mà tức giận! Anh đã can dự vào việc gì của em chưa! Luôn là em yêu cầu, nhấn mạnh, anh nhiều lần lùi bước nhường nhịn! Nguyên tắc của anh thì sao? Em có từng nghĩ đến không?”

Hạ Diệu Diệu nghe vậy, bình tĩnh lại: “Xin lỗi, em không biết là khiến anh khó xử như vậy, đồ đạc còn lại của em, hai hôm nữa em qua dọn, nếu anh cảm thấy chướng mắt, có thể để ra phòng tin tức của trường cho em, em sẽ đi lấy.” “Hạ Diệu Diệu! Em quậy đủ chưa?” Hà An có chút hoảng loạn, ý trong lời nói của Hạ Diệu Diệu đột nhiên làm anh cảm thấy khủng hoảng, càng khiến anh tức giận! Anh đã nhường nhịn đến nước này rồi, còn muốn thế nào nữa! Hôm qua cô cũng đã ra tay đánh anh, anh có nói gì chưa!

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Chia Tay?

 “Anh không phải không thích ăn mì em nấu!”

Nhưng anh không bao giờ ăn thức ăn cô hâm lại vào ngày hôm sau, càng không ăn mìn thầu mà cô lấy từ cặg tin về, cũng sẽ không dùng vỏ chặn ga gổi đặm mà cô mua từ chợ đặm. Nhữn bộ quần áo đó, thính thoặg anh sẽ mặc một lần, lần sau đã không biết nó thành vặi gì rồi.

Trước kia là cô không để ý, cho dù là có để ý đến, đỏi thì đỏi thôi, nhữn bây giờ cô hiểu rồi, đó không chỉ là đỏi đi đơn giản như vậy, là anh nhữnng nhịn, dung túng, thỏa hiệp! Vì vậy anh mong cô cũng thỏa hiệp như anh, chấp nhận lẫn nhau, nhữn không can thiệp quá nhiều.

Nhữn cô không làm đượ!

Cô không làm đượ việc không hỏi không rặg bạn trai thậm chí là người chồnng tươg lai, tự mình sửa đỏi: “Đó là chuyện của anh, em cảm thấy chúng ta không thích hợp, miễn cưỡng ở bên nhau cũng không có kết quả gì cả.” “Hạ Diệu Diệu, bây giờ em muốn chia tay anh?” Hà An nói đến hai chữ cuối cùng đó, trái tim như bị thắ lại, cảm xúc xa lạ đó lập tức lan ra khắp người! Hạ Diệu Diệu cũng không dễ chịu, cảm thấy hít thở không thông, “chia tay”, có muốn cứu vặn thế nào đi nữa, cuối cùng cũng đi đến bước đườg này! Giọng Hà An đột nhiên trầm xuống: “Em chê anh không có việc làm thì em nói, anh sửa?”

“Không phải.” “Phải chính là phải!” Anh đã cúi đầu thấp đến nước này rồi! Em còn muốn thế nào nữa! Hà An không kiểm soát đượ cảm xúc,

biểu cảm gần như vận vẹo!

Hạ Diệu Diệu xoay người rời đi. Hà An lần nữa kéo cô lại, đôi mắt đỏ lên nhìn cô: “Hạ Diệu Diệu! Chúng ta vẫn đang tốt như vậy, em có gì thì nói với anh, anh có thể sửa được thì nhất định sửa! Nhưng về vấn đề tiền bạc, anh cho rằng tiền tiết kiệm của ba mẹ anh có thể đủ cho chúng ta sống cả đời, tại sao khi anh có thể sống nhàn nhã lại phải đi chịu tội. Em tiêu tiền thế nào có cách của em, anh tiêu tiền thế nào có cách của anh,6anh cảm thấy em không nhất thiết cứ phải quản cách sống của anh!”

Em chỉ muốn quản lí ví tiền của anh.

Hạ Diệu Diệu không thèm nhìn anh, cất bước bỏ chạy. Hà An như một con thú bị nhốt, thậm chí không biết vấn đề xuất hiện ở đâu mà đột nhiên ập đến kết quả như vậy! Anh muốn nắm lấy! Muốn nỗ lực, thỏa hiệp vì nó, thậm chí làm việc không giống với phong cách của anh là đến xin lỗi nhưng cái gì cũng không được! Anh làm sai ở đâu chứ! Cô có lí do gì mà không chấp nhận! Tôn nghiêm của anh! Nguyên tắc của anh! Lập trường của anh! Thậm chí sự kiên trì của anh! Anh đã không tiếc nhượng bộ, tại sao cô vẫn3không thể!

Tại sao?

“Chia tay rồi?” Chỗ Khổng Đồng Đồng cũng là thuê chung với người khác, điều kiện nhà ở còn không bằng tiểu khu ở Thu Môn, một tháng năm trăm, không bao gồm điện nước. Hạ Diệu Diệu đến vừa hay, để tránh cô ở một mình một nhà sợ hãi, còn có thể gánh vác một phần tiền thuê nhà với cô.

Hạ Diệu Diệu chỉ khác mà không nói chuyện. Khổng Đồng Đồng thấy vậy, cầm chậu lấy nước cho cô rửa mặt. Hạ Diệu Diệu sụt sịt: “Có phải trông tớ xấu lắm không... Khóc lâu như vậy, mắt chắc chắn bị sưng rồi, ngày mai đi làm thế nào đây...” “Vì vậy nhanh chóng lau đi, rửa mặt rồi đi

ngủ.” Hạ Diệu Diệu sau khi rửa mặt xong, nằm trên giường cùng Khổng Đồng Đồng nhìn trần nhà, giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong bóng tối: “Tớ lại có cảm giác nhẹ nhõm.”

“Ừm, không có sự chen chân của người thứ ba, tâm trạng chia tay cũng sẽ tốt hơn một chút...”

Tâm trạng Hà An cực kỳ không tốt, tất cả cảm xúc tiêu cực đều ập đến, Hạ Diệu Diệu muốn chia tay?

Hà An cười khì, cô muốn chia tay! Anh làm gì có lỗi với cô chứ! Vậy mà cô lại muốn chia tay!

Hà An mấy ngày nay đều không ổn, nghĩ thế nào cũng hiểu được tại sao chuyện lại đến nước này.

Vương Phong Long trên đường tan làm nhìn thấy anh một lần, không dám chào hỏi mà đi vòng qua, nhưng cũng có thể cảm nhận được cảm xúc của anh không ổn. Sau đó Vương Phong Long liền hỏi Trương Tấn Xảo có biết chuyện gì không? Có phải hai người lại cãi nhau không. Giọng nói Trương Tấn Xảo dịu dàng: “Đúng là chia tay, Diệu Diệu và anh ta chia tay rồi.”

“Chia tay rồi?” Giọng Vương Phong Long không ý thức được mà có chút cao lên, phát hiện mình phản ứng hơi quá, lại nhanh chóng bình tĩnh lại hỏi: “Tại sao?” “Không rõ.” Trương Tấn Xảo không nói cho Vương Phong Long biết, cô cảm thấy có nói với Vương Phong Long thì anh cũng không hiểu được. Vương Phong Long cẩn thận hỏi: “Ai nói trước vậy?”

“Diệu Diệu.”

V**, nếu ngài Hà để lộ thân phận ra, lớp trưởng Hà còn dám như vậy sao? “Công việc của anh thế nào?” Trương Tấn Xảo chuyển chủ đề.

“Còn thể nào nữa, làm việc lật vặt, in ấn giấy tờ, chạy lên chạy xuống, người mới thể nào thì anh như vậy.”

Trương Tấn Xảo cười: “Làm gì mà thể thảm như anh nói, làm tốt vào, em tin anh.”

“Tuần này anh đi tìm em.”

Trương Tấn Xảo xấu hổ lấy tay cuộn dây điện thoại, đẽ thấp giọng xuống: “Thôi mà, anh đến đó cũng không tiện.”

“Tiện, tối thứ Sáu anh qua, đợi anh.”

Boss Hà yêu rồi chia tay, chỉ cần không ở trước mặt anh, không nhìn thấy, Vương Phong Long có ngu mới chạy lại trước mặt. Nhờ boss Hà thấy mùa tốt nghiệp chơi đủ rồi, kể cả không phải, tình huống thảm hơn, boss Hà bị đá, anh chạy lên để mà chết à? Anh có được nhận tiền lương này đâu.

Vương Phong Long cảm thấy cần phải nhắc nhở Lý Hưng Hoa, đừng có tìm boss Hà để chạy cửa sau cho bạn gái nữa. Boss Hà đang thất tình, không cần thận sẽ bị trọng thương.

Hà An trầm lặng hai ngày, đột nhiên gọi điện cho Hạ Diệu Diệu, coi như ngày hôm đó cô chỉ nói chơi thôi, anh có thể coi như không nghe thấy, vẫn có thể giữ lại chút độ lượng cho cô.

Hạ Diệu Diệu thấy số gọi đến hiển thị trên màn hình, tiếp tục làm việc, cô không nghe, nhưng cũng không tắt, cứ để nó reo, reo đến khi dùng. Hà An nóng nảy, tại sao không nghe máy, anh đã không chấp rồi, cô còn muốn quậy đến khi nào nữa! Cứ tiếp tục như vậy hay ho lắm sao! Không phải anh đã thỏa hiệp rồi, đã đồng ý đi tìm việc làm! Còn có gì là không thể Muốn anh đi công ty của cô phải không? Được, anh đi! Chỉ là một vị trí làm việc thôi mà! Hà An trực tiếp gọi cho thư kí Thi.

Chức vị không cao cũng không thấp, phù hợp với thân phận thực tập sinh, công việc so với trước đó Hạ Diệu Diệu tìm cho anh còn tốt hơn, nhẹ nhàng hơn, tiềm năng thăng chức cũng lớn hơn, nói trắng ra thì là người chạy cửa sau, mới có thể vào bộ phận cấp thiếu gia.

Thư kí Thi thấy vậy cảm thấy khổ thân ngài Hà nhà anh ta quá, ngài Hà đang trong kỳ nghỉ không nghỉ ngơi, lại chơi trò thực tập như họ. Tuy nhiên có lẽ là ngài Hà vĩ đại nhà họ muốn khác người, nhân cơ hội của kỳ nghỉ cuối cùng, đi trải nghiệm sự vất vả của thực tập sinh một chút!

Ngài Hà nhà họ đúng là thương người, có tấm lòng bồ tát. Tổng tài đương nhiệm của Hồng Đại đột nhiên có cảm giác như bị bánh rơi vào đầu, đường đường họ hàng của họ hàng của thư kí Thi tập đoàn Hoà Mộc lại đến công ty của ông ta thực tập, đây là vinh dự lớn. Mặc dù là họ hàng xa, nhưng sau này chả phải là họ sẽ có giao tình với thư kí Thi rồi sao.

Có quá nhiều người muốn thiết lập quan hệ với thư kí tổng quản của ngài Hà, ông ta có thể chạm một góc đã là ông trời ban ân.

Vì vậy ông Thạch, tổng tài đương nhiệm của Hồng Đại cực kỳ thân dân mà quyết định gặp người họ hàng của họ hàng của thư kí Thi, cũng coi như là chào hỏi, sau này cũng dễ nói chuyện với thư kí Thi. Ông Thạch rất hoành tráng, dù ông có lấy lòng thư kí Thi thế nào đi nữa cũng là chuyện của ông ta và thư kí Thi, còn về họ hàng của anh ta, ông đường đường tổng tài đương nhiệm của Hồng Đại còn chưa đáng để vào mắt, chẳng qua là một đứa nhóc còn chưa tốt nghiệp mà thôi.

Tâm trạng Hà An không tốt, không có hứng thú hàn huyên với bất kì ai, không đợi tổng tài Thạch ra oai, Hà An đã không nhẫn nại mà lãnh đạm hỏi: “Bộ phận nào?”

Bình thường Hà An không đến mức mất kiên nhẫn như vậy, nhưng bây giờ anh không có tâm trạng.

Sắc mặt của Thạch tổng lập tức trở nên xấu hơn cả Hà An, thanh niên kiêu gì vậy! Một chút phép lịch sự cũng không có, nếu không phải là nể mặt thư kí Thi, ông đã đuổi cô cậu ta ra rồi. Nhưng nghĩ lại, cuối cùng Thạch tổng chỉ lạnh mặt xuống, để cho thư kí đưa tên chướng mắt này đi ra!

Hà An vào Hồng Đại thực tập đúng như kỳ vọng của Hạ Diệu Diệu, anh không đi đến vị trí làm việc mà trực tiếp đi đến trước mặt Hạ Diệu Diệu ở bộ phận biên tập, trên cổ là chiếc thẻ nhân viên thực tập vừa lấy được, anh nhìn cô, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc: “Chúng ta nói chuyện đi.” Anh đã vào rồi, cô không có cơ gây sự, vì vậy bây giờ có thể nói chuyện.

Hạ Diệu Diệu giật mình nhìn anh, càng giật mình khi anh đứng ngay trước mặt cô gọi cô ra ngoài nói chuyện, cô đang trong giờ làm! Xung quanh đều là đồng nghiệp, không nhìn thấy sao?

Hà An không nhìn thấy, cô đã đòi chia tay rồi, anh mặc kệ người khác thế nào: “Em ra ngoài đi! Chúng ta nói chuyện!”

Hạ Diệu Diệu chú ý thấy đã có người nhìn lại đây, lập tức hạ thấp giọng xuống: “Anh làm gì? Em đang trong giờ làm! Đợi em tan làm đã.” “Nếu anh muốn bây giờ nói thì sao?” Hà An nhìn cô chăm chăm, chỉ là đơn thuần muốn nhìn cô.

Hạ Diệu Diệu cười trừ với các đồng nghiệp xung quanh, lập tức lạnh mặt nhìn sang Hà An, thấp giọng nói: “Anh đừng gây sự có được không? Em còn phải làm việc! Có gì đợi em tan làm đã.” Hà An nhìn thời gian, còn nửa tiếng nữa: “Anh đợi em ngoài cửa.” Sau đó anh thực sự đợi cô ở ngoài cửa. Bộ phận Biên tập của Hồng Đại toàn là cửa kính sát đất, không có tường, có một lớp cửa sổ cuốn, chưa từng kéo xuống, vì vậy tất cả mọi người đều nhìn thấy có một khuôn mặt lạnh lùng đứng đợi Hạ Diệu Diệu ở bên ngoài.

Các đồng nghiệp ở đây còn tò mò hơn hời đi học, không kém các cô. “Diệu Diệu, ai vậy? Bạn trai?”

“Sao thế, cãi nhau sao? Người lần trước ở ngoài kí túc có phải anh ta không?” “Đẹp trai quá, bạn học hay là đồng hương thế? Được đấy!” Nói xong người nói còn không quên nhướn mày. “Sao tôi thấy cổ anh ta cũng đeo thẻ làm việc của công ty mình, anh ta cũng là người công ty mình? Bộ phận nào mà sao không nghe cô nói qua?”

“Giữ bí mật ghê ha!“.

“Anh ta tìm cô làm gì vậy, nhanh ra đi, đợi tan làm làm gì, công việc của chúng ta sớm một phút hay muộn một phút không có quan trọng vậy đâu.” “Đúng thế, đừng để bạn trai đợi lâu.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Thật Không? Chia Tay Rồi?

 “Được.”

Đi ra khỏi tòa nhà văn phòng Hồng Đại, Hà An trực tiếp mở miệng: “Anh đã vào làm rồi, chuyện trước đó coi như chưa từng xảy ra.” Hạ Diệu Diệu cảm thấy rất nực cười, nhìn tấm thẻ đeo trên cổ anh: “Anh vào hay không liên quan gì đến em, em đã nói rất rõ, vấn đề của chúng ta không phải là anh có đi làm hay không, hơn nữa...” Ai nói là anh vào làm, thì coi như chưa từng xảy ra, ai bắt tội ai đến làm?

Xin lỗi, cô không hề có ý làm khổ đối phương chút nào: “Anh muốn đi làm thì đi làm, không muốn làm thì thôi, đó là chuyện của anh, xin anh sau này đừng đến bộ phận của em tìm em. Cảm ơn.”

“Tại sao? Cái em nói anh đã làm được, em còn muốn thế nào nữa?”

Em không muốn thế nào cả: “Muốn chia tay!”

“Hạ Diệu Diệu!”

Chỉ là chia tay mà không mấy vui vẻ gì thôi!

“Anh ta lại đến rồi, nghe nói là thực tập Streamer, bây giờ đang đi theo Phan đại.” “Nhà có quan hệ đi, nếu không làm sao mà vừa đến đã đi theo Phan đại?”

“Chứ còn sao nữa, anh ta tìm ai?” “Anh không biết? Đến hai lần rồi, tìm Hạ Diệu Diệu của bộ phận chúng ta.” “Ai là Hạ Diệu Diệu?” “Thực tập

sinh của năm nay, kìa, cô ở hàng thứ ba ô thứ sáu.” Sau đó nói bên tai Giám đốc: “Nghe nói là người yêu, đang cãi nhau.”

“Vớ vẩn, gọi Hạ Diệu Diệu đến văn phòng tôi.”

“Vâng, Giám đốc.”

Ba phút sau.

Giám đốc bộ phận Biên tập lịch sự mời Hạ Diệu Diệu ngồi, nói: “Hạ Diệu Diệu, từ khi cô vào công ty đều biểu hiện rất tốt, thi công nhận năng lực của cô. Nhưng chỗ chúng tôi là nơi làm việc, một số chuyện tình cảm cá nhân tôi hi vọng cô có thể giải quyết một cách riêng tư, đừng mang đến nơi làm việc, để tránh ảnh hưởng đến các nhân viên khác trong công ty. Hạ Diệu Diệu cúi thấp đầu xuống, thấy cực kỳ ngại: “Xin lỗi, sẽ không có lần sau nữa.” Cô làm việc nhiều năm như vậy, công việc nào cũng yêu cầu làm đến tốt nhất. Đây lại là công việc thực tập đầu tiên của cô, cho rằng đã hao phí công sức hơn bình thường, càng nỗ lực để lại ấn tượng tốt cho Giám đốc, càng đoàn kết với đồng nghiệp xung quanh, nhưng lại phát sinh ra tình huống cô không muốn nhìn thấy nhất. Hạ Diệu Diệu lúc này cảm thấy rất phiền vì hành động không để ý ai của Hà An, đây là công ty! Là công ty chứ không phải là nhà anh, càng không phải là trường học! Cả ngày anh ở ngoài cửa muốn làm gì! Đây chính là công việc của anh? Bộ phận của anh có phải là quá nhân không?

“Cô đi ra đi, chuyện tình cảm đừng vội vàng, người trẻ tuổi dễ mạnh động, bình tĩnh lại là được.” “Cảm ơn Giám đốc.”

Buổi chiều sau khi tan làm, Hà An lập tức đứng trước mặt Hạ Diệu Diệu: “Chúng ta nói chuyện chút!” Nói cái gì mà nói! Hạ Diệu Diệu gần như sắp phát điên! Nhưng nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của xung quanh đột nhiên tập trung vào mình, cô xoay người đi ra ngoài trước.

Hà An đi theo: “Hôm qua là anh không tốt.”

Hạ Diệu Diệu xác định xung quanh không có người mới dừng lại nhìn anh: “Anh cảm thấy anh không tốt ở chỗ nào? Em thấy anh cảm thấy anh rất tốt! Em từng nói với anh đừng xuất hiện ở trong môi trường làm việc của em! Anh có ý gì?” “Tan làm xong anh muốn tìm em, em đi về sớm quá, anh gõ cửa nhà Khổng Đồng Đồng, em không cho cô ta mở cửa!”

Vì vậy anh chặn em ở văn phòng! Chỉ sợ cả công ty không biết quan hệ của chúng ta!” “Quan hệ của chúng ta không phải là không thể công khai!” Hạ Diệu Diệu nhìn anh đột nhiên châm biếm nói: “Hà An, sao bây giờ anh lại nói nhiều như thế, anh cứ giống như trước không tốt sao?”

Hà An lập tức nghẹn lời, ngữ khí của Hạ Diệu Diệu không khác gì tát vào mặt anh. Hạ Diệu Diệu nhìn anh, cô cố ý đẩy, chính là cố ý đây: “Sau này anh đừng xuất hiện ở ngoài cửa bộ phận em nữa, nếu không đừng trách em nói chuyện khó nghe.”

“Anh đã đi làm rồi!”.

“Không cần thiết.” “Nấu cơm cũng có thể suy xét!” Đây chính là kết quả có được sau khi cãi nhau? Cuối cùng có thể có được kết quả gì tốt chứ: “Người giúp việc rất tốt, dùng rất thoải mái.”

“Phan đại nổi cáu rồi! Đang vứt bản thảo ở trong phòng phát sóng trực tiếp!”

“Chuyện gì thế này, chuyện làm sao vậy?”

Hạ Diệu Diệu cũng dừng tại lên nghe, Hà An thuộc phòng phát sóng trực tiếp của Phan đại, mặc dù miệng cô nói vậy, nhưng dù sao cũng có tình cảm mấy năm, nên quan tâm theo bản năng. “Lại gần đây, đừng để cô ta nghe thấy.” “Nghe nói thực tập sinh sắp xếp cho Phan đại không làm việc, bản thảo Phan đại giao cho, cậu ta không nhận, trực tiếp xoay người bỏ đi khi Phan đại đang mắng! Suyt, đến rồi, đến rồi, chính là cậu ta... chính là cậu ta...” Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu nhìn Hà An lướt qua cửa sổ, ngồi ở ghế

dài bên ngoài không nói chuyện. Hạ Diệu Diệu lập tức thấy tiếng sấm vang ầm lên trong đầu!

Hạ Diệu Diệu không biết là nên ngưỡng mộ sự tùy ý của anh trong công việc, hay là trầm mặc nhìn người của mình. Nếu Hà An không phải là bạn trai của cô, cô nhất định sẽ ngưỡng mộ sự tiêu sái của đối phương khi coi công việc này như rác, nhưng anh lại là Hà An.

Bình thường họ luôn bị người xung quanh bàn tán, hôm nay do phát thanh viên Phan đại nổi cơn tam bành ngay tại trận mà thành ra không thể kiềm chế được, mọi người dường như đều đang chỉ trích họ. Một phút sau, Hạ Diệu Diệu lần nữa bị gọi vào phòng làm việc của Giám đốc. “Hạ Diệu Diệu, người trẻ tuổi dễ bùng bột tôi có thể lý giải được, nhưng ở đây không phải là trường học, tôi hi vọng cô có thể xử lý tốt chuyện tình cảm của mình. Được rồi, bây giờ tôi cho phép cô tan làm, giải quyết xong việc cần giải quyết đi, để có thể trở về vị trí làm việc với tư thái hoàn toàn mới, được chứ?”

“Xin lỗi, tôi sẽ xử lý tốt, sẽ không để Giám đốc thất vọng.”

“Được rồi, cô đi ra đi.”

Hạ Diệu Diệu trực tiếp lờ Hà An đi, mặt lạnh lùng, tức giận hùng hổ ra khỏi tòa nhà, đi ra đến đài phun nước ngoài quảng trường, cô bắt đầu hét to: “Em không biết là công việc trong lòng anh là gì? Có phải là có thể tùy ý vứt bỏ, muốn làm thì làm, không muốn làm thì có thể tùy thời đổi chỗ!”

“Nhưng đối với em mà nói, cơ hội việc làm này là tất cả đối với em, là tất cả tương lai của em, em hi vọng anh đừng quấy nhiễu em làm việc nữa! Đừng mang lại sự bất tiện trong công việc cho em, để cho cấp trên có ấn tượng không tốt về em! Nếu anh muốn chơi có thể đổi chỗ khác chơi, không cần phải vào cùng một công ty với em, em không cần!”

“Anh cũng đừng nói với em là anh đến để làm hòa, em không nhận nổi! Thật sự không nhận nổi!”

“Hà An, anh trước kia rất tốt! Thật sự rất tốt, ít nhất là không bám người khác, không phiền người khác, không khiến người khác nhìn thấy là cảm thấy anh phiền! Hành vi của anh bây giờ thật sự chính là gây rối, gây rối đấy có biết không!”

“Anh quấy rầy em...”

“Anh cho là không có? Trước kia không phải anh rất không thích việc bám lấy người khác, không thích việc cúi đầu sao? Em cảm thấy như vậy rất tốt, xin anh đừng nói chuyện tử tế với em nữa được không? Cũng đừng hạ thấp cái đầu cao quý của anh hỏi em tại sao? Xin anh hãy ôm lấy cái tâm thiếu gia của mình, đạo đức tốt đẹp của mình mà cút xa nhất có thể cho em!”

Hạ Diệu Diệu tức điên người rồi, anh không để yên cho cô làm việc, cô còn có tâm trạng gì mà giữ thể diện cho anh: “Anh không cút đúng không? Em cút!” Hạ Diệu Diệu xoay người liền đi!

Hà An lập tức cảm thấy trước mắt một mảng đen sì, bị người khác chán ghét! Đây chính là cái anh có được sau nhiều lần cúi đầu, đây là câu trả lời sau khi anh lùi đến mười nghìn bước? Cô kêu anh cút!?

Hà An cảm thấy cực kì nực cười, cô kêu anh cút!

Rất nực cười, ngay cả thẻ đeo ở cổ cũng đang chê cười anh, anh thậm chí còn không rõ những ngày nay anh đã làm gì, mà có được một kết quả như vậy.

Cút?!

Một từ tròn trịa biết mấy. Hạ Diệu Diệu đi rất dứt khoát.

Hạ Diệu Diệu thật sự quen được sao? Nhưng khi tình cảm và hôn nhân đồng hành, trân trọng chính là lãng phí thời gian. Cô đã cho anh vô số cơ hội, cũng đã khuyên mình rất nhiều lần, không phải là không thử hiểu cho anh, nhưng cuối cùng đều thất bại.

Vậy thì thôi đi, từng cố gắng vẫn không thích hợp, miễn cưỡng ở bên nhau chỉ có thêm đau khổ, sự chênh lệch về cách nhìn quá lớn, anh thấy không sao nhưng cô cảm thấy rất quan trọng, tự do mà anh coi trọng, cô không hề coi ra gì; trước khi chưa gây ra sai lầm lớn, chưa đến mức hai bên chán ghét nhau, kết hôn rồi lại ly hôn, thì bây giờ chia tay cũng không hẳn là chuyện xấu,

Ngày nào đó trong tương lai, khi Hạ Diệu Diệu không thiếu tiền như vậy nữa, cũng nghĩ lại mình lúc đó đầy mùi thối của đồng tiền cổ hủ, cũng sẽ cười mình không có kiến thức, không hiểu sự theo đuổi trong thế giới tinh thần. Nhưng đều đã qua rồi, cũng chỉ là một tiếng thở dài mà thôi, cô cũng không phải là hoàn toàn đúng.

Một tháng, Hà An không còn xuất hiện bên Hạ Diệu Diệu nữa, cũng không quay lại Hồng Đại làm nữa. Anh xuất hiện nhanh mà biến mất cũng nhanh, ngoại trừ Phan đại tức giận mất mấy ngày, thỉnh thoảng bên bộ phận Biên tập còn có người nhắc về anh, anh dường như đã đi ra khỏi phạm vi cuộc sống của Hạ Diệu Diệu.

Hạ Diệu Diệu thỉnh thoảng khi về nhà sau khi tăng ca cũng sẽ nhớ anh, nhớ đến anh của các mùa với màu sắc khác nhau, hoặc là dựa vào xe đạp đợi cô, hoặc ngồi ở ghế dài ở quảng trường đợi cô, hoặc đứng ngây người ra ở đường phố đối diện nhìn về một hướng.

Có lúc anh mặc áo ngắn tay quần dài, mát mẻ trẻ trung, có lúc anh mặc sơ mi dài tay nho nhã như từng bách; có lúc anh mặc áo lông vũ vẫn khỏe mạnh và rất ngẫu. Hạ Diệu Diệu cũng nghĩ đến việc nếu cô gọi cho

anh, anh có nghe không? Nếu cô nói không chia tay nữa, anh có quay đầu nữa không.

Hạ Diệu Diệu ngồi trên xe buýt khi đi làm và tan làm vẫn sẽ nhớ sự kiêu ngạo của anh, sự lạnh lùng không quay đầu của anh, sự lãnh đạm cao cao tại thượng, sự kiên trì không dễ dàng cổ của anh, và sự lạnh nhạt, thiếu kiên nhẫn của anh trong thời gian trước, nhưng tuyệt đối được coi là lời thỏa hiệp nhận sai.

Hạ Diệu Diệu cười khổ, nhận sai mà cũng có thể nhận một cách vênh váo tự đắc có lẽ cũng chỉ có anh mới làm được thôi. Hạ Diệu Diệu sắp xếp lại tâm trạng, mặc dù vẫn nhớ, nhưng vẫn kiên quyết không chịu gọi dây số điện thoại nằm trong tay lấy một lần, cô không cho phép mình quay đầu! Mới bước vào xã hội, Hạ Diệu Diệu biết rõ ràng, cô không cần tình yêu từ miệng Hà An, vì vậy cô sẽ không quay đầu...

Bên trong Viên Lâm Đồng Các của trang trại Hà Quang, Hà quản gia ngoài sáu mươi tuổi nghiêm chỉnh mặc trên mình đồng phục đại tổng quản, đang lạnh lùng nhìn dì Mục bê đồ ăn ra ngoài, chau mày gọi bà lại: “Ngài Hà đâu? Vẫn

trong thư phòng không ra ngoài?” Dì Mục nghe vậy buồn bã gật đầu: “Ngài Hà ngồi ở đó cũng không nói chuyện, tôi thử gọi mấy lần ngài cũng không phản ứng. Thức ăn của những ngày nay cứ bê vào thế nào lại bế ra nguyên si. Ông nói...” “Được rồi, việc gì nên làm và không nên làm, dì đều quên rồi à? Ngài Hà chỉ là nhất thời chưa quen, để cho ngài ít thời gian, ngài sẽ tự mình nghĩ thông suốt, không cần dì và tôi lo lắng.”

“Vâng, tổng quản, là tôi vượt quyền.”

“Đi gọi bác sĩ Kiều đến, lui đi.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Con?

 Hạ Diệu Diệu đứng dậy thở dài một hơi, lấy chìa khóa ra mở cửa... Hạ Diệu Diệu lại bắt đầu tìm việc, công việc chỉ cần bạn không chê nó, nó sẽ không chê bạn.

Hạ Diệu Diệu vào làm trong một công ty quảng cáo hình ảnh, quy mô rất nhỏ, thậm chí không có liên quan đến công việc văn phòng. Chỉ là in ấn danh thiếp, thiết kế trang chủ cho một số nhà quảng cáo ngoài đường, thỉnh thoảng nghĩ lời quảng cáo cho đối phương. Tính chất công việc không có bất cứ liên quan đến chuyên ngành của Hạ Diệu Diệu, nhưng đây là đơn vị duy nhất không thèm nhìn CV đã gọi cô đi làm. Hai ngày trước có ứng tuyển vị trí thư ký bị trượt vòng phỏng vấn, CV vừa gửi cho Mẫn Hàng thì đối phương nói đã tuyển đủ, một số vị trí văn thư hoặc là không cần thực tập sinh, hoặc là ký hợp đồng dài hạn, vị trí không có tiềm lực thì Hạ Diệu Diệu cũng không muốn đi làm. Thực tập chỉ là cần một cái dấu mà thôi, Hạ Diệu Diệu vẫn chịu được, không chán nản. Cô làm ở chỗ nhỏ trước, đợi đến khi tìm được văn phòng thích hợp rồi lại đổi, dù nghĩ như vậy cũng thấy hơi có lỗi với bà chủ một lòng muốn đào tạo cô thành nhân viên lành nghề. Vì vậy Hạ Diệu Diệu học rất chăm chú, lên tay nhanh, cố gắng rút ngắn thời gian dạy của bà chủ. Một tay ôm giá nửa lượng công việc của văn phòng, văn phòng có ba người chia ra lượng công việc của sáu người. Hạ Diệu Diệu biến sự áy náy thành động lực, có thể làm nhiều tuyệt đối không làm ít, hận không thể ngủ luôn ở công ty, hai mươi tư tiếng đồng hồ phục vụ cho bà chủ vừa dễ nói chuyện vừa phóng khoáng đó.

“Cậu thực sự quyết định làm đến khi tốt nghiệp? Không phải cô nói là tìm được công việc không đúng ý thì rút sao.

Hạ Diệu Diệu nuốt sớ mì tôm: “Cũng được, viết quảng cáo không đúng ý lắm, với lại tháng sau bà chủ sẽ tăng lương cho tớ, rất tốt, hơn năm nghìn đó.”

“Đây không phải là vấn đề bao nhiêu tiền, là không có tương lai phát triển. Văn phòng nhỏ như vậy, với học lực của cậu, họ không mời nổi có hiệu không?”

Bảo cô đi cô không làm được: “Để xem đã, bà chủ bây giờ đang thiếu người.”

“Ngài Hà, máy bay sắp cất cánh, mời ngài lên máy bay.” Lần đàm phán này có thể mời được ngài Hà, Hoàng Cố Lý rất bất ngờ, mang theo tâm trạng “đại sát tứ phương” và tư thái lão thần đi theo bên cạnh ngài Hà để thể hiện một chút. Đột nhiên phát hiện suốt hành trình ngài Hà đều thất thần, ngay cả nhìn ông ta thêm một cái cũng không muốn, Hoàng Cố Lý lập tức cảm thấy có cảm giác không ổn.

Ông ta để người của mình thu lại trong một phạm vi nhất định, không đi làm phiền Ngài Hà.

Hà Mộc An đứng dậy, không nói không rằng đi lên phía trước.

Mưa nhỏ ngày Thanh minh giống như vừa mới kết thúc, lá non ở hai bên đường dường như vẫn không chịu được mưa gió, sao đột nhiên đã đến ngày Quốc tế Thiếu nhi rồi? Hạ Diệu Diệu không thích ngày lễ này, ngay cả cảm khái thể hiện một chút hứng thú về tâm hồn trẻ con của mình cũng không. Vì có thật sự bị cảm rồi, bị cảm vào đợt nóng đầu tiên của mùa hè, họ và số mũi thay nhau mà đến, một cuộn giấy vệ sinh chỉ trong một buổi sáng đã bị cô dùng hết một nửa. Bà chủ nhiệt tình không yên tâm, đặc biệt sang hiệu thuốc bên cạnh mua thuốc cảm cho cô. “Không cần, có một chút là khỏi.” Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu, cuộn giấy vệ sinh cuộn lại thành sớ

nhét vào mũi. Bà chủ nhìn cũng thấy khó coi: “Em nghỉ ngơi một ngày đi, về nhà uống nhiều nước một chút.”

“Không sao, ở đây cũng uống nước được.” Nói xong tiếp tục gõ chữ trên máy tính, bà chủ nhận mấy đơn hàng lớn, hai hôm nay khá bận, cô chỉ là cảm nhẹ thôi, xin nghỉ gì chứ.

Nhưng buổi tối tân làm, Hạ Diệu Diệu cảm thấy có chút chóng mặt: “Không phải chứ, không nhẽ cảm lần trước vẫn chưa khỏi hẳn, còn định thu qua rồi lại tái phát.” Còn về Hà An, đã một thời gian cô không nhớ đến rồi, trạng thái của cô bây giờ làm gì có thời gian mà nhớ bạn trai, cô còn chưa dám nói với nhà là cô đã rời khỏi Hồng Đại, ổn định trước rồi về nói chuyện mất mặt này với mẹ cô sau.

Khổng Đồng Đồng thấy cô mặc áo khoác về, lại nhìn mặt trời bên ngoài: “Cậu cút xuống chỗ ông cụ ở góc rẽ khám ngay cho tớ, yên tâm không mất nhiều tiền đâu, ba đến năm tệ là giải quyết được bệnh của cậu.” Hạ Diệu Diệu không muốn đi, uống cốc nước nóng đắp chăn là giải quyết xong, nhưng nghĩ đến tối qua cô cũng làm như vậy, không khỏi nghĩ hay là mình bị cảm nắng: “Aiya, không cần đi cùng tớ, tớ đi một mình là được, nấu cơm cho tớ, về ăn rồi còn đi ngủ.” “Vậy cậu lên xuống cầu thang cẩn thận, ngay ở chỗ rẽ của tiểu khu, ngày nào cũng đi qua đó.”

“Biết rồi, biết rồi, giống phòng khám nhỏ lừa tiền chứ gì!” Hạ Diệu Diệu nhìn bác sĩ đáng dấp như tiên nhưng không hề dâm dề, liền yên tâm một chút, ngồi ở chỗ khám rẻ tiền, miêu tả về chứng bệnh của mình.

Ông bác sĩ già mặc áo blouse trắng, hành động có chút chậm, nhìn lười ngó mặt: “Giơ tay ra.”

Hạ Diệu Diệu vội đưa ra, bỏ ra hai hào hưởng thụ đãi ngộ của hai tệ, làm sao mà không nhanh chóng để bác sĩ xem, bắt mạch là một tuyệt kỹ đầy thần kỳ. Ông bác sĩ già bắt mạch, một lúc sau, nhìn mắt bệnh nhân,

thấy bệnh nhân nhét giấy ở mũi, lại bắt mạch, bỏ tay ra: “Cô kết hôn chưa?”

Hạ Diệu Diệu hắt xì hơi một cái: “Chưa.”

Ông bác sĩ già có chút không vui, nhưng cũng gặp nhiều rồi, cũng có thể là tiếc vì mình là nữ, thường bệnh nhân sẽ không chọn chỗ ông để phẫu thuật phụ khoa: “Có nên đi kiểm tra qua ở bệnh viện, cô có khả năng đã có thai.”

“Cái gì?” “Cô mang thai rồi.” Hạ Diệu Diệu mặc kệ nước mũi chảy xuống, quên không lấy giấy lau: “Bác, bác sĩ, ông chắc chắn...” Hạ Diệu Diệu đột nhiên thấy rất căng thẳng. Ông bác sĩ già rất điềm tĩnh: “Chắc chắn, sắp ba tháng rồi, cô không giữ sao. Tôi giới thiệu cho cô một chỗ, đi ra khỏi khu của chúng ta, đi về... ế! Ờu... chạy cái gì.” Sau đó ông bất giác lắc đầu, tiếp tục đập ruồi lúc buồn chán. Hạ Diệu Diệu cảm thấy nhất định là y thuật của bác sĩ đó không cao minh, cô sao có thể có thai được, cô không có bất cứ dấu hiệu, hơn nữa cô và Hà An chia tay rất lâu rồi. Hạ Diệu Diệu đếm ngày, phát hiện cô cũng không đếm ra được.

Khoảng thời gian đó tâm trạng của cô lên xuống thất thường, không có quy luật, có khi là hai ba tháng không thấy đến cũng là bình thường. Nhưng dù vậy cô vẫn rất chú ý đến biện pháp phòng tránh, chỉ có mấy lần là không có, cũng đã kiểm tra mấy lần không hề có, nhưng rất ít khi, cũng chỉ có khoảng thời gian đó chìm đắm vào trong tình yêu, có một lần không dùng biện pháp tránh thai.

Hạ Diệu Diệu đột nhiên có cảm giác không lành, chuyển hướng đi ra hiệu thuốc mua que thử. Sau đó ở nhà vệ sinh công cộng, kết quả khiến cô đen mặt. “Thế nào? Ông già có sờ tay cậu, hay là cậu tát cho ông ta một cái phụt máu?”

“Chỉ là cảm thôi, mệt.”

“Thuốc đâu?”

“Bà chủ mua cho tớ rồi, tớ không lấy, ngày mai rồi uống. Tớ không muốn ăn cơm nữa, ngủ trước đây.” Hạ Diệu Diệu đi vào trong phòng.

Khổng Đồng Đồng từ bếp ra đuổi theo hai bước: “Tớ nấu nhiều lắm, lãng phí mất, cậu ít nhiều cũng uống ít cháo đi.”

Hạ Diệu Diệu không trả lời.

Khổng Đồng Đồng chạy vội vào bếp đảo thức ăn.

Hạ Diệu Diệu từ phòng khám đi ra, ngồi ở ghế dài ngoài bệnh viện, nhìn mức giá của phẫu thuật mà không hề đau đớn. Về mặt này Hạ Diệu Diệu không kệt xỉ với bản thân, cô phải làm phẫu thuật tốt nhất, an toàn nhất, kỹ thuật tiên tiến nhất và tổn thương ít nhất. Hạ Diệu Diệu nghiêm túc lật xem được hai cái, thấy cái nào cũng được. “Cái gì mà không đau, đau chết đi được, đều gạt người.” “Đây là em mỏng manh.” “Anh còn dám nói em! Bác sĩ nói rồi, thành tử cung mỏng, sau này không được phá nữa, nguy cơ rất cao, bác sĩ đặt vòng là đồ ngu sao? Lần nào cũng không có hiệu quả, em có thể hiện cái sản phẩm đáng chết đó không.”

Người đàn ông cười hề hề dõ: “Đây là thể chất của bà xã tốt, dễ bầu. Bà xã bớt giận, trưa muốn ăn gì, anh làm cho em.”

“Ăn thịt anh!” “Lần nào kiểm tra cũng nói không sao, nhưng đã một năm rồi mà vẫn không có.”

Hạ Diệu Diệu nghe thấy sau gốc cây to có người đang đè thấp giọng xuống gọi điện. “Mẹ chồng tớ không nói gì, ngược lại an ủi tớ nói không có thì thôi, bà càng nói như thế, trong lòng tớ càng thấy áy náy... Cậu nói có phải là lần tớ phá kia... Tớ không nói với họ... Tớ biết, tớ có ngu đầu... Ủm... Một hai hôm nữa tới qua chỗ bác sĩ mà cậu giới thiệu xem sao... Có

lễ đi, tớ tin là sẽ có duyên phận...” Hạ Diệu Diệu sờ bụng, lời của bác sĩ vẫn vang vọng bên tai: “Đã ba tháng rồi, rất nguy hiểm.”

“Tôi không thể đảm bảo chắc chắn sau này có ảnh hưởng đến việc cô có con nữa hay không, nhưng về cơ bản không có ảnh hưởng gì.” “Cô muốn làm thì nhanh lên, bắt buộc phải có chữ kí của ba đứa bé hoặc là người nhà khác của cô cũng được, vì sắp ba tháng rồi, chúng tôi không gánh nổi trách nhiệm này.”

“Cô nhanh lên, không thể kéo dài nữa.”

Hạ Diệu Diệu đem tờ giấy giới thiệu về phương pháp không đau gấp lại cho vào túi, đứng dậy. Thật ra vẫn có một số chỗ không cần ký tên, nhưng cái thai của cô đã lớn, cô không dám mạo hiểm tương lai của mình được. Nhưng bảo cố sinh đứa bé ra ư?

F*ck...

“Cô cứ lo lắng thừa, chúng tôi một ngày làm bao nhiêu cuộc phẫu thuật, cô muốn trăm phần trăm không ai đảm bảo được, nhưng cô thấy có mấy người là không ra được?”

“Ảnh hưởng đối với sau này? Cô thật sự không thể kêu tôi đảm bảo được. Bệnh nhân như có đúng là hay thật, tôi đã nói rồi, tôi chỉ có thể cố hết sức, thường sẽ không có chuyện.”

“Bắt buộc phải kí tên, để thêm một tháng nữa, thì không đơn giản như bây giờ nữa, còn phải có các loại chứng minh của cấp trên ở bệnh viện. Vì thai nhi bốn tháng có quyền lợi của một công dân, bao gồm cả quyền sinh tồn.”

Hạ Diệu Diệu có chút hối hận về sự hời hợt không để tâm của mình, tại sao lại không phát hiện ra khi mới có một tháng, một viên thuốc là giải

quyết xong; hoặc muộn hơn nữa, như vậy cô cũng không cần nghỉ ngơi nhiều, trực tiếp đòi Hà An lấy sinh hoạt phí.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Không Tìm Thấy?

 Chỉ là... Xin lỗi...

Hạ Diệu Diệu xin nghỉ hai ngày, về căn nhà trọ sau hai tháng rời đi.

Hạ Diệu Diệu đứng dưới tiểu khu quen thuộc, ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn rất lâu. Cô từng cho là nơi hạnh phúc nhất, nhưng lại kết thúc như thế này...

Hạ Diệu Diệu sờ bụng, hít sâu một hơi, lên đến tầng năm, giơ tay, gõ cửa.

Không có người trả lời. Hạ Diệu Diệu cảm thấy buồn cười, cái người chướng mắt là cô đã không còn đây, làm sao anh lại làm khổ mình ở cái nơi như này. Hạ Diệu Diệu lấy chìa khóa ra thử vặn mấy cái, cửa mở.

Đẩy cửa phòng ra, quả nhiên như cô liệu. Tất cả căn nhà như cũ, vẫn là kiểu cô quen thuộc, thậm chí là đĩa trên bàn khi cô bỏ đi chưa kịp thu vẫn giữ nguyên ở vị trí đó. Vào trong phòng ngủ, những thứ cô chưa kịp mang đi vẫn để nguyên chỗ cũ, đồ dùng hàng ngày cô chưa kịp đẩy lên, vẫn để nguyên đó, dường như cô chỉ là mới xoay người, thật ra tất cả vẫn không thay đổi. Nhưng trên mặt bàn tích một lớp bụi dày, tay quét lên, để lại dấu vết rõ ràng.

Cửa sổ chưa đóng, nước mưa rơi trong hai tháng qua bắn lên bậc cửa sổ bắn lên giường, để lại vết ố thành mảng lớn, một cơn gió ngẫu nhiên thổi qua, rèm cửa bị thổi bay lên rồi lại hạ xuống, thổi bay vài hạt bụi, tất cả những điều này rõ ràng đều nhắc nhở cô rằng tất cả đã xảy ra. Hạ Diệu

Diệu đứng trước bàn làm việc, cứ đứng vậy rất lâu, không biết nên cười mình ngốc hay là cười mình ngây thơ, sao cô có thể cho rằng anh còn ở đây? Đây cũng là nơi anh ghét. Hạ Diệu Diệu cười chua chát, phấn chấn tinh thần, đơn giản thu dọn một chút đồ đạc, nhanh chóng xuống dưới tầng. Lạnh lùng ngồi ở bồn hoa dưới tầng gọi điện cho Hà An, cô không phải muốn chỉ trích gì, kết quả lớn nhất đã đưa ra, cô không có tư cách chỉ trích anh nữa. Cô bây giờ chỉ cần anh ký tên, thái độ cô sẽ rất ôn hòa.

Hạ Diệu Diệu chờ đợi, hết tiếng chuông này đến tiếng chuông khác, điện thoại kêu rất lâu, kết quả giống y chang tối hôm qua, tự động ngắt. Hạ Diệu Diệu hít sâu một hơi, tiếp tục gọi, nguyên một tiếng đồng hồ, bất kể là cô gọi đến bao nhiêu cuộc, đều là kết quả này.

Hạ Diệu Diệu đột nhiên muốn cười, tối qua cô cho rằng Hà An vẫn còn tức giận, bây giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy!

Nhưng cô bây giờ cần tìm được anh! Rất cần! Hạ Diệu Diệu không khỏi có chút gấp gáp, lại gọi thêm nửa tiếng nữa, nghĩ đi nghĩ lại vội gọi cho Vương Phong Long. Vương Phong Long nghe máy rất nhanh, còn có chút kinh ngạc: “Lớp trưởng?” “Là tôi, xin lỗi đã làm phiền cậu. Tôi muốn hỏi cậu, dạo này có gặp Hà An không?”

“Hà An?” Vẻ mặt Vương Phong Long trở nên nghiêm túc, buông việc đang làm xuống, đi ra một bên: “Không có, lần cuối gặp còn là hai tháng trước. Không lẽ họ thật sự chia tay rồi: “Gần đây tôi cũng không về trường, hay là cậu gọi cho Lý Hưng Hoa xem sao, cây ấy ở trong kí túc suốt.”

Hạ Diệu Diệu có chút thất vọng: “Ồ, tôi gọi xem sao vậy. Nếu cậu gặp thì bảo anh ấy gọi lại cho tôi.” “Được, ok.” Vương Phong Long tắt máy, nhưng lại không để ý lời của Hạ Diệu Diệu, việc boss Hà không liên hệ với lớp trưởng đã nói rõ bọn họ đã chia tay, boss Hà quyết định chia tay, ai dám có ý kiến, hưởng hồ tốt nghiệp rồi, họ chia tay đường như cũng là hợp lí.

Vương Phong Long quay đầu lại, tiếp tục làm việc. Hạ Diệu Diệu ngồi xuống trầm mặc rất lâu, sau đó vỗ vỗ vào mặt mình, cầm sổ đồ không nhiều đó đi đến trường. Nhân viên quản lí kí túc nói không nhìn thấy anh.

Hạ Diệu Diệu không chịu từ bỏ, gọi điện cho Lý Hưng Hoa. Lý Hưng Hoà trực tiếp từ phòng kí túc ra, nhìn sắc mặt vàng đi của Hạ Diệu Diệu, thần sắc buồn chán, có chút lo lắng: “Cậu không sao chứ?”

“Không sao, bị cảm chút thôi.”

Không phải là cô bị đá đến mất hết ý chí rồi chứ? “Cậu ấy không về kí túc, không tin cậu có thể lên trên xem.” Mặc dù chia tay rồi, nhưng nói thế nào cô và anh cũng đã từng... Lý Hưng Hoa không dám trề nài.

Hạ Diệu Diệu nghĩ: “Vậy tôi đi xem sao... Tôi không có ý là không tin cậu, tôi có việc...”

Tôi biết mà, không sao.” Lúc này nhân viên quản lí kí túc cũng rất dễ nói chuyện, để cô lên “lầy” đồ.

Lúc Hạ Diệu Diệu xuống, mũi cổ sứt sứt vì chưa khỏi cảm cúm. Lý Hưng Hoa thấy cô bị cảm thật, lại đưa cho cô gói giấy: “Cậu uống nhiều nước vào.” “Cảm ơn, cậu biết nhà Hà An ở đâu không?” Nói xong cô hắt xì hơi một cái.

Lý Hưng Hoa lập tức phòng bị một trăm hai mươi phần trăm: “Tôi...” Đùa, nếu một số chuyện lộ ra từ miệng anh, lại là chuyện mà boss Hà không muốn cho cô biết, thì anh chết chắc rồi! Đừng nói là sau này giúp bạn gái chạy cửa sau tìm vai diễn, dù là nói vài câu cũng là chuyện không có khả năng!

Hơn nữa phụ nữ bị boss Hà đá rồi chính là đá rồi, ai dám nói giúp sau lưng chứ, hơn nữa cổ bám lấy cũng vô dụng, boss Hà không phải là người đối phương cứ khóc vài tiếng là thay đổi chủ ý. Huống hồ, không phải là

anh nói, lớp trưởng Hạ thật sự không có gì nổi bật, hai người chia tay là chuyện sớm muộn, chỉ là đến nhanh hơn một chút: “Cái này... Tôi không biết... Cậu biết là cậu ấy bình thường không thích nói chuyện... cũng không giao lưu mấy với bọn tôi, hai năm nay lại ở bên ngoài, bọn tôi... không quen thân.” “Ừm, làm phiền cậu rồi, đi trước đây, bye bye.” Hạ Diệu Diệu vốn cũng không ôm hi vọng gì, chỉ là không ngờ đến Hà An lại lập dị đến mức không nói chuyện với mọi người ở trường. Vậy anh đi đâu rồi? Hạ Diệu Diệu nhìn khuôn viên trường rộng lớn, nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy khả năng anh về nhà rất lớn, anh không tìm việc làm, lại không bị mình làm vướng bận, có lẽ đã về nhà rồi. Người khác không biết địa chỉ nhà Hà An, nhưng chủ nhiệm lớp chắc chắn tra được, với biểu hiện của cô ở trường và giao tình với chủ nhiệm lớp, để cho chủ nhiệm linh động cho chắc không có vấn đề gì lớn. Hạ Diệu Diệu nghĩ đến đây liền xách đồ đến chỗ chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp rất dễ nói chuyện, chỗ cô giáo không có, cô giáo còn đặc biệt giúp cô tìm ở chỗ đăng kí: “Cãi nhau sao?” “Không có.” “Đừng hòng lừa tôi, người trẻ tuổi cãi nhau rất bình thường, có phải định cho cậu ta một bất ngờ! Em á cứ chiều cậu ta quá. Em nói xem mấy đôi ở lớp ta, chỉ có tính khí của Hà An nhà em lớn nhất, đội nào mà chả phải là bạn trai đồ bạn gái. Chỉ có em, chuyện gì cũng chiều theo cậu ta, nếu là người con gái khác đã chia tay với cậu ta lâu rồi.

Đi đi, cậu ta chắc ở nhà, tôi nhớ là nửa tháng trước nhà cậu ta có gọi điện đến trường hỏi số đăng kí của cậu ta. Tôi tốt bụng giúp em, đợt sau này kết hôn đừng quên cho tôi ăn kẹo cưới.”

“Nhất định, nhất định.”

“Cũng không biết là đối với em có phải là chuyện tốt không, như cô nói con gái khi yêu cứ phải để con trai cưng chiều mình, còn em thì cái gì cũng chiều cậu ta, thôi, đi thôi, đi đi. Em cũng cứng đầu, không chịu nghe lời khuyên.”

“Cảm ơn cô.”

“Quan hệ của hai chúng ta còn phải cảm ơn.” Hạ Diệu Diệu toại nguyện có được địa chỉ nhà Hà An, còn kèm theo số điện thoại của ba mẹ anh. Hạ Diệu Diệu đặc biệt mua vé, ngay hôm đó đến khu Đông nơi anh ở, đi đi về về mất gần hai trăm tiền vé xe. Cô cũng không muốn đi, nhưng chẳng phải là do cô sợ sao, muốn giải quyết vấn đề sớm, mọi người đều yên tâm. Suốt đoạn đường, tay của Hạ Diệu Diệu không để lên bụng nữa, cô nhẩn tâm nhìn ra ngoài ô cửa, chỉ cầu một kết quả. Nửa đêm Hạ Diệu Diệu đến nơi, đối chiếu địa chỉ tiểu khu, số nhà, cứ thể tìm theo là một tiểu khu có đẳng cấp không phải thấp. Hạ Diệu Diệu giơ tay gõ cửa, ấn chuông, nửa tiếng sau, cửa cô gõ không hề có động tĩnh gì, nhà hàng xóm xuất hiện: “Cô gái trẻ, đêm hôm cô làm gì vậy? Nhà đó hoàn toàn không có người ở, chưa bao giờ thấy mở cửa, có khi ngay cả nội thất cũng không có, có phải cô tìm nhầm nơi rồi không?” Hạ Diệu Diệu lập tức trở mặt, sao có thể? Rõ ràng địa chỉ viết ở đây mà!

“Thật sự không có người ở, tôi ở đây ba năm rồi, cháu đã lớn thế này rồi, cô có gõ đến sáng cũng vô ích thôi.”

Hạ Diệu Diệu rồi lên: “Sao lại không có người ở chứ? Có phải là trí nhớ bà không tốt không?” “Cô nói chuyện thế nào thế! Tôi già nhưng không có hồ đồ! Nếu cô không tin, cô cứ gõ đi!” Hạ Diệu Diệu nói gấp: Sao có thể không có người ở! Sao có thể không có người ở! Đây là địa chỉ mà anh viết ở trường mà! Hạ Diệu Diệu đập cửa liên tục, sự lo lắng đối với việc gặp ba mẹ Hà ở trên đường đều biến thành khủng hoảng. Nếu không tìm được Hà An thì cô phải thế nào đây, nếu không tìm được anh thì phải làm sao đây!

Nếu ở đây thực sự không có người ở thì cô phải làm thế nào đây! Hai tiếng sau, nhân viên của ban quản lý tiểu khu đến khuyên cô đi, cũng chứng thực lời nói của hàng xóm. Căn nhà này có chủ nhưng không phải họ Hà, hơn nữa cũng chưa từng đến ở. Hạ Diệu Diệu ngơ ngác ngồi ở phòng làm

việc của ban quản lý, đột nhiên khóc, khóc không ngừng, nước mắt không ngừng rơi xuống. Sự kiên cường ngày nay đột nhiên sụp đổ, ngoại trừ khóc, cô không tìm được bất cứ cách phát tiết nào!

Cô sợ hãi!

Về thể xác, về tinh thần, ánh mắt của những người xung quanh, cô còn chưa ra trường, còn con đường tương lai. Cô thật sự sợ hãi, không biết phải làm thế nào? Đi thế nào?

Sao lại không có người ở chứ? Làm sao lại không có người ở!?

“Cô đừng khóc nữa, có phải cô bị người khác lừa tiền không, cô có thể báo cảnh sát.” “Đúng vậy, cô gái đừng khóc nữa. Cô ở chỗ chúng tôi khóc cũng không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, cô thế này, đã bảo với cô là đừng khóc mà...” “Chúng tôi cũng phải tan làm rồi.”

“Hay là, chúng tôi báo cảnh sát giúp cô...” Hơn một giờ sáng, Hạ Diệu Diệu rũ rượi ra khỏi tiểu khu, tìm ra tờ giấy mỏng kia, giống như người bị đuối nước nắm chặt lấy tia hi vọng cuối cùng, ngón tay run rẩy lấy điện thoại ra, từng số một bấm, chỉ sợ bấm sai, còn đổi chiều lại rất nhiều lần. Cuối cùng chân thành, cẩn thận mà ấn nút gọi. Tiếng títt títt vang lên, Hạ Diệu Diệu suýt thì mừng quá hóa khóc, không phải là số giả? Không phải là số giả! Cô không mong muốn gì cả, chỉ mong có thể tìm được anh, chỉ cần kí một cái tên. Chỉ mong tất cả này đừng phá vỡ kế hoạch cô lập ra, đừng hủy đi con đường cô đã chuẩn bị xong. Tình huống của cô không cho phép cô phạm phải sai lầm lớn như vậy. Tiếng chuông điện thoại reo lên rất lâu.

Hạ Diệu Diệu không ngừng cầu khẩn, cầu khẩn. Lúc này cô đã không còn gì để sợ hãi gì nữa, cô bây giờ chỉ mong có người cầm điện thoại, bấm nút nghe.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Giữ? Không Giữ

 Hạ Diệ Diệ suy sụp ngồi dưới đất khóc! Phía bên kia, Hà đại tổng quản kêu người đem bình hoa đã cắm xong mang xuống đặt. Kỳ nghỉ của ngài Hà đã kết thúc, sau này tất cả liên quan đến ngôi trường đó, cũng cùng sự kết thúc của kỳ nghỉ mà kết thúc theo, những thứ này đều không dùng đến nữa. Trạng thái bây giờ của ngài Hà rất tốt, giống như trước kia vậy, quay lại quỹ đạo sinh hoạt của ngài, công việc xử lý không hết, thuộc về vương quốc của ngài. Ngài Hà của họ không cần thứ tình cảm đã vứt bỏ, cũng không thêm quay đầu nhìn lại, huống hồ ngài Hà của họ không phải là ai cũng có thể trèo cao, loại người gì cũng có thể làm phiền...

Kỳ nghỉ của ngài Hà Mộc An, Chủ tịch Hội đồng Quản trị tập đoàn Hòa Mộc đã kết thúc, ngài bắt đầu quay lại sự vận hành của tập đoàn Hòa Mộc. Điều này đối với giới doanh nghiệp mà nói, không có gì nghi ngờ chính là một quả bom hạng nặng. Các tập đoàn lớn đều đưa ra giấy mời, muốn làm lễ tẩy trần chào mừng ngài Hà quay lại. Tất cả nhân viên của doanh nghiệp của tập đoàn Hòa Mộc được tăng mười lăm phần trăm lương tháng này, số tiền cho tất cả hạng mục từ thiện, kế hoạch quyên góp tháng này đều tăng gấp đôi.

Không khí tập đoàn Hòa Mộc đầy hân hoan, cho dù biết rằng ngài Hà quay về chỉ là một hình thức, không chắc anh sẽ phát biểu ý kiến đối với tất cả quyết sách, nhưng đối với tập đoàn Hòa Mộc, Hà Mộc An giống như là cây định hải thần châm”, chỉ cần có anh, dù anh không cần phải làm gì đã có thể khiến con tàu giương buồm khởi hành, băng băng lao nhanh.

(*) Định hải thần châm: gậy kim cô Như Ý, binh khí Tôn Ngộ Không sử dụng trong Tây Du Ký. Buổi yến tiệc này của giới doanh nghiệp, đối với những người không phải là ông lớn mà nói không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Người bình thường nên làm gì vẫn cứ làm.

Hạ Diệu Diệu vẫn phải đưa ra quyết định. Chỉ là trước nay cô luôn cho rằng mình thông minh khôn khéo, không chịu thiệt, thì ra cũng là một con ngốc. Cô không ngờ lại có một mối tình mà kết thúc không tìm được người. Cho rằng mình hiểu rõ hết tất cả về người đó, kết quả là cô không hề hay biết gì cả. Lời ngon tiếng ngọt mỗi ngày giả dối như vậy nhưng cô lại đắm chìm trong đó! Bây giờ thậm chí có nghi ngờ, là ai đá ai! Một người sao có thể biến mất một cách dứt khoát như vậy! Giống như từ đầu đã không nghĩ sẽ để lại bất cứ vết tích gì.

Còn có người ngu ngốc hơn cô không? Ngoại trừ số điện thoại, một tấm ảnh, xác định anh là một con người và đưa con trong bụng, trong chớp mắt dường như đã không có bất cứ ai có thể chứng minh anh từng tồn tại!

Hờ hờ.

Hạ Diệu Diệu hi vọng biết mấy mình ngã một cái, đứa con liền mất đi; hoặc cô ăn hai cây ốc quế, đứa con liền không chịu được mà rời xa cô, hoặc bác sĩ nói với cô chữa ngoài tử cung, hoặc là một lý do nào đó không thể không phá đi.

Nhưng không có. Thậm chí còn không có bác sĩ nào nói với cô: “Vị trí cô chưa đứa bé đặc biệt, nếu phá đi sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới cô sau này” hoặc là nói “Tôi kiến nghị cô không nên phá, sau này sẽ rất khó có được em bé.”

Không có, những điều này đều không có. Sự tồn tại của đứa bé được chứng minh một cách rõ ràng, chắc chắn, trước nay Hạ Diệu Diệu cô không bao giờ gánh vác trách nhiệm không thuộc về mình, đã kiên quyết giữ lại

đứa bé. Tất cả sự thật đều nói cho biết, cô đã lựa chọn một con đường ngu ngốc thế nào, cô đã phạm phải một sai lầm ngu xuẩn đến thế nào, và cô đã đưa ra một quyết định đáng chết thế nào. Vì vậy bất kể tương lai cuộc sống có khó khăn thế nào, đường khó đi thế nào, tương lai cô có phải vì có con mà bắt buộc phải lấy một người từng có một đời vợ hay không, đều là lựa chọn của cô, quyết định của cô, không có bất đắc dĩ, không có không thể lựa chọn, càng không có tư cách oán trời trách người, vì có chỗ phá không cần kí tên nhưng cô không đi.

Cô tự mình không đi! Cô ngu ngốc không đi! Vì vậy, sau này không được oán trách, không được bắt măn.

Hạ Diệu Diệu, mày không được oán hận.

Cút!

Không Đồng Đồng không nỡ mà kéo hành lí của cô: “Cậu thật sự phải đi ư, ở đây không phải rất tốt sao, đại đô thị, trung tâm kinh tế, cách nhà cậu lại gần. Tớ còn ở lại, nhưng cậu người gốc gác ở đây lại đòi đi, cơ hội việc làm tốt như vậy mà cậu nỡ lòng nào bỏ tớ đi, người ta sẽ nhớ cậu lắm.”

Hạ Diệu Diệu ôm cô, hai tay hào sảng đặt lên bờ vai gầy của cô ấy: “Yên tâm, tớ sẽ thường xuyên về thăm cậu! Đợi tớ phát đạt, mua gấu trúc cho cậu.”

“Vẫn là tớ tự mua thôi!”

Khi cái thai được tròn ba tháng, Hạ Diệu Diệu nghỉ việc, rời khỏi thành phố của mình, đến một nơi xa lạ tự mình xông xáo. Không phải có mong manh đi xa đến tha hương, cũng không phải cô mang thai bỏ đi, nếu có thể cô không muốn một chút nào. Dù cô mặt dày, nhưng cũng phải có lòng tự trọng, cô còn chưa chính thức lấy bằng tốt nghiệp, chưa có một công việc ổn định, chưa có một gia đình, lại để xảy ra chuyện này. Dù cô có

vô tâm thế nào, có nghĩ thoáng đến mấy, da mặt cũng không dày đến mức đến khi đó để tất cả mọi người biết được trạng thái cơ thể của cô.

Còn về bằng tốt nghiệp, có thể gửi bằng điện tử. Lúc cô từ chức, bà chủ rất tốt, đóng dấu lên giấy thực tập của cô, còn dặn dò nếu cô muốn đến thì bất cứ lúc nào bà cũng đều hoan nghênh. Trước khi đi Hạ Diệu Diệu kiểm tra thẻ lương trong mấy năm nay của mình, bên trong có hơn hai vạn, cô còn đem đồ của Hà An để lại ở phòng, cái nào bán được thì bán, ví dụ như đèn giường đẹp lung linh đó, bàn ghế, máy tính mà anh chưa kịp mang đi, điện thoại anh ném vỡ, quần áo để ở trong tủ, đều bán đi hết. Đừng trách cô lòng dạ độc ác, nếu có thể ngay cả anh nếu bán được cô cũng muốn bán đi! Cô còn định lấy sơn đỏ phun lên mấy dòng chữ đỏ rực trên tường! Chết đi! Chết đi! Chết đi!

Cuối cùng Hạ Diệu Diệu không có điên khùng như vậy, huống hồ đây không phải là nhà anh, đến nữa chủ nhà điên lên báo cảnh sát, thì người xui xẻo vẫn là cô đó sao. Với lại đồ của Hà An cộng lại linh tinh, không ngờ lại bán được hơn chín nghìn, khiến cho người không có yêu cầu cao như Hạ Diệu Diệu cũng bớt đau khổ đi phần nào.

Không Đồng Đồng mặc áo ngủ, tội nghiệp nhìn màn hình máy tính, nhìn bạn thân đang dọn dẹp nhà cửa, dáng vẻ như bị vứt bỏ: “Làm thế nào đây? Bây giờ tớ bắt đầu nhớ cậu rồi, cậu về đi.”

“Cậu qua đây.” Không: “Cậu ở nơi gì vậy, sao nhìn còn nhỏ hơn chỗ tớ ở.”

“Nhỏ không phải là rẻ sao?” Hạ Diệu Diệu sắp xếp quần áo. “Công ty các cậu không cung cấp kí túc sao?” “Ở kí túc không tiện, không tự do như vậy. Nhanh đi ngủ đi, mai mà bị thâm mắt là không xinh đâu. Bye bye.” Hạ Diệu Diệu tắt máy tính, ngồi lên giường. Cô không phải không muốn tìm một công ty lớn tốt tốt một chút bắt đầu lại, nhưng tình trạng cơ thể có như

thế này một khi bị phát hiện, sẽ chỉ có mất cả chì lẫn chài. Vì sau này, cô không thể tự hủy tiền đồ được.

“Cố lên!”

Cỏ mọc xanh bay, mùa tốt nghiệp mũ tiến sĩ bay khắp trời, Hạ Diệu Diệu mang thai đã tròn năm tháng. Khi mới đến thành phố xa lạ, Hạ Diệu Diệu cũng hoang mang, theo bản năng mà tránh mấy người không có ý tốt ở trong khu ra, ngồi ở quầy đồ ăn sáng bên vỉa hè, chất vấn bản thân sao lại để ra nông nổi này, đầu óc bị rĩ hết rồi sao!

Nhưng từ sâu trong đáy lòng cô không hề lo lắng cho cuộc sống của mình, việc gì mà không thể làm được, nhỏ như bưng bê chén đĩa, đưa nước, dọn nhà vệ sinh, lớn như đứng quầy, múa cột, chỉ cần dám nhận thì cô đều dám làm.

Khi đó cô không phải không nghĩ đến mệt hay không, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của con không. Cô cho rằng mình tuổi trẻ, việc gì cũng không thể xảy ra. Chỉ là trước nay luôn có thể liệu mình, giai đoạn đầu Hạ Diệu Diệu cũng rất lặn lội. Vì cho dù cô chịu được vất vả, rất nhiều nơi không nhận người làm ngắn hạn, nghe nói cô đang có thai thì không liên hệ nữa.

Hạ Diệu Diệu sau hai lần thật thà, mặt đã dày lên, cậi tháng đầu của mình còn ít nên giấu đi sự thật mang bầu. Nhưng dù sao cô cũng sợ bị người khác phát hiện, chỉ dám tìm một chân rửa bát ở nhà hàng gần chỗ trọ, một tháng hai nghìn ba, khi bị đuổi cũng không lo sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của người ta.

Sau này được năm tháng, Hạ Diệu Diệu đứng trước gương mặc quần áo, ngó trái nó phải hoàn toàn không nhìn ra mình có thai. Mà năm tháng nay, cô cũng không có bất cứ phản ứng gì không tốt. Bây giờ cứ gọi là ăn ngon ngủ kỹ, như người bình thường, vì vậy cô còn đặc biệt bỏ tiền đi kiểm tra ở bệnh viện, xem xem có phải là các bác sĩ chẩn đoán nhầm không.

Bác sĩ sản khoa rất dịu dàng: “Có một số người là như vậy, bề ngoài không nhìn ra, cái này gọi là mang thai ẩn tính, thậm chí đến giai đoạn sau cũng không có hiện tượng rõ ràng. Cô không cần lo lắng, tất cả đều bình thường, đứa bé rất khỏe mạnh.”

Còn có chuyện tốt như vậy? Hạ Diệu Diệu cầm giấy kiểm tra, coi nó là điều may mắn duy nhất trong những ngày tháng vất vả, dứt khoát nghỉ công việc rửa bát đáng chết đi, rất có can đảm mà đổi thành nhân viên dọn dẹp vệ sinh theo giờ.

Không tiếp xúc với khách hàng, không tiếp xúc với công ty mấy, cô cũng không sợ sau này ngại ngùng. Huống hồ không làm không biết, làm rồi mới phát hiện, ngành này lương rất cao, hơn nữa ưu điểm lớn nhất là gần như không giáp mặt với chủ hộ. Cũng nhờ có phúc của Hà An, khiến cô có thể nghĩ đến công việc này.

Hạ Diệu Diệu suy xét đến sau này sinh rồi, bỗng con theo cũng làm được, càng cảm thấy hoàn mỹ. Trong thời gian này, cô vẫn còn huênh hoang về trường một lần, “hoành tráng” làm xong thủ tục tốt nghiệp; về nhà thăm ba mẹ, cho em gái tiền sinh hoạt phí, gửi quần áo cho em trai, sau đó thì không dám huênh hoang nữa, lặn về thành phố trốn.

Cuối tháng Bảy, Hà An cũng về trường một lần, không còn là áo ngắn tay, áo phông, không còn quần bò gầy gù. Anh đeo kính đen, thậm chí là phần tóc rối che trên lông mày cũng nhiễm khí lạnh ngày càng cao lãnh của chủ nhân. Anh đứng ở bên ngoài, nhìn sinh viên đi đi lại lại, cứ vậy nhìn.

Dù sao thì thủ tục tốt nghiệp không cần anh đích thân ra mặt, một tờ giấy có hay không cũng được, đã có người đi làm.

Anh đứng ở cửa, cũng không biết đang mong chờ cái gì, hoặc anh rõ hơn ai hết là anh đang đợi cái gì, người đó bây giờ sống thế nào? Nếu nhìn

thấy anh có phản ứng gì? Nếu cô hối hận, anh có phải vẫn tha thứ cho cô một lần...

Hà An bình tĩnh đứng nguyên tại chỗ, trên khuôn mặt lạnh lẽ tràn đầy sự bình tĩnh...

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Bạn Đến Chơi

 Hạ Diệu Diệu tan làm, mua một bắp ngô luộc, ăn một cách ngon lành, đột nhiên nhận được cuộc gọi của Du Văn Bác, bị dọa đến mức ngây người ba phút, vội vàng che điện thoại căng thẳng hỏi: “Sao cậu lại đến đây? Công ty các cậu không bận sao? Công tác?”

Hạ Diệu Diệu nhanh chóng đứng ở cửa sổ bên đường soi lại mình, cố gắng bình tĩnh lại, Du Văn Bác sẽ không nói linh tinh ra. Du Văn Bác đứng ngoài ga tàu, người dong dỏng, cơ bắp căng đầy, không hề gầy gò. Thần sắc cậu nhẹ nhõm, tràn ngập hi vọng đối với tương lai, đây là quyết định của cậu, cậu không muốn bỏ qua: “Cậu ở đâu, tớ đi tìm cậu.” Du Văn Bác xách hành lí lên, đi ra ngoài bến xe buýt. “Đừng, cậu ở đâu, tớ đi tìm cậu.” Sau đó cô cắn bắp ngô, cẩn thận hỏi: “Cậu đi công tác à.” “Một nửa.” Tâm trạng Du Văn Bác khá tốt, đi ở trong đám đông, cười: “Công ty muốn điều tớ qua bên này, vì vậy tớ đến xem qua, nói không chừng sau này còn phải nhờ cậu chiều có nhiều một chút.”

Hạ Diệu Diệu lập tức vỗ trán: Tôi rồi! “Cậu... sao lại điều đến đây? Ở đây... ở đây ô nhiễm rất nghiêm trọng đấy, nhanh về đi, về có tiền để phát triển hơn.” Giọng nói Du Văn Bác nhẹ nhõm: “VẬY mà cậu vẫn ở lại đây, đừng hòng lừa tớ. Tự mình im lặng phát tài, nói, địa chỉ của cậu, tối nay mời cậu ăn cơm.”

Không cần đâu: “Bây giờ tớ đang làm việc, chỗ ở hơi hẻo lánh, cậu đến không tiện. Hay cậu nói địa chỉ của cậu cho tớ đi, đợi thứ Bảy không bận tớ qua tìm cậu chơi.” Du Văn bác cười lộ răng, vẻ mặt cứng chiều:

“Với tớ còn ngại cái gì, vừa hay tớ đến sớm mấy ngày, đặc biệt đến chỗ cậu chơi, đừng nói cậu định cho tớ ngủ ngoài đường chứ.”

Hạ Diệu Diệu không có cách nào đành báo địa chỉ, sau đó, lập tức chạy đi thu dọn đồ, “Kim chỉ nam dạy con”, “Hộ lí trẻ sơ sinh 100 ngày”, “Thực đơn trong giai đoạn mang bầu” và một số quần áo, đồ chơi trẻ nhỏ mua được đều nhét hết vào trong tủ. Xác định không còn sót gì, cô đứng chỉnh lại tóc tai quần áo trước gương, nhanh chóng chạy xuống tầng đón người. “Béo rồi.” Du Văn Bác bỏ hành lí xuống, ôm cô, cánh tay vòng qua vai cô, giấu đi hi vọng xa xỉ trong lòng, cậu hi vọng biết mấy sẽ được bảo vệ mãi người trong lòng.

Hạ Diệu Diệu đấm cậu một cái: “Cậu mới béo.” Du Văn Bác giả vờ đau ôm bụng: “Đau quá, còn tưởng cậu thất tình sẽ ngày càng gầy đi, thì ra vẫn bạo lực như vậy, hồi hận vì đến thăm cậu rồi.” “Đi nhanh lên.” Hạ Diệu Diệu giúp cậu xách hành lí. Du Văn Bác vội giật lại, chạy lên bằng cô: “Công việc thế nào? Mãi mà chưa hỏi cậu được, tại sao đột nhiên lại tìm việc ở tỉnh ngoài. Chú vẫn rất lo cho cậu, lần này tớ đi cứ dặn tớ mãi phải chăm sóc cho cậu. Cậu nghĩ kỹ đi, hưởng thụ sự chăm sóc của tớ không có chuyện miễn phí đâu.” “Hừm, một tiếng mấy hào? Chị trả chủ! Tớ hỏi được cho cậu nhà nghỉ rẻ nhất, bây giờ dẫn cậu đi, cậu ở mấy ngày? Công ty các cậu ở đâu?”

Du Văn Bác thấy cô không đau buồn sau khi chia tay, trong lòng yên tâm một nửa: “Ba ngày đi, công ty tớ ở cách đây không xa. Nói trước, sau này đừng bắt tớ ngày nào cũng mời cậu ăn cơm, tớ khóc đấy.”

Hạ Diệu Diệu chỉ mong Du Văn Bác đi ngay lập tức: “Ăn cho cậu nghèo rớt luôn mới tốt.” Tớ rất bằng lòng.

Hạ Diệu Diệu đột nhiên nhớ đến tình hình nhìn thấy ngày hôm đó, Du Văn Bác lúc này và cái người bình tĩnh mất kiên nhẫn một cách quá đáng khác nhau quá xa, cô muốn hỏi cậu ngày hôm đó làm sao.

Nhưng nghĩ lại vẫn thôi, Ôn Mạt Lệ là thiên chi kiều nữ, Du Văn Bác lựa chọn như vậy cũng không có gì khó hiểu: “Nên nhớ, soái ca, tự chi trả tiền.”

Ba ngày.

Du Văn Bác ở lại ba ngày, trong khoảng thời gian chỉ là đi ăn uống cùng Hạ Diệu Diệu, sau khi kết thúc hành trình đến thành phố bên cạnh, hai người cách nhau một tiếng đồng hồ ngồi xe.

Hạ Diệu Diệu không yên tâm chút nào, chỉ sợ cậu ta đột nhiên nổi hứng đến thăm, tất cả của mình sẽ lộ ra hết trước mặt cậu ta, hai ngày nay bị giày vò đến gãy cả người. Khi Hạ Diệu Diệu lo lắng không thôi rằng Du Văn Bác sẽ yêu cầu đến công ty cô đón cô, mỗi tuần đều ở lại chơi cuối tuần, bà Du đột nhiên nhập viện, đơn xin chuyển của Du Văn Bác cũng chưa thông qua, cậu ở lại một thời gian ngắn đã vội vàng rời đi.

Hạ Diệu Diệu lo lắng sức khỏe của bà Du, nhưng cũng không tìm được mà thở phào một hơi: “Có chuyện gì gọi điện cho tớ, cần tiền nói với tớ, dù không nhiều nhưng chúng ta đều còn trẻ, cậu hiểu đấy. Cậu cũng đừng lo lắng quá, bác gái nhất định sẽ không sao, đi đường cẩn thận.” Du Văn Bác đột nhiên thò đầu ra cửa sổ, nhìn Hạ Diệu Diệu cũng gấp gáp như mình, nắm tay cô để ở trước cửa sổ. Hạ Diệu Diệu an ủi nắm lại tay cậu: “Đừng lo lắng...”

Du Văn Bác có rất nhiều lời muốn nói với cô, rằng, cậu nhất định sẽ về, cậu sẽ không để có một mình ở một thành phố, cậu thích cô rất lâu rất lâu rồi, có thể cho cậu một cơ hội không?

Nhưng cuối cùng Du Văn Bác buông tay ra, không nói gì cả. Mẹ cậu bị bệnh, công việc mới bắt đầu, trong nhà có bốn người già tình trạng sức khỏe không tốt, cậu dựa vào cái gì mà bắt Diệu Diệu phải chịu khổ cùng mình chứ, có tư cách gì mà bắt cô đợi mình chứ.

Xe ô tô rời khỏi bến, Du Văn Bác nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu... nếu... có một tia hi vọng, hi vọng ông trời thương tiếc, để Hạ Diệu Diệu trong hai năm đều độc thân, cho cậu một cơ hội nữa...

Nhưng Du Văn Bác càng không thể ngờ được, ông trời trêu chọc, không bao lâu sau khi trở về, người kết hôn trước trong hai người lại là cậu ta, khiến cậu ta không còn cơ hội nữa, hi vọng ngày hôm nay cũng trở thành xa xỉ.

Bà Du cầm điện thoại lên, vẻ mặt hơi đau lòng nhìn con: “Hay là, mẹ gọi điện cho cô bé, thông báo với cô bé một tiếng...” Dù thế nào cũng là hàng xóm nhiều năm, chuyện kết hôn lớn như vậy, sao có thể không nói với Diệu Diệu chứ.

Du Văn Bác đứng dậy, cả người gầy hằn đi: “Không cần, lát nữa con gọi cho cô ấy.”

Bà Du nghe vậy, áy náy cất điện thoại đi, đều tại sức khỏe bà không tốt, không bằng bà chết đi cho rồi...

“Thật chứ?” Hạ Diệu Diệu ôm điện thoại nằm trên giường, mừng cho bạn tốt: “Không ngờ cậu lại sắp kết hôn rồi, chúc mừng chú rể...” “Đúng vậy, đúng vậy, tớ cũng sẽ nhanh chóng... Cậu mới là người không có người lấy...” “Haha, đây là song hỷ lâm môn, bác gái chắc cũng vui lắm...”

“Sau này gặp, đừng nói là không quen tớ đấy! Chăm sóc tốt cho thần tượng cũ của tớ, học muội Ôn là hình mẫu lý tưởng của tớ đó, cậu đúng là số may.” Hạ Diệu Diệu ngoài chúc phúc ra, không hề nghĩ đến những khả năng ở trong đó, không trả nổi tiền thuốc tiền chữa trị khổng lồ? Con gái nhà giàu tốt bụng cho tiền? Chàng trai nghèo dùng thân báo đáp?

Trên báo tràn đầy sự suy đoán ác ý, nói Du Văn Bác dụ dỗ cô công chúa nhỏ đơn thuần của Ôn gia, nhòm ngó gia nghiệp khổng lồ của Ôn gia, lòng dạ khó đoán.

Trang giải trí đăng ảnh lễ đính hôn trọng đại của công chúa lâu đài cổ Ôn gia và chàng hoàng tử ếch, cô dâu với nụ cười ngọt ngào như tiên nữ giáng trần, hôn nhiên hoạt bát trong lễ đính hôn, nhảy một điệu múa với sự biên tập kỹ càng vì người chồng tương lai. Hội trường đẹp lung linh lộng lẫy, giống như giấc mơ mà mỗi một cô gái đều từng có, hoa lệ phi phàm, công chúa xinh đẹp dịu dàng. Hạ Diệu Diệu nhìn ra được, cô ấy yêu Du Văn Bác. Còn Du Văn Bác, không nhìn ra được cảm xúc gì, dường như trong nháy mắt cậu ta đã trưởng thành, không còn là cậu bạn hàng xóm luôn để lộ cảm xúc trên gương mặt nữa.

Hạ Diệu Diệu tắt máy, cô không hiểu nổi sao mình lại không nghĩ như trước đây, đợi Du gia phát lên, sẽ đòi nhà cậu ta ta đền bù cho ba mẹ cô.

Có thể cô mơ hồ cảm giác con đường tương lai của Du Văn Bác sẽ không dễ dàng, đột nhiên từ một thân phận này nhảy sang một thân phận khác, đối với họ mà nói đó không phải là chuyện đáng để chúc mừng, đối mặt với sự chất vấn và sự suy đoán ác ý từ các nơi, cậu phải trả cái giá đắt hơn nữa, phải vất vả nhiều hơn nữa.

Đặc biệt là Văn Bác còn là đàn ông, sự gièm pha cậu phải chịu đựng sẽ càng nhiều hơn. Thậm chí cậu không thể giống như phụ nữ, mặt dày thừa nhận chính là vì tiền.

Hạ Diệu Diệu đứng dậy vứt báo vào thùng rác, không muốn nhìn thêm những sự suy đoán không thua kém phim truyền hình này nữa!

Gió thu đầu tháng Chín ra sức thổi bay cái nóng bức của ngày hè, tuy nhiên thổi mấy lần vẫn không có hiệu quả, con hổ mùa thu muốn dùng hết sự oai nghiêm nắm bắt thời khắc cuối cùng để gào thét.

Hạ Diệu Diệu mang thai tròn bảy tháng, càng ngày càng “huênh hoang”, bề ngoài không có sự thay đổi lớn nào, cô có gan chat video với tất cả bạn bè tốt, thậm chí do chột dạ, cứ thi thoảng lại khoe thân hình hơi béo

của mình. Bây giờ cô bật đèn, mặc đồ ngủ ngồi trước máy tính, không chút áp lực: “Tân Xảo, chúc mừng cậu chuyển lên chính thức. Mấy đứa trong kí túc mình, chỉ có cậu là ổn định nhanh nhất, thế nào? Chuẩn bị lúc nào tổ chức đám cưới với Vương Phong Long.” Hạ Diệu Diệu ôm gói hạt hạnh nhân ăn.

Trương Tấn Xảo cười thẹn thùng, vừa bước ra khỏi trường học vài tháng, thần thái đã bớt đi sự non nớt của thời sinh viên, thêm phần ôn hòa nho nhã mà nữ giới nên có. Đôi mắt long mày vốn dịu dàng, do thêm lớp trang điểm nhẹ, lập tức có sự chín chắn của người đẹp đô thị. Nói đến Vương Phong Long, giọng nói ngọt ngào vang lên: “Làm gì mà nhanh thế, anh ấy còn chưa cầu hôn kìa.”

Người thứ ba trong cuộc video call này là Khổng Đồng Đồng lập tức trêu chọc: “Nói vậy chỉ cần Vương Phong Long cầu hôn thì cậu đồng ý lấy luôn hả? Thế thì cũng quá hời cho cậu ta rồi, không được, cậu phải thử thách cậu ta. Công việc của cậu bây giờ tốt như vậy, bạn trai kiểu gì mà không tìm được, nhất định phải làm giá lên!”

Hạ Diệu Diệu gật đầu ăn hạnh nhân.

Khổng Đồng Đồng uống nước mật ong dưỡng sinh: “Với lại, không sống thử làm sao biết được các cậu có thích hợp hay không, đúng không Diệu Diệu? Diệu Diệu! Ăn vặt, phát tài rồi hả? Ngay cả cậu cũng ăn quà vặt!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Hạ Sủi Cảo?

 “Thôi đi, nhìn lại cậu trước đi.” Khổng Đồng Đồng nói xong soi cô bạn tốt ở trong màn hình, hình như bạn tốt có điểm gì đó khác, tóc dài hơn, đuôi mắt cong cong, da dẻ hình như đẹp hơn, chắc chắn là do ăn quà: “Dù sao thì cậu cũng không tốt hơn được mấy.”

“Phải, phải, chúng tớ chỉ lo cậu ẽ không lấy được chồng thôi.”

Trương Tấn Xảo nhìn hai người châm chọc nhau, không nhịn được mà cười, thần sắc dịu dàng như nước: “Nói ra thời gian trước đi làm thủ tục ở trường, chúng tớ gặp Hà An, không phải cậu tìm anh ta sao, đến trường hỏi xem.”

Người trước màn hình máy tính đột nhiên yên tĩnh một giây. Sau 2 giây lát, Hạ Diệu Diệu cười nhạt một tiếng, mở gói hạt hạnh nhân ra: “Không có hứng thú, lúc đó chắc thần kinh mới định cho anh ta một cơ hội quay lại với chị đây, bây giờ hết hứng thú rồi.”

Khổng Đồng Đồng dũa móng tay, một câu lật tẩy cô: “Thôi đi, cậu bắt anh ta đền phí tổn hao tinh thần cho cậu còn nói được.”

“Tri ngã giả, Đồng Đồng dã”, ngày tháng không có cậu tớ quả nhiên là không chịu được.” Sau đó cô khoa trương dang hai tay ra: “Honey, tớ nhớ cậu phải làm sao đây?”

(*) Cách nói theo Hán cổ, có nghĩa là chỉ có Khổng Đồng Đồng hiểu Hạ Diệu Diệu. “Về đây, tìm chúng tớ.” Khổng Đồng Đồng nói xong còn không quên nháy mắt với người đầu máy tính bên kia. “Giờ tớ bận công

việc.” Vứt bỏ cái nhìn của người bình thường đối với công việc này, cô hiện tại có công việc ổn định, lương tháng sáu nghìn, công việc nhẹ nhàng, rất tốt. Chỉ là nghe đến từ người giúp việc theo giờ có chút không hay thôi, cũng may Hạ Diệu Diệu không cảm thấy như vậy, nếu cô ở Diển Thị, có khi cô còn chạy đến chỗ ba mẹ khoe khoang. Bây giờ Hạ Diệu Diệu đã vượt qua được khoảng thời gian khó khăn nhất, đã không còn cần tìm anh nữa. Tìm anh làm gì, kí tên sao? Thời gian đã quá rồi: “Tân Xảo,6cậu ngày nào cũng ở cùng Đồng Đồng, đừng để cậu ấy làm ảnh hưởng, đừng nghe Đồng Đồng nói linh tinh, nếu Vương Phong Long cầu hôn, thì đồng ý đi.”

Khổng Đồng Đồng không chịu: “Tớ nói gì đâu! Tớ chỉ tốt bụng kiến nghị! Kiến nghị, hiểu không? Vương Phong Long có gì, Tân Xảo của chúng ta bây giờ thuộc biên chế chính thức của tòa soạn báo, đàn ông gì mà không tìm được, muốn lấy chồng cũng phải tìm chủ biển hay giám đốc chứ.”

Tân Xảo cười then thùng, hạnh phúc không cần nói ra thành lời: “Đâu có, tớ thấy Tiểu Long rất tốt.” “Tiểu Long? Qe...” Khổng Đồng Đồng khoa trương làm động tác nôn.

Hạ Diệu Diệu lại nhìn ra được,3chỉ cần Vương Phong Long cầu hôn, Tân Xảo nhất định sẽ đồng ý. Trong lòng Hạ Diệu Diệu, Tân Xảo luôn là một người phụ nữ rất truyền thống, dịu dàng, lương thiện, thích khâu vá, giỏi làm việc nhà. Có lẽ tính cách cô ấy không quá mạnh mẽ, nhưng nhất định sẽ là người vợ chịu đựng được những xung đột trong gia đình, đúng là hời cho Vương Phong Long. Hạ Diệu Diệu bóp vở hạnh nhân, điềm tĩnh mở miệng nói: “Đồng Đồng, nôn cái gì vậy? Cậu có rồi hả?” “Hạ Diệu Diệu chết tiệt! Cậu mới có ế!”.

Chân lý, mặc dù cô thỉnh thoảng tức giận, cũng mắng vài câu quả bóng ở trong bụng, nhưng đã bảy tháng rồi, tình5cảm máu mủ đã giúp cô không còn e dè những lời gièm pha bên ngoài, không cần phải có ai can dự

vào, cô đều sẽ yêu nó, càng sẽ không để ý sự tồn tại của nó có ngáng chân cô vào thời cơ tốt nhất để cô trèo lên cao trong sự nghiệp hay không.

“Tớ chuẩn bị thi thạc sỹ.” Hạ Diệu Diệu ném ra một quả bom hạng nặng.

“Cái gì? Cậu thi thạc sỹ?!” Hạ Diệu Diệu nhai hạnh nhân, ba người lại là một phen đại náo.

Công việc của Hạ Diệu Diệu không tính là mệt, trong tay có công việc ở hai căn biệt thự cao cấp, tương đương với nhân viên kinh doanh nào đó có hai khách hàng lớn vậy, có phần trăm đảm bảo.

Hạ Diệu Diệu làm việc rất nghiêm túc, tuổi trẻ, công ty rất thích những người mới như vậy, chỉ cần không phải là chủ hộ nữ có chồng thì không ai yêu cầu osin hay nhân viên dọn dẹp theo giờ bắt buộc phải là các bà mẹ, thậm chí là công ty càng hi vọng xảy ra chuyện gì đó để thúc đẩy ngành này.

Được cái Hạ Diệu Diệu rất nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc, chỉ là đi dọn dẹp vệ sinh, hai khách hàng lớn của cô, một người có thời gian làm việc là buổi sáng từ chín giờ đến mười rưỡi.

Căn nhà chia làm tầng trên tầng dưới, ngôi nhà hai màu đen trắng, trang hoàng hào hùng khí thế, đầy tính hiện đại, ban công không có bất cứ chậu cây gì, phòng vệ sinh chỉ có một bộ đồ dùng của đàn ông, phòng khách gần như không lúc nào nhiễm bụi, thì thoảng có tách cà phê hoặc sữa chưa kịp rửa. Trong nhà không có bất cứ bức ảnh nào hay hàng dẹt gì mềm mềm thừa ra, vì vậy Hạ Diệu Diệu đoán chắc người chủ này độc thân, hơn nữa có tính sạch sẽ, nhưng cô chưa gặp qua.

Một hộ khác nằm ở tiểu khu tinh tế rộng hai trăm mét vuông, ngược lại với nhà kia, nhà này thường xuyên xuất hiện đồ dùng của nữ giới, ảnh ở phòng khách cứ cách nửa tháng lại đổi sang khuôn mặt của nữ chủ nhân

khác, nếu không phải là mỗi lần một người, Hạ Diệu Diệu đã nghi ngờ nam chủ nhân này làm việc gì phi pháp, chuyên môn giao dịch ở đây. Được cái nơi này đầy đủ bao cao su, chắc không bị bệnh linh tinh. Nhưng cô cũng chưa gặp qua chủ nhà, thời gian làm việc là buổi chiều từ ba giờ đến bốn giờ.

Hạ Diệu Diệu rất hài lòng với môi trường làm việc này, lương cứng cộng với tiền hoa hồng của hai vị khách sộp, Hạ Diệu Diệu cảm thấy đúng là ông trời có mắt.

Nhưng tương lai tốt đẹp không được dài, công ty đột nhiên thông báo cô không cần đến tiểu khu đen trắng nữa, Hạ Diệu Diệu không kịp trở tay, nhưng cũng không dám để lỡ việc. Để chuẩn bị cho sự ra đời của em bé, cô vội nhận thêm mấy đơn lẻ, lượng công việc nhiều, khách hàng kêu ca khó hầu hạ, nhưng ai bỏ tiền ra mà không muốn hưởng thụ tốt nhất, Hạ Diệu Diệu vẫn rất cố gắng. Nhưng không được hai ngày, chủ hộ kia lại kêu cô đến, là trực tiếp điểm danh cô! Hạ Diệu Diệu không hiểu, nhưng cũng vì nó mà vui đến nửa tháng, xem đi, cô biết ngay là làm tốt có hồi báo mà, cô chăm chỉ như vậy, không bao giờ vượt ranh giới, nhân viên tốt như vậy tìm đâu ra chứ.

Hạ Diệu Diệu vì vậy mà lau sàn nhà anh ta cũng kỹ hơn, thật ra là sợ khách hàng lớn chạy mất, càng thêm cẩn thận lau đồ dùng gia đình của anh ta, hận không thể thả cho anh ta một nén nhang, ta chủ long ân.

Hạ Diệu Diệu nghe nói, thì ra mấy hôm cô không đến nhà đen trắng đó, là có một cô con gái con nhà giàu đóng giả nhân viên dọn dẹp theo giờ thay thế cô, hoàn toàn không có sự đồng ý của chủ hộ, là nội bộ công ty tự ý thay, nói là muốn thông qua cách thức này để tiếp cận vị học trưởng nam thần trong lòng. Vị thiên kim nhà giàu đó, mỗi ngày sau khi dọn dẹp vệ sinh còn nấu cơm, pha cà phê cho chủ hộ đó, còn ân cần chu đáo dán giấy nhớ trên bàn trà nhắc nhở anh ta chú ý thời tiết thay đổi. Kết quả bị chủ hộ

kiện, nói không cần osin làm công việc dư thừa, còn kêu công ty đền bù tất cả tổn thất trang trí lại phòng bếp, mười mấy vạn!

Mười mấy vạn?

Nhà bếp của anh ta mất mười mấy vạn? Hạ Diệu Diệu nhận phòng bếp trang bị rất đơn giản, gạch màu đen trắng, tủ bếp, đồ dụng cụ trong bếp, bát đĩa màu đen trắng, có cần đắt đến vậy không? Còn vị thiên kim nhà giàu kia nữa, có phải xem linh tinh nhiều quá không, cho rằng làm như vậy là ân cần, chắc chắn có được trái tim khô cứng của một người tịch mịch. Ài, cô gái đó cũng là tốt bụng mà thôi.

Tuy nhiên, cũng may là nam chủ nhân không trúng chiêu này, nếu không cô đã không có được công việc tốt thế này.

Hạ Diệu Diệu ngồi xổm xuống đất, lau sàn gạch dưới đất cực kỳ kỹ, kỹ đến từng viên, cảm thấy mỗi viên gạch sứ đều có giá trị quý giá, lấp lánh ánh sáng, đồng hồ dùng không được chủ nhân dùng đến tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, những bộ bát đĩa bình thường có không coi ra gì cũng trở nên thần thánh hẳn lên.

Hạ Diệu Diệu nghĩ mình lau thêm vài lần nữa không chừng sau này cô sẽ mua được: “Con nói có đúng không, Tôm ới.” Hạ Diệu Diệu lấy giẻ xoay người ở trong không gian bếp trống trải lẩm bẩm: “Hề hề, bảo bối, cho dù gọi bao nhiêu lần vẫn cảm thấy biệt danh này của con khó nghe quá, hay là chúng ta đổi sang một cái hay hơn.”

Hạ Diệu Diệu từ trong bếp ra, cúi lưng lau sàn phòng khách, giống như bình thường nói chuyện phiếm với đứa con trong bụng: “Hay gọi là... chúng ta gọi là Hạ Lệnh Doanh...”

Hạ Diệu Diệu nghĩ: “Con gái con trai đều dùng được, vẫn là gọi con là “Hạ Nhất Cái” (đồng âm với: người tiếp theo) hay hơn, nhưng khi đi học chắc chắn sẽ có người đặt biệt hiệu cho con, có khi cô giáo nói, người tiếp

theo đến ai, con trả lời hay không đây, không được không được, đổi tên khác, Hạ Lai (đi xuống)? Hay Hạ Bất Lai (không xuống được) đây. Aiya, họ của con sao để đặt tên thế, mỗi tội cái nào cũng không hay.”

Hạ Diệu Diệu vừa làm việc vừa nói chuyện, lau xong sàn, quỳ bên bàn trà, vừa lau cốc, vừa tiếp tục phân vân việc đặt tên cho con: “Haha, mẹ mà gọi con là Hạ Tử Liễu (sợ đến chết mất) con có chui ra đánh mẹ không, Hạ Tử Liễu hay, không hay không hay, Hạ Hoạt Liễu? Hạ Xuất Lại! Hạ Nhất Khiêu! Hờ hờ, càng không tốt.”

Hạ Diệu Diệu cũng buồn chán, trong căn nhà trống trải lại không có ai, khi làm việc nói chuyện linh tinh với em bé trong bụng coi như thai giáo.

Ngày hôm sau, Hạ Diệu Diệu đeo tạp dề, căn nhà trống trải vẫn không có người, cô chỉnh sẵn nhạc thai giáo ở điện thoại rồi đặt trên bàn trà, vừa làm vừa nói chuyện như bình thường: “Con nói môn mẹ thi hôm qua có qua được không?”

“Mẹ cũng cảm thấy nhất định qua được, mẹ con là ai chứ, sao có thể trượt được, có phải là IQ kém như ba con đâu. Nói đến ba con, sao anh ta có thể quái đản như vậy, môn chính cũng không đạt, con sinh ra đừng có giống anh ta, nếu không mẹ sẽ vứt con đi như từng đá bố con.”

“Trên con đấy, đừng giận.” Hạ Diệu Diệu đặt cốc thủy tinh đã lau xong xuống: “Đúng rồi, gọi là Hạ Cảo Tử (ăn sủi cảo) thế nào? Mẹ muốn ăn sủi cảo, thật sự muốn ăn, chủ đề bị thương quá.” Hạ Diệu Diệu đứng dậy, vào nhà vệ sinh, giặt lại khăn lau lau mặt bàn: “Con muốn ăn gì, Hạ Tang Nguyên (ăn bánh trôi)? Ha ha! Hạ Diện Điều (ăn mì sợi) đi!”

Hạ Diệu Diệu đang nói vui, đột nhiên cảm thấy trên tầng có động tĩnh, giật mình vội quay đầu. Sau đó lập tức không phát ra âm thanh đứng dậy, lúi vào trong góc, cúi đầu đứng yên.

Một người đàn ông mặc đồ ngủ màu đen chậm rãi đi xuống từ cầu thang, cao một mét tám mây, khoảng tầm ba mươi tuổi, thần sắc có vẻ mệt mỏi. Anh ta day đầu lông mày, đôi mày sắc bén khó mà che giấu khí chất bình tĩnh nghiêm túc, anh ta đi đến quầy bar rót cho mình một tách cà phê, sau đó xoay người đi lên tầng.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Thương Thương

 Bất luận trong lòng Hạ Diệu Diệu thấy ngại ngùng ra sao, mặt đỏ thế nào thì vẫn phải làm xong việc từng chút một, sau đó lặng lẽ rời khỏi như thường ngày. Lần sau khi Hạ Diệu Diệu lại đến thì không còn dám lên tiếng, cô chỉ lặng lẽ đi vào, lặng lẽ làm việc, lặng lẽ biến mất, không dám lên tiếng nói câu nào.

Cuối tháng Mười Một, Hạ Diệu Diệu nửa đêm đột nhiên chuyển dạ được chuyển đến bệnh viện khu vực, thuận lợi sinh ra một bé gái, đặt lên là Hạ Linh, tên ở nhà là Thương Thương. Thương Thương, không phải là Hạ Hạ, hàm ý tích cực tiến lên.

“Chị, là em đây, chị ở đó vẫn khỏe chứ?”

Hạ Diệu Diệu vừa sinh xong ba ngày, nghe thấy giọng em trai2mình trong điện thoại, cô lại nhìn sang con gái đã ngủ say, trong lòng cảm thấy yên bình, sờ lên cánh tay nhỏ của con gái, trong lòng thầm nói với cô bé: Con xem, là cậu con này: “Vẫn khỏe, còn em, lên năm hai đã quen chưa, đừng tiếc rẻ mà ở chung với bạn trong ký túc xá.” “Biết rồi, biết rồi, chị lại bắt đầu rồi.” “Ừ chị không nói nữa, chăm sóc tốt cho Tiểu Ngư, coi chừng nó kỹ vào, đừng để nó gây họa.”

“Yên tâm đi, chị hai...”

“Sao?”

“Không có gì.” Chỉ là đột nhiên thấy nhớ chị, tối qua còn nằm mơ thấy chị mỉm cười với tụi em. Đúng rồi, đám cưới của anh hai Du rất long

trọng, chị không đi thật là đáng tiếc, em chưa từng thấy đội ngũ hôn lễ nào chuyên nghiệp như vậy, cảnh tượng đó giống như một buổi hội họp lớn của quốc tế, khách sạn lớn bên bờ biển, bao hết cả khu cũng phải mấy chục triệu, cô dâu vô cùng xinh đẹp, khách mời đều là những người có quyền cao chức trọng, còn có những vị lãnh đạo chỉ có thể nhìn thấy trên truyền hình, em đứng ngoài cửa mà rất ngại bước vào, chỉ vào chào hỏi rồi quay trở ra.”

“VẬY À, ĐÚNG LÀ NHÁT GAN.”

“Đó là Ôn gia mà, nghe nói tập đoàn Hòa Mộc cũng phái Phó Tổng Giám đốc đích thân đến chúc mừng, em biết tập đoàn Hòa Mộc chứ, bọn họ cho cả người đến, nghĩ cũng biết địa vị của Ôn gia thế nào.”

“Hôn lễ của công chúa nhỏ giới kinh doanh, Phó Tổng Giám đốc tập đoàn Hòa Mộc đến chúc mừng”, cô nhớ là trên báo viết vậy, chỉ thấy không hiểu là hôn lễ của người ta, tại sao điểm dừng chân sau cùng lại là tập đoàn Hòa Mộc, hừm: “Ngưỡng mộ thì em cũng tìm một người đi.”

“Chị...”

“Chọc em đấy, da mặt mỏng thế mà, nhưng mà em cũng hơn hai mươi rồi, nên yêu đương rồi đấy, nhớ kĩ, gặp được người mình thích thì phải ra tay quyết đoán, đừng để hối hận.”

“Không nói với chị nữa.”

“Này này... Cậu con thật to gan, lại dám cúp máy của mẹ...”

Hạ Diệu Diệu lần đầu làm mẹ nhưng không hề luống cuống, sau hai tháng đầu đã mời người trông trẻ đến trong con giúp, còn lén đến Cục Cảnh sát kiểm tra tần suất xuất nhập cảnh của người trông trẻ, sau khi xác định đối phương sẽ không nhân lúc cô ngủ say lén ôm con cô bỏ trốn thì yên tâm thuê một tháng. Sau chuyện đó thì cô cảm thấy mình thật ngốc, người ta là

người trông trẻ có tiếng, tiền lương mỗi tháng tỷ lệ thuận với tiền buôn bán trẻ con, ai lại rảnh rỗi đem bán con gái có chứ. Hạ Diệu Diệu chỉ vào mũi con gái mình, bế cô bé lên hôn: “Đây là người trông trẻ mà ba con mới cho con, con phải cảm ơn ba đấy.” Dùng bao nhiêu đó tiền để thuê trong một tháng, sự thật chứng minh là vô cùng xứng đáng, cô quả là Hạ Diệu Diệu biết nhìn xa trông rộng. Hết tháng, Hạ Diệu Diệu vẫn không đổi việc, công Tiểu Thượng Thượng, bắt đầu kiếm tiền bím sữa cho cô bé. Con gái của Hạ Diệu Diệu không khó tính, rất dễ nuôi, quần áo toàn mặc những loại rẻ tiền nhất, đồng nghiệp ai cho đồ đặc quần áo đồ chơi gì cũng rất cảm kích mà nhận lấy, sữa bột là phù vân, Hạ Diệu Diệu dùng sữa của mình để nuôi, quần cô bé lại, sau đó để lên sàn nhà của chủ nhà, bắt đầu công việc của một ngày.

Khi Hạ Linh làm ổn thì cô chạy qua dỗ dành, đa phần thời gian cô bé đều ngủ rất ngon.

Hạ Diệu Diệu cũng cảm thấy rất ngại, đặc biệt là khi đến nhà khách hàng lớn mà không biết nam chủ nhân xa lạ kia có nhà hay không, cô đều cho con uống sữa trước, còn đặc biệt chuẩn bị sẵn núm vú, cố gắng lặng lẽ đến rồi lặng lẽ rời khỏi, thỉnh thoảng cô bé cũng bất ngờ òa khóc, cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh, nhét núm vú vào miệng, sau khi xác định cô bé đã ổn, cô lại ra ngoài tiếp tục làm việc.

Thượng Thượng là đứa trẻ rất ngoan ngoãn, ăn no thì ngủ, ngủ rồi lại ăn, vì thế cô bé trông rất mũm mĩm, đôi mắt đen láy long lanh, không giống ba cũng không giống mẹ, Hạ Diệu Diệu bình thường hay chọc cô bé, cô bé lập tức nhoẻn miệng cười, không hề mất tự nhiên chút nào.

Hạ Diệu Diệu để cô bé lên sàn nhà của nhà chủ, cho cô bé ngậm núm vú, hôn lên trán: “Mẹ phải làm việc đây, con phải ngoan nhé.” Thượng Thượng rất ngoan, bình thường cũng biết tự chơi, mỗi ngày đều có thể đổi chỗ chơi một mình, rất vui vẻ. Thượng Thượng đá đôi chân nhỏ của mình, vùng vẫy cánh tay mập mập, mặc quần áo mà trẻ con nhà khác đã mặc, đôi

mắt to long lanh nhìn lên trần nhà ra sức đá chân. Hạ Diệu Diệu bận túi bụi, lau từng góc này góc kia, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất, mỗi khi làm xong một việc, cô đều nhìn sang con gái, vẫn nằm đó mím cười, thế là cô vội vàng xoay người đi vào nhà vệ sinh lấy nước, Cao Trạh Vậh mở cửa, đi ra. Hạ Diệu Diệu nghe thấy ngoài cửa có tiếng động nên vội vàng chạy ra. Chân của Cao Trạh Vậh còn cách Thượng Thượng chỉ vài mét. Hạ Diệu Diệu vừa định lên tiếng. Cao Trạh Vậh đã rút chân lại, chuẩn bị đi vòng qua cô bé. Hạ Diệu Diệu vội vàng nhận lỗi: “Xin lỗi, ở nhà không có ai trông, nên... nhưng anh yên tâm, tôi sẽ không để nó phá đồ đạc của anh, cũng không cho nó ăn trong nhà anh, nó chỉ chiếm một chỗ nhỏ này thôi, khi rời khỏi tôi sẽ quét dọn sạch sẽ, hi vọng anh... đừng để ý...”

Cao Trạh Vậh để túi xách xuống, xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, rót ly nước rồi đi lên lầu.

Hạ Diệu Diệu cúi đầu, đợi anh ta đi vào phòng mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tiếp tục công việc còn dang dở. Cô không cảm thấy chủ nhà lạnh lùng, ngược lại đây là một người chủ nhà rất dễ hòa hợp, chỉ cần làm tốt công việc của mình, anh ta cơ bản sẽ không nói gì với cô, công việc làm theo giờ này thật ra không cần nói gì nhiều với chủ nhà.

Hạ Diệu Diệu đột nhiên nhớ lại rất lâu trước kia, trong một căn nhà không lớn lắm, người làm theo giờ trông ưu tú hơn cô, gương mặt càng chuyên nghiệp hơn, có lẽ là rất đắt. Hạ Diệu Diệu quét dọn xong thì quần Thượng Thượng lại, quét dọn xong ngoài cửa thì đưa con gái rời khỏi.

“Sắp đến Tết rồi, con không trở về mà còn đi gặp Giám đốc.” Dì Bạch không tán thành mà oán trách cô. Hạ Diệu Diệu bế con gái từ trên lầu đi xuống, vừa nhận được một công việc từ Giám đốc: “Không trở về, bây giờ đang là lúc bận rộn, có thể nhận thêm vài công việc.” Dì Bạch bế lấy cô bé trên tay cô: “Con xem, trông cũng đâu có ngốc, sao ở phương diện này lại không chọn người tốt một chút.” Đương nhiên bà đang nói đến ba đứa trẻ:

“Nhìn con bây giờ sống cuộc sống thế nào, vừa làm việc vừa trông con, người đã ốm thế này rồi, không còn xinh đẹp như trước kia nữa.”

“Lúc đó con mang thai, ăn ngon ngủ kỹ, đương nhiên là xinh đẹp, như bây giờ mới là bình thường.”

“Ba của đứa trẻ đâu, con chẳng bảo cậu ta chi một đồng nào, có chuyên tốt đẹp thế à.” Hạ Diệu Diệu Hiền xong phiếu tặng ca: “Trước kia con có nghĩ đến, bây giờ con cũng không thiếu tiền, hà tất cần đến. Hơn nữa lỡ anh ta đã có bạn gái mới chuẩn bị lập gia đình, con mang con gái đến cũng không thích hợp, lỡ bảo con lấy anh ta, không phải con lỗ rồi sao.”

Dì Bạch nghe xong không khỏi mỉm cười: “Con bé này, đúng là ngốc nghếch, nếu con trai dì chưa kết hôn, dì sẽ cho con làm con dâu.” “Dì đừng làm vậy, là ba dượng không hay đâu.” “Con bé ngốc, chỉ có con mới nói như vậy, dì vẫn còn được nghỉ hai ngày, con dâu vẫn chưa có con, mấy ngày tới con bận rộn, có cần dì trông giúp hai ngày không.” “Chắc không cần đâu, thứ nhất là con không nỡ xa nó, thứ hai là khó khăn lắm dì Bạch mới được nghỉ ngơi, nên bảo con dâu con gái báo hiếu, đừng làm bảo mẫu cho mấy đứa trẻ, lúc nghỉ ngơi được nhìn thấy Thượng Thượng là vui rồi.”

“Thượng Thượng rất đáng yêu, dì rất thích nó.”

Hạ Diệu Diệu cất phiếu vào, bế con gái qua: “Mau cảm ơn bà đi con.” “Mau đi lên đi, bằng không công việc nhẹ nhàng sẽ bị cướp hết đấy.” “Vậy con lên trước đây.” Dì Bạch rất thích trẻ con, dì đã làm người trông trẻ hơn hai mươi năm, khi ngành này chưa phát triển thì dì đã làm công việc này, hiện giờ kim bài của dì đã là vương bài, thường ngày những người ra giá hai ba mươi nghìn rất khó mời được gì.

Không phải cô chưa từng nghĩ đến việc cùng làm người trông trẻ với dì Bạch, nhưng cô vẫn còn trẻ lại không thể buông bỏ chuyên ngành của

mình, cô đã ôm giấc mơ đó, muốn đợi con gái lớn một chút sẽ phát triển trong lĩnh vực mà cô đã học qua.

Ông Hạ nhận được điện thoại của con gái, có chút không vui: “Sao còn chưa trở về, tiền khi nào mới kiếm xong, con gái lớn như con lại làm người nhà lo lắng, ba và mẹ con đã lâu không gặp con rồi.” Hạ Diệu Diệu dựa vào tường, con gái đã ngủ say: “Không phải cách đây không lâu con vừa về sao, con là người mới, công ty tăng ca nhất định phải tích cực một chút, như vậy mới có thể thăng chức, ba không cần lo lắng, Tiểu Ngư đâu, ba bảo nó nghe điện thoại đi.”

“Lúc nào con cũng có lí do, để ba gọi nó.”

Hạ Diệu Diệu rất lo lắng cho Hạ Tiểu Ngư, sau khi không đạt thành tích thi tốt nghiệp như mong muốn thì cứ đòi học ở cơ sở hai của trường nào đó đó, nghĩ thôi đã biết là vì ai đó, rất may là Diệu Diệu cho rằng có Hạ Vũ nên đã đồng ý, không phải chỉ là học phí thôi sao, Hạ Diệu Diệu có công việc, con gái cũng không cần nhiều tiền, cho em gái mình cũng chẳng sao; “Chị nói cho em biết, em nên có đầu óc một chút, đừng có học theo những thói xấu ở mấy trường lộn xộn kia, phải có suy nghĩ của mình, thái độ của mình, không được thuận theo người ta, như vậy thì đừng nói đến việc theo đuổi nam thần của em, đến cả nữ thần cũng chẳng thèm quan tâm em.”

Hạ Tiểu Ngư gật đầu.

“Nói đi chứ!”

“Em biết rồi.” Hạ Tiểu Ngư trả lời.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Bị Cảm

 Hạ Diệu Diệu ừ vài tiếng, cũng chỉ nghe thế thôi, Hạ Vũ cô không lo, Hạ Vũ có thể tiêu tiền gì chứ, chỉ có Hạ Tiểu Ngư, ngành hàng không nhất định sẽ tốn tiền ăn tiền uống tiền mặc hơn, tuy cô biết so sánh như vậy là không đúng, nhưng cô cũng không muốn để Tiểu Ngư chịu uất ức. Dù Hạ Vũ có ý kiến với Tiểu Ngư thì phương diện này cũng sẽ nhẫn nhịn, đa phần tiền lương có lẽ đều đưa cho cô.

Haiz, dù sao cũng là em gái mình, mọi người dĩ nhiên sẽ thương yêu: “Không nói với em nữa, nhớ là phải biết suy nghĩ một chút, đừng có yêu đương lung tung.” “Biết rồi biết rồi.”

Hạ2Diệu Diệu cúp máy, nhìn ra ngoài cửa sổ không hề thấy dấu hiệu trời đổ mưa, cô hít sâu một hơi, ngày mai là mừng một Tết, còn nhớ thời gian đầu khi vừa đến thành phố này cô cảm thấy rất căng huyết, rất hỗn loạn, tính tình nóng nảy. Bây giờ nhìn lại, thành phố này vẫn không thay đổi dù chỉ là một hạt bụi, nhưng không khí đã sạch sẽ, tiền đồ tươi sáng. Chỉ cần chúng ta không có yêu cầu quá cao đối với cuộc sống thì nơi nào cũng có sẽ có chỗ dung thân... Hạ Diệu Diệu vươn vai, ánh mắt ánh lên nụ cười, khoảng thời gian bận rộn cuối năm đã qua, ngoài việc phải chú ý đến vài việc thì cô đã có nhiều thời gian ở bên cạnh con gái và đọc sách hơn: “Đi tắm..”

Sáng sớm ngày mừng năm, Hạ Diệu Diệu chăm con gái như thường ngày, sau đó công con gái cùng đi làm, kết quả vừa đưa tay lên trán cô bé thì phát hiện con gái đã bị sốt.

Hạ Diệu Diệu vô cùng bình tĩnh mà đo nhiệt độ cho cô bé, 39 độ. Hạ Diệu Diệu trầm ngâm, cô quấn Thượng Thượng lại, lấy bình nước, mặc hở một chiếc áo khoác ngoài, đón xe đi đến bệnh viện. Thời tiết bên ngoài rất lạnh, lại là mùa xuân, nhưng người đến khám bệnh không hề liên quan đến thời tiết, nơi lấy số đã đông nghẹt người.

Hạ Diệu Diệu khiến tâm trạng mình bình tĩnh lại, con gái chỉ bị cảm thôi, vừa xếp hàng cô vừa cho cô bé uống một ít thuốc giảm sốt, sau đó uống nước. Không giống như những đứa trẻ xung quanh có nhiều người nhà đi theo, bên cạnh Thượng Thượng chỉ có mẹ, Hạ Diệu Diệu thỉnh thoảng khó tránh khỏi việc tay chân luống cuống.

Nhưng Hạ Diệu Diệu không cho phép bản thân mình rối loạn, cô kiên quyết cho rằng con gái bị sốt chỉ là hiện tượng bình thường, cô không ngừng an ủi bản thân mà cho cô bé uống nước, sau đó đo nhiệt độ cho cô bé, cô bé sẽ từ từ khỏe lại, Thượng Thượng của cô mạnh mẽ nhất. Hạ Diệu Diệu cứ nói như vậy mới bản thân, nhưng Thượng Thượng không hề có dấu hiệu giảm sốt, Hạ Diệu Diệu lấy được số thì vội vàng chạy lên lầu khoa Nhi.

Trong khoa Nhi đã có hơn năm mươi đứa trẻ, ba bác sĩ cùng khám bệnh một lúc.

Hạ Diệu Diệu đặt Thượng Thượng lên ghế đợi, cách cửa sổ xa một chút, cô mở khăn quàng ra một ít, ra sức dùng khăn ẩm lau nách, lau cổ cho Thượng Thượng. Gương mặt nhỏ của Thượng Thượng đỏ bừng, bị bố phát lên những âm thanh nhỏ khẽ, đáng vẻ trông như muốn khóc mà không khóc lên được. Hạ Diệu Diệu lập tức quay đầu đi, có dằn lòng không nhìn cô bé nữa, nhẹ nhàng giúp cô bé giảm nhiệt độ. “Cô tự mình đến à, ba của đứa trẻ đâu?”

“Nhập ngũ rồi.” Hạ Diệu Diệu chẳng thèm ngẩng đầu. “Vậy à... bà nội đâu?”

“Dưới quế.”

“VẬY MỘT MÌNH CÔ VẮT VẢ RỒI.”

“Tôi quen rồi.” “Nhìn con bé bị sốt thật là đáng thương... mấy tháng rồi...” Hạ Diệu Diệu còn chưa trả lời thì đã có một giọng nói trẻ con tùy hứng vang lên: “Bà nội, bà nội con muốn chơi cầu trượt, con muốn chơi cầu trượt...” “Ừ ừ, chơi cầu trượt cầu, ông nội nó canh số nhé, tôi dẫn nó đi chơi một chút.” Bà lão dẫn cậu bé kia đi, để lại một mình Diệu Diệu, lúc này cô thở phào nhẹ nhõm. Khi gọi đến Hạ Diệu Diệu, Hạ Diệu Diệu vội vàng bế con vào trong. Cao TrạM Vân mặc áo khoác trắng thẳng tắp, đeo kính, vẻ mặt thường ngày luôn lạnh lùng không thích cười, bây giờ trong dịu dàng hơn, trên tấm bảng cạnh bàn có viết tên và chức danh nghề nghiệp của anh ta. Cao TrạM Vân vừa nhìn đã nhận ra cô.

Hạ Diệu Diệu sốt ruột bế con gái, tập trung toàn bộ tinh thần nhìn Thượng Thượng trong lòng, chẳng hề nhìn đến mặt bác sĩ: “Sáng nay nó bị sốt, tối qua ăn uống đều bình thường, lúc tôi đến cho đo nhiệt độ cho nó, là 39 độ, một giờ trước tôi có cho nó uống thuốc giảm sốt, nhưng sờ vào vẫn thấy không suy giảm, nó đã được ba tháng lẻ năm ngày, đủ tháng, không có tiền sử bệnh gì, nhà tôi cũng không có ai bị bệnh nan y.” Hạ Diệu Diệu không đợi bác sĩ mở miệng thì đã vội vã trả lời hết tất cả các đáp án.

Cao TrạM Vân đã mở khăn quăn của cô bé, đặt ống nghe vào, cẩn thận cầm tay cô bé lên khiến cô bé bật khóc. Hạ Diệu Diệu vô cùng đau lòng: “Bác sĩ nó làm sao thế?” Khi ngẩng đầu cô phát hiện ra anh ta, nhưng bây giờ bác sĩ là ai cũng không quan trọng, con gái cô sao thế này.

Cao TrạM Vân không hề phân tâm vì sự ngạc nhiên của cô sau khi nhận ra anh ta, trực tiếp cầm lấy phiếu nhập viện điền vào, giọng nói cũng không lạnh lùng như hằng ngày, mà ngược lại tỏ vẻ rất quan tâm: “Theo chuẩn đoán sơ bộ của tôi thì trong phổi bé có tạp âm, có khả năng bị viêm phổi rất lớn, tuy chưa có tình trạng dùng thuốc không có hiệu quả, nhưng

bé vẫn còn nhỏ nên tôi đề nghị nhập viện.” “Viêm phổi? Có nghiêm trọng không? Có xảy ra chuyện gì không?”

“Cô đừng sốt ruột, đây là bệnh thường gặp ở trẻ nhỏ, nếu chữa trị kịp thời sẽ không có vấn đề gì, chỉ vất vả cho người lớn phải chăm sóc bé mà thôi.” Không vất vả, chỉ cần Thượng Thượng không sao thì cô có ra sao cũng không vất vả: “Bảo hiểm y tế chi trả hay tự trả?”

“Tự trả” Thượng Thượng không có hộ khẩu.

“Đừng lo lắng, trẻ con bị bệnh đều là một quá trình, cô phải bình tĩnh lại, không sao cả.” Hạ Diệu Diệu hoảng loạn gật đầu, con gái lần đầu bị bệnh sao cô có thể không sốt ruột, cô đau lòng bế cô bé, không hiểu tại sao cô bé lại bệnh nghiêm trọng như vậy. “Đến phòng bệnh sắp xếp vào nhập viện.” Hạ Diệu Diệu cầm túi lớn túi nhỏ, vội vàng bế cô bé rời khỏi.

Bác sĩ thực tập thấy người bệnh đã đi rồi, liền khẽ hỏi: “Bác sĩ Cao, bệnh nhân anh vừa kể bệnh khẩn cấp, hai người quen biết sao?” Hiện tại phòng bệnh rất căng thẳng, có xếp hàng cũng chưa chắc nhập viện được, hằng ngày có rất nhiều người phải truyền nước biển ngoài cửa, nói đợi là đợi cả một ngày, lúc này bác sĩ Cao lại ưu tiên cho cô vào nhập viện trước.

Sắc mặt Cao Trạm Vân lạnh lùng: “Người tiếp theo.” Nữ bác sĩ thực tập liền cúi đầu gọi số tiếp theo.

Sự hiền hòa và nhẫn nại lại xuất hiện trên mặt Cao Trạm Vân.

Hạ Diệu Diệu làm xong thủ tục nhập viện, nhìn y tá ghim kim truyền nước biển, khi con gái khóc òa một tiếng, cô vừa ôm chặt con gái để y tá ghim kim dễ hơn, vừa bất giác rơi nước mắt.

Y tá nhìn cô một cái. Hạ Diệu Diệu nhìn con gái mình, không ngừng an ủi: “Không sao nữa rồi, có mẹ đây, sẽ nhanh chóng ổn thôi.” Nước mắt rơi từng giọt trên vạt áo con gái, cô nhìn con gái mỉm cười: “Chúng ta sẽ

nhANH chóng khỏe lại thôi, không nóng nữa, ngoan, đau một chút là ổn thôi.”

Sau khi y tá rời khỏi, Thượng Thượng khóc la ầm ĩ cũng dần dần bình tĩnh lại sau khi được mẹ dỗ dành, sau khi ăn một chút thì nghiêng đầu ngủ say, gương mặt nhỏ đỏ ửng lặn qua lặn lại trên người cô cũng đã dần giảm đi, không biết là hiệu quả của thuốc hay là do cô bé khóc la mà ra. Nhưng bất luận là khả năng nào thì tảng đá trong lòng Hạ Diệu Diệu xem như đã được đặt xuống, cô khẽ xoa mái tóc bắt đầu đổ mồ hôi của con gái, không có chuyện gì là tốt rồi, không sao là ổn rồi.

Hạ Diệu Diệu cầm lấy tay con gái nằm nhoài bên cạnh giường, lúc này mới cho phép bản thân yếu mềm, tinh thần sa sút một chút.

Phòng bệnh ngoài Hạ Diệu Diệu còn có hai đứa trẻ khác, đều có tình trạng bệnh như vậy, nhưng hai đứa trẻ kia lớn hơn, lúc truyền nước biển cũng khóc la inh ỏi, ba bốn người lớn phải ngồi bên cạnh dỗ dành, mấy đứa trẻ không ngừng khóc la, khó khăn lắm mới ghim kim vào được, nhưng lại vì bọn trẻ vùng vẫy mà văng kim ra, khiến cho người lớn vừa tức giận vừa đau lòng. Hạ Diệu Diệu ngồi trên ghế nằm nhoài ở đầu giường nhìn con gái, tất cả những âm thanh xung quanh đều không liên quan đến cô.

Ở những chỗ có người, có những vấn đề cũng giống như nhau, đợi bọn trẻ truyền dịch xong, không chuyện gì nữa thì họ bắt đầu nói chuyện với nhau. “Sao chỉ có một mình cô, ba của đứa trẻ đâu?” Hạ Diệu Diệu nhìn bình dịch sắp truyền xong, không quay đầu lại, giọng lạnh lùng trả lời: “Đi bộ đội rồi.” Đối phương thấy vậy còn định nói gì đó, đột nhiên thấy mất hứng. Hạ Diệu Diệu bảo y tá tháo kim ra, xoa xoa trán con gái mình, khoe môi nở nụ cười, cuối cùng cũng hạ sốt rồi. Buổi tối cô chỉ ăn một chút cháo, trông cô con gái bé nhỏ dù thức hay tỉnh cũng không nói một câu một chữ nào, thường ngày cô bé mở to mắt nhưng hôm nay mắt lại ủ rũ khép hờ, tay chân thường ngày rất hoạt bát, hiện giờ lại không còn sức lực để đáp lại sự trêu đùa của mẹ. Hạ Diệu Diệu lại cảm thấy đau lòng: “Đều tại

mẹ không tốt, không chăm sóc tốt cho bảo bối, lần sau mẹ nhất định sẽ chú ý hơn, có được không?” Cái đầu nhỏ của Thượng Thượng nhìn sang phía mẹ mình, sau đó lại xoay đi hướng khác, dường như rất hào hứng nhưng lại không có tinh thần mà quan sát mọi thứ xung quanh. Cậu bé ở giường bên cạnh lại làm ồn, một cô bé khá lớn nhìn cậu bé mỉm cười, một cô gái lớn tuổi hơn dặn dò cô bé nhỏ tuổi vài câu. Cô bé nhỏ tuổi lập tức òa khóc, người nhà thấy vậy liền chạy qua dỗ dành. Thượng Thượng dường như bị âm thanh kỳ lạ kia làm thu hút, cô bé xoay đầu qua, có lẽ khoảng cách khá xa nên nhìn không rõ, thế là lại quay đầu về, miệng mếu máo.

Hạ Diệu Diệu vội vàng dùng ngón tay đặt lên miệng cô bé, ra sức an ủi cô bé: “Suyt, bà ánh trăng xuất hiện rồi kìa, Thượng Thượng phải ngoan, Thượng Thượng đừng khóc nữa, Thượng Thượng là em bé ngoan ngoan nhất...”

Thượng Thượng há cái miệng nhỏ, đập đập đôi chân nhỏ không còn sức, muốn ăn ngón tay trong miệng. Hạ Diệu Diệu mỉm cười, chỉ chỉ vào trán cô bé: “Đồ tham ăn...” “Xem ra đã giảm sốt rồi.”

Hạ Diệu Diệu đứng bật người dậy, nhìn thấy anh ta đã thay áo sơ mi trắng, mặc áo khoác màu đen bên ngoài, dáng vẻ mang mắt kính trông không giống như lúc ở nhà. Anh ta để đồ chơi sang một bên, cầm bệnh án ở cuối giường lên xem, chủ động bước qua bên kia giường xoa xoa trán của Thượng Thượng, sau đó mỉm cười với cô bé: “Hồi phục khá tốt.”

Hạ Diệu Diệu có chút thận trọng: “Cảm ơn anh.” “Cẩn thận đến tối bé sẽ sốt lại, nhưng trẻ con sốt đi sốt lại là chuyện rất bình thường, cô đừng quá lo lắng, nếu sốt không cao thì không cần dùng thuốc, chú ý làm giảm nhiệt độ vật lý cho bé, khả năng hồi phục của trẻ nhỏ rất tốt, tối nay tôi trực, có vấn đề gì thì cứ đến phòng làm việc gọi tôi.”

“Cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo, cô đã ăn tối chưa?”

“Tôi ăn rồi.”

“Vậy tôi đi trước đây, có chuyện gì thì cứ gọi tôi.” “Cảm ơn, phiền anh rồi.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n rời khỏi.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Thay Ca

Hạ Diệu Diệu tiến anh ta ra đến cửa, không xem đối phương như người quen thật sự, hơn nữa bọn họ cũng không thân thiết, đối phương có thể đến thăm vào giờ này cô đã rất cảm kích rồi.

Những người khác thì không nghĩ vậy. “Cố quen biết chủ nhiệm Cao sao, anh ấy là chuyên gia nổi tiếng của cả khoa Nhi, từng du học ở nước ngoài về, con trai tôi từ lúc nhỏ đã biết anh ấy, nhưng rất khó hẹn gặp được.” “Hai người làm sao mà quen biết, là họ hàng à? Bảo bác sĩ xem giúp con bé nhà tôi được không, nó đã nằm bốn ngày đêm rồi mà vẫn chưa thấy khỏe, sốt ruột chết đi được.” “Coi giúp cháu tôi nữa, hai ngày nay cháu tôi lại bị tiêu chảy, cũng không biết có phải do truyền dịch bị lạnh quá không, cô giúp chúng tôi hỏi đi.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười: “Tôi là bảo mẫu nhà anh ấy, bình thường rất ít gặp anh ấy, lần này con gái tôi bị bệnh mới biết được anh ấy là bác sĩ của bệnh viện này.” Hạ Diệu Diệu vừa nói xong thì người lớn của hai gia đình kia liên tục cảm xúc: “Bảo mẫu sao.” “Trẻ như vậy mà đã làm bảo mẫu, thật là hiếm thấy.” Hạ Diệu Diệu sắc mặt hiền hòa: “Vâng, chủ yếu là tiện chăm sóc cả con tôi.” “Mẹ chồng cô đâu?” “Đúng vậy, chồng cô không có nhà, ba chồng và mẹ chồng phải có thời gian chứ, còn không thì vẫn còn mẹ của cô mà.” “Lúc này tôi cũng định nói cô, bé còn nhỏ như vậy mà đã bị bệnh, cô một mình ở bên cạnh chăm sóc, đi vệ sinh cũng phải bế nó theo, rất bất tiện.” “Đúng vậy, bận rộn như thế, giờ con lại bệnh, sao có thể không lo chăm sóc.” “Cô là người ở nơi khác phải không? Nhà bọn họ ước hiếp cô chỉ có một mình à? Trông cũng không giống lắm.” Hạ Diệu Diệu bất đắc dĩ, sau khi biết cô là bảo mẫu, quả nhiên họ nói chuyện không chút khách sáo, nhưng vẫn tốt hơn

việc bảo cô đi gặp chủ nhà nhờ trông giúp bạn trẻ nhà họ. Hạ Diệu Diệu nói qua loa: “Ba mẹ chồng tôi ở quê, đến đây không tiện cho lắm.” “Bé vẫn còn nhỏ, chồng không ở bên cạnh, ba mẹ chồng phải ở bên cạnh, đừng chê người già phiền phức, làm ra vẻ này nọ nữa, cô xem bây giờ một mình cô có vất vả không.” Ngữ khí ấy có ý muốn nói đáng đời cô lắm.

“Mẹ, chuyện của nhà người ta, mẹ nói vào làm gì.” Con dâu không muốn mẹ chồng mình nói thẳng với người ta như vậy, dù sao cũng không thân thiết, cũng chỉ là ở cùng phòng bệnh thôi.

“Các chị hiểu cái gì, tuổi còn trẻ chỉ mong được nhất thời thoải mái, cũng không biết suy nghĩ, làm gì có chuyện hai bên đều yên ổn, mẹ chồng tuy hơi cảm râm một chút nhưng có thể giúp các chị giữ con nấu cơm, thường ngày có việc gì bạn cũng có thể nhờ vả, đâu cần phải luống cuống như bây giờ.” “Đúng vậy, dù chúng tôi cảm râm các chị thì đã sao đâu, có nói thì cũng vì muốn tốt cho các chị thôi.” Một người lớn tuổi của nhà khác cũng hòa theo, dường như đã nói trúng được tâm ý, nên phải nói ra để người trẻ tuổi hiểu được.

Hạ Diệu Diệu chơi đùa với con gái, không nói gì. Nửa đêm Thượng Thượng lại bị sốt.

Hạ Diệu Diệu vội vàng lấy nước để giảm nhiệt độ cho Thượng Thượng, một mình chạy tới chạy lui bận rộn, không dám dừng lại, sợ cô bé sốt cao quá lại phải dùng thuốc. Hạ Diệu Diệu bận rộn đến sáng sớm, Thượng Thượng cuối cùng cũng đã hồi phục lại thân nhiệt bình thường mà không cần dùng đến thuốc, Hạ Diệu Diệu mỉm cười hôn lên gương mặt mẫm mẫm ánh vàng của cô bé, mặt nở nụ cười rất dịu dàng.

“Bác sĩ Cao, anh đến rồi, có một khoảng thời gian không gặp anh, nghe nói anh đi du học.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n không quen biết bọn họ, sắc mặt lạnh lùng mệt mỏi vẫn không thay đổi nhiều, không phải là lúc khám bệnh thì anh ta không hề nhiệt tình với mọi người, mà đơn giản chỉ gậ̣t đầu. Mang tâm trạng không được đặc tộ̣i với bác sĩ, tuy thái độ của anh ta không vui cho lắm, nhưng người ta là chuyên gia, mấy người nhà kia chỉ bĩu môi mà không nói gì. Hạ Diệu Diệu vội vàng đứng dậy: “Lại phiền anh phải đến đây rồi.” Cao Trạ̣m Vậ̣n đã thay ca, vẫn mặc quần áo như tối hôm qua, trên tay cầm một bình giữ nhiệt: “Vẫn chưa ăn sáng phải không, cầm cái này ăn trước đi.”

“Sao có thể làm vậy, tôi...”

Cao Trạ̣m Vậ̣n sắc mặt không thay đổi: “Không sao, một mình cô không tiện cho lắm.” ở trước mặt anh ta, Hạ Diệu Diệu không cần phải khiên cưỡng nói về chồng mình đã đi bộ đội không thấy bóng dáng đầu, cô ngại ngần cầm lấy: “Cảm ỏn.”

“Cô cứ ăn đi, ăn xong thì đến phòng làm việc của tôi nghỉ ngơi một chút, tôi sẽ giúp cô trông chừng bé.” Nói xong thì anh ta lại nhắc nhở một câu: “Hôm nay tôi được nghỉ, tối qua cô bận rộn cả đêm, nếu hôm nay không nghỉ ngơi, tối nay sẽ không thức được, lỡ cô ngủ rồi bé lại sốt lên thì cô cũng không đủ tỉnh táo để chăm sóc, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của bé.”

Hạ Diệu Diệu cầm lấy bình giữ nhiệt, nhất thời không biết nên nói gì.

Cao Trạ̣m Vậ̣n sắc mặt hiền hòa nhưng không nhiệt tình: “Ai cũng có lúc không tiện, tôi cũng chỉ cố gắng hết sức, cô đừng để tâm, lẽ nào cô không yên tâm đối với tôi? Tôi cũng có thể đưa chứng minh thư cho cô, cô đến Cục Cảnh sát hỏi địa chỉ của tôi xem có thật hay không.

Hạ Diệu Diệu lập tức đỏ mặt, trước kia ở nhà anh ta cô từng đứng trước ly trà đặc ý kể về chiến tích đa nghi của mình, hết cách, sau chuyện của Hà An, cô đa nghi hơn, chuyện lại liên quan đến con gái mình nên cô

càng thận trọng hơn. Bây giờ nghĩ lại cô thấy hành động lúc đó của mình thật là ngốc. Hạ Diệu Diệu nhỏ tiếng nói: “VẬY TÔI ĂN NHÉ, CẢM ƠN ANH.” Cao TrạM VậN không hề để tâm đến chuyện cô nói nhiều lời cảm ƠN, anh ta bế ThượNg ThượNg đặNg mƠ mặNg, cặNg tay rất thuần thực đỡ cô bé ngủ. Hạ Diệu Diệu thật sự đã đói, ắN vậO một cái thì hết sạch bát cháo, một cái bánh bao và một phần rau, lại không chút do dự mà uống hết một cốc nước. Người của hai nhà bên cặNg dùng ắNg mắT kỳ lạ nhìn bỌN họ một cái, sau đó thì không nói gì thêm.

Đúng lúc y tá đi vậO kiểm tra phòng bệnh định kỳ vậO sáng sớm. Cao TrạM VậN dặn dò y tá dẫn cô đến phòng nghỉ ngơi, anh ta nhìn thấy đôi phườNg tỏ ra không đồng ý liền nói: “TÔI CÓ THỂ ĐƯA CHỨNG MINH THƯ CHO CÔ.” Hạ Diệu Diệu tỏ ra cảm kích mà rời khỏi. ThượNg ThượNg đã ngủ say, Cao TrạM VậN liền đặt cô bé lên giường, một mình ngồi bên cặNg, lúc truyền nước biển, anh ta nhẹ nhàng đánh thức ThượNg ThượNg, giữ lấy đầu ThượNg ThượNg, sau khi ghim kim vậO thì bế cô bé lên đỡ dành, tốc độ rất nhanh.

ThượNg ThượNg rất nhanh chóng bình tĩNg lại, sau đó lại chìm vậO giấc ngủ.

Cô y tá nhìn bạch mã hoàng tử của cả khoa Nhi mà mỉm cười: “BÁC SĨ CAO TƯƠNG LAI NHẤT ĐỊNH SẼ LÀ MỘT NGƯỜI BA TỐT.”

Cao TrạM VậN sắc mặt khó hiểu, giọng nói lạnh lùng: “ĐÂY LÀ KIẾN thức cơ bản của hộ lý, cô không đọc sách à.” Cô y tá lập tức điều chỉnh ống truyền nước rồi vội vàng bỏ đi.

Hạ Diệu Diệu thấy nhớ con gái, mười giờ ba mươi đã giật mình tỉnh dậy, vội vàng thu dọn rồi trở lại phòng bệnh, thấy con gái đang cầm đồ chơi mở to mắT nhìn bác sĩ Cao.

Hạ Diệu Diệu mỉm cười: “Phiền anh rồi, tôi qua anh đã trực cả đêm, mau về nghỉ ngơi đi, cảm ơn anh.”

Cao TrạM Vân đứng dậy, không hề khách sáo, cầm áo khoác lên, dặn dò cô phải chú ý một số chuyện: “Tôi vừa dứt cho bé uống 100ml sữa, trong vòng một tiếng dừng cho bé ăn, đây là bình dịch truyền cuối cùng, truyền xong thì đi tìm y tá.”

“Cảm ơn, phiền anh quá rồi.”

“Tôi chỉ giúp một tay mà thôi.” Cao TrạM Vân không đợi Hạ Diệu Diệu khách sáo đã xoay người rời khỏi.

Hạ Diệu Diệu ngồi bên cạnh mỉm cười với con gái: “Con có làm phiền chứ không đó... hôm nay trong tình thần tốt hơn rồi đấy, có phải cảm thấy cơ thể đã khỏe hơn chưa...” Không phải ngày nào Cao TrạM Vân cũng đến, buổi tối thứ tư Thượng Thượng nằm viện, anh ta mang bình giữ nhiệt đến: “Bên trong có thức ăn, ăn xong thì nghỉ ngơi, hai ngày này tôi không đi làm, tôi sẽ giúp cô trông chừng bé một đêm.”

Hạ Diệu Diệu không biết nên nói gì cho phải, trong lòng cảm thấy rất ngại: “Tôi...”

Cao TrạM Vân tự nhận mình không có giao tình với cô: “Tôi chỉ giúp một tay thôi, cổ cũng là trường hợp đặc biệt, không cần suy nghĩ nhiều, tôi vừa hỏi thì bác sĩ điều trị chính bảo cô bé hồi phục rất tốt, qua hai ngày nữa có thể xuất viện, phiền thì tôi cũng chẳng thấy phiền, cô ăn đi rồi đi nghỉ ngơi, thức đêm khiến mắt sưng cả lên rồi, cô có tiếp tục trông chừng cũng không thoải mái, hơn nữa sau khi điều trị viêm phổi cần phải chăm sóc ruột và dạ dày, xuất viện xong cô vẫn phải bận rộn.” Hạ Diệu Diệu lần này không nói gì, ăn xong thì dứt cho con gái ăn, sau đó lại đến phòng làm việc của anh ta nghỉ ngơi. Hạ Diệu Diệu vẫn cho rằng đó là phòng nghỉ ngơi dùng chung cho trực đêm, khi bước vào nhìn thấy vẫn giống như lúc mình

rời khỏi, liền đoán được đây là chỗ của riêng anh ta, cách bài trí ở đây cũng giống như con người anh ta, vô cùng đơn giản, nghĩ đến công việc của anh ta, cô cũng không thấy bất ngờ, tại sao trong nhà anh ta lúc nào cũng giữ nguyên vẻ cứng nhắc như vậy. Hạ Diệu Diệu thật sự rất mệt, liên tục ba ngày chăm sóc Thượng Thượng, cô không dám ngủ quá say, cứ sợ cô bé bị sốt trở lại, hiện giờ nằm lên gối, một lúc là ngủ ngay.

Khả năng chăm sóc trẻ của Cao Tràm Vân không quá xuất sắc, nhưng Thượng Thượng còn nhỏ, chưa nhận ra nhiều người quen, chỉ cần ăn no, có người chơi hoặc bế dỗ dành thì cô bé không làm ồn nữa, hơn nữa thời gian ngủ còn rất dài.

Cao Tràm Vân cách một khoảng thời gian lại sờ trán cô bé, đã qua bốn năm ngày điều trị, cô bé đã không còn sốt lại vào ban đêm nữa. Cao Tràm Vân không hề mệt, chỉ cần trông chừng cô bé là được. Hạ Diệu Diệu tỉnh giấc thì híp mắt nhìn ra ngoài trời, đứng bật người dậy: “Xin lỗi, xin lỗi, là tôi không chú ý, đã quá bảy giờ rồi, thật sự ngại quá.” Cao Tràm Vân đứng dậy lấy quần áo, cả buổi tối không ngủ nhưng không hề ảnh hưởng đến hình tượng anh tuấn mạnh mẽ của anh ta: “Không sao cả, tôi đã gọi thức ăn cho cô, để sẵn trên bàn, tôi đi trước đây.” “Cảm ơn anh, cảm ơn anh.” Cao Tràm Vân nghe thấy mà tê liệt. Hạ Diệu Diệu nói cũng cứng đờ, nhưng ngoài hai chữ đó, cô không biết có thể dùng từ gì để bày tỏ sự cảm kích của cô, chỉ có thể liên tục nói những lời cảm ơn cứng nhắc. Thượng Thượng hồi phục rất tốt, bác sĩ nói qua hai ngày nữa có thể xuất viện, Hạ Diệu Diệu mừng đến rơi nước mắt, Thượng Thượng không biết chuyện gì, nằm trong lòng mẹ tay thì cầm đồ chơi của chủ mua cho một lát sau thì nhoén miệng cười, chảy ra một hàng nước bọt thật dài.

Ngày cuối cùng bác sĩ tiến hành một số kiểm tra thông thường, lượng thuốc giảm còn hai bình, nụ cười trên mặt Hạ Diệu Diệu cũng nhiều hơn, cứ một lát là trêu đùa cổ bé, một lát thì làm mặt quỷ, thỉnh thoảng Thượng

Thượng còn bật cười lớn, nhưng phần nhiều thời gian đều mang vẻ mặt mơ màng.

“Đợi một chút, mẹ rót nước cho con uống.” Hạ Diệu Diệu đứng dậy đi vào nhà vệ sinh đổi nước, vừa ra đến cửa thì nghe thấy có người đang bàn luận.

“Cô không biết à, đó không phải là ba của đứa bé, là cô gái ấy một mình đến đây, chồng thường xuyên không ở nhà, một mình đến thành phố này làm bảo mẫu cho đàn ông độc thân, bảo mẫu gì chứ, nhất định là cặp với bác sĩ Cao. Bác sĩ Cao đẹp trai như vậy, lượng cao, lại làm việc trong bệnh viện tốt thế này, làm gì có cô gái nào không động lòng, hơn nữa, nếu bọn họ không có liên quan gì đến nhau thì tại sao bác sĩ Cao lại chăm sóc con gái giúp cô ta.”

“Thật hay giả thế?”

“Đương nhiên là thật rồi, cô vừa đưa bé vào nên không biết, nhưng bác sĩ Cao thì cô biết chứ, đó là bác sĩ nổi tiếng của khoa Nhi trong bệnh viện này, còn độc thân, là người đàn ông hoàng kim mà ai cũng nhắm đến, tôi thấy người này cũng không tốt lành gì, đến cả bảo mẫu từng có con cũng dụ dỗ.” “Cũng không thể nói vậy, tôi thấy bọn họ cũng đâu có nói chuyện gì nhiều, có lẽ chỉ là giúp đỡ.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Từ Chúc

 Một bà lão vừa đến chưa được hai ngày nghe thấy vội vàng bước ra giảng hòa: “Bỏ đi bỏ đi, tội nhỏ vẫn còn ở đây, đừng làm mất hòa khí, mỗi bên nhường một câu đi nào.” Hạ Diệu Diệu không buồn cãi nhau với bà ta, cố đi vào nhà vệ sinh lấy nước, trở về giường chăm sóc cho Thượng Thượng. Bà lão ở bên cạnh vẫn còn cố ý tiếp tục bàn tán. Hạ Diệu Diệu không buồn bỏ vào tai, dù sao hôm nay cô cũng xuất viện rồi, bà ta thích nói với ai thì cứ nói.

Sau chuyện của Thượng Thượng, Hạ Diệu Diệu không nghĩ ra nên cảm ơn đối phương ra sao, cũng khó tránh để xảy ra hiểu lầm, sau khi quét dọn xong, cô để một ít trái cây trên bàn, bên cạnh để một tờ giấy, viết một đoạn nói cảm ơn anh ta đã giúp đỡ cô.

Sau khi Cao Trạm Vân trở về, nhìn thấy thì cầm lấy một quả, sau đó tùy tiện vứt tờ giấy vào thùng rác, đi thẳng lên lầu.

Lại qua một năm, trong thời gian đó Hạ Diệu Diệu có gửi con gái cho dì Bạch chăm sóc, cô có trở về hai lần, ba cô thường hay hỏi con gái khi nào mới được điều trở về, trong lời nói mang đầy vẻ quan tâm và oán trách.

Không biết có phải vì đã làm mẹ hay không, mà khi nhìn thấy ba mẹ mình cô cảm thấy bọn họ đã già đi nhiều, nhiều năm trôi qua, bất luận bọn họ nói gì cô cũng nghiêm túc lắng nghe, muốn trở thành hình mẫu mà hai người họ mong muốn. Nhưng hiện giờ không được, hãy cho cô thêm thời gian hai năm, hai năm nữa thôi, cô nhất định sẽ trở về thành phố này, lúc đó cô nhất định sẽ có một công việc ổn định, có môi trường làm việc tốt, như

vậy mới có thể bù đắp được vết thương do cô tạo ra từ việc mang thêm một người khác về cho ba mẹ.

Hạ Vũ không nói gì, cứ gấp thức ăn cho chị Hai.

Hạ Tiểu Ngư rất hoạt bát, chỉ đi theo chị gái xin đồ đạc, những món đồ chị gái treo trong tủ không dùng đến như vòng đeo cổ, vòng đeo tay, còn có cả vài chiếc khăn choàng cổ rất thích, và cả quần áo chị gái từng mặc. Hạ Diệu Diệu xem Hạ Tiểu Ngư như con gái của mình, thấy bình tâm hơn và cũng rất nhẫn nại nghe cô cảm ràm, trước kia cảm thấy cô mở miệng ra toàn nói những lời ngốc nghếch, nhưng bây giờ đã trở thành một ấn tượng mạnh, nghĩ đến chuyện sẽ có một ngày cô cũng giống như mình, nên Diệu Diệu tìm những món đồ mà mình từng thích, những thứ trông không hợp với độ tuổi của mình thu gom lại. Hạ Diệu Diệu rất hào phóng mở một chiếc hộp cho Tiểu Ngư, trước kia những thứ cô không thiếu nhất chính là những thứ này, vồn vện ba hộp to. “Woa! Thật là đẹp, chị Hai, chị mua ở đâu thế, nhiều năm như vậy vẫn không bay màu, bây giờ nhìn vào thấy rất bóng loáng, rất là đẹp.” Hạ Tiểu Ngư quẩn luyến không rời cầm một chiếc kẹp tóc lên, kẹp lên đầu: “Đẹp không, đẹp không?” “Đẹp.” Hạ Diệu Diệu nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của Tiểu Ngư, dường như đang nhớ lại dáng vẻ lúc cô được nhận quà trước kia, nhưng khi nhìn vào những chiếc hộp này thì bóng dáng của một người nào đó cũng dần hiện rõ. Hạ Diệu Diệu tùy tiện chọn hai chiếc vòng trân châu bên trong, để vào trong túi, định làm vòng hoa cho con gái, xem như là quà do anh tặng. Hạ Tiểu Ngư xoay đầu lại, hào hứng hỏi cô: “Chị xem cái này đẹp hay cái kia đẹp” “Cả hai đều đẹp.”

Đang là mùa xuân, Hạ Thượng Thượng đã được một năm bốn tháng tuổi, mặc quần áo cũ người khác để lại nhưng rất vừa vặn, trên đầu để một chòm tóc nhỏ, trên chòm tóc miễn cưỡng treo hai quả cầu màu hồng, mẹ nói, đó là quà của ba tặng. Đây cũng là năm thứ ba Hạ Diệu Diệu đến thành phố này. Trong hai năm, Thượng Thượng đã biết gọi ba gọi mẹ, đã mọc

chín chiếc răng, cực kỳ thích đuổi theo sau lưng Hạ Diệu Diệu gọi dì, lúc mỉm cười nheo miệng thì để lộ ra hàm răng chưa mọc đầy đủ, vừa đáng yêu vừa đáng ghét. Hạ Diệu Diệu quyết định sẽ từ bỏ công việc ở đây trong năm nay, bắt đầu lại công việc chuyên ngành của cô.

Nhìn căn nhà đã quét dọn hai năm, Hạ Diệu Diệu đột nhiên cảm thấy không nỡ, mọi thứ ở đây đều rất quen thuộc, chỗ nào cũng có dấu vết của cô, ly tách, nhà bếp, sàn nhà, cô đã làm việc ở đây hai năm, bây giờ sắp rời khỏi, có chút tiếc nuối.

Hạ Diệu Diệu nhìn căn nhà đã quét dọn xong lần cuối, đặt hai quả dưa mua ở cửa hàng xuống, lấy giấy note ra viết vài chữ: Tôi đã từ chức, cảm ơn sự chăm sóc của anh.

Bế con gái được đặt ở ngoài cửa lên, cô đóng cửa lại rồi rời khỏi.

Hạ Diệu Diệu tìm nhà trẻ cho con gái, mỗi tháng một nghìn ba, cũng không phải là chỗ quá tốt, chỉ là với độ tuổi này mà đã đi nhà trẻ thì số lượng rất ít.

Hạ Diệu Diệu không thấy đau lòng, sau khi đóng xong phí thủ tục, thay một bộ quần áo thành thị chỉnh tề, cô đến các tòa nhà văn phòng trong thành phố bắt đầu gửi CV của bản thân, nghiên cứu sinh sắp tốt nghiệp, đã kết hôn có con, thành tích học tập loại ưu, đa phần kinh nghiệm công việc viết bên trên đều do cô chém gió mà ra, lập tức có vài công ty mà Hạ Diệu Diệu rất ưng ý liên lạc với cô.

Hạ Diệu Diệu hài lòng nhất là công việc ở công ty Mẫn Hàng có trụ sở ở Gia Thành, chức vụ là nhân viên hiệu đính. Ngày đầu đi làm của Hạ Diệu Diệu rất thuận lợi, cô chỉ sinh con, rời khỏi chuyên ngành này gần hai năm chứ không hề tách biệt với xã hội, nên khả năng giao tiếp vẫn không thay đổi, ngược lại còn trưởng thành hơn. Đồng nghiệp cũng không khó gần như trong tưởng tượng, trước mặt đều tỏ ra rất thân thiện, Hạ Diệu Diệu là

người mới, phe cánh vững chắc nhiều năm trong Mẫn Hàng cô không dính dáng đến, chuyện cô có thể làm hiện giờ là làm tốt công việc, nỗ lực biểu hiện, thỉnh thoảng nghe mọi người bàn tán mọi chuyện.

Khuyết điểm là cô không thể nào tăng ca, nhưng vẫn có thể mang công việc về nhà đợi khi con gái cho phép thì làm, lượng công việc của cô không hề giảm đi, chỉ là lãnh đạo không nhìn thấy nhiều. Hạ Thượng Thượng là một cô bé vô cùng hoạt bát, vô cùng thích ăn, món gì cũng muốn thử, nếu buổi tối mẹ dẫn ra ngoài đi dạo, mỗi lần nhìn thấy trên tay các bạn nhỏ hàng xóm cầm thức ăn, cô bé lại không ngừng chảy nước miếng. Hạ Diệu Diệu có gọi thế nào cô bé cũng không quan tâm, kéo đầu cô bé qua thì cô bé lập tức quay đầu đi, thỉnh thoảng còn không khống chế được mà giơ cánh tay mũm mĩm ra đòi. Hạ Diệu Diệu cảm thấy rất ngại, không biết cái tật này là do ai lây, lúc nhỏ cô cũng ham ăn như vậy sao? “Con đấy, thể diện của dì đã bị con bán sạch hết rồi.” Hạ Thượng Thượng say sưa ăn chiếc bánh nhỏ trên tay, cắn hai ba miếng là hết một cái. Bà hàng xóm rất thân thiện: “Cháu gái nhà cô ăn thật giỏi, như vậy mới tốt, mới lớn nhanh, cháu nhà tôi lúc ăn cứ như mèo vậy, dứt thế nào cũng không chịu, lần kiểm tra định kỳ này bác sĩ bảo nó hơi nhỏ, cô xem con bé kia, nhìn là thấy buồn phiền rồi, cháu gái nhà cô thật giỏi, mũm mĩm mập mạp thật đáng yêu.” “Nó ăn nhiều quá, cháu lại sợ sẽ bị béo phì.” “Cũng phải, trẻ con bị béo phì cũng là một vấn đề nghiêm trọng, nhìn không ra cô còn trẻ như vậy mà lại rất nhẫn nại chăm trẻ con, tôi thường thấy cô dẫn bé xuống đi dạo.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười: “Ai có thời gian thì cũng như vậy, cháu tan ca xong thì cũng chẳng có việc gì làm.” “Như vậy thì tốt rồi, con gái nhà tôi chẳng nhẫn nại như vậy, tiểu tử tông, cháu lại chạy đi đâu rồi...” Hạ Diệu Diệu bế con gái đang đòi ăn thêm bánh nhìn đối phương đã đi xa, cúi đầu nhìn xuống bảo bối của mình: “Ăn, ăn, ăn, cứ lo ăn thôi, không sợ béo phì à, nhìn cái mặt mập của con kia, sắp làm cho mũi không cao lên nổi rồi, thật là xấu quá đi, Thượng Thượng nhà chúng ta biến thành cô bé xấu xí rồi.” Hạ Thượng Thượng vui vẻ ôm lấy đầu ngón tay của mẹ mà cắn, ba chiếc răng cửa nhỏ, sắc nhọn lại có lực cắn vào khiến cho Hạ Diệu Diệu không

kiểm được mà khẽ vỗ vào mông cô bé. Cô bé không đau cũng chẳng ngứa, giơ cánh tay ra nắm lấy tóc của mẹ, nhìn ngang nhìn dọc. “Tổ tông của tôi...”

Công việc của Hạ Diệu Diệu không thể tiếp xúc với các nhân vật cấp cao, bản thảo phía trên gửi xuống, bộ phận của cô miệt mài sửa chữa, cô chỉ tiếp xúc nhiều nhất là Phó Giám đốc hoặc thư ký, còn không chỉ là những mệnh lệnh hối thúc bọn cô làm việc nhanh một chút. Hạ Diệu Diệu nhận bản thảo của bộ phận Biên tập, hai người kia cần lấy bản thảo gấp, cô phải đối chiếu bản photo, đang photo thì hai người ở bộ phận biên tập buồn chuyên oán trách.

“Bên phía Hồng Đại thật quá đáng, đã cướp tin tức của chúng ta rất nhiều lần, tin tức đó rõ ràng là do chúng ta lấy được trước mà.” “Đừng tức giận nữa, ngành này của chúng ta làm gì có người lấy trước lấy sau, ai theo được đến cùng thì xem như là của người đó, người ta bố trí tốt, hai năm nay đều rất có tiếng, cứ nhường cho bọn họ đi.” “Xì, chẳng qua chỉ là hãng truyền thông mới phát triển chưa được mấy năm mà đã cho mình là người đi đầu à, chẳng hiểu quy tắc gì cả.” “Có cách gì chứ, sau lưng bọn họ có người chống lưng, nghe nói năm ngoái bọn họ đã bị công ty Phi Diệu thu mua, bố cục toàn thể cao hơn chúng ta một tầng, tiền lương cao hơn, nhưng cơ chế sàng lọc cũng cao hơn, nên bọn họ chỉ có thể liều mạng làm việc, khó khăn hơn chúng ta rất nhiều.”

“Truyền thông Phi Diệu?” Giọng của đối phương nhỏ hơn rất nhiều: “Là công ty Phi Diệu dưới tên của tập đoàn Hòa Mộc.” Một đồng nghiệp khác gật đầu: “Nên người ta khoa trương cũng không phải là không có lý, chúng ta không phục không được.” Trong lòng đồng nghiệp vừa oán trách tuy cũng nghĩ như vậy, nhưng không thể làm suy yếu đi uy phong của mình, hơn nữa tài liệu mà đối phương cướp lấy là thứ bạn trai cô ta đang cầm trên tay: “Vậy thì đã sao, Mẫn Hàng của chúng ta cũng không yếu, nền tảng mười mấy năm là giả hay sao.” “Chúng ta đương nhiên không phải lo

lãng về Phi Diệu, vấn đề nằm ở người đứng sau Phi Diệu, đầu tư vốn vào không giống nhau, chấp nhận số phận đi.” Hạ Diệu Diệu mang tài liệu gốc đến: “Xong rồi.” “Cảm ơn, cô cố gắng làm sớm, chúng tôi đang cần gấp.” “Tôi biết rồi.” Hạ Diệu Diệu ngồi trên ghế chỉnh lại xấp giấy vẫn còn ấm trên tay, nhớ lại người trước kia từng giới thiệu về tương lai phát triển của Hồng Đại, quả nhiên hiện tại Hồng Đại vô cùng phát triển. Hạ Diệu Diệu cười khổ một tiếng, nhớ lại thì có ích gì, cô đã rời khỏi đó từ lâu, chuyên gấp rút bây giờ là phải làm tốt công việc hiện tại.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Hồi Ưc

 “Tin, tin, tin...” Tiếng còi xe vang lên xung quanh làm cho Hà Mộc An đang nhắm mắt nghĩ ngợi phải giật mình tỉnh dậy, anh hơi chau mày, nhưng lại không nói gì mà chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khung cảnh chậm rãi lướt qua trước mắt làm cho gương mặt lạnh lùng của Hà Mộc An xuất hiện một chút biến động khó mà nhìn ra được, anh dường như vô thức mở miệng nói: “Quay ngược lại!”

“Hả?” Tài xế kinh ngạc, còn định nói gì đó nhưng nhìn qua gương chiếu hậu thấy cặp lông mày đang cau lại của boss, anh ta hít sâu một hơi, trong lòng quyết đoán mà lái xe quay trở lại!

Phịch!

Một âm thanh cực lớn vang lên, sau lưng truyền đến một tiếng hét: “Không có mắt à, đây là lúc quay đầu xe à, lái xe đắt tiền thì ghê gớm lắm sao, anh đừng vào xe của tôi rồi, xuống xe, xuống xe đi!”.

Tài xế lập tức xuống xe: “Xin lỗi, xin lỗi, là tôi không cẩn thận, tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, anh xem nên đến thế nào...” Anh ta chỉ là một người làm công, giải quyết ổn thỏa mọi chuyện cho ông chủ cũng là một phần năng lực.

Hà Mộc An ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, cổng trường quen thuộc, gương mặt nhiệt tình vui tươi, tiếng chuông quen thuộc xuyên qua con đường náo nhiệt đã không còn nghe thấy nữa. Ánh mắt của Hà Mộc An đột nhiên cũng đờ, nhìn chăm chăm vào một chỗ, bóng dáng kia vẫn chưa đi xa

kia, anh có nhắm mắt lại thì hình bóng đá vẫn không biến mất. Đột nhiên, anh cảm thấy kích động muốn bước xuống kèo bóng đá đó lại, hỏi cô có phải đã hối hận rồi không, có lẽ cô không cần phải nói lời nào, chỉ cần nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin, anh có thể không tính toán, không trách móc, thậm chí có thể xem như cô chưa từng nói ra những lời cô từng nói đó.

Bóng đá kia từ từ quay lại, có một khoảnh khắc Hà Mộc An không hề muốn nhìn, bởi lẽ anh biết là không thể nào, cô không thể nào xuất hiện ở đây, cứ như vậy, bóng đá đó vẫn đi tới, khóe môi của Hà Mộc An dường như nhếch lên tỏ ra vẻ giễu cợt.

Tài xế giải quyết xong mọi chuyện, trở vào trong xe: “Ngài Hà?”

“Đi!” Hà Mộc An lại nhắm mắt.

“Vâng.”

Về đến Trang trại Hà Quang, Hà Mộc An ở một mình trong phòng sách, ánh mắt lạnh lùng như băng nhìn xuống ngăn tủ dưới cùng bị khóa lại bên cạnh chân, xoay chuyển theo thời gian, ánh mắt của Hà Mộc An ngày càng lạnh lùng, cơ thể cũng ngày càng cứng đờ, dường như đang kháng cự mạnh mẽ với điều gì đó.

Sau cùng anh kiên quyết đứng dậy, quyết đoán mở ngăn tủ đó ra, lấy ra chiếc điện thoại đã rất lâu không dùng đến. Tìm đồ sạc điện, gắn vào ổ điện, tiếng nhạc mở máy ầu trĩ này lại là sở thích của một người nào đó, Hà Mộc An lập tức thấy phiền, anh liền vứt chiếc điện thoại vừa mở được một nửa sang một bên. Anh còn chưa rời đi, điện thoại lại vang lên âm thanh mà anh từng thích nghe nhất, tiếng tin nhắn được gửi đến vang lên không ngừng, tuy vẫn chưa xem những âm thanh đã làm cho Hà Mộc An đang buồn bực trở nên vui vẻ hơn. Mở tin nhắn, từng âm báo nhắc nhở cuộc gọi nhờ vang lên khiến khóe môi của Hà Mộc An từ từ cong lên, anh nhìn chăm chăm vào những tin báo kia, trong lúc vô thức, ánh mắt anh sáng lên.

Liệu anh có nên cho cô một cơ hội để sửa chữa sai lầm? Hà Mộc An cầm điện thoại, chiếc cúc áo màu vàng ở cổ tay ánh lên màu sắc chói mắt, anh thoải mái bấm gọi trở lại, biết sai là được rồi.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi không có thật, xin...” Câu nói tiếp theo bị Hà Mộc An vô cùng quyết đoán khóa lại trong ngăn kéo tủ, những âm thanh lập lại không ngừng truyền tới làm cho anh tự cười giễu cợt bản thân đã tự cho mình là đúng với hành động ấu trĩ hoàn toàn không có tác dụng gì. Hà Mộc An yên lặng hai giây, trầm ngâm mở ngăn kéo tủ ra, vừa định ném điện thoại ra thì bóng dáng một người đứng nở nụ cười nhìn anh hiện rõ ràng trên màn hình làm cho động tác của anh ngừng lại, xuyên qua màn hình điện thoại, dường như anh có thể nghe thấy người đó đang riu rít nói chuyện với mình. “Chụp xong chưa?” “Phải toàn cảnh hồ đẹp nhất đây.”

“Anh đã xong chưa đây?”

“Vẫn chưa xong à? Tư thế đẹp quá nên không biết chụp góc nào sao!” “Anh cầm điện thoại chết rồi à!” Hà Mộc An từ từ bình tĩnh lại, tắt máy, để lại vào trong ngăn kéo tủ, khóa chặt lại. Số không tồn tại? Cũng đúng, đã lâu vậy rồi mà.

Nhưng mà, số điện thoại của anh ít nhất vẫn chưa xóa đi, cô dựa vào cái gì mà bỏ số điện thoại đi?

Khổng Đồng Đồng buồn chán ngồi chống cằm, ở đầu kia của máy tính nhìn sang Hạ Diệu Diệu: “Khi nào cậu mới được điều về, một mình tớ ở thành phố xa lạ này buồn chán lắm.” “Là cậu buồn chán hay tớ buồn chán, bây giờ tớ đang không ở thành phố xa lạ à? Còn xa lạ hơn cả cậu đây được chưa hả, cậu còn có Tân Xảo thỉnh thoảng có thể ra ngoài uống trà, còn tớ chẳng có ai thân thích.” “Bởi vậy, cậu phải mau chóng trở về, đến lúc đó tớ đi uống cà phê cùng cậu.”

“Bớt tỏ vẻ đáng yêu đi, tình cảm có giảm bớt không?” Khổng Đồng Đồng nghe xong thì trợn mắt: “Biết tớ đã gặp ai không?”

“Ai?”

Khổng Đồng Đồng nằm nhoài trước máy tính, tỏ ra hơi ngại ngùng: “Cậu có nhớ anh chàng thường hay bị tớ giẫm vào chân lúc chúng ta đến quán bar Trên Tầng Mây không?” Hạ Diệu Diệu kinh ngạc nhìn màn hình: “Không phải cậu gặp anh ta chứ?” Khổng Đồng Đồng che mặt, nghĩ tới là thấy mất mặt: “Anh ta chính là cấp trên của tớ bây giờ.” Hạ Diệu Diệu nghe xong thì mỉm cười gian xảo: “Theo đuổi cậu à?” Khổng Đồng Đồng cúi đầu vẫn tỏ ra ngại ngùng: “Không có, chỉ là đối xử với tớ rất tốt, tớ cảm nhận được anh ấy có ý muốn tiến tới một bước, nhưng mà...” “Vậy là tốt rồi, cấp trên đấy, lương sẽ cao hơn cậu.” “Không phải chuyện đó, anh ấy từng ly hôn.” Hạ Diệu Diệu trầm ngâm vài giây: “Anh ta bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi.”

“Có con chưa?” Khổng Đồng Đồng càng bối rối. Hạ Diệu Diệu thấy vậy liền đoán được: “Có rồi?” “Nhưng đã để cho vợ cũ của anh ấy nuôi.” Khổng Đồng Đồng vô thức giải thích. Hạ Diệu Diệu định nói đừng ngốc nữa, cho ai nuôi thì cô ấy cũng là mẹ kế, mẹ kế không đáng sợ, cái đáng sợ là chuyện đứa con chính là mối quan hệ vĩnh viễn không thể cắt đứt giữa anh ta và vợ cũ, sau này con cái có chuyện gì bọn họ đều phải ngồi xuống cùng bàn bạc, anh ta phải chăm sóc con mình, cậu thì ngồi ở giữa, trừ khi là cậu rộng rãi đến mức có thể thực sự nghĩ thông.

Nhưng nghĩ đến con gái mình, Hạ Diệu Diệu lập tức nuốt những lời vừa muốn nói kia lại, tuy nhiên đối mặt với bạn tốt của mình cô vẫn nên nói ra: “Cậu đã nghĩ kĩ chưa, có một đứa con, chứ không phải là một con thú cưng, nó sẽ trưởng thành, đó là nhân tố không thể khống chế.”

Khổng Đồng Đồng xoa xoa mặt: “Tớ biết chứ, sao tớ có thể không biết, vì tớ biết nên mới khó xử, cậu nói xem tớ phải làm sao đây, anh ấy thật sự rất tốt, đối xử tốt với tớ, nhưng chỉ cần nghĩ đến vợ cũ của anh ấy là tớ thấy không thoải mái, mẹ tớ có lẽ cũng sẽ không cho phép tớ lấy người đã từng có một đời vợ và có cả con.” “Đúng vậy, nên cắt đứt sớm! Với điều kiện của cậu muốn tìm người thế nào mà không được.” Khổng Đồng Đồng nằm bò trên bàn, chuyện tình cảm sao có thể quyết đoán được chứ: “Để tớ suy nghĩ lại đã, khi nào cậu trở về?”

“Qua hai năm nữa.”

“Lần nào cũng nói hai năm, đã hai năm qua rồi, chưa thấy cậu thực hiện lời hứa gì cả.”

“Lần này thật sự là hai năm, cậu mau thu dọn chuyện tình cảm lộn xộn của cậu đi, ly hôn thì không nói, đằng này còn có cả con, cậu thật là.” “Hạ Diệu Diệu cậu dám dạy bảo tớ à!” “Tân Xảo và Vương Phong Long thì sao, đã kết hôn chưa?” “Kết hôn cái gì, Vương Phong Long người ta bây giờ rất giỏi đấy, cậu biết cậu ta đã vào công ty nào không?”

“Công ty nào?”

“Truyền thống Phi Diệu, không phải làm từ nhân vật nhỏ, hiện giờ đã là Tổng Giám đốc bộ phận Biên tập, Tổng Giám đốc đó, tiền lương hằng năm hơn sáu con số, nghe nói tầm năm triệu là không đáng nhắc đến, cậu ta sẽ thành tâm cưới Trương Tấn Xảo hay sao?” Hạ Diệu Diệu vô cùng kinh ngạc: “Không ngờ cậu ta có thể vào được Phi Diệu, lúc đi học tớ chẳng cảm thấy cậu ta có gì lợi hại cả, cậu ta và Tân Xảo chia tay rồi à?” “Vẫn chưa, chỉ là bây giờ đã khác xưa, sao người ta có thể không là ra vẻ, hiện giờ đang là khoảng thời gian then chốt trong sự nghiệp của cậu ta, chuyện kết hôn nhất định sẽ lùi lại, không biết cậu ta đã gặp phải vận xui gì.” Là vận xui đấy: “Cậu ta đâu có giống người bạc tình bạc nghĩa.” “Đừng trông mặt mà bắt hình dong, lòng người rất khó đoán, ai biết được cậu ta là người

thế nào. Nói chuyện này cậu nhất định không ngờ được, Tiền Quân và Thẩm Tuyết đã thành đôi rồi, là Thẩm Tuyết theo đuổi đấy.” Hạ Diệu Diệu cảm thấy bản thân có lẽ đã cách biệt với bạn bè khá lâu, năm đó người Thẩm Tuyết thích là Phương Thâm, còn chế Tiền Quân đủ kiểu, nay lại đi theo đuổi Tiền Quân.

“Hai năm nay nhà của Tiền Quân cũng phát triển khá tốt, hình như đã bám vào được ai đó, tớ cũng không hiểu rõ mấy chuyện kinh tế cho lắm, tóm lại thì chuyện khó khăn về tiền bạc của nhà họ Thẩm năm ngoái là do Tiền Quân giúp đỡ, Thẩm Tuyết xem như có một nửa là cảm kích, hai nhà đã bàn chuyện kết hôn rồi.”

Hạ Diệu Diệu đột nhiên cảm thấy Thẩm Tuyết cũng không tệ, trước kia cứ cảm thấy cô ấy không hiểu chuyện, tính tình bộp chộp, lại yêu ghét rõ ràng, chuyện gì cũng chả chịu suy nghĩ, nhưng trong chuyện Tiền Quân, cô ấy thật sự khiến cô nhìn bằng một cặp mắt khác, nghĩ lại, cuối học kỳ hai của năm ba cô ấy đã dịu dàng hơn khá nhiều, haiz, đúng là có số mà: “Tử Ngọc thì sao?” “Cậu ấy có thể thế nào, ở lại dạy học, không ấm không nóng, có lẽ sau này sẽ tìm một công việc cùng ngành, vẫn luôn hạnh phúc, đầu có giống tớ...”

“Cậu mau chia tay đi!” Cô có con mà còn nói như vậy.

“Đây là chuyện tình cảm động lòng người của tớ mà, còn cậu thì sao? Trống trải bao nhiêu năm, gần đây có tiến triển gì không?” “Anh ấy thì sao? Anh ấy có tiến triển gì không?” Khổng Đồng Đồng nhất thời không suy nghĩ ra, không biết cô đang hỏi ai, một hồi sau mới trả lời lại: “Không biết, không có tin tức của cậu ta, cậu vẫn còn nhớ cậu ta à.” Khổng Đồng Đồng nhìn vào người trong màn hình, đối với chuyện chia tay của bọn họ, cô không tiếc nuối cũng không cố vũ quay trở lại: “Để tớ bảo Tân Xảo hỏi giúp cậu?” “Không cần, tớ chỉ hỏi thể thôi, xem xem anh ấy còn sống không, nhưng bây giờ nghĩ lại, người ta có nhà có tiền, không lý nào lại không tốt, tớ hà tất phải ngược đãi lỗi tai mình, thích thế nào thì thế đi.”

Cảm giác thù hận anh đột nhiên biến mất, hiện giờ chỉ còn lại một chút mĩa mai bản thân, không ngờ cô lại có một chuyện tình chẳng ra sao cả.

Hạ Diệu Diệu không nói chuyện có con cho anh nghe, không phải là vì sợ anh cướp quyền nuôi con với cô, Hạ Diệu Diệu thậm chí còn không cảm thấy rằng Hà An sẽ làm ra chuyện đó, mà là cô không muốn làm phiền cuộc sống mới của cả hai.

Trừ phi một ngày nào đó, cô cảm thấy anh quá hạnh phúc, làm cho cô ngứa mắt, có lẽ cô sẽ đem chuyện có con nói ra, hù dọa vợ của anh, để gia đình của bọn họ không được yên bình.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Mời Khách

 Giữa mùa hè nóng bức, đi lại trên đường chính là một cực hình, hai ngày này vì bên phóng viên hiện trường thiếu người nên Hạ Diệu Diệu phải ra ngoài hai lần, cả người như biến đổi màu sắc, lúc trở về phải ngồi trước điều hòa quạt gió mới cảm thấy được sống sót.

Hạ Diệu Diệu vẫn chưa thở ra hơi thì bên nhà trẻ đã gọi điện thoại đến, trong giờ ngủ trưa Hạ Linh tự mình thức giấc, lúc đó giáo viên đã rời khỏi được một lúc, cô bé tự mình trèo dậy, rồi ngã từ trên bậc thềm xuống.

Hạ Diệu Diệu cầm túi xách trực tiếp chạy đến bệnh viện. Ngoài việc tự trách mình không có thời gian chăm sóc con2gái, cô còn trách người giáo viên đã rời khỏi kia! “Thượng Thượng... Thượng Thượng...” Thượng Thượng lăn xuống với tư thế rất nhẹ nhàng, vết thương không hề nghiêm trọng, chỉ có vết thương trên trán cộng thêm vết bầm do bậc thềm khá nóng, ngoài ra những vị trí khác đều ổn.

Lúc Hạ Diệu Diệu đến nơi, hiệu trưởng của trường và những người liên quan đều có mặt, vừa thấy Hạ Diệu Diệu thì lập tức bước tới xin lỗi.

Hạ Diệu Diệu làm gì còn hơi sức nghe những người chẳng có trách nhiệm kia nói chuyện, cô nhanh chóng xông vào phòng bệnh nhìn con gái vừa khóc mệt quá nên ngủ thiếp đi cùng với vết thương băng bó kín mít trên người cô8bé, cô vô thức muốn tháo ra muốn xem con gái ra sao rồi? Sao Thượng Thượng lại nằm trên giường bất động thể kia.

Y tá đứng bên cạnh vội vàng kéo tay cô lại: “Đừng động vào, bé vừa ngủ, cô đừng làm bé thức giấc.”

Lời của y tá làm đứt đoạn hành động của Hạ Diệu Diệu, hai tay cô cứng đờ ở đó không biết làm sao mới có thể xác định con gái không có vấn đề gì nghiêm trọng, hiệu trưởng lúc này vội vàng bước qua giải thích: “Cô Hạ, cô đừng sốt ruột, chúng tôi đã bảo bác sĩ kiểm tra toàn diện cho bé, chỉ có một vài vết thương ngoài da, chủ yếu là vì thời tiết đang nóng, nên9phải tránh để nhiễm trùng là được.”

Hạ Diệu Diệu cầm chặt cánh tay không bị thương của con gái, không quay lại trách móc, cũng không nói nhiều, chỉ ngồi nhìn con gái, liên tục hôn lên bàn tay nhỏ của cô bé. Hiệu trưởng đứng bên cạnh nhìn, nhất thời không biết nên nói thêm lời gì mới ổn, bà biết cô là mẹ đơn thân, một mình trông con, không dễ dàng gì xảy ra chuyện thế này trong lòng cô nhất định sẽ rất buồn, nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi: “Chúng tôi sẽ xử lý người giáo viên để xảy ra chuyện này, tiền phí nằm viện và việc chăm sóc hồi phục về sau, trường chúng tôi sẽ chịu hoàn toàn, cô không2cần phải lo lắng.” “Vết thương trên tay và trên trán nó có để lại sẹo không?” Thượng Thượng vốn không xinh xắn cho lắm, lỡ lại thêm...

“Cái này...” Không chắc được, hiệu trưởng nhất thời không biết nói sao. Hạ Diệu Diệu cầm lấy tay con gái, im lặng ngồi bên cạnh cô bé. Ba ngày sau đó, người của trường giữ trẻ không hề đùn đẩy trách nhiệm, đúng như lời bọn họ đã hứa, đến chăm sóc mấy lần để cô nghỉ ngơi, chỉ là Hạ Diệu Diệu không hề rời khỏi, hầu như cô luôn ở bên cạnh con gái, như vậy mới giảm bớt được sự tự trách trong lòng. Thượng Thượng tỉnh giấc thì liền khóc to lên, từ đôi mắt to rơi2ra từng giọt nước mắt, Hạ Diệu Diệu nhìn thấy mà rất đau lòng, cô phải kiềm chế hơn mới có thể không ôm lấy con gái mà khóc cùng. Hạ Diệu Diệu xin nghỉ một tuần, chuyên tâm chăm sóc con gái, lúc này trong lòng cô chỉ có con gái, chỉ ước có thể giống lúc trước, đi vệ sinh cũng mang cả con gái đi cùng. Khi Cao Trạm Vẫn biết

được thì Thượng Thượng đã chụp CT xong xác định não bộ không bị tổn thương, còn lại chỉ chờ thời gian hồi phục, khi anh ta nhìn thấy Hạ Diệu Diệu mua đồ trong siêu thị của bệnh viện thì mới biết con gái cô nhập viện. Khi Hạ Diệu Diệu lại nhìn thấy anh ta mang quà đến thì vô cùng kinh ngạc: “Lại khiến anh tổn kém rồi.”

Nếu nói Cao Trạm Vân có ấn tượng đặc biệt gì đối với Hạ Diệu Diệu, thì hoàn toàn không có, anh ta chỉ cảm thấy lúc đó cô rất chuyên nghiệp, rất có quy tắc, rất phù hợp với yêu cầu của một người làm theo giờ mà anh ta đặt ra. Hơn hai năm qua hai người hoàn toàn không liên lạc gì, anh ta không phải là người nhiệt tình, Hạ Diệu Diệu cũng là người không thích kết bạn lung tung.

Ngoài ba tháng Thượng Thượng nằm viện, đây là lần thứ hai anh ta tiếp xúc với hai mẹ con họ.

Lần này Hạ Diệu Diệu có vẻ mặt dày hơn, cô lưu lại số điện thoại của bác sĩ Cao, trong lòng muốn có một người để hỏi ý kiến khi cô không biết nên chăm sóc con gái thế nào.

Hơn nữa sự thật cũng chứng minh lần này cô mặt dày là vô cùng đúng đắn, sau khi xuất viện Hạ Diệu Diệu tự mình chăm sóc con gái, cô hỏi ý kiến bác sĩ Cao về các vấn đề sẽ gặp phải sau khi cô bé xuất viện, có khi nửa đêm vết thương bị sưng mủ, Cao Trạm Vân cũng chẳng cảm thấy phiền mà đích thân đến kiểm tra giúp cô.

Hạ Diệu Diệu thường hay khóc khi chấm cồn lên tay con gái, mỗi lần nhìn thấy con gái đau đến mức nó đi, cô chỉ ước gì mình có thể chịu thay vết thương cho cô bé. Khi vết thương của Thượng Thượng đã hồi phục được một nửa, Cao Trạm Vân làm một ít nha đam đưa cho cô. Hạ Diệu Diệu chau mày, cầm hũ nha đam lên nhìn trái nhìn phải, cô thấy rất nghi ngờ thứ đồ này sẽ giúp cho con gái cố không để lại sẹo sao? Cao Trạm Vân vốn không thích cười nhưng cũng bị hành động này của cô làm cho khóe

môi nhếch lên: “Nha đam có tác dụng làm mờ vết bỏng, hơn nữa hiệu quả còn rất rõ ràng.” “Có thật không?” Hạ Diệu Diệu chỉ biết thứ đồ này có thể trị ngứa. “Giả đấy, cô đừng cho Thượng Thượng dùng.” Cao TrạM Vân lắc đầu chỉ để lại một câu rồi xoay người bỏ đi.

Thượng Thượng hồi phục rất tốt, sau nửa tháng thì cô bé lại vui vẻ hoạt bát chơi đùa, khiến cho Hạ Diệu Diệu rất lo lắng: “Thượng Thượng! Không được leo lên ghế!” “Thượng Thượng! Cái đó không ăn được!” Sau khi câu nói đó vang lên thì tiếp đến là âm thanh một người mẹ ngốc chạy đến cướp lấy đồ ăn mà con gái cầm trong tay rồi bắt cắn vấp ngã. “Hạ Thượng Thượng! Sao con lại nghịch nước tương thế, lại còn làm rơi cả xuống đất!” Công ty cũng rất quan tâm đến những người mẹ đơn thân, cho phép cô mang công việc về nhà làm, Hạ Diệu Diệu bây giờ ngày nào cũng hét gọi con gái, chỉ muốn cột cô bé lại không cho cô bé rời khỏi cô ba bước.

Sau khi Hạ Diệu Diệu thấy con gái đã hồi phục nhiều, cô đặc biệt mời Cao TrạM Vân đi ăn: “Thời gian này làm phiền anh rồi, không biết nên cảm ơn anh thế nào cho phải.” Hạ Thượng Thượng giơ tay muốn Cao TrạM Vân bế. Cao TrạM Vân mặc áo thun tay ngắn màu xanh, tóc không dài, vẻ mặt vốn nghiêm nghị nhưng khi thấy Thượng Thượng giơ tay ra thì trở nên dịu dàng hơn, chủ động bế lấy Thượng Thượng. Thượng Thượng rất nể mặt mà kêu lên: “Ba...” Hạ Diệu Diệu ngại ngùng nhìn anh ta: “Nó là như vậy, thấy ai cũng gọi như thế.”

Cao TrạM Vân ngược lại chẳng thấy ngại ngùng: “Trẻ con ở tuổi này đều như vậy, nhìn ai giống mẹ thì gọi là mẹ, ai giống ba thì gọi là ba. Tôi vẫn chưa hỏi, ba của nó đâu?” Nói xong, anh ta đột nhiên nhớ lại đây là chuyện riêng của cô: “Nếu cảm thấy không thể trả lời thì cứ xem như tôi chưa hỏi.” “Không có gì, chúng tôi chia tay rồi, đã nhiều năm trôi qua, bây giờ cũng chẳng nặng lòng gì nữa.”

Thức ăn nhanh chóng được mang ra, Hạ Diệu Diệu muốn bế Thượng Thượng qua, kết quả Thượng Thượng lại không nể mặt mà xoay đầu đi, tiếp tục ngồi trong lòng Cao Trạ̣m Ṿn mà mỉm cười. Cao Trạ̣m Ṿn mỉm cười, để Thượng Thượng lên đùi: “Không sao, hiểm khi.” “Lại làm phiền anh rồi.” Hạ Diệu Diệu cảm thấy rất ngại, con bé này, cô lạng lẽ trừng mắt nhìn cô bé không hiểu chuyện đang ngồi bên kia.

“Còn cô thì sao? Định chăm sóc nó mãi không đi làm sao? Tôi thấy cô rất xem trọng công việc hiện tại, lại cố gắng nhiều năm như vậy, định buông tay dễ dàng vậy sao?” Lời của Cao Trạ̣m Ṿn có vài phần tùy tiện, tựa như đang nói thời tiết mấy hôm nay sao lại trong xanh gió nhẹ như vậy, không có ý gì khác.

Hạ Diệu Diệu nhờ đến công việc, lập tức cảm thấy thức ăn trên bàn trông khá là ngon: “Hiện tại tôi có thể mang công việc về nhà làm.”

“Trong thời gian ngắn thì còn được, nếu kéo dài thì không hay cho lắm, chuyện Thượng Thượng bị thương ở trường giữ trẻ, không thể nói lên vấn đề gì, đó chỉ là sự cố ngoài ý muốn, dù là cô trông chừng nó, cũng không đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì, đó không thể là lý do khiến cô không tin tưởng vào đối phương, cô vẫn còn công việc, nó vẫn phải xa cô, cô phải suy nghĩ thoáng một chút.” Cao Trạ̣m Ṿn trêu đùa Thượng Thượng, anh ta và cô bé này rất có duyên, có lẽ là do anh ta là bác sĩ khoa Nhi, nên khi ở trước mặt trẻ con liền trở nên rất dịu dàng.

“Tôi biết, nhưng nghĩ đến nó...” Hạ Diệu Diệu bối rối nhanh chóng nhú mày lại, cô hiểu ý của Cao Trạ̣m Ṿn, cô cũng không trách trường giữ trẻ, chỉ là trong lòng vẫn thấy không yên tâm.

“Nó vẫn còn nhỏ, vốn dĩ nên để tối hoặc ông bà chăm sóc, như vậy sẽ an tâm hơn khi gửi đến trường, nếu xảy ra chuyện trong lòng tôi cũng không thấy khó chịu như vậy, bây giờ chỉ cần nghĩ đến chuyện nó còn nhỏ

như vậy mà tôi đã gửi nó đến trường giữ trẻ, lại còn xảy ra chuyện...” Càng nói cô càng cảm thấy tự trách bản thân.

“Nếu cô không an tâm với trường giữ trẻ, tôi có quen biết một cặp vợ chồng, bọn họ vừa nghỉ hưu, ở bên cạnh nhà tôi, con cái của bọn họ không ở cùng, để tôi hỏi giúp cố bọn họ có muốn trông trẻ con hay không, có lẽ cô cũng đã gặp rồi.” Cao Trạ̣m Vậ̣n rất nghiêm túc nhìn Hạ Diệu Diệu một cái.

“Bác sĩ Cao...”

Cao Trạ̣m Vậ̣n thấy Hạ Diệu Diệu định nói gì đó nhưng im lặng, không kiếm được mà nói: “Tuyệt đối không có vấn đề.” Hạ Diệu Diệu lập tức mỉm cười ngại ngùng: “Anh vẫn còn nhớ.” “Ấn tượng sâu sắc, không thể nào quên.”

“Ba ba...”

Hạ Diệu Diệu nghiêm nghị nhắc nhở con gái: “Gọi là chủ, chú Cao...” Hạ Thượng Thượng giơ tay ra, vui vẻ nhoẻn miệng cười để lộ ra vài chiếc răng nhỏ: “Di, bé!” Hạ Diệu Diệu vội vàng bế cô bé, ngại ngùng nhìn sang bác sĩ Cao: “Gọi chơi thôi.” Cao Trạ̣m Vậ̣n biết, trước kia cô cũng từng nhắc nhở Thượng Thượng vẫn còn nằm trong bụng mình ở nhà anh ta, ở trước mặt người khác thì gọi cô là di, không thể làm mất giá. Hạ Diệu Diệu nghĩ đến những gì đối phương đang nghĩ, không kiếm được mà mỉm cười, lúc đó cô vẫn còn trẻ, cả ngày đầu óc cứ suy nghĩ những chuyện kỳ quái.

Hạ Diệu Diệu cuối cùng vẫn nghe theo ý kiến của bác sĩ Cao, đem con gái đến cho cặp vợ chồng phúc hậu kia chăm sóc, còn cô thì đi làm. Cao Trạ̣m Vậ̣n sau khi tan ca thì đi qua xem Thượng Thượng.

Thượng Thượng dần dần trở nên thân thiết với bác sĩ Cao, cứ gọi lung tung là ba, là chú.

Vợ chồng họ Lý thường trêu đùa anh có duyên với cô bé, tuổi đã không còn nhỏ nên kết hôn và sinh con, tương lai không chừng có thể làm thông gia với nhà Thượng Thượng, để cô bé có thể danh chính ngôn thuận gọi anh ta là ba”, mỗi lần nói đến chuyện này, hai vợ chồng họ đều trêu đùa mà hỏi Thượng Thượng: “Có phải không, Tiểu Thượng Thượng?”

Cao TrạM Vấn rất ít khi nói tiếp chuyện này.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Thông Gia? Đừng Nói Lung Tung

Chú Lý, dì Lý thấy vậy liền mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

Nhưng trong lòng họ nghĩ rằng con người bác sĩ Cao thật sự rất tốt, trước kia chỉ nghĩ rằng con người anh tác phong tốt, bây giờ xem ra anh còn là một người đàn ông rất tốt. “Ông xem cậu ấy rất nhẫn nại với Thượng Thượng, thời bây giờ còn2mấy người đàn ông có thể làm được như vậy.” Trong lúc nấu ăn, dì Lý nói với chồng mình. “Vậy thì đã sao, chuyện xảy ra ở nhà cậu ấy vào năm trước bà quên rồi à, tôi cảm thấy tiêu chuẩn của cậu ấy khá cao.” “Tiêu chuẩn cao thì đã sao, người ta có tài sản, lẽ nào tùy tiện tìm một người8là xong, nghe nói ba cậu ấy còn là quan chức cấp cao gì đó.” “Bà cả ngày nghe ngóng chuyện nhà người ta làm gì, bảo bà trông trẻ thì cứ trông trẻ đi, xem như không phụ lòng tin của bác sĩ Cao đối với chúng ta.” Dì Lý nghe xong thì thấy không vui: “Tôi đâu có nói tôi không trông, tôi chỉ9tùy tiện nói vậy thôi, tôi còn chưa đủ tốt với Thượng Thượng à, chẳng qua chỉ cừu ông một mạng thôi mà, ông định bán mình cho cậu ấy thật à!” Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng dì Lý cảm kích bác sĩ cao hơn cả chồng mình, nếu không có cậu ấy, có lẽ chống bà...

Nếu không phải bác sĩ Cao nhờ2và, ông bà cũng không giúp người ta trông trẻ, nhưng người với người ở bên cạnh nhau sẽ có tình cảm, huống chi Thượng Thượng còn rất xinh xắn, dẻo miệng, ở chung lâu ngày sao có thể không thích, đến cả chuyện về mẹ cô bé ông bà cũng rất quan tâm.

Người đã lớn tuổi, nên không khỏi nhiệt tình đối với những cô2gái còn độc thân, rất quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của người ta. Dì Lý cũng như vậy, nghĩ hưu rảnh rồi, nên thường hay nghĩ đến chuyện con trai

nhà ai chưa kết hôn, con gái nhà ai đã lớn tuổi mà chưa có đối tượng, thường ngày gặp được người quen thường nói chuyện nhiều hơn. Có Hạ Diệu Diệu đến, dì Lý như tìm lại được mùa xuân thứ hai trong đời, bắt đầu nhiệt tình tìm đối tượng cho Hạ Diệu Diệu, mỗi lần cô đến đón con gái, bà thường kéo cô lại quan tâm như con gái ruột: “Con vẫn còn trẻ, sao có thể không suy nghĩ, ở đơn vị cũ của dì nhân viên kỹ thuật chỉ mới ba mươi một tuổi, cũng có một đứa con gái, tuổi tác không chênh lệch nhiều, hai đứa trẻ chơi với nhau sẽ rất vui, con nghe lời dì có thời gian thì đi gặp đi.”

“Dì, con chỉ mới đi làm thôi.”

“Vậy thì sao, phụ nữ đâu cần xem trọng chuyện công việc, chung thân đại sự mới là chuyện cấp bách.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười: “Cũng phải, khi nào có thời gian con với dì sẽ nói chuyện, nhất định sẽ chọn một nhà tốt để gả đi, nhưng dì nhìn xem Thượng Thượng đang buồn ngủ, con về trước đây, lần sau chúng ta lại nói chuyện.”

“Dì biết học lực của con cao, công việc hiện tại cũng không tệ, nhưng một mình nuôi con rất vất vả, con đi gặp thử xem, nói không chừng gặp rồi sẽ thích...”

“Cuối tuần này con có rảnh không, Thượng Thượng ngủ trưa khá là lâu, hiện tại đang có tinh thần, dì vừa chọn thêm cho con một người, người này con gặp rồi nhất định sẽ thích.” Hạ Diệu Diệu dờ khóc dờ cười, dì Lý chú Lý cứ như đang sợ cô không thể gả đi được tận dụng hết mọi nguồn tài nguyên để giúp cô chào hàng. Nhưng hai người họ chăm sóc Thượng Thượng rất chu đáo, Hạ Diệu Diệu cảm kích họ từ tận đáy lòng, tuy làm phiền hai người họ lo lắng chuyện hôn nhân đại sự của cô, nhưng cô cũng hiểu là do ông bà có lòng tốt. Huống hồ những người mà dì với chủ giới thiệu đều khá tốt, khoảng ba mươi tuổi, người thì đã ly hôn, người thì đã có con, tương lai Hạ Diệu Diệu thật sự muốn tìm một đối tượng như vậy, công việc ổn định, tích cực thăng tiến. Nhưng bây giờ công việc của cô đang bận rộn, có lẽ phải đợi đến khi có hai mươi bảy hai mươi tám tuổi công việc đã

ổn định thì mới nghĩ đến chuyện đó: “Dì, con có mua nho cho dì này, đi ăn nhiều một chút, phải giữ khẩu vị cho tốt.”

“Con bé này ý đang nói gì nói nhiều à.” Dì Lý mắng có một câu.

“Dì nói con biết, con đừng tưởng trẻ tuổi rồi không quan tâm chuyện đó, nhân lúc con gái vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, tranh thủ kết hôn, sau này con gái con và con của đối phương sẽ chung sống hòa thuận, đợi sau này con gái lớn rồi, chuyện gì cũng hiểu, lúc đó mới kết hôn thì không dễ chung sống như lúc còn nhỏ đâu, người mà dì nói với con lần này, vợ cậu ấy đã mất, con chỉ mới hơn một tuổi, mối quan hệ với hàng xóm hiện tại rất lạnh nhạt, ai biết được không phải là con ruột, con hãy suy nghĩ kĩ đi.” Dì Lý tiếp tục câu chuyện hằng ngày.

Hạ Diệu Diệu cũng quen rồi nên gật đầu mạnh: “Vâng, vâng, con nhất định sẽ suy nghĩ.” Nhưng cô không bảo là sẽ đi gặp. “Con đừng có nói cho qua.” Dì Lý giả vờ tỏ ra nghiêm nghị. “Con biết rồi, sao con dám nói cho qua chuyện chứ.” Hạ Diệu Diệu bế Thượng Thượng ra, mỉm cười bất đắc dĩ: “Tạm biệt dì Lý.” “Con phải nhớ đấy.” Dì Lý vẫn không từ bỏ mà dặn dò cố. “Con biết rồi.” Hạ Diệu Diệu bế Thượng Thượng, đóng cửa nhà dì Lý lại, đúng lúc này thì xe của bác sĩ Cao vừa dừng trước cửa. Cao Trạh Vân từ trong xe đi ra, nhìn Hạ Diệu Diệu đang cuống cuống bỏ chạy, ánh mắt dừng lại trước cổng nhà họ Lý. Hạ Diệu Diệu mỉm cười tiến lên trước hai bước: “Chào bác sĩ Cao.” Hạ Thượng Thượng nghe thấy liền ngẩng đầu lên từ trên vai mẹ, vội vàng giơ cánh tay nhỏ ra: “Chú, bế Thượng Thượng.” Cao Trạh Vân xuống xe, bế lấy Thượng Thượng, nét mặt trở nên dịu dàng hơn, xoay người nhìn sang Hạ Diệu Diệu: “Chú Lý và dì Lý là như vậy, quen rồi thì không sao, đúng lúc tôi rảnh rồi, để tôi đưa hai người về.” Hạ Diệu Diệu vội vàng nói: “Không cần, phía trước có xe buýt rất tiện lợi.” Cao Trạh Vân đã mở cửa xe ra, bế Thượng Thượng vào trong. Hạ Diệu Diệu thấy vậy, lại nhìn con đường vắng vẻ xung quanh, căng da đầu mà bước vào xe: “Thật sự phiền anh rồi...”

Sau khi dì Lý khách sáo tiền Thượng Thượng và bác sĩ Cao đi thì trong lòng buồn bã: “Hôm nay sao lại là bác sĩ Cao giúp Diệu Diệu đưa con bé đến?”

“Còn có nguyên nhân gì nữa, là do bác sĩ Cao rảnh rồi, bà để trà mà con dâu tặng tôi ở đâu rồi?” “Không biết! Cả ngày từ sáng đến chỉ chỉ nhớ đến trà của ông thôi!” Dù dì Lý có thích Thượng Thượng cũng không làm mai cho mẹ của Thượng Thượng và Cao Trạm Vân, vì hai người họ không cùng một đường, Cao Trạm Vân là thân phận gì, người ta từ nước ngoài trở về, là chủ nhiệm uy nghi của khoa Nhi, là người đàn ông độc thân hoàng kim, Hạ Diệu Diệu tuy không tệ, nhưng đã từng kết hôn lại có con gái, giữa họ cách biệt rất xa. Hai vợ chồng sống cùng nhau, vất vả một chút không đáng sợ, chỉ sợ có khoảng cách, hai ông bà đều chưa từng nghĩ đến khả năng thành đôi của hai người họ, thỉnh thoảng nhìn thấy hai người họ nói chuyện cùng nhau, nhiều nhất cũng chỉ cho rằng bác sĩ Cao ngoài mặt lạnh lùng nhưng trong lòng ấm áp.

Hạ Diệu Diệu không hề có ý gì với Cao Trạm Vân, nếu có thì sự cảm kích sẽ nhiều hơn tình cảm nam nữ, cô không còn nhỏ tuổi nữa, không phải cứ thấy người khác tốt với mình thì lại nghĩ rằng người ta thích mình. Huống hồ công việc của hai người rất khác nhau, thời gian gặp mặt rất ít, mỗi lần đi gặp, đều là Hạ Diệu Diệu đến chỗ đối phương, mà lần nào cũng làm phiền đến đối phương, nên cô thường tránh thật xa, huống hồ Hạ Diệu Diệu lần nào cũng rất thê thảm, tránh không được nên phải cắn răng mà chào hỏi.

Trong tòa nhà văn phòng của tập đoàn Hòa Mộc, mọi người đang bận túi bụi, mỗi ngày đều có hơn trăm triệu số liệu từ đây phát tán ra ngoài, có rất nhiều quyết định quan trọng được đưa ra ở đây, sau lưng của bộ máy hoạt động tốc độ cao này có lẽ là một vương quốc doanh nghiệp mô hình nhỏ.

Còn trong phòng làm việc của tổng tài cao cấp nhất, chính là nơi khổng chế cả vương quốc ấy, không ồn ào như bên dưới, phòng làm việc của Hà Mộc An rất đơn giản, chỉ có một màu sắc đơn điệu, lạnh lẽo giống như con người anh, tỏa ra sự lạnh lẽo đáng sợ. Mỗi người bước vào phòng làm việc đều không kiềm được mà hít hà một hơi, vô thức hòa vào làm một với không gian lạnh lẽo kia. “Ngài Hà, đây là báo cáo quý của Truyền thông Phi Diệu.” “Ngài Hà, đây là số liệu năm của Đá quý Thiên Thành.” “Ngài Hà, đây là số chuyến bay và lượng khách năm nay của tập đoàn Hoa Hàng, mời tiên sinh xem qua.”

Từng người bước vào lần lượt báo cáo. Họ báo cáo xong thì lặng lẽ nhìn nhau, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài, đừng hi vọng nghe được bất kỳ chỉ thị cấp trên nào, đó chỉ là giấc mơ. Hà Mộc An đợi mọi người ra ngoài xong, anh xoay người, mắt lướt qua chống tài liệu kia, vô thức cầm số liệu của truyền thông Phi Diệu lên xem trước, ngón tay dài có lực của anh không dừng lại trên bảng số liệu, anh trực tiếp lật đến trang cuối cùng xem lướt qua, rồi lại buồn chán mà bỏ xuống.

Anh không kiềm được mà bật cười, cô chỉ mới làm việc mấy năm, có thể vào được danh sách này mới là kỳ lạ.

Tầng tầng lớp lớp lá cây tung bay, năm ba người công nhân vệ sinh đang mặc quần áo bông dày vừa đẩy xe vừa quét dọn lá cây. Người đi đường vừa đi vừa ăn bánh rán trên phố, hơi nóng lan tràn trong không khí. Cơn rét đậm chỉ vừa kéo đến, Gia Thành đã thay đổi cảnh sắc.

Ngày Hạ Thượng Thượng được hai tuổi một tháng, Hạ Diệu Diệu được điều đến bộ phận Biên tập của Tạp chí Sắc đẹp - chi nhánh Công ty Mẫn Hàng, dù chức vụ không thay đổi, nhưng khả năng thăng tiến cao, công việc tự do, tiền lương cũng có hi vọng được tăng lên. Hạ Diệu Diệu lại bận rộn, Tạp chí Sắc đẹp là một tạp chí thời trang, phải viết một cách linh động, Hạ Diệu Diệu có lẽ vẫn cần dựa vào những kinh nghiệm trong

cuộc sống để viết ra những bài viết mang hơi thở văn chương trau chuốt từng chữ, nhưng thời trang:

Hạ Diệu Diệu có cảm giác như mình phải nhắm mắt nói mò, thời trang là cái gì? Cô cơ bản chưa từng tiếp xúc qua, thứ duy nhất khiến cô cảm thấy được sự thời thượng chính là nhà bếp hơn trăm nghìn tệ trong nhà bác sĩ Cao, trên tường treo đầy các bức tranh không biết vẽ cảnh gì nhưng giá lại trên năm con số.

Hạ Diệu Diệu chẳng hề cảm nhận được mình có ưu thế gì trong bộ phận vừa được chuyển đến, ngược lại còn không bằng bộ phận Hiệu đính, đồng nghiệp ở bộ phận Tạp chí bất luận là nam hay nữ đều trông rất có cá tính, khẩu giác thời trang nhạy cảm, mở miệng thì có thể nói ra thương hiệu quần áo của đối phương, cũng như loại mỹ phẩm trang điểm mà đối phương sử dụng.

Hạ Diệu Diệu cảm thấy mơ hồ, cô có nhìn thế nào cũng không biết được quần áo mà chị Phạm và chị Vương đang mặc có gì khác nhau, càng đừng nói đến việc có thể đoán được gần đúng giá của chúng, còn có cả túi xách mà bọn họ sử dụng, cô thậm chí không biết được là thương hiệu nổi tiếng của nước nào. Thương hiệu xe thì càng không nên nói tới, ngoài Volkswagen, BMW, Mercedes-Benz và một số thương hiệu rất khó nhớ nhưng được trình chiếu nhiều lần trên phim, thì những thương hiệu rườm rà thậm chí là cao cấp thì có hoàn toàn không biết.

Hạ Diệu Diệu là người mới vừa được điều tới nên vẫn chưa tham gia vào câu chuyện của bọn họ, quần áo mặc trên người không thể so được với mọi người, chỉ có thể làm trợ lý biên tập cho chị Phạm đã trên bốn mươi tuổi trông rất hiểu biết về thời trang.

Chị Phạm rất rộng rãi với mọi người, Hạ Diệu Diệu phải vất óc suy nghĩ rất lâu về chuyện nên xưng hô với chị ấy như thế nào, sau cùng quyết định gọi là chị Phạm, vì chị ấy trông rất trẻ, cách ăn mặc cũng cá tính, cũng

rất có thiên phủ thiết kế, nghe nói chị ấy được rất nhiều người quản lý của các minh tinh tìm đến, khi tâm trạng tốt sẽ đặt ra một vài quy tắc ngầm cho các đồng nghiệp nam cấp dưới. Hạ Diệu Diệu cúi đầu tham gia vào nhóm của biên tập Phạm, dưới trướng của chị Phạm có sáu trợ lý, thời gian cần đến Hạ Diệu Diệu không nhiều. Hạ Diệu Diệu cũng cho rằng chị Phạm thật sự không chú ý đến cô, vì cô phụ trách việc chỉnh sửa bài viết, không tiếp xúc nhiều với chị như những học trò theo học thiết kế với chị, cô như người tàng hình đối với chị Phạm, ghi lại lời chị Phạm nói, điều chỉnh tác phẩm của chị ấy. Nhưng Hạ Diệu Diệu không ngờ, vào giờ nghỉ trưa, chị vẫy tay gọi cô lại, quan sát trên dưới người cô rồi mỉm cười: “Có phải là Hạ Diệu Diệu không, là do bên Mẫn Hàng điều đến làm việc cùng tôi, bên đó nói kỹ năng viết bài của cô rất tốt, tôi cũng có xem qua hai bài viết của cô, thật sự không tệ.” Hạ Diệu Diệu không dám trả lời, bởi vì đối với cô thật sự không sao cả: “Em chỉ ghi chép lại lời của biên tập Phạm, là do chị nói hay thôi.” Chị Phạm bật cười: “Biên tập Phạm? Tôi không thuộc công ty các cô, nhưng gọi như vậy nghe cũng khá hay, hãy cố gắng làm việc, vị trí của cô có rất ít người làm được lâu, nhưng nếu làm lâu nói không chừng có thể mở một chuyên mục riêng của mình.”

“Biên tập Phạm khen sai rồi, em không hiểu gì về thời trang cả.” “Ai có thể hiểu ngay từ lúc đầu chứ, thời trang không phải là trào lưu, là khẩu vị của bản thân, chỉ có khẩu vị là vĩnh hằng, theo đuổi trào lưu thì sớm muộn gì cũng bị đào thải, nhớ làm cho tốt, hi vọng sau này chúng ta có thể hợp tác lâu dài, đại biên tập tương lai.” Trước nụ cười mơ mộng của chị ấy, Hạ Diệu Diệu mơ màng giơ tay ra, cô có thể sao? Trở thành một biên tập có một trang riêng của mình, có một chuyên mục nổi tiếng riêng? Chị Phạm thấy cô sững sờ nên mỉm cười, đập điếu thuốc, chân đi giày cao gót, nho nhã rời khỏi.

Hạ Diệu Diệu nhìn theo bóng dáng nho nhã của chị ấy, lập tức có một suy nghĩ thoáng qua trong đầu, lúc trở về thì như bị ma sai quỷ khiến mà mua lại các tạp chí thời trang trước kia để xem, sau khi con gái đã ngủ say

thì cô nằm bên cạnh xem những món hàng xa xỉ mà cả đời này cô chưa từng tiếp xúc đến, học thuộc lòng những thương hiệu mà người nghe nhiều nên quen, những nhà thiết kế và những mẫu thời trang của các công ty lớn tung ra hằng năm, từ cây ghim cài cho đến các món trang sức, Hạ Diệu Diệu ghi chép lại rất nghiêm túc.

Có lần Cao Trạm Vân đón Thượng Thượng về, nhìn thấy nhà cô bày một đồng tạp chí, sau đó trở về bệnh viện liền lấy một số tạp chí trong bệnh viện không dùng đến để vào túi của Thượng Thượng, để cô bé mang về nhà.

Hạ Diệu Diệu nhìn thấy liền cảm thấy rất ngại, nhưng bác sĩ Cao không hề lộ diện, chỉ là không muốn nghe những lời cảm ơn của cô. Thật ra nhiều lúc cô cảm thấy hai chữ cảm ơn đó thật sự rất vô nghĩa.

Một tháng sau, cô có thể nói ra nhãn hiệu và xuất xứ của các món quần áo, túi xách và đồ đạc mà đồng nghiệp sử dụng, nhưng giá cả bao nhiêu thì cô cảm thấy rất khó khăn. “Hạ Diệu Diệu, hôm nay cô không đi cùng Phạm mỹ nhân sao? Đã chín giờ rồi mà vẫn còn ở công ty!” Trợ lý bộ phận Ẩm thực Vệ Mộc Dung cầm thức ăn sáng đứng dựa vào bàn của Hạ Diệu Diệu, người của bộ phận Thời trang tuổi tác gần nhau, chức vị tương đương, thường ngày vẫn hay ngồi cùng nhau tám chuyện. Hạ Diệu Diệu sắp xếp lại chồng giấy trên bàn theo đúng số trang: “Hôm nay tôi ở công ty hiệu chỉnh tài liệu, ngày mai mới đi cùng chị ấy.” “Số cô thật tốt, biên tập không ở bên cạnh thường xuyên, có nhiều lúc được tự do, cô xem tôi, tám giờ sáng là đã đến nơi, bây giờ tôi mới có thời gian để ăn sáng, một lát sẽ lại gọi tôi, cứ có việc gì là gọi tôi, đến bản thảo cũng muốn bọn người cấp dưới chúng tôi viết hết, thật là mệt mỏi.” “Có biên tập ở bên cạnh thật ra cũng có nhiều điểm tốt, ít nhất có thể hỏi khi có chuyện gì không hiểu, bản thảo viết sai cũng có người sửa giúp, xem tôi này, một mình đứng đó cũng bị liên lụy, thảm hết biết luôn.”

Vệ Mộc Dung để sữa đậu nành lên bàn, nhìn Hạ Diệu Diệu: “Cô có nghe nói gì chưa? Bộ phận Thời trang của Hồng Đại đang chiêu dụ chị Phạm, nghe nói ra giá...” Vệ Mộc Dung vỗ tay một cái: “Tôi đoán là chị Phạm sẽ không làm bao lâu nữa.” “Chị Phạm không giống như người vì tiền mà đổi công việc, có lẽ sẽ không có đâu.” “Tiền đương nhiên không phải là vấn đề, vấn đề là tài nguyên, sau lưng Hồng Đại bây giờ có chỗ dựa là Truyền thông Phi Diệu, Phi Diệu mở rộng ở cả lĩnh vực điện ảnh truyền hình và game, lại còn là công ty đi đầu trong ngành truyền thông, nếu chị Phạm Qua đó, cô có tin là sự nghiệp sẽ tăng lên ba bậc không, bây giờ chị ấy chỉ làm việc với các minh tinh hạng hai, vào được Hồng Đại chỉ cần chị ấy có đủ khả năng, đến ngôi sao hạng nhất cũng không cần nói nhiều, đến lúc đó giá trị của bản thân sẽ tăng gấp bội.

“Công ty con của Phi Diệu quá nhiều, chưa chắc họ đã quan tâm đến Hồng Đại nhiều vậy nữa.”

“Cô không hiểu rồi, không biết Phi Diệu ráp nhằm sợi găng nào mà xem Hồng Đại như con ruột, bắt đầu từ năm ngoái phúc lợi của nhân viên lại tăng lên một bậc, nghe nói còn sắp xếp chỗ ở cho nhân viên ưu tú! Khốn khiếp, nhà ở bây giờ là khái niệm gì! Nếu liên tục hai năm không được đánh giá là ưu tú thì đừng mong gia nhập Phi Diệu, rõ ràng là nghịch thiên mà.”

Hạ Diệu Diệu ngồi nghe Vệ Mộc Dung nói về chuyện lên nhanh như điều gặp gió, trong lúc vô tình đã nhắc nhở cô, ban đầu hình như cô đã bỏ lỡ gì đó, ban đầu có gốc gác, cùng Hà An đến Hồng Đại làm loạn, sau cùng cô còn bị đuổi đi một cách kỳ lạ, đến giờ nghĩ lại cô vẫn muốn đổi phương đền bù thiệt hại tinh thần cho mình.

Haiz, nghĩ lại, cô thấy bản thân chẳng có số may mắn, dù sao tình hình bây giờ cũng không tệ, nhưng mà, Hạ Diệu Diệu lập tức cảm thấy lo lắng: “Nếu nói như vậy, có khả năng biên tập Phạm sẽ nhảy việc?” Nếu là như vậy, công việc hiện tại bây giờ cô làm là uống công rồi!

Hạ Diệu Diệu lặng lẽ chau mày, đối với một người tích cực tạo nên thành tích như cổ thì tin tức kia chẳng tốt lành gì.

“Khả năng rất là lớn! Những năm gần đây Hồng Đại uy hiếp không nhỏ đến công ty của chúng ta, bọn họ đã mời gọi được không ít biên tập giỏi của chúng ta, hiện giờ cấp trên đã bắt đầu nhận ra nguy cơ, cô nói xem Phi Diệu bỏ qua công ty lâu đời như chúng ta, mà đi thu mua Hồng Đại, xem Hồng Đại bây giờ phát triển thế kia, đúng là trẻ con có được ba mẹ giàu có thì có thể ngông cuồng!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Cô Hài Tôi?

 Hạ Diệu Diệu thở dài, cầu nguyện cho chị Phạm đừng đi, tương lai tươi đẹp của cô đều hoàn toàn hi vọng ở chị Phạm.

Phạm Tiểu Diệp nhìn cô trợ lý ngày nào cũng đi đi tới đi lui theo sau lưng mình, cả tuần cũng không nói được câu nào, bút cứ dán chặt vào giấy, cứ viết viết vẽ vẽ dường như chỉ muốn ghi lại cả hơi thở của chị Phạm. Phạm mỹ nhân nhìn Hạ Diệu Diệu liền không khỏi nhớ lại lúc bản thân mình vừa đến thành phố này, không nói nhiều, chỉ lo học tập, cho rằng nỗ lực thì sẽ nhận được hồi báo.

Có lẽ, cô tốt hơn bản thân chị Phạm trước kia một chút, ít nhất trong khoảng thời gian này cô không được tiếp thêm bất kỳ hi vọng gì, cô vẫn không có biểu hiện sốt ruột, đây là việc rất đáng quý của người trẻ tuổi. Dù sao thì con người bây giờ cũng nhất định cần có lợi ích. Hôm nay sau khi ăn xong, Phạm mỹ nhân cả người mặc một chiếc váy ngắn bó sát người hở vai màu hồng, khoác hờ một chiếc khăn choàng màu xám, đốt một điếu thuốc gọi Hạ Diệu Diệu đến phòng làm việc: “Em tốt nghiệp bao lâu rồi?”

“Sắp được ba năm rồi.” “Lâu vậy rồi, chị còn nghĩ em vừa tốt nghiệp ra trường.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười: “Có phải trông em ăn mặc rất quê mùa không, thật ra đã nhiều năm rồi.” Phạm mỹ nhân mỉm cười, không phản đối, chỉ là khi nhìn sang chiếc kẹp tóc trên đầu cô thì thành thật nói: “Rất xinh xắn.”

Hạ Diệu Diệu sờ lên tóc, cô chỉ tùy tiện lấy một chiếc kẹp cũ làm lại thành kiểu mới, chỉ làm lung tung thế thôi chứ không để ý đến chuyện có

đẹp hay không: “Cảm ơn chị.” Cho rằng Phạm mỹ nhân đang khách khí.

“Em không hỏi chị có chấp nhận yêu cầu của Hồng Đại hay không sao?” Mấy ngày này tất cả trợ lý đều nơm nớp lo sợ mà hỏi chị Phạm vấn đề này, có vài người là muốn thăm dò, vài người thì lo sợ cho tương lai, nhưng đa phần đều muốn đi theo cùng chị Phạm để thăng tiến một bước. Thăng tiến một bước? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Phạm mỹ nhân nhả khói thuốc ra, ánh mắt ẩn hiện trong làn khói thuốc, mang vẻ suy tư.

Hạ Diệu Diệu có chút ngại ngùng, nói lời thật lòng: “Nói thật thì em từng thấy lo lắng, em có thể làm ở đây lâu dài hay không đều phụ thuộc vào chị, đương nhiên em hi vọng chị có thể ở lại Mẫn Hàng, nhưng đó là chuyện của biên tập Phạm, nếu chị cảm thấy Hồng Đại tốt dĩ nhiên sẽ lựa chọn rời khỏi, dù sao ai cũng muốn tiến về phía trước, em chỉ là một trợ lý công ty điều đến, không thể thay đổi được gì.”

Làn khói thuốc lan tỏa trước lông mày của Phạm mỹ nhân, che đi tâm mắt của chị: “Cấp trên của Mẫn Hàng đã tìm chị nói chuyện.” Chị Phạm dường như muốn nói rõ hết mọi chuyện với Hạ Diệu Diệu.

Hạ Diệu Diệu nhìn chị Phạm, không biết tại sao chị lại nói chuyện này với cô, thật ra cô đã chuẩn bị xong tâm lý sẽ bị điều trở về, trong khói thuốc bồng bềnh, Hạ Diệu Diệu nghiêm túc nhìn chị Phạm, biên tập Phạm rất đẹp, dù là lúc hút thuốc cũng không khiến người khác cảm thấy chán ghét.

Phạm mỹ nhân cười khở: “Ông ta thật sự không khách sáo tí nào, trực tiếp nói rằng phong cách thiết kế và phong cách làm việc của chị sẽ không thể phát triển ở Phi Diệu, còn nói không phải thiết kế của chị không ổn, mà là không thể đánh bại những nhà thiết kế có uy tín cùng tuổi với chị, nếu chị đồng ý làm việc cùng các minh tinh nhỏ, nếu minh tinh đó cố gắng phấn đấu, có lẽ chị sẽ một bước lên trời, còn không thì sẽ mờ nhạt trong đám đông.”

Nụ cười của Phạm mỹ nhân ngày càng đau khổ: “Em xem ông ta nói như vậy, rõ ràng là bảo Phi Diệu không có chỗ cho chị, chị có vào Hồng Đại hay không thì cũng chẳng khác gì bây giờ, em nói xem có phải ông ta chẳng biết cách nói chuyện không, nói như vậy mà muốn giữ lại nhân viên của mình sao.” Sắc mặt Hạ Diệu Diệu hơi bưng tỉnh, người không biết cách ăn nói cô từng gặp qua, chẳng biết lựa lời, mở miệng ra chẳng có chuyện gì tốt đẹp, giống như người nào đó, chỉ nói vài câu dài dòng liền chọc cho đối phương tức chết! Hạ Diệu Diệu xua đi hình ảnh người đó trong đầu, thần sắc rất bình thường, biết người chị Phạm đang nói là tổng tài đương nhiệm của Mẫn Hàng, anh Chung 45 tuổi, đã kết hôn. Đã kết hôn, có thể khiến cô nghĩ đến rất nhiều khả năng. Ngón tay nho nhã của Phạm mỹ nhân dụi dụi đầu thuốc, vàng trán hồi phục lại vẻ bình tĩnh chói lóa: “Em yên tâm, tuy ông ta không biết cách nói chuyện, nhưng chị hiểu rất rõ bản thân, thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng, điều này chị biết.” Chỉ là, cứ nghĩ đến người tùy tiện phát điện, dùng những lời như vậy để giữ lại nhân viên của mình thì thật khiến người ta thấy đau lòng. Mẫn Hàng là tâm huyết mười mấy năm của ông ta, hôm nay lại bị một công ty mới âm mưu lật đổ, người kiêu ngạo như ông ta có lẽ trong lòng thấy rất khó chịu. Hạ Diệu Diệu sững sờ nhìn chị Phạm.

Phạm mỹ nhân mỉm cười nhìn Hạ Diệu Diệu không có cảm xúc gì: “Nghe tin này xong em không vui sao?”

Hạ Diệu Diệu lập tức định thần lại: “Vui chứ, cảm ơn chị đã ở lại Mẫn Hàng, cảm ơn chị.” Hạ Diệu Diệu thật sự thấy vui, điều này có nghĩa là cô sẽ không bị công ty điều trở về, cô có thể trở về nhà sớm, có thể đăng ký hộ khẩu cho con gái, có thể cho cô bé đến trường mẫu giáo, có thể nhanh chóng có được khoảng trời của mình, đó là điều mà cô mong ước, cô đương nhiên rất vui: “Biên tập Phạm, em sẽ nỗ lực, không khiến chị thất vọng.” “Đồ ngốc, em có nỗ lực hay không liên quan gì đến chuyện làm chị thất vọng, đi ăn đi, đã làm lỡ thời gian của em rồi.” Hạ Diệu Diệu vội vàng lắc đầu: “Không, không đâu, cảm ơn biên tập Phạm.” Cô thật lòng đấy. Phạm

mỹ nhân dập diều thuốc, mỉm cười vẫy tay, không hề quan tâm chuyện cô thấy vui có thật lòng hay không.

Nhưng Hạ Diệu Diệu lại nhìn thấy sự cấp bách ở tương lai, cô không thể biến tương lai của mình thành sự bố thí của người khác, cô phải nỗ lực hơn, phải chứng minh cho mọi người thấy năng lực của mình, không thể giống như máy photocopy, có thể tùy tiện dời tới dời lui.

Hạ Diệu Diệu cô không còn hạn chế ở việc nghe, viết, cô phải đưa ra đề nghị giống như chị Phạm, bồi dưỡng tầm nhìn về thời trang của bản thân, có cảm xúc nhạy bén của bản thân. Mà trong những người Hạ Diệu Diệu quen biết thì bác sĩ Cao có thể miễn cưỡng được xem là tiếp xúc với thời trang. Nếu có thể, cô thật sự không muốn lại mặt dày làm phiền đối phương, lần trước cô mời anh ta đi ăn để cảm ơn, sau cùng người trả tiền vẫn là đối phương, cô có không hiểu chuyện thì cũng nên tránh xa đối phương.

Nhưng hôm đó sau khi đón con gái, Hạ Diệu Diệu vẫn mặt dày đi tìm Cao Trạh Vãn, vì cô hiểu, tuy cô biết học, biết nịnh bợ, nhưng thật sự cô không hiểu về thời trang, không hiểu mùi vị của cả đồng tiền giấy xếp chồng lên nhau. Cũng mơ hồ hiểu được trước kia mình từng coi phẩm chất cuộc sống và cách nhìn của người đó là tẻ nhạt và lãng phí là suy nghĩ ngốc nghếch đến thế nào.

Cao Trạh Vãn bề Thượg Thượg, sau cặp mắt kính là ánh mắt và nụ cười dịu dàng, vóc dáng cao lớn với áo sơ mi trắng để lộ ra sự bình tĩnh thoải mái của anh ta: “Thời trang không phải cứ tìm hiểu là ra.”

Hạ Diệu Diệu sắc mặt có chút ngại ngùng, giọng nói nhỏ đi, khi nói chuyện với người tài giỏi cô có một cảm giác cần trọng và nhỏ bé, “Tôi biết là phải có gu riêng, tôi đã xem qua rất nhiều tạp chí mấy tháng, nhưng tôi không hiểu, tại sao tôi không thể nhận ra thương hiệu khi không nhìn thấy tên thương hiệu của món đồ đó?”

Cao Trạ̣m Vậ̣n nhìn cô, trong ánh mắt dịu dàng như không có chút cảm xúc gì, nhưng khi nhìn sang Thượng Thượng, anh ta lập tức mang sự dịu dàng kia nâng lên đến mức cực điểm. Anh ta nhặ́n nặ̣i chơi đùa với Thượng Thượng, nhìn sang Hạ Diệu Diệu, giọng không dịu dàng cũng không lạnh lùng: “Cô hỏi tôi? Cô nghĩ tôi hiểu nhiều hơn cô sao?” Hạ Diệu Diệu nhìn cách bài trí trong nhà, trên bàn trà bày vài cốc trà mang tính nghệ thuật, phong cách đen trắng đan xen, giá trị đắt tiền, lẽ nào không phải sao? Cao Trạ̣m Vậ̣n để Thượng Thượng lên đui, thấy cô nhìn mình với ánh mắt khó tin, anh ta bất đắc dĩ nói: “Quần áo tôi mặc là thương hiệu gì tôi cũng không biết.”

Hạ Diệu Diệu lập tức hiểu ra, quên mất việc anh ta là đàn ông, lại là bác sĩ, thường ngày chẳng bước chân ra ngoài, không có bạn gái, cô lại nói với anh ta chuyện thời trang: “Haha, tôi cảm thấy nhà của anh trang trí rất đẹp, cứ cảm thấy anh sẽ hiểu nhiều hơn tôi một chút, thật ngại quá.”

“Không muốn phiền phức nên tùy tiện trang trí mà thôi.” Tùy tiện mà “đắt tiền” như vậy à?! Xây! Không thể suy nghĩ như vậy!

“Chú, ba, ăn bánh...”

Hạ Diệu Diệu suy nghĩ đến “gu” rồi nhìn sang con gái, nhưng không sót ruột mà nhắc nhở cô bé: “Thượng Thượng lớn rồi, còn nhường chú ăn bánh, Thượng Thượng ngoan.” Không phải cô đồng ý cách xưng hô kia, mà là bác sĩ Cao tỏ ra rất bình tĩnh khi nghe cô bé gọi như vậy, nên khiến cô cảm thấy không có gì quá ngạc nhiên, nếu biểu hiện quá mức thì mới chứng tỏ trong lòng cô có suy nghĩ khác.

Hạ Thượng Thượng dùng tay vừa cầm bánh kéo lấy cổ áo của Cao Trạ̣m Vậ̣n, không thèm quan tâm mà kéo lấy nút áo, ung dung mở miệng nói: “Thượng Thượng không bị bệnh, ba chú không được chích thuốc Thượng Thượng.” Cách xưng hô gì thế này, lại còn ba chú! Cao Trạ̣m Vậ̣n dịu dàng gõ gõ vào chóp mũi tinh nghịch của cô bé: “Thì ra là đút lót cho

chú, được rồi, chấp nhận, chủ phải ăn hai cái.” Hạ Thượng Thượng mắt sáng rỡ: “Vâng ạ.” Vâng cái gì mà vâng, phải về nhà rồi.

Khi Hạ Diệu Diệu đứng dậy định rời khỏi thì Cao Trạh Vậh đột nhiên nói: “Hai ngày sau sẽ cho cô thông tin.”

Cái gì?

Hạ Diệu Diệu bị bác sĩ Cao đưa khỏi công ty, khi ngồi trên chiếc ghế “đầy uy lực” trên xe thì nét mặt mơ màng, lúc này cô đã quên mất việc nhìn thương hiệu xe của bác sĩ Cao? “Ngồi yên.” Cao Trạh Vậh giữ đúng lời hứa, đưa Hạ Diệu Diệu và Thượng Thượng đến trung tâm thương mại phồn hoa nhất ở Gia Thành đi dạo, anh ta một tay bế Thượng Thượng, một tay chỉ vào các thương hiệu bên trong cửa kính: “Vấn đề mà cô nói, là phải nhìn nhiều, đi dạo nhiều, nếu muốn nhìn một cái là biết ngay thì phải xem nhiều vào, cô thường xuyên nhìn thấy chúng được treo trong tủ ở các cửa hàng, khi chúng được mặc trên người người khác có tự nhiên sẽ nhớ ra ngay.”

“Cái này...”

“Giống như chúng tôi chuẩn đoán bệnh, kinh nghiệm nhiều, gặp qua nhiều, vừa nhìn đã đoán được chính xác tám chín phần.”

Hạ Diệu Diệu bị ánh đèn trong trung tâm mua sắm làm cho chói mắt, hai chuyện này giống nhau sao?

“Tuy nói như vậy, nhưng tôi cảm thấy đây là phần dễ hiểu nhất, chỉ có thể làm cho cô không tỏ ra khác biệt khi nói chuyện với đồng nghiệp hằng ngày, nhưng thứ gọi là thời trang cô làm bây giờ, tôi cảm thấy không dễ hiểu như vậy.” Cao Trạh Vậh căng da đầu tỏ ra hiểu biết, nhưng thực chất lại không hề rõ ràng.

Hạ Diệu Diệu càng không hiểu mà gật đầu, ánh mắt lướt nhìn qua các thương hiệu quần áo được trưng bày trong tủ, đây là lần đầu tiên cô đi dạo trong trung tâm thương mại bậc nhất ở Gia Thành, nói nó xa hoa lộng lẫy đến chói mắt không sai chút nào.

Cao TrạM Vân đứng thẳng người bề Thượng Thượng, vóc dáng cao lớn đi qua trước quầy quần áo trẻ con, tiện tay chọn lấy bảy tám bộ quần áo bé gái, bảo nhân viên gói lại.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Mua Mua Mua

 Hạ Diệu Diệu vô cùng ngại ngùng: Sao lại xưng hô như vậy! Cao Trạ̣m Ṿn cũng chẳng thèm nhìn Hạ Diệu Diệu: “Kích cỡ này, chọn hai bộ xuân và thu.”

“Vâng thưa ngài.” Ra khỏi khu đồ trẻ con, Thượng Thượng vui vẻ nghiêng người nhìn sang quả bong bóng đủ màu sắc: “Cái kia, Thượng Thượng muốn.” “Ừ, chú mua cho con.” Cao Trạ̣m Ṿn nhìn sang Hạ Diệu Diệu: “Cô đi dạo đi, tôi dẫn nó lên khu vui chơi tầng bảy, cô cũng biết tôi không có hứng thú với những thứ đó mà.” “Thật ngại quá, phiền anh trong Thượng Thượng giúp tôi.” Bác sĩ Cao không muốn nói gì thêm với cô về chuyện này, anh ta dẫn Thượng Thượng xoay người đi. Hạ Diệu Diệu nhìn theo bóng dáng anh ta, mỉm cười, âm thầm nói hai chữ “cảm ơn”, rồi xoay người đi lên lầu khu quần áo nữ. Hạ Diệu Diệu đi chưa được mấy bước, Cao Trạ̣m Ṿn đã gọi cô lại, đưa cho cô một chiếc thẻ vàng. Hạ Diệu Diệu ngỡ ngàng vài giây, vội vàng nói: “Không cần, không cần! Tôi... chẳng dùng đến đâu...” của anh mà. Cao Trạ̣m Ṿn đưa thẻ qua rồi nói: “Không phải cho cô dùng, chỉ là khi đi dạo mà không mua gì, cô cầm thẻ này đổi phương sẽ có thái độ tốt với cô hơn.” Hạ Diệu Diệu ngại ngùng mỉm cười, Thượng Thượng vỗ vai Cao Trạ̣m Ṿn: Thật là hiếu mẹ con! Hạ Diệu Diệu cầm lấy thẻ, để bớt ngại ngùng, cô vỗ nhẹ lên tay Thượng Thượng, ra hiệu bảo cô bé nghe lời, sau đó xoay người bước đi. Cao Trạ̣m Ṿn bế Thượng Thượng, nhìn theo bóng dáng của Hạ Diệu Diệu, ánh mắt của Thượng Thượng đã sớm bị những viên kẹo trưng bày trong tủ kính thu hút, cô bé giơ cánh tay mập nhỏ ra nói: “Ba, Thượng Thượng ăn kẹo.” “Ăn kẹo sẽ

làm hỏng răng, sẽ có con sâu cắn răng của Thượng Thượng, đến lúc đó chú phải tiêm thuốc cho Thượng Thượng, nhổ răng sâu đi đây.”

Hạ Thượng Thượng nhìn chú Cao, lại nhìn sang mấy viên kẹo đủ màu, quả quyết mở miệng nói: “Thượng Thượng muốn ăn kẹo, ăn kẹo không hư răng, không tiêm thuốc.” “Chúng ta đi mua bong bóng đi khu vui chơi, không ăn kẹo, có được không.” Hạ Thượng Thượng Hiền bĩu môi. Cao Trạm Vân vội vàng nói: “Ừ, ăn kẹo, chỉ được ăn một viên, một viên thôi có biết không?” “Chú thật là tốt.” Hạ Thượng Thượng chỉ cần được hai miếng kẹo thì đã bị những món đồ chơi ở khu vui chơi trẻ em làm hoa cả mắt, kẹo nhét vào trong miệng chú Cao, xoay cái mông mồm mĩm, nhoen miệng cười chạy vào khu vui chơi. Cao Trạm Vân ở phía sau chau mày chạy theo, nhìn cô bé nhảy tung tăng khi đến chỗ các trò chơi, không khỏi lắc đầu: “Con chẳng giống mẹ mình gì cả.”

“Mẹ...” Không có, tiếp tục trèo lên cao.

“Ngại quá, để anh trông nó lâu như vậy, Thượng Thượng chúng ta phải về nhà rồi.”

“Không!” Thượng Thượng xoay đầu tiếp tục chơi. Hạ Diệu Diệu bị chữ “không” quyết đoán tuyệt tình của con gái làm cho choáng váng: “Con nói cái gì! Con qua đây cho mẹ! Phản rồi à, dám nói không với mẹ.”

Hạ Thượng Thượng thấy mẹ chạy đến, lập tức vui vẻ2giơ tay giơ chân trèo lên cao. Hạ Diệu Diệu nhắc chân lên định đuổi theo. Cao Trạm Vân kéo cô lại: “Cô như vậy không được, để tôi... Thượng Thượng, con có ăn kẹo nữa không, rất là ngọt, chủ mua kẹo cho con ăn, để chú bé có được không?” Hạ Thượng Thượng xoay mông lại nhìn anh ta một cái, suy nghĩ một hồi, mở miệng nói: “Hư răng.”

Hạ Diệu Diệu bước tới định tóm lấy cô bé.

Cao Trạ̣m Vậ̣n kẹ̣o cộ lạ̣i: “Vậ̣y Thượ̣ng Thượ̣ng cụ̉a chụ́ng ta muộ́n ậ́n gì, chụ́ mua cho con có đượ̣c khộng.” “Thượ̣ng Thượ̣ng ậ́n kem.”

Kem cái đầu con!

“Ừ, nạ̀o, đệ́n đậy chụ̉ bẹ̃ nạ̀o.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n quặ́n nện mua cho Hạ Thượ̣ng Thượ̣ng mộ̣t cậy kem, mộ̣t cậy nhọ̉ khộng bặ̀ng bàṇ tay, Hạ Diệ̣u Diệ̣u nhậ́t thợ̀i khộng biệ́t nợ́i gì, họ̣ đạ̉ nói là sẹ̃ mua, lự̀a cộ bẹ́ thì cụ̃ng khộng hay lặ́m. Cao Trạ̣m Vậ̣n nợ́i: “Thị̃nh thoặ́ng ậ́n mộ̣t chụ́t cụ̃ng khộng sạo, cộ đạ̉ mua gì rộ̀i?”

“Khộng mua gì cả, chị̉ xem mạ̀ thộ̀i.”

“Cọ́ ngạ̣i khi đị xem cụ̀ng tộ̀i khộng.”

A! “Cụ̃ng đượ̣c, nhượ̣ng đạ̉ khộng còṇ sợ́m nụ̃a?”

“Cộ cọ́ việ̣c à?”

“Tộ̀i thị̀ khộng sạo, cọ́ anh kĩạ.”

“Đị thộ̀i.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n đị đệ́n chộ̉ quần áọ nự̃. Hạ Thượ̣ng Thượ̣ng đị đượ̣c mộ̣t nụ̃a thị̀ đạ̉ ngụ̉ say. Hạ Diệ̣u Diệ̣u cọ́ mộ̣t dự̣ cậ̉m kỵ̀ lạ̣, nhượ̣ng dượ̀ng nhự̃ cộ khộng nện tự̣ đậ̀ tình nhự̃ vậ̣y, lự̃ khộng phạ̉i mua cho cộ thị̀ sạo. Cao Trạ̣m Vậ̣n chọ̣n vậ̣i bộ̣ đợ̀n giậ̃n khộng đặ́t tiệ̀n, thiệ́t kệ́ khộng cậ̀u kỵ̀, nhượ̣ng mặ̣c vậ̣o rậ́t thoặ́i mạ́i, sạu độ́ gọ́i lậ̣i. Sạu khi đựa hai mẹ̣ con cộ vệ̀, Cao Trạ̣m Vậ̣n mợ́i đựa tụ́i độ̀ cho cộ̃, sặ́c mặ̣t dụ̣i dạ̀ng: “Tộ̀i khộng cọ́ ỵ́ gì khặ́c, chị̉ cậ̉m thậ́y vợ́i mộ́i trượ̀ng công̣ việ̣c hiệ̣n tậ̣i cụ̉a cộ thị̀ cọ́ nện thay độ́i bạ̉n thận mộ̣t chụ́t, nệ́u cậ̉m thậ́y khộng tiệ̣n thị̀ cọ́ thệ̉ chia ra trặ́ lậ̣i cho tộ̀i.”

Hạ Diệ̣u Diệ̣u bẹ̃ con gạ́i nhị̃n bạ́c sị̃ Cao.

Cao Trạ̣m Vậ̣n ánh mắt trong veo, bảo cớ đừng suy nghĩ gì cũng không được, Hạ Diệu Diệu suy nghĩ vài giây. Cô mỉm cười: “Cảm ơn.”

Bác sĩ Cao lái xe đi.

Hạ Diệu Diệu đợi đến khi không còn nhìn thấy đèn xe của anh ta thì mới bẻ con gái lên lầu, nghĩ thế nào cũng phải cảm thấy không thể mới đúng, cô có gì để đối phương có ý đồ chứ, tình một đêm? Có rất nhiều nữ y tá muốn có tình một đêm với bác sĩ Cao mà? Đừng suy nghĩ lung tung, cô có đi phẫu thuật thẩm mỹ đối phương cũng chẳng thèm nhìn đến, người ta là chuyên gia của bệnh viện ba sao đấy.

Hạ Diệu Diệu tự thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều, có lẽ người ta cảm thấy cô nên mặc đồ này, nhưng lại ngại mở miệng bảo cớ sửa đổi, nên dứt khoát mua cho cô. Hạ Diệu Diệu nhận là vì có thật sự cần, cô ra vào tạp chí ít nhiều cũng có thể nhìn ra ánh mắt của đồng nghiệp, nhưng cô lại không nỡ bỏ thói quen, bảo cô bỏ ra một lúc thật nhiều tiền để thay đổi bản thân, đó quả là một chuyện đau lòng, bác sĩ Cao đã giúp cô giải quyết được nỗi lo lắng bấy lâu nay.

Hạ Diệu Diệu lập tức vực dậy tinh thần, nếu đã không thể thì cô cũng không bối rối gì nữa, dù sao bác sĩ Cao cũng không thể thích cô được, vậy cô cứ chia ra trả từng đợt cho anh ta.

Ngày thứ hai khi Hạ Diệu Diệu nhận được điện thoại của Cao Trạ̣m Vậ̣n, cô thấy rất bất ngờ, lẽ nào anh ta lại muốn đòi tiền cô ngày? Một tiếng ba mươi phút sau, cô và Cao Trạ̣m Vậ̣n xuất hiện bên ngoài một cửa hàng xe ô tô, nhìn những chiếc xe đắt tiền đầu thành hàng bên trong cửa kính trong suốt, Hạ Diệu Diệu đã có vài phút mơ màng, bọn họ đến đây để làm gì? Cô nhìn Cao Trạ̣m Vậ̣n, anh ta ung dung bẻ Thượng Thượng đang vẫy vẫy tay. Đi vào bên trong, Hạ Diệu Diệu đi sau lưng Cao Trạ̣m Vậ̣n, nhân viên bán hàng bắt đầu nhiệt tình chào hỏi bọn họ: “Chào ngài, xin hỏi anh muốn tìm một chiếc xe để anh lái hay là chị nhà đây lái? Hay anh muốn tìm

một chiếc xe thích hợp để đưa cả nhà đi du lịch?” Cao TrạM VậN gậT đầU: “ChúNg tồI đểN xem sơ thồI.” “VậNg, mềI anh, hai chiếC xe bên trong là mẫU mới nhất trong năm nay của chúNg tồI, thiết kế hình giọt nước...”

Hạ DiệU DiệU sừng sờ nhìn người nhân viên bán hàng đang nói chuyện liên tục không ngừng, Cao TrạM VậN chạM nhẹ vào tay cô, nhắc cô bước lại xem. TiểU ThượNg ThượNg thì thích thú nhìn bên này nhìn bên kia, đôi mắt đột nhiên sáng rực rờ nhìn sang chiếC xe màu đỏ, hào hứng vẫy tay về phía chiếC xe đó: “Ba, ba, cái kia, ThượNg ThượNg muốN!” Cao TrạM VậN thấy ThượNg ThượNg vui vẻ như vậy, anh ta liền đi theo hướng cô bé chỉ, Hạ DiệU DiệU cũng vội vàng đi theo sau, nhân viên bán hàng thấy vậy cũng lập tức đi theo: “Cô bé thật biết chọn, đó là màu sắc thịnh hành nhất năm nay...”

Cao TrạM VậN nhìn sang Hạ DiệU DiệU, ngắt lời của nhân viên bán hàng: “Bao nhiêu tiền?” Nhân viên bán hàng mỉm cười càng ân cần hơn, trả lời rất khách sáo: “ChiếC này hai triệU, tuyệt đối xứng đáng với giá tiền...” “Hai triệU?” Hạ DiệU DiệU âm thầm kinh ngạc la lên một tiếng, cô biết xe là món đồ rất xa xỉ, nhưng khi nhân viên bán hàng nói giá xong còn tỏ vẻ mong chờ cô móc tiền ra mua, trong lòng cô thật sự không chấp nhận đượC. Cao TrạM VậN cầm thẻ đưa cho Hạ DiệU DiệU: “ThượNg ThượNg thích thì mua thồI!” MắT Hạ DiệU DiệU trườNg to hơn, cô nhỏ tiếng nói với Cao TrạM VậN: “Anh điên rồi à?” Cao TrạM VậN nhìn cô một cách đầy khích lệ: “Đi, quẹt thẻ đi, quẹt xong cô sẽ hiểu. TiêU tiền là một loại thái độ, chỉ khi tiêU tiền xong mới cảm nhận đượC một thế giới khác.” Hạ DiệU DiệU nhìn ra chiếC xe đang đậu bên ngoài của anh ta, sau đó nhìn sang chiếC xe "hot" mà cô gái kia vừa nói, cơ bản không cùng đẳng cấp: “Nhưng dùng nhiều tiền như vậy để mua một chiếC xe, mua xong anh sẽ vui sao?”

“MuốN mua chính là một loại cảm giấC!”

Hạ DiệU DiệU nhìn Cao TrạM VậN Để ThượNg ThượNg đểN khu ăn uống mà hẫNg xe chuẩn bị cho khách hàng, để lại một mình cô cầm lấy một

chiếc thẻ không thuộc về mình đối diện với nhân viên bán hàng đang niềm nở chờ đợi cô đưa ra quyết định, quyết tâm đưa thẻ qua: “Quạt đi!”

Nhân viên bán hàng vui vẻ nhận lấy thẻ, trong lòng suy nghĩ hôm nay đã bán được một chiếc xe, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ càng nhiệt tình hơn. Hạ Diệu Diệu đuổi theo Cao Trạm Văn, Cao Trạm Văn chẳng thèm ngẩng đầu mà lựa chọn thức ăn cho Thượng Thượng: “Quạt rồi à?”

“Vâng!” Hạ Diệu Diệu trả lời xong thì không nói gì thêm, Cao Trạm Văn cũng không nói gì, để cho cô một mình cảm nhận.

Trong lòng Hạ Diệu Diệu có một cảm giác rất khác với lúc trước, nói thế nào nhỉ? Rất sáng khoái, khác hẳn với cảm giác bối rối khi cô mua một cây kem thường ngày. Hạ Diệu Diệu đột nhiên cảm thấy đó có lẽ là một ngưỡng cửa, là ngưỡng của thời thượng mà bản thân cô luôn nghiên cứu nhưng lại không thể hòa nhập vào, cô bắt đầu hiểu cảm giác tiêu một khoản tiền lớn là như thế nào, bắt đầu nhận ra cái gì gọi là thời thượng mà những người đó muốn có được.

Thay đổi bản thân là một khởi đầu đầy tính khiêu chiến, nó không phải là kiểu thả trôi theo dòng nước, cũng không phải làm ham muốn hư vinh, đó là cách sống của những người có những độ tuổi, khả năng kinh tế và hoàn cảnh sống khác nhau, cô nên bắt đầu thay đổi theo môi trường xung quanh.

Thời thượng, chính là nơi chỉ nhìn vào mặt, gu là danh từ thể hiện rõ sự cá tính nhưng không đánh mất mất chính mình.

Hạ Diệu Diệu không ngờ rằng có một ngày cô có thể thông thạo từ trong ra ngoài, vì biên tập Phạm mà cô ngày càng được tiếp xúc nhiều hơn với thời thượng, từ không dám nói gì, chuyển sang trạng thái có thể chỉ đạo việc phối khăn choàng khi biên tập Phạm không có mặt; từ việc chỉ biết ghi chép, hiện giờ cô thỉnh thoảng đã đưa ra ý kiến của mình về sản phẩm của

một sưu tập nào đó, tuy không thấy chính xác, nhưng về sau, biên tập Phạm đã mở một chuyên mục nhỏ hai trăm chữ cho cô ở địa bàn của chị ấy.

Hạ Diệu Diệu sẽ đăng lên những món đồ thời trang nhỏ mà cô nhìn thấy, có khi là một chiếc kẹp tóc, có khi là vài chiếc vòng đeo tay, có khi lại là một bộ quần áo cô nhìn thấy trong chợ đêm. Độ dài không nhiều, số chữ không đủ, chỉ lác đác vài chữ, đó là thời trang riêng của cô. Phạm Tiểu Diệp không chê cũng không khen, chỉ chủ động đưa ra đề nghị cho cô độ dài một phần ba. Tổng biên tập cảm thấy không vui: “Có phải hơi nhiều rồi không.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Công Tác Chuẩn Bị

“Cứ xem như tôi muốn lười biếng đi, không sao, tôi sẽ trông chừng cô ấy, không xảy ra chuyện gì đâu.” Phạm Tiểu Diệp nói trông chừng Hạ Diệu Diệu là không khách sáo, thật sự là trông chừng, hơn một năm qua chị luôn rất tận tâm chỉ bảo cho Hạ Diệu Diệu về cảm xúc thời trang và phong cách ăn mặc, trong khoảng thời gian một năm qua, Phạm Tiểu Diệp đích thân mở một chuyên mục nhỏ cho Hạ Diệu Diệu và đặt tên cho nó

là "Bóng Dáng Lướt Qua Vai Bạn". Một năm qua Hạ Diệu Diệu rất cố gắng, nhìn thấy phong cách của cô dần dần được độc giả đón nhận, từ một người không có phản ứng gì đặc biệt với sự thay đổi các mùa biến thành một người chủ chuyên mục thời trang hiện nay, không thể không nói tới sự dạy bảo tận tình của cô giáo Phạm và sự thay đổi âm thầm của bác sĩ Cao.

Hạ Diệu Diệu cảm thấy không có ai may mắn hơn cô, đôi lúc đứng trước gương cô đã không dám tin đây là sự thay đổi của mình trong một năm qua, tự tin hơn, cười nhiều hơn, khi nhấn mạnh bảo Thượng Thượng gọi mẹ thì giọng đã to hơn, những lời từng bị giấu kín trong lòng không nay đã có thể đường hoàng nói ra với cả thế giới. Đó là nền tảng của cô, là thế giới cô có thể nắm lấy, là sự đón nhận ngày càng cao đối lại là năng lực đối đầu với ánh mắt của những người khác. Hạ Thượng Thượng không chịu thua cô, muốn gọi là dì thì cứ gọi là dì, muốn gọi mẹ thì cũng không ngại làm cho mẹ mình vui. Nhưng cô bé cảm thấy tiền lương của mẹ tăng lên, ăn mặc cũng ngày càng xinh đẹp, một phần công lao là nhờ có chú, mỗi lần mẹ bận rộn, thì lại mang cô bé đến nhà chú Cao, cô bé sắp không phân biệt được mình là con nhà ai. Lúc đầu mẹ còn thấy ngại, sau đó thì đắm chìm trong mục tiêu tăng lương thăng chức, nên quên mất cảm giác

ngại ngừng kia. Tuy mẹ cười nhiều hơn, cô bé cũng thấy rất vui, nhưng đừng đưa cô bé đến nhà trẻ được không, cô bé không muốn đi nhà trẻ, chỉ ước gì nhà trẻ ngày nào cũng đóng cửa, ngừng hoạt động mãi mãi. Hạ Diệu Diệu tan ca, ngồi trên sofa da màu đen ở nhà Cao Trạm Vân, hung hăng trừng mắt nhìn con gái đang nằm nhoài trên cầu thang lầu hai không chịu đi: “Con xuống đây cho mẹ! Con có nghe thấy không, tốt nhất là nên xuống đây cho mẹ!” Bác sĩ Cao ở dưới lầu rót trà cho Hạ Diệu Diệu, ngẩng đầu nhìn lên Thượng Thượng đang đứng trên lầu. Thượng Thượng bấu môi, nằm nhoài trên lan can màu trắng với vẻ mặt đáng thương nhìn xuống chú Cao. Chú Cao nhìn lại cô bé bằng ánh mắt thản nhiên vô sự. Cô bé lập tức ra sức bám chặt vào lan can không chịu đi xuống.

Hạ Diệu Diệu vô cùng tức giận: “Anh xem nó kia! Trông chẳng ra sao, anh đã phải nhờ vả biết bao nhiêu người mới có thể đưa nó vào nhà trẻ, kết quả nó đi được hai ngày thì biến thành con thiêu thân thể kia, anh có biết không? Nó lại chạy ra khỏi nhà trẻ, chạy ra khỏi đây! Lúc nhỏ tôi chưa từng làm chuyện... như vậy...” Hạ Diệu Diệu tức giận không biết nên dùng từ gì để hình dung con gái mình: “Tôi đã phải tiêu tiền cơ mà!”

Cao Trạm Vân để ly trà trước mặt cô: “Được rồi, không phải chỉ chạy ra ngoài thôi sao, Thượng Thượng còn nhỏ, lần đầu tiên tiếp xúc với môi trường lạ thì sẽ như vậy, mọi người đều nói trẻ con lần đầu đến trường xảy ra chuyện như vậy là rất bình thường!” “Thế tại sao con cái nhà người ta không bị đưa về nhà vào lúc mười hai giờ trưa?” Cao Trạm Vân đẩy mắt kính, liếc mắt nhìn lên cô bé nghịch ngợm trên lầu.

Hạ Diệu Diệu vẫn tiếp tục nói: “Con nhà người ta từ nhỏ đã đi học, chỉ có nó là không được, chỉ khóc lóc náo loạn thôi thì bình thường, nhưng đánh vỡ cửa kính rồi bị gọi phụ huynh thì hơi quá đáng rồi, con mau xuống đây cho mẹ! Ai dạy con làm vậy thế! Con có biết kính ở trường còn rất đắt không!” Rất là đắt! Trường mẫu giáo con học hơn một nghìn tệ một tháng đấy!

“Được rồi, nhỏ tiếng thôi, từ từ nói với nó, xem cô làm nó sợ rồi kìa.”

“Tôi dọa nó sợ! Anh có tin không, nó chẳng có chút cảm giác gì đâu! Bây giờ trong lòng nó nhất định đang rất đặc ý, có thể về sớm hơn các bạn khác, còn có thể đi theo anh xem bệnh cho các bạn nhỏ khác! Nói không chừng trong lòng rất vui vẻ!”

“Cô cũng đừng nói con bé như vậy.” “Anh không tin thì anh gọi nó xuống đi, nếu nó không hề có suy nghĩ đó, tôi sẽ đổi sang họ giống anh.” “Đây không phải là chuyện theo họ ai, cô cứ gọi nó như vậy, nó sẽ càng không xuống, cô về đi, ngày mai tôi sẽ đưa nó về.” “Anh không được như vậy, nó sẽ càng làm nũng với anh hơn.” Cao TrạM Vân cơ bản không trị được Thượng Thượng, Thượng Thượng dám làm vậy không phải là do có Cao TrạM Vân chống lưng sao, xảy ra chuyện thì gọi điện thoại cho Cao TrạM Vân nhưng không dám gọi cho cô: “Hôm nay nó phải về nhà với tôi! Bắt buộc! Thượng Thượng! Xuống đây! Bây giờ con xuống thì chúng ta không còn chuyện gì nữa.” Hạ Linh đột nhiên đứng dậy: “Con không muốn, con muốn ở cùng chú Cao.” “Chủ Cao con ngày mai còn phải đi làm!”

“Không muốn, không muốn! Con phải ở cùng chủ Cao, không đi với mẹ đâu, không đi đâu!” Hạ Diệu Diệu đứng dậy muốn đứng lên bắt cô bé xuống. Hạ Thượng Thượng xoay người chủ động chạy vào phòng mình. Cao TrạM Vãn vội vàng kéo cô lại: “Được rồi, bớt giận đi, nó vẫn còn là trẻ con, khó tránh khỏi việc muốn gây chú ý với người lớn, thỉnh thoảng chiều theo nó một hai lần thì không sao, lớn lên sẽ không hư đâu, cô đã ăn tối chưa, chúng ta cùng đi ăn.”

“Không ăn! Nhìn thấy nó là no rồi.” Hạ Diệu Diệu đang tức giận không hề chú ý đến dáng vẻ ầm ập của Cao TrạM Vân dành cho cô lúc này. “Cô vẫn nổi giận với nó à, được rồi, không ra ngoài ăn cũng được, uống một ít trà cho bớt giận, tôi sẽ đi nấu thức ăn cho hai mẹ con.” Cao TrạM Vân nói xong thì tự động buông tay, vỗ lên vai Hạ Diệu Diệu, tỏ ý bảo cô

bình tĩnh lại. Hạ Diệu Diệu vội vàng nói: “Đừng, hôm nay làm phiền anh đủ rồi, bây giờ còn để anh đi nấu đồ ăn, chúng ta ra ngoài ăn thôi, tôi mời.” “Ở nhà thứ gì cũng có, tay nghề của tôi không phải cô không biết, cứ ngồi xem tivi đi, một lát là xong ngay thôi.” Cao Trạh Vậh nói xong liền đi vào nhà bếp. Từ khi Thượng Thượng thường ra vào nhà, tủ lạnh ở nhà Cao Trạh Vậh lúc nào cũng đầy ắp thức ăn, có nhiều khi Hạ Diệu Diệu không kịp đến đón Thượng Thượng, hai người họ thường hay ăn ở nhà, có khi Thượng Thượng không về cùng Hạ Diệu Diệu thì liền ở lại trong nhà bác sĩ Cao.

Ban đầu Hạ Diệu Diệu cũng thấy rất ngại, qua một thời gian dài, không biết từ lúc nào cô cảm thấy mọi chuyện rất tự nhiên, cô quen với việc đến nhà anh ta đón con gái, thỉnh thoảng còn trách móc anh ta quá chiều chuộng Thượng Thượng, hôm nay ở nhà anh ta dạy bảo con gái cũng là chuyện bình thường. Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô ở lại nhà anh ta ăn cơm.

Có khi Hạ Diệu Diệu cũng tự hỏi cô và bác sĩ Cao hiện tại là mối quan hệ gì, bạn bè? Tần suất gặp nhau quá nhiều; Người yêu? Hai người đều chưa từng nói đến, dường như hai người đã vô tình đi đến bước đó, cô có chuyện gì đều hỏi ý kiến anh ta, anh ta tan ca thì gọi điện thoại hỏi cô có thời gian đến đón con gái không.

Mối quan hệ dần dần xích lại gần nhau, thậm chí con gái cô còn có cả phòng riêng của mình ở đây, cô thì trở thành một người khách thường xuyên ở đây.

Hai người đều không nói gì, nhưng không phải là không có chuyện gì.

Hạ Thượng Thượng lặng lẽ đi vòng qua mẹ - người đang ngồi tức giận, đôi mắt to long lanh đầy vẻ thoải mái, vui vẻ giơ ngón tay trở ra, bắn một like cho chú Cao. Cao Trạh Vậh mặc tạp dề vào, xoay lại gõ vào vậh trán căng tròn của cô bé: “Chỉ được lần này thôi, lần sau không được như

vậy nữa, lỡ đụng trúng bạn nhỏ khác thì phải làm sao, con nói xem có đúng không?” Hạ Thượng Thượng đứng trên chiếc ghế dài, ngang bằng với kệ bếp: “Mẹ con sẽ bán con vì số tiền bồi thường đó.”

Cao TrạM VậN mím cười: “Nói lung tung, mẹ con thương con nhất.”

Hạ Thượng Thượng bĩu môi, tỏ thái độ nghi ngờ: “Đúng vậy, nhưng tiền cũng rất quan trọng. Ba, tối nay chúng ta ăn gì?” “Món cánh gà kho tàu mà Thượng Thượng của chúng ta thích nhất.” “Ba thật là giỏi.”

Đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Hạ Thượng Thượng: “Con qua đây!”

Hạ Thượng Thượng lập tức chạy ra sau trốn sau chân bác sĩ Cao: “Cứu mạng! Chú cứu mạng con.”

“Cô làm gì thế, nó sợ rồi kìa.” Hạ Diệu Diệu nghe xong liền kiềm chế cảm xúc, nhìn con gái với vẻ mặt dịu dàng: “Mẹ không mắNg con đâu, con ra đây, chúng ta nói chuyện.”

Hạ Thượng Thượng vẫn không muốn đi. Cao TrạM VậN vỗ vỗ đầu cô bé: “Nghe lời đi, mẹ không giận nữa rồi, chủ bảo đảm mẹ sẽ không đánh con, đã mấy ngày không gặp con nên mẹ thấy nhớ con đấy, chủ sẽ nấu đồ ăn ngon cho con, đợi con nghe mẹ cảm rằM xong thì chúng ta có thể bắt đầu ăn, được không nào?”

“..” Không đâu, không muốn. “Thượng Thượng của chúng ta hiểu chuyện nhất, nhất định sẽ không làm khó chủ, con xem mẹ con đứng đó nhìn cô kìa, chứ không dám nấu ăn luôn, con dẫn mẹ con đi đi, xem như làm giúp chủ, có được không?” Hạ Thượng Thượng nhìn chú Cao, sau đó nhìn sang mẹ, nghĩ đến chuyện cũng có lúc mẹ hung hắNg với cả chủ Cao, thật sự rất đáng sợ, được rồi, nếU tình món cánh gà, cô bé phải giúp chủ một tay mới được. Hạ Thượng Thượng chậm rãi bước ra từ sau chân Cao TrạM

Vân, vội vàng che mắt lại: “Không được đánh con đấy, con đã biết lỗi rồi.”

Con biết sai thì mới lạ đấy: “Không đánh, ra đây.”

Hạ Thượng Thượng không cam tâm tình nguyện mà bước ra, lập tức cúi đầu xuống: “Dì, con sai rồi.”

“Sai chỗ nào?”

Hạ Thượng Thượng gãi gãi đầu, suy nghĩ thật lâu: “Không nên... chạy ra ngoài...” “Là không nên đánh vỡ kính! Cô gái à, mua kính thì không cần tiền à! Cả một miếng kính to như vậy, con làm vỡ một góc thôi thì mẹ phải đến cả một tấm kính mới, con có hiểu được sự khổ tâm của mẹ không!” Không hiểu? Nhưng không muốn ăn bánh kem một tệ, đừng mua chocolate hai tệ, không được nghĩ đến chuyện tiêu tiền tiêu tiền, là đúng: “Mẹ, đi nhà trẻ cũng rất đắt.” “Nói lung tung! Con phải ngoan ngoãn đi học cho mẹ.” “Mẹ, nếu con không đi học thì không cần tốn tiền nữa!” Hạ Diệu Diệu nghe xong liền không kiếm được mà muốn đánh cô bé, nhà trẻ không phải là nơi nói không thích là không đi được: “Con nghĩ mẹ muốn cho con đi à! Là con lớn rồi, phải đi học!” Hạ Thượng Thượng ghét cái kết luận đó: “Không thể tiết kiệm tiền cho mẹ, Thượng Thượng tội ác tày trời.” “Con biết được thì tốt.” Cao Trạ Vân bưng ra một đĩa trứng chiên: “Cái gì tội ác tày trời? Thượng Thượng của chúng ta đã biết dùng thành ngữ rồi.” Hạ Diệu Diệu vội vàng đứng dậy định qua giúp đỡ. Thượng Thượng vui vẻ chạy qua: “Ăn CƠM thôi, ăn CƠM thôi, con sắp đói chết rồi...” Hạ Diệu Diệu lấy đĩa ra, gõ vào bàn tay nghịch ngợm của cô bé: “Con chết đói rồi à! Đi rửa tay mau...” Hạ Thượng Thượng nhảy từ trên ghế xuống, chạy vào nhà vệ sinh. Cao Trạ Vân lấy một hộp sữa trong tủ lạnh ra hâm nóng: “Cô đừng lớn tiếng với nó, Thượng Thượng cũng biết nghe lời mà.” “Tôi không lớn tiếng với nó thì để mặc nó à, anh xem nó ngày nào cũng nghịch ngợm đặc ý thế kia.” Cao Trạ Vân mỉm cười bất đắc dĩ: “Tôi có làm món cà tím kho mà cô thích, thử xem tài nấu ăn của tôi có tiến bộ chút nào không.”

“Anh nấu mà tôi còn không yên tâm sao.” Hai người nhìn nhau mỉm cười, sau đó lại vô thức mà tránh né ánh nhìn của nhau, nhưng rồi cũng nhanh chóng hồi phục lại sự bình tĩnh, xem như chẳng có chuyện gì, nên nói gì thì nói vậy.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Phát Giác

 “Hạ Diệu Diệu một thân một mình không dễ dàng gì, bác sĩ Cao chỉ giúp cô ấy một tay thôi.” “Phụ nữ đơn thân rất nhiều, sao không thấy cậu ấy giúp người khác, tôi chắc chắn hai người họ không bình thường! Nhất định là Hạ Diệu Diệu dụ dỗ bác sĩ Cao.” “Sao bà nói khó nghe thế, tại sao không nói hai người họ tình đầu ý hợp, tôi thấy cô Hạ là người rất tốt mà.”

“Con người không tệ, nhưng lại kết hôn làm mẹ sớm, còn người đàn ông kia thì chạy đầu mất!” Dì Lý lẩm bẩm: “Bác sĩ Cao thật là quá ngốc, bị người phụ nữ có tâm cơ kia làm mờ mắt, tôi đã giới thiệu cho cậu ấy không biết bao nhiêu người, không có ai kém hơn Hạ Diệu Diệu, nhưng cậu ấy lại chẳng quan tâm đến.”

Chú Lý chẳng buồn tranh luận với vợ của mình: “Chuyện của hai người họ, bà bớt quan tâm đi.”

“Tôi chỉ thấy tiếc cho bác sĩ Cao, với điều kiện của bác sĩ Cao thì người thế nào mà tìm không được, không được, tôi phải giới thiệu thêm cho bác sĩ Cao vài người, để cậu ấy không bị người ta làm mờ mắt.”

“Chào buổi sáng chị Hạ.” “Chào buổi sáng chị Hạ.” Vệ Mộc Dung ngưỡng mộ đi lại chỗ ngồi của Hạ Diệu Diệu: “Cô có nghe nói chưa, cấp trên muốn sắp xếp cho cô một trợ lý.” Hạ Diệu Diệu bình tĩnh, mỉm cười nhẹ nhàng, bên trong chiếc áo khoác đen là một chiếc áo sơ mi trắng cổ vạt xòe, vừa dễ thương nữ tính nhưng cũng không mất đi sự trưởng thành, hôm nay cô phải đến một cửa hàng đã có hơn ba mươi năm tuổi: “Đúng lúc tôi cũng hơi bận, hi vọng không chỉ là nghe nói.”

Vệ Mộc Dung dựa vào bàn làm việc của Hạ Diệu Diệu, sắc mặt buồn bã: “Cùng vào được một năm, nhưng nhìn cô rồi nhìn lại tôi, bây giờ tôi vẫn còn là một trợ lý nhỏ, sao tôi không đi theo chị Phạm nhỉ, sớm biết vậy lúc đó tôi đã cùng cô đi theo chị Phạm rồi.”

Chị Phạm không phải là biên tập thường xuyên của tạp chí, đi theo chị Phạm lúc đó không có tiền đồ nhất, làm không tốt sẽ trở thành người tàng hình trong công ty, bằng không cô cũng không bị điều đến: “Chủ biên của mọi người sắp đến rồi, mau đi chuẩn bị, biểu hiện tốt một chút nói không chừng cô cũng được thăng chức.” “Hi vọng anh ta có mắt nhìn.” Buổi chiều Hạ Diệu Diệu gặp được biên tập trợ lý của mình, là một nữ sinh vừa ra trường, thành tích ở trường tuy không bằng cô lúc trước, nhưng có thể thấy thành tích cũng không tệ. Hạ Diệu Diệu đặt sơ yếu lý lịch xuống, nhìn cô gái ăn mặc xinh đẹp nhưng ánh mắt non nớt kia, đột nhiên cảm thấy dường như bản thân mới nhận được công việc thì đã có người đứng ở vị trí cô từng đứng trước kia bắt đầu cuộc khiêu chiến của bản thân mình: “Hi vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Biên tập Hạ, tôi sẽ nỗ lực làm việc thật tốt.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười, không hề có ý làm khó cô gái kia. Hạ Diệu Diệu không thường xuyên ở công ty, cô thường hay ra ngoài, đi khắp các nơi ở Gia Thành, hoặc đến phòng làm việc của chị Phạm để giúp đỡ chị ấy một tay, mối quan hệ giữa hai người vừa là bạn vừa là thầy trò, đã sớm thân thiết với nhau.

Phạm Tiểu Diệp nhìn quần áo người mẫu đang mặc, tháo kim xuống, tạo hình lại: “Em định khi nào xin công ty chuyển công tác?” “Đến cuối năm, nhân cơ hội mùa xuân năm sau có thể về nhà làm việc.” “Ở tổng bộ e rằng không dễ dàng như ở đây, nghe nói cạnh tranh rất kịch liệt, với tổng bộ Hồng Đại thì càng dữ dội hơn, nếu em chuyển đi, sẽ phải phụ trách lượng công việc ít nhất là gấp ba ở đây.” “Chuyện này em không lo, có sự phụ là chị Phạm ở đây, em sợ gì cạnh tranh.” “Em đấy, đừng ba hoa với chị. Nhưng mà chị phải nói với em.” Chị Phạm để kim khâu trên tay xuống:

“Tổng biên tập thời trang của Hồng Đại là là học trò tâm đắc của cô Cao, cũng là nhân vật mà chỉ có nghệ sĩ có tiếng của Truyền thông Phi Diệu mới có thể mời được, em đến đó thật sự không dễ có cơ hội thể hiện đâu.”

“Chúng ta là nhân viên của Mẫn Hàng, hơn nữa thời trang là quan điểm riêng của từng người, mỗi người đều có quan niệm khác nhau về thời trang, cô ấy có ưu điểm của cô ấy, chúng ta cũng không thể tự coi nhẹ mình, cô ấy làm việc với thương hiệu lớn của cô ấy, em đi con hẻm nhỏ của em, em không muốn động chạm đến cô ấy.” “Nói cũng đúng, con đường của hai người không giống nhau.” Chị Phạm đột nhiên mỉm cười: “Bây giờ em đã có khả năng lên tiếng rồi, lúc trước đến một bản thảo cũng không dám viết, bây giờ lại không coi học trò cưng của cô Cao kia ra gì.”

Hạ Diệu Diệu đặt ly cà phê xuống: “Thường nghe chị nhắc đến cô Cao, không phải đã nhiều năm cô ấy không thiết kế rồi sao, mấy năm nay đều do học trò trông coi việc kinh doanh sản phẩm của cô ấy, em thừa nhận cô ấy rất lợi hại, có rất nhiều tác phẩm mang tính thời đại, hiện tại nói đến cũng rất theo sát thời đại, nhưng chị không cảm thấy mấy năm nay cô ấy càng ngày càng đi theo xu hướng xa hoa sao? Ngược lại làm mất đi vẻ đẹp khiến em cảm thấy thích ban đầu.”

“Mất đi một fan như em cũng không sao, hướng đi của cô ấy bây giờ không cùng tầng lớp với chúng ta, em có biết cô ấy là nhà thiết kế được ai dùng không?”

“Nghe nói, là trợ lý riêng của tổng tài Tập đoàn Hòa Mộc.”

Chị Phạm nhấn mạnh: “Thư ký riêng, tập đoàn Hoa Mộc là chỗ nào, nhìn nhiều, gặp nhiều, dù là cô bé lọ lem cũng sẽ bị biến thành công chúa, hơn nữa em đừng phủ nhận, đồ tốt chính là đồ tốt, khi nhìn đá quý và thủy tinh nhất định sẽ có sự khác biệt, trong tình huống có điều kiện cho phép, lựa chọn nguyên liệu tốt để thử là ước mơ của các nhà thiết kế.”

“Vậy tại sao ban đầu chị Phạm không nhảy việc?” Cô không làm thiết kế cũng không có hứng thú, nên không hiểu suy nghĩ của chị Phạm.

Phạm Tiểu Diệp mỉm cười nhẹ nhàng, ở độ tuổi bốn mươi bảy bốn mươi tám, đã không còn mang phong thái trưởng thành xinh đẹp của năm đó, nhưng với khí chất trời sinh vốn có, cũng đủ để thể hiện được vẻ đẹp nên có ở độ tuổi này, chị Phạm cũng không có ý giấu giếm: “Chuyện của chị chắc em cũng nghe được ít nhiều, đúng vậy, chị và Chung tổng là bạn học, anh ấy là học trưởng của chị, trước kia chị từng thích anh ấy, nhưng em không biết đâu, anh ấy rất yêu vợ mình, chị cũng tự nói với mình phải quên đi, nhưng nhiều năm như vậy chị vẫn không làm được, có nhiều lúc chị cũng muốn chọn bừa một người trong số những người theo đuổi mình để kết hôn, bắt đầu cuộc sống mới, nhưng mà...”

Hạ Diệu Diệu nhìn Phạm Tiểu Diệp một cách khó hiểu.

Phạm Tiểu Diệp bất đắc dĩ: “Có phải chị ngốc lắm không?”

Hạ Diệu Diệu không hiểu, giữa chị Phạm và Chung tổng không đến mức gọi là tình yêu, Chung tổng chưa từng cho chị Phạm bất kỳ hi vọng gì, thậm chí ám hiệu ngầm cũng không có, năm đó chị Phạm có thể đổi môi trường làm việc, nhưng chị lại đợi nhiều năm như vậy, tuy ngoài mặt Chung tổng và vợ anh ta không thể hiện tình cảm quá mức, nhưng hai người lại hòa thuận vui vẻ, còn chị Phạm lại ôm khư khư mối tình đơn phương thời tuổi trẻ, một mình xem trọng tình cảm này.

Hạ Diệu Diệu không hiểu được trong lòng chị Phạm có bao nhiêu hi vọng mà có thể chờ đợi một người đàn ông vô vọng thế kia, giống như bây giờ cô không muốn nhớ lại dáng vẻ của Hà An, tất cả chỉ là một một hình ảnh mơ hồ, một chuyện nhỏ nhặt trong cuộc đời.

Có lẽ chị Phạm không thích con người Chung tổng, mà là thích hình tượng trong lòng của mình. “Còn em thì sao? Không nhớ đến ba của

Thượng Thượng sao?” “Nhớ chứ, sao lại không nhớ, mỗi lần nhớ đến đều tự nhắc nhở bản thân, nhất định phải mở to mắt.” “Em đấy, có lẽ phòng lưu trữ đã viết sai rồi.” “Số điện thoại của ba anh ta sao mà sai được?” Chị Phạm nhún vai: “Nói không lại em, đưa mảnh khăn lụa đỏ kia cho chị.” Phạm Tiểu Diệp cầm lấy, điện thoại của Hạ Diệu Diệu vang lên. Cô đi sang bên cạnh: “Bác sĩ Cao... bây giờ sao? Có thời gian?... Vâng, hai người đợi tôi ở lâu bảy trung tâm thương mại... Thượng Thượng, không được không nghe lời, phải đi theo chủ Cao có biết không? Một lát mẹ sẽ đến... cùng ăn với con, ăn món thịt mà Thượng Thượng của chúng ta thích nhất.”

Chị Phạm nhìn cô rồi nở nụ cười đầy thâm ý.

Hạ Diệu Diệu đột nhiên có chút ngại ngùng: “Chỉ là bạn bình thường thôi...” “Đúng vậy, là bạn thông thường, Chủ nhật thường trông con giúp em, chị cũng muốn có một người bạn bình thường như vậy.”

Hạ Diệu Diệu hết cách phản bác. “Tình yêu chưa trọn vẹn?”

“Chị, em đâu phải là con nít, còn tình yêu chưa trọn vẹn cái gì.” Cô đã từng tuổi này, lại đã có con, theo lý mà nói thì không cần thận trọng trong các mối quan hệ nam nữ như vậy.

“Khoảng thời gian mập mờ?”

Hạ Diệu Diệu cũng không nói rõ được: “Em... có con gái... bác sĩ Cao có lẽ chỉ muốn giúp đỡ, không có ý gì khác.”

“Vừa giúp một cái mà đã giúp nhiều năm như vậy sao? Anh ta có ý đó hay không, có lẽ em biết rõ nhất, nhưng mấy năm qua anh ta chưa từng nói gì, nhất định là đợi em từ từ buông bỏ quá khứ, nếu em không có ý đó, em sẽ không để anh ta giúp em trông Thượng Thượng, em không phải là người dễ dàng để người khác giúp đỡ, đừng chần chừ do dự, để tuột mất người đàn ông tâm lý như vậy, đến lúc đó em sẽ hối tiếc chết đấy.”

“Làm gì có.”

“Cứ xem như hưởng thụ cuộc sống đi, không phải mỗi tình nào cũng có thể tu thành chánh quả, giống ba của Thượng Thượng nhà em.”

Hạ Diệu Diệu đi từ phòng làm việc của chị Phạm ra, trong lòng suy nghĩ về lời chị Phạm nói, cứ cảm thấy không vượt qua được vướng mắc trong lòng, anh chưa kết hôn, chưa có con, có công việc rất tốt, y tá bác sĩ theo đuổi anh ta rất nhiều, còn cố thì sao?

Hạ Diệu Diệu hít thật sâu một hơi: Không nghĩ nữa, có lẽ bác sĩ Cao sẽ không có suy nghĩ đó đâu?

Tuy đây là cô đang lừa mình dối người.

Cô đến địa điểm đã hẹn, nhìn thấy Cao Trạh Vn đang bế Thượng Thượng nhìn mình mỉm cười, đột nhiên cô nhớ lại hình ảnh của Cao Trạh Vn trong lần đầu gặp và hiện tại, cứ như biểu cảm của hai người khác nhau, trong lòng Hạ Diệu Diệu cảm thấy có chút ấm áp, một luồng ấm áp dường như đang tan chảy trong lòng cô.

Cuối mùa thu ấy, Hạ Diệu Diệu dùng thân phận Chủ biên của Tạp chí thời trang Kề Sát Vai Anh để chính thức xin công ty chuyển công tác.

Suốt thời gian đó, Hạ Diệu Diệu là một người phụ nữ thành thị trưởng thành, người tiên phong trong thời trang, thay thế cho vẻ cần trọng dè dặt lúc mới ra trường; đã tâm và sự thăng tiến thay thế cho sự an phận, lùi bước; cô có công việc tương lai sáng lạn, có một cô con gái đáng yêu, một người... bạn khác giới ấm áp.

Một ngày đầu mùa đông, Cao Trạh Vn dẫn Thượng Thượng đã mệt mỏi sau một ngày đi chơi trở về. Hạ Diệu Diệu để bản thảo xuống, lập tức bước qua bế lấy con gái đang ngủ say. Cao Trạh Vn mặc áo sơ mi đơn giản màu trắng, áo khoác lông màu xám trắng, quần tây thẳng tắp ngồi trên

sofa trong căn nhà mà cô thuê, cẩn thận nhìn cô bước ra khỏi phòng. Hạ Diệu Diệu mỉm cười với anh ta: “Lại làm phiền anh rồi.” Cao Trạm Vân đột nhiên mở miệng nói: “Tôi xin điều về Khúc Thị, đến lúc đó chúng ta cùng đi.” Nói xong Cao Trạm Vân đứng dậy đi đến trước mặt Hạ Diệu Diệu đang sửng sờ, nhìn cô mỉm cười.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Tỏ Tình, Về Nhà

 Sau khi trải qua bốn năm cô đơn Hạ Diệu Diệu lại bắt đầu yêu đương. Cái gì khiến cho phụ nữ trở nên ngốc nghếch, xinh đẹp nhưng cũng rất vui vẻ, đó chính là yêu đúng người.

“Bác sĩ Cao, lại đến đón chị Hạ à?”

“Bác sĩ Cao, chị Hạ biết đường về nhà mà.” Hạ Diệu Diệu ho một tiếng, mấy cô trợ lý vốn đang cười đùa náo loạn lập tức tản ra, Hạ Diệu Diệu bất lực lắc đầu, đi về hướng anh ấy: “Sao anh lại đến đây, không phải nói ở nhà đợi em là được rồi sao?” “Anh thấy thời tiết không tốt nên cùng Thượng Thượng qua đây đón em.” Anh rất tự nhiên đón lấy đồ trong tay Hạ Diệu Diệu, sau đó mở cửa xe. Hạ Thượng Thượng ngồi trong xe, lắc lắc cái chân, mồm ăn quà vặt, nhìn cũng không thèm nhìn mẹ lấy một cái. Thấy mẹ ngồi vào xe, cô bé nhanh chóng ôm quà vặt vào trong lòng dán sát vào bên kia chiếc cửa, kiên quyết không để mẹ cướp đi. Hạ Diệu Diệu lập tức cảm thấy đau đầu, lạnh mặt nhìn Cao Trạm Vân: “Anh mua cho con bé đấy à?” Cao Trạm Vân thắt xong dây an toàn, lập tức cảm thấy đau đầu, sao lại quên dặn bé giấu đi chứ: “Chỉ một gói thôi.” Hạ Diệu Diệu nhìn Hạ Thượng Thượng: “Mẹ từng nói gì với con?”

Thượng Thượng vội vàng hét lên: “Thứ cần tiền mua thì không được ăn, như vậy sẽ ăn hết tiền. Lần sau con sẽ không ăn nữa, tuyệt đối không ăn, nhưng con ăn là tiền của ba, không phải tiền của mẹ.” “Con còn dám cãi à?” Cơn tức của Hạ Diệu Diệu tăng lên, ánh mắt cũng càng thêm nghiêm khắc. Hạ Thượng Thượng chu môi, có người về phía cánh cửa, cẩn thận nhìn miếng bim bim khoai tây trong ngực, cô bé phải nói với chú rất lâu,

khóc không thành tiếng chú mới mua cho cô bé, cô bé không thể dễ dàng đưa cho mẹ được. Nhìn động tác có người lại của con gái, Hạ Diệu Diệu có chút bất lực, chỉ đành nói đạo lý với cô bé: “Bim bim không tốt cho răng cũng không tốt cho dạ dày.” “Thỉnh thoảng ăn một chút cũng không sao.” Hạ Diệu Diệu lập tức nhìn qua. Cao Trạh Vậh biết điều im bậh, cũng không phải anh chủ trương cho bé ăn, nhưng Thượng Thượng... cô bé cứ nhìn anh bằng đôi mắt đáng thương, chỉ cần ăn một miếng thôi là đủ, vậy thì ai có thể chịu nổi chứ, trừ mẹ cô bé ra. Hạ Thượng Thượng nhìn Hạ Diệu Diệu: “Mẹ à con chỉ ăn lần này thôi, mẹ xem con bây giờ không ăn nữa, con cất đi, ngày mai lại ăn một chút rồi cất đi, sau đó lại ăn một chút, như vậy có thể ăn rất lâu.” Hạ Diệu Diệu nghe vậy, nghĩ một chút rồi khen: “Ừ, rất giỏi.” Cao Trạh Vậh phì cười, gói bim bim giá một tệ mà thôi, cố định cho bé ăn trong bao lâu? Hạ Diệu Diệu ôm con gái đặt lên đùi: “Sắp đến Tết dương rồi, bệnh viện các anh được nghỉ mấy ngày?” “Ba ngày, em cũng được nghỉ à?”

“Vâng.”

“Đi chơi thì thế nào? Thượng Thượng vẫn luôn muốn ngồi tàu hỏa, chúng ta đưa Thượng Thượng đi ngồi tàu hỏa.” “Nó còn muốn ngồi máy bay đó, anh bây giờ có cần đưa nó đi ngồi máy bay luôn không?” Hạ Thượng Thượng lập tức nói: “Con muốn ngồi tàu hỏa, tu tu, tu tu...” “Tàu hỏa nhà con kêu vậy à, ngốc quá.”

Tàu hỏa nhà cô bé đương nhiên không kêu như vậy, nhưng nếu như ba vui, sửa thành kêu gâu gâu cũng được.

“Ba ời, dì đánh con.”

“Con cho rằng ba đánh lại được dì con?” Cao Trạh Vậh dí dỏm trả lời Thượng Thượng đáng yêu một câu. Hạ Thượng Thượng nghe vậy quay đầu nhìn mẹ đang nhìn bằng ánh mắt hung ác, hình như không đánh lại, đừng nên làm khó chú thì hơn.

“Diệu Diệu, cậu thực sự sắp về rồi à?” Khổng Đồng Đồng đứng trên đường dành cho người đi bộ, khoác tay Trương Tấn Xảo, nhảy nhót vui vẻ: “Tốt quá... Đương nhiên nhớ cậu rồi, nhớ chết đi được... Tớ đang đi dạo phố với Tân Xảo...” Khổng Đồng Đồng và Trương Tấn Xảo đi qua đường: “Đúng vậy, bây giờ cậu là đại biên tập rồi, chúng tớ đều nhờ vào cậu hết...” Trương Tấn Xảo cười: “Bảo cậu ấy về mời khách, mấy năm không thấy bóng dáng, về đây nhất định không tha cho cậu ấy.”

“Nghe thấy chưa, Tân Xảo nhà chúng ta nói rồi, về đây không tha cho cậu... Cậu đừng về đây, cậu tưởng ai cũng nhớ cậu à... Tớ có nói à? Haha, mau quay về, Khúc thị của chúng ta mấy năm nay thay đổi rất nhiều... Cậu còn chưa lấy chồng, sao bọn tớ dám kết hôn trước cậu chứ.” Trương Tấn Xảo nghe thấy câu này vẻ mặt có chút chán nản. Khổng Đồng Đồng vội vàng an ủi cô ấy. Trương Tấn Xảo cười cười, bảo không sao.

Trương Tân Xảo dạo phố cả ngày với Khổng Đồng Đồng, ăn cơm xong lại dạo một vòng trung tâm thương mại mới chậm rình về nhà, mở đèn, căn phòng trống rỗng, ngoài tiếng hít thở của cô, tất cả im lặng đến đáng sợ.

Căn phòng này là do Vương Phong Long mua, có hai tầng, diện tích rất lớn, trang trí lộng lẫy, viết tên của anh ta. Lúc đó hai người xem cùng chọn rất nhiều lần, mỗi một món đồ trong nhà đều là cô tự mình chọn lựa, trong lòng cô đầy sự chờ mong vào cuộc sống mới. Nhưng bây giờ chỉ có một mình cô, mỗi ngày anh ta đều rất bận, thi thoảng có về nhà thì cũng đã một hai giờ sáng.

Năm đầu tiên cô sẽ rời giường giúp anh ta rót nước tỉnh rượu, dần dần anh ta về liền ngủ trên sofa ngoài phòng khách, cô thỉnh thoảng tỉnh sẽ mở mắt nghe động tĩnh bên ngoài, không tỉnh thì sẽ dựa vào chần trên sofa để đoán hôm qua anh ta có về không. Cô cũng không biết mình đang kiên trì cái gì, yêu sao? Cô cảm thấy mình đã không tìm được cảm giác lúc ban đầu nữa rồi. Không yêu? Hình như cũng chưa đến mức đó. Người xung

quanh đều nói cô tốt số, vừa ra trường đã có công việc ổn định, bạn trai lại giàu có, đối xử tốt với cô và người nhà, thậm chí còn đón bố mẹ cô đến Khúc thị, mua nhà cho ở, bạn bè người thân nhắc đến đều là sự hâm mộ. Trương Tấn Xảo cũng từng xúc động trước những gì anh ta bỏ ra, nghĩ rằng hai người nhất định sẽ hạnh phúc cả đời, nhưng bây giờ dù cô muốn như vậy cũng phải cần anh ta của ngày xưa còn tồn tại mới được. Trương Tấn Xảo cười khở một tiếng, nghĩ cái này làm gì chứ, không phải còn chưa nghĩ đến bước cuối cùng à. Trương Tấn Xảo xốc lại tinh thần, bật tất cả đèn lên chuẩn bị đi tắm, lại đi xem cây hoa mẫu đơn mới trồng ở ban công...

Tết năm Hạ Linh tròn bốn tuổi, Hạ Diệu Diệu đeo kính râm, cầm bàn tay đeo găng của con gái đứng ở đầu con đường đã cách xa năm năm. Bên đường một người già mặc áo khoác dày ngồi ở bên sạp đan giỏ hoa, thi thoảng có khách đi qua hỏi ông bao nhiêu tiền một cái, có người mua có người không. Hạ Thượng Thượng ngẩng đầu nhìn mẹ, khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt to tròn, Cao Trạm Vân mua cho cô bé chiếc đầm nhung màu hồng, quần tất màu xám, đôi giày da màu đỏ, trên đầu lại tết hai bím, trên mỗi bím tóc kẹp năm quả cầu nhiều màu sắc, trông cô bé đang yêu như các bạn nhỏ trên tạp chí. Cô bé không hiểu nổi vì sao mẹ lại đứng ở đây, ông lão ở đối diện có gì đáng xem chứ, nhưng thông qua lực nắm tay cô bé của mẹ, cô bé có thể cảm nhận được sự căng thẳng, khó xử cùng một số cảm xúc cô bé không hiểu của mẹ. Hạ Thượng Thượng nhìn ông lão ở đối diện, nghĩ đến ba đang đợi ở một con đường khác, cảm thấy có chút lạnh, cô bé muốn về tìm chủ. Hạ Diệu Diệu đột nhiên cử động, cố nắm tay con gái đi theo đoàn người tiếp cận ông lão đối diện. Hạ Diệu Diệu mặc áo khoác màu đỏ rượu, tóc dài đến vai, khuôn mặt tinh xảo, cô sớm đã không còn là cô bé ngày xưa nữa rồi.

Cô đứng trước sạp hàng của ba, nắm chặt bàn tay của Hạ Thượng Thượng. Ông Hạ ngẩng đầu: “Cô muốn chọn cho tiểu cô nương một chiếc giỏ à...” “Ba!” Hạ Diệu Diệu tháo kính xuống, cúi người tươi cười ôm cổ ông Hạ: “Có ngạc nhiên không? Con về rồi đây, con đã xin công ty điều

chuyển rồi, sau này sẽ ở lại đây, ngày ngày phiền chết ba, có phải ba rất ngạc nhiên không?” Ông Hạ dùng sức đánh vào tay của con gái: “Nha đầu chết tiệt, con còn biết đường về à, con còn biết đường về à?” Cả năm cô chỉ biết gọi điện thoại, hơn hai năm rồi không về nhà, sắp khiến ông buồn bực đến chết rồi. Hạ Diệu Diệu chu môi như trẻ con: “Không phải con đã về rồi sao?”

Hạ Thượng Thượng nghiêng đầu nhìn ông lão cụt mất hai chân, cảm thấy rất quen, hình như rất giống ông lão trong ảnh mẹ thường cho cô bé xem, gọi là cái gì ý nhỉ, à: “Cháu chào ông ngoại.” Hạ Thượng Thượng cười híp mắt nghiêng đầu, giọng nói cực kì lạnh lốt đáng yêu vang lên trong tiết trời lạnh lẽo, hai má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, đôi lông mi xinh đẹp.

Ánh mắt của ông Hạ lập tức bị cô bé thu hút.

Hạ Diệu Diệu nhất thời có chút ngại ngùng: “Cái kia...”

“Dì ơi, con chào rồi, có phải con có thể đi tìm ba rồi...” Ba nói rồi, nếu cô bé thể hiện tốt sẽ cho cô bé ăn Piza Hutz.

Chút ngượng ngùng của Hạ Diệu Diệu lập tức bị cách xưng hô của con gái biến thành tức giận: “Gọi lung tung gì đó, không biết lớn nhỏ.” Sau đó cô quay qua phía ông Hạ vẫn đang ngây ngốc: “Con gái con, Hạ Linh.” Rồi cô quát con gái: “Gọi là mẹ...”

Hạ Thượng Thượng nghe lời: “Mẹ.”

Vẻ mặt của ông Hạ vẫn chưa bình tĩnh lại, ông nhìn về phía con gái. Hạ Diệu Diệu từ từ cúi đầu, giọng nói bẽ lí nhí: “Con vẫn luôn không nói ra, sợ ba lo lắng, con xin lỗi, cuối cùng vẫn khiến ba lo lắng.” Ông Hạ lập tức lấy dây may, cúi đầu nhanh chóng bên giỏ hoa trong tay, cố gắng khống chế tâm trạng của mình.

Hạ Diệu Diệu nắm lấy bàn tay của ba: “Không sao đâu ba, nó đã lớn như vậy rồi, ba xem con không phải vẫn tốt sao? Công việc thuận lợi, nó cũng dễ nuôi.”

Ông Hạ đẩy tay cô ra, dùng sức vò những dây mây trong tay. Diệu Diệu có đứa con lớn như vậy rồi, vậy mà ông chẳng hay biết gì cả, ông có đáng làm ba không? Ông vô dụng, ông đúng là đồ vô dụng, vì vậy nên con gái mới không dám nói cho ông. Lúc con gái ông rời đi trong lòng có sợ hãi không? Lúc sinh em bé có ai chăm sóc không? Một mình ở bên ngoài làm sao để qua được quãng thời gian đó? Đứa con này từ nhỏ đã không bao giờ kể khổ với bọn họ, thậm chí lúc con trai tìm việc còn gửi về chín mươi nghìn tệ, ông đúng là vô dụng mà. Hạ Thượng Thượng cúi người: “Ông ngoại, ông khóc rồi...”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Người Một Nhà

 “Mẹ con thường xuyên đánh con, ba nói sớm muộn con cũng bị đánh ngốc.” Hạ Diệu Diệu nghe vậy lại muốn đánh cô bé. Ông Hạ đã bảo vệ tốt cho cháu gái không cho phép cô tùy ý đánh: “Có lạnh không?”

“Lạnh ạ.”

Ông Hạ đứng lên: “Đi, chúng ta về nhà, về nhà sẽ không lạnh nữa, ở nhà còn có cậu, dì với bà ngoại.”

“Được ạ, con đi gọi ba, ba đợi...”

Hạ Diệu Diệu lập tức kéo cô bé lại: “Hôm nay không được, vừa rồi mẹ đã gọi điện cho chú cao của con bảo chú ấy đi rồi, lần sau chúng ta sẽ mời chú Cao đến nhà chơi sau.”

Hạ Thượng Thượng lập tức xì mặt.

“Pizza Hutz của con, chú2con vẫn nhớ.” Mặt bé con lập tức bừng sáng trở lại. Ông Hạ thu dọn đồ đạc, ánh mắt luôn dùng trên người cháu ngoại không rời đi, không nhìn Hạ Diệu Diệu lần nào nữa. Hạ Diệu Diệu đi lên giúp đỡ thu dọn, ông Hạ nhìn quần áo của cô một cái nhưng không hề cự tuyệt. Con gái ngồi trên xe ba bánh, ba ngồi trước điều chỉnh phương hướng, Hạ Diệu Diệu đi sau đây: “Tên ở nhà của con bé là Thượng Thượng, ba mà con bé vừa nói là chủ Cao, mấy năm ở Gia Thành anh ấy rất quan tâm chăm sóc bọn con, bây giờ... là... bạn trai của con.”

Ông Hạ lạnh mặt, giọng khàn8khàn: “Ba ruột của Thượng Thượng là cái người kia?” Hạ Diệu Diệu gật đầu: “Vâng.” “Con không bảo anh ta chịu trách nhiệm sao?” Muốn vậy thì cô cũng phải tìm được người chết giẫm đó ở chỗ nào trước: “Chuyện tình yêu hợp rồi tan đều rất bình thường mà, hơn nữa lúc chia tay không biết đã có Thượng Thượng, nên cho rằng có thể tùy tiện chia tay.” Chia tay sao có thể tùy tiện nói ra chứ, con gái nói càng nhẹ nhàng, trong lòng ông càng khó chịu: “Anh ta nói trước?”

“Con.”

“Vì sao?”

“Cảm thấy không hợp.” Bấy giờ nghĩ lại, cô có chút già mồm, cái gì mà hợp hay không hợp, mặt dày hơn chút thì cái gì9cũng hợp, suy cho cùng thì nhà anh cũng không thiếu tiền, ăn của anh, uống của anh không phải tốt rồi sao, cần gì phải có cái ý chí cùng nhau phấn đấu kia, nhưng bản thân cô lúc đó lại không nghĩ như vậy.

Ông Hạ nghe vậy cũng không hỏi gì nữa, sau khi trầm mặc một lúc thì nói: “Đợi chút nữa về, nếu mẹ con mắng con thì con cứ vào phòng phòng ra.”

“Vâng.”

Bà Hạ khóc lóc náo loạn, từ trên giường lăn xuống đất, không ai đỡ lên nổi: “Tôi tạo nghiệt gì đây? Con gái nuôi bao nhiêu năm lại khiến tôi mất mặt như vậy. Nói cái gì mà ra ngoài làm việc, thì ra là có bầu.2Sao mà còn có mặt mũi về đây, sao không chết đi cho xong. Tôi tạo nghiệt gì đây...” Hạ Vũ nhìn mẹ đang gào khóc một, lạnh lùng quay người đi về phía phòng chị gái. Năm nay cậu bắt đầu đi làm việc, sớm đã không còn là đứa trẻ đơn thuần không hiểu biết gì của ngày xưa. Cậu đã gánh lấy trọng trách của chị gái, chăm lo tất cả mọi thứ của cái gia đình này: “Thượng Thượng đừng sợ, bà ngoại cháu đang luyện giọng thôi.”

Hạ Linh ngồi trong vòng tay của mẹ, sợ hãi nhìn cậu một cái, không động đậy. Bé từng nghe mẹ nhắc đến bà ngoại, nhưng thực sự nghe thấy tiếng bà ngoại đang gào khóc, Hạ Linh chưa từng trải vẫn bị dọa sợ.

Hạ Diệu Diệu ôm bé vào lòng an ủi, không hề quan tâm đến lời nói của mẹ, huống hồ, cô không phải là vì sớm liệu trước được sẽ như vậy nên mới khiến bản thân trở nên giỏi giang hơn mới về sao: “Công việc thế nào?” Hạ Vũ thấy chị gái không sao cũng yên tâm: “Rất tốt, cuối năm kí hợp đồng, sau Tết lương sẽ tăng lên một chút.” Hạ Tiểu Ngư trêu đùa Tiểu Thượng Thượng, cô cực kì yêu thích dáng vẻ của cô bé, còn về việc sinh bé thế nào, con của ai, cô không quan tâm. Cô cũng cảm thấy việc chị cô quyết định, cô là người bé nhất nhà không có quyền phát biểu ý kiến: “Chị, chị nói xem bé có giống em hay không?” Hạ Vũ lập tức liếc có một cái: “Giống em để làm gì?” “Giống em thì làm sao?” Mỗi lần đều hung dữ như vậy, chẳng trách đến bây giờ còn chưa có bạn gái. Hạ Diệu Diệu thấy em trai em gái nhà mình đương nhiên là vui vẻ, mặc dù em gái vẫn còn khiến cô không yên tâm, nhưng là người tốt: “Em cũng học năm tư rồi, ra Tết là đi thực tập, đã chọn được hãng hàng không nào chưa?” Hạ Tiểu Ngư cười hì hì, ba năm đời sinh viên khiến cô gái vốn đã xinh đẹp càng xinh đẹp hơn: “Em không phải đang thương lượng với anh ấy hay sao, để anh ấy hỏi xem có thể đến chỗ anh ấy không?” Hạ Vũ nghe vậy lập tức trả lời: “Không được.”

“Em biết thành tích của em không đủ, đến chỗ anh thì cấp bậc trường của em hơi thấp một chút, nhưng em là em gái anh, anh giúp em tận dụng chất quan hệ. Chị, chị cũng nói anh ấy đi, sau này em có triển vọng rồi thì anh ấy không phải cũng được thơm lây à?” Hạ Diệu Diệu nhìn về phía Hạ Vũ. Giọng nói của Hạ Vũ đột nhiên ôn hòa hơn không ít: “Em cũng vừa vào, không dễ nói chuyện, em lại không quen thân với ai ở bên trên. Thực tập sinh lần này công ty nhận đều là sinh viên trường danh tiếng, hơn nữa đủ số lượng rồi, trường của em ấy chị cũng biết, không xứng với cấp bậc của công ty bọn em.”

Hạ Diệu Diệu gật đầu, cô có thể hiểu được cái khó khi mới vào công ty: “Đừng làm loạn nữa, em nên đi đâu thì đi đó.”

Hạ Tiểu Ngư lập tức chu môi: “Em có thể đi đâu, chẳng nhẽ để cho em đi làm lễ tân ở khách sạn, trường của em chị không phải không biết...”

“Đó cũng là do em chọn.” Hạ Vũ nhanh chóng nói lại.

Mắt Hạ Tiểu Ngư đã rơm rớm chút nước mắt, bắt đầu nổi nóng: “Đúng, đúng, là do em chọn, em không giỏi như hai người, không có bản lĩnh như hai người. Em đang đợi không vào được công ty tốt, em đáng đời nên đi làm nhân viên phục vụ bê đồ ăn.”

“Em đừng có mà cắt câu lấy nghĩa, ai bảo em đi làm nhân viên phục vụ bê đồ ăn. Cả đất nước có bao nhiêu cái sân bay, không được thì còn có tàu cao tốc, có chỗ nào em không đi thử được, em nổi nóng thì làm được cái gì?” “Đều bớt nói một câu đi.” Hạ Diệu Diệu nhìn về phía em gái bắt đầu rơi lệ: “Được rồi, khả năng của mình thế nào còn không biết à, cứ phải nói ra. Vì sao muốn đi chỗ của anh trai em? Vị nam thần kia của em cũng đi phải không?” “Chị... Nam thần gì chứ, anh ấy bây giờ là bạn trai của người ta đấy. Nếu như em không trông coi cẩn thận, ai biết được anh ấy sẽ bị con hồ ly tinh nào cướp mất chứ, bây giờ phụ nữ không biết xấu hổ nhiều như vậy.” Hạ Vũ nghe thấy em gái nhắc đến bạn trai thì sắc mặt càng lạnh hơn. Hạ Diệu Diệu cũng nhìn thấy nhưng không hỏi trước mặt em gái: “Đàn ông không quản được, nếu em muốn trông chừng thì tùy em, không làm được tiếp viên hàng không thì có thể làm nhân viên dọn vệ sinh, tất cả đều do em.” “Chị, chị có biết nói chuyện không thể, dọn vệ sinh mất mặt lắm.” “Vậy tùy em, công ty người ta cũng không cần em, anh trai em bây giờ vẫn chưa có chức quyền gì không giúp được em là sự thực, mau đi xem tâm trạng của mẹ tốt hơn chưa, Hạ Vũ đi nấu cơm đi.”

Bà Hạ lúc ăn cơm cũng không yên, nhưng sau khi Hạ Diệu Diệu vút cho bà một quyển sổ tiết kiệm, tâm trạng của bà tốt hơn nhiều. Nhưng mà

bà cũng không muốn bỏ qua cho con gái lớn, vẫn không thềm nhìn Hạ Thượng Thượng: “Không biết Văn Bác đã về chưa? Chị Du đúng là số tốt, con trai lớn lấy một người vợ có tài, con trai nhỏ lại lấy thiên kim nhà giàu. Thiên kim nhà người ta mua nhà, mua xe, mua cổ phiếu cho chị Du, sao tôi không thấy mình số tốt như người ta chứ?” “Bà nói ít thôi.” Ông Hạ cau mày, nhìn cháu ngoại bị dọa, hi vọng vợ mình đến đây là thôi, có trẻ nhỏ ở đây đó, không dừng lại được à?

“Tôi còn không được nói à? Số tôi còn chưa đủ khổ hử, khó khăn lắm mới nuôi được một đứa tốt nghiệp đại học, hàng xóm xung quanh đều cho rằng con gái chúng ta có tương lai có bản lĩnh kiếm nhiều tiền. Kết quả thì sao, nó sinh ra một đứa con cho tôi, chỉ có mỗi một đứa nhai con...”

Hạ Linh bị dọa vội vàng trốn sau lưng mẹ.

Ông Hạ mặt trầm xuống, đang định mở miệng nói.

Hạ Diệu Diệu ngăn ông lại, bảo ba bớt nói vài câu, tránh nói sai câu nào, bà lại bắt đầu đỡ chứng, muốn nói gì thì mặc bà đi.

Hạ Diệu Diệu kéo con gái ngồi xuống bên cạnh: “Không sao, ăn cơm đi.” “Ăn? Còn có mặt mũi mà ăn, mà nói xem ba nó là ai? Vì sao lại để mà nuôi? Sắp Tết rồi, có phải mà không muốn tạo được yên thân. Bạn bè làng xóm biết được tạo phải nói thế nào, mặt mũi bố mẹ mà biết để vào đầu, mà còn chế cái nhà này chưa đủ...”

Cạch một tiếng, Hạ Vũ đột nhiên buông đũa xuống: “Chị, chị đưa Thượng Thượng ra ngoài ở mấy hôm, ở nhà chật chội, chị ở nhà không tiện...” “Hạ Vũ, mà có ý gì, tao không được quyền giáo huấn chị gái mà, nó...” Hạ Vũ nhìn thẳng vào mẹ: “Mẹ giáo huấn đi, tùy ý mẹ, không phải con bảo chị đi sao? Sau này cũng đừng trở về nữa. Mẹ cứ yên tâm ăn tết, muốn thế nào thì thế đó, chị gái con tuyệt đối sẽ không bước vào nhà làm gai mắt mẹ đâu.” Sau đó cậu quay đầu nhìn chị gái: “Chị cũng đừng ăn

nữa, đi đi.” Hạ Diệu Diệu ôn hòa kéo Thượng Thượng đứng dậy: “Vậy con đi trước đây, hai hôm nữa con lại đến.” Ông Hạ cũng không ngăn cản.

Hạ Tiểu Ngư ăn cơm cũng không thấy ngon, không nói gì. Hạ Vũ cầm hành lý của chị gái tiễn chị đến cửa: “Chị có chỗ ở không? Nếu không có thì đi nhà nghỉ trước, em đưa chị đi.”

“Không cần, chị còn cần em đưa đi à, em vào đi, sắp xếp xong rồi chị sẽ gọi điện cho em.”

Bà Hạ ngậy ngốc nhìn con gái lớn cứ vậy mà đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau đớn. Đó là cô con gái từ trước đến nay bị đánh không đánh trả, bị mắng cũng không cãi lại của bà, cho dù bà có nói khó nghe thế nào cô cũng chưa từng tỏ thái độ, bà tưởng rằng cho dù bà nói gì con gái cũng sẽ không tức giận, vậy mà cô quay người liền đi,

Hạ Diệu Diệu đi rồi.

Bà Hạ có chút hoảng loạn, giống như sợ mất đi thứ gì đó, muốn làm gì đó, muốn chứng minh gì đó, nhưng không ai thèm để ý đến bà, thậm chí không ai trách móc bà, người bạn đời vô dụng của bà đến lúc này thậm chí vẫn còn tâm trạng để ăn cơm. Con gái đi rồi, còn đưa cả cháu đi, ông vẫn còn tâm trạng để ăn cơm.

Con bé Hạ Tiểu Ngư cũng vậy, chị gái bình thường đối tốt với nó như vậy, tiết kiệm từng chút một để đáp ứng cho nó, vậy mà cái đứa vong ân phụ nghĩa này lại không nói câu nào.

Bà Hạ đột nhiên khóc to.

Ông Hạ nhìn là một cái tiếp tục ăn. Hạ Tiểu Ngư đã quen mẹ thường hay khóc lóc làm loạn, nên cứ để mặc cho bà khóc, giống như chị gái nói, mẹ đối tốt với cô, cô ít tham dự vào tránh khiến mẹ đau lòng. Nếu không phải như vậy, lúc này mẹ mắng chị gái như thế, cố chắc chắn sẽ đập bàn.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Tết

 “Tiểu Ngư biết không?”

“... Biết một chút, lúc em tốt nghiệp cũng có nghe nói, nó không thể nào không biết được.”

Hạ Diệu Diệu nghĩ ngợi một lúc ngẩng đầu lên nói: “Gia thế nhà cậu ta rất tốt?”

Hạ Vũ gật đầu, lấy quần áo của Thượng Thượng ra treo lên. Hai tay Hạ Diệu Diệu đặt trên ghế vế mặt nghiêm khắc: “Em cảm thấy hai đứa nó có khả năng kết hôn không?” “Em không dám nói nhiều, nhưng khả năng kết hôn là không cao. Chị cũng biết tính tình của nó đấy, ở nhà còn được, ra ngoài rất yếu đuối. Nó lại luôn nghe lời của cậu ta, không dám chất vấn cậu ta cái gì. Em cảm thấy chính vì điều đó nên Giang Hồng Triết mới không lập tức chia tay với nó.” Nói khó nghe một chút thì chính là em gái cậu lớn lên cũng được, có cô gái tự động đưa đến cửa, sao cậu ta không nhận chứ. “Em từng nói với nó rất nhiều lần, bảo nó chia tay mà nó không nghe. Có một lần em nghe thấy nó khóc nói với mẹ, mẹ vậy mà lại nói, đàn ông có tiền đều lăng nhăng, bảo nó nhịn, đợi kết hôn xong là được rồi.” Hạ Diệu Diệu nghe vậy mặt lạnh xuống: “Vớ vẩn, mẹ càng ngày càng hồ đồ rồi.” Hạ Thượng Thượng nhìn mẹ một cái, buồn chán nhào qua: “Con nhớ chú Cao.” Hạ Diệu Diệu đưa điện thoại cho bé.

Thượng Thượng lập tức vui vẻ chạy đến một bên gọi điện thoại cho chú Cao.

Hạ Vũ quay đầu: “Chủ Cao là ai?”

Hạ Diệu Diệu vẻ mặt thản nhiên: “Bạn trai hiện tại.” Trong lòng cô lại đang nghĩ chuyện của Tiểu Ngư. Hạ Vũ nghe vậy không nhịn được có chút lo lắng, mặc dù chị gái không giống Tiểu Ngư không cần cậu quan nhiều, nhưng... “Anh ta không để ý chuyện Thượng Thượng?”

“A Lúc chị quen anh ấy thì đã có Thượng Thượng rồi.”

“Anh ta từng kết hôn?”

“Chưa.”

Hạ Vũ nhìn chị gái không đặt tâm tư vào việc nói chuyện, biết cô đang lo lắng chuyện Tiểu Ngư nên quên mất bản thân: “Chị, chị cũng không còn nhỏ nữa, Thượng Thượng cũng lớn rồi, cũng nên tìm một người thích hợp để kết hôn.”

Hạ Diệu Diệu mỉm cười: “Chị biết rồi.”

“Đã ba mươi Tết rồi, Tiểu Ngư, chị gái con bao giờ về” “Không phải chỉ nói nó mấy câu thôi sao, tính tình càng ngày càng khó chịu, tôi không được quyền nói nữa hả? Hạ Vũ, chị gái con ở đâu?” “Đám trẻ này, càng ngày không nghe lời, Tết đến nơi rồi còn không về nhà, ba nó, số điện thoại của Diệu Diệu bao nhiêu, bảo nó về nhà!”

Mùng một Hạ Diệu Diệu đưa Thượng Thượng giống như không có việc gì xuất hiện ở nhà. Bà Hạ trừng mắt với con gái một cái, rốt cuộc cũng không dám nói gì nữa, ngược lại còn lên2nhét tiền lì xì vào túi áo Thượng Thượng: “Về mua đồ ăn ngon để ăn.” Hạ Thượng Thượng cũng nhỏ giọng quai nhìn bà ngoại: “Mẹ nói là không được tiêu tiền lung tung, nếu như để mẹ biết được sẽ đánh mông con, hung dữ lắm.” Bà Hạ đau lòng xoa đầu Thượng Thượng: “Đừng nghe lời mẹ con, hôm nay là năm mới, Thượng Thượng muốn ăn gì thì ăn, bà ngoại cho con tiền, tùy ý mua.” Hạ Thượng

Thượng mím cười, cất tiền đi, bé quyết định sẽ khoe với mẹ để mẹ cũng vui. Bà Hạ nhìn bé con, cái tính cách thất thường lại bắt đầu có chút ưu thương, nhưng bà không dám nổi giận với con gái, chỉ có thể nói với trẻ con: “Ba ruột con là thứ không có lương tâm, vứt bỏ mẹ con con cô nhi quả phụ tự mình sinh sống, anh ta thì tiêu diêu tự tại. Mẹ con cũng chẳng có mắt, bị người ta lừa còn giúp người ta nuôi con. Bà nói cho con biết, sau này có gặp ba ruột con nhất định phải bám lấy đời tiền sinh hoạt, dựa vào cái gì mà mấy năm nay chỉ có mẹ con khổ cực chứ.”

Hạ Thượng Thượng không hiểu gì cả nhìn bà ngoại.

Bà Hạ không quan tâm tuổi tác của người nghe, chỉ quan tâm bản thân mình mà tiếp tục nói: “Năm đó bà không chỉ nhà cậu ta không ra làm sao, cậu ta thì hay rồi, làm loạn xong thì vứt bỏ con gái nhà người ta, ba ruột con không phải thử tốt lành gì. Sau này con đừng giống mẹ con, bị cậu ta lừa gạt. Haizz, bà nói với con những cái này để làm gì chứ, cuộc sống của người ta nói không chừng đang rất vui vẻ, làm gì có thời gian quan tâm con. Nếu biết có sự xuất hiện của con, không chừng còn trốn càng xa.

A! “Ba không thích con?” “Trừ mẹ con ra thì có ai thích con chứ, ba con không chừng đã kết hôn rồi, con đều đã có em trai em gái rồi ý chứ, ba con sẽ không thích con đâu.”

Hiểu rồi, ba đã có những đứa con khác, không cần cô bé: “Nhưng mà ba sẽ cho con kẹp tóc xinh đẹp nha.” “Thôi đi, đó là do mẹ con mua cho con, đừng để bị mẹ con lừa.” Con bé ngốc, bị người ta lừa thảm như vậy, lại còn nói giúp tên khốn kia, đáng đời con chịu thiệt: “Bà nói cho con biết, trên thế giới này ngoại trừ mẹ con, cái người kia sẽ không thật lòng với con đâu, hiểu không?”

Hạ Thượng Thượng mê man, có chút đau lòng không biết sao lại cảm thấy tủi thân nhìn bà ngoại: “Mẹ không nói như vậy.” “Bà là mẹ của mẹ

con, bà có thể lừa con sao, ba ruột của con lừa mẹ con, cậu ta là tên lừa gạt, là người xấu, không được quan tâm đến cậu ta, có hiểu không?”

“Mẹ, ăn cơm thôi!”

Hạ Thượng Thương nghe vậy quay người muốn đi hỏi mẹ.

Bà Hạ vội vàng kéo cô bé lại: “Vừa rồi những lời bà nói với con không được nói với người khác biết không? Đặc biệt là không được nói với mẹ con, mẹ con bị ba con lừa đến thảm, con vừa nhắc đến sẽ khiến mẹ con nhớ đến chuyện đau lòng, mẹ con sẽ khóc, con muốn nhìn thấy mẹ con khóc hả?”

Hạ Thượng Thương mím môi lắc đầu mạnh.

“Vậy thì được rồi, Thượng Thương nhà chúng ta ngoan nhất, cho dù bà con không thương con không phải còn bà ngoại, ông ngoại, cậu và di thương con sao?”

Hạ Thượng Thương nghe vậy lại gật đầu thật mạnh.

“Đứa trẻ ngoan.”

Lúc rửa bát, Hạ Diệu Diệu nghi hoặc hỏi Tiểu Ngư: “Em cướp đồ của Thượng Thương à? Sao chị cứ cảm thấy nó không vui.” Hạ Tiểu Ngư giống như gặp quỷ đáp: “Chị, em bao nhiêu tuổi rồi, sao có thể bắt nạt bé chứ, chị nghĩ em là loại người gì vậy?” “Không phải em thì không phải là em, cần gì nhiều lời như vậy. Cái người bạn trai kia của em đã đưa về cho mẹ gặp chưa?” Hạ Tiểu Ngư rửa đĩa: “Chưa, em sẽ không ngốc như chị đâu, mẹ nhìn ảnh chụp rồi.” Nhìn ảnh thì có tác dụng gì chứ: “Các em cũng sắp tốt nghiệp rồi, có kế hoạch gì chưa?” “Chị, giờ còn ai vừa tốt nghiệp đã kết hôn nữa, chị đừng cổ hủ quá, tốt nghiệp rồi thì ít nhất anh ấy cũng phải làm việc mấy năm, đợi ổn định rồi mới nghĩ đến việc khác.” “Theo chị biết hình như nhà cậu ta không cần cậu ta kiếm tiền kết hôn thì phải. Nếu cậu ta có

lòng, các em hoàn toàn có thể kết hôn xong rồi lại nỗ lực phát triển nghề nghiệp, cùng lắm thì mấy năm nữa mới có em bé.” “Anh ấy nói anh ấy trước tiên lo phát triển sự nghiệp, em vẫn còn trẻ, kết hôn sớm một năm hay muộn một năm cũng chẳng có gì khác nhau.” Hạ Diệu Diệu nhìn về mặt của em gái, lại từ từ nhìn đi chỗ khác, Hạ Tiểu Ngư rõ ràng là muốn tốt nghiệp xong thì kết hôn, vậy thì là bên phía nam nói muốn phát triển sự nghiệp: “Cậu ta muốn phát triển mấy năm, ba năm? Hay năm năm?”

“Em cũng không biết, cũng không phải em không đợi được.”

“Chị có người bạn, phía nam cũng nói là muốn phát triển sự nghiệp trước, kết quả từ nhân viên làm đến Phó Giám đốc, từ Phó Giám đốc lên thành Giám đốc. Sau đó nhảy việc sang công ty lớn, lại nhìn trúng vị trí chủ quản ở công ty lớn. Năm sáu năm qua rồi, bạn chị cũng sắp ba mươi rồi, đến ý định kết hôn cũng không có, vẫn nói phải quan tâm đến sự nghiệp. Sự nghiệp của đàn ông không bao giờ có điểm dừng, em đừng ngốc nghếch mà hòa theo, đàn ông có tốt hơn nữa, thì lúc không phù hợp em cũng phải quyết đoán buông tay.”

Bàn tay đang rửa bát của Hạ Tiểu Ngư đột nhiên dừng lại, nước mắt không hề báo trước rơi xuống.

“Không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao...”

Hạ Tiểu Ngư đột nhiên tức giận: “Em cũng không giống chị, không có đàn ông cũng có thể sống rất tốt. Cho dù chị đã sinh Thượng Thượng, chị vẫn có thể học thạc sĩ làm chủ biên. Em thì sao? Em biết gì đâu chứ, trường học không phải là chị giúp em đi cửa sau để vào sao. Em ngoài việc tiêu tiền của mọi người thì còn có bản lĩnh gì chứ? Em không nắm lấy anh ấy thì em nắm lấy ai, hơn nữa... Em thích anh ấy... em thích anh ấy em có thể là gì chứ... hu hu hu...”

Hạ Diệu Diệu cầm khăn lau đưa cho em gái. Hạ Tiểu Ngư nhận lấy, dùng sức lau khuôn mặt non mềm, khuôn mặt khóc đến xinh đẹp lại đầy sự quật cường: “Mọi người không cần quá lo lắng cho em, em cũng không ngốc, ít nhất đến bây giờ em vẫn còn trinh trắng, anh ấy vẫn chưa có được em, cũng chưa đến mức chơi chán, cái cổ hoa khôi của trường kia cũng không đáng để em quan tâm, hoa khôi bây giờ đều không đáng tiền. Hừ!” Hạ Tiểu Ngư vứt khăn mặt ra, quay người vào phòng bếp.

Hạ Diệu Diệu nhìn bóng dáng quật cường của em gái, không nhịn được cười, khó có cơ hội nhìn thấy em gái mình cũng có lúc thông minh như vậy.

“Me di...”

Hạ Diệu Diệu quay đầu: “Oii, sao thế con gái?” Hạ Thượng Thượng chỉ chỉ phòng khách: “Có hai cô chú lạ mặt đến chơi.” Hạ Diệu Diệu vội vàng lau đôi tay đầy bột xà phòng vào tạp dề: “Dì con đâu?” “Dì ấy ở trong phòng không chịu ra.” Hạ Diệu Diệu vội vàng đi ra, nhìn thấy Du Văn Bác suýt chút nữa thì không nhận ra, anh ta vốn đen gầy giờ đã trắng hơn rất nhiều, mặc comple, ánh mắt thâm trầm không gợn sóng, lại thêm khuôn mặt nho nhã có mấy phần âm trầm.

Hạ Diệu Diệu rời ánh mắt đi, lập tức chào hỏi vợ anh ta: “Ôn học muội, mau ngồi, hôm nay còn nhắc ba là hai người liệu có đến không? Ôn học muội càng ngày càng xinh đẹp, chị cũng không dám nhận nữa rồi.” Ôn Mạt Ly đúng là rất xinh đẹp, từng là trụ cột của khoa vũ đạo, gia cảnh tốt, bây giờ lại thêm vài phần uyển chuyển khi đã lấy chồng, lại bớt đi mấy phần ngốc nghếch khiến người ta bị mê hoặc.

Ánh mắt của Ôn Mạt Ly vẫn đang nhìn chăm chăm cô bé đứng sau người cô, đôi mắt vốn mê man lại có thêm vài phần nghi hoặc, vài phần không chắc chắn lại thêm mấy phần không thể nào, nhiều nhất là sao có thể, chắc chắn có ta nghĩ nhiều rồi: “Học tỷ khách sáo rồi, học tỷ mới càng

ngày càng xinh đẹp.” Nói xong cô ta vuốt vuốt mái tóc dài màu hạt dẻ, đứng sau người Du Văn Bác cười e lệ.

Hạ Diệu Diệu đại khái biết vì sao Hạ Tiểu Ngư lại không ra, vẻ đẹp của Ôn Mạt Ly thêm ba phần khí chất, sáu phần tự nhiên còn có một phần cao quý, đó là dáng vẻ mà mọi cô gái đều mong ước có được. Hạ Tiểu Ngư ngoài vẻ đẹp giống như Ôn Mạt Lyra thì chẳng có gì cả, em gái cô ra đây mới là lạ đó.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Có Người Biết Rồi

 Ôn Mạt Ly mong được nghe câu phủ nhận nhưng lại nhận được câu trả lời khẳng định. Cô vội vàng suy nghĩ thêm vài câu nữa để hỏi nhưng cuối cùng không biết hỏi gì cho nên chỉ đành cười trừ: “Thêm hai năm nữa, Em bây giờ còn phải khiêu vũ. Sinh con sớm quá cũng bất tiện.”

“Cũng phải, em còn trẻ, không gấp.” Nhưng Hạ Diệu Diệu nhìn thấy được trong ánh mắt của Ôn Mạt Ly hoàn toàn không mang ý không muốn có con. Ánh mắt của cô luôn hướng về phía Văn Bác đang chơi đùa với Thượng Thượng. Là phụ nữ ai cũng có thể nhìn ra khát vọng trong ánh mắt ấy. Cô chắc rất thích trẻ con. Vậy thì người không muốn có con là ai, chuyện đã rành rành trước mắt.

“Lúc ở trường chỉ thích nhất là được xem em biểu diễn. Lần sau có đi diễn thì nhớ báo cho chị biết, chị nhất định sẽ dẫn Thượng Thượng đi xem.”

Nhắc đến biểu diễn, Ôn Mạt Ly lập tức cười sảng khoái: “Được ạ, được ạ.” Nói xong, cô lén nhìn sang Du Văn Bác. Nhìn thấy anh ta vẫn đang chơi đùa bên đứa trẻ, không kiềm lòng được, cô kể tại Diệu Diệu hỏi nhỏ: “Bố của Thượng Thượng là...” không nhìn được nữa, không nhìn được nữa, dù cho có hổng việc, nhất định cũng phải hỏi. Hạ Diệu Diệu thấy bộ dạng ngượng ngùng, áy náy của cô liền cười trấn an: “Không sao. Chị và bố con bé đã sớm chia tay rồi. Không có gì không thể nói được cả.” Sớm đã chia tay? Ôn Mạt Ly há to mồm kinh ngạc, dánh vể kinh khủng còn hơn 8 phải phân: “Thật sự là anh ấy!” Du Văn Bác đột nhiên quay đầu lại nhìn Ôn Mạt Ly Ôn Mạt Ly giật mình ngậm miệng lại, bao nhiêu khó chịu đều

giấu vào trong cổ họng. Hạ Diệu Diệu thấy vậy liền trừng mắt nhìn Du Văn Bác: Định khoe khoang anh huấn luyện giỏi thế nào đúng không? Du Văn Bác vẫn không rời mắt, vui đùa cùng Thượng Thượng: “Thượng Thượng đã đi nhà trẻ chưa?” “Rồi. Thượng Thượng ở nhà trẻ học rất giỏi.” Như thường lệ, Thượng Thượng đáng yêu thấy mình có điểm có thể khoe khoang thì làm sao bỏ qua được.

Hạ Diệu Diệu quay đầu lại: “Con tự nói giỏi thôi chứ có phải đâu.” Hạ Thượng Thượng không phục: “Chú Cao cũng nói Thượng Thượng giỏi” Ôn Mạt Ly bất giác hỏi: “Chú Cao là ai?” Hạ Thượng Thượng nhanh miệng: “Là ba của con đó.” Người ba kia đã không thích cô bé, cũng chưa từng thăm hỏi thì sau này cô bé chỉ cần yêu thích ba Cao là được rồi. Nghe thế, khóe miệng Ôn Mạt Ly giật giật, nhất thời cô không biết nên nói gì. Mỗi quan hệ giữa nhà cô và Hà gia vẫn tốt, dì Mộc cũng đã từng có ý gả cô cho nhà họ. Nhưng trên thực tế bất luận là nhà cô hay nhà họ Mộc, nhà họ Hà thì mối quan hệ của họ với Hoa Mộc rất xa cách, cơ bản không thể nói chuyện được với nhau. Hơn nữa, mấy năm nay, tính tình của người đó lại càng lạnh lùng, cao ngạo, không thân thiện. Ai mà dám hỏi đời sống riêng tư của anh ta.

Nhĩ đến chuyện Đại Hội Thương Nghiệp năm ngoái, Ôn Mạt Ly nhớ, lúc Du Văn Bác vừa xuất hiện trong buổi yến tiệc thì cô có nhìn thấy anh ở đằng xa, nhưng sau đó thoáng một cái thì anh đã nhanh chóng biến mất. Quay đầu lại nhìn Du Văn Bác đang chơi cùng cô bé, cô không tin vào mắt mình, cô mở to mắt nhìn, là con của anh ấy đúng không? Đúng không?

Nhưng sao lại có thể chứ? Ôn Mạt Ly dường như không thể tưởng tượng được, một người có khả năng khống chế dục vọng mạnh mẽ như anh ta, sao có thể cho phép xảy ra những chuyện như thế, anh ta càng không thể để con gái của mình tùy tiện gọi người khác là ba. Ôn Mạt Ly cảm thấy cho dù anh ta không thích đứa trẻ đó cũng thể phóng khoáng đến mức độ đó. Hạ Diệu Diệu nhìn Mạt Ly vẻ nghi ngờ: “Sao thế?” Thấy Ôn Mạt Ly không

rời mắt khỏi Thượng Thượng, cô lại cười: “Muốn thì thử đi. Trẻ con có lúc cũng rất đáng yêu.”

Ôn Mạt Ly gật đầu, chỉ là khi nhắc đến chuyện có con cô có chút đau lòng. Văn Bác không muốn có con, anh ta cũng rất ít khi đụng đến cô. Nhưng sau khi kết hôn, Văn Bác đối xử với cô rất tốt, càng không làm gì vượt quá giới hạn. Cũng có thể như anh ta nói, là do anh ta quá bận rộn... Ôn Mạt Ly cơ bản chỉ có thể nghĩ như vậy, những chuyện khác, cô không dám hỏi nhiều.

Sau khi rời khỏi Hạ gia, Du Văn Bác căn dặn Ôn Mạt Ly: “Về nhà không được kể chuyện này cho ai hết.” Ôn Mạt Ly có chút bận tâm: “Nhưng kia là...” Anh ta không sợ người kia báo thù sao? Người đó bây giờ cũng không phải là loại người phóng khoáng gì. “Thì như thế nào? Thượng Thượng là con của Diệu Diệu, tuy chúng ta chưa làm ba mẹ nhưng em biết một người mẹ đơn thân nuôi con lớn đến chừng này không dễ dàng chút nào mà. Em nhẫn tâm để họ cốt nhục phân ly sao? Hơn nữa, anh ta là ai chứ? Kết hôn rồi muốn có con không phải rất đơn giản sao? Hà tất phải đi làm phiền cuộc sống của người khác chứ?” Sắc mặt của Ôn Mạt Ly có chút chúng lại, vẻ e lệ thường ngày hoàn toàn biến mất những nét xinh đẹp, đáng yêu thuần khiết vẫn còn nguyên vẹn: “Anh có dám nói anh không phải vì lí do khác nên mới nói thế không?” “Mạt Ly...”

Ôn Mạt Ly ngẩng đầu sang một bên, nén nước mắt lại. Cô không cho phép mình khóc, tuyệt đối không cho phép: “Anh yên tâm, em sẽ không nói bày dâu.” Giữa gia tộc và anh ta, cô sẽ chọn anh ta, lúc nào thì anh ta mới hiểu được đây.

Thấy thế, Du Văn Bác choàng qua vai cô, vừa lau nước mắt vừa dịu dàng nói: “Khóc cái gì? Được rồi! Là anh không đúng, được chưa nào?” Ôn Mạt Ly liếc mắt, oán trách: “Vốn dĩ là anh không đúng mà.”

“Được rồi, là anh không đúng.”

Du Văn Bác đột nhiên nắm lấy tay cô. Nếu như suy nghĩ lại, lần đầu nghe chuyện Diệu Diệu dắt theo đứa trẻ trở về, anh ta đã rất kinh ngạc. Sao lại có thể chứ? Đừng nói đến chuyện người kia không có khả năng thì với tính cách của Hạ Diệu Diệu, cô cũng sẽ không thể để bị thiệt thòi lớn như vậy mà không nói lời nào. Nhưng Hạ Thượng Thượng đứng sờ sờ trước mặt anh ta, lúc bấu môi thì cô bé đặc biệt giống người đó. Mấy năm nay tuy đã là Giám đốc Ôn thị nhưng anh ta làm ăn với Hoa Mộc không nhiều, cơ hội tiếp xúc với người đó càng ít. Nhưng Du Văn Bác nhìn ra được biểu hiện của người đó dành cho Hạ Diệu Diệu không giống vẻ thờ ở hàng ngày.

Anh ta đã từng hỏi người đó về chuyện chia tay với Hạ Diệu. Đoán chừng gương mặt của người đó lúc ấy cũng có chút khó coi, lại thêm thời gian đã trôi qua lâu, có nhiều chuyện chỉ cần không để lộ, với lòng dạ thâm hiểm không dối như người đó thì sớm muộn gì cũng sẽ bị một số người nào đó chà đạp mà triệt để bỏ đi, rồi đưa ra quyết định chính xác.

Du Văn Bác không phải không kính trọng Hà Mộc An nhưng làm liên lụy đến Hạ Diệu Diệu lại là hai chuyện khác nhau. Người đó không nên đến làm phiền Diệu Diệu. Diệu Diệu cũng không cần giao cho người đó cái gì cả.

“Không phải đâu Văn Bác! Chị biết cậu hôm nay sẽ trở về, vậy ba mẹ thì sao? Có về chưa? Chị, anh Hai và cháu trai của em vẫn đang chờ đây. Mau, vào nhà đi. Đừng đứng bên ngoài, sẽ lạnh đấy. Hai em vào ngồi cạnh chị và anh Hai em đi.” Sắc mặt Du Văn Bác bỗng nhiên lạnh lùng, giọng nói càng lạnh lùng hơn. Anh ta bây giờ đã không còn như trước kia: “Không cần. Tôi và Mạt Ly còn có việc phải về bây giờ.” Chị dâu làm ngân hàng lập tức ngượng ngùng: “Cậu xem, đã đến cửa nhà rồi mà...” “Không cần...” Du Văn Bác kéo Mạt Ly ra phía xe đang đậu ngoài đường, bất luận người phía sau có gọi thế nào cũng không quay đầu lại. Ôn Mạt Ly nhìn chồng rồi lại ngoái đầu nhìn chị dâu ở phía sau, lẳng lặng theo chân Văn Bác. Năm đó nếu không phải hai người không chịu trả tiền thuốc cho bà nội

thì anh ta đã không lấy cố làm vợ... Ôn Mạt Ly nghĩ đến khả năng này liền bất chợt bắt lấy cánh tay Văn Bác. Du Văn Bác quay đầu lại khó hiểu. Mạt Ly cười ngây ngô. Du Văn Bác bật cười: “Em đó...”

“Năm mới, ở mỗi lĩnh vực, tôi không yêu cầu các bạn phải có đột phá sáng tạo hay tạo ra thành tích gì nhưng nhất định phải yêu quý công việc của mình, cẩn thận, dũng cảm đương đầu với thách thức, tuyệt không thỏa hiệp...” Trong cuộc họp tân niên ở Mẫn Hàng, Hạ Diệu Diệu với áo khoác, giày boot đơn giản, ngồi ở hàng thứ hai, lắng nghe lời phát động khích lệ của lãnh đạo. Bên cạnh cô là những nhân vật cùng cấp bậc đang xì xầm to nhỏ. “Tuy không nhắc gì đến Hồng Đại nhưng sao cứ cảm thấy cái lão già này đang nhắc nhở chúng ta không được khiếp sợ, dù ai đến kiểm chuyện thì chúng ta cũng phải đánh cho chúng bỏ chạy vậy? Tôi thấy cấp cao của chúng ta cũng sốt ruột rồi.”

“Là Hồng Đại hiếp người quá đáng, cứ làm ra mấy trò dơ bẩn. Nó còn muốn một mình độc chiếm nữa à? Dĩ tâm có hơi lớn quá rồi đó. Muốn bắt nạt Mẫn Hàng chúng ta à? Tầm nhìn quả thật hạn hẹp. Tối lười để ý đến sự khiêu khích của bọn chúng luôn.”

Hạ Diệu Diệu im lặng lắng nghe. Xem ra tổng bộ bên này tốt hơn so với chi nhánh công ty. Lòng cảm mến của họ đối với Mẫn Hàng càng mạnh thì tín nhiệm càng nặng. Đây là dấu hiệu tốt. Mẫn Hàng đứng vững trong ngành này hơn mười năm nay chỉ cần người đứng đầu không bệnh thần kinh như con trai của Hồng Đại thì Hồng Đại tuyệt đối không thể nào đè bẹp được Mẫn Hàng.

“Xin chào, cố là Chủ biên Hạ mới đến đúng không? Tôi là trợ lý của cô. Sau này tôi sẽ phụ trách bản thảo của cô. Mời đi bên này. Phòng làm việc của cô ở đây.”

Cả căn phòng trang trí tone màu cam. Bức tường được treo vài bức tranh nổi tiếng. Màn cửa sổ màu hồng cam nhẹ nhàng, trang trọng nhưng

không kém phần uyển chuyển. Trên bàn làm việc bài trí vài chậu hoa Tử La Lan, trầu bà vàng dạt dào sinh khí đặt trên bục cửa sổ. Hạ Diệu Diệu quay đầu lại cười với cô trợ lý: “Cảm ơn, tôi rất hài lòng.” Cô trợ lý nhỏ gãi đầu ngượng ngùng: “Chủ biên Hạ không trách tôi tự tung tự tác mới phải.” Hạ Diệu Diệu vừa định nói gì đó nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy một nam một nữ đang đứng trước cửa. Đó chính là hai người vừa nói chuyện trong cuộc họp lúc nãy. Hạ Diệu Diệu lập tức tiến đến: “Xin chào, mong được chiếu cố hơn.” Hai người rất nhiệt tình nói: “Chúng tôi mới phải cần được cô chiếu cố nhiều hơn. Đề tử ruột của đại Chủ biên Phạm, hôm nay chúng tôi mới được thấy người thật đó.” Người phụ nữ nhìn Hạ Diệu Diệu từ trên xuống dưới, trêu ghẹo: “Dù sao thì cũng không xinh đẹp bằng Chủ biên Phạm.”

Ba người nhìn nhau rồi cười. Mỗi quan hệ lập tức được kéo lại gần hơn: “Trưa nay tôi mời mọi người ăn cơm. Chủ biên Hách và Chủ biên phòng cũng phải đến nhé.”

“Giỏi quá ta, ngay cả họ của hai chúng tôi là gì mà cô cũng biết.” “Chỉ trách hai vị thanh danh hiển hách quá mà. Tôi muốn không biết cũng khó. “Làm gì có, haha!”

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Hạ Vũ

 “Hình như là Phó Khánh Nhi.”

“Khánh Nhi, Khánh Nhi, chị mau nói đi, Ngài Hà có sở thích nào đặc biệt không? Ví dụ như là ngủ mớ, cắt móng chân này nọ?” Tuy những sở thích này cũng không có gì không tốt nhưng nó lại ảnh hưởng không nhỏ đến hình tượng đại thần.

Phó Khánh Nhi đẩy các bạn ra: “Xấu tính quá nha. Ngài Hà sao lại là người như vậy được. Có điều khiến các em thất vọng rồi. Từ lúc lên máy bay Ngài Hà luôn xem bảo, đến khi thư ký muốn uống cốc nước thì anh ta cũng không cho chị vào phục vụ nữa. Cho nên nếu các em muốn biết thêm thông tin của Ngài Hà, thứ lỗi, chị bất lực.”

Âm thanh thất vọng pha lẫn hờn dỗi bao trùm xung quanh: “Sao lại như vậy chứ? Ngài Hà không dễ gì mới chọn máy bay này của chúng ta. Chị Khánh Nhi, với nhan sắc của chị mà cũng không thể vào, chị làm sao bù đắp cơ hội nghề nghiệp cao thượng của đám tiếp viên hàng không bọn em chứ?”

Phó Khánh Nhi đã bay nhiều năm, chưa có tầng lớp nhà giàu nào mà cô chưa gặp, chưa có gì mà chưa mà nghe qua, vì vậy cô cũng đã sớm quen: “Lần sau chị sẽ trao lại cơ hội này cho các em. Các em thử đúng cách anh ta ba mét xem xem có dám nói chuyện không?”

“Chị Khánh Nhi cũng không dám sao?”

Phó Khánh Nhi ngẫm lại: “Cảm giác thờ không nổi. Anh ta không phải là người bình thường dễ gần. Ở đẳng cấp của anh ta ai cũng có gương mặt rất lạnh lùng, đáng sợ. Đó chính là nguyên nhân vì sao người ta nói gần vua như gần hổ vậy. Các em tưởng họ sẽ bị sắc đẹp làm mê hoặc mà yêu các em à? Như vậy các em quá xem thường vị này rồi. Thôi lo làm việc đi, sau này được làm ở khoang hạng nhất, nói không chừng lúc đó các em có thể lĩnh hội được công lực lạnh lùng của Ngài Hà.”

Cô gái lúc này lập tức thét lên: “Nghe chị Khánh Nhi nói em càng háo hức. Làm sao đây? Làm sao đây?”

Phó Khánh Nhi bật cười, lắc đầu kéo vali rời đi, một đám con gái mới lớn, đụng phải khó khăn mấy lần thì sẽ biết lợi hại thôi. “Phó tử, cấp trên thông báo, nhóm thực tập sinh lần này sẽ giao cho chị dẫn dắt.” Nghe vậy Phó Khánh Nhi kéo nhanh vali đi bỏ lại cô gái xinh đẹp đang có chút không vui trên mặt: “Sao lại là tôi chứ? Lịch trình gần đây của tôi đã kín rồi. Để cho người ở tổ hậu cần mặt đất tiếp quản không phải sẽ tốt hơn sao.” Cô tiếp viên hàng không đang chạy theo nghe vậy, lập tức đuổi sát mấy bước, hạ giọng nói: “Vốn dĩ đã phân công cho người ở tổ hậu cần, nhưng em nghe nói, có một thực tập sinh, lại lịch cũng không nhỏ đã yêu cầu cấp trên cử tiếp viên hàng không ưu tú nhất dẫn dắt và người đó còn đề cập đến tên của chị, cho nên...”

“Cho nên tôi vừa phải chạy hết lịch bay rồi còn phải dẫn dắt mấy đứa không biết họ hàng của cấp lãnh đạo nào không thể đắc tội nào nữa à?” Cái này có phải xem trọng năng lực của cô đâu, bất quả chỉ thấy cô bay hầu hết các tuyến của một số người nào đó thôi. Chưa luyện được công phụ cơ bản cho tốt mà còn muốn thấy người sang bắt quàng làm họ!

Cô gái tiếp viên hàng không có chút ngượng ngùng nhưng đây không phải chuyện cô có thể quản lý được: “Phó tử, chị chịu thiệt một chút, cố gắng dẫn dắt họ nhé.”

Phó Khánh Nhi liếc cô gái, hé môi hừ một tiếng lạnh lùng: “Lẽ nào tôi có thể nói không à.” Cô cứ một đường mà đi, không giống ai kia có hậu thuẫn mà muốn từ chối ai là từ chối được.

Nhìn thấy Phó Khánh Nhi gợi cảm, hấp dẫn trong bộ đồng phục bước qua, đám người mới đến của tổ hậu cần mặt đất lập tức bị hút theo một cách kinh ngạc.

“Nhìn thấy chưa? Cô ta là phượng hoàng trong giới tiếp viên hàng không hãng chúng ta. Đẹp thật! Rất có khí chất!”

“Nếu cửa đổ được thì sống kiếp này cũng đáng.” “Năm mơ đi! Cô ta tiêu chuẩn cao lắm, lại là tiếp viên hàng không, không chừng có biết bao thiếu gia giàu có đang đợi cô ta đồng ý, làm gì đến phiên cậu?” “Tôi thì sao? Có đẹp hơn thì không phải cũng ngủ với nhiều người rồi à? Tôi vẫn là trai còn trinh nha!” Giang Hồng Triết thản nhiên nhìn cô gái bước qua: “Cũng không tệ.” Dáng người rất chuẩn, lại còn thướt tha, nữ tính. “Nhìn xem, anh Giang cũng công nhận phượng hoàng gợi cảm kìa. Anh Giang có muốn theo đuổi không?” Giang Hồng Triết nhún vai ra vẻ không để ý lắm: “Không phải gu của tôi.” Người bạn kia lập tức ôm lấy vai anh ta, cười thâm ý: “Loại nào mới là gu anh đây? Hoa khôi trường học hay là kiểu thanh mai trúc mã? Em thấy hai loại này tuy tốt nhưng xét về độ nóng bỏng thì vẫn không bì được với phượng hoàng phi thiên của Hãng Hàng không Trung Hoa chúng ta đâu.” Giang Hồng Triết nhíu mày, ánh mắt có chút kỳ lạ: “Sao cậu không theo đuổi?” Đẹp thì có đẹp nhưng theo đuổi được lại rất khó khăn, anh không muốn nói nhiều bởi rốt cuộc cũng chỉ làm mình mất mặt. “Em... Nếu em có điều kiện như anh thì em đã sớm theo đuổi rồi...” Bạn thực tập cùng lớp, Châu Vi Đồng cũng hò reo: “Theo đuổi đi, theo đuổi đi, chúng tôi ủng hộ cậu...”

Phó Khánh Nhi bước vào phòng Hậu cần tiếp đất. Ngó quanh một chút, ánh mắt cô dừng lại một nơi, miệng mỉm cười, phong thái trác tuyệt, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng gõ lên gõ cửa.

Hạ Vũ ngẩng đầu. Nhìn thấy cô, anh lập tức đứng dậy: “Phó tử xuống máy bay rồi à, vất vả cho chị.”

Phó Khánh Nhi dựa người vào cửa, khoanh tay trước ngực nói: “Chỉ có mình cậu à? Bọn họ đều đi rồi à?”

Hạ Vũ cười cười: “Họ đi ăn cơm rồi, một lát nữa em cũng đi.” “Rảnh không? Mời chị cà phê đi. Vừa xuống máy bay chị mệt quá.” Hạ Vũ nhanh chóng thu dọn đồ đạc: “Nếu Phó tử không chê thì đó là vinh hạnh của em.” Phó Khánh Nhi liếc nhìn cậu, xem ra cậu cũng là người thức thời: “Đi thôi.”

Hạ Vũ lập tức đuổi theo. Đừng nói một cốc cà phê, cho dù là một bữa cơm, cậu cũng sẽ không chối từ. Cậu được giữ lại sau đợt thực tập đều nhờ Phó tử nói giúp. Vốn dĩ số người được giữ lại không nhiều, công ty vẫn còn đang cân nhắc giữa cậu và một người khác nhưng vì tưởng nhầm Phó tử là hành khách, cậu đã xách hành lý giúp chị. Vì vậy Phó tử liền giúp cậu một phiếu. Hạ Vũ rất cảm kích và tôn trọng cô như chị cả của mình. Qua khỏi đại sảnh, ngang qua bộ phận kiểm tra, Phó Khánh Nhi dắt Hạ Vũ vào phòng nghỉ ngơi. Phong thái nữ vương phượng hoàng của Hãng Hàng không Trung Hoa trong thân hình gợi cảm, ma mị khiến nơi cô bước qua trở thành cảnh tượng quyến rũ vô cùng. Ánh mắt của mấy tên “lang sói” si mê nhìn theo bước chân nữ thần, sau khi cô đi qua thì bắt đầu bàn tán.

“Khốn kiếp, không phải là em trai lớp trưởng Hạ đó chứ? Cậu ta có quan hệ gì với nữ vương hàng không? Lại còn đi sau nữ vương nữa chứ.”

“Tôi còn nhìn thấy nữ vương cười với cậu ta.”

Ánh mắt Giang Hồng Triết trở nên thâm độc. Lại là cậu ta! Bốn năm đại học, dù anh ta hơn cậu ta một khóa nhưng lại bị cậu ta đè đầu trong ba năm, cho đến khi anh ta rời khỏi trường, anh ta mới có cơ hội bộc lộ tài năng. Gì mà soái ca tài năng? Gì mà hoàng tử u sầu? Bọn con gái không

nào đó quả thật mù cả rồi! Giang Hồng Triết không phải là bọn con gái đó. Hơn ai hết, anh ta biết rất rõ thân thế của Hạ Vũ, một tên chuẩn nghèo ăn tiền trợ cấp xã hội. Ba mẹ sinh hoạt khó khăn, năm người sống chen chúc trong ngôi nhà nhỏ mà còn giả vờ cao quý gì chứ!

Nhưng bao nhiêu năm nay không ai tin lời anh ta nói. Chiếc đồng hồ Omega trên cổ tay cậu ta là hàng thật, giá cũng hơn ba trăm nghìn. Quần áo trên người cậu ta cũng thay đổi rất nhiều, có lúc thì chỉ là loại bình thường, có lúc là loại thiết kế độc quyền. Càng không thể không nhắc đến cây bút trong tay cậu ta, hoa văn phong phú, ít gì cũng phải đến mấy nghìn. Nếu không phải quen em gái cậu ta, nói không chừng anh ta cũng bị bộ dạng và hành vi lạnh lùng của cậu ta gạt, tưởng cậu ta là công tử quý tộc nào đó, đồ khốn khiếp.

Tên có tiền gì đó cùng phòng với cậu ta cũng mù rồi. Cái gì mà thiết kế độc quyền, cái gì mà hàng thật, có điểm nào đáng thưởng thứ: Quần áo trên người cậu ta đều là hàng sửa lại, đồng hồ cũng là hàng vĩa hè được người khác tặng. Cây bút đó nghe nói là đồ thừa vứt lại của chị cả cậu ta lúc bán đồ second hand, ngay cả chiếc xe đạp trong tấm ảnh cũng là tác phẩm cải trang của chị cậu ta! Vậy mà không ai tin hết! Ngược lại lại để đám con gái mất não kia càng cảm thấy cậu ta thần bí, khó hiểu! Anh ta khinh! Bất quả chỉ là cái bao rỗng thôi. Lẽ nào nữ vương hàng không cũng là kẻ mù, cũng bị loại người này lừa, cũng cảm thấy tên tiểu tử nghèo hèn này là một đại gia ẩn dật?

Nghĩ đến đây, Giang Hồng Triết cảm thấy buồn cười và thương hại cho cái cô nữ vương kia. Cứ tưởng là con gái cao quý, bất khả xâm phạm thì ra cũng chỉ có vậy, cô cũng chỉ muốn bên cạnh một tên có tiền là xong. Nếu là như vậy thì độ khó của việc چرا đồ cô quá thấp. Vậy anh ta không cần ngủ với cô ta, vứt cho tên tiểu tử nghèo kia nhận cũng chẳng có gì tiếc.

Giang Hồng Triết nghĩ đến tướng mạo xinh đẹp, thân hình nóng bỏng, thướt tha của Phó Khánh Nhi ban nãy, lửa tà lại thiêu đốt trong lòng. “Anh

Giang nghĩ gì vậy? Nghe bạn anh nói hai người học cùng trường, tên Hạ Vũ đó là người thế nào? Lai lịch lớn lắm à?” Giang Hồng Triết thản nhiên, khẳng định: “Cậu ta chẳng lại lịch gì cả. Chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử nghèo. Em của cậu ta là bạn cùng lớp cấp hai của anh. Lúc đó cậu ta cũng thường đến trường đón em gái tan học. Trong nhà chỉ có chiếc xe đạp, sinh hoạt cũng túng thiếu, những lớp trưởng Hạ rất cầu tiến, luôn là tấm gương học tập cho mọi người.”

“Thật sao? Nhưng lúc này lão Hoàng không phải nói như thế. Anh ta nói Hạ Vũ rất thần bí, chúng ta không nên tùy tiện đắc tội với cậu ta...”

Giang Hồng Triết nghiêng rằng. Nhưng càng như vậy thì đến lúc thân phận cậu ta bại lộ không phải càng đặc sắc hơn sao? “Anh đã đến nhà cậu ta. Căn nhà cũng xây được hơn mười mấy năm, ba mẹ tàn tật, năm đó trường còn bảo anh đưa tin về gia cảnh của cậu ta. Lẽ nào anh lại nói điều.”

“Vậy...”

“Mọi người không tin thì thôi. Tin đồn của cậu ta ở trường rất nhiều. Lúc đó có nhiều người nói gia cảnh cậu ta không tốt nhưng cũng không biết tại sao gã càng lúc càng thần bí, cuối cùng đưa ra được bằng chứng thì không ai tin hết. Có lẽ các cô thiếu nữ thích tin vào cái kết có hậu, tin vào câu chuyện bạch mã hoàng tử hơn chuyện con ếch xanh.”

“Là vậy à? Nói vậy thì gia cảnh cậu ta cũng thường thôi. Vậy Phá nữ vương sao lại đi cùng với cậu ta chứ?” “Anh cũng không biết, chắc cũng tin mấy tin đồn nhảm nhí nào đó rồi.”

“Phó nữ vương không phải dạng người đó đâu. Nghe nói tính tình Phó nữ vương rất tốt.” Nhưng các chị gái tiếp viên hàng không đều cùng một giuộc, cũng giống như cabin trên máy bay bay trên trời vậy, ai mà biết rõ được... Nghĩ đến khả năng này, máu huyết cậu ta lại càng sôi trào.

Giang Hồng Triết thể không để loại người như Hạ Vũ có thể dè dặt anh ta lần nào nữa. Lần này anh ta sẽ cho tất cả mọi người biết bộ mặt thật của cậu ta.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Lên Ân

 Phó Khánh Nhi đạp chân lên ghế bên cạnh, mở lỏng khóa kéo giày cao gót: “Thoải mái đi, cảm ơn cái gì. Bà của chị năm đó cứ nằm trên giường là đau thế này nhức thế kia. Mẹ chị cũng xoa cho bà ấy, rất hiệu nghiệm. Đều là người giá cả, đừng lo tác dụng phụ.”

“Cà phê của cô.” Phó Khánh Nhi bưng lên uống một ngụm to: “Em gái cậu tìm được việc chưa?” “Vẫn chưa. Có lẽ chị của em sẽ đưa nó qua công ty chị ấy tìm cửa thôi.” Hạ Vũ cười có lệ. Phó Khánh Nhi bĩu môi, đặt cốc cà phê xuống, nhìn tướng mạo em cậu ta cũng không phải loại người không biết nghe khuyên nhủ: “Cô ấy chịu?” Hạ Vũ thêm đường cho Phó tử: “Chị của em mở lời thì dù nó có không muốn đi, cũng không có đủ can đảm để làm trái ý chị ấy.” Nghe vậy, Phó Khánh Nhi lại càng hiếu kỳ với người chị hai mà cậu ta thường nhắc đến hơn: “Có thể ép được em cậu sao?” Hạ Vũ gật đầu cười. Đâu chỉ có thể ép được em gái mà ngay cả đứng trước mặt chị ấy, em gái cậu dù to tiếng cỡ nào cũng phải kiềm chế lại: “Nhà em luôn xem chị Hai là đương gia. Có thể nói em gái là do một tay chị Hai nuôi lớn. Nó có thể không nghe lời em nhưng đối với đề nghị của chị Hai, nó nhất định phải cân nhắc.” Phó Khánh Nhi gật gật đầu: “Vậy cũng tốt. Chị vẫn cứ lo là em gái cậu tính tình cực đoan, cứng đầu, không chịu để cậu giúp nó vào Hãng Hàng không Trung Hoa làm việc chứ “Nó vẫn chưa vào Hãng Hàng không Trung Hoa được. Tính cách của nó cũng không phù hợp.” “Chị vẫn chưa hỏi, cô ấy tại sao lại không vào Hãng Hàng không Trung Hoa? Cô ấy không giống người không thích công việc này.”

Hạ Vũ cười không đáp. Ai đó đã không thừa nhận có quan hệ anh em với mình thì cậu hà tất trèo cao. Nhà họ Giang bọn họ không phải thiếu tiền

nhưng nhân phẩm thì quá tệ. Cậu rất phản cảm với cảnh Hạ Tiểu Ngư cứ quần quýt lấy anh ta. Hi vọng chị của cậu ta có thể khuyên được em gái, sớm nhìn xa trông rộng hơn.

Hạ Diệu Diệu không định can thiệp quá nhiều vào chuyện tình cảm của Hạ Tiểu Ngư. Tuy người đàn ông kia chẳng ra gì, cô cũng lo lắng em gái mình bị người ta gạt nhưng bây giờ nói những chuyện này với một thiếu nữ đang yêu say đắm thì cơ bản nó nghe cũng không lọt tai.

Nên Hạ Diệu Diệu đành nhắm mắt làm ngơ, không quản đến chuyện của em gái, để nó bớt suy nghĩ lung tung. Hạ Tiểu Ngư xinh đẹp nhưng không phải là cái đẹp có thể làm hấp hồn người khác tức khắc mà là cái đẹp của sự hiền dịu, nhẹ nhàng, đáng yêu của cô gái trẻ bình dị. Khoác lên mình bộ đồng phục của Mẫn Hàng, chiếc sườn xám đỏ viền hoa thêu làm dáng vẻ của Hạ Tiểu Ngư thêm phần tinh tế. Lối trang điểm đơn giản càng khiến vẻ đẹp Tiểu Ngư tăng thêm ba phần. Trong nhóm lễ tân, cô là tiêu điểm nổi bật duy nhất khiến người ta để mắt đến. Nhân viên và khách nam qua lại đều không thể kiềm lòng ngoái nhìn cô nhưng tất cả đều chỉ nhìn một cách lịch sự. Hạ Tiểu Ngư có chút dương dương tự đắc. Tuy cô có sắc vóc nhưng tuổi còn nhỏ nên để lọt vào mắt của đàn ông là điều không thể. Cũng may, chị Hai lại là nhân viên cao cấp của công ty, dù không công khai nhưng các giám đốc bên trên đều rất chiều cô. Hạ Tiểu Ngư cảm thấy công việc thanh thơi, đúng không chẳng làm gì liền lấy điện thoại ra, tìm chỗ ánh sáng tốt, chỉnh trang xinh đẹp, chụp một tấm hình gửi cho bạn trai. Rất nhanh sau đó, Giang Hồng Triết trả lời lại tin nhắn: “Đẹp quá! Khi nào đến thăm anh, nhớ em.” Hạ Tiểu Ngư mỉm cười ngọt ngào, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện. Cô cúi đầu trả lời tin nhắn: “Em vừa thực tập xong, không tiện, em cũng nhớ anh, mua!”

“Anh muốn em hôn anh ngay bây giờ.” Hạ Tiểu Ngư đỏ mặt: “Đừng có mơ” nhưng trong lòng thì lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng: “Anh không được ve vãn cô gái kia đó biết không? Anh đừng tưởng em không có ở đó

thì không ai xem chừng anh. Anh Ba em cũng đang ở Hăng Hàng không Trung Hoa đó. Em đã nói với anh ta rồi, chỉ cần anh ấy thấy anh liên lạc với cô gái đó thì sẽ báo cho em biết.” Sắc mặt Giang Hồng Triết trở nên khó coi. Nếu không phải vì nhan sắc xinh đẹp của Hạ Tiểu Ngư làm anh ta có cảm giác, vả lại cũng chưa đụng chạm được gì thì anh ta có tổn sức với cô không? Bất quá chỉ là một tiểu nha đầu: “Không có đâu. Tim anh chỉ có em.”

Hạ Tiểu Ngư đặt điện thoại lên ngực, cả người chìm đắm trong sự ngọt ngào, Trong mắt cô, cái gì của Giang Hồng Triết cũng tốt, học giỏi, nhà giàu, thành tích cao, bây giờ được thực tập ở một nơi rất tốt, tương lai còn có thể trở thành đồng nghiệp của anh mình, trở thành bạn gái của anh ta, được anh ta yêu thương, cô làm sao không hạnh phúc.

“Hạ Tiểu Ngư, cười gì đó? Là bạn trai à??” Cô bạn đưa cho cô một cốc nước. “Cảm ơn.” Hạ Tiểu Ngư xấu hổ cúi đầu, đôi má ửng hồng đáng yêu đến nỗi khiến người khác muốn xoa má: “Ờ, tớ quen được hai năm rồi...” “Ngọt ngào vậy sao.” “Tiểu Ngư, có người tìm cậu.” “Đến rồi... Hình như là chị cậu đến gọi cậu đi ăn cơm. Tớ đi trước đây. Bye bye.”

Hạ Thượng Thượng là đứa trẻ có khả năng thích ứng cực kỳ tốt. Do chưa nhập học nên cô bé theo ông bà ra quây hàng chơi. Hạ Diệu Diệu sợ con bé chạy lung tung nên chuẩn bị một sợi dây thừng dài 7m cột cô bé vào xe ba bánh.

Ông Hạ lúc đầu cũng không đồng ý. Chân ông vừa phẫu thuật ghép chân giả được hai năm, di chuyển đã dễ dàng hơn trước, chân giả này cũng không thể tuột ra nên ông có thể coi sóc trẻ nhỏ. “Nhưng bố không thể đuổi kịp nếu con bé chạy lung tung được. Nó còn nhỏ, không phải bố hét dừng là nó dừng ngay tức khắc được đâu. Hơn nữa phản xạ có điều kiện của trẻ con hơi chậm, dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Làm thế này sẽ an toàn hơn.”

Ông Hạ không dám đem sự an toàn của đứa cháu gái mình ra đùa nên đành nghe theo con gái.

Vì thế, trên con phố khu giải phóng cũ, người ta có thể nhìn thấy hình ảnh một ông già gần sáu mươi tuổi dắt theo một đứa bé gái đang bị cột dây vào xe ba bánh bên cạnh. Ngày đầu ra chơi, cô bé còn được mặc một chiếc váy xinh xắn, hai bím tóc nhỏ được tết chải chỉnh tề. Ngày thứ hai ra chơi, bà ngoại thấy thương cho bộ quần áo kia nên tìm mấy bộ quần áo cũ cho Thượng Thượng mặc, đầu tóc vẫn chỉnh tề, sạch sẽ.

Ngày thứ ba, Hạ Thượng Thượng đã quen thuộc với xung quanh nên bắt đầu tự lấy nước ra chơi với bùn bên cạnh xe ba bánh. Ông Hạ thấy con bé cười ha ha nên cũng không cản. Ông nghĩ rằng trẻ nhỏ nên cho tiếp xúc với môi trường, không chơi bùn thì chơi gì đây.

Con bé lấy tay bắn quẹt lên quần áo rồi lại gãi gãi đầu, vui vẻ chơi với đồng đất nhỏ của mình.

Thấy vậy, ông Hạ cũng rất vui: “Thượng Thượng của chúng ta rất giỏi.”

Chưa đầy mấy ngày, tiểu Thượng Thượng xinh xắn đã nhìn như mấy đứa trẻ được vớt dưới mương lên, quần áo bẩn thỉu, da dẻ ửng đỏ, đầu tóc rối bù vì bà ngoại không thích tết tóc cho cháu nên cắt lung tung.

Người qua đường có mấy lần gọi cho 110. Họ nghi ngờ đứa trẻ này không phải là ruột rà gì với ông lão. Có người còn chụp ảnh đăng lên Wechat, tiêu đề là: “Ba mẹ bất lương bắt trói con cái” thu hút được số lượng chia sẻ điên cuồng.

“Ba mẹ bây giờ đúng là vô trách nhiệm. Sinh con không nuôi, đem đứa nhỏ trói ở một nơi chật hẹp như vậy sẽ ảnh hưởng đến quá trình phát triển của trẻ, tạo thành bóng ma tâm lý cho trẻ nhỏ.” “Cũng đừng nói vậy. Ông lão này đi lại bất tiện nên cũng hết cách.”

“Ông lão thì hết cách, vậy ba mẹ chúng thì làm gì chứ? Trời lạnh thế này mà đem trẻ nhỏ cùng người già ra ngoài đường. Nhìn mặt đứa nhỏ đông cứng lại kia. Bé gái này sau khi lớn lên sẽ để lại nhiều vết sẹo xấu xí. Ba mẹ chúng đúng là vô trách nhiệm, chỉ biết bản thân mình thoải mái thôi.”

“Phải lên án cặp ba mẹ này và chính quyền địa phương không quản lý tốt...”

“Ba mẹ trẻ bây giờ đúng là tệ mà!”

Lòng người đầy căm phẫn, hết người này đến người kia bình luận như chủ đề trà dư tửu hậu. Chỉ cần nhìn thấy bé gái bị trói trước xe, ăn mặc dính đầy bùn bẩn thỉu, đầu tóc rối mù, thô thảm hơn những đứa trẻ vùng nghèo khó thì các mẹ bím sữa đều cảm thấy đau lòng, ai cũng muốn lên án hai người ba mẹ bất lương kia.

Vương Phong Long thân là Tổng Giám đốc bộ phận Biên tập của Phi Diệu, khi đi ngang qua nhà ăn, nghe thấy có tiếng chỉ trích liền hỏi: “Sao vậy? Có tin tức lớn nào à?”

Một phụ nữ tuổi chừng ba mươi tám vừa sinh con được một năm mở lời: “Cũng không phải tin tức lớn gì. Chỉ là một đứa trẻ bị trói như cún con, nhìn rất đau lòng, nghe nói điều kiện ba mẹ của con bé cũng không tệ, người trong nhà đều có công ăn chuyện làm, không đến mức để đứa trẻ phải tội nghiệp thế này.”

“Giám đốc Vương, anh xem, còn có hình nữa.”

Trên tay anh là tấm ảnh của một bé gái vô cùng đáng thương, bên cạnh có bóng của chiếc ba bánh và chiếc dây thừng không biết màu gì đang trói cô bé vào chiếc xe. Bé gái đang phải bùn trên cái bánh định đưa vào miệng cắn ăn. Vương Phong Long lắc đầu: “Đáng thương.” Nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến anh. Người đáng thương thì có rất nhiều, ai

bảo đứa trẻ này gặp phải loại ba mẹ như thế: “Nhìn thôi cũng đã khiến người lớn chúng ta nổi giận rồi. Đi tố cáo cặp ba mẹ này đi, để họ được công an giáo dục cho!”

ở Hòa Mộc cũng có người đang bàn tán về tấm ảnh đó. Trong một thành phố lớn phồn hoa lại xuất hiện một sự việc không thể tha thứ thì đương nhiên ai cũng muốn lên án!

Các mẹ bỉm sữa trong ban Thư ký, ai cũng nâng niu con gái của mình. Năng lực kinh tế càng giỏi càng muốn cho con mình càng nhiều, càng nhiều. Các mẹ luôn sợ con mình chịu thiệt thòi nên học cũng phải học cái tốt nhất, mặc cũng mặc cái đẹp nhất, thiếu điều còn chưa móc cả trái tim cho con họ.

“Nhìn là biết gia đình trọng nam khinh nữ. Sinh con gái liền đưa cho người già giữ. Chuyện này cũng thường thấy thôi, chẳng có gì đáng nói.”
“Đúng vậy. Cứ tùy tiện sinh đẻ rồi vứt cho người già. Người già thì biết cái gì? Tôi chỉ tiếc cho đứa nhỏ, lớn thế này mà không được đến trường, hủy hoại cả một tương lai.”

“Suyt, đừng nói nữa... Ngài Hà đến rồi...”

Người đứng trước cửa là Hà Mộc An đang bận bộ vest phẳng phiu, nghiêm nghị nhìn mọi người.

Thư ký Tĩnh nhanh chóng cắt điện thoại vào.

Ánh mắt lạnh lùng của Hà Mộc An chỉ thoáng lướt qua bức ảnh nhưng không có chút lẩn tránh: “Bảo thư ký Thi năm phút sau đến gặp tôi.”

“Vâng, Ngài Hà.”

Đợi Hà Mộc An đi thật lâu, bộ phận thư ký mới khôi phục lại được sinh khí nhưng ai cũng giảm âm lượng tiếng nói lại cả. “Ngài Hà sao lại

đích thân xuống đây?” “Không biết nữa. Thư ký Thi đâu? Thư ký Thi đi đâu rồi?” “Mau liên lạc cho thư ký Thi.” Bộ phận Thư ký rối loạn như vỡ trận...

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Ba Mẹ Bất Lương?

Dụ Văn Bác đặt tài liệu xuống, cầm điện thoại lên xem tin nhắn Ôn Mạt Ly lo lắng gửi đến, mặt trở nên nghiêm nghị. Bất giác anh ta thở dài, nghĩ thầm, Hạ Diệu Diệu bây giờ chắc hẳn đã tức đến nhảy dựng lên. Cô hận không xé xác tên dám ném hình con2gái cô ấy lên mạng! Cổ tuyệt đối sẽ không cảm giác con bé như thế là không được, ngược lại sẽ cảm thấy người khác quá ư nhiều chuyện.

Nghĩ đến thần sắc của Hạ Diệu Diệu hiện tại khiến Du Văn Bác không khỏi buồn cười. Anh ta đặt điện thoại xuống, đang định nhắc máy8bàn lên gọi cho Hạ Diệu Diệu thì di động lại reo lên. Ôn Mạt Ly lo lắng đến phát khóc, giọng nói cứ luống cuống, nghẹn ngào: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Sao chị ấy có thể nuôi dưỡng Thượng Thượng như thế. Nếu để anh ta biết thì làm thế nào đây...”.9Du Văn Bác bình thản, trấn an: “Bình tĩnh lại. Anh ta chắc gì đã có hứng thú với trẻ con, đừng tự hù dọa mình. Cô ấy còn chưa biết gì thì em đừng tự mình loạn cào cào lên. Có những chuyện dù có chắc chắn mười mươi cũng không thể nói ra, biết chưa?”2Ôn Mạt Ly nhanh chóng gật đầu: “Em biết rồi, biết rồi, nhưng mà chị ấy...” “Thượng Thượng là con gái của cô ấy, người ngoài không cần bận tâm. Em yên tâm, không có chuyện gì đâu, bình tĩnh lại.” Du Văn Bác nhìn đồng hồ: “Không phải lát nữa em còn ra diễn sao? Bây2giờ hãy thả lỏng cơ thể, hít thật sâu, đừng suy nghĩ gì nữa. Cứ cho là xảy ra chuyện thì cũng còn có anh.” Ôn Mạt Ly nghe vậy thì ngoan ngoãn gật đầu, thỏ thẻ: “Văn Bác... em vẫn có chút sợ.” “Đừng sợ, có anh ở đây, ngoan...” “Vâng, anh nói vậy thì em yên tâm rồi... Nhưng chuyện này sẽ không âm ỉ chứ... Lỡ chuyện đồn ầm lên, người khác biết Thượng Thượng là...”

“Yên tâm, đây chỉ là chuyện nhỏ, với lại tin này cũng không có giá trị gì để bối móc. Dù có đi nữa thì cũng chỉ là cuộc tranh luận quan điểm của một số người nuôi trẻ con thôi, không đến nỗi lên án cả nhà họ đâu. Ngoan, đi diễn đi, đừng nghĩ ngợi nữa. Anh nói không có chuyện gì là không có chuyện gì. Nhé!” Ôn Mạt Ly nghe giọng của chồng, sự lo lắng cũng dần dần biến mất. Sau khi trấn tĩnh lại, cô lại cảm thấy mình buồn cười, chỉ là tấm ảnh của đứa nhỏ bị phát tán trên mạng, lại không phải là Hạ Diệu Diệu, mấy người đó dù có nhìn thấy thì cũng đã nhận ra cái gì đâu. Hơn nữa, anh ta còn quan tâm đến đứa con chưa từng gặp mặt này sao? Anh ta nhìn chẳng giống một người ba tốt tí nào. Ôn Mạt Ly cuối cùng cũng nhoẻn miệng cười: “Cảm ơn chồng, em yêu anh nhất. Sắp đến lượt em diễn rồi, không nói với anh nữa, tối về em sẽ mời anh ăn khuya nhé.” Sắc mặt Du Văn Bác dịu dàng: “Không thành vấn đề.” Tắt máy, Du Văn Bác nhìn điện thoại bên cạnh, như suy nghĩ được điều gì, anh ta lại cảm tập tài liệu lên, không gọi cho Hạ Diệu Diệu nữa.

Đứng trước cửa sổ, Hà Mộc An vừa nhìn dòng xe đông đúc bên dưới vừa nghe thư ký Thi báo cáo lịch trình, không bàn đến mệt mỏi hay hưởng thụ, mỗi ngày đều cứ như thế này, không thay đổi gì nhưng thảnh thơi trong đầu lại xuất hiện giọng nói ồn ào, nói mãi không hết chuyện của một người. Giọng nói ấy ở rất xa, rất mơ hồ! Anh không dám suy tư nữa.

Hạ Diệu Diệu không tin được có chuyện cầu huyết như thế. Con gái cô thế nào chứ? Nghịch chút bần, bẩn một chút, tiếp xúc thiên nhiên một chút, gió lạnh thổi vào mạnh để tăng cường sức đề kháng thì thế nào? Hơn nữa cô không thấy trẻ nhỏ ngồi đất nghịch bần là có gì không tốt! Mấy ngày trước về nhà cô còn dắt con gái leo lên tường chơi, suýt nữa thì ngã nhào thành người bần, thế thì đã sao? Quần áo bẩn một chút nào phải chuyện gì mà không thể tha thứ được? Đầu tóc rối tung một tẹo thì có ý nghĩa gì với một đứa trẻ chỉ lên bốn lên năm, chưa hiểu gì về thẩm mỹ? Không phải chỉ cần không khiến người khác khó nhìn, bản thân không để ý thì đã tốt rồi sao? Về phần dây thừng? Cho xin đi. Nhất định phải trói lại

chứ. Nhỡ như ba không nhìn thấy kịp, con bé chạy ra đường thì làm thế nào? Xe cộ bây giờ đông đến cỡ nào. Còn cái bánh bao ướt dưới đất kia thì tích tắc ông Hạ đã phát hiện ra rồi, chỉ người chụp không chụp đến cảnh này mà thôi.

Đi nhà trẻ cái gì chứ, càng cầu huyệt. Cô vừa đưa con bé về, cần phải làm các loại giấy tờ, thủ tục rất phiền toái, có rất nhiều chuyện cô phải tìm đến Du Văn Bác để làm quen lấy quan hệ, có rất nhiều văn kiện vẫn chưa xong, tìm nhà trẻ thì cũng phải đợi giấy tờ đầy đủ đã chứ. Con bé cũng không muốn đi nhà trẻ, cô cũng không muốn bố mình giữ bé một nhọc như vậy. Hơn nữa bây giờ nhà trẻ đã nhập học đâu, chưa khai giảng mà!

Hạ Diệu Diệu bởi vì thế mà trở thành ba mẹ bất lương rồi sao.

Vừa đúng lúc Hạ Vũ nghỉ phép một tuần về, cậu nghe thế thì cười không ngừng, bỏ ngoài tai hết những diễn biến làm xấu đứa cháu gái mình. Nghe con bé cười hihi haha, cậu liền trêu ghẹo chị gái đang đỏ mặt tía tai tức giận vì vừa bị tổ dân phố cảnh cáo: “Đừng giận nữa, lần sau chú ý là được rồi.”

Ông Hạ gần đây cũng không ra quầy hàng. Người chụp ảnh quá nhiều khiến ông phiền phức vô cùng. Cháu nhà ai nhà nấy dạy chứ. Nghịch một chút bunn thì cho là không thương cháu? Cho nó lăn trong tuyết thì cho là vô trách nhiệm? Từ khi nào xã hội lại thay đổi thành thế này: “Ba nói mà, đừng trối con bé, con lại không nghe...”

“Không trối lại, con bé chạy chơi xa thì làm sao? Còn chết nữa!” Hạ Diệu Diệu hận không thể xé xác tên chụp ảnh ra, bởi bộ thông tin cứ hỏi bóng hỏi gió cô xem có thể xin phỏng vấn hay không. Phỏng vấn cái đầu nó! Còn muốn chụp ảnh nữa, đưa lên trang bìa thời trang luôn được không?

Hơn nữa, lúc buộc dây thừng cô đã nói chuyện với con gái mình, con bé đã đồng ý. Về chuyện cùng ba ra ngoài là bởi con bé không muốn ở nhà

với bà, cảm thấy bên ngoài thoải mái hơn, vui hơn. Bánh bao gì đó không lẽ không thể ăn sao? Nhất định phải ăn đồ đắt đỏ, mặc hàng hiệu thì mới là yêu thương trẻ, có tiền thì nhất phải phải cho con, như vậy mới là cuộc sống tốt? Không cho được cuộc sống xa hoa đó thì ba mẹ tội ác tày trời?

Bé gái phải được nuôi sung túc? Rác rưởi!

Bất luận là bé gái hay bé trai cũng phải nuôi dưỡng như nhau, hay là nói con gái phải nuôi trong khổ cực như vậy con bé mới có tính nhẫn nại! Chí ít không giống như Hạ Tiểu Ngư! Thấy mẹ khó chịu ôm gối, Hạ Thượng Thượng nhíu mày hỏi “Cậu ơi, ai chọc giận dì vậy?” “Không ai chọc cả. Dì chỉ đau lòng tại sao mình lại đặt được cái tiêu đề độc đáo đến thế! Nên thấy sốt ruột thôi!”

Hạ Diệu Diệu ném gối vào người cậu em trai, có điều nghĩ lại, hình như có một chuyện khiến cô thật sự tức tối hơn. Con gái của cô bị phát tán hình ảnh chẳng ra làm sao như vậy mà Mặc Hàng của cô lại không nhận được cú click nào, đáng tiếc quá.

Hạ Diệu Diệu đưa mắt nhìn đứa con gái, trong đầu miên man suy nghĩ. Hạ Vũ lập tức kéo cháu gái vào lòng: “Chị làm gì vậy? Bớt suy nghĩ xấu lại đi! Thôi đi nhé!” Ông Hạ cũng trừng mắt nhìn con gái: “Con đừng có học cái kiểu truyền thông bất lương đó nhé. Ba cũng không tán thành.”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy oan uổng: “Xem mọi người nói chuyện kìa. Con là loại người đó sao?” Ba người đồng thanh: “Phải!” Hạ Tiểu Ngư rống to nhất! Chị của cô tuyệt đối không phải là người tốt!

Công việc của Cao Trạm Vân sớm đã ổn định. Lễ Tết cũng không có thời gian nghỉ ngơi, anh ta càng không can dự vào quyết định mạng Thượng Thượng đi của Hạ Diệu Diệu, dù sao cũng là ông ngoại, bà ngoại con bé, Hạ Diệu Diệu càng yên tâm hơn. Trong phòng ăn, Cao Trạm Vân ngồi nhìn Hạ Diệu Diệu đang bốc hỏa giận dữ. Nhìn thấy dáng vẻ của cô,

anh mỉm cười thấu hiểu, đặc biệt pha một ly nước chanh cho cô hạ hỏa: “Được rồi, em tức giận với mấy người đó làm gì.” “Em giận bọn họ nhìn không biết đó là em đang bảo vệ cho con gái em!” “Đúng, là tại bọn họ không hiểu tầm quan trọng của vi khuẩn với sự phát triển của trẻ nhỏ thôi.” “Xem đó, xem đó, một bác sĩ lớn như anh cũng nói vậy. Em nói chứ trẻ nhỏ không thể trưởng thành trong một hoàn cảnh quá tốt được. Anh về viết một bản luận đi. Em sẽ cho lên trang bìa, trang nhất tạp chí của em.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n bật cười, đựa nước chanh cho cô: “Bọn em làm tạp chí thời trang, chắc không viết về khả năng thay đổi của áo bác sĩ chứ?”.

Mặ́t Hạ Diệ̣u Diệ̣u lập tức sáng lên: “Đề nghị này rất tốt, hay là anh làm trước đi. Em sẽ nhờ chị Phạm thiết kế cho anh một cái áo blouse trắng thời thượng, thế nào?”

“Em đó nha. Xem thực đơn gọi món đi.” Hạ Diệ̣u Diệ̣u cầm lấy thực đơn rồi cười: “Anh nghĩ em cho anh lên trang bìa, nhiều người sẽ xem lắm nha.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n nhìn cô cười, nụ cười càng thêm phần ấm áp. Anh thích cảm giác đựợc ở cụ̀ng cô, anh yêu mọi dáng vẻ của cô, luôn có cảm giác chỉ cần đựợc nhìn thấy cô thì mọi thứ sẽ có ý nghĩa hơn. Hạ Diệ̣u Diệ̣u chọn đại hai phần ăn, cô có chút lo lắng hỏi anh: “Anh về nhà chưa?” Cao Trạ̣m Vậ̣n thản nhiên: “Chưa. Vậ̣n chưa báo với họ là anh trở về. Chắc làm xong việc anh cũng sẽ nghỉ ngơi một thời gian. Đến lúc đó hẹn họ ra ăn cơm, em cũng không thể vắng mặt.” Hạ Diệ̣u Diệ̣u cảm thấy hào hứng: “Hay đó. Vậ̣y bây giờ em bắt đầu suy nghĩ phải mặc quần áo thế nào, làm tóc kiểu nào là vừa.” “Em lúc nào chẳng đẹp.”

Hạ Diệ̣u Diệ̣u ngượng ngùng liếc một cái: “Anh cũng biết nói chuyện ha.” Cô có hỏi qua, anh từng có một cô bạn gái. Nhìn thôi cũng biết điều kiện nhà gái chắc chắn rất tốt, không biết nguyên nhân vì sao lại căng thẳng với ba mẹ anh, bên nhà gái không chịu nhượng bộ, mối quan hệ của họ trở

nên không thể cứu vãn được, cô ấy ra nước ngoài du học, anh dọn đi nơi khác, cắt liên lạc với ba mẹ đã hơn một năm.

Lúc đó anh nói chuyện cũng rất hời hợt, Hạ Diệu Diệu cũng cảm giác không quá quan trọng, ai cũng có quá khứ, huống chi thời gian họ chia tay còn lâu hơn cô, nếu anh không lo cô sẽ tro tàn lại cháy với bạn trai cũ thì cô càng không bận lòng đến bạn gái trước của anh có phải loại ưu tú hay không.

“Lâu rồi không đi dạo phố với anh. Hay là ăn tối xong, chúng ta đi dạo phố, thế nào?” “Được, dẫn theo Thượng Thượng nữa. Anh cũng lâu rồi không được gặp tiểu bảo bối được thay đổi tạo hình mới của chúng ta.” Hạ Diệu Diệu cười không ngừng: “Anh không biết chứ, con bé đặc biệt thích tự mình cắt tóc đỏ! Nó mà biết người trên mạng ai cũng tỏm cái tóc của nó thì chắc sẽ khóc ngất mất.”

“Em đừng đưa con bé xem. Sau này con bé sẽ không dám làm nhà thiết kế đâu.” “Xem rồi thì nó cũng sẽ không nhận ra mình đâu. Nó sẽ chối không nhận đứa nhỏ xấu xí đó là nó.” Cao Trạh Vậh nghĩ đến dáng vẻ thường ngày của Thượng Thượng cũng không nhịn được cười. Có bé gái nào mà không thích làm đẹp, chỉ là con bé còn chưa hiểu ý niệm đẹp là thế nào.

Phản ứng của độc giả với trang báo của Hạ Diệu Diệu đặc biệt tốt. Tạp chí sau khi xuất bản mỗi tuần đều nhận được nhiều hồi âm và đề cử hứng thú của độc giả. Hạ Diệu Diệu luôn bị định hình trong phong cách thời trang của những tri thức tầng lớp trung bình. Cụ thể là đồ của cô luôn có giá không cao nhưng thiết kế lại rất có cá tính. Quý thời gian hàng ngày đa phần cô đều dành để đi ra ra ngoài hoặc đi chào hỏi các bạn đồng sự, tham dự một số buổi tọa đàm của những nhà thiết kế lớn, tình cờ chịu ảnh hưởng của Cao Trạh Vậh, cũng nghe thứ nhạc gọi là giao hưởng. Một Hạ Diệu Diệu chưa bao giờ có khái niệm âm nhạc là gì mà bây giờ cũng có thể nói

ra được vài tên ban nhạc nổi tiếng quốc tế mà không cần suy nghĩ, phân biệt được các loại nhạc khác nhau.

Tuy khả năng xác định độ bi tráng của định mệnh và sự đau thương của Mozart vẫn còn một khoảng cách xa nhưng Hạ Diệu Diệu bây giờ đã là người có khiếu thẩm mỹ, có khát khao, biết ăn vận trang điểm, không còn kiểu quần bò, áo thể thao bình thường nữa mà đã hiểu được dù có mặc hai thứ này cũng sẽ mặc sao cho ra dáng thời trang hơn.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Báo Cáo

 Hạ Diệu Diệu cảm thấy cực kỳ may mắn vì sau ba tuần bị điều đi, tạp chí đã đăng bài: “Sắc đẹp phương Đông trong lâu đài cổ”, lấy chủ đề là sự biến đổi, bộ trang phục này vốn chỉ thiết kế phù hợp với chiều cao của người phương Tây, không phù hợp với phong cách đại đa số người châu Á những phiên bản cập cao, thiết kế túi kết hợp với vẻ đẹp của cái mũ mang hơi hướng cổ điển khiến người ta thích thú vô cùng.

Hạ Diệu Diệu lấy nó làm đề tài cho kỳ này của tạp chí, đặc biệt đến thăm rất nhiều công ty thời trang, phỏng vấn nhiều nhà thiết kế, đổi ống tay áo thành kiểu ống bánh răng côn thẳng, gợi ý những bạn thích mặc bộ này nên mua về may vá sửa cho nó lệch vai sang trái, như vậy càng thể hiện được nét đẹp tinh tế của người phụ nữ phương Đông.

Cô chỉ là đề xuất, không mở bán quần áo. Kết quả là thật sự có một hãng may nhỏ làm vài bộ chào hàng trên mạng. Chuyện này cũng chẳng là gì. Bởi vì vải vóc, đường may mỗi bộ không giống nhau, hơn nữa những chuyện sao chép thể này ai dám nói ai đúng.

Hãng may lớn có sự kiêu ngạo của họ. Họ được xây dựng nên từ cả một hệ thống quản lí, cơ bản chẳng cần đụng chạm với mấy xưởng nhỏ.

Cho nên, sau một tuần in tạp chí, không xảy chuyện gì bất thường. Một đề tài khác được đăng nhiều kỳ sau đó cũng diễn ra bình thường. Sau một tháng từ khi “Sắc đẹp phương Đông trong lâu đài cổ” đăng tải, Hạ Diệu Diệu nhận được thư khiếu nại. Người ta nói có chủ trương sao chép, lấy sản phẩm sao chép làm quảng cáo, không có tư cách

làm biến tập thời trang! Ngay cả toàn bộ chất lượng bài của Tạp chí Mị Lực cũng kém, không biết gì về thời trang.

Khi Hạ Diệu Diệu bị Phó Giám đốc gọi vào phòng, cô cảm thấy bức thư này chẳng ra làm sao: “Bộ thiết kế này là do tôi đề xuất, hã muốn tổ không phải nên tổ tên ăn cắp hay những tên gian thương đạo nhái sao? Cái gì mà nói tôi tuyên truyền sao chép, sao tôi lại lấy sản phẩm sao chép làm quảng cáo chứ? Tôi chỉ là đề xuất ý kiến cá nhân thôi. Hơn nữa, hã cũng không xem kỹ ai là người đề xuất trước!”

“Tôi biết, trong chuyện này có không sai, nhưng bây giờ là thời điểm đặc biệt. Rõ ràng có người ngứa mắt với thành tích của cô nên muốn chèn ép cô. Nếu bọn họ năm điểm này không buông thì dù ta có lí cũng không nói rõ ràng được. Hơn nữa bộ quần áo do có chủ trương cải cách lại đang bán bởi một hãng khác, bọn họ cơ bản không cần truy cứu ai là người đề xuất trước, họ chỉ cảm thấy cô giúp hãng khác làm quảng cáo, đối với tạp chí của chúng ta không có lợi ích gì.”

“Thế này đi, để tránh sóng gió, bây giờ cô nghỉ ngơi một thời gian đi. Đợi chuyện này qua cô hãy tiếp tục làm việc.”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy buồn cười: “Ai đang khiêu nại? Người bên Hồng Đại à? Có phải nếu tôi không tránh né, bọn họ sẽ quyết định làm lớn chuyện này trên các kênh cho đến khi chúng ta đóng cửa trang báo của tôi? Tôi nghĩ đây không phải lần đầu họ vì phản ứng tốt của độc giả với tạp chí của chúng ta mà kiếm chuyện đâu!” Phó Giám đốc thở dài, nhìn có vẻ rất hòa nhã, dễ gần: “Cô cũng đừng tức giận. Từ khi cô đến đây, biểu hiện hiện của cô chúng tôi đều đã nhìn thấy. Nhưng chuyện này cô vẫn nên lùi một bước, cũng không phải thật sự đóng trang báo của cô, chỉ là bảo cô ngừng hai kỳ, đợi sóng gió qua đi, chúng ta sẽ đổi tên, làm lại.”

“Trang báo này tôi đã làm hơn hai năm rồi, không dễ gì có được thành tựu như hôm nay. Tại sao phải đổi? Nếu lần sau lại có người khiêu nại thế

này chúng ta lại phải đổi sao? Tôi thừa nhận Hồng Đại bọn họ mấy năm nay làm rất tốt! Nhưng cũng không tốt đến nỗi khiến chúng ta phải cẩn thận dè dặt đến vậy chứ.”

“Cô là Phó Giám đốc hay tôi là Phó Giám đốc? Mị Lực là tâm huyết của cả một tập thể tạo ra từ chất lượng các bài viết, bây giờ bị người ta nói chất lượng kém, cô biết chuyện này ảnh hưởng nghiêm trọng thế nào không?”

“Tôi biết nhưng người khác nói Mị Lực giảm sút là đúng. Tất cả bộ phận của Mị Lực tại sao mấy năm gần đây càng lúc càng giảm sút, còn bên chi nhánh công ty Gia Thị thì lại không gặp tình trạng này? Tôi nhớ lúc mới đến, cấp trên còn nói, chúng ta không được sợ bất kỳ cuộc khiêu chiến nào, không sợ bất kỳ lời đồn nào, nhưng hai tháng tôi đến làm việc, tạp chí của chúng ta đã đóng không ít những bản tin hot! Thậm chí doanh số còn không bằng chi nhánh!”

“Hạ Diệu Diệu, cô có ý gì?” Hạ Diệu Diệu thấy anh ta không phản ứng dữ dội, cô cũng không phải là Hạ Diệu Diệu mới bước ra đời, cô bây giờ phải đấu trí, nói lí lẽ vì quyền lợi cho tác phẩm mình, quyết không thỏa hiệp: “Tôi không có ý gì cả, chỉ là cầu thị muốn hỏi một câu mà thôi.” “Hạ Diệu Diệu, cô phải biết, chúng tôi không thể chỉ vì một mình cô mà phải gánh cái nguy hiểm trước mắt này!” “Nhưng có khả năng anh sẽ khiến tạp chí này về sau không còn sức cạnh tranh nữa!” “Tóm lại, đây là ý của cấp trên! Ý của cấp trên, cô hiểu không?” Hạ Diệu Diệu cười châm biếm: “Anh chắc đây không phải ý của anh chứ?” “Hạ Diệu...” Hạ Diệu Diệu xoay người đi, điều nên nói đã nói hết, cô sẽ không thỏa hiệp trong chuyện này đâu!

Cao Trạm Vân đón Hạ Diệu Diệu sang nhà ăn cơm. Thức ăn đã dọn lên mà bạn gái vẫn ngồi rầu rĩ trước máy tính, anh sang ngồi kế bên ôm vai Diệu Diệu: “Sao thế? Vẫn còn tức giận sao? Không phải đã chuẩn bị sẵn thư khiếu nại định ném lên trên để trút giận sao?”

Hạ Diệu Diệu ngồi xếp bằng trên sofa, mặt mày khó chịu: “Anh tưởng em không muốn chắc. Em đây không phải không cân nhắc đến chuyện được mất. Nhất định phải nói chuyện với người ở cấp trên nhưng lỡ như nói sai người thì em coi như phải dọn đồ xéo đi rồi.”

Cao TrạM Vân gật đầu tán đồng: “Anh nhớ anh có quen một chị lớp trên đang làm việc ở Mẫn Hàng. Có muốn anh hỏi giúp em không?”

Hạ Diệu Diệu hí mắt nhìn anh: “Chị lớp trên?”

“Chị học khóa Sáu, anh quen lúc còn học ở trường. Sau này chị ấy có đưa con trai đến bệnh viện tìm anh khám vài lần. Em đừng có thái độ này nữa được không?” Cao TrạM Vân xoa mặt cô. Hạ Diệu Diệu giận dỗi: “Khóa Sáu thì sao nào? Khóa Sáu thì không thể yêu được sao?” “Chồng cô ấy không đồng ý.”

Hạ Diệu Diệu cười: “Anh cũng không thể đồng ý.” Cao TrạM Vân ôm lấy cô, xem máy tính: “Nói chuyện với ai đó?”

“Chị Phạm, em hỏi chị ấy có quen ai ở tổng bộ không? Xem ra chị ấy không có đề nghị gì cả. Tuy em không cảm giác trong chuyện này đối phương có thể nắm được điểm yếu gì, hơn nữa nó cũng không có tính truyền bá, sẽ không gây nên ảnh hưởng, nhưng đó chỉ là theo cách suy nghĩ cá nhân em, em muốn nghe ý kiến của chị Phạm.” Cao TrạM Vân gật đầu, đứng dậy: “Em hỏi trước đi. Anh đi chuẩn bị cơm.” Hạ Diệu Diệu ngoác miệng cười thật lớn tâng bốc: “Cảm ơn anh Cao.” “Bớt kiêu đó với anh.”

“Thế nào? Tôi nói là được thôi. Mẫn Hàng bây giờ như chim sợ cành cong, một năm trước khi chúng ta ra tay đã khiến họ tổn thương nguyên khí nặng nề rồi. Bây giờ ai còn dám đối đầu với chúng ta, mà không thừa dịp này loại bỏ

mấy đối thủ cạnh tranh thì chúng ta tổn thất lớn quá.” Trong căn phòng của một khách sạn hạng sang, một người phụ nữ gọi cảm vừa là lời

tựa vào ngực người đàn ông vừa dùng ngón tay sơn đỏ mơn trớn lấy ngực hẳn. “Vậy thì chẳng có chút tính khiêu chiến nào. Anh đã chuẩn bị bước hành động kế tiếp mà chưa dùng đến thì nội bộ bọn họ đã không xong rồi. Haizz, Mẫn Hàng mấy năm nay càng lúc càng tệ.” Người đàn ông nhả ra một vòng khói, tay trái gác lên vai người phụ nữ: “Em là nhân viên cũ ở Mẫn Hàng mà cũng chẳng có chút tình cảm.” Khóe miệng người phụ nữ giật giật tỏ vẻ khinh thường: “Em có tình cảm với Mẫn Hàng? Lúc đầu bọn họ đã đối xử với em thế nào?” “Được rồi, em đừng quá đáng quá, vượt quá giới hạn cũng rất khó coi trong giới.” “Với em mà anh còn không yên tâm sao?” Người nữ tựa đầu vào ngực người nam: “Vả lại, em đã làm gì đâu. Em bất quá chỉ chất vấn một chút là bọn họ tự rối loạn lên rồi. Em còn chưa nói gì mà.” Người đàn ông đẩy đầu người nữ ra, vén chặn bước xuống giường, không mặc gì đi vào trong nhà vệ sinh: “Phải, em chưa nói gì cả, nếu em có thể dùng năng lực tư duy linh động của mình vận dụng vào các tác phẩm của em, chắc chắn em sẽ trở thành biên tập nổi tiếng bậc nhất trong ngành.”

Cho rằng không đúng, người nữ lập tức bĩu môi: “Anh có ý gì đây? Người ta cố gắng hầu hạ anh còn chưa đủ sao?” Người nữ nhìn người đàn ông vào nhà vệ sinh, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống. Hừ! Chỉ là một chủ biên vừa được cất nhắc, lại còn dắt theo một đứa con lai lịch bất minh, vậy mình dám tơ tưởng với Cao Trạm Vân, quả không biết điều!

Cầm điều thuốc trên giường, người nữ lạnh lùng châm thuốc: Chờ xem!

“Nhìn ra không? Con gái lớn của Hạ gia không về nhà mấy năm nay chính là vì lén lút sinh con bên ngoài!” Ba cô sáu bà tụ tập bàn chuyện phiếm. “Tôi cũng gặp vài lần rồi. Ông Hạ cũng đã bắt đầu thừa nhận. Bây giờ thì sao? Không phải cháu gái thì ông ta có nuôi lâu vậy không?” “Cũng không biết bố đứa nhỏ là ai? Mấy tháng nay ông Hạ không ra ngoài, tôi không gặp được ông ấy.”

Nghe vậy, lão Đào liền gật đầu. Lúc đầu những người này cũng nói con gái bà ta chẳng ra làm sao. Cũng may con gái bà chỉ hư chứ không có sinh con bên ngoài. Bây giờ cũng gả nó đi rồi. Giờ bà lại thở phào nhẹ nhõm mà đi bàn chuyện người khác: “Tôi gặp đứa bé gái đó mấy lần, chắc chắn là con gái lớn nhà họ Hạ không chịu nuôi nên vứt lại cho hai người già.”

“Ai mà chịu nuôi, Thanh niên bây giờ luôn nói đến sự nghiệp. Tôi không biết sự nghiệp của chúng tốt cỡ nào, chỉ toàn gây ra một đồng chuyện!”

“Cũng không phải, con gái lớn của Hạ gia trước đây là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, hiểu chuyện, nghe lời, ai gặp cũng khen, ai ngờ lại làm ra chuyện thế này, tôi cứ cảm thấy...” Người đó hạ giọng: “Con gái lớn nhà họ Hạ không giống đứa làm ra chuyện này...” Tất cả người nghe đều gật đầu công nhận: “Không ngờ là con gái lớn nhà họ Hạ...”

“Bà nói xem tại sao người đàn ông đó lại bỏ cô ta?”.

“Độc tài quá. Học giỏi nhưng tính tình bá đạo. Bà thấy bộ dạng bình thường hàng ngày của cô ta xem, nói chuyện như muốn ép chết người ta, đàn ông nào mà chịu nổi cô ta.”

“Không phải vậy chứ...” “Đừng nói nữa. Đừng nói nữa, ông Hạ dẫn cháu gái về rồi.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Chuyện Phiếm

 “Tiểu Thượng Thượng càng lúc càng xinh xắn.”

Ông Hạ mỉm cười đạp xe qua.

Người vừa chào hỏi ngay lập tức thay đổi: “Đứa trẻ tốt thế này lại bị hủy hoại. Tôi thấy con gái lớn nhà họ Hạ dẫn theo con thì sau này cũng khó tìm chồng. À, tôi nhớ bà có cháu trai đã ly hôn rồi đúng không? Cũng có một đứa con, bây giờ đã ổn định chưa, có muốn tôi sang nhà họ Hạ nói giúp không?”

Người kia ra vẻ tiếc nuối: “Ổn định rồi, ngày cưới cũng đã chọn. Sớm biết như vậy, tôi sẽ bảo nó đợi thêm hai năm nữa, nghe nói con gái lớn của nhà họ Hạ có việc làm rất tốt.” “Cũng đúng, nếu không còn điểm này xem được thì ai lại giới thiệu đối tượng cho cô ta. Tuổi còn nhỏ mà đã không đúng đắn như thế.”

“Con gái lớn Hạ gia năm nay hai mươi chín tuổi rồi thì phải.”

“Đều là gái già cả rồi. Mà sau này rất khó nói nha! Nhà các bà có ai phù hợp thì nhớ chú ý đến con nhỏ gái lớn của nhà họ Hạ.”

“Tôi thì có một bà chị. Con trai nhà bà ấy năm nay hơn bốn mươi, không có công việc ổn định, không biết nhà họ Hạ có để mắt đến không.”

“Nhà họ Hạ còn dám chọn lựa à? Điều kiện nhà họ thế nào họ phải biết chứ! Tôi nói chứ trong nhà có loại con gái không biết xấu hổ như thế thì ông Hạ còn không muốn gả đi cho rồi!”

“Haiz, đồng nhân bất đồng minh, các người nhìn con dâu nhà họ Du xem, ai ngờ con trai nhà người ta lại được lấy một cô gái con nhà giàu như thế. Bây giờ ăn ngon uống say nên không còn muốn trở lại hẻm nghèo của chúng ta nữa.”

“Cũng phải nhìn con trai lớn nhà họ Du mà thấy hối hận. Mấy hôm trước tôi đi gửi tiền tiết kiệm nghe được cậu ta nói với người ta cậu ta là anh trai của con rể Ôn gia, haha, đúng là buồn cười chết đi được, cũng phải xem thằng em nó có nhận mình không chứ.”

Nhà họ Du là một trong những đề tài bàn tán bất tận trong khu phố, từ Hạ Diệu Diệu cho đến Du Văn Bác, nhắc đến họ là chưa bao giờ hết sôi nổi, nhiệt liệt quan tâm.

“Thượng Thượng, theo ông ngoại có ngoan không?.” Hạ Diệu Diệu vừa tắm xong bước ra ngồi vào bàn trang điểm, đầu kẹp lấy điện thoại, hai tay xoa xoa mặt. “Ng ngoan. Dì ơi, nhà trẻ mới rất tuyệt.” “Hả?” Hiếm có, trước đây không phải còn trù ếm nhà trẻ đóng cửa sao? “Cô giáo dẫn bọn con chơi cầu trượt, cho bọn con ăn thức ăn ngon, còn cho bọn con chơi trò chơi.”

Hạ Diệu Diệu bỗng nhiên gật đầu tỉnh ngộ. Thì ra là vậy. Chờ xem hai ngày nữa cô giáo mà không dẫn bọn trẻ đi chơi chắc chắn con bé sẽ hỏi tại sao nhà trẻ vẫn chưa đóng cửa. Cái tật không thích đi học, không thích bị gò bó này di truyền sáu mươi phần trăm từ ông ngoại: “Có kể cho bà ngoại chuyện đi học chưa?”

Hạ Thượng Thượng gật đầu: “Rồi.”

Bà Hạ nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, nghe con gái nhắc đến mình thì trong lòng vừa vui lại vừa giận. Bà vui là vì con gái lớn có tấm lòng hiếu thảo, còn nhớ đến mình. Giận là vì con gái lớn làm mình mất thể

diện: “Nào, Thượng Thượng, cầm điện thoại đưa cho bà ngoại đi. Bà ngoại muốn nói chuyện với mẹ của con.”

“Vâng.” Thượng Thượng đưa điện thoại cho bà ngoại rồi xoay lưng chạy tìm ông ngoại mua đồ ăn. Bà Hạ cố gắng ra vẻ lạnh lùng hỏi: “Khi nào về? Con cái vứt ở đây không lo cũng không sợ nó ăn uống không được à?” Hạ Diệu Diệu cười: “Con tin là mẹ có khả năng du con nít mà. Ba đưa con lớn này không phải đều do mẹ nuôi dạy sao, huống chi bây giờ chỉ có một mình Thượng Thượng. Mẹ muốn ăn cái gì, thứ bảy này con dẫn mẹ đi ăn.” Bà Hạ nghe con gái nói vậy, ngồi thẳng lưng dậy theo thói quen: “Cái gì mẹ ăn cũng được, đừng ăn không khí là được rồi!”

Bà Hạ nói xong một hồi vẫn không nghe con gái trả lời, gương mặt cố lạnh lùng cũng phải dịu đi mấy phần: “Mẹ nói không lại con. Thứ Bảy này nhớ về, ba mẹ chuẩn bị cơm.” Nói xong bà gác máy. Hạ Diệu Diệu vỗ vỗ nước dưỡng da vào mặt, tinh thần không chút ảnh hưởng, chỉ cười rồi lại bật điện thoại: “Alo. Anh Cao yêu dấu của em, muộn thế này mà còn gọi có việc gì gấp à.” “Chuyện em nhờ anh hỏi đã có kết quả rồi, vậy có được tính là gấp không?” Hạ Diệu Diệu lập tức để miếng mặt nạ xuống, hai mắt sáng rỡ: “Thật sao? Năng suất ghê vậy! Mau nói đi, có phải đã hiến thân rồi không?”

“Phải đó, hiến dâng cho em.”

“Em nhận ngay nha.”

Cao Trầm Vân thừa nhận miệng mình không phải là đối thủ của cô nên mở lời trước: “Mở máy tính đi. Anh đã gửi tài liệu nhân sự chị ấy thu thập được cho em.” Hạ Diệu Diệu vừa mở điện thoại vừa không quên hờn dỗi: “Còn có tài liệu nhân sự Chị lớp trên của anh đúng là ghê gớm nha. Còn nói anh và chị ấy không có quan hệ gì nữa hả, hứ.” “Anh rất vui khi mà lúc này em còn có tâm trạng ghen tuông. Có phải đã chứng minh trong lòng em, anh quan trọng hơn công việc không hả?”

“Anh bây giờ mới biết anh vốn dĩ quan trọng hơn công việc của em à?” Cao TrạM VậN tựa lưng vào ghế, nhovn miệng cười: “Dù em có nói trái lương tâm anh cũng thích. Để em không ghen tuông linh tinh, anh nói cho em biết, con của chị lớp trên bị bệnh tim bẩm sinh, năm rồi làm phẫu thuật, bác sĩ và bệnh viện đều là nhờ anh liên hệ giúp.”

Người được mời là ân sư đã nghỉ hưu của anh, Tọa TrấN. Vì vậy chị ấy nợ anh một ân tình: “Cho nên em yên tâm sử dụng, không cần nghi ngờ, có gì không hiểu, em có thể trực tiếp hỏi chị ấy. Chị ấy nói em yên tâm, thái độ của cấp trên bây giờ rất kiên quyết. Em sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Hạ Diệu Diệu gật đầu tiếp thu: “Tốt vậy sao? Phải rồi, bệnh tình con trai chị ấy đỡ hơn chưa?” “Phẫu thuật xong bệnh tình cũng ổn định.” Hạ Diệu Diệu gật đầu, vậy thì tốt. Cô đã làm mẹ rồi nên cũng thấy xót khi nghe con nhà ai có chuyện: “Em làm sao cảm ơn anh đây?” “Em nói xem?” Cao TrạM VậN tựa người lên ghế, mỉm cười, mắt nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ. Hạ Diệu Diệu cười cười: “Dẫn Thượng Thượng sang anh chơi.”

“Được.”

Dễ thỏa mãn vậy sao? Hạ Diệu Diệu chống cằm đối diện điện thoại, cười e thẹn, dịu dàng: “Em... yêu anh.” Cao TrạM VậN im lặng một hồi, gãi gãi đầu: “Không cho thì không yêu à...”

“Đâu có.”

“Anh nhớ em, rất nhớ...”

“Em cũng nhớ anh...”

“Em hiểu ý anh mà. Sắp xếp thời gian qua nhà anh được chứ.”

Hạ Diệu Diệu nghĩ ngợi rồi gật đầu: “Vâng!” Trên thế giới này có bao nhiêu Hà An, có bao nhiêu người bạn trai không thể tìm ra? Cô không thể có cảm giác mất an toàn như thế. Mà cô cũng phải cảm ơn Cao TrạM VậN

đã hiểu cho cảm giác của cô. Thật ra... cô đã không còn để ý đến những chuyện đó nữa... chỉ sợ anh còn nhớ mà thôi.

Hạ Diệu Diệu cười hạnh phúc rồi tắt máy, xem tài liệu anh gửi qua.

Hãng Hàng không Trung Hoa là hãng hàng không quốc tế của Trung Quốc, là một trong số công ty lớn trong nước, sở hữu nhiều bằng sáng chế phát triển độc quyền, có bộ phận mở rộng mũi nhọn, con số hành khách vận chuyển mỗi ngày phải hơn mười nghìn người.

Người qua kẻ lại vốn không quan tâm đến chuyện thị phi của nhân viên làm việc ở đây. Nhưng thực tập sinh khóa này lại gây nên sóng gió trong nội bộ Hãng Hàng không Trung Hoa. Náo loạn nhất là bộ phận Hậu cần tiếp đất và bộ phận tiếp viên hàng không. Hai nơi này là nơi đều có thân bằng quyến thuộc cấp trên đến thực tập trong năm nay. Đối với hãng, họ chẳng còn lạ lẫm gì, lại có thêm chỗ dựa nên đại đa số quản lý trực tiếp đôi khi đánh mắt nhắm mắt mở.

Đám thực tập sinh bộ phận Tiếp viên hàng không bước ra từ phòng máy bay mô phỏng, ai nấy cũng cao 1m7, đôi chân dài miên man lộ ra dưới chiếc váy đồng phục lam hồng. Lướt mắt quét ngang những cô gái tràn đầy sức sống như một bức tranh tuyệt đẹp, làm người xem cảm giác thú vị.

Lâm Vân Huyền không phải một trong những người xinh đẹp nhất nhưng lại là người có khí chất nhất. Trong số mười mấy cô gái đang đi lại thì chỉ có cô ta là người duy nhất duyên dáng, thanh lịch, cao quý, chậm rãi bước đi dịu

dàng.

Ngũ quan không những xinh đẹp mà khi kết hợp lại trên gương mặt cô ta, chúng trông càng thêm hài hòa, ma mị, nhất là cặp lông mày đen nhánh khiến gương mặt cô ta một bức tranh lập thể. Lẽ ra nhan sắc của cô cũng chỉ là một nhánh hoa trong rừng hoa xinh đẹp bộ phận Tiếp viên hàng

không, nhưng người ta lại rất biết đầu thai, đường đường là con gái lớn của nhà họ Lâm, thêm vào đó khí chất hơn người, được nuôi dạy tốt, đúng thật là loại nét đẹp chỉ cần nở nụ cười là có thể làm hàng trăm người say mê. Chuyện cô ta thích Giang Hồng Triết không phải bí mật. Với tính cách hào sảng, cộng thêm từ nhỏ đã du học nước ngoài nên cô ta cũng không ngại chuyện người ta biết. Ba là viên chức ngoại giao nên gia thế cô ta rất tốt. Hai bên gia đình cũng không phản đối, đã gặp mặt ăn cơm mấy lần. Họ còn trêu khi nào hai đứa lấy nhau, lúc đó hai người chỉ cười cho qua. Lâm Vân Huyền biết Giang Hồng Triết có một cô bạn gái đánh chết không bỏ những cô ta chưa từng đề cập đến. Nhắc đến Hạ Tiểu Ngư há chẳng phải cô ta càng mất giá hơn? Bất quả chỉ là món đồ chơi Hồng Triết muốn đùa giỡn thôi, Giang Hồng Triết thật sự muốn cưới Hạ Tiểu Ngư à? Vậy thì Giang Hồng Triết có hơi rẻ tiền trong mắt cô ta. Lâm Vân Huyền không cảm thấy Hạ Tiểu Ngư là mối uy hiếp. Xinh đẹp thì có tác dụng gì? Nhan sắc có thể dùng cho nhiều chuyện nhưng không thể dùng để lấy chồng. Hồng Triết thích chơi thì cứ để anh ta chơi. Biết phân rõ cái nào nặng cái nào nhẹ là được rồi. Kết hôn xong sẽ an phận thủ thường. Bây giờ Lâm đại tiểu thư cô ta không muốn dây vào Hạ Tiểu Ngư. Lúc xưa vì anh Hai, cô ta đã từng một thời xem Hạ Tiểu Ngư là đối thủ cạnh tranh. Kết quả điều tra được bọn họ chẳng phải đại gia ẩn mình gì cả, chẳng qua chỉ là mấy tên nhãi nhép đầu đường xó chợ, không biết kiếm đâu ra mấy thứ che mắt thiên hạ, giờ trò giả danh lừa bịp, lại còn lừa được cả anh Thúc, quả là chẳng ra sao cả.

Cô ta mang bằng chứng đến trước mặt anh Thúc mà anh ấy chỉ liếc qua rồi thôi chứ không tin cô ta, thậm chí còn để cặp anh em không biết xấu hổ của nhà họ Hạ lừa bịp trong suốt khoảng thời gian dài.

Nhưng cái gì giả thì cũng chỉ là giả thôi. Bây giờ không có anh Thúc nói giúp cho Hạ Vũ, cho nên sự thật của Hạ Vũ không phải cũng bị bóc trần trong chớp mắt rồi sao? Cái gì mà thiếu gia giàu có? Đừng có mà trèo cao được không? Nhà nào lại nuôi một thiếu gia mất giá như cậu ta? Lúc

còn đi học, cô ta thậm chí còn thấy cậu ta ngồi một mình ăn bánh bao với dưa muối nữa.

Cũng không biết cậu ta cho anh Thúc bùa mê thuốc lá gì mà khiến anh ấy lúc còn đi học luôn bảo vệ cậu ta, cho cậu ta chèn ép Giang Hồng Triết ròn rã bốn năm. Đến khi tốt nghiệp, thành tích học tập của Hạ Vũ trở thành một huyền thoại của trường, không ai có thể vượt qua, quả thật là trâu người mà.

Nếu không phải vì Hạ Vũ quá ưu tú, cô ta thật sự cũng làm biếng nhìn đến đứa em gái không biết điều của cậu ta. Ngoài khả năng quyến rũ đàn ông thì ả chẳng biết làm gì. Loại phụ nữ như thế cô ta đã gặp nhiều rồi. Xinh đẹp chẳng có tác dụng gì, cuối cùng cũng có ngày người ta chơi cho tan đi thôi, cô ta thậm chí không cần ra tay!

“Vân Huyền, Phó tử đã tuyên bố tuần sau sẽ để cô bay thử. Chúc mừng cô nha! Ba cái tên lần này tiếc là không có tội, tiếc quá đi!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Lo Lắng

 Nghe vậy, Lâm Vân Huyền lại cười tươi hơn: “Làm gì có. Tôi ở nước ngoài du học nhiều năm, chuyện trong nhà tôi cũng ít được tiếp xúc nên chẳng gặp người nào cả.” “Dù chưa gặp thì cô cũng không hiểu kỳ mà.” Tập đoàn Lâm thị và Hăng Hàng không Trung Hoa thường xuyên qua lại, hai bên đều là những công ty lớn bậc nhất. Nếu gặp phải chuyện gì, có mấy ai dám gây khó dễ với Vân Huyền, haizz, coi chừng nha. Mấy cô gái nói nói cười cười đi vào nhà vệ sinh thay quần áo: “Nghe nói tháng trước, tập đoàn Hòa Mộc bao hết khoang hạng nhất, Vân Huyền, cô đã từng gặp vị ngài Hà trong truyền thuyết đó chưa?” Lâm Vân Huyền cười: “Truyền thuyết ư? Làm gì mà khoa trương đến vậy...” “Ờ, đối với Lâm đại tiểu thư cô mà nói, anh ấy không phải vậy. Nhưng đối với chúng tôi, anh ấy là một nhân vật ảo tưởng xa vời, chỉ có thể tồn tại trên giấy thôi.” Lâm Vân Huyền không phản bác bởi cô ta cũng không biết nói sao. Cô ta chưa từng gặp ngài Hà, chỉ là tình cờ nghe ông nội nhắc đến anh khi nói chuyện với ba. Ông tỏ ra rất cung kính với anh, trong lời nói đầy ắp sự tôn sùng. Có lẽ anh là một nhân vật đa mưu túc trí hơn ông nội. Nhưng dù sao đi nữa cũng chẳng liên quan gì đến cô ta.

Cô ta chỉ không hiểu tại sao ban đầu chị Lâu lại cam tâm tình nguyện yêu anh8trong một thời gian dài, bây giờ thậm chí không bàn đến chuyện kết hôn, cứ luôn đợi chờ anh. Lẽ nào con người này thật sự có ma lực đến vậy? Hay là gu của chị Lâu quá đặc biệt?

Lâm Văn Huyền đóng tủ quần áo: “Tôi cũng chưa gặp qua anh ta. Ngày thường anh ta rất ít xuất hiện. Mọi chuyện đều do Phó Giám đốc đến

bàn chuyện. Có lẽ tuổi tác lớn rồi nên đi lại bất tiện.” “Nhưng tôi nghe nói ngài Hà rất trẻ, bằng không sao lại gọi ngài Hà là ngài chứ?”

“Ngài chỉ là từ để kính trọng thôi, nó không nói lên được là anh ta còn trẻ”. Cô gái tóc ngắn gãi gãi đầu: “Cũng phải ha.” Lâm Vân Huyện xoa xoa cái đầu đáng yêu của mình về thân thiện: “Tôi đi trước đây, mọi người nói chuyện vui vẻ.”

“Bye bye.” “Bye bye.” Cô gái tóc ngắn nói chuyện với người bạn bên cạnh với vẻ si mê: “Nói đến đẹp trai thì tôi thấy Hạ Vũ ở bộ phận quản lý an ninh là đẹp trai nhất. Anh ta vừa đẹp trai, vừa có khí chất, lại cao ráo, dáng mặc đồng phục cực chuẩn. Nghe nói anh ấy chỉ lớn hơn chúng ta một khóa. Thích anh ấy quá đi.” “Tôi cũng thấy anh ấy rất đẹp trai. Mỗi lần thấy anh ấy đi qua phòng chúng ta, tôi lại thấy anh ấy đẹp trai hơn một chút.” Nghe vậy, những thiếu nữ si mê Hạ Vũ lập tức tụ tập lại, huyền thoại về chuyện họ đã nhìn, đã thấy một ai đó. Lâm Vân Huyện dờ khóc dờ cười, đóng cửa bỏ đi. Máy người này nếu biết sự thật về Hạ Vũ chắc sẽ không còn nhiệt tình đến vậy nữa. Dù sao bánh mì hay cuộc sống cũng đều quan trọng, cùng nhau khổ cực đấu tranh mới cần nhiều dũng khí.

Lâm Vân Huyện nho nhã, uyển chuyển bước đi, ngang qua cửa bộ phận Quản lý kỹ thuật bay. Giang Hồng Triết nhìn thấy lập tức đứng dậy.

Bạn bè bên cạnh hiểu ý, cười to. Đi nhanh lên!

Tục ngữ nói, khó nhất là chịu ân tình của mỹ nhân, đẹp nhất là khoảng thời gian mới yêu nhau. Giang Hồng Triết khiến người ta ghen tị nhất là chuyện có hai mỹ nhân tranh giành để được anh ta giày vò. Sao mà có thể không khiến cho người ta ganh tị được chứ? Nhất là tiểu mỹ nhân trong điện thoại, cô ấy thật là xinh đẹp.

Có điều, Lâm Văn Huyện cũng không tệ, khí chất tốt, dáng người cũng chuẩn, có thể nói vừa đẹp vừa gợi cảm. Cái loại đẹp gợi cảm này cộng

thêm dung mạo hiền lành của cô ta lại càng khiến người ta không thể kiềm chế dục vọng, nếu không phải Lâm đại tiểu thư treo giá quá cao thì sẽ có không ít kẻ ỏm mưu làm loạn.

Đáng tiếc, mỹ nhân không những đẹp người mà quan hệ cũng rộng rãi. Vậy mà họ lại không có bất kỳ cơ hội nào dâng hiến, quả là phung phí của trời.

Giang Hồng Triết bị đuổi đến bên cạnh cô, hai tay đút vào túi, thần thái tự nhiên, giọng cứng chiều: “Trưa nay muốn ăn gì? Chúc mừng em trước nha! Tuần sau em được bay thử rồi.” Lâm Vân Huyền liếc xéo anh ta một cái. Ánh mắt không có gì đặc biệt nhưng tuyệt đối cũng không kém phần thâm ý: “Sao anh biết tuần sau em bay thử? Hôm nay Phó tử mới quyết định mà.” Giang Hồng Triết nhìn cô ta với vẻ thần bí: “Anh có nội gián, không nói em biết.” Phong thái anh ta phong lưu phóng khoáng, mê hoặc lòng người. Lâm Vân Huyền hờn dỗi trừng mắt nhìn anh ta, hoa hồng dù có gai nhưng khi gặp đúng người thì cũng cúi đầu uy hàng: “Em tưởng anh không biết. Chiều nay anh có được nghỉ không?” “Chỉ cần em yêu cầu thì đó là vinh hạnh của anh!”

“Em muốn đi dạo phố chọn quà cho mẹ em. Ngày mai là sinh nhật của mẹ em. Nếu nay không đi thì không có thời gian đi nữa.” Giang Hồng Triết vô trán một cái: “Hey, chuyện quan trọng như vậy mà suýt nữa quên rồi. Thôi thì quân tử nguyện xả thân đưa nàng đi.” “Anh mà là quân tử.” Lâm Vân Huyền bước lên khoác tay Giang Hồng Triết. Giang Hồng Triết không gạt ra.

Hai người vừa nói vừa cười bước vào thang máy. Ngẩng đầu lên nhìn thấy người bên trong, mặt Giang Hồng Triết lập tức trở nên khó chịu. Không hẹn mà gặp như thế này khiến anh ta có phần ngại ngùng. Rốt cuộc thì sự tồn tại của Hạ Tiểu Ngưu ở đâu trong anh ta? Tuy chỉ muốn chơi qua đường nhưng trước khi đạt được mục đích thì với tình huống gặp anh có thể này anh ta có chút không tự nhiên.

Lâm Văn Huyền liếc Hạ Vũ một cái, sắc mặt không có gì bất thường. Cô ta vẫn khoác lấy tay Giang Hồng Triết, xem như không có sự tồn tại của người phía sau: “Anh nói xem mua cái gì được đây? Năm nào cũng mấy thứ đó, chẳng có gì mới mẻ, không biết mẹ thích cái gì?”

Sắc mặt Giang Hồng Triết cũng từ từ trở lại bình thường, có gì đâu, cũng đâu phải mình theo đuổi cô ta, là tự cô ta dẫn xác đến với mình thôi mà: “Chỉ cần là quà em tặng, cái gì gì cũng thích.” “Đáng ghét, quà em tặng thì mẹ em thích là đúng rồi. Viên đá nát anh tặng năm ngoái bây giờ mẹ em xem như bảo bối vậy. Có thể thấy địa vị của anh trong lòng mẹ đã cao hơn cả em rồi. Em thấy em không cần tặng gì cả, cứ đem anh tặng cho mẹ là được rồi, bảo đảm mẹ sẽ vui.” “Chỉ cần dù không chê, anh sẽ theo đến cùng.” Cửa thang máy mở, hai người bước ra. Cửa thang máy lại đóng, thang tiếp tục đi xuống. Hạ Vũ nhìn đồng hồ. Tuy sắc mặt có hơi khó chịu những tình cảnh này không phải lần đầu bắt gặp nên cậu cũng đã sớm quen rồi. Tiểu Ngư bây giờ có chị Hai quản lí. Chị sẽ không muốn thấy Tiểu Ngư có mối liên hệ gì với loại người này. Đã không có mối liên hệ gì thì Giang Hồng Triết thích đi với ai cũng chẳng sao, đó là chuyện của anh ta.

Hạ Tiểu Ngư không hiểu tại sao chị Hai cứ phải chống đối cấp trên. Trước đây chị ấy không phải là loại người đó. Lúc ăn cơm, Hạ Tiểu Ngư cố tình lôi chị mình vào góc vắng, tận tình khuyên: “Chị, sao chị có thể làm như vậy? ở đâu ra cái gan lì, dũng cảm không sợ công ty xử như vậy?” Bị thẩm vấn trong phòng Tổng Giám đốc với Quản lý trực tiếp! Những chuyện này không phải trước đây chị Hai đều dàn xếp ổn thỏa hết sao? Hay là chị Hai đi một thời gian, bây giờ quay về thì trở nên ngớ ngẩn rồi? Hạ Diệu Diệu gấp miếng thịt cho cô: “Ăn đi, con nít con nôi hiểu cái gì.” Hạ Tiểu Ngư đặt đĩa xuống, đôi mày xinh xắn của cô chau lại khiến người khác có thêm vài phần yêu mến: “Chị, cho là chị không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho Thượng Thượng chứ. Thượng Thượng còn phải đợi chị về nuôi đó.”

“Ừ, em cũng phải đợi chị nuôi mà.” Hạ Diệu Diệu thản nhiên nhìn em gái. Thấy em gái thật sự lo cho mình, cô cũng tỏ vẻ trấn an: “Em yên tâm, chị biết chị đang làm gì. Nhượng bộ không phải là cách giải quyết vấn đề. Chị làm như vậy là có cái lí của nó, lẽ nào em không tin chị?”

“Nhưng...”

Thấy em gái sốt ruột đến nỗi mắt ngấn lệ, Hạ Diệu Diệu cười hiền hòa, mở lời với giọng điệu chắc nịch: “Tin chị, chị sẽ không đem sự nghiệp mà chị đã dày công cực khổ làm lụng ra đánh cược đâu.” Câu nói này làm Hạ Tiểu Ngư tin chị mình không thay đổi, có một số thứ sẽ không thay đổi được: “VẬY... chị thật sự nắm chắc.”

“Chị cũng đã chuẩn bị rồi mới làm như thế. Em xem chị bây giờ không phải đã bình an ra khỏi phòng Tổng Giám đốc sao?” “Nhưng em nghe nói chiều nay mọi người còn phải đi tiếp, còn phải viết báo cáo gì đó...” Hạ Diệu Diệu không ngờ em gái mình nắm tin nhanh như vậy, cô liền trêu chọc: “Ai truyền tin cho em? Được lắm, mới đi làm nửa tháng mà cũng đã có bè phái riêng rồi.” “Chị còn sức chế giễu em...” Mặt Hạ Tiểu Ngư hằn lên tia đỏ giận dữ. Bọn đàn ông đó quá đáng ghét, rõ ràng cô không muốn biết mà họ cứ xì xầm to nhỏ bên tai cô. “Yên tâm, chị mà mất công việc này thì chị vẫn có thể đến bệnh viện của Trạm Vân quét rác mà.” “Chị... Người ta đang lo lắng đến chết được.” Hạ Diệu Diệu nhìn em gái một cách chân tình và nghiêm nghị: “Hạ Tiểu Ngư! Việc em cần làm bây giờ là tin chị! Chỉ cần tin chị thôi, hiểu chưa?” Hạ Tiểu Ngư ngốc nghếch nhìn chị mình. Cô cảm thấy chị lúc này không giống như chị lúc ở nhà, nhất là lúc chị ấy nói chuyện nghiêm túc, cố lại càng cảm thấy đây hoàn toàn không phải chị mình, hay là để chống chọi với tai họa lần này, chị ấy đã càng trưởng thành hơn. Cứ mỗi khi cô rút ngắn khoảng cách giữa mình với chị gái gần một bước là chị ấy lại dùng hành động để chứng minh, cô vẫn còn cách chị ấy rất xa, rất xa.

Hạ Diệu Diệu cười, xoa xoa vào mái tóc mềm mượt của em gái: “Con bé ngoan.”

Nhờ vào lực chạm của chị gái, Hạ Tiểu Ngư hoàn hồn trở lại: “Đừng đụng vào em, chiều nay em còn phải đứng trực nữa.” “Rồi, cái lọ hoa sứ nhỏ của tôi. Hình tượng của công ty nhờ vào em cả đó.” Hạ Tiểu Ngư bao dung lúc này bỗng chốc lại dương dương tự đắc trở lại: “Đúng là vậy.” Không phải cô huênh hoang, trong số lễ tân của công ty, cô là người xinh đẹp nhất

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Bịa Đặt

 Lâm Văn Huyền bước ra khỏi phòng thử đồ, nhân viên lập tức bước đến đón tiếp: “Chị mặc bộ này thật sự đẹp lắm. Đây là mẫu mới của quý này, vừa mới nhập hàng thôi.” Lâm Văn Huyền nhìn đàng xa, hét gọi: “Hong Triết, đang gọi điện thoại ai đó? Anh qua đây giúp em xem bộ quần áo này thế nào? Màu sắc có phải sáng quá không?”

Giang Hồng Triết che điện thoại: “Đợi chút sang liền.”

Hạ Tiểu Ngư lập tức sực tỉnh: “Anh làm gì đó? Lúc này ai nói chuyện vậy? Em nghe hình như là giọng con gái? Anh đang ở đâu? Có phải Lâm Văn Huyền đang ở bên cạnh anh không? Anh Triết, anh không thể làm chuyện có lỗi với

em.”

Giang Hồng Triết trấn an, dỗ dành, thương yêu: “Đâu có. Anh đi làm mà. Lúc này là đồng nghiệp, bên bộ phận Kỹ thuật có chút chuyện nhờ hai người bên anh qua giúp. Anh của em đang ở bộ phận kế bên, sao anh lại có ai được. Không tin, em đi hỏi anh em xem.” “Anh đừng tưởng em không hỏi!” “Em yêu à, đừng nghĩ nhiều nữa. Trước giờ em rất hiểu chuyện mà. Không nói với em nữa. Đợi anh tối nay sẽ điện thoại cho em.” Nói xong, Giang Hồng Triết tắt máy, mỉm cười đi về phía Lâm Văn Huyền.

“Alo... Alo... Alo...” Hạ Tiểu Ngư nổi cơn tam bành tắt điện thoại, bĩu môi uất ức. Nước mắt cứ chực chờ rơi, đáng thương vô cùng.

Bên này, Lâm Văn Huyền liếc Giang Hồng Triết một cái đầy thâm ý. Cô ta đứng so sánh bộ quần áo trước mặt rồi hờ hững hỏi: “Ai vậy? Còn đi xa vậy để nghe điện thoại?”

“Không có ai. Trưa nay anh chưa xin nghỉ nên phải nói với sếp một tiếng.” Lâm Văn Huyền lại không suy nghĩ mà cần thêm một bộ: “Em thử lại bộ này, cứ cảm giác màu bộ này mặc lên người không đẹp.” “Anh thấy rất đẹp mà. Hai bộ thử đều đẹp cả. Nếu thích thì mua hết đi.” Lâm Văn Huyền mỉm cười hài lòng, bước vào phòng thử quần áo,

Giang Hồng Triết ngồi xuống ghế, trong lòng cảm thấy chột dạ, đấu tranh giữa hai người phụ nữ. Hạ Tiểu Ngư xinh đẹp như một quả đào mọng nước dần chín, vừa nhìn đã ngửi thấy hương thơm tươi mới. Người ngoài nhìn vào đã muốn bóp nát, ăn ngay vào bụng, huống chi là anh ta chẳng còn chưa đụng chạm được gì. Một loại hàng vừa cực phẩm lại vừa chẳng cần gánh trách nhiệm thì đương nhiên anh ta rất muốn hưởng thụ cho đã rồi mới tính tiếp. Lâm Văn Huyền tuy không đẹp bằng Hạ Tiểu Ngư nhưng gia thế tốt, dung mạo cũng không tệ, nhìn vào cũng không phải không có cảm giác, vả lại đây là người được tuyển làm vợ tương lai của anh ta.

Anh ta phân biệt rất rõ ràng, biết cách ứng phó thế nào cho tốt với hai người họ, cho nên chưa từng cảm thấy chột dạ, có điều...

Giang Hồng Triết nghĩ đến dáng vẻ đáng yêu của Hạ Tiểu Ngư lúc này, trong lòng thấy ngứa ngáy, nên tìm cơ hội...

Hạ Tiểu Ngư lau nước mắt, điện thoại cho anh mình. Nói chuyện với Hạ Vũ, cô hoàn toàn không cần suy nghĩ, khách sáo nhiều như với chị cả: “Anh làm gì đó?”

Hạ Vũ nói chuyện với cô rất lạnh nhạt: “Đi làm, không có chuyện gì thì tắt máy đi, đang bận.”

“Ai thèm gọi điện cho anh. Nếu không phải Hồng Triết nói anh làm việc vất vả, bảo em quan tâm anh một tí thì anh nghĩ em sẽ điện thoại cho anh không?”

Hạ Vũ lập tức ngẩng đầu lên quan sát: “Bây giờ hẳn ta đang ở cùng em?” Nghe vậy, Hạ Tiểu Ngư ngừng bật, cô suýt rơi điện thoại. Giang Hồng Triết, anh lại lừa tôi! Bộ phận của anh Ba cô làm rất gần với bên bộ phận của Giang Hồng Triết. Anh Ba đã nói vậy chứng tỏ Hồng Triết nói dối lừa cô. Hạ Vũ vô cùng lo lắng: “Nói đi, em không phải đang đi làm sao? Sao lại ở cùng hẳn ta? Tiểu Ngư! Tiểu Ngư!” Hạ Tiểu Ngư hít một hơi thật sâu chống đỡ, hét lại: “Kêu cái gì chứ? Em không có cùng với anh ấy. Lúc này tại em chỉ gọi điện thoại thôi. Có chị ở đây, em có thể làm được gì? Không nói với anh nữa! Có ý tốt quan tâm anh mà anh còn la em!” Nói xong, cô tắt máy. Nước mắt ứa ra, ngã nhào người ra phòng nghỉ ngơi mà khóc lớn. Anh ta lại lừa cô. Anh ta nhất định đang ở cùng con hồ ly tinh đáng ghét đó. Đâu phải nói một tiếng có gia thế tốt thì cả thế giới này phải bợ đỡ ả ta. Nếu không phải ba mẹ Hồng Triết nể mặt ở thì ả đã là gì? Người ngợm thì không cần đối, tính cách thì giả tạo, ngoài tiền ra thì ả chẳng có điểm nào tốt cả!

Hạ Tiểu Ngư biết mình không nên để mắt đến con nhỏ không đẹp bằng mình đó. Anh ấy nhất định là không chịu nổi sức ép của người lớn nên mới đối xử với cô khác thường như vậy. Bây giờ lòng cô tràn ngập sự ghen tuông, khó chịu. Nhưng Hạ Tiểu Ngư không tuyệt vọng. Cô tin cô vẫn còn giữ trong tay cái cuối cùng chưa trao cho anh. Đàn ông chỉ cần chưa đạt được thứ đó thì nhất định có thể khống chế được. Cô tự tin với nhan sắc của mình, Giang Hồng Triết cuối cùng nhất định sẽ vì cô mà giữ mình trong sạch, mà tuyên chiến với ba mẹ của anh để được lấy cô làm vợ. Nghĩ vậy, Hạ Tiểu Ngư lau nước mắt, xoay người vào nhà vệ sinh trang điểm lại! Cô tự động viên mình trước gương, sợ gì chứ? Đừng quan tâm đến hiện tại! Người có thể cười đến phút cuối mới là người chiến thắng! Hạ Tiểu Ngư chỉnh trang xong, tự động viên bản thân rồi ra ngoài. Nhưng xui xẻo ướng

nhằm nước lạnh đến buốt cả răng. Cô cúi đầu nhìn xuống chân. Chưa đi được hai bước lại bổ nhào vào người phía trước. Cô ngẩng đầu lên, hùng hổ gào lớn: “Không có mắt sao? Đường rộng thế mà anh không nhìn thấy à!”

Đứng yên tại chỗ, Thúc Tùng Cảnh trong bộ vest chỉnh tề, ngũ quan hài hòa, khuôn mặt sắc lạnh nhìn cô. Thư ký phía sau anh lập tức bước lên, nhanh chóng đưa khăn cho anh ta: “Thúc thiếu gia.” Nhìn thấy anh ta, Hạ Tiểu Ngư xấu hổ lùi bước, cả người tỉnh hẳn. Cô vẫn luôn rất sợ anh ta. Trước đây còn thời đi học, cô hay đi tìm anh Ba, chỉ cần có anh ta ở đó thì cô không dám rời anh mình nửa bước. Cô luôn cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn cô giống như đang nhìn một đồng rác rưởi. Không phải do Hạ Tiểu Ngư mẫn cảm mà là có thật sự cảm giác như vậy. Lúc có anh Ba thì anh ta thỉnh thoảng chào hỏi. Khi không có anh Ba, anh ta chẳng nhìn cô lấy một cái, cũng chẳng bao giờ nói chuyện. Có mấy lần cố đến ký túc xá tìm anh ta nhưng chỉ gặp được anh ta. Cô có thử hỏi anh ta xem anh mình đi đâu rồi nhưng anh ta lại làm như không nghe thấy, cô hỏi đi hỏi lại ba lần, anh ta cũng không trả lời lấy một câu.

Nếu đã ghét cổ như vậy thì hà tất cô phải nhiệt tình với kẻ lạnh lùng như anh ta? Anh ta xem thường có thì cô cũng sẽ xem thường anh ta. Cho nên thường những lúc không có anh Ba thì cô và anh ta dường như không nói chuyện với nhau. Nào ngờ bây giờ hai người lại đụng mặt ở đây, đối phương hình như càng không giống người.

Thân còn là thực tập sinh, cô phải giữ lễ độ trong giao tiếp với mọi người. Hạ Tiểu Ngư tuy xấu tính, tính tình nhỏ mọn nhưng đó là lúc ở nhà thôi. Cô biết rõ với gia thế của mình, cơ hội việc làm không nhiều, bằng không cô sẽ không mạo hiểm lìa xa Giang Hồng Triết xin làm việc ở công ty lớn của chị Hai. Nghĩ đến chức vụ hiện tại của mình, Hạ Tiểu Ngư lập tức cúi đầu, che mặt sợ sệt, cầu trời cho anh ta không nhìn thấy mình: “Xin lỗi, anh đừng trách, do tôi không cẩn thận. Xem như tôi chưa nói gì cả.” Thúc Tùng Cảnh nhận lấy khăn tay rồi lạnh lùng lướt ngang qua Hạ Tiểu

Ngư, tiến vào thang máy. Hạ Tiểu Ngư quay đầu, nghi ngờ nhìn theo bóng lưng anh ta. Anh ta đến đây làm gì? Thúc thiếu gia? Aa, thì ra giàu có đến vậy. Anh ta cũng không nói đến chuyện nhờ vả anh ta, đúng là đồ bại não. Có lẽ công việc của anh ta có được là cũng nhờ vào mối quan hệ với anh ta. Dù sao Hăng Hàng không Trung Hoa Trung Hoa cũng là hãng quốc tế, ngày nào cũng tấp nập chuyến bay, tiêu chuẩn thường ngày luôn rất cao. Thành tích của anh Ba tuy tốt nhưng người ưu tú hơn thì nhiều lắm, dựa vào cái gì mà năm đó anh Ba được giữ lại?

Nghĩ đến đây, hai mắt Hạ Tiểu Ngư lập tức sáng lên. Tại sao cô không nhờ anh Ba đến gặp bạn học anh ấy giúp đỡ chứ? Có lẽ bạn học anh nói một câu là cô có thể vào được Hăng Hàng không Trung Hoa thì sao?

Tuy công việc của chị Hai ở đây cũng tốt nhưng không thể so sánh công việc ở Hăng Hàng không Trung Hoa được. Nếu cô có thể ký hợp đồng làm việc ở Hăng Hàng không Trung Hoa, cô sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, ba mẹ cũng sẽ nở mặt nở mày hơn, cô và Hồng Triết cũng không cần xa cách nữa. Xem con hồ ly đó là sao có thể quên lấy Hồng Triết không buông đây? Cô sẽ cho tất cả mọi người biết Hồng Triết là bạn trai cô.

Nhưng nghĩ đến tính tình của Hạ Vũ, cô cảm thấy nhụt chí ngay. Anh Ba vốn dĩ không muốn giúp cô. Thậm chí anh còn muốn cô đừng bao giờ xuất hiện ở công ty làm anh ấy mất mặt. Cái tên tự tư tự lợi đó chỉ nghĩ đến mình thôi. Vậy thì làm sao? Hạ Tiểu Ngư muốn đến đây, trong lòng tự có tính toán. Tóm lại cô nhất định phải vào được Hăng Hàng không Trung Hoa. Nhất định! Lâm Vân Huyền, cô đợi đó!

Quá trình biện bạch của Hạ Diệu Diệu vô cùng thuận lợi. Cô bảo trợ lý Phó Giám đốc công ty rất chiều cô nên trong khi cô trình bày, cô ấy đã nói giúp cô nhiều lời với cấp trên. Thêm vào đó, tầng lớp cấp cao của công ty hiện tại đang nghiêm trị các thành phần ngạo mạn. Sự kiên trì của Hạ Diệu Diệu làm cho bọn ăn không ngồi rồi bị vạch trần, chỉ trích. Tuy chuyện đó

sẽ ảnh hưởng nặng nề về sau những cũng không cần phải lo lắng thấp thỏm nữa.

Đứng đầu phải bảo thủ của tạp chí Mị Lực là Phó Giám đốc. Anh ta chủ trương bình ổn, chiến thắng. Họ chỉ là muốn Hạ Diệu Diệu ngừng đăng bài một thời gian chứ không bắt cô phải từ chức. Họ chỉ là vì tương lai của tạp chí mới đưa ra điều chỉnh phù hợp với tình hình hiện tại.

Hạ Diệu Diệu cho rằng bất kỳ sự thỏa hiệp nào cũng sẽ làm gia tăng sự ngạo mạn của đối phương, đồng thời cô chỉ ra tên hai chủ biên đã bị đình chỉ trước đó và đã phải chuyển đi nơi khác công tác làm ví dụ. Cô còn dùng thực tế để làm dẫn chứng. Tập đoàn Hòa Mộc rất hùng mạnh nhưng Hòa Mộc không phải đui mù, sự đấu đá trong nội bộ của tập đoàn họ khốc liệt hơn mọi người tưởng tượng nhiều. Đừng nói đến một Hồng Đại nhỏ nhoi, đến cả Truyền thông Phi Diệu cũng gặp vấn đề. Nếu không phải vì Hòa Mộc không thể không ra tay và họ cũng không có phương án hợp lý thì Hòa Mộc thà để Phi Diệu đóng cửa chứ không lấy tiền giúp đỡ cho một doanh nghiệp.

Cho nên Mị Lực hoàn toàn không cần bận tâm đến Hồng Đại, Hồng Đại là Hồng Đại. Hậu thuẫn của nó cho dù là một ông bố vĩ đại hay một ông nội có sức mạnh vô địch thì ông nội này không phải chỉ có một đứa cháu, ông ta cũng không phải yêu thương gì chúng cho lắm. Vậy thì tại sao chúng ta phải sợ? Tại sao vì một cái bóng mờ hồ mà khiến mình thân tâm bất loạn?

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Phiêu Một Chút

 Bằng sự cảm kích, Hạ Diệu Diệu tiễn Trợ lí Bào ra khỏi văn phòng tổng bộ. Đây là người chị lớp trên mà Trạm Vân đã giới thiệu cho cô: “Rất cảm ơn chị. Nếu không nhờ có bản tư liệu chi tiết và rõ ràng của chị cổ vũ, em nghĩ em không dám hành động dứt khoát như vậy.”

Một khi bị đình chỉ xuất bản một kỳ, dù có lí do hay không thì cũng không có lợi cho sự phát triển của cô sau này.

Chị Bào, một cô gái thông minh tháo vát, mỉm cười với cô: “Đâu có. Đó là do em đã chuẩn bị chu đáo thôi. Nếu không nhớ bác sĩ Cao thì con2traị chị bây giờ không thể đi học như những đứa trẻ bình thường khác được rồi. Phải là chị cảm ơn bác sĩ Cao mới đúng. Không ngờ em lại là bạn gái của bác sĩ. Thật ngạc nhiên.”

Hạ Diệu Diệu cười ngượng ngùng. Chị Bào nói lại ngay: “Em đừng suy nghĩ nhiều. Chị không có ý gì khác. Chị rất tin vào mắt nhìn người của bác sĩ Cao. Tuy chị không hiểu bác sĩ cho lắm nhưng tiêu chuẩn của bác sĩ rất cao. Cậu ấy đã thích em thì em nhất định có chỗ nào đó khiến cậu ấy say mê. Đừng nói về cậu ấy nữa. Hôm nay nhìn báo cáo em làm chị cũng8cảm thấy rất đặc sắc. Yên tâm chuẩn bị đi. Có thời gian chị sẽ mời em và bác sĩ Cao dùng bữa.”

“Là em mời Trợ lí Bào mới phải.”

“Gì mà trợ lí? Gọi chị mới đúng.” Hạ Diệu Diệu thích ứng ngay: “VẬY em không khách sáo nữa. Chị Bào.” “Ừ, đi làm việc thôi, không làm phiền

em nữa, tối nay còn phải nộp bản thảo.”

Tối đó, Hạ Diệu Diệu thư giãn trong nhà bếp của Cao TrạM Vân. Cô thư thả nhìn anh đang bận làm bữa tối: “Anh đoán xem? Lão giả đó tức đến méo mũi. Anh đáng lẽ phải ở đó nhìn thấy mặt mày bọn họ, gì mà ổn định, gì mà chiến thắng,9chỉ biết nói hai chữ đó thôi.”

Nhưng cô cũng trầm tĩnh tổng kết: “Thật ra bọn họ nói cũng đúng, Mị Lực vừa mới xảy ra chuyện đó, cấp trên vốn dĩ có rất nhiều dự tính cho Mị Lực. Bọn họ cẩn thận một chút cũng tốt. Lần này may mắn có Bào tử, anh nói em nên cảm ơn chị ấy thế nào đây?”

Cao TrạM Vân bóc một con tôm đưa vào miệng cô.

“Thơm quá. Nếu tặng quà có phải hơi tầm thường không? Chỉ là mời người ta ăn bữa cơm thôi thì em cảm thấy không đủ thành ý. Nhưng mà không tặng quà, lòng em lại thấy bức rứt. Anh nói xem nên tặng cái gì2đây?” Hạ Diệu Diệu lại há miệng cho ngay một hạt điều vào, nhai lấy nhai để. Cao TrạM Vân cắt quả cà chua bỏ vào nồi nước đang đun nồi bật nhỏ lửa lại: “Tặng cái gì cũng được. Chị ấy sẽ không tính toán với em đâu.”

Nghe vậy, Hạ Diệu Diệu vòng qua phía sau ôm lấy lưng TrạM Vân: “Đúng vậy. Đúng vậy. Cũng phải nể mặt vị đại bác sĩ anh chứ. Chị Bào nhất định sẽ không bận tâm em tặng cái gì. Nhìn không ra nha! Trong lĩnh vực khoa Nhi anh lại được nể trọng đến vậy. Em còn tưởng anh chỉ ghê gớm ở bệnh viện thôi chứ.” Cao TrạM Vân quay người2ôm cổ: “Anh thật ra cũng bình thường thôi. Sư phụ anh mới ghê gớm. Em có phải rất thất vọng không?” “Đúng vậy. Đúng vậy.” Đúng là danh sư xuất cao đồ. Cứ nhìn thấy anh đổi việc tới việc lui để như trở bàn tay mà đãi ngộ thì ngày càng tốt thì biết ngay. Vừa chuyển đến, bệnh viện đã cấp nhà cấp xe cho anh. Vậy mà anh còn dám nói mình chẳng ra sao.

Nói như vậy cũng là vì anh ta không muốn cô bị áp bức mà thôi. Nghĩ vậy, tim Hạ Diệu Diệu tràn đầy sự ngọt ngào, cố chạy đến ôm anh ta nũng nịu. Cao Trạ̣m Vn̄n ḍở khóc ḍở cười với tính khí trẻ con thất thường của cô: “Còn ộ̀n ào? Chỉ vì một chút ân huệ nhỏ vậy mà đã muốn hiến thân báo đáp à? Anh không nhận cách cảm ƠN thế này đâu nhé.” Hạ Diệu Diệu hờn ḍỗi, nện nhẹ vào ngực anh: “Ngồi đấy mà mơ... Hử..” Cao Trạ̣m Vn̄n cúi đầu hôn vào khộ́e môi đỏ hồng của cô và cảm nhận hương vị tơm còn sót lại. Hạ Diệu Diệu ôm chặt cổ Cao Trạ̣m Vn̄n, nhiệt tình đáp lại. Hai người hôn nhau thật lâu, Cao Trạ̣m Vn̄n mới buông cô ra nhưng vẫn ôm siết chặt cổ. Hạ Diệu Diệu ngã vào lòng anh, hai gò má đỏ bừng. Một hồi sau, Cao Trạ̣m Vn̄n vừa ôm vừa nói với Hạ Diệu Diệu: “Cuối tuần này, quyết định rồi đấy, không được e dè, còn phải dẫn theo Thượng Thượng.”

Hạ Diệu Diệu vừa định gật đầu nhưng nghe đến Thượng Thượng thì cô lại có chút do dự: “Không tốt đâu. Lần đầu đến nhà lại dẫn theo con bé, kiểu như muốn tuyên chiến với ba mẹ anh vậy. Hơn nữa, con bé chỉ là một đứa bé, vẫn chưa hiểu chuyện, ngộ nhỡ nói cái gì đó không nên nói làm ba mẹ anh có ấn tượng không tốt trong lần đầu gặp gỡ thì sao? Tóm lại phải để ba mẹ anh chuẩn bị tâm lí trước đã. Như vậy sẽ tốt cho bác trai, bác gái và cả Thượng Thượng nữa.”

Hạ Diệu Diệu không có ý giấu giếm Thượng Thượng, càng không thấy con gái là gánh nặng của mình khi gặp mặt ba mẹ bạn trai. Cô chỉ là xem xét sự việc, cảm thấy chuyện này vẫn nên tôn trọng người lớn, cho đối phương có tâm lí chuẩn bị. Như vậy sẽ tốt hơn đối với họ và cả Thượng Thượng. Cao Trạ̣m Vn̄n nhìn cô, trong đôi mắt tràn đầy sự ẨM ÁP: “Thượng Thượng là cầu nối giữa em và anh. Bất luận thế nào, con bé cũng là con gái của anh.” “Em biết nhưng bác trai, bác gái không biết. Chúng ta cũng không thể cứng đầu mãi đúng không? Nghe em! Thượng Thượng của chúng ta đáng yêu như thế, bác trai, bác gái nhất định sẽ thích Thượng Thượng mà.” “Chẳng phải thiệt thòi cho Thượng Thượng của chúng ta

sao?” “Không lớn đâu. Sau này sẽ bù đắp lại. Sau này thường xuyên dẫn con bé đến thăm ông bà là được rồi.”

Nghe vậy, Cao Trạh Vậ om lấy cô. Anh muốn họ cứ ở bên nhau thế này, mãi mãi không chia lầ...

Bà Hạ bây giờ cảm thấy không thể trông mong gì ở con gái lớn nữa. Nhất quyết không chịu thua nên nghe lời đề nghị của con gái nhỏ, bà hi vọng con gái nhỏ sẽ giúp bà nở mày nở mặt. Nếu con gái nhỏ có thể lấy được chồng tốt như nhà Du Văn Bắ lấy được vợ giàu, ai còn dám nói ra nói vào nữa.

Bà Hạ vỗ ngực bảo đảm: “Để mẹ nói với Đại Vũ. Các con là anh chị em ruột, nó không giúp con thì giúp ai? Bên chỗ chị con có tốt cũng không tốt bằng bên bộ phận Tiếp viên hàng không. Mẹ ủng hộ con.” Hạ Tiểu Ngư nhắc nhở: “Mẹ đừng nói là con nói nhé.” “Mẹ biết rồi, con muốn đến hãng Hàng không Trung Hoa để quản lí tên đàn ông đó, không để nó làm loạn như chị con đúng không?”

“Con làm gì có.”

Bà Hạ yên tâm, con gái nhỏ đúng là đáng tin cậy hơn con gái lớn: “Vậy thì được.” “Mẹ, bọn con về rồi đây!” Hạ Diệu Diệu dẫn con gái vừa rước về vào nhà, đầu quay lại nhìn Hạ Vũ: “Mang cá vào bếp ướp gia vị đi.” Hạ Thượng Thượng cảm thấy không vui nên buông tay mẹ ra. Không có chủ Cao, chơi không vui. Hạ Diệu Diệu xoa đầu con gái, cởi áo ra treo lên: “Cái miệng dài ra cả thước rồi đó. Mẹ nói với con mấy lần rồi, chú Cao hôm nay tặng ca mà.” Hạ Thượng Thượng bĩu môi, mái tóc so le trên đầu vô cùng cá tính, cộng thêm sự xinh xắn vốn có nên tạo ra một xu hướng phong cách mới: “Không phải là do mẹ không muốn chú Cao đến thăm con.” “Bảo bối, chúng ta có ông ngoại, bà ngoại, con không thể cứ làm phiền chủ Cao mãi được, nhưng lần này là chú Cao thật sự phải tặng ca, tạm thời có một bạn nhỏ bị ốm, bệnh rất là nghiêm trọng, cho nên chủ Cao

phải đến đó ngay, nếu không sao chú Cao lại không đến thăm con được? Con nghĩ thử xem nếu chú Cao đến đây, vậy thì bạn nhỏ đó sẽ như thế nào?” Hạ Thượng Thượng lơ mờ hiểu chuyện mà nhìn mẹ: “Thật sự có bạn nhỏ bị ốm ạ?” “Đương nhiên rồi, còn phải lấy máu nữa, có phải là rất đau không?” Nghĩ đến cảnh tượng đó, Hạ Thượng Thượng cảm thấy cân bằng lại được hơn một chút: “Vậy được thôi. Thượng Thượng không bị ốm, người khác bị bệnh, ba chích người khác đi, đừng chích Thượng Thượng.” Con có bệnh thì cũng không bị chích đâu. Có điều lời đứa trẻ này có ý gì đây? Cái gì mà chích người khác chứ không được chích mình? Nói như có vẻ là rất vui vậy: “Mọi người đều là trẻ ngoan, đều không bị ốm.”

Hạ Thượng Thượng tìm được đồ chơi nên không thèm nói chuyện với mẹ nữa. Bà ngoại nói, những đứa trẻ khác không nghe lời nhưng cô bé thì biết nghe lời, những đứa trẻ khác bị ốm, cô bé mặc dày vào thì sẽ không bị ốm; những đứa trẻ khác không ngoan, cô bé là ngoan nhất, xe hơi ông ngoại mua cho cô bé là đẹp nhất. Hạ Diệu Diệu vén tay áo vào nhà bếp: “Cho muối vào chưa?” “Em tự làm được rồi. Chị đừng làm bẩn quần áo. Ra ngoài đi!” “Đại Vũ! Đại Vũ! Qua đây!”

Nghe vậy, Hạ Diệu Diệu đeo tạp dề vào, cầm dao lên: “Em đi xem mẹ gọi em có việc gì. Để chị.”

“Cho ít rượu trắng.”

“Biết rồi.”

Không lâu sau đó, Hạ Vũ mày mặt khó coi, bước ra khỏi phòng của mẹ rồi đi thẳng đến cửa phòng em gái. Cậu ta tỏ vẻ khó chịu nhìn cô: “Hạ Tiểu Ngư! Em hay thật đó! Hăng Hàng không Trung Hoa là nơi anh có thể đưa em vào à? Thành tích và năng lực của em thế nào thì tự em hiểu rõ. Em lúc nào cũng mơ mộng viễn vông như thế cả! Hay là vì tên đàn ông đó? Em không tự lượng sức mình được bao nhiêu à?”

Nghe vậy, Hạ Tiểu Ngư lập tức vứt cuốn sách trên tay xuống, giận dữ nhìn anh Ba. Lần nào cũng như vậy. Trong nhà này cô luôn là người không có bản lĩnh. Anh ta cứ hết lần này đến lần khác nhắc nhở cô vẫn chưa đủ năng lực, bây giờ còn đến giáo huấn cô: “Phải! Là em không biết tự lượng sức mình đó! Anh được học đại học danh tiếng thì giỏi lắm sao? Anh có ở lại Hăng Hàng không Trung Hoa làm việc là do anh thật sự có bản lĩnh à? Chứ không phải anh nhờ cậy người ta, đi cửa sau để vào à? Anh có thể dùng cách này thì tại sao em lại không? Có gì to tát đâu chứ?”

“Hạ Tiểu Ngư! Chú ý lời lẽ của em!”

“Em nói sai sao? Anh nói anh được giữ ở lại Hăng Hàng không Trung Hoa làm việc không phải nhờ vào người bạn tốt cùng phòng của anh ra sức đi! Một ngày trước em đã gặp anh ta ở công ty. Nhà anh ta giàu có như thế, giúp anh được, sao không thể giúp em? Em lẽ nào không phải em gái anh sao? Anh không thể nói giúp em mấy câu à? Nhìn thấy em như hàng tôm tép nhãi nhép, bị người ta sai đến sai lui, anh cảm thấy vui lắm đúng không? Hay là sợ em đến đó rồi sẽ làm anh mất mặt?”

Hạ Thượng Thượng cầm chiếc xe hơi nhỏ bị bể đầu, len lén đứng ở góc cửa, giương mắt to tròn, phấn khởi nhìn mọi người đang cãi nhau tới tấp bên trong.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Đăng Cấp Hàn Huyền:

 Anh Ba chính là đang xem thường cô! Mỗi quan hệ là để sử dụng thì tại sao không cho cô dùng?! Hạ Vũ thật nhỏ mọn! Tự tư tự lợi! Anh Ba không muốn cô giỏi! Người trong nhà này đều phải nể mặt anh Ba thì anh ta mới vừa lòng!

Hạ Diệu Diệu nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia. Sau đó cô ngồi xuống giường, vỗ vỗ vai em gái: “Khóc cái gì? Nói cho chị nghe, anh Ba em làm sao?”

“Hu hu... Hu hu...”

“Được rồi! Khóc có thể giải quyết được chuyện gì? Em chọc nó à? Hay là nó chọc em? Cái gì mà ra sức với không ra sức? Hay là chuyển việc làm của em?” Nghe vậy, Hạ Tiểu Ngư khóc càng thương tâm hơn. Cô dùng sức kéo chăn trùm kín đầu, khóc huhu. Bà Hạ áp2chặt mặt vào tường nhưng lại không nghe thấy gì, vì vậy bà lại càng áp chặt hơn chút nữa. Kết quả vẫn chẳng nghe được gì. Bà vội bảo với cháu gái: “Thượng Thượng, ra ngoài cửa nghe giúp bà ngoại xem mẹ con nói cái gì? Nghe xong thì nói lại với bà ngoại, bà ngoại sẽ cho con tiền.”

Nghe vậy, Hạ Thượng Thượng phấn khởi da ngay một tiếng rồi lập tức nhảy xuống giường, rón rén như đặc vụ nhỏ bước đến căn phòng của dì.

Hạ Diệu Diệu thở dài: “Lần trước không phải đã nói nó chỉ vừa vào làm chính thức thì làm gì có các mối quan hệ? Nếu nó làm chức lớn, không cần em nói, chị cũng sẽ bắt nó sắp xếp cho em làm giám đốc. Nhưng em

thấy nó bây giờ bản thân vẫn còn là một tên kiểm tra an ninh nhỏ bé, có thể dẫn theo thư ký không?” Hạ Tiểu Ngư lập tức ngẩng đầu lên, gương mặt đỏ bừng vì khóc, đôi mắt long lanh càng thêm phần xinh đẹp, nhu mì, khiến người khác không kiềm lòng được. Hạ Diệu Diệu lắc đầu ngao ngán, nghĩ chuyện bậy bạ gì thế này.

“Không phải! Là tại anh ấy không chịu giúp em! Em nghe ngóng được, bạn học cùng phòng của anh ấy có quan hệ thân thích với Tổng Giám đốc của chúng ta, thậm chí Tổng Giám đốc còn phải nể anh ta ba phần. Thứ Năm tuần rồi, anh ta còn đến công ty chúng ta. Anh Ba có thể ở lại Hãng Hàng không Trung Hoa làm việc, chắc chắn là vì anh ta đã nói giúp. Hơn nữa quan hệ của hai người họ lúc còn học đại học rất tốt. Họ xem nhau như anh em thân thuộc trong nhà vậy. Người đó có giúp anh ấy thì tại sao không thể giúp em? Chỉ là giúp một câu nói thôi mà! Anh Ba vì nhìn em không vừa mắt nên muốn phá hoại hạnh phúc của em. Hu hu...”

“Khóc cái gì mà khóc? Người ta có khả năng thì phải giúp em sao?” Hạ Diệu Diệu nhìn Hạ Tiểu Ngư cạ lời: “Em có thể mua được con gấu trúc đó, sao em không mua?” Hạ Tiểu Ngư khóc càng thương tâm: “Ngay cả chị cũng thấy em không có bản lĩnh. Em làm sao thế này? Em làm cho anh chị mất mặt lắm sao? Hu hu hu... Hu hu...” Hạ Thượng Thượng đứng ở cửa say sưa nhìn, đôi mắt tròn to, đôi tai kiên trì nghe, dáng vẻ giống hoàn toàn giống bà tám nhỏ của bà ngoại. Hạ Diệu Diệu vừa định nói gì đó với em gái nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thấy con gái, cô trừng mắt nhìn cô bé: “Ra chỗ khác chơi!” Thượng Thượng co rút đầu lại, ba chân bốn cẳng chạy về phòng bà ngoại “báo cáo” tin tức đáng giá một tệ! Hạ Diệu Diệu vuốt vai em gái. Móng tay được sơn màu hồng kỹ lưỡng lướt qua áo len màu xanh da trời của Hạ Tiểu Ngư, khiến bàn tay trông càng trắng mịn. Hạ Diệu Diệu liền cảm thấy cô bỏ ra một trăm tệ là không uổng phí. Hạ Diệu Diệu không phải không lo lắng chuyện của Tiểu Ngư. Nhưng Tiểu Ngư quá phiền phức, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có một chuyện, gây đến

gây lui cũng chẳng có ý nghĩa. Nếu không phải là em gái thì cô cũng lười quan tâm đến: “Em không có bản lĩnh là sự thật...”

“Chị...”

“Nhưng Tiểu Ngư của chúng ta rất xinh đẹp! Bỏ xa chị và anh Ba em cả mười mét!” Hạ Tiểu Ngư quay đầu sang chỗ khác, sợ lại bị bắt nạt! Hạ Diệu Diệu nhìn màu móng tay của mình liền nghĩ, hay là đổi sang màu xanh da trời sẽ đẹp hơn? Haizz, cô bây giờ càng lúc càng phí thời gian với những chuyện nhỏ nhặt này mà quên đi chuyện trọng tâm: “Có phải muốn ở cùng người đó nên mới về quây anh Ba em không?”

“Hừ...”

Màu xanh trời hình như không dễ phối đồ: “Đừng khóc nữa. Trẻ con nó thấy nó cười cho. Nói cho chị nghe xem tại sao đột nhiên lại đổi ý rồi?”

Hạ Tiểu Ngư không nói năng gì, chỉ ngồi khóc.

Hay là đổi sang màu xanh da trời thử, để cô đi hỏi Trạm Vân, có lẽ đổi hoa văn sẽ càng phù hợp hơn.

Hạ Vũ đột nhiên mở cửa, khẩu khí rất tệ: “Có được cái gì đâu! Vào đó nhìn thấy tên đàn ông đó qua lại mật thiết với cô gái ở bộ phận Tiếp viên hàng không rồi tự mình đứng yên ngồi không yên! Loại đàn ông đó có gì tốt? Đáng để em kêu gào ầmi sao? Hẳn thích ai anh không biết nhưng hẳn muốn cưới ai làm vợ, em nhìn mà không biết sao? Lâm Văn Huyền người ta có điểm nào không bằng em? Mọi phương diện đều tốt hơn em! Là bản thân em không tỉnh táo! Không biết tự lượng sức mình!”

Hạ Diệu Diệu vỗ ngực một cái, dọa chết cả người: “Chị còn ở đây nha! Em qua đây làm gì?” Mù à? Không biết tính tình em gái mình thế nào à?

Hạ Tiểu Ngư vút cái gối đang ôm đi: “Hạ Vũ! Anh cú đi! Cút!” Hu hu... Hu hu...

Nghe con gái nhỏ khóc đến xé lòng, bà Hạ vội vã lên tiếng trách móc từ trong phòng: “Hạ Vũ! Con làm anh thế nào vậy? Chỉ giỏi ăn hiếp em gái mình thôi! Con nói cái gì chứ? Ở đâu ra cái kiểu nói chuyện với em gái như thế? Không giúp nó thì thôi! Còn chỉ trích nó! Nó vì ai cũng được. Nó tốt lên, không phải tội con cũng ít lao tâm khổ trí hơn sao? Sao tội con cứ như oan gia vậy? Chắc mẹ đã tạo nên cái nghiệp gì nên từng đưa từng đưa đến đòi nợ như thế này! Các con muốn mẹ chết sớm mà...”

Hạ Thượng Thượng nghiêng đầu nhìn bà ngoại. Cô bé cũng đã quen rồi. Hơn nữa dù bà ngoại có lớn tiếng thế nào thì một chút nữa cũng sẽ như không có chuyện gì xảy ra, bà ngoại vẫn biết nên nói gì với cô bé.

Cô bé thấy bà ngoại mình thật thần kỳ nên quyết học bản lĩnh thần kỳ này mới được. Thế là cô bé chăm chú nhìn biểu cảm của nghệ sĩ bà ngoại đang diễn xuất. Gương mặt nhỏ xinh xắn chật vật bắt chước độ cong thần kỳ trên mặt bà ngoại. Nhưng mà khó quá, mắt cô bé vốn to nên không thể hợp cho nhỏ lại như thế được. Híp mắt thế này? Không đúng, không đúng, hay là híp mắt thế này? Hình như còn thiếu một chút nữa.

Hạ Vũ cảm thấy phiền phức, tức tối. Cậu bé Thượng Thượng lên rồi ôm đi: “Không được học theo bà ngoại!” Chẳng ra làm sao cả! Nghe tiếng đóng cửa, bà Hạ càng gào to hơn: “Tôi không muốn sống nữa... Tôi còn sống để làm gì? Con trai, con gái, đứa nào cũng không nghe lời, còn nói không được mắng nó nữa, cho tôi chết đi cho rồi... Tôi chết đây...” “Mẹ có thôi đi không? Phiền chết được!” Hạ Tiểu Ngư đá vào cửa, rồi tiếp tục nằm khóc trên giường. Bà Hạ lập tức im bặt. Hạ Diệu Diệu nhìn Hạ Tiểu Ngư đang khóc thương tâm, lại nhìn sang vách tường yên lặng bên kia, cô cảm thấy không muốn phục cũng không được: “Được rồi, lúc này anh ta cũng nói hơi quá lời nhưng em cũng không vừa, cũng phải nghĩ cho người khác chứ.

Nó có khi nào nói chuyện với em như vậy đâu, có phải không thể nhẫn nhịn nữa rồi không? Hay là nó lại có chuyện gì khó nói? Người bạn mà em nói có phải làm cho nó có áp lực không? Nó có phải là người chịu ơn không? Con nhỏ này, chỉ biết to mồm, cũng không chịu nghĩ mình cũng lớn rồi, đã không còn là đứa trẻ mà em muốn chuyện gì thì anh Ba chị Hai cũng có thể cho em được. Lúc anh Ba em không giúp được em, nó có cảm thấy khó chịu không? Em lại là em gái nó! Bao nhiêu năm nay, có khi nào anh Ba bỏ mặc em không lo đâu. Em thì tốt rồi, đi gây rắc rối cho anh mình như vậy! Nếu như có thể, nó thà để em ngồi vào vị trí của nó, đổi luôn cửa phòng cho em! Như vậy mà em còn chê anh mình chưa đủ lo lắng cho em, còn muốn chạy sang kiếm chuyện với nó nữa sao? Mình còn không dám nói mà còn dám bảo mẹ nói giúp. Giờ thì tốt rồi, thấy anh Ba em giận rồi đó!”

“Em...” Hạ Tiểu Ngư vẫn có chút không phục: “Anh ấy có chuyện gì khó nói cơ chứ...” Hạ Diệu Diệu vuốt sợi tóc của em gái, nhìn thẳng vào đôi mắt đang chứa chan nước mắt của cô: “Chị ít khi nghe nó nhắc đến người bạn thân đó. Nếu quan hệ thật sự tốt như thế thì tại sao chưa từng nghe nó nói về người này? Hai người họ chắc chắn có mâu thuẫn. Em không biết suy nghĩ gì cả, muốn gió được cả mưa rồi đấy.” Hạ Diệu Diệu vừa nói vừa cốc vào cái đầu nhỏ xinh xắn của em gái: “Nhìn xem xem, cái chỗ nhỏ bé này sao lại chứa một đồng đồ gì đâu không?”

“Chị...” Nhưng cô nghĩ lại, hình như anh Ba và người đó thật sự, hình như... Hình hình thật sự có cái gì đó... nhưng... “Lẽ nào không thể vì em...”

“Em cũng phải có chút tài năng chứ. Đặt em giữa đám phượng hoàng, em có thể nổi bật được điểm gì? Khoe mình là một con gà nhỏ khác thường à? Đến lúc đó, đừng nói đến tiếp viên hàng không, cuối cùng không chừng bị phân công làm nhân viên quét đường cũng nên.”

“Chị, chị...”

“Đừng tưởng bản thân đã rất ưu tú. Điều kiện của em không phải tệ, muốn chiều cao có chiều cao, muốn ngoại hình có ngoại hình, lại được mẹ tăng bốc mỗi ngày nữa, nhưng em tự cảm thấy mình thế nào, không lẽ em không biết? Luận nhan sắc, người xinh đẹp hơn em rất nhiều, không những vậy, họ còn có đầu óc hơn em nữa. Em thật sự cho rằng mình có thể thông thiên, muốn đi đâu thì đi, không cần nhìn xem anh chị mình có bản lĩnh thông thiên đó hay không? Hơn nữa, đến đó có chắc sẽ tốt không? Bạn trai có nhất định là của em không? Em suy nghĩ quá đơn giản rồi.” “Nhưng... nhưng...” Giang Hồng Triết bị con hồ ly tinh đó cướp mất rồi!

“Anh Ba em có nói với chị vài câu, tính tình của tên bạn trai đó không tốt!” Nghe vậy, Hạ Tiểu Ngư phản ứng ngay: “Anh ấy nói bậy! Em biết anh ấy không tốt bụng gì. Anh ấy không muốn thấy em tốt mà...” “Nó không muốn thấy em tốt thì sẽ không phản ứng như vậy. Bạn trai em là loại người thế nào còn cần người khác nói sao? Bản thân em vẫn chưa hiểu rõ sao?” Hạ Tiểu Ngư vội vã biện hộ: “Anh ấy yêu em. Chính người phụ nữ bên cạnh anh ấy không biết xấu hổ..” “Phải đó, em cũng quần chặt hần ta không buông mà...”

“Hu hu...”

“Được rồi, đừng vì một người đàn ông mà khóc như ba chết thế.” Hừ: “Không ai ngoài mẹ hi vọng gả em cho nhà đại gia cả. Hầu như ai cũng có khí thải cả. Vứt bỏ tên để tiện đó đi! Em khóc lóc ỉ ôi này giờ làm chị cũng không còn tâm trạng nấu cơm nữa. Đi! Chị đưa em ra ngoài ăn, xem xem em muốn mua thứ gì nào!”

Trên con đường tấp nập người qua lại, Hạ Diệu Diệu khoác bên ngoài một chiếc áo cổ tròn màu xám tro nhạt, trong cổ quần thêm một chiếc khăn màu trắng. Mái tóc dài được thả trên vai, gương mặt trang điểm bình dị, chiếc giày cao gót màu đen trang nhã bước đi trên đường không gây một tiếng động nào.

Vô tình xoay đầu lại, cô mỉm cười khi nhìn thấy bóng mình hiện trên tủ kính trưng bày của cửa hàng bên đường. Cô bây giờ ăn mặc giống phong cách của những cô gái trí thức thành thị, vừa kỹ lưỡng vừa thoát tục. May thay vẫn có người biết thưởng thức, nhận ra sự khác biệt của cô giữa hàng vạn con người kia.

Nghĩ đến Cao Trạm Vân, Hạ Diệu Diệu nhoẻn miệng cười hạnh phúc. Cô kéo tay em gái chạy ù đi: “Được rồi, ra ngoài rồi, tỉnh táo lên nào! Muốn mua gì chị mua cho.” Suốt trên đường đi, sắc mặt Hạ Tiểu Ngư vẫn rất tệ. Những hàng hóa rực rỡ muôn màu này vẫn không làm tinh thần cô khá hơn chút nào, Hạ Diệu Diệu chọn một cái áo nhỏ màu xanh da trời ướm lên người: “Đẹp không?”

“Chị, em không muốn.”

Đưa áo cho người bán hàng, Hạ Diệu Diệu nhìn bộ dạng của em gái lại muốn trêu chọc: “Vẫn chưa nghĩ thông đúng không? Nếu em thật sự thích hẳn quá thì chơi cho chán rồi vứt.” Hạ Diệu Diệu cầm lên bộ khác xem xem rồi lại xoay đầu nói thêm một câu: “Chỉ sợ hẳn chơi chán em trước thôi! Lúc đó em không được nhảy lầu nha. Cái áo này hợp với da em đấy.”

“Chị...”

“Gói cái này lại đi! Đợi khi nào em thông suốt rồi chúng ta sẽ nói chuyện tiếp. Cô lấy cho tôi xem size nhỏ của cái áo sơ mi màu cam nhạt đó. Tên bạn trai đó của em, hừ.. chấm không quá một điểm rưỡi. Em biết đám thực tập sinh ở văn phòng công ty chúng ta không? Là cái cô gái nhỏ hay mặc cỡ, ngày nào cũng mặc áo bông đấy.”

Hạ Tiểu Ngư chớp mắt suy nghĩ, hình như có chút ấn tượng. Muốn không có ấn cũng khó vì cô ấy quá đặc biệt.

Nghe nói cô ấy vốn học một trường đại học ở một vùng quê xa xôi nào đó, rất là xa, theo nghiên cứu, phải đi bộ hai ngày, băng qua một ngọn núi mới đến, hơn nữa ở đó chỉ có một cái giếng để sinh hoạt. Tivi được xem là hàng xa xỉ phẩm. Ngày cô ấy thi đậu đại học, cả thôn vui mừng khôn xiết.

Cho dù trong bốn năm đại học hay bây giờ đã thực tập, cô ấy vẫn mặc mỗi cái áo bông dệt thủ công” không mới cũng không cũ, mái tóc đuôi ngựa được cột cao bởi vòng chun màu đen đơn giản. Đi đường luôn cúi đầu xuống đất, gặp người khác chỉ nhoẻn miệng cười, dáng vẻ nhìn giống như mấy tên ngốc dễ bị bắt nạt. Cô ấy sắp trở thành một phong cách độc nhất vô nhị ở Mẫn Hàng: “Nhắc đến cô ấy làm gì? Có liên quan gì đến cô?”. Hạ Diệu Diệu không có thành kiến gì với cô gái đó nhưng cô cũng không có ý muốn giúp đỡ. Do cô bé không phải cấp dưới của mình nên cô không thể phát tâm từ thiện được: “Biết chỗ dựa của người ta là ai chưa?” “Ai? Bảo vệ Tiểu Lí?” Tiểu Lí còn có hộ khẩu ở thành phố này nữa đó.

“Tiểu Lí thì tính làm gì!” Hạ Diệu Diệu cầm cái áo ngắn lông cừu thêu họa tiết mộc nhĩ lên ướm vào người: “Người ta may mắn hơn nhiều, gặp được một lão yêu quái có khả năng khiến Tổng Giám đốc của chúng ta cũng phải run sợ” Hạ Tiểu Ngư cười lạnh lùng, vậy há chẳng phải chó mèo cũng biết bay rồi sao?

“Đừng có không tin. Nghe nói, cô ấy đi theo bên bộ phận Biên tập ra ngoài gửi văn kiện, khi đến nơi bến biên tập chế cô ấy ăn mặc thủ tục làm họ mất mặt nên bỏ mặc cô ấy ngồi một mình uống nước lọc trong đại sảnh khách sạn. Ai ngờ uống nước lọc cũng luyện được công phu. Lúc đó có một vị đại gia cấp thần vừa bàn chuyện xong, hắn ta còn dắt theo một đám “triều thần” bên mình, cũng không biết vị đế vương đó có vấn đề gì không mà lại để mắt nhìn đến cô ấy. Là để mắt đến đó, em đoán xem chuyện sẽ như thế nào?”

Hạ Tiểu Ngư rất thực tế: “Cảm thấy buồn nôn?!”

“Hừ! Nhân vật cấp boss bây giờ ước người ta có thể đến ngồi uống cà phê cùng nữa là! Mỗi ngày còn bỏ ra số tiền hơn năm con số cho cô ấy chỉ với yêu cầu cô ấy để ý đến mình, thuận lợi tiến hành bước tiếp theo. Có thể nói, khi đã xác định người đó có ý nghĩa với mình thì muốn đóng gói người đó đem về nhà mình ngay!” Hạ Diệu Diệu trả áo lại: “Thấy chưa? Cái này mới gọi là nhân vật lớn, không cần nói câu nào cũng có người không tính toán bỏ ra bao nhiêu tiền, bất luận thành hay bại để theo đuổi mình. Tên bạn trai đó của em có được vậy không? Cho nên đừng cứ chăm chăm vào mấy thứ tài sản, lợi lộc nhỏ nhặt của tên bạn trai em nữa. Người giỏi hơn hẳn nhiều lắm. Cứ lấy đại một tên cũng tốt hơn rồi!”

“Sao có thể? Là cô ấy sao?”

Hạ Diệu Diệu gật đầu: “Ngạc nhiên rồi sao? Không ngờ đúng không? Kiểu người yêu thích của những nhân vật “cấp cao” bây giờ đúng là đoán không nổi. Có thể đây là xu hướng thịnh hành mấy năm nay rồi. Đáng tiếc là chúng ta đã bỏ lỡ thời cơ. Cái áo màu hồng bên cạnh thì thế nào?” Trong lời nói của Hạ Diệu Diệu có phần tiếc nuối như kiểu nếu trẻ được mấy tuổi thì cô có thể kiếm được mở tài sản bất chính” này.

Hạ Tiểu Ngư có chút khó tin đến nỗi quên xem quần áo, nỗi buồn cũng vơi đi một nửa. Nhìn chị mình mà cô luôn thầm nghĩ vận may đến dễ dàng như thế sao? Nhân vật gì đó chắc cái đầu bị hư rồi nên mới để ý đến loại “cực phẩm” đỏ. Mà quên mất, mấy năm trước, anh chị mình cũng được xem là “cực phẩm” trong mắt người ta vậy.

Hạ Diệu Diệu nhún vai. Vận may là một thứ khiến người ta đau đến thấu tim. Bạn thích nó nhưng chưa chắc nó sẽ ưu ái bạn: “Địa vị của người ta bây giờ không còn như trước nữa. Không một ai trong văn phòng dám sai người ta đi rót nước bưng trà. Đây là ma lực của người nổi tiếng. Nó phá vỡ hoàn toàn quy luật sinh tử của một người. Em cũng nên mở mang thêm chút đi. Cười nói nhiệt tình với cô ta vào.” “Dựa vào cái gì chứ? Em không phải loại gái bán rẻ tiếng cười! Hơn nữa...” Hạ Tiểu Ngư có chút

ganh ghét: “Em chỉ để ý cô ta nhiều hơn chút thôi chứ không xem trọng cô ta đâu. Có lẽ người ta cảm thấy cô ta giản dị đến mức khác thường thôi!”

“Ganh tị rồi à? Người ta có thể khiến tiện giao để mắt đến chứng tỏ người ta có ưu điểm mà em không nhìn thấy được. Em chưa thấy người bên bộ phận Biên tập bây giờ đâu, tất cả mọi người ai cũng phải cúi đầu khom lưng như muốn đối cả họ.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Bỏ Phiếu

 “Có lẽ ông trời buồn ngủ nên nhìn không rõ mà tác hợp cho họ chẳng? Cái này cũng khó nói.” Hạ Diệu Diệu lật đi lật lại mấy xấp quần áo: “Ngộ nhờ thành công, chúng ta sau này chỉ bằng cái gót chân của người ta thôi.” Hạ Tiểu Ngư cười lạnh lùng, sao có thể được! Năm mơ cũng không có nữa là! Hạ Diệu Diệu chọn một cái áo len tay dài đính pha lê ướm lên người Tiểu Ngư: “Nghe nói Tổng Giám đốc đại nhân bây giờ rất trông chờ vào tương lai của cô ta bởi nhờ đó mà công ty có thể trở mình đấu với Hồng Đại một trận! Em cũng biết công ty chúng ta mấy năm nay bị đám người kia ức hiếp thế nào rồi. Các cấp lãnh đạo vô cùng áp lực. Tuy lần nào cũng nói Hồng Đại chẳng là cái thá gì nhưng nói không chừng trong lòng họ lại thầm ngưỡng mộ Hồng Đại có một ông nội tốt như vậy! Nếu chuyện này thành, dù chỉ thành một nửa, trở thành người tình nhỏ gì đó thì chúng ta cũng có thể hiên ngang ở trước mặt Hồng Đại. Cái này, cho tôi xem cái màu đỏ.” “Cố đợi một lát.”

“Hi vọng cô ta không phụ lòng kỳ vọng của bên bộ phận biên tập chị, có thể thành công thu phục được vị thần thanh tịnh đó, giúp chúng ta lấy lại uy phong trước đám quý quái Hồng Đại. Bọn chúng ý mình là cháu8chắt của Hòa Mộc, nhưng làm sao sánh bằng con dâu Hòa Mộc của chúng ta được. Em nói đúng không? Ba bộ này bộ nào đẹp? Em cho chị ý kiến xem!” Mua bộ nào đây? Hạ Tiểu Ngư nghĩ cũng đúng nhưng mà bất luận thế nào cô cũng không ngờ con nhỏ quê mùa đó có thể có quan hệ gì với anh ta: “Nhưng anh ta là tượng đài bất hủ trong giới thương nghiệp thì làm sao có thể.” “Cái nào?” Hạ Tiểu Ngư lại thất thần! Cũng quá... Hạ Diệu Diệu nhìn đi nhìn lại ba bộ quần áo, cô cảm thấy bộ nào cũng hợp với em

gái. Cũng hết cách, em gái nhà cô quá xinh đẹp, mặc cái gì cũng đẹp cả. Hạ Diệu Diệu lắc đầu do dự một hồi rồi mỉm cười rút thẻ ra: “Gói cả ba cái lại.” Dù sao cũng có người trả tiền mà. Nghĩ đến bạn trai của mình, Hạ Diệu Diệu cười híp cả mắt. “Chị! Chị đừng gạt em đó chứ!”

Hạ Diệu Diệu cạ lời: “Chút tiền này anh rể em có thể trả được.” Nghĩ anh rể em là loại người thế nào chứ! “Không phải, em đang nói đến chuyện tượng đài bất hủ kia kìa!”

Hạ Diệu Diệu cười: “Thanh niên bây giờ rất thích đặt biệt danh cho thần tượng, không gạt em đâu.” Hạ Diệu Diệu xoa xoa mặt em gái: “Có phải em thấy người không xinh đẹp bằng mình nhưng lại may mắn hơn mình không? Chết, thấy người ta may mắn hơn mình chắc em đau lòng đến chết mất.”

“Chị... Sao chị lại nói với em ruột mình như thế?”

“Giận à? Giận cũng dễ thương thế này.” Hạ Tiểu Ngư dẫu môi: “Lần nào cũng như vậy! Em muốn cái này, cái này, còn cái túi đó nữa, mua cho em đôi giày nữa đi.” “Được, được, chỉ cần đại tiểu thư của chúng ta, tâm trạng thông suốt, muốn gì cũng được!” Hạ Tiểu Ngư gục đầu xuống, cô đã sớm thông suốt rồi mà! Cô thừa nhận bản thân mình học hành không bằng chị Hai anh Ba những luận đạo lí làm người thì có xác nhận mình không thua kém chị Hai! Nếu không thể làm việc ở Hãng Hàng không Trung Hoa thì sao? Tưởng cô không còn cách nào khiến ả hồ ly tinh kia biết ai là kẻ thứ ba à? Cứ đợi mà xem!

Hạ Diệu Diệu thật ra cũng chẳng muốn nói đến chuyện của đám nhỏ thực tập sinh. Một là hai người không làm cùng một phòng ban. Hai là cô và Chủ biên Đàm Ngữ đang cạnh tranh vào vị trí Phó Tổng Biên tập cấp cao đang trống kia. Nếu đối phương ra nước cờ người tình đại gia thì cô có chút bất lợi.

Bất quá cô không nhận được kết quả tốt thôi. Từ khi bắt đầu đại cục, nếu Đàm Ngữ thật sự đi nước cờ này thì tương lai của Mẫn Hàng sẽ càng được kỳ vọng nhiều hơn.

Hạ Diệu Diệu xem xong bản thảo cấp dưới gửi lên rồi ngồi dậy vươn vai giãn gân cốt một cái. Dáng người cao ráo cộng thêm chiếc váy ôm sát thân càng tôn thêm phần mỹ lệ nơi cô. Chiếc vòng cổ trân châu màu hồng khiến cô thêm phần tươi trẻ, căng tràn sức sống.

Thấy điện thoại phát sáng, Hạ Diệu Diệu mỉm cười áp điện thoại vào tai, tay kia cầm ly trà lên uống: “Mới đó đã nhớ em rồi à?”

Dáng người cao ráo trong bộ blouse trắng nho nhà đang đứng trước cửa sổ phòng họp 290 độ, ngẩng mặt lên chỉ nhìn được một nửa thành phố, là Cao Trạm Vãn. Anh ta mệt mỏi xoa xoa thái dương: “Phải rồi, không biết Hạ tiểu thư có cho phép hay không?”

Bên ngoài phòng họp là mấy nữ bác sĩ đang nghỉ ngơi. Lâu lâu họ lại nhìn thoáng qua cửa kính rồi lại ngượng ngùng vội liếc mắt sang khác. Nội dung cuộc họp vừa rồi vô cùng đặc sắc. Không những tính cách mà cả học thức của anh cũng quyến rũ, khiến cho trái tim của phụ nữ khó có thể kiềm chế.

“Bác sĩ Cao có bạn gái rồi à?” Nghe vậy, một trong hai người đang nói chuyện mỉm cười thâm ý. Từ lúc bác sĩ Cao mới đến, không chỉ y bác sĩ khoa Nhi xuýt xoa mà cả những người khoa khác cũng trầm trồ không ngớt. Chỉ một câu nói của bác sĩ Cao cũng khiến cho không ít trái tim thiếu nữ dù được quản giáo nghiêm khắc đến mấy cũng muốn thoát ly, hiến dâng cho anh. “Bạn gái thì không có nhưng người yêu thì có một.”

Hạ Diệu Diệu cười nhiều hơn: “Em nói không cho đó. Lẽ nào không nhớ sao? Khi nào về?” “Chuyến bay chiều nay. Anh muốn người đầu tiên anh nhìn thấy là em.”

Hạ Diệu Diệu đi đi lại lại ra vẻ suy tư: “Vâng... Em có thể cho phép người đầu tiên anh gặp là Hạ Vũ.” “Diệu Diệu.” “Chọc anh thôi. Tan ca em sẽ đi đón anh, tiện thể mời bác sĩ Cao dùng bữa tối, rồi mượn anh một nửa giường luôn được không?” “Rất sẵn lòng.” Cao Trạh Vẫn tắt máy. Xoay người lại, nụ cười ấm áp ban nãy đột nhiên biến mất, thay vào đó là gương mặt lạnh lùng như trong lúc họp. Anh tiện tay sửa lại tư liệu trên bàn, chuẩn bị thảo cho một buổi thảo luận học thuật khác sau năm phút nữa.

“Cấp trên có phải điên rồi không? Là ả quyến rũ đàn ông Đàm Ngữ đó à? Đừng làm trò hề như vậy được không? Nhìn bộ dạng chủ biên bây giờ xem, bất tự còn không có, nhìn thoáng qua là biết có người nâng đỡ rồi. Đúng là làm người ta buồn nôn!”

“Ai nói không phải? Cũng phải xem người đó là ai mà có thể xem trọng cô ta! Người ta có cả một cái biển luôn chứ không phải chỉ là mường rạch thối không đầu. Cái gì cũng đều là giả tạo cả!”

Hạ Diệu Diệu đứng bên ngoài phòng nghỉ nhìn vào những cái bóng xám bên trong. Nhìn thấy cô, gương mặt họ bỗng nhiên hoang mang, cúi đầu vội vã xoay người, mang cốc nước không lục tục rời khỏi. Hạ Diệu Diệu thở dài rồi đẩy cửa vào phòng giải khát. Con người của Đàm Ngữ không tệ, mặt mũi sạch sẽ, tính tình tốt, công việc thuận lợi, nhiệt tình với mọi người. Bọn họ có chuyện vặt vãnh gì cũng đều sai bảo cô ta. Cô bé này từ trước đến nay chưa bao giờ có ý báo thù. Ngày nào cũng cười hi hi, dù cho bị bạn học thực tập sinh khác bắt nạt cũng không nói lời nào. Hạ Diệu Diệu hiểu cách nghĩ thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện của cô ta. Đàm Ngữ không phải người thành phố này, cũng chẳng có gia thế gì, có thể đến đây thực tập là vì thầy hướng dẫn thấy cô ta quá khó khăn nên đã liên hệ nhờ cậy cho cô ta vào đây. Bản thân cô ta trước đây không phải là người tươi cười mỗi ngày, chỉ mong muốn người ta thay đổi thành kiến với mình, dù không được cũng hi vọng không bị người ta đâm sau lưng. Hiển nhiên, cô bé đồng nghiệp này không có sự hòa ái gần gũi như cô lúc đó.

“Biên tập Hạ.”

“Biên tập Hạ.” Hạ Diệu Diệu liếc nhìn hai người. Cùng là thực tập sinh, có điều mặt mày thanh tú, quần áo thơm tất, tuổi vẫn còn trẻ, chưa sinh con đẻ cái bao giờ thì làm sao có thể không xinh đẹp được. Hạ Diệu Diệu không nhiệt tình cũng không lạnh lùng mà nhìn hai người họ: “Uống trà à?” Còn không chặn nổi miệng các cô. Nghe vậy, hai người họ lập tức im lặng, thận trọng đưa cốc trà lên miệng: “Biển... Biên tập Hạ cũng đến uống trà...”. “Ồ, được rồi, phòng trà cũng không lớn, rót nước xong rồi thì đi làm việc đi. Chị thấy chủ biên của các cô đang tìm người đó.” Nghe vậy, hai người chen chân, chạy nhanh ra ngoài: “Cảm ơn Biên tập Hạ nhắc nhở, cảm ơn Biên tập Hạ... Đi mau... Đi mau...”

Hạ Diệu Diệu khua tay hờ hững: “Không có gì...”

Đèn đường bật sáng, cành cây vừa nhú chồi mới lại bị gió lạnh thổi co rút lại.

Khi các lĩnh vực hiện đại phát triển nhanh chóng đồng thời cũng sản sinh ra các loại tầng lớp quyền quý giàu có. Nhưng tình trạng giao thông lại làm cho nhóm quyền quý này phải trở về nơi xuất phát điểm. Mặc kệ anh có bao nhiêu chiếc xe siêu sang chỉ cần đi vào kẹt một nơi nào đó, chỉ cần không thể bay được thì mọi cố gắng đều xem như phí công. Hà Mộc An hạ mắt kính xuống để lộ đôi mắt trầm tư, lạnh lẽo. Anh dời mắt từ tập văn kiện nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ xe. Trên chiếc quần âu phục phẳng phiu là chong vắn kiện đã được ký tên. Dòng chữ lí nha lí nhí, đủ loại ngôn ngữ.

“Ngài Hà, anh vui lòng đợi một lát. Chúng tôi đã liên hệ với bộ giao thông tìm lộ trình thay đổi gần nhất.” Hà Mộc An hầu như không nghe thấy. Gương mặt anh càng thêm lạnh lùng hơn. Bên ngoài xe, trước tủ kính cách đó không xa có một tiệm nhỏ bán khoai lang. Một cặp nam nữ tuổi chừng ba mươi lăm đang cười cười nói nói, nắm tay nhau rời khỏi. Ông chủ tiệm tay sắp xếp lại mở khoai lang. Anh nhớ khoai lang lúc trước không

phải gói trong hộp thiếc, hoặc có thể nói cô cũng không thích ăn đồ ăn trong hộp thiếc. Cô nói chẳng có lí gì mà có thể nướng được khoai lang trong hộp thiếc. Nói xong tự cảm thấy hơi gượng ép nên cô chỉ thầm cười. Hà Mộc An nghĩ đến dáng vẻ nuốt củ khoai lang đã gói kỹ lưỡng của cô, khóe miệng bất giác nở một nụ cười. Nhưng chưa ai nhìn thấy kịp thì nụ cười đó đã biến mất trong tích tắc. “Tiểu Vương, đi mua mấy củ khoai lang.” “Vâng, ngài Hà.” Một lát sau, anh tài xế quần áo chỉnh tề mang về năm củ khoai lang, cung kính dâng lên: “Ngài Hà.”

Nghe vậy, Hà Mộc An thản nhiên nhìn mớ đồ trong tay tài xế không biết tại sao trong nháy mắt, ánh mắt của anh càng thêm sắc lạnh: “Chia ra hai phần à?” Tài xế không thấy có gì không đúng. Ngài Hà là người thế nào? Sao có thể cùng ăn thứ không phù hợp ở một nơi không thích hợp thế này? Bảo cấp dưới chia đồ ăn ra là điều bình thường: “Vâng” Nhưng nói là đã chia phần rồi thì cũng không ai dám ăn một cách khiếm nhã trước mặt Ngài Hà. Nhưng như vậy thì mùi khoai lang sẽ nồng nặc hơn trong không gian chật hẹp này và khiến tâm trạng người ngồi sau càng cảm thấy bất an, thậm chí còn có vẻ như muốn nôn ra vậy. Ai nói khoai lang nướng trong hộp thiếc lại không thơm! Nếu có thể, anh thật sự muốn để cỗ người thật kỹ! “Khởi động xe!” Tài xế ngần ngừ: “Ngài... Ngài Hà... Bị chặn rồi mà!” Lẽ nào giống như lần trước? Hà Mộc An nhíu mày, bỗng nhiên mở cửa xe, băng băng đi trong cơn gió lạnh. Tài xế rùng mình một cái thì người anh đã hòa vào dòng người tấp nập kia rồi. Thấy vậy, thư ký Thi lập tức cầm áo khoác lớn của ngài, cấp tốc đuổi theo,

Cùng lúc đó, Hạ Diệu Diệu nằm dài thư thả trên ghế sofa nhà Bác sĩ Cao. Gương mặt không phấn son tỏ vẻ thông minh, tháo vát hàng ngày, một chân cô đá vào ghế sofa chất đầy sách của bác sĩ Cao bên cạnh: “Em sắp chết mất.” Qua tấm kính nhà bếp, Bác sĩ Cao mặc tạp dề, mỉm cười nhìn cô dụ dằng: “Vừa xuống máy bay là anh phải hầu hạ cái miệng của em rồi. Có phải anh nên chết trước không?” Nghe vậy, Hạ Diệu Diệu dời cuốn sách đi: “Không giống nhau nha. Anh một thể xác thôi, còn em thì một tâm hồn.”

Vừa nói cô vừa gối đầu lên sách: “Anh nói xem, có phải em nên đón Thượng Thượng về ở bên cạnh, không để mẹ em nuôi nữa. Em sợ nó lại có thêm một bà mẹ.”

Cao TrạM Vân lau tay chạy ra ngoài, cánh tay anh ta vừa dài vừa có lực kéo lấy thân hình mềm mại của cô ôm vào lòng: “Thượng Thượng lớn rồi, theo người lớn tuổi thì sẽ tốt cho người lớn tuổi, còn theo em sẽ không tốt cho em, vấn đề không phải ở chỗ người lớn tuổi.” Anh ta biết Diệu Diệu cảm thấy hai người già ở nhà một mình cô đơn nên mới đem đứa nhỏ về bầu bạn với họ, nếu không cô đã tự mình nuôi nấng đứa nhỏ.

Hạ Diệu Diệu tìm một chỗ thoải mái rồi tựa vào lòng anh ta, bàn tay tùy tiện luồn vào chỗ ấm bên hông anh. Cao TrạM Vân giật mình một cái. Hạ Diệu Diệu cười tủm tỉm trong lòng anh rồi nhanh chóng tiếp tục nói: “Em biết, nhưng anh không nhìn thấy dáng vẻ của con bé bây giờ đâu. Em thấy chỉ chớp mắt một cái là con bé có thể ngồi trên đất biểu diễn màn khóc lóc, kêu gào như đúng rồi.”

Cao TrạM Vân thấy cô quá khoa trương rồi. “Không có. Anh thật sự nên gặp con bé bây giờ đi. Em phải làm sao đây?... Phiền chết đi được...” Suy đi nghĩ lại, Cao TrạM Vân nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Đừng nghĩ nữa, chuẩn bị ăn cơm đi.”

Mục quản gia, mới sáng sớm ngài Hà vào nhà bếp làm gì vậy?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Mặt Dày Mà Dạn

 Những người xung quanh nghe nói, liền hiểu ý mà cười phá lên, khuyên bảo: “Người anh em, đó là tại cậu không hiểu chuyện, quản gia ở Trang trại Hà Quảng không dễ đùa đâu. Nếu có lão đại thư ký Thi ở đây thì cũng phải nhường họ ba phần mà quay đầu giới thiệu danh tính cho họ biết. Lúc đó cậu sẽ hiểu quan hệ tốt với bọn họ là sáng suốt. Tục ngữ có câu dưới tể tướng là quan, huống chi bọn họ vốn dĩ là những nhân vật luôn được người khác tôn trọng.” “Sao vậy được?” Từng nghe nói Hòa Mộc rất biến thái, anh ta cũng không nghĩ sau khi về nước mình sẽ làm trợ lý, chịu thiệt thòi thế này, nhưng phải nhìn sắc mặt của quản gia thì cũng quá... Nhìn sắc mặt hiểu chuyện của mọi người xung quanh, Tiểu Tướng cũng chỉ biết kiềm chế cơn giận, thu lại cảm xúc: “Cảm ơn đã chỉ bảo.” Các đồng nghiệp mỉm cười. Sau này sẽ hiểu thôi, không vấp ngã mấy lần, làm sao biết muốn gặp Diêm Vương phải qua ải tiểu quỷ, huống chi tám người quản gia đó không ai là tiểu quỷ đâu. Lão Hồ đã rót xong tách trà mà ngài Hà vẫn chưa ra ngoài, vậy là vẫn chưa đến giờ làm việc: “Ngài Hà vẫn còn ngồi suy nghĩ ở nhà bếp dưới lầu?” Nói vậy thì nhà bếp là nơi không phải người bình thường có thể tưởng tượng được. Tiểu Tướng nhìn đồng hồ. Chiếc đồng hồ hạng sang bậc nhất phối cùng bộ trang phục bên ngoài càng toát lên vẻ của những người thành công. Có điều khi bước chân vào Trang trại Hà Quảng, nhân viên ở đây cũng chỉ xem anh ta là một người mới đến: “Ngài Hà thường thế này sao? Chỉ còn mười lăm phút là đến buổi họp sáng, có kịp không đây?” Lão Hồ thản nhiên: “Không chắc lắm, khoản hai ba tháng thì mới vào một lần.”

“Ngài Hà ở trong đó làm gì?”

Tôi làm sao biết: Công việc của chúng ta là trợ lí trong công việc chứ đâu phải trợ lí sinh hoạt! Nhưng mà lúc trước có lần đi ngang cửa phòng đại quản gia, nghe được ngài muốn rửa tay nấu canh. Nhưng mà anh ta cảm thấy buồn cười lắm. Ngài Hà nấu ăn? Nghĩ đến cũng không dám nghĩ, ngài Hà từ nhỏ đến lớn đều phải chăm chỉ học hành, đâu có làm chuyện đó. Hơn nữa, trong nhà bếp ngoại trừ dụng cụ làm bếp thì chẳng có gì nữa, ngài làm không khí à? Lúc này, Hà Mộc An cùng gương mặt lạnh lùng không chút hơi ấm đứng dựa người vào kệ bếp, ánh mắt anh cố định ở một điểm nào đó. Cách bài trí trong bếp hoàn toàn trái ngược với tính cách con người anh. Gạch nền màu xanh phối hợp với cách bài trí không tương ứng với những dụng cụ làm bếp đơn giản. Một con dao ăn đã sử dụng năm bơ vơ trên bàn bếp, một nửa bình gas đã rò rỉ, tất cả đều là đồ đã qua nhiều năm nhưng lại sạch sẽ vô cùng, cho thấy người trong phòng đã chăm chút rất kỹ lưỡng. Hà Mộc An cũng không rõ tại sao hôm nay anh lại vào đây? Trước đây anh luôn có ý nghĩ buồn cười về thời niên thiếu, anh cảm thấy cô chỉ là nhất thời không vui thôi, sẽ nhanh chóng quay trở về bình thường lại. Bây giờ bao nhiêu năm qua đi, anh vẫn chưa tỉnh lại sao? Cô không có ý định quay trở về.

Hà Mộc An cúi đầu, mái tóc dài che nửa phần lông mày sắc lạnh, đôi bàn tay mảnh khảnh từ từ đặt lên vòi nước rồi lại đột nhiên vặn mạnh, tiếng nước chảy ào ào vang lên. Trong nháy mắt, anh lại tắt nước đi, khóe miệng mỉm cười châm biếm. Lời nói cuối cùng của cô như vẫn còn lơ lửng quanh quần bên tai ai rõ ràng...

“Anh đừng nói với em anh đến để làm hòa nhé! Em không nhận nổi đầu! Thật sự nhận không nổi đâu!” Biểu cảm của cô lúc đó, anh bây giờ vẫn còn nhớ rõ. Cũng phải, muốn quên cũng khó! Hà Mộc An tự cười chế giễu. “Hà An, anh trước đây cực tốt! Thật sự tốt cực! Chỉ ít không làm phiền người khác, không khiến người khác cảm thấy anh phiền phức! Hành vi của anh bây giờ gọi là quấy rối! Quấy rối đó, có biết không?” Phiền?

Đây là lời đánh giá cuối cùng của cô và cô cũng không có ý định thu hồi lại! Sự suy tính kỹ lưỡng, tự thỏa hiệp với bản thân đáng ghét này của anh chỉ đổi lại chữ “phiền phức”! Anh đã buông hết mọi kiên nhẫn, mọi quan điểm về tương lai, chỉ muốn đến thăm cô thôi nhưng anh lại không biết phản ứng thế nào khi cô đột nhiên xa lánh anh như thế. Anh luôn cảm thấy chỉ cần tiến gần lại một chút thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được. Kết quả, cô chỉ cảm thấy anh rất phiền! Kết quả anh phí công phí sức chỉ nhận lại một chữ thế này thôi sao? Hà Mộc An bỗng nhiên ngắt dòng suy nghĩ, bất kể bao nhiêu lần, anh tuyệt đối không cho phép mình mềm yếu hồi tưởng lại một lần nào nữa, sự thật bên trong sẽ lại bị bóc trần, anh sẽ lại bị người ta bôn cọt thêm nữa! Nhưng có những ký ức không giống như những cuộc đàm phán có thể khống chế được trên thương trường. Nó không thể bỏ đi cũng không ngừng tái hiện lại! “Trước đây không phải anh rất khinh ghét những kẻ cứ bám lấy anh không buông và những kẻ cúi đầu sao? Em cảm thấy như vậy rất tốt! Xin anh đừng nói những lời đó với em nữa được không? Anh cũng không cần hạ thấp sự cao quý của bản thân để hỏi em lí do vì sao nữa! Anh cứ hãy tiếp tục là thiếu gia nữa đi! Người ưu tú như anh xin hãy cút khỏi đời em càng xa càng tốt!”

“Anh không cút đi đúng không? Vậy em đi!”

Hà Mộc An bỗng nhiên lấy mũi dao đâm loạn xạ lên thớt, động đến cả tủ chén bát không vững chắc bên cạnh, đột nhiên chén bát rơi xuống.

Tiếng vang lộp bộp cực lớn! Quản gia Mục khẽ giật mình, lưng ưỡn lên căng thẳng hơn!

Âm thanh này có là gì đâu. Chỉ cần ngại Hà vào đây thì thường như vậy! Có lần khá kinh khủng là khoảng một năm trước, khi căn bếp này vừa được xây lên, ngài Hà buộc tạp dề, vui vẻ muốn luộc trứng gà. Sau đó anh không ngừng bóp đến nổi vỏ và trứng đều bị nát vụn hết, khiến bà hoài nghi ngài có thú vui không tốt nào đó.

Nhưng... ngài của lúc đó... hình như... ôn hòa hơn bây giờ rất nhiều, còn đột nhiên vui vẻ lạ thường, muốn dời thùng hoa quả từ kho ra nữa. Có điều, ngài Hà bây giờ mới là người bà quen thuộc hơn. Đây mới chính là ngài Hà của bọn họ.

Hà Mộc An bình tĩnh bước ra ngoài, ngoài mặt không biểu hiện gì bất thường, giọng nói vẫn lạnh lùng như lúc trước: “Chuẩn bị bữa ăn, bảo thư ký Thi mang hết tài liệu nhân sự của Hồng Đại qua đây.”

“Vâng.” Nhưng... Thư ký Thi đi công tác rồi, lẽ nào ngài quên rồi sao? Không phải chứ... hay là bà nghe nhầm rồi, người ngài nói là mấy tên trợ lý đó?

Hạ Diệu Diệu trong bộ áo ngủ rộng rãi, búi tóc xuống giường, uể oải dựa lưng ở cửa bếp nhìn nghệ thuật trắng đen trong nhà bếp mà lòng đầy yên bình, hạnh phúc:

“Trước đây em muốn sáng nào cũng có một người đàn ông dịu dàng như ngọc nấu cơm cho em ăn, sau đó đánh thức em dậy, giúp em thu dọn đồ đạc, thúc giục em đi làm. Không ngờ, có ngày ước mơ này của em cũng thành hiện thực.”

Cao Trạm Vãn xoay đầu, tướng mạo không những ôn hòa mà còn phong thần tuấn lãng mỉm cười nhìn cô: “Nói như vậy thì ước mơ của anh không thành hiện thực rồi.”

“Ước mơ gì?”

“Anh ước tương lai có một người vợ hiền lành, nhu mì nấu cơm cho anh ăn, giặt quần áo cho, đánh thức anh dậy.”

Hạ Diệu Diệu ngáp một cái rồi xoay người đi: “Yên tâm đi! Nói không chừng có hôm nào đó cũng thành hiện thực thôi. Em đi đánh răng. Anh cứ làm đi.”

Tuân lệnh, nữ vương đại nhân.”

Tám giờ đúng, Hạ Diệu Diệu mở cửa xe Cao Trạ̣m Vậ̣n vừa lái từ hầm lên. Lúc đợi đèn xanh đèn đỏ, một tay cô đặt lên bánh lái, một tay đặt lên cửa sổ xe.

Lời nói buổi sáng không phải tự nhiên mà nói vậy. Cô thật sự đã nghĩ như vậy, cô cũng từng cho rằng sẽ không có người nào khác hoặc mong tưởng không bao giờ thực hiện được. Bây giờ tất cả đều hiện thực trước mắt cô, ông trời quả thật quá chiều cố cô. Nghĩ đến sắc mặt Cao Trạ̣m Vậ̣n ban sáng, Hạ Diệu Diệu không nhịn nổi, phì cười. Sau đó cô lập tức thậ̣n trọng lại, đã xấp xỉ ba mươi tuổi, không thể cứ vì chuyện tình cảm mà dễ dàng thể hiện cảm xúc ra mặt như vậy. Cô cần phải giữ nó trong lòng, từ từ mà trải nghiệm.

Đèn xanh.

Hạ Diệu Diệu lại ra đường. Cái “chiến xa” này có chiếm dụng đã lâu nhưng cũng có ý trả lại.

“Chào buổi sáng Biên tập Hạ.” “Chào buổi sáng Biên tập Hạ.”

“Chào buổi sáng.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười tự nhiên, hào phóng, toàn thân toát nên khí chất của một nữ sĩ tinh anh. Bên kia tường là một đám người đang tụ tập, trong đó có mấy mấy trợ lý nhỏ bên mình và mấy vị biên tập viên. Hạ Diệu Diệu nghi ngờ bước qua, vỗ vai một trợ lý: “Nhìn cái gì thế?” Bình thường không phải mọi người vẫn vây quanh bàn luận về cô bé Đàm đó sao? Mặt trời hôm nay mọc hướng nào vậy? Trợ lý Mao quay đầu nhìn thấy chủ biên bên mình lập tức niềm nở: “Chào buổi sáng Biên tập Hạ.” “Chào buổi sáng, bên trong làm gì vậy?” Mắt trợ lý Mao lập tức sáng lên như vừa trúng xổ số: “Biên tập Hạ, chị đoán xem hôm nay ai đến?” Hạ Diệu Diệu xoay người đi vào phòng làm việc. Cô còn tưởng là chuyện gì, thì ra lại có người đến mời cô Đàm “ra ngoài đàm đạo”: “Mấy ông chủ tới

lui có ý gì mới không? Không chịu suy nghĩ đàng hoàng mà cứ muốn dựa dẫm vào mối quan hệ của một cô gái. Nếu thật sự có chuyện tốt như vậy thì mọi người không cần làm việc nữa rồi.” Trợ lý Mao lập tức đuổi theo: “Biên tập Hạ, lần này không giống mấy lần trước, anh ấy thú vị hơn nhiều, hơn nữa anh ấy vừa trẻ lại vừa quyến rũ, là nhân vật mà tôi sùng bái nhất!” Hạ Diệu Diệu từ chối cho ý kiến. Nếu vậy sẽ đến đây tìm “cứu binh” rồi?

Trợ lý Mao chu mỏ, giải vây cho thần tượng của mình: “Biên tập Hạ, chị hiểu lầm anh ấy rồi chẳng? Anh ấy không phải là cứu binh được mời đến đây đâu. Anh ấy hôm nay đến đây muốn Đàm Ngữ dù được ai mời cũng đừng xuất hiện ở nơi diễn ra hội nghị hôm nay. Anh ấy không muốn ai làm ảnh hưởng đến sự hợp tác lần này của anh ấy và ngài Hà.”

“Hả?” Hạ Diệu Diệu nhú mày. Trợ lý Mao giữ hai tay trước ngực tỏ vẻ vô cùng sùng bái, nhất là đáng vẻ lúc Thúc tổng nói chuyện, đẹp trai đến mê người, khiến người ta cứ muốn đắm chìm trong đó, mãi mãi không muốn thoát: “Biên tập Hạ còn chưa biết sao? Thúc tổng là một trong những người xây dựng hội nghị Bốn Nhà Đầu Tư lần này đấy. Có thể đối diện với tượng thần danh tiếng quả thật đã chứng minh được năng lực của anh ấy.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Cô Không Thế

 Hạ Diệu Diệu lắc đầu ngao ngán, con người này thật là. Nhưng mà, Thúc Tùng Cảnh? Tên này sao nghe quen quá?

Reng reng... Reng reng reng... “Alo, xin chào, bộ phận Biên tập thời trang, Tạp chí Mị Lực nghe đây.” “Khụ khụ! Cho hỏi đại Biên tập Hạ có rảnh cùng bạn già nói chuyện bình thường được không vậy?” Hạ Diệu Diệu cười phá lên. Cái giọng nói trầm trầm, nhỏ nhẹ che giấu sự nghiêm túc bên trong khiến người ta cảm thấy xương tủy cũng mềm ra: “Chị Tân Xảo thương mến, chị tìm tôi có chuyện gì? Mau nói đi, chúng tôi là doanh nghiệp tư nhân phải tranh đấu vất vả mỗi ngày, không2may mắn như mấy người ngồi không xơi nước cũng nhận được lương đâu.” “Sao lại nói thế? Chị đây cũng rất vất vả nhé.” Trương Tấn Xảo nhẹ nhàng đổi tai nghe điện thoại: “Cứ định mời cậu đi dùng cơm mà mãi không có thời gian. Gần đây không bận lắm, để xem nghiên cứu sinh cậu đây có vui lòng sắp xếp thời gian đến dự không.” “Cái này... Cậu đợi tớ xem lịch trình gần đây xem...” “Hạ Diệu Diệu! Cậu đi chết đi!” Giọng nói vẫn cứ mềm mại như xưa, chẳng có chút thuyết phục nào.

Hạ Diệu Diệu cười xòa: “Được rồi, chỉ cần cậu không bận tâm đến chuyện phá sản thì tớ rất8sẵn lòng phục vụ cho ví tiền của cậu.” “Vậy chốt nhé. Đến lúc gọi thêm Tử Ngọc, bốn người chúng ta lại tụ họp.” “Quý bà đã nói thì là vậy đi.” “Chết tiệt, vẫn không đứng đắn gì cả.”

“Ngài Hà, tất cả tài liệu nhân sự của Hồng Đại đều ở đây.” Hồng Đại thành lập vừa tròn năm năm, mặc dù là một công ty trẻ tuổi, nhưng do liên quan đến nhiều ngành, số lượng nhân viên không ít, lần này lại do ngài Hà

tự mình yêu cầu nên bên dưới chính lí rất cẩn thận, gia quyền một số nhân vật trọng yếu đều ghi chú rất kỹ càng, tư liệu đều chứa đầy bốn9hộp lớn, tất cả được chất đầy trong văn phòng Chủ tịch tối cao của Tập đoàn Hòa Mộc, chiếm hết toàn bộ mặt bàn của bàn trà.

“Biết rồi.”

Thư ký kéo cửa ra ngoài, Hà Mộc An ngẩng đầu lên từ trong đồng báo cáo dày đặc, ánh mắt càng thêm lãnh đạm nhìn về chiếc hộp cách đó không xa, sau đó lại kiên quyết rời mắt khỏi đó. Qua một hồi lâu, anh mới khép lại văn kiện từ đầu đến cuối vẫn chưa động qua. Đứng dậy, anh đi thẳng đến cạnh ghế sofa. Dừng lại, ánh mắt đảo qua, anh cúi người tiện tay cầm lấy một cái lật xem. “Ngài Hà càng lúc càng thích hoài2cổ rồi. Không cần hồ sơ điện tử, mà cả mớ giấy này, ngài có xem hết không?” “Đó không phải là vấn đề. Vấn đề là những thứ này không có giá trị gì để đọc cả.” Một công ty con trực thuộc tổng công ty, hiện tại đều không có tư cách xuất hiện tại hội nghị thường niên của Hòa Mộc. Trong những năm này nếu không phải ngài Hà ngẫu nhiên để ý một chút, tên của bọn họ thậm chí còn không có tư cách được đưa đến tầng lầu này để mọi người thấy, lại tưởng mình thật sự là ngọc ẩn, càng ngày càng huênh hoang đắc ý, cũng không xem mình khi nào2thì bì được với Hăng Hàng không Trung Hoa, bất quá ngài Hà muốn đề bạt, dù chỉ là một công ty bao da bọn họ cũng phải đưa nó ra thị trường! “Có lẽ ngài Hà sẽ có hành động lớn gì không chừng.” Cô nói nhưng cũng không tự tin cho lắm. Cho dù là hành động gì thì cũng sẽ nên thông báo cho Phi Diệu.

“Ai mà biết, nhiệm vụ của chúng ta là phải cố gắng làm việc. Ngài Hà muốn đề bạt ai chúng ta đề bạt người đó.

Trong phòng làm việc, Hà Mộc An ngồi trên ghế sofa bằng da, tay cầm mấy xấp tư liệu chậm rãi lật xem.

Những chỗ được ghi chú chữ tốt anh đều không xem qua, sắc mặt vẫn lạnh lùng, đưa mắt xem những chỗ khác. Từng trang giấy lật lên hạ xuống, hình như anh chỉ muốn xem giá trị của những người bị điều đi từ vị trí này đến vị khác rồi lại dời về mà thôi. Sau một hồi lật giở, anh lại không động vào xấp tài liệu ghi chú chữ “X” bên dưới.

Cô... Nếu cảm thấy có thể từ bỏ...

Sẽ nói lại những lời từng nói một lần nữa và lần này còn tàn nhẫn hơn gấp trăm lần. Mặc kệ em có thân phận gì...

Chỉ khi muốn ngược đãi bản thân anh mới muốn nghe lại lần nữa! Hà Mộc An đột nhiên bình tĩnh, đặt tất cả chồng giấy xuống. Một lúc lâu sau, anh lại bình tĩnh cầm lên.

Anh cùng lắm chỉ muốn nhìn xem cô gái khiến anh “cút” đi bây giờ có kết cuộc thế nào, căn bản không có ý nghĩ gì khác. Hà Mộc An lạnh lùng, nhìn về phía chồng tư liệu được ghi chú chữ “X”... Thời gian từng chút qua đi, từ mười giờ rưỡi đến mười một giờ. Tại sao không động đến? Anh tại sao muốn động đến? Không cần nhìn anh cũng có thể dựa vào tính cách của cô mà đại khái suy đoán đại khái những năm tháng vừa qua của cô: Liều mạng làm việc, cố gắng nuôi dưỡng em trai và em gái, mỗi thứ Bảy lại trở về làm đứa con gái hiếu thảo, dạy bảo em trai và em gái ồn ào, tìm cách lấy lòng ba mẹ. Có lẽ cô cũng sẽ dành chút ít thời gian xem mắt những tình anh tuấn tú” bạn bè, họ hàng giới thiệu. Người cùng tuổi, chắc chắn cô sẽ không thích. Người lớn tuổi hơn và có sự nghiệp thành tựu, chắc chắn sẽ là lựa chọn tốt cho cô. Những ngày làm việc sau đó lại tiếp tục làm trâu làm ngựa, nếu có cơ hội “thăng tiến”, nhất định cô sẽ về nhà khoe khoang, nhất là đãi ngộ bây giờ của Hồng Đại. Gương mặt đắc ý của cô thế nào, anh cũng có thể đoán được tám phần.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Hà Mộc An khẽ động đậy nhưng phản ứng lí trí nhanh hơn nên động tác đã lập tức ngừng lại.

Cô sẽ lập gia đình hay không?

Hà Mộc An cười nhạt. Nếu không phải nuôi hai bác ở nhà thì một ít kiêu căng đó làm sao lấp đầy sự cao ngạo của cô?

Năm nay... Hạ Tiểu Ngư chắc cũng đã tốt nghiệp...

Cô cũng phải nghĩ đến chuyện khác rồi. Hà Mộc An bỗng nhiên đứng dậy, một lát sau, lại ngồi xuống, cầm lấy chồng giấy kia, nhanh chóng lật xem, từ trang thứ nhất đến trang thứ hai, trang thứ ba, không sót một trang. Nhưng cho đến trang cuối cùng, thậm chí trong phần thông tin nhằm chán về gia quyến và con cái, anh cũng đã xem hai mươi mấy người nhưng đều không có người anh muốn tìm. Hà Mộc An nhíu mày: Dựa vào tính cách luôn cúi, dựa dẫm, không đắc tội người khác của cô ấy cũng không bị người xa lánh đến nỗi không thể xuất hiện trên danh sách chứ? Hà Mộc An lập tức sa sầm mặt lại, cầm điện thoại lên: “Tất cả danh sách đều đã ở đây rồi chứ?”

Thư ký Đào lập tức vực 100% tinh thần: “Thưa ngài Hà, tất cả đều ở đó.”

“Cậu chắc không?”

Sóng lưng thư ký Đào bỗng phát lãnh nhưng vẫn chắc nịch: “Cho dù là đi quét dọn cũng không bỏ sót.” Hà Mộc An tắt máy. Trong nháy mắt, tất cả tư liệu đang rải rác trên bàn trà, đều mất hết giá trị để xem. “Chết rồi, chết rồi. Sếp hình như không hài lòng rồi.” “Không hài lòng chỗ nào?” “Không biết nhưng ngài Hà chắc chắn không hài lòng với thứ lần này gửi đến.”

Hà Mộc An như có điều suy nghĩ mà đứng dậy, chau mày đứng trước cửa sổ vẫn chưa hạ màn che nắng, đáy mắt càng thêm âm trầm, cô không có ở Hồng Đại. Điều này không thể nào, anh đâu có tự luyện đến mức khi chia tay cũng khiến cô vì không muốn gặp anh nên cũng rời đi, cô tuyệt đối

không phải loại người có suy nghĩ đó. Vậy thì nguyên nhân là gì? Bè phải tranh đấu? Người thất bại sẽ bị đá ra khỏi công ty? Vẫn còn nơi phát triển tốt hơn sao? Hay là đã đến Phi Diệu rồi?

Phi Diệu là công ty mẹ của Hồng Đại Hà Mộc An trong nháy mắt nghĩ được điểm mấu chốt, anh không hoài nghi Hà Diệu Diệu trong vòng năm năm sẽ có năng lực như vậy! Hà Mộc An mang máng nhớ, năm ngoái khi dò xét Phi Diệu thì gặp được Vương Phong Long. Hà Mộc An hờ hững vuốt điện thoại trong tay, trượt lên trượt xuống, mặt không đổi cảm xúc, gọi đến số kế tiếp... Ở tuổi xấp xỉ ba mươi, Vương Phong Long rất ít khi mắc sai lầm, cho nên sự nghiệp thành công, tiền đồ khả quan, giá trị bản thân cao, mạng lưới giao thiệp rộng rãi, khiến anh ta có thừa khả năng ngênh đón sóng gió trong xã hội, đồng thời yên lặng hưởng thụ niềm vui thú khi người ta lừa gạt nhau trong cạnh tranh thương nghiệp. Điện thoại rung lên, anh ta chậm rãi dời mắt khỏi bài phát biểu thao thao bất tuyệt trong hội nghị của Tổng vụ, chuẩn bị tắt máy, nhưng khi nhìn màn hình, tích tắc, anh bỗng nhiên đứng dậy, dịch chuyển ghế, làm phát ra như một loạt tiếng vang chói tai trong không gian yên tĩnh của phòng họp: “Thật xin lỗi, tôi ra ngoài nghe điện thoại một chút.” Nói xong không chờ hồi đáp, anh ta đi thẳng ra ngoài nghe máy. Thanh âm gào thét của Tổng vụ lập tức vang lên trong phòng họp: “Làm cái gì thế? Có còn xem tôi là gì không hả? Nghe điện thoại khi đang họp là có ý gì?...” Mặc kệ anh bò cao bao nhiêu, luôn luôn sẽ có người thừa lúc anh đặc ý nhất đập một gậy lên đầu anh. Nói cho anh biết, anh vẫn leo chưa đủ cao đâu. “Ngài... ngài Hà? Anh tìm tôi?”

“Bạn?”

Vương Phong Long đi đi lại lại, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt nổi trợn lôi đình của Tổng vụ: “Không bạn, ngài Hà, anh nói đi.”

Hà Mộc An lạnh lùng theo thói quen, không may mắn có chút tình cảm nào: “Ngày mốt ra ngoài ăn cơm... Gọi thêm bọn người Tiền Quân.”

Vương Phong Long bỗng sững sốt. Anh vội vã nhìn lại màn hình lần nữa rồi đáp: “Được, chúng tôi lúc nào cũng được.” “Vậ thì tốt. Tôi nói thư ký sắp xếp lịch rồi liên hệ cậu.” “Được.” Vương Phong Long tắt điện thoại, điều chỉnh lại cảm xúc, quay trở lại phòng họp. Tổng vụ biên tập của Phi Diệu lập tức bắn những phát pháo vào đầu anh ta: “Giám đốc Vương, anh cũng là nhân viên lâu năm! Biểu hiện trước nay rất tốt! Ấn tượng của công ty đối với cậu cũng không tệ! Nhưng tại sao lúc này anh không biết là chúng ta đang họp! Thân là Giám đốc sao có thể phạm phải sai lầm này trong cuộc họp? Nếu cấp dưới của anh cũng ra ngoài nói chuyện riêng khi đang họp thì anh làm thế nào? Tôi hi vọng anh có thể cho tất cả mọi người ở đây một câu trả lời về chuyện ban này!” Nghe vậy, Giám đốc Dư, người mặc bộ vest màu trắng ngẩng khuôn mặt quyến rũ thu hút của mình nhìn anh rồi lại cúi xuống. Là đối thủ cạnh tranh chức vụ Tổng vụ bộ tài nguyên trong tương lai, nhưng Giám đốc Dư không thừa dịp này nói gì cả! Chỉ là mất kiên nhẫn vì cuộc họp đang tiến hành phải tạm hoãn, kéo dài thời gian. Vương Phong Long nhìn sang chỗ khác. Anh ta không thể không thừa nhận, tích cách của Dư Tổ Nghiệp hào sảng, lỗi lạc. Trong lúc này người không thừa dịp cầm thêm cây dao vào đối thủ là người đáng để kết giao. Có điều, bối cảnh gia đình như thế, chỉ sợ không đủ đà để tiến đến. Vương Phong Long thản nhiên trả lời: “Xin lỗi, lúc này là điện thoại của ngài Hà, đã làm mất thời gian của mọi người rồi.”

Tổng vụ biên tập nửa miệng đang mở lập tức khép lại, thái độ lập tức thay đổi khéo miệng nở rộ ba phần ý cười: “Ngài... ngài Hà sao? Anh xem đó, sao anh không nói sớm? Ngài Hà trăm công nghìn việc mà còn phải tranh thủ thời gian quan tâm đến công việc của anh là vinh hạnh cho anh... Nhất định phải báo cáo rõ ràng. Nào, nào, mọi người tiếp tục... cuộc họp...”. Ông ta không ngờ Vương Phong Long thật sự rất thân với ngài Hà. Nhìn nhầm rồi! Về nhà nhất định phải mang bình rượu đỏ cất kỹ lâu năm mang tặng anh ta.

Nửa tiếng sau. Dáng vẻ quyến rũ mê người trong bộ âu phục và váy quá gối, giày cao gót, Dư Tổ Nghiệp cầm tư liệu hội nghị thu thập được bước ra, cười một tiếng với Vương Phong Long đang đứng đối diện cửa: “Lúc này rất cảm ơn mọi người đã nhẹ tay. Có điều lần sau tổ chúng tôi chưa chắc sẽ thua đâu.”

“Là do Dư tiểu thư đã nhường.”

Dư Tổ Nghiệp thản nhiên: “Đâu có, chỉ là do tôi đem con át chủ bài ra quá sớm thôi. Giám đốc Vương phải cố gắng thêm rồi. Nếu lần sau vẫn ở cấp độ này, tôi nghĩ trong trận đấu sau này, anh khó mà thắng nổi tôi.”

“Hãy cùng chờ xem.”

“Cứ đợi mà xem.”

Vương Phong Long đưa mắt nhìn theo hướng cô đi, quay người, đối thủ sao? Quả thực rất khó đối phó! Vương Phong Long nhìn điện thoại, cú điện thoại này có lẽ sẽ giúp anh tăng mười phần trăm cơ hội chiến thắng. Vương Phong Long thở dài, không phải anh nghĩ mình thắng không về vang, mà là mọi người ai cũng có quan hệ phía sau, giờ lộ ra dĩ nhiên chỉ là so về phân lượng.

Hơn chín giờ đêm, trong biệt thự của Trương Tấn Xảo, đèn đuốc sáng rực.

“Cạn ly!” Hạ Diệu Diệu mặc chiếc váy dài cổ tròn in hoa, bên dưới mang một đôi giày đen đơn giản, trang điểm nhẹ như ban ngày. Dù sao cũng là liên hoan bạn bè, ai thèm để ý những điều này, với lại có cũng lười lãng phí thời gian trang điểm lại. Vẫn cứ khuôn mặt không hoàn mỹ này và nụ cười như xưa là đã đủ phần kiêu ngạo.

“Tân Xảo, cậu đã chuẩn bị mấy phần thịt dê rồi? Có đủ ăn không vậy? Đừng để tớ phải mang bụng đói về nhà nha.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Đã Từng Là Một Triệu Hai Trăm Nghìn

Trương Tấn Xảo không nhịn nổi bật cười: “Còn mấy phần nữa. Sợ cậu nó chết thôi.” Hạ Diệu Diệu thêm thức ăn vào chén: “Mau đi, cho tớ nó chết đi.”

Khổng Đồng Đồng hất mái tóc xoắn dài bồng bênh của mình, mặc chiếc sườn xám thêu hoa ra vẻ trưởng thành, khuôn mặt trong không khác gì trước đây, cố gắng làm ra vẻ thành thực: “Đồng chí2Hạ, đã hết ly thứ nhất rồi, có phải cậu cũng nên tự phạt ba ly đi không? Mấy năm nay bọn tớ đều ở trong cùng một thành phố nhưng chỉ có mỗi cậu là vứt bỏ chúng tớ mà tự do bay nhảy. Nào! Tự phạt ba ly để chúng tớ hả giận nào!” “Đúng! Gặp cậu đúng là quá khó khăn! Mọi mắt chờ trông mà vẫn8không thấy người, chúng tớ làm sao tự tin sống tiếp hả?” “Chu Tử Ngọc, cậu đừng hùa theo cậu ấy làm càn nhé! Khổng Đồng Đồng, cậu không kiếm chuyện không được hả? Cậu tổng tiền tớ sáu bữa cơm rồi, bây giờ còn muốn thêm à? Bỏ ý nghĩ đó đi nhé! Tớ đã một mình kiếm ăn vất vả bên ngoài rồi, cậu không nên lấy sự9hi sinh của tớ mà bắt tớ một mình uống ba ly chứ.” “Hứ, tại cậu, tớ còn chưa vạch trần cậu trên mạng là đã nể mặt cậu lắm rồi. Cậu nói xem, trái tim nhỏ bé của tớ đã tổn thương bao nhiêu vì sự lừa dối của cậu rồi hả?” Vừa nói cô vừa vung vung đôi đũa đầy nước lấu. Hạ Diệu Diệu lập tức nhắc2nhở: “Chú ý hình tượng đi! Bên cạnh cậu là mỹ nữ đó nha! Nhỡ chuyện tại bay vạ gió thì cậu có gánh nổi không? Đúng không hả Vương mỹ nhân.” Nghe vậy, Khổng Đồng Đồng chợt nhớ ngồi bên cạnh mình hiện tại là đại mỹ nhân cử thế vô song, cô lập tức phụ họa thêm: “Thành thật xin lỗi, thật vô ý, nhắm vào người khác2mà suýt chút đụng vào ngọc đẹp rồi, là lỗi của tớ. Tân Xảo này, cậu bảo bọn tớ đến ăn lấu là được

rồi, sao có thể bảo luôn vương mã nhân cũng đến ăn những thứ không có dinh dưỡng này chứ. Mau mang bào ngư, nhân sâm, tổ yến, gân rồng lên cho mã nhân nào.”

Trương Tấn Xảo cười hiền dịu: “Là cậu muốn ăn đó chứ. Nhưng mà xin lỗi nhé, tổ đây vẫn chưa nhận lương, cậu muốn cũng không được.”

“Cậu than nghèo? Vậy tổ là cái gì chứ? Ăn mày à?” Khổng Đồng Đồng làm ầm với Hạ Diệu Diệu. Trương Tấn Xảo cười híp mắt nhìn Vương Niệm Tư: “Có phải ồn ào quá không? Các cậu đừng chê bọn tổ ồn ào nhé, thói quen thường ngày rồi.” Lúc đến nhà xuất bản hôm qua, cô gặp phải Vương Niệm Tư, mọi người cùng chung một phòng, khách khí mới một câu, ai ngờ đến thật, cũng may bọn Diệu Diệu chưa nói gì. Vương Niệm Tư đã kết hôn mấy năm nay. Cô là người đầu tiên trong nhóm lấy chồng. Nghe nói hai vợ chồng cũng môn đăng hộ đối, đều là con cháu nhà giàu. Bởi vì hai người không phải người nổi tiếng nên bọn họ cũng không biết tình trạng hôn nhân thế nào. Nhưng nhìn cô hôm nay chắc hẳn cũng không tệ. Ai cũng nói thời gian bào mòn nhan sắc nhưng Trương Tấn Xảo lại cảm thấy so với thời đi học, vẻ đẹp của Vương Niệm Tư càng mặn mà hơn. Khi cười, hai đầu lông mày nhíu lại nhưng vẫn không thể giấu được sự cao quý tự nhiên của Vương Niệm Tư. Cô thật sự xuất thân là như vậy. Hành vi cử chỉ đều sớm đã ăn sâu vào máu, không phải nói hòa nhập là có thể hòa nhập. Nhưng nụ cười ấy thật sự chân thành, không mấy may giả dối: “Đâu có, trước đây tổ rất ngưỡng mộ sự hòa hợp của các cậu. Mấy khi được các cậu chịu mời bọn tổ cùng vui vẻ thế này, tổ cảm ơn còn không kịp ấy chứ. Cậu nói phải không Thẩm Tuyết?”

Thẩm Tuyết đang nhíu chặt hai đầu lông mày, lộ ra ý cười hiểm thấy, nghiêm nghị cảnh trọng và thiếu đi mấy phần ngây cuồng trước kia, mà thay vào đó là sự chín chắn trưởng thành: “Tổ thì không. Tỷ trước nay ghét nhất chuyện lớp trưởng chúng ta lấy việc thân thể đáng thương từ nhỏ để được người ta thương hại rồi. Đến bây giờ tổ cũng không muốn nói đến cậu

ta, nhất là nghĩ đến chuyện cậu ta nói dối không chớp mắt khiến tôi phải đến sợi dây dắt tiền đó. Tim tớ bây giờ vẫn còn đang sôi máu đây. Nếu không phải cậu ta, tớ có bị tên khốn Tiền Quân ức hiếp thế này không?” Nói xong, cô bấu môi, trừng mắt về phía Hạ Diệu Diệu.

Nghe vậy, Hạ Diệu Diệu đắc ý vỗ vai cô ấy: “Không hiểu sao? Không phải tớ đây đang muốn tác hợp mối lương duyên trời định này à? Có điều, Thẩm đại gia à, cái vòng đó đắt lắm à? Một tí máu mà cũng không muốn bỏ ra thì đừng nghĩ đến chuyện có thể chấp cánh cùng bay với tên giàu đó. Nói đi, sợi dây buộc tóc đó giá trị một triệu hay hai triệu? Mau, thành thật nói đi!”

“Thành thật nói đi!”

“Là một triệu...” hai trăm nghìn!

Vương Niệm Tư kéo ống tay áo cô một chút, ống tay áo màu bạc hà đoan trang lộ ra một đoạn cổ tay mảnh khảnh, trên cổ tay một chuỗi hạt châu màu hổ phách lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, làm “bọn nhóc chưa biết gì về thế giới bên ngoài” xuýt xoa trầm trồ. “Vương đại tiểu thư cho tôi xem với! Là huyết hổ phách nha! Trên thế giới này thật sự có loại châu báu quý giá thế này sao? Đem nó ra ánh sáng cho tớ xem một chút xem.” “Tránh ra, đúng là đồ ham tiền, để yên cho tớ chụp cho một tấm in trang bìa tạp chí kỳ này nào. Chắc chắn sẽ tăng được được đẳng cấp cho chuyên mục của tớ.”

“Hạ Diệu Diệu, cậu vô sỉ quá rồi! Cậu làm tạp chí thời trang mà chụp trang sức làm gì?”

“Làm trang trí không được sao?”.

“Đương nhiên không được. Loại châu báu đặc biệt như huyết hổ phách này đều phải được phối với trang phục và phụ kiện cao nhã và tôn quý. Cậu làm gì mà phù hợp?” “Gu thẩm mỹ của tớ thế nào? Ít nhất không

như cậu. Xem xem, rõ ràng là một chị gái trẻ trung lại ăn mặc thành một bà thím thế này rồi ra đường với chồng mình.” “Cậu cũng không khá hơn đâu. Lúc này ai đứng cười ngẩn ngơ với anh soái ca đưa cậu đến hả?” “Có biết dùng từ không? Đó là màu hồng của hạnh phúc.” Hạ Diệu Diệu vẫn chọc cổ như trước đây. “We... Không được rồi, mau cho tớ đi nôn cái...” “Có rồi thì đi khám bác sĩ đi...” “Hạ Diệu Diệu! Miệng cậu không thể tích đức được à? Xem tớ làm sao dạy dỗ cậu...” Vương Niệm Tư liếc sang Thẩm Tuyết. Thẩm Tuyết vội quay sang tham gia: “Tớ cũng tới trừng trị cậu, xem cậu sau này còn dám hay không!” Tự quên đi những chuyện vừa rồi, cứ để thời gian xóa đi, sao phải nói ra làm mọi người suy nghĩ lung tung. Vương Niệm Tư yên lặng cùng Trương Tấn Xảo ngồi ở một bên cười nhìn các cô chơi đùa. Vừa đến cổ đã để ý cổ tay Hạ Diệu Diệu không mang vòng tay, không biết là anh ta đã lấy lại, hay chính cô tháo xuống. Có điều, nếu là đồ vật của dòng họ Hòa Mộc, cho dù anh ta không công khai lấy lại, anh ta cũng dùng một lí do hợp lí để tiêu hủy nó. Dù sao, dựa vào sức ảnh hưởng của Hòa Mộc, có một số thứ lưu lạc bên ngoài sẽ đối với người khác tạo thành ảnh hưởng to lớn. Hiện tại, trên người Diệu Diệu không có một món trang sức vượt quá khả năng sở hữu của cô. Không biết có phải tại thời điểm cô ta không biết giá trị của chúng mà vứt ở nơi nào đó. Vương Tư Niệm nghĩ đến đau cả lòng, nếu như có thể, cô ấy thật muốn hỏi mượn một bộ để tăng thêm vinh quang cho triển lãm châu báu của công ty trang sức họ Vương năm nay.

Nhưng Vương Niệm Tư vẫn còn nhịn được. Hơn nữa trong mấy năm nay cô ấy cũng không nghe nói đến chuyện người năm tuyền ở Tập đoàn Hòa Mộc qua lại với nữ nhân nào, có lẽ hai người họ đã sớm chia tay. Chi tay rồi cũng tốt. Vương Niệm Tư nhìn Hạ Diệu Diệu đang vui đùa, miệng cứ há to cười. Nếu như là trước đây cô sẽ cảm thấy Diệu Diệu may mắn quá còn bây giờ cô không khỏi có chút bội phục. Vì thật không có nhiều phụ nữ có thể hạnh phúc khi thoát khỏi cái bóng của Hà Mộc An sau khi chia tay. Theo cô biết, hai người phụ nữ có quan hệ với ngài Hà trước đây hiện tại vẫn chưa kết hôn. Họ đang chờ ai thì ai cũng biết. Đã từng có một

người đàn ông tốt nhất, đặc biệt nhất thì không thể vừa mắt người khác là điều quá đổi bình thường. Hạ Diệu Diệu như thế này rất tốt. Nghe Tân Xảo nói, cô đã có bạn trai rồi. Chờ đợi người đàn ông đó quay lại chỉ bằng tự mình tiếp tục đi con đường của mình. Dù sao nếu Diệu Diệu không thông suốt thì không ai có thể giúp cô. “Hai người có ý tứ không vậy? Biết người ta là người nhà quyền thế mà trong lúc này lại làm chuyện không biết suy nghĩ gì cả, đánh các cậu nè...”

Một lát sau, Chu Tử Ngọc đột nhiên đổ thân người cao một mét tám của mình vào vai Trương Tấn Xảo, tay ôm chặt cổ Trương Tấn Xảo: “Nói! Cho bọn tớ đến nhà có phải muốn chúng tớ ngưỡng mộ, ganh tị mà chết không hả? Biệt thự, villa! Trên tủ còn trưng quả bóng có chữ ký thần tượng của tớ, cậu có phải muốn chết không hả? Đương nhiên rồi, aa, trừ Vương mĩ nhân ra.”

Vương Niệm Tư nhanh chóng đáp: “Tớ cũng rất ngưỡng mộ mà. Cứ định sẽ mua một căn ở đây nhưng đáng tiếc là người ta không bán ra bên ngoài.”

“Được lắm Tân Xảo! Có thể khiến nữ thần của chúng ta thốt ra lời này, xem ra cậu không chỉ đơn giản là đại gia thôi đâu! Không được, tên bóng đá và tên bóng rổ kia là của tớ.”

Khổng Đồng Đồng lập tức giơ tay: “Tớ cũng muốn.” Sau đó ngượng ngùng và xấu hổ nói: “Anh nhà tớ thích nhất là đánh cầu lông, cầu thủ ngôi sao kia cũng là thần tượng của anh ấy, tớ sẽ giúp cậu khoản tiêu phí cầu lông nhé...” “Tốt lắm, Khổng Đồng Đồng, sao cậu có thể hạ thủ nhanh đến thế? Cũng phải đợi xem Tân Xảo chứ! Không được, bộ quần áo chơi bóng đó là của tớ!” Trương Tấn Xảo mặc kệ bọn họ lao nhao ầm ĩ, vui vẻ gật đầu. Những thứ này đều là của Vương Phong Long từng mang về. Lúc anh ta vừa vào Phi Diệu làm việc, cứ mỗi lần thăng chức là anh ta lại về trò chuyện vui vẻ với cô thật lâu.

Tuy những thứ này đều là vật vứt đi khi những minh tinh ký dư để tặng cho gia quyến các nhân vật lớn, nhưng đối với anh ta mà nói nó đều là những trải nghiệm khác nhau. Dù sao có một số người, cả đời cũng chưa được gặp mấy đại minh tinh đỏ. Bây giờ, chỉ sợ anh ta cảm thấy chướng mắt với những thứ này rồi. Cũng phải, con người còn ít khi trở về thì huống chi là đồ vật. Cô cũng không có nhã hứng ôm vật nhớ người, chỉ bằng tặng chúng cho người yêu thích. Chu Tử Ngọc có chút bất ngờ: “Thật à?... Có thể lấy à?” Trương Tấn Xảo gật đầu: “Thật đó. Để đó cũng chiếm chỗ. Các cậu không đến tớ cũng không biết nên xử lí chúng thế nào đây. Cũng may đúng lúc mọi người giúp tớ giải quyết vấn đề lớn.” Chu Tử Ngọc lập tức xúc động ôm chầm Tân Xảo: “Tân Xảo, cậu đúng thật quá tốt!”

“Đương nhiên.” Diệu Diệu trước đây khi yêu cũng như chết đi sống lại vậy. Nhưng bây giờ không phải ai cũng có cuộc sống tốt sao? Cô và Phong Long nhiều hơn được mấy năm chứ? Nói ra thì từ lúc họ ở bên nhau khi sắp tốt nghiệp đến lúc ai cũng bận rộn với công việc của mình, quãng thời gian hạnh phúc không quá hai năm. Sự nghiệp của anh ta càng lúc càng phát triển, khoảng cách của anh ta và cô cũng càng lúc càng xa.

Tuy mấy năm nay, cô vẫn luôn chờ đợi nhưng cũng không đến nỗi kiên trì như mình đã tưởng tượng mà quyết tâm chờ đợi một ai đó quay đầu nghĩ đến mình.

Cô chẳng qua chỉ là một người phụ nữ bình thường, muốn được kết hôn trước năm ba mươi tuổi, sau đó sinh một hai đứa con, cuối tuần có thể cùng con về nhà thăm ba mẹ, thu nhập của chồng có thể không cần khiến người khác phải ngưỡng mộ, cứ bình bình an an như vậy mà thôi. Cô không muốn trách ai cả. Chỉ là tiếc nuối quãng thời gian yêu đương của mình. Vốn dĩ tình cảm còn sót lại cũng không nhiều thì thôi cứ kết thúc như thế đi.

Nếu không phải căn nhà mình vừa mới mua chưa được bài trí xong thì hôm nay cô cũng không dẫn bạn bè đến đây. Hôm nay là ngày cuối cùng cô

mượn dùng: “Đừng ồn nữa, ai cũng có phần.” “Tân Xảo! Bọn tớ yêu cậu nhất!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Vương Phong Long Và Hạ Diệ Diệ

 Không Đồng Đồng trợn mắt: “Đánh chết tớ cũng không cho con cái mình học cậu.” “Thế cậu phải sinh được một đứa con đã. Tự Niệm, cậu đã cưới hai năm rồi, lúc nào định sinh con, chắc trong chúng ta đây, cậu là người đầu tiên làm mẹ, nhanh lên, đừng để bọn họ giành vị trí số một.” Hạ Diệ Diệ chỉ cười không nói gì, bảo bố nhà có tính tuổi mụ thì đã năm tuổi rồi, dẫn trước một bước lớn, ai có thể vượt qua cổ nữa chứ, haha! Không phải cô có ý giấu giếm, chỉ là nói ra chắc sẽ bị nhìn rất thảm.

“Cậu cười cái gì mà mờ ám thế, nói! Cậu đã làm chuyện xấu gì rồi! Có phải là đã ăn cơm trước keng với Bác sĩ Cao rồi không.

Trương Tấn Xảo bùng cốc sinh tố đến gần: “Được rồi được rồi, tớ đã thu xếp phòng cho các cậu rồi, vừa đủ dùng.”

Chu Tử Ngọc buông tha cho Diệ Diệ, lập tức sà đến chỗ Tấn Xảo, vỗ vập: “Wow! Được ở biệt thự rồi! Chị Tân Xảo tốt quá đi.” Hạ Diệ Diệ ngao ngán nhún vai, vốn dĩ muốn tiện thể nói chuyện con gái mình, nhưng xem ra bọn họ không muốn biết sớm, sau này không được trách cô không nói. Trương Tấn Xảo ấn vào gò trán tròn đầy của Tử Ngọc: “Tranh thủ mà ở, sau này không được ở nữa đâu.”

Sao lại nói thế?

Không Đồng Đồng nghe vậy, nụ cười trên môi tắt lịm, nhìn Tấn Xảo dò hỏi, nhưng Tân Xảo vẫn cười vui như vậy, sắc mặt không có gì khác thường. Đồng Đồng thấy mình cũng chẳng tội gì phải buồn rầu, không lại

để cho người ngoài nghĩ rằng chị em nhà này cứ bám lấy một người, không có anh ta thì không sống nổi. Khổng Đồng Đồng hỏi thẳng: “Quyết định rồi?” Chẳng có gì là lạ, Tân Xảo vốn dĩ không phải là một người phụ nữ tham vọng, không có quá nhiều mong mỏi về cuộc sống, cô có thể đợi lâu thế đã là điều rất bất ngờ rồi. Tương Tân Xảo lộ vẻ nhẹ nhõm hiền hòa: “Ừ, đợi nhà mới sửa xong, tớ sẽ mời các cậu ăn một bữa.” “Đúng là nhà giàu! Một cái nhà giải quyết trong tích tắc!”. Hạ Diệu Diệu cạ lời: Trọng tâm của đại tiểu thư họ Đồng kia không phải ở ngôi nhà, có hiểu không! “Mua trả góp.” Trương Tấn Xảo bình tĩnh nói.

“Mua trả góp không phải là mua sao!6Bây giờ nhà đất thế nào! Đúng là muốn hút máu người ta, các cậu có biết không, tháng trước tớ đi mua nhà, những chỗ có vị trí đẹp đều đắt một cách biến thái, cuộc sống quả là khó khăn mà...”

Lạch cạch! Bỗng có tiếng tra chìa vào ổ khóa mở cửa. Trương Tấn Xảo bản khoắn nhìn ra ngoài: Muộn thế này rồi, ai thế nhỉ? Hóa ra cô đã không còn nhớ lần cuối cùng Vương Phong Long về nhà là lúc nào nữa, cũng không nghĩ rằng động tĩnh bên ngoài nhất định là anh ta, hay là người giúp việc quên đồ nhỉ?

Khổng Đồng Đồng cũng nhìn ra ngoài: “Đêm hôm khuya khoắt thế này, lẽ nào có trộm?” Cô biết tình hình hiện giờ của Trương Tấn Xảo nhưng mồm mép cũng không buông tha.

“Cậu là trộm thì có.” Hạ0Diệu Diệu, Chu Tử Ngọc, Vương Niệm Tư, Thẩm Tuyết đều đứng dậy cùng một lúc, chỉnh đốn lại vẻ ngoài đã không còn hình tượng của mình. Vương Phong Long cả người mặc một bộ đồ vest, để lộ vẻ mệt mỏi thường thấy ở những người đàn ông thành công ở tuổi này, cùng với hơi rượu phảng phất sau những cuộc nhậu làm ăn. Anh ta xách cặp hồ sơ đi vào, có chút sững sờ vì bỗng nhiên nhìn thấy nhiều người như vậy. Trương Tấn Xảo đã bước lên trước: “Anh về rồi à, đã ăn cơm chưa?” Giọng điệu và sắc mặt của Trương Tấn Xảo không thấy có gì

khác thường, dịu dàng bình thản như không, chẳng giống cô gái vừa quyết định rời xa người yêu mình chút nào, mà càng giống hơn một người vợ đang đợi chồng về, thần sắc tự nhiên, quan tâm ân cần. Khổng Đồng Đồng hết sức khâm phục, thế nào gọi là dịu dàng đến tận cốt tủy, thế nào gọi là đức hạnh ngàn năm của người phụ nữ, cổ coi như đã được mở rộng tầm mắt rồi. Trương Tấn Xảo không có ý gì khác, cho dù hai người sau này không ở bên nhau nữa, cô cũng sẽ không oán hận anh ta. Mấy năm nay, cô đã nhìn thấy sự vất vả của anh ta trong công việc, nhìn thấy ánh hào quang của anh ta sau bao nhiêu nỗ lực cố gắng, chỉ có điều đáng tiếc rằng, thứ mà hai người họ theo đuổi không giống nhau, cuối cùng mỗi người một ngã mà thôi.

Trương Tấn Xảo đỡ lấy chiếc áo khoác của Vương Phong Long như mọi khi. Có lẽ vì cuộc điện thoại ban sáng, ánh nhìn của Vương Phong Long hướng về phía Hạ Diệu Diệu đầu tiên! Bỗng nhiên, anh ta có cảm giác thời gian như quay ngược trở lại, cảm giác như có ánh chớp xẹt qua trong đầu. Hà An, Hạ Diệu Diệu, hai người không có khả năng nhất lại thực sự ở bên nhau những ba năm liền.

Nhưng sao Hạ Diệu Diệu lại ở đây!? Chẳng phải cô...

Trương Tấn Xảo thấy anh ta nhìn Hạ Diệu Diệu, tưởng anh ta thắc mắc, liền giải thích: “Diệu Diệu quay về từ năm ngoái, cứ bảo tụ tập mãi mà không có thời gian, may mà mấy hôm nay bọn em đều rảnh rồi, khó lắm mới ngồi với nhau được, hay là em gọi đồ ăn cho anh nhé?”

Hạ Diệu Diệu bị anh ta nhìn lâu quá, nhú mày suy nghĩ, người bình thường thắc mắc một chút rồi cũng nên nhìn đi chỗ khác rồi chứ, anh ta có ý gì đây? Hạ Diệu Diệu lịch sự cười với anh ta, nể mặt Trương Tấn Xảo, nên vẫn nói đùa như mọi khi: “Giám đốc Vương! Anh sao thế, mới không gặp có vài năm, không nhận ra nữa sao!? Tôi còn đang muốn nhờ cậy vào quan hệ của anh, để liên hệ được với những đại minh tinh đang hot hiện

nay đây, xem ra, không có hi vọng rồi.” Tân Xảo không nói, thì cô cũng chẳng nói đến làm gì.

Vương Phong Long giật mình, có lẽ thái độ của cô với ngài Hà trước đây quá dữ dằn, khiến anh ta nảy sinh sự rụt rè lo sợ; cũng có lẽ vì ngài Hà đã từng vì cô mà thay đổi tâm trạng liên tục khiến ấn tượng của anh ta vô cùng sâu sắc, bọn họ đã quen với việc tôn trọng hạ mình trước cô, thế nên bất ngờ gặp lại, vẫn có chút gì đó gượng gạo không quen: “Vây... vậy à...”

Đã là chuyện của năm năm về trước rồi, cổ và ngài Hà đã chia tay nhiều năm, cô cũng không còn được ngài Hà che chở nữa, anh ta cũng không còn là Vương Phong Long của ngày xưa, anh ta sợ gì chứ!

Hèn quá đi!

Vương Phong Long lập tức dừng suy nghĩ, tự nhủ rằng chuyện cũ đã qua rồi, hơn nữa bao nhiêu năm nay, ngài Hà chưa từng nhắc đến cổ, anh ta thần kinh rồi chắc. Vương Phong Long lập tức trở nên tự nhiên, nét mặt lộ vẻ khách khí thường thấy khi đối đãi với khách hàng: “Cậu nói gì thế, chỉ cần một câu nói của cậu, tớ lập tức lo liệu thỏa đáng.” “Thế tớ không khách khí nữa nhé.” Thực ra vẫn phải khách khí, nếu như tình cảm của anh ta và Tân Xảo vẫn như cũ, cô cũng chẳng ngại gì mà không đi lối sau, mời một vị đại minh tinh nào đó lên ảnh bìa tạp chí của mình, tạo độ hot. Thế nhưng với tình trạng hiện giờ của hai người, đánh chết cô cũng không nhờ cậy anh ta. Chu Tử Ngọc vẫn không biết điều” như vậy, cô vẫn luôn ân oán rạch ròi, nhìn không vừa mắt ai cũng chẳng khách khí nổi, đôi mắt mãnh mẽ liếc nhìn anh ta không mấy thiện ý: “Người bận rộn vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Diệ Diệ rồi! Bọn tôi đều là không khí cả sao!” Vương Phong Long là ai chứ, sớm đã không còn là cậu sinh viên được nói hai câu với con gái là phấn khích cả ngày rồi: “Đâu có, hóa ra là Giáo sư Chu à, còn chưa chúc mừng Giáo sư Chu thăng chức, Giáo sư Chu đã đến giá lâm đến chỗ Tân Xảo nhà tối trước rồi, không biết Giáo sư Chu lúc nào khao bọn tôi một bữa đây?”

Hức! Mất hứng!

“Không ngờ rằng hôm nay lại gặp được nữ thần, tuần trước còn nghe ngài Dịch nói cô đang đi nghỉ dưỡng, vừa về nước à?”

Vương Niệm Tư nghe vậy lịch sự mỉm cười, cô có thể hiểu được tại sao Vương Phong Long lại nhìn thấy Hạ Diệu Diệu đầu tiên: “Vừa bay về hôm kia, hôm nay đến làm phiền nhà cậu rồi, cậu và Tân Xảo không để bụng chứ.” Có lẽ anh ta đã biết về thân phận của ngài Hà trước cả cô, không thì chẳng thể nào có thể thuận buồm xuôi gió như vậy ở Phi Diệu, nơi đây những người tai to mặt lớn, chỉ trong vòng vòn vẹn vài năm.

“Không đâu, không đâu, bình thường muốn mời cô cũng khó.” “Khách khí quá rồi.” Khổng Đồng Đồng hức một tiếng khó chịu, lẩm bẩm nói: “Tớ, cậu cũng chẳng mới được.” Hạ Diệu Diệu nhìn đồng hồ: “Không sớm nữa rồi, tớ đã hẹn người đến đón, chắc cũng sắp đến rồi, bọn tớ cũng muốn ra ngoài đi dạo cho nhẹ bụng, các cậu đi tắm rửa nghỉ ngơi đi nhé.” Thẩm Tuyết cũng xách túi lên: “Đúng rồi, đúng rồi.” Khổng Đồng Đồng gật đầu, cô cũng không muốn nhìn thấy anh ta nữa. Trương Tấn Xảo nghe vậy thì muốn nói gì đó.

Vương Niệm Tư cướp lời trước: “Tớ cũng thông báo cho tài xế rồi, chắc cũng sắp đến nơi rồi đấy, tớ đi dạo một đoạn cùng các cậu ấy.” Tân Xảo không lo lắng cho Niệm Tư, cô lo lắng cho bọn Hạ Diệu Diệu, thế nên liền bước lại gần: “Cậu chắc chắn sẽ có người đến đón?” Diệu Diệu lắc lư chiếc điện thoại: “Yên tâm đi, tớ đã nói với lão Cao nhà tớ rồi, sắp đến thật rồi mà.” Vương Phong Long nghe vậy bất giác lên tiếng: “Bạn trai cậu!?” Hạ Diệu Diệu cười nói: “Đúng vậy, không được đẹp trai tài giỏi như cậu.” Trương Tấn Xảo ngượng ngùng đánh nhẹ cô một cái: “Nói vớ vẩn, tớ thấy Bác sĩ Cao quá tuyệt.” Hạ Diệu Diệu không thể không bái phục bạn mình, dịu dàng phấn khởi, nào có giống người sắp chia tay: “Tất nhiên rồi, có điều, vẫn cần phải khiêm tốn.” “Cậu cứ nghênh ngang đi.” Trương Tấn Xảo nhìn điệu bộ của bạn mình, chỉ muốn nhéo cho cô ấy một cái: “Mau đi đi,

cẩn thận không bác sĩ Cao vớt cậu giữa đường, nhớ phải tiễn Tử Ngọc, Đồng Đồng an toàn về đến nhà.” “Biết rồi! Bye bye.”

“Bye bye.”

Trương Tấn Xảo tiễn các bạn về rồi, quay lại nhìn Phong Long: “Anh muốn ăn gì, nếu không muốn gọi đồ ăn bên ngoài, thì trong tủ lạnh còn hai quả trứng, em làm...” “Hạ Diệu Diệu có vẻ sống khá tốt.”

Trương Tấn Xảo thắc mắc rồi lại thản nhiên: “Đúng vậy, chuyện đã qua lâu rồi.” Sao Vương Phong Long lại hỏi như vậy? Hạ Diệu Diệu ngày ấy đá Hà An, muốn hỏi thì cũng nên hỏi xem Hà An sống có tốt không chứ? Có lẽ, anh ta đang thấy tội nghiệp cho Diệu Diệu đã từng gặp phải một “thằng tòi” mắc bệnh thiếu gia.

Trương Tấn Xảo thấy, về điểm này, Vương Phong Long khá tốt: “Không phải ai cũng có thể nhanh chóng bước ra từ một mối tình, có thể thấy được, mấy năm nay, cậu ấy cũng không dễ dàng gì.” Dù sao cũng ở bên nhau ba năm trời, ban đầu Hạ Diệu Diệu đã từng ôm hi vọng đi với anh ta đến đầu bạc răng long...

Trương Tấn Xảo bỗng nghĩ đến bản thân mình, cô và Vương Phong Long lẽ nào không như vậy, tưởng rằng có thể mãi mãi... Vương Phong Long có chút thần thờ, không phát hiện ra sự khác thường của cô, cuộc điện thoại ban sáng, rồi khi này lại đụng mặt Hạ Diệu Diệu, khiến anh ta đột nhiên trở nên thận trọng.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Ai Đã Từng Thành Công?

 Dòng suy nghĩ của Vương Niệm Tư bị tiếng động làm chững lại, đôi mắt không vương chút bụi trần lập tức thêm vào sự thẹn thùng của thiếu nữ.

Dịch Phàm thấy vậy đi lại gần, đưa tay ra ôm nhẹ lấy vai vợ mình. Anh ta hơn cô ấy mười tuổi, nhìn cô ấy lớn lên, từ một cô bé chưa hiểu chuyện trở thành một đại cô nương xinh đẹp rạng ngời, rồi cuối cùng trở thành vợ của anh ta, anh ta thật quá may mắn: “Sao vậy? Đi gặp các bạn không vui à?” Vương Niệm Tư dựa vào lòng chồng, dịu dàng ôm lấy eo anh ta, giọng nói dịu dàng có chút nũng nịu con gái: “Không có.” Cô cảm thấy thật may vì hồi trẻ không làm chuyện gì quá đáng, để rồi bỏ lỡ mất anh ta. Có thể lấy được anh ta, một người chồng môn đăng hộ đối, cô cảm thấy rất hạnh phúc,

Khóe môi vốn dĩ đang nghiêm nghị của Dịch Phàm bỗng trở nên mềm mỏng hơn, anh ta vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô, lên tiếng: “Muộn thế này rồi sao em còn chưa ngủ?” “Em đợi anh mà.” Vương Niệm Tư ngồi lại gần hơn một chút, hoàn toàn không giống với hình tượng đại tiểu thư cao sang bên ngoài. Dịch Phàm buồn rầu: “Ngủ muộn không tốt, lần sau anh sẽ chú ý hơn, cố gắng không đem việc về nhà làm ảnh hưởng đến em.” “Không trách anh, là ba cứ đem việc đến cho anh mà không báo trước, anh đã bận việc ở công ty rồi, về nhà lại còn lo việc của ba, em đã cảm thấy rất có lỗi rồi.” Cô ấy dựa vào lòng chồng, cảm nhận mùi hương quen thuộc trên người anh, rồi bỗng nhiên lên tiếng: “Hôm nay em đã gặp một người, cô ấy đã từng yêu một người mà mình chẳng thể nào tưởng tượng ra được, có một cuộc tình cô ấy cũng chẳng thể nào nghĩ tới, rồi lại kết thúc không

chút tâm hơi, anh nói xem liệu cô ấy có muốn biết mình đã từng yêu một người như thế nào không?” Đôi khi... cô cảm thấy Diệu Diệu nên biết? Cô có nên nói cho cô ấy biết không? Ít ra cũng không để bạn mình từ đầu đến cuối hoàn toàn không biết

Dịch Phàm vuốt ve lưng cô, dứt khoát lên tiếng: “Em cũng nói đã từng yêu’ đó thôi, dù sao cũng là đã từng, đã qua rồi, thì sao phải nói đến nữa, biết và không biết có gì khác nhau đâu?”

Là... như vậy sao?

“Được rồi, em mau đi ngủ đi, anh sẽ quay lại ngay.” Còn về người không thể tưởng tượng” được ấy, anh ta cũng không thắc mắc gì thêm.

Màn sương mù lạnh lẽo lan tỏa khắp nơi, mới chưa đến năm giờ chiều, trời đã nhập nhoạng tối, đèn đường dần được bật lên. Hai ngày nay thời tiết không tốt, nước mưa rơi xuống đất đêm hôm trước, sáng hôm sau đã kết thành một lớp băng mỏng trên mặt đường, khiến người ta cảm thấy như lại quay về tháng mùa đông vừa qua. Vì thời tiết xấu, nên giờ cao điểm tan ca cũng sớm hơn, đường xá đã bắt đầu có dấu hiệu tắc nghẽn. Ánh đèn nền nã, khung cảnh sang trọng trong phòng Vip của nhà hàng như tách biệt hẳn với thế giới ngoài kia.

Hà Mộc An chậm rãi ăn tối, mặc dù trong lòng anh cảm thấy rất buồn cười, bữa cơm tinh mịch không một lời giao lưu suốt cả buổi như thế này, anh cũng không biết có ý nghĩa gì nữa!?

Hà Mộc An ngồi lên xe đi về, mắt nhìn về phía trước không chút cảm xúc, gương mặt ấy cảm giác như còn lạnh lùng hơn băng tuyết ngoài kia. Anh nhớ lại ngày trước, thỉnh thoảng trong những lần xích mích với cô, đều có Vương Phong Long bày mưu giúp, hiệu quả tốt đến không ngờ, bây giờ xem ra anh đã kỳ vọng quá nhiều rồi. Trước đây, anh ta còn hồn nhiên

hỏi về chuyện giữa cô và anh, hôm nay lại yên tĩnh đến mức khiến anh cảm thấy mình đã đưa ra một quyết định sai lầm!

Hà Mộc An cười lạnh lùng, tự trách mình đã tạo ra một màn hài kịch mà không ai biết! Lần sau anh mà còn tham gia những bữa tiệc thế này, thì chính anh sẽ khinh thường bản thân mình đầu tiên!

Trước cửa khách sạn, Vương Phong Long, Tiền Quân, Lý Hưng Hoa vẫn đang đứng chôn chân tiền boss, một lúc lâu sau, họ mới thở phào nhẹ nhõm, không hẹn mà gặp, cùng lúc đưa tay lên sờ lồng cà vạt, có cảm giác như từ cõi chết trở về vậy. Ba người họ thấy vậy cũng sửng sốt, rồi đột nhiên nhìn nhau cười lớn. Với địa vị như hiện giờ của họ, người có thể khiến họ khép nép cung kính như vậy cũng chỉ có người ấy mà thôi. “Mất mặt quá, mất mặt quá, làm trò cười cho các cậu rồi.” “Ai cũng vậy mà.” Lý Hưng Hoa cười ngay áo khoác, tháo cà vạt ra: “May quá tớ chưa bị tắc thở, tất cả là nhờ tuyệt kỹ tập thở bằng phổi mấy năm nay.”

Haha! Vương Phong Long cười vang, nhớ lại khung cảnh bữa cơm lúc này, anh ta vẫn còn cảm thấy chân tay lạnh toát. Anh ta bỗng nhiên cảm thấy trước đây mình đúng là kẻ không biết gì thì không biết không sợ, cậu mình là anh cả ký túc xá, từng dám sai bảo ngài Hà, còn vênh mặt bày mưu tính kế cho ngài tán gái. Với danh phận của ngài Hà, lúc đó chắc cảm thấy anh ta cực kì nhục cười!

May là, boss không trách tội! Thực ra, ba năm nay anh ta cũng không gặp ngài Hà. Lần này gặp boss, cảm thấy anh càng khó lại gần. Nếu lần trước gặp mặt, ngài Hà còn có ý hạ mình gần gũi hơn, thì bữa cơm tối nay đúng là khiến người ta không dám thở mạnh. May là... kết thúc rồi.

Mặc dù bữa cơm này hết sức kì quặc, không biết tại sao, nhưng anh ta tin rằng mấy người có mặt đều không cảm thấy nhàm chán. Cho dù ngài Hà bỗng nhiên nổi hứng muốn tìm lại cảm giác tụ tập bạn bè, thì bọn họ cũng phải gọi cái là có mặt ngay. Lý Hưng Hóa vắt chiếc áo khoác lên vai, phần

khích lên tiếng: “Chẳng mấy khi anh em mình gặp nhau, đổi chỗ khác hàn huyên tiếp, thế nào?” “Cậu muốn chết à, vừa mới ăn với ngài Hà xong, rồi muốn làm hiệp nữa, để sếp biết được rồi, còn tưởng rằng chúng mình có ý kiến gì với sếp.”

Lý Hưng Hoa lập tức nín bật. “Thế... chúng mình cũng giải tán?” Tiền Quân đứng thẳng lên, khoát tay: “Giải tán, giải tán, hôm nay còn chưa đủ kích thích hay sao. Tớ phải về nhà nghỉ ngơi dưỡng sức, chúng mình lại tụ tập sau.”

“Tớ cũng phải về nhà nạp điện!”

Tiền Quân lái xe về nhà, ánh đèn trong biệt thự vẫn sáng. Quản gia vội vàng đỡ lấy chìa khóa xe, giúp cậu chủ đi đỗ xe. Tiền Quân đi qua cửa, vươn đôi vai tê cứng, đột nhiên có một giọng nói chắc nịch vang lên: “Đi đâu về đây? Chiều nay họp thư ký bỗng nhiên không tìm thấy cậu đâu! Có phải cậu tưởng rằng công ty là nhà cậu không hả...” “Ông ơi! Ông làm cháu giật cả mình! Muộn thế này rồi ông còn đến đây làm gì!?” “Cậu nói cái gì! Ba cậu không quản nổi cậu, đã đến mách tôi rồi đấy!” Tiền Quân bực mình: “Ông ơi! Ông đã về hưu rồi, đừng lo lắng nhiều thế nữa được...” không. Tiền Quân bỗng nghĩ đến điều gì, lập tức bước lên trước giành lấy tay đẩy xe lăn, đẩy ông nội đến thư phòng: “Ông đừng trách cháu vội, ông ở trong giang hồ bao năm nay, cháu muốn hỏi ông một chuyện.” “Cậu làm gì đấy, đừng đấy nhanh thế, tôi chóng hết cả mặt, tôi già rồi, chậm thôi. Còn nữa, nào tôi giờ không nhanh nữa, đi mà hỏi người khác.” “Ông lại để bụng rồi, bảo ông già ông còn không phục, hồi xưa làm gì có ai ki bo như ông, đúng là già rồi còn không chết.” Tiền Quân đi kéo rèm cửa thư phòng lại. Tiền lão gia bị cháu mình chọc tức đến không nói nên lời, chỉ muốn lấy cái gậy trên tay phang cho nó một cái cho bõ tức, nhưng lại không đành lòng, đành phải lên tiếng: “Nói, giấu giấu diếm diếm thế làm gì.” Tiền Quân tựa vào bàn làm việc, trịnh trọng nhìn ông nội: “Ông nói xem, một người không cần phải mời mình ăn cơm, bỗng nhiên lại mời mình ăn cơm, là có ý

gì?” Tiền lão gia miễn cưỡng tỏ ra nghiêm túc: “Muốn nhờ vả.” Còn vì gì được nữa? Ngu ngốc quá! Tiền Quân bỏ tay ra khỏi chiếc xe lăn, khoanh trước ngực, trầm tư suy nghĩ. Ông Tiền thấy vậy không khỏi ngỡ vực: “Sao vậy?”

“Hôm nay ngài Hà bỗng nhiên mời bạn cùng phòng đại học chúng cháu đi ăn cơm!”

“Ngài Hà!” Tiền lão gia ngạc nhiên: “Ngài Hà đó à.”

“Vâng.”

“Tại sao?”

“Cháu cũng muốn hỏi tại sao! Tại sao bỗng nhiên lại mời bạn cháu ăn cơm? Cháu không cho rằng anh ta bỗng nhiên nhớ đến bạn cháu, muốn liên lạc vài người bạn vốn dĩ không nhiều hồi đại học.” Tiền lão gia càng không cảm thấy thế, cố gắng dựng thẳng tấm lưng “lạc đà” của mình lên: “Nói chuyện gì rồi?” Nếu đã nói thì còn đỡ: “Không nói gì cả, chỉ ăn cơm thôi.” Ông tuyệt đối không tưởng tượng được cháu ông vừa ăn một bữa tối không có bất cứ lời nói nào cả. Tiền lão gia nhìn cháu mình như nhìn một thằng khờ, không nói gì là có ý gì? “Là chỉ ăn cơm thôi, cho dù không nuốt nổi vẫn phải ăn. Nhưng cũng chính vì thế nên mới kỳ lạ hơn, chỉ là buổi tụ tập bạn học bình thường? Cháu cảm thấy nếu không phải khi anh ta và lớp trưởng Hạ xích mích, Vương Phong Long đã từng giúp đỡ, thì anh ta có lẽ còn không biết chúng cháu là ai, thế nên cái gọi là tình nghĩa bạn bè tuyệt đối không thể nào! Nhưng nếu như không phải như vậy, thì sao anh ta lại đột ngột mời bạn cháu ăn cơm?”

Cái gọi là giật một sợi tóc đau toàn thân, nếu như một sợi tóc” đó lại là một nhân vật quyền uy, thì nhất định là có ẩn chứa điều gì đó mờ ám, nếu như có thể giải mã được điều mờ ám đó, không biết chừng sẽ được hưởng danh hoa phú quý vô biên. Tiền lão gia nghe vậy, nét mặt càng trở nên

ngghiêm túc hơn, đôi mắt bỗng gợn lên sự sắc bén mưu mẹo: “Ngài Hà đích thân mời bọn cậu ăn cơm?”

“Không ạ, thông báo cho Vương Phong Long, rồi Vương Phong Long thông báo cho bọn cháu, nhưng thế lại càng kì lạ hơn, Vương Phong Long có điểm gì khiến ngài Hà nhớ đến?” Mặc dù đoán mò ý bề hạ rất nguy hiểm, nhưng mấy nghìn năm nay, có ai nhận nhận được sức mời gọi của việc đoán ý thành công.

Tiền lão gia cũng ngẫm nghĩ, ông đã từng gặp Vương Phong Long, và cũng cảm thấy cậu ta không có gì đáng để lại ấn tượng sâu đậm cho ngài Hà: “Cậu vừa nói đến lớp trưởng Hạ? Là ai?”

Tiền Quân tùy tiện lên tiếng: “Bạn gái hồi đại học của ngài Hà.” Tiền lão gia nghe vậy thì nhìn Tiền Quân hết sức kinh ngạc! Tiền Quân nhìn lại ống mình, ánh mắt càng kinh ngạc hơn: “Ông nhìn cháu làm gì! Là bạn gái thật! Cháu cũng bất ngờ lắm!” Nhưng anh ta có bạn gái thật thì biết làm sao: “Có điều là anh ta bị lừa dối.” Tiền lão gia cảm thấy cháu nội bảo bối vốn dĩ rất thông minh mà sao giờ lại giống như một thằng khờ: “Con gái theo đuổi ngài đâu có ít, cậu có thấy ai thành công chưa!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Biên Tập Hạ, Bạn Trai Cũ Của Chị Là Người Như Thế Nào

 Tiền Quân vội vàng né khỏi “hung khí” của ông nội, kinh ngạc nhìn ông mình: “Ý của ông là...” Rồi lập tức hét lên: “Sao có thể! Ông không biết cô gái đó đâu...” Tiền Quân bỗng nhiên không biết phải hình dung thế nào về Hạ Diệu Diệu, cô quả thật... quả thật...

Nhưng anh ta biết rõ rằng kiểu người như cô không thể nào xứng đối với ngài Hà, nếu như cô mà còn có thể chinh phục được ngài, thì đúng là sự sỉ nhục đối với ngài! Tiền lão gia không cần biết nhiều thế, ông chỉ chắc chắn rằng, một cô gái có thể ở bên ngài Hà ba năm, thì quả không tầm thường! “Nhàn rồi lâu ngày quá, não bộ cũng bắt đầu thoái hóa! Ba năm! Cho dù nuôi một con chó cũng nảy sinh tình cảm được!”

“Làm sao giống nhau được!” Tiền Quân ngẫm nghĩ, cảm thấy chắc chắn là ông mình đã nghĩ xa quá rồi, bao nhiêu năm nay, anh ta chưa từng nghĩ đến chuyện này, thực sự là Hạ Diệu Diệu khiến anh ta không thể có chút ý nghĩ nào về chuyện này. Hơn nữa, năm năm nay, ngài Hà không hề hỏi đến, nếu ngài thích thật, muốn Hạ Diệu Diệu chẳng qua chỉ trong tầm tay, nhưng ngài lại không động đến, có lẽ là quẩn quýt một thời gian không còn tình cảm nữa. Tiền lão gia cười lạnh lùng nhìn cháu mình. Tiền Quân hơi mất tự nhiên, hình như.. hình như ngài Hà và cô gái đó ở bên nhau cũng hơi lâu... Tiền Quân nhớ lại cảnh tượng họ ở bên nhau ngày trước...

Lần đó ký túc tự tập, hình như ngài Hà đã từng bóc tôm cho c... Mỗi tối, hình như ngài Hà đều không quản ngại mưa gió đến đón cô đi làm về... Đúng rồi, hình như ngài Hà còn mua bữa sáng tự mình đem đến ký túc xá

cho cô... Ngài... ngài Hà... thì không qua còn không dám gặp cô... Tiền Quân càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi! Sao... sao có thể... Nhưng những cảnh tượng lần lượt hiện lên trong đầu phải giải thích ra sao... Giờ đây, anh ta dường như thấy hiện ra trước mắt mình, hình ảnh ngài Hà thì không qua “trốn” trong phòng ký túc không dám gặp cô, còn nữa, nếu lớp trưởng giận ngài Hà, khuôn mặt ngài Hà sẽ trở nên trầm ngâm, thật sự còn đáng sợ hơn không khí lạnh lùng của bữa ăn tối hôm nay. Tiền Quân bỗng sững người, như thể vừa ngộ ra chân lí, hình như tối nay sắc mặt của ngài Hà cũng chẳng khác hơn những lần đó là mấy!? Lẽ nào ngài Hà... không thể nào! Không thể nào!

Anh ta thực sự cảm thấy không thể nào! Nhưng những cảnh tượng bị anh ta bỏ qua ngày nào bỗng nhiên lần lượt hiện ra trong đầu! Những lần hiếm hoi ngài Hà mỉm cười, hình ảnh ngài Hà tham gia hội thể thao; ngài Hà nghiêm túc đối phó với Tuần Ích Huy; ngài Hà vì cô mà vui buồn hờn giận; những lần kiên nhẫn hiếm hoi của ngài, cảnh ngài nói dối đầy sợ sệt trước mặt cô, ngài Hà... Hóa ra ngài Hà cũng đã từng như vậy... Anh ta còn nhớ ra một chuyện! Ngài Hà mời người giúp việc theo giờ còn không dám nói ra, lại nói rằng do bọn họ làm!

Ngài Hà nói dối!?

Ai đã từng được thấy ngài Hà như vậy! Tiền Quân càng nghĩ càng thấy lạnh hết sống lưng, nhưng... nhưng... Anh thật sự không muốn tin... Tiền lão gia nhìn điệu bộ giầy vò không dễ dàng đưa qua kết luận của cháu mình, không nhịn nổi hỏi: “Cô gái kia.. rất tồi...” Tiền Quân vừa muốn gạt đầu, nhưng lại vội vàng dừng lại, nỗi sợ hãi cô đem lại cho bọn họ ngày xưa dường như khiến anh ta vô hình trung phải hết sức thận trọng với nhất cử nhất động của mình, không chế suy nghĩ, đè nén hành động, thậm chí còn cảm thấy không được nói như thế về lớp trưởng. Thành tích học tập của Hạ Diệu Diệu năm nào cũng đứng đầu lớp, kiến thức vững vàng, tính cách cũng biết điều, lúc cương lúc nhu, nhưng cũng chính vì thế lại càng khiến

người ta cảm thấy không xứng với ngài Hà. Nghĩ kĩ lại, năm ấy một cô gái không có chút gia thế mà còn rất kiêu ngạo như cô thì có thể làm được gì? Tiền Quân trầm ngâm: “Để cháu nghĩ xem... mai cháu sẽ trả lời ông...”

Sáng sớm, Hạ Diệu Diệu đang đánh răng trong nhà vệ sinh, thấy Cao Trạh Vân trở dậy, ngác ngữ nói: “Không phải hôm nay anh nghĩ sao? Tối qua làm phẫu thuật đến sáng sớm, giờ đã dậy làm gì? Không phải đang mộng du chứ.”

Cao Trạh Vân nghe vậy thì đeo kính lên, đôi mắt sâu ẩn sau gọng kính nhìn về phía bạn gái: “Hay là thử xem có phải anh đang mộng du không.”

“Haha, đã tỉnh rồi thì đi hâm nóng cốc sữa hộ em, cảm ơn...”

“Bạn trai cũ à?” Hạ Diệu Diệu thấy buồn cười, cô vừa xoay chiếc bút bị trong tay, vừa quay qua quay lại chiếc ghế, nhìn mấy vị trợ lí đang ngồi trước mặt, vẻ mặt đầy tò mò: “Thật sự là cần tư liệu cho bài báo?”

“Thật đấy, thật đấy, chúng tôi thế.” Hạ Diệu Diệu nhìn mấy vị trợ lí: “Các cô đúng là? Theo tôi được biết, cô là bên chuyên mục Món ăn, cô bên Tài chính, còn đồng chí Tiểu Mao, tổ chúng ta hình như phụ trách chuyên đề Trang phục đúng không?” Tiểu Mao lập tức thanh minh: “Biên tập Hạ, đây là tôi giúp đồng nghiệp bên chuyên mục Tình cảm, hihi, tiện thể quan tâm cuộc sống tình cảm của cấp trên, để phục vụ cấp trên được tốt hơn.” Hạ Diệu Diệu bó tay liếc xéo cô ta: Chỉ được cái dẻo miệng.

“Hihi”

“Biên tập Hạ, chị nói đi mà.” Trợ lí Mạnh bên mảng Tài chính mở to đôi mắt ngây thơ vô số tội.

“Đúng đấy, Chủ biên Hạ, chị nói đi mà, các chị chủ biên ở tòa nhà này đều đã kể hết với bọn em rồi, chỉ còn mỗi chị thôi, Chủ biên Hạ, lẽ nào chị

nở giẫm đạp lên tâm hồn non nớt của tụi em, đây là lần đầu tiên Tiểu Hạ tự mình phụ trách một mục riêng, cùng là họ Hạ cả, chị nể mặt chút đi mà, có được không, Chủ biên Hạ vĩ đại của tụi em.” “Có được không...”

Hạ Diệu Diệu nhìn điệu bộ háo hức của mấy cổ tân binh mới, không khỏi cảm thấy nực cười: “Không ai dạy các cô rằng, dùng cách này đối phó với cấp trên sẽ bị trừ điểm thi đua sao!” “Á! Sao thể được? Lẽ nào phải công nộp tiểu thịt tươi nhìn đáng sợ nhất của tổ chúng em cho Biên tập Hạ, chị mới chịu nói sao.” Hạ Diệu Diệu không nhịn nổi cười, Tiểu Hạ là một cô gái khiến người ta rất có cảm tình, suốt ngày giả nai giả khờ, mà vẫn có thể được lòng mọi người như vậy, đương nhiên có quan hệ rất lớn với sự giáo dục của cha mẹ và tài năng viết lách không thể xem thường của cô ấy: “Nếu như... không có thì sao.” “... Sao thể được? Biên tập Hạ giỏi như thế, sao có thể chỉ yêu một lần! Em không tin.” Tiểu Mao lắc đầu quầy quậy: “Em cũng không tin.”

“Biên tập Hạ lừa bọn em đúng không?”

“Biên tập Hạ, nói đi mà, em đảm bảo chỉ tham khảo thôi, không đời nào đưa hết lên mặt báo.” “Cô mà dám đăng hết lên, thì chủ biên nhất định sẽ trả bài của cô về, tôi xem các cô chỉ là muốn tin phét thôi, mấy cô ngồi buôn dưa lê cùng nhau chẳng phải đều ở đây rồi sao.” “Chúng em không như thế, chúng em đều là cấp thấp, không có giá trị như Biên tập Hạ, đi mà Biên tập Hạ.” Hạ Diệu Diệu bó tay nhìn bọn họ: “Được rồi, hỏi đi, tôi nói trước nhé, một câu chuyện nhằm chán như bao câu chuyện khác, nếu không có bất cứ giá trị gì, thì cũng đừng trách tôi lãng phí thời gian của các cô.” “Không đâu, không đâu.” Mấy cô nhóc lập tức ngồi thẳng người dậy, dòm tai lên nghe. “Xin hỏi chị có bao giờ so sánh bạn trai hiện tại với bạn trai cũ không?” “Không.”

“Nếu như hai người cãi nhau, chị có nghĩ đến bạn trai cũ tốt thế nào không?” “Không.”

Tiểu Hạ lập tức nói nhỏ: “Biên tập Hạ, chúng ta đều là đàn bà con gái, nói ra cũng không sao đâu, chúng em đều muốn nghe lời nói thật lòng, chị chủ biên bên bọn em, nhất quyết bảo bọn em phải viết rằng chị ấy là nữ hoàng, đàn ông luôn xoay quanh chị ấy, bằng không chị ấy sẽ không cho thăng chức.” Hạ Diệu Diệu cười vang, Biên tập Xích nói như thế thật sao: “Thật sự là không.” “Thế bạn trai cũ của chị là người như thế nào?” Nhất định sẽ không kém gì Bác sĩ Cao, thế nên đến nghĩ cũng chẳng bao giờ nghĩ đến.

“Câu hỏi này cũng có sao?”

“Câu này là em vừa thêm vào.”

Bạn trai cũ à, Hạ Diệu Diệu nghĩ thật kỹ, trong đầu bất giác hiện lên những cảnh tượng thật tươi đẹp, với những rung động tâm hồn thuần khiết trong trẻo.

Trong đêm tối, anh mặc áo sơ mi trắng quần jean, dựa vào chiếc xe đạp, đứng đợi cô dưới mưa. Khuôn mặt trầm lắng của anh giữa dòng người trong nhà ăn.

Anh cúi đầu nhìn xuống cổ, đợi cô nhận sai.

Biểu cảm nghiêm túc thái quá của anh khi chọn đồ dùng cá nhân cho bạn gái mình.

Nhưng cô ngạc nhiên rằng mình đã không còn nhớ được dáng điệu cụ thể của anh, anh chỉ còn là một hình bóng mờ nhạt, đánh dấu một mối tình đã từng khiến cô cười vang. Haiz, Hạ Diệu Diệu không khỏi cảm thán trước sự trôi chảy của thời gian, nó vùi lấp hết những ký ức, làm mờ đi những bị thương: “Có lẽ rất đẹp trai, như bạch mã hoàng tử vậy.” Bọn Tiểu Hạ nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, rồi lại đưa mắt nhìn nhau tiếp. Tiểu Mao nuốt nước bọt, chuyển chủ đề: “Biên tập Hạ nói là rất đẹp trai, thế thì chắc chắn phải cực kỳ đẹp trai rồi?”

“Sao có thể nói cực kì đẹp trai, phải nói là đẹp trai nhất nhất nhất!” Về điểm này, Hạ Diệu Diệu chưa từng khiêm tốn.

Tiểu Hạ cảm thấy mấy vị chủ biên của tổ bọn họ đều quá khoác lác, vội vàng chuyển sang câu hỏi khác, mắt sáng như sao nhìn Hạ Diệu Diệu: “Biên tập Hạ, nếu có một ngày chị bất ngờ gặp bạn trai cũ của mình trên đường, chị sẽ nói gì với anh ấy.”

Nghĩ mà xem, đôi tình nhân cũ có một ngày bất ngờ gặp nhau trên đường thì sẽ lãng mạn thế nào, nếu chưa từng quên đi, thì chắc sẽ kìm nén nỗi đau của mình mà đưa mắt nhìn nhau; nếu trong lòng vẫn còn tình cảm, sẽ cẩn thận dò hỏi đối phương, những gì lãng mạn tươi đẹp thuở xưa tràn về, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy tan chảy cả tâm hồn rồi.

“Bạn trai cũ thứ mấy, nhiều lắm, không chắc chắn phương hướng.”

“Biên tập Hạ!”

Được thôi: “Anh cũng đi đường này à? Vợ anh thật xinh đẹp, cả nhà đi chơi với nhau à! Ngưỡng mộ quá đi! Con anh thật đáng yêu! Mấy tuổi rồi? Ô? Nhỏ hơn con bé nhà tôi một tuổi.”

Hạ Diệu Diệu nói xong, cả văn phòng bỗng im phăng phắc, rồi sau đó là một đợt kêu gào: “Biên tập Hạ! Chị thật đáng ghét!”

“Biên tập Hạ, em mới có mười tám tuổi, chị nữ lòng nào đập vỡ trái tim mơ mộng của em.” “Biên tập Hạ! Lẽ nào chị học toán lí hóa tốt nghiệp à!” “Mệt quá, không nói tiếp được nữa rồi.” Hạ Diệu Diệu cạ lời: “Thế phải nói gì bây giờ? Haiz, lâu lắm không gặp, anh đẹp trai hơn rồi, có hứng thú không mình ngoại tình đi? Lẽ nào các cô muốn nghe những thứ này? Khẩu vị của các cô nặng quá đấy.” “Nhất định là đều có gia đình rồi sao! Lẽ nào không phải là em đợi anh, anh đợi em, hai người yêu đến nước chảy đá mòn, chia tay là vì hiểu lầm, vì những lí do không kiểm soát được.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Xuân Đến Hoa Nở

 Tiểu Hạ vẫn không cảm nhận được điều gì, vô tư nói tiếp: “Nếu như chị là người bị đá, chị nhất định sẽ khó lòng mà cho qua được, cho dù đã qua nhiều năm rồi, chị đã không còn để bụng nữa, cũng sẽ chẳng nói được những lời tốt đẹp như vậy. Nhưng chị, chẳng những ca ngợi hết lời về vẻ bề ngoài của bạn trai cũ, còn nói nhẹ tênh, thế thì chỉ có một khả năng, là chị đã đá đối phương, chị đã cạn tình cạn nghĩa với người ta rồi, người ta mới là kẻ bị hại! Có đúng không?”

Hạ Diệu Diệu sững người, không biết nên trả lời thế nào, Tiểu Hạ nói như vậy, hình như... đúng thế, nhưng cô không thể để mất mặt được, nhất là đối với bề dưới. Hạ Diệu Diệu lập tức mỉm cười nhìn cô ta: “Trả lời tối trước đi, tại sao các tiểu cô nương bây giờ mồm mép lợi hại thế?” Hạ Diệu Diệu rút lại ý nghĩ lúc này, không cần nhìn nhiều, bọn họ kì thực đã rất thông minh rồi.

“Em đoán đúng rồi.” Câu này không phải là câu nghi vấn. Hạ Diệu Diệu cười nói: “Đúng hay không thì cũng là bạn trai cũ” rồi.” Ai đá ai cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là: “Sau này gặp bạn trai cũ không nói lung tung là đã có trách nhiệm với cả hai bên gia đình rồi, sự tò mò cũng được thỏa mãn rồi, mau đi làm việc đi, cẩn thận đừng để chủ biên của các cô thấy các cô đang trốn việc ở chỗ tôi.” “Biên tập Hạ thật đáng ghét, chưa nói gì đuổi bọn em đi.” “Đúng vậy, rõ ràng là đối phó với bọn em mà thôi.” “Biên tập Hạ, em thật lòng buồn cho người yêu cũ của chị, năm đó chắc hẳn anh ấy đã khóc rồi.” Tiểu Mao nói rồi còn khoa trương chấm chấm nơi khóe mắt, sụt sùi vài tiếng. “Mau đi đi, đi đi.” “Chị không bảo em

cũng đi đây, không thì chuyên mục của em chắc không gọi là người cũ nữa, mà phải gọi là “vệ sĩ hôn nhân mới đúng!”

“Tiểu Hạ, đi thật sao, đã hỏi được gì đâu?”

“Đi thôi, đi thôi, chúng mình đi tìm Đàm Ngữ có được không?”
“Được! Được!” Một đám các cô gái lại nhốn nháo rời đi. Hạ Diệu Diệu lắc đầu ngao ngán, rồi lại trầm tư suy nghĩ, hình như... Tiểu Hạ nói không sai, ngoài việc bỏ rơi cô mang thai Thượng Thượng, tự làm việc của mình ra, Hà An có gì sai, nhà người ta giàu có sao phải cố thăng tiến, hơn nữa, anh cũng không biết đến sự tồn tại của con gái, đến lúc chia tay, cũng chẳng có điểm gì ở anh để cô chê trách được. Nhưng, khóc?... Với tính cách của anh, chắc không đến nỗi. Bởi vì không đến nỗi, nên Hạ Diệu Diệu bỗng nhiên cảm thấy lòng tự trọng của anh khó lòng mà buông xuôi được. Nghĩ đến đây, cô càng cảm nhận sâu sắc được rằng, chính tay cô đã bóp chết mọi tình trước đó của mình! Nếu như tình cờ gặp anh thật, có phải cô nợ anh một lời xin lỗi không...

Hạ Diệu Diệu lắc đầu mỉm cười, không nghĩ gì nhiều nữa, tiếp tục cầm tập tài liệu bên cạnh lên, làm công việc của mình.

Trên con đường xen giữa hai hàng cây xanh ngát rậm rạp, trước mặt là bãi cỏ xanh mới lên mơn mớn, năm ba ông bà lão đang tập thể dục buổi sáng, trong khu vui chơi, một đôi vợ chồng đang chơi xích đu cùng cô con gái nhỏ, tiếng cười vang rộn rã. Cao Trầm Vân mặc chiếc áo khoác màu xanh tím than, kết hợp cùng quần bò trẻ trung, vừa đẩy xe lăn cho bà Hạ, vừa cười nói không ngớt: “Bác gái, bác phải ra ngoài đi dạo nhiều vào, hôm nay nghe bác gái nói, cháu cảm thấy bác là người rất hài hước, nghe bác nói chuyện mà cháu thấy vui vẻ không muốn về, bác không ra đây dạo quanh đúng là đáng tiếc. Sao bác không đồng ý để Diệu Diệu mời người giúp việc?”

Bà Hạ đã bạc trắng hai bên tóc mai, gương mặt hiền từ tươi tắn, giọng nói dịu dàng ít thấy khi ở nhà: “Mời người giúp việc làm gì, mấy đứa kiếm tiền không dễ, bác liệt nửa người rồi, ở đâu chẳng được. Diệ Diệ còn chưa lấy chồng, Đại Vũ cũng không nhắc đến chuyện mua nhà lấy vợ, còn ông nhà thì khỏi phải nói, ốm yếu dặt dẹo, sau này còn nhiều thứ cần đến tiền, bác đến tầm tuổi này rồi, chẳng biết còn sống được bao lâu, tiết kiệm được đồng nào thì tiết kiệm.”

“Bác ơi, sao bác lại nói thế.” Cao Trạ Vậ đẩy xe đi chậm chậm: “Con trai con gái muốn lớn nhanh cũng vì muốn cho hai bác được sống tốt hơn một chút, cháu cũng là phận con cái, cháu hiếu được nỗi lòng của Diệ Diệ.” Bà Diệ nghe vậy, nụ cười trên môi càng ấm áp hơn: “Lời này của cậu bác nghe lọt tai lắm, bác chẳng dám nói gì nhiều, nhưng về mặt hiếu thuận, thì con bé còn hơn khối đứa con nhà người ta, nó lại càng là niềm tự hào của ba nó, không phải vì nó thành công thế nào, mà vì tính tình của nó rất tốt.” Nói rồi bà có chút buồn rầu: “Nhưng hai bác cũng thấy có lỗi với con bé, quá yên tâm về nó, lúc nào cũng cảm thấy không cần phải lo lắng gì, kết quả...” Nghĩ đến đây, bà Hạ bỗng hối hận vì những gì mình vừa nói. Bà lập tức cắt ngang lời mình: “Cậu xem, bác nói với cậu cái gì thế này.” “Diệ Diệ rất tốt bụng.” Cao Trạ Vậ dừng lại bên bờ hồ nhân tạo, nhìn mặt hồ phản chiếu ánh sáng lấp lánh: “Cô ấy rất giỏi, rất cầu tiến, cháu phải cảm ơn người cũ đã chịu nhường cô ấy cho cháu.” Bà Hạ liếc nhìn anh, thấy anh có vẻ không giống như đang nói khoác, rồi lại tiếp tục nhìn xuống mặt hồ, chậm rãi nói: “Bác thấy Thượng Thượng hay nhắc đến cậu, ban đầu bác chẳng tin mấy, tưởng là Diệ Diệ dạy con bé nói thế, bây giờ xem ra bác đã lo xa rồi.” “Nghe vậy cháu vui lắm.” Cao Trạ Vậ cười lớn: “Bác gái, cháu có thể hiểu rằng bác đang rất hài lòng về cháu không?” Bà Hạ nghe vậy cũng cười vang: “Được, được.” Những nếp nhăn trên khuôn mặt dần giãn ra, trông bà như trẻ thêm ra vài tuổi.

“Thế thì cháu yên tâm rồi, cháu cứ lo hai bác không chịu gả cô con gái tài giỏi cho cháu, thế nên Diệ Diệ mới không cho cháu về ra mắt hai bác,

bây giờ, cuối cùng cháu cũng yên tâm được rồi.”

“Thằng bé này.” Cậu không chê con bé đem theo Thượng Thượng là rồi. Cậu mà chê, thì con tôi cũng chẳng thèm! “Trưa này hai bác cháu mình đi mua sắm đi? Cháu muốn mua cho Thượng Thượng bộ quần áo mùa xuân, bác đi cùng tư vấn cho cháu với.”

Bà Hạ lắc đầu hiền từ: “Không cần đâu, cậu không cần phải tốn thời gian ở cùng bà già này, bác biết ý tốt của cậu, nhưng mấy năm nay bác cũng quen rồi...” Bà nghĩ đến điều gì, gương mặt bỗng trở nên rầu rĩ, rồi rất nhanh lại xốc lại tinh thần: “Về sau, bác sẽ ít nói cảm ràm con gái lớn vài câu.” “Bác gái, bác nói gì thế, Diệu Diệu là con gái của bác, Thượng Thượng là cháu ngoại của bác, bác còn thương chẳng kịp nói gì đến mắng mỏ, cho dù có trách mắng cũng là muốn tốt cho chúng cháu mà thôi.” Bà Hạ bái phục tài ăn nói của lũ trẻ bây giờ, nhưng con rể tương lai mà, phải như thế bà mới yên tâm.

Thực ra bà cũng không muốn phải làm to chuyện gì, chỉ là hi vọng con cái đều tốt cả, chàng rể tương lai lần đầu tiên gặp mặt này cũng không tồi. Mặc dù là lần đầu tiên đến, nhưng đã mời lãnh đạo ngày trước của bà, bây giờ là tổ trưởng tổ dân phố dẫn đường, nhìn điệu bộ khách khí của tổ trưởng với anh, thì còn cần nói gì nhiều nữa, anh đến để giữ thể diện cho bà.

Cũng có thể giải thích rằng đến để dẹp loạn.

“Chuyện người giúp việc...” Cao Trạm Vân vẫn không chịu bỏ cuộc, mặc dù bác gái dễ tính, nhưng ai biết được lúc nào nóng lên, lại lấy quyền bề trên ra ép nạt Thượng Thượng Và Diệu Diệu của anh, có người giúp việc bên cạnh, anh cũng yên tâm hơn. Bà Diệu lắc đầu: “Trước đây Văn Bác cũng... cậu đừng nghĩ nhiều, cậu ấy là hàng xóm ngày trước.” Cao Trạm Vân vốn chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng bây giờ xem ra cũng phải nghĩ ngợi một chút. “Là tôi không thích ra ngoài nhiều lắm, cũng chẳng

liên quan gì nhiều đến việc sợ phiền phức.” Năm đó anh ta vừa lập gia đình được một năm, cũng có ý tốt, dành dụm tiền lương làm đôi chân giả cho ông nhà. Vốn dĩ là chuyện vui, ai ngờ tội phóng viên không tốt lại viết “Trần Thế Mỹ gả vào nhà đại gia, lấy tiền đem cho tình nhân”, còn đăng ảnh ba đứa con gái lên, phân tích đầu ra đấy, quả là đáng sợ. Rất may cô Ôn là người tốt, không hiểu lắm gì, chỉ có Văn Bác là nổi giận, muốn kiện tòa báo đó, Diệu Diệu cũng vì thế mà không bao giờ để anh ta lo chuyện nhà mình nữa. Nhưng Văn Bác kiên quyết, nói rằng đây là trách nhiệm của nhà anh ta, anh ta tự chịu trách nhiệm, hơn nữa đó là tiền lương mà anh ta tự kiếm được, cuối cùng cũng làm cho ông nhà một đôi chân giả mới. “Thật sự không cần ạ? Cháu đã tìm xong rồi, còn làm cả thẻ thành viên rồi, bác mà không cần thì đúng là bên họ sướng quá rồi.” “Thằng bé này, bác khách khí với cậu làm gì, không cần thật.” Thế rồi, bà Hạ nghĩ một lúc lại hỏi dò: “Nghe Chủ nhiệm nói ba cậu là Cục trưởng Cục Y tế, mẹ cậu cũng là quan chức, bọn họ nhất định hi vọng cậu sẽ tìm được.” “Bác gái à, ba mẹ cháu rất thích Diệu Diệu, cháu đã cho ba mẹ xem ảnh rồi, ba mẹ cháu giục cháu liên tục, bảo đưa Diệu Diệu và Thượng Thượng về nhà ra mắt, nhưng Diệu Diệu vẫn không có thời gian, lại còn bảo không đem theo Thượng Thượng. Lúc nào bác rảnh giúp cháu thuyết phục cô ấy, sao có thể bắt nạt Thượng Thượng bé nhỏ thế được, ba mẹ cháu rất thích trẻ con.” Bà Hạ nghiêm túc nói: “Chuyện này nên nghe lời Diệu Diệu, lần đầu tiên ra mắt, đem theo Thượng Thượng không thích hợp.” Bà Hạ nói rồi ngẩng đầu lên, bỗng nhìn thấy sự trầm tư trên gương mặt vốn hiền hòa của anh, bà đã hiểu ý của anh...

Chàng trai này không tồi...

“Bà ngoại ơi, hôm nay tâm trạng của bà có vẻ rất tốt nhỉ?” Mái tóc ngắn tung bay, Thượng Thượng vô tư vút sách lên sofa, lấy tay quạt nước mũi, rồi nhảy đến bên cạnh bà ngoại, khuôn mặt hồng hào non nớt, cho dù làm những động tác không đẹp mắt lắm, thì vẫn rất xinh xắn, đáng yêu. Bà Hạ đang vui, rất vui: “Thượng Thượng nhà chúng ta thật thông minh, còn

nhìn ra được cả tâm trạng của bà ngoại hôm nay, nói xem hôm nay có ai bắt nạt Thượng Thượng nhà chúng ta không?” Hạ Thượng Thượng nghe vậy, mắt liền sáng lên, cứ như đang trực chờ bà ngoại hỏi câu này: “Có! Cậu ấy nói ba cháu không cần cháu nữa, cháu là đứa trẻ bị bỏ đi, thế nên cháu giẫm nát chiếc giày da của cậu ta, đánh cho cậu ta tím cả tay.” Bà ngoại đã nói không được đánh vào mặt, đánh vào mặt sẽ bị thầy cô giáo phát hiện ra.

Bà Hạ nghe vậy liền lập tức giơ ngón tay trở lên trước mặt cháu gái: “Quá siêu!” Đích thị là ba mẹ chúng dạy chúng nói thế: “Ba con không cần con là do ba con có mắt như mù, bà ngoại yêu con, sao con có thể là đứa trẻ không ai cần được chứ! Chắc chắn là nó ghen tức với Thượng Thượng của chúng ta vì có quá nhiều người yêu thương!”

Hạ Thượng Thượng gật đầu lia lịa. Cô bé cũng nghĩ như vậy.

Bà Hạ thấy vậy, tiện thể ôm cháu vào lòng dặn dò: “Con nhớ, ba ruột của con không phải là người tốt, không xứng đáng làm ba của con, ba Cao mới xứng đáng, từ nay về sau ở cạnh ba Cao, con phải thật ngoan, nghe lời, để ba Cao yêu quý con, để ba Cao cưới mẹ con, như vậy mẹ con cũng mới yêu quý con, nhất định không được để ý đến ba ruột, có biết không, ba ruột là người xấu, chuyển đi bắt cóc trẻ con, khiến mẹ con đau lòng.”

Hạ Thượng Thượng nghe vậy, càng gật đầu mạnh hơn: Ba ruột là người xấu, sẽ lừa cô bé, cô bé thông minh thế này nhất định sẽ không bị lừa. Ngày nào bà ngoại cũng nói nhiều như vậy, cô bé nhớ rồi!

Bà Hạ thấy cháu mình lần nào cũng nghe lời như vậy, tâm trạng lại càng phấn khởi hơn! Người bỏ rơi con gái bà chẳng phải là loại đàn ông tốt được! Còn muốn tay không nhận đứa con gái đáng yêu thế này, đừng có mơ!

Hạ Diệu Diệu hơi căng thẳng, cô còn căng thẳng hơn lần đầu đi phỏng vấn xin việc, chiếc giường trong phòng đã vứt đầy quần áo, đều là những

bộ đồ cô vừa mua hôm qua, nhưng thay hết bộ này đến bộ khác, cô vẫn cảm thấy không bộ nào ổn cả. Hạ Diệu Diệu giày vò cả hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng chọn được một bộ đồ nhã nhặn hợp với tuổi cô, một chiếc váy dài kẻ ca rô màu xanh thẫm eo, mặc cùng quần tất đen bên dưới, thêm chiếc giày cao gót màu nâu, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác dài mỏng màu hồng xám, vừa có vẻ chín chắn lại không quá già dặn. Tóc buộc gọn lên, đánh phấn mỏng, trên người không có chút trang sức nào dư thừa, tất cả toát lên một vẻ đẹp trang nhã khiêm nhường.

Hạ Diệu Diệu xách túi lên, đứng soi gương lần cuối, rồi đi xuống dưới nhà, nhìn Cao Trạh Vậ đã đứng đợi rất lâu trước xe, cô ngượng ngùng cúi đầu: “Thế nào? Có được không?” Cao Trạh Vậ nghiêm túc nhìn cô từ đầu đến chân, đúng lúc Hạ Diệu Diệu muốn chạy trốn, anh lập tức lên tiếng: “Em lúc nào cũng là đẹp nhất.” “Anh..” Hạ Diệu Diệu lờm anh một cái: “Chỉ được cái dẻo miệng.”

Cao Trạh Vậ cười không nói gì, mở cửa xe ra. Anh không nói dối, thực lòng anh cảm thấy vậy, lần đầu tiên gặp cô, anh không có ấn tượng gì lắm, cô giống như tất cả những người phụ nữ đã ra ngoài xã hội, cô cũng không phải là người mẹ đơn thân đầu tiên mà anh gặp, cũng không phải là người đáng thương xót nhất mà anh biết, nhưng không hiểu sao anh nhớ rất rõ về cô.

Sau đó, gặp nhiều rồi, anh không còn muốn rời mắt khỏi cô nữa, cô trở thành người con gái đẹp nhất, để lại ấn tượng sâu đậm nhất trong lòng anh,

Hạ Diệu Diệu nhìn cảnh sắc hai bên đường đang dần lùi lại phía sau, bỗng nhiên có chút gượng gạo: “Nhờ đầu mẹ anh không thích màu của chiếc khăn thì sao nhỉ?”

Cao Trạh Vậ cười vang nhìn sang cô. Hạ Diệu Diệu cũng cảm thấy mình rất nực cười, chẳng phải chỉ là đi ra mắt phụ huynh thôi sao, Trong lúc đợi đèn đỏ, Cao Trạh Vậ nắm lấy bàn tay cô: “Yên tâm, ba mẹ nhìn

thấy em rồi sẽ chẳng còn thời gian đâu mà quan tâm đến màu sắc của chiếc khăn.” “Thật sao?”

“Tin anh.”

Hạ Diệu Diệu bắt gặp ánh mắt của người yêu nhìn sang, trái tim rộn ràng hồi hộp của cô bỗng từ từ bình tĩnh lại: “Vâng.” Xe lại tiếp tục lăn bánh. Hạ Diệu Diệu cúi đầu nhìn món quà trong tay mình, cảm thấy mình quá nghiêm túc trong chuyện này, luôn cho rằng phải gặp ba mẹ rồi mới tiến thêm được một bước, thực ra rất kì lạ, không phải ai cũng là Hà An, cũng không phải ai cũng đột nhiên mất tích. Nỗi ám ảnh của cô thật quá vô ích, quá không cần thiết. Càng nực cười hơn là, Trầm Vân chịu cùng cô bày trò. Hạ Diệu Diệu nghĩ đến sự quyết đoán một cách kì lạ của mình, cảm thấy buồn cười: “Nếu như bác trai, bác gái không thích em, thì phải làm sao?”

“Thì anh sẽ chạy trốn cùng em, thêm một cô con dâu chăm sóc cho ba mẹ, với ít đi một cậu con trai, họ sẽ có lựa chọn sáng suốt.” “Anh chưa nói như thế với ba mẹ đấy chứ?”

“Anh giống kiểu người như thế sao, anh chỉ mới gửi tin nhắn như vậy cho họ từ một năm về trước.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Không Đến Nỗi

Ông Cao là một người cực kì nghiêm khắc, kỷ luật rất khắt khe. Ông lúc nào cũng đeo một chiếc kính gọng đen, đi chiếc dép gai thủ công đã cũ, ánh mắt lúc nào cũng có vẻ đang thăm dò điều gì. Nếu ông không ở nơi sơn cước xa xôi đào củ đại, thì cũng đang ở trong phòng nghiên cứu ngầm2ngẫm.

Có lẽ, ông là Cục trưởng thuộc phái thực lực” hiếm có trong giới chính trị hiện nay. Chính vì quá có năng lực, nên ngồi trên địa vị đó khiến người ta cảm thấy không phù hợp, thêm vào đó, tính cách của ông cũng không hợp làm chính trị, nghiêm túc đến mức lúc nào cũng khiến cấp dưới chỉ muốn bóp chết9ông mà chiếm địa vị.

Nhưng ông xuất thân quá tuyệt, ba mẹ anh chị em đều quá xuất sắc! Không đợi bọn họ bóp chết con mình thì bọn họ đã ngã ngoài trước rồi. Thế nên, bao nhiêu năm nay, ông vẫn ngồi trên chiếc ghế không mấy phù hợp ấy, và chẳng có ý định “nuông ngôi” gì. Lần này, nếu không vì6chuyện trọng đại của con trai, bà Cao đích thân lôi ông về, thì có lẽ ông đã quên mất rằng con trai mình đã đến tuổi lập gia đình rồi. Ông Cao rất ít khi phát biểu ý kiến về chuyện của con cái, nhưng kỳ lạ rằng, con trai con gái cũng chưa bao giờ để ông phiền lòng. Ông bà Cao rất0nhiệt tình đón tiếp Hạ Diệu Diệu, trời chưa sáng đã đem người giúp việc đi chợ mua một đồng rau. Bà Cao đã lâu không xuống bếp, lần này còn đích thân xắn tay áo nấu canh cho con dâu, nếu không phải người giúp việc nhắc nhở bà “có chừng mực”, chắc bà còn muốn bao chọn mâm cỗ. Ông Cao lúc ấy7đang tưới cây, thấy vợ mình đi từ bếp ra, đẩy gọng kính lên, ngừng tay lại, nhắc nhở đầy thiện ý: “Cơm bà nấu, tôi không ăn.” Bà Cao chỉ muốn đâm ông

một phát: “Không thì thôi, cho ông chết đói.” Ông Cao cúi mặt, phớt lờ mà tưới cây tiếp. Bà Cao bỏ tạp dề ra, lau tay, bỗng nhiên lên tiếng: “Ông không thông báo cho anh trai chị dâu đấy chứ.” Ông Cao lắc đầu: “Không.” Bà Cao thở phào nhẹ nhõm: “Không thì tốt, bọn họ chẳng xem xem ông bằng nào tuổi đầu rồi, lúc nào cũng quản ông như quản trẻ con, chuyện bó như con kiến của nhà mình cũng phải hỏi cho ra nhẽ. Sao bọn họ không tiếp tục thay bím cho ông đi, lần này nếu bọn họ dám có ý kiến, tôi sẽ liều mạng với họ!”

“Bà không được nói vậy, anh Cả cũng là vì...” Ông Cao thấy vợ nhìn mình với ánh mắt đăm đăm sát khí, lập tức ngậm miệng lại. Ông là con út trong nhà, từ nhỏ đã bị ba người anh trai hai người chị gái kèm cặp. Ai biết được ông lại lấy một bà vợ là con cả trong nhà, là người chuyên đi đôn đốc người khác, hai người hỏi trẻ không ít lần tranh cãi về chuyện anh em trong nhà. Bà Cao lờm chờm mình một cái, hình tượng cao quý nhã nhặn cố gắng xây dựng từ sáng đến giờ có chút rạn nứt: “Tôi ngứa mắt nhất là anh Ba nhà ông, cái gì mà ông sợ màu lam, rèm cửa trong nhà không được dùng màu lam, sao họ không đổi luôn cả tôi đi, đồng phục đơn vị chúng tôi đều là màu lam!”

Ông Cao thấy hơi hổ thẹn, hồi còn trẻ, đúng là ông có sợ màu lam thật, thế nên nhìn thấy bà lần đầu tiên, ông đã ngất lịm đi, chứ không phải sốc vì phong thái hào nhoáng của bà khi vừa bước từ máy bay xuống, nhưng sau này...

mặt ông Cao ửng đỏ: “Chuyện lâu lắm rồi bà vẫn còn nhớ.” “Sao tôi phải quên!”

Được! Được! Bà chứ ghi nhớ cho kỹ vào! Kính coong, kính coong.

Bà Cao lập tức chỉnh đốn lại đầu tóc, vội vàng hỏi ông lão: “Trông tôi thế nào? Tóc có rối không? Trang điểm đã bị phai... chưa”, “Mau vào đây

ngồi, cháu xem, để cháu vượt đường xa đến đây, có lạnh không, Tiểu Ngọc, rót nước.”

“Cháu chào bác.”

“Ừ, Ừ.”

Ông Cao liếc nhìn con dâu tương lai, rồi lại nhìn con trai, gật đầu: Cũng được, không nhuộm tóc tai màu mè.

“Sao không đem Thượng Thượng đến cùng, bác còn đang muốn nhìn quả đầu tóc rối bời của con bé đây!”

“Me.”

Ông Cao lẩm bẩm: “Cái không nên nói mà nói hết ra.” Giống hệt hồi trẻ.

“Cháu xem bác lại nói bừa rồi, bác muốn nói rằng kiểu tóc mới của con bé rất sáng tạo.” Nhất là tấm ảnh được chia sẻ nhiều nhất ấy, đúng là: “Thời thượng, rất mới, có sáng tạo, haha, ý bác là như vậy.”

Cao TrạM Văn cạn lời vớI mẹ mình: “Mẹ, mẹ nấu món gì đấy, thơm thế.”.

“Cơm? Mẹ tự mình nấu một nồi canh nấm...” Bà Cao cũng vội vàng chuyển chủ đề, dẫn DiệU DiệU đến phòng khách ngồi, ánh mắt đầy thiện cảm. Nhà họ Cao không phải là đại phú quý gì, nhưng đằng sau họ thì đúng là đại phú đại quý, những bức thư pháp được bày trong nhà, hai người bọn họ cũng không hiểu, tất cả đều do anh chị bên nội và em trai em gái bên ngoại đem tặng. Chậu cây bị ông Cao tĩa tọt lung tung ngoài lan can, nghe nói là một chậu “Thanh Long MạC Trì”, nhưng bây giờ đã không nhìn ra được dáng vẻ của loài hoa vương giả nữa rồi. Còn chậu “Quân Tử Kiếm” bị ông tưới nước đến sắp chết, đã không còn sức mà lên tiếng phản kháng.

Ông Cao không hiểu gì về cây cảnh, chỉ thấy rằng những thứ anh trai mình cho thật khó chăm, động tí là chết, may là chết rồi lại có cây mới đem đến, không đến nỗi để lan can nhà ông trống trơn. “Có điều, lần sau cháu nhất định phải đem Thượng Thượng đến.”

Nỗi lo của Hạ Diệu Diệu bỗng nhiên tan biến, cô cười chân thành, khiêm tốn: “Trẻ con nghịch ngợm, cháu sợ con bé làm ồn, để hai bác mong ngóng rồi, lần sau nhất định cháu sẽ đem con bé đến, chỉ sợ hai bác bị con bé quấy quýt không buông thôi.”

“Bác chào mừng còn chưa kịp đây, hai bác sắp nghỉ hưu rồi, có một đứa trẻ ở cạnh, hai bác cũng đỡ buồn, ý bác là... cùng nhau cố gắng, cùng tiến bộ...” Cao Trạm Vân ngao ngán: Mẹ đúng là không nên lên tiếng.

Hạ Diệu Diệu cười bên lên, có thể nhìn ra, bác trai ít nói, bác gái rất dễ tính, Cao Trạm Vân phần nhiều giống mẹ hơn. Trong phòng khách có treo bức ảnh cả gia đình, cô gái đứng cạnh Trạm Vân cười rất tươi.

Đến tận lúc ăn cơm, cô vẫn không nhìn thấy cô gái ấy đâu. Hạ Diệu Diệu tưởng rằng cô không ở nhà, hoặc đi học ở xa. Ai biết rằng đến lúc ăn cơm, bỗng thấy cô từ trong phòng đi ra.

Hạ Diệu Diệu vội vàng đứng dậy, lịch sự cười chào cô. Cô ta nhìn lướt qua Diệu Diệu, ngồi xuống, ừ qua một tiếng: “Mẹ ời, con đói rồi.” Rồi không tiếp tục nhìn Hạ Diệu Diệu thêm lần nào nữa. Cao Trạm Vân thấy vậy, nhìn sang phía cô ta. Cao Quân Dao lập tức ngồi thẳng dậy, miễn gật đầu chào Hạ Diệu Diệu: “Em chào chị dâu.” “Chào em.” Nếu như không phải Cao Quân Dao đang ngồi đây, Hạ Diệu Diệu khó lòng mà nhìn ra cô ta là em gái của Trạm Vân. Nếu như Cao Trạm Vân thừa hưởng mọi ưu điểm của ba mẹ anh, thì em gái anh lại ngược lại. Bà Cao thấy vậy lập tức lên tiếng: “Mau nếm thử món bác nấu, bác bận cả buổi sáng nay đấy, cháu đừng chê không ngon nhé” “Không đâu ạ, nhìn đã thấy ngon rồi.” Trên bàn ăn, bà Cao và Hạ Diệu Diệu nói cười không ngớt, Cao Quân Dao rõ ràng tỏ

vẻ không vui, nhưng từ đầu đến cuối, bà Cao không để cho con gái mình có cơ hội phát huy”, tự mình chiếm hết tất cả mọi “sức lực” của Diệu Diệu, Hạ Diệu Diệu cũng ngấm ngấm tự cho rằng không nên động vào đối phương, cô không nghĩ rằng bà Cao làm như vậy, là để che chở cho cô con gái không lẽ độ, mà ngược lại, để bảo toàn thể diện cho cô lần đầu tiên đến nhà, dù sao thì cho dù bà hay Cao Trạm Vân trách mắng con gái, thì điều đó cũng sẽ khiến cô khó xử. Hạ Diệu Diệu cảm thấy thái độ như thế này mới là thứ cô chuẩn bị phải thích ứng, có người ghét cổ, cô yên tâm rồi, dù sao thì cô cũng đem theo con gái, còn người ta chưa từng kết hôn, cả nhà người ta đều nhiệt tình vui vẻ mới lạ. Khi Hạ Diệu Diệu chuẩn bị ra về, bà Cao cứ dằn dò cô liên tục, lần sau phải đem Thượng Thượng đến chơi, còn tặng cho Thượng Thượng rất nhiều quà, có thể thấy bà thật lòng thích con bé. Hạ Diệu Diệu gật đầu lia lịa, hòn đá nặng trĩu trong lòng cuối cùng cũng tan biến. “Các con lái xe chậm thôi, đừng lái nhanh quá.”

“Bọn con biết rồi ạ, tạm biệt, bác gái.”

“Tạm biệt, thường xuyên đến chơi với bác nhé.”

Cao Quần Dao thấy ba mẹ tiến đến tận cửa, đại tiểu thư hàng hiệu từ đầu đến chân bây giờ mới được dịp tuôn xả: “Mẹ ơi, mẹ có ý gì đấy, anh con đầu phải không lấy được ai, một người phụ nữ không đầu, mà cũng đáng để cho mẹ hầu hạ chu đáo thể à. Lại còn có một đứa con không rõ nguồn gốc nữa, ai biết được sau này sẽ phiền phức thế nào, mẹ cũng không sợ cô ta chỉ đẻ một đứa, không đẻ nữa thì sao.”

Bà Cao nghe vậy nghiêm mặt: “Con có thái độ kiểu gì thế, bình thường mẹ dạy con thế à!”

Cao Quần Dao thấy ba mẹ tức giận, lập tức lúng túng: “Con... con.. nói gì rồi, con cũng chỉ vì muốn tốt cho anh trai thôi...”

“Nếu thực sự muốn tốt cho anh trai, thì con không nên làm bộ mặt như vậy.”

“Con làm sao... ít ra con không tìm một người đã từng lập gia đình, anh còn là người thế nào chứ, sao phải cưới một người con gái như vậy, thế mà ba mẹ cũng không quản anh, hay là ba mẹ sợ anh con biết rằng ba mẹ khiến chị Thanh Ki tức giận bỏ đi, sẽ quay lại trách ba mẹ, nên ba mẹ muốn anh con mau chóng kết hôn.”

“Được rồi, chuyện năm đó đừng nhắc đến nữa.” Tiếng ông Cao không lớn, nhưng khiến cho hai mẹ con lập tức im lặng, cứ như vừa nãy chưa từng nói gì, ai đi làm việc người đó.

“Em gái anh có vẻ không mấy thích em, em nghĩ chắc không phải vì em có con gái, tại sao vậy?” Hạ Diệu Diệu khoác tay Cao Trạ Vn, cười tít mắt nhìn anh. Cao Trạ Vn nắm lấy tay cô, nửa khóc nửa cười: “Em muốn hỏi gì đây?” “Anh nói xem?” Hai người chậm chậm đi về nhà, Cao Trạ Vn rất phấn khởi, không hề giấu giếm: “Dao Dao là bạn tốt của bạn gái cũ anh, em đừng lo, cô ấy đã lấy chồng lâu rồi.” “Có ai nói em gái như anh không, đúng rồi.” Hạ Diệu Diệu khoác chặt lấy tay Cao Trạ Vn, cười lém lỉnh: “Xin hỏi ngài Cao, tại sao anh lại chia tay bạn gái cũ?” Người khiến em gái anh tiếc nuối như vậy, chắc hẳn là người không tồi, hức.

“Là bạn gái cũ, vậy mà em cũng ghen sao?” Cao Trạ Vn véo mũi người yêu, rồi chậm rãi lên tiếng, ánh mắt không có chút xao động: “Chắc em sẽ cười anh mất. Cô anh biết anh có bạn gái, đúng lúc cô cũng biết rằng bạn gái anh cần gấp một khoản tiền, cũng không thích môi trường sống của cô ấy, thế nên cô anh soạn một bản hợp đồng, sau đó bảo cô ấy ra nước ngoài, có anh cho tiền, mẹ anh chắc cũng giúp sức” không ít. Bà cứ tưởng anh không biết,

Thực ra một năm sau khi xảy ra chuyện, cô anh đã nói với anh rồi, chỉ là quan hệ giữa cô và mẹ anh không được tốt lắm, mẹ cứ tưởng anh cho rằng cô là người chia cắt anh và Tịnh Kỳ, có điều, rất may, để em có cơ hội tốt, vui không?”

“Hức, có gì đáng cười, em chẳng thêm nhặt cơ hội tốt của cô ta.”
“Đúng rồi, Diệu Diệu nhà ta vốn dĩ đã rất lợi hại, có thể làm vừa lòng cả ba chồng lẫn mẹ chồng.”

Hạ Diệu Diệu véo người yêu mình một cái: “Anh nói gì thế, em đã đồng ý lấy anh đâu.” Cao TrạM Vân cố tình nhìn sang hai bên: “Lẽ nào em không nghe tin có một anh chàng lớn tuổi đang cần cưới gấp.”

“Anh...”

Cao TrạM Vân tóm lấy bàn tay cô, nhét tay cô vào túi áo mình, đi về nhà: “Anh đã nói với em chưa nhỉ, điều kiện nhà anh rất bình thường, ba anh là người chưa từng biết luồn lách, chưa từng mang về nhà chút tiền thừa thãi nào cả, mẹ anh cũng chẳng có tham vọng gì, em nghĩ xem hai người họ có tiền để phát triển gì chứ, haizz, thật khó xử cho anh quả.”

Hạ Diệu Diệu nhìn người yêu, đang định lên tiếng. Cao TrạM Vân đã cướp lời trước: “Em muốn nói, chuyện vợ vãn trong nhà anh đừng tưởng em không hiểu đúng không. Thực ra ông nội và ông ngoại anh đều rất tuyệt, có lẽ em đã từng nhìn thấy họ trên ti vi, có điều, họ lại là địch thủ chính trị! Quan hệ rối rắm trong nhà anh, anh cũng chẳng dám nói với ai, anh nói thêm với em một bí mật nữa, đừng tưởng mẹ anh làm trong không quân mà nghĩ rằng bà ấy giàu, thật ra bà ấy sợ độ cao.”

“Hả!?”

“Nhất định đừng nói với ai! Không thì sự nghiệp của mẹ anh đi tong rồi.” Cao TrạM Vân nói rồi thận trọng lên tiếng: “Còn em thì sao?” “Sao cơ?” Cô bất ngờ hiểu ra, cười cho qua: “Em tưởng anh không muốn hỏi gì

cả, anh biết chuyện em chia tay với anh ta mà, chỉ có mỗi tí chuyện đó thôi.” “Nếu như... anh nói là nếu như, anh ta biết có Thượng Thượng, và rất thích Thượng Thượng thì sao?” Em có khi nào vì con mà đến bên anh ta, dù sao thì... Cao Trạh Vậh có chút lo lắng. Hạ Diệu Diệu cảm thấy câu hỏi này rất kì quặc: “Anh ta thích Thượng Thượng thì thích thôi, anh ta là ba ruột của Thượng Thượng, thích Thượng Thượng không phải rất bình thường sao.” Thế rồi cô còn có phần đặc ý: “Điều đó chứng minh rằng con em sinh ra rất đáng yêu, haha.” “Chẳng may... anh nói chẳng may, anh ta vẫn muốn đến với em, lấy quyền nuôi dưỡng Thượng Thượng để ép buộc em thì sao?”

Hạ Diệu Diệu đưa bàn tay còn lại lên sờ mặt mình, được đà đặc ý: “Em xuất sắc thế sao? Sao em không biết nhỉ!” Nhưng cô vẫn rất nghiêm túc trả lời câu hỏi: “Tòa án sao có thể phán xét Thượng Thượng cho anh ta được, nếu anh ta không để được, phản con bé cho anh ta cũng chẳng sao, lẽ nào có thể thay đổi được việc con gái em gọi là Thượng Thượng, mẹ nó là em sao? Hơn nữa, anh ta là ba ruột của Thượng Thượng, cho dù không thích cũng sẽ không ngược đãi con bé, tại sao em phải cản trở hay không đồng ý.”

“Em không muốn lúc nào cũng được ở bên cạnh Thượng Thượng sao?”

“Muốn chứ, nhưng cũng không cần phải hi sinh nhiều như thế, lẽ nào Thượng Thượng muốn có một cặp ba mẹ không yêu nhau? Hơn nữa, bao nhiêu năm nay, Thượng Thượng cũng chỉ có mẹ thôi, nó sẽ thích cuộc sống chỉ có ba thôi sao?” Hạ Diệu Diệu thắc mắc nhìn Cao Trạh Vậh.

Cô chưa từng có ý không muốn cho Hà An biết đến sự có mặt của Thượng Thượng. Sở dĩ cô không nói ra, là vì sợ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của người ta, dù sao thì ai cũng đã đi đường nấy, không phải ai cũng thích việc tự nhiên có một đứa con từ trên trời rơi xuống.

Đúng, không phải cô chưa từng nghĩ rằng, đem Thượng Thượng đến vút trước cửa nhà họ, để anh ta và vợ cãi nhau tới bời. Nhưng đó là vì tuổi trẻ không hiểu chuyện, còn về chuyện đối phương không có con, muốn cướp Thượng Thượng đi, cũng chẳng sao, vốn dĩ có một nửa sự đóng góp của anh ta, tại sao cô lại chiếm hết về phần mình. Bởi vì một đứa trẻ mà buộc phải ở cùng một người đàn ông?

Không đến nỗi.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Anh Sẽ Nuôi Em Cả Đời

 “Thời buổi nào rồi còn thể này, giống như tình vụng trộm vậy?”

“Hạ Diệu Diệu, em có thể đừng phá vỡ bầu không khí lãng mạn được không.” Nói rồi anh cũng buông cô ra, nắm lấy tay cô, mỉm cười bước tiếp về nhà.

Hạ Diệu Diệu nắm tay người yêu, nhìn khuôn mặt dịu dàng ấm áp của anh, từ từ dựa đầu vào cánh tay anh, khẽ khàng nói: “Cảm ơn anh.” Vì buổi tối vui vẻ ở nhà họ Cao hôm nay.

Cao TrạM Vân quay đầu lại nhìn cô cười, rồi tiếp tục nhìn mặt trời đang dần lặn xuống phía đằng xa. Dưới ánh chiều tà, trong khu chung cư, hai người nắm tay nhau bước đi chậm chậm.

Hơi ấm ngọt ngào mà đôi tình nhân trao nhau như lan tỏa khắp không gian.

Hạ Diệu Diệu ấn nút thang máy, trong không gian kín2bưng, chỉ còn hai người nhìn nhau cười vang: “Ngài Cao, nếu anh không thoát nổi em thì sao?”

“Thì... thì anh sẽ nuôi em cả đời.”

Đôi môi Hạ Diệu Diệu giãn ra, cô dựa gần thêm vào anh. Cả đời? Sao cô cảm thấy thế là vừa đủ. Nụ cười trên môi Diệu Diệu càng tươi tắn hơn.

Cánh cửa lớn của Tập đoàn Hòa Mộc mở ra, trên hành lang người qua người lại, những câu đối thoại trong phòng trà, âm thanh của những cỗ máy trong phòng gym hòa vào nhau, bắt đầu một ngày mới. Có người mặc vest thắt cà vạt chỉnh tề, có người áo sơ mi nhàu nhĩ, có người đi trái dép, có người cài nhầm cúc áo, nhưng ai đó đều nghiêm túc tập trung vào công việc của mình.

Nơi hai tầng ghép quyền lực nhất của Tập đoàn Hòa9Mộc, hơn một trăm trợ lý thư ký đang gõ bàn phím, soạn thảo một công văn cơ mật. Thư ký trưởng đang hết sức tập trung rà soát từng tài liệu một, đóng dấu tài liệu đã thông qua.

Đột nhiên, Thư ký Đào bực bội vứt một tập tài liệu vào sọt rác, quát trợ lý: “Từ nay về sau, tài liệu của Hồng Đại phải đem đến bộ phận nào thì đem đến bộ phận đó! Có thể thông qua thẩm tra không cũng cần tuân theo trình tự thông thường! Ai cần cảnh cáo hay trừng phạt thì đều không được châm chước.”

Bọn chúng tạo phản rồi! Tưởng mình là ai! Chỉ là một công ty truyền thông nhỏ, còn chẳng có tư cách đứng trước mặt Phi Diệu. Bao nhiêu năm nay, bọn họ vượt cấp làm bao nhiêu chuyện, dính vào bao nhiêu thứ không nên nhúng tay vào, chẳng ít người bên dưới khinh thường bọn họ, chỉ là do ngài Hà khoan dung, mới để bọn họ ngang nhiên lộng hành.

Để rồi khiến bọn họ không biết mình mấy cân mấy lạng! Lại có thể đến đòi phỏng vấn quyết sách của ngài Hà! Quả thật... quả thật... Thần kinh rồi chắc! Bay trên trời nhiều quá, tưởng rằng mình là thần tiên rồi chắc!

“Vâng.”

“Vứt đi! Vứt ngay bây giờ.”

“Có phỏng vấn được ngài Hà hay không, quyền quyết định không phải ở tôi, nếu như ngài Hà đồng ý cho tôi cơ hội này, tôi sẽ cảm thấy rất vinh

dự.” Trong phòng trà, Hàn Tùng Song mặc một bộ váy liền thời thượng, một tay cầm cốc nước thủy tinh, tay kia khoanh trước ngực, dựa vào quầy kính, cười tươi như hoa với đồng nghiệp đứng0cạnh, tỏ vẻ khiêm tốn, không muốn giành giật. “Ngài Hà nhất định sẽ cho cơ hội, đến lúc đó thì chị Hàn đi đi.” Tổng bộ chưa từng từ chối yêu cầu của họ, lần này chắc chắn cũng sẽ không.

“Đúng vậy, hồ sơ là do cậu nộp lên, kế hoạch là do cậu viết, cậu lại là trụ cột của đời mình, không mời cậu đi thì mời ai.” Người “hot” vạn người nịnh, mặc dù chẳng liên quan gì đến chuyện thăng chức tăng lương, nhưng cũng chẳng thiệt đi đâu. “Đúng vậy, đến lúc đó chị Hàn gặp ngài Hà rồi nhớ chụp ảnh, để bọn em được nhìn thấy ngài.” Người bên dưới lập tứ hò reo: “Đúng vậy, đúng vậy, ngài Hà cơ mà, chỉ nghe đồn mà chưa được nhìn thấy bao giờ, thật sự rất muốn biết anh ta trông7như nào?” “Nghe nói anh ta còn rất trẻ? Mới ngoài ba mươi.”

“Sao có thể lúc tôi còn đang đi học, anh ta đã nắm trong tay Tập đoàn Hòa Mộc rồi, bây giờ chắc cũng phải bốn năm mươi tuổi rồi chứ.” “Chủ tịch Tập đoàn Hà Thị mới có bao nhiêu tuổi, con trai ông ta làm sao đã bốn năm mươi tuổi được?” “Có lẽ ngài Hà vốn dĩ là con ngoài giá thú của Hà lão gia, không phải là con trai của Chủ tịch Hà thì sao?” “Đúng đấy, cũng có khả năng đó.” “Được rồi, đừng đoán mò nữa, lúc nào chị Hàn gặp được rồi sẽ nói với cho chúng mình biết là được.”

Mọi người nghe vậy lập tức phấn chấn lên: “Chị Hàn, đến lúc đó, chị nhất định không được giấu cho riêng mình, nhất định phải chia sẻ cho bọn em với.” “Chị Hàn, hạnh phúc của em trông đợi cả vào chị đấy.”

“Ôi hồi hộp quá, ngài Hà ới? Ngài Hà của bọn em có khi nào rất đẹp trai...” Hàn Tùng Song nhìn đám đồng nghiệp cười nói không ngớt, ánh mắt để lộ chút hàm ý không dễ gì nhận ra được, không cần nghĩ đến chuyện phỏng vấn ngài Hà nữa, có điều cô ta đồng thời còn nộp lên yêu cầu phỏng vấn về vấn đề cha mẹ đi làm xa để con ở nhà cho ông bà chăm. Hàn Tùng

Song chậm rãi nhấp ngụm trà trong cốc, dịu dàng cười với đồng nghiệp, trong đầu lướt qua hình ảnh Hạ Diệu Diệu thân bại danh liệt. Không phải cô ta muốn tranh giành chức Tổng Giám đốc sao, nếu như để mọi người biết được, chị chủ biên tài năng mà họ nhắm đến, là một người mẹ đơn thân chưa chồng đã có con, hơn nữa lại không có trách nhiệm, để con ở nhà cho ông bà chăm, thì mọi người sẽ nghĩ thế nào về cô ta, thậm chí không lâu trước, đứa bé gái tội nghiệp đang ảnh hưởng lên mạng chính là con gái cô ta, đồng nghiệp chắc chắn sẽ cực kì thất vọng.

Hàn Tùng Song cười bí hiểm, lần trước chưa động đến cô, là do lượng theo dõi chưa đủ, lần này sẽ không như vậy nữa...

Đến lúc đó liệu Cao Trạm Vân còn muốn lấy một người phụ nữ như cô nữa không. Tịnh Kỳ, sau khi quay về rồi, cậu không cần cảm ơn mình.

Hạ Diệu Diệu đi dạo chậm chậm bên những chiếc tủ hàng sáng lấp lánh, những bộ trang sức kim cương rực sáng như sao trên trời khiến người ta không rời mắt nổi; viên ngọc trai trắng nằm gọn trong chiếc vỏ màu nâu da thỏ, kiêu ngạo tỏa sáng, những hòn ngọc dịu dàng thể thể hiện đẳng cấp của mình.

Hạ Diệu Diệu dừng lại trước một chiếc tủ, không thể không công nhận rằng, bọn chúng không cần làm gì cả, nhưng đã tỏa ra ánh hào quang thu hút ánh nhìn của tất cả phụ nữ, thật là đẹp. Hạ Diệu Diệu chỉ tay vào một chiếc nhẫn: “Cho tôi xem cái này.” “Vâng, thưa chị, chị đợi một chút.” Ánh mắt Hạ Diệu Diệu lơ đãng nhìn sang phía khác, rồi dừng lại ở một chiếc ghim cài áo kim cương, cô không kìm nén nổi mình, nhìn một hồi lâu, nhớ ra hình như mình có một chiếc cặp tóc gần giống như vậy. Thậm chí... độ sáng trong chẳng kém gì thứ đồ trang sức đó. Hạ Diệu Diệu hơi chần chừ, nhưng vì thời gian đã quá lâu, đồ đạc cũng lâu không lôi ra, nên cô không còn nhớ rõ lắm. “Thưa chị, chị xem có thích không, đây là kiểu dáng kinh điển năm nay dành cho phái nam.” Hạ Diệu Diệu ngưng dòng suy nghĩ lại, nhìn về phía chiếc nhẫn, quyết định về nhà xem lại đã rồi tính sau, có khi

mình nghĩ sai rồi cũng nên: “Có kiểu này không, nhưng bề mặt có chạm khắc đơn giản.”

“Có ạ, thưa chị, mời chị sang bên này.”

Hạ Tiểu Ngư giống như một viên ngọc trai hồng vừa thành hình giữa đại dương xanh thẳm, cô trẻ trung, xinh đẹp, thời trang, tràn đầy năng lượng, tin tưởng và dũng cảm đối diện với thế giới còn quá nhiều mời gọi. Tình yêu của cô bắt đầu vì lẽ gì đã không còn quan trọng nữa, cô chỉ biết rằng cô nhất định phải nắm chặt lấy anh, vì anh là người duy nhất có thể thay đổi vận mệnh cuộc đời cô. Cô cần đứng trên một nơi thật cao để người ta ngược nhìn, để những người từng cười cợt cô, có thể nhìn thấy mối tình “tu thành chính quả” của cô, cho dù không từ thủ đoạn, làm những việc khó chấp nhận được cũng thế, cô chỉ quan tâm đến kết quả, không cần biết quá trình ra sao.

Cô thừa nhận mình không học giỏi như chị gái anh trai, nhưng về mặt quan hệ, cô không kém gì anh trai chị gái mình.

Cô đã mua xong vé xe chặng ngắn đi Hoa Hàng ngày mai, chuẩn bị đem một bất ngờ lớn đến cho Hồng Triết.

Chẳng phải là không được đến Hoa Hàng sao! Tưởng rằng cô không có cách nào để con hồ ly tinh đó biết ai mới là kẻ thứ ba à! Hạ Tiểu Ngư soi mình trong gương, kiêu ngạo tự tin... dù sao thì cô cũng xinh đẹp hơn con đàn bà đó! Đúng, chỉ không được đến Hoa Hàng thôi mà! Cô vẫn có cách để con hồ ly tinh đó biết cô ta mới là kẻ thứ ba! Nhưng... cô thật sự xinh đẹp hơn Lâm Vân Huyền sao? Hạ Tiểu Ngư nhìn mình trong gương một lần nữa, rồi lại không mấy tự tin. Xét về ngoại hình, có lẽ cô vượt trội hơn Lâm Vân Huyền rất nhiều, nhưng xét về cảm giác cô đem lại cho người ta? Trong thời đại nhìn trang phục không nhìn người này, cô có gì mà dám so bì với thiên kim tiểu thư như Lâm Vân Huyền! Chỉ cần một chiếc khăn của cô ta thôi cũng mua được toàn bộ số quần áo của cô rồi. Đừng nói cái gì mà

ngoại hình vốn là quan trọng nhất, người có xinh đẹp đến đâu mà không có những thứ trang sức bên ngoài, thì cũng chỉ là vẻ đẹp đảm thắm hiên hậu mà thôi. Cô làm gì có nhiều tiền làm đẹp cho mình đến vậy. Hạ Tiểu Ngư buồn rầu, cô nhất định phải đi! Sao cô có thể nhường Hồng Triết cho người khác được. Đột nhiên, hai mắt Hạ Tiểu Ngư bỗng sáng lên. Để khiến mình không mất mặt tại sự kiện sang trọng như vậy tại Hoa Hàng, để có thể cho Lâm Vãn Huyền một đòn chí mạng, để Hồng Triết biết rằng cô mới là người con gái đẹp nhất hiệu anh nhất, Hạ Tiểu Ngư đã dùng hết tất cả mọi vũ khí có thể dùng. Bà Hạ cảm thấy rất kì lạ, hôm nay không phải là thứ Bảy Chủ nhật, sao con gái út lại về nhà rồi: “Tiểu Ngư! Tiểu Ngư! Con làm gì ở trong phòng đấy? Sao hôm nay lại về nhà? Ra đây nói chuyện với mẹ! Tiểu Ngư Tiểu...”

“Con đang bận! Mẹ đợi tí!”

Bà Hạ cau mày “Con bé này...”

Hạ Tiểu Ngư nằm nhoài trên tủ, lật tung đồng quần áo bên trong, đồ đạc đâu rồi? Không có? Sao lại không có nhỉ?

Đúng rồi!

Hạ Tiểu Ngư lật giường lên, vớt từng thứ đồ ra, cuối cùng nhìn thấy ba chiếc hòm nhỏ có khóa ở trong góc.

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi. Hạ Tiểu Ngư vui mừng ôm lấy chúng ra, những thứ đồ này có lẽ biết nịnh người. Hồi học đại học, cô rất thích những thứ này của chị gái mình, cho dù không đáng mấy tiền, nhưng xem ra rất xinh đẹp, không biết để vài năm nay có bị gỉ không, nhất định đừng bị gỉ đấy.

Hạ Tiểu Ngư cầu nguyện, cầm chiếc búa đến đập luôn khóa ra, rồi mở ra, cô bỗng nhiên bị ánh sáng của những thứ kim cương châu báu ấy làm

cho sưng sờ, đôi mắt mở to không nhúc nhích, nhưng trái tim trong lồng ngực thì đang đập rộn ràng.

Nếu như trước đây, cô chỉ cảm thấy những thứ mà chị gái thỉnh thoảng đem về đều rất đẹp, thì bây giờ tất cả đều nằm gọn trước mặt cô, toát lên ánh hào quang sáng chói khiến người ta hoàn toàn bị thu hút.

Đẹp quá!

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Không Được Mách Tội

 Hạ Tiểu Ngư đưa mắt lại về phía chiếc hộp trang sức: “Sao con đã về rồi?”

Hạ Thượng Thượng nhảy qua đồng hồ trên nền nhà, không quên mở miệng nói qua loa: “Con đánh nhau với bạn, cô giáo bảo con gọi phụ huynh.”

Hạ Tiểu Ngư lấy một chiếc cặp tóc kẹp lên đầu mình: “Con không nói với cô giáo là nhà con không có ai à, ông bà con đi lại không tiện.”

“Con nói rồi, con bảo tự mình chịu trách nhiệm, các cô không nghe, con đang định công bà đến trường, nhưng cũng không nổi, dì ơi, dì đang làm gì đấy?” Thượng Thượng cầm chiếc buộc tóc bông lên, ấn qua ấn lại, chiếc mắt mèo nhỏ trên đó thật đáng yêu, cắn một miếng xem có ăn được không.

Hạ Tiểu Ngư thấy vậy vội vàng rút dây buộc tóc khỏi miệng cháu: “Con làm gì thế! Làm hỏng của mẹ rồi là dì cháu mình thảm đấy.”

Hạ Thượng Thượng lập tức tóm lấy mâu thuẫn chủ yếu của vấn đề: “Dì lấy đồ của mẹ con à?” “Sao gọi là lấy, dù chỉ mượn dùng thôi, dùng xong rồi sẽ trả lại cho mẹ con, dì cảnh cáo con, nhất định không được nói cho mẹ biết. Nếu con nói cho mẹ biết, dì sẽ không mua kem cho con nữa.” Hạ Thượng Thượng đảo mắt thật nhanh: “Con muốn ăn ba cái.” “Dì mua cho con bốn cây nha.”

Hạ Thượng Thương nghe vậy lập tức vui mừng, tiện tay cầm hai chiếc lên: “Con cũng mượn dùng, không nói cho mẹ biết.”

Hạ Tiểu Ngư vội vàng cướp lại: “Bỏ xuống ngay! Làm mất thì sao!” Cô sẽ bị chị gái mình chặt tay, đúng rồi, chiếc vòng tay lúc này rơi đâu mất rồi. Chết rồi, trước khi chị cô nâng niu như vậy, nếu như cô lấy đi thật, chị cô tức giận thì sao đây. Hạ Thượng Thương nhân lúc cúi đầu tìm đồ, đưa tay ra nhặt lấy hai cái, haha, hình con thỏ kia thật đáng yêu. Hạ Tiểu Ngư dậy ngay nấp lại, cầm một hộp bỏ đi: “Con ở nhà, đi ra ngoài một lúc, nói với bà ngoại, trưa đi không về ăn cơm.” Hạ Thượng Thương vội vàng đuổi theo: “Nhớ đừng nói cho mẹ biết chuyện con đánh nhau.” Tiếng Hạ Tiểu Ngư càng ngày càng xa: “Yên tâm đi!”

Ngày hôm sau, Hạ Tiểu Ngư thuê một bộ váy lông cừu màu trắng thắt eo dài qua đầu gối, bên ngoài khoác một chiếc áo gió kiểu dài màu xanh nhạt đang mốt, mái tóc dài bài phát phơ trên vai, tay đeo một chiếc vòng được kết lại bằng những hạt cườm hồng lấp lánh, càng tôn lên đôi tay vốn đã mịn màng trắng trẻo của cô. Chính giữa chiếc thắt lưng đen, là một viên ngọc xanh lấy xuống từ chiếc ghim cài áo, chỉ hòn đá nhỏ thôi nhưng dường như khiến cả bộ đồ sáng rực lên.

Nếu như không phải vì kích cỡ của nó không nhỏ, thì cửa hàng trang sức tháo nó ra đã tưởng đó là đồ thật, nhưng chỉ thế thôi, bọn họ vẫn không bỏ cuộc, nhất định phải cầm nó đi giám định. Giám định cái nổi gì! Nếu là thật, thì sao chị cô phải đá anh chàng đó.

Cô còn chọn một chiếc buộc tóc thủy tinh hình quả táo mà mình sớm đã nhắm trúng, quá nổi bật trên mái tóc đen mượt bóng sáng, trên cổ là chiếc dây chuyền mà anh rể cũ tặng mẹ, rất hợp với khuôn mặt trong sáng đáng yêu của cô. Hạ Tiểu Ngư sững sờ, dán mắt vào hình ảnh của chính mình phản chiếu trong gương.

Hóa ra cô có thể xinh đẹp như vậy... Hạ Tiểu Ngư ngượng ngùng vuốt ve sợi dây chuyền trên cổ, vẻ sang trọng quý phái không kém phần tinh tế, chẳng trách mẹ cô giấu nơi đầu giường không muốn đem cho cô. Cô nghĩ đến việc mình đeo chiếc vòng này đi thuê đồ thuận lợi không tưởng, âm thầm sung sướng đắc ý. Quả nhiên là ngoại hình tốt, làm gì cũng tiện. Hạ Tiểu Ngư mừng rỡ đắc ý hôn lên sợi dây chuyền: “Cảm ơn bọn mày, về rồi tao nhất định sẽ hồi phục nguyên mẫu cho bọn mày, cố lên.” Hạ Tiểu Ngư kiêu hãnh ngẩng cao đầu, cả thân hình xinh đẹp kiêu diễm giờ đây lại thêm phần sang trọng cao quý.

Cô đã nghe ngóng đầu ra đây rồi, hôm nay Hồng Triết làm ca sáng, cô sẽ cho anh một bất ngờ lớn. Trên tàu cao tốc, Hạ Tiểu Ngư tưởng tượng ra cảnh anh vui mừng khi nhìn thấy mình, rồi dùng bàn tay vừa làm móng màu hồng buốt ve chiếc túi hàng hiệu vừa thuê được, cười ngọt ngào. Chiếc vòng tay màu hồng, cùng với bộ váy hồng nhạt, thêm chiếc túi xách cùng màu, lại thêm chuyện cô trông xinh đẹp trẻ trung rạng ngời, đủ để thu hút ánh nhìn của mọi chàng trai đi qua. Phía đối diện, có một vị hành khách lớn tuổi nhìn Tiểu Ngư hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Cô gái, viên ngọc xanh trên thắt lưng của cô đã mua lâu rồi đúng không.” Hạ Tiểu Ngư nghe vậy chau mày, vội vàng dùng túi xách che ngực, yêu râu xanh! Nhìn cái gì đấy!

Vị khách già chừng người lại, rồi đột nhiên để ý đến sự bất lịch sự của mình, vội vàng thanh minh: “Cô gái, đừng hiểu lầm, tôi không có ý gia cả, tôi chỉ là giáo sư khoa Thiết kế trang sức của Đại học Thu Môn, đây là danh thiếp của tôi...” Nhưng viên đá đó quả thật quá đẹp, nếu như để ông thiết kế. “Cô dùng một viên đá quý xem chừng chất liệu không hề tầm thường thế này...” Hạ Tiểu Ngư vội vàng đứng dậy, xách túi chạy! Cái gì mà chất liệu không tầm thường! Đúng là đồ lừa đảo, Đại học Thu Môn thì có thể lừa được cô sao, chị cô còn tốt nghiệp Đại học Thu Môn đấy!

“Chuyến bay mang số hiệu A1695 từ xx đến XX sắp đến nơi, xin mời các hành khách...”

“Chuyến bay mang số hiệu C3125 từ xx đến xx sắp cất cánh, các hành khách hãy mau chóng làm thủ tục...”

“Từ xx bay đến xx...”

Giọng nói thánh thót vang vọng khắp sân bay, Hạ Tiểu Ngư đứng nơi phòng chờ đây người qua lại, nhìn lên trần nhà, trên đó là một không gian rộng lớn nhìn mãi không thấy điểm dừng, rồi cô lại nhìn dòng người với nhiều màu da, dân tộc, quốc tịch khác nhau đang đi đi lại lại, mỗi nhân viên đều đang tận tụy làm công việc của mình, mọi cử chỉ, động tác đều toát lên vẻ lịch thiệp khiến người ta ngưỡng mộ. Hạ Tiểu Ngư hít một hơi thật sâu, ôm lấy cái bầu không khí khiến cô ngưỡng mộ ấy.

Cô mỉm cười bỏ cánh tay xuống, kiêu hãnh vì anh trai và bạn trai mình đều làm việc ở đây. Mặc dù cô không mấy giỏi giang, nhưng người thân bạn bè của cô không phải đều rất giỏi giang đó sao?

“Bộ Quản lý kỹ thuật phi hành... đang ở đâu...” Hạ Tiểu Ngư cầm tờ giấy lên xem, rồi lại lúng túng nhìn ngó xung quanh, đối diện với một nơi to đến khó tin như thế này, cô bỗng nhiên thấy quá chới với: “Ở đâu...”

Hạ Tiểu Ngư nhắc chân lên, đi hỏi thăm vài người, nửa tiếng sau, cô vẫn đang đi lòng vòng không phương hướng: “Ở đâu nhỉ?” Hạ Vũ đem theo người xuống phía dưới quan sát, đến phòng chờ phía dưới, đã nhìn thấy ngay em gái mình đang đi lại dọc ngang, cậu ngạc nhiên, nói với nhân viên: “Các cậu đi trước đi, tôi có chút việc.”

“Được.”

“Em đến đây làm gì?”

Hạ Tiểu Ngư giật nảy mình, nhìn thấy anh trai liền cười tươi, nghiêng đầu nhìn anh mình từ đầu đến chân, nịnh nọt nói: “Anh mặc bộ đồng phục

này đẹp trai quá, đúng lúc em...” Hạ Vũ quay đầu đi không muốn nghe em mình nói tiếp, không cần hỏi anh ta cũng biết em gái mình đến đây làm gì.

“Anh ơi...”

Hạ Vũ bỗng nhiên nhấc tay em gái lên: “Mấy thứ này ở đâu ra!” Rồi lại nhìn lên tóc cô, tức giận: “Em lại tự tiện động vào mấy thứ này!” Cô có nghĩ đến cảm giác của chị gái mình khi nhìn thấy những thứ này! Cho dù chị không để bụng, nhưng những thứ vớ vẩn do con người kì quặc ấy tặng, sao lại lật lên làm gì. Sợ chị mình quên mất sao?

Sao cậu lại có một cô em gái rồi việc thế này!

“Anh buông tay ra! Anh làm em đau rồi!” Hạ Tiểu Ngư giằng tay mình ra: “Em.. em đã mua keo dán rồi, lúc nào về em dán lại cho chị là được chứ gì, hơn nữa, mấy hôm nay không phải là cuối tuần, chắc chắn chị sẽ không về nhà đâu, anh lo cái gì chứ...”

Hạ Vũ nghe vậy càng tức giận: “Em...” Hạ Tiểu Ngư tỏ vẻ thản nhiên nhìn anh mình! Em cái gì mà em! Hạ Vũ thấy vậy quay phắt đi! Không buồn nhìn em mình thêm nữa!

Hạ Tiểu Ngư vội vàng gọi theo: “Anh ơi, anh, anh còn chưa nói cho em biết phòng Quản lí kĩ thuật ở đâu...” Đi thôi... hức, chị gái chẳng thèm ngó ngang đến, cố động vào thì đã sao, không biết chừng chị cô đã quên mất sự tồn tại của những thứ này. Chị cô mà biết cũng sẽ không để bụng, mà cô cũng chẳng đeo đến trước mặt chị gái mình làm gì, đồ ki bo!

“Phòng Quản lí kĩ thuật... phòng Quản lí kĩ thuật...”

“Giang Hồng Triết, có người tìm cậu.” Vương Siêu mặc bộ đồng phục lam xen trắng, mỉm cười gọi công tử con nhà quyền thế Giang Hồng Triết, rồi lập tức ghé sát vào tai anh ta: “Một cô gái cực kì xinh đẹp, ông anh có

phúc rồi.” Giang Hồng Triết nghe vậy đấm cậu ta một cái: “Nói cái gì thế” rồi đặt tài liệu trên tay xuống đi ra ngoài.

Vương Siêu thấy vậy, liền bàn ghế đến gần hội anh em cùng phòng: “Đại mỹ nữ tuyệt đẹp, cực kì đáng yêu, xinh hơn Lâm Vân Huyện nhiều.”

“Thật à, còn có người xinh hơn Lâm Vân Huyện.”

“Lâm Vân Huyện chẳng qua khí chất tốt, chứ chị Ba nhà ta còn xinh hơn cô ta nhiều.”

Vương Siêu bĩu môi bình phẩm: “Cô gái hôm nay không giống như vậy, xinh đẹp lại đáng yêu, đáng yêu lại có chút nghịch ngợm, tóm lại... đúng là một đại mỹ nhân sáng ngời trước mắt, anh Triết có số đào hoa rồi đây.”

“Đẹp đúng như lời cậu nói?”

“Tất nhiên khí chất tuyệt vời, ngây thơ mềm mại, rất có cảm giác! Các cậu nói xem, bây giờ con gái đều mờ mắt hết rồi hay sao mà ai cũng thích anh Giang nhà mình.”

“Vương Siêu, cậu có ý gì đây! Cẩn thận kéo anh Giang nghe thấy sẽ xử lí cậu.” Bỗng nhiên, có một âm thanh trầm trầm vang lên từ góc phòng bên cạnh: “Người mà các cậu nói lẽ nào là Hạ Tiểu Ngư...” Bốn người đột nhiên quay đầu lại: “Hạ Tiểu Ngư là ai?” “Thôi, quan tâm nhiều làm gì, đi xem người đẹp đã, tôi phải xem xem có phải Vương Siêu phóng đại lên không.” “Tôi cũng đi! Tôi cũng đi!” Hạ Tiểu Ngư quay đầu lại, trên hành lang màu lam sáng rực, cổ cười tươi như hoa: “Hồng Triết.” Giang Hồng Triết đứng sững tại chỗ, cứ như thể nhìn cô, mặc dù anh ta biết Hạ Tiểu Ngư xinh đẹp, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy có chói lòa thế này, đã không chỉ là xinh đẹp, còn có cả sự kiêu diễm, cổ giống như một nàng công chúa bước ra từ lâu đài, đem theo ánh hào quang sáng chói, nhìn anh ta mỉm cười.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Làm Phiền Rồi

 “Anh Giang...”

Hạ Tiểu Ngư kéo nhẹ tay áo anh ta: “Đồng nghiệp gọi anh kìa?” Giang Hồng Triết bực mình khó chịu. “Anh Giang! Anh không hào phóng chút nào...”

“Anh Giang! Cho bọn em xem mặt chị dâu với.” Hạ Tiểu Ngư nghe vậy mỉm cười, đây chính là hiệu quả mà cô muốn.

“Đi thôi.”

Hạ Tiểu Ngư bĩu môi: “Không qua chào hỏi sao?” Giang Hồng Triết nói giọng khó chịu: “Không cần.” Hạ Tiểu Ngư có chút không vui, nhưng vẫn cố gượng cười, không đi thì thôi, tưởng không đi, thì cô không có cách nào cho mọi người biết cô mới đích thị là bạn gái của anh ta sao! Hạ Tiểu Ngư lập tức dựa sát vào Giang Hồng Triết, thân mật ôm lấy cánh tay anh, nũng nịu dựa đầu vào vai anh: “Em đến đây, anh có bất ngờ không?” “Đừng quậy nữa! Đây là đơn vị, có bao nhiêu người nhìn vào!” Giang Hồng Triết bước đi nhanh hơn, anh không ngờ rằng chuyện Hạ Tiểu Ngư lại bị lộ ra ở Hoa Hàng, đây là sự nghiệp tương lai của anh ta, ở đây có Lâm Văn Huyền, Hạ Tiểu Ngư có thể làm loạn bất cứ chỗ nào, nhưng chỗ này thì không được, trong lòng Giang Hồng Triết biết rất rõ, Hạ Tiểu Ngư nhất định không thể gây phiền toái cho anh ở đây. Hạ Tiểu Ngư bất chấp, có đến để tuyên bố chủ quyền, Giang Hồng Triết là của cô, đồ tiện nhân Lâm Văn Huyền là kẻ thứ ba, sao cô có thể để cho cô ta thỏa mãn. Hạ Tiểu Ngư bất ngờ kiễng chân hôn lên má Giang Hồng Triết, kèm theo một nụ

cười thật tươi: “Em nhớ anh vô cùng.” Giang Hồng Triết tím tái cả mặt mày, chỗ này rất gần với phòng tiếp viên, cô... Giang Hồng Triết vừa muốn nổi nóng thì đã có người cầm máy điện thoại lên chụp, anh vội vàng kéo Hạ Tiểu Ngư ra khỏi sự chú ý của mọi người xung quanh. Nhưng sự kết hợp giữa chàng trai mặc đồng phục và cô gái xinh đẹp kia quá có sức hấp dẫn, nhất là cử chỉ vừa rồi của Hạ Tiểu Ngư khiến mọi người xung quanh xì xầm bàn tán. Những cô con gái được cả ngoại hình và khí chất như vậy đã không nhiều rồi, hơn nữa cô lại đi bên cạnh bạn trai có tiếng của đại mỹ nhân phòng tiếp viên, cử chỉ thân mật, sao không khiến người ta tò mò cho được. Rất nhanh, tin tức về cô bạn gái xinh đẹp đến tìm thực tập sinh Giang Hồng Triết phòng Kỹ thuật đã lan truyền khắp nơi. Những người không ưa Lâm Văn Huyền, thực tập sinh những nhóm khác, chụp ảnh, rồi tụ tập lại với nhau cười chế giễu: “Giang Hồng Triết hôm nay đi cùng một cô gái xinh đẹp.” “Tớ cũng nhìn thấy rồi, xem ra xinh hơn Lâm Văn Huyền nhiều.” “Tớ còn nhìn thấy bọn họ nắm tay nhau.” “Các cậu nói xem, hai người đó, ai mới là bạn gái thực sự của Giang Hồng Triết?” “Còn phải nói sao, tất nhiên là người trong ảnh rồi, nhìn xinh hơn ai đó nhiều, không như người luôn coi mình hơn người kia.” Các cô gái tụ tập với nhau bàn tán xôn xao: “Cũng đúng, con trai ai không thích kiểu dịu dàng, hồn nhiên, đáng yêu này, tớ mới nhìn ảnh thôi đã thấy mềm lòng rồi.” “Hahaha, buồn nôn quá đi, lại còn hồn nhiên, sao cậu nhìn thấy được, còn nữa, cậu mềm thế nào, mềm thế nào, mau mềm đi cho tớ xem nào.” “Các cậu nhìn sợi dây chuyền của cô ta, nhìn đẹp quá, gia thế cô ta chắc cũng không tồi, không ít tiền đâu.” “Chắc chắn rồi, xem Lâm Văn Huyền về sau còn dám kiêu căng nữa không.” Chủ động điều đội, cướp hết phần người khác, tưởng mình là đại tiểu thư của Hoa Hàng thật hay sao! Cái thà gì chứ!

Hạ Tiểu Ngư quần lấy Giang Hồng Triết cả một buổi sáng, Giang Hồng Triết không dắt cô đến ký túc của bọn họ chơi, không cho cô cơ hội làm rõ một số chuyện trong mắt mọi người. Giang Hồng Triết tất nhiên có hứng thú với cô, nhưng anh ta vẫn cần phải phân biệt rõ ràng nặng nhẹ đặt rẻ.

Nhưng hôm nay hình như ông trời không muốn giúp anh ta, lúc ăn cơm trưa, anh ta đã cố tình chọn một quán ăn xa xôi, ai ngờ vẫn đụng phải một đồng nghiệp chẳng ra ngoài ăn cơm bao giờ. “Anh Giang, lần này phải giới thiệu đi chứ.” “Đúng đấy, anh Giang, ai đây?”

Hạ Tiểu Ngư không để ý đến hành động bất lịch sự của họ, cười tươi hào phóng, tâm trạng phấn khởi hơn bao giờ hết, đạt được mục đích quá dễ dàng: “Tôi tên là Hạ Tiểu Ngư, là bạn gái của Hồng Triết, mong mọi người giúp đỡ Hồng Triết.”

Mọi người thấy vậy thì sững sờ, bạn gái... không phải là chơi bởi... Nhưng nhìn khí chất thanh cao, nói năng đâu ra đấy của cô, cũng không giống chỉ là chơi bởi qua đường: “Chào... chào chị dâu.” “Xem ra chúng tôi đã bất lịch sự quá rồi.” “Không sao.” Hạ Tiểu Ngư tỏ ra thông cảm, hức! Lâm Văn Huyền! Cô có thể thực tập cùng một công ty với Giang Hồng Triết thì đã sao, tôi mới là bạn gái của Giang Hồng Triết!

Chỉ cần tin này lan ra ngoài thì chuyến đi này của cô đã đạt được mục đích. Sau khi tiễn Hạ Tiểu Ngư về, nét mặt Giang Hồng Triết rất khó coi. Tất nhiên là Hạ Tiểu Ngư tự mình làm trò, mà cô tự tin như vậy từ bao giờ! Nói chuyện với đồng nghiệp của anh ta không chút e dè, tự ti mới đúng là vẻ thường thấy ở Hạ Tiểu Ngư! Đáng ghét! “Anh Giang! Giấu kĩ quá nhé, bạn gái xinh đẹp như thế, cũng không nói sớm. Xuất thân không phải dạng vừa nhỉ, sợ bọn tôi cướp mất à.” Vương Siêu trêu chọc. “Đúng đấy, các cậu không thấy viên đá quý trên chiếc hoa tai của chị dâu khiến tôi đau mắt thế nào đâu.” “Mà khí chất của chị dâu cũng tuyệt, vừa nhìn đã biết có học thức, số đào hoa của anh Giang quá may mắn.” Cái gì mà số đào hoa, cái gì mà gia thế tốt? Chẳng qua chỉ là một cô gái chơi bởi qua đường thôi: “Mau làm việc đi, tí nữa sắp đến đây.”

Giữa dòng người tan ca, khi Hạ Diệu Diệu nhìn thấy Cao Trạm Vân đang đứng đợi cổ dưới toà nhà, âm thầm mỉm cười.

Cao Trạ̣m Vậ̣n nhìn cô qua khung cửa đậ́y người qua lại, nụ cười hồi hậ̣p ít thấy, có chậ́t gì đó không tự nhiên. Hạ Diệ̣u Diệ̣u từ từ đi lại gần, cụ̀ng anh dựa vào cạ̣nh xe, nói đùa: “Xin hỏi ngài, bạ̣n gái anh đã nói rõ ràng là ngày mai phải đi công tạ́c, tối nay ở lại ký túc xá, xin hỏi anh đến đậy làm gì?” Cao Trạ̣m Vậ̣n có chậ́t ngượ̣ng ngùng, ở tậ̀m tuộ̉i này của anh, có lẽ không nên giải thích cho nhự̃ng hành độṇg rất bình thượ̀ng này, nhưng anh vẫn thấp thọ̉m như cậ̣u bé đầu ba chọ̉m tóc: “Nhưng... bạ̣n trai em nói rằng ngày mai có thể tiệ̉n em.”

Hạ Diệ̣u Diệ̣u cố ý giả vờ suy nghĩ, gậ̣t đầu, rồi bỗng nhiên cười vang: “Bạ̣n gái anh tỏ ý vô cụ̀ng vinh hạnh, đi thôi.” “Láu cá.” Hai người nhìn nhau cười, Hạ Diệ̣u Diệ̣u vừa ngộ̀i vào trong xe, điệ̣n thoại đã reo lên: “Alo!” Nụ cười trên mặ̣t Hạ Diệ̣u Diệ̣u dần tắt ngậ̉m: “Vâng.. xin lỗi, làm phiền cô rồi... cảm ƠN... tạm biệt.” Hạ Diệ̣u Diệ̣u tắt điệ̣n thoại, nói với Cao Trạ̣m Vậ̣n: “Bặ́c Thành.” Cao Trạ̣m Vậ̣n thận trọng hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì, điệ̣n thoại cô giáo lớp mẫu giáo gọi.” Cao Trạ̣m Vậ̣n cặ́ng thẳng hỏi: “Thượ̣ng Thượ̣ng gặp phải chuyệ̣n gì rồi à!?” Xe lập tức lao đi thật nhanh. Hạ Diệ̣u Diệ̣u vội vàng nói: “Không có, không có, con bé không sao cả, phụ huynh nhà người ta mới có chuyệ̣n, bảo em ngày mai đến trường một chuyệ̉n.” Cao Trạ̣m Vậ̣n thở phào nhẹ nhọ̃m, dần lái xe chậ̣m lại: “Em đừng nổi nóng với con bé, nó vẫn còn nhỏ, có điều gì.” Cao Trạ̣m Vậ̣n nhìn Hạ Diệ̣u Diệ̣u đang lượ̀m mình, liền lập tức ngậ̣m miệ̣ng lại. Một lúc sau, Hạ Diệ̣u Diệ̣u lên tiệ́ng: “Anh đã tìm đượ̣c nhà trẻ chưa?” Cao Trạ̣m Vậ̣n gậ̣t đầu: “Anh đã liên hệ xong xuôi rồi, trên đượ̀ng anh đi làm, ngày nào anh cũng tiệ̣n đựa đón con đi học.” Hạ Diệ̣u Diệ̣u không nói gì cả, cố gặ́ng khộ́ng chế ngọn lửa bực bộ̣i trong lòng mình, bây giờ cô chỉ muộ́n đánh cho Thượ̣ng Thượ̣ng một trậ̣n, từ lúc con mình còn nhỏ đã tự xậy dựng ý thức về bản thân mình, không ngộ̃ nghịch như vậy, nhưng càng lớn càng cự̃ng đầu!

Cao Trạ̣m Vậ̣n đựa cộ đự́n dượ́i nhặ̀, vậ̣n khọ̉ng yện tậ̣m: “Thượ̣ng Thượ̣ng đậ̀ lợ́n rộ̀i, con bẹ́ nghẹ hiệ̉u chuyệ̣n, em... hay lạ̀ anh đị vợ́i em lện nhặ̀, anh...”

“Anh vệ̀ đi, con bẹ́ nhị̃n thậ́y anh thị̃ còn dặ̣y bạ̉o đượ̣c gị̃ nụ̃a.” Nhự̃ng lậ̀n nhụ̃ vậ̣y còn íṭ sạ̣o!

Cao Trạ̣m Vậ̣n khọ̉ng biệ́t phạ̉n bặ́c lợ̀i cộ rạ̣ sạ̣o. “Vệ̀ đi, em hị̃t giợ́ lậ̣nh tự̀ nậ̣y đự́n gị̃ờ đậ̀ tị̃nh tạ́o họ̉n nhiệ̀u rộ̀i, dụ̀ gị̃ thặ́ng sạ̣u con bẹ́ cụ̃ng sẹ̃ đị cụ̀ng chụ̃ng ta, em tặ̣ cọ́ tị̃nh toạ́n, sẹ̃ khọ̉ng vộ̣i vậ̣ng nhậ́t thợ̀i đậ̀u.” Cao Trạ̣m Vậ̣n nghẹ xọ̉ng thị̃ thậ́y yện tậ̣m họ̉n, nhự̃ng vậ̣n phạ̉i dặ̣n dọ̀ thệm: “Nộ̉i đượ̣c lạ̀ làṃ đượ̣c, khọ̉ng đượ̣c nọ̉ng vộ̣i.”

“Vậ̣ng.”

Hạ̣ Diệ̣u Diệ̣u ngộ̀i trong phọ̉ng khặ́ch, nhị̃n đợ̀ng hộ̀, rộ̀i lạ̣i nhị̃n đợ̀ng hộ̀ lậ̀n nụ̃a, cộ còn chụ̃a thay đẹ́p, kiện nhặ́n ngộ̀i đợ̣i ợ̉ phọ̉ng khặ́ch. Bạ̀ Hạ̣ khọ̉ng nọ̉i gị̃ vợ́i con gạ́i lợ́n, cụ̃ng khọ̉ng buồṇ họ̉i cộ vệ̀ nhặ̀ gị̃ờ nậ̣y làṃ gị̃. Bặ́y gị̃ờ, bệ̣n ngoạ̀i đậ̀ nọ̉i giợ́, vậ̣n chụ̃a thậ́y ạ̉i vệ̀ nhặ̀.

Bặ́y rượ̀i, trợ̀i đậ̀ tộ̀i rộ̀i, vậ̣n khọ̉ng thậ́y ạ̉i vệ̀.

Tặ́m gị̃ờ, tiệ́ng cụ̉a lácḥ cạ́ch mợ́ rạ̣, tiệ́ng cượ̀i cụ̉a Thượ̣ng Thượ̣ng vạ̀ ông̣ Hạ̣ vộ̣ng lạ̣i, cặ́n phọ̉ng bộ̃ng nhiện đợ̀ng đậ̀y khọ̉ng kхі̣ vụ̉i vệ̉. Bạ̀ Hạ̣ nghẹ thậ́y tiệ́ng chạ́u, lậ̣p tặ̣c nọ̉i: “Thượ̣ng Thượ̣ng vệ̀ rộ̀i đậ̀y ạ̀! Cọ́ lậ̣nh khọ̉ng! Đậ̀ ặ́n gị̃ chụ̃a? Mụ̣n thệ́ nậ̣y rộ̀i, cọ́ đợ́i khọ̉ng!”

Tiệ́ng cượ̀i nọ̉i cụ̉a Thượ̣ng Thượ̣ng tự̀ ngoạ̀i cụ̉a vộ̣ng vậ̣o: “Bạ̀ ợ́i, chạ́u khọ̉ng đợ́i, ông̣ đậ̀ mụ̣a chọ chạ́u ặ́n rộ̀i.” Nọ̉i rộ̀i cộ bẹ́ thay đẹ́p lệ, chặ̣y vậ̣o phọ̉ng bạ̀ ngoạ̣i. Kхі̣ Thượ̣ng Thượ̣ng nhị̃n thậ́y ngượ̀i ngộ̀i trong phọ̉ng khặ́ch, cộ bẹ́ mừng̣ rộ̀ chặ̣y lạ̣i gậ̣n: “Mẹ̣ ợ́i! Sạ̣o mẹ̣ lạ̣i quặ̣y vệ̀, họ̉m nậ̣y mẹ̣ đượ̣c ngị̃ ạ̉? Tộ̀t quạ́.”

Hạ Diệu Diệu nghe vậy thì cười gượng gạo, nhìn con gái: “Con đi đâu đấy?”

“Con đi chơi với ông! Ông dẫn con đi chơi dưới tường thành, có rất nhiều bạn nhỏ, còn có bạn lớp con...” Hạ Thượng Thượng vui vẻ miêu tả, khuôn mặt đỏ ửng vẫn còn vương khí lạnh ngoài kia, bàn tay lạnh hơi tím, nhưng không ảnh hưởng gì đến tâm trạng sôi nổi của cô bé.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Chú Thỏ Nhỏ (1)

 “Vâng.”

“Có phải con rất giỏi không!” Hạ Thượng Thượng cầm một hòn đá nhẵn nhụi, nâng niu đưa đến trước mặt mẹ mình: “Nó là một quả trứng thần kỳ, các bạn nhỏ khác xin con, con đều không cho bọn họ, ông ngoại nói nhất định nó sẽ sinh ra một chú rồng con, con sẽ để nó ở...” Hạ Diệu Diệu nhìn con gái mình từ đầu đến chân, đầu con bé buộc hai chỏm tóc kiểu sừng dê, dài bằng ngón tay út, mỗi chỏm tóc còn buộc một chiếc buộc tóc hình thỏ con dài hơn cả tóc. Bộ quần áo mặc trên người đã không còn nhìn rõ màu sắc vốn có, cổ tay áo vẫn còn vết bùn đất, hai đầu gối đã mài nhẵn lớp ngoài của quần bò, đôi dép nhỏ màu hồng dính đầy đất đen, Hạ Diệu Diệu cúi xuống sờ, mũi dép còn có vết mài mòn, chứng minh con bé có thói quen xấu mài dép khi đi học.

“Mẹ ơi, rồng con sinh ra sẽ đặt tên là gì? Đại Chích! Nghe có hay không, nó có phải là em trai hay em gái của con không, nó có thể biến hình hồng? Chẳng may nó lớn lên rồi bay đi mất thì sao, còn nữa, con phải cho nó ăn cái gì, nó có...”

Ánh mắt Hạ Diệu Diệu dừng lại trên đỉnh đầu con bé, rồi một lúc sau lại nhìn đi chỗ khác, tiếp tục nghe con gái mình nói. Ông Hạ nói vọng ra trong bếp: “Hết mì rồi, ăn bánh canh nhé.” “Vâng.” “... Ông và con chụp được nó, ông nói hồi nhỏ tụi nó... hồi nhỏ.” Tại sao mẹ chỉ nhìn mình thôi không nói gì, mà ánh mắt thật đáng sợ. Chiếc miệng đang liên thoảng không thôi của Thượng Thượng bỗng ngập ngừng, rồi dần dần ngậm lại, thận trọng lùi lại một bước... rồi lại một bước nhỏ nữa, nhìn mẹ mình dò

hỏi. Hạ Diệu Diệu nhìn con gái, không vui không buồn, cực kì bình tĩnh, cứ thế bình tĩnh nhìn con. Nếu như Khổng Đồng Đồng ngồi bên cạnh, nhất định sẽ nó cô chẳng học được gì tốt đẹp ở Hà An, chỉ học được cái nhìn đáng sợ của anh.

Hạ Thượng Thương nhớ ra điều gì đó, chạy đi tìm bà ngoại. Hạ Diệu Diệu nhanh hơn: “Đứng yên.” Gương mặt vẫn không chút cảm xúc. Thượng Thương thấy vậy vội vàng cười nịnh: “Trên đời này chỉ có mẹ tốt nhất... con có mẹ..” Hạ Diệu Diệu vẫn nhìn con gái như vậy. Thượng Thương không hát nổi nữa, cúi đầu nhìn xuống đất, nhưng dù sao vẫn chỉ là một cô bé, một lúc sau đã phân tâm, chuyện đánh nhau hôm trước, cô bé đã quên lâu rồi. “Con có điều gì muốn nói với mẹ không.” Hạ Thượng Thương bắn khoả, làm điệu bộ lắc lư đầu đáng yêu như thường ngày, rồi bỗng nhiên cô bé sờ lên chiếc buộc tóc thả con trên đầu, rầu rĩ nói: “Mẹ ơi, con không cố tình đâu, con... con chỉ mới lấy hai cái...” Nói rồi mẹ mào khóc: “Con đưa cho mẹ là được...” Cho dù cô bé rất lưu luyến chủ thả con.

Hạ Thượng Thương đau lòng tháo buộc tóc xuống, nước mắt rơi lã chã, chú thả nhỏ của cô bé.

Hạ Diệu Diệu không hỏi con gái mình về chuyện đó: “Dừng lại! Dừng giật tóc nữa.” Tóc vốn đã buộc kiểu khó nhìn rồi, hai chiếc sừng vốn dĩ đã xấu,0giật qua giật lại càng khó coi hơn.

Mẹ bực mình rồi! Thượng Thương buồn rầu cúi đầu xuống. Lập tức, hai chiếc sừng khác hoàn toàn hiện ra trước mặt Hạ Diệu Diệu, nhìn hết sức buồn cười, khiến khuôn mặt nghiêm nghị của Hạ Diệu Diệu dờ khóc dờ cười, may mà Thượng Thương cúi đầu không nhìn thấy. Hạ Diệu Diệu lập tức khôi phục lại điệu bộ nghiêm khắc.

“Sao thế?” Ông Hạ không cảm thấy chuyện trẻ con đánh nhau có gì nghiêm trọng, Hạ Vũ, Diệu Diệu hồi nhỏ chẳng phải thường xuyên như vậy sao, cứ tưởng rằng con gái lớn chỉ muốn hỏi về hoạt động ở trường của

cháu gái hôm nay: “Có phải con biết chuyện rồi không, trường bọn trẻ hôm nay có hoạt động, có rất nhiều nhà đài đến quay phim, chắc muốn cho bọn trẻ lên tivi, có phải không Thượng Thượng, mau kể cho mẹ nghe.” Thượng Thượng nghe vậy lập tức gạt đầu, hai mắt sáng lên: “Có một cô còn đích thân đến chụp cho con một tấm ảnh, bảo con nói vào micro, cô ấy còn khen con ngoan, khen con giỏi, muốn chụp con thật đẹp.” Tách... Sao nhìn mẹ vẫn có vẻ tức giận thế: Hạ Thượng Thượng tiếp tục cúi đầu xuống. Hạ Diệu Diệu không nghĩ gì nhiều, trường mẫu giáo lên tin tức địa phương là chuyện thường gặp, thầy cô giáo gương mẫu, góc bông hồng nhỏ, đều là những chuyên mục lấy tài liệu địa phương phát tại địa phương, phạm vi theo dõi rất hẹp, chỉ phát sóng trong vùng này. Thượng Thượng thấy việc lớn” của mình không nhận được sự quan tâm của mẹ, cô bé cúi đầu chơi với chủ đồ con của mình.

Hạ Diệu Diệu nhìn xuống tay cô bé, lúc đó mới phát hiện ra rằng, cô hình như chưa từng mua cho con chiếc buộc tóc này. Cô nhớ đã từng mua cho con vài hạt cườm, sau đó không biết tại sao con bé không thích nữa, thế nên cô không mua nữa. Những thứ đó con bé tùy tiện nhét khắp nơi, chỗ nào cũng nhét... cô cũng không nhớ nữa: “Con...” nhặt ở đâu về?

Cánh cửa lách cách mở ra, giọng nói của Hạ Tiểu Ngư vang lên: “Con về rồi, đói chết mất, cả nhà đã ăn cơm chưa, nấu cho con...”

Hạ Tiểu Ngư bỗng nhiên nhìn thấy chị mình ngồi trên sofa, bất giác lùi lại đằng sau, rồi lại nhìn Thượng Thượng đang nắm chiếc buộc tóc trong tay cúi gằm mặt trước chị cả, đột nhiên cô có một dự cảm không tốt, chị ấy... chị ấy... “Sao con cũng về rồi, hai hôm trước xin nghỉ đi đâu thế? Ba đang nấu cơm đây, để ba nấu cho con.” Nói rồi ông tiếp tục nhìn về phía Thượng Thượng: “Thứ đó lấy ở đâu?”

Hạ Tiểu Ngư nghe vậy cười gượng gạo, cô nhìn Thượng Thượng, thầm nghĩ, không biết bây giờ rời đi còn kịp không. “Tiểu Ngư cũng về rồi, mau đi rửa tay, tí nữa ăn cơm.” “Tiểu Ngư về rồi à! Lại đây nào!” “Mẹ hỏi

con đấy?” Thượng Thượng bỗng nhiên giấu chú thỏ con ra đằng sau, nghĩ lại lời hứa với dì, không lên tiếng. “Con nói đi, sao thế.” Giọng nói của Hạ Diệu Diệu rất bình tĩnh, cô không nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy có lẽ lúc cô dọn dẹp đồ không để ý, rơi ở đâu đó, con bé nhặt được, nhặt được cũng nhặt được rồi, không sao cả, chỉ là tùy tiện hỏi một câu, tiện xử lí cả thể. Thượng Thượng không lên tiếng! Cô bé sẽ không phản bội dì mình!

Hạ Diệu Diệu thấy vậy lại càng thấy kì lạ hơn, cô còn chưa đi vào vấn đề chính đây, con bé đã giận dữ gì chứ: “Nói đi.”

Hạ Tiểu Ngư thận trọng tránh xa chị gái, đi vào phòng mẹ, may mà cô không ngu ngốc đeo những thứ đó trên mình nữa, hôm nay cô quay về trả đồ, những thứ đó cũng đã dính vào rồi, định bụng tối nay để vào đúng chỗ cho chị gái, như chưa từng động đến, ai biết được chị gái lại về rồi, xem ra vẫn chưa biết đồ đạc bị lục lọi.

Hạ Tiểu Ngư không dám chọc giận chị mình, chỉ muốn trốn trong phòng mẹ không dám ra ngoài, chị cô chắc không thể nào đuổi đến tận phòng mẹ xử lí cô.

Thượng Thượng nhìn dì, rồi lại cúi đầu. Ý cô bé là: Cháu giấu giúp dì, dì cũng không được nói với mẹ chuyện của cháu.

Hạ Tiểu Ngư giật mình, xong rồi, xong rồi, con bé kia nhìn đi làm gì.

Hạ Diệu Diệu nhìn sang phía Hạ Tiểu Ngư, thấy em mình đã sắp đi đến cửa phòng mẹ, cô thấy lạ không biết Thượng Thượng nhìn dì nó làm gì” “Thượng Thượng, con nhìn gì đây? Tiểu Ngư, sao con bé lại nhìn em?” Thượng Thượng vội vàng nói: “Mẹ ơi! Dì không làm gì cả! Dì không lục đồ của mẹ! Chú thỏ con... chú thỏ con là con nhặt được! Dì! Dì không được nói với mẹ chuyện của cháu.” Hạ Tiểu Ngư ngao ngán cạ lời: Tổ tông ơi! Cháu đã nói hết ra rồi còn đâu! Rồi cô chạy nhanh vào phòng mẹ mình:

“Mẹ ơi, con về rồi, chị, chị hỏi chuyện Thượng Thượng đi đã! Thượng Thượng đánh nhau ở trường!”

Thượng Thượng lập tức hét to: “Di bé! Di lừa con! Lừa con! Di bán đứng con!”

Ông Hạ vội vàng đi từ trong bếp ra, xót xa nhìn cháu gái! Rồi nhìn về phía phòng VỢ quát lớn: “Hạ Tiểu Ngư! Con bằng này tuổi đầu rồi, mách tội hay lắm sao.” Giọng bà Hạ lập tức vang lên: “Hạ Tiểu Ngư! Sao con không giữ được mồm! Thượng Thượng! Thượng Thượng! Mau lại chỗ bà ngoại, để bà xem ai dám mách cháu bà.” Ông Hạ cũng nhin cười nhìn con gái lớn: “Diệu Diệu à, trẻ con đùa với nhau, chẳng may mạnh tay mạnh chân, cái gì mà đánh với không đánh, chỉ nói thế thôi, đừng nghĩ nhiều làm gì. Thượng Thượng, lại đây với ông. Hạ Tiểu Ngư! Cút vào bếp nấu cơm!”

“Con không ăn nữa! Con chết rồi! Con không ở nhà!”

Bà Hạ ở trong phòng đã bắt đầu căn nhắc: “Tôi xem ai dám động vào Thượng Thượng của tôi, nào có phải về thăm hai ông bà già này, mà là về lấy mạng chúng tôi! Thượng Thượng ơi! Thượng Thượng, sao cháu còn chưa chạy vào đây! Không muốn tôi sống nữa đúng không! Ôi cái mạng này của tôi.”

Hạ Diệu Diệu cạn lời, cô đã làm gì rồi? Cô còn chưa nói câu nào đâu.

Hạ Thượng Thượng thận trọng ngược đôi mi dày lên nhìn mẹ, mẹ giận rồi sao?” rồi lại thận trọng cúi đầu xuống, từ từ từng bước nhỏ, từng bước nhỏ. Ông lão cười nịnh: “Mau lại đây, lại đây” “Tôi không muốn sống nữa! Sao đời tôi lại khổ thế này! Tưởng rằng đã qua giai đoạn khổ sở rồi! Lo cho con lớn rồi lại lo cháu nhỏ! Tôi..” Hạ Thượng Thượng lại lùi thêm một bước nhỏ, bà ngoại bực mình rồi! Mẹ không được đánh mình, bà ngoại là mẹ của mẹ, quyền to hơn mẹ. Mẹ nhất định sẽ không dám đánh mình. Hạ Diệu Diệu bị biểu cảm của con gái làm cho dở khóc dở cười. Cô có điên

mới dạy con trước mặt hai ông bà, cô chỉ không ngờ rằng, cô chưa làm gì, hai người họ đã bắt đầu làm loạn lên rồi, thế mới biết cuộc sống hàng ngày của Thượng Thượng tự do thế nào. Sau khi chắc chắn sắc mặt mẹ mình không có gì khác thường, Hạ Thượng Thượng mới chạy vội vào phòng bà ngoại! Bà ơi cháu đến đây!

Dì! Dì không phải là bạn tốt! Bán đứng con! Giọng bà Hạ ngừng ngay lại. Ông Hạ cười với con gái lớn: “Được rồi, chuyện qua rồi, chuẩn bị ăn cơm.” Rồi ông quay lại nhà bếp thu dọn thức ăn. Hạ Diệu Diệu tất nhiên có thể cho qua, không phải cô đến để trách mắng con gái mình. Cô đứng lên, mở cửa phòng mẹ ra. Bà Hạ lập tức che lấy cháu mình: “Con muốn làm gì!” Không cả để cho con gái nhìn thấy cháu mình.

Hạ Thượng Thượng trốn sau lưng bà ngoại

Hạ Tiểu Ngư trốn bên cạnh, cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình lại, nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng để bị mắng một trận lôi đình. Tóm lại tí nữa chị Hai có nói gì đi chăng nữa, cô cũng không cãi lại là được! Đến lúc đó chị có thể làm gì được cô!

Hạ Diệu Diệu đứng ở cửa, cười nhẹ nhàng với mẹ mình: “Mẹ ơi, mẹ cứ bảo vệ móng vuốt của cháu mẹ đi, đừng để nó bị tổn thương, không thì về sau làm sao có thể khiến nhà mình vỡ nợ được.”

“Cái gì!?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Chú Thỏ Con (2)

 Bà Hạ ngập ngừng: “Con... con đang dọa người đấy à...”

“Mai mẹ có thể đến trường hỏi.” Với mẹ cô, không thể nói lí được, mà phải nói đến tiền.

Bà Hạ cứng đờ mặt, chỉ có cào xước một chút, có đến nổi...”

“Nhà... nhà bọn họ ép người! Tôi còn muốn xem xem nhà ai mặt dày như vậy”

“Tiền là đưa cho bệnh viện, không phải nhà người ta đòi nhiều, nhà người ta đã rất nhân từ rồi, không đòi chúng ta bồi thường phí tổn thất tinh thần.”

“Bọn họ cố tình dựng chuyện, chỉ là bọn trẻ con đánh nhau thôi, có đến nổi phải làm to chuyện thế không.”

“Nhà người ta không làm to chuyện, họ chỉ xót con họ như nhà mình xót con mình thôi, thấy con xây xát, đưa con đi kiểm tra thật kĩ mà thôi. Không phải rất bình thường đó sao! Cứ nghĩ xem nếu có người đánh Thượng Thượng, có phải ba còn phải kiểm tra con bé từ đầu đến chân.”

Bà Hạ nghe vậy có chút mất bình tĩnh, bà không ngờ rằng hậu quả lại nghiêm trọng như vậy, nhưng nhìn cháu gái tin tưởng dựa vào người mình, bà lại mềm lòng, lời nói đã chẳng còn hung hăng như lúc nãy: “Không... không phải chỉ là tiền thôi sao, con không có số tiền đó sao, đưa cho bọn họ

là được rồi! Thế chuyện chúng nó mắng Thượng Thượng nhà mình thì tính thế nào.” Câu cuối cùng, bà nói rất kiên quyết.

Hạ Tiểu Ngư vội vàng gật đầu: “Đúng rồi đây chị! Con nhà người ta cũng mắng Thượng Thượng, còn nữa, Thượng Thượng nhà mình có bệnh đại hay sao mà họ phải kiểm tra hết một vạn chín.” Không đợi Hạ Diệu Diệu định lên tiếng, bà Hạ đã vức gối vào mặt cô: “Nói thế nào đây! Miệng chó cũng chẳng nói được lời gì hay ho!”

“Me!”

“Mẹ, trẻ con sai rồi thì phải dạy, đánh nhau là không đúng, mẹ không thể chiều cháu như bọn con hồi nhỏ. Bọn con hồi nhỏ không nhắc đến tiền, mẹ tùy tiện đánh không sao, bây giờ bọn chúng không như vậy nữa, mẹ yêu quý Thượng Thượng nhà mẹ, nhà người ta cũng vậy, cháu mẹ đánh con nhà người ta như vậy, phụ huynh người ta sao có thể để yên cho mẹ được. Còn nữa, trẻ con vốn dĩ không hiểu chuyện, mẹ bảo nó chấp với người ta làm gì.” “Cô hào phóng rộng lượng! Cô rộng lượng sao cô không ra đường cho người ta đánh!” “Mẹ, mẹ lại nói càn rồi.” Bà Hạ ôm chặt lấy cháu mình: “Dù sao Thượng Thượng của tôi cũng không sai.” “Vâng, không sai, cùng lắm là lần sau lại đến một vạn chín.” Nét mặt bà Hạ bỗng trở nên kì quái, đắt quá! Hạ Diệu Diệu thản nhiên, cô không cho rằng Thượng Thượng bị nói vài câu đã ra tay.

Ban đầu đưa Thượng Thượng đi nhà trẻ ở Gia Thị, cô đã nói với con gái mình rồi, nếu có bạn bảo con không có ba, thì con hãy nghĩ rằng mình còn có mẹ. Cũng hãy nghĩ đến những bạn nhỏ không có cả ba lẫn mẹ, hơn nữa các bạn nhỏ khác không có ý gì cả, có thể bọn họ chỉ lặp lại những thứ chúng không hiểu thôi.

Thượng Thượng đi nhà trẻ ở ngoài một năm, đầu có vì chuyện này mà đánh nhau với ai, về đây rồi tự nhiên lại không chịu được?

Với tính cách của Thượng Thượng, cho dù không chịu nổi, cô bé cũng nhẫn nhịn, về nhà mách mọi người, cô bé sẽ không đột nhiên tấn công bạn bè ở một môi trường lạ.

Thế nên hành động bây giờ của cô bé nhất định là do bà ngoại đứng sau nói rằng có thể ra tay, hậu quả mới thế này. Hơn nữa bây giờ trẻ con ít, chỉ cần gặp phải một gia đình nghiêm túc, quan tâm con trẻ, nhất định sẽ có kết quả như thế này, nhưng rất không may là đã gặp phải rồi.

Con gái nhất định phải dạy, nhưng gốc rễ là ở mẹ cô, cho dù cô có đem Thượng Thượng đi, thì nó vẫn còn nhớ những lời bà dạy, ai nói ra thì người đó phải thu lại.

Bà Hạ không phục, chỉ muốn tát cho con gái một cái! Nhưng nghĩ đến một vạn chín nghìn tám, bà lại có chút áy náy: “Thế để Thượng Thượng nhà ta chịu...”

“Nó có thể nói với cô giáo.” Trẻ con bị thầy cô phê bình có lẽ còn nghiêm trọng hơn bị đánh.

Bà Hạ vẫn không vui.

Hạ Diệu Diệu lúc đó không biết rằng, đứa con gái đáng yêu mà cô nỗ lực dạy bảo, sau này lại có người cho rằng Thượng Thượng làm việc gì cũng chỉ biết đến cảm xúc của mình, tùy ý ra tay mạnh hay nhẹ. Một lúc sau, nét mặt bà Hạ không còn kiên quyết như lúc này, nhưng cũng không thể để “mất thể diện” trước con gái: “Biết rồi, biết rồi, sau này tôi sẽ dạy Thượng Thượng, cô đừng dạy con như dạy người ngoài vậy! Đi ra ngoài, đi ra ngoài! Cô xem cô làm cho nó sợ thế nào.” Được, vốn dĩ đã không mong mọi gì dạy bảo được con, Hạ Diệu Diệu quay người đi, một giây sau lập tức quay đầu lại: “Tiểu Ngư, ra đây” Hạ Tiểu Ngư lập tức cúi đầu nhìn mẹ mình: “Mẹ ời.”

Bà Hạ vừa bảo vệ được cháu gái, không lẽ nào đến chuyện này cũng không nhường cho con gái lớn, quả quyết như không nghe thấy, nghĩ thầm: Cô đã lớn thế này rồi, bị mắng hai câu thì đã sao, mau đi ra đi!

Hạ Tiểu Ngư bị đuổi ra ngoài, cô cảm thấy trời sắp sập đến nơi: “Chị ơi, em sai rồi. Từ nay về sau em sẽ không dám động đến đồ của chị nữa. Chị ơi, em biết sai rồi, biết sai thật rồi.” “Kêu gì mà kêu.” Thần kinh càng ngày càng không bình thường, cô chỉ muốn hỏi hai hôm nay đi đâu rồi, đúng là càng ngày càng khiến người ta lo lắng.

Cô không phải là người coi trọng vật chất, những thứ đó giữ lại cô còn thấy chật chỗ, em gái mình thích thì cứ cầm đi mà dùng. Có điều, chỉ dựa vào việc cô ấy biết chuyện không báo, cô cũng sẽ không dễ dàng cho qua. “Em đi theo chị.”

Hạ Diệu Diệu nghĩ đến chuyện sáng nay hạ mình mấy tiếng đồng hồ ở trường học đã đau hết cả lưng, còn gì mệt hơn chuyện không ngớt phải nói xin lỗi, phải cười gượng không ngớt. Phụ huynh nhà người ta chỉ còn thiếu nước chỉ vào mặt cô mà mắng, mặc dù con nhà họ đã nói trước, không phải là người ta động tay trước, bên người ta có lí.

Haizz.

Hạ Diệu Diệu ngồi trong văn phòng, vận động xương cốt, bưng cốc nước lên uống một ngụm rồi mới cảm thấy đã mình vẫn sống sót: “Còn có chuyện gì nữa không?” Hạ Diệu Diệu nhìn Tiểu Mao vừa theo vào.

Tiểu Mao muốn nói gì đó rồi lại thôi, lắc đầu định rời đi.

Hạ Diệu Diệu vội vàng gọi cô lại: “Đợi đã, tôi có việc, khi này mấy người ở bên ngoài làm sao vậy? Sao tôi thấy họ nhìn tôi từ lúc vào đây đến giờ, trên mặt tôi có nhọ hay sao?” Hay là cô Đàm bên cạnh đã mất hết giá trị quan sát, bây giờ chuyển sự chú ý sáng tối rồi.

Tiểu Mao muốn nói gì đó, lại thôi, nhìn Biên tập Hạ, thần sắc có gì đó không tự nhiên. Hạ Diệu Diệu cảm thấy rất kì lạ: “Sao vậy? Công ty quyết định thăng chức cho Biên tập Y?” “Không phải.” “Thế thì là chuyện gì?”

Tiểu Mao khó xử nhìn biên tập Hạ, rồi thận trọng chỉ vào tờ báo trên bàn, nói lí nhí: “Biên tập Hạ, chị đọc báo đi, tin trên trang bìa của bên Hồng Đại, cũng không biết có phải có người nhắm vào chị không, chuyên mục tình cảm cuộc sống, dù sao thì xem xong nhất định đều nghĩ là đang nói về chị. Biên tập Hạ, nếu lần này bọn họ lại vu khống chị, chị nhất định phải cho bọn họ ăn một vố đau. Bọn họ quá đáng quá rồi!”

“Có chuyện gì vậy, ai vu khống tôi.” Hạ Diệu Diệu nghi ngờ mở tờ báo ra, lật ngay đến chuyên mục tình cảm cuộc sống, nhìn thấy ngay thấy Thượng Thượng ngồi cầm bát cơm trắng, chiếm hơn hai chỗ trên bàn ăn, in trên góc bên phải dưới trang báo,

Hạ Diệu Diệu nheo mắt lại, không phải vị trí của cô bé nổi bật thế nào, mà là một người mẹ, Hạ Diệu Diệu nhận ngay ra con gái mình. Tin tức này không nằm trên trang bìa của báo Hồng Đại. Cũng không biết có phải do góc chụp không, mà nhìn Thượng Thượng lúc đó rất dữ dằn, hai mắt cô bé cực kì hung dữ, nhìn chăm chăm về một hướng, hai chú thỏ nhỏ trên đầu cô bé cũng không che nổi hai chiếc sừng khó nhìn, trang phục rất kì quái.

Tiêu đề giật gân cũng “hấp dẫn” như con gái có vậy, vấn đề tính cách con cái của những gia đình của người mẹ đơn thân đã trở thành vấn đề nhức nhối của toàn xã hội, cần phải nhận được sự quan tâm của tất cả các ban ngành.

Sau đó diễn tả rất sinh động về việc một bạn nhỏ nào đó mới tí tuổi đầu đã đánh nhau gây lộn ở trường, bắt nạt bạn bè. Phụ huynh, thầy cô giáo lên tiếng xin lỗi, nhận thiếu sót trong việc giao lưu uốn nắn tính cách con trẻ. Bài báo còn nhắc đến việc mẹ của đứa trẻ sinh ra nó một cách vô trách nhiệm, rồi lại vì có thể lấy được một người đàn ông giàu có, quả quyết bỏ

rơi con mình, nói người mẹ đó ích kỉ, vì bản thân mình mà không từ thủ đoạn, vì thế nên mới hình thành nên tính cách nhạy cảm, nóng nảy, dễ bị kích động của đứa trẻ, rất khiến người ta muốn tìm cho ra người mẹ đó là ai mà đánh cho một trận. Cuối cùng còn cổ vũ những người mẹ đơn thân, nhất định cần chú ý bồi dưỡng tính cách con trẻ, không thể vì hạnh phúc của bản thân mà bỏ qua sự trưởng thành của con cái, nói rất có lí, dạt dào tình cảm, rất dễ khiến người ta động lòng, không ai đọc mà không rơi nước mắt đau lòng. Còn bởi góc độ chụp ảnh “quá tốt”, nếu sau lưng Thượng Thượng đổi thành một bối cảnh “vũ trang”, thì không khác gì một em gái lưu manh.

Tiểu Mao thấy sắc mặt của Biên tập Hạ không được tốt, đột nhiên lo lắng: “Biên... Biên tập Hạ, chị không sao chứ.” Hạ Diệu Diệu cười với cô: “Không sao, có chuyện gì đâu.” Đã đăng lên rồi thì cô còn nói được gì, cô mới đưa con về ở với ba mẹ có hai tháng, đi học chưa đầy nửa năm, Thượng Thượng đã trở thành đứa bé không có cha mẹ dạy dỗ, tư liệu đúng là quá “điển hình”! Cô không nghi ngờ đối phương có dụng ý khác cũng khó. Hạ Diệu Diệu cầm điện thoại lên gọi cho Trương Tấn Xảo: “Tân Xảo, à, không sao, cậu có quen luật sư nào không giới thiệu cho tớ với... xem cậu nói kìa, tớ chỉ bắt cô ta bồi thường thiệt hại thôi sao, tớ phải khiến cô ta thân bại danh liệt mới xứng đáng với sự vất vả của cô ta.”

Lấy con gái cô ra nói, nếu cô không cho cô ta biết mặt, thì cô không phải họ Hạ!

Hạ Diệu Diệu ngẫm nghĩ, rồi lại gọi điện cho bạn cùng phòng thực tập cùng ở Hồng Đại: “Đúng... về rồi... tất nhiên là nhớ cậu rồi... xem cậu nói kìa, tớ có phát tài cũng không bì kịp cậu, các cậu là trụ cột của Phi Diệu... Ủ, được thôi, mười hai giờ trưa nay, tớ mới, không gặp không về...”

Thời buổi này ai không có chút thù địch, người biết chọn đề tài” thế này, lại không có chút lịch sử đen tối nào?

“... Biên tập Hạ...”

Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu nhìn cô: “Còn có chuyện gì?” Tiểu Mao vội vàng lắc đầu. “Thế thì ra ngoài đi.” Hạ Diệu Diệu nhìn xuống tên người viết bài: Hàn Tùng Song.

Thẩm Tuyết nhàm chán lật vài trang báo đọc.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Chú Thỏ Con (3)

Cô không mấy bận tâm đến nhân viên cửa hàng váy cưới: “Bảo cố sửa thì cố cứ sửa đi, chồng tôi không trả tiền sao, mau đi sửa!” Thẩm Tuyết vẫn mắc bệnh tiểu thư kiêu ngạo nghênh ngang. - Hức, chỉ có váy cưới thôi đã khiến cô phải chọn cả nửa tháng trời, có gì mà phải chọn nhiều thế, cái này không vừa ý cái kia không vừa ý, sao anh ta không tự đến mà chọn, lúc nào cũng phàn nàn vì sự lựa chọn của cô. Thẩm Tuyết tặc lưỡi lại, phàn nàn, nhưng trên môi lại để lộ nụ cười hạnh phúc. Từ việc lựa chọn loại kẹo cưới, đến thiết kế thiệp mời, đến việc giúp cô dọn đồ dùng, anh ta đều rất tỉ mỉ. Thẩm Tuyết khó lòng mà tưởng tượng ra được, một người từng không đáng tin như vậy, bây giờ lại học được sự giao hoạt trên thương trường, “nịnh nọt con gái”: “Toàn học những thứ xấu.” Nhưng nụ cười trên môi cô chẳng thể nào khép lại. “Giúp tôi rút cốc cà phê.” Ánh mắt Thẩm Tuyết bỗng dừng lại ở một chỗ, khuôn mặt bất giác co giật, biết sao được, về chuyện này, cô đã từng phải trả giá, sao có thể không bị ám ảnh, đây cũng là nguyên nhân cho đến nay Thẩm Tuyết không bao giờ đeo trang sức nữa. “Đeo cái gì không được, cứ phải đeo chiếc buộc tóc này.” Thẩm Tuyết đập tờ báo xuống bậu cửa, miễn cưỡng nhìn tiêu đề: “Vấn đề tính cách của con trẻ của gia đình có người mẹ đơn thân?” “Đều có vấn đề rồi còn có thời gian lấy trang sức ra dọa người.” Thẩm Tuyết dừng cảm muốn xóa bỏ ám ảnh trong lòng, tiếp tục đọc tiếp nội dung tiếp theo... Ba phút sau, Thẩm Tuyết bỗng ngồi thẳng dậy, hai tay bắt đầu run rẩy, cuối cùng cả khuôn mặt cô ấy như có cảm giác vỡ vụn sau chỉnh sửa. Trơ lí thấy vậy lo lắng nói: “Phu nhân, phu nhân, làm sao thế?”

Thẩm Tuyết quên chưa sửa lại xưng hô cho trợ lí nhà Tiền Quân, cô bỗng đứng lên, sững người, Hạ Diệu Diệu!? Người mẹ được ám chỉ trong bài báo nhất định là Hạ Diệu Diệu. Thế... thế đứa bé... đứa bé là con ai? Đơn thân, đơn thân!?

Thẩm Tuyết nắm chặt lấy tờ báo, rồi đột ngột buông ra, ánh mắt tiếp tục nhìn chăm chăm vào gương mặt của đứa bé trong ảnh, rồi mau chóng tìm kiếm tuổi đứa bé vừa được đề cập đến, bốn tuổi? Năm tuổi? Năm tuổi! Thẩm Tuyết đứng dậy, rồi cả người lại đột ngột ngồi mạnh xuống.

“Phu nhân! Phu nhân làm sao thế?”

Thẩm Tuyết không nghe thấy gì, cô hoảng hốt lấy điện thoại ra, suýt nữa đánh rơi xuống đất, vội vàng bấm số của Niệm Tư: “Niệm... Niệm Tư, cậu đã đọc báo hôm nay chưa!” Chiếc buộc tóc đó, bọn họ nhất định không nhầm! Nhất định không sai! Nếu như chủ biên mới điều về của Mẫn Hàng không phải chỉ có mình Diệu Diệu, thì chiếc buộc tóc đó nhất định là của cô, nếu như mẹ đứa bé là Diệu Diệu... thì chứng tỏ... Vương Niệm Tư đang đập mặt nạ, bảo nhân viên đưa điện thoại đến gần tại mình hơn một chút, giọng nói bình thản: “Sao vậy, tớ đang đi spa, tí nữa nói tiếp có được không.”

“Không được! Xem ngay bây giờ! Tớ nghi ngờ... tớ nghi ngờ...” Thẩm Tuyết bấn loạn lo lắng không nói nên lời, có lẽ người nào đó đã để lại nỗi sợ hãi quá lớn, hoặc do cô phản ứng thái quá, thế nhưng: “Tớ nghi ngờ Hạ Diệu Diệu đã sinh cho Hà An một đứa con gái.” Vương Niệm Tư đột nhiên ngồi bật dậy, hoàn toàn không còn chút dáng vẻ phu nhân quyền quý nào, giật lại điện thoại từ tay nhân viên phục vụ: “Cậu nói cái gì!” Năm phút sau, Vương Niệm Tư cầm báo trong tay, tấm ảnh bé gái bên lề trái tờ báo rõ ràng như vậy, hai chiếc sừng ngắn cùn trên đầu cũng không che được chiếc buộc tóc chú thỏ con đã từng khiến cô mắc sai lầm. Vương Niệm Tư và Thẩm Tuyết vẫn chưa tắt điện thoại, chỉ là hai người im lặng một cách lạ thường, điều này thật quá đáng sợ... Diệu Diệu sao có thể... Không ngờ

ngài Hà lại có một đứa con gái lớn thế này... Thẩm Tuyết thấy bạn mình không nói gì, dè dặt lên tiếng: “Cậu... cậu nói có lẽ nào...” Có lẽ nào là của ngài Hà, dù sao thì... “Không thể nào!” Vương Niệm Tư quả quyết, thời gian quá ngắn, Diệu Diệu không phải là loại người đó. Điều khiến Vương Niệm Tư lo lắng nhất không phải là vì ngài Hà có đứa con gái lớn như vậy, mà là hai người cho dù có quyết định chia tay, thì với tính cách của ngài Hà, sao anh có thể để cho Diệu Diệu đem con gái anh đi! Điều này hoàn toàn không phải là phong cách của người đàn ông đó!

Thẩm Tuyết lại dè dặt lên tiếng: “Cậu đã gặp ngài Hà rồi... hai người... có giống nhau không?” Nói đến mấy từ cuối cùng, giọng của Thẩm Tuyết lại càng hạ thấp hơn, dường như chỉ cần nhắc đến thôi, là lại kinh động đến danh phận tiểu công chúa cao quý của mình: “Khuôn miệng... giống...” Thẩm Tuyết thấy năng lượng của toàn thân dường như đã bị vắt kiệt, cô ngồi mạnh xuống ghế: “Sao bây giờ... anh ta mà biết được thì có nổi nóng không...” Hạ Diệu Diệu đem theo con gái anh ta! Quả là, quả là... “Cậu ấy có mục đích gì.” Có ảnh hưởng gì đến Tiền Quân không? Thẩm Tuyết bất giác cảm thấy đó là thủ đoạn của Diệu Diệu, vì đứng trên lập trường của cô ấy, ngài Hà quá có giá trị để khiến người ta làm như vậy, nếu thành công thì đúng là một bước đổi đời.

Vương Niệm Tư vội vàng nói: “Đừng đoán bừa, nghĩ kĩ xem, có phải chúng mình đã có chỗ nào nghĩ sai rồi không...” Ví dụ như, hình như Hạ Diệu Diệu đến giờ vẫn không biết cô đã từng yêu một người như thế nào? Hình như càng không biết trong tay cô có một quân bài ra sao? Cũng chính là cơ bản không biết đến sự tồn tại của cái gọi là âm mưu?!

Thẩm Tuyết nghe Niệm Tư phân tích xong, sự hoảng loạn cũng bớt đi phần nào, đúng vậy, lần trước gặp mặt, hình như Hạ Diệu Diệu vẫn không biết chuyện. Mặc dù một vài hành động của lớp trưởng Hạ khiến cô không vừa mắt chút nào, nhưng không thấy lớp trưởng là người biết mưu mô tính toán kẻ khác.

Hơn nữa, nếu cô có mục đích khác, thì không thể nào đợi đến bây giờ mà chưa ra tay, càng khó tin hơn rằng, hình như cô đã có bạn trai, không có ý định muốn lấy con ra đe dọa ba của nó. Nhưng phải giải thích thế nào về đứa bé? Ngài Hà cho cô đem đi? Ngài Hà là người rộng lượng thế sao? Hơn nữa bức ảnh của đứa trẻ bị lộ ra với cái tiêu đề nhức mắt như vậy, lẽ nào lớp trưởng Hạ không có ý gì khác sao? Bởi chuyện có liên quan đến con người đó, nên Thẩm Tuyết và Vương Niệm Tư không thể không nghĩ nhiều, Vương Niệm Tư suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng: “Cậu đợi tớ chút, tớ gọi cuộc điện thoại.” Chuyện có liên quan đến con người đó, không chắc chắn thì chẳng ai dám chủ quan manh động. Vương Niệm Tư cầm điện thoại trầm tư hồi lâu, rồi mới gọi điện cho Hạ Diệu Diệu, nếu chuyện này không phải là ý của Hạ Diệu Diệu, thì bây giờ cô... Không phải cô không tin tưởng vào nhân phẩm của Diệu Diệu, mà đối diện với sức ảnh hưởng của con người ấy, cô còn không dám tin tưởng vào bản thân mình, huống hồ là người khác. Nghe Vương Niệm Tư nhắc đến bài báo, giọng điệu của Hạ Diệu Diệu bỗng chốc cay nghiệt hơn rất nhiều, nói rằng, về chuyện này, cô sẽ “báo đáp đối phương thật tốt”.

“... Cậu cũng biết chúng tớ đối đầu bao nhiêu năm nay với Hồng Đại, tìm nhược điểm hạ thấp danh dự đối phương là chuyện thường thấy, chỉ không ngờ rằng có người lại nhằm vào tớ, tớ có nên vui mừng vì mình cũng có giá trị công kích không...” “Đừng lo, tớ rất tốt... đúng vậy, haha, chưa nói cho các cậu biết, tớ định lần sau gặp đem cho các cậu một bất ngờ lớn, ai ngờ bị bọn người đó làm bại lộ mất rồi, con gái tớ rất buồn vì không dọa được các cô các chú...” “Ừ.” Giọng điệu của Hạ Diệu Diệu rất bình tĩnh: “Là của anh ấy... Đừng nói cho Tiền Quân, Vương Phong Long biết, cuộc sống chẳng dễ dàng với ai, bao nhiêu năm cũng qua rồi, Trạm Vân rất thích con bé...”

“Làm gì đến nỗi khoa trương như báo viết, con bé mà như thế tớ đã không phiền rồi, vẫn là ân oán cũ... ừ, chắc chắn, một thời gian nữa tớ sẽ đón con bé đến ở cùng... hôn lễ cũng bàn bạc xong rồi...” Hạ Diệu Diệu

bỗng có chút ngượng ngùng: “Con bé nghịch ngợm lắm, lần sau các cậu đừng thấy phiền phức quá nhé...”

Vương Niệm Tư tắt máy, cảm thấy toàn thân đều không ổn, Hạ Diệu Diệu đâu cần tự mình đối phó với kẻ hãm hại cô, chỉ cần để tờ báo trước mắt ngài Hà, thì hành động đăng tin này lên của Hồng Đại chẳng khác gì tự sát. Vương Niệm Tư vẫn nắm điện thoại trong tay, có chút luống cuống run rẩy, cô hối hận vì mình vừa gọi cuộc điện thoại đó, bây giờ có biết chuyện rồi, sau đó thì sao... Diệu Diệu không cho nói ra, nếu tin tức mà lọt ra từ chỗ cô, sau này Hạ Diệu Diệu không trách thì thôi, nếu trách thì phải làm sao? Vương Niệm Tư chau mày, càng nghĩ càng hối hận vì sự bốc đồng của mình, sao cô có thể mất bình tĩnh như vậy chứ, không ngờ người đó lại có một đứa con gái! Nhưng... sao lại có một đứa con gái, ngài Hà đang nghĩ gì... Hồng Đại có mắt như mù, đưa ảnh con gái của quan phụ mẫu nhà mình lên với cái tiêu đề đáng sợ như thế làm gì? Vương Niệm Tư đọc báo, lòng không khỏi bồn chồn, liệu ngài Hà có nhìn thấy không? Khi Thẩm Tuyết gọi đến một lần nữa, Vương Niệm Tư dằn dò cô đừng có nói vớ vẩn với Tiền Quân, Tiền Quân không hề có ý phải tránh đắc tội Diệu Diệu. Chắc chắn anh ta sẽ nói ra, đến lúc đấy lớp trưởng Hạ phải làm sao, nếu ngài Hà đã quên mất cô là ai, chỉ cần một đoàn luật sư, là có thể khiến cho mọi hi sinh của cô cho con gái mình đều tan biến thành mây khói. Vương Niệm Tư cũng là một người phụ nữ, cô biết làm như vậy sẽ khiến Hạ Diệu Diệu tổn thương đến nhường nào.

“Ngộ nhớ...”

“Tóm lại trước mắt không nói.” Để cô nghĩ đã... để cô suy nghĩ thêm đã... Thẩm Tuyết không hoàn toàn nghe lời Vương Niệm Tư, nhưng cô cũng không định nói chuyện này với người mình yêu, mặc dù như vậy, cô cũng cảm thấy hơi có lỗi với anh ta, nhưng... Niệm Tư nhất định có nỗi lo của cô ấy, cô ấy không nghĩ ra được thì đừng có manh động.

Nhưng không đợi đến khi có điều chỉnh lại tâm thế của mình với thứ bí mật động trời ấy, thì Tiền Quân bỗng nhiên nói muốn tổ chức một bữa tiệc độc thân, gọi hết bạn cùng lớp đại học đến, đặc biệt phải mời được lớp trưởng.

Nếu như trước đây, có lẽ Thẩm Tuyết sẽ không suy nghĩ nhiều, chỉ coi như đáp lại lời mời lần trước của Trương Tấn Xảo, nhưng bây giờ... Thẩm Tuyết không thể không hết sức thận trọng: “Tiền Quân... có phải anh biết chuyện rồi không?” “Biết chuyện gì?” Thẩm Tuyết vội vàng lắc đầu: “Không có, không có, ấn định thời gian vào khi nào, em gọi điện cho bọn họ.”

Hạ Diệu Diệu tiên bạn cũ xong, trong lòng đã có ý tưởng trả thù, phương thức cạnh tranh không từ thủ đoạn mà còn dám tham gia tranh giành, không sợ chết nhanh hơn sao. Tưởng là Hồng Đại có Phi Diệu làm bệ đỡ thì không ai dám động vào họ nữa sao, mà cũng không xem xem tự mình có tư cách đại diện cho Hồng Đại không!

Cao Trạh Vãn lái xe, lúc đợi đèn đỏ, anh nhìn sang người yêu mình: “Anh đã thông báo cho một vài người, bảo họ đưa ảnh của Thượng Thượng xuống, em đừng lo, sẽ xử lý xong xuôi thôi.”

“Em thì có gì phải lo lắng, coi như con gái em lần đầu làm mình tỉnh!” Nhưng rồi chưa đầy một giây sau, cô đã tức giận nói: “Chuyện lần trước nhất định cũng là do cô ta làm! Thần kinh! Em không hiểu nổi! Hồng Đại điên rồi sao! Em vừa về đã nhắm trúng em, em lại chẳng có mối thâm thù nào với họ! Em cứ tưởng họ Y kia tìm người bôi xấu em! Hàn - Tùng - Song! Chúng ta chưa xong đâu!”

Cao Trạh Vãn nghe vậy, sắc mặt bỗng có phần lúng túng. Đèn xanh bật lên, xe lại bắt đầu lăn bánh.

“Có điều, đăng tin lên thì đã làm sao! Khi được điều về, trong hồ sơ, em cũng ghi đã có thai! Thật không hiểu nổi mục đích của cô ta là gì! Thượng Thượng nhà mình cũng chẳng có điểm gì đáng để giấu giếm! Ngày mai em dắt con gái đi điều hành vài vòng trước mặt cô ta, xem cô ta còn mặt mũi nào viết tiếp không!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Chú Thỏ Con (4)

 “Nói ra em đừng giận.” “Anh nói đi, tùy tâm trạng.” Cao TrạM VậN thở dài, nhưng anh cảm thấy, có những chuyện vẫn nên nói ra thì hơn, thế nên, anh dè dặt lên tiếng: “Hàn Tùng Song là bạn thân của bạn gái cũ anh.” Hạ Diệu Diệu trợn trừng mắt! Cao TrạM VậN nhìn đôi mắt người yêu đang nhìn về phía mình, càng lúng túng hơn: “Thế nên, anh nghĩ lần này em bị chọn làm mục đích công kích, không chỉ vì ân oán giữa Hồng Đại và Mẫn Hàng...” “Nói như vậy.” Hạ Diệu Diệu hung hăng nhìn anh: “Anh quá tự tin về bản thân mình đấy.” Cao TrạM VậN vội vàng biện hộ: “Không phải, không phải, con người cô ta...” Nhân phẩm của Hàn Tùng Song chưa từng được người ta khen ngợi: “Hơn nữa, nói thẳng ra, có lẽ bản chất của em trời sinh đã hay bị bội nhọ.” “Anh còn dám nói.” Hạ Diệu Diệu nghe vậy liền sà qua véo người yêu

Cao TrạM VậN mỉm cười: “Đừng nghịch nữa, anh đang lái xe đấy.” Kim bài miễn tử trong tay! Khuôn mặt đắc ý hạnh phúc

Hạ Diệu Diệu lườm anh một cái: Đừng để em biết được đó là lỗi của anh

Cao TrạM VậN vội vàng đầu hàng.

Coi như anh biết điều.

Cao TrạM VậN lại tiếp tục nhìn về phía trước, trong lòng anh đã có kế hoạch, xem ra, anh phải về nhà ông nội một chuyến.

Lúc này, Thẩm Tuyết đang lăn qua lăn lại trên giường, không tài nào ngủ được, sợ mình không chịu được nói lộ ra, cô không dám quay về chỗ Tiền Quân, sợ mình không giấu được nói hết cho anh ta biết

Nhưng như vậy cô lại càng không ngủ được, ngài Hà có con gái?! Không thể tin được, ngài Hà có con gái! Lại còn..

là do lớp trưởng Hạ sinh..

Thẩm Tuyết vò đầu bứt tai, mái tóc mượt mà bị cô bới tung: “Á! Ngài Hà có con gái!” Có còn để cho cô sống không đây

Nghĩ đến người đàn ông mà chỉ cần nhắc đến thôi, ông Tiền cũng phải tự động hạ thấp giọng, Thẩm Tuyết cảm thấy con đường trước mặt mình toàn một màu đen, sao cô lại đen đui nhìn thấy bài báo đó! Cô đúng là đáng chết! Người viết bài cũng mù rồi sao! Hạ Diệu Diệu có tham vọng đến đâu cũng không vứt con gái ở nhà rồi một mình đi hưởng phúc! Nội dung bài báo nhất định phải là sự thực sao! Không được! Cô không ngủ được, cũng không thể để cho người viết bài báo đó được thoải mái! Thẩm Tuyết cầm điện thoại lên, thực hiện quyền lợi của một điều dân”, với thân phận Tiền phu nhân tương lai, cô sẽ tố cáo người phóng viên đã khiến cô không ngủ được!

Cùng lúc đó, cánh cửa của Đường Phong Hiến đóng kín, nhưng bên trong, tất cả mọi nhân viên phục vụ đều túc trực trên cương vị của mình

Trong phòng hội nghị lớn tại tầng thứ ba mươi sáu của Đường Phong Hiến, cuộc hội nghị “bốn đối một” căng thẳng cuối cùng cũng đến giờ giải lao, không khí căng thẳng đối đầu khi nãy, bỗng nhiên thả lỏng nhẹ nhõm, cảm tưởng như bầu không khí ngọt ngào xung quanh bỗng trong lành hơn rất nhiều

Các anh tài ngồi lại với nhau, thương thảo về văn kiện vừa mới thông qua, không xa, các đoàn luật sư của từng công ty đang kiểm duyệt các điều

lệ khi này vừa được làm rõ.

Nhân viên phục vụ bưng những ly rượu đủ màu sắc xuyên giữa các quan khách.

Giữa các nhân tài đỉnh cao trong các đỉnh cao, các lãnh đạo lớn ngồi trong góc ngoài cùng bên phải, bốn người đàn ông mặc đồ vest chỉnh tề lặng lẽ ngồi quanh một bàn hội nghị nhỏ, một lúc nữa, ngay tại trước chiếc bàn chưa đầy hai mét này, sẽ đưa ra quyết định về lãnh thổ kinh doanh tại Điền Thị trong tương lai năm năm nữa.

Du Văn Bác ngồi bên tay trái, giờ đây, anh ta ngồi đây cùng trụ cột của các đại gia tộc, không hề có chút cảm giác lạc lõng, hơn nữa, đã có khí thế oai phong của người thống lĩnh một cõi riêng.

Người đàn ông ngồi giữa cốt cách đỉnh đạc chín căn, đôi mày sắc bén như hai lưỡi dao, cốt cách nho nhã quyền quý

Anh ta là người đứng đầu tập đoàn Thúc Thị, cũng là nhân tố quan trọng của lần đàm phán 4-1 này, Thúc Tùng Cảnh,

Người ngồi giữa về phía bên phải là người nắm những quyết sách hàng đầu của tập đoàn Giang Khách hiện nay, năm nay ba mươi lăm tuổi, đôi mắt hay cười, nhưng vẫn không giấu nổi vẻ giảo hoạt tinh ranh.

Người đàn ông ngồi ngoài cùng bên phải có khí chất gần giống với người đứng đầu doanh nghiệp Thúc Thị, anh ta là người quản lý doanh nghiệp Y thị

Họ đều mang khí chất quý tộc được bồi dưỡng từ nhỏ, đến nay đều là những người chín chắn nắm quyền điều hành

Chỉ là anh ta đã kết hôn, xem ra không quá nghiêm túc như Thúc Tùng Cảnh, có phần hồn hậu dịu dàng được hình thành do hôn nhân.

Trong lúc nghỉ giao lao giữa giờ, anh ta liền gọi điện cho vợ, không có chút biểu hiện lộng hành áp đặt từ bất cứ bên nào, chỉ thấy sự dịu dàng trân trọng không biểu đạt được bằng lời

Người phụ trách Giang Khách trêu chọc việc anh ta thể hiện ân ái lộ liễu: “Cậu nhìn Dư tổng kia, trước mặt hội ế chúng tôi mà khiêm nhường như vậy, sợ làm tổn thương trái tim non nớt của chúng tôi, chứ nào giống cậu.” “Mãnh ngài Hà cũng có thể lập gia đình.” “Cảm ơn không dám, hơn nữa, ai tốt số như cậu, là thanh mai trúc mã với thiên kim tiểu thư nhà họ Vương, Thúc tổng nói có đúng không?” “Chị Niệm Tư rất tốt.” Thúc Tùng Cảnh cất giọng trầm ấm.

Du Văn Bác nghe vậy nhìn ngay sang người đàn ông trên vị trí chính, anh vẫn không hề có chút biểu cảm nào, tình bạn học ngày xưa đúng là chẳng có chút ý nghĩa nào với anh

Du Văn Bác lại cúi đầu đọc báo giết thời gian, đã đàm phán đến bước này rồi, cần phải thả lỏng một chút, chỉ đợi kết quả chia chác cuối cùng, cuộc hội đàm có thời hạn nửa tháng sẽ kết thúc

Người ngồi ở vị trí trung tâm đó hình như không nhìn thấy các vị lãnh đạo khác vậy, chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì

Những người ngồi ở đây cũng không thấy có gì khác thường, bình thường, có thể ngồi cùng người đàn ông đó, đều là bậc ông cha của họ, hôm nay hội đàm 4-1, mới có thể khiến người đàn ông như ở ẩn này xuất hiện, điều đó đã nói lên vị trí lãnh đạo của họ trong thế hệ kế thừa mới này.

“Nếu nói về số đào hoa, thì phải nhắc đến Dư huynh, năm đó thiên kim tiểu thư nhà họ Ôn có bao nhiêu thiếu gia cạnh tranh theo đuổi, đến cả tôi lúc đó.”

Du Văn Bác đột nhiên quay sang

Mãnh Hổ tự ngắt lời mình: “Không nói nữa, không nói đến.” Mọi người không nhịn được cười, Du Văn Bác cũng ngao ngán nhìn tính cách chuyên chọc cười mọi người của Mãnh Hổ, nhưng nếu tưởng mọi người cười đùa vô tư thật, thì anh có thể về nhà đợi bị nuốt chửng được rồi

Du Văn Bác thỉnh thoảng cũng nói cười cùng bọn họ, nhưng ánh mắt phần nhiều vẫn hướng vào tờ báo trên tay, để giết quãng thời gian nghỉ ngơi giữa hiệp.

Ánh mắt anh ta bỗng nhiên dừng lại ở một góc tờ báo, lông mày anh ta chau lại, cực kỳ khống chế bản thân mình không nhìn về cái hướng đó, để ánh mắt nhìn chăm chăm vào một vị trí khác trên bức ảnh, điều chỉnh lại tâm thái kinh ngạc vì sự xuất hiện đột ngột của cô bé ở đây.

Mãnh Hổ của Giang Khách nhìn sang dò hỏi: “Đọc gì mà chăm chú thế, Vấn đề tính cách của con trẻ gia đình đơn thân, không ngờ rằng Dư tổng rảnh rỗi lại thích xem chuyên mục Tình cảm cuộc sống, nếu để cấp dưới nhà anh biết, thì chắc sẽ cảm thấy tiền đồ vô vọng, mau mau nhảy sang công ty chúng tôi đây.”

Du Văn Bác nhìn sang Mãnh Hổ, từ từ gấp báo lại: “Đâu có, đâu bằng lão gia của Giang Khách luôn quan tâm dân sinh.” Lục Gia của Giang Khách từ trước đến nay phát tâm từ bi, đến đền chùa tu tập, là chuyện cả giới thương gia đều biết

Mãnh Hổ cười vang: “Đâu có, đâu có, tạo phúc cho toàn nhân loại.”

Du Văn Bác cố gắng không nhìn con người đó, chỉ vừa lướt qua tờ báo bên tay trái ngài Hà, vừa nói chuyện với Mãnh Hổ, coi như khi này chưa nhìn thấy gì

Bởi Du Văn Bác tin chắc rằng con người đó sẽ không đọc báo, mọi tin tức trên mặt báo đối với anh đều đã là tin tức lỗi thời của ngày hôm qua,

cho dù anh lật xem, cũng sẽ không xem chuyên mục Tình cảm cuộc sống, tức là, anh cơ bản sẽ không chú ý đến con bé.

Nhưng ngay lúc sau, anh ta lại thấy mình nực cười, cho dù xem rồi, con người đó cũng sẽ không nhận ra được, anh ta lo gì chứ

Du Văn Bác cảm thấy nhẹ nhõm hơn, tán gẫu trên trời dưới biển với Mãnh Hổ, thỉnh thoảng Thúc Tùng Cảnh cũng nói thêm vào vài câu, ngài Y chiều vợ cũng cười liên tục, không chút để bụng chuyện bị cười vì sợ vợ

Con người ngồi trên vị trí trung tâm ấy dường như không hề động đậy, cứ như không khí ồn ào xung quanh, cuộc đàm phán nảy lửa này chẳng có chút liên quan gì đến anh, chỉ là ngồi lâu quá rồi, đôi mắt hơi cảm thấy nhàm chán

Vì sự nhàm chán này, không khí xung quanh bỗng chốc thêm phần căng thẳng

Du Văn Bác lần đầu tiên cảm thấy lo lắng, một ngài Hà như thế này, nếu thực sự tranh giành quyền nuôi con với Hạ Diệu Diệu, thì làm sao cô có thể thắng được

“Dư huynh đang nghĩ gì thế?”

“Nghĩ xem lúc nào cậu thanh toán hết tiền cho tôi, phúc lợi cuối năm cho nhân viên trông cậy vào cậu cả đấy.” “Sao anh không nói sớm! Mỗi người một phong bao một tệ, đừng khách khí với tôi làm gì.”

Hơn tám giờ sáng, hội nghị 4-1 kết thúc, mặc dù là đoàn luật sư của bốn gia tộc đối chất với một nhà Hòa Mục, nhưng cuối cùng, phương án chia chác vẫn dựa theo bản đầu tiên mà Hòa Mục thảo nên

Khi hội nghị kết thúc, với sự ủy thác của bốn bậc cha chú, miễn cưỡng tạo cơ hội rèn luyện thể hệ nhỏ”, Hà Mộc An bình thản nhìn bốn người họ:

“Lần sau đừng thận trọng như vậy, phương án của các anh đều không tồi, đừng dễ dàng nhường bước

Hẹn gặp lại.” Nói rồi Hà Mộc An đứng ngay dậy

Bốn người cũng bất giác đứng dậy theo, gần như đồng thanh nói: “Đa tạ ngài Hà chỉ dẫn.” Mãi đến khi Hà Mộc An đã đi xa rồi, Mãnh Hổ của Giang Khách mới ngẩng đầu lên nhìn Thúc Tùng Cảnh, rồi lại nhìn người đứng đầu Y Thị, chúng ta ở đây làm gì nữa? Bãi triều rồi mà?

Rồi anh ta đứng dậy! Nói với Du Văn Bác: “Khi này, có phải ngài Hà đang nói chúng ta lãng phí thời gian của anh ta rồi không...” Không khí xung quanh bốn người bỗng trở nên căng thẳng, nhưng lập tức lại khôi phục lại bình thường

Thúc Tùng Cảnh thản nhiên lên tiếng: “Cậu lo xa quá rồi.” Y Phàm vỗ vai anh ta: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, có thể ngồi với Hoa Mộc đến tận bây giờ, lại có thể khiến ngài Hà lên tiếng là đã không tồi rồi, lần sau tiếp tục cố gắng.” “Cố gắng, cố gắng!” Du Văn Bác cúi đầu thu dọn tài liệu, anh vẫn cảm thấy nếu về sau có một ngày như vậy, thì Hạ Diệu Diệu trực tiếp nhận thua ngay cho xong...

“Lên đường cao tốc.”

Tài xế nghe giọng ngài Hà không chút do dự, lập tức đổi phương hướng đã định sẵn, hướng tới đường cao tốc

Hà Mộc An nói xong, mắt vẫn nhắm, cứ thế nhắm mắt dưỡng thần suốt mười hai tiếng đồng hồ, những điều khoản ấy vẫn hiện lên rõ mồn một trong đầu anh, tẻ nhạt, trống rỗng

Bây giờ đang là giờ tan tầm cao điểm, không biết Hà Mộc An đã ngủ quên rồi hay cực kì nhẫn nại, anh vẫn ngồi đúng một tư thế, dường như

không hề bực bội với tốc độ rùa bò của làn xe, còn chẳng hỏi tài xế xem đã đi đến đâu rồi

Đến tận bốn mươi phút sau, anh mới đột ngột lên tiếng “dừng xe”, đến lúc này, tài xế mới giật mình, chắc chắn rằng sắp chưa ngủ

Hà Mộc An bước xuống dưới, chiếc áo khoác dài lập tức bị gió đông thổi tung bay, gió lạnh phả vào gương mặt vốn đã lạnh lùng vô cảm của anh

Tài xế Vương cũng bước xuống xe, đứng sau ngài Hà, những chiếc xe đằng sau cũng dừng lại, hai vệ sĩ đi theo, dánh sang một phía

Tiểu Vương nhìn theo hướng ngài Hà đang nhìn, dường như bỗng chốc, anh ta bỗng nhớ ra đây là đâu, nơi này không khác gì so với sáu năm về trước, những con đường không mấy sầm uất, lòng đường hẹp, những khu tập thể cũ.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Chú Thỏ Con (5)

 Có điều, ngài Hà thường xuyên đến đây làm gì? Anh chưa từng nghe nói Hòa Mộc có ý định mua lại dãy nhà này

Đèn xanh bật lên, dòng người hối hả qua lại trên vạch đường trắng dành cho người đi bộ, Hà Mộc An bỗng nhắc chân, hòa vào dòng người đi sang phía bên kia đường

Tài xế giật mình, vội vàng cùng hai người vệ sĩ theo sau

Thân hình cao lớn đi giữa dòng người, tự động dẹp ra một khoảng lạnh lẽo cho bốn người họ cùng đi

Hà Mộc An dường như không hề để ý đến những ánh mắt xung quanh, anh từ từ đi qua đường, rồi trầm ngâm đứng ở góc đường bên kia, đôi mắt phẳng lặng như tờ bỗng ngược nhìn lên, dừng lại ở một chiếc biển đã cũ của một cửa hàng thuốc ở góc đằng xa

Anh nhớ trước đây, khi cửa hàng thuốc đó mới mở cửa, có người mùa hè nào cũng đến đó hóng điều hòa

Tài xế Vương cũng nhìn theo, anh ta không nhìn thấy có gì lạ thường, nên lại từ từ nhìn đi phía khác

Ánh mắt của Hà Mộc An lần theo tấm biển, nhìn lên một vị trí trống rỗng nào đó, rất lâu sau, anh mới nhìn đi phía khác

Khi vừa xuống xe, anh đã biết ở đây không có ai, nhưng vẫn không kìm nén được sự hồi hộp trong lòng, cứ phải nhìn cho hết mới thôi

Hà An bỗng hơi nhếch mép cười, nhưng hình như đã lâu anh không thể hiện cảm xúc, rất nhanh, gương mặt lại hồi phục lại sự băng giá như thường

“Ba không đuổi kịp con đâu! Không đuổi kịp con đâu!” Bỗng nhiên, một bóng hình nhỏ bé chạy thật nhanh từ phía đằng xa lại: “Á! Ai dà...” Cô bé va đầu vào người anh, ngã xuống đất.

Hà Mộc An không hề động đậy, ánh mắt chẳng hề dừng lại ở những người thừa thãi xung quanh, dường như mọi thứ xung quanh đều không có liên quan gì đến anh

Anh đứng ở đây, giống như nơi này chỉ có mình anh thôi vậy

Tài xế Vương vội vàng tiến lên phía trước: “Cháu không sao chứ.” Thượng Thượng ngẩng đầu lên, hai mắt ửng đỏ vì tủi thân, bỗng nhiên, cô bé nhìn thấy hai người đàn ông mặc đồ đen hung dữ, còn cả nét mặt lạnh lùng nhìn đi nơi khác của người vừa bị xô vào, cô bé vội vàng đứng dậy, vội vàng ôm chầm lấy người vừa đuổi đến nơi: “Ba ơi...” Cô bé sợ hãi vùi mặt vào vai ba.

Cao Trạm Vân vội vàng ôm lấy con gái, vỗ về an ủi: “Không sao, không sao, con va có đau không.” Ánh mắt anh dừng lại ở người đàn ông đang đứng chỗ ngã tư, anh có chút trách móc, nhưng dù sao cũng do con gái chạy lung tung trước, anh lại rời mắt đi chỗ khác: “Không sao, không sao nữa rồi.”

Tài xế Vương mỉm cười tỏ vẻ thiện chí: “Là do chúng tôi không tốt, cản đường con bé, xin lỗi, có bị thương ở đâu không, xin lỗi tiểu cô nương, cháu có đau không?” Cao Trạm Vân lên tiếng hòa nhã: “Con bé chạy vội quá.” “Đâu có, trẻ con chạy nhảy là chuyện bình thường, là do chúng tôi

không tốt.” Nói rồi anh lấy ví ra: “Đây là một nghìn tệ, anh cầm cho cháu đỡ...” sợ..

Cao TrạM VậN không đợi đối phương nói hết câu, nét mặt có chùng xuống, anh lên tiếng trước: “Không cần đâu, không làm đau ngài đây là được rồi.” Hà MộC An vẫn đang đứng đó

Tài xế VườNg ngườNg ngừng thu “Chủ tịch Mao” về, có thể thấy, đối phương không phải là người muốn nhắm vào thứ này, thế nên, nụ cười trên môi anh càng thêm phần thành thật: “Xin lỗi, thực sự là do ngài nhà tôi...” Nói rồi anh ta nhìn sang cô bé tinh nghịch: “Bé con, lần sau chủ đảm bảo7ngài nhà chủ không đứng giữa đường nữa có được không, lần này tha lỗi cho chú này có được không?” Hạ ThượNg ThượNg vội vàng ôm lấy ba, giấu mặt vào vai ba không dám ngẩng đầu lên, chú kia nhìn thật đáng sợ, nhất định là người xấu đi bắt cóc trẻ con

Cao TrạM VậN cười gượng: “Đâu có, anh khách khí quá rồi.” Bàn tay to dày vổ về an ủi con gái nhỏ, nhắN nậI đứng lại nói vài câu với đám người khách khí này xong, Cao TrạM VậN bế con gái lên xe, thắt dây an toàn cho cô bé, rồi lái xe rời đi.

Tài xế VườNg thở phào nhẹ nhõm: Ngài Hà ơi, anh khiến cô bé sợ hết hồn

Nói rồi tiếp tục đứng ra sau lưng sếp, còn về câu “đảm bảo về sau không để ngài Hà đứng ra giữa đường”, thì không có bất cứ ý nghĩa nào cả.

Thứ mà người của Tập đoàn Hòa MộC bọn họ nói nhiều nhất khi đi ra ngoài không phải là “chu di cửu tộc!”; “Cho anh phá sản” hay “quỳ xuống”.

Mà là, “Xin lỗi”, “Ngại quá!” “Thực sự xin lỗi!” Chỉ cần nghĩ đến những câu đó thôi, là tài xế VườNg đã run rẩy vì sự khiêm nhường cao quý của mình.

Sau khi chắc chắn đã ở rất xa đám người đó rồi, Hạ Thượng Thượng mới bám vừa cửa kính ô tô ra sức nhìn ra ngoài, sau đó ngồi thẳng dậy: “Ba ơi, cái chú lúc nãy nhìn thật hung dữ.”

“Thế lần sau con có dám chạy nhảy lung tung nữa không.”

Thượng Thượng vội vàng lắc đầu: “Không, không ạ.”

Cao TrạM VậN mỉm cười: “Nếu còn chạy lung tung sẽ bị các chủ lúc nãy bắt đi đây.” Thượng Thượng nghe vậy lập tức xịu mặt xuống

“Con ngã có bị đau không?” Con bé ngã phịch một cái rất mạnh, anh chỉ nghe thôi đã thấy xót rồi

Bây giờ anh đã hiểu vì sao người lớn có thể giúp trẻ con ra tay đánh đứa trẻ khác rồi, chắc phải xót con lắm, không cần biết đối phương là ai, không cần biết con nhà mình đúng hay sai.

Hạ Thượng Thượng vội vàng xoa xoa, đôi mắt lạnh lợi chớp chớp: “Hình như không đau nữa.”

Cao TrạM VậN cười vang: Có điều, người đó là ai? Trước đây chưa từng nhìn thấy, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?

Thượng Thượng lắc lư hai chân, ngay lập tức quên mất cái chủ vừa dọa mình lúc nãy, chỉ còn lại nỗi buồn nhỏ của mình, cô bé tội nghiệp ngồi trên chiếc ghế dành cho trẻ nhỏ, chu miệng nói: “Ba ơi, con có nhất định phải chuyển trường không? Các bạn sẽ rất nhớ con...”

Cam TrạM VậN xoa đầu cô bé, nghiêm túc hỏi: “Thế Thượng Thượng có muốn ngày nào cũng được gặp ba mẹ không.” Hai mắt Thượng Thượng sáng rực lên: “Muốn!”

“Nếu Thượng Thượng chuyển trường rồi, thì ngày nào ba đi làm về cũng có thể qua đón con, rồi mình cùng về nhà ăn cơm với mẹ, có được không?” Hôm nay trường mới đã phỏng vấn rồi, thông báo qua gấp gấp, anh lập tức rời ca làm đến đón cô bé

“Thật sao!” Thượng Thượng vui mừng gật đầu, rồi lại tiếp tục trầm ngâm, cô bé đưa tay lên chống cằm, dựa đầu vào cửa kính, vẻ mặt hơi buồn..

Cao Trầm Vân nhìn vẻ mặt buồn bã của cô bé, lòng không khỏi xót xa: “Ngoan, sau này, thứ Bảy tuần nào ba cũng đưa Thượng Thượng quay lại đây, như vậy có thể gặp được các bạn rồi.” “Chắc chắn không ạ?” Các bạn hồi trước chuyển trường, cô đều không gặp lại nữa

“Tất nhiên rồi, không phải các con thường xuyên chơi cùng nhau dưới chân tường thành đó sao, Chủ nhật ba sẽ cho con về chơi có được không?”

“Được!”

“Thế Thượng Thượng cười lên cho ba xem nào.” Tiểu Thượng Thượng cười tít mắt, khuôn miệng toé toét, nụ cười ngọt ngào tươi tắn

“Đi thôi.” Hà Mộc An trầm ngâm nói, rồi quay đi.

Ba người vội vàng theo sau: “Vâng.”

Sau khi xe đã rời đi, có một ông già lái chiếc xe ba bánh từ từ xuất hiện ở ngã tư, ông vừa tiễn cháu gái mình đi, rồi lại ở nhà thêm một lúc.

Sau khi cháu đi rồi, bà lão khóc sùi sụt

Mặc dù cháu mình không phải lập tức phải chuyển đi ngay, nhưng hôm nay phỏng vấn, chưa đầy một tuần sau, Thượng Thượng có thể nhập học rồi, sau đó sẽ chuyển đến ở cùng con gái lớn, nhà lại chỉ còn hai ông bà

Sao họ không nhớ cháu mình cho được.

Ông Hạ buồn rầu nhìn vợ mình, tự mình điều chỉnh lại tâm trạng rồi mới ra ngoài bày quán.

Hiện tại, gia đình không trông đợi vào chút thu nhập này của ông, ông hoàn toàn có thể không làm nữa, chỉ là ở nhà cũng buồn, ra ngoài được thì ra ngoài, sau này Thượng Thượng không ở đây nữa, sợ rằng sẽ lại càng buồn hơn

Ông Hạ suy nghĩ, sau này ông sẽ cột thêm một chiếc ghế lên chiếc xe ba bánh này, đem theo cả bà lão ra ngoài đi lại, Thượng Thượng chuyển đi đột ngột, ông sợ bà buồn rầu mà sinh bệnh...

“Tớ bảo bảo cô ta lên chức nhanh quá rất mờ ám, không ngờ lại dùng thủ đoạn khó chấp nhận như vậy.” “Chuyện như này có hiếm đâu, chỉ là, chẳng ai làm đến mức buồn nôn như cô ta.” “Đúng đấy, lần trước tớ còn thấy cô ta đi mua sắm cùng phu nhân Tổng Giám đốc, nghĩ rằng cô ta đi đường vàng để đạt được mục đích, bây giờ nghĩ lại tớ thấy nổi hết gai ốc, cậu nghĩ xem, khi đi cùng phu nhân Tổng Giám đốc chúng ta, cô ta đang nghĩ gì, chắc trong lòng đang đắc ý lắm.” “Còn phải nói à, không thì sao có thể dễ dàng ngủ được với Tổng Giám đốc như vậy, không biết chừng đã học hỏi trước rồi, cũng không biết cô ta biết giấu mặt đi đâu, lúc làm việc đó, cô ta có nghĩ đến các con của Tổng Giám đốc không.”

Mấy người họ túm tụm lại cười khúc khích với nhau.

Nhưng dù sao ở công ty cũng khác, khi đi ra ngoài nơi công cộng, ba người họ lập tức trở nên nghiêm túc lạnh lùng, không hề để lộ chút tâm thế nói xấu người khác như lúc này.

Những nhân viên cấp dưới lại càng không dám nói gì về nhân vật đang lên của công ty, nhưng không ít người nhìn cô ta với ánh mắt khinh thường, tò mò, đàm tiếu

Hàn Tùng Song nén giận đi về văn phòng của mình

Thình! Tiếng cửa đóng thật mạnh! Đáng ghét! Ai đã dán bức ảnh đó lên mạng xã hội của công ty! Cô mà biết được chắc chắn sẽ không tha cho đâu! “Biên tập Hàn, chị bảo cô đến phòng chị ấy.” “Biết rồi.” Hàn Tùng Song hít một hơi thật sâu, không phải bị bại lộ rồi chứ, cùng lắm thì không cần thể diện gì nữa, dù sao cô ta cũng chẳng phải người của công chúng, công ty còn có thể can thiệp vào đời sống cá nhân của cô ta sao!

Hà Tùng Song đứng thẳng dậy, kiên quyết không thể để bị mất giá trong mắt người khác, bước trên đôi giày cao gót tằm phân màu lam, đi về phía văn phòng giám đốc

Giám đốc u là người được điều về từ khi Hồng Đại mới thành lập, tính cách rất tuyệt, đối xử rộng lượng với mọi người

Lúc đầu, với những thực tập sinh không tập trung vào công việc, suốt ngày chỉ biết yêu đương cãi nhau chia tay, chị đều rất ân cần khuyên nhủ

Ví dụ như cậu con trai cực kì cá tính đi theo Mc Phan thực tập, chị cũng không nói gì, chỉ khuyến cô bạn đặt công việc lên hàng đầu.

Có điều, hai người họ vẫn còn quá trẻ, có lẽ họ nghĩ rằng “bàn luận” về tình yêu ở chỗ như vậy rất có thể diện, cuối cùng tự tay mình chôn sống tiền đồ tươi đẹp trước mắt.

Bây giờ, Giám đốc u vẫn rất tiếc cho cô gái chịu được khổ, gặp ai cũng nở nụ cười tươi đó,

“Giám đốc u tìm tôi.” Hàn Tùng Song không còn nụ cười khiêm tốn như mọi khi, mà thêm vào sự thách thức, các người đừng có mơ mà cười được vào mặt tôi.

Giám đốc u ngẩng đầu lên, khóe mắt chị đã có vài nếp nhăn, chúng đem lại cho chủ nhân sự hiền từ và đầm thắm của tuổi tác

Chị mặc trên mình một bộ quần áo đơn giản như mọi khi, nếu một ngày nào đó, Hạ Diệu Diệu gặp chị trên đường, chắc hẳn vẫn có thể nhận ra chị

Nhưng hôm nay, trên mặt chị không có nụ cười hiền từ của một người muốn quản “chuyện nhà người ta”, mà cực kỳ nghiêm túc, vút ngay từ báo hôm qua xuống trước mặt cô ta.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Chúng Tôi Là Bạn Cùng Trường

 “Giám đốc u, tôi đã xác thực qua rồi, tin của tôi tuyệt đối đúng sự thật, những người đó chắc chắn do Mẫn Hàng điều đến phá rối, chị cũng biết ân oán nhiều năm trước giữa chúng ta, bọn họ đang báo thù đấy.” Hàn Tùng Song tuyệt đối không thừa nhận sai lầm của mình.

Giám đốc u nhìn cô ta, sau đó lấy một tập tài liệu từ ngăn kéo ra: “Đây là tập hồ sơ mà sáng nay thiên kim tiểu thư của tập đoàn đá quý Vương Thị đem đến, nó có thể chứng minh bạn của cô ấy và con gái vẫn sống cùng nhau, hơn nữa sống rất vui vẻ.”

Còn thêm một bức ảnh cô ấy cùng con gái ở trường học Gia Thị, sao dưới ngòi bút của cô, lại trở thành, học sinh Hạ bị bố mẹ bỏ rơi, người thân ngược đãi đây, Vương tiểu thư hi vọng cô có thể đưa một lời giải thích hợp lý, không sẽ tố cáo cô tội vu khống, kiện cô đăng tin không đúng sự thật, tạo nên áp lực tâm lý nghiêm trọng cho bọn họ!” Hàn Tùng Song nghe vậy, kinh ngạc nhìn về phía giám đốc u: “Cái này..

tôi.” Thiên kim tiểu thư của đá quý Vương Thị có quan hệ gì với cô ta? Sao có thể nhúng tay vào chuyện của cô ta

“Còn Tổ trưởng Trương của Báo Đô thị, cực kì thất vọng về tin mà chúng ta đăng lên, muốn ngừng hợp tác đang đàm phán với chúng ta.” Hàn Tùng Song vội vàng nói: “Sao thế được! Sự việc còn chưa được chứng minh rõ ràng, sao Tổ trưởng Trương có thể đưa ra một quyết định quan trọng như vậy! Cô ta có nghĩ đến việc đem lại tổn thất lớn thế nào cho chúng ta không, cô ta có gánh được hậu quả như vậy không!” Giám đốc u

nhìn cô ta, cảm thấy rất nực cười: “Rất không may, cô ấy là dì của đứa bé mà cô đưa lên, thế nên cô ấy không cần chứng minh, cô ấy có thể đích thân chứng minh rằng đứa trẻ trong tin đó và mẹ nó quan hệ rất tốt!” Giám đốc u6nói xong, rồi cứ thế nhìn cô ta.

Hàn Tùng Song lo lắng: “Tôi...” Công ty đã hạ quyết tâm lớn thế nào để hợp tác với Báo Đô thị, cô ta biết, nếu vì chuyện của cô ta mà phải dừng lại, thì cô ta làm sao có thể gánh được trách nhiệm này: “Có lẽ..

có lẽ bọn họ cấu kết với nhau, muốn lật đổ chúng ta, để hợp tác với Mẫn Hàng.”

Giám đốc u bình tĩnh nói: “Mẫn Hàng không có trong lần cạnh tranh này, bọn họ không hề xin hợp tác, cô còn có điều gì muốn nói nữa không!” “Tôi..

tôi cũng không biết, cũng không ai nói cho tôi biết chuyện này như thế nào, tôi chỉ thấy cô bé đó đáng0thương, nghe lời của mỗi mình con bé, thế nên..

trong lúc bồng bột mới ra quyết định như thế này, tôi.

mong Giám đốc u cho tôi thêm một cơ hội nữa.”

“Bồng bột?” Giám đốc u ngạc nhiên: “Chỉ nghe lời nói phiến diện từ một người? Đây là thái độ đưa tin của cô! Cô cứ nói vì ân oán với Mẫn Hàng, muốn bóp chết chuyên mục vừa lên của bọn họ, tôi nghe còn vui hơn!”

Hàn Tùng Song nghe vậy, vội vàng giải thích: “Tôi cũng nghĩ như vậy! Chị không biết cô biên tập mới về tạp chí đó hung hăng thế nào đâu, giữa cuộc họp còn dám nói sẽ đè bẹp chúng ta, sao chúng ta không cho cô ta biết mặt,7tưởng rằng Hồng Đại chúng ta dễ bắt nạt sao!” Đằng sau bọn họ có Phi Duyệt, có Hòa Mộc, họ còn sợ Mẫn Hàng bé tí sao, chỉ một cô

biên tập quen mà cũng dám nói năng hỗn xược, rõ ràng không muốn sống trong giới này nữa.

Giám đốc u nhìn cô ta, bỗng nhiên cảm thấy cô gái trẻ có khuôn mặt xinh xắn này làm việc quá nực cười: “Thế nên cô làm thế vì muốn tốt cho chúng ta?” Hàn Tùng Song muốn gạt đầu, nhưng nhìn thấy sắc mặt lúc này của Giám đốc u, cô ta lại không dám, sao cô ta cứ bị bà già này ép mãi! Nếu cô ta đi khỏi đây với bộ dạng thê thảm, thì chuyện cô bị bà già này nghi ngờ sẽ đồn khắp công ty, đến lúc đó, cô ta sẽ rất mất mặt, cô ta không thể đánh mất thể diện của mình được!

Hàn Tùng Song đứng thẳng lên, nhìn thẳng vào người phụ nữ trước mặt, đột ngột lên tiếng: “Giám đốc u, về tin này, tôi đã nộp lên trên, đã nhận được sự phê duyệt của tổng bộ.” Tổng bộ chưa từng phản đối bất cứ lời đề nghị nào của bọn họ, hai tập lần trước cô ta đưa lên đều đã thông qua vòng sách hạch, trong đó có một cái là về trẻ em khó khăn, bây giờ đúng lúc đem ra dùng.

Hàn Tùng Song càng nghĩ càng thấy mình có lí, nghĩ đến cuối cùng thấy mình chẳng có gì sai: “Tôi cảm thấy, chúng ta không chỉ cần phải quan tâm đến những đứa trẻ vùng núi, mà còn quán quan tâm đến những góc khuất” của cuộc sống thành phố, ở khu phố cũ có một đám người như thế đang sống, mà gia đình đứa trẻ được đăng lên chẳng giàu có gì.” Mặc dù đó là trước đây, nhưng chỉ cần lối ông bà ngoại của nó ra, thì chắc chắn sẽ rất có sức thuyết phục.

Giám đốc u cau mày, chị biết rằng Hàn Tùng Song đang muốn cãi lí về phần mình, “trẻ em nghèo khó”, và “gia đình đơn thân” vốn dĩ là hai khái niệm khác nhau, nhưng nếu cô ta thực sự đã xin phép, thì cho dù Hàn Tùng Song sai rồi, bọn họ cũng không có tư cách phạt hay trách mắng cô ta, dù cho có vì nó mà mất đi lần hợp tác đáng giá này.

Bởi vì lần trước bọn họ vì chuyện kia mà làm không ít thứ hại người hại mình, vì sự khoan dung của cấp trên, nên Hồng Đại mới có thể phát triển nhanh như vậy trong một thời gian ngắn

Hàn Tùng Song nhìn bà già kia không nói gì, nét mặt lại càng trở nên vênh váo: “Giám đốc u, xin hỏi, chị còn có việc gì nữa không?”

Giám đốc u cau mày.

“Nếu không còn việc gì thì tôi đi ra ngoài đây.” Chỉ cần cấp trên cho phép, thì công ty không được phê bình cô ta về chuyện này.

Giám đốc u bực mình khoát tay.

Hàn Tùng Song mỉm cười, vênh mặt quay đi

Ra khỏi văn phòng Giám đốc u, chiếc cổ cô ta dường như lại dài ra thêm vài cen ti mét

Về đến chỗ làm việc của mình, Hàn Tùng Song lập tức gọi điện cho tổng bộ xem đã chắc chắn có phê duyệt chưa

“Hàn tiểu thư, tôi vừa xem giúp chị rồi, vẫn chưa có hồi âm, mời chị kiên nhẫn chờ đợi, sắp xuống đến nơi, mời chị đợi thêm vài hôm nữa.” “Làm phiền cô rồi, có tin tức gì thông báo cho tôi ngay nhé.” “Vâng, tạm biệt, cảm ơn chị.”

Giang Khách xuất thân giang hồ, ăn nói bồ bã không khách khí, với ai, anh ta cũng có thể làm vài chén

Ngài Hà không ăn cơm, nhưng bọn Thúc Tùng Cảnh vẫn phải ăn

Sau khi thành công nắm được lần hợp tác này, bốn người họ phải tụ tập chúc mừng

Du Văn Bác cũng nửa khóc nửa cười với kiểu uống rượu của Mãnh Hồ

Cái tên Mãnh Hồ vẫn sắc mùi giang hồ, nhưng khi anh ta lên kế vị, những phi vụ làm ăn đen tối của Lục lão gia gần như không còn, anh ta không ở thời đại hoàng kim của những phi vụ nhuộm máu đó, chỉ có thể bám vào chút đuôi nhỏ của nó, nhưng, cho dù như thế, chất thổ phỉ trên người anh ta vẫn rất rõ

Mãnh Hồ khoác vai Du Văn Bác, lém lỉnh hỏi: “Có phải cậu quen ngài Hà trước không?”

“Sao cậu cho là như thế.” “Tôi thấy hai người đong đưa nhau.”

“Cậu có dám nói từ đó ra trước mặt ngài Hà không?” Mãnh Hồ lập tức ngậm miệng lại: “Coi như tôi không biết giữ miệng.” Nhưng chưa đầy một giây sau, anh ta đã lập tức cười vang nịnh nọt: “Người anh em, chúng ta là anh em tốt, đừng có mách tội tôi đấy nhé.”

Dịch Phàm nghe vậy ngao ngán lắc đầu

Nhưng Mãnh Hồ thực sự rất tò mò: “Hai người quen nhau thật à?” Ngài Hà không ở cùng một đẳng cấp với chúng ta, cho dù là Dịch Phàm cũng chẳng mấy khi được gặp, không có lẽ nào một người dựa vào nhà vợ lên ngôi nhà Du Văn Bác lại có thể: “Còn nữa, lúc này mặt ngài Hà lạnh lùng thế nào, tôi thấy cậu còn không cau mày, cậu xem mồ hôi tối bây giờ còn chưa khô.”

Du Văn Bác mỉm cười, nếu như anh ta nói anh ta đã nhìn thấy khuôn mặt Ngài Hà còn đáng sợ hơn thế, hơn nữa, với mức độ đó, mà lại không phải nhắm vào anh ta, thì anh đã có đủ sức đề kháng, nói như thế Mãnh Hồ có tin không.

Mãnh Hồ tò mò như một đứa trẻ, nhìn Du Văn Bác: Nói đi.

Du Văn Bác không còn cách nào khác: “Có vinh dự được là bạn học bốn năm đại học với ngài Hà.”

“Cậu nói cái gì!” Lần này không chỉ Mạnh Hổ, mà cả Dịch Phàm Và Thúc Tùng Cảnh đều nhìn về phía Du Văn Bác

Du Văn Bác nhìn ba người họ, không biết nên cười hay nên khóc, biết ngay bọn họ sẽ phản ứng như vậy: “Đúng thế, thật đấy, tại hạ tốt số, có vinh dự đó.” “Cậu nói thế tôi nhớ ra rồi.” Mạnh Hổ vỗ đùi bộp bộp một cái: “Ngài Hà từng nghỉ ngơi bốn năm, nghe nói là đi trải nghiệm cuộc sống, hóa ra là thế thật.” Thế rồi anh ta tỏ vẻ tiếc nuối: “Biết thế tôi cũng đi học, bồi dưỡng chút tình cảm bạn bè.”

Thúc Tùng Cảnh nghe vậy nhìn Mạnh Hổ cười khinh bỉ.

Dịch Phàm lắc đầu nhẹ.

“Các anh có ý gì thế! Tôi nói thế không đúng sao!” Thúc Tùng Cảnh nhếch mày: “Ngài Hà là người có thể để cho cậu bồi dưỡng tình cảm bạn bè sao, tôi nghĩ cho dù anh ta đi học, cũng chẳng khác gì hôm nay là mấy.” Mạnh Hổ nghĩ ngợi, hình như cũng đúng, rồi vội vàng hỏi lại Du Văn Bác: “Cậu nói xem có đúng không.” Du Văn Bác gấp thức ăn, từ tốn cho vào miệng: “Gần như vậy.” Chỉ là tùy xem với ai

“Khốn kiếp bỏ lỡ rồi, nào! Cạn chén”

Hạ Diệu Diệu mặc đồ ngủ nửa nằm nửa ngồi trên giường, dùng tay vỗ vỗ vào chiếc mặt nạ làm trắng da trên mặt: “Mẹ em không làm khó anh chứ.” “Không có, nhưng, xem ra cô chú rất buồn.” Nói rồi, anh đi qua, để cô nằm lên đùi mình, giúp cô xoa bóp hai má

Hạ Diệu Diệu thở dài, khẽ nói: “Em đã biết trước, thế nên mới để anh đi, em mà đi, chắc thành chiến tranh gia đình mất.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n cười vang: “Em có nghĩ đến chuyện đón cô chú đến ở cùng mình không.” Hạ Diệu Diệu lập tức mở to mắt, cô ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh: “Không..

được..

đâu...” Anh còn chưa để mẹ anh đến sống cùng chúng mình, đã đưa ba mẹ cô đến, nếu để ông bà Cao biết thì không tốt đâu..

không được, không được..

Cao Trạ̣m Vậ̣n đưa tay che đôi mắt đang mở to thái quá của cô đi, tay vẫn không dừng lại: “Em trai em chắc chắn sẽ mua nhà, anh thấy khu mình đang ở không tồi, tại sao không bảo em trai em suy nghĩ.” Hạ Diệu Diệu nghĩ ngợi, đúng thế! Nhà nhất định phải mua, tại sao không mua gần một chút, Hạ Diệu Diệu lập tức cười tít mắt, hôn người yêu một cái, rồi lại về vị trí cũ: “Có lí, cảm ơn bác sĩ.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n chỉ cười không nói gì, cô vui là được, hai hôm trước nhìn cô ỉu xiu thật khó chịu

“Xoa bóp cổ, đeo máy ảnh cả ngày mệt chết đi được.”

Sau khi tan ca, Khổng Đồng Đồng xách túi lên, ngồi vào xe Diệu Diệu, lăm lăm phàn nàn: “Tớ không thể hiểu nổi, kết hôn thì kết hôn, sao phải làm một bữa tiệc độc thân, muốn khiến hội độc thân chúng mình ghen chết sao! Trái tim tớ tổn thương chết mất, tối nay tớ sẽ không đem tiền mừng.” Nói rồi cố dựa vào lòng Diệu Diệu, giả chết.

Hạ Diệu Diệu đẩy đầu bạn ra, chăm chú lái xe.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 174: May Mà Lúc Đầu Cậu Đá Anh Ta Rồi

 Hạ Diệu Diệu nghe vậy kinh ngạc nhìn Đồng Đồng: “Chắc..

Chắc..

không..

đầu

Quan hệ của bọn họ hình như..

không tốt như vậy.” Mặc dù nói rất thản nhiên, nhưng thực ra Diệu Diệu có chút lo lắng anh phát hiện ra chuyện Thượng Thượng, cố giấu giếm cũng là không công bằng với anh.

Vì vậy trong lòng Hạ Diệu Diệu không hề muốn chạm mặt với anh.

“Chẳng may thì sao? Sẽ ngại lắm.” Còn cần cậu phải nói à? Hàn Tùng Song chết tiệt: “Nói trước..

Cậu đừng có mà nói lung tung, anh ta không biết gì cả, chúng tớ bây giờ chỉ là bạn cũ mà thôi

Hơn nữa, tớ cảm thấy bọn tớ đều sẽ có ý tránh mặt đối phương.”

Khổng Đồng Đồng nghĩ cũng thấy phải,2với tính cách của Hà An, ai dám đá anh, anh sẽ không thềm qua lại với người đó cả đời

Anh sẽ tìm một góc nào đó, cúi đầu nghịch điện thoại, chơi chán thì sẽ đi

Nếu như không may gặp phải Diệu Diệu, chắc chắn sẽ cười nhạo Diệu Diệu năm đó có phúc không hưởng lại muốn tự tìm khổ: “Hi vọng Thẩm Tuyết không miệng rộng làm lộ ra.”

Cô chỉ có thể nghĩ vậy thôi: “Nếu không thì tớ không đi nữa.” Hạ Diệu Diệu đột nhiên có chút chột dạ

“Đến cửa rồi, cậu còn định bỏ trốn à? Hơn nữa, nếu phải đi đường vòng thì cũng là anh ta phải đi, anh ta không sợ cậu mang việc Thượng Thượng ra9sỉ và anh ta à, sau này anh ta còn ngãng mặt sông thế nào được nữa

Được rồi, được rồi, đi thôi

Tớ đi trước, nếu như anh ta ở đó thì cậu về.”

“Nghĩa khí đó.” “Tiền Quân, cậu tự mình ra đón khách à? Sao không thắt thêm cái thắt lưng đỏ, đứng xoay xoay eo mấy cái, như vậy có khi người đến sẽ nhiều hơn đó.” “Khổng Đồng Đồng, đến bây giờ cậu vẫn không lấy được chồng là do cái mồm của cậu đó.” Tiền Quân nhiệt tình chào hỏi, trên người không có chút dấu vết thời gian nào cả, dường như vẫn còn như hồi còn là sinh viên, anh vừa chơi xong một ván thì hưng phấn đi học.

Anh đưa6Hạ Diệu Diệu và Khổng Đồng vào trong, nhiệt tình đến mức chỉ muốn tiếp tục bàn luận với lớp trưởng Hạ về cuộc sống

Nếu như không phải Không Đồng Đồng chặn anh lại, anh thật sự muốn đi cùng hỏi Hạ Diệu Diệu xem mấy năm nay bạn chuyện gì, có còn nhớ người nào đó không?

“Được rồi, bọn mình biết Thẩm Tuyết ở bên trong, cậu đừng đi theo nữa.” Khổng Đồng Đồng thốn thức, khoác tay Hạ Diệu Diệu ấn nút thang máy: “Cậu đừng nói nữa, Thẩm Tuyết đúng là số tốt, tìm được người như Tiền Quân, vừa ấm áp vừa không khinh người.” “Bạn bè với nhau, cậu ta vênh váo với cậu thì được gì, hơn nữa chúng ta còn là bạn cùng kí túc xá với Thẩm Tuyết

Cậu ta vênh váo với chúng ta không sợ hai hôm nữa không đón được cô dâu à?” “Có lý, sao mình không nghĩ tới chứ, không biết cậu ta mời những ai?” “Phía Thẩm Tuyết chắc chỉ có mấy người bọn mình.” Khổng Đồng gật đầu, Thẩm Tuyết giao tiếp không tốt đã không phải là bí mật gì nữa

“Tiền Quân nếu như không mời người trong ngành của cậu ta, thì chắc khách sẽ không nhiều

Mình nghĩ chắc cậu ta cũng sẽ không mời, hôm nay là sân khấu của Thẩm Tuyết.” “Vương Phong Long có đến không?” Khổng Đồng Đồng hỏi rất nhỏ

“Chắc có.” Lúc gọi điện cho Tân Xảo, Tân Xảo không nói gì cả, chỉ nói sẽ đến đúng giờ: “Cảnh giới của Tân Xảo cao hơn chúng ta.” “Cũng phải, vẫn luôn cảm thấy cậu ấy sống rất trong sạch, mẹ cậu ấy có thể chịu đựng việc đến bây giờ, cậu ấy vẫn còn dây dưa với Phong Long đã coi như là rất khoan dung rồi.” “Đừng nói nữa, vào thôi.”

“Ai ya! Người có tiền mời khách đúng là khác biệt, khách sạn Thương mại Quốc tế Vân Tây

Trước cho tớ một xấp giấy ăn, tớ thử một chút chất lượng.” “Cho tớ một phục vụ nam, tớ thử một chút xem chất lượng thế nào?” Chu Tử Ngọc trợn trắng mắt: “Sao hai người cậu vừa tới, trong không khí lập tức tản ra

mùi hôi thối, yêu tiền, quả thực là hạ thấp phẩm vị của tớ.” Chu Tử Ngọc nhắc đôi chân ngọc ngà lên, lật xem thực đơn trên tay

“Sao chỉ có mình cậu, Tân Xảo đâu?” Khổng Đồng Đồng kéo ghế ra

“Còn chưa đến, chỉ có người rảnh rồi như tớ đến sớm chiếm chỗ cho các cậu thôi.” “Chỉ có mình cậu làm nhà nước, đương nhiên nhàn rồi, Diệu Diệu ngồi đi.” Khổng Đồng Đồng ngồi xuống, vỗ bàn tiệc Vân Tây Hồng, cười haha nói: “Lời to rồi, bàn này chắc không phải chỉ có mấy người bọn mình đâu nhỉ?” Chu Tử Ngọc trưng cô ấy một cái: “Xem cậu kia! Nhưng mà có lẽ cậu nói không sai, Thẩm Tuyết ra ngoài đón khách rồi, chút nữa Niệm Tư sẽ đến

Nếu như không có gì bất ngờ thì chỉ có mấy đứa bọn mình, hehe, ăn đến không dừng được!”

“Cậu làm như cậu hơn tớ ý, để tớ xem thực đơn nào, gọi mấy món ngon ngon một chút.” Nói xong họ liền nhào qua xem thực đơn

Chu Tử Ngọc nhanh chóng tránh ra: “Mất mặt quá, cậu chưa ăn cơm à?” Sau đó cô cười hì hì nhìn Diệu Diệu: “Lớp trưởng muốn ăn gì, tớ gọi cho cậu.” “Nịnh bợ” Đồng Đồng bỏ túi ra sau người: “Này, cậu đến sớm có thấy Hà An đến không?”

Chu Tử Ngọc nghe vậy lập tức nhìn về phía Diệu Diệu, sau đó đá cho Khổng Đồng Đồng một cái: “Xem cậu nói gì kia, không thấy

Hơn nữa, chúng ta đóng cửa phòng vào thì ai biết là ai

Tớ không tin người như Tiền Quân sẽ đưa Hà An đến đây

Tôm hùm thế nào? Chúng ta giữ hình tượng một chút, gọi một con mười cần được không?” “Mười cân sao đủ ăn, gọi một con hai mươi lăm

cân đi.” “Hai mươi lăm cân gì? Cho tớ một phần.” Trương Tấn Xảo đẩy cửa đi vào đã làm sáng bừng cả căn phòng

“Tân Xảo mau đến đây, tôm hùm bào ngư tùy ý gọi.” “Chuyện tốt như vậy?”

“Mình không có ở đây mấy người bọn cậu đang trộm làm gì đây?” Thẩm Tuyết đi sau cùng vào, cô mặc một chiếc váy tơ tằm dài lệch vai màu xanh, tóc búi cao, trên cần cổ xinh đẹp là một chiếc vòng kim cương mười cara đang phát sáng, vừa cao quý vừa không mất nét xinh đẹp của thiếu nữ.

“Haizz, khó trách nói người này còn kinh diễm hơn người kia, người ta số tốt, vừa có tiền lại vừa có sắc, chuyện gì tốt cũng rơi trên người cô ấy

Mỹ nữ à, cười với chị một cái coi.”

“Tử Ngọc, tớ cười mười cái với cậu cũng được.”

Vương Niệm Tư đi sau cười cười đóng cửa lại, hôm nay cô ấy trang diễm rất giản dị

Vì nghĩ đến chiều cao của cô dâu, cô ấy đặc biệt chọn một đôi giày bệt

Từ lúc đi vào, ánh mắt của cô dừng lại trên người Hạ Diệu Diệu, nhưng lại cố gắng rời đi: “Cười một cái, Giáo sư Chu định cho bao nhiêu cái lì xì?”

“Mười cái, một xấp đây, tùy ý chọn, quan lớn ở đây không thiếu chút tiền đó.”

Thẩm Tuyết không được bình tĩnh như Vương Niệm Tư, bất giác nhìn về phía Hạ Diệu Diệu, chỉ hận không thể lập tức vòng qua đám bạn bè đang huyên náo đi hỏi cô Thượng Thượng ở đâu, có ý định đổi trường học cho

Thượng Thượng hay là mời một người dạy thêm cho bé không? Có định suy nghĩ về việc dựa dẫm vào Thượng Thượng?

“Thẩm đại mỹ nữ, tớ đang nói với cậu đó

Cậu đang nhìn ai vậy? Tớ đau lòng quá đi.”

Vương Niệm Tư véo cô ấy một cái.

Thẩm Tuyết nhanh chóng hồi thần: “Lì xì của cậu quá ít, tớ thay lòng đổi dạ rồi.” Sau khi náo loạn với đám Tử Ngọc, Đồng Đồng một chút, Thẩm Tuyết mới làm như bình thường ngồi xuống bên cạnh Hạ Diệu Diệu

Nhưng cho dù như vậy cũng không được bình thường cho lắm, cô là nhân vật chính không phải nên ngồi vị trí chủ vị sao? Hạ Diệu Diệu ngồi ở chỗ rất khuất

Thẩm Tuyết cười hì hì mở miệng: “Chuyện đó, có gì cần giúp đỡ thì cứ nói.” “Cảm ơn, đến lúc đó tớ sẽ không khách sáo, có lẽ hôm nay cô ta cũng đã nhận được đơn kiện rồi.” “Chỉ kiện bọn họ là quá dễ dàng rồi, phải.” Để ngài Hà diệt cái loại tiền nhân như cô ta

Tay Thẩm Tuyết nhói đau, vội vàng nhìn Vương Niệm Tư, cậu lại véo tớ? Vương Niệm Tư cười nhạt một tiếng: “Sao không đưa Thượng Thượng cùng đến, tớ còn chưa gặp bé, cũng phải để các cô gặp chút chứ.” Chu Tử Ngọc nghĩ đến chuyện này liền tức giận: “Đúng vậy, phải đưa đến chứ.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười: “Tớ sợ đưa nó đến Thẩm Tuyết sẽ không muốn làm mẹ nữa.” “Làm gì có.” Căng thẳng chính là khẳng định: “Một mình bé ở nhà à? Nếu không thì tớ bảo Tiền Quân đi đón bé?” “Nó đi học.”

Thẩm Tuyết thở dài, sao cô lại quên mất chứ

Chu Tử Ngọc đá ghế của Diệu Diệu, không hề chú ý đến sự ngại ngùng của Thẩm Tuyết: “Giữ bí mật rất tốt đó, nếu như không phải người

khác lộ ra, có phải cậu vẫn định giấu giếm không? Cậu sợ bọn tớ ôm đi mất hay là làm sao?” “Nói rất đúng, đặc biệt là đám bà cô già đã một đồng tuổi rồi còn chưa có bạn trai như các cậu, sợ các cậu bám lấy Thượng Thượng nhà tớ đòi dưỡng lão, tăng thêm gánh nặng tinh thần cho con trẻ.” “Sao cậu không nói, cháu của tớ rất thích một người cô phóng khoáng như cô, muốn cùng cố sống đến cuối đời?” “Được rồi, chính vì câu này của cậu, cậu đừng mong gặp con gái tớ.” Chu Tử Ngọc trực tiếp hỏi: “Của Hà An?” Thẩm Tuyết thiếu chút nữa thì phun ra một ngụm máu, hỏi quá trực tiếp đi

Hạ Diệu Diệu cười cười: “Tôm hùm mười cân có đủ cho cậu ăn không?” Vậy là đúng? Đúng! Chu Tử Ngọc cố gắng nhớ lại dáng vẻ của Hà An, lại nhìn Hạ Diệu Diệu, đột nhiên kinh sợ hỏi: “Con gái cậu lớn lên giống cậu phải không?” Nếu như giống Hà An thì khỏi cần gặp, cô sợ không ăn nổi cơm

Thẩm Tuyết nghe vậy lập tức căng thẳng nhìn Hạ Diệu Diệu, cô cũng không biết vì sao mình căng thẳng, cứ cảm thấy còn căng thẳng hơn cả việc có người mang con riêng đến cửa tìm mình

Vương Niệm Tư cũng bất giác quay qua nhìn, mặc dù từng được xem ảnh, nhưng suy cho cùng cũng không bằng mẹ của bé

Hạ Diệu Diệu cũng rất vui vẻ chia sẻ việc này: “Giống dì của nó, xinh đẹp.” “Thôi đi, Hà An cũng không kém chỗ nào, người ta là giống b...” a

“Ấy ấy, lớp trưởng Hạ vừa rồi không kịp chào hỏi, chút nữa chúng ta phải nói chuyện nhiều một chút

Mấy năm không gặp, tớ nhớ cậu chết mất, nói gì vậy, tớ đến là đại mỹ nữ Đồng Đồng liền trợn trắng mắt.” “Tiền tổng, cậu có biết nhìn không, đây mà gọi là trợn trắng mắt à? Tớ đây là ánh mắt sùng bái cậu hiểu không, ai lại nói như cậu, nhớ Diệu Diệu quá đi mất, thế cậu có nhớ tớ quá đi mất không?” “Đương nhiên rồi, hậu nhân của Khổng phu tử, sao tớ có thể quên

cậu chứ, sau này còn phải trông chờ vào cậu giúp Tiền gia của tớ càng ngày càng bác học uyên thâm mà.” “Thối đi, còn không bằng cậu cho tớ một cái ánh mắt nịnh bợ.” Lý Hưng Hoa đột nhiên nháy ra: “Cái gì mà ánh mắt nịnh bợ? Vị mỹ nữ nào muốn làm vậy? Nào nào, đến đây, cứ hướng vào tớ, tớ nhận hết.” Vương Phong Long tay vắt áo khoác đi vào, rõ ràng là Tiền Quân đón bọn họ xong trực tiếp qua đây chào hỏi: “Liếc mắt với ai? Cậu không sợ Phi Phi nhà cậu đá bay cậu à?” Nói xong anh ta đi về hướng Trương Tấn Xảo, giọng nói dè dặt hơn ba phần: “Sao không gọi điện cho anh để cùng nhau đến, đều ngôi đi, nghỉ một chút.” Ngày nào cũng đi xã giao, đến cười anh ta cũng thấy mệt

Khổng Đồng Đồng thấy vậy nhìn về phía của một cái, không còn nữa đúng không? Hết rồi

Cô không nhịn được thở phào một hơi, may mà hết rồi: “Ai muốn xem tớ liếc mắt nào, tớ tặng miễn phí cho mấy cái.” “Được rồi, ngồi yên đi.” Trương Tấn Xảo kéo Đồng Đồng xuống, thờ ơ mở miệng: “Anh không về.” “Hai hôm nay bận, không làm kịp, em cũng biết, công ty có một cơ hội thăng chức vì vậy cạnh tranh rất kịch liệt.” Trương Tấn Xảo nghe vậy thì chỉ cười không nói, cô cũng nên nghĩ đến, anh ta căn bản không về nên sao có thể biết cô ấy đã dọn ra ngoài

“Chút nữa thoải mái vui chơi ăn uống

Nếu không đủ, không vui, không tận hưởng coi như là bọn mình thất trách.”

Chu Tử Ngọc mở miệng: “Trước biểu diễn một tiết mục của Thái Lan, để chị giải trí một chút.” “Cậu còn phải xem à, cậu tự mình biểu diễn sau đó nhìn gương không phải được rồi sao?”

“Lý Hưng Hoa, cậu có tin mình xé rách mồm cậu không?”

Khổng Đồng Đồng nhìn về phía Vương Phong Long ở bên cạnh: “Kí túc của bọn cậu còn thiếu một người, không đến sao?” Vương Phong Long nghe vậy, không tự giác nhìn về phía Hạ Diệu Diệu: Cô ấy bảo Đồng Đồng hỏi sao? “Tôi hỏi cậu mà, sao cậu nhìn Diệu Diệu?” Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu: Sao thế? Gọi cô à? Vương Phong Long có chút không biết phải trả lời làm sao, quan hệ giữa Khổng Đồng Đồng và lớp trưởng Hạ rất tốt

Cô ấy hỏi có phải là giống như Hạ Diệu Diệu hỏi, cô ấy có ý gì? Vương Niệm Tư, Thẩm Tuyết thấy vậy đều im lặng không nói nữa, cũng bắt đầu căng thẳng

Lúc này cho dù là Hạ Diệu Diệu hỏi, cũng là cô ấy có quyền để hỏi

Tiền Quân thầy Vương Phong Long không trả lời lập tức giải vây: “Tính cách của cậu ấy các cậu còn không biết à, càng náo nhiệt thì tránh càng nhanh

Tớ gửi thiệp mời cho cậu ấy không biết cậu ấy đã vút vào xó nào rồi, tớ đau lòng quá đi.” Suy cho cùng anh ta cũng không nhận được câu trả lời

Khổng Đồng Đồng nghe vậy hừ lạnh một tiếng, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Hạ Diệu Diệu: “Cậu thấy chưa, quả nhiên là tuyệt giao với bên ngoài

Tớ đã nói rồi, lúc đó cậu đá anh ta là quyết định rất đúng đắn

Loại đàn ông như anh ta vĩnh viễn sống trong thế giới của mình, không sửa được, càng không biết suy nghĩ vì người khác

May mà lúc đó cậu đá anh ta, nếu không bây giờ không biết phải chịu bao nhiêu khổ sở

Các cậu sao vậy? Nhìn tớ làm gì?”

Trên mặt cô có gì à?

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Nói Chia Tay Rất Kì Lạ Sao?

 Vừa..

Vừa rồi..

Bạn học Đồng nói cái gì cơ? Chu Tử Ngọc mơ màng, không nhận được dừng lại động tác lật thực đơn, quả thực quá im ắng, chỉ nghe thấy tiếng cô lật thực đơn nên ngượng ngùng: “Sao..

Sao vậy?...” Ai nói câu gì không hay à? Nhưng hình như không có mà.

Trương Tấn Xảo cũng mê man nhìn xung quanh, sau đó cẩn thận mở miệng hỏi: “Diệu Diệu nói chia tay với Hà An rất kì lạ sao?”

Chu Tử Ngọc nghe vậy mở to mắt, bọn họ trầm mặc vì cái này? Cái này có gì phải ngạc nhiên, chuyện đã rõ ràng: “Đá Hà An không phải rất bình thường sao? Lúc còn là sinh viên thì coi trọng nhan sắc, nhưng ra ngoài xã hội thì coi trọng thực lực

Lúc còn trẻ có thể ôm cái nhan sắc chết lên chết xuống, nhưng sau khi ra ngoài xã hội phải thừa nhận lúc còn đi học đúng là bản thân mắt mù rồi, phải đi đúng con đường...”

Không buồn cười sao? Sao không ai cười, cô không nhận được, giọng điệu nghiêm túc thêm mấy phần: “Bạn trai mà lười biếng, não không hoạt động, tính cách lại không tốt, bỏ không phải rất bình thường sao?”

Khổng Đồng Đồng nghe vậy thì gật đầu, đúng vậy, nhưng sao mấy người các cậu như người máy vậy, ai nói thì lập tức nhìn người đó là ý gì? Hạ Diệu Diệu cũng cảm thấy kì lạ nhìn mọi người, vừa rồi cô đã giơ tay kéo Đồng Đồng đang nói linh tinh ngồi xuống, sao có thể bàn luận sau lưng người khác chứ.

Nhưng bây giờ là thế nào..

Bọn họ đồng loạt khinh thường có, xin lỗi, người dễ tính cũng có tính cách nha: “Tớ cũng là người có tính cách, có được không? Không nói đến nhan sắc, tớ có chỗ nào kém anh ta? Sao vẻ mặt của các cậu như vậy, nói thế nào cũng là anh ta không xứng với tớ, đau lòng quá đi...”

Còn không cười?

Hạ Diệu Diệu, Chu Tử Ngọc, Khổng Đồng Đồng, Trương Tấn Xảo nhìn nhau, chẳng lẽ khả năng điều chỉnh không khí, dễ dàng đám thiếu gia tiểu thư, làm bề trên vui vẻ của bọn họ đã mai một rồi? Không nên a! Khổng Đồng Đồng tức giận, đột nhiên vỗ bàn nói: “Các cậu nhìn tôi làm gì? Áp lực rất lớn có biết không?” Mấy người ngây người đột nhiên nuốt một ngụm nước bọt, sau đó đồng loạt nhìn về phía Tiền Quân

Tiền Quân sắp xếp lại tư duy của mình dưới áp lực rất lớn từ phía mọi người, cẩn thận mở miệng hỏi: “Năm..

năm đó..

là lớp..

lớp trưởng Hạ..

đá..

đá Hà...” lúc Tiền Quân nói từ này cực kì cẩn thận: “..

ngài Hà..” “Gọi khách sáo như vậy làm gì? Hà An chính là Hà An.”

Tầm mắt của mấy người lại chuyển về phía Hạ Diệu Diệu

Hạ Diệu Diệu mất tự nhiên ngồi nghiêm chỉnh lại, vô hình bị
nhiệm0sự căng thẳng của bọn họ: “Sao..

sao vậy?” Nói xong, cô nhìn về phía Vương Niệm Tư, người mà cô
quen thuộc nhất cũng như tin tưởng nhất trong số những người đó.

Vương Niệm Tư lập tức căng thẳng, cô lập tức ngồi thẳng người, lộ ra
thân hình cực chuẩn, khóe miệng cố gắng nhếch lên tạo ra một nụ cười,
nhưng..

cô nhìn mặt lớp trưởng Hạ, quả thực..

không nghĩ ra vì sao năm đó cô lại đá ngài Hà, sao ngài Hà lại bị đá,
đó là ngài Hà mà.

“Còn có thể vì sao, anh ta mắc bệnh thần kinh đến chỗ làm của Diệu
Diệu náo loạn, náo loạn đến mức Diệu Diệu bị cấp trên đuổi việc, Diệu
Diệu có thể không hận7anh ta sao? Bản thân không cầu tiến thì thôi đi, lại
còn tạo phiền phức cho người khác

Cậu nói xem, bảo anh ta đi tìm việc, anh ta không tìm, không tìm tức
là chấp nhận chia tay

Anh ta lại đột nhiên chạy đến Hồng Đại thực tập, nhưng mà anh ta ở
đó là để thực tập sao? Trong thời gian làm việc toàn qua lại trước mặt Diệu
Diệu..

Cậu kéo tớ làm gì, Niệm Tư hỏi mà, tớ phải giải thích cho cậu ấy...”
Vương Niệm Tư đột nhiên phát hiện, cô đã hỏi câu hỏi mà trong lòng đang
suy nghĩ rồi

“Tránh mọi người cho rằng cậu làm gì anh ta, giống như cậu là người vong ân phụ nghĩa vậy

Cậu đừng kéo tớ, kéo cũng vô dụng

Lúc đó tớ khó chịu khi mọi người đều cho rằng Diệu Diệu thấy lợi trước mắt liền đá anh ta.” Chúng tớ đều chưa từng đoán..

Khụ khụ, ngược lại, chúng tớ đều đoán ngược lại..

“Diệu Diệu đã bao dung anh ta rất nhiều rồi, là do anh ta IQ không đủ, cậu bố mẹ có tiền có thể nuôi được anh ta, hết lần này đến lần khác tác quái

Cậu nói xem anh ta chạy đến chỗ Diệu Diệu làm việc để làm gì, hại Diệu Diệu phải bắt đầu từ đầu

Những năm gần đây Hồng Đại phúc lợi tốt thế nào, nếu như Diệu Diệu vẫn ở đó..

Cậu kéo tớ làm gì, Tử Ngọc, cậu đổi chỗ cho tớ.”

Hạ Diệu Diệu cạ lời.

“May mà lúc đó cậu không mềm lòng nghe lời anh ta, anh ta giỏi nhất là dỗ dành, rõ ràng là anh ta không đúng vẫn có thể vênh mặt lên trời

Trước đây tớ không thể hiểu nổi sao lần nào cậu cũng chạy theo dỗ dành anh ta

Đúng, đúng là anh ta đối xử với cậu không tồi, nhưng có bạn trai nhà ai lại đối xử với bạn gái của mình không tốt không? Câu hỏi Hưng Hoa đi, có phải trước đây hồi còn ở trường vẫn luôn lo sợ này kia, lo lắng cho Phi Phi

Anh ta thì hay rồi, cho rằng cúi đầu làm việc hai ngày thì đã thể hiện thành ý

May cậu không ngốc, loại đàn ông đó phải đá sớm, cậu vẫn đá quá muộn...”

“Nhìn gì mà nhìn

Suy cho cùng không phải Diệu Diệu nhà tớ nịnh hót

Ai ya, cậu có gì không thể để người khác biết đâu chứ

Ở đây cũng không có ai là người ngoài, ai không biết ai

Mắt anh ta mọc trên đỉnh đầu, hơi chút là đỡ tỉnh thiếu gia..

Ai không biết được rồi..

được rồi, tớ không nói nữa

Dù sao tớ cũng nói xong rồi, từ lâu đã muốn nói anh ta rồi, ghen chết
tôi

Tử Ngọc, rót cho tớ cốc nước.”

“Vất vả rồi, vất vả rồi.”

“Vì nhân dân phục vụ.”

Vương Phong Long ngây người hoàn toàn, Hồng Đại..

nhưng: “VẬY..

lúc đó cậu vì sao lại..

gọi điện hỏi mình Hà...” Cậu đã không còn quen gọi là Hà An: “Cách liên hệ của ngài Hà?”

“Còn có thể thế nào, có thai nhưng không muốn sinh, muốn tìm vị đại thiếu gia đó giải quyết.” Khổng Đồng Đồng cướp lời: “Ai ngờ anh ta lại mất tâm tích, các cậu nói xem có thú vị không? Một người sống sờ sờ, anh ta có thể biến mất, m* nó chứ

Đúng là quái dị, may mà Thượng Thượng không phải là không khí.”

“Thượng Thượng!” Tiền Quân, Vương Phong Long, Lý Hưng Hoa sụp đổ: “Sinh ra?”

“Có bầu!”

Ba người không cùng trên một điểm G nhưng lại có cùng một ý

“Cậu có bầu, hơn nữa còn đã sinh ra?” Tiền Quân một câu nói xong kết cục hoàn mỹ.

Mặt Hạ Diệu Diệu trầm xuống, nhưng mà đã nói đến mức này, giấu cũng chẳng được gì: “Không có ý gì cả, các cậu đừng hiểu nhầm, tớ sẽ không tìm Hà An chịu trách nhiệm

Các cậu đừng nói lung tung, tránh gây phiền phức cho anh ấy, đừng nói lung tung...” Lúc này tư duy của Tiền Quân đang ở trạng thái chết, anh ta chỉ muốn đứng ở trước cửa khách sạn Vân Tây cầu xin Ngài Hà đừng đến đây

Đừng để anh gặp phải người phụ nữ từng làm tan nát tim anh, tránh bị tức chết

Ngài Hà từng vì lớp trưởng Hạ mà đi thực tập?

Ngài Hà đi làm...

Để anh ta nghĩ một chút..

Không làm việc chỉ đi tìm lớp trưởng Hạ

Ngài Hà đi làm mới kì lạ ấy

Thì ra Ngài Hà lại từng làm việc này? Ngài Hà vậy mà từng làm việc này? Hơn nữa còn để bọn họ biết được? Bọn họ vậy mà dám nghe hết bí mật của ngài Hà? Tiền Quân sắp sụp đổ rồi.

Nhưng lúc sau, cho dù trong lòng muốn mắng chửi thế nào, Tiền Quân vẫn phải tươi cười nhìn Hạ Diệu Diệu, dường như việc thất lễ lúc trước không hề xảy ra: “Con gái cậu đâu? Sao cậu không đưa đến, chẳng nghĩa khí gì hết

Cái kia, cậu xem, cũng không có quà gì để tặng, vừa hay tớ có ba mươi phần trăm cổ phần, cậu đừng chể, tặng cho cháu coi như quà..

Cậu đừng nói, không phải tặng cậu.”

Hạ Diệu Diệu cạ lời, đây là chuyện chỉ nói thôi sao, trò cười này cũng thật quá đi! “Không cần khách sáo với tớ, tớ cầm cũng không có tác dụng gì, thật đó! Tớ lừa cậu làm gì.” Nói xong không đợi Hạ Diệu Diệu mở miệng, anh ta đã trực tiếp nói: “Đợi chút, tớ lập tức gọi điện cho thư ký, cậu ăn xong có thể cầm về.” Nói xong liền ra ngoài, đi được hai bước lại dừng lại, giống như là sợ Hạ Diệu Diệu chạy mất liền nhắc nhở Thẩm Tuyết: “Chăm sóc cẩn thận lớp trưởng Hạ, anh quay lại ngay.” Thẩm Tuyết còn chưa kịp định thần sau một loạt đả kích, lại thấy Tiền Quân hào phóng như vậy, não của cô đã không còn đủ dùng nữa rồi: “Hả? Ừ, ừ.” Vương Niệm Tư mê man nhìn về hướng Tiền Quân rời đi: Cái này cũng được? Trong tay cô cũng có..

Bây giờ tặng có phải là thể hiện mình đang nịnh bợ không? Lý Hưng Hoa vội vàng nghĩ xem mình có cái gì, lần đầu tiên gặp lại lớp trưởng Hạ

sau bao nhiêu năm, sao có thể không tặng gì chứ

Hơn nữa lần đầu tiên nghe tên của tiểu công chúa, cũng phải thể hiện chút gì chứ

Hạ Diệu Diệu buồn cười nhìn Thẩm Tuyết: “Nửa kia nhà cậu càng ngày càng thú vị đấy.” Thẩm Tuyết cười haha, vẻ mặt quý dị

Hạ Diệu Diệu thấy vậy mất tự nhiên nhìn Khổng Đồng Đồng: Sao vậy? Sao cô cứ cảm thấy không khí kì lạ sao ý

Vẻ mặt của Vương Phong Long càng kì lạ hơn, là..

là cô nhắc đến..

hơn nữa..

Thượng Thượng..

Thượng Thượng..

Trương Tấn Xảo dùng vẻ mặt bình tĩnh nhìn Hạ Diệu Diệu: “Đừng nói nữa, nghĩ kĩ xem, Thượng Thượng không di truyền vẻ ngoài của cậu là quá tuyệt vời rồi.”

Hạ Diệu Diệu nghe vậy cảm thấy không khí bình thường hơn một chút, chỉ là những người khác hơi lạ một chút, nếu không thì đây là một vấn đề có thể lập tức bỏ qua được.

Vương Phong Long đã nhìn về phía Trương Tấn Xảo: Cô ấy biết? Cô ấy từng gặp Thượng Thượng

Con gái của ngài Hà? Vì sao cô ấy chưa từng nói? Không được, lúc về phải hỏi kĩ mới được.

Lý Hưng Hoa quả thực nghĩ không ra phải tặng cái gì, đột nhiên mở miệng nói: “Lớp trưởng, tiểu thư Thường thích gì?” Hạ Diệu Diệu vừa bế cốc nước lên chút nữa thì tuột tay rơi xuống, tiểu thư Thường? Cách gọi kì lạ gì vậy?

Hạ Diệu Diệu cho rằng Lý Hưng Hoa đang đùa, nhưng thấy cậu đang rất nghiêm túc đợi đáp án, lại nhớ đến vẻ mặt của tất cả mọi người lúc nãy, Hạ Diệu Diệu đột nhiên cảm thấy lưng phát lạnh, hỏi với ý do thám: “ Hà..

Hà An..

thành đạt rồi?” Ngoài cái đó ra, cô thực sự không thể nào hiểu nổi hành vi của bọn họ.

Vương Phong Long, Lý Hưng Hoa, Thẩm Tuyết, Vương Niệm Tư đồng loạt há mồm lúc cô hỏi câu này, nhưng lúc sau lại đồng loạt không trả lời, bởi vì..

không biết trả lời thế nào.

Nhưng, vẻ mặt này càng kì lạ hơn không phải sao? Hạ Diệu Diệu, Khổng Đồng Đồng, Trương Tấn Xảo, Chu Tử Ngọc đồng loạt nhìn người này một cái lại nhìn người kia một cái

Cuối cùng Khổng Đồng Đồng than thở: “Ông trời đúng là không có mắt, thật sự để anh ta thành công rồi.”

Tớ khinh! Chu Tử Ngọc dè bủ: “Tài sản trong nhà bao nhiêu? GDP quốc gia? Xem cái dáng vẻ tỏ vẻ cao thâm của các cậu kìa, có nhất thiết phải vậy không? Anh ta cũng chỉ là nhân cái chục triệu thành trăm triệu, chúng ta còn có thể đi dọa nạt được sao? Quá coi thường chúng ta đi.” Chu Tử Ngọc nói xong nhìn về phía Vương Niệm Tư và Thẩm Tuyết: “Không được rồi, các cậu rốt cuộc đứng về phía nào? Thực sự như lớp trưởng nghĩ, thành đạt rồi?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Chú Ý, Chú Ý

 Ánh mắt của Hạ Diệu Diệu lướt qua người Vương Niệm Tư

Vương Niệm Tư vẫn luôn căng thẳng như được giải thoát: Đừng nhìn tớ, nhìn người khác đi

Ánh mắt nghi hoặc của Hạ Diệu Diệu dừng lại trên người Vương Phong Long, Lý Hưng Hoa

Vương Phong Long, Lý Hưng Hoa bị dọa sợ: Xong rồi, nếu ngài Hà hỏi đến, chẳng phải là biết mặt mũi của mình đều mất hết rồi à

Lý Hưng Hoa bị dọa vội vàng đứng dậy: “Tớ..

tớ đi vệ sinh.” Nói xong anh ta vội vàng chạy ra ngoài đến đâu cũng không quay lại nhìn một cái.

Vương Phong Long không đuổi kịp, ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng trên người anh2ta, anh ta chỉ có thể cố gắng chống chọi lại rồi nói: “..

Ừm, thành đạt rồi.” Anh ta cũng không tính là trả lời sai, cũng không phải không trả lời, vẫn còn tốt, vẫn còn tốt.

Khốn khiếp: “Ông trời đúng là không có mắt mà, người như vậy cũng trở nên giàu có được.”

Không có ai dám tiếp lời câu này của Chu Tử Ngọc.

Khổng Đồng Đồng cạ lời nhìn trời, chẳng lẽ quy tắc sinh tồn của cái xã hội này thay đổi rồi: “Anh ta kết hôn chưa?”

Lần này Vương Phong Long đáp rất nhanh: “Chưa.”

“Đây mới đúng chứ.” Khổng Đồng Đồng xùy một tiếng: “Có tiền có ích gì, loại người như anh ta không tìm được vợ mới là bình thường.” Đám người Vương Phong Long trầm ngâm, đột nhiên cảm thấy ngài Hà không cần lớp trưởng Hạ càng dễ nói chuyện hơn, bây giờ lại không biết phải nói gì với cô nữa

Sao cô lại chia tay với Ngài Hà? Đầu óc suy nghĩ gì vậy?

Hạ Diệu Diệu nghe nói anh vẫn chưa kết hôn, vẻ mặt nghiêm túc hơn mấy phần: “Cho dù chưa kết hôn, chắc cũng là do anh ta kén chọn

Chuyện trước đây đã qua rồi, hai bên chắc chắn không muốn nhắc đến nữa

Người không nên tồn tại cứ coi như là chưa từng tồn tại

Bạn trai bây giờ của tớ rất thích Thượng Thượng, Thượng Thượng cũng coi như là được anh ấy nuôi lớn, tình cảm rất tốt, Thượng Thượng cũng chấp nhận anh ấy

Nếu như mọi người cảm thấy tiện, gặp Hà...”

Hạ Diệu Diệu từ tốn: “Ngài Hà cũng đừng nhắc nữa.” Nói xong cô đứng dậy: “Cảm ơn mọi người.” Tiếng cảm ơn này, nhờ vả ai, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Vương Niệm Tư thấy vậy, không quan tâm đám người vẫn còn đang trầm mặc khách sáo nói: “Nào có, nào có, chúng tớ đều hiểu ý cậu, sẽ không nói lung tung.”

Thẩm Tuyết cũng vội vàng mở miệng: “Đúng vậy, đúng vậy.” Nhưng mà, quan hệ giữa bạn trai mới và Thượng Thượng rất tốt, “được nuôi lớn” chẳng lẽ là, sau0khi cô chia tay với ngài Hà thì liền ở bên cạnh bác sĩ đó

Nếu người kiêu ngạo như ngài Hà biết bạn gái mà anh từng cúi đầu dỗ dành chớp mắt liền thích người khác, không biết liệu anh có cảm thấy tình yêu đều là giả dối hay không? Vương Phong Long không nói gì, giờ trong lòng anh ta thập cẩm ngũ vị, không biết tâm trạng lúc này là gì, cũng không biết biểu đạt thế nào, nên anh ta cũng không biểu đạt ra

“Sao còn chưa gọi món? Lớp trưởng Hạ chẳng nề mặt gì cả, tùy ý chọn, không chọn là hơi cho tở rồi

Các cậu đứng làm gì? Mau ngồi xuống đi, mau7ngồi xuống đi

Các cậu muốn ăn gì? Tùy ý gọi, không cần khách sáo với tở

Gọi đi! Gọi đi!“.

“Ra ngoài một lúc liền thành đại gia rồi?”

“Người ta vốn dĩ vẫn là đại gia mà, phải nói là, đột nhiên nổi hừng

Mau nói đi, trong thời gian ngắn như vậy kiếm được bao nhiêu tiền đen rồi?” “Các cậu đừng mang tở ra làm trò đùa, tở có thể có bao nhiêu tiền đen chứ

Lớp trưởng muốn ăn gì, tở gọi cho cậu.”

Chu Tử Ngọc nghe thấy vậy cảm thấy kì lạ, nhìn anh ta một cái, thấy anh ta kéo ghế ra định ngồi, liền mở miệng nói: “Tiền tổng, cậu không đi tiếp bạn cậu nữa à? Bọn tở đều là người nhà, chắc chắn sẽ không khách sáo với cậu

Cậu phải đi chào hỏi ai thì đi đi.”

“Giáo sư chính là giáo sư nha, bọn họ đều là đám bạn rượu thôi, sao có thể so sánh với cậu chứ

Chỉ có cậu mới là văn nhân thi sĩ, thương nhân thô lỗ như tớ muốn tiếp xúc nhiều hơn với người vừa có văn hóa vừa có khí chất như cậu, cố gắng tạo ra khí độ cho bản thân

Giáo sư Chu chắc sẽ không đến mức không cho cơ hội này chứ

Nào nào, tớ rót đầy mời Giáo sư Chu một chén.” “Bản giáo sư không cần uống cũng đã bị canh mê hồn này của cậu làm cho say lòng rồi

Thẩm Tuyết, cậu kết hôn với người biết nói lời ngọt ngào như vậy có cảm giác an toàn không?” Thẩm Tuyết lập tức đỏ mặt, bởi vì câu chuyện lại chuyển về chủ đề chính, trên mặt cô đều là vẻ ngượng ngùng cùng với nét vui mừng không che giấu được khi sắp lấy chồng: “Anh ấy..

rất tốt.” “Thấy chưa? Thấy chưa? Bây giờ cậu ấy đã biết nói giúp cho chồng rồi, Diệu Diệu, học chút đi, cậu ấy bây giờ chính là cậu tương lai đó

Đến lúc đó cũng đỏ mặt cho chúng tớ xem.” Tiền Quân nghe vậy nụ cười rục rờ trên mặt lập tức cứng lại

Sau đó anh ta đột nhiên đứng dậy, không hề để ý đến việc tiếng ghế mài xuống đất sẽ chói tai đến mức nào, anh ta quay người liền chạy ra ngoài: Xong rồi, sao anh ta lại quên chuyện này chứ

Tất cả mọi người đều mê man nhìn về phía cửa: “Sao vậy?” Thẩm Tuyết khó hiểu, lúc sau cô vội vàng đứng dậy theo: “Tớ đi xem xem.” Khổng Đồng Đồng không hiểu nổi nhìn về phía Diệu Diệu, cảm thấy chuyện này là thế nào đây? Đang yên đang lành ăn một bữa cơm, sao tất cả mọi người đều không đúng lắm

Vương Niệm Tư thấy vậy thì cười, trong chốc lát cũng không biết nên nói gì

Chu Tử Ngọc hiểu kì nhìn cô ấy một cái: “Nếu không thì cậu cũng đi xem xem...” Lý Hưng Hoa đẩy cửa đi vào, còn không quên thêm một câu: “Nhà vệ sinh đông quá, để mọi người đợi lâu rồi.” Trương Tấn Xảo cười nhạt: “Ai đợi cậu, đừng tự dất vàng lên mặt.” Trong câu nói trêu đùa cũng mang mấy phần ôn hòa.

“Cậu đương nhiên không đợi tớ, cậu có người tốt hơn mà.” Nói xong liền vỗ vỗ vai huynh đệ đầy ám chỉ: “Nào giống tớ, giống như con cọp cái...” Trương Tấn Xảo cười, ánh mắt lại quay về phía thực đơn, hào hứng thảo luận với Đồng Đồng, Tử Ngọc xem ăn cái gì

Hạ Diệu Diệu nói chuyện với Vương Niệm Tư câu được câu không

Cô hi vọng có thể nói nhiều hơn, vì hai bên cũng chẳng có gì liên quan đến lợi ích, chỉ là bạn bè bình thường hợp mặt, chẳng phải có thể tùy ý chém gió mọi chuyện khắp trời Nam đất Bắc hay sao? Không biết Niệm Tư làm sao, cô khiến cho Hạ Diệu Diệu cảm thấy thái độ nói chuyện cứ là lạ, làm cho Hạ Diệu Diệu không dám nói nhiều

Ngoài cửa khách sạn Vân Tây, Tiền Quân mặc đồ vest chau mày đi qua đi lại: “Xong rồi, xong đời rồi!” Thẩm Tuyết đuổi theo thấy vậy, không quan tâm mình đang đi dép cao gót chạy nhanh qua: “Sao vậy anh?” Đột nhiên anh ta chạy ra ngoài khiến người ta rất lo lắng

Tiền Quân cảm thấy anh ta xong đời rồi, uống công anh ta tính toán tỉ mỉ, cứ tưởng rằng mình nhìn xa trông rộng, sao anh ta lại phạm phải lỗi nghiêm trọng như vậy chứ

Tiền Quân vỗ đầu, trên mặt đều là sự lo lắng: “Xong đời rồi, lần này xong đời rồi!” Thẩm Tuyết vẻ mặt lo lắng: “Sao vậy? Anh nói đi, có phải công ty xảy ra vấn đề gì không? Em lập tức gọi cho ba...” em

Tiền Quân kéo tay cô lại: “Thôi bỏ đi, chút tiền và tấm lòng đó của ba em cứ để lại để đường già đi.”

Thẩm Tuyết nghe vậy ngượng ngùng cúi đầu, cái địa vị có thể “hô mưa gọi gió” của cô ấy là Tiền Quân cho

Năm đó vì một triệu hai trăm nghìn nhân dân tệ mà suýt chút nữa cô bị đuổi ra khỏi nhà

Nếu như không có tiền tài của Tiền Quân, cô gần như có thể đoán được tương lai của cô ở nhà họ Thẩm, em trai cũng chưa chắc đã thuận lợi lấy được quyền thừa kế

“Em đừng đau lòng, anh không nói em.” Tiền Quân thấy cô sắp khóc, vội vàng nói: “Không phải việc công ty, vừa rồi anh chỉ nghĩ chuyện Thượng Thượng, chuyện ba con nhà họ, nghĩ hai người chia tay nhiều năm chắc có hiểu nhầm gì đó, không chừng có thể quay lại, thế là anh lỡ miệng mời ngài Hà qua đây..

M* nó, em nói xem lần này có phải anh chết chắc rồi không?”

“Ngài Hà định đến đây? Đây là chuyện tốt.” Thẩm Tuyết hoàn toàn không hiểu

Tiền Quân im lặng nhìn cô ấy, có lúc lấy một cô vợ “ngốc” cũng không phải chuyện tốt: “Em yêu à, em nghĩ xem, chẳng may hai người đụng phải nhau thì sao? Đến lúc đó thì mới? Hận cũ?” Ngài Hà là ai, gặp người phụ nữ đã đá anh không nói, còn gặp phải một người phụ nữ sắp kết hôn với người khác, đến lúc đó trong lòng ngài Hà sẽ nghĩ thế nào? Anh ta đúng là tìm chết mà, lại còn kéo hai người vào cùng một chỗ

Sao lúc đó anh ta lại quên mất chuyện người yêu mới của lớp trưởng Hạ chứ

Ông trời ơi, ông muốn diệt con à? Giám đốc khách sạn cùng người làm bề một tấm thảm ba người mới bế nổi ra

Trải thảm đỏ

Ông ta dặn dò nhân viên chút nữa phải có quy tắc, còn căng thẳng đến mức hét to tranh treo lịch rồi

Tất cả đều đang bận rộn chuẩn bị đón tiếp Ngài Hà: “Anh Tiền, yên ngựa để ở đâu?” Tiền Quân bây giờ chỉ muốn chết: “Tùy đi, tùy.” Không nịnh nọt cho hay sẽ chết người đó

“Có..

có cần nghiêm trọng vậy không?” “Em không phải đàn ông, em không hiểu được tự tôn của đàn ông

Bạn trai bây giờ của lớp trưởng Hạ có lai lịch thế nào? Giết chết cho xong.” Thẩm Tuyết không hề cảm thấy lời nói của chồng tương lai có gì sai

Nếu như có thể lựa chọn đương nhiên giết chết người khác còn hơn giết chết chồng mình: “Hình như là bác sĩ, lần trước em từng gặp một lần, em cũng không hỏi kỹ, tỳ nữa em hỏi giúp anh.”

Nha đầu gối, nào cần em phải hỏi, điều tra anh ta không phải càng chi tiết hơn à: “Em vào trước đi, em bảo bọn họ anh không sao.” “Thật sự không sao?” “Có thể làm sao?” Tiền Quân xoa tay than thở: “Anh ở đây chặn ngài Hà, trực tiếp mời lên lầu

Anh không tin, sau khi anh dặn dò, những nơi ngài Hà đi qua mà Vận Tây còn dám để người khác xuất hiện.” Sau đó anh ta lại “khóc” nói: “Em nói xem Ngài Hà vì sao lại gọi điện cho anh lúc nào anh không được bình thường nói mình không đến, vì sao lúc đó anh lại miệng tiện nhất định phải mời bằng được, không biết tự tin ở đâu ra.”

Thẩm Tuyết há miệng, đột nhiên dừng lại, sửa miệng nói: “Không phải còn có ba mươi phần trăm cổ phần sao? Sẽ không sao đâu.”

Tiền Quân nghe vậy lặng người một chút, đột nhiên anh ta ôm lấy Thẩm Tuyết hôn một cái: “Sao anh lại quên mất chuyện này chứ.” Nịnh hót hoàng thượng và nịnh hót thái tử đều giống nhau

Cho dù là ba mươi phần trăm cổ phần anh tặng cho Hà tiểu thư, Hà tiểu thư có thích hay không là việc của Hà tiểu thư

Cho dù Hà tiểu thư vứt đó không dùng, người khác còn dám lấy mất sao? Còn dám lật đổ Tiền Thị sao?

Nghĩ đến việc này, tâm trạng của Tiền Quân đột nhiên tốt hơn.

Thẩm Tuyết cẩn thận mở miệng nói: “Anh tặng cổ phần của anh rồi, vậy anh...”

Tiền Quân thản nhiên nói: “Chỗ ông nội anh không phải vẫn còn bốn mươi phần trăm à, cứ dùng trước đã, nếu không đủ thì anh lại mượn của bố với chú

Em vào tiếp khách đi, ở đây có anh rồi.” “Vậy anh cẩn thận một chút.” “Yên tâm, yên tâm.” Sau khi Tiền Quân tiễn Thẩm Tuyết vào trong, anh ta chuẩn bị đón hậu quả tự mình gây ra

Nhưng mà, bạn trai của lớp trưởng Hạ, phải chú ý nhiều hơn một chút.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Mất Phong Cách

 Tiền Quân tính toán, lúc đó lớp trưởng Hạ chưa ăn xong, đúng lúc gặp phải ngài Hà, nhưng không có bạn trai cô ở đó? Hoàn hảo! Khổng Đồng Đồng đúng là một người không tin được, chẳng trách lúc đó lại bị đá

Lại giả thiết lần nữa

Ngài Hà từ Trang trại Hà Quang đến đây mấy hai tiếng rưỡi, lúc đó..

“Xe của Ngài Hà đã đến đường Trung Nguyên, tất cả mọi người đợi lệnh, chuẩn bị đón người...” Giám đốc trực ban cấm bộ đàm đưa mọi người nhanh chóng ra cửa tập hợp

“Tổ thứ ba chú ý, dẹp tất cả những người không liên quan trên đường đi của ngài Hà.” “Tổ ba nghe rõ.” Tiền Quân đột nhiên muốn chết khi nhìn đám người đang đợi lệnh ở xung quanh, lại nhìn đồng hồ mới qua được một tiếng, có cảm giác muốn đi chết luôn cho rồi

Lớp trưởng Hạ đâu? Lớp trưởng Hạ ở đâu

Tiền Quân nhắc chân định chạy về phòng của mọi người

Không được, không được, anh ta phải chặn ngài Hà

Nhưng chẳng may lớp trưởng Hạ xuất hiện gặp phải thì sao? Anh ta vẫn phải về phòng đó

Không được, không được..

Tiền Quân đang gấp đến mức không biết phải làm thế nào, bộ đàm bên cạnh liên tục vang lên tiếng thông báo khoảng cách càng ngày càng gần của Ngài Hà.

“Lần xác nhận cuối cùng, đoàn xe đã đến đường Vân Tây...” Tiền Quân đến ý định đâm đầu vào tường cũng có, “sự chờ đợi” cuối cùng đã bay biến

Anh ta chỉ nói mỗi câu đám người lớp trưởng Hạ đều ở đây, Ngài Hà đến sớm một tiếng rưỡi

Anh ta sao dám lừa mình dối người chứ, người ta đến là vì “tình cảm bạn bè” nha

Gặp hay là không cho ngài Hà gặp đây? Gặp rồi, anh ta chết

Không gặp, anh ta cũng phải chết

Rốt cuộc chết thế nào...

“Tiền tổng, Tiền tổng, anh đang làm gì vậy? Ngài Hà sắp đến rồi, mau ra cửa đi...” “Đến..

Đến đây.” Lý Hưng Hoa gặm táo đi ra khỏi phòng, thấy ngoài sảnh mọi người qua lại nườm nượp

Nếu như không phải anh ta vừa rồi đi vào cùng Tiền Quân, bây giờ lại lấy ra thiệp mời của mình, thì vẫn phải đứng nguyên ở vị trí cũ, không được chạy lung tung: “Tiền Quân, sao thế? Ai sắp đến.” “Người anh em, ngày này năm sau nhờ đốt nhiều tiền cho mình.” “Chuyện nhỏ, cậu sang tên một căn biệt thự cho mình

Sao vậy? Chẳng có chút tinh thần nào.” Tiền Quân bị kéo vai, càng chẳng có chút tinh thần nào hỏi: “Lớp trưởng Hạ đâu?” “Lớp trưởng Hạ về

rồi.”

“Cái gì?”

“Về lâu rồi, nửa tiếng trước.” Sau đó anh ta mang vẻ mặt quý dị lại gần Tiền Quân nhỏ giọng nói: “Tiểu thư đánh nhau với người ta, lớp trưởng vội vàng về rồi.” Tiền Quân có chút tiếc nuối tiếp tục nói: “Đánh nhau? Tiểu thư vậy mà đánh nhau

Cậu không thấy đâu, lúc đó mặt lớp trưởng Hạ xanh lại, cậu nói xem có thú vị” không..

“Ha..

haha..

Tớ nói mà, ai lại không có mắt như vậy, đáng đánh...” “Tớ thấy là cậu thêm bị đánh...” Về rồi là tốt, về rồi là tốt, lấy lý do gì đây? Công ty có việc gấp nên phải về: Lớp trưởng Hạ không có mặt mũi nào gấp ngài? Lớp trưởng Hạ đi giải quyết việc của con gái? Mấy lý do này đều đáng chết..

Tiền Quân đột nhiên cảm thấy0ngại Hà không gặp được lớp trưởng Hạ, anh ta sẽ chết càng thảm hơn

Cửa thang máy mở ra, người phụ trách tổ sáu vội vàng chạy về phía Tiền tổng: “Tiền tổng, xin hỏi khách ở phòng 607 nghe nói Ngài Hà đến, cũng muốn ra ngoài đón tiếp

Nhưng tầng sáu có phòng mà anh chuẩn bị cho ngài Hà, chúng ta có cho ra không?” “M* nó đều ở trong phòng hết cho ông.”

Đột nhiên ngoài cửa rối loạn, hai chiếc xe Land Cruiser dừng ở trước cửa, cửa xe mở ra, sau đó lặng ngắt như tờ.

Tài xế xuống xe định mở cửa cho ngài Hà, nhưng lái xe còn chưa kịp chạm vào cửa, cửa xe đã mở ra.

Tài xế Lý bình tĩnh đứng sang bên cạnh, nghênh đón ngài Hà

Hà An xuống xe, giống như bình thường, bên trên anh mặc một chiếc sơ-mi đen bên ngoài khoác một chiếc jacket, bên dưới mặc một chiếc quần âu cùng màu

Dáng người một mét tám, góc nghiêng như tạc, vẻ mặt lạnh lùng

Lúc anh giẫm chân lên thảm đỏ, từng bước rét lạnh, xung quanh im lặng không một tiếng động

Tiền Quân há miệng, anh ta chịu áp lực rất lớn tiến lên, hồi hận vì sao không để người khác ra đón, giúp anh ta chia sẻ bớt áp lực: “Ngài Hà, chào anh

Ngài Hà anh thật sự đến rồi, tôi đúng là phúc đức ba đời, cảm ơn anh, chút chuyện nhỏ như vậy cũng kinh động đến anh, quả thực là vinh hạnh của tôi.” Ánh mắt của Hà Mộc An dường như vượt qua người anh ta, lại giống như không phải, giọng nói bình tĩnh: “Đều là bạn học, không có gì.”

“Ngài Hà, mời đi bên này, mời đi bên này...”

Hà Mộc An không động

Tiền Quân sượng mặt, trong lòng nghĩ chắc là ngài Hà không nể mặt rồi

Đến vì cô, không nên như vậy chứ? Trước đây cũng không thấy anh có hành động gì mà không thể nào bây giờ lại..

có phải không nghe rõ không: “Ngài Hà, mời đi bên này..

Tôi đã chuẩn bị cho anh phòng riêng, còn có vài người bạn ở đó, đám Vương Phong Long cũng vậy, ai cũng muốn uống với anh một ly...”

Hà Mộc An nhìn anh ta một cái, khoe môi khê động

Tiền Quân lập tức trả lời: “Không bằng cứ đi gặp bọn họ trước, đám Thẩm Tuyết đều ở tầng bốn.” Lúc này Khổng Đồng Đồng đang không vui đứng trước cửa phòng nói: “Vì sao không thể đi ra? Chúng tôi là khách, khách cậu có hiểu không? Các cậu đây là giam lỏng, chúng tôi có thể hiện các cậu, Tử Ngọc cậu nói xem đúng không?”

Chu Tử Ngọc gật đầu: “Mau tránh ra, tôi muốn đi vệ sinh!”

“Nhịn chết rồi cậu có chịu trách nhiệm được không? Thẩm Tuyết, cậu qua đây nói xem, xem chỗ chồng cậu chọn là chỗ thế nào đây này

Cậu ta có phải chỉ cưới đại mỹ nữ là cậu không đủ, lại còn muốn kéo bọn mình làm phù dâu à? Không cho bọn tôi về.” Thẩm Tuyết ngượng ngùng đi qua, cô đã đoán được đại khái, người nào đó đến rồi, nhỏ giọng xin lỗi: “Chắc là bên ngoài có việc gì đó, chút nữa là tốt rồi, chúng ta ngồi thêm lúc nữa rồi đi.” Tử Ngọc không đi nhà vệ sinh và trong phòng có

Các cô định đi lúc này, vốn Thẩm Tuyết định giữ lại nhưng cô chậm một bước, các cô ấy đã cãi nhau với phục vụ rồi

Vương Phong Long cũng mở miệng nói: “Tân Xảo quay lại đi, đi sớm hay đi muộn có gì khác nhau đâu, cứ phải cãi nhau với người ta

Đợi một chút cũng không mất bao nhiêu thời gian.” Khổng Đồng Đồng vốn không định cãi nữa, chỉ định trêu phục vụ mấy câu là thôi, mà Thẩm Tuyết cũng nói rồi

Nhưng Vương Phong Long vừa nói như vậy, Khổng Đồng Đồng cứ cảm thấy mất tự nhiên: “Giám đốc Vương, xin hỏi Tân Xảo tranh cái gì? Tôi

đứng gần Tân Xảo như vậy sao từ đầu đến cuối đều không nghe thấy cô ấy nói chuyện, hay là giám đốc Vương hơn người, nên nghe thấy Tân Xảo nói chuyện.” Vương Phong Long nghe vậy có chút không vui: “Tôi đâu có nói cậu.” Trương Tấn Xảo kéo Đồng Đồng đang định nói tiếp lại, quay đầu cười một cái: “Nhưng sao anh lại nói tôi, tôi cũng không nghe thấy tôi nói chuyện

Em gái, em có nghe thấy tôi nói gì không?

“Em...” Khổng Đồng Đồng trợn trắng mắt với Vương Phong Long: “Nhìn thấy chưa, tất cả mọi người đều không nghe thấy, chỉ có tại anh là nghe thấy, vừa hay có thể thưởng thức thiên phú quái dị này ở cự ly gần.” “Xin lỗi, các vị có thể đi rồi, mong quý khách lượng thứ vì những bất tiện mà chúng tôi gây ra

Thẩm Tuyết nhanh chóng mở miệng: “Ngồi thêm một lúc đi, dù sao cũng chẳng có việc gì

Bọn tớ còn đặt phòng ngâm suối nước nóng, bỏ qua cho tớ dễ dàng vậy à.” “Thật sự có chuyện, cậu đừng nhắc chuyện suối nước nóng nữa, tim tớ đang nhỏ máu đây.” “Tớ cũng vậy.” Thẩm Tuyết không nhịn được cười: “Vậy mà còn về.” “Hết cách, ông chủ của tớ chứ không phải chồng.” “Còn nói nữa à, mau về đi.” Đám người Khổng Đồng Đồng cười nói đi đến cửa, vừa hay nhìn thấy Hà An và Tiền Quân đi ra từ thang máy.

Đám người đứng ở cửa đơ người dừng bước

Khổng Đồng Đồng thấy vậy dứt khoát trợn trắng mắt

Chu Tử Ngọc cố tình lật cái túi đựng đầy giấy, coi người kia như không khí

Tiền Quân thấy vậy lập tức vỗ tay cười nói: “Khổng Đồng, cậu định làm gì vậy, về hay là đi suối nước nóng? Lớp trưởng Hạ đâu? Sao không

thấy lớp trưởng đâu cả.” Anh ta giả vờ như không biết

Lý Hưng Hoa đứng ở sau lưng cậu mở to mắt, nghĩ đến người nào đó đứng bên cạnh, lại lập tức sụp tai lại

“Về rồi, cậu không thấy à?” Khốn khiếp, bò có thành thánh vẫn là bò, mũi nghếch tận lên trời thì còn đến làm gì? “Tớ không thấy, tiếc quá..

không thì các cậu ngồi thêm một chút, khó có cơ hội ngài Hà cũng đến...” Hà Mộc An sau khi nghe Hạ Diệu Diệu đi rồi, thần kinh căng thẳng dường như được giải tỏa, nhưng ánh mắt lại không tìm được tiêu cự

Không biết sự giải tỏa lúc này là sự mê man sau khi hụt hẫng nhiều hơn hay là may mắn vì không có kết quả nhiều hơn

Khổng Đồng Đồng nhìn anh một cái, nghiêm túc hừ một tiếng: “Thôi đi, người nào đó cũng không hoan nghênh bọn tớ

Để tránh việc bọn tớ nuốt không trôi cơm, bọn tớ đi đây...” Chu Tử Ngọc đóng cái túi không đáng tiền lại, ưỡn thẳng tấm lưng gầy, nghênh ngang lướt qua người nào đó: “Tạm biệt.” Trương Tấn Xảo cũng cười chẳng chân thành, coi như đó là chào hỏi người nào đó rồi đi

Lúc của thang máy chuẩn bị đóng lại, giọng Không Đồng Đồng không cao không thấp vang lên: “Xem kia, có chút tiền liền mới được vệ sĩ

Nếu thật như vậy, chẳng lẽ cái Trái đất này không bỏ nổi anh ta.” Đĩnh..

Cửa thang máy đóng lại..

Không khí xung quanh lập tức hạ xuống nhanh chóng, hành lang tầng bốn yên lặng đến đáng sợ

Tiền Quân chỉ hận mình đã mời cô ấy

Lý Hưng Hoà cố gắng làm như mình tại điếc

Đám người Vương Niệm Tư, Thẩm Tuyết yên lặng cúi đầu đứng một bên

Vương Phong Long nhất thời không biết nên làm thế nào

Cuối cùng vẫn là Tiền Quân cười haha, biết điều mở miệng: “Tôi..

tiền..

ngài Hà..

ra ra ngoài...” Giọng nói lạnh lẽo của Hà Mộc An vang lên: “Không cần.” Anh mang theo vài người rời đi

Tiền Quân sau khi chắc chắn ngài Hà đã đi, đập vào tường một cái: “Ai mời Khổng Đồng Đồng vậy, quả thật là ổn thần mà.” Ngài Hà mang theo vệ sĩ liên quan quái gì đến cô ấy

Thẩm Tuyết nghe vậy áy náy cúi đầu

Vương Niệm Tư thấy vậy tiến lên đỡ tay cô ấy, thấp giọng nói: “Tiền Quân không phải cố ý, cậu đừng để trong lòng.” “Tớ..

biết..

chỉ là lo lắng cho anh ấy...”

Tiền Quân còn định nói gì đó, thầy Thẩm Tuyết như vậy, lập tức ngậm miệng: “Anh đúng là vạ miệng mà, đợi không còn ai nữa thì em mắng lại đi.” Thẩm Tuyết lập tức mỉm cười

Vương Phong Long sắc mặt cũng rất khó coi: “Khổng Đồng Đồng từ trước đến nay vẫn luôn không biết nhìn sắc mặt người khác

Lần này thì hay rồi, đắc tội ngài Hà.” Tiền Quân định nói không đến mức đắc tội, chỉ là ngài Hà muốn gặp một người làm “đảo lộn trái tim” anh, lại gặp phải một người khác nói chuyện không kiêng kị, tức mà không có chỗ xả mà thôi

Ngài Hà mà để bụng chuyện này sẽ rất mất phong cách.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Phiền Cậu

 Khổng Đồng Đồng cũng kinh ngạc nhìn qua

“Được đây, cậu cũng biết lên tiếng rồi.”

Trương Tấn Xảo cười nhạt một cái: “Có gì mà không biết, bình thường lười nói với các cậu thôi.” Nói xong cô vẫy tay chặn một chiếc taxi đang đến lại: “Ai vội?”

“Cậu đi trước đi, bye bye.” “Lần sau gặp.” Chu Tử Ngọc càng nghĩ càng thấy không đúng, càng nghĩ càng thấy Diệu Diệu thiệt thòi, không nhận được lắc đầu: “Đáng tiếc, Hà An ngoài tính cách có hơi khó chịu một chút, bây giờ xem ra cũng rất được.” “Không phải hơi khó chịu một chút, có được không?” Chu Tử Ngọc gật đầu: “Cũng phải, trước đây Diệu Diệu chiều anh ta thế nào chứ, họ một tiếng là đau lòng, cả ngày bảo vệ như bảo bối, không cho phép ai nói xấu anh ta, chỉ vì một chút chuyện nhỏ của anh ta mà vội đến mức chạy loạn, cũng thế rằng phải cưới anh ta

Nhưng bây giờ thì sao..

Có lúc nghĩ lại, cho dù bây giờ cậu cho rằng một người hoặc một việc nào đó rất tốt đều sẽ thay đổi, không phải sao?” Khổng Đồng Đồng không nhận được nhớ đến Đào Thành Phong, đã rất lâu, rất lâu rồi cô ấy không nhớ đến anh ta

Chu Tử Ngọc thở dài một hơi, đau lòng nói: “Tớ đến một người từng như vậy cũng không có...”

Khổng Đồng Đồng cười đuổi theo đánh cô ấy: “Cậu thêm bị đánh à...”

“Tiền tổng khách sáo quá, chúng tôi đến đây chỉ là chấp hành việc công thôi

Tiền tổng không cần căng thẳng như vậy, nếu như có làm phiền thì mong Tiền tổng bỏ qua.” Thư ký Thi đứng ở sảnh đèn đuốc sáng trưng, vẻ mặt đăm đăm cười khách sáo.

Trời đã tối như vậy rồi, anh ta từ tỉnh khác đưa người đến gõ cửa nhà tôi chỉ để hỏi thăm, anh ta nói thì khách sáo, nhưng tôi cũng không dám cho là thật: “Thư ký Thi nói gì vậy, anh đến hàn xá là vinh hạnh của tôi, khách sáo là việc nên làm...”

“Ngài Hà nhà chúng tôi sau khi quay về tâm trạng vẫn luôn không tốt, chúng tôi cũng lo lắng, vì vậy mạo muội đến làm phiền...”

“Nên làm vậy, nên làm như vậy, sức khỏe của Ngài Hà là quan trọng nhất.”

“Anh chắc chắn không quên việc gì?”

“Không có, tuyệt đối không có, camera ở khách sạn anh chắc cũng xem qua, lúc ngài Hà rời đi tất cả đều rất tốt.” Ngài Hà không nhắc, anh ta có thể nói ngài Hà bị tổn thương hay là nói không gặp được tình nhân cũ nên buồn bực.

“Làm phiền Tiền tổng rồi.”

“Thư ký Thi khách sáo rồi...” Tiền Quân cúi đầu tiên thư ký Thi, quay người về phòng sách mở máy tính nói chuyện với ông nội về việc ngày mai táng để cho con gái Hạ Diệu Diệu.

Một chỗ khác, Vương Phong Long trầm mặt ngồi trên sofa được phủ vải ở trong nhà” vừa gọi điện thoại cho Trương Tấn Xảo.

Trả lời anh chỉ có giọng nói ngọt ngào của nữ tổng đài viên: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy...”

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy...”

Vương Phong Long sắc mặt khó coi vuốt vuốt bụi trên vải, đột nhiên có cảm giác không tốt.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy...” Vương Phong Long trở nên nóng nảy, cô ấy làm cái quái gì0vậy? Chiều nay vẫn còn tốt mà, lại giờ tính khí gì vậy, bực quá!

Mặt trời từ từ mọc lên trong màn sương mờ ảo, một ngày bận rộn bắt đầu

Ngày hôm qua đã kết thúc, ngày mai vẫn chưa tới, chỉ còn lại sự bình thường của ngày hôm nay, và những chờ mong của ngày hôm qua

“Kiện tôi?” Hàn Tùng Song cầm giấy triệu tập, cười châm biếm một tiếng

Cô ta chưa từng khách sáo với những người “lương thiện” xung quanh cô ta, không phải ai cũng biết cô ta dùng cách gì để thăng chức à? Không phải ai cũng bàn tán sau lưng cô ta về quan hệ giữa cô ta và Giám đốc à? Vậy cô ta phải làm cho đúng đáng vẻ, tránh có lỗi với những lời khó nghe của bọn họ.

“Cấp trên nói thế nào?” Hàn Tùng Song mang theo người7của mình đi về phía văn phòng, vẻ mặt không thêm để tâm, nhưng trong lòng lại rất nóng nảy

Vì sao phía tổng bộ vẫn chưa có thông tin, không phải nói muộn nhất năm ngày sao, hôm nay đã là ngày thứ tư rồi.

“cấp trên đang đợi, chị Hàn, chị đừng lo lắng, nhất định không sao đâu.”

Hàn Tùng Song nghe vậy trong lòng càng thêm buồn bực, đợi cái gì trong lòng cô ta rõ ràng

Mặc dù cô ta cảm thấy sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng phải nắm chắc trong tay rồi thì trong lòng mới yên tâm được: “Biết rồi, có tin tức gì lập tức thông báo cho tôi.”

“Dạ...”

Hạ Diệu Diệu rót xong cà phê, lúc đi qua bộ phận bên cạnh, ánh mắt vô tình lướt qua nhìn thấy gì đó, nhưng cũng không quá kinh ngạc

Chỉ là nhìn thấy có chút không hay, mặc dù không phải cố ý

Cô định quay đầu đi luôn coi như chưa thấy gì, nhưng không may bị thực tập sinh ngưng ngưng đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy.

Đàm Ngữ bị dọa sợ, ngây người ra

Hạ Diệu Diệu đột nhiên cười nhạt một cái, vẻ mặt bình tĩnh di chuyển tầm nhìn, như thường đi về phía phòng mình giống như không hề nhìn thấy gì cả

Mặt Đàm Ngữ càng đỏ hơn, vội vàng đóng trang web lại, cúi đầu, mặt đỏ ửng tai.

Hạ Diệu Diệu quay về phòng, uống một ngụm cà phê xong đóng cửa phòng

Mấy cái tiêu đề vừa nhìn thấy đã bị cô vớt ra sau đầu, cho dù có nhớ, Hạ Diệu Diệu cũng không cảm thấy có gì không đúng

Thiếu nữ ôm ấp tình cảm như nước chảy, ai không hướng về biển lớn chứ, chỉ là đa số mới được nửa đường đã cạn khô mà thôi.

Huống hồ thực tập sinh mà cô có ấn tượng không tồi kia chỉ là lên mạng tìm kiếm một chút, ai ai cũng nói ngưỡng mộ nhân vật trong ảnh đó.

Từ từ, ngài Hà?

Sao lại quen vậy chứ?

Hạ Diệu Diệu bật cười, cô nghĩ nhiều rồi

Cà phê hôm nay không ngon, đợi Tiểu Mao đến hẳn để cô ấy pha thì hơn.

“Hong Triết, chào, bạn gái rất xinh.” “Giang Hong Triết, lúc nào lại đưa bạn gái đến đây cho chúng tôi gặp?” “Tiểu tử cậu thật có điểm phúc nha, nhưng mà đừng có quá nhé, phải biết phân biệt nặng nhẹ

Chút nữa đến phòng tôi một lúc, ba cậu gửi đồ cho cậu.”

“Cảm ơn Phạm tổng.”

Dường như trong một đêm, tất cả mọi người đều biết ngoài Lâm Văn Huyền anh ta còn có một người bạn gái

Giang Hong Triết cười châm biếm một cái, vẻ mặt châm biếm đi về phía bộ phận Kỹ thuật

Mọi người cho rằng vài câu nói vợ thì có thể thay đổi được cái gì, đám người này quá tự cho mình là đúng rồi.

Bọn họ nói như vậy có mấy tầng ý nghĩa không cần nói cũng biết, nhưng vậy thì đã sao, chẳng lẽ anh ta sẽ giống người bị những cái này ảnh hưởng hả? “Giang ca, lúc nào mời khách?” “Đúng vậy, bạn gái...”

Đến người trong cùng văn phòng còn nhiều chuyện như vậy, có nhàm chán quá không? Giang Hồng Triết rất lịch sự ngồi vào chỗ: “Bạn gái gì, chỉ là một học muội, giúp đỡ chăm sóc mà thôi.” Vương Siêu lập tức đẩy ghế qua: “Số tốt vậy, tôi cũng hi vọng có một học muội đáng yêu như vậy.” Nói xong cậu ta học theo động tác của Hạ Tiểu Ngư cọ cọ cánh tay của Giang Hồng Triết, khiến cho tất cả mọi người trong phòng đều cười rộ lên

“Anh Triết, anh đừng giả vờ nữa, lúc em ấy về còn đặc biệt dặn dò bọn em phải chăm sóc cho anh.” “Không biết anh Triết của chúng ta muốn chăm sóc thế nào?” Xung quanh lại vang lên tiếng cười

Vương Siêu lại tiết lộ: “Vừa rồi tiểu sư muội lại gọi điện đến, bảo cậu chú ý sức khỏe, cậu còn dám nguy hiểm.” “Đúng vậy, tiểu cô nương đã thừa nhận các cậu yêu nhau hai năm rồi, cậu còn có gì để nói nữa không?” Giữa đàn ông với nhau việc ghen tị không ít hơn so với phụ nữ, người không thích Giang Hồng Triết còn rất nhiều

“Em ấy gọi điện đến văn phòng? Ai cho cô ấy số?” “Tớ.” Vương Siêu chỉ bản thân: “Lừa cậu đấy, số điện thoại của văn phòng mình chỉ cần lên mạng là tra được.” Sắc mặt Giang Hồng Triết có chút không tốt bởi vì công việc bị xâm phạm: “Sau này nhận được điện thoại của em ấy thì cứ nói tớ chuyển bộ phận rồi.” “Vậy sao được?” Vương Siêu chỉ vào bữa sáng tình yêu trên bàn Giang Hồng Triết: “Bộ phận chúng ta mỗi người một phần, em ấy cho chuyển phát nhanh gửi đến

Nhờ phúc của cậu, buổi sáng sẽ không phải đói bụng nữa, tiểu học muội có thành ý như vậy, cậu đồng ý với người ta đi.”

“Đồng ý đi.”

Xung quanh lập tức vang lên tiếng hò hét, những ai thực sự chúc phúc, ai đang đợi xem Giang Hồng Triết giải quyết thế nào, chỉ có trong lòng họ biết

Đáy mắt Giang Hồng Triết thoáng qua một tia âm trầm nhưng mặt không hề lộ ra: “Em ấy chính là như vậy, thích đùa, với ai cũng nhiệt tình như vậy

Tớ cũng không phải là người bị hại đầu tiên, nhưng mà nể mặt là học trưởng, trò đùa này tớ vẫn chấp nhận được

Học trưởng của tớ các cậu chắc chắn cũng biết, Hạ Vũ bộ phận Quản lý an toàn, chúng tớ là bạn học.” Ý là nếu như bản thân thực sự là bạn trai của Hạ Tiểu Ngư, anh trai cô ta sẽ để mặc anh ta và Lâm Vân Huyền sao? Đừng suy đoán lung tung, sẽ dẫn đến hiểu nhầm đó.

Còn có một tầng ý nghĩa nữa, Hạ Tiểu Ngư thích “làm loạn”, anh ta nể mặt anh trai cô ta nên mới ngại từ chối.

“Hạ Vũ! Thực tập sinh vương bài của lần trước, nghe nói năng lực rất được.”

“Hình như vậy.”

Nhưng cũng có người tỏ ra hoài nghi: “Thật à? Tiểu học muội xinh đẹp như vậy mà phải “dính” lấy cậu?”

“Không tin các cậu có thể đi hỏi Hạ học trưởng, tớ và em gái học trưởng căn bản chẳng có gì, chỉ là cô bé ấy thích quần người, thích đùa thôi, tớ cũng hết cách

Dù sao tính em ấy vẫn còn trẻ con, dễ dàng một chút là được.” Giang Hồng Triết càng nhẫn nại hơn.

“Thật sao?” Nhưng đối phương đã nói ra cả Hạ Vũ chắc sẽ không phải là giả.

Lúc này ở một góc trong văn phòng, một nam sinh đeo kính đen, dường như lúc nào cũng có thể giấu bản thân vào trong áo yên lặng nhìn Giang Hồng Triết một cái, nhưng lại sợ sệt cúi đầu, cuối cùng cũng không nói gì giúp cho Hạ học trưởng.

Vương Siêu cười gian một cái, đụng vai Giang Hồng Triết một cái ý là là đàn ông đều hiểu: “Người anh em, tạm không nói đến chuyện thật giả, bạn gái chính thức của cậu quay về cậu phải giải thích thế nào

Mặc dù Lâm đại tiểu thư vẫn luôn rộng lượng, nhưng người ta lần đầu tiên đi công tác, sau khi về lại nhận được lễ lớn như vậy, đừng trách là anh em không nhắc nhở cậu, chắc chắn cậu sẽ chịu đủ!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Chuyện Hoa Hàng (1)

 Cho dù là vì nguyên nhân gì, đối với Lâm Vân Huyền đều không phải là chuyện tốt.

Phúc phần đó không phải ai cũng có tư cách được hưởng thụ.

Hơn nữa lại có người thêm dầu vào lửa, muốn biết Lâm Vân Huyền liệu có vì vậy mà lật mặt với Giang Hồng Triết không? Sau đó thì mọi người đều có cơ hội theo đuổi vị mỹ nữ tài mạo song toàn này.

Tâm tư của phụ nữ dễ đoán hơn nhiều, người đang ở giai đoạn nhạy cảm, thay đổi, đều chờ mong Lâm Vân Huyền người thích chọn công việc, chọn người hướng dẫn thực tập này mau về, xử lý bạn trai thế nào là việc mất mặt của nhà người ta

Nhưng cách2ngày Lâm Vân Huyền trở về vẫn còn một khoảng thời gian, tâm trạng nôn nóng không tìm được chỗ phát tiết, Hạ Vũ vì vậy trở thành điểm đột phá của những người hiếu kỳ muốn tìm hiểu chuyện này.

Hạ Vũ bình thường không thích nói chuyện, làm việc chăm chỉ, tận tụy với chức trách, sớm đã trở thành nhân vật hàng đầu trong số những người Hoa Hàng kí hợp đồng năm ngoái, ấn tượng của lãnh đạo với cậu vẫn luôn rất tốt

Nhưng cũng không cản được tính hiếu kỳ của mọi người, càng không hỏi được, không thám thính được thái độ của anh trai đương sự thì càng hiếu kì hơn

Hơn nữa những tin đồn về Hạ Vũ ở công ty cũng không ít

Có người nói sau lưng cậu có bối cảnh, ăn mặc đều rất xịn, vì vậy tính cách cũng kiêu ngạo; cũng có người nói cậu chẳng là gì, điều kiện gia đình bình thường, bố mẹ thì kéo chân, trong nhà lại có tận ba đứa con, không nói chuyện được với người khác

Nhưng cho dù thế nào thì có một điều không thể phủ nhận, ngoại hình anh tuấn, tác phong nghiêm cẩn không cười đùa, khí chất thanh nhã cùng với cuộc sống đời tư trong sạch của anh ta đúng là đặc điểm của bạch mã hoàng tử trong lòng không ít cô gái chưa chồng ở Hoa Hàng

Việc của Giang Hồng Triết bởi vì liên quan đến truyền kì Hạ Vũ, chuyện này càng có giá trị thám thính, bàn tán hơn.

Vì vậy Hạ Tiểu Ngư rời khỏi đã được nhiều ngày nhưng việc này không những không giảm xuống mà còn càng ngày càng “hot”

Nó đã có xu hướng thoát li khỏi đám thực tập sinh dần đi vào khu vực nhân viên chính thức rồi

Quan hệ của Lý Tăng Tấn với Hạ Vũ khá tốt, hai người là thực tập sinh cùng một đợt, cũng không quá thích nói chuyện

Hai người thường cùng nhau tăng ca, gặp nhiều nên dần dần quen thuộc hơn người khác

Lý Tăng Tấn là sinh viên đặc biệt, cũng là sinh viên nghèo, sau khi được ở lại làm việc rất chăm chỉ, còn chăm hơn cả Hạ Vũ

Bình thường có cơ hội tăng ca cậu ta sẽ chủ động xin, không giống Hạ Vũ, thứ Bảy Chủ nhật sẽ không tăng ca.

Lý Tăng Tấn dựa vào trực giác đoán gia cảnh nhà Hạ Vũ cũng như nhà cậu ta, bởi vì có một vài cảm giác là không diễn được, vừa tiếp cận đã biết giống nhau

Cậu ta cũng không biết vì sao có nhiều lời đồn lung tung như vậy, nói cậu là con cháu nhà giàu, chắc chắn xuất thân từ một đại gia tộc không thể cho người ngoài biết, chỉ bởi vì cậu không quan tâm đến đồ đạc tiền.

Hơn nữa lời đồn này đã đồn được mấy năm ở trường cậu ta rồi

Ban đầu cậu ta còn cho rằng Hạ Vũ ham hư vinh nên cố tình tung ra lời đồn như vậy, vì để giảm bớt sự kì thị của người khác với mình, có thể hòa nhập nhanh hơn vào cuộc sống tập thể ở đại học, suy cho cùng thì người như vậy rất nhiều.

Nhưng sau khi tiếp xúc một khoảng thời gian Lý Tăng Tấn mới phát hiện ra không phải

Hạ Vũ không hề để tâm việc người khác nói về gia thế của cậu

Cậu nhấn mạnh rất nhiều lần, gia đình nhà mình rất bình thường, hơn nữa lúc nói về mặt còn rất bình thường, có thể nhìn ra cậu không hề quan tâm ánh mắt của người khác, cũng chưa từng che giấu.

Nhưng có vài người hình như không muốn tin, cho dù cậu nói bao nhiêu lần, vẫn cứ lan truyền ra, cũng không biết là vì sao

Lý Tăng Tấn cũng rất hiếu kì chuyện của em gái Hạ Vũ, nhưng cậu ta hiếu kì không phải là việc Giang Hồng Triết có phải là bạn trai cô không, mà hiếu kì là Hạ Tiểu Ngư có đang trèo cao không? Suy cho cùng người ta cũng là con của cán bộ bộ Ngoại giao, nhà họ Hạ thì tính là gì chứ.

Cách đây không lâu, buổi tối hai người cùng tăng ca, Lý Tăng Tấn không nhịn được hỏi: “Có phải cậu có một cô em gái tên là Hạ Tiểu Ngư

phải không? Em ấy là bạn gái của con trai cán bộ Ngoại giao làm ở bộ phận Kỹ thuật phi hành? Sắc mặt Hạ Vũ lập tức thay đổi, ánh mắt bình thường vẫn luôn ôn hòa đột nhiên tràn đầy cảnh giác, áp bức người: “Ai nói? Cậu ta?”

Lý Tăng Tấn cũng không biết vì sao cảm thấy chột dạ, giống như là lời đồn “gia tộc ẩn dật” đều là thật vậy, trên người cậu tản ra một sự áp bức vô hình: “Không..

không phải, chỉ là nghe..

đám thực tập sinh lần này đang bàn tán, nói có một cô gái rất xinh đẹp là bạn gái của Giang Hồng Triết Giang Hồng Triết không thừa nhận, còn nói đó là em gái cậu, tôi chỉ nghe nói mấy câu, có lẽ là tôi nghe nhầm rồi, cậu dùng để trong lòng.”

Hạ Vũ cười lạnh.

Lý Tăng Tấn vội vàng nói: “Cậu..

cậu đừng quan tâm, có lẽ là tôi nghe nhầm rồi.” Lúc này cậu ta mới phát hiện bản thân hỏi quá đường đột, nếu không phải như vậy, em gái Hạ Vũ sẽ rất thảm hại; còn nếu như phải, Giang Hồng Triết không thừa nhận, vậy mặt mũi Hạ Vũ để vào đâu?

Lý Tăng Tấn có chút hối hận vì hành động của mình.

Hạ Vũ quay đầu, vẻ mặt không nhìn ra chút thay đổi nào: “Đi thôi, đường thoát hiểm an toàn tiếp theo cũng phải kiểm tra.” Chỉ là trong lòng cậu đang mỉa mai: Mình biết mà, sao Giang Hồng Triết có thể chủ động thừa nhận chứ

Quả nhiên như vậy

Hạ Vũ không hề cảm thấy kinh ngạc trước kết quả như vậy, cũng lười bình luận cách làm người của Giang Hồng Triết

Chỉ là cậu cảm thấy tức giận vì Hạ Tiểu Ngư sử dụng cách ngu ngốc như vậy để tuyên bố chủ quyền, lại càng muốn đánh chết Hạ Tiểu Ngư vì cái hành động ngu ngốc không chịu buông xuôi này

Cái loại người cặn bã như vậy cho dù có ở bên nhau thì tương lai sao có thể có kết quả tốt chứ

“Tôi xuống kiểm tra, cậu đợi một chút.” Nói xong cậu liền mở thang lên xuống loại nhỏ, trực tiếp cúi người trèo xuống.

Lý Tăng Tấn nhìn dáng vẻ bình thản như không có gì của cậu, vốn không còn hiếu kì nữa lại bắt đầu hiếu kỳ

Rốt cuộc có phải thật không? Sao cậu chẳng có chút biểu hiện nào vậy.

Không quan tâm:

Hay là không đáng để quan tâm? Nếu như là về sau, tại sao lại không đáng, chẳng lẽ sau lưng cậu thật sự có một đại gia tộc như trong lời đồn? Lý Tăng Tấn cũng không còn chắc chắn về phán đoán của mình nữa rồi

Từ hôm Hạ Tiểu Ngư đi đến nay, nhiều ngày như vậy cũng không lấy được chút thông tin gì từ chỗ Hạ Vũ, cho dù là Lý Tăng Tấn dò hỏi, hay là người khác dò hỏi, cậu đều mặt không biến sắc mà trực tiếp bỏ qua, không thèm nhắc tới.

Một là, cậu không vừa mắt Giang Hồng Triết, không thèm trả lời.

Hai là, cậu chắc chắn rằng Giang Hồng Triết và em gái cậu nhất định không có tương lai, tuyệt đối không thể có, vì vậy không nhiều lời.

Ba là, đối với một người không liên quan, nhân phẩm lại tồi tệ, cậu có gì đáng để nói.

Hai hôm nay đám người hóng chuyện bị Hạ Vũ lạnh lùng ngược cho không còn gì để nói, lại có người càng thêm yêu sự thần bí thần nhiên của cậu, lời đồn về cậu càng thêm thần kì hơn.

Có người nói nhà bọn họ căn bản không quan tâm một người Giang Hồng Triết, không đáng để phải trả lời những lời đồn không thực

Nhất thời Hạ gia được nói trở thành cực kì ngầu, có vài người đứng ra bác bỏ lời đồn cũng không có tác dụng, việc này phát triển theo chiều hướng rất quý dị.

Giang Hồng Triết cố gắng loại bỏ ảnh hưởng của Hạ Tiểu Ngư đối với anh ta, những hiệu quả không tốt lắm.

Có vài người ngoài mặt thì nể mặt gật đầu nói hai người chỉ là bạn tốt, là em gái của học trường, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Làm gì có mèo nào không ăn cá, huống hồ con cá đó lại rất “mỹ vị”.

Trong bộ phận thực tập, đám thiên chi kiều nữ bị Lâm Văn Huyền cố tình chia thành ba bảy loại đều đang đợi xem kịch vui của Lâm Văn Huyền

Cô ta không phải vẫn luôn chọn những thứ tốt nhất sao? Dùng cái khuôn mặt tự cho là thánh thiện đi lấy lòng người này, mua chuộc người kia

Các cô muốn xem xem, lần này cô ta đặc ý thể nào đây

Căn bản cho dù là Lâm Văn Huyền chẳng làm gì, cô ta chỉ là giúp một số người chọn được người hướng dẫn tốt nhất, muốn theo người giỏi để học tập, vậy thì có gì là sai

Nhưng những người này cho rằng cô ta chặn đường của mình, vẫn áp cho cô ta vô số những tội danh, đợi xem cô ta mất mặt

Bây giờ có cơ hội tốt như vậy xuất hiện, sao có thể không đẩy Lâm Vân Huyền xuống đáy vực chứ, lột cái lớp mặt nạ giả tạo kia.

“Vì sao vẫn chưa có kết quả, đã ngày thứ năm rồi?”

“Cô Hàn, cô đừng vội, chúng tôi quả thật không nhận được đơn phê chuẩn nào của cô, hơn nữa vừa rồi chúng tôi cũng đã kiểm tra, không hề có đơn xét duyệt của cô, có lẽ là cô quên gửi đi.” “Sao tôi có thể quên gửi đi chứ, tôi tự mình gửi qua mà.”

“Xin lỗi, chỗ chúng tôi thực sự không có.” Bảy ngày không trả lời sẽ coi như hủy, hôm nay đã là ngày thứ sáu rồi, không thể nào, bên trên trước nay chưa từng không trả lời

Hàn Tùng Song đứng dậy, cô ta phải đi hỏi người đàn ông kia, nhờ anh ta dò hỏi xem.

Ở một nơi khác, nhân lúc rảnh rỗi của bữa sáng, Hạ Diệu Diệu nói chuyện với người khác về con gái của mình, ánh mắt đều là ý cười cùng sự yêu thương “Vẫn luôn không nhắc tới..

Em rất muốn đánh nó, chú Cao của nó phải phê chuẩn nha...”

Ừm, lúc ở Gia thị vẫn luôn đi theo chúng em..

Nào có, nào có, lão nhân gia cảm thấy có thể nào thì cũng nên trưởng thành rồi..

Là do Hồng Đại nước cờ này đi quá vội, em mới bắt được cơ hội này.” Hạ Diệu Diệu tràn đầy lòng tin uống một ngụm cà phê, thản nhiên đối diện với những vấn đề đã nằm chắc trong lòng bàn tay.

“Biên tập Hạ, chị đúng là giỏi chịu đựng.” “Biên tập Hạ, đột nhiên em cảm thấy chị ngầu quá, không chừng lần này chúng ta có thể thắng Hồng Đại đó.”

Hạ Diệu Diệu cười cười: “Thua mới lạ đó.”

Đột nhiên của căng tin náo loạn một trận, là một vị lãnh đạo cấp phó gọi Đàm Ngữ xuống ăn sáng

Đợi sau khi người đi, Tiểu Mao nhỏ giọng nói: “Nghe nói bởi vì cô ta nên cấp trên thực sự đã được diện thánh thành công rồi.” Về mặt Tiểu Hạ mê man: “Có ý gì?” Diện thành cái gì? “Ngốc quá, chị chỉ biết viết mấy câu chuyện tình cảm linh tinh, đến chuyện “hot” như vậy cũng không quan tâm, chính là cấp trên đã gặp được ngài Hà rồi

Ngốc quá.” “Không phải chứ, Hòa Mộc dễ nói chuyện vậy à.”

Tiểu Mao về mặt có chút không chắc: “Cũng không phải, nghe nói ngài Hà không cho cô ta lại gần, nhưng lại nhìn nhiều một chút, sau đó để cho lãnh đạo của chúng ta đến đó là sự thật, nếu không thì Phó Tổng có thể khách sáo với Đàm Ngữ thế sao? Có lẽ lần này cũng định cạnh tranh hợp đồng với Báo Đô thị, chắc đang chờ đợi Đàm Ngữ phát huy tác dụng.”

“Tôi thấy hình như Đàm Ngữ không muốn thì phải?”

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Chuyện Hoa Hàng (2)

 Hôm đó cô nhìn thấy cô ta tra thông tin của vị ngài Hà này, nói cô ta không “động lòng” cũng không phải, nhưng cô ta cũng không muốn trèo cao, cô ta càng sợ không rút được ra hơn

Cô ta hiểu mình cần cái gì và không cần cái gì.

Mà cái người mà họ bảo cô ta tiếp cận, cô ta không muốn gặp lại nữa, còn về việc là do không vừa lòng vì đối phương là một lão già, hay là sợ bản thân lún vào quá sâu thì chỉ có cô ta biết

Hạ Diệu Diệu cảm thấy Đàm Ngữ không hồ là một cô gái hiểu rõ bản thân cần gì, chỉ là người có dụng tâm khác quá nhiều

Dưới sự mê hoặc và thổi phồng, cô ta có thể giữ được mình không thì phải trông vào bản thân cô ta.

Hạ Diệu Diệu đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Tên đầy đủ của ngài Hà là gì?” Không biết là do hôm đó bọn Vương Phong Long nói ba chữ “ngài Hà” quá thuận miệng hay là cách gọi này quá hiếm

Hôm nay cô nghe thấy cứ cảm thấy là lạ sao đó.

Tiểu Mao nghe vậy lặng người, sau đó mê man lắc lắc đầu: “Em không biết.” Sau đó cô lại chấn động hơn tất cả mọi người hét to: “Em vậy mà không biết tên đầy đủ của ngài Hà.”

Sau đó tất cả mọi người phát hiện, bọn họ đều không biết, trước nay vẫn luôn gọi là “ngài Hà”, “ngài Hà”, còn về việc ngài Hà tên đầy đủ là gì thì không ai quan tâm.

Hạ Diệu Diệu dọn dẹp để chuẩn bị đi làm, cô cảm thấy bản thân hơi quá vô vị, cho dù vị ngài Hà này tên là gì, thành danh đã lâu là hiện thực

Cô nhớ lúc cô vừa thi đỗ đại học, người ta đã thành danh cả trong ngoài nước rồi, hỏi ra tên là gì có ý nghĩa gì chứ.

Cô đoán mò linh tinh mới có bệnh đó.

Thượng Thượng cảm thấy bản thân hôm nay quá bận rộn, cứ có mấy chú nào đó đến thăm cô bé

Người trước vừa đi, người sau lại mang theo một ông lão đến thăm cô bé

Cô bé không gặp được người già đứng đợi cũng không hay, mà gặp thì lại cảm thấy bản thân rất dễ dãi vậy, haizz, buồn bực quá.

Cô chú nào cũng mang đồ ăn ngon đồ chơi đẹp cho cô bé, nhưng mang nhiều quá cô bé cũng ôm không hết, hơn nữa mẹ cũng nói không được nhận đồ của người lạ, càng không được nói chuyện với người lạ

Vì vậy các chú à, cháu không thể đi chơi với các chủ được, cũng không thể nói cho các chú bố cháu là ai

Thật có lỗi khi các chú không quản ngại đường xa tới thăm cháu

Quà cháu cũng không thể nhận

Nếu các chủ đồng ý có thể để lại trường là tốt nhất, về cháu hỏi mẹ cháu có được nhận không, nếu được là có thể qua lấy.

Nhưng mà cô giáo rất khách sáo với bọn họ, cô giáo vậy mà cho cô bé ra ngoài gặp, chắc là người tốt

Hihi, lúc nào cô bé tan học sẽ gọi điện cho mẹ, như vậy có thể ôm xe hơi, socola về nhà.

Đàm Ngữ vội vàng rút tay về, nước chảy đã tràn qua thành cốc, chảy ra tay cô ta

Đàm Ngữ vội vàng thối thối ngón tay, rốt cuộc cũng định thần lại

Cô ta cẩn thận nhìn xung quanh, không ai phát hiện ra sự khác lạ của cô ta, vội vàng cầm cốc lên đi mất

Cô ta quay về chỗ ngồi, đôi tay thô ráp có rất nhiều vết chai cầm cốc, lại bắt đầu ngáy ngốc

Anh không phải thích cô ta, mà thông qua cô ta để nhớ đến một người khác..

mà thôi..

Chỉ là người như vậy, cho dù người giúp việc trong nhà điều kiện cũng tốt hơn cô ta gấp trăm lần, có thể nhìn ra được cái gì từ trên người cô ta chứ? Ánh mắt của Đàm Ngữ bất giác liếc xuống tay mình, lại vô thức rút ngón tay bị cước chữa khỏi lại

Một đôi tay như vậy mà để anh nhìn thấy khiến cô ta rất ngượng ngùng

Lúc đó cô ta rút rất nhanh, nhưng cô ta có thể cảm giác được ánh mắt của anh còn nhanh hơn

Chẳng lẽ bạn gái trước đây của anh cũng như vậy?

Đàm Ngữ nghĩ đến đây lại cảm thấy bản thân đúng là buồn cười.

Nhưng ngoài cách giải thích đó ra, thì còn có thể giải thích kiểu gì nữa

Cô ta ngẩng đầu lên, giữa màn hình đen sì của máy tính hiện lên một khuôn mặt thanh tú nhưng cũng không quá xinh đẹp

Mái tóc chưa từng hợp nhuộm đơn giản buộc thành đuôi ngựa, một người căn bản chưa từng mua mỹ phẩm như cô ta, căn bản không thể nào so sánh với những người ăn mặc đẹp đồng trang lứa

Khuôn mặt cô ta cũng chẳng xinh đẹp, rốt cuộc chỗ nào của cô ta khiến anh phải liếc nhìn?

Ánh mắt của Đàm Ngữ lại dời xuống bàn tay, sau khi đồ đại học cô ta vẫn luôn ở ngoài, không có cơ hội về nhà giúp đỡ bố mẹ làm việc

Mùa đông ở phía Bắc có máy sưởi, máy sưởi ở trường học cũng đầy đủ, cô ta đã mấy năm không bị cước tay rồi, chỉ là đến mùa đông vẫn còn những vết sẹo xanh tím khó coi mà thôi.

Đàm Ngữ đột nhiên dứt tay vào trong áo, lúc sau lại từ từ đưa ra, cô ta cười bản thân vọng tưởng lung tung

Cô ta hít sâu một hơi, phấn chấn lại tinh thần, vỗ vỗ khuôn mặt của mình, tiếp tục làm việc

Chỉ là cô ta còn chưa kịp động vào bàn phím để màn hình máy tính sáng lên, Chủ biên của cô ta đã vội vàng chạy qua bảo người khác tiếp nhận công việc của cô ta, bảo cô ta nghỉ ngơi cho tốt

Nếu như ở đây quá ồn ào, cô ta có thể xuống trung tâm phía dưới giải sầu

Đàm Ngữ không nhin được mà buồn cười, đăi ngộ đặc biệt cùng với việc mọi người lấy lòng thế này, cho dù là người biết năng lực của bản thân thế nào như cô ta, cũng không nhin được mà xuất hiện mấy phần cao ngạo từ trong đồng đặc quyền đó

Thời gian quay lại mấy năm trước đó.

Trong căn phòng đơn sơ nhỏ hẹp, Hạ Diệu Diệu mặc bộ ngủ mèò bằng nhung san hô, mái tóc tết cao, có thể nhìn ra trên khuôn mặt xinh đẹp không có dấu vết thời gian đều là sự ngọt ngào, cô đứng trước chiếc gương duy nhất trong phòng cẩn thận xoa kem trong chiếc hộp nhỏ nghe nói là chống cước tay rất tốt mà Hà An mua cho,

Còn về việc vì sao bôi tay mà phải soi gương, có lẽ chỉ có trong lòng Hạ Diệu Diệu lần đầu tiên sử dụng mỹ phẩm đắt tiền mới biết được

Cô vừa bôi vừa không ngừng than phiền: “Không biết có tác dụng không, nhiều tiền như vậy, nếu không có tác dụng thì lãng phí quá.” Hà An không thèm quan tâm cô, anh dựa vào đầu giường lạnh mặt xử lý một văn kiện quan trọng.

“Lần sau anh đừng mua nữa có biết không, em dùng kem dưỡng là được rồi.” Nhưng trên mặt cô lại cực kì đặc ý đến móng tay cũng bôi kem, sau đó cô giơ hai tay lên, kêu lên một tiếng: “Anh xem này, trắng hơn chưa?” Hà An không ngẩng đầu lên, ngón tay nhanh chóng gõ trên bàn phím, mặc dù không mắng người đối diện, nhưng lại dùng những từ ngữ rất cao thâm để khiến đối phương không góc đầu lên được

“Hà An! Hà An! Em đang nói chuyện với anh đó, Hà An!”

Hà An miễn cưỡng ngẩng đầu lên, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, vẫn còn áp lực vô hình của sự tức giận chưa tiêu tan hết

“Trắng hơn không? Có phải trắng hơn không?” Hà Diệu Diệu hưng phấn giơ tay của mình, còn định làm khống tước xòe đuôi gì đó

Hà An lại cúi đầu, tiếp tục lạnh nhạt đánh bàn phím

Hà Diệu Diệu thấy vậy trừng anh một cái, lúc đứng dậy động tác nhanh khiến cho chiếc ghế phát ra âm thanh chói tai, âm một tiếng đóng cửa nhà vệ sinh

Hà An chẳng hiểu gì ngẩng đầu, tâm tư lại quay về trên màn hình máy tính.

“An An, sau này em nhất định sẽ nuôi anh thành vừa trắng vừa tròn vừa anh tuấn.” Hà Diệu Diệu mặc một bộ nhung dày, đầu đội một chiếc mũ da dê màu xanh, cổ khoác chiếc khăn cùng loại, trên tay đeo một đôi găng bảy màu càng dày hơn, dưới chân là một đôi ủng đi trên tuyết, một bộ nhung dài màu xanh đậm

Cô đi đối diện Hà An, đi lùi về phía trường học: “Sau này anh nhất định sẽ cảm thấy bạn gái của mình càng ngày càng xinh đẹp.” Những vết sẹo trên tay sẽ dần biến mất, tuyết đối sẽ đẹp hơn bàn tay của anh, hư! “Em đang nói chuyện với anh đó, buổi sáng anh ăn nhiều quá khó tiêu à?” Hà Diệu Diệu ôm mặt, chớp mắt giả vờ đáng yêu với anh, nhưng lời nói ra lại chẳng đáng yêu chút nào.

Hà An không thèm nhìn cô, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, bước chân như cũ, cô có xinh đẹp hơn nữa thì có thể xinh đến mức nào, chỉ dựa vào chút đó mà muốn thành tiên? Cô đi lùi, anh đi theo, không hề chờ mong vào lời nói của cô.

Hà Diệu Diệu chu môi: “Anh phản ứng một chút được không? Em nói cả buổi sáng rồi.” Cả buổi sáng đều nói về một vấn đề, rốt cuộc cô thiếu tự tin về ngoại hình của mình đến mức nào?

Hạ Diệu Diệu đá chân một cái, một ít tuyết bắn lên ống quần của anh: “Anh nói chuyện đi, rất buồn chán, mua hoa da! A! An Ân...” Hạ Diệu Diệu đột nhiên xoay người, hưng phấn kéo Hà An chạy về phía trước: “Nhanh, tiệm bán bánh chiên sắp đóng cửa rồi, em mua cho anh một cái.”

Hạ Diệu Diệu mở bừng mắt, phải mất một lúc lâu cô mới quen với bóng tối, cô cầm điện thoại lên nhìn một cái, ba giờ sáng

Chết mất thôi, sao lại tỉnh vào lúc này? Ông trời muốn diệt cô à.

Cao TrạM Vân mở đèn ngủ đầu giường: “Em sao vậy? Đau đầu à?”

“Ồn đến anh à?” Hạ Diệu Diệu nhìn anh một cái, thấy ánh mắt quan tâm của anh, cười ha ha một tiếng, có chút chột dạ

Cái việc mơ thấy bạn trai cũ giống như gặp ác mộng này tuyệt đối không thể nói ra: “Mơ thấy ngày tận thế, sau đó anh đẩy em vào trong đồng xác chết, sau đó em bị dọa tỉnh.”

Cao TrạM Vân cười haha không ngừng được: “Em chắc chắn mình bị dọa tỉnh, chứ không phải vì mất lương thực mà đau lòng đến tỉnh...” “Cao TrạM Vân, anh tưởng thịt anh có thể ăn à..

ừm ừm...”

..

Còn về ác mộng kia, có thể là do nghe từ “ngài Hà” nhiều quá sinh ra di chứng...

Bộ phận thực tập của Hoa Hàng rất cuộc không phụ sự kì vọng của mọi người đón chào ngày tốt”, ngày mà Lâm Văn Huyền trở về

Lãnh đạo mang theo toàn bộ nhân viên từ sớm đợi ở đằng sau, tổ chức nghi lễ chúc mừng long trọng cho toàn bộ thành viên lần đầu tiên đảm nhận

nhiệm vụ bay lần này

Mỗi một nhân viên lần đầu tiên bay đều được hưởng thụ đãi ngộ như vậy, nhưng đến phiên của Lâm Văn Huyền, không biết vì sao lại dễ dàng khiến cho người ta đỏ mắt ghen tị, cảm thấy như vậy hơi quá, cảm thấy đám người này đều đang nịnh hót nhà họ Lâm

Mấy thực tập sinh của bộ phận Tiếp viên hàng không bị bỏ lại lại càng ghen tị, nhưng lại hi vọng có thể trở thành tiêu điểm vào lúc đó thay cho cô ta

Đáng tiếc, chuyện đó không thể nào xảy ra

Nhưng nghĩ đến người đặc ý như cô ta sắp gặp xui xẻo rồi, những sinh viên ưu tú của trường đại học danh tiếng đều cảm thấy muốn cười trên nỗi đau của người khác

Sau khi lãnh đạo và các thành viên tổ chức nghi thức chúc mừng đơn giản xong, cố ý trước mặt Lâm Văn Huyền vừa xuống máy bay sắc mặt không tốt lắm “nhỏ tiếng” nói về bạn gái tin đồn vừa xinh đẹp vừa cao quý của Giang Hồng Triết.

“Nếu tôi là Giang Hồng Triết tôi cũng thích cô ấy, đừng nói là lúc đi đường, đến cả lúc ngủ cũng ôm người ta, người ta yếu đuối mềm mại như vậy đương nhiên phải thương nhiều hơn

Hai người trong ảnh gần một chút thì đã sao, cho dù hôn nhau cũng không lạ, cô chụp ảnh làm gì, cho tôi xem nào, cùng là con gái nhưng cũng không thể không thừa nhận bạn gái của Giang Hồng Triết quả thực xinh đẹp.”

“Đâu chỉ xinh đẹp, lại còn rất có khí chất, nghe nói là học làm tiếp viên hàng không, không biết vì sao lại không đến Hoa Hàng chúng ta, như vậy có thể trở thành một đôi kim đồng ngọc nữ với Giang Hồng Triết.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Chuyện Hoa Hàng (3)

 Quần áo còn là mẫu mới nhất mùa này của Moroo, nhà cô ấy nhất định rất giàu.”

Cô gái mang bức ảnh ra cố ý cao giọng nói: “Có thể không giàu có sao? Em gái của Hạ Vũ bộ phận Quản lý an toàn mặt đất, Hạ Vũ là người thế nào cô chưa nghe nói à? Nghe nói nhà anh ta rất có tiền, Giang Hồng Triết đúng là số tốt mà.” Vừa nói cô gái vừa cố ý nhìn người nào đó một cái.

Không phải chỉ là người đầu tiên được bay thôi sao, có gì giỏi chứ? Bây giờ bạn trai cũng bị người ta cướp mất, hoặc là..

cô ta chính là người thứ ba xen vào

Cô gái ác độc nghĩ, hừ, bản thân chọn người hướng dẫn thì chọn đi

Còn không phải là dựa hơi chị Phó mới có cơ hội được bay đường bay quốc tế sao? Xi!

Những lời chối tại truyền vào tại Lâm Vân Huyền, khiến cho vẻ mặt vì mệt mỏi của cô ta càng thêm không tốt, nhưng trời sinh dáng vẻ gần gũi thân thiện khiến cô ta dù có mệt mỏi tức giận, ngoài mặt vẫn ôn hòa như cũ: “Bọn họ đang nói gì vậy?” Nói trước mặt cô ta là có ý gì

Vài người bạn “cao quý” của Lâm Vân Huyền nhanh chóng kéo cô ta về phòng nghỉ: “Về phòng trước, cậu bay bốn ngày cũng mệt rồi, chút nữa còn phải đến phòng y tế khám, đừng nghe bọn họ nói lung tung.” “Đúng

vậy, Giang Hồng Triết căn bản không thừa nhận.” “Vân Huyền, cậu đừng vội, bọn họ chỉ là đang ganh tỵ với cậu, không ăn được nho nên nói nho chua, nói lung tung mà thôi.” “Chúng tôi có nói linh tinh hay không trong lòng mọi người đều hiểu, hà tất phải tự lừa mình dối người.” “Ai tự lừa mình dối người? Vân Huyền chúng ta đi thôi...” “Để ý các cô là nể mặt các cô, có bản lĩnh thì các cô cũng bay đi, không có bản lĩnh thì thừa nhận mình không bằng người.” “Cô...” Ai không giỏi bằng người, không phải là dựa hơi ba nên6diều võ dương oai à

“Đi thôi, đừng náo loạn ở đây, khó xử lý.” Đợi sau khi bọn họ đi, một cô gái đứng sau người Lâm Vân Huyền nhỏ tiếng mở miệng nói: “Nhưng..

nhưng tớ thấy hôm đó cô gái đó khoác tay Giang Hồng Triết, Giang Hồng Triết cũng không đẩy ra.” Cô gái tóc ngắn nghe vậy lập tức vỗ vai cô gái kia một cái: “Im miệng, chỉ biết nói nhiều.” Mặt cô ta rất lớn lại sáng ngời hữu thân, vừa nhìn đã biết là người có chủ kiến

Vốn dĩ là vậy mà.

Phó Khánh Nhi mặc đồng phục của tiếp viên hàng không màu xanh lam đậm, dáng người xinh đẹp đều được lộ hết ra, bước đi giống0như đập trên tầng mây, cấm hành lý đi qua: “Đứng ở đây làm gì, còn không mau về đi, đừng đứng đây chặn đường người khác

Vân Huyền, về viết một phần cảm nhận sau khi bay, nếu như có ý kiến hoặc kiến nghị gì hay trong quá trình bay cũng có thể viết vào.”

Lâm Vân Huyền lập tức đứng thẳng, nghiêm túc gật đầu: “Em biết rồi chị Phó, may nhờ có sự giúp đỡ của chị Phó.” Phó Khánh Nhi cười, nho nhã rời đi

Đợi sau khi Phó Khánh Nhi đi xa, mấy chị em tốt mới dám mở miệng: “Chúc mừng chuyến bay đầu tiên của Vân Huyền thành công.” “Đúng vậy, giỏi quá đi, chuyến bay đầu tiên lại7là chuyến bay quốc tế nha.” “Bọn họ sẽ

ghen tị chết mất.” “Đúng vậy, có lẽ cả đời bọn họ trong sự nghiệp của mình cũng không có cơ hội được bay chuyển bay quốc tế

Vân Huyền lần đầu tiên bay đã tốt số như vậy, bọn họ còn không buồn bực đến chết.” Lâm Vân Huyền nghe vậy lại không lộ nụ cười, nghĩ đến lần bay này không được như ý, sắc mặt có chút trầm xuống

Vừa rồi chị Phó bảo cô viết cảm nghĩ là giữ thể diện cho cô ta, thực ra là viết kiểm điểm

Minh Hạ tóc ngắn nhạy cảm phát hiện ra tâm trạng của cô ta: “Sao vậy? Vân Huyền, có phải là một quá không?” “Có cần về nghỉ ngơi chút không?” “Chuyện của Giang Hồng Triết cậu đừng để trong lòng, anh ấy chắc chắn sẽ nghiêng về phía cậu, cậu đừng nghĩ lung tung.” Minh Hạ trừng mắt nhìn: “Cậu hết chuyện để nói rồi à.” Lâm Vân Huyền quả thực không muốn để chuyện của Giang Hồng Triết ở trong lòng, người khác không biết nhưng cô ta còn không biết sao? Nếu như trước đây, cô ta sẽ không thèm quan tâm Hạ Tiểu Ngư, coi như Hạ Tiểu Ngư làm gì cũng là giữ thể diện cho cô ta.

Nhưng bây giờ tâm trạng của cô ta không tốt, lần bay đầu tiên đã để lại ấn tượng như vậy trong mắt cơ trưởng, trong thời gian ngắn cô ta sẽ không được phép bay chuyển bay quốc tế nữa

Cũng không biết liệu có ai nói lung tung không, để cho đám người chỉ mong cô ta sống không tốt biết được trò cười này thì không hay

Bây giờ Hạ Tiểu Ngư lại náo loạn như vậy, đúng là phiền mà.

“Không sao, đi thôi.”

Lâm Văn Huyền không hề phạm lỗi gì lớn, nhưng đen đủi là bị khách hàng tố giác.

Cô ta vốn dĩ đang chuẩn bị đi đưa nước uống cho khách thì đụng phải một bạn nhỏ đột nhiên chạy ra, cả cốc cà phê đổ lên người

Cô ta nghĩ cũng chẳng có gì, mặc dù là tiếp viên hàng không nhưng chẳng phải cũng là phục vụ người khác sao

Lúc đó cô ta còn an ủi bạn nhỏ bị sợ hãi kia, mỉm cười đưa bạn nhỏ về chỗ mẹ của mình, sau đó xin lỗi.

Sau đó cô ta mới đi xử lý quần áo, việc này đối với một người từ nhỏ đã được sủng ái như cô ta đã coi là ngoại lệ rồi

Chỉ là trong thời gian sửa sang lại quần áo, không đưa cà phê và nước ép đến cho khách được

Chỉ trong thời gian ba phút, một khách hàng mà cô phụ trách ở khoang hạng nhất vì không được uống đường làm giảm bớt căng thẳng lần đầu bay, bắt đầu không thoải mái, thậm chí bắt đầu co giật

Nếu như không phải chị Phó không yên tâm người mới vẫn luôn theo sát, thì vị khách kia có thể sẽ...

Lâm Vân Huyền cảm thấy bản thân mình đúng là quá đen đui, lần đầu tiên bay đã gặp phải chuyện như vậy

Hơn nữa đối phương căn bản không có bệnh, chỉ là bị tâm lý dẫn đến đột nhiên phát bệnh, cô ta quả thực là không thể đen đui hơn.

Khách hàng chuyển biến tốt cũng rất nhanh, trong thời gian không đến ba phút đã trở lại “hoạt bát” như thường, thậm chí lúc cô ta đi vào, khách hàng đó còn mới “hùng hổ” gọi điện thoại tố cáo xong

Chỉ chậm một chút thôi, nếu như cô ta đến sớm một bước, nói ra tên bố mình, đối phương chắc chắn sẽ không tố cáo cô ta

Ai ngờ chỉ chậm một chút như vậy, chuyện đen đủi gì cũng gặp phải rồi

Lúc cô ta xuất hiện lần nữa, làm gì cũng đã muộn rồi, cho dù biết cô ta là ai thì cũng đã tố cáo xong rồi, giờ sửa lại cũng đã khó lòng cứu chữa.

Lần đầu tiên bay của cô ta, bị tố cáo chút nữa tạo thành hậu quả đáng sợ đã trở thành vết nhơ không thể xóa đi trong sự nghiệp

Lâm Văn Huyền bây giờ nghĩ lại chỉ muốn vứt đôi vợ chồng đáng chết kia xuống máy bay

Thành sự không có bại sự có đây, chẳng phải chỉ là ngòi khoáng hạng nhất còn chưa thấy được xã hội này thế nào thôi sao, còn bị dọa thành như vậy, đáng đời chỉ là giàu nhất thời.

Lâm Văn Huyền buồn bực mở cửa tủ thay quần áo.

Đồng nghiệp vừa huấn luyện xong thay thường phục đóng cửa tủ lại, không mẫn không nhạt nói: “Văn Huyền bay về rồi à, vất vả rồi.” Sau lưng còn nhiều cái đuôi như vậy, tuổi còn nhỏ mà cứ tưởng mình là ngôi sao sáng nhất vậy, nói xong thâm ý nhìn cô ta một cái, cười rồi đi khỏi.

“Hâm mộ quá, chúc mức lần bay đầu tiên thành công.” Bọn họ đều là nhân viên bên ngoài không có tư cách làm tiếp viên hàng không, theo người phía trước đi khỏi.

“Chính là cô ta, cô thấy cô ta đẹp hay là cô gái hôm ở sân bay hôm đó đẹp hơn?” “Hai người mỗi người một vẻ, không dễ so sánh.” Suy cho cùng tuổi cũng lớn vì vậy nói chuyện càng thâm hơn.

“Nhỏ giọng chút, đừng để cô ta nghe thấy.”

“Sợ cái gì, tất cả mọi người đều đang nói

Chẳng lẽ chúng ta không nói thì cô ta sẽ không biết, tôi chỉ là không muốn cô ta cứ mơ mơ hồ hồ làm người thứ ba.”

“Có lẽ cướp được mới là tốt nhất, cướp được từ trong tay cô gái xinh đẹp như vậy không phải chứng minh bản thân càng có sức hấp dẫn hơn sao?”

Hai người cười đến đặc ý, câu nào cũng độc địa.

“Ai biết được, thế giới của người có tiền chúng ta không hiểu được.” Hai người cười cười nói nói đi xa, tiếng nói dần biến mất trong hành lang trống trải

“Chị Lâm..

chị đừng...”

“Không sao.” Lâm Văn Huyền duy trì nụ cười, thay xong quần áo, dường như không chút ảnh hưởng bởi những lời gièm pha kia: “Tôi đi trước.” Cô ta thản nhiên quay người tự tin rời khỏi

Một Hạ Tiểu Ngư mà thôi, cũng đáng để bạn họ lấy ra viết bài, không sợ tự vả vào mặt à? Minh Hạ nhìn Lâm Văn Huyền rời khỏi, cảm khái từ trong lòng: “Văn Huyền khi khái quá, không hổ là con gái trưởng nhà họ Lâm.” “Ừm, đám người đó nói chuyện khó nghe như vậy, mà cô ấy chẳng thềm phản ứng gì, phong độ quá.”

Văn Văn nhỏ giọng nói: “Có lẽ đúng như Giang Hồng Triết nói, vì vậy chị Văn Huyền mới không thềm quan tâm.”

“Có lẽ là vậy, suy cho cùng có vài người không muốn chị Văn Huyền sống tốt, muốn xem trò hề

Chẳng lẽ gia thế tốt là sai, có tiền thì đều là người xấu, lòng dạ hẹp hòi sao?”

Lâm Văn Huyền quay về kí túc, tức giận vút hành lý xuống dưới đất, ngồi xuống ghế sofa, bình thường khuôn mặt vẫn luôn ôn hòa, lúc này tràn ngập oan ức

Lâm Văn Huyền từ nhỏ đến lớn vẫn luôn thuận buồm xuôi gió lần đầu tiên vấp phải chuyện lớn như vậy

Bao nhiêu người đang đợi xem chuyện cười của cô ta, bây giờ thì hay rồi, điểm yếu nằm trong tay người ta, lại còn là việc cô ta quan tâm nhất nữa chứ

Đây là công việc đầu tiên, lần bay đầu tiên của cô ta, chú Hoàng lại là bạn tốt của ba

Nhà giàu mới nổi kia lại khiến cô ta mất mặt khi nắm bắt cơ hội quan trọng như vậy

Bạn tốt của ba cô ta sẽ đánh giá cô ta thế nào đây, sẽ đánh giá ba cô ta thế nào đây, cô ta làm mất mặt gia đình quá

Lần đầu tiên liền bị kiểm điểm, lần đầu tiên đã vấp ngã, một năm tiếp theo cô ta đừng mong được bước vào khoang hạng nhất.

Lâm Văn Huyền tức giận đá vali hành lý một cái, lại còn Hạ Tiểu Ngư, nhân vật nhỏ bé kia thế mà cũng dám đến Hoa Hàng làm loạn, quả thực là không biết thân biết phận

Cô ta ở vị trí thế nào chẳng lẽ cô ta không biết sao? Lâm Văn Huyền hít sâu một hơi, trước tiên cứ bỏ việc con kiến kia sang một bên, đối phó với Hạ Tiểu Ngư không cần quá nhiều sức lực

Việc cấp bách là nhờ mẹ đẻ chuyện này xuống, không được để đám người nhiều chuyện” kia biết được, thuận tiện giáo huấn vợ chồng nhà giàu mới nổi kia, để cho bọn chúng biết rằng sau này đừng cậy có chút tiền mà tưởng mình là Thượng đế.

Lâm Vân Huyền cầm điện thoại lên, oan ức gọi điện cho mẹ, nếu cô ta không khiến đối phương mất mặt thì cô ta không phải Lâm Vân Huyền

Nếu như không phải cô ta nói ra thân phận của bố mẹ, bọn họ có phải định vút cốc lên mặt cô không?

Nghĩ đến việc đó, cô ta thực sự muốn khóc.

Ngày hôm sau, hai vị khách trên máy bay vâng dạ tìm đến bộ phận mà Lâm Vân Huyền đang thực tập

Lúc đó Lâm Văn Huyền đang luyện tập cùng đội, vừa hay là lúc nghỉ giữa giờ

Đôi vợ chồng khoảng bốn mươi tuổi ăn mặc đẹp đẽ đến phòng huấn luyện, trước mặt tất cả đồng nghiệp, cúi đầu xin lỗi cô ta, còn khen cô ta có lòng tốt, không thể để cho thanh niên bây giờ làm việc tốt (đưa bạn nhỏ về chỗ) lại nhận phải sự đối xử không công bằng.

“Sức khỏe của tôi không tốt, không thể trách Lâm tiểu thư, không nên mù quáng tố cáo, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân.” “Đúng là chúng tôi oan uổng người tốt.” Bọn họ nhất định phải bãi bỏ việc tố cáo Lâm Tiểu Thư, còn phải ca ngợi hành động của Lâm Văn Huyền, không hề nhắc đến việc bản thân chút nữa thì chết

Những người xung quanh chẳng hiểu ra làm sao, buồn bực bắt đầu thảo luận: “Sao vậy? Lâm Văn Huyền bị tố cáo?” “Vì sao? Không nghe nói a, cũng không nghe thấy những người cùng bay nhắc đến.” “Có phải tìm nhầm rồi không? Nhận nhầm người rồi!”

“Đúng vậy.” “Khó nói lắm, cô ta bay chuyển bay quốc tế với chị Phở, lại còn là khoang hạng nhất, các tiền bối ở khoang hạng nhất rất kín tiếng, đương nhiên không thể nào nghe nói đến

Với tình hình này, nhất định là xảy ra chuyện, chỉ là không biết xảy ra chuyện gì thôi.”

“Tổ cáo đó, chắc rất nghiêm trọng.” “Vậy vì sao hôm nay lại đến xin lỗi?” “Đúng vậy, vì sao lại đến xin lỗi?” Từ lúc nào khách hàng lại khách sáo như vậy, lại còn tự mình đến nhận sai? Lâm Vân Huyền cực kì hận đôi vợ chồng này, thành sự không có bại sự có thừa, ai bảo bọn họ đến đây xin lỗi? Quả thực..

quả thực là..

Lâm Vân Huyền chút nữa thì bị tức đến thổ huyết, cô ta vẫn phải cố giữ nụ cười trên mặt, làm ra dáng vẻ chẳng hiểu gì cả, khuôn mặt ôn hòa cùng lãnh đạo đưa người đến phòng trà

Cô ta cũng thể hiện bản thân cũng có điều sai, mau chóng tiền hai người về

Hai người cũng nhận ra mình lại làm một việc mất công mà chẳng được kết quả gì, vội vàng chạy mất, chạy được một đoạn lại quay lại, bọn họ cũng là bị dọa sợ mà, không nghĩ nhiều như vậy: “Cô gái, cô tha cho chúng tôi đi...”

Cút!

Chiều ngày hôm đó, chuyện Lâm Vân Huyền bay chuyển bay quốc tế có thể bị khách ở khoang hạng nhất tố cáo lan truyền khắp nơi

“Có phải cô ta giờ thói tiểu thư trên máy bay hay không?” “Hi hi, thú vị thật, còn cho mình là mình tinh à.” Giang Hồng Triết nghe nói lập tức bỏ

công việc trong tay xuống đi xem đại tiểu thư bị tử thân

Lâm Văn Huyền vốn cực kỳ tức giận, sau khi nhìn thấy anh ta lại càng tử thân hơn, sao hai hôm nay cô ta lại đen đủi vậy chứ? Một sao chổi Hạ Tiểu Ngư còn chưa đủ, giờ lại thêm đề tài bàn luận cho đám người kia, lại còn chê cô ta chưa đủ mất mặt à?

Giang Hồng Trạch cười ngồi xuống trước mặt Lâm Văn Huyền, gọi cho cô ta một cốc cà phê thêm đường: “Xem xem việc này khiến Văn Huyền nhà chúng ta tức chết rồi, đau lòng quá.”

“Anh...”

“Được rồi, chuyện có lớn gì đâu

Đừng quan tâm đám người đó nói gì, em chính là em, là người có tài lại không thể thay thế được

Em tinh thông bà ngoại ngữ lại ôn hòa, bọn họ có được không? Bọn họ đều đang đố kị với em

Cho dù xảy ra chuyện gì thì đã làm sao, bọn họ có thể xuất sắc hơn em sao? Sau này chuyển bay quốc tế còn không phải của em sao, khoang hạng nhất càng không thể thiếu phần của em, em nói có đúng không?”

Lâm Văn Huyền nghe vậy hết buồn lại chuyển thành vui mà nhìn anh ta một cái, tâm trạng buồn bực cả một ngày đều được anh ta dỗ dành tốt hơn nhiều rồi, sự tự tin của cô ta xuất phát từ năng lực: “Em biết, nhưng trong lòng không thoải mái.”

“Ai cũng có lúc không được như ý, cứ coi như là rèn luyện đi.” “Em đến Hoa Hàng vốn dĩ là muốn khiến bố tự hào về em, lần này thì hay rồi, bị người ta cười nhạo.”

“Một hai lần thất bại thì có là gì, hơn nữa chú Hoàng thương em như vậy, sao có thể vì chuyện nhỏ này mà trách em chứ

Em đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân mình, chuyện đó cũng có nguyên nhân, em lại là lần đầu tiên bay, khó trách có chỗ không chu toàn

Bọn họ chắc chắn đều hiểu, chú Hoàng chuyện gì chưa từng trải qua chứ, biết rồi sẽ không trách em

Công ty không phải cũng không thông báo phê bình sao, mở lòng ra đi.”

Lâm Vân Huyền trong lòng khó chịu uống một ngụm cà phê: “Em nghĩ thoáng rồi, nhưng sợ đám người kia bám lấy không buông.” Còn có Hạ Tiểu Ngư chốc chốc lại chạy ra tạo thêm phiền phức

Đều tại anh ta hết, nuôi một con chó Nhật, lại còn có cái tính như chó Ngao, chốc chốc chạy ra cắn người, hừ!

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Chuyện Ở Hoa Hàng (4)

 “Đúng là buồn cười, lại còn để hành khách xin lỗi, sao mình không gặp phải chuyện tốt như vậy chứ?” “Cô thì hiểu cái gì, gia thế nhà người ta tốt, nếu gia thế nhà cô tốt thì cũng được như vậy nha.” “Lâm Vân Huyền bình thường cũng dễ gần, không ngờ lại lợi hại như vậy, dọa hành khách đến mức này.”

“Người ta là đại tiểu thư, không chịu nổi chút oan ức, cũng không chịu được một hạt sạn

Cho dù tính cách của cô ta thực sự tốt thì người chống lưng cũng sẽ không để cô ta chịu chút oan ức nào, như vậy, tính cách có thể không tốt sao?”

“Có lý, ngoài việc này ra, không chừng còn rất nhiều chuyện người khác không biết

Có khi chuyện của Giang Hồng Triết, cô ta cũng chính là người thứ ba xen vào, 2 kết quả gia thế không bằng nhà Tiền bối Hạ, chữa lợn lành thành lợn què, không thể không vụng trộm với Giang Hồng Triết.” Đây chính là vấn đề trọng điểm, mấy cô gái nói: “Rõ ràng Giang Hồng Triết nói chỉ là bạn bè.” “Bạn bè? Đàn ông muốn bắt cá hai tay rất nhiều.” “Có cảm giác..

Giang Hồng Triết không phải là người như vậy, rất ôn hòa nho nhã.” “Con hồ sẽ nói với cô là nó muốn ăn cô sao? Hơn nữa, chẳng lẽ Tiền bối Hạ lại giống loại người đó, chắc chắn là nhà họ Lâm cầu xin nhà họ Hạ dìm chuyện này xuống

Đến bây giờ cô ta vẫn còn gần gũi với Giang Hồng Triết như vậy, để không biết xấu hổ.” Ba người trang điểm lại xong thì ra khỏi phòng vệ sinh, tiếng nói vẫn còn vang vọng ở trong hành lang.

Đợi một lúc lâu, Lâm Vân Huyền mới đi ra, đứng trước bồn rửa mặt nhìn bản thân trong gương

Cô ta cảm thấy bình tĩnh, chuyện bị tố cáo cô, ta không thể nào giải thích cho bản thân, chỉ có thể tùy bọn họ “đoán bừa”

Nhưng chuyện Hạ Tiểu Ngự, Lâm Vân Huyền rất hiểu ý người khác nên chỉ nở một nụ cười ôn hòa, chuyện không phải như bọn họ nghĩ

Lâm Vân Huyền chậm rãi thoa thêm son, lần đầu tiên cảm thấy biết ơn vì sự tồn tại của Hạ Tiểu Ngự, cảm ơn cô đã đưa đến một “tài liệu” tốt như vậy

Lâm Vân Huyền nho nhã xoay người, tâm trạng vui vẻ đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Ngày thứ hai, một tin tức lan truyền nhanh chóng

Hạ Vũ căn bản chẳng phải con nhà giàu gì cả, điều kiện gia đình nhà cậu ta rất không tốt, có thể nói là rất nghèo, suýt nữa thì không được học cấp ba, ngày ngày ăn rau đại cơm thừa, chuyện này còn từng lên báo

Lúc học đại học cậu vẫn luôn nhận trợ cấp sinh viên nghèo, mấy năm gần đây bởi vì cậu ta và chị gái đã đi làm nên mới có thể thoát khỏi hoàn cảnh đó.

Em gái cậu ta là một người ham hư vinh, tự cho mình xinh đẹp nên câu dẫn rất nhiều đàn ông, định nhờ nhan sắc để thoát khỏi cuộc sống nghèo khó này

Giang Hồng Triết không phải là mục tiêu đầu tiên của cô, cô từng cởi hết quần áo định dụ dỗ một bạn cùng phòng của Hạ Vũ, nhưng mà đối phương lại không trúng kế gạ nẫu thành cơm này, nên mới chuyển qua Giang Hồng Triết

Giang Hồng Triết cũng không phải dễ lừa gạt như vậy, nhưng Giang Hồng Triết vì nể mặt tiền bối Hạ, nên vẫn luôn ngại khiến em gái của cậu ta mất mặt

Lần này cô tìm đến công ty, anh ta cũng ngại không nói gì, bởi vì tiền bối Hạ cũng làm việc ở đây

Anh ta sợ làm quá đáng quá sẽ khiến cho tiền bối Hạ mà anh ta vẫn luôn tôn trọng mất mặt, thực ra cô cũng chẳng phải loại phụ nữ đàng hoàng gì.

Nghe nói chỉ cần cho tiền, ngủ với ai cũng được

Hạ Vũ có thể học hết đại học không chừng là dùng tiền bán thân của em gái để sống

Tin tức này giống như quả bom hạng nặng nổ ở bộ phận thực tập sinh.

Thật sao?

Em gái của tiền bối Hạ vô liêm sỉ như vậy?

Tiền bối Hạ là người như vậy?

“Sao có thể chứ, đều là nói bừa, tôi không tin những tin đồn liên quan đến nam thần của lòng tôi kia là thật.” Trái tim thiếu nữ dễ vỡ như pha lê.

“Tôi cũng không tin, thế chết bảo vệ danh dự của nam thần.” Fan Hạ Vũ một lòng một dạ

“Nam thần của chúng ta đẹp trai, tài giỏi như vậy, bình thường lại rất phong độ

Quan trọng nhất là, cái đồng hồ trên tay anh ấy cũng phải hai mươi mấy vạn, sao có thể nghèo khó như trong lời đồn được chứ.” Những cô gái kiên định đứng về phía nam thần của bọn họ

“Nhắc đến vị Tiền bối Hạ này, tính cách rất tốt, làm việc cũng chăm chỉ, mấy lần tôi thỉnh giáo anh ấy vài vấn đề đều được nhiệt tình giúp đỡ, cũng không giống người có vấn đề.” Nam thực tập sinh lý trí nói

“Tôi cũng từng tiếp xúc với Tiền bối Hạ, anh ấy không phải là một người làm cao.” “Nhưng mà cách dùng đồ lại chênh lệch rất lớn, lúc thì dùng đồ rất đắt tiền, có lúc lại dùng đồ giống như hàng vỉa hè.” Một câu đã nói trúng vấn đề: “Có thể là người ta khiêm tốn...” Nói vậy hợp lý không? Hoàng thượng ăn ngán sơn hào hải vị rồi thì cũng có lúc ăn cơm canh đạm bạc nha

Nhưng hình như..

có chút miễn cưỡng..

“Hạ Vũ chắc là rất nghèo, tôi thấy anh ta thường xuyên đi đóng vôi nước ở nhà vệ sinh.” “Anh ta còn nhận thẻ cơm hỗ trợ của công ty.” Trước đây họ không cảm thấy gì, bây giờ nghĩ lại, đây rõ ràng là chuyện lớn

Nếu không công ty vì sao lại đưa thẻ cơm hỗ trợ cho cậu ta? Những lời bàn tán thật thật giả giả, bởi vì nó liên quan đến vấn đề nhân phẩm của Hạ Tiểu Ngư, vì vậy cũng ít nhiều ảnh hưởng đến công việc của Hạ Vũ, ánh mắt xung quanh nhìn cậu ta cũng thêm vài phần cẩn thận do thám.

Vương Siêu không nhịn được trực tiếp hỏi Giang Hồng Triết: “Hồng Triết, hai người cùng một trường, gia cảnh nhà Tiền bối Hạ thế nào?”

Giang Hồng Triết nghe vậy thì cảm thấy kì lạ, nhưng lại lễ độ mỉm cười, thể hiện bản thân không quen thuộc lắm với học trường, như có như không mà tán đồng: “Tôi cũng không biết, anh ấy hơn tôi một khóa, hơn nữa bình thường anh ấy cũng không thích nói chuyện, nên tôi cũng không rõ

Học kì trước anh ấy đều đi cùng Thúc thiếu, cách làm người của Thúc thiếu bọn cậu cũng biết đấy, mắt nhìn người cao, người không vừa mắt hoặc thân phận thấp sẽ không thèm nhìn lần thứ hai.”

“Thúc thiếu? Đại thiếu gia nhà họ Thúc, đương gia Thúc thị một mình đảm nhận hợp tác bốn - một?”

Giang Hồng Triết chỉ cười mà không tiếp lời, vô hình thể hiện phong độ và nền tảng giáo dục tốt đẹp của anh ta

Nhưng trong lòng anh ta lại tính toán: Nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh ta cũng có cơ hội khiến Hạ Vũ mãi mãi không thể đứng dậy

Trước đây có Thúc thiếu chiều cổ Hạ Vũ, hôm nay xem anh ta làm thế nào

Chỉ dựa vào cái xuất thân không đáng nói kia của Hạ Vũ mà cậu ta cũng dám nhảy lên đầu anh bao nhiêu năm nay.

Muốn lan rộng thì trước phải áp chế

Trước tiên phải truyền ra thông tin hai chiều, để cho người ta đi phân tích, khiến cho lòng hiếu kỳ của mọi người trỗi dậy, lại thêm các loại tin tức thật thật giả giả cho đám người hiếu kì truyền đi.

Anh ta không sợ gặp phải đám người nói thay cho Hạ Vũ, càng nhiều người giải thích cho cậu càng tốt, như vậy lúc chân tướng được công bố

không phải cùng thú vị hơn sao? Giang Hồng Triết hiểu rõ tính cách của Hạ Vũ, cũng không khó đoán được việc sau này sẽ phát triển thế nào.

Hạ Vũ không thích nói chuyện, nhưng chỉ cần cậu nói thì đều là sự thật, đáng tiếc người muốn tin không nhiều

“Nhà tôi quả thật không giàu có gì cả, mẹ tôi nằm liệt trên giường hai mươi năm rồi.” Cậu không hề giấu giếm, bởi vì không cần thiết

Trước đây chị Hai vì muốn được nhiều tiền trợ cấp, từng bảo bên báo chí tận lực tuyên truyền, nếu không phải trường học muốn kêu gọi các bạn học có điều kiện quyên góp cho bọn họ, chị Hai còn định làm lớn hơn, khiến cho những người đọc báo đều phải rơi nước mắt

Việc tất cả mọi người đều biết vì sao phải giấu, chỉ là gần đây những người dò hỏi hình như đột nhiên nhiều hơn trước

Nhưng mà bốn năm đại học cậu đã sớm quen với việc này, đối với những lời đồn này, cậu không cần thiết phải quan tâm, nghe thấy thì giải thích vài câu, không nghe thấy thì không quan tâm

Miệng của người khác, cậu có cách gì chứ, hà tất phải giữ trong lòng để đi cãi nhau với bọn họ

“Tiền bối Hạ sao có thể không phải là hoàng tử?” Dáng vẻ bình tĩnh ung dung của tiền bối Hạ quả thực đẹp trai chết mất

“Đúng vậy, các người nói khó nghe như vậy mà tiền bối Hạ cũng chẳng thèm nhìn các người một cái, biết đó là cái gì không, là phong độ, là khoan dung đó.” Thà tin vào điều mình nghĩ trong lòng, cũng tuyệt đối không thừa nhận, nam thần là ếch xanh nghèo túng.

Mái tóc dài đen mượt, thân hình nóng bỏng, khuôn mặt xinh đẹp, kỹ năng nghề nghiệp thành thục, Phó Khánh Nhi chói mắt như một bông hoa

mẫu đơn, lúc cô bước vào nhà ăn thu hút vô số ánh nhìn

Cô đã quen với những ánh mắt như vậy, lấy cơm xong, cô cầm hộp cơm đi đến vị trí bên cạnh Hạ Vũ, mỉm cười: “Sao không giải thích?” Hạ Vũ bình thản trước những ánh mắt nhìn theo cô mà hướng về phía này, cậu mặc đồng phục vừa người lại tăng thêm vài phần anh tuấn cũng như vẻ nghiêm túc cầm dục: “Tôi giải thích rồi.” Phó Khánh Nhi cười, xinh đẹp đến mức thu hút vô số ánh nhìn xung quanh, cô làm như vô tình mà nhìn xung quanh, lại từ từ thu ánh mắt lại nhìn vào hộp cơm, bất đắc dĩ lắc đầu, không dám nói gì với tính cách của cậu: “Cậu đấy, sớm muộn gì cũng chịu thiệt vì cái tính cách này, làm việc hơn một năm rồi mà vẫn ăn cơm một mình.”

“Lý Tăng Tấn hôm nay nghỉ.” Lời này coi như là giải thích cậu cũng có bạn

Cậu cũng không biết vì sao, cậu cũng không phải là người khó tiếp xúc mà lại rất ít bạn bè

Hồi đại học cũng vậy, cậu có thể miễn cưỡng giải thích rằng Tổng Cảnh không dễ gần, không ai muốn tiếp cận bọn họ

Nhưng không ngờ đi làm rồi, tình hình này cũng không cải thiện, có thể là do cậu trời sinh nhân duyên không tốt, chỉ là cũng chẳng sao

Phó Khánh Nhi nghe vậy trờ cậu một cái, ngón tay ngọc ngà chậm chậm lựa hành trong đồ ăn: “Cậu đấy, chết thế nào cũng không biết, cậu có thấy việc này là có người cố tình nhắm vào cậu?” Hạ Vũ ngẩng đầu, biết chị Khánh Nhi quan tâm mình, nhỏ giọng: “Sao lại có người rảnh rỗi vậy chứ?” “Người rảnh rỗi rất nhiều, ví dụ như bởi vì em gái cậu?” Phó Khánh Nhi dùng đôi mắt mê người mang thâm ý khác nhìn cậu

Hạ Vũ nghe vậy, nét mặt trầm xuống, lúc sau lại không muốn nói nhiều mà cúi đầu xuống

Phó Khánh Nhi lắc đầu: “Cậu muốn bảo vệ em gái, đó là tâm ý của cậu, nhưng không phải ai cũng nghĩ như vậy, hơn nữa em ấy còn đang cản đường của người ta.” Hạ Vũ biết chị Phó nói tới ai: “Hai người bọn họ trước đây từng có mâu thuẫn, không cần quan tâm, cũng không phải chưa từng náo loạn.” Phó Khánh Nhi lập tức bị làm tức đến mức bật cười: “Cậu cũng rất rộng lượng

Trước đây là trước đây, bây giờ không giống vậy, tôi không biết vì sao cậu không quản, hay là cậu cảm thấy sẽ không xảy ra vấn đề, bây giờ rõ ràng đang có người nhắm vào em gái cậu.” “Nếu như hậu quả của việc bị nhắm vào giúp Tiểu Ngư nhìn rõ người đó thì cũng không có gì không tốt.” Chỉ thiếu người mắng cho cô tỉnh ra thôi

“Nhưng cậu thì sao? Cậu chưa từng nghĩ việc này sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào đến danh dự của cậu ở công ty à? Chẳng lẽ cậu không biết những người đó đang nói gì về cậu? Cậu bây giờ đã kí hợp đồng với công ty, mặc dù bên trên sẽ không dễ dàng đuổi việc cậu, nhưng nếu như việc này ầm ĩ quá lớn, điều cậu sang một bộ phận không có tương lai vẫn là việc dễ như trở bàn tay

Cậu không cần tương lai nữa? Nhà cậu không cần tiền lương sau khi cậu thăng chức?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Chuyện Ở Hoa Hàng (5)

 Nói xong cô cẩn thận nhìn xung quanh, cúi đầu giả vờ như ăn cơm, thấp giọng nói: “Chuyện của cô ta, cậu cũng nghe rồi đúng không? Tôi nói cho cậu biết, chính là bên trên đè xuống đó

Đừng thấy người ta chỉ là một thực tập sinh nho nhỏ, thủ đoạn lên đến tận trời đỏ

Lần này rõ ràng cô ta đang trút giận lên người hai anh em cậu

Cậu về thương lượng với chị gái cậu, xem là xin lỗi hay thế nào

Nhớ kĩ, anh hùng không sợ cái thiệt trước mắt.”

Nhưng, đây chỉ là “cái thiệt trước mắt” sao? Lâm Văn Huyền định làm việc ở đây cả đời, thì cậu cũng phải nhường nhịn cả đời.

Phó Khánh Nhi sao có thể không biết cậu đang nghĩ gì chứ, đây quả thực cũng là một vấn đề, nhịn được một lần nhưng sao có thể nhịn cả đời: “Cứ quay về hỏi chị cậu xem thế nào.” Suy cho cùng đây cũng là việc của người ta, hơn nữa Hạ Vũ cũng không có ý đó với cô, cô quản nhiều quá cũng không hay

Trong ấn tượng của Phó Khánh Nhi, chị Hai nhà họ Hạ không phải người không có mắt, chắc sẽ nghĩ được cách vện cả đôi đường

Phúc lợi ở Hoa Hàng rất tốt, để Hạ Vũ chỉ vì Lâm Văn Huyền mà bỏ đi cơ hội làm việc này, cậu tuyệt đối không làm được

Hạ Vũ nghĩ đến chuyện phải phiền chị Hai liền cảm thấy có chút suy sụp, bọn họ đã lớn rồi

“Cơm ở căn tin vẫn khó nuốt như vậy, thế mà cậu cũng ăn được.” “Ăn quen là được.”

Nhưng có một số chuyện không9phải bạn nhường bước, người ta liền buông tha cho bạn

“Những lời đồn kia đều là sai sự thật, nam thần của chúng ta sẽ không bán mình đâu, tuyệt đối không!!!” Một cô gái khóc nức lên chạy ra khỏi nhà vệ sinh, có ý quyết đấu vì thần tượng

“Haiza, cô dọa chết tôi rồi, đừng kích động, tôi chỉ nói thế thôi, có lẽ không phải thật.” “Cái gì mà không phải thật, chứng cứ đều có rồi

Em gái anh ta đạo đức không tốt bám lấy công tử nhà họ Giang không buông, anh ta sao có thể là người tốt chứ

Những thứ có giá trị trên người anh ta không chừng là lừa được từ chỗ Thúc đại thiếu

Cái đồng hồ kia ít nhất cũng hai mươi vạn, thắt lưng, máy tính càng đắt hơn, không nói đến mấy6bộ quần áo của anh ta

Người ta không thường thay quần áo cũng chẳng sao, nhưng có bộ nào không phải hàng hiệu

Ai chẳng biết Thúc đại thiếu gia, nam nữ đều có thể, người đang quen bây giờ còn là một người đàn ông đó, cực kì có sức hút

Tôi thấy Hạ Vũ cũng anh tuấn, hai người bọn họ lại cùng một phòng, ai mà biết được có quan hệ gì không bình thường.” “Cô nói lung tung,

cô...” Cô gái kia sốt ruột đến phát khóc, tiền bối Hạ sao có thể là loại người đó

Cho dù cậu thực sự không có tiền, thực sự không phải con nhà giàu, cũng tuyệt đối sẽ không vì chút tiền tài lợi ích ngoài thân mà bán đi tôn nghiêm.

“Cô nói không phải thì không phải à? Tôi khuyên cô tỉnh lại đi, đừng có người nào cũng đẩy lên như thần tượng.”

“Cô..

cô...”

Sự việc đã phát triển theo một hướng lạ lùng mới: Nó không còn xoay quanh việc Hạ Vũ có phải là con nhà giàu hay không? Em gái anh ta có phải là bạn gái của Giang Hồng Triết không? Lâm Vân Huyền có xen vào tình cảm giữa hai người không? Mà là nhân phẩm của Hạ Vũ liệu có vấn đề không, cậu dựa vào cái gì để lên chức? Lúc học đại học có phải được Thúc thiếu bảo vệ hay không? Có phải là bản thân cho Thúc thiếu bốn năm hay không? Bây giờ lại có quan hệ không rõ ràng với chị Phó bên bộ phận Tiếp viên hàng không, có phải là vì giúp công việc thuận lợi nên hai người cũng có giao dịch không chính đáng

Lời này nếu như truyền đến tai Thúc Tùng Cảnh, anh ta chắc sẽ buồn bực lắm

Lúc đầu khi mới vào đại học, anh ta bị cái tính không nóng không vội của Hạ Vũ hấp dẫn, cũng mất không ít công sức cẩn thận do thám

Sau này biết bản thân hiểu lầm, Thúc Tùng Cảnh còn kì thị bản thân một khoảng thời gian

Nhưng nghĩ đến Hạ Vũ vốn chẳng có ý gì, anh ta chỉ có thể thở dài một tiếng, thừa nhận tình bạn này

Nhưng sau đó tiếp xúc lâu rồi, anh ta cảm thấy nhân phẩm của cậu không tồi, hai người trở thành bạn bè thực sự, cũng cam tâm giúp cậu chán không ít lời đồn chưa từng truyền đến tai.

Phía dưới bàn tán sôi nổi, hơn nữa càng nói càng quá đáng, chỉ thiếu nước chỉ vào mũi Hạ Vũ nói anh ta bản thân

Kiểu đánh giá xấu như vậy, người bên trên ít nhiều cũng nghe đến

Phòng tổng vốn biết gia đình Hạ Vũ rất bình thường, khi đối diện với những lời đồn sai sự thật này cũng cảm thấy khinh thường

Hạ Vũ được ở lại quả thực là Phó Khánh Nhi cũng nói giúp với vị lãnh đạo nào đó, nhưng cũng chỉ là hỏi đến xong khen vài câu, nào có mơ hồ như bọn họ nói.

Hơn nữa, ông ta quan tâm gì đến việc người đó là ai giới thiệu, người ta thành thực, chăm chỉ làm việc, hiệu suất tốt là được rồi

Giữa đồng nghiệp với nhau có rất nhiều chuyện, họ vốn cảm thấy Hạ Vũ không hòa đồng, lại thanh cao, bây giờ lại bị bại lộ ra việc này, càng khiến cho mọi người bàn tán sôi nổi

“Cứ cảm thấy tính cách của anh ta cổ quái, hành động thì lạ lùng, thì ra là loại người này.” “Bán mông có cảm giác thế nào? Thì ra đàn ông cũng bán được à?” “Hâm mộ à? Cậu cũng bán đi, haha.” “Đừng nhiều chuyện như đàn bà con gái, phải làm gì thì làm đi

Còn bán à? Cũng không xem bản thân mình thế nào, bán được cũng là bản lĩnh của người ta đó.” “Dương Kinh cậu nói chuyện cũng quá độc đi

Nhưng mà có lý, không mắc bệnh linh tinh gì là được

Thanh niên mấy cậu bây giờ có gì không dám bán.” “Một tên nghèo khó muốn thăng chức cũng không dễ, mấy người các cậu cũng tích chút đức đi, cũng không phải trộm cướp gì, liên quan gì đến các cậu.” “Chúng tôi biết, nhưng cả nhà đều như vậy, đúng là không biết xấu hổ”.

“Xây! Nhắc đến mới nhớ, em gái anh ta cũng xinh đẹp đó, các cậu chắc cũng gặp rồi, đáng vẻ đó, quả thật..

đi vào lòng người..

không biết bao nhiêu tiền có thể làm một lần.” Người đang nói phát ra tiếng cười để tiện

“Cậu nói như vậy tôi cũng thấy đúng, quả thực đẩy mị lực, cái đáng vẻ đáng thương thêm khí chất cổ làm ra thanh cao kia, nữ sinh bây giờ quả thật đều thích làm giá, bán thân đều nói mình là sinh viên

Nếu không phải việc này lộ ra, quả thật nhìn không ra cô ta lại là loại người đó, đáng vẻ ngoan ngoãn đáng yêu không ngờ lại dâm đẳng như vậy..

Quả thật muốn được cô ta dụ dỗ một lần, làm quỷ cũng đáng.” “Cho xin đi, nhìn cái cách ăn mặc kia là biết từng bị tiểu tử thối Giang Hồng Triết kia sử dụng không biết bao nhiêu lần

Tiếp theo là những lời nói hạ lưu không đúng đắn không thể nào nghe lọt tai, dường như lúc nào cũng có thể tùy ý lột hết quần áo của Hạ Tiểu Ngư để đùa giỡn vậy

Mấy người đang nói đến vui vẻ, Hạ Vũ cầm hai chiếc túi đi vào.

Văn phòng lập tức lặng ngắt như tờ

Lý Tăng Tấn ngại ngần ngồi về chỗ, cảm thấy có lỗi nhìn bạn tốt một cái, quả thực vừa rồi đám người này nói quá khó nghe: “Sao lại..

cầm hai chiếc túi.” “Có người mất đồ đến nhận, lát đến.”

“À”

Có người như Lý Tăng Tấn, vẫn chưa “mất hết lương tâm”, cũng có người không đúng đắn, vội vàng đi lên vỗ vai Hạ Vũ, cười đầy thâm ý nói: “Hỏi cậu một chuyện.” Hạ Vũ quay đầu.

“Số điện thoại của em gái cậu là bao nhiêu?” Em gái đó, không làm một lần đúng là thiệt, anh ta chỉ là đang thương xót gia đình các cậu, chiều cổ cho công việc làm ăn thôi: “Cậu cho tôi, tôi nay tôi xếp cậu và Nghiêm phó tổng trực ban.” Nói xong, anh ta còn dùng khuỷu tay thúc vào người Hạ Vũ, giống như là cho cậu cái lợi rất lớn.

Đó không phải phúc lợi thì là gì? Nghiêm phó tổng là nhân tài trẻ tuổi khó có được, bao nhiêu cô gái đều ao ước đó

Hạ Vũ khó hiểu nhìn anh ta một cái, lập tức cảnh giác, quan hệ giữa cậu và đồng nghiệp rất bình thường

Thường ngày ăn bữa cơm, trao đổi công việc đều tiếp xúc rất ít, hoàn toàn chưa tới mức hỏi số điện thoại của em gái: “Có việc gì sao?”

Phí lời, ngủ cùng có tính là chuyện không, người kia cười rất không vui: “Có.”

“Không biết.” Sau đó cậu cầm túi rời khỏi.

Đợi sau khi cậu đi khỏi, người kia đột nhiên vung tay: “M* nó, ý gì đây?” Hạ Vũ vừa giao đồ cho bộ phận Tiếp nhận ở sảnh sân bay xong chuẩn bị rời đi, thì có đồng nghiệp cũ ở bộ phận Bảo an khoác vai Hạ Vũ đi

đến một góc, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Hạ, số điện thoại của em gái cậu bao nhiêu?” Một lần như vậy, Hạ Vũ có lẽ cũng sẽ không nghĩ nhiều, nhưng hai ba lần vẫn như vậy Hạ Vũ không thể nào không có cảnh giác: “Không biết...” Anh ta như có tâm sự mà bỏ đi.

“Sao nhanh vậy, lấy được chưa?”

“Xùy! Không phải chỉ là bản thân thôi sao, có cần phải giả bộ thanh cao không thể với tới vậy không? Coi thường chúng ta cũng là người làm việc hậu cần à, đoan trang như thật.” Một người khác giọng nói có chút chua chát: “Người ta không giúp chúng ta bắt cầu cũng là có lý do, lương của chúng ta một tháng mới được bao nhiêu? Sao có thể có nhiều tiền như đám phú hào kia, Hạ Vũ nhìn trúng cậu mới lạ đó.”

“Chỉ dựa vào cái danh tiếng của em gái anh ta thế kia mà còn dám mặt dày chọn người.” Bảo vệ của Hoa Hàng nói ra cũng là một công việc đáng hoàng, bọn họ sạch sẽ hơn hai anh em ra vẻ đạo mạo kia nhiều, còn dám mặt dày coi thường bọn họ.

Tôi khinh.

Bởi vì không có được kết quả mong muốn nên đám đồng nghiệp càng nói càng khó nghe, ánh mắt nhìn về phía Hạ Vũ càng kỳ thị hơn.

“Cái thứ gì vậy?”

“Đại gia tộc khiêm tốn, không phải chỉ là một kĩ nữ thôi sao?”

Đặc biệt là lúc nhìn thấy cậu mặc một thân quần áo bình thường của hãng Weifeiman, còn mang dáng vẻ điều kiện của gia đình mình bình thường là chuyện đương nhiên, đám người kia chỉ cảm thấy người này rất giả tạo, rất muốn mắng cậu

Hạ Vũ rất oan uổng, trên người cậu chỉ có ba loại quần áo, một là chị gái mua, hai là lúc lên đại học người đó mua, ba là chị lấy đồ thừa của người đó

Cậu cũng là người kiên quyết, lại là quần áo cũ, bình thường có thể không mặc thì sẽ không mặc, chỉ là chất lượng vẫn còn tốt, vứt đi lại phí, vì vậy lúc không về nhà hoặc không kịp đổi thì sẽ lấy ra mặc.

Đối với cậu, giấu giếm như vậy là chuyện cực kì quẩn bách, nhưng trong mắt người khác lại là giả vờ giả vịt.

“Không biết xấu hổ.” Ăn cơm trưa xong về lại thay một bộ mới, tiền bán móng kiếm được cũng dám lấy ra dùng.

Lý Tăng Tấn cũng rất muốn theo chiều dư luận bôi nhọ Hạ Vũ mấy câu, nhưng mỗi lần nhìn thấy cậu, không biết vì sao cậu ta cứ cảm thấy trong lòng hoảng loạn, cảm thấy cậu quả thực có cái phong thái thần nhiên giống như lời của đám con gái đã nói.

Cậu ta đoán đây cũng là lý do vì sao không ai thực sự nói trước mặt Hạ Vũ những lời này, suy cho cùng cũng không biết nó có phải thật không

Em gái của cậu cũng chỉ đến có một lần, cũng chưa ai từng lấy được số từ trong tay cậu

Chắc chỉ cần có người thành công, chỉ dựa vào cái dáng vẻ tỏ ra thanh cao này của Hạ Vũ, sau này sẽ bị dạy xuống bùn lầy cho đến chết.

“Hạ..

Vũ..

Ha ha, hôm nay cậu trực đêm?” Lý Tăng Tấn cuối cùng cũng không dám hỏi ra câu hỏi trong lòng là muốn xin số điện thoại

M* nó chứ, em gái cậu đúng là xinh đẹp, đừng để ông đây có được cơ hội.

“Ừm.”

“Cùng với lão Định đó, cậu nhìn một chút, haha.” Lý Tăng Tấn nói xong cảm thấy bản thân cực kì kinh hãi.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Chuyện Ở Hoa Hàng (6)

 Hôm nay bởi vì trực ban với Hạ Vũ tính tình tốt, nên anh ta uống ít rượu với bạn cũ lâu ngày không gặp xong mới đến.

Hạ Vũ coi như không nhìn thấy, cầm bảng biểu lên đi xuống kiểm tra đường dây

Đinh Nhật Minh buồn chán, chân đặt lên bàn cầm điện thoại chơi điện tử hết ván này đến ván khác, thấy Hạ Vũ lên, cổ ra vẻ như bình tĩnh hỏi: “Đưa số điện thoại của em gái cậu cho tôi.”

“Không có.”

“Không có? Coi thường tôi hả? Em gái cậu không phải là ai cũng làm chồng được à, lão tử nhìn trúng là phúc phận của cô ta, cô ta bán cho ai chẳng là bán, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, cậu bắc cầu cho tôi, để cho 2 anh em cùng thưởng thức.”

“Anh nói cái gì?”

“Cậu trừng mắt làm gì, đừng giả vờ nữa, đưa số điện thoại cho tôi, tôi chơi đủ rồi sẽ không thiếu tiền môi giới của cậu.”

Hạ Vũ lập tức vứt bảng biểu xuống bàn, tức giận trừng mắt nhìn anh ta: “Anh nói lại lần nữa xem.”

Đinh Nhật Minh thấy vậy cũng bắt đầu tức giận, anh ta đứng dậy: “M* nó, lão tử không chỉ nhà các cậu không sạch sẽ, cậu dám vứt cái gì

Không phải đều là cái loại đó sao, cả công ty ai cũng biết

Bấy giờ da cũng bị người ta lột sạch rồi còn định không thừa nhận

Tôi khuyên anh em nhà cậu biết điều một chút, vui vẻ để lão tử chơi, đừng có làm bộ làm tịch, có lẽ9lão tử được em gái cậu chăm sóc đến vui vẻ rồi, sẽ cho cậu...”

Bup!

Hạ Vũ đánh một quyền lên mặt Đinh Nhất Minh

“Mẹ nó, cậu dám đánh tôi, cậu không xem xem cậu là cái thứ gì?”
Đinh Nhất Minh uống chút rượu lập tức thô lỗ đánh lại.

Hạ Vũ không chịu yếu thế, nhào lên đánh

Hai người đánh nhau ầm ĩ trong phòng làm việc

Tài liệu, máy tính với mấy bồn hoa nhỏ trên bàn đều rơi xuống đất, phát ra tiếng choang đổ vỡ, phòng làm việc lập tức trở nên bừa bộn

“Sao vậy? Sao vậy? Không hay rồi, đánh nhau rồi!”

“Đừng đánh nữa, mau dùng tay, đây là phòng làm việc, chú ý hình tượng.” “Không hay rồi, lãnh đạo đến rồi.” “Làm gì vậy? Làm cái gì vậy? Không muốn6làm việc nữa à? Tránh ra, hai người các cậu đến phòng làm việc của tôi.” “Hừ!” Đinh Nhất Minh ác độc trừng Hạ Vũ, nhổ máu và răng trong miệng ra: “Hạ Vũ, cậu đợi đó.” Hạ Vũ lau máu ở khóe miệng, trên mặt có một vùng bị tím bầm, ánh mắt còn âm trầm hơn anh ta: “Sợ anh chắc.” Mười phút sau

Trong phòng Giám đốc Phùng - quản lý bộ phận An toàn mặt đất, Giám đốc Phùng sắp nghỉ hưu ánh mắt sáng như đuốc, nếp nhăn ở khóe mắt cũng không che giấu được khí thế sắc bén của ông ta: “Đánh rất đã

đúng không?” Hạ Vũ cúi đầu, cậu sai rồi, từ khi làm việc đến nay Phòng tổng vẫn luôn quan tâm đến cậu

“Hai người các cậu không biết hành động của các cậu sẽ dẫn đến hậu quả gì? Không muốn làm việc nữa à? Nhân viên của tôi trong giờ làm việc đánh nhau, các cậu đã làm mới hết những điều tôi đã ghi chép trong suốt sự nghiệp của mình

Đinh Nhất Minh, cậu còn dám uống cả rượu? Nhân viên phải tuân thủ quy tắc, cậu cho rằng đó là giấy vệ sinh à? Đúng là không còn gì để nói

Hạ Vũ, cậu nói xem xảy ra chuyện gì?”

Hạ Vũ nghe vậy, tường thuật đơn giản lại một phần sự việc, giấu đi một số câu nói không hay

Phòng tổng nghĩ đến những lời đồn linh tinh trong mấy ngày hôm nay, nghĩ đến việc này cũng vì đó mà ra, quả thực là rách việc

Gia thế của Hạ Vũ thế nào liên quan quái gì đến các cậu, đám người các cậu ai ai cũng giống bố mẹ cậu ta lo lắng thừa thãi làm cái gì.

Phòng tổng lập tức nhìn về phía Đinh Nhất Minh, tìm lý do mắng anh ta: “Trực ban còn uống rượu, uống rượu xong gây sự

Cậu rất có mặt mũi đúng không? Muốn cút thì nói sớm, đừng liên lụy đến tôi.”

Đinh Nhật Minh nghe vậy thì khí thế giảm bớt năm phần: “Giám đốc, tôi...”

“Tôi cái gì mà tôi

Cậu cảm thấy không ai trị được cậu đúng không? Ngày mai cầm đồ đến chỗ đường an toàn đứng trực, để tôi xem chân cậu rảnh rồi đến mức

nào.” Sau đó ông chỉ Hạ Vũ: “Còn có cậu nữa, viết kiểm điểm, tránh các cậu cảm thấy công việc nhàn hạ, không biết mình nặng nhẹ đến đâu.”

Hạ Vũ không nói gì, trong thời gian làm việc đánh nhau, cho dù là vì lý do gì nếu bị bên trên biết được sẽ phạt nặng

Phòng tổng chỉ phạt nhẹ như vậy cũng coi như là nể mặt mũi các cậu: “Vâng.” “Vâng cái gì mà vâng, xem đáng về các cậu xem, vừa rồi lúc đánh sao không suy nghĩ một chút

Lại còn là người đánh trước, cậu được đó, có bản lĩnh rồi, bộ phận An toàn sắp không giữ được vị Phật như cậu rồi đúng không?” “Cậu bớt nói đi, Hạ Vũ vô duyên vô cớ đánh cậu à? Đường an toàn không muốn đi rồi đúng không? Chỉ có mỗi việc uống rượu đã đủ để đuổi cậu rồi, cậu muốn cút luôn hả?”

Đinh Nhật Minh lập tức không dám nói gì.

“Đi ra hết đi, nghĩ kĩ xem mình sai ở đâu, không phục lúc nào cũng có thể tìm tôi, chỉ cần da mặt các cậu dày.” Hai người đi ra khỏi phòng, nhìn nhau giống như kẻ thù: “Cậu cứ đợi đó.”

“Lúc nào cũng tiếp.” Nói xong Hạ Vũ liền xoay người rời đi

Hai người đánh nhau, một người bị điều đi, một người khác thì chỉ bị trừ điểm, vốn dĩ cũng chẳng phải chuyện gì, nhưng cũng có thể bị người có ý xấu nghĩa một số chuyện

“Nhìn xem, người ta có bối cảnh, đúng là không biết xấu hổ, chắc là tăng lên giường với vị lãnh đạo nào đó rồi.”

Giang Hồng Triết đi qua vừa hay nghe thấy câu đó, khóe miệng lộ ra nụ cười khó mà phát giác

Vân Huyền chỉ vì chuyển dời sự chú ý của người khác mới tung ra thân thể của Hạ Tiểu Ngư và Hạ Vũ, nhưng anh ta thì muốn khiến Hạ Vũ thân bại danh liệt triệt để để tiêu trừ sự buồn bực vì bốn năm đại học luôn bị cậu áp chế

“Chắc chắn rồi, nếu không thì vì sao chỉ có Đinh Nhất Minh bị điều đó còn cậu ta thì không sao.”

“Đinh Nhất Minh không nỡ bỏ cái bông hoa kia, haha.” “Cậu đừng nói, nếu muốn làm cái kia, chọn Hạ Vũ chứ không chọn Đinh Nhất Minh, với cái bộ mặt kia của Đinh Nhất Minh tôi cũng không hôn nổi.” “Cậu có ngốc không đấy? Quan trọng là, Hạ Vũ thất bại rồi nhưng vẫn còn có một đứa em gái người gặp người yêu sao

Hai đối một, người bình thường đều biết chọn bên nào.”

“Ha ha.”

Hạ Vũ cũng không phải điếc, cho dù anh ta không quản đến chuyện bên ngoài cũng biết xung quanh xảy ra chuyện gì.

Hạ Vũ vì vậy mà không ngừng cười lạnh, quả nhiên bạo tay, đây chính là người đàn ông mà em gái mình nhìn trúng

Rùa rút đầu, tung tin ra khó nghe như vậy, cũng không giải thích giúp Tiểu Ngư một câu, không chừng người đứng sau thêm dầu vào lửa chính là anh ta.

Hạ Vũ lau vết thương ở khoe miệng khiến bản thân bình tĩnh lại

Cậu không thể đánh nhau với tất cả mọi người, huống hồ cái miệng thối của người nhàn rồi cùng với lòng tốt” của người hiếu kỳ, cậu cũng đã được lĩnh giáo qua.

Cậu không thèm quan tâm người ta nói khó nghe thế nào, chỉ quan tâm cái con cá chết kia thôi.

Đúng là kiếp trước nợ nó mà, có đưa em gái xui xẻo như vậy.

Hạ Vũ nhin đau, bình tĩnh, đặt máy thiết bị thu âm ở các chỗ khác nhau, đặc biệt là tổ thực tập sinh của bộ phận Quản lý kỹ thuật, đại bản doanh của Giang Hồng Triết, sao anh ta có thể quên “mị lực” của người nào đó chứ

Nếu như Hạ Vũ nói oan cho anh ta, cậu đúng là đã sống uống nhiều năm như vậy

Còn về danh dự của bản thân mình, cậu không hề để tâm, nhìn chung, thứ ấy không thể bán đi mua cơm ăn

Ngày hôm sau, Hạ Vũ xử lý những chứng cứ lấy được, không quan tâm đến những ánh mắt như hổ như sói ở xung quanh, quay về kí túc lạnh mặt gọi điện cho Hạ Tiểu Ngư: “Em từng đến công ty của anh?” Hạ Tiểu Ngư mặc sườn xám màu hồng đỏ, cười vui vẻ tiễn lãnh đạo ra ngoài, nghe vậy liền từ cửa đi xuống, lần nữa cầm điện thoại lên áp vào tai, đôi mắt xinh đẹp đầy cảnh giác, vừa sắc bén vừa khôn khéo, vẫn không quên tiến phát chế nhạo*: “Sao thế? Em không được đi sao? Liên quan gì đến anh? Em cũng không phải đến tìm anh, đó cũng không phải đất nhà anh, sao em không thể đi chứ.”

(+) Ra tay trước để khống chế, áp đảo kẻ địch

Hạ Vũ cười: “Em đương nhiên có thể đến, ngày nào cũng đến cũng được

Anh gửi cho em thứ này, đừng quá kích động, nghe xem kết quả sau khi em đến thế nào, anh phải phục em rồi

Sao anh lại không biết anh có một đứa em gái “biết kiếm tiền” như vậy chứ, thật sự phải cảm ơn cái người bạn trai tốt kia của em, ra sức giúp em tăng độ hot.”

Khóe miệng Hạ Tiểu Ngư đầy ý cười: “Thật sao?” Hạ Vũ hừ lạnh một tiếng, mở tệp ra, không chút do dự gửi qua cho em gái, cũng không thèm quan tâm trái tim bằng thủy tinh của em gái có bị vỡ vụn không

Người như Hạ Tiểu Ngư không cho thuốc mạnh sẽ mãi mãi sống trong mơ mộng của chính mình.

Ting ting!!!

“Thứ gì vậy? Em đang đi làm, tí nữa chị Cả đến đây thấy em lười biếng sẽ tức giận.” Hạ Tiểu Ngư không hiểu ra sao, có chút không muốn mở ra, không phải là Giang Hồng Triết không vui thôi sao? Đáng để anh trai quan tâm ạ.

“Bảo em xem thì xem đi.” “Hung dữ gì chứ? Xem thì xem, anh đừng có mà hăm hại Hồng Triết.” Hạ Tiểu Ngư do dự mở tệp ra.

Mười phút sau.

Hạ Tiểu Ngư nắm chặt lấy điện thoại, trong mắt đều là oán hận, nội dung buồn nôn trong đoạn ghi âm gần như khiến cô phát điên

Nói cô bạn thân? Ai cũng làm chồng được? Còn muốn chiếm lấy cô? Bàn luận da cô thế nào, bên dưới có chặt không? Nước mắt của Hạ Tiểu Ngư ào ào tuôn ra, đôi mắt đầy oán hận không hề có chút đau lòng

Cô vẫn còn là một cô bé, có không biết xấu hổ hơn nữa cũng không chịu được người khác nói bản thân mình như vậy, bọn họ sao có thể nói vậy chứ.

Hôm đó cô chẳng qua là..

chẳng qua là..

Cô đã làm chuyện gì độc ác chứ, chỉ là đi xem bạn trai của mình thế nào, sao lại không bỏ qua cho cô

Vì sao trong miệng bọn họ, cô lại trở thành loại con gái đó, cô chẳng qua chỉ là muốn..

là muốn...

Nhất định là người phụ nữ đó, cô ta không muốn cô sống tốt

Người phụ nữ đó không chỉ đối phó với cô mà còn đối phó với cả anh trai củ, quả thật là không biết xấu hổ

Bọn họ học cùng một trường, anh có thể nào chẳng lẽ người đó không biết? Vậy mà dám nghĩ ra cái này hãm hại anh cô, cô nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của người phụ nữ đó

Hạ Tiểu Ngư lập tức gọi điện cho Hạ Vũ

Hạ Vũ rất nhanh đã nghe máy: “Nghe hết rồi?”

Hạ Tiểu Ngư tức giận, hỗn hển nói: “Anh đừng lo, trường bọn anh không phải chỉ có mỗi Lâm Vân Huyền thực tập ở Hoa Hàng, không phải còn có mấy bạn học cùng trường với anh sao? Anh bảo bọn họ đứng ra làm chứng, anh căn bản không phải người như vậy

Cùng lắm thì vẫn còn Hồng Triết, Hồng Triết sùng bái anh như vậy, anh ấy nhất định sẽ giúp anh.”

Hạ Vũ nghe vậy thì dở khóc dở cười: “Anh có phải nên cảm kích em vì em nghĩ đến anh trước tiên?”

“Ý anh là gì? Em đương nhiên phải nghĩ đến anh, chúng ta là anh em mà.” Mặc dù bây giờ cô rất muốn xé xác Lâm Văn Huyền, khiến Lâm Văn Huyền không gây chuyện được nữa

Quả nhiên người có tiền đều không phải người tốt, đều nghĩ cách hãm hại mình, khiến mình và Hồng Triết chia tay

Việc đó là không thể nào, cho dù Lâm Văn Huyền có uy hiếp mình và người nhà thế nào, thậm chí có cho cô một khoản tiền, chuyện này cũng không thể nào xảy ra

Cô không bản tình cảm.

“Em nghe hết đoạn băng rồi?”

“Không cần nghe hết em cũng đã đoán được tin đồn do ai tung ra

Cô ta không muốn em sống tốt, chúng ta không được để cô ta như ý

Nhà chúng ta nghèo như chúng ta có cốt khí, nhất định phải chống lại đến cùng, cuối cùng ai thắng ai thua còn chưa biết được.

Hạ Vũ nhin không được muốn cổ vũ cho dũng khí của em gái: “Anh vậy mà không biết em là người “trượng nghĩa lại hữu dũng hữu mưu” như vậy.”

“Anh, đã là lúc nào rồi anh còn tâm trạng để đùa cợt.” “Em tốt nhất vẫn nên nghe hết đoạn băng đi, chẳng lẽ em không muốn biết Giang Hồng Triết nói thế nào sao? Phía sau đều là đánh giá về em của Giang Hồng Triết - bạn trai tốt của em đó, nghe cẩn thận một chút.” Nói xong cậu liền tắt điện thoại.

Hạ Tiểu Ngử trong lòng nghĩ sao có thể, Hồng Triết là nam sinh nho nhã như vậy, lại đối tốt với mình, việc này sao có thể liên quan đến Hồng

Triết được

Nếu như Hồng Triết biết, nhất định sẽ ngăn cản người đàn bà xấu xa Lâm Vân Huyền kia, nhất định sẽ biết mình chịu oan ức sẽ an ủi mình, sẽ nhìn rõ khuôn mặt thật của Lâm Vân Huyền.

Anh trai nhất định là cố tình nói như vậy, cảm thấy mình không xứng với Hồng Triết nên muốn mình buông tay

Hạ Tiểu Ngư ôm hi vọng trực tiếp ẩn vào nội dung phía dưới.

Hạ Tiểu Ngư càng nghe sắc mặt càng khó coi, càng nghe càng đau lòng, Giang Hồng Triết thực ra chẳng nói gì cả, anh ta chỉ dùng giọng nói quen thuộc, nói một câu, chúng tôi chỉ là bạn bình thường, sau đó đều là lời nói của đồng nghiệp của anh ta

Những nội dung đáng xấu hổ căn bản không phải sự thật kia vang lên cùng tiếng cười đùa, còn có tiếng hòa giải không hề thật tâm của người nào đó.

Giang Hồng Triết, tôi có chỗ nào không tốt với anh? Cô có chỗ nào không tốt với anh ta chứ, anh ta dây dưa với Lâm Vân Huyền, cô không phải cũng không làm loạn sao? Cô vẫn còn chưa chịu đủ uất ức sao?

Giang Hồng Triết sao có thể đối xử với cô như vậy chứ? Sao anh ta lại không giải thích giúp cho cô? Dù sao cô cũng là bạn gái của anh ta mà

Anh ta biết cô chờ mong ngày có thể bước vào cuộc sống của anh ta, có thể hòa hợp với đồng nghiệp của anh ta như thế nào không? Vậy mà anh ta khiến cô chịu điều tiếng ở nơi cô không muốn mất mặt nhất.

Anh ta có phải cảm thấy điều kiện gia đình cô không tốt, không xứng với anh ta? Có phải anh ta đã thích Lâm Vân Huyền rồi không?

Sao anh ta có thể như vậy.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Chuyện Ở Hoa Hàng (7)

 Tại sao? Cô chỉ có nguyện vọng nhỏ bé như vậy, chỉ nhỏ bé như vậy thôi..

Tại một nơi khác.

Hạ Vũ tắt điện thoại, nghĩ đi nghĩ lại có chút lo lắng, Hạ Tiểu Ngư nhìn qua có vẻ rất thông minh nhưng thực ra rất ngốc, đừng nghe xong nghĩ không thông lại làm chuyện gì ngốc nghếch đó.

Hạ Vũ nghĩ một chút lập tức gọi điện thoại cho chị Hai

Hạ Diệu Diệu hôm qua tăng ca, cô vừa ngủ được ba tiếng, mơ hồ nghe hết chuyện của Hạ Vũ, vội vàng thức dậy, tùy ý mặc một bộ quần áo, vuốt vuốt tóc hai cái liền chạy đến công ty.

Hạ Tiểu Ngư ngây ngốc, vì sao lại như vậy? Hôm đó cô trang điểm xinh đẹp là vì ai, cô trang điểm cẩn thận như vậy là vì ai? Vì làm đồ ăn cho anh ta, cô thậm chí còn phải đền tiền một bộ quần áo của một tiệm nổi tiếng, kết quả thì bị nói thành như vậy

Cô không thể có quần áo đẹp, có đồ trang sức đắt tiền sao? Cô không thể trở thành cô gái mặc dù gia thế không tốt nhưng nỗ lực làm việc hay sao? Vì sao phải nói cô như vậy? Vì sao không nói giúp cô một câu? Vì sao anh trai lại cho cô biết chứ? Huhu!!! Hạ Vũ khổ nạn, chỉ mong cô sống không tốt, chỉ muốn thấy cô đau khổ.

Hạ Vũ là đồ dốt nát.

Hạ Tiểu Ngư đột nhiên ngồi sụp xuống khóc to trong thang máy.

Thang máy từ tầng năm đi xuống tầng một, lại từ tầng một đi lên tầng mười lăm

Lúc xuống tầng mười bốn có người đi vào, Hạ Tiểu Ngư đang ngồi sụp dưới đất khóc lóc mất hết cả hình tượng không thể không nhỏ giọng lại, cô trốn vào trong góc khóc, sau khi thang máy xuống đến tầng một, cô nhanh chóng chạy ra,

Hạ Diệu Diệu hỏi thăm khắp nơi nhưng không ai nhìn thấy em gái, cô chào hỏi qua loa đồng nghiệp sau đó vội vàng tìm kiếm em gái khắp nơi, chỉ hận không thể gọi điện thoại mắng Hạ Vũ một trận

Chuyện này không đến trước mặt tát nó hai cái, gọi điện thoại nói lung tung làm cái gì? Xảy ra chuyện thì sao?

“Đi đâu mất rồi?” Bảo vệ rõ ràng nói không thấy em gái cô đi ra

Hạ Diệu Diệu chạy xuống dưới lầu, dựa vào sự hiểu biết về Hạ Tiểu Ngư của cô, cô chỉ đi tìm những nơi không có người

Tìm khắp nửa tiếng, cô mới tìm được em gái đang khóc không biết trời đất ở trong một góc không ai đến

Hạ Diệu Diệu thở phào nhẹ nhõm, báo Hạ Vũ một câu, thở hắt hắt ngồi trên bậc thang nhìn em gái khóc

Một chết cô rồi, tối qua tăng ca còn chưa kịp hồi lại, sáng nay lại bị Hạ Tiểu Ngư dọa một hồi, cô phải thở cái đã

Hạ Tiểu Ngư khóc tròn nửa tiếng, đôi mắt xinh đẹp sưng to

Nhưng cho dù như vậy, thì làn da vẫn xinh đẹp đỏ hồng như thế

Hạ Tiểu Ngư lau nước mắt, đột nhiên tức giận nhìn về phía Hạ Diệu Diệu: “Chị chỉ biết nhìn em khóc, cái gì cũng không nói, chị có phải chị gái em không vậy? Chị ngoài việc nhìn em khóc thì còn biết làm gì? Đều tại hai người không có bản lĩnh

Nếu như..

nếu như hai người cũng giàu có giống như bố mẹ của tiện nhân Lâm Văn Huyền kia, em sẽ phải chịu oan ức ngày hôm nay sao?” Em gái cô có phải mắng nhầm người rồi không?

“Nhìn gì mà nhìn.”

Hạ Diệu Diệu kéo em gái ôm vào lòng, rất đau lòng phải không, khóc thành như vậy

Hạ Diệu Diệu nghĩ, đột nhiên cảm thấy em gái nói cũng có lý

Nếu như cô có đủ tiền có đủ quyền thế, nếu như cô có thể cho em gái gia thế giống như tính tình của nó, bây giờ cố nhất định kéo em gái đến tát thẳng vào mặt Lâm Văn Huyền hai cái, sau đó đi Giang Hồng Triết hai phát, nhét anh ta vào trong thùng bắt ăn phân, bảo Hoa Hàng sa thải anh ta, khiến anh ta lập tức biến khỏi thế giới này.

“Đây không phải là vì chị không có bản lĩnh, vì tiện nhân kia mà em khóc lâu vậy, có đáng không?” Hạ Tiểu Ngư nằm trong lòng chị gái, khóc càng đau lòng hơn, sao cô lại không biết mình nói quá đáng chứ, nhưng bây giờ cô không thể nào khống chế được bản thân

Cô cảm thấy mình như đứa ngốc, tất cả mọi người đều coi thường mình, khinh mình, cô chỉ khiến chị gái thêm phiền phức.

Từng ngọn núi đè ép lên đầu khiến cô không thở nổi, cô cảm thấy mình rất thất bại, mình là một đứa ngốc

Hơn nữa cô còn liên lụy đến Hạ Vũ, đó là nơi anh trai cô làm việc, nếu việc đó bị truyền ra ngoài, chắc anh trai rất hận cô phải không? Cô chưa từng khiến chị gái và Hạ Vũ khổ nạn cảm thấy tự hào

Lần này càng mất mát hơn, sao chị gái vẫn chưa trách cô chứ, sao đến mắng cũng không mắng.

“Huhu..

huhu...” Hạ Diệu Diệu vỗ vai em gái, cụ thể việc như thế nào cô còn chưa biết, cô chỉ nghe Hạ Vũ nói Giang Hồng Triết và Tiểu Ngư chia tay rồi, anh ta sợ Tiểu Ngư nghĩ không thông nên bảo cô đến xem

“Đừng khóc nữa, chúng ta lại tìm..

lại tìm...” Chị đánh em đi, Hạ Vũ khổ nạn nếu như vì chuyện này mà không ngẩng đầu lên được, mất đi công việc không phải là hạn chết em sao: “Hu hu..

hu hu...” “Được rồi, được rồi, không khóc nữa, không khóc nữa.” Đau lòng chết mất, cô hiểu được sự quan trọng của Giang Hồng Triết đối với Hạ Tiểu Ngư

Đó là toàn bộ hi vọng, là bước đệm để thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại, là tương lai tươi sáng

Nhưng đột nhiên tất cả đều mất hết, cũng giống như con đường tương lai bị dựng lên một bức tường chắn, không có tương lai, không có ngày mai

Cảm giác đó, đối với Tiểu Ngư một người không giỏi về mọi mặt mà nói, còn tồi tệ hơn cô năm đó rất nhiều

Cô có thể mắng em gái không chịu tranh giành, nhưng lúc này không phải là lúc giáo huấn em gái, cho dù là có ý tốt cũng không được

“Chị...” Hạ Tiểu Ngư nằm trong lòng chị Hai, khóc đến tê tâm liệt phế

Hạ Diệu Diệu thở dài một hơi, xoa xoa mái tóc dài của em gái: “Lớn vậy rồi còn khóc...” Đột nhiên cô cảm thấy Hạ Tiểu Ngư vẫn còn nhỏ, còn chưa tốt nghiệp đại học.

Còn chưa tốt nghiệp đại học..

Bản thân cô lúc đó không phải cũng cảm thấy trời sắp sập rồi hay sao? Hạ Diệu Diệu cười khổ, cô sẽ không dùng giọng điệu của một người từng trải yêu cầu em gái phải nghĩ thoáng ra, sẽ không nói đó là chuyện không đáng khóc”

Cô cũng sẽ không cho rằng Tiểu Ngư trẻ con, em gái ở cái tuổi này đột nhiên mất hết, đó chính là đả kích khi thế giới của em gái đột nhiên sụp đổ.

Hạ Tiểu Ngư nằm trong lòng Hạ Diệu Diệu khóc rất lâu, từ lúc trời vẫn còn sáng đến quá trưa đến tận lúc mặt trời lặn, Hạ Tiểu Ngư mới khóc xong chỉ còn vài tiếng nghẹn ngào, gục đầu trốn trong chân chị gái, ánh mắt mê man nhìn đèn đường đang sáng, ngây ngốc rất lâu đột nhiên mở miệng nói: “Chị, nếu như cho chị một cơ hội nữa chị sẽ chia tay với người đó sao?”

“Có lẽ...” Bởi vì bây giờ chẳng có gì không tốt, vì vậy sẽ không nhìn về những thứ đã qua.

Hạ Tiểu Ngư trầm mặc rất lâu, đôi mắt sững húp chớp nhìn màn đêm, giọng khàn khàn: “Nếu như em chia tay rồi liệu sau này em có hối hận không?” “..

Chắc không đâu..

Bởi vì em xinh đẹp như vậy, sao có thể ế được chứ

Thật sự đến lúc phải lo chuyện cơm áo gạo tiền thì em mới phát hiện, hư vinh thực ra cũng không quan trọng như vậy

Cuộc sống đầy đủ, có người nhà yêu thương, sống cuộc sống bình yên sẽ càng khiến người ta có cảm giác hạnh phúc.” “Chị cảm thấy em sẽ là người an phận với cuộc sống sao?”

“Phải

Mặc dù nhìn em có vẻ rất ham hư vinh.” Nhưng em là con nhà họ Hạ, suy cho cùng sẽ không quá xấu xa.

Hạ Tiểu Ngư nằm bò trên chân chị gái, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên chân cô: “Nhưng em không cam tâm

Em rất không cam tâm, chị có biết không? Không cam tâm đến mức trái tim cũng đau rồi, đau đến mức em không thể thở được, em bây giờ chỉ muốn xé ra một đường để giúp mình có thể thở được

Em làm gì không tốt chứ, vì sao anh ta lại đối xử với em như vậy? Sao anh ta có thể đối xử với em như vậy?” Khiến cố liên lụy đến Hạ Vũ

Chẳng lẽ họ không biết cô sợ nhất là mất mặt với anh trai.

Hạ Diệu Diệu thở dài, không cam tâm” chính là tâm ma lớn nhất, chỉ mong đối phương chết đi mới tốt

Có lẽ giống như Hạ Tiểu Ngư nói, cô là người nói chia tay trước nên mới không có

Hạ Tiểu Ngư không giống vậy, em gái cô vẫn bỏ ra công sức, vẫn yêu, vẫn mơ mộng, đối phương đột nhiên lại loại đi cái khả năng này

Sự không can tâm của Tiểu Ngư giống như con cá trong ngày nắng gắt sắp đến gần được biển lại đột nhiên bị đưa trẻ nghịch ngợm vớt lại về điểm

khởi đầu trên bãi cát

Cái cảm giác khi bỏ ra tất cả nỗ lực sắp được quả ngọt đột nhiên lại biến thành tuyệt vọng, như vậy sẽ khiến cho trong lòng người ta có nút thắt, trở thành bệnh.

“Em muốn thế nào?” Nhưng, muốn trút cơn giận này rất khó

Tìm người đánh cậu ta một trận? Nếu bị tra ra chúng ta sẽ phải ngồi tù đó

Tìm người giết cậu ta? Người ta sẽ phản chúng ta tội tử hình

Hủy danh dự của cậu ta? Cho xin đi, chúng ta thấp cổ bé họng, chưa đợi chúng ta kịp làm gì đã bị xử xong rồi.

Thực ra nghĩ lại, quả thực có thể “không cam tâm” trong tư tưởng.

Hạ Diệu Diệu cảm thấy Tiểu Ngư nói rất đúng, là do cô và Tiểu Vũ không có bản lĩnh, không bảo vệ được em gái

Haizz: “Nhịn chút đi.” “Không được.” Hạ Tiểu Ngư đột nhiên ngồi thẳng dậy, hai mắt trừng lớn, trong mắt đều là oán hận, nghĩ đến những lời nói trong đoạn ghi âm, cô chỉ muốn khiến bọn họ cũng nếm trải những đau khổ như cô: “Em sẽ không để bọn họ sống tốt.” “Em đừng làm bừa, muốn khiến chị và anh trai em lo lắng sao?”

“Chị yên tâm đi, em cũng không phải trẻ con.” Chị có thể yên tâm về em được sao: “Thực ra, chị cũng có thể giúp đỡ.” Cô cứ giữ Tiểu Ngư lại trước rồi nói.

“Không cần, thêm chị cũng không được gì.” Hạ Diệu Diệu nhất thời không biết nói gì, bàn tay nhấc lên lại ngại không dám xoa đầu em gái: “..

Mắng cậu ta mấy câu chị vẫn làm được

Cứ bình tĩnh đã, đừng hành động theo cảm tính, chịu thiệt rồi đừng nghĩ không thông, đừng lấy bản thân ra làm trò cười.”

“Chị, chị nghĩ gì vậy, sao em có thể lấy bản thân ra làm trò cười.” Nếu như có thể lấy bản thân ra làm trò cười mà khiến đối cầu nam nữ kia không được yên thân, cô cũng nhất định không khách sáo

Nhưng cô biết sẽ không có việc tốt như vậy rơi xuống đầu cô đâu

Lúc còn học cấp ba không phải đã hiểu rồi sao, cô có xinh đẹp hơn nữa, cũng không thể chỉ nói một câu là bán được giá cao, còn liên lụy khiến chị gái phải đi cứu cô

Nhưng dáng vẻ đó của chị gái cô, có thể cứu được mấy lần đây

Hạ Diệu Diệu tin Tiểu Ngư mới là lạ, nhìn Hạ Tiểu Ngư mặt đầy “sát khí”, cô đồng ý xong liền bỏ em gái lại

Sau khi về kí túc, cô lập tức gọi điện cho Hạ Vũ: “Để ý đến nó, đừng để Tiểu Ngư đến Hoa Hàng “giết chết” Giang Hồng Triết rồi em còn không biết

Bên này nó có động tĩnh gì chị sẽ báo cho em, đồ khốn khiếp kia giẫm đúng chỗ đau của chị.” Đợi qua hai ngày nữa cô sẽ xử lý nó: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhìn nó có vẻ rất tức giận, không giống tính nó chút nào.” “Có thể có chuyện gì chứ, chỉ là chuyện nam nữ chia tay thôi, nó nhỏ mọn thế nào không phải chị không biết..

Được rồi, em biết rồi, em sẽ trông chừng nó chị cứ yên tâm.” Hạ Vũ nói rất nhẹ nhàng, cũng tin rằng Tiểu Ngư sẽ không làm ra chuyện gì

Với cái tính cách nhút nhát, luôn lo sợ kia của Hạ Tiểu Ngư, nếu như nó dám làm ra cái gì, cậu còn phải bồi phục nó đấy.

“Chị thấy không giống như không có chuyện gì đâu.” “Thực sự không có chuyện gì, chị còn không tin em sao?” Có một chút

Lớn rồi, đứa nào cũng có chủ ý riêng

Hạ Vũ tắt điện thoại, tâm trạng vui vẻ, có chuyện gì càng khiến người ta vui vẻ hơn việc đồ ngốc kia nhìn rõ bộ mặt thật của tên xấu xa chứ

Cậu nhìn thấy nó và Giang Hồng Triết bên nhau là thấy phiền, bây giờ thì rốt cuộc đã được thanh tịnh rồi.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Chuyện Ở Hoa Hàng (8)

 “Từng thấy người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ đến mức vậy

Không biết hối cải, cũng không biết ai nuôi thành như vậy.” “Trước đây nhìn qua là người đàn ông cực tốt, giờ sao lại biến thành thế này.” “Việc này đều truyền đi khắp nơi rồi, chẳng lẽ còn có thể là người khác đoán mò nữa à? Không ngờ Hoa Hàng chúng ta lại có nhân vật như vậy

Không biết lúc chọn người bộ phận Nhân sự làm gì không biết, chọn người như vậy vào.”

“Đúng, sân bay chúng ta phải khai trừ anh ta, ảnh hưởng quá xấu rồi.”

“Tôi lại cảm thấy anh ta không phải loại người đó, ánh mắt rất trong sạch, làm việc chăm chỉ, lần trước cây lau nhà của tôi rơi ra còn giúp tôi nhặt mà.”

“Có biết con trai của nhà họ Giang ở bộ phận Thực tập không, cùng trường với anh ta đó

Mặc dù không nói rõ, nhưng lúc ở trường, anh ta bám lấy Thúc thiếu gia không buông, chứ cô nghĩ những thứ đó từ đâu ra?”

Hạ Vũ thực sự hiểu kì, trước đây người khác nói như vậy, anh ta sẽ cho rằng mắt họ không tốt khó trách nhìn nhầm

Bởi vì có vài thứ không có tem mác, những thương hiệu kia anh ta cũng chưa từng nghe qua, sao đối phương có thể bịa đặt được chứ? Hoặc có lẽ nhầm hàng giả thành hàng thật, cũng giống như các loại đồ fake của các hãng nổi tiếng treo đầy ở các quán ven đường vậy, rẻ thì mười tệ một đôi.

Nhưng..

không thể nào tất cả mọi người đều nhầm được

Hạ Vũ ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ mà ba cho anh ta đã đeo được bốn năm, lần đầu tiên anh ta hoài nghi giá trị của nó

“Anh ta vậy mà chẳng có chút phản ứng nào.” Không giải thích, không tham gia, thậm chí cũng không tức quá hóa giận làm ra việc gì không thể văn hồi

Giang Hồng Triết không ngờ Hạ Vũ lại giải chịu đựng như vậy, khuôn mặt bình thường vẫn luôn hào hoa phong nhã lại thêm một phần âm trầm

Cậu vậy mà không xin chuyển bộ phận, cũng không suy sụp tinh thần, càng không xin từ chức, thậm chí cũng không có ý định xin nghỉ mấy hôm về nhà nghỉ ngơi

Ngược lại khiến người không ngừng làm những chuyện sau lưng như Giang Hồng Triết càng giống thằng hề hơn.

Giang Hồng Triết không nhận được cảm thấy buồn cười, quả nhiên là con gián đập mãi không chết

Lúc đại học cậu có thể coi tất cả mọi lời nói như gió thoảng bên tai, bây giờ vẫn là tâm thế bình thản không sợ sệt như vậy

Nhưng mà cũng phải, khó khăn lắm mới vào được Hoa Hàng, sao cậu có thể dễ dàng bỏ chứ

Người như cậu mà có thể vào được Hoa Hàng cũng giống như con cháu hào môn được vào điện Kim Loan vậy, dù có làm trâu làm ngựa cũng không muốn đi khỏi.

Sắc mặt Giang Hồng Triết âm trầm, anh ta châm điếu thuốc, sự oán hận bốn năm bị áp chế sao có thể cho qua như vậy chứ

Người như Hạ Vũ cũng xứng đáng đứng cùng với anh ta sao, đúng là chuyện viễn vông.

Hạ Tiểu Ngư càng nghĩ càng cảm thấy không nuốt trôi cục tức này, sao cô có thể vô duyên vô cớ chịu oan ức mà không kêu một tiếng chứ

Sao cô lại không phải bạn gái của anh ta? Lâm Văn Huyền là gì, ai là kẻ thứ ba trong lòng mọi người đều hiểu rõ

Muốn giẫm lên cô để thăng tiến lại còn muốn hủy hoại Hạ Vũ - người mà cô dựa vào, sau này ai quản việc của cô chứ

Cô mặc dù không tranh giành, nhưng vẫn biết điều

Hạ Vũ nếu vì chuyện của cô mà mất công việc, nhà cô phải trông chờ vào ai? Cái người nhìn thấy tiền là sáng mắt như Hạ Vũ sẽ vì chuyện đó mà hạn chết cô

Hạ Tiểu Ngư thiếu ai cũng được, tuyệt đối không thể thiếu anh trai.

Hạ Tiểu Ngư đột nhiên ngồi bật dậy, thực ra cô và chị đều quên mất một người - Du Nhị ca

Sau lưng Du Nhị ca có Ôn gia chống lưng, chỉ đối phó với Lâm gia chắc không thành vấn đề

Hạ Tiểu Ngư càng nghĩ càng cảm thấy chán nản, Du Nhị ca đang ở rế

Chị Hai từng nói không đến lúc vạn bất đắc dĩ không được tạo phiền phức cho anh ấy, mà cô rõ ràng không phải đang vạn bất đắc dĩ.

Nếu như không phải cô phạm sai lầm lớn...

Trong mắt Hạ Tiểu Ngư lại cháy lên dục vọng, Lâm Văn Huyền không muốn cô sống yên, vậy cô cũng tuyệt đối không để đối cầu nam nữ kia sống yên.

Ngày hôm sau, Hạ Tiểu Ngư cũng không trang điểm nhiều, trang điểm để chó xem à? Cô mặc quần bò khoác chiếc áo choàng dài màu xanh dương nhạt mà chị gái cho, tóc buộc đơn giản thành đuôi ngựa, đứng trước gương không ngừng khen ngợi vẻ đẹp của mình

Đôi mắt vốn đã xinh đẹp, nay lại cười cùng thành hình bán nguyệt, dáng người cao ráo, khuôn mặt trắng nõn, khiến cho bản thân cô giống như sinh viên mới vào trường.

Lúc cô đến Hoa Hàng, lưng đeo túi, đi giày bệt, khiến cho sự thanh thoát của bản thân giống như một làn gió cắt qua mặt của những người kia.

Cô đứng ở sảnh, giả vờ như không để tâm cười híp mắt nhìn quanh một vòng, lập tức khiến những người “biết” cô phải quan tâm, cô giống như cái gì cũng không biết đi về phía trước.

Cô biết giờ này Giang Hồng Triết trực ở đâu, nhưng lại cố tình không trực tiếp đi qua, mà đi một vòng lớn, mới giả vờ vui vẻ đi qua trước bộ phận của anh ta, vừa đi đến cửa liền vui mừng gọi: “Diệp Tiến, trùng hợp quá, cậu cũng thực tập ở đây à?” Trời giúp cô rồi, người xui xẻo tự đưa mình đến cửa, cô sẽ bắt đầu từ cậu ta.

Đều là bạn học cùng trường, nếu như có một người đứng ra giúp anh trai cô ta chứng minh, thì những lời đồn gần đây ở Hoa Hàng sẽ không đến mức rình rang như vậy

Các người muốn lấy lòng Giang Hồng Triết cũng được, nhưng không được giẫm lên mặt của anh trai cô, vì vậy, đừng ai nói là mình vô tội.

Diệp Tiến giống như nhìn thấy ma, mặt lập tức căng thẳng, vội vàng quay người muốn đi khỏi coi như không nhìn thấy

Hạ Tiểu Ngư “không bỏ qua” chạy đến: “Cậu cũng thực tập ở đây sao không nói một tiếng, lần trước ăn cơm cậu cũng không đến

Lần này trùng hợp quá, nếu đã gặp nhau thì dù thế nào cũng phải mời cậu một bữa, không được từ chối đâu đó.” Hạ Tiểu Ngư dí dõm chớp mắt với cậu ta

Diệp Tiến đẩy mắt kính trốn Đông trốn Tây chỉ sợ người khác nhìn thấy

Nếu như để người khác biết cậu ta có quen biết Hạ Tiểu Ngư, nói lời gì mà không nên nói ra, Giang Hồng Triết sẽ giết chết cậu ta

Cậu ta có thể nhìn ra chuyện của Hạ Vũ không chừng chính là do Giang Hồng Triết làm ra.

“Cậu sao vậy?”

Diệp Tiến thấy có người đã nhìn qua đây, biết không trốn được, vội vàng kéo cô đến một góc: “Cậu..

cậu đến tìm Giang Hồng Triết hả, không may cậu ta..

anh ta ở bộ phận Cơ vụ, tôi đưa cậu đến nhà ăn chờ...” Giang Hồng Triết nhất định không hi vọng người khác nhìn thấy cô.

Hạ Tiểu Ngư cười lắc đầu, cả người không động đậy, khuôn mặt xinh đẹp càng thêm ngọt ngào đáng yêu: “Không cần, tôi không đến tìm anh ta, tôi đến thăm anh trai tôi, thuận tiện xem anh ta thế nào thôi.” Nói xong cô

liền ngượng ngùng cắn môi dưới, thuận tiện chào hỏi vị “đồng nghiệp” mà lần trước từng gặp đang đi đến: “Chào anh.”

Vương Siêu kích động đi qua: “Chào em, thật sự là em à? Vừa rồi anh còn tưởng mình nhìn nhầm.” Người đẹp nhìn được mà không xin được số điện thoại chủ động xuất hiện, mọi người lập tức đều chạy qua.

“Em gái Hạ đến rồi.” “Em gái Hạ càng ngày càng xinh đẹp.” Hạ Tiểu Ngư cười ngượng ngùng, cô từng nghe những lời của đám người này nói về mình, cô không chạy đến xé rách miệng bọn họ là vì sức lực cô không đủ, giờ vẫn phải cười hì hì trước những khuôn mặt làm ra vẻ đạo mạo này: “Nào có, đừng trêu chọc em, người xinh đẹp hơn em rất nhiều, không tin bọn anh hỏi Diệp Tiến

Lúc còn đi học, trường bọn em có rất nhiều mỹ nữ, có phải không Diệp Tiến?” “Hai người quen biết?”

“Đương nhiên rồi, trường của cậu ấy ở cạnh trường em.” Nói xong cô còn làm như rất ngượng ngùng: “Cậu ấy và Hồng Triết thành tích tốt, học cùng trường với anh trai em, thành tích của em không tốt nên học trường bên cạnh

Lúc đó nội quy của trường nghiêm ngặt, mỗi tháng chỉ được gặp anh trai và Hồng Triết một lần

Mặc dù cậu ấy và Hồng Triết ở cùng phòng, nhưng đáng tiếc không nói chuyện nhiều, có phải không Diệp Tiến?” Cho cậu nói tôi là gái ngành này

Diệp Tiến bị dọa chỉ muốn kéo cô đi.

Hạ Tiểu Ngư đến là để nói chuyện, sao có thể đi chú: “Nhắc đến trong đám bạn học cấp ba, cũng chỉ có ba người chúng em là cùng thi vào trường ở cùng một thành phố, cũng rất có duyên

Không ngờ hai người không những học cùng một lớp đại học, bây giờ lại được cùng nhau thực tập, thật sự quá may mắn

Cậu phải giúp tớ chăm sóc tốt cho Hồng Triết đó, nếu không tớ không tha cho cậu đâu.” Nói xong cô liền giơ nắm đấm chẳng có chút uy hiếp nào lên, đáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Diệp Tiến sốt ruột: “Anh Hồng Triết không ở đây, nếu không thì...”

“Mấy người cấp ba cũng quen nhau?”

“Vâng, sao vậy? Đúng rồi, nghe nói chị Vân Huyền cũng thực tập ở đây, còn là tiếp viên hàng không

Hâm mộ quá đi! Em nhớ lúc chị ấy vừa từ Mỹ về cũng là em và Hồng Triết đi đón, cũng chính là hãng hàng không này, duyên phận đúng là một thứ kì diệu, nghĩ đến liền kích động

Không ngờ nhiều năm sau, chúng em vẫn có thể gặp gỡ ở chỗ cũ, lúc nào chúng ta lại tụ họp một bữa.” Nói xong cô liền cười hì hì nhìn về đám người Vương Siêu: “Đến lúc đó mọi người cùng đi, em và Hồng Triết còn chưa mời mọi người ăn cơm nữa.”

Mọi người mê man, đồng loạt nhìn Diệp Tiến, tình huống gì đây? Cấp ba, đại học? Giang Hồng Triết không phải nói đối phương là người tình qua đường sao? Không quen? Sao “em gái bán thân” xinh đẹp này lại còn quen cả Lâm Vân Huyền nữa? Từng đi đón cô ta ở sân bay cùng Hồng Triết lúc nào? Hồi cấp ba? Lúc đó Lâm Vân Huyền chắc vẫn chưa quen biết Giang Hồng Triết đi, hơn nữa..

Giang Hồng Triết sẽ đưa tình nhân được mua đi đón bạn gái sao?

Hạ Tiểu Ngư giống như không nhìn thấy nghi hoặc của mọi người, nghịch ngợm làm khuôn mặt đau khổ, cô vốn xinh đẹp lúc làm vẻ mặt như

vậy vô cùng đáng yêu: “Nhắc đến mới thấy hổ thẹn, trong mấy người chúng em thành tích của em kém nhất, chỉ thi được trường cao đẳng

Đó là kết quả của việc anh trai em ngày nào cũng đốc thúc và Hồng Triết bổ túc cho

Không được trở thành đồng nghiệp với các anh đúng là đáng tiếc

A! Chị Vân Huyền đâu? Lần trước gặp mặt hình như chị ấy không vui cho lắm, cũng không biết làm sao? Hồng Triết nói nhà chị ấy có việc, bây giờ chắc không sao rồi chứ?”

Diệp Tiến cảm thấy đầu cậu ta sắp vỡ tung, sao lại không kéo cô đi được chứ, sao Hồng Triết vẫn chưa về

Gần đây Giang Hồng Triết còn đưa cô đi gặp Lâm Văn Huyền? Nếu là người tình, giấu đi còn không kịp lại đưa cô đi gặp chính thất:

Đợi chút, trước đây có người từng phân tích Lâm Văn Huyền mới là người thứ ba

Haha, lần này vui rồi, Lâm Văn Huyền vui được mới lạ, bạn trai của mình cùng người đàn bà khác anh anh em em, cô ta còn không tức chết mới lạ.

Hạ Tiểu Ngư làm như không biết, cố tình phiến muộn nói: “Chút nữa mời chị Vân Huyền ăn cơm, hi vọng tâm trạng của chị ấy sẽ tốt hơn

Đúng rồi, anh trai em đâu? Em vừa từ bộ Quản lý an toàn qua đây sao lại không thấy anh ấy?” Sau đó cô còn nghịch ngợm chớp mắt: “Đừng nói tôi không quan tâm cậu, chút nữa tôi và anh tôi đi ăn cơm sẽ gọi cậu đi cùng, để cậu cảm nhận được phong thái của anh trai tôi ở cự ly gần

Hihi, cậu đừng nói cho Hồng Triết biết, ai cũng biết người Hồng Triết sùng bái nhất là anh trai tôi, tôi muốn cho anh ấy một niềm vui bất ngờ.” Lời nói dối này ai không biết chứ

Cổ và Lâm Vân Huyện đều nhìn nhau không vừa mắt, sao có thể từng cùng ăn cơm chứ.

Diệp Tiến nghe vậy lòng bàn tay đều là mồ hôi: “Hạ Hạ Tiểu Ngư, Hồng Triết anh ấy...” “Giang Hồng Triết rất sùng bái anh em? Hạ Vũ? Thật sao?”

Hạ Tiểu Ngư giống như không hiểu nổi nghiêng đầu nhìn Vương Siêu, dáng vẻ đáng yêu khiến người ta thương tiếc: “Đương nhiên là thật rồi, sao em có thể nói dối chứ, không tin anh hỏi Diệp Tiến, anh trai em rất lợi hại, năm nào cũng có học bổng, còn từng được giải Nhì của cuộc thi quốc tế gì đó, Hồng Triết cũng không ít lần thỉnh giáo anh trai em.”

Đám người bất giác nhìn qua.

Diệp Tiến sượng mặt cười, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Hạ..

Thành tích của Hạ học trường rất tốt...”

“Đó là chuyện đương nhiên, không tốt sao vào được Hoa Hàng, anh trai em từng là thực tập sinh đứng đầu năm đó, các anh phải nỗ lực đó

Bộ phận Tiếp viên đi thể nào, em đi thăm chị Vân Huyện trước, tránh chị ấy nói em trọng sắc khinh bạn.” Khốn khiếp, kinh tởm chết cô ta mất.

Đám người Vương Siêu có chút hoang mang, đây là chuyện gì? Giang Hồng Triết chưa từng nhắc đến chuyện sùng bái này? Anh ta mặc dù chưa từng nói xấu gì Hạ Vũ, nhưng trong lời nói không hề có chút ít nào tôn trọng đối phương

Hạ Tiểu Ngư có phải nói sai rồi không?

Còn có Hạ Tiểu Ngư, cho dù là lần trước gặp hay lần này, bọn họ cũng rất khó tin rằng cô giống như cái dáng vẻ trong lời nói của bọn họ

Đây là chuyện gì

Mọi người đồng loạt nhìn về hướng “người biết chuyện” duy nhất là Diệp Tiến

Diệp Tiến ma xui quỷ khiến thế nào đã sớm nói ra đường đi đến bộ phận Tiếp viên khi nhìn nụ cười của Hạ Tiểu Ngư

Hạ Tiểu Ngư vẫy tay, cười như hoa nở đi mất

Chuyện gì vậy? Hạ Tiểu Ngư quang minh chính đại, chẳng hề sợ sệt, đây rốt cuộc là chuyện gì? “Hai người là bạn cấp ba?” “Thật sự là cô ấy bám lấy Giang Hồng Triết không buông?” “Cô ấy quen Lâm Văn Huyền? Cô ấy bây giờ đi tìm Lâm Văn Huyền? Lúc học cấp ba Giang Hồng Triết đã yêu đương với con người ta? Thật sự là bạn gái?” Giang Hồng Triết sẽ tìm gái “ngành” làm bạn gái, lại còn nhiều năm như vậy? “Rốt cuộc chuyện này thế nào, cậu mau nói đi.” “Đúng vậy Diệp Tiến, cô ấy và Giang Hồng Triết có phải người yêu không? Cô ấy có phải gái ngành không?”

“Tôi không biết, tôi không biết gì cả.” Diệp Tiến vội vàng ôm đầu chạy mất, cậu ta có thể nói gì, nói bây giờ Giang Hồng Triết không muốn thừa nhận, muốn cùng Lâm Văn Huyền? Cậu ta mà nói ra, Giang Hồng Triết còn không giết chết cậu ta

Cậu ta không phải Hạ Vũ, thành tích bình thường, được đến đây thực tập có thể nói là vận may rất lớn rồi, chẳng may đắc tội Giang Hồng Triết, sẽ chẳng có kết cục tốt.

Cậu ta cái gì cũng không biết, không biết gì hết

Hạ Tiểu Ngư trong lòng vui vẻ, người thứ ba? Ai là người đó thì tự biết

Hạ Tiểu Ngư rút điện thoại ra, bước thứ hai, chính là khiến cho lời nói của bản thân có căn cứ xác thực

Không may “rơi” điện thoại ở đâu mới tốt đây.

Cô có điện mới đi bộ phận Tiếp viên tìm Lâm Văn Huyền.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Chuyện Ở Hoa Hàng (9)

 Dám nói cô khó nghe như vậy, thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị mất mặt

Cho dù cô phải chia tay với người nào đó, cũng phải cho người khác biết ai là kẻ thứ ba, ai có ý muốn hãm hại cô và anh trai cô

Tay Hạ Tiểu Ngư chạm vào túi quần trống không, đau lòng muốn chết, hơn hai nghìn đó, giúp Hạ Đại Vũ rửa sạch oan ức, cô thiệt quá rồi

Lúc sau, Hạ Tiểu Ngư lại thở phào một hơi, đây là sân bay, cũng không phải trên đường, đồ vật bị mất chắc chắn có thể tìm lại, cảm ơn ông trời

“Ấy, điện thoại của ai?” Chỗ này không phải phòng chờ máy bay, chắc là đồng nghiệp làm rơi: “Điện thoại của ai rơi vậy?”

Màn hình điện thoại vừa sáng, hai người trên màn hình cười cực kì ngọt ngào.

Mấy người y ổn định hô to lên lại lập tức ngậm miệng.

Điện thoại vậy mà lại không có khóa mã số:

Hai người nhìn nhau một cái, quyết đoán mở bộ sưu tập ra.

Điện thoại Hạ Tiểu Ngư dùng không có ưu điểm nào khác, chỉ có mỗi cái là dung lượng lớn, ngoài ra cô ta lại mua thêm một chiếc thẻ nhớ có dung lượng rất lớn, mất hơn hai trăm tệ

Bên trong có tất cả những kỉ niệm giữa cô ta và Giang Hồng Triết, vì khiến nó càng chân thực, còn có ảnh của cô ta và người nhà, đến tin nhắn cũng làm cực kì chân thực.

Trong ảnh, nữ sinh lúc học cấp ba trộm biểu lộ sự ái mộ với nam sinh, mỗi bức ảnh đều có thể nhìn ra là chụp trộm

Lúc học đại học sau khi hai người yêu nhau, dáng vẻ hạnh phúc của nữ sinh, ảnh chụp lưng kề lưng trước tòa nhà dạy học, nụ cười sùng ái của nam sinh trong gương trong phòng kí túc, sự ngọt ngào khi đi tự học hai người xem chung một quyển sách, mỗi một bức ảnh đều có những người qua đường không may lọt vào.

Từ dáng vẻ bình thường của những người xung quanh không khó có thể nhìn ra, hai người là một đôi yêu nhau rất bình thường, phía nữ ngoài xinh đẹp ra không có chỗ nào đáng để người ta chú ý

Nếu như phía nữ mà đúng như trong lời đồn, đừng nói người xung quanh nhìn đôi này thế nào, phía nam cũng sẽ nhất định không thể để người xung quanh biết đến tình nhân có tiếng xấu này

Chẳng lẽ anh ta không sợ người khác nói anh ta háo sắc, không đành lòng.

Hai người trong ảnh vẫn luôn quang minh chính đại, liên tục nhiều năm, nụ cười trên mặt và sự sùng ái của Giang Hồng Triết càng không phải giả

Người có mắt đều nhìn ra, hai người là quan hệ yêu đương, hơn nữa tình cảm không tồi.

Đặc biệt là có vài bức ảnh nam sinh này chụp cùng anh trai của cô gái, mỗi một bức ảnh đều có thể nhìn ra sự kính trọng, cẩn thận của nam sinh này, dường như là cực kì kính trọng nam sinh còn lại trong ảnh.

Mấy bức ảnh này, nữ sinh tâm sự trùng trùng, không thềm quan tâm đến nam sinh trong ảnh, rõ ràng là có mâu thuẫn.

Những bức ảnh sau lại thay đổi, hai người cười rất vui vẻ, gần như có thể nhìn thấy sự nhẫn nại và cẩn thận của nam sinh khi dỗ dành nữ sinh.

Hai người này chỉ là quan hệ giao dịch? Hai cô gái cười quý dị nhìn nhau một cái, cầm điện thoại đi về chỗ tập hợp.

Hạ Tiểu Ngư đang đau lòng điện thoại của cô ta, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối đen, cả người bị kéo ra ngoài: “Làm gì vậy? Thả tôi ra.” Cô lại cảm thấy không đúng, nhanh chóng ngậm miệng.

Hạ Vũ tức giận kéo cô ra khỏi Hoa Hàng, gần như quên cả việc trang phục mặc trên người không phù hợp làm động tác đó, anh ta bây giờ đã bị cô làm cho tức chết: “Em có tí liêm sỉ nào không vậy? Cậu ta đã đối xử với em như vậy rồi, em còn đến tìm cậu ta, em có bệnh không vậy?” “Anh mới có bệnh ý.” Hạ Tiểu Ngư vốn muốn nói chuyện đàng hoàng với anh trai, nhưng anh trai cô nói lời không hay, coi thường cô, từ nhỏ đến lớn thích nhìn cô bị chê cười

Chị Hai đánh cô, anh trai ở bên cạnh cười lạnh, không có đồ để đánh anh ấy còn đưa cho chị dây mây, anh trai chính là không muốn cô sống tốt.

Bây giờ cô vội vàng đến giúp anh trai rửa sạch oan ức, xem anh trai đối xử với cô thế nào đi

Coi cô giống như bệnh độc vút cổ ra ngoài, chỉ sợ cô làm mất mặt: “Anh quản được em à.” Hạ Vũ chính là coi thường việc em gái chẳng biết mình đáng giá đến đâu: “Nếu như em không phải em gái anh thì anh mới không thềm nhìn em thêm một cái.” “Anh tưởng em thềm gặp anh chắc, anh không hỏi em đến để làm gì, thấy em liền mắng, anh dựa vào gì mà mắng em, dựa vào gì mà coi thường em?” “Anh coi thường em cũng không phải chuyện ngày một ngày hai

Em đừng nói với anh là bây giờ em mới biết

Hạ Tiểu Ngư, nếu em còn chút tự trọng thì chia tay với Giang Hồng Triết đi, đừng khiến anh cảm thấy buồn nôn với em.” “Anh buồn nôn.” Hạ Tiểu Ngư chỉ biết anh trai đáng đời, đáng đời bị người ta mắng, đáng đời bị người ta bắt nạt, đáng đời bị người ta coi thường, ai cũng giẫm được

“Em trừng mắt cái gì! Em còn muốn nói gì!” Chỉ biết bụng dạ hẹp hòi, cơ bản không biết người ta ở sau lưng nói xấu mình thế nào! Xem những lời khen của người khác là sự thật! Nếu không phải thất bại ở trường cấp ba, có lẽ cô sẽ cho rằng mình là số một thế giới! “Soi gương lại cho kĩ đi! Nghe không hiểu đám người đó xúc phạm em ra sao thì anh sẽ giúp em lặp lại một lần! Để đầu óc em tỉnh ra!” “Anh..

anh..

Hạ Vũ anh thật là quá đáng! Chị Hai còn không nói em như vậy!” Anh ta không phải là người nhà mà! Sao lại ức hiếp cô giống bọn người kia! “Đó là vì chị Hai không biết em đã làm ra chuyện mất mặt thế nào!” Cứ bám lấy tên xấu xa như Giang Hồng Triết không chịu buông! Giang Hồng Triết chà đạp sự tự tôn của cô xuống tận bùn đất cô cũng không đáp lại lời nào! Liếc mắt đưa tình với bạn tốt cùng phòng của cô, cô cũng giả vờ ngốc nghếch không nhìn thấy! Anh ta không tin em gái mình không biết Giang Hồng Triết và người phụ nữ đáng ghét kia dính líu đến nhau!

“Anh chỉ nghĩ là em đến tìm Giang Hồng Triết thôi sao! Em không thể đi ngang qua được sao!” “Em đi ngang qua...” Trừ phi là trời đổ cơn mưa máu! Hạ Tiểu Ngư cũng rất tức giận, cố ý chọc tức anh trai mình: “Anh tránh ra, em phải đi tìm Giang Hồng Triết cùng ăn trưa...” “Hạ Tiểu Ngư em còn biết xấu hổ hay không? Em...”

“Anh bớt mắng em đi!” Đạo đức giả! Đạo đức giả! Đứng trước mặt chị Hai thì ra vẻ uất ức, giả vờ muốn tốt cho cô, ở sau lưng chị Hai thì

trường mắt nhìn cô, xem thường cô, lúc học cấp ba còn không ít lần ném lại xe đạp không chờ cổ đến trường!

Nếu Hạ Vũ biết cô nghĩ thế nào, nhất định sẽ bổ đầu em gái mình ra xem xem có phải bên trong chứa đầy nước hay không? Chế đường xa, chế ghế sau của xe quá cứng, chế xe đạp quá thấp không thể khiến cho bộ váy liền áo của cô được gió thổi đẹp hơn, chế hai người cùng ngồi một chiếc xe đạp sẽ mất mặt, chế anh trai qua ôm không thể che chắn được gió, chê anh trai chạy xe chậm như rùa bò, cậu có ngốc mới vừa đỗ dành tiểu tổ tông vừa đối mặt với áp lực của kỳ thi tốt nghiệp cấp ba

Không vớt cô lại tự mình chạy xe đi là nhân từ lắm rồi!

“Anh cũng không nghĩ xem liệu em có nuốt được cục tức này không? Em phải cho bọn họ xem! Anh rõ ràng là xem thường người khác mà! Tránh ra! Bớt quản chuyện của em! Em không có ngu ngốc như anh nói đâu!”

Hạ Vũ nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng ở giây tiếp theo lại sợ bản thân hiểu lầm, sự cố chấp của Hạ Tiểu Ngư khiến anh ta phát điên! Rõ ràng là ở trước mắt của mình, có cảnh cáo có dạy bảo thế nào cũng không nghe lời! Một sự bất lực ê chề khiến anh ta cảm thấy bản thân thật vô dụng: “Em..

ý em nói..

không phải em đang...”

Hạ Tiểu Ngư vô cùng mất kiên nhẫn, nhưng nghĩ đến những uất ức mà anh trai chịu đựng vì mình, xem như cũng có lương tâm: “Phí lời! Em giống như đang tự chuốc nhục sao! Chị Hai nói rồi, sau này sẽ giới thiệu cho em người có tiền hơn Giang Hồng Triết, cùng lắm là người đã từng ly hôn hoặc một ông già mà thôi, chẳng sao cả! Hạ Tiểu Ngư em không thể giảm điều kiện được, đàn ông gì mà không tìm được chứ, người thích em

rất là nhiều! Tại sao em phải bám lấy anh ta mãi! Dám nói em như vậy! Em nhất định sẽ cho anh ta thấy! Anh tránh ra đi...” Hạ Vũ kéo tay cô em gái đang muốn bỏ đi lại: “Được rồi, vì một tên đàn ông như vậy, có đáng không, mau trở về làm việc đi.” “Em không? Em nhất định phải đòi lại công bằng cho bản thân! Anh đừng quản Đông quản Tây! Em tự có chừng mực! Anh buông tay ra đi!” “Tiểu Ngư!” “Tóm lại anh đừng quản! Đùng đây đưa nữa, buông tay ra đi!” “Em...” Cái gì mà không phải người từng li hôn thì là một ông già”, chị Hai nói lời an ủi kiểu gì thế này

Trong điện thoại của Hạ Tiểu Ngư không chỉ có hình ảnh, còn có nội dung tình cảm đăng trên Weibo suốt thời gian qua

Chủ nhân của điện thoại trông giống như một người đa sầu đa cảm lại rất mong manh dễ vỡ, không ngừng đăng lên nội dung u buồn, vui vẻ trong cuộc sống của một cô gái nhỏ

Từ những nội dung bình thường này có thể nhìn ra được, điều kiện gia đình của chủ nhân chiếc điện thoại này không được tốt, nhưng cũng không có ham mê xấu nào, thấy những thứ đẹp đẽ thì chụp ảnh lại, đăng lên dòng trạng thái buồn bã vì để mất cơ hội, có duyên tiếc, có mong muốn, cũng có những thứ không thể mua được

Đương nhiên, những lời khoan dung rộng lượng đó đều học theo cách nói của chị Hai, như vậy trông sẽ chuẩn mực hơn, nếu như thật sự bảo cô nói ra những lời trong lòng mình, nhất định sẽ là từng đoạn từng đoạn tâm lý thù hận, sau đó là trưởng thành thì sẽ gả cho một người thật thật nhiều tiền! Cô thấy thật may mắn vì lúc đó vẫn còn nhỏ, nhưng cũng biết làm thế nào để viết ra những lời dễ dàng nhận được sự đồng tình, biết bù đắp cho khuyết điểm của bản thân

Nội dung đăng tải trong những năm gần đây của cô phần nhiều là nghi ngờ bạn trai có người khác, nhưng đều là các trạng thái nháp chưa đăng lên,

nếu không phải chủ nhân điện thoại đánh rơi máy ở đây, người khác thật sự không thể nhìn thấy.

Người nhặt được điện thoại hầu như không có ý nghĩ không được xâm phạm quyền riêng tư của người khác, hơn nữa còn xem liên tục, không chỉ xem mà còn kêu gọi các chị em trong bộ phận cùng xem, lần này sẽ khiến cho Lâm Vân Huyền không còn sĩ diện mà dương oai điều võ! Xem xong thì các cô gái ngồi xung quanh đều cảm thấy câu chuyện này có quá nhiều tình tiết hấp dẫn

“Mọi người nói xem hai người họ ai nói sự thật?”

“Cô bị ngốc rồi à, cô nhìn mấy tấm ảnh này giống giả lắm sao! Nụ cười hiếm thấy trên mặt Giang Hồng Triết là do người ta bắt anh ta cười à!” “Hơn nữa trông cô ấy cũng không giống như vậy, cô xem xem cô ấy thật thà giản dị, còn nữa, nếu cô ấy thật sự xấu xa như vậy, học trường Giang sẽ ở cùng cô ấy lâu như vậy sao.” “Đúng đó.” “Vậy..

chứng tỏ bọn họ thật sự là bạn trai bạn gái của nhau? Hơn nữa còn yêu nhau rất lâu rồi?!” “Ừ, nhất định là vậy, trên Weibo cũng có viết rõ ràng, hai người họ là người yêu của nhau.” “Nhưng..

tại sao học trường Giang lại không nói!” Mấy ngày qua có rất nhiều tin tức không hay được lan truyền ra, nhưng, cơ bản chẳng nghe anh ta đứng ra giải thích giúp bạn gái mình? Hình như hình như còn nói..

không quen thân với cô gái họ Hạ đó

Tại sao lại như vậy...

Sao lại có loại đàn ông như vậy..

không giúp thì thôi đi, còn thêm dầu vào lửa.

Một cô gái không ưa Lâm Văn Huyền chuyển câu chuyện về đề tài chính, cô không phải muốn bọn họ phân tích xem chủ nhân của chiếc điện thoại này và người đàn ông kia có phải là bạn trai bạn gái hay không: “Trong lời nói của Hạ Tiểu Ngư thì ai là người thứ ba?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Chuyện Ở Hoa Hàng (9)

 Nói thì khó nghe, đến anh trai người ta còn không buông tha! Chẳng qua điều kiện không được bằng nhà cô ta, bắt nạt người thấp cổ bé họng, dùng thủ đoạn đó đối phó với người ta! Con người đó xấu xa đến thế là cùng! “Không chỉ xấu xa, mà còn đều cáng! Cái gì mà bám lấy Giang Hồng Triết không tha!” “Nhìn mấy tấm ảnh đó, rõ ràng thấy Giang Hồng Triết bám lấy Cá Phi Thiên mới đúng!” “Cá Phi Thiên xinh đẹp như vậy, thiếu gì người theo đuổi, họ đã yêu nhau từ hồi trung học rồi, làm gì đến lượt cô bạn gái nào đó mới về nước vài năm nay.” “Nếu trong bọn họ thực sự có một người là kẻ thứ ba, thì nhất định không phải là Cá Phi Thiên!” “Mau gửi vài bức ảnh sang đây, rồi đem điện thoại đến nơi chuyên giữ đồ đánh rơi trả về cho chủ.” Cô ta muốn xem xem lần này Lâm Vân Huyền sẽ còn gì để nói!

“Cậu nhìn những bức ảnh này chưa? Ai là “chính thất” thì nhìn là biết, không biết ai mà thất đức thế, lại có thể hình dung như vậy về Cá Phi Thiên, gia cảnh nhà người ta không được tốt lắm, nhưng cũng chẳng đặc tội gì với cô ta, bình thường trên Weibo cũng chỉ toàn ảnh chó mèo, ăn mặc giản dị, có thể thấy là một người rất đơn giản.” “Có lẽ lần trước đến đây tìm người yêu cũng là đã lâu không gặp, trang điểm xinh đẹp một chút, con gái thích phù phiếm cũng dễ hiểu, nhưng cũng đâu đến nỗi khó nghe như lời đồn.”

“Ai tung tin đồn đấy?” “Không chỉ có kẻ tung tin đồn đó xấu xa, còn cả thằng đàn ông không lên tiếng bênh vực lại càng khiến người ta tức giận, con gái nhà người ta yêu đương đang hoàng với anh ta, anh ta không thừa

nhận thì thôi, lại còn ngấm ngấm đổ oan cho người ta, người như vậy nên tránh xa!“.

“Chẳng phải cậu nhà mình điều kiện tốt, lại đẹp trai, lại có lựa chọn tốt hơn, nên muốn vứt bỏ tình cũ đó sao, loại con trai như vậy cũng chẳng hiếm.” “Cậu hiểu cái gì, nhà họ Lâm có nhiều tiền, cậu tưởng đàn ông họ không thích leo cao à, nhà họ Giang mặc dù điều kiện cũng không tồi, nhưng cũng chẳng có nền tảng vững vàng như nhà họ Lâm, anh ta lựa chọn thiên kim tiểu thư nhà họ Lâm cũng là điều dễ hiểu.”

“Đấy gọi là có mối nối cũ! Hơn nữa, như thế thì có thể vui đập bạn gái cũ sao, mà sợ rằng còn chưa phải bạn gái cũ đâu! Đã bắt đầu bắt cá hai tay rồi! Tớ không chỉ nhìn thấy bọn họ bên nhau một lần, những cử chỉ đó rõ ràng là của những cặp đôi đang yêu nhau

Cướp của người ta, còn 0 ra tay phũ phàng như vậy!”

“Ai nói không phải chứ, chẳng để ý đến cảm xúc của người khác chút nào! Chỉ biết giành về phần mình, có điều không ngờ cô ta là loại người đó, bình thường thấy cô ta khá là ngoan ngoãn biết điều.”

“Ng ngoan cái nỗi gì! Cậu quên mất cô ta là thế nào để lên cạnh chị Phó rồi à, lại còn lần đầu tiên bay bay đã bị khách hàng tố cáo

Không ngờ vị khách hàng đó về sau còn phải đích thân đến xin lỗi cô ta

Cậu xem khách hàng có bao giờ phải hạ mình xin lỗi, cô ta thì giỏi rồi, cậu mình có hậu phương, sợ người ta không biết chắc, cậu dám nói cô ta không toan tính.”

“Đi thôi, sắp đến giờ bay rồi, sau này bị phân vào cùng một ca với cô ta, thì cẩn thận chút, đừng tưởng cô ta bề ngoài hiền lành, lại tưởng người ta không mắc tí bệnh tiểu thư nào.”

Lâm Vân Huyền tức đến nổi đầu muốn nổ tung, con tiện nhân Hạ Tiểu Ngư! Khiến hình tượng mà bao lâu nay cô ta xây dựng nên sụp đổ hoàn toàn! Cái gì mà bạn bè, cái gì mà đi đón, cô ta là cái thá gì mà đòi đi đón Lâm Vân Huyền cô!

Lâm Vân Huyền vốn dĩ không muốn đối phó với cố, còn chẳng muốn nhìn cô một lần, lần trước bối bác gia thế nhà Hạ Tiểu Ngư, chẳng qua là muốn đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người, ai biết được diễn biến lại khó nghe thế này, chuyện cô ta đối phó với cô lại khiến cô ta thêm có giá!

Nhưng lần này! Bỗng nhiên cô lại tự đến đây nộp mạng! Ánh mắt của Lâm Vân Huyền đột nhiên tối sầm lại vì một “con chó”, đừng nói những lời đồn đó không phải do cô ta tung ra, cho dù như thế thấy, thì Hạ Tiểu Ngư cũng phải ngoan ngoãn mà chịu đựng! Hạ Tiểu Ngư đã coi cô ta là kẻ địch, thì cũng đừng trách cô ta phũ phàng!

Cái gì mà kẻ thứ ba! Bạn trai! Mấy bức ảnh đó nói lên được điều gì chứ! Còn những con người sinh thị phi kia! Cứ như chưa từng vui đập Hạ Vụ không bằng!

Hơn nữa, Hạ Vũ là người như thế nào, chỉ mình cậu biết được! Với điều kiện cuộc sống của cậu, thì những thứ đắt đỏ kia từ đâu mà có! Lẽ nào Thúc Tùng Cảnh vứt cho cậu chơi!

Hoa Hàng là ước mơ của cô ta, cô ta tuyệt đối không để ai phá vỡ tất cả những gì mà cô ta có ở đây! Tương lai mà cô ta đã vất vả gây dựng nên, sao có thể để Hạ Tiểu Ngư vui đập được!

Hạ Vũ thì dễ đối phó rồi, đến trường nghe ngóng, bao nhiêu người từng nghi ngờ về gia thế của Hạ Vũ, cậu phù phiếm, dùng những đồ đắt đỏ, nhà nghèo kiệt xác là sự thật, cậu có bán không lại không phải là do cô tung tin đồn, mà là người khác suy luận nên, nếu cậu không bán, thì những thứ đó từ đâu mà có! Sợ rằng chính cậu cũng không biện hộ nổi cho mình!

Hai đứa nghèo kiệt xác, thậm chí cô ta không cần ra tay, bất cứ ai cũng có thể xử lí được bọn họ, thế mà cũng dám giở trò trước mặt cô ta! Hạ Tiểu Ngư! Chỉ trách cô tự mình nộp mạng! Hạ Vũ quay đi quay lại đã không thấy Hạ Tiểu Ngư đâu rồi, cậu bắt đầu thấy lo lắng, sợ rằng cô lại gây nên chuyện khó lòng cứu vãn

Khiến Giang Hồng Triết xấu mặt"? Lẽ nào cậu không muốn sao! Nhưng cũng phải biết lượng sức mình

Nói cô ngây thơ ngốc nghếch cô còn không phục! Cô dựa vào cái gì mà khiến Giang Hồng Triết, Lâm Vân Huyền bẽ mặt!

Cho dù có khiến cho Giang Hồng Triết, Lâm Vân Huyền bẽ mặt rồi, thì bọn họ có thể để có lành lặn mà đứng cười khẩy được không! Nếu không khiến cô thê thảm hơn, thì cái tên Hạ Vũ của cậu sẽ viết ngược! Đồ ngốc Hạ Tiểu Ngư! Trút giận cũng phải biết lượng sức mình, không có sức lực thì phải nhẫn nhịn, tưởng rằng cậu và chị Hai đều là những người không có cảm xúc chắc! Lần này, có giỏi thì hạ gục hãn đối phương, đừng gây chuyện khiến cậu phải hạ mình chuộc lỗi hộ! Lâm Vân Huyền nói gì thì nói đúng là kẻ thứ ba

Còn Giang Hồng Triết thì sao? “Đâm sau lưng bạn gái mình, anh ta đang nghĩ gì vậy?” “Thiếu tiền? Không thể nào!” “Diệp Tiến! Diệp Tiến! Cậu bước lại đây.” “Bảo cậu lại đây, cậu có nghe thấy không!” ở bộ phận Quản lí kĩ thuật này, không phải chỉ có Giang Hồng Triết là cậu ta không động đến được, Vương Siêu, cậu ta cũng không dám động vào!

Ân oán giữa Giang Hồng Triết và Hạ Vũ cũng bị người ta bởi lên

Hóa ra là hồi còn đi học, Hạ Vũ đúng là thần tượng của Giang Hồng Triết

Mặc dù Giang Hồng Triết cũng đạt được một số thành tích, nhưng còn thua xa anh Hạ khóa trên, thế nên hình tượng khiêm tốn, lễ độ của anh ta,

cả trường đều biết.

Vương Siêu bắn khoả: Kết quả, quay đi quay lại đã không chịu thừa nhận! Thậm chí còn nghi ngờ phẩm chất của đối phương? Lại còn trong hoàn cảnh, đối phương vẫn là “anh vợ” của anh ta! Loại người như vậy, không sợ bị người khác đàm tiếu hay sao.

“Chỉ có anh ta mới làm được như vậy! Đều cáng!”

“Anh ta nhìn có vẻ không giống hạng người ấy!”

“Anh ta là hạng người như thế nào cần viết rõ trên mặt nữa à! Mấy bức ảnh đó đổ oan cho anh ta! Hay là mấy năm nay đều có người ép anh ta chụp ảnh, ép anh ta thân mật, ép anh ta đối xử tốt với Hạ Tiểu Ngư!” Kiểu thiếu gia gì thế không biết! Bình thường tỏ vẻ thanh cao thế, vừa ở bên người ta vừa không chịu thừa nhận, lại còn ve vãn người khác nữa chứ!

“Đừng nói nữa, chắc anh ta có lí do của riêng mình, mọi người đều là đồng nghiệp, về sau vẫn phải làm việc cùng nhau.” “Lí do gì!? Mỗi thù giết cha!” Mấy người cũ nói chuyện thẳng thắn hơn nhiều: “Bây giờ cậu ta vẫn còn là thực tập sinh làm việc cùng thì chưa chắc, cho dù vào làm chính thức rồi, có ở bộ phận chúng ta không còn chưa rõ, nói cậu ta thì đã sao.” Giang Hồng Triết đứng bên ngoài tấm kính ngăn cách, mặt mũi trắng bệch! Hạ Tiểu Ngư! Diệp Tiến thò đầu ra ngoài, bỗng nhiên nhìn thấy Giang Hồng Triết đứng ngoài cửa, giật thót mình rút đầu lại! Giang Hồng Triết rút điện thoại ra, muốn chất vấn Hạ Tiểu Ngư xem cô đã làm gì! Nhưng ngay sau đó lại sầm mặt lại, bỏ điện thoại xuống, anh ta có thể hỏi gì, thậm chí anh ta còn chưa từng đề cập đến chuyện chia tay với Hạ Tiểu Ngư, Hạ Tiểu Ngư chỉ là đến tìm anh ta đúng lúc anh ta không có ở đó

Hiện giờ, thậm chí anh ta còn không biết, những lời nói đó từ đâu mà có! Giang Hồng Triết bối rối nhìn xung quanh, khi ấy, anh ta mới phát hiện ra, mọi người đều đang nhìn mình với ánh mắt kì quặc! Giang Hồng Triết

bình tĩnh lại, nở nụ cười thản nhiên như bình thường: “Sao thế? Có gì không ổn?” “Không có, không có, Giang công tử bận việc.” Mọi người xung quanh lập tức giải tán, ai làm việc người đó, nhưng sau khi rời đi rồi, họ tụ tập với nhau nói gì là quyền tự do của họ.

Giang Hồng Triết thấy vậy, nét mặt chẳng khá khẩm hơn là mấy

Anh ta nhìn điệu bộ khép nép của Diệp Tiến, kéo ngay cậu ta ra hỏi: “Chuyện gì vậy?” Diệp Tiến sợ sệt dựa vào tường, né tránh trận lôi đình của Giang Hồng Triết.

“Nói mau!”

Diệp Tiến không dám giấu giếm, khai hết chuyện xảy ra hôm nay, và chuyện Hạ Tiểu Ngư đánh rơi điện thoại, có người nhặt được trả về phòng nhận của rơi, nói rồi vội vàng biện hộ: “Em không nói gì cả, thật đấy..

Em không nói gì cả...”

“Cút!”

Diệp Tiến vội vàng chạy mất tiêu! Đáng ghét! Cái con Hạ Tiểu Ngư này! Giang Hồng Triết không ngờ rằng mình lại chết trong tay Hạ Tiểu Ngư, sớm biết..

Sớm biết thế này! Giang Hồng Triết bực mình đá vào tường vài phát!

Tâm trạng Hạ Tiểu Ngư rất vui vẻ, cô muốn Lâm Vân Huyền mặt dày không nói được câu nào nữa! Bảo cô là gái, bảo cô là kẻ thứ ba! Giữa hai người bọn họ, ai là kẻ thứ ba thì kẻ đó tự mình biết! Thiên kim tiểu thư thì đã làm sao! Vẫn cứ là cướp người yêu của cô mà thôi!

Cho dù cô có đá Giang Hồng Triết, cô cũng phải cho người ta biết rằng, Lâm Vân Huyền nhặt thứ đồ mà cô ta bỏ đi! Tưởng cô là cục đất

muốn nặn thể nào cũng được sao! Không có cửa đâu!”

Hạ Tiểu Ngư vui vẻ đi về nhà, nhảy chân sáo vui mừng như một đứa trẻ, hôm nay là thứ Sáu, cô phải đi đón cháu gái, nghĩ đến chuyện lúc này Giang Hồng Triết gọi điện, cái điệu bộ ngon ngọt khúm núm ấy, đúng là hả giận! Tức chết anh ta đi! Không phải anh nói tôi không phải là bạn gái anh sao! Không phải anh ngấm ngầm thừa nhận tối đeo bám anh sao! Không phải anh thừa nhận cả nhà tôi đều là kẻ trộm sao! Lần này thì tốt rồi! Tối giả vờ không biết, để xem anh ta dám làm gì Hạ Tiểu Ngư tôi!

Hạ Tiểu Ngư tay xách túi, khoác trên mình một chiếc áo gió lông cừu, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi cổ tròn màu trắng, đeo một chiếc khăn quàng xanh, vui mừng bước đi

Chỉ cần nghĩ đến chuyện khiến Giang Hồng Triết bực mình, Lâm Văn Huyền tức hộc máu mồm, là cô cảm thấy vui mừng! Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên có thấy vui như này!

Đáng chết! Đáng đời! Hạ Tiểu Ngư vui mừng xoay một vòng, trời xanh mây trắng, thời tiết đầu mùa xuân đẹp đến nỗi khiến người ta ngơ ngẩn.

Cô không để ý thấy ở đằng xa, một chiếc xe ô tô màu đen đang theo sau cô, người đàn ông ngồi trên chiếc ghế phụ bên tay lái đeo một sợi dây chuyền màu kim, mu bàn tay để lộ hình xăm đuôi rồng, hắn ta nhìn bức ảnh trên điện thoại, rồi lại nhìn người đang bước đi trên đường, thu lại ánh mắt lạnh lùng, dập tắt điều thuốc trong tay, rút điện thoại lại: “Đi thôi.”

“Anh lớn, chúng ta không theo dõi nữa?”

“Đưa tao về nhà đã.” Không có điều kiện, không ai chống lưng, lại đặc tội với người không nên đặc tội, đáng đời con nhỏ đen đui.

Chủ nhân đã nói rồi, sống chết thế nào cũng được, cho cô ta một bài học, không giữ gìn trinh tiết, trả trước ba mươi vạn, xong việc trả nốt năm mươi vạn, thù lao bình thường, được cái việc đơn giản! “Giao cho cậu xử lí.” Không đến lượt hăn tự mình ra tay, hăn ta đích thân nhắm đến là nể mặt chủ nhân mà thôi

“Được, thưa sếp, lúc nào ra tay.” Hăn ta đã quá nóng lòng muốn nếm thử mùi vị của con bé đó

“Mày cứ tiếp tục theo dõi nó thêm bốn hôm nữa.” Hăn ta từ trước đến giờ hành động luôn rất thận trọng, phải chắc chắn không có bất cứ sai sót nào, chắc chắn không để lại chút dấu vết nào: “Để tâm một chút.” “Rõ rồi, thưa đại ca! Đại ca yên tâm, em nhất định sẽ xử lí thận trọng!”

“Chị ơi, lúc nào chị về, con bé giấu chị thu những thứ đồ vớ vẩn gì đó, hihi, chị ơi, nể tình em thành khẩn báo cáo, em có thể ăn trước không!” Thượng Thượng sốt sắng, cố gắng kiễng chân nhảy lên giành lấy thỏi sô cô la của cô bé: “Trả lại cho con! Dì xấu tính! Dì cướp sô cô la của con! Mẹ ơi, mẹ ơi!” Hạ Diệu Diệu thấy nhức đầu, cô chuyển điện thoại từ tai trái sang tai phải

Bên ngoài, trời đã rất muộn, nhưng hôm nay cô vẫn phải tăng ca: “Đừng trêu cháu nữa! Trả lại cho nó đi!”

“Nó còn ba hộp nữa, em cũng muốn ăn mà.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Chuyện Ở Hoa Hàng (10)

 Thượng Thượng giăng lấy điện thoại, trừng mắt nhìn dì mình, như sắp khóc đến nơi

“Thượng Thượng, con ném cho dì một hộp, dì còn nhỏ, con nhường dì, dạo này còn có ngoan không?”

Thượng Thượng sụt sịt mũi: Không thèm chấp với dì, cầm điện thoại đi nói chuyện với mẹ.

Hạ Diệu Diệu tuần này không về, cô xin cho em gái vào nghỉ ngay, để nó ở nhà “dưỡng thương”

Hạ Tiểu Ngư rất biết ơn chị, mặc một chiếc áo khoác rất dày, ôm đông đồ ăn vặt cháu gái cho, dẫn cháu gái đi chơi trên con đường gió lạnh, cô đi đằng trước, từng bước từng bước đếm những viên gạch trên đường: “Khoai tây chiên của con thật ngon.” Hạ Thượng Thượng quàng một chiếc khăn nhỏ màu hồng đi theo sau, cúi đầu bắt chước gì mình đếm gạch: “Tất nhiên rồi, vì cái cổ cho con khoai tây chiên rất xinh.” “Có xinh bằng gì không?!” Hai người họ không có mục đích gì, chỉ muốn giết thời gian ngoài đường, bọn trẻ con không ở nhà mãi được, Thượng Thượng nghe vậy ngẩng đầu lên, trợn ngược mắt sau lưng dì mình, rồi lại cúi đầu xuống chăm chú đếm những ô vuông: “Xinh hơn dì nhiều.” Ông ngoại đang sửa xe đạp ngay bên kia đường, cô bé chẳng lo bị dì đánh

“Con hiểu gì chứ, cho con tắm vải rách con cũng thấy đẹp...” Hạ Tiểu Ngư đi từng bước, từng bước nhỏ, mái tóc dài mềm mại ngực, ánh nắng

buổi ban trưa rọi trên người cô, sáng lấp lánh: “Này, dì tốt hơn hay là cậu của con tốt hơn?” Cô còn chưa quên sắc mặt hầm hừ mà Hạ Vũ nhìn mình mấy hôm nay, chẳng phải chỉ là làm thế cho hả giận thôi sao! Anh ta sợ cái gì chứ! Nhất gan! Mau đi đi, ở nhà ngày nào ngứa mắt ngày ấy

Hạ Tiểu Ngư đợi một lúc không thấy cháu mình trả lời, quay đầu lại, không thấy người đâu, cô hốt hoảng, rồi đột nhiên gọi to: “Thượng...”, chưa dứt lời thì đã thấy cháu gái mình đang với lên cửa xe ô tô cách đó vài bước, cố gắng nhìn vào bên trong.

Hạ Tiểu Ngư hoảng hốt, vội vàng chạy đến kéo cháu mình đến

Trên con đường dành cho xe không động cơ này, có rất nhiều xe ô tô đỗ, nhưng từ góc nhìn của cô, không thấy bên trong có người, cô chỉ nghĩ rằng, đó là những chiếc xe đỗ tạm ở đây, hoặc là xe của những nhà xung quanh đó: “Con làm gì đấy, làm xước xe của họ thì phải làm sao! Mau đi thôi.” Nói rồi, cô bế cháu gái lên, nhân lúc không có ai, vội vàng chạy về

Hạ Thượng Thượng nghi ngờ nhìn trước xe đó, rồi đột nhiên quay đầu lại nói: “Dì ơi, cháu cảm thấy trong xe có người đang nhìn dì.” “Nói vớ vẩn gì đấy.” Cháu gái bước chân lên, xước cả xe rồi, không chạy lẽ nào đợi người đến đòi tiền bồi thường.

“Thật đấy, tối qua lúc ra ngoài, cũng có người đang nhìn dì.” Cô bé không có bố, nên rất có kinh nghiệm với những ánh nhìn ác ý và sự quan sát lén lút của người xung quanh

Cô bé đã cảm nhận thấy, có người đang theo dõi dì mình

Nhưng cửa kính xe tối đen, cô bé nhìn không rõ, muốn áp sát vào nhìn, nhưng kì lạ rằng, cửa kính xe này không giống xe của ba, áp sát vào rồi vẫn không nhìn thấy người bên trong, thật kì lạ? “Dì con xinh đẹp thế này, tất nhiên có người nhìn rồi.” Nói rồi cô bế cháu gái rẽ sang phía khác: “Từ nay về sau không được trèo lên xe người khác, có biết không.” “Vâng,

cái chú nhìn dì nhất định là rất hung dữ, không thích di, kiểu như vậy, hức.” Nói rồi cô bé lạnh mặt, mím môi, cố gắng làm ra vẻ ta đây

Hạ Tiểu Ngư dỉ tay vào đầu cháu: “Đừng có bắt chước ba.” Đừng nói chứ, còn ai không sai vào đâu được, cái điệu bộ lúc này giống hệt anh rể cũ của cô, cứ như người ta nợ mình tiền không bằng

“Dữ dần như thế, con còn dám nhìn” “Con còn nhìn thấy bộ mặt dữ dần hơn thế, lần trước con và...” Thượng Thượng kiến thoảng kể lại chuyện và phải một chú rất dữ tợn tuần trước

“Đáng đời, xem con còn dám chạy lung tung nữa không.” Gã tài xế làm việc cực kì nghiêm túc, cẩn thận, mặc dù là một người bình thường, nhưng càng bình thường lại càng không được chủ quan

Để qua mắt được camera khu phố, ba hôm nay, hần ta đã đổi năm chiếc xe, ăn bận thay đổi vài lần, có lần hần ta là tài xế, có lần không phải, cho dù sau này Hạ Tiểu Ngư gặp chuyện rồi, cũng không ai nắm được manh mối trên người hần ta

Lúc này bỗng nhiên bị một cô nhóc tì lên cửa xe nhìn, hần ta giật cả mình, bỗng nhiên cảm thấy cô bé này có thể nhìn qua cửa kính xe đã được xử lí, nhìn rõ mặt hần ta

Nực cười! Cô nhóc này, hần ta cũng đã điều tra rồi, Hạ Linh, con của chị gái Hạ Tiểu Ngư sinh hồi đại học, không có cha, một tay chị gái cô chăm sóc, một năm trở lại đây mới quay về

Có điều, bạn trai bây giờ của chị gái cô có chút phiền phức

Hần ta phải thận trọng như thế này, cũng vì để phòng sau khi Hạ Tiểu Ngư gặp chuyện, chị gái cô bảo bạn trai đứng ra điều tra

Nhưng hẳn ta cũng không sợ nhà họ Cao lắm, hơn nữa một người con gái chưa chồng đã có con, nhà họ Cao cũng không mấy xem trọng, càng không vì em gái cô mà làm to chuyện

Hai hôm nay, hẳn ta cũng đã nghe ngóng tình hình hàng xóm xung quanh nhà họ Hạ

Nhà họ đúng chỉ là một gia đình bình thường ở đây, điều kiện cũng bình thường, nếu không nói là tệ, điều này không khó để giải thích vì sao chị gái của Hạ Tiểu Ngư phải bám lấy thiếu gia nhà họ Cao

Sau màn thót tim ấy, gã tài xế có chút phấn khích, lần đầu tiên hẳn ta có cơ hội tóm được một người đẹp thế này, kì thực rất nóng lòng, tối nay lại đến đây nhòm ngó, là có thể thỏa mãn được nỗi tương tự trong lòng hẳn.

Gã tài xế cười, nụ cười gian tà đều cáng

Hai mươi phút sau, có người đến lái chiếc xe đó đi

Tối hôm đó, để dỗ cháu, Hạ Tiểu Ngư lấy ra không ít đồ ăn ngon, hai người họ nằm trong chăn rả rích đến nửa đêm, rồi mới từ từ ngủ thiếp đi

Xe của gã tài xế đỗ ngoài con đường cạnh khu tập thể, hẳn ta cố kìm nén sự nóng lòng của buổi tối cuối cùng, thời khắc cuối cùng trước khi hẳn ta thỏa mãn chiếm lấy con mồi

Hẳn ta tưởng tượng ra sự im ắng khi hẳn ta ra tay, tưởng tượng ra Hạ Tiểu Ngư đang bị hẳn ta ép sát xuống, hoang tưởng ra sự chống cự và sở hãi của cô, nét mặt vốn đã hung dữ của hẳn ta lại được phủ lên một lớp sát khí và nụ cười đắc ý ghê tởm

Gã tài xế hoang tưởng một hồi lâu, sự thèm khát thủ tính trong người hẳn đang phản ứng mãnh liệt

Nhưng hắn cũng không thể ra ngoài

Ngồi trong xe, hắn rút một điếu thuốc ra, từ từ châm lửa, chiếc nhẫn to bản lộ ra trên ngón tay, lóe lên thứ ánh sáng gian tà giữa làn khói thuốc.

Ngay đúng lúc hắn ta đang say mê tận hưởng những suy nghĩ rợn người ấy.

Bỗng nhiên có tiếng gõ vào cửa kính xe, gã tài xế sững người, nhìn ra ngoài cửa

Trong màn đêm mờ ảo, có thể nhìn thấy ba thân hình đồ sộ mặc áo gió đang đứng bên ngoài.

Gã tài xế lập tức trở nên cảnh giác, muện thế này rồi..

Hắn ta bất giác lẫn mò, nắm lấy chiếc dùi cui đã giấu sẵn dưới ghế, từ từ mở cửa kính xe, cố gắng trấn tĩnh, sợ gì chứ, nếu như ở trên đường, bây giờ chịu thiệt trước, về sau đại ca trả lại cho hắn ta gấp đôi; nếu là cảnh sát thì lại càng dễ đối phó hơn.

Gã ta đã làm gì phạm pháp đâu, chẳng qua chỉ đỗ xe ở đây hút điếu thuốc thôi mà.

“Người anh em, xuống đây nói chuyện.”

Hóa ra là cùng một ngành cả, gã tài xế xuống xe, làm điệu bộ kênh kiệu bắt chước đại ca: “Có chuyện gì?” Loại người này, hắn ta gặp nhiều rồi, đi theo đại ca lâu ngày, hắn ta đã không còn để ý đến những xích mích vụn vặt,

“Wow! Người anh em ra dáng nhỉ! Nhìn cái điệu bộ này!”

“Có gì nói mau.”

“Lại còn nóng nảy cơ đấy! Giới thiệu với người anh em, đây là đại ca nhà tôi.” Nói rồi, người đàn ông đó đứng sang một bên.

Người đàn ông đứng sau anh ta mặc một bộ quần áo đen kiểu thoải mái, xem dáng vẻ hết sức oai phong, từ chiếc áo sơ mi hơi để hở, lộ ra những thớ cơ săn chắc, bên mắt trái, có một vết sẹo dài đến tận viền mép, nét mặt còn lạnh lùng hơn cả gã tài xế

Trên người hắn ta, không có một thứ phục sức nào là dư thừa, nhưng khí chất thì đã có thể bỏ xa gã tài xế vài quãng đường.

Gã tài xế cũng chẳng phải không biết nhìn người, hắn ta giật thót tim, trong lòng đã có sẵn dự tính.

“Đây là đại ca của tôi, gọi anh Mã là được.”

Biết ngay mà, nhưng sao hắn ta phải đích thân đến đây: “Có mắt không thấy núi thái sơn, hóa ra là anh Mã ở Bắc Thành, em chào anh, em là tay chân của anh Thìn, lần đầu đến đây, không chào hỏi anh trước, em thất lễ quá

Anh Thìn hai hôm trước vừa quay về Thành Trung, chắc tai mắt của anh Mã đây đều đã biết, không biết anh Mã đích thân đến đây là có chuyện gì?” Lạ thật? Bắc Thành nhàn rồi lắm sao? Đại ca không có chuyện gì làm, nửa đêm chạy ra đây gặp hắn ta? Anh Mã chẳng có chút ấn tượng nào với hai chữ “anh Thìn”, hắn ta khó chịu nhìn gã, không chút thiện ý: “Người của tôi nói anh đã hoạt động ở đây hai hôm nay rồi.”

“Vâng, nhưng em ở đây xử lý chuyện, không ảnh hưởng gì đến địa bàn của anh Mã

Anh biết đấy, em có thể theo anh Thìn cũng là đã được cảnh cáo trước, biết được quy tắc trong giang hồ.” Mã “mặt sẹo” khinh bỉ nhìn hắn ta, còn ra vẻ coi mình ta đây lắm, đã được “cảnh cáo”, bị “cảnh cáo” rồi mà còn

giám theo dõi “Thái Tuế” của địa bàn hắc ta, không muốn sống nữa sao: “Hai hôm nay anh theo dõi ai?” Gã tài xế nhún vai, hết sức thản nhiên, hắc ta không thấy mình làm gì sai, chẳng qua chỉ là muốn bắt cóc một người mà thôi: “Anh Mi, không phải chứ, chúng tôi cũng có quy tắc của mình...” “Khốn khiếp đừng nhiều lời! Đại ca tao hỏi mày theo dõi...” Ai! Mã “mặt sẹo” dừ dừ khoát tay đẩy thuộc hạ của mình sang một bên, mạnh đến mức hắc ta đau hết một bên tai, rồi thản nhiên nhìn người đối diện, dứt khoát lên tiếng: “Người mà mày theo là Hạ Tiểu Ngư, con thứ hai nhà họ Hạ đúng không!?” Gã tài xế sa sầm mặt mày

Mã “mặt sẹo” khoát tay: “Đừng vội phủ nhận, người của tao đã theo dõi mày mấy hôm nay rồi, sai vào đâu được.” “Anh Mã ơi, đây là quy tắc giang hồ của chúng tôi, anh làm như vậy...” “Đừng có nhắc mấy thứ quy tắc rẻ rách trước mặt tao...” Nói rồi anh Mã vỗ vào xe của hắc ta: “Loại xe này, biển hiệu này, đổi vài chiếc rồi, cẩn thận phết! Có điều, chỉ chút thủ đoạn này thôi mà dám động vào người của Lục lão gia, thì còn coi Lục lão gia ra gì nữa không.”

“Anh Mã nói gì thế.” Gã tài xế nghe thấy người được nhắc đến, lập tức trở nên gượng gạo: “Em chỉ được người ta thuê xử lí một con bé bình thường, có liên quan gì đến Lục lão gia...” “Nói ra xem nào, hảo hán chốn nào muốn đối đầu với Lục lão gia, không thì Lục lão gia hỏi đến, trách tôi tao, tao cũng không biết phải nói sao.” Gã tài xế cứng họng, giọng nói hơi run rẩy: “Anh Mã, anh..

anh.

đừng đùa nữa, Lục..

Lục lão gia là người thế nào, sao có thể..

Anh Mã, anh đừng có dọa tiểu đệ này, tiểu đệ cũng chỉ muốn có bát cơm ăn.” “Nói như vậy thì đến người muốn đối phó là ai mà cũng không

biết, mà còn dám đến địa bàn chúng tao! Muốn chết có phải không! Đừng có kéo chúng tao chết cùng!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Chuyện Ở Hoa Hàng (11)

 Bây giờ mày lại nói với ông đây, đến việc theo dõi ai mày cũng không biết!”

Gã tài xế đơ người: “Em không biết thật, cũng là đại ca bên em...”

“Đại cái gì mà đại! Tên Thìn mà không giải thích rõ ràng, thì không xong với tao đâu!” Mã “mặt sẹo” nói rồi, dẫn người ngồi vào chiếc xe bên cạnh, vênh váo rời đi

Khiếp! Thế mà hôm nay hấn đích thân cầm gậy, lấy hết dũng khí đi ra đây, kết quả chẳng là cái thá gì cả! Để đàn em biết hấn vì một tên nhãi nhép ấy mà tự mình ra tay thì chắc bị cười cho thối mũi!

Gã tài xế dờ dẩn nhìn đám người rời đi, sự thèm khát trong lòng đã đóng băng, chỉ còn lại sự sợ hãi run rẩy trong gió đêm: Lục lão gia? Lục lão gia..

Khốn kiếp, bọn họ còn dám động đến Lục lão gia, đứa nào muốn mượn tay Lục lão gia xử lí bọn họ!? Bây giờ, gã tài xế nào còn sự hung hăng khi nãy nữa, cứ nghĩ đến những thủ đoạn rùng mình của Lục lão gia khi ra tay, thì đừng nói đến bản thân mình, đến đại ca nhà mình cũng chỉ là con tép, đến lúc đó, đừng nghĩ đến chuyện bắt cóc người ta nữa, tự mình ra bờ sông nằm nộp xác đi!

Gã tài xế nghĩ đến khả năng đó, hận kẻ đã thuê mình đến tận xương tủy! Mau chóng lái xe về, gọi điện cho đại ca thôi!

“Thật đấy! Em sợ chết khiếp! Người ta nói, cử động vào con bé ấy đi, nhưng phải bước qua lưỡi dao của bọn họ!”

“Vâng, đích thân anh Mã.”

“Vâng, vừa mới rời đi.”

“Nghe không giống nói đùa chút nào!” Tên Thìn tắt máy, rồi lập tức gọi điện ngay cho Mã “mặt sẹo” ở Bắc Thành, Lục lão gia là anh lớn trong giới này, nắm trong tay những thứ chết người mà có lẽ cả đời này bọn hắn cũng không có cơ hội thấy hết, thế nên hắn chắc chắn phải làm rõ mới được.

“Anh Mã, là em.” Hắn ta đã theo dõi Hạ Tiểu Ngư một thời gian rồi, cũng đã điều tra hết họ hàng hang hốc của cô, chỉ có anh hàng xóm lấy được thiên kim tiểu thư nhà họ Ôn là đáng chú ý, nhưng cũng chỉ dịp lễ Tết mới qua lại, sao lại có thể dính đến Lục lão gia!?

Nếu như thế thật, thì nhất cử nhất động mấy ngày hôm nay của hắn ta đúng là đáng chết tội! Hắn ta vô tình cảm thấy mình đã đi bên “bờ vực” lâu như thế, bất giác thấy lạnh toát nơi sống lưng.

Thế nên khi thấy đầu dây bên kia nhắc máy, hắn ta cũng không câu nệ lớn bé gì, gọi luôn một tiếng Anh Mã: “Anh xem, em thật sự không biết, anh đừng chấp thẳng em này! Làm phiền anh rồi.”

Mã “mặt sẹo” ngồi trên xe, hắn không hề ngạc nhiên vì cuộc gọi này lại đến nhanh như vậy: “Những gì cần nói tôi đã nói với cậu rồi, tự mình suy nghĩ đi, đừng cản đường người khác.”

Trong lòng tên Thìn bỗng nặng trĩu, trong chuyện này, rõ ràng lão Mã không việc gì phải lừa hắn ta: “Chỉ là không biết tin tức của anh Mã...” Lão Mã rất thẳng thắn: “Năm sáu năm trước, vì đứa con thứ ba nhà họ Hạ mà tôi đã phải đến phủ Lục gia làm một chén.” Đến giờ hắn ta vẫn không quên

những tháng ngày cơ cực lắm rồi ấy: “Cậu cũng muốn ném thử?” Bên đầu dây bên này, tên Thìn lập tức khúm núm: “Không cần, không cần, cảm ơn anh Mã! Sau này tiểu đệ nhất định sẽ báo đáp!” “Cảm tạ thì không cần, lần sau làm gì cũng phải cẩn thận chút.” Tên Thìn tắt máy, ánh mắt dờ dẩn, hẩn dí tắt điều thuốc trong tay, rồi vội vàng chuẩn bị đồ đạc! Hẩn thấy vô cùng hận Lâm Vân Huyền! Con tiện nhân! Muốn giết chết lão đây! Hòn lửa nóng giấy thế này mà ném vào tay hẩn! Hẩn có còn đường sống hay không! “Mua ngay về chuyển bay sớm nhất, ngay lập tức!” vồn vện có tám mươi vạn mà muốn lấy mạng bọn hẩn! Nếu không phải từ trước đến giờ hẩn ta làm việc rất thận trọng, thì đời hẩn ta đã tàn vì chuyện này rồi! Không mau đi trốn bảo thì còn biết làm sao? Ở bên kia, Mã “mặt sẹo” ngẫm nghĩ một hồi rồi hỏi đàn em: “Có nên báo chuyện này lên trên không, dù sao chúng ta cũng không biết ai muốn động đến cô Ba nhà họ Hạ, chẳng may bọn họ lại phải đội khác xử lí, thì sẽ đến lúc trở tay không kịp...” “Em cũng nghĩ thế, còn giữ số của người lần trước gọi cho chúng ta không, báo tin cho số đó...”

“Vâng.”

Bốn phận của hẩn là thông báo lên trên, nếu Lục lão gia xem trọng chuyện này, thì hẩn sẽ được tiếng làm việc đầu ra đấy, nếu không xem trọng, thì hẩn cũng không làm gì sai

Mặc dù hẩn có nhìn thế nào vẫn thấy cô Ba nhà họ Hạ hết sức bình thường, nhà họ cũng chẳng có gì đáng nói

Nhưng cái đêm khó quên ở phủ Lục gia ấy vẫn luôn khiến hẩn dằn lòng rằng, chuyện năm đó không phải là một giấc mơ! “Đội đã, sau khi về rồi, đưa cho Hầu Tử mười vạn, lần này con như nó lập công.”

“Vâng, thưa anh Mã!”

Chỉ một tiếng sau, chuyện này đã được báo lên trên

Mặc dù không biết tại sao phải báo, nhưng “cô” đã từng kinh động đến Lục lão gia, thì nên biết giá trị của “cô” rồi đấy, còn về giá trị đến đâu, bọn hăn không cần biết, báo lên trên là được

Thế nên, trong chuyện này, không ai được chậm trễ, từng bước từng bước một báo đến tai thuộc hạ gần nhất của Lục lão gia

Bái Hồ, đại tướng số một bên cạnh Lục lão gia, nghe vậy bắn khoăn, người đó là ai!? Có quen không! Chính khách cấp cao? Sát thủ giang hồ: Đệ nhất tài chính? May là hăn chỉ có mỗi cái tên nghe có vẻ giống xã hội đen, được đưa lên thay thế cho lão tướng đã mất

Thực ra, hăn có thể coi là “quan văn”, Phó Tổng Giám đốc Tập đoàn Giang Khách, gọi là con hồ ly nhỏ trong nhà hồ ly - Bái Hồ

Hăn làm việc rất thận trọng, nắm quyền chỉ sau Mạnh Hổ.

Sau khi sắp xếp lại những tư liệu lộn xộn trong đầu mình, cuối cùng hăn cũng nhớ ra Hạ Tiểu Ngư là ai

Lục lão gia hạ lệnh, hăn tự mình thực thi báo cho người bên dưới

Bởi vì hăn là người thực thi, nên bây giờ báo đến chỗ hăn là điều đương nhiên.

Những Bài Hồ cảm thấy Lục lão gia nhất định sẽ không nhớ năm ấy còn có một nhân vật như thế này, vì dù sao chuyện cũng đã qua nhiều năm

Sau việc đó, hăn đã giấu Lục lão gia điều tra về đối phương, rất bình thường, không hiểu tại sao Lục lão gia lại phải bảo vệ cô ta, nhưng ai mà đoán được tâm tư của Lục lão gia, chẳng may rất quan trọng thì sao!

Bái Hồ quyết định đích thân quay về báo cáo, được việc thì tốt, không được thì cũng chẳng tổn hại gì

“Lão Bái, sao đã về sớm thế này.” Mãnh Hồ mặc mỗi chiếc quần bơi, cơ bắp cuồn cuộn bóng loáng dưới ánh nắng ban sớm

“Cút, gọi tên đi, hơi giang hồ nặng quá, cẩn thận tôi mách tội với Lục lão gia.” “Khiếp! Tên nhãi ranh này!” Bái Hồ không để lỡ việc, bỏ Mãnh Hồ lại đằng sau, tự mình đi đến phòng sách tìm Lục lão gia, nghiêm túc thuật lại sự việc từ đầu đến cuối, sợ Lục lão gia không nghĩ ra, nên hẳn còn nhắc khéo lại chuyện năm ấy.” Lục lão gia lúc ấy đang nằm tắm nắng bên hiên, chiếc rèm cửa mới kéo lên, một dây lồng chim đặt dưới chân, ông ta nghe vậy bỗng mở to mắt, ông ta nhớ ra rồi! Nhớ ra rồi!? Năm đó, chuyện này là do Hà Mộc An nhờ lão, Hà Mộc An day! Lục lão gia vội vàng ngồi dậy, quay lưng lại cửa, rồi bắt đầu ngẫm nghĩ

Những chuyện khiến cho Hà Mộc An phải lên tiếng không nhiều! Người khiến cho Hà Mộc An phải lên tiếng chắc chắn phải là người quan trọng! Căn cứ vào thời điểm lúc đó, e rằng có liên quan đến cô bạn gái năm đó của anh

Hà Mộc An mấy năm nay dường như đã chán nhìn cảnh hồng trần, càng ngày càng ẩn sâu, ít khi lộ diện, đến đám bạn già của ông ta muốn gặp anh một lần cũng khó, thủ đoạn cũng càng ngày càng cứng rắn, khiến chuyện làm ăn của ông ta chẳng dễ thở như lúc trước

Mấy hôm trước ông ta nộp bản kế hoạch lên, nhưng anh cũng chẳng thèm đếm xỉa

Nhưng, cô em của bạn gái đã “lỗi thời” này e rằng cũng không giúp được gì, bởi vì ai biết được cô gái năm đó có ảnh hưởng gì đến anh, cũng có thể chẳng có chút ảnh hưởng nào, sớm đã quên từ lâu rồi chẳng?

Cho dù ông ta nhắc đến, e rằng Hà Mộc An cũng không nhớ ra được đối phương là ai nữa rồi.

Lục lão gia vừa nghĩ, vừa mân mê thứ đồ trong tay, nhưng nếu vẫn còn nhớ thì sao? Thì tương lai mười năm tới của Giang Khách không cần phải lo nữa! Lục lão gia còn chưa kịp vui mừng, thì đã lại bắn khoăn lo lắng, với tác phong gần đây của Hà Mộc An, không có mấy khả năng còn vương vấn tình cảm nam nữ

Lục lão gia cảm thấy hơi đau đầu, gần đây, có một vụ cấp thiết cần Hòa Mộc đầu tư, nhưng làm ăn chỉ nói chuyện làm ăn, ông ta cũng biết rủi ro rất lớn, Hòa Mộc sẽ không dễ dàng chấp thuận, nhưng trừ Hòa Mộc ra, thì chẳng chỗ nào dám đầu tư rủi ro cao như vậy.

Nghe nói, ở vòng đánh giá đầu tiên, Hòa Mộc đã loại ngay tài liệu của Giang Khách, cũng có nghĩa là, theo quy tắc, bọn họ không còn bất cứ cơ hội nào.

Nhưng còn lối sau thì sao....

Lục lão gia khoác trên mình một bộ áo lụa cổ tàu màu xanh xám, ông ta đứng thẳng lên, chiếc mũ trong tay quay đi quay lại ngày càng nhanh, tâm tư đã cân nhắc đắn đo hàng trăm vòng, có lên lấy điều này làm cớ để hẹn anh ta đến ngồi nói chuyện..

Cho dù Hà lão để không nhớ nữa, nhưng cũng là người mà anh đã từng bảo vệ, cứ coi như nói chuyện đùa, góp vui một chút không được sao; chẳng may còn nhớ..

Chỉ cần nghĩ đến khả năng đó, Lục lão gia đã cảm thấy toàn thân run rẩy, máu nóng dâng lên, hai mắt đỏ rực, phấn khích đến nỗi chỉ muốn lột hết da ra cho mát mẻ

Nhưng, ông ta cảm thấy xác suất này là rất ít, haizz, càng già càng nghĩ ngợi vớ vẩn, chỉ muốn đi lối tắt

Mãnh Hồ đứng trên bãi cỏ, nhìn sắc mặt biến đổi như diễn viên của Lục lão gia nhà mình, hẳn vốn là người nhiều lời, nhưng lần này cũng không nhin được: “Lục lão gia, rút rồi?” Lục lão gia cầm gậy muốn đâm hẳn ngay lập tức! Nhưng nhớ ra, có chiếc cửa kính ngăn cách nên thôi: “Lão Nhị, lôi ngay đứa bất hiếu kia vào đây!” Bài Hồ cười hihi: “Vâng, thưa Lục lão gia.” Lục lão gia thở dài, ông ta còn thì giờ mà ngồi đây lo lắng, chuyện này còn gay gắt hơn ván cược toàn bộ gia tài năm đó, mau chóng làm thôi, chứ cứ ngồi đây do dự đắn đo, rồi lại mừng hảo để người ta cười cho.

Hà Mộc An vẫn nể mặt Lục lão gia.

Mặc dù gần đây, Tập đoàn Giang Khách có ý muốn hợp tác với Hòa Mộc, nhưng chuyện làm ăn chỉ nói trên bàn đàm phán, Hà Mộc An tin rằng Lục lão gia không phải là người muốn làm khó người khác.

Hà Thịnh Quốc đang kể lể chuyện vợ phản bội, nước mắt nước mũi đầm đìa, thấy con trai bỗng nhiên đứng lên, lập tức trở nên lo lắng: “Con đi đâu đấy? Mộc An, con không được khoanh tay đứng nhìn chuyện của mẹ, bà ta mà chạy theo thằng đàn ông đó, thì nhà chúng ta phải tan đàn xẻ nghé thôi, đến lúc đó con không còn mẹ nữa đâu, Mộc An, con không được bỏ đi như vậy.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Chuyện Ở Hoa Hàng (12)

 Ông ta là kiểu đàn ông khác hoàn toàn với Hà Thịnh Quốc, gần năm chục tuổi, cuộc sống riêng tư khá cẩn trọng, đã lão luyện các thủ đoạn thương trường, thống lĩnh giới thương gia cảnh thị đã chục năm nay, ba năm trước, vì việc lựa cưới bị bại lộ, vợ ông ta đã nhẫn tâm đem con trai bỏ đi.

Sao Mộc Tử Tranh lại gặp ông ta rồi? Hà Thịnh Quốc thấy con trai sắp rời đi, không đếm xỉa đến thể diện, kéo lấy cánh tay con trai mình, ánh mắt van nài thành khẩn: “Mộc An, đây không phải là chuyện nhỏ, con cũng biết Tấn Nguy chứ, hẳn ta chắc chắn không phải là loại đàn ông để phụ nữ chơi bời xong rồi vẫn có thể rút lui một cách trọn vẹn, ba chẳng có cách gì nữa rồi, bình thường mẹ con chơi bời mấy thằng nhãi tiểu minh tinh thể nào cũng được, nhưng thằng đàn ông này thì tuyệt đối không thể được, mẹ con sẽ bỏ ba mất, Mộc An, mẹ con sẽ ly hôn với ba thật đấy.”

Hà Mộc An quay đầu lại, đưa tay vỗ lên vai ba mình, nghiêm túc lên tiếng: “Ba cũng có thể tái hôn với một người khác.” Hà Thịnh Quốc nghe vậy, theo phản xạ, liền ôm ngay lấy cánh tay con trai: “Không được! Mộc An, ba và mẹ con tình cảm sâu đậm, ba chưa từng cầu xin con điều gì, ba biết rằng cho dù ai ở bên cạnh mẹ con, cũng sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của ba mẹ trong lòng con, nhưng lần này không giống như vậy, lần này coi như ba cầu xin con, con gọi cho mẹ một cuộc điện thoại bảo mẹ quay về, nghe lời, gọi điện thoại, chỉ là gọi một cuộc điện thoại thôi mà.” Hà Thịnh Quốc cuống cuồng nhét điện thoại vào tay con

Hà Mộc An không biết có gì khác, Tấn Ngụy có bản lĩnh hơn? Xuất sắc hơn? Có sức hấp dẫn hơn? Bao nhiêu năm nay, chẳng phải hai người họ vẫn thế sao, những người đàn ông mà mẹ anh từng tìm đến, có ai không xuất sắc

Hà Mộc An vẫn cứ bấm số gọi

Mộc Tú Tranh yêu kiều xinh đẹp, năm mươi tuổi vẫn giữ được vẻ ngây thơ non nớt như thiếu nữ, cuộc sống hiện tại đầy đủ và tương lai chẳng có gì phải lo nghĩ khiến bà còn rạng ngời và tràn đầy sức sống hơn cả mấy cô gái trẻ

Lúc này, bà đang phát huy ưu thế của mình trước người đàn ông đang ngồi phía đối diện bàn ăn, về việc đằng sau người đàn ông ấy, có bao nhiêu cô con gái xinh đẹp trẻ trung, bà không cần biết, bởi vì bà sẽ thành công, bà biết mình chắc chắn sẽ thành công

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Mộc Tú Tranh cũng không dời ánh mắt đắm đuối khỏi người đàn ông ấy, kì thực, ông ta toát lên đầy sức hấp dẫn nam tính, Mộc Tú Tranh chỉ sợ mình dời mắt khỏi ông ta lúc nào, là sẽ bỏ lỡ những khoảnh khắc đẹp xuất thân lúc ấy.

Mộc Tú Tranh rút điện thoại ra một cách hết sức thanh lịch, mắt vẫn đắm đuối nhìn người đàn ông đang mỉm cười lịch thiệp phía đối diện, bà cất giọng ngọt ngào mềm mại: “Có chuyện gì đấy?” Hà Thịnh Quốc, tốt nhất là ông hãy nghĩ ra lí do gì đó to bằng trời, không thì đừng trách tôi đe dọa cái “gan bé tí ti” của ông.

“Bao giờ mẹ về?”

Mộc Tú Tranh nghe thấy giọng nói trong điện thoại, thần sắc bỗng rạng ngời thêm vài phần, bất giác ngồi thẳng dậy, ánh mắt si tình lập tức nhìn thẳng vào chiếc đĩa trước mặt, giọng nói trở nên nghiêm túc, giống hệt như cô học trò nhỏ vừa nhập học: “Con trai à, à..

hai ngày nữa, hai ngày nữa...” Tấn Ngụy ngạc nhiên nhìn người đàn bà đối diện mình, rồi lại nghiêm túc rời mắt đi, ông ta không mời bà, là bà ta tự theo đến đây, còn bây giờ, ông đã ăn xong rồi, đã đến lúc cần phải rời đi

“Cô mau về đây! Bằng này tuổi đầu rồi còn theo đuổi đám con trai đáng tuổi anh của con trai mình, bà có biết xấu hổ không, mau về đây cho tôi.” Mộc Tú Tranh nghe vậy lập tức hét lên: “Hà Thịnh Quốc! Ông câm miệng lại, tôi đang nói chuyện với con trai!” Rồi giọng nói của bà lại lập tức dịu dàng trở lại: “Mộc An à, con nhớ mẹ rồi sao, mẹ đang đi du lịch, mấy ngày nữa mẹ về, ngoan, mẹ sẽ mua quà cho con, bye bye.” Mộc Tú Tranh nói xong liền tắt máy, khi ngẩng đầu lên, người đi đâu mất rồi? Bà ta lập tức xách túi chạy đuổi theo.

Hà Mộc An liếc nhìn ba mình với ánh mắt an ủi, rồi đi ra khỏi cửa.

Hà Thịnh Quốc ngồi phịch xuống ghế, trước mắt hiện lên rõ mồn một vẻ si mê của Tiểu Tranh khi nhìn thấy Tấn Ngụy, và cảm giác phản cảm của Tần Ngụy khi bị nhìn trộm.

Bây giờ ông đã quay về rồi, còn Tiểu Tranh thì sao...

Ông hối hận rồi, ông muốn Tiểu Tranh quay về, muốn hai người sống một cuộc sống yên bình bên nhau.

Hà Mộc An cảm thấy ba mẹ mình đúng là sung sức, còn về những chuyện khác, anh không gặng hỏi nhiều, bọn họ có ly hôn không? Ai sẽ tổn thương nhiều hơn? Trong nhà liệu có thêm một người nữa? Anh không quan tâm.

Hà Mộc An gần ba mươi tuổi, bên mình có hai vệ sĩ đã theo sát anh mấy năm nay, mặc một bộ vest đen, ung dung điềm đậm đi vào

Tiếng cười đón tiếp đầy hào sảng của Lục lão gia sớm đã vang lên: “Hiển đệ, đã lâu không gặp, hiển đệ vẫn khí thế như vậy, không làm phiền

cậu chứ, biết thời gian của lão đề hết sức quý báu, nhưng vẫn phải gọi lão đề ra đây, thất lễ thất lễ.”

“Giang Lão khách khí rồi, ngồi.” Lục lão gia cũng không khách khí: “Phục vụ, đưa loại rượu ngon nhất ra đây, thời gian của hiện đề rất quý báu, chúng ta đều là người thân quen cả, không vòng vo khách khí nữa, tôi nói ngắn gọn, mấy anh em bên dưới báo tin, tôi đột nhiên nghĩ ngay đến cậu, lão đề đừng trách tôi nhiều lời, tôi già rồi, chỉ một chuyện nhỏ thôi cũng hết sức thận trọng dè dặt, hiện đề còn nhớ Hạ Tiểu Ngư không?” Hà Mộc An nghe vậy, bỗng nhói lòng, chiếc cốc trên tay bỗng như trở nên nặng chịch, đè lên những ngón tay hơi run rẩy của anh, Hạ Tiểu Ngư, rất lâu rồi anh không nghe thấy những cái tên ở bên cạnh cô

Lục lão gia gượng gạo, cười vang, quả nhiên không vô ích: “Hehe, tôi chỉ tùy tiện nhắc đến thôi, nghĩ bụng, chắc cậu cũng không nhớ nữa rồi.” Sự dẫn dắt trong lòng Lục lão gia suốt mấy tiếng cuối cùng cũng được buông bỏ, vô ích kệ vô ích, vốn dĩ cũng không mấy hi vọng, coi như một lời tán ngẫu kéo gần khoảng cách giữa hai bên cũng không tồi: “Người bên dưới nhắc đến, tôi cũng nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra, cô gái nhỏ đó khá phiền phức, thời gian trước, cũng suýt nữa bị hãm hại rồi

Cậu có biết gã Thìn ở Thành Trung không? Có lẽ cậu cũng không đếm xỉa đến những tên vô danh tiểu tốt kia, đừng nhìn gã đó có vẻ tử tế, gã ta chuyên làm những giao dịch phá hoại thanh danh con gái nhà người ta, những tiểu cô nương càng xinh đẹp thì lại càng thảm, vụ tiểu thư nhà giàu mấy năm trước bị bán ra nước ngoài, cậu còn nhớ không, vốn dĩ người bỏ tiền ra thuê gã chỉ muốn gã đi dọa người ta thôi, vậy mà đám ấy làm nhục người ta vẫn chưa đủ, còn bán người ra nước ngoài, đến khi cứu được về, thì người ta đã trở nên điên khùng

Bây giờ đám người này đều làm bừa tự tìm đường chết, không còn đạo nghĩa, không có tiền đồ, cũng không có phương hướng, có điều trong bối

cảnh lớn hiện nay, sớm đã không còn phù hợp cho sự tồn tại của ngành này rồi, muốn phát triển cũng không được.”

Lục lão gia nói rồi tự mình rót nước cho Hà Mộc An.

Hà Mộc An không động dậy, vẫn về chiếc cốc trong tay một cách từ tốn, vững vàng điểm như như cây tùng chốn rừng thâm: “Có biết là chuyện gì không?”

Lục lão gia sững sờ: “Cái gì!” Hà Mộc An bình tĩnh hỏi lại: “Hạ Tiểu Ngư đắc tội với ai, chuyện đã giải quyết xong xuôi chưa?” Anh ngẩng đầu lên, hôm nay, đây là lần đầu tiên anh nhìn thẳng vào Lục lão gia

Lục lão gia bỗng thấy hơi run rẩy, vừa cẩn thận dò hỏi vừa có chút mừng thầm: “Mấy cậu em bên dưới để ý đến, ngăn chặn kịp thời, theo như lời tên Thìn khai báo, là chuyện ghen tuông giữa hai người phụ nữ.” “Làm phiền Lục lão gia rồi, Hà đệ rất cảm kích, để mời Lục lão gia một chén.” Hà Mộc An quả quyết nâng chén rượu lên, Hạ Tiểu Ngư, anh nhớ rằng Diệu Diệu rất yêu thương cô bé

Năm đó, Hạ Tiểu Ngư phàn nàn yên xe ngồi khó chịu, Diệu Diệu xót xa, cắt chiếc áo phong chất đẹp nhất của mình ra cho em làm đệm, đương nhiên, cô cũng nghĩ đến chuyện tiện thể làm cho anh một cái, anh mà lấy mới là lạ.

Lục lão gia cảm thấy Hà Mộc An khi nấy dường như vừa mỉm cười! Thực sự là đã mỉm cười, không phải là ảo giác, nhưng ngay lập tức lại khôi phục vẻ lạnh lùng đến tận xương tuỷ: “Hehe, nếu cô ta biết tại sao thoát khỏi chuyện này, thì đúng là phải cảm ơn cậu, cô bé Tiểu...”

“Ngày mai bảo người đưa phương án đầu tư của Giang Khách đến văn phòng tôi.”

Câu nói ấy khiến Lục lão gia cảm thấy lâng lâng như đang mơ, chắc hẳn là thế.

“Thất lễ với Lục lão gia rồi, bỗng nhiên tôi nhớ ra có chuyện cần phải đi ngay, hôm sau tôi sẽ mời Lục lão gia ăn cơm sau, cảm ơn sự ân cần lần này của Lục lão gia.” “Đâu có, đâu có, chẳng qua là tiện tay thôi, cậu cứ bận việc đi, đều là người thân quen, không cần khách khí.”

Lục lão gia tiễn Hà Mộc An ra về, ông ta quả thực không dám tin vào vận may của mình! “Đem đến văn phòng tôi”, chẳng phải là thông qua rồi sao! Mặc dù không nói ngay, những ai không biết được năng lực của Hà Mộc An, cho dù đề án này không thông qua, thì anh cũng có thể khiến cho nó thông qua, chỉ xem anh có muốn hay không thôi!

Lục lão gia nghĩ đến khả năng đó, chỉ muốn nhảy cẫng lên, nếu không phải vì cơ thể không cho phép, thì chắc hẳn ông ta phải nhảy một bài! Lục lão gia hí hửng gõ chiếc gậy xuống sàn, nhịp điệu nhanh gấp, nét mặt rạng ngời, ông ta lập tức căn dặn thuộc hạ đằng sau: “Này, cái tên Mã gì đó! Hỏi xem anh ta muốn gì, chỉ cần lão Lục này có thể làm được, thì chắc hẳn sẽ làm!”

“Vâng.” “Đúng rồi! Còn cô bé Hà Tiểu..

gì đó, cũng điều tra cho tôi.” Lão nghĩ có lẽ đó là chuyện riêng tư của Hà Mộc An, thứ “chuyện riêng tư” đó không nói rõ được, có người thích cho người khác biết, có người không, Hà Mộc An nhất định là loại người ở về sau, biết quá nhiều có khi lại nước hoa vào thân

Lục lão gia thở dài, không nên có lòng tham không đáy.

Hà Mộc An ngồi trong xe, tay đặt trên đùi, vẻ mặt không có gì khác thường, nhưng trong đầu lại đang đấu tranh tư tưởng: Anh có nên nhân cơ hội này gọi điện cho cô, hỏi xem em gái cô vẫn tốt chứ? Sau đó, giống như một người bạn bình thường, nói với cô rằng “có chuyện gì có thể tìm anh”.

Chỉ là một lời hỏi thăm rất bình thường như vậy thôi, chắc cô sẽ không đến nổi to tiếng với anh.

Hoặc cô đã biết trong chuyện này có sự can thiệp của anh, sẽ gọi điện cảm ơn anh, ngón tay Hà Mộc An bỗng cứng lại, anh không mang theo chiếc điện thoại dùng để liên lạc với Tiền Quân, Vương Phong Long

Hoặc cô vẫn nhớ đến những chuyện bông bột mà anh đã từng làm, cảm thấy trách móc anh, cảm thấy anh gây chuyện không đâu, thậm chí..

không đủ chín chắn.

Hà Mộc An nghĩ đến khả năng đó, bỗng nhiên thở dài, bầu không khí xung quanh như bỗng kết tủa thành một lớp sương mù u ám, bàn tay mở rộng bỗng nhiên nắm chặt lại, chính anh cũng không biết tại sao mình lại làm một việc mà người khác có thể coi là vết nhơ như vậy! Anh đến Hồng Đại thực tập? Không ngờ anh lại đã từng đến Hồng Đại thực tập!

Bất cứ lúc nào, chỉ cần nghĩ lại, Hà Mộc An cũng cảm thấy thật mất mặt, nếu không vì không thể tránh khỏi, thì anh sẽ không bao giờ đi qua trước cửa Hồng Đại, anh vĩnh viễn không bao giờ muốn nghĩ lại, chuyện đáng cười vạn năm mà anh đã từng làm trong lúc hoảng loạn rồi rầm

Cũng không muốn để cô biết anh đã từng..

đã từng..

nực cười như vậy

Bao nhiêu năm rồi, cô có cảm thấy thất vọng vì anh không..

Thời gian càng dài càng thất vọng, cười anh vì giấu giếm tự cho là mình đúng, cười anh ôm lấy cái thân phận nực cười, ôm lấy sự tự cao tự đại của mình mà khiến cô khó xử..

Hà Mộc An mệt mỏi dựa lưng vào thành ghế, bỗng nhiên anh cảm thấy rất mệt, rất mệt...

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Chuyện Ở Hoa Hàng (13)

 Hà Mộc An hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, lại là tác phong của người đàn ông trụ cột của tập đoàn Hoà Mộc, anh rút điện thoại ra, bấm số, giọng lạnh lùng: “Gửi cho tôi số điện thoại của Hạ Diệu Diệu.” Anh nhắc đến cô một cách quyết đoán, vẻ dương dương tự đắc.

Vương Phong Long sững người, vội vàng nói: “Anh đợi một chút, hai phút nữa tôi sẽ gửi cho anh.” Rồi anh ta gọi điện ngay cho Trương Tấn Xảo.

Trương Tấn Xảo không nghe máy, dù là di động hay điện thoại bàn ở công ty, sau khi thấy hiển thị số điện thoại, cô đều không nghe.

Vương Phong Long cau mày gọi cho Tiền Quân.

Tiền Quân không nói gì, ngay lập tức hỏi giúp, số điện thoại đó là do anh ta xin từ chỗ Linh tiểu thư

Về việc tại sao anh không tìm Hà tiên sinh để nói về Linh tiểu thư, rất rõ ràng rằng, bọn họ không có tư cách tán phát trước mặt Hà tiên sinh, nói nhiều thêm cũng chỉ khiến sự giao tiếp sau đó càng trở nên khó xử, việc anh có thể làm chỉ là đợi, đợi Hà An tìm đến Linh tiểu thư.

Tiền Quân phấn khích hét lên, không phụ công anh ta gần đây bay qua bay lại giữa hai nơi, số tiền đầu tư của anh ta sắp có hồi báo rồi! Hà Mộc An sẽ không cho người điều tra cô, ngấm ngấm theo dõi cuộc sống riêng tư, chỉ khiến cô càng thêm phản cảm, không có lý do gì để anh gây nên một kết quả thảm hại, khi quân bài trong tay đang đẹp thế này

Hà Mộc An có chút nôn nóng hồi hộp, và cả sự phấn khích không che giấu nổi vì tương tác nhỏ sắp tới với Diệu Diệu, nhưng tất cả sự phấn khích đó đều ẩn giấu trong chiếc xế hộp đang chạy bon bon trên đường, được bao bọc hoàn hảo trong không gian của riêng mình, không để ai có cơ hội nhìn trộm.

Mã “mặt sẹo” quả thật không thể tin được vào vận may của mình, hẳn ta làm chuyện này, vốn dĩ không có chút hi vọng gì, bỗng nhiên lại nhận được món quà to lớn từ Lục lão gia, quả thật là một món quà lớn

Một số tiền mặt tuyệt đối sẽ không lưu thông trên thị trường, thậm chí còn những công cụ bạo lực loại mới nhất, khốn khiếp, cả đời hẳn ta không ngờ rằng mấy thứ đồ đó còn có thể hào nhoáng lộng hành như vậy, đến lúc xông trận, không biết chừng, một người có thể hạ gục cả bang khác

Điện thoại gọi đến lại càng nhanh hơn: “Anh Mã vất vả rồi, anh Mã có yêu cầu gì có thể nói với Lục lão gia.” Họ Mã vốn hống hách bá đạo, trước Lục lão gia, cũng mỉm cười khúm núm: “Có thể làm được việc giúp Lục gia là vinh hạnh của tiểu đệ, có việc gì, chỉ cần Lục gia phó thác, em nhất định sẽ cung kính phục mệnh làm đến cùng.”

Khốn khiếp, đúng là phát tài rồi, từ nay về sau còn ai dám nói nhà họ Mã đây chỉ là tên nhãi nhép, có những thứ này, có số tiền này rồi, đây hàng ở con phố bên cạnh, thì chắc chắn hẳn ta sẽ giết chết được Di Nguyệt! Nhưng hình như hẳn ta không có lý do gì để giết chết Di Nguyệt, năm đó, Di Nguyệt cũng đã nói đỡ cho hẳn ta! Giết chết người khác cũng vậy thôi! Chuyện Mã “mặt sẹo” bảo vệ được một cô gái, được Lục lão gia trọng vọng lan truyền khắp nơi, chẳng khác gì cá chép hoá rồng, chim công hoá phượng hoàng, tên ăn mày lên làm thái giám, khắp cả giới đều đang truyền tụng, những người ghen tị ngưỡng mộ thêm thường có thể xếp thành một hàng dài

Họ đều muốn thông qua chuyện cô Ba nhà họ Hạ này, để gần gũi hơn với anh lớn.

Bên này bàn tán sôi nổi, trong nội bộ Hoa Hàng, cũng nóng không kém

Hạ Vũ đã lấy lại điện thoại, nhưng người thích sinh chuyện dường như không để ý chút gì đến điều đó, chỉ muốn dẫn người ta đến cùng

Lâm Văn Huyền một lòng một dạ chắc chắn Hạ Vũ có vấn đề, sao anh ta không có vấn đề cho được, những lời đồn đại nhảm nhí khi Hạ Vũ học năm nhất, những chuyện đó có liên quan gì đến Lâm Văn Huyền

Đáng ghét! Sao vẫn chưa thấy tin tức gì về chuyện của Hạ Tiểu Ngư! Không muốn nhận tiền nữa có phải không! “Cô ta cậy mình giàu sang ức hiếp người khác, chuyện kẻ thứ ba bị bắt quả tang là có thật, bám lấy bạn trai người khác coi là của mình, đúng là đồ mặt dày”

“Cô ta dựa vào đâu mà được chị Phó dẫn dắt, chị Phó không muốn dẫn dắt người mới, ai mà không biết, chỉ mỗi cô ta đặc biệt, mỗi cô ta hơn người, mặt dày bảo cấp trên gây áp lực cho chị Phó, chị Phó không thể không nhận đội được gọi là tinh anh đợt này, kết quả thế nào, lần đầu bay đã gây phiền phức cho chị Phó.” “Thảo nào làm kẻ thứ ba mà vẫn có thể vênh váo như vậy, hoá ra là lộng hành quen rồi.”

Lâm Văn Huyền có nhẫn nại đến đâu thì cũng không chịu được những lời đồn đại ngày càng khó nghe của những người bên cạnh, cứ như ai cũng đã thò sẵn đầu ra đợi cười vào mặt cô ta

Cô ta đẩy mạnh của nhà vệ sinh: “Anh ấy đã chia tay với Hạ Tiểu Ngư rồi, là do Hạ Tiểu Ngư không chịu thừa nhận!” Hạ Vũ! Hạ Tiểu Ngư! Các người cứ đợi đấy!

Trước đó một ngày, cũng chính là thứ Bảy, đúng là Hạ Tiểu Ngư đã nhận được cuộc gọi chia tay của Giang Hồng Triết, Hạ Tiểu Ngư cũng khóc hết nước mắt trong điện thoại, đau lòng đến mức thức suốt đêm viết một đoạn blog thất tình dài thê thảm, khiến người ta biết được rằng nỗi đau của mình lớn thế nào, cổ cao thượng vĩ đại, cuối cùng quyết định ra khỏi cuộc chơi.

Khi Hạ Vũ nghe vậy, chỉ muốn đập chết cô em gái, anh ta vốn đã sẵn sàng đến tìm gặp Lâm Vân Huyền xin lỗi vì chuyện của em gái mình, kết quả cô lại một lần nữa đổ thêm dầu vào lửa!

Vẫn chưa chơi đã hay sao! Không đắc tội người ta đến cùng thì không chịu đúng không! Đồ ngu ngốc!

Nỗi lo của Hạ Vũ không phải không có lí, những kẻ ngồi lê đôi mép có blog của Cá Phi Thiên, sẽ chẳng “nhìn rõ chuyện” như Hạ Vũ

Bọn họ sẽ rất thương cảm cho cô bé lọ lem nhà họ Hạ, bị người ta đùa cợt tình cảm xong một phát đá đi, còn về kẻ thứ ba, lợi dụng địa vị thân phận của mình mà cướp đoạt tình yêu của người khác, chắc chắn sẽ không tiếc những lời phỉ báng khó nghe

Những người trẻ tuổi thì đồng tình thương cảm

Những nhân viên lớn tuổi hơn thì cảm thấy, những người trẻ tuổi bây giờ, đúng là nhìn người biết mặt không biết lòng, thiên kim tiểu thư, đi cửa sau mà còn càng ngày càng vênh váo! Lâm Vân Huyền tức đến phát khóc, Hạ Tiểu Ngư là cái thá gì, cô sao có thể coi là bạn gái của Giang Hồng Triết, mà lúc này lại có thể khiến cho cô ta khó xử thế này! Ngay cả đến việc bọn họ chia tay chính thức, người ta cũng có thể liên tưởng đến sự bất nhân bất nghĩa của cô ta, cô ta đã làm gì chứ, trừ mỗi chuyện đó ra! Cô ta còn không thèm để ý đến Hạ Tiểu Ngư là thứ nhãi nhép gì! Kết quả cô gây chuyện hết lần này đến lần khác! Nên đừng trách cô ta không nương tay!

Lâm Vân Huyền nén giận gọi điện cho người cô ta tìm, chỉ làm nhục cô là còn nhẹ, có lẽ nên làm nhục cô thật nhiều lần rồi bán cổ đi! Nhưng không ngờ đầu dây bên kia lại không có ai nghe máy, cô ta tức đến mức ném điện thoại đi, cái đồ “cầm tiền bỏ chạy” chết tiệt! Đúng là chuyện gì cũng không được như ý, chuyện gì cũng khiến cô ta phiền lòng! Kì thực tập của bọn họ đã sắp kết thúc, cứ để những lời đồn đại này lan truyền, thì sau này cô ta làm sao có thể ngẩng cao đầu ở Hoa Hàng, chú Hoàng sẽ nhìn cô ta, nhìn nhà họ Lâm như thế nào

Lâm Vân Huyền lau nước mắt, thần sắc kiên định, Hoa Hàng là ước mơ của cô ta, cô ta không thể bỏ cuộc, vậy thì chỉ có thể khiến những người vướng mắt cô ta rút hết đi, xem ai còn dám nhiều lời! Bảo cô ta lộng hành vênh váo! Vậy thì cô ta lộng hành thật! Lâm Vân Huyền gọi điện ngay cho ba mình

Ông Lâm nghe xong, còn tức giận hơn cả con gái! Đứa con gái mà ông ta đã yêu chiều nâng niu từ nhỏ, có bao giờ phải tủi thân như thế này! Đến nay nó bị người ta ức hiếp! Hơn nữa quan hệ giữa Giang Hồng Triết và con gái ông ta vốn dĩ vẫn rất tốt, bỗng từ đâu xuất hiện kẻ thứ ba! Chỉ cần nói đến đồng ảnh đó thôi, ai dám nói không phải sự sắp đặt của cô gái kia, đúng là tâm địa nham hiểm, ức hiếp con gái ông ta đến cùng!

Ông Lâm vốn dĩ không cần thông qua Giám đốc Hoàng, đối phó với những nhân vật thấp cổ bé họng này, cần gì phải kinh động đến người nắm quyền Hoa Hàng, như vậy quá xem nhẹ họ rồi.

Ông Lâm nổi giận đùng đùng, gọi điện ngay cho Giám đốc Quan của bộ phận Nhân sự: “Cho anh ta rút ngay, làm loạn trật tự nhân viên, nhân phẩm không trong sạch, đánh giá của mọi người rất xấu, nhân viên như vậy, các anh nhận vào làm gì! Nhất định phải đi!” Không thì công ty nhỏ vừa thành lập của con trai nhà họ Quan không cần phải hợp tác với Lâm thị nữa!

“Dựa vào đâu!” Cấp trên trực tiếp của Tiểu Vũ, Giám đốc Phùng không thực hiện

Dựa vào chức vị của mình, ông phản bác đối phương: “Cậu ấy làm việc chăm chỉ, không nhiều lời, làm tròn bổn phận, nói đùa là đùa sao! Luật lao động là thứ để trưng bày sao?” Ông ta cũng đã nghe đến những lời đồn đại ấy rồi, nhưng thế thì đã sao, đừng nói Hạ Vũ không phải loại người đó, chỉ cần nhìn biểu hiện của Hạ Vũ trong chuyện này, cũng biết rằng đó là một chàng trai chín chắn, tâm thế kiên định, người như vậy làm việc ở bộ phận Quản lý an toàn, rất vừa ý ông ta

“Thế thì cứ để những lời khó nghe ấy đồn đại tiếp! Anh xem những người bên dưới, vì cậu ta, mà trở nên như thế nào rồi, cả ngày chỉ biết truyền nhau những lời đồn đại nhảm nhí, ảnh hưởng nghiêm trọng đến trình tự công tác.” “Không liên quan gì đến Tiểu Ngư! Là do bọn họ không giữ được mồm của mình, muốn đùa thì đùa bọn họ ấy!” “Lão Phùng! Anh đừng cậy mình lớn tuổi ép người! Anh dám nói Hạ Vũ không có vấn đề!”

“Cậu ấy có vấn đề không tôi không biết, nhưng công việc của cậu ấy không có vấn đề gì cả! Tôi cho rằng khai trừ một nhân viên như vậy là tổn thất của Hoa Hàng, là cấp trên trực tiếp, tôi có quyền quyết định tuyệt đối với việc đi hay

của cậu ấy, tôi không đồng ý!” Ông ta biết về gia đình của Tiểu Vũ, nếu như không có công việc này, tiền đồ của cậu bé này coi như đi tong! “Nhất định phải khai trừ! Nhân phẩm của cậu ta có vết nhơ! Một đồng tiền bồi thường cũng không được nhận!”

“Anh...”

“Đừng nói nữa!” Lão Hùng phụ trách phân chi nhánh đứng ra tổng kết, tối hôm qua, ông ta đã ăn cơm với ông Lâm, hai người nói chuyện rất vui vẻ: “Chuyện của Hạ Vũ, và chuyện của thực tập sinh tôi đều nghe rồi,

tìm ra vài người hay bối chuyện trả hết về trường, Hoa Hàng là nơi làm việc, không phải là nơi để bọn họ tung tin đồn nhảm! Còn về Hạ Vũ, chuyện này là do cậu ta gây nên, khi còn ở trường, đúng là cậu ta có gây nên nhiều tranh cãi, điều cậu ta xuống tầng cơ sở, nếu không phục, thì rời đi ngay!”

“Lão Hùng...”

“Không cần nói gì nữa!”

Hôm đó, Hạ Vũ bị điều khỏi Tổng bộ quản lý an toàn tiền đồ rộng mở, xuống làm ở dây kiểm hàng, công việc bận rộn, trực 24 trên 24 giờ, không hề có chút hi vọng thăng chức nào

Lão Phùng bất lực với kết quả này, ông ta đã cố hết sức rồi, chỉ trách chàng trai này không gặp thời, đắc tội với người ta, lúc sắp rời đi, ông không quên dặn dò cậu: “Làm việc chăm chỉ, đừng vì khó khăn nhất thời mà buông xuôi.” Dù sao cậu vẫn còn một công việc kiếm kế sinh nhai

Hạ Vũ cười khổ sở, quả nhiên đã đến, có điều may là tấn công vào cậu, cô em chết tiệt có thể nghỉ ngơi vài ngày rồi: “Tôi biết rồi, cảm ơn Giám đốc Phùng, tôi sẽ nỗ lực.” Nỗ lực?! Sau này cậu sẽ biết, không phải cứ nỗ lực là có thành quả, những người bên dưới, nếu biết cậu là người bị “dính dạn”, thì công việc vất vả ép cậu tự mình xin nghỉ việc chỉ còn là vấn đề thời gian

Lão Phùng thở dài, đúng là tụi trẻ không có bệ đỡ, gặp chuyện rồi chỉ có thể hi sinh làm bia đỡ đạn.

Hạ Vũ bị điều rời khỏi đại sảnh Hoa Hàng.

Sáu người thực tập sinh khóc lóc kết thúc sớm kì thực tập

Các bộ phận của Hoa Hàng đều có lệnh cấm tung tin đồn thất thiệt, nếu như có người còn cố ý đổ oan, sinh thị phi, thì cho dù là ai, cũng nhất định bị khai trừ! Nội bộ Hoa Hàng cũng vì thế mà tĩnh lặng được vài hôm, Giang Hồng Triết, Lâm Văn Huyền vẫn đứng đầu danh sách thực tập sinh

Công việc của Hạ Vũ rất cực khổ, lãnh đạo bộ phận chuyển hàng gom tất cả mọi công việc khổ sai nhất như đóng gói, lau nhà, bốc vác cho cậu, những người khác cầm tiền không cần làm việc, thoải mái nghỉ ngơi! Không phải cậu có thể nhẫn nhịn sao! Các loại hành lý, túi xách, các vật dụng vận chuyển nặng, đều phải tự mình bốc vác lên máy bay, xuất nhập hàng đều tự mình làm hết, để sớm thích nghi với môi trường làm việc, những người sáng suốt đều nhìn ra cậu bị lãnh đạo cố ý làm khó.

Lâm Văn Huyền cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nếu như chuyện của Hạ Tiểu Ngư có tin tức tốt nữa thì lại càng tốt hơn, nhưng điện thoại không gọi được, vĩnh viễn tắt máy! Những người đó liền thoảng nói giữ chữ tín, sao bây giờ lại không liên lạc được, trừ khi cầm tiền đặt cọc của cô chạy rồi! Không phải Lâm Văn Huyền không rút được số tiền đó đi, nhưng bị người ta lừa, lại còn vì con tiện nhân Hạ Tiểu Ngư đó, cục tức này cô ta không dễ gì cho qua được, hơn nữa, Hạ Tiểu Ngư vẫn cứ ngày ngày kể khổ trên blog, tên Hạ Vũ ngứa mắt vẫn chưa rời đi! Mong rằng bên đó sớm có tin tức!

Giang Hồng Triết rất bất mãn với việc không khai trừ Hạ Vũ.

Anh ta chỉ muốn thật nhanh, nghĩ ra cách để cậu cút xéo!

Khi mời trưởng bộ phận bên đó ăn cơm, Giang Hồng Triết cũng không nói gì nhiều, chỉ nhắc nhở rằng đối phương đã ở chức vụ đó mười mấy năm không lên, là do công ty không trọng vọng anh ta, nếu như có gì cần giúp đỡ, cứ thoải mái nói ra.

Ai không muốn thăng chức, ông ta sớm đã chán ngán cái vị trí này rồi, những người vào cùng ai chẳng thăng chức nhanh hơn ông ta, lẽ nào ông ta không muốn sao

“Người anh em yên tâm, chúng ta là chỗ thân quen, tôi biết nên làm gì.”

“Chỉ có mỗi hai va li hành lí cũng không nhấc lên được! Mau lên! Chỉ còn nửa tiếng nữa là máy bay cất cánh rồi! Làm chậm giờ bay, cậu có gánh nổi trách nhiệm không?” “Khốn khiếp! Cậu mặc ít đồ hơn thì sợ lạnh cóng à! Mặt dày thế này mà chuyển đồ được mới lạ!”

Ai cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, vì không để bị cấp trên oán trách, nên họ đều ngấm ngầm cô lập Hạ Vũ.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Chuyện Ở Hoa Hàng (14)

Hạ Vũ không phải không biết tự trọng nhưng cậu sớm đã học được cách chịu đựng. Cậu là đàn ông trong gia đình, cậu sẽ không thể vô tích sự như Hạ Tiểu Ngư nũng nịu trước mặt chị Hai để được chiều chuộng. Cậu cũng không phải người tùy hứng quyết định, để mặc một mình chị Hai lo chi tiêu cho cả gia đình. Hạ Vũ sớm ý thức được mình là đàn ông, phải có ý chí. Cậu lấy gì mà bì với người ta chứ? Chính bởi biết bị không được nên có làm chuyện dư thừa thì cũng làm bản thân thêm khó coi, chẳng bằng chấp nhận số mệnh.

Có lẽ, nói không chừng một ngày nào đó, lòng tự tôn của cậu bùng nổ, không thể kiên trì được nữa, lúc đó cậu sẽ rời bỏ Hoa Hàng. Công việc cực khổ cậu không ngại nhưng tiền lương ít đi thật sự sẽ lấy mạng của cậu.

Hiển nhiên lão Hùng sẽ từ từ phát hiện ra cách làm sao để giảm” cậu đau nhất. “Là anh ta đó... Ít nhiều gì đạo đức cũng có vấn đề...”

“... Đừng nói nữa, gần đây công ty quản lý rất nghiêm ngặt. Đi ăn cơm đi.” Thứ Ba, Phó Khánh Nhi bay trở về. Vừa bước khỏi cabin, nghe được tin, cô vô cùng tức giận. Bỏ qua chuyện tán gẫu, đồng phục cũng chưa thay, cô kéo hành lý như bay đi đến khu vực hàng hóa của Hạ Vũ, trong đầu phát hỏa bồng bồng: “Cậu ngoan ngoãn nhường chỗ thế sao? Chuyện đó có liên quan gì đến cậu?” Hạ Vũ sắp xếp lại đồ đạc cho đúng quy định rồi bình tĩnh nói: “Nếu không thì như thế nào?” Phó Khánh Nhi tức giận nhìn quanh một vòng: “Người khác đâu? Sao chỉ có một mình cậu? Như vậy không đúng với quy định đâu!” Quy định là do lão Hùng quyết mà: “Hành lý

chuyến này không nhiều, chỉ còn mấy cái cuối cùng nên bọn họ giải tán trước rồi. Có em xử lý là được.”

“Cậu xử lý!? Xảy ra chuyện gì cậu có gánh nổi trách nhiệm không?” Phó Khánh Nhi nhìn xung quanh, quả thật không có ai cả. Đây đã không còn là chuyện của bộ phận Hàng hóa nữa rồi! “Cậu không phản ánh lên trên à?”

Hạ Vũ dừng lại: “Phản ánh rồi nhưng lúc cấp trên phái người xuống thì mấy người đó không biết từ xó xỉnh nào lại xuất hiện đầy đủ cả.” Đây rõ ràng là chống đối mà, hơn nữa còn là đồng lòng thực hiện khiến cậu phải từ chức. Chỉ vì muốn cậu phải từ chức mà bọn họ không quan tâm đến khoản bồi thường bao nhiêu, ngay cả số tay an toàn cũng vứt sang một bên. Lúc tức giận, khuôn mặt xinh đẹp của Phó Khánh Nhi càng mê hoặc: “Cậu làm thế này là tự mình cho người ta nắm lấy điểm yếu đấy!”

Tình hình đã thế này, nếu bây giờ cậu đi thì mới xảy ra chuyện lớn. Phó Khánh Nhi hít một hơi thật sâu: “Cậu đợi đó! Chuyện này tôi về sẽ hỏi cho rõ, xem xem còn có thể cứu vãn được không.” Thấy vậy, Hạ Vũ vội tiến lên kéo cô lại: “Đừng chị. Đừng vì em mà liên lụy đến cả chị. Chị biết rõ chuyện này là có người muốn chơi em. Chị đừng để mình cũng rơi vào bẫy.”

“Buông ra.” “Thật mà chị, em rất cảm kích chị. Nhưng em không muốn liên lụy đến chị.”

“Có liên quan gì đến cậu? Buông tay.”

“Chị...”

“Nếu đã gọi chị thì cậu buông tay ra...”

Nhìn thấy cô bức dọc bỏ đi, trong lòng Hạ Vũ cảm thấy có chút ấm áp. Phó Khánh Nhi có thể làm được gì? Hoa Hàng là hãng hàng không quốc tế,

chi nhánh Điện Thị của họ cùng lắm là cấp trung của Hoa Hàng, Tổng Giám đốc cũng không có ở đây. Nếu không phải Hòa Mộc cũng ở Điện Thị, Hoa Hàng sẽ không phải một Tổng Giám đốc danh tiếng đến tiếp đón. Chuyện cấp trên đã áp xuống, với thân phận thấp cổ bé họng như cô thì cũng chẳng làm được gì. Phó Khánh Nhi tức tối ném hành lý vào tường nhà rồi về công ty tìm Hạ Vũ ăn cơm. Ngoài chuyện ôm một bụng tức, cô biết cũng không có kết quả gì: “Có phải là con trai quan chức ngoại giao gì đâu! Tưởng mình là thái tử của Hoa Hàng chắc!”.

Hạ Vũ vừa ăn mì, vừa gắp một đĩa cải trắng xào giấm, lại vừa an ủi Phó tử: “Đừng để trong lòng nữa. Nói không chừng qua mấy ngày nữa, cậu ta chẳng còn tâm trạng nào đối phó em nữa đâu.” “Cậu thấy bọn họ bây giờ giống kiểu không có tâm trạng lắm à?”

“Em sẽ thành thật chút, giả vờ đáng thương thêm mấy ngày nữa.” Để cậu ta xả giận thì từ từ cậu cũng cảm thấy vô vị thôi.

“Chị cậu nói thế nào?” Miệng Hạ Vũ toàn là thức ăn, giống như cậu đang muốn ăn bù cho bữa sáng chưa ăn gì của mình: “Em chưa nói gì cả. Chị cũng đừng nói gì. Tránh làm chị em lo lắng.” Hiển nhiên là cậu không nói. Phó Khánh Nhi thất vọng lờm cậu rồi đột nhiên nghĩ đến: “Không phải cậu có người bạn học ở Thúc thị...” Hạ Vũ dừng đùa: “Bọn em chỉ là bạn học, bàn chuyện việc làm cũng không hay lắm”

Phó Khánh Nhi vội vã: “Có gì mà không hay. Nếu cậu ta giúp cậu nói vài lời...”

“Mì sắp nở hết rồi, chị, mau ăn đi.” Thấy vậy, Phó Khánh Nhi ngạc nhiên nhìn cậu. Thấy cậu có vẻ không muốn nói nhiều, theo bản năng, cô nghĩ ngay đến những lời đồn đại kia, cảm thấy cũng nên giữ khoảng cách với vị Thúc thiếu gia kia.

“Ăn đi! Chắc chị đói rồi. Này.” Hạ Vũ bóc một đôi dưa sạch cho Phó Khánh Nhi: “Đi bước nào tỉnh bước đó.”

Phó Khánh Nhi hận không thể bổ não Hạ Vũ ra xem: “Cậu suy nghĩ thông suốt rồi, có điều... chuyện này không phải không có cơ hội xoay chuyển...”

Hạ Vũ ngẩng đầu nhìn cô.

Phó Khánh Nhi nhẹ giọng: “Nghe nói Tổng Giám đốc ngày mai sẽ bay đến Diễn Thị, hay là cậu có thể.” Hạ Vũ lại cúi đầu vội vã ăn mì, cái cấp bậc Tổng Giám đốc đó cậu không muốn nghĩ đến. Ăn no bụng rồi làm việc thôi.

Hôm nay, toàn thể trên dưới của Hoa Hàng đều trong trạng thái khẩn cấp đợi lệnh. Đại sảnh chờ bay luôn sạch sẽ bóng loáng, hai ngày trước lại có một nhóm nhân viên ra quét dọn. Tất cả nhân viên khi làm việc đều được yêu cầu tinh thần tươi tỉnh, dù cả nhà có chết sạch thì miệng cũng phải luôn mỉm cười đón khách, cười đến độ tỏa nắng hai hôm nay luôn rồi!

cấp trên cũng thỉnh thoảng xuống kiểm tra công việc bên dưới để bảo đảm an toàn, phục vụ không xảy ra sơ xuất. Vì kiểm tra dày đặc nên lão Hùng cũng lần đầu tiên ngừng chèn ép Hạ Vũ.

“Sao thế? Vị đại nhân vật nào lại đến quá cảnh ở chỗ chúng ta vậy?” “Không nghe nói... Nhưng chắc chắn có người đến, không thấy Tổng Giám đốc Hoàng đích thân xuống à?... Chuyện này hiểm thấy nha.” “Khu Khách VIP mới là “khu trọng điểm” đấy. Nghe nói toàn bộ nhân viên ưu tú khoang hạng nhất đều phải giữ trạng thái tốt nhất 24/24...” Một ngày trôi qua, cảnh giới nguy hiểm vẫn chưa được gỡ bỏ. Hai ngày trôi qua, độ nguy hiểm vẫn căng thẳng nhưng những bộ phận bên dưới rõ ràng đã thoải mái hơn. Lão Hùng lại tiếp tục giao công việc cho Hạ Vũ, ngày nào cũng trêu đùa tiêu phí thời gian với cậu. Trong khi đó, không khí ở khoang hạng nhất

lại vô cùng căng thẳng, thậm chí mấy hôm nay, Phó Khánh Nhi khó có cơ hội đi tìm Hạ Vũ. Bộ phận Tiếp viên hàng không luôn phải sẵn sàng đợi lệnh khẩn cấp, nhân viên sau khi xuống máy bay đều phải được tập huấn một lần.

Phó Khánh Nhi không xa lạ gì với những áp lực nặng nề thế này. Bao nhiêu năm nay, tình huống như thế này cô đã gặp phải ba lần, lần nào cũng đều là đón tiếp cùng một người. Lần này chắc cũng không ngoại lệ.

Bình thường, vị tiên sinh này xuất hành rất khiêm tốn, có khi anh ta đã lên máy bay rồi cấp trên mới nhận được tin, muốn làm gì thì cũng phải đợi máy bay hạ cánh mới sắp xếp lối ra cho khách VIP để anh ta nhanh chóng thông quan.

Lần này chắc Tổng Giám đốc Hoàng đã biết được lịch trình nên mới bày binh bố trận thế này. Trái lại Phó Khánh Nhi lại cảm thấy ngài Hà không xem trọng những chuyện này. Chỉ cần không ai làm sai thì anh ta cũng sẽ không gây khó dễ gì. Không biết Tổng Giám đốc Hoàng luôn tình huống này làm sao thế? Gặp phải ngài Hà là ông ta rất dễ bị quá khích, không giống như lúc ông ta đẹp loạn khi Hoa Hàng gặp phải tai họa lớn nhất. Cứ mỗi khi gặp ngài Hà, ông ta cứ như con chó ôm chân chủ khiến người ta không thể nào kính trọng nổi.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Phó Khánh Nhi vẫn rất kính trọng Tổng Giám đốc Hoàng. Tuổi tác của ông ta đã hơn năm mươi, gần sáu mươi nhưng vẫn có thể sắp xếp mọi chuyện êm đẹp, sự nghiệp càng được kéo dài, hơn nữa những người đó cũng đáng để Tổng Giám đốc Hoàng tiếp đón như thế.

Nhìn thấy Lâm Vân Huyện “chạy nhảy lăng xăng” nỗ lực thực hiện các động tác tiếp đón, Phó Khánh Nhi chỉ cảm thấy buồn cười, có điều không thể không nói nếu những kẻ nhãi nhép này mà thật sự gặp được ngài Hà một lần thì mọi cố gắng đều đáng giá. Nhưng Tổng Giám đốc Hoàng có mạo hiểm để một người mới trong chuyến bay của ngài Hà không? Theo

hiếu biết về tính cách Tổng Giám đốc Hoàng, Phó Khánh Nhi cho rằng không thể có khả năng đó! Cho nên Lâm Vân Huyền cùng lắm cũng chỉ thuyết phục được CEO của Hoa Hàng Điện Thị được đảm nhiệm công tác tiếp đón ở mặt đất.

Nhưng lịch trình của ngài Hà thay đổi không ngừng. Cho dù là Tổng Giám đốc Hoàng cũng không phải lần nào chuẩn bị cũng sẽ đúng. Số lần sai cũng nhiều lắm rồi. Dù Phó Khánh Nhi có chuẩn bị sẵn sàng 100% thì cũng cảm thấy thất bại chỉ trong gang tấc.

Chỉ sợ những nhân viên lâu năm đều quen với tình huống này rồi, cho dù họ có chuẩn bị tốt hơn nữa cũng không có cơ hội được gặp anh. Không phải sao? Đã hai ngày rồi, ngay cả cái bóng cũng không thấy có, e là Tổng Giám đốc Hoàng lại vồ hụt nữa rồi. Bây giờ ngoài người mới như Lâm Vân Huyền cảm thấy ngài Hà nhất định sẽ đến thì không ai dám ôm hy vọng một trăm phần trăm chuyện đó thành hiện thực.

Cứ như vậy, qua hai ngày vừa bình tĩnh vừa khẩn trương, nhân viên lâu năm trong lòng không khỏi mặc niệm cho Tổng Giám đốc Hoàng lại một lần nữa vồ hụt.

Phó Khánh Nhi nhất thời cảm thấy đồng cảm với ông chủ, theo hầu hạ một ông sếp danh tiếng thật sự rất khó. Hoàng Vĩ Nghiệp gần bảy mươi tuổi” đã đợi ở đây bốn ngày, suýt nữa bị đả kích đến mức thương tích đầy mình. Hàng năm cơ hội của ông ta không nhiều, vồ hụt một lần, có lẽ phải chờ đến năm tiếp theo, nhưng ai biết năm tiếp theo ông ta còn có thể ngồi vững vị trí hiện tại hay không. (*) ở trên, tác giả có nhắc tới Tổng Giám đốc Hoàng tầm hơn năm mươi, gần sáu mươi tuổi. Ông ta được như bây giờ là dựa vào sự quyết đoán xử lý sự cố bảy năm trước, năm đó, nhiều lần ông đã giúp công ty không sụp đổ, mặc dù khi ấy ngài Hà không còn mấy kiên nhẫn với công ty.

Tâm trạng Hà Mộc An không tốt, đáng vẻ nham hiểm, hung ác ngồi khuất trong xe, trong tay anh là chiếc điện thoại không đổ chuông trong suốt bốn ngày qua, chẳng lẽ Hạ Diệu Diệu không biết? Vẻ mặt Hà Mộc An càng lúc càng lạnh, động tác càng lúc càng nhanh tay, chuyện anh ra tay giúp đỡ Hạ Tiểu Ngư không đủ để xóa bỏ quá khứ trong cô? Hay là lối thoát này vẫn chưa đủ rộng? Thư ký Thi liếc nhìn lịch trình, nhanh chóng báo cáo về hành trình hai ngày sắp tới. Hà Mộc An không quan tâm, anh sẽ đợi đến sau khi trở về, nếu vẫn không được thì sẽ giống như lần trước, anh sẽ cúi đầu trước. Haizz, tính tình càng lúc lại càng tệ.

“Ngài Hà, nửa tiếng sau chúng ta sẽ đến sân bay...”

“Nhanh lên! Nhanh lên!”

“Hạ Vũ, động này đều là của cậu đấy! Một đồng này đều là của cậu! Bức tượng thủy tinh cao bằng nửa thân người này, cậu chú ý nhẹ tay vào! Nếu hư hỏng gì, công ty sẽ bắt cậu bồi thường đấy!”

Bồi thường? Cái thằng này!

“Nhanh lên! Chỉ còn năm mươi phút nữa là đóng cửa khoang rồi! Hạ Vũ, cậu chưa ăn cơm hay sao vậy? Mang thêm cái này nữa!”

“Hạ Vũ, mỗi lần chuyển một vali thôi, để rồi cậu có chịu trách nhiệm nổi không?”

“Hạ Vũ, tốc độ này là sao! Không muốn làm thì rút! Đừng làm chậm trễ thời gian!”

Trong đêm xuân, gió se se lạnh, Hạ Vũ mệt mỏi như đứng trước cái chói chang ngày hè, lão Hùng thì cứ mắng liên tục, cậu đã làm việc sau tiếng, nhưng lão không cho cậu nghỉ ngơi dù chỉ một chút: “Nhanh lên! Còn hai mươi phút nữa là đóng cửa khoang! Cậu là heo à? Chạy đi chứ!”.

Hạ Vũ cảm giác hai chân dường như không còn là của mình nữa. Nếu như hàng hóa lần này là đồ vật bình thường, cậu nhìn một chút thì cũng có thể chuyển ba rương một lần là xong, nhưng những hàng này lại là chế phẩm thủy tinh, cậu không thể đảm bảo chúng sẽ không rơi nửa đường.

Hạ Vũ thở hồng hộc, mồ hôi từ trán nhỏ xuống: “Tôi xin nghỉ mười phút.”

“Cậu có thấy ai rảnh không? Mau mau làm việc đi! Học đại học không có gì ghê gớm lắm đâu, đừng kén cá chọn canh! Nếu như không làm được thì xin cấp trên nhanh chóng điều đi! Đừng gây trở ngại cho người khác! Nhanh đi! Còn có 20 phút nữa thôi!”

Hai mươi phút sau, Hạ Vũ miễn cưỡng thuận lợi chuyển xong ba rương cuối cùng, vừa định thở, liền nghe lão Hùng hồ: “Hạ Vũ, nhanh lên, hậu cần rơi mất ba cái vali hành lý, tranh thủ thời gian đưa lên, nhanh lên!” “Tôi muốn nghỉ..” “Không muốn làm nữa thì viết báo cáo đi!”

Hạ Vũ thầm mắng một tiếng, lau mồ hôi, chồng xong đóng vali hành lý, cậu nâng lên đi.

“Xin lỗi, có nhầm lẫn không vậy? Chúng tôi vẫn chưa nhận được thông báo sai sót nào cả.” Hạ Vũ hỗn hển đặt hành lý xuống đất: “Anh kiểm tra lại xem. Bên dưới nhờ tôi chuyển lên đây mà.” “Anh đợi tôi kiểm tra lại xem... Xin lỗi, thật sự là không có.”

Hạ Vũ thở dài, trong lòng đã hiểu rõ, cúi đầu, đem ba chồng vali hành lý lớn định đi, lúc ngẩng đầu ánh mắt lơ đãng quét qua, cách mười mét có một đoàn người ở đại sảnh sân bay đang đi đến.

Hà Mộc An sững lại. Hạ Vũ dừng lại, khom người mỗi mét, bỗng thốt lên: “Anh?...”

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Chuyện Ở Hoa Hàng

Một tiếng gọi khiến Hà Mộc An cảm thấy mọi chuyện dường như chưa hề thay đổi. Anh chưa từng rời xa Diệu Diệu, Diệu Diệu vẫn mãi ở bên cạnh anh, cùng lắm Diệu Diệu chỉ chê anh vương bận, nhờ anh đến xem chừng em trai mình, chưa từng có sự ngăn cách...

Hạ Vũ hận cái miệng đáng chết của mình, kêu bậy bạ cái gì chứ? Cậu vội vã dời mắt đi, nhanh chóng sắp xếp lại hành lý, chuẩn bị bỏ đi nhưng một áp lực vô hình ập đến làm cậu không thể di chuyển.

Hà Mộc An nhìn cậu, bỏ lại đám người vây lấy phía sau, chậm rãi bước về phía cậu. Trong bộ quần áo thoải mái màu xám, anh đỉnh đạc, bước từng bước dứt khoát, ngạo nghễ như bậc vương giả tuần tra lãnh địa. Hạ Vũ gục đầu xuống, mắt không thấy thì lòng sẽ tịnh tâm, bất luận anh có nói gì cậu cũng không lên tiếng. Họ vốn dĩ không thân lắm. Anh là người đàn ông đã bỏ mặc chị Hai một mình nuôi nấng Thượng Thượng bao năm nay thì có gì đáng để nói chuyện.

Hà Mộc An đã dừng lại, việc luôn đứng ở vị trí cao, khiến anh dù có đi ở chỗ đông người qua lại như trong đại sảnh, thì cũng toát ra một loại khí chất áp bức.

Hà Mộc An dường như đang dùng ánh mắt “ôn hòa” của một người tự xưng là trưởng bối để lướt qua người một kẻ vẫn bối như cậu, giọng nói từ tốn, chậm rãi mà những quản lý cấp cao đứng ở cách đó không xa không bao giờ có thể nghe thấy được: “Làm việc ở đây à?”. Hạ Vũ cúi đầu không

định nói chuyện với anh nhưng trong lòng có chút buồn bực, không biết tự tin từ đâu mà cậu không tiến lên tiếp lời.

Hà Mộc An cũng không giận, ánh mắt anh bắt đầu di chuyển sang đồng hành lý rồi nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Hạ Vũ: “Anh nhớ cậu học ngành Kỹ thuật Điện - Điện tử mà?”

Chẳng liên quan gì đến anh. Nhưng Hạ Vũ không phải người không biết tốt xấu. Người này trước đây đã chăm sóc cậu rất nhiều, nhưng tóm lại cậu cảm thấy nói chuyện với anh một giây cũng là phản bội chị Hai. Thư ký Thi kinh ngạc đi đến, dò xét tên nhân viên quèn trước mặt rồi cung kính báo cáo: “Ngài Hà, máy bay sắp cất cánh rồi.” Hạ Vũ ngẩng đầu, bây giờ là mùa ế khách, loa phát thanh bên trong không nhắc nhở sao? Trưa nay ngoài hai chuyến bay chở khách và ba chuyến bay chở hàng thì chẳng còn chuyến nào nữa cả. Mà anh bây giờ đang chuẩn bị bay, cũng có thể nói...

Hạ Vũ nhanh chóng nhìn lại người đã từng là bạn trai của chị Hai. Chỗ anh đứng hình như là trung tâm của cả sân bay, dù không có động tác nào dư thừa nhưng ai cũng có thể nhìn thấy sự lỗi lạc khác thường. Nếu trước đây anh cho Hạ Vũ một cảm giác nghiêm nghị khiến người ta khiếp sợ thì bây giờ cậu lại có cảm giác anh quá chính trực khiến người ta cảm phục.

Hạ Vũ vô tình nhìn thấy phía sau anh là bốn nhân vật dẫn đầu trên Tạp chí Kinh tế mà cậu đã xem. Lúc cậu nhìn họ, những người này mỉm cười rất thân thiện, điều khó hiểu nhất chính là những con người thông thả khổng trói buộc này lại “im lặng” đứng ở đây thì thật là bất thường. Hạ Vũ lại nhìn về hướng Hà An thì mới chợt nhớ ra ban nãy có người gọi anh ta là “ngài”.

Dường như khúc mắc của cậu đã được giải đáp. Hạ Vũ lần đầu tiên nhìn thấy Tổng Giám đốc Hoàng dẫn người vội vàng vàng chạy sang đây, chính xác là chạy đó. Hoàng Vĩ Nghiệp sắp ngất mất. Ông ta đã đợi ba ngày rồi, vậy mà lại suýt bắt hụt người mà ông ta đã chờ đợi mấy ngày nay

trên chính địa bàn của mình. Đây... đây... rõ ràng là muốn nói cho sếp nhà ta biết quyền lực của ông ta tệ hại đến cỡ nào, ngay cả chuyện người ta lúc nào bỏ đi cũng không biết. Hoàng Vĩ Nghiệp thở hỗn hển dẫn theo mấy đại tướng cấp tốc chạy sang bên này.

Người nhận tin nội bộ đi sau lưng Tổng Giám đốc. Dù là nhân viên bảo vệ cũng muốn đến xem phong thái của vị doanh nhân đứng đầu trong giới kinh doanh này.

Giang Hồng Triết cũng ở trong số đó. Anh ta nhờ ba mình ra một tác động với người phụ trách giúp anh ta được ra tiếp đón. Tuy lĩnh vực không giống nhau nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện sùng bái của anh ta dành cho doanh nhân truyền thuyết này. Thời đi học ai mà chưa từng nghe nói đến anh. Có thể nói chuyện với anh, dù một chữ cũng là mơ ước của tất cả mọi người.

Hai má Lâm Vân Huyền ửng đỏ, dù không chen được vào chuyến bay phục vụ anh nhưng không ngờ ông trời cũng giúp cô ta. Nhân vật đó lại xuất hiện trong đại sảnh sân bay. Cô ta có thể đi cùng Tổng Giám đốc Hoàng đến, dù chỉ là bưng cà phê ở khu vực khách VIP, ba cô ta nói như vậy cũng đủ rồi.

Phó Khánh Nhi thân là tiếp viên hàng không có thâm niên ở Hoa Hàng, đương nhiên cũng được theo cùng Tổng Giám đốc nhưng cô không giống mọi người. Cô là người đầu tiên nhìn thấy Hạ Vũ đang căng thẳng đứng bên cạnh ngài Hà. Hai người họ sao lại ở cùng nhau? Lúc này không phải Hạ Vũ đang làm việc bên ngoài sao? Hay là có người muốn lợi dụng ngài Hà để trừ khử cậu ta!

Lòng Phó Khánh Nhi lập tức biến động, cô hận không thể đi qua chỗ Hoàng Vĩ Nghiệp để đưa Hạ Vũ đến nơi an toàn! Nếu bị ngài Hà bắt tội, không cần đám người Giang Hồng Triết giở trò, Tổng Giám đốc Hoàng sẽ lập tức đuổi cậu ta đi!

Phó Khánh Nhi sốt ruột, liên tục nháy máy với tên gốc Hạ Vũ không biết sợ là gì đang đứng đằng kia!

Hoàng Vĩ Nghiệp lo lắng chạy đến lúc chạy đến chỗ bốn vệ sĩ thì bị người ta va vào chòm râu nhưng ông ta cũng không phản kháng lại. Đứng trước mặt ngài Hà, thái độ ông ta vô cùng cung kính: “Ngài Hà, tôi lập tức sơ tán đám đông đi đến ngài...”

“Làm được bao lâu rồi? Cũng thực tập ở đây à?” Hà Mộc An dường như không nghe thấy Hoàng Vĩ Nghiệp. Anh vẫn “ôn hòa” nhìn Hạ Vũ. Hoàng Vĩ Nghiệp lập tức kinh ngạc nhìn về người trước mặt. Chỉ là một nhân viên Ban nãy Ngài Hà nói chuyện với một nhân viên của ông ta? Hoàng Vĩ Nghiệp thật sự không hoa mắt. Tên nhân viên này mặc đồng phục của công ty ông! Ngài Hà đang nói chuyện với cậu ta?

Hoàng Vĩ Nghiệp nhìn chăm chăm vào Hạ Vũ.

Hạ Vũ bị người ta nhìn chăm chăm vào mình như vậy nên cũng ngần người ba giây, thần xui quỷ khiến mới trả lời: “Hơn một năm rồi. Thường đề cử thực tập ở đây.”

Hà Mộc An gật đầu: “Tính ra thực tập ở Hoa Hàng cũng không tồi.”. Tiếp sau đó thì cuộc nói chuyện trở nên dễ dàng hơn nhiều: “Vâng...” Biểu cảm trên gương mặt cậu đã ổn định, không còn tâm lý như lúc nãy, càng không nghĩ ngợi chuyện khác.

Bởi vì ngoài bốn gương mặt thường thấy kia, phía sau họ còn có bảy tám người áo vest phẳng phiu, ưu tú, chuyên nghiệp, tay xách vali vội vã chạy sau lưng Tổng Giám đốc Hoàng và tổng tài, một cảnh tượng sống động chưa bao giờ cậu tưởng tượng nổi.

Ngài Hà.

Cậu đã nghe nói đến cái tên này vô số lần nhưng chưa bao giờ liên hệ tới anh.

Hạ Vũ cười gượng, quả thật... quả thật là một màn kịch lừa gạt buồn cười. Hoàng Vĩ Nghiệp nghi ngờ: Cái trang vi hành? Đột kích điều tra?

“Bây giờ làm ở bộ phận nào.”

“Hỗ trợ mặt đất.” Hạ Vũ cảm thấy không vui lắm nên nói năng mơ hồ. Hoàng Vĩ Nghiệp bỗng nhiên nhắc nhở: Phạm vi cậu nói quá rộng, cụ thể là bộ phận nào, hiểu chưa? “Ngài Hà, đừng nóng giận, để tôi hỏi lại, cậu ta không hiểu...”

“Chuyện của Tiểu Ngư, cậu đừng bận tâm. Chắc là không sao đâu.” Hạ Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên, giọng nói hơi to: “Tiểu Ngư có chuyện gì?” Những người đi cùng Hoàng Vĩ Nghiệp từ lúc gặp được ngài Hà người thật việc thật tới giờ mới bình tĩnh lại. Tiểu Ngư? Hình như quen quen. Giang Hồng Triết, Lâm Vân Huyền khiếp sợ. Lễ nào trong quá trình dọn hành lý, Hạ Vũ đã đắc tội với Ngài Hà?

Hà Mộc An khẽ nhú mày: “Cậu không biết à?”

“Không biết. Gần đây chị em xin nghỉ dài hạn để Tiểu Ngư ở nhà nghỉ ngơi.” Hạ Vũ gấp gáp nói, trong lòng vô cùng lo lắng.

Hà Mộc An càng nhú chặt mày: “Còn nhớ đám người Di Nguyệt gì đó không? Họ nói có người theo dõi em gái cậu, anh cũng chỉ mới biết cách đây không lâu. Người đó hình như cũng đã xuất ngoại trốn rồi, có cần anh bắt hẩn về không?”

“Không cần!” Hạ Vũ hận không thể mắng chết Hạ Tiểu Ngư, biết thế nào cô cũng gây sự mà! Thấy chưa? Đến rồi đó! Đến khi nhìn sang ngài Hà, cậu vô cùng thành khẩn: “Cảm ơn anh, khiến anh nhọc lòng rồi. Thật sự cảm ơn anh.”

“Không có gì, chuyện nhỏ thôi.” Hà Mộc An không thay đổi sắc mặt. Thì ra là cô chưa biết gì cả. Giọng nói của anh không khác gì với lúc này: “Đã quen với công việc chưa?”

Trong đầu Hạ Vũ lúc này toàn là chuyện em gái: “Ừm, cũng được...” Nói xong cậu mới cảm thấy không ổn, anh vừa giúp gia đình mình một chuyện lớn mà: “Anh An phải ra nước ngoài...” Nói xong, Hạ Vũ có chút tự giễu, là anh ta có lỗi với chị mình, lúc này đáng ra cậu phải ngoan ngoãn gọi tiếng: thưa ngài, chỉ là nhất thời cậu không kịp thay đổi thói quen.

Hà Mộc An không cảm thấy có gì bất ổn, anh nhìn vào đồng hồ trên tay rồi nói: “Không.” Cô biết rồi chắc sẽ liên lạc với anh. Hạ Vũ kinh ngạc ngẩng đầu lên, cảm thấy anh vẫn lạnh nhạt như trước đây nhưng trầm tĩnh hơn năm năm trước. Sắc mặt Hà Mộc An không thay đổi, anh nhìn xuống chân rồi liếc sang Hoàng Vĩ Nghiệp, rồi lại nhìn Hạ Vũ: “Đi ăn cùng đi.” Hoàng Vĩ Nghiệp có cảm giác điếng người. “Lần sau đi, để em mời anh, em vẫn chưa làm xong việc.” Mấy hôm nay Hoa Hàng căng thẳng vì ai chứ? Không ai không biết đó chính đương gia của tập đoàn Hòa Mộc, người đứng đầu trong giới kinh doanh, Hà Mộc An. Cậu không có quyền từ chối nhưng vì chị Hai, cậu không muốn ăn cơm cùng anh. Tuy lúc đầu là do cậu không đúng nhưng so với chuyện phản bội chị Hai, vị ngài Hà này không đủ trọng lượng trong mắt cậu.

Hoàng Vĩ Nghiệp cảm thấy mình như đã chết. Nếu không phải giữ hình tượng cao quý trước đám nhân viên, ông ta sẽ ôm chân mời Hạ Vũ ăn cơm thay Hà Mộc An.

Thư ký Thi thì nhìn thẳng vào mặt Hạ Vũ: Cậu ta từ chối lời mời của tiên sinh sao?!

Người phía sau Hà Mộc An cũng nhìn chăm chăm vào cậu. Cái thẳng nhãi này thú vị thật?

Thái độ ngài Hà không phải càng đáng để suy xét sao? Người này là ai vậy? Họ không nghe ngài Hà nói có em trai nào cả? Lão Phùng đã thám thính được, vị Tổng Giám đốc trẻ tuổi quá đáng nhưng lại khiến người ta vô cùng tôn kính này hình như có quen biết với Hạ Vũ. Giang Hồng Triết có dự cảm không lành nhưng vẫn cố gắng gượng. Hạ Vũ không thể nào quen biết với ngài Hà được! Lâm Vân Huyền càng không tin, Tiểu Ngư?! Người mà họ nhắc đến lúc này có phải là Hạ Tiểu Ngư không? Nhưng... cô ta bất giác lùi lại, dần lẩn vào trong đám đông. Ngài Hà, Hà Mộc An, nhân vật mà ba cô ta cũng phải nhường bộ ba bước đây sao?

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Người Khác Hoang Mang Lo Sợ

“Chị em là như vậy đó...” Giọng nói Hạ Vũ cứ nhàn nhạt không nhiệt tình.

Lại còn có thể khiến ngài Hà nhớ đến chuyên ngành đại học là gì nữa?

“Muốn dọn đi đâu?” Hạ Vũ cúi đầu, tùy tiện nói: “Ra ngoài.” Hoàng Vĩ Nghiệp bỗng nhiên nhớ đến, tên nhân viên này là “cu li” mà! Khốn khiếp, vậy mà là “cu li à?”

“Thành tích của cậu không phải luôn rất tốt sao?” Nói xong, ánh mắt Hà Mộc An chuyển sang Hoàng Vĩ Nghiệp.

Lưng Hoàng Vĩ Nghiệp lập tức cứng đờ. “Thành tích tốt” chính là muốn nói chức vụ hiện tại không nên là một tên chuyển hành lý phải không? Phụ trách ở đây đều bị mù rồi à? Hay muốn nói đối phương nên từ thấp mà là lên? Hy vọng là khả năng cuối, khả năng cuối, nhất định là khả năng cuối. “Cũng được...” Hạ Vũ vẫn không định nói chuyện nhiều, ngược lại có phần bức bối. “Máy giờ tan sở?” “Năm giờ rưỡi.”

Hoàng Vĩ Nghiệp không biết có phải mình bị ảo giác không? Ngài Hà hết chuyện để nói sao?

“Tiểu Ngư dạo này nghỉ ngơi ở nhà à? Chị của cậu xin nghỉ cho con bé đúng không? Cô gần đây.” “Anh còn chuyện gì nữa không? Bên dưới còn đợi em sắp xếp, em phải nhanh chóng đi đây.” Hạ Vũ không biết tại sao đột nhiên bản thân lại không muốn nói chuyện nữa. Nếu như có cơ hội cậu

sẽ cảm ơn anh nhưng rõ ràng đây không phải lúc cậu muốn nói đến chuyện khác.

Thấy vậy, Hà Mộc An phút chốc cảm thấy hơi bối rối.

Mọi người xung quanh vì sự thay đổi tích tắc của anh mà như chìm vào một cơn khủng hoảng và trầm mặc đáng sợ.

Sáu người quen thuộc ngài Hà nhất cùng Hoàng Vĩ Nghiệp lập tức cúi đầu, mặt mày tái mét lo sợ.

Hạ Vũ cũng căng thẳng, lập tức hối hận. Anh vừa mới giúp Tiểu Ngư, cậu nên... Hạ Vũ cúi đầu, định nói tiếng xin lỗi, nhưng, anh đã chia tay với chị Hai, chị Hai thì một mình phải nuôi con nhỏ... con... con nhỏ... Hạ Vũ nghĩ đến Thượng Thượng, bỗng nhiên có ảo giác như bị ai đánh vào đầu. Sao cậu lại quên Thượng Thượng, Thượng Thượng!?

Nếu một giây trước Hạ Vũ có chút xúc động mà hối hận thì bây giờ cậu chỉ muốn nhanh chóng tránh xa con người này. Chị Hai thương nhất là Thượng Thượng. Mọi nỗ lực mà chị dành cho Thượng Thượng, cậu vốn dĩ không thể nào tưởng tượng nổi. Một mình chị Hai nuôi nấng Thượng Thượng, một mình chị nuôi con bé lớn khôn, một mình chị chịu đựng tất cả, chỉ là vì không muốn mọi người khó xử, làm sao chị Hai có thể mất Thượng Thượng được...

Hạ Vũ mơ hồ sợ hãi. Anh sẽ không cướp Thượng Thượng đi chứ? Chắc anh vẫn chưa kết hôn, chưa có con cái gì. Bất luận anh còn có tình cảm gì với chị Hai hay không thì anh cũng còn có đứa con.

Nếu là người bình thường, có lẽ anh sẽ cảm thấy đứa con là phiền toái với mình, càng ít người biết càng tốt. Nhưng nếu anh công thành danh toại thì sao? Đứa con chứ có phải là một bữa ăn đâu? Anh sẽ không cho phép người khác mang con anh đi đâu!

Là đàn ông, chỉ cần đạo đức không tệ thì không ai lại bỏ mặc con mình không lo, không một chút liên lạc, huống chi anh lại là người có đủ điều kiện nuôi con!

Nhưng chị Hai bây giờ cũng có cuộc sống riêng rồi, lại còn sắp phải bàn chuyện cưới hỏi với bạn trai mới nữa. Thượng Thượng có ba mới, có một tương lai đáng mong mỏi, con bé không cần thêm một người ba đột nhiên xuất hiện nữa. Hai người họ càng không cần có bất kỳ thay đổi nào, nhất là một người khiến bạn trai chị ấy thêm áp lực bội phần. Hạ Vũ kiên quyết cúi đầu, chủ ý đã định.

Hà Mộc An cười gượng, cuối cùng cũng lại dờ cái tính năm xưa rồi. Anh hiểu Hạ Vũ nên rộng lượng vỗ vai Hạ Vũ: “Có gì thì gọi điện thoại cho anh ta.” Nói xong, anh rút một tờ giấy viết một chuỗi dãy số. Nhìn thấy Hạ Vũ không muốn nhận nên anh đưa thẳng cho Hoàng Vĩ Nghiệp kể bên: “Lát nữa đưa cậu ta.” Anh đeo kính râm lên, không nhìn thêm người họ Hoàng kia thêm giây nào nữa, quay người bỏ đi.

Không đợi Tổng Giám đốc Hoàng hỏi han thêm, Hạ Vũ đã nhanh chóng dọn ba vali hành lý biến mất trước mắt mọi người. Hoàng Vĩ Nghiệp há hốc mồm, bốn vị cười trên nỗi đau của người khác đứng gần đây không xa cũng tiến lại gần vỗ vai ông ta, lúc này ông ta mới định thần lại.

“Tự cầu phúc đi.” Hoàng Cổ Lý dẫn người bỏ đi. Ông ta vốn dĩ định mời ngài Hà chủ trì cuộc họp quan trọng, nếu ngài đã không đi, ông ta cũng không gây trở ngại cho ngài, liền đặt chuyến bay sớm nhất vào ngày mai để nhanh chóng trở về.

“Đàn anh Hạ gọi anh ta là anh!”

“Gọi là anh à? Là anh sao? Hai người người họ thân thiết lắm à?”
“Khăng định là rất thân, nếu không thì với tính của ngài Hà, cô có thấy anh

ta nói chuyện với ai không? Ngay cả Tổng Giám đốc Hoàng, anh ta cũng không đếm xỉa đến!”

“Thảo nào anh ta không nói gì. Hay là con riêng của Hà Thịnh Quốc?”
“Điên à, Hà Thịnh Quốc không thể nào! Chắc là em họ gì đó thôi!”

“Em họ cũng ghê gớm lắm rồi. Tôi nghĩ là họ hàng thân thích với ngài Hà đó. Trời ạ! Tôi đã nói là thân thể của Hạ Vũ không đơn giản mà! Người ta không lên tiếng chỉ là khiêm tốn thôi! Khí khái thật! Thử hỏi ai lại có lòng độ lượng như vậy?”

“Vậy mà có người chỉ trích nhân phẩm của đàn anh Hạ, đúng là không biết gì cả.”

“Tính cách này của Hạ Vũ mới đúng là khí phách của thiếu gia nhà giàu mà. Không quan tâm hơn thua, không ỷ thế hiếp người! Quả thật là một công tử hoàn mỹ mà!” “Càng lúc càng thích anh ấy rồi! Làm sao đây?”

“Có thân thể như vậy mà lại không cần, chỉ muốn tự lực cố gắng vươn lên, lại còn khiêm nhường nữa, gia giáo nhất định là rất tốt, làm người khiêm tốn, nếu có thể làm bạn gái anh ấy thì tốt quá.”

“Bớt sân si vọng tưởng lại.”

“Khốn khiếp! Nhìn không ra Hạ Vũ lại ghê gớm đến thế!”

“Quan hệ với Tập Đoàn Hòa Mộc à?! Ngay cả Hoa Hàng chúng ta cũng là gia sản của người ta, nói không cần là không cần! Tốt bụng thật!”

“Người ta là có thể lực! Không chấp nhận những kẻ kiến thức nông cạn! Ai kia còn tự cho mình là hay ho lắm! Chăm chăm đối phó người ta! Cũng không suy nghĩ xem đối phương có xem trọng mình hay không!” “Đề đó rồi xem, không biết khi nào thì chắc phải ồ ồng vò vè!”

“Nói không chừng Hạ Vũ cơ bản chẳng xem hấn ta là con người đâu. Người ta chỉ là giẫm phải phân trong hành trình rèn luyện thôi. Lẽ nào còn muốn quay lại giẫm để thối cả chân à?”

“Ha ha!”

Giọng nói u ám của Giang Hồng Triết từ phía sau vang lên: “Lẽ nào các người chưa từng nói xấu Hạ Vũ? Có cần tôi giúp các người nhớ lại không?” Chuyện đã đến nước này còn ngại trang gì nữa chứ? Sau lưng Hạ Vũ lại là tập đoàn Hòa Mộc, có biện bạch gì cũng không còn tác dụng nữa! Ví dụ như hiện tại, mấy người này đã khinh bỉ, xem thường trắng trợn ra mặt còn chưa nói lên được điều gì sao? Bốn năm đại học, một năm rưỡi đi làm, vậy mà không ai nhìn ra được điều gì không đúng! Cậu ta thì càng ngày không để lộ ra bản chất của mình.

Nhưng đây là Tập Đoàn Hòa Mộc, giẫm chân một cái thôi thì giới kinh tế đã rung động rồi! Sao cậu ta có thể không lợi dụng? Vậy mà cậu ta lại không hề tiết lộ qua bao nhiêu năm nay!

Nghĩ đến chuyện bản thân bị xem là hàng tôm tép nhảy loạn xạ trong mấy năm qua, anh ta cảm thấy lòng tự trọng của mình bị người ta chà đạp, người ta chỉ muốn xem anh ta giãy giụa, xem anh ta biểu hiện thế nào. Đầu Giang Hồng Triết nhất thời xuất hiện một người... Hạ Tiểu Ngư. Cô ta thích mình? Không phải giả. Cô ta thật sự thích mình, hơn nữa... hơn nữa anh ta đã từng đến nhà cô ta, cô ta không phải ngại trang gì, không ai có thể ngại trang mà giống đến vậy được, càng không thể ngại trang trong nhiều năm như thế.

Giang Hồng Triết vừa lóe lên chút hy vọng lại vừa hoang mang, nhưng rõ ràng Hạ Vũ gọi ngài Hà là anh, Tổng Giám đốc Hoàng cũng có ở đó, không thể là giả được. Có thể Hạ Tiểu Ngư cũng không biết nhà mình lại có họ hàng như vậy? Còn Hạ Vũ có mục đích gì mà lại không nói cho Tiểu Ngư biết?

Giang Hồng Triết càng nghĩ càng thấy có khả năng, càng nghĩ càng thấy có tính khả thi cao. So với Hạ Vũ, cái cô Hạ Tiểu Ngư thật sự rất ngu si. Có thể Hạ Vũ lo lắng cho Hạ Tiểu Ngư nên không nói cho cô ta biết.

Nghĩ đến điểm này, Giang Hồng Triết rút điện thoại gọi ngay cho Hạ Tiểu Ngư. Anh ta phải tái hợp với Hạ Tiểu Ngư. Hạ Tiểu Ngư thích anh ta như vậy, nhất định cô sẽ không từ chối. Chỉ cần anh ta dỗ dành vài câu, với sự si mê của Hạ Tiểu Ngư dành cho anh ta, nhất định anh ta nói gì cô cũng tin. Đến lúc đó anh ta không những vô can trong chuyện đắc tội với Hạ Vũ, nói không chừng còn được làm em rể của ngài Hà thì sao?

Điều kiện gia cảnh của Giang Hồng Triết rất tốt, cho dù Lâm Vân Huyền cũng vậy nhưng cùng lắm chỉ là kết giao bình đẳng, không thể chiếm hữu tài sản của ai được. Còn Tập Đoàn Hòa Mộc thì lại khác. Nếu có thể dính dáng một chút với Tập Đoàn Hòa Mộc, bất kể anh ta làm gì cũng đều rất đáng giá, tin chắc rằng ba anh ta cũng sẽ đồng ý như thế.

Lâm Vân Huyền chậm rãi rút khỏi buổi xì xầm rôm rả vào phòng thay đồ. Lời khuyên của ba cô ta vẫn còn hiện nguyên trong đầu. Ngữ khí của ông lúc đó vô cùng dè dặt và cẩn thận. Cô ta bây giờ cảm thấy chân tay mình sao mà quá thừa thãi, Hạ Vũ sao có thể...

Hay là người đó vốn dĩ không phải là ngài Hà? Ngài Hà sao lại trẻ như vậy? Nhất định là lừa gạt... Nhưng lúc đó Tổng Giám đốc Hoàng cũng có mặt, thậm chí Thái đầu ngành thương nghiệp Hoàng Cổ Lý cũng ở đó, cơ bản chẳng có lý do gì khiến cô ta không tin.

Làm sao đây? Cô ta gặp rắc rối lớn rồi!

Lâm Vân Huyền lo nghĩ, cô ta thường nghe ba và ông nhắc đến ngài Hà, nên hiển nhiên cô ta cũng biết ngài Hà quan trọng thế nào với ba và ông nội. Lần này để lên chuyến bay cùng ngài Hà, ông nội đã đích thân ra mặt nói chuyện với Tổng Giám đốc Hoàng, ông còn tặng ông ta Ngọc Quan

Âm mà ông yêu thích nhất, không cần nói, ông nội rất hy vọng cô ta có thể lọt vào mắt của ngài Hà.

Nhưng...

Lâm Vân Huyền có chút sợ hãi. Cô ta sợ Hạ Vũ sẽ trả thù, còn chuyện của Hạ Tiểu Ngư nữa. Cô đã phải người...

Lâm Vân Huyền bỗng nhiên kinh hoàng, đám người đó sẽ không đặc thủ chứ! Cô vẫn chưa liên lạc với đối phương. Nếu họ đặc thủ thì...

Người mà hai người họ nhắc đến có phải là Hạ Tiểu Ngư không? Nhất định chỉ là thăm hỏi có lệ thôi, chỉ là thăm hỏi có lệ thôi... Đám người đó cơ bản vẫn chưa xong việc... hoặc giả vẫn chưa bắt đầu...

Nhưng nếu người cô ta tìm để đối phó Hạ Tiểu Ngư đã rơi vào tay bọn họ thì sao?

Đám người đó có khai cô ta ra không? Đến lúc đó thì cô ta làm thế nào đây? Có liên lụy đến ba và ông nội không?

Lâm Vân Huyền trốn trong nhà vệ sinh để bình tĩnh lại. Hết lần này đến lần khác cô ta tự trấn an mình sẽ không xảy ra chuyện gì đâu! Nói không chừng mấy người đó ôm tiền bỏ trốn rồi? Nói không chừng, ngài Hà nhận nhầm người? Nói không chừng...

Trong đầu Lâm Vân Huyền vô cùng hoảng loạn?

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Giống Cái Gì?

Hoàng Vĩ Nghiệp nghiêm nghị, rót cốc trà mời Hạ Vũ. Sau đó ông ta ngồi xuống đối diện Hạ Vũ, thở dài: “Chuyện của cậu tôi đã nghe lão Phùng nói qua. Cậu là người tốt, năng lực làm việc cũng rất tốt, làm việc ở bộ phận An toàn cũng rất giỏi, lát nữa cậu về đó mà làm. Tuổi tác lão Phùng cũng đã cao, sau này còn phải trông cậy vào lớp trẻ các cậu.” Câu nói này rõ ràng ám chỉ lão Phùng sắp về hưu rồi, vị trí sau này của lão là của cậu.

Hạ Vũ cúi đầu, nhưng không cố chấp với công việc của mình: “Cảm ơn Tổng Giám đốc Hoàng.”

Hoàng Vĩ Nghiệp ra vẻ chiêu hiền đãi sĩ, cười sáng khoái: “Xem cậu kìa, còn khách sáo với tôi nữa à? Chúng ta là người một nhà, mấy hôm nay cậu chịu thiệt thòi nhiều rồi, ngài Hà còn mời cậu...” Hạ Vũ đứng lên trước: “Tổng Giám đốc Hoàng, tôi chỉ là nhân viên của Hoa Hàng, chuyện còn lại tôi sẽ không nói bậy đâu!” Hoàng Vĩ Nghiệp cười ha ha. Trong giọng cười tràn đầy sự thành thật: “Đứa trẻ này rất giỏi, tiền đồ rộng mở.” Cùng là phụng vị thái tuế, có năng lực, hiểu chuyện thì hiển nhiên sẽ được đối đãi khác nhau: “Được, trưa nay cùng đi ăn cơm chứ?” Hoàng Vĩ Nghiệp vẫn chưa quên lúc này cậu vừa từ chối ngài Hà.

Thấy vậy, Hạ Vũ đứng dậy, cung kính: “Tổng Giám đốc Hoàng, thật sự tôi và ngài Hà không có quan hệ gì cả, ông không cần...” Hạ Vũ không muốn người khác hiểu lầm: “Ông hiểu mà.” “Ngồi, ngồi đi! Đừng nghĩ ngợi lung tung. Tôi biết thanh niên các cậu không muốn dùng mối quan hệ gia đình để thăng tiến. Như vậy cũng tốt. Tôi có thể thấy được ngài Hà rất

ưu ái cậu. Tôi tin là người mà được ngài ấy ưu ái nhất định là một nhân viên ưu tú.”

“Tôi...”

“Không cần giải thích vội. Cậu cứ yên tâm thực tập ở Hoa Hàng. Mấy chuyện linh tinh tầm phào kia sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa đâu. Cậu hoàn toàn có thể tin tưởng chúng tôi.” Hạ Vũ không nói gì. Nói cái gì đây? Ngài Hà đã ra mặt, dù cậu có nói nát trời thì cũng không bằng một giây anh xuất hiện, nếu không phải... “Không hài lòng công việc sao?”

Hạ Vũ không dám ngồi, cậu biết bản thân và người đàn ông mà Tổng Giám đốc Hoàng tôn trọng này vốn không có quan hệ gì, sau này sợ là không thể giúp được gì cho ông ta, hà tất phải làm cao: “Cảm ơn Tổng Giám đốc Hoàng quan tâm, công việc rất tốt, giám đốc Phùng rất tốt với chúng tôi.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Nhất định là quan hệ chưa đủ bền chặt, còn hời hợt. Hoàng Vĩ Nghiệp lại nói thêm gì đó, Hạ Vũ yên lặng lắng nghe cho đến khi xác nhận Tổng Giám đốc Hoàng không còn chuyện gì để nói nữa, Hạ Vũ rất biết thức thời: “Tổng Giám đốc Hoàng, ngoài kia tôi còn có rất nhiều việc phải làm. Lát nữa còn có một chuyến bay, tôi có thể...”

“Xem tối này! Đi đi! Đi đi! Đừng quá sức nhé! Gọi người mang đồ đạc dọn thẳng đến văn phòng của cậu là được rồi.” “Cảm ơn Tổng Giám đốc Hoàng, à... Tổng Giám đốc Hoàng, tôi có chuyện này...” “Nói đi! Còn khách sáo với tôi làm gì?”

Nghe vậy Hạ Vũ mỉm cười nhưng lòng khổ sở. Mình vừa nói mình không có quan hệ gì với người kia mà giờ lại dùng ân tình của anh ta: “Tôi muốn xin nghỉ hai ngày, tôi...”

“Được, không thì nghỉ thêm mấy ngày nữa đi! Sắc mặt cậu không tốt lắm, nghỉ ngơi nhiều vào. Lát nữa tôi sẽ bảo phòng Tài nguyên tặng cậu vài

tấm vé du lịch, đi đâu chơi xa xa thay đổi tâm trạng, quên mấy chuyện không vui đi.”

“Không cần đâu, Tổng Giám đốc Hoàng. Tôi chỉ là...” cậu không yên tâm chuyện của Tiểu Ngư, định...

“Lại khách sáo với tôi nữa sao? Tôi không phải người ngoài mà.” Hạ Vũ biết từ chối cũng vô dụng nên cười miễn cưỡng: “Cảm ơn Tổng Giám đốc Hoàng.” Hoàng Vĩ Nghiệp sớm đã đứng dậy, đích thân tiễn đến cửa, đóng cửa văn phòng lại, ông ta cảm thấy vừa khó xử vừa đau đầu, thở dài: Tiểu rồi. Đáng lẽ phải là một thái tử thái nữ ở thế hiệp người chứ. Ai dè tính cách lại khiêm tốn, làm việc chăm chỉ, tình tính xem ra rất tốt nữa. Vậy mà lại phải chịu thiệt thòi lớn như thế trên chính địa bàn của mình, chẳng trách ngài Hà không ra mặt cho cậu ta. Nếu ngài Hà biết đưa em ngoan ngoãn, hiểu chuyện của mình phải chịu nhiều trắc trở bên ngoài như vậy mà còn không lên tiếng thì cũng sẽ tức chết thôi.

Không biết ngài Hà định để cậu ta thống trị thế nào đây? Nghĩ đến đây, Hoàng Vĩ Nghiệp xoay người gọi cho bộ phận Nhân sự... Hạ Vũ cảm thấy sa sút tinh thần. Lúc đi ngang qua phòng Tiếp viên hàng không, cậu nhìn thấy Phó Khánh Nhi đang bàn chuyện chuyển bay. Trong phút lơ đãng, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy cậu. Cậu đang định cười thì lại thấy Phó Khánh Nhi đã nhìn sang chỗ khác, làm như không nhìn thấy cậu vậy, sau đó cô tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh.

Hạ Vũ lập tức cảm thấy ngượng ngùng. Mấy hôm nay, Phó tử vì chuyện của cậu mà phải chạy đến chạy lui, còn cậu... nếu đổi ngược lại là mình, cậu cũng cảm thấy bị lừa dối. Hạ Vũ đứng chờ, cậu chờ cô nói chuyện xong thì chạy đuổi theo. Phó Khánh Nhi không muốn nói chuyện, cô không biết thân thể của cậu “lớn” đến mức như vậy. Cô còn ngốc nghếch giúp đỡ, trong lòng người ta chắc cũng cười nhạo cô không biết lượng sức. “Em... Em có chuyện muốn nói với chị.”

“Xin lỗi Hạ thiếu gia, tôi còn có công việc phải làm.”

Hạ Vũ ngập ngừng: “Phó tử, người khác không biết thì thôi, chị còn không biết mà gọi em là “thiếu gia” gì à.” “Tôi không biết gì cả.” Phát hiện người mà mình thật lòng đối đãi tốt lại luôn đùa giỡn với mình thì dù là ai đi nữa cũng cảm thấy rất khó chịu. Nếu không phải do hai người đã quen nhau quá lâu, Hạ Vũ cũng không giống loại người đó, cô cơ bản đã không cho cậu cơ hội được giải thích mà sẽ bỏ đi luôn!

Hạ Vũ biết tính Phó Khánh Nhi, cậu cũng không có ý che giấu: “Nếu em nói ngài Hà mà em quen không phải là ngài Hà hiện tại, chị có tin không?”

Ý gì đây?

Hạ Vũ bật cười: “Anh ta là bạn trai cũ của chị Hai em.”

Phó Khánh Nhi dừng bước, kinh ngạc nhìn Hạ Vũ.

“Có phải hoang đường lắm không? Vốn không định nói nhưng chị cũng không phải người ngoài. Lúc này vừa nhìn thấy anh ta, em còn ngạc nhiên hơn chị nữa. Lúc Tổng Giám đốc Hoàng dẫn mọi người đến, em mới biết mình không có bị hoa mắt, anh ta là ngài Hà mà mọi người vẫn hay nhắc đến.”

Phó Khánh Nhi thật sự khiếp đảm: “Cậu... cậu biết mình đang nói gì chứ?”

Bởi cậu biết nên mới cảm thấy càng hoang đường: “Nếu không phải hôm nay gặp phải anh ta, em e là cả đời này cũng không biết anh ta là ai.”

Phó Khánh Nhi đứng im suy nghĩ lung tung, vẫn còn những câu chuyện kịch tính thế này sao: “Vậy lúc anh ta và chị Hai của cậu hẹn hò thì...”

“Họ yêu nhau thời còn đi học. Bây giờ xem ra chắc chị em cũng không biết mình đã từng yêu người như thế nào.”

“Sao lại có chuyện cầu huyết như vậy chứ?” Đúng vậy, cầu huyết, Hà An lại là Ngài Hà! Cậu không biết nói làm sao. Lúc đến nhà làm khách, anh rất lễ phép, đối đãi với anh em trong nhà cũng rất tốt, vậy mà lại là ngài Hà nổi tiếng đó.

“Mọi người chưa từng nghi ngờ sao?” “Với tuổi tác năm đó của anh ta, ai mà nghĩ nhiều chứ?”

Phó Khánh Nhi ngẫm lại gương mặt quá trẻ của ngài Hà, cô gật đầu. Lần đầu tiếp đón ngài Hà cô cũng không dám tin, anh lại trẻ đến thế.

“Phó tỉ, chuyện này em chỉ nói với chị thôi. Xin chị đừng nói cho người khác biết. Không phải em muốn lợi dụng mối quan hệ này để làm gì, chỉ là không tốt lắm với chị em...” Chị của cậu và ngài Hà đã từng yêu nhau, họ lại chia tay trong hòa bình, người khác sẽ nghĩ thế nào về chị Hai của cậu chứ?

Phó Khánh Nhi nhìn Hạ Vũ rồi gật đầu: “Tôi biết rồi.”

“Cảm ơn.” Hạ Vũ nhẹ nhõm phần nào. Phó tỉ đối xử với cậu rất tốt. Cậu không muốn để cô thất vọng. Hạ Vũ không khỏi nghĩ đến Thượng Thượng, Thượng Thượng là con gái của Hà Mộc An sao? Nghĩ đến chuyện này, Hạ Vũ càng cảm thấy tê cả da đầu: “Em có thể hỏi chị một chuyện không? Ngài Hà đã kết hôn chưa?”

Phó Khánh Nhi không hiểu tại sao Hạ Vũ lại hỏi vậy nhưng tuyệt đối không cho rằng Hạ Vũ muốn giúp chị Hai cậu đối phó ngài Hà: “Chắc chưa. Mấy năm nay, chị có đón tiếp anh ta vài lần. Bên cạnh anh ta không có phụ nữ nào cả, anh ta luôn rất giữ mình.”

Nghe vậy, sắc mặt Hạ Vũ càng trở nên khó coi. Lại còn chưa kết hôn...

Năm đó tại sao anh ta chia tay với chị Hai? Tuy chị Hai có nhắc đến, chị ấy còn nói là do chị ấy đề nghị chia tay nữa. Trước đây cậu không có cảm giác gì cả nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy thật sự không hợp lý. Sao chị Hai lại chia tay bạn trai của mình khi biết mình đã mang thai? Chị Hai cũng có phải người rảnh rồi đâu.

Cho là lúc chia tay chị ấy không biết mình mang thai đi nữa thì sau khi biết rồi chị ấy sao có thể từ bỏ đối phương? Như vậy là chỉ có một khả năng, năm đó vốn dĩ không phải chị Hai đề nghị chia tay mà là tên đó!

Nghĩ đến đây, Hạ Vũ càng cảm thấy khó chịu. Cậu không nên nói chuyện với người đã từng tổn thương chị Hai chứ!

Hạ Vũ quyết định trong tích tắc. Chuyện Hà An chính là Hà Mộc An phải giữ trong lòng, không thể chị Hai luôn tự ái của mình biết được. Đối với chị ấy cũng chẳng tổn thương gì.

“Cậu, sao cậu lại đến đón con, đi đâu?” Tiểu Thượng Thượng vui vẻ chạy đến dắt lấy tay của cậu. Hôm nay cô bé mặc áo được in hoa văn màu tím lớn, quần nhung đen, tóc bên cao bên thấp, áo khoác bên ngoài thì màu đỏ, chân mang giày thể thao rẻ tiền thường hay bày bán ngoài chợ. Nếu không phải có gương mặt xinh xắn thì với bộ trang phục này, cô bé trông như đứa trẻ đầu đường xó chợ không có ba mẹ nuôi.

Hạ Vũ lập tức chau mày lại. Cậu nhớ bác sĩ Cao đã mua rất nhiều quần áo đẹp cho cô bé, sao cô bé lại không mặc. Đột nhiên có mấy đứa bé trai chạy đến hô lớn: “Thượng Thượng không có ba, Thượng Thượng không có ba, Thượng Thượng là bà phù thủy xấu xí nên không ai thương, lêu lêu lêu..” Mấy đứa trẻ hô xong thì chân nọ xọ chân kia, cuống cuống chạy mất, Hạ Vũ chẳng kịp phản ứng. Thượng Thượng buông tay cậu ra, co cẳng chạy đuổi theo: “Cậu mới không có ba đó! Cậu cũng không có mẹ đó! Không ba! Không mẹ! Gia đình chết hết! Đồ ngu! Đồ độn...”

Hạ Vũ há hốc mồm kéo đứa cháu gái đang giãy giụa trong tay lại: “Con nói gì thế? Lúc này con muốn cái gì vậy?” Sắc mặt cậu vô cùng khó chịu khi nhìn thấy miệng Thượng Thượng phun ra những lời ác độc: “Đây là lời của một bé gái nên nói à?” Con bé sao lại trở nên thế này?...

“Thả con ra! Tại bọn chúng nói con trước mà! Bà ngoại nói không được đánh chúng thì mình có thể mắng chúng. Thả con ra... Cậu, cậu mau thả con ra! Chúng sắp chạy đi hết rồi, không mắng được nữa rồi... Oa oa oa...” Mắng không được nữa rồi. Mắng không được nữa rồi: “Oa oa! Oa oa...” “Cậu xấu, Cậu xấu lắm!

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Nỗi Lo Của Hạ Vũ (1)

“Nghe không hả? Không được khóc!” Hạ Vũ kéo lấy Thượng Thượng. Vì dùng sức quá mạnh, suýt nữa là kéo Thượng Thượng ngã nhào. Thượng Thượng lập tức cảm giác được tấm thân nhỏ bé của mình không thể kháng cự sức mạnh của người lớn nên ngăn nước mắt lại, liếc mắt qua, cố kìm nén không khóc, tủi thân nhìn cậu. Không phải cậu rất thân với mình sao? Sao cậu lại hung dữ với mình? Bản tính sợ hãi người lớn làm cô bé thật sự không dám khóc nữa. Gương mặt kiêu nết đỏ bừng, nhưng trong mắt là từng ngấn lệ to đùng. Nhìn thấy dáng vẻ cổ bé, Hạ Vũ lập tức hối hận, “Đau không?” Tại sao cậu lại trách mắng cô bé chứ? Hồ đồ! Có phải lỗi của con bé đâu. Cho rằng dù họ không thể cho cô bé một cuộc sống đầy đủ vật chất nhưng chí ít cũng phải được giáo dục thành một đứa trẻ lương thiện, đáng mến, hiếu chuyện. Tình huống bây giờ thật sự cứ như một cái lỗ đen không đáy, cậu không tài nào trở tay cho kịp. Đáng ra con bé sẽ có một cuộc sống tốt, có quần áo đẹp để mặc, được học trường tốt nhất, được nhận sự giáo dục ưu tú nhất, chứ không phải chen lấn trong đám con nít và bị mẹ dạy thành ra kiểu này. Con bé không nên như thế.

Nếu là mấy ngày trước thì cậu sẽ cảm thấy như vậy cũng chẳng có gì không tốt. Mắng cháu gái cậu thì cháu gái cậu phải mắng lại chứ. Nhưng bây giờ nhìn thấy Thượng Thượng, cậu chỉ cảm thấy áp lực rất lớn. Con bé không nên như thế. Nó có thể không bị mắng, có thể sẽ có cuộc sống tốt hơn, mấy thằng oắt con mắng con bé đó không bao giờ chạm được vào gấu áo của con bé.

Bây giờ họ làm được cái gì? Để con bé xác xược vô lối, miệng văng tục, lời thôi lếch thếch, chẳng có tí gì giống Hà Mộc An. Hà Mộc An cho

dù đồng ý nhưng làm sao dám để con mình lớn lên trong môi trường xấu xa này.

Ngộ nhờ, tương lai... tương lai có một ngày...

Nhà cậu bây giờ có cái gì để níu kéo con bé ở lại? Tương lai tốt đẹp hơn? Giáo dục ôn hòa? Môi trường phát triển tốt? Tất cả đều không có. Họ chẳng có gì để đấu lại đối phương cả. Tất cả những điều kiện đó vốn dĩ nên thuộc về Thượng9Thượng, chỉ vì do cậu không nói nên con bé...

Thượng Thượng thấy cậu có gì khác nên nhịn khóc, nước mắt rơi từng giọt, nghẹn ngào, cô bé cố gắng lấy hết dũng khí nói: “Cậu... Cậu... Con không khóc nữa, cậu đừng giận... Con thật sự không khóc nữa... Oa...” Đừng khóc, không khóc. Nhưng từ trước đến nay cô bé chưa từng bị mẹ la mắng hung dữ, nay lại bị cậu ức hiếp, cô bé cảm thấy mình quá tủ thân, không khỏi nấc nghẹn thành tiếng, càng khóc càng lớn, càng khóc càng không thể dừng: “Con không khóc nữa... Cậu đừng giận...”

Thấy vậy, Hạ Vũ nhanh chóng ôm lấy cô bé: “Thượng Thượng, xin lỗi con, là cậu không tốt, là cậu không đúng...” Nước mũi chảy ra, theo thói quen, Thượng Thượng giơ tay áo lên lau, càng lau càng cháy, càng5chảy càng lau.

Hạ Vũ ngẩn người nhìn tay áo cô bé ướt đẫm nước mũi, như bị người ta đâm vào mặt, “Thấy chưa, con gái của tôi đã bị các người nuôi dạy thành thế này, còn định không trả cho tôi à? Tôi thất vọng về các người quá.”

Thượng Thượng đang dùng hành động thực tế nói cho cậu biết. Cậu là người vô dụng cỡ nào, thậm chí cậu còn không thể giúp chị mình giành lại thứ thuộc về chị ấy: “Đủ rồi!” Thượng Thượng giật nảy mình. Hạ Vũ hối hận, muốn an ủi cô bé, ngượng ngùng giơ tay: “Đừng khóc, là cậu không tốt...” Cậu có tư cách gì mà trách móc con bé chứ.

Thượng Thượng thấy cậu còn nhát gan hơn mình, cô bé cố gắng nhịn khóc nhưng không kiềm được nước mắt: “Cậu... Cậu... Đừng khóc, con không3khóc nữa... Oa oa...” Cô bé muốn tìm mẹ, tìm ba. Cô bé đã chọc cậu khóc rồi, không phải cô bé cố ý đâu, cô bé không mắng người ta nữa.

Hạ Vũ đau lòng, cố bình tĩnh lại nhưng cậu vẫn kiên quyết kéo tay áo cô bé xuống: “Đừng lau.” Chuyện này không phải chuyện con nên làm, điều con nên làm là phải làm một đứa bé xinh đẹp, ôn hòa lễ độ, hoạt bát, tự nhiên.

Hạ Thượng Thượng thấy nước mũi trong tay cậu, lòng càng sợ hãi. Hạ Vũ rút khăn tay ra lau cho cô bé: “Xin lỗi con, lúc này là lỗi của cậu, cậu đã lớn tiếng với con. Tha lỗi cho cậu nhé! Phải dùng khăn để lau nước mũi, không được dùng tay áo, biết chưa?”

Trước mặt không phải là gương mặt của ba và ông bà ngoại bình thường rất thương yêu mình, Hạ Thượng Thượng ngoan ngoãn gật đầu, thành thật nghe lời. Hạ Vũ cười gượng, cậu sợ lại làm sai... Vừa về đến nhà, giày dép, cặp sách vẫn chưa cởi ra thì Thượng Thượng đã nhanh chóng chạy vào phòng bà ngoại không ra ngoài. Hạ Vũ bó tay. “Cháu ngoan của bà ngoại, sao lại thế này? Sao mắt con lại đỏ thế này? Bị người khác ức hiếp à?” Thượng Thượng nhanh chóng úp gương mặt nhỏ của mình vào tay bà, lắc đầu.

Vốn chỉ định chọc ghẹo cháu gái, nhưng bà Hạ vừa nhìn thấy hành động của cô bé, đã lập tức nổi trận lôi đình. Còn phải nói, chắc chắn là cháu bà bị ức hiếp rồi! Cái đám hàng xóm nhà quê kia ngày nào cũng cứ luyện huyện chuyện nhà người ta làm cho bọn nhóc đến trường bép xép bậy bạ, đúng là không sợ báo ứng mà: “Đại Vũ! Đại Vũ... Con qua đây cho mẹ...”

Ai dám ức hiếp cháu gái của bà? Đi đón cháu mà cũng không giúp nó ra mặt, làm nó khóc thành ra thế này! “Đại Vũ... Đại Vũ! Con qua đây cho mẹ... Đại Vũ!...” Đi chết đâu rồi!

“Đừng sợ, đừng sợ, Thượng Thượng của chúng ta là dễ thương nhất, đám nhóc đó đều là bọn cháu chắt của mụ phù thủy, sớm muộn gì cũng sẽ bị ăn táo độc thôi!” Bà Hạ ôm đứa bé vào lòng, cố gắng an ủi: “Đại Vũ... Đại Vũ... Con có nghe mẹ gọi không hả? Con trơ mắt nhìn Thượng Thượng bị ức hiếp à? Ác ôn...” Hạ Vũ không giận, tay cầm quần áo mới mà chị và anh rể đã mua cho Thượng Thượng, bình tĩnh đẩy cửa đứng trước giường: “Thượng Thượng, qua đây.” Cậu đã suy nghĩ thông suốt rồi. Cho dù họ không thể cho Thượng Thượng những thứ tốt nhất nhưng vẫn kịp giáo dục con bé thành một đứa trẻ nho nhã, hiểu chuyện không thua gì anh.

Thượng Thượng dụi đầu vào ngực bà ngoại: Con không mặc, cậu dữ quá.

Hạ Vũ nhẹ nhàng: “Con xem, có phải đẹp lắm không? Có váy Lacy này. Qua đây, cậu mặc cho, con còn nhớ tay áo lúc nãy đã bị bắn nước mũi rồi không?” Thượng Thượng mới nghĩ đến tay áo lúc nãy đúng là bắn thật nhưng bà ngoại nói bắn một chút cũng không sao cả mà. Thượng Thượng sợ nên cứ vịn vịn vào tay bà ngoại tìm cảm giác an toàn. “Ngoan, có phải rất đẹp không? Có phải mẹ và chú Cao mua cho con không?”

Thượng Thượng giọng khàn khàn: “Là ba.” Bà Hạ đau lòng: “Nghe giọng nói này. Là cái đứa trời đánh thánh đâm nào đã ức hiếp cháu tôi... Muốn lấy mạng của tôi luôn mà...” “Mẹ...” Sau này tuyệt đối không thể để mẹ nuôi Thượng Thượng nữa.

Gào cái gì mà gào? Bà Hạ dứt khoát không nói nữa, ôm chặt đứa trẻ không buông.

“Ngoan, Thượng Thượng, qua đây, cậu giúp con thay.” Bà Hạ nghe vậy thì nhìn vào mớ quần áo trong tay Hạ Vũ: “Con làm gì vậy? Tan học rồi còn thay quần áo làm gì? Bắn một chút thôi mà. Ngày mai hẵng thay, có đi đâu nữa đâu.” Ngoan ngoan, đừng sợ, bà ngoại sẽ thay con thu phục chúng “Đồ bắn rồi thì nên thay đi.” “Mẹ không nói không thay! Bây giờ

thay làm gì? Ngày mai không phải cũng như vậy sao? Bộ này cũng sẽ bẩn thôi.” Chất liệu có tốt thế nào thì cũng bị con khỉ hoạt bát này mặc một ngày rồi không cần đến nữa: “Ngày mai hẵng nói.”

Hạ Vũ vờ như không nghe, kéo tay Thượng Thượng. Thượng Thượng núp sau lưng bà ngoại. “Con làm gì vậy? Con bé đã nói không mặc mà.” Hạ Vũ vờ như không nghe thấy: “Thượng Thượng qua đây, mặc quần áo sạch, cậu sẽ mua sô cô la cho con.” Thượng Thượng bây giờ như đứa trẻ bị mất tích vừa tìm được trên núi về vậy. Cậu không thể chịu nổi cảnh này: “Lại đây, sô cô la đây.”

Thượng Thượng nghe vậy, lẳng lặng thò đầu ra nhìn cậu nhưng không định đi khỏi chỗ bà ngoại.

“Con thấy con khỉ nhỏ trên bộ này đẹp thế này không? Còn có màu xanh dương ở mép váy nữa, có phải giống công chúa nhỏ lắm không nào!

“Hạ Vũ, con phát bệnh điên gì vậy? Đã nói ngày mai mới mặc mà!”

“Thượng Thượng ngoan quá. Quần áo bẩn rồi thì phải nói người lớn thay cho, đúng không?” Bà Hạ còn định nói gì đó nhưng Hạ Vũ đã nói trước: “Bẩn rồi thì mua cho cái mới.” Giọng nói điềm tĩnh, ôn hòa: “Trẻ nhỏ lớn rất nhanh, để đến năm sau là không mặc vừa nữa.” Quần áo làm sao không mặc vừa? Tay áo lúc này không phải cũng rất vừa vặn sao?

Bà Hạ ngẫm nghĩ cũng đúng nên giật bộ quần áo: “Được rồi, để mẹ thay cho bé.” Bà vừa nói vừa đau lòng nhìn cháu gái, thay quần áo cho bé: “Bộ này có gì hay ho đâu. Nghe nói mấy loại vải kim sa này rất dễ rách, quần áo con nít mà mua đắt vậy để làm gì, cùng lắm cũng mặc qua một ngày thôi, quá lãng phí tiền bạc, có tí tiền thì phải mua đồ ăn ngon mới tốt chứ.”

Hạ Vũ dịu dàng nhìn mẹ mặc quần áo cho Thượng Thượng, cười cổ vũ một tiếng. “Đúng rồi, con đi đón Thượng Thượng, hôm nay đi học nó

chịu uất ức đúng không?” Hạ Vũ xoa xoa đầu cháu gái: “Mẹ, mẹ sau này đừng nói mấy thứ không hay trước mặt trẻ con nữa. Con bé sẽ học theo đấy.”

Bà Hạ nghe vậy lập tức nổi nóng: “Học cái gì? Con nói cái gì? Chị con không ra gì thì về tìm mẹ giúp đỡ, con cũng đủ lông đủ cánh rồi đúng không? Mẹ dạy cái gì? Người ta đánh con mình, mình không thể đánh lại, cũng không thể chửi vài câu sao? Chỉ biết nói mẹ, sao các con không hỏi đứa nhỏ đi học chịu bao nhiêu là thiệt thòi hả?

Đáng! Bọn chúng hư, bọn chúng bị mắng là đáng đời! Mẹ dạy Thượng Thượng như thế nào? Ai nói chúng ta dạy con không thành người hả? Thượng Thượng mắng con, nói chuyện thô tục thì các con ai nấy cũng nói mẹ không tốt, bắt mẹ phải nhìn Thượng Thượng chịu thiệt à? Thượng Thượng bị người ta ức hiếp, các con ai nấy cũng vui đúng không!”

Con trai con gái đều muốn đem con bé đi khỏi chỗ bà, chính là không muốn để bà nuôi, sao bà có thể nuôi cô bé hư được. Bà hận không thể móc tim gan ra cho con cái xem, trong mắt con gái bà nuôi cháu gái thành ra hư hỏng: “Sao số tôi khổ thế này? Là một phế nhân không thể trút giận cho con bé, không được đánh người khác không được chửi người khác, trở mặt nhìn con bé chịu thiệt! Các người thật sự là cha ruột mẹ ruột cậu ruột sao lại đối xử Thượng Thượng của tôi như vậy, ai cũng muốn con bé có tính cách nhịn nhục! Tôi làm cái gì cũng sai mà...”

“Bà ngoại đừng khóc...”

Hạ Vũ không muốn ở trước Thượng Thượng gây với mẹ nhưng kiên định trong lòng, quay người đi vẫn không quên dặn dò: “Tranh thủ thời gian thay quần áo, đừng để Thượng Thượng bị lạnh.” Bà Hạ nghe được cửa phòng mở, lập tức ngừng khóc, tranh thủ mặc quần áo cho con bé: “Nào, đừng nghe lời cậu con nói. Sau này đến trường mới rồi thì không được để chịu thiệt thòi, nếu có ai ức hiếp con thì con phải gọi ba đến báo thù cho

con, từng tuổi này rồi, người hiền lành dễ bị bắt nạt.” Con gái đã không trông cậy được, Thượng Thượng bị thiệt, đã không làm chỗ dựa cho con bé lại còn trách móc Thượng Thượng.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Tâm Trạng Tốt

Bà Hạ nói xong cũng không vui lắm, tại cái này hẻm thượng vàng hạ cám này, bà học được cái gì là đối trá, được rồi, bà về sau cũng không xen vào được nữa, bà giúp con gái trông coi cháu ngoại một tháng thể này cũng được rồi: “Thượng Thượng, nói cho bà ngoại biết, hôm nay ở bên ngoài có gì vui không...” Tuần sau, cái nhà này liền vắng vẻ đi...

Trong phòng ấm áp, vang lên tiếng cười của Thượng Thượng, trong phòng bếp dần có tiếng động.

Bà Hạ ôm cháu gái, mỉm cười nghe con bé nói chuyện, gương mặt hiền lành sạch sẽ không thấy chút bức bối nóng nảy của ngày trước: “... Thượng Thượng của chúng ta giỏi vậy sao... Nói2bà ngoại nghe xem nói gì nào...”

Lúc trời tối, Hạ Tiểu Ngư và ông Hạ cũng về đến nhà. “Thơm quá! Đại Vũ, anh làm món gì ngon thế?” Hạ Tiểu Ngư chưa tháo khăn quàng cổ đã nhảy vào nhà bếp, thấy trên bàn đầy tôm to, mắt sáng lên, đưa tay bóc một con: “Nhất định rất ngon.”

Hạ Vũ gõ tay cô, con tôm thuận thể rơi vào trong mâm. Hạ Tiểu Ngư che lấy vết đỏ trên mu bàn tay, nhìn tròng Hạ Vũ, xoay người đi vào phòng mẹ: “Mẹ! Nhà ta có chuyện gì vui? Anh mua một đồng cá, tôm, cua, sườn, ít nhất cũng ba trăm tệ! Hơn nữa anh đã làm sáu món rồi! Anh không muốn mua nhà không muốn cưới7vợ rồi.” Bà Hạ lập tức vồn vã: “Ba trăm tệ! Anh con làm nhiều đồ ăn như vậy làm gì! Hạ Đại Vũ! Hạ Đại Vũ, con qua đây cho mẹ... Hạ Đại Vũ! Con có nghe không... Hạ..” Tiểu Ngư nhân lúc

mẹ đang gào, vui vẻ ngồi ở bên giường đùa cháu gái: “Thượng Thượng xinh quá, cho dì thơm cái nào...”

Thượng Thượng bị dì đùa tới đùa lui.

“Đại Vũ! Đại Vũ! Con bị điếc à...” Ông Hạ mang biểu cảm ôn hòa, cẩn thận đóng cửa phòng bếp lại, âm thanh bên ngoài cũng giảm đi một chút. Nhưng ông cũng xót không kém người bạn già: “Có khách đến sao? Sao làm nhiều món ăn như vậy? Chị con với vị bác sĩ Cao kia đến à?” Hôm nay cũng không phải thứ Sáu, bọn chúng chắc sẽ không đến đón cháu gái sớm như vậy nhỉ?

Hạ Vũ chăm chú nếm canh nấm: “Không đến, đột nhiên muốn ăn thôi.”

Muốn ăn cũng không thể làm nhiều như vậy, cái này tốn hết bao nhiêu tiền, có điều hiếm khi con trai muốn ăn, tuy nhiên ông vẫn không nhận được mà nhắc nhở: “Ngày mai làm tiếp, chị con cũng ở nhà, để cùng nhau ăn đi.” Nhìn con tôm to đùng quý đến nhường nào, con cua lớn như vậy chỉ ăn thôi sao, ông Hạ càng nhìn càng đau lòng, càng nhìn càng tiếc, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, đi ra. “Cậu làm gà hạt dẻ ngon nhất.” Hạ Vũ xoa xoa đầu nhỏ của cô bé: “Ăn nhiều thịt vào.”

“Vâng.” Hạ Thượng Thượng vui vẻ cho vào trong miệng, không cẩn thận cánh gà rơi vào váy, bà Hạ đau lòng run lên tranh thủ lau sạch, nhưng một mảng mỡ lớn đông lại lau không sạch được: “Xem đi, xem cái váy đẹp cỡ nào, cứ bẩn như vậy, mẹ đã nói mai mặc mà lại không nghe...”

Hạ Vũ lại cho Thượng Thượng một miếng khoai sọ: “Cho đường vào, nếm thử.” “Cậu thật tốt.”

Bà Hạ đau lòng, không ăn cơm nữa, định gấp lấy thức ăn mà cháu gái không cẩn thận làm rớt trên người.

Ngày thứ hai, ông Hạ là bị đánh thức bởi tiếng ồn trong phòng bếp, ông khoác áo ra thấy con trai đang làm điểm tâm: “Sớm vậy, sao không lại ngủ một chút, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi hai ngày, con đi ngủ đi, để ba...” Vừa nói ông vừa mặc lại quần áo định giúp một tay.

Hạ Vũ bảo ba đi nghỉ ngơi: “Không cần đâu, ba đi ngủ thêm đi.”

“Lớn tuổi rồi, ngủ không được.” Ông Hạ nhìn thấy phòng bếp đầy món ăn mới nhất thời có chút ngạc nhiên, điểm tâm tùy tiện ăn vài món không phải được rồi? Sao lại nhiều thức ăn thế này: “Con...” Tối hôm qua đồ ăn thừa cơm thừa đã hâm rồi, cháo Bát Bảo mới sáng nay, cháo thịt nạc, trứng ốp la, đậu hũ xào: “Sao mà... mà nấu nhiều thế này?” Lãng phí quá, sao mà ăn cho hết.

“Ba mẹ lớn tuổi rồi, ăn nhiều vào.” Ông Hạ không đồng ý: “Ba nghe con và chị con nói dự định năm nay sẽ giao tiền đặt cọc mua nhà, đến lúc đó trang trí không cần tiền hà, con tiêu xài thế này, con mới đi làm được bao lâu đâu, con còn định giúp chị con nữa.” “Ba... Con không nghĩ sẽ mua nhà sớm như vậy đâu. Ba đi ngủ lát đi.” “Thơm quá! Thơm quá...” Thượng Thượng mặc áo ngủ nhỏ xinh đẹp chạy đến, gương mặt tràn đầy vui vẻ: “Oa, cháo đường...” “Mau đến ăn đi! Ăn rồi đi học.” Ông Hạ nhìn chén cháo Bát Bảo tốn kém, đau lòng ghê gớm, nhìn những món ăn này, cái này phải nấu trong thời gian bao lâu: “Nào, Thượng Thượng ăn tôm đi.” Hạ Vũ thấy vậy, vội vàng gấp lại cho ba: “Của hôm qua rồi, không còn tươi nữa. Trưa con sẽ nấu món mới cho con bé.” Ông Hạ nhìn con trai một cách kỳ quái, làm sao lại không tươi, không phải vẫn ăn như vậy sao. Hạ Tiểu Ngư từ phòng ra, mặt cũng chưa kịp rửa, thấy bản đầy đồ ăn, ngồi xuống múc ngay nửa chén cháo Bát Bảo còn lại: “Đại Vũ, anh thật tốt, làm sao biết em muốn uống...” Hạ Vũ lập tức thay đổi sắc mặt: “Em không thấy Thượng Thượng vẫn chưa ăn xong à?” Lần đầu nấu nên ít, nó không có mắt sao, không biết nhường cho ba. Hạ Tiểu Ngư không để ý đến cậu, cười híp mắt cụng đầu với cháu gái: “Thượng Thượng, cho dì ăn một bát được không?”

Thượng Thượng ngẩng lên: “Ai cũng ăn cả, bà ngoại, ông ngoại cũng ăn, mọi người cùng ăn.”

Bà Hạ vui vẻ hôn cháu gái một cái: “Ngoan quá! Thượng Thượng ăn đi. Bà ngoại không ăn.”

Hạ Tiểu Ngư đặc ý nhìn Hạ Vũ rồi ăn.

Hạ Vũ đứng dậy, nấu lại cho ba mẹ. “Hạ Vũ, con đừng nấu nữa. Nhiều thức ăn thế này mà. Uống tín ước là được rồi.” Hạ Tiểu Ngư bữu môi, mình ăn phần mình, Hạ Vũ không ăn thì cho anh đói chết. Ông Hạ thấy Hạ Vũ vào phòng bếp, sắc mặt trầm xuống, trực tiếp hỏi: “Công việc của anh con không phải đã xảy ra chuyện gì rồi đó chứ?” Bằng không thì sao lần này lại trở về, Tiểu Vũ từ khi đi làm đến nay chưa từng xin nghỉ lần nào.

Hạ Tiểu Ngư nghe vậy liền quên đưa cháo vào miệng: “Công việc của anh...” Không phải chứ... Ông Hạ nhìn bàn đầy đồ ăn, cùng hai bát cháo tốn rất nhiều thời gian kia, sắc mặt có chút lo lắng: “Con hỏi giúp ba đi! Nếu thật sự là buồn bực thì bảo anh con đừng áp lực quá, không làm... Thôi vậy, trông cậy vào con cũng không có tác dụng gì...” Một lát nữa, ông sẽ gọi điện thoại cho con gái lớn hỏi thăm một chút.

Hạ Tiểu Ngư càng nghĩ càng chột dạ, nhớ tới lời trong đoạn ghi âm kia, không khỏi để bát trên tay xuống, trong lòng có chút sợ hãi, việc làm của anh Ba... Sẽ không bị mình ảnh hưởng tới chứ?

Nhưng... Hạ Vũ rõ ràng chẳng hề làm gì, mà cô cũng xác nhận họ không phải loại người như vậy, có lẽ bọn họ không nên lại nhắm vào Hạ Vũ mới đúng? Hạ Tiểu Ngư càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng cảm giác khó chịu, nhờ Hạ Vũ bởi vì chuyện cô mà bị đuổi... Hạ Tiểu Ngư quả thực không dám nghĩ đến kết quả đó, cô đi đâu tìm một việc làm tốt như ở Hoa Hàng, Hạ Vũ về sau còn không oán hận chết cô sao?

“Con ăn đi, sao lại không ăn nữa.” Tám giờ sáng, Hạ Vũ cho cháu gái ăn mặc sạch sẽ, xinh đẹp đi học, bất kể Hạ Tiểu Ngư ở phía sau gọi thế nào cũng không để ý tới. Tiêu rồi, tiêu rồi, Hạ Vũ chắc chắn bị đả kích quá lớn rồi. Cô phải làm sao đây? Làm sao đây?

Ngài Hà tâm trạng rất tốt.

Mặc dù anh không cười, không gặp người là liền chào hỏi, càng không hề nghe nhạc uống rượu lấy nhã hứng, nhưng nhìn anh, người ta vẫn cảm thấy rõ ràng... anh đang có tâm trạng tốt, ánh nắng tươi sáng, ấm áp hiền hòa. Giống như hôm nay sau khi đi câu cá từ sau vườn về, anh đi bộ nhàn nhã quanh bờ hồ, thậm chí anh còn mang theo hai con cá chép, tư thế bước về phía trước, dù trông rất nghiêm nghị nhưng vẫn lộ ra ánh sáng ấm áp.

Thư ký Thi tâm trạng cũng rất tốt, ai không thích làm việc trong không khí mùa xuân mát mẻ, mặc dù cơ hội như vậy rất ít, nhưng anh ta cũng không ngược đãi sở thích, thấy ngài Hà đi tới, trên mặt cũng không nhịn được mà nở một nụ cười khó hiểu: “Thư ngài, xe đã chuẩn bị xong.”

Quản gia Mục nhận lấy cá chép của anh. Học trò của Cao quản gia khoác thêm áo khoác cho tiên sinh. Ngài Hà lúc này còn mang phong cách hưởng thụ thú vui điền viên, giờ phút này lại trở thành một người thành đạt làm cho lòng người vô cùng kính ngưỡng. Thư ký Thi nhanh chóng mở cửa xe: “Thưa ngài, mời.” Lão thái gia sửa soạn một bữa tiệc, mời ngài Hà, ngài Hà cũng rất dễ chịu mà đồng ý.

Xe chạy ra khỏi trang trại Hà Quang, từ trên gương mặt người ngồi sau, không hề nhìn ra được cảm xúc gì, nhưng anh ngồi nghịch điện thoại, cơ thể thả lỏng, dựa vào sau ghế, một tay đặt trên đùi, có thể thấy rất rõ ràng là tâm trạng của anh không tệ.

Sau một tiếng rưỡi, xe chạy ra khỏi vùng ngoại thành tiến vào phố sầm uất, Hà Mộc An hơi nghiêng đầu ra ngoài, cao ốc san sát, xe chen chúc,

người đi đường vội vã, thời khắc này, cảnh tượng bỗng trở nên vô cùng phong phú. Hà Mộc An thu hồi ánh mắt, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tâm trạng cũng chậm rãi hòa nhập vào âm thanh vang lên bên ngoài.

Tình hình giao thông dần trở nên tồi tệ, Hà Mộc An chậm rãi chờ. Tài xế Tiểu Mã cảm thấy hôm nay bầu không khí trong xe rất tốt, anh ta thấy Thư ký Thi xem xét hết người này đến người khác trên đường. Mặt Tiểu Mã cũng vui vẻ, dòng xe hỗn loạn cũng trở nên hòa nhã dễ gần, xe cộ bên ngoài dường như cũng hiền dịu hơn.

Hà Mộc An lại mở mắt ra, tốc độ xe đã khôi phục bình thường, cao vút trên mây là đủ loại kiến trúc, tiếng còi xe ở làn xe hơi bên cạnh khiến tâm trạng người ta trở nên sốt ruột. Hà Mộc An xoa mắt thở phào, ánh mắt có vẻ mỗi một lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, động tác tay dừng lại, thậm chí không để ý hình tượng mà nhanh chóng quay đầu nhìn về phía sau. Thư ký Thi ngồi phía trước nhìn thấy động tác của anh qua kính liền có chút sửng sốt, vội vàng quay đầu lại: “Ngài...” “Quay lại... Không cần, sang bên kia dừng xe!” “Còn chưa...” Đến... Thư ký Thi đột nhiên ngừng lại: “Sang bên kia dừng xe.” Hạ Diệu Diệu cùng chủ một cửa hàng quần áo đậm đà bản sắc dân tộc bàn bạc đã hai tuần lễ, hôm qua vừa đạt được sự đồng thuận hợp tác, hôm nay cô liền dẫn trợ lý của mình tới chụp ảnh.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Không Nên Gặp!

Hạ Diệu Diệu đứng dậy, chăm chú nhìn ảnh chụp, cô không phải nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, những vật nhỏ hiện lên trên ống kính máy ảnh làm cho cô lần nữa bị suy sụp tinh thần và kỹ thuật chụp ảnh của mình, chụp không ra một phần trăm độ đẹp của vật thật.

Hạ Diệu Diệu tức tối lui ra phía sau một bước, xuyên qua cửa sổ thủy tinh khóa tay lấy góc chụp tốt nhất để chụp món đồ thêu. Tiểu Mao mang theo hai cốc trà sữa, bĩu môi đi tới phản nân: “Chủ biên Hạ, chị quá là dễ thuyết phục.” Thợ chụp hình đều đi cùng chủ biên Y hết rồi, cũng không sợ dè chết bọn họ: “Bọn họ tốt nhất nên chụp mấy tấm hình khủng long mang về, bằng không thì xem như tự vả vào mặt mình.” “Rồi, ít phản nân vài câu, có thể chỉnh sửa ảnh được mà.” Hạ Diệu Diệu nói rồi giơ tay lên chụp thử một tấm, cúi đầu kiểm tra thành quả, chắc là được: “Không uống đâu, đem tấm chỉnh sáng lại, chụp xong thì sẽ về sớm.”

“Tốt quá rồi! Mau đi thôi! Mau...”

Cô xinh đẹp hơn, cũng tự tin hơn nhiều, nụ cười không còn ra sức dỗ dành bản thân phải vui vẻ, cô đã trưởng thành hơn, một cử chỉ đều chú ý cẩn thận; cô đã bình tĩnh, nụ cười non nớt đùa giỡn đã bị bao lo âu chiếm lấy.

Cũng giống như anh lúc trước, thời gian như rượu, ủ ra nồng độ phong thái; kinh nghiệm như lửa, rèn luyện, trải qua mưa gió càng thêm xinh đẹp óng ánh. Tóc cô dài hơn, nhiệt huyết không đổi, tinh thần sung mãn cao ngạo, cái áo khoác rất thích hợp với cô, giày cao gót cũng rất có gu, không

phải hàng hiệu đương thời, không phải hàng mới nhất của quý, tuổi thanh xuân của cô cứ từ từ trưởng thành, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Trước kia không biết trang điểm thì hôm nay hẳn cô đã biết cách trang điểm sao cho gương mặt tinh tế, khí sắc vừa vặn, hẳn là cô đã đi qua rất nhiều cửa hàng triển lãm, chọn cho mình phong cách phù hợp nhất, có lẽ cô không còn nhìn vào giá nhiều, chỉ là vì cảm thấy thích nên bỏ vào trong túi. Ở độ tuổi này cô sẽ yêu mình nhiều hơn một chút, tùy hứng vài chuyện, cũng phá lệ tiêu xài để thỏa mãn bản thân.

Cô nhất định sẽ mỉm cười mà mua cho mình từng món đồ, nhất định sẽ cực kỳ nghiêm túc mà hưởng thụ mỗi lần thành công của mình.

Cô gái của anh đã trưởng thành, đôi mắt sáng càng thông minh hơn, càng có thể hiểu được anh hơn...

Hà Mộc An lẳng lặng nhìn cô, thời gian như chưa từng tồn tại giữa hai người, mọi sinh hoạt của cô diễn ra trước mặt của anh, anh hầu như có thể tưởng tượng ra sự hài lòng hả dạ của cô lúc vẫy tay với trợ lý khi định uống trà sữa.

Hà Mộc An cảm thấy bản thân thật nực cười, anh bước ra cửa xe, thần kinh đang căng thẳng dần thả lỏng, gương mặt khỏe mạnh, trưởng thành của cô chiếm lấy trí óc anh.

Gần như chỉ cần đưa tay, cô sẽ như trước đây, đôi mắt lấp lánh chạy đến bên anh, kéo tay áo của anh hỏi đông hỏi tây.

Lần này, anh nhất định sẽ kiên nhẫn hơn, bao dung hơn.

Hạ Diệu Diệu đột nhiên hướng ánh mắt tới phương hướng kia mà ngẩng đầu lên, thời gian đột nhiên ngừng lại như một sợi khói xanh, bởi vì bóng dáng của anh, chậm rãi chậm rãi ngưng tụ sau lưng anh ta, nhưng lại vì không có cố gắng níu giữ nên liền tan biến nhanh chóng. Tâm lý đó đã xuất hiện rất nhiều lần, cũng không có cảm giác phức tạp rắc rối như hiện

tại, nhưng đến cuối cùng đều dần dần tan biến theo bóng dáng đó, để lộ ra hình ảnh thật sự của hai người. Cô, anh, bọn họ, hai người tuy quen thuộc nhưng lại rất xa lạ.

Hạ Diệu Diệu nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh, khoe miệng chậm rãi mở ra, dần dần lộ ra đường cong, vừa mới định hé miệng.

Hà Mộc An bỗng nhiên dời mắt, một giây trước đó ánh mắt còn ôn nhu giờ lập tức lạnh lẽo như băng tuyết âm trầm nhìn chăm chăm xuống mặt đất, ngạo nghễ bước qua cô.

Hạ Diệu Diệu choáng váng một chút! Bỗng nhiên quay đầu nhìn theo bóng dáng của anh! Hoa mắt! Chưa từ bỏ ý định, cô dụi mắt, nhìn bóng dáng ngạo mạn của anh dần biến mất trong tầm mắt cô. Hạ Diệu Diệu mắt nhìn máy ảnh trong tay, lại có cảm giác khó chịu mà nhìn theo bóng người sớm đã biến mất, cảm giác không phải là giận dữ, cứ mơ mơ hồ hồ! Tệ lắm thì cũng có quen biết mà! Hạ Diệu Diệu lại chụp thêm một mớ ảnh, càng nghĩ càng tức giận, lại chưa từ bỏ ý định mà nhìn về hướng anh biến mất!

Lúc này chắc chắn là Hà An!

Cô là không khí sao! Lướt qua cổ như một cơn gió à! Phải, người yêu cũ, tốt nhất thì gặp mặt không chào hỏi, cả đời không qua lại với nhau! Nhưng đây đâu phải là xui xẻo đụng mặt nhau, theo lẽ phép, lẽ nghi xã giao cơ bản bên ngoài thì cười một chút cũng không chết đâu nhỉ!

Nhưng... cô vừa bị một người đang sống sờ sờ không để mắt đến! Hạ Diệu Diệu chụp ảnh liên tục, thật sự càng nghĩ càng không chấp nhận được chuyện như vậy! Cô tức giận chống nạnh đứng tại chỗ, ba năm yêu đương, sao cứ phải đè nén giữ hình ảnh đối phương trong lòng! Nước bọt cũng là mưa mà!

Phải! Chuyện hai người qua đã lâu rồi! Đột nhiên nhìn thấy lại rất lúng túng, nhưng sau đó cô đã điều chỉnh lại ngay, dù không còn tình cảm nhưng

cũng đã từng thân mật, không thể nói làm ngơ là làm ngơ như vậy.

Chào hỏi qua loa, sau đó chia tay, thì làm sao. Vừa rồi là tình huống gì chứ? Anh vờ như không thấy cô rồi bỏ đi luôn à?

Hạ Diệu Diệu đột nhiên không biết nói thế nào, một ngọn lửa từ trong lòng bùng phát, cô sống sờ sờ nhưng lại bị đối phương lạnh lùng. Bất giác cô nhìn mình trong gương, dáng người cũng còn tốt mà, mặt lại không có thay đổi, anh mù rồi à? Vợ mới của anh là tiên trên trời à!

Không có chuyện nào tổn thương lòng tự trọng như hôm nay! Nhưng, nghĩ đến thái độ chẳng ra làm sao của đối phương, cô bình tĩnh trở lại.

Lúc trước làm sao cô có thể yêu anh được chứ? Chỉ có bạn gái mới thấy tính cách này không có trở ngại gì, người khác sao chịu được, chẳng trách Đồng Động từ trước tới giờ không thích anh, đại khái là vì trước kia trong mắt người khác anh chính là như vậy. Chỉ có điều bây giờ người nhận được cái sự lãnh đạm này lại chính là cô.

Haizz. Làm như không nhìn thấy thì như không nhìn thấy! Hạ Diệu Diệu một lần nữa loay hoay với máy ảnh, nhắm ngay món đồ trong tủ kính... Hà Mộc An đột nhiên trống rỗng, cảnh vật trước mắt toàn màu đen, anh cũng không biết tại sao phải đi, anh chỉ biết không thể đứng lại, không thể để cô cười nhạo. Đó là kết quả mà anh không mong muốn.

Lạ lẫm, dối trá, người ta sẽ dùng những từ này để đối phó anh.

Hà Mộc An bỗng nhiên cười lạnh, nhưng với sự tu dưỡng tốt đẹp, và bản thân cũng chưa từng phạm sai lầm khiến anh vẫn bước đi chậm rãi, bước chân vững vàng, chậm chạp thông dong, anh vẫn là anh, anh chính là anh.

Nhưng anh vẫn không kiếm được mà hi vọng cô không giống như anh đã nghĩ, dù cô chỉ xoay người rời đi, dù là chán ghét anh, dù là còn nhớ rõ

những gì anh đã làm, những lời anh đã nói rằng không thích cô ăn cơm thừa canh cặn.

Nhưng không, ban đầu là kinh ngạc, ngạc nhiên, lát sau mới hoàn hồn, lúc cô sắp xuất hiện, anh lại tuyệt không muốn nhìn: Lễ phép mỉm cười, không cảm xúc, không phải nên bình thường hoặc nên lễ phép khách sáo hàn huyên, sau đó mỗi người một ngả, xem như chấm dứt hoàn toàn chuyện cũ ư?

Anh hồi hận mà bước xuống xe, trực tiếp lái xe qua thì không được!

Loại cảm xúc cực đoan đáng ghét này ở một giây sau đó đã khôi phục lại bình thường, anh chỉ mong hôm nay từ đầu đến cuối chưa bao giờ từ Hà Quang đi ngang qua chỗ này! Trong mắt cô anh là người xa lạ... Hà Mộc An tiếp tục đi tới, qua một con đường lại một con đường, phố xá sầm uất phồn hoa phảng phất như không có bất cứ quan hệ nào với anh, thanh âm huyên náo bắt đầu và kết thúc bởi điều gì, anh tuyệt không quan tâm, anh trở về, không muốn nhớ lại bất cứ chuyện gì.

Chuyện gì thế này? Nửa đường xuống xe rồi lại đi trở về?

Thư ký thì lo lắng đi theo một tiếng đồng hồ, thực sự không chịu nổi lại ngồi vào trong xe, vội vàng gọi điện thoại cho Hà quản gia để bác sĩ đợi sẵn ở nhà. Tài xế Tiểu Mã càng lo lắng: “Thư ký Thi, có phải ngài ấy đã gặp đả kích gì không? Lúc đi ra còn rất tốt?” Tại sao mới đi một chút đã thành ra như vậy. Thư ký Thi không khởi nghĩ đến chuyện vừa rồi ngài Hà đứng đối diện một cô gái, nhưng, chẳng có gì không ổn, đối phương dường như cũng bị ngài ấy làm cho rất buồn bực, hẳn là không quen biết nhau. Vậy ngài ấy bị làm sao thế này, đột nhiên muốn trở về...

Tiểu Mã càng lo lắng: “Ngài ấy đi được một tiếng đồng hồ rồi. Thật sự là không xảy ra chuyện gì chứ?” Tư thế chưa từng thay đổi, cậu nói có vấn đề hay không! Từ phố xá sầm uất đi đến ngoại ô, lầu cao san sát đến bờn

cây bụi cỏ tươi tốt, anh ta cảm thấy ngài Hà hiện tại rõ ràng giống như một chiếc máy đang bước đi, căn bản không biết mình đang làm cái gì.

“Thư ký Thi, anh gọi ngài ấy lên xe đi.”

“Anh tưởng tôi không muốn chắc!” Thư ký Thi nhìn chăm chăm Hà An, không bỏ qua bước chân nào, mỗi một bước chân đều duy trì một khoảng cách nhất định: “Anh không cảm thấy tâm trạng ngài ấy rất tệ sao?”

Nói nhảm! Khi ở nhà, ngài Hà còn rất vui vẻ, nhưng giờ ngài ấy lại trở thành thế này, nói ra ai mà tin!

“Anh thật sự không định đi gọi sao?” Mặc cho ngài ấy đi được bao lâu thì đi? “Vừa rồi, anh đứng gần ngài ấy, ngài ấy thấy cái gì vậy?”

“Hình như gặp ai đó?”

“Ai?”

“Nhưng tôi cam đoan đối phương biểu hiện rất bình thường, không hề muốn làm trái ý ngài ấy.” Biểu hiện của cô gái đó rất bình thường, chỉ là ngài ấy lại không bình thường tí nào.

Tiểu Mã đánh tay lái, chậm rãi đi theo, đột nhiên nói một lời chấn động: “Sao tôi cứ cảm giác giống như ngài ấy đang thất tình vậy.”

Nghe vậy, Thư ký Thi đột nhiên lập tức kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Mã: “Đầu óc anh ta bị úng nước à?” “Vậy thì anh giải thích xem, vì sao ngài ấy lại như thế này? Tôi thấy ngài ấy cứ không để ý hình tượng mà nghiêng đầu sang chỗ khác, khẳng định là nhìn thấy người ngoài hành tinh, kết quả đuổi theo lại không thấy, cho nên thất tình.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Nỗi Lo Của Hạ Vũ (2)

Hà Mộc An đột nhiên cười gượng, anh lúc ấy đang suy nghĩ gì? Nhưng không đi chẳng lẽ chờ lấy cô cười xong, chờ lấy cô đem dấu chấm câu nói xong, chờ cô kết thúc tất cả, chờ cô bỏ mặc mình! Chì bằng anh cứ thế mà bước đi

Hà Mộc An cảm thấy trống trải, anh biểu hiện quá mức không tốt, trong lòng buồn bã không nói ra được, dù cô đã quên anh hay không muốn nhắc lại, nhưng chẳng lẽ anh lại không thể biểu hiện mình đã trưởng thành, chín chắn hơn, khiến cô thấy hối hận vạn phần? Nhưng anh đã làm cái gì! Xoay người rời đi? Hà Mộc An cực kỳ hoài nghi mình lúc ấy có mang não không? Ấu trĩ, u ám, hẹp hòi, ngay cả phong độ cơ bản cũng không duy trì được. Nhưng trong mắt cô rõ ràng “quá” coi thường, cô không còn cần anh... Mấy năm nay thậm chí oán hận cũng không dành cho anh, còn anh thì sao...

Anh không muốn để mình buồn cười trong mắt cô như vậy, càng không muốn thừa nhận chút tình cảm này hiện tại chỉ có một mình anh nhớ kỹ, nếu như ngay lúc đó trong nụ cười của cô có chút say mê, phần nộ, xấu hổ, hồi ức, anh cũng không trở thành thế này, nhưng không, cô bình tĩnh như không có gì.

Hà Mộc An một lần nữa chậm rãi trở về, mỉm cười cay đắng, lòng tự tôn không cho phép anh tự mình đa tình, mặc người chà đạp, thậm chí không để ý mặt mũi.

Hà Mộc An đột nhiên suy sụp, trong lòng trống rỗng không phương hướng,... Anh hiện tại với anh của mấy năm trước cũng không có gì khác nhau. Hà Mộc An cười gượng, tự tôn? Tạm thời để một bên đi, đây cũng không phải là lần đầu tiên cô dùng ánh mắt không tốt để nhìn người, cũng nên cho thêm có một cơ hội để cô nhìn lại, khi ấy cô mới biết được anh tốt như thế nào, cũng để cô có cơ hội hối hận; anh liền dần lấy lại tư thái, không thể đặt yêu cầu quá cao với cô.

Hà Mộc An rút điện thoại ra. Thư ký Thi, Tiểu Mã lập tức thở phào.

“... Là Mẫn Hàng?” Không phải Hồng Đại, khó trách: “Không sao...” Chuyện Tiểu Ngư cô hẳn còn chưa biết, bằng không cô sẽ không cười như vậy, Hà Mộc An đột nhiên lại lạc quan, nghĩ đến sau khi cô biết nhất định sẽ đến nhà nói lời cảm tạ, anh liền cảm thấy hôm nay còn kém một chiều, không nên xuống dưới, không lý nào từ bỏ ưu thế của mình không duyên cớ biến mình thành tên hề, anh quả nhiên không thích hợp với chuyện “quá” chủ động, sẽ bị cô chọc tức chết.

... Là như thế sao? Chỉ có thể là như thế!

“Lão thái gia, không phải chúng ta không cho phép, thật sự là không được, ngài Hà có dặn là miễn tiếp khách.” Hà Diệt trừng mắt, chòm râu trắng xóa lập tức dựng đứng lên: “Cậu nói tôi là khách?” Cậu lặp lại lần nữa xem, tôi cam đoan không xào cậu lên thì không bỏ qua đâu. Bảo vệ công cảm thấy rất khó xử: “Lão thái gia, ông không được ở đây, tôi cũng chẳng còn cách nào khác.” Lúc ngài Hà trở về sắc mặt rất khó coi, giống như muốn ăn cá lại bị kẹt lại vậy, hình như do bàn bạc không thành công trong buổi họp nên không vui, anh ta làm sao dám để lão thái gia vào.

Tốt, ngay trước nhiều người như vậy lại không nể mặt ông ta! Hà Diệt vẫy tay, gọi đám chó giữ nhà qua một bên, gương mặt già nua lập tức nở nụ cười thân thiện: “Thương lượng này, cho bọn tôi vào, tôi cam đoan, một không thả chim ưng, hai không bắt thỏ, ba không đầu hổ, cách nhà của nó

thật xa, chỉ là mang theo những người bạn già đến hồ bơi lội, cam đoan thần không biết quỷ không hay.”

Bảo vệ cống cười, nếp nhăn còn nhiều hơn so với lão thái gia: “Thật sự là không được mà. Ngài Hà đã nói không cho bất kỳ ai làm phiền cả.”

“Nào cậu bị hỏng rồi! Núi Hà Quang lớn như vậy3tôi làm sao gọi là quấy rầy nó được! Tránh ra!”

Bảo vệ công đứng thẳng tắp, chính trực nói: “Xin lỗi lão thái gia, tha thứ cho tôi khó có thể nghe lệnh.” “Cậu muốn chết phải không? Cậu tin là tôi đuổi cậu ngay bây giờ không?” Bảo vệ trầm mặc không nói lời nào. “Tránh ra! Lập tức tránh ra ngay!”

Bảo vệ cống bất động. Lẽ nào lại như vậy, Hà Mộc An không tham gia liên hoan thì cũng thôi đi, còn dùng tới chiêu này, quả thực muốn chọc trời mà...

Mẽ đại quản gia nhanh chóng xuất hiện: “Lão tiên sinh, xin ông hãy về cho. Tâm trạng ngài Hà thật sự không tốt, ông đã đến lại gây thêm chuyện, không nên vô duyên vô cớ làm mình bức bối, chỉ bằng nhắm mắt làm ngơ, lão thái gia nói xem có phải không.” Trong lời nói kia, ông nghe được: “Tâm trạng nó không tốt? Vậy tâm trạng của tôi không tốt thì sao? Bỏ đi. Tôi cũng không quan tâm! Tôi còn tâm tình nào không tốt đâu! Được rồi, tôi cũng không an ủi nó, lười quản nó lắm, các người hầu hạ nó cho tốt.” “Vâng, thưa lão thái gia. Chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho ngài ấy. Lão thái gia có thể yên tâm.” Nhưng cuối cùng cũng là cháu mình, lúc gần đi ông nhin không được mà nhỏ giọng hỏi: “Nó sao rồi? Tại sao tâm trạng lại không tốt?” Mẽ quản gia thực tình không biết, lắc đầu. “Các người ai cũng ở trên đó thì biết cái gì!” Hà lão thái gia tùy tiện dạy dỗ bảo vệ công và cả quản gia vài câu, sau đó uy phong lẫm liệt mang theo đám bạn chí cốt đến chỗ khác.

Giờ phút này, trong biệt thự giữa đỉnh núi phía Đông trang trại Hà Quang, Hà đại tổng quản, Mục quản gia, Mễ quản gia, Cao quản gia, Thư ký Thi, còn có người bị tạm thời gọi tới là Tiểu Mã ngồi trong phòng khách với sắc mặt nghiêm túc.

“Làm sao sau khi đi một vòng, ngài Hà lại như vậy?” “Tiểu Mã, cậu nhớ lại cẩn thận một chút, thật sự không có phát sinh chuyện gì đặc biệt?”

Tiểu Mã đã chuẩn bị tâm lý đón địch: “Không có, ngài Hà đột nhiên bảo dừng xe, thư ký Thi lúc ấy cũng có ở đó.”

Thư ký Thi không chờ bọn họ hỏi, chủ động mở miệng: “Tôi cũng không biết. Ngài ấy đột nhiên quay đầu bảo dừng xe. Nếu trực giác của tôi không sai thì sau khi xuống xe, ngài ấy đã chạy đến chỗ cô gái đó, nhưng cô gái kia không có gì không ổn, còn cười với ngài ấy nhưng ngài ấy đột nhiên không biết thế nào lại không tiếp tục nhìn cô gái kia nữa mà đi thẳng luôn...” Thư ký Thi nghĩ đến kết quả liền có chút niềm tin: “Một... mạch bỏ đi...” Đường như tâm tình đột nhiên tốt hơn một chút nhưng không biết vì cái gì mà càng không tốt hơn... Di Mục nhíu mày, đột nhiên nói: “Hay là nhìn nhầm ai rồi?”

“Nhầm ai chứ?” Di Cao nghi ngờ.

“Người đó..” Cô gái đã từng đá ngài ấy, đùa giỡn với ngài ấy, nhưng nếu ngài ấy thích cũng không thể chia tay ngay sau vừa mới quay lại? Hiện tại cô gái kia chắc cũng kết hôn rồi chứ, ngài ấy làm sao có thể còn băn khoăn, hẳn là bà suy nghĩ nhiều: “Có thể là tôi nghĩ sai rồi.”

Đại tổng quản Hà cũng nghĩ ngay đến người đó nhưng ông ta cũng phủ định một cách nhanh chóng, lúc trước có lẽ ngài ấy có chút không nở bụng bỏ, nhưng tuyệt đối không yêu nhiều đến vậy, bằng không cô gái kia cũng không có khả năng khóc lóc hô hào muốn gặp tiên sinh.

Haiz, đại khái là khơi lên quá khứ trong lòng: “Tóm lại, hai ngày này đều phải cẩn thận hầu hạ...”

“Vâng.”

“Mẹ về rồi!” Thượng Thượng nhào vào trong lòng mẹ, vui vẻ: “Con nhớ mẹ lắm!” Nói xong cô bé cố gắng hướng về sau thăm dò: “Ba đâu? Sao ba không đến?”

Hạ Diệu Diệu yêu thương hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: “Ba đang ở nhà dọn dẹp phòng cho con. Ngày mai ba sẽ đến đón mẹ con mình về nhà. Vui không nào?”

“Vui ạ!” Hạ Tiểu Ngư vội vàng từ phòng ra, ra hiệu chị Hai nhìn phòng bếp, chỉ mở miệng nhưng không thành tiếng: Mới năm giờ chiều, đã làm hai món ăn, căn bản không quản được, kiểu như lên cơn. Hạ Diệu Diệu buông con bé xuống, cô về sớm như thế chính là vì Hạ Vũ, buổi sáng ba gọi điện thoại, buổi chiều Tiểu Ngư lại nơm nớp lo sợ làm cô phải tranh thủ thời gian trở về, sau khi tan sở cô lái xe từ công ty về thẳng nhà: “Em trông Thượng Thượng nhé.”

“Vâng.” Hạ Diệu Diệu cởi áo khoác treo lên cửa ra vào, mỉm cười đi qua: “Làm món gì ngon vậy? Thơm quá!”

“Chị về rồi à? Sao sớm vậy?” “Công ty cũng không có việc gì thì về thôi.”

Hạ Tiểu Ngư ra hiệu Thượng Thượng đừng nói chuyện, ôm cô bé nấp tại cửa ra vào, nghe lén, hai ngày này cô ở trong nhà cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ ra vẻ đáng thương, sợ anh Ba vì mình bị công ty đuổi nên lấy cô ra thế mạng.

Hạ Diệu Diệu vén tay áo lên, nhào bột mì giúp: “Làm sủi cảo sao?” “Luộc hai hộp rau hẹ, Thượng Thượng nói muốn ăn.”

Hạ Diệu Diệu xoay mặt trái của thớt lại, và vò: “Còn biết gọi món ăn nữa, chị cũng muốn ăn, nghe ba nói thứ Năm em đã về rồi?” Hạ Vũ đeo tạp dề, dáng người cao lớn càng làm lộ sự chật hẹp của gian bếp, tuy không đủ không gian nhưng tay nghề tương đối thành thục, cộng thêm tốc độ gói bánh rất nhanh tay: “Vâng.”

“Công ty đổi ngày làm việc thành ngày nghỉ?”

“Cho là vậy đi.”

“Cho là vậy là có ý gì đây?”

“Ba bảo chị hỏi à?” Hạ Vũ bỏ chút xì dầu vào nồi: “Em không sao. Chị đừng nghe ba với Tiểu Ngư nói bậy.”

“Họ cũng chỉ muốn quan tâm em thôi.” Ít gây họa chút chính là quan tâm! Đồn đồn Hạ Tiểu Ngư kia căn bản không biết mình gây họa gì, may mắn là anh Mã đã hiểu lầm như vậy, Hạ Vũ quay đầu muốn hỏi chị Hai cái gì đó, nhưng thấy chị Hai nghiêm túc nhào bột mì, tóc đột nhiên rũ xuống, cô lại nhanh chóng đưa tay vén tóc rút xuống ra phía sau, cậu nhất thời trầm mặc.

Chị không thể nói là xinh, làm người cũng không phải lương thiện rộng rãi, cũng không có tính ôn nhu, không phải nhân vật được yêu thích của thời đại, chị có vô số khuyết điểm, có đôi khi lại rất cố chấp, chị làm sao có thể sống tốt với người đó nhiều năm như vậy. Hạ Diệu Diệu không ngẩng đầu: “Nhìn chị làm gì? Có phải tên bạn trai đó của Tiểu Ngư gây rắc rối gì cho em không?” “Sao chị lại nói vậy?” Hạ Vũ có chút chột dạ.

“Nếu như không phải thì nó đã làm cái gì để em khó xử mà xin nghỉ phép?” “Không có. Em chỉ muốn nghỉ ngơi thôi. Thứ Hai chính thức đi làm lại.”

“Đừng giấu cho nó. Tuần trước còn vui vẻ là thế, còn rảnh rỗi giành ăn với Thượng Thượng, chắc chắn là bị thằng ranh đó chọc rồi, thật sự không có chuyện gì chứ? Không làm em khó xử chứ?” Lúc đầu có nhưng hiện tại đã không sao: “Đã xử lý ổn cả rồi. cấp trên cũng rất tín nhiệm em.” “Tín nhiệm cũng không phải như vậy, biết là nó suốt ngày ở không đi gây sự, làm cho trong nhà ai cũng mệt mỏi. Thật sự không sao sao? Xác định thứ Hai có thể đi làm, không có ai chọc phá em? Chị nghe nói bạn trai trước của nó hình như rất có quyền thế, còn con bé kia là con gái bạn cũ Tổng Giám đốc công ty em, chúng sẽ không âm thầm giở trò chèn ép em chứ?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Nỗi Lo Của Hạ Vũ (3)

“Ba tự dọa mình thôi.” Hạ Vũ khuấy đều nhân thịt, đột nhiên hỏi: “Mẹ nói chị và anh Cao chuẩn bị đón Thượng Thượng đi à?”

“Ừ.” Hạ Diệu Diệu năn nỉ bột mì: “Trước đó mấy ngày hộ khẩu không có chứng thực, những thủ tục khác chưa bổ sung hoàn tất, đành phải ở cùng ba mẹ một thời gian, hiện tại làm xong, vẫn nên để con bé đi theo bọn chị.” Hạ Vũ gật đầu thừa nhận: “Tìm nhà trẻ cho con bé chưa?” Chuyện này kỳ thật là cậu có ý nghĩ riêng. “Là trường anh Cao em tìm đó, trên đường chị đi làm, thuận tiện, trường học chất lượng, một tháng một ngàn sáu, cơm nước không tệ, môi trường cũng rất tốt, chị có qua xem, không có vấn đề gì.” Nói xong, cô cầm thau nhân trên tay cậu qua nhanh chóng đảo lại hai lần, để ở bên cạnh, chuẩn bị dồn nhân bánh.

“Chị có bao giờ nghĩ đến chuyện cho con bé học trường mầm non quốc tế chưa?” Hạ Vũ không có chuyện gì đứng ở một bên. Hạ Diệu Diệu buồn cười lấy bao bọc một hộp thức ăn lại: “Bị bệnh điện gì vậy? Đừng đứng ngẩn ra thế, cho dầu vào đi.” Lại còn trường mầm non quốc tế. Hạ Vũ tranh thủ làm nóng dầu trong chảo: “Em thấy nó rất tốt.” “Tốt chỗ nào? Mỗi tháng tốn hơn hai mươi nghìn, chị có tiền cũng không tiêu phí vậy đâu đúng không, hơn nữa mỗi tháng chỉ có hai mươi nghìn sao, chẳng lẽ bán máu bán thận bù vào, thật sự khiến cả nước cảm động vì làm một người mẹ tốt đấy.” Hạ Vũ vừa nghe đã biết chị Hai không nghiêm túc: “Cũng không thể nói vậy. Vì tương lai của Thượng Thượng, tốn một ít tiền thì xá gì, ở trường mầm non cũng không quen biết ai, môi trường giao tiếp cũng rất yên bình nữa.”

“Đổi môi trường thì cũng giống như vậy. Em tưởng giống khu của chúng ta sao? Hàng xóm cũ ở cùng bảy tám chục năm, chỉ chút chuyện nhỏ xảy ra thì cũng có người nhà họ Đông nhà họ Lý ở bên cạnh, bên ngoài đều là người lạ, chuyện nhà ai thì người đó biết, yên tâm đi, trong lòng chị hiểu rõ mà.” Nói xong, cô ném một chiếc bánh đã gói xong vào bên trong chảo: “Dù ở đổi diện cũng chưa chắc đã muốn biết tình hình của nhà em.”

Hạ Vũ nhanh chóng lật chiếc bánh sắp phình to ra trong chảo: “Không thể nói như vậy, em nghiêm túc đó. Em đã tính thử rồi. Tiền lương của chị cộng thêm tiền lương của em, nếu anh Cao không ngại bỏ thêm chút nữa thì có thể đủ cho chi phí mỗi tháng của con bé rồi.”

“Cả nhà phải ăn măm mót đòi chi vì cho Thượng Thượng đi học?!” Tam quan dính trên tường rồi à? “Không nghiêm trọng đến vậy đâu, em ăn ở đơn vị, bọn họ cũng có lo cơm, ba, mẹ bây giờ còn kiếm được ít tiền, chắc cũng đủ...” “Em nói thật đấy à? Lại còn nói ba mẹ kiếm được ít tiền! Dám móc tiền quan tài của mẹ không sợ bà ấy giết chết em à? Đừng nghĩ những cái này nữa, nghĩ không được đâu, gì mà trường mầm non quốc tế, Trạm Vân chọn nhà trẻ cũng không tệ, trẻ con cũng không phải cái gì cũng cho được, đều phải thi cử đầu vào, chất lượng không thành vấn đề, đừng lo lắng.”

Nói xong, cô chống cằm nhìn Hạ Vũ: “Thảo nào ba lo lắng cho em. Sao vậy? Chịu phải đả kích gì à? Hay cô gái em thích là thiên kim phú hộ? Cho nên yêu cầu cháu gái của mình phải học trường quốc tế để tương xứng?”

“Chị...” “Được rồi, chị không nói nữa.” Nhưng cô vẫn không nhịn được mà trêu ghẹo: “Có người yêu là chuyện rất bình thường, dẫn về để chị xem xem có xinh đẹp không.”

“Không có mà.” Hạ Vũ nhìn thấy bánh cũng đã ổn, bỏ lên chảo rồi đột nhiên hỏi: “Chị và... ba của Thượng Thượng sao mà quen biết nhau vậy?”

Nói xong, cậu không tự chủ lại giơ chào lên, trong lòng nhất thời khẩn trương.

“Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này? Tham khảo kinh nghiệm hả? Vậy thì em hỏi muộn rồi, mấy chuyện tình yêu học trò không còn phù hợp với xã hội bây giờ nữa, chị và anh Cao em...” “Em muốn biết chị và ba của Thượng Thượng...” Nghe vậy, nụ cười xinh đẹp lập tức được thu lại, Hạ Diệu Diệu nhìn Hạ Vũ: “Em gặp ba con bé rồi à??” Cô khẳng định. Hạ Vũ vội vàng cúi đầu xuống, ngậm hời hận không ngừng, thật ngốc, chút xíu đã bị nhìn ra! Ngụ chết được! Hạ Diệu Diệu đoán, khoảng thời gian cô gặp được Hà An quá ngắn, không tự chủ liền nghĩ như vậy: “Khi nào?” Hạ Diệu Diệu một lần nữa cúi đầu xuống. Hạ Vũ ấp a ấp úng, mường phần áy náy: “Khoảng... thời gian trước...” Nếu mọi chuyện giống như những gì cậu nghĩ, chị Hai nhất định không muốn cậu biết nên mới cực lực che giấu quá khứ: “Em...” Cứ cho là chị thật sự vì gia thế của Hà Mộc An nên mới quen anh ta thì cậu vẫn sẽ kính trọng chị hai.

Huống chi dụ được người có quyền thế như thế thì không có gì để buồn, cậu thân là con trai cũng không thể bảo hoàn toàn không có chút ảnh hưởng, không thể mặt dày vô sỉ hưởng thụ.

“Sao em lại đột nhiên nhắc đến anh ta? Anh ta nói gì với em rồi?” Nhưng nghĩ lại cũng không phải. Ngay cả cô mà anh ta còn không dòm ngó đến thì huống chi là em trai của mình: “Tính tình anh ta là vậy, em đừng để bụng. Anh ta chẳng xem ai ra gì, không thích quan tâm đến người khác, thời đi học anh ta cũng chẳng thân với ai nên không có bạn bè gì cả. Nếu anh ta không đếm xỉa đến em thì cũng rất bình thường.”

“Sao có thể, anh...” An: “Anh ấy vẫn tốt...”

Hạ Diệu Diệu hoài nghi, cười cười không nói gì thêm. “Vậy... vậy anh ta biết có Thượng Thượng không?”

“Chắc không... Nhưng em cũng không chắc lắm. Thời gian trước khi liên hoan với bạn học cũ, từng gặp lại không ít bạn cũ, Vương Phong Long bọn họ sẽ không nói cho anh ta biết đâu. Sao vậy, có phải anh ta trông rất dễ gần không?” Hạ Diệu Diệu cười, ngay cả Hạ Vũ cũng thận trọng như thể xem ra chắc chắn rất tốt.

Nghĩ đến sáng hôm gặp anh, không thể không nói so với ngày trước, anh càng quyến rũ, càng chín chắn, rất dễ thu hút ánh nhìn của người khác. Cô cũng ở trong xã hội lăn lộn đã nhiều năm, nhất định có mắt nhìn người, trong những năm qua hẳn là anh sống rất tốt, quần áo tuy không nhìn ra nhãn hiệu nhưng cũng rất có đầu tư, khí thể hoàn toàn không giống người bình thường, nếu như không phải hai người quen nhau trước tuyệt đối cô sẽ chú ý đến khí chất toàn thân của anh.

Cho nên hiện tại có lẽ anh là loại người hoàn toàn không cần nhìn đến sắc mặt của người khác, nếu không tính tình đó của anh đã sớm hại anh không còn gì. Tốt số, vận khí tốt, thật hết cách.

Hạ Vũ nhìn ngay sang chị Hai. “Sao thế? Phá sản rồi à?”

“Chị...”

“Chuyện của người ta, lo cho lắm để làm gì? Anh ta biết rồi hay anh ta muốn gặp thì cứ để anh ta gặp. Không muốn gặp thì chúng ta xem như không có chuyện gì.” “Chị! Không lẽ chị không biết anh ta là ai đấy chứ?” Sao lại nói chuyện hời hợt như vậy! Hạ Diệu Diệu gói kỹ cái bánh rau he cuối cùng: “Không phải mẹ anh ta bán trái cây với một ít mỹ phẩm sao? Hình như ba anh ta làm cho công ty điện tử thì phải? Sao lại, bán đến lên sản rồi à?!”

Hạ Vũ đột nhiên gục đầu xuống, nghiêm túc đảo cháo bánh, hận không thể đem bánh lật hết ra, suy nghĩ kỹ một chút, anh ta cũng không có nói sai, tập đoàn Hà thị là doanh nghiệp kinh doanh sản phẩm điện tử, dĩ

Một quản lý nhân hiệu hàng xa xỉ, trong giới nữ doanh nhân cả nước đều biết đến.

“Thật sự lên sàn! Cứ tưởng họ nói đùa thôi.” Đúng là số đỏ mà: “Haiz, chị lúc đầu cũng không phải muốn so đo gì với anh ta, nếu không thì bây giờ đã ăn ngon uống say, người ta sẽ viết nên một câu chuyện “Đi theo chồng chịu khổ nhọc để sau này được sống giàu sang”, giúp em mua nhà, lại thuê cho mẹ hai bà giúp việc. Lên sàn chứng khoán hẳn là cùng danh xưng với ba của tên bạn trai của Tiểu Ngư rồi nhỉ? Thuận tiện giúp nó tát tên đàn ông kia hai bạt tai, sau đó suốt ngày không cần đi làm, nghĩ đến cuộc sống sao mà tươi đẹp đến thế ha ha.”

Hạ Vũ đột nhiên có chút xấu hổ, nháy mắt hỏi: “Chị, chị có nói cho ai nghe mấy chuyện này chưa?”

“À... quên mất. Đừng nói cho anh Cao em biết.” Nói xong, cô cười: “Nói ra thì những người bạn học kia đột nhiên bắt đầu tặng quà cho Thượng Thượng, quà tặng đều vô cùng...” Nói thế nào nhỉ: “Biết tập đoàn Tiền Thị không? Cậu ta trực tiếp tặng cho Thượng Thượng ba mươi phần trăm cổ phần. Chị điều tra rồi, nó cũng phải hơn bốn mươi triệu tệ đó. Có phải cậu ta điên rồi không?”

Hạ Vũ dừng lại, bỗng nhiên nghiêm túc nhìn về phía chị hai: Có người biết? Bọn họ nhìn chị Hai thế nào? Bọn họ có nghe thấy những lời chị ấy nói lúc nãy hay không? Khi nghe những lời ngốc nghếch của chị có phải bọn họ có cảm giác chị ấy vừa ngu vừa hài hước không?

Hạ Vũ nắm tay thật chặt! Bao mươi phần trăm cổ phần? Hơn bốn mươi triệu? Hạ Tiểu Ngư lơ mơ đếm số trên đầu ngón tay, được bao nhiêu tiền nhỉ? Cô hâm mộ nhìn Thượng Thượng, thật tốt số, cha ruột có tiền như vậy.

“Dì, dì đập con đau... Huhu...”

Hạ Tiểu Ngư nhanh chóng che miệng cháu gái nhưng vô dụng, chị Hai cùng Đại Vũ đã xuất hiện tại cửa nhà bếp, Hạ Tiểu Ngư lập tức lúng túng ồm Thượng Thượng quay người đi: “Em định xem cơm đã nấu xong chưa. Em không nghe gì hết, thật sự không nghe gì hết.” Vừa nói, cô vừa chạy vào phòng, bịch một tiếng đóng cửa lại.

Hạ Vũ la xuyên qua cửa: “Tốt nhất là em không nên nghe thấy gì cả! Có nghe thì cũng phải nuốt hết vào bụng cho anh! Không tin thì em cứ thử xem!”

Hạ Vũ càng thêm bức bối, hận không thể đem hai cái lỗ tai Hạ Tiểu Ngư treo lên, những người có thể ra tay như thế sao không ném nó xuống sông đi! Không vòng vo, Hạ Vũ hỏi thẳng chị Hai: “Tại sao anh chị lại chia tay?” Hạ Diệu Diệu đến xem Thượng Thượng, mong cô bé đừng bị Tiểu Ngư thần kinh hù dọa: “Nói với em rồi mà.” Cô vút tạt dễ chạy qua.

Hạ Vũ kéo tay chị Hai lại, gương mặt vô cùng nghiêm túc: “Tại sao chia tay?” Hạ Diệu Diệu khẳng định thảng trước đã kể chuyện này cho Hạ Vũ biết. Hạ Vũ không buông tay: “Chị, em nghiêm túc đó.”

Hạ Diệu Diệu nhìn vào mắt Hạ Vũ. Hạ Vũ không nhượng bộ: “Em phải nghe lý do cụ thể mới có thể quyết định xem có nên nói cho chị biết chuyện này không. Chị, trong nhà không phải chỉ mỗi chị, em cũng lớn rồi, em là em trai của chị, em có quyền hỏi chuyện riêng của mỗi người trong nhà này.” Muốn ăn đòn phải không? Nhưng Hạ Diệu Diệu lại thấy cậu không còn là trẻ con nữa, thật sự cậu đã trưởng thành: “Tính cách không hợp, bất động sinh hoạt thì chia tay thôi!”

“Cụ thể hơn.”

Nếu không phải biểu cảm của Hạ Vũ như sắp gặp phải kẻ địch lớn, nếu như không phải cậu bình thường không như thế, Hạ Diệu Diệu thật không có ý định tâm sự chuyện riêng của mình với em trai.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Nói Rồi

Cô cũng chẳng có gì để nói: “Thời đi học, chị rất bận, bận làm thêm, bận công việc đoàn hội nhà trường, hội phụ huynh, đối phó thi cử. Hơn một nửa sức lực chị đều dồn cho những chuyện đó nên thời gian bên cạnh anh ta cũng không nhiều lắm. Trưa đi ăn cơm cùng, tối đi làm về thì anh ta đến đón, tính đi tính lại cũng chỉ vài tiếng nên tự nhiên đối phương trong mắt mình toàn tốt thôi, sau này thời gian ở cạnh nhau nhiều hơn...”

Hạ Diệu Diệu cũng không nói gì thêm. Ai cũng là người trưởng thành cả. Trước đây cô không nhắc đến vấn đề này, cũng không biểu hiện là không kiên nhẫn: “Nhưng bản chất thay đổi, chị vẫn rất bận rộn, năm giờ sáng ăn qua loa một chút là phải đi làm rồi, lúc gặp nhau thì phải đi học, đến tối chín giờ chị mới đi làm về, chuyện riêng của anh ta chị có rất ít cơ hội can thiệp, anh ta còn ở lại trường học đến hơn chín giờ hay chui vào phòng xem tivi, chị cũng không biết.

Nhưng chị có thể cảm giác được, bọn chị rất trân trọng khoảng thời gian ít ỏi ở bên nhau. Chỉ cần chị rảnh là anh ta sẽ đến đón chị, khi nhờ anh ta làm việc chưa bao giờ chị nói quá hai lần, thật ra...”

Hạ Diệu Diệu không thể không nói: “Anh ta vô cùng tốt, so với những người bạn trai bình thường khác anh ta đều vượt trội hơn, nhưng chị cũng không tệ với anh ta.” Cuối cùng, cô nhắc đến: “Thành tích của anh ta bình thường, tính tình quái gở, đương nhiên lúc đó thì chuyện này cũng chẳng to tát gì, chỉ là sau khi đi làm thì có chút thay đổi...” Hạ Diệu Diệu không biết Hạ Vũ có hiểu hay không: “Sau một thời gian chung sống, chị phát hiện có nhiều đồ đạc anh ta không đụng vào, như sữa bò trong tủ, đồ ăn cách đêm,

đồ ăn hơi không hợp khẩu vị, còn nhiều thứ khác đáng ra phải biết mà anh ta không biết, như cách sử dụng máy giặt, bàn ủi ủi đồ, thậm chí nhà bếp đối với anh ta dường như xa lạ, giống như... giống như sống ở ngoài vũ trụ vậy!”

Hạ Diệu Diệu mỉa mai nói thêm: “Cũng may là anh ta còn biết mở điều hòa, không thì mùa hè anh ta sẽ chết vì nóng mất! Quả thật em không đoán được anh ta làm cái gì đâu. Nhà anh ta có thuê giúp việc, là giúp việc đó! Bọn họ chỉ cần hầu hạ anh ta. Sau này sợ chị không vui nên anh ta mới nói! Chị không vui thật! Biết chị không vui mà còn thuê!”

Hạ Vũ nhất thời ghen lời! Nhưng với địa vị Hà Mộc An lúc đó, cũng không thể không nói, chịu được tính tình của chị Hai, anh ta thật sự rất cừ rồi.

“Lúc ấy bọn chị cùng một cặp khác thuê nhà chung, trước kia không cảm thấy có gì, bây giờ cảm thấy quả thực là mình ngu, gia đình kia chưa từng ở qua, một bình xì dầu, tiền điện đều tính toán chi li với chị, vậy mà không ở nhưng lại dùng tiền mà thuê nhà, em thấy nghe được không, tâm địa anh ta thật là đáng sợ.”

“Anh ta cũng không biết làm việc nhà, ngay cả nấu mì cũng không biết.” Hạ Diệu Diệu không định nhắc: “Đây cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao nhưng rõ ràng anh ta không biết làm mà lại nói mọi chuyện đều là mình làm, mà cũng không thể nói vậy, anh ta chẳng nói gì, chỉ ngấm thừa nhận thôi.”

Có những tình tiết mà ngay từ lúc bắt đầu cô đã phát hiện ra nó vốn dĩ không thể giải thích nổi: “Sau này chị phải đi làm, công ty thì khá xa, phải ngồi xe hơn hai tiếng mới đến, thực tập hết một tháng cũng chỉ kiếm được ba nghìn tệ thôi, thêm tiền phí linh tinh cũng hơn hai nghìn. Anh ta không đi thực tập, không những không đi thực tập mà còn tìm nhà!” Hạ Diệu Diệu đột nhiên cảm thấy rất kỳ lạ, cảm xúc đột nhiên tăng cao, không

điểm dừng. Hạ Diệu Diệu có chút xấu hổ: “Lúc đó chị thấy hai đứa chỉ mới ra ngoài đi thực tập mà đối nhà lên ba nghìn mà còn ở trung tâm thành phố, tiền thuê nhà cũng hết lương mỗi tháng rồi.”

Hạ Vũ áy náy gục đầu xuống, nguyên nhân chị ấy chia tay một phần cũng do mình. Lúc đó cậu còn phải đi học, em gái còn nhỏ, cuộc sống của anh Du cũng không tốt lắm.

“Chị không cảm thấy anh ta sống vậy là có gì không tốt. Chị biết ba mẹ anh ta có điều kiện, họ có thể cho anh ta những điều kiện tốt nhất. Đó là bản lĩnh của nhà người ta. Vấn đề là ở chỗ chị. Lòng tự trọng của chị quá lớn. Vì những chuyện thế này mà bọn chị thường xuyên cãi nhau, cũng không thể nói là cãi nhau, phần lớn thời gian đều là chị phát điên, anh ta cứ bảo chị bình tĩnh rồi bình tĩnh, bình tĩnh rồi bình tĩnh, thế là chị đề nghị chia tay, như vậy thì chị mới có thể bình tĩnh, chị còn muốn anh ta làm gì nữa chứ!

“Tuy là nói vậy nhưng nguyên nhân lớn nhất đại khái là chị không muốn cũng không thể thay đổi được anh ta. Em biết không? Con người anh ta hoàn toàn không tốt như em tưởng tượng đầu. Chuyện mà anh ta đã quyết định, chuyện mà anh ta đã nhận định, tuyệt đối không bao giờ chịu thỏa hiệp. Chỉ cần anh ta thấy đúng thì có mười cái đầu bò cũng không kéo được.” Hạ Vũ nhăn nhó siết chặt tay. Tại sao anh ta không nói cho chị Hai biết? Nếu anh ta nói, chị Hai sẽ không mù quáng mà cứ đi từ sai lầm này đến sai lầm kia. Nếu Hà Mộc An biết Hạ Vũ nghĩ thế nào về anh, anh nhất định sẽ tìm trăm phương nghìn kế để thuyết phục cậu. Lúc đó anh quá lý trí rồi. “Chị nói rồi, không phải anh ta không nghe, chỉ là không muốn làm, cảm thấy cũng không cần thiết. Nếu đã thế thì chị và anh ta còn gì để nói nữa, dần dần rồi cũng không nói chuyện nữa.” Tính cách không hợp, bất đồng quan điểm sống, cộng thêm không thấu hiểu, quyết định cuối cùng của chị Hai không gì đáng trách. “Sống bên nhau lâu vậy cũng phải có cảm tình chứ, cho nên đâu có dễ dàng chia tay, với lại đâu phải ai cũng cứng đầu

nên cố gắng sống yên bình qua ngày, haha, chị của em mà, chị cũng chẳng có khuyết điểm gì lớn, anh ta cũng không thể vui vẻ mà chia tay với chị, đúng không? Haizz, vấn đề cốt lõi thật ra là anh ta không có ý định đi thực tập, không đi thực tập thì thôi chị cũng không nói, ngay cả công việc anh ta cũng chẳng buồn kiểm. Một người đàn ông đã tốt nghiệp đại học mà chỉ muốn ngồi đó ăn rồi chờ chết như... như một lão già lười biếng nằm chờ sung rụng, lúc đó chị thấy đau đầu vô cùng.”

Hạ Vũ cúi đầu nói lí nhí không rõ ràng: “Cho nên chia tay.” Cậu có thể hiểu được tâm trạng lúc đó của chị Hai: “Anh ta đồng ý à?” Nhân cơ hội này mà để chị Hai cắt đứt quan hệ với anh ta, không phải anh ta quá đặc ý sao? Quá hoàn mỹ, còn có thể đổ hết trách nhiệm lên người chị cậu. Hạ Vũ đột nhiên hơi hận anh, rõ ràng anh không cần...

“Chạy đến công ty náo loạn hai ngày.... Em đừng nhìn chị, không phải náo loạn gì lớn lắm. Anh ta không phải loại người có thể làm được những chuyện đó. Chỉ là anh ta chiều chị và đi thực tập cùng công ty với chị.” Hạ Diệu Diệu cười gượng: “Cùng một công ty thì phải làm cho tốt chứ. Anh ta mỗi ngày ngồi trước phòng đối diện, không khoa trương chút nào, thật sự ngồi ngay trên đường kính đối diện chỗ chị ngồi, ngay cả cấp trên sắp xếp cho anh ta làm việc anh ta cũng không làm! Chị sắp điên rồi. Hơn nữa bọn chị chia tay vốn là không chỉ vì chuyện công việc, mà còn có rất nhiều vấn đề, huống chi anh ta còn không làm việc, hại chị ở công ty cũng rất khó chịu, nhất là quản lý luôn tìm chị nói chuyện, các đồng nghiệp cũng bàn luận ầm ĩ, da mặt chị dù dày nhưng cũng không bằng anh ta!”

Nói đến đây, Hạ Diệu Diệu thật sự rất giận dữ, đái ngộ của Hồng Đại bây giờ thế nào, trong lòng cô càng buồn phiền hơn: “Em nhìn chị làm gì? Thật mà...” Thái độ không tin đó của em là có ý gì?

Hạ Vũ không phải ngạc nhiên chuyện đó. Cậu chỉ không tưởng tượng ra cảnh Hà Mộc An đi thực tập. “Chị sợ anh ta làm ảnh hưởng đến công việc của chị nên “nhất định” phải chia tay à?” Hai chữ nhất định thật nặng.

Bất thành linh nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt Hạ Diệu Diệu đột nhiên thay đổi: "... Chị... có phải nói gì đặc tội với anh ta rồi không..." Muốn báo thù mình? Câu hỏi cuối cùng vô cùng cẩn thận. Nếu không sao Hạ Vũ lại đột nhiên nhắc đến chuyện của cô và Hà An.

Hạ Vũ nghe vậy, thái độ lập lờ: "Chị thấy sao?" "Chị lúc đó chỉ muốn anh ta rút đi thôi! Chỉ nói vậy thôi chứ thật ra cũng chẳng có gì." Không lẽ xui xẻo đến nỗi bị ghi hận rồi sao? Hạ Diệu Diệu vô cùng lo lắng. Cô biết lòng tự tôn Hà An rất lớn nhưng đã thăng quan tiến chức đến vậy mà còn không quên báo thù bạn gái cũ thì không phải quá ghê rợn rồi sao?

Hơn nữa, lúc đó anh phá rối cô như vậy, cô có thể không sợ, không căng thẳng à? Đó là việc làm chính thức đầu tiên của cô mà. Giận lên rồi thì miêng chửi cũng là điều bình thường thôi. Lúc đó làm gì còn biết suy nghĩ nữa! Và hệ lụy là sau này cô cũng bị đuổi đó thôi. "Anh ta nói gì với em?" Hạ Diệu Diệu vừa thận trọng vừa lo lắng, nếu không thì sao Hạ Vũ đột nhiên nhắc đến Hà An, lại còn hỏi nguyên nhân cô chia tay anh, chắc chắn là bị anh hăm dọa rồi, sao lúc này cố không nghĩ đến: "Có ảnh hưởng đến công việc của em không?" Gia đình anh làm ăn lớn đến độ quen biết Hoa Hàng thì ý thế hiệp người là rất bình thường.

Hạ Vũ vẫn chưa định thần sau chấn động chữ "cút" của chị mình dành cho ngài Hà. "Anh ta sẽ không làm vậy chứ!" Hạ Diệu Diệu vứt tạp dề xuống đất cái bộp: "Anh ta thử động thủ xem!" Cô sẽ thế chết sống với anh ta! Chuyện Hồng Đại có thể bỏ qua những đụng đến công việc của Hạ Vũ là không được! "Chị! Chị muốn làm gì vậy?! Chỉ là chào hỏi xã giao thôi, anh ta xem ra vẫn rất tốt." Nói xong cậu xoay người vào nhà bếp, nhất thời không biết nên nói gì, mắng anh ta mà còn an toàn đứng đây thì xem ra chị mình số cũng lớn.

Hạ Diệu Diệu đuổi theo sau: "Thật sự không có?" "Không có, thật." Đột nhiên cậu cảm thấy bị chị Hai chèn ép trong nhà cũng không sai chút nào, ngay cả ngài Hà mà chị ấy còn không buông tha.

Hạ Diệu Diệu nhìn Hạ Vũ xét nét một hồi lâu, thấy Hạ Vũ không giống kiểu thất tình, cô mới hỏi: “Nói đi, có chuyện gì muốn nói với chị?” Hạ Vũ xoay lưng về phía chị Hai, sắc mặt có chút hốt hoảng, nhanh chóng tìm đại một củ khoai mà gọt: “Không... Không có gì...” Hạ Diệu Diệu bình chân như vại: “Không có sao? Đừng gọt nữa, nói đi...” Hạ Vũ bổ đôi củ khoai tây, gương mặt khó coi, vội vàng lau mâm đồ ăn rồi lại cúi đầu cắt tiếp trái bí đao. Hạ Diệu Diệu cảm thấy buồn cười: “Nghe xong chuyện rồi muốn nuốt lời à?”

Hạ Vũ thấy ngữ khí chị Hai có phần thoải mái, hình như nếu thật sự cậu không nói chị ấy cũng không dễ dàng bỏ qua. Hạ Vũ đột nhiên lo lắng, bỗng nhiên quay đầu nhìn chị. Quả nhiên không thể quay đầu bỏ đi, cậu lại càng căng thẳng! Sao chị ấy có thể không lo lắng gì cả, cậu đột nhiên nói: “Nghe danh tập đoàn Hòa Mộc chưa?”

Hạ Diệu Diệu ngạc nhiên nhìn Hạ Vũ? Chưa nghe mới lạ. Hạ Vũ cười khố sớ: “Chị vẫn chưa nghĩ ra à? Tổng Giám đốc điều hành của tập đoàn Hòa Mộc, Hà Mộc An.” Ờ, thì ra thật sự tên là Hà Mộc An? Sau đó thì sao? Tập chí có thể đăng tên thật của Tổng Giám đốc Hòa Mộc không?

“Hà An, Hà Mộc An, cách có một chữ!”.

“Hả?”

Hả?!

Hạ Diệu Diệu kinh hãi: “Hà Mộc An là ba anh ta?” Hạ Vũ suýt cắt trắng tay, con dao rơi lên thớt, cổ tay cậu run lên: “Chị đang nghĩ cái gì vậy? Hà Mộc An chính là Hà An! Hà An chính là Hà Mộc An! Đường gia của tập đoàn Hòa Mộc!” Đau quá... Hạ Diệu Diệu bừng tỉnh: “Ồ.” Sau đó cô đi vào phòng ngủ, được mấy bước thì lại đột nhiên quay ra nhìn Hạ Vũ: “Có thật là chị hiểu đúng ý đó không?”

Chị thấy sao? Hạ Vũ cũng nhìn chị Hai. Đương nhiên không thể. Sao có thể lại vậy? Xin lỗi, làm chị thất vọng rồi, chính là vậy đấy! Trời! Hạ Diệu Diệu chạy vội vã vào phòng ngủ rồi đột nhiên vòng ra: “Em không phải bị gạt rồi chứ?”

Hạ Vũ cười gượng, cậu cũng hy vọng mình bị gạt: “Lúc em gặp anh ta thì phía sau anh ta là Phó Tổng Giám đốc điều hành Tập đoàn Hòa Mộc, Hoàng Cổ Lý, Tổng Giám đốc kỹ thuật, Đặng tiên sinh, còn có Chu tổng, người điều hành của đế quốc đồ ăn vặt mà chị đặc biệt thích đấy. Nếu những người này vẫn chưa là gì thì phải kể đến cả CEO Hoa Hàng, Hoàng Vĩ Nghiệp cùng với các nhân viên gấp rút vội vã chạy đến tiếp đón anh ta thì sao? Em còn có thể nhìn nhầm được nữa sao.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Bờ Hồ Đại Minh

Hạ Vũ không biết nên tiếp lời thế nào.

“Đừng để chị gặp anh ta!” Hạ Diệu Diệu tức giận quay người: Bờ hồ Đại Minh ư? Cái trang vi hành, ngàn dặm tìm tình thân, cô được chuyển thể, không phải quá hoàn mỹ sao? Lâu không dùng lời thô tục nhưng bây giờ cô chỉ muốn mắng chửi người! Hạ Vũ há hốc mồm, còn chưa kịp giữ lại liền thấy chị Hai quay trở lại.

“Trước đó, coi như chị chưa nói gì.”

Hạ Vũ tròn tròn mắt nhìn xem chị ấy thật sự biến mất ở cửa nhà bếp, nhất thời sững sờ chưa định thần được. Hạ Diệu Diệu nói không nên lời, trước đó cứ như có một con hổ đứng sau lưng mình, nhưng lại cảm thấy là con mèo, còn không ngừng nói khoác với đồng loại thỏ con của mình rằng con hổ đó vô tội ra sao, dễ gần ra sao, mọi người đừng ức hiếp nó, đừng nhìn nó với ánh mắt khó chịu, thậm chí cô còn đặc ý tuyên bố mình đã dùng cái đuôi thật ngắn để quét một cái khiến nó lão đảo.

Cô thật chẳng có đầu óc gì cả, cuộc đời nhiều lần thất bại mới trở thành thế này! Ngay cả bạn trai cũ là ai cũng không biết! Phần sau càng cầu huyết, nhớ đến con gái, cô lại nhớ đến tích Đề Long di châu, con gái bị bệnh sắp chết cũng không được đi tìm cha ruột xin huyết tủy, chỉ vì không muốn ảnh hưởng đến sự nghiệp của ông ta! Hạ Diệu Diệu mặc kệ mình có phải trường hợp này không! Cô chỉ là người thấp bé, nhưng cũng không lý nào lại bị người khác chơi như vậy được!

Thảo nào Tiền Quân nói ba mươi phần trăm liền cho ba mươi phần trăm, có dụng ý mà! Vương Niệm Tư bình thường nói chuyện qua loa cho có, không việc gì lại quan tâm vật dụng của cô, rảnh rồi lại hỏi đến chuyện trang sức, có phải có quá ngốc rồi không.

Ngày thường bọn Vương Phong Long nhìn thấy cô đều kinh hãi, một mực cung kính, làm cô còn tưởng mình là lớp trưởng thì oai phong lắm! Cô thật là ngu ngốc! Ngay cả chuyện mình yêu ai cũng không biết. Hạ Vũ không yên lòng, đuổi theo: “Chị, chị không sao chứ...”

Hạ Diệu Diệu vung tay: “Vẫn tốt!” Cô tiếp tục xông vào phòng, có thể có chuyện gì chứ. Đột nhiên, cô cảm thấy trước kia cô đã tự cho là thông minh; lấy thành tích làm kiêu ngạo, đây là việc nhỏ không đáng để người khác nhắc tới, bị lột sạch còn tưởng rằng mình mặc hoa phục, thật là buồn nôn không nói ra được. “Chị...” Hay là giận rồi chẳng? Hạ Diệu Diệu cũng nghĩ không ra, năm đó anh khiêm tốn hạ mình xem cô giống một tôm tép nhãi nhép hung hăng nhảy nhót, có phải là mang lại rất nhiều cảm giác thú vị! Anh ta ôm tâm trạng như thế nào khi nghe cô than vãn về những vất vả kia, anh ta dùng tâm trạng gì để hiểu những chuyện nhỏ nhặt như hạt vừng hạt đậu của cô, quả thật là đáng sợ! Cô làm khó anh ta phải nhẫn nhịn nhiều năm như vậy mà anh ta không cắt tị đi, thật sự là cảm ơn trời đất!

“Em làm tiếp đi.” Cái cảm giác này thật sự là khó mà hình dung, rơi cục đá lên đầu hoàn toàn không giống như rơi một quả núi lớn, bị núi đè thì có ra sức vùng vẫy cũng vô ích, muốn tìm đến nhà nói chuyện thì phải leo từ dưới chân núi lên mới có khả năng được vào trong, nhưng cô là phàm phu tục tử, đến cả việc leo núi cũng không leo được.

Cô buồn bực, cô thì là gì chứ! Ba năm đấy, nuôi con mèo con chó cũng phải cho đặt tên. Anh cảm thấy cô là cái gì? Gia cầm thả rông? Con chim nuôi trong lồng? Chúng loại quý giá trong bãi săn hoàng gia? Có lẽ không có khả năng, người ta đến bãi săn hoàng gia để săn chồn làm áo khoác, nhổ hết lông cô thì nhiều nhất cũng chỉ làm được chiếc mũ.

Bốp! Hạ Diệu Diệu đung đầu vào trên tường, trán đau ghê gớm. Chân Hạ Vũ giơ lên một nửa lại thu về, vừa muốn nhấc nhở nhưng đã chậm. Hạ Diệu Diệu che lấy cái trán mơ màng của mình, nhìn đến một mục tiêu cách đó không xa... Cửa, bình tĩnh lại một chút xú, cô đang suy nghĩ gì thế!?

Ngoại trừ cảm giác không phục thì mọi chuyện cũng đã rồi, cô giận cái gì. Mà lại là chuyện thật lâu trước đó, chuyện xưa nhắc lại là có ý gì?

Hạ Diệu Diệu dần dần tỉnh táo lại, trong nháy mắt lửa giận đã hạ xuống.

Hà Mộc An nhi? Anh đường đường ngài Hà, danh ta tiếng như sấm bên tai cỡ nào, không cần lộ diện, chỉ cần mấy con bọ chét phía dưới nháy nhót có thể nghiền chết cô, nói gì đối phó người ta. Huống chi tỉnh táo lại cô có cái gì không phục, người ta khiêm tốn hạ mình chịu chơi đùa với cô, để cô chiếm dụng thời gian quý giá, cùng cô chơi đùa, cô phải nên vui vẻ mới đúng. Bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, người ta cái gì cũng không nói đến đón cô tan ca, còn mua cơm cho cô, cuối cùng còn để cô nói chia tay, chẳng lẽ cô không nên cảm động đến rơi nước mắt, đem cảm giác khó chịu bị lừa trong lòng đó tranh thủ ném đi cho tan thành mây khói! Hạ Diệu Diệu cảm thấy sao cô có thể không biết tốt xấu như vậy. Hạ Diệu Diệu mở cửa ngồi lên đầu giường. Thượng Thượng liếc nhìn mẹ rồi lại chơi tiếp. Một lát thấy mẹ không có phản ứng, thận trọng ôm búp bê vải đi qua.” Mẹ, mẹ sao vậy?” Nghe vậy, Hạ Tiểu Ngư nháy mắt nhìn chăm chăm chị Hai, đây chính là bốn mươi triệu! Anh An nhiều tiền ra sao mà khiến người tặng quà đến tận bốn mươi triệu cũng không cần suy nghĩ?

Hạ Diệu Diệu mơ màng nhìn Thượng Thượng, khuôn mặt Thượng Thượng hết sức xinh đẹp, khéo miệng giống anh, lông mày giống anh, cô bé nói tiếng địa phương nên không giống nhưng vẫn hết sức xinh xắn. Chỉ bằng điểm này thôi, cô nói cô bé sẽ giống em gái mình một ít, bởi vì Tiểu Ngư là người xinh nhất nhà, không đẹp giống Tiểu Ngư thì giống ai.

“Mẹ...”

“Ăn vụng mà cũng lau miệng cho sạch sẽ nữa hả?” Hạ Diệu Diệu bế con gái lên và cười với cô bé.

Quên mất, cô phải cảm kích anh đã giúp cô có được một Thượng Thượng đáng yêu như thế này. Nhìn xem! Đối phương đều là ưu điểm, cô nên có tâm trạng gì? Như vậy là được lắm rồi.

Đừng nói hiện tại đã chia tay, giằng co vô dụng. Không chia tay thì cô có thể thế nào, người ta là ngài Hà, vẫy tay vài phút, không cần làm bẩn tay cũng giết chết được cô. Cô có cảm giác mình thật sự rất vô dụng, đã như vậy, cô còn dồn nén cảm xúc này làm cái gì, suy nghĩ nhiều thì có thể hết phần nộ sao! Nếu như vậy, không bằng nhìn thoáng chút, dù sao cũng đã qua nhiều năm, ai còn nhớ rõ, về sau nhìn thoáng hơn là được rồi, nên làm gì làm cái đó, miễn tránh việc chui tới chui lui, cuối cùng thử không nói chỉ có thể là chính cô.

“Ai tặng con búp bê nhỏ này vậy? Xinh quá!” Hạ Diệu Diệu xoa xoa đầu con gái, cười nhẹ nhàng giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Cậu mua cho con.”

Nghe vậy, Tiểu Ngư lập tức ganh tị: “Đắt lắm đấy.”

“Thật sao?” Hạ Diệu Diệu nhìn vào mắt và tóc giống hệt như thật của con búp bê kia, hơi hiểu được tâm trạng của Hạ Vũ: “Có cảm ơn cậu chưa?”

“Rồi ạ.”

“Chị, Đại Vũ xài tiền phung phí quá!” Chị bỏ qua cho anh ta thì quá dễ dãi với anh ta rồi! Hạ Tiểu Ngư không phục!

Trời tối, Hạ Diệu Diệu tắt đèn, mặc đồ ngủ nằm ở trên giường nhìn con gái ngủ say, rất nhiều chuyện cũ trong đầu dần dần hiện ra: Anh cầm sách trong tay, anh gọi điện thoại với ngữ điệu ra lệnh như bình thường, khung chat bật ra, còn có một nhân vật chững chạc đang hoành trong video, anh có bằng Anh Ngữ cấp sáu còn cô hoàn toàn nghe không hiểu gì, ánh mắt anh luôn kiêu không mặn không nhạt.

Ngài Hà? Con người đó! Dù Hạ Diệu Diệu không muốn cũng phải thừa nhận, Tập đoàn Hòa Mộc tựa như một ngọn núi khai thiên lập địa trong giới doanh nghiệp, bọn họ bình thường cố gắng như vậy cùng lắm cũng chỉ là những viên gạch ngói giúp anh khai thông dưới núi mà thôi, hoặc không thì giúp anh chặt bớt cây cối bên trên núi. Không ai là không thừa nhận khả năng nhìn xa trông rộng của anh, anh bỏ bọn họ lại ở rất xa sau lưng, mà bọn họ thì không có cách nào để đuổi theo kịp.

Hạ Diệu Diệu vuốt tóc con gái, thở dài, đều đã qua rồi. Anh cố ý hay không cố ý cũng được, đều đã nhiều năm trôi qua, cô không thể che giấu lương tâm nói không có cảm giác, và cũng đã từng thật lòng vì anh ta nỗ lực, đối với quá khứ cô không có gì để tiếc nuối, cũng đừng níu lấy điểm này giấu giếm không buông.

Hơn nữa, cô cũng không cần thiết phải oán trách thân phận đối phương khác biệt, cũng không muốn phủ nhận đã từng có cảm giác quan tâm rõ ràng. Đối với đối phương mà nói, là trò chơi cũng được, thật tình cũng được, anh có thể chơi một cách chân thật như thế, cô dù là bị chơi thì đã sao. Hạ Diệu Diệu dịu dàng nhìn khuôn mặt nhỏ của con gái, giúp cô bé đắp chăn cẩn thận, cũng nhắm mắt lại ngủ.

Ngày thứ hai Hạ Vũ nhìn thấy chị hai giống thường ngày, hét lớn gọi Tiểu Ngư rời khỏi giường, đầu tóc rối bời tùy tiện dùng dây buộc tóc ghim lên, trên người mặc áo ngủ cũ, chân mang dép lê hình con gấu thiếu mất một tai, mất hết hình tượng mà bước vào nhà vệ sinh. Cậu bất giác thở

phào, đêm hôm qua cậu không ngủ, chỉ sợ chị nghĩ không thông, cũng may, chị Hai vẫn là chị Hai...

“Sớm thế... a...” Hạ Tiểu Ngư vừa ngáp vừa nhìn Hạ Vũ, ánh mắt đột nhiên lóe sáng.

Hạ Vũ bỗng nhiên bỏ đi, đóng cửa phòng lại.

Hừ! Hạ Tiểu Ngư chun mũi, nguýt anh ta một cái: Tính tình chẳng ra sao?

Ông Hạ mang quần áo từ trong phòng ra: “Mới sáng sớm lại gây gỗ gì thế? Không để người ta nghỉ ngơi à?” Ngày nghỉ của nhà họ Hà trải qua rất bình thường. Ông Hạ bày cơm nước xong xuôi thì cùng bà Hạ đợi trong phòng khách, cùng gấp hộp giấy, chờ bọn trẻ về cùng ăn cơm trưa.

Không có việc gì làm, Hạ Tiểu Ngư nằm nghịch điện thoại trong ổ của mình. Hạ Vũ nếu như không mua vật dụng hàng ngày thì liền giúp hai ông bà gấp hộp giấy Diêu Diêu sáng sớm đã cùng Trạm Vân đưa con gái ra ngoài chơi, giữa trưa sẽ về dùng cơm. Họ không có hoạt động gì đặc biệt, chỉ là họp mặt.

Hạ Diêu Diêu ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Cái khí hậu chết tiệt này, cô vĩnh viễn không biết được hôm nào nó cao hứng mà trở nên khác thường, nóng quá, mặc quá nhiều đồ rồi. Hạ Diêu Diêu cầm quạt lên quạt, không đuổi kịp Cao Trạm Vân cùng Thượng Thượng, nên dứt khoát không đuổi nữa mà đi từ từ. Ven đường hoa đầu mùa xuân đã nở, màu xanh tươi tốt dạt dào ý xuân hiện ra trước mắt du khách du xuân.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Số Điện Thoại Quen Thuộc

“Ba! Ba ời! Nhìn này, ở đây nhiều cá quá!” Thương Thương nhòai người lên lan can, rướn cổ, cố gắng nhìn xuống bầy cá lớn đầy màu sắc bên dưới, nhưng dường như đầu của cô bé quá lớn nên không thể chen vào được.

Cao TrạM VậN vội vàng đi qua, mỉm cười bế cô bé lên, anh đứng lên bậc thềm quan sát của trẻ con

“Woa!!! Nhiều quá! Mẹ, mẹ ời!” Thương Thương nhìn ra sau một cái rồi lại nhanh chóng nhìn qua hồ cá, chân của mẹ cô bé hơi ngẫn, nên chạy khá lâu

Hạ Diệu Diệu ung dung vén mái tóc rối ra sau tai, chậm rãi đi qua, không khí mùa xuân nồng nàn lan tỏa khắp nơi.

Hôm nay Thương Thương mặc một chiếc váy màu xám nhạt, đó là chiếc váy do Cao TrạM VậN mua khi anh đi dạo phố cùng Diệu Diệu vào mấy hôm trước

Đây là mẫu quần áo trẻ con rất thịnh hành trong năm nay, Thương Thương mặc vào trông rất đáng yêu

Mấy vị phụ huynh liên tục khen ngợi cô bé xinh xắn, Hạ Diệu Diệu cũng không keo kiệt mà khen lại con trai con gái nhà họ đáng yêu.

Thương Thương say sưa nhòai người lên tấm kính quan sát, từng đàn cá tung tăng bơi lượn trước mặt làm cô bé kinh ngạc đến mức trừng to mắt!

Hạ Diệu Diệu lười biếng bước qua, nhìn xuống dưới một cái

Cao TrạM Vân đỡ lấy cô bé, mỉm cười nói: “Mệt thì tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, một lát nó mệt rồi7anh sẽ dẫn nó đi tìm em.”

“Không sao, đây là cá gì thế?” Thật sự rất đẹp

“Bên kia có giới thiệu kìa, đi xem xem.”

“Thôi.” Chân cô sắp gãy cả rồi

“Ba, ba ơi! Phía trước có lâu đài!”

Cao TrạM Vân vội vàng bế con gái lên: “Em nghỉ ngơi một lát đi, anh dẫn con bé đi chơi

Đi thôi, ba dẫn tiểu công chúa của ba đi vào lâu đài.”

Hạ Tiểu Ngư để điện thoại xuống, nũng nịu sà vào bên cạnh Hạ Vũ

Ông Hạ xé tờ giấy trong tay, thông qua chiếc kính lão nhìn cô, hừm một tiếng rồi không nói gì thêm.

Hạ Vũ ngồi nhích sang một bên không quan tâm đến cô

Hạ Tiểu Ngư cũng không nổi giận, tiếp tục ngồi sát vào anh mình: “Anh, em hỏi anh9chuyện này nha?” Hạ Vũ vẫn không ngừng tay, ngữ khí lạnh lùng: “Anh chẳng có gì để nói với em.”

Hạ Tiểu Ngư nghe xong, đột nhiên mỉm cười: “Em từng gặp người thường xuyên tặng quà cho Thượng Thượng một lần rồi, hay là em đi hỏi anh ta nhĩ.” Hạ Vũ đột nhiên nổi nóng, vừa định cảnh cáo có chuyện gì đó thì nhìn sang ba mình, rồi kéo cô lên, đi vào phòng đóng cửa lại: “Em muốn chết có đúng không!”

“Hạ Vũ! Con làm gì thế! Con xem con kéo em gái mình kìa! Ra đây mau lên.”

Ông Hạ nhìn vào cánh cửa phòng bị đóng chặt, không vui oán trách vài câu, bà Hạ lập tức chuyển mục tiêu công kích, nhắm vào ông Hạ.

“Em làm sao, 5 em chỉ hỏi thôi mà, hỏi cũng không được sao.” “Liên quan gì đến em!”

“Sao lại không liên quan, chị Hai cũng là chị của em, Thượng Thượng là cháu gái của em, em hỏi thì đã sao! Em biết bọn họ đều muốn tránh em, cảm thấy em nhất định sẽ tham số tiền đó, cũng phải phân biệt rõ mọi chuyện, em cũng biết cái nào lấy được cái nào không lấy được mà! Em muốn biết ba của Thượng Thượng là ai thì quá đáng sao! Có cần đề phòng em đến vậy không! Không muốn thì thôi!” Nói xong, cô tức giận đẩy cửa đi ra ngoài!

Lúc này Hạ Tiểu Ngư thật sự không nghĩ gì cả, nhưng đột nhiên nghe thấy bốn mươi triệu, con số đó thật sự làm một người sống trong gia đình thuộc tầng lớp trung bình thấp như cô cảm thấy kinh ngạc, cô chỉ muốn hỏi cho biết thôi mà: “Có gì ghê gớm chứ! Ai mà thêm!” Hạ Tiểu Ngư trở về phòng, tùy tiện lấy một cái áo khoác, quăng lại một câu muốn đi ra ngoài rồi mở cửa bỏ đi.

Cùng lúc này, một bóng dáng tiến thoái lưỡng nan, không chỗ lẫn trốn đang cẩn thận chen xuống xe buýt, người đó mặc áo khoác quân đội bằng bông màu đen, đầu tóc bù xù, quan sát bốn phía rồi đi về phía Bắc, sau khi đi được một đoạn thì nhanh chóng quay lại lục thùng rác bên cạnh trạm xe

Tấn công lục lọi cả buổi nhưng không lấy được thứ gì, gã tức giận đạp chân vào thùng rác, rồi lại vội vàng cẩn trọng nhìn bốn phía, nhanh chóng đội chiếc mũ dính đầy bùn đất trong thùng rác lên, rút rè xuyên qua dòng người, đi thẳng về phía khu xóm nhỏ mà Hạ Tiểu Ngư đang sống.

“Có thể làm gì, mình đang dẫn con đi chơi ngày Chủ nhật, cậu cũng dẫn con ra ngoài sao?” Hạ Diệu Diệu lấy áo của Cao Trạm Văn phủ lên chân mình, điện thoại để bên tai, mắt nhìn ra xa

Không Đồng Đồng cho rằng để con riêng tương lai ở bên cạnh là cách tốt nhất: “Đúng lúc có thể để tụi nhỏ chơi cùng nhau, đến đây đi.”

“Đến cái gì.” Khổng Đồng Đồng cụt hứng, ngã lên sofa nhà mình, vẻ mặt bất lực không nói nên lời, đã bảo cuối tuần này cô sẽ cùng lão Thiệu dẫn con đi chơi, bọn họ sắp ra khỏi cửa rồi, bà ngoại đột nhiên xuất hiện, đón mất đứa trẻ từ trong tay cô và lão Thiệu đi: “Một mình tớ cô đơn lẻ loi nhìn cả nhà cậu hạnh phúc à, tớ không thêm làm bóng đèn đâu.”

“Không phải cậu nói...”

“Đừng nhắc nữa.” Khổng Đồng Đồng buồn bã kể lại mọi chuyện lúc sáng, đột nhiên cảm thấy mất tinh thần: “Cậu nói xem có phải bà ấy cố ý không, bây giờ thấy anh Thiệu đã có địa vị thì muốn con gái bà ấy tái hợp với anh.” Giọng nói của Khổng Đồng Đồng đầy vẻ đau lòng: “Cậu nói xem tớ có cần kiên trì nữa không.” Khổng Đồng Đồng ôm lấy gối dựa, cuộn người trên sofa, trước đó vài phút vẫn còn ba người cười nói vui vẻ, bây giờ chỉ còn mỗi một mình cô lẻ loi.

Hạ Diệu Diệu mỉm cười, Đồng Đồng ở bên cạnh anh Thiệu đã nhiều năm, có phù hợp hay không không cần phải hỏi ý kiến người ngoài, cô ấy ngoài miệng thì than vãn thế thôi, nhưng thật ra anh Thiệu chẳng làm gì để cô ấy thất vọng, bằng không có một người bà ngoại đứng giữa làm loạn như vậy, thì bọn họ đã sớm chia tay rồi: “Rửa mặt, đắp mặt nạ, tranh thủ hưởng thụ cuộc sống một mình đi, bây giờ cuối tuần tớ muốn xem tivi cũng phải hỏi xem con gái có muốn xem hay không đấy.” Khổng Đồng Đồng ôm gối vào lòng: “Cậu đang ước được như tớ đúng không

Mấy hôm trước tớ có gặp Đào Thành Phong.”

Hạ Diệu Diệu mỉm cười nhìn sang phía con gái và người yêu đang chạy tới chạy lui trong đám người đông đúc, sắc mặt dịu dàng: “Anh ta vẫn ở bên cạnh Lộ Hi Ngọc?”

“Không biết, tớ không hỏi.” Khổng Đồng Đồng trở mình, cười lạnh một tiếng: “Cũng không biết hỏi thăm từ đâu mà biết được tớ ở bên cạnh một người đàn ông từng ly hôn lại có con, còn ám chỉ, bảo tớ có chuyện gì thì cứ tìm anh ta, tớ thấy thật may mắn vì ban đầu anh ta đã bỏ rơi tớ.” Hạ Diệu Diệu cạ lời với Đào Thành Phong, anh ta lấy đầu ra tự tin thế, anh Thiệu thật sự có con, nhưng đối xử với Đồng Đồng rất tốt: “Quan tâm anh ta làm gì, cứ xem như gió thoảng qua là được.”

“Tớ không ưa cái kiểu tự tin cho rằng không có anh ta thì tớ không tìm được ai tốt hơn, mặc kệ anh ta, cậu và bác sĩ Cao sao rồi, khi nào kết hôn?” Hạ Diệu Diệu mỉm cười, nụ cười ấm áp như một cơn gió mùa xuân: “Cần đợi người lớn hai bên gặp nhau đã, thời gian đã hẹn xong rồi, cậu lo chuẩn bị bao lì xì đi.”

“Nhanh vậy sao, ôi chào, đúng rồi, gần đây Vương Phong Long có điện thoại cho cậu không?”

Hạ Diệu Diệu nhú mày: “Sao thế?” “Tân Xảo vì muốn trốn anh ta nên gần đây đã đi công tác, anh ta hỏi tớ có tin tức gì của Tân Xảo không, tớ mặc kệ anh ta, anh ta gọi điện thoại cho tớ, tớ cũng chẳng quan tâm.”

“Tớ biết rồi.” Hạ Diệu Diệu rất tự tin rằng anh ta sẽ không gọi cho cô

“Lúc trước Tân Xảo rất tốt với anh ta, người tốt như Tân Xảo cũng bị anh ta bỏ mặc, sao anh ta lại nhẫn tâm như vậy, bây giờ không còn ai không oán không trách ở bên cạnh anh ta, anh ta liền hối hận, sao ban đầu không biết trân trọng, tưởng rằng một câu xin lỗi là cứu vãn được sao...” Khổng Đồng Đồng ngồi bật dậy từ ghế sofa, mặt không che đậy được vẻ hào hứng

mà chạy ra ngoài cửa: “Anh Thiệu về rồi, không nói với cậu nữa, bái bai!”
Hạ Diệu Diệu cầm điện thoại lên, cười bất đắc dĩ: “Trọng sắc khinh bạn.”

Trên bàn ăn, Cao Trạh Vân ngồi bên cạnh Diệu Diệu, nhặt từng xương cá một giúp cho Thượng Thượng

Thượng Thượng nhai liên tục, ăn từng miếng cá trong bát, cô bé đã ăn hết hơn một nửa con cá.

Bà Hạ nhìn con rể tương lai của mình mà cười híp mắt, vẻ mặt dịu dàng hiếm thấy, bà gắp cho anh một chiếc đùi gà mà bà cho là ngon nhất, chăm sóc cháu gái bà tận tình như vậy, sao bà có thể không vui.

“Con cảm ơn bác.”

“Đừng mãi quan tâm nó, nó ăn cả một thùng cơm cũng không no.”
“Vâng.” Anh lại quay đầu sang tiếp tục nhặt xương cho Thượng Thượng

Bà Hạ trừng mắt nhìn con gái lớn chỉ biết ngồi ăn, rồi lại chuyển tầm mắt mà không bảo con gái nhặt xương cho cháu gái.

Hà Mộc An dựa vào ghế trong phòng sách, gương mặt góc cạnh lạnh lùng nhìn từ xa không có chút tình người nào, anh đưa mắt nhìn chăm chăm vào giá sách xếp ngay ngắn gần đó, ngón tay đang xoay xoay chiếc điện thoại xám xịt không ánh sáng

Anh không còn cẩn trọng, dẫn đo mà ấn độ ấn lại bàn phím như hai ngày trước, lần này anh trực tiếp đưa tay, ánh mắt lạnh lẽo ấn vào phím số "1".

Hạ Diệu Diệu để đũa xuống, đỡ lấy chân của Tiểu Ngư, chẳng chút để tâm mà bước đến chỗ chiếc điện thoại được ném lên sofa, thành thực mở màn hình, trong vài giây trước khi đưa điện thoại lên tai, cô thoáng nhìn qua số điện thoại đã nằm sâu trong ký ức, không có tên, không có địa chỉ,

không biết đến từ đâu, nhưng số này trông rất quen, quen đến mức khiến cô nghĩ mình đang có ảo giác

Hạ Diệu Diệu sững sờ, theo bản năng, cô đứng dậy đi ra ban công.

Không phải là vì chủ nhân của số điện thoại không giống mọi người, cũng không phải là muốn trốn tránh để không gây sự hiểu lầm cho Trạm Vân, chỉ là vì có ba mẹ ở đây, cô thấy không tiện.

Đến bây giờ cô vẫn nhớ chủ nhân của số điện thoại đó, không phải là vì tình cũ khó quên, mà vì gọi được đến số này là một điều gì đó rất đặc biệt đối với cô

Đương nhiên sau cùng cô không gọi được, những thứ “từng nghĩ đến” cuối cùng vẫn là “từng nghĩ đến”.

Hạ Diệu Diệu ấn nút nghe.

Hà Mộc An lạnh lùng, ung dung nhìn vào khung cửa sổ phòng sách, nhưng vào khoảnh khắc tiếng chuông điện thoại ngừng reo, một cánh tay khác không cầm điện thoại của anh bỗng dừng động tác gõ bàn, bàn tay đó yên lặng để trên bàn, cứng đờ, vẻ mặt anh trầm ngâm, ánh mắt sâu hút như đáy biển: “Hi vọng không làm phiền em.”

Giọng nói đầy lạnh lẽo điềm tĩnh không có chút biến động, Hạ Diệu Diệu sững sờ, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy giọng anh khi bản thân không có chuyện gì gấp rút, lạnh lùng, dừng dừng, xa lạ nhưng lại phảng phất một cảm giác thanh thản khoan khoái: “Không sao, có việc gì thế?”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Ván Cờ Bắt Đầu

Hà Mộc An nghe xong, khoe môi bỗng thoáng qua chút dịu dàng khó mà nhìn ra, anh thoải mái dựa vào chiếc ghế lớn trong phòng, hòa thành một thể với không gian tối đen: “Không có gì, chẳng qua người lần trước ra tay với cô ấy đã trốn về Diễm Thị, anh nghĩ nên cho mọi người biết thì hay hơn.”

“Trốn về: Tiểu Ngư làm sao?” Hạ Diệu Diệu vô thức nắm chặt điện thoại, giọng nói có chút kinh ngạc, thậm chí còn quên đi sự công kích mà người đầu dây bên kia mang đến cho cô.

Hà Mộc An ung dung bắt chéo chân, lần này anh muốn chơi một ván thật đẹp: “Chuyện này e rằng em nên hỏi Hạ Vũ, anh đang bận, thật ngại quá, không thể nói rõ với em, hi vọng em không bận tâm, tạm biệt.” “Tạm..

tạm biệt.” Hạ Diệu Diệu tắt máy thì vội vàng đi tìm Hạ Vũ: “Hạ Vũ, Tiểu Ngư có...” Hạ Diệu Diệu nhìn sang ba mẹ đang ngồi bên cạnh: “Không có gì...” rồi vội vàng kéo em trai vào phòng

Hạ Tiểu Ngư đã sớm nghe thấy chị Hai nhắc đến tên mình, cô ngỡ ngàng nhìn xung quanh, cơm cũng không kịp ăn mà chạy theo sau bọn họ

Ông Hạ bà Hạ khó hiểu nhìn theo hướng đi của ba đứa con, vội vàng bảo Cao Trạm Vân đi nghe xem là chuyện gì

“Đừng lo lắng, để con đi xem.” Cao Trạm Vân đứng dậy đi theo bọn họ.

Cùng lúc này ở một nơi khác, khuôn mặt Hà Mộc An không biểu cảm, anh nhìn vào màn hình tối đen của chiếc điện thoại, tay bỗng siết chặt lại, sắc mặt trầm tư: tắt máy không chút do dự

Nhưng như vậy thì đã sao, ván cờ này đã bắt đầu, anh giữ thế thiên thời địa lợi, không cần phải lo lắng nước cờ sau này

Chỉ tắt máy trước mà thôi, không thể nói rõ bất cứ vấn đề gì, ít nhất sau này anh sẽ không cho cô có cơ hội được chuẩn bị sớm.

Hạ Diệu Diệu chẳng nghĩ nhiều như vậy, nhưng biết rõ ngài Hà trăm công nghìn việc, cô không dám làm lỡ thời gian của anh để hỏi chuyện riêng nhà mình, dù sao người ta cũng không có trách nhiệm phải giải thích cho cô: “Rốt cuộc là chuyện gì? Ai muốn ra tay với Tiểu Ngư? Sao còn trốn trở về? Một cô bé như em có thể đắc tội với ai? Còn cần một kẻ tội phạm đào tẩu ra tay? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em nói đi chứ!”

Hạ Tiểu Ngư kinh ngạc chỉ vào mình: Có người muốn ra tay với cô?

Sắc mặt Hạ Vũ cứng đờ: “Ai nói với chị người đó trốn về Diên Thi, không phải chuyện đã giải quyết rồi sao, hơn nữa...”

“Thật sự có người muốn ra tay với em! Anh! Sao anh không nói sớm! Có người muốn...”

“Em im miệng đi, nếu không phải em khoe khoang, sao có thể xảy ra chuyện như vậy.” Hạ Vũ chau mày, Hà Mộc An tình nguyện tham gia vào lễ nào lại còn rắc rối về sau, lễ nào Lâm Văn Huyền không sợ đắc tội với Tập đoàn Hòa Mộc, Hạ Vũ lập tức trở nên sốt ruột.

“Ai muốn ra tay với em! Em làm sao chứ?!” Hạ Tiểu Ngư hoảng sợ hét lên nói: “Em có bao giờ ra ngoài đâu!” Cao Trạm Vân nghe thấy tiếng hét của Tiểu Ngư vội vàng đóng cửa lại, đứng bên cạnh Hạ Diệu Diệu, sắc

mặt nghi hoặc: “Chuyện gì thế?” Hạ Diệu Diệu cũng không biết, khó hiểu nhìn sang Hạ Vũ

Hạ Vũ đối diện với ánh mắt của mọi người, cậu không dám giấu nữa, đồng thời cậu cũng sợ Tiểu Ngư thật sự gặp chuyện, nên nói ra hết mọi chuyện mình biết: “Lâm Vân Huyền tìm người hủy dung mạo của Tiểu Ngư, khi đám người đó định ra tay thì được...” Hạ Vũ nhìn sang anh Cao rồi nói tiếp: “Anh Mã “mặt sẹo” của Di Nguyệt vô tình ra tay giúp đỡ...” Hạ Tiểu Ngư nghe xong thì toàn thân kích động, sắc mặt trắng bệch, “mặt sẹo”? Đã nhiều năm qua, những chuyện xảy ra đêm đó vẫn là cơn ác mộng đối với cô, chỉ cần nghĩ lại thì cô liền giật mình tỉnh dậy, đừng thấy cô bình thường vô tư, thật ra từ đêm đó trở đi, cổ chưa từng đi qua con đường đó! Vậy mà Lâm Vân Huyền lại phải một tên lưu manh đến đối phó cô!?

Hạ Tiểu Ngư hốt hoảng vội vàng nắm chặt tay chị gái mình, trong mắt là vẻ sợ hãi, cô thật sự không làm gì cả: “Chị, sau này em sẽ nghe lời, chị, chị không thể bỏ mặc em, chị...” Hạ Vũ tiếp tục: “Vốn dĩ đã giải quyết xong, nên em không nói ra, sợ mọi người lo lắng, nhưng tại sao lại đến nữa rồi.”

Cao Trạh Vân để tay lên vai của Diệu Diệu, mở miệng hỏi: “Chuyện có nghiêm trọng không? Chỉ muốn hù dọa Tiểu Ngư hay là...”

Hạ Tiểu Ngư cũng căng thẳng nhìn anh Ba.

Hạ Vũ vẫn chau mày: “Em từng đi tìm người của Di Nguyệt, nghe bọn họ nói đám người đó ra tay độc ác, bản tính hung tàn, tự mình hại người còn chưa xong, bọn chúng còn nhận sự ủy thác của người khác mà buôn người ra nước ngoài, sau cùng khi tìm được người mất tích thì chỉ còn thấy được thi thể, em nghĩ rằng...” “Chuyện nghiêm trọng như vậy sao bây giờ em mới nói! Hạ Tiểu Ngư em đã làm gì đắc tội với người ta vậy!” Hạ Tiểu Ngư hoảng sợ, bán cổ đi, cô là một cô bé từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp chuyện gì nghiêm trọng hơn chuyện bị mắh, đối với việc bị bán đi, cô vô

cùng hoảng sợ: “Em chẳng làm gì cả, em thật sự không làm gì cả, chị, chị phải tin em...”

Hạ Vũ hung hăng nhìn cô: “Em câm miệng đi! Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi! Bảo em đừng tự cho mình là đúng! Lâm Vân Huyền là người thế nào? Em là gì chứ! Bây giờ thì hay rồi, em hủy đi tiền đồ của Lâm Vân Huyền, Lâm Vân Huyền ra tay độc ác với em, em hài lòng chưa! Lúc nào cũng nghĩ là em giỏi, người khác đều là kẻ ngốc, bản thân em mấy cân mấy lượng em không rõ sao!”

“Lâm Vân Huyền Lâm Văn Huyền con tiện nhân..

tiện nhân.”

“Được rồi, báo cảnh sát.” Hạ Diệu Diệu nói chắc nịch: “Lập tức báo cảnh sát!”

Hạ Tiểu Ngư trốn ra sau lưng chị Hai, nghe chị báo báo cảnh sát, cô như tìm được một tia hi vọng: “Đúng, báo cảnh sát! Báo cảnh sát! Bây giờ phải báo cảnh sát.” Hạ Vũ cười lạnh một tiếng: “Em từng báo rồi, trong Cục Cảnh sát có hồ sơ truy nã của hã, hã đã bỏ trốn, cảnh sát cũng phân người truy bắt hã, chuyện còn lại chắc mọi người đều hiểu.” “Vậy phải làm sao, làm sao đây!” Hạ Diệu Diệu nắm chặt bàn tay đang run rẩy của Tiểu Ngư: “Sự an toàn của Tiểu Ngư phải làm sao?” Hạ Tiểu Ngư dán chặt vào chị gái mình, cô không muốn chết, không muốn chết! “Em làm sao biết!” Đáng đời! Hạ Vũ giận dữ, nhưng thật sự lo lắng cho em gái!

Cao Trạm Vân chau mày, tuy không biết tại sao Hạ Tiểu Ngư lại đặc biệt với những người đó, nhưng chuyện quan trọng trước mắt là phải đảm bảo an toàn cho Tiểu Ngư: “Anh có họ hàng sống trong khu nhà của quân đội, hay là bảo Tiểu Ngư don qua đó vài ngày, ở đó có sự bảo vệ nghiêm ngặt của quân đội, có lẽ sẽ an toàn hơn.”

Hạ Tiểu Ngư nghe xong liền nắm chặt tay chị gái, ra sức gật đầu: “Đúng, chúng ta đến quân khu đi, chị Hai, chúng ta nghe lời anh Cao đi, em không biết cô ta sẽ làm gì em, em thật sự không làm gì cả, chị, chị nhất định phải giúp em...”

Hạ Vũ nói một cách chậm chạp: “Em không làm gì cả sao! Em không chịu được uất ức cứ muốn chứng tỏ cho bọn họ xem, chuyện làm mất chiếc điện thoại có phải rất đặc ý không, người đàn ông mà em thích là loại người thế nào em không rõ à! Còn không chịu từ bỏ mà quyết tâm trút giận, đây chính là hậu quả của việc tự ý làm càn rỡ.”

“Được rồi, bây giờ trách nó thì có ích gì.” Hạ Tiểu Ngư quên cả việc cãi nhau với Hạ Vũ, cô nắm chặt tay chị Hai, nghĩ đến những chuyện kể trốn về Điện Thị sẽ làm với cô, nếu cô bị bắt được sẽ chết rất thảm: “Chị...” Hạ Diệu Diệu ra hiệu bảo Tiểu Ngư đừng lo lắng: “Thật sự có họ hàng sao? Có gì bất tiện không.” “Không bất tiện, căn nhà vẫn còn trống, không ai ở.”

Diệu Diệu suy nghĩ rồi gật đầu: “VẬY nghe lời Trạm Vân, em cũng đừng khóc nữa, vẫn chưa xảy ra chuyện gì mà, hơn nữa bây giờ hành vi của hân đã bại lộ, cảnh sát sẽ không bỏ qua cho hân, chúng ta chỉ cần trốn cho đến khi cảnh sát bắt được hân là được, lau nước mắt đi, một lát nữa ra ngoài, không được để ba mẹ biết chuyện này, để tránh cho họ lo lắng, đợi ăn xong thì em cùng đi với chị, chị và Trạm Vân sẽ trực tiếp đưa em qua đó.”

“Chị đi cùng em nhé, chị nhất định phải đi cùng em đấy.” “Ừ, nhất định.” Cao Trạm Vân cũng an ủi nói: “Anh và chị Hai sẽ luân phiên ở đó.” “Cảm ơn anh rồi, cảm ơn anh rồi.” Hạ Tiểu Ngư rưng rưng nước mắt nắm lấy tay chị Hai, chân thành gọi hai tiếng “anh rồi” chẳng chút giả tạo, thật lòng chấp nhận anh làm anh rồi mình.

Hạ Diệu Diệu nhìn Trạm Vân, tỏ ý cảm ơn anh

Cao Trạ̣m Vậ̣n nở một nụ cười nhìn cô, bảo cô đừng khách sáo: “Ra ngoài ăn tiếp đi, anh gọi điện thoại sắp xếp đã, bằng không bác trai bác gái sẽ lo lắng.”

Hạ Diệu Diệu thấy Hạ Vũ kéo Tiểu Ngư đi ra ngoài xong, cô đi đến bên cạnh Trạ̣m Vậ̣n: “Nếu có khó khăn cứ nói với em, chúng ta có thể...” nghĩ cách khác.

“Đi thôi, không sao cả.” Hạ Diệu Diệu nghe xong thì dựa vào người anh, Cao Trạ̣m Vậ̣n ôm chặt lấy vai cô rồi lại nhanh chóng buông ra: “Yên tâm, có anh đây, em quên ông nội anh giữ chức vụ gì sao, anh bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” “Người ta muốn cảm ơn anh không được sao.”

Vốn dĩ Hạ Vũ còn có chút lo lắng, nhưng khi nhìn thấy ngoài cổng có nhân viên trang bị súng thật tuần tra qua lại liên tục, tâm trạng sốt ruột cuối cùng cũng được giải tỏa, đây không phải là khu dân cư bình thường, có lẽ là nơi mà những người có quyền cao chức trọng mới có thể vào sống, độ an toàn cực cao, khiến người ta cảm thấy rất an tâm, Tiểu Ngư ở đây, bọn chúng nhất định không thể xông vào

Hạ Vũ cảm thấy yên tâm, cậu quan sát trong ngoài một lượt, đến cả kính cũng được xử lý đặc biệt, cậu thở phào nhẹ nhõm: “Em đến Cục Cảnh sát một chuyến, bảo bọn họ thông báo cho chúng ta nếu đã bắt được hân.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n để hành lý của Tiểu Ngư sang một bên: “Để anh đi, anh có người quen ở Cục Cảnh sát, nói chuyện cũng tiện hơn.”

“Phiền anh rồi, thật ngại quá.”

“Nói gì thế, chúng ta đâu phải người ngoài.” Sau khi Cao Trạ̣m Vậ̣n đi, Hạ Vũ thấy chị Hai đã sắp xếp xong cho Tiểu Ngư, nên gọi cô sang một bên, nói sơ qua chuyện lúc trước bọn họ nể mặt một người tên Lục gia mà ra tay giúp đỡ,

mà vị Lục gia đó hình như có quen biết với Hà Mộc An, năm đó có lẽ cũng là do Hà Mộc An nhúng tay vào bảo Di Nguyệt thả người: “Chị, chúng ta có cần tìm anh ta giúp đỡ không, em nghe Mã “mặt sẹo” nói, vị Lục gia đó rất có danh tiếng, nếu ông ta mở miệng, có lẽ sẽ lập tức giải quyết xong mọi chuyện.” Chuyện liên quan đến sự an toàn của Tiểu Ngư, tuy cầu xin Hà Mộc An sẽ rất khó coi, nhưng vẫn tốt hơn việc phải hối hận sau khi Tiểu Ngư xảy ra chuyện.

Hạ Diệu Diệu có chút do dự, nhưng cũng phân rõ nặng nhẹ, nếu so sánh giữa Tiểu Ngư và việc hạ thấp sĩ diện để tìm anh giúp đỡ, đương nhiên Tiểu Ngư quan trọng hơn: “Không phải đã báo cảnh sát rồi sao, đợi anh Cao trở về xem sao, nếu người đó không dễ bắt thì chị sẽ gọi điện thoại cho anh ta thử...”

Hạ Vũ gật đầu, đột nhiên mở miệng nói: “Trước đó thì không nói đến, nhưng lần này anh ta thật sự đã giúp cho chúng ta một chuyện lớn, đợi mọi việc qua đi, chúng ta cũng nên cảm ơn anh ta.” Nhà họ Hạ là dân thường, đến cả Lục gia là ai làm gì cũng không biết, nhưng chữ báo ân viết thế nào thì bọn họ biết rất rõ, nhưng: “Anh ta bận như vậy làm gì có thời gian gặp chúng ta, đợi mọi việc qua đi rồi tính.” Hạ Diệu Diệu thở dài, chuyện thế này chị không nhận thì cũng phải nhận, đối với việc anh phải lo lắng cho Tiểu Ngư cô cảm thấy có chút may mắn, có chút áy náy, cảm thấy mình không nên mang anh nhiều năm như vậy.

Tên Thìn không ngờ mình lại trở về Diễn Thị nhanh như vậy, khi màn đêm buông xuống hần mặc chiếc áo khoác cướp được từ một tên lưu manh, trốn trong hang ổ của đối phương không dám ra ngoài, bên ngoài đang bố trí thiên la địa võng bắt hần, đến cơ hội liên lạc với anh Mã hần cũng không có.

Khốn kiếp! Ban đầu hần không biết việc mình ra ngoài tránh họa lại khiến cho nhiều người ra sức bắt hần như vậy, sau đó hần vô tình nghe thấy một nhóm người muốn đối phó hần nói rằng nếu bắt được hần nói không

chừng sẽ được Lục gia ban thưởng, sau đó sẽ phát tài giống như anh Mã ở Bắc Tĩnh.

Lũ khốn khiếp! Một lí do “nói không chừng” lại khiến hần phải lánh nạn như thế này, thậm chí ép hần phải lén lút trở về, rất may bọn người muốn đối phó hần chỉ gia nhập bang phái nhỏ, bằng không hần sẽ chết chắc

Dù có ngốc thì bây giờ hần cũng hiểu tại sao bản thân mình lại rơi vào tình cảnh này.

Hần cũng bất đắc dĩ mới đi đến bước này, bây giờ chỉ hi vọng người đó nể tình hần chưa kịp ra tay mà giúp đỡ hần, hần thật sự không có suy nghĩ sẽ đối phó Hạ Tiểu Ngư.

Còn về chuyện tại sao hần không tự đi đầu thú để tránh khỏi màn truy sát này, hần sợ vào tù rồi, đám người đó sẽ cho người vào tù xử lý hần, đó mới thật sự là cảnh kêu trời không nghe, gọi đất không thấu.

Nhưng làm thế nào mới liên lạc được với cô út nhà họ Hạ đây?

Ánh trăng bao trùm lấy sắc xuân bên ngoài cửa sổ, Hạ Diệu Diệu đã thuyết phục được Hạ Tiểu Ngư đang mang tâm trạng lo lắng đi tắm, cô thở dài, mặc đồ ngủ mang dép lê xuống dưới nhà rót nước, trong màn đêm âm u, sắc mặt Diệu Diệu không mấy vui vẻ, cô còn chưa đưa cốc nước lên đến miệng thì điện thoại trong túi đột nhiên reo lên

Hạ Diệu Diệu giật mình, vội vàng lấy điện thoại ra, ánh mắt dừng lại trên màn hình điện thoại, cuối cùng cô vẫn nghe máy: “Alo.” “Ngại quá, bây giờ mới có thời gian, hi vọng em không để tâm.” Tư thế ngồi trên ghế của anh chưa hề thay đổi

“Không đâu, cảm ơn anh rất nhiều.”

Hà Mộc An từ từ thả lỏng cơ thể, lúc này anh vẫn ngồi ung dung trên ghế, trong ánh mắt vẫn là vẻ “đương nhiên phải như vậy”, mọi việc xảy ra đúng như trong dự tính: “Em không cần lo lắng, chuyện của Tiểu Ngư anh đã tìm người hỏi rồi, có lẽ cô không có nguy hiểm, nể mặt Lục gia, có lẽ hẳn sẽ không ra tay với Tiểu Ngư, lần này trở về, e rằng có hiểu lầm gì đó, Lục gia đã cho người đi điều tra rồi.

Anh cũng đã hỏi qua Lâm Kính, có lẽ em không biết Lâm Kính là ai, đó là ba của Lâm Văn Huyền, cô Lâm đã được ông ta đưa về nhà, ông ta rất xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra, bảo anh thay mặt ông ta nói lời xin lỗi, khi chở em về hãy an ủi Hạ Tiểu Ngư, bên phía Lâm Văn Huyền cũng cho thấy cô ta đã không liên lạc với người đó từ lâu, cũng không còn ý định gây sự với Tiểu Ngư, em có thể yên tâm.”

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Diệu Vs An (1)

Khóe môi của Hà Mộc An hơi nhếch lên, ánh mắt lộ ra sự đáng sợ, ung dung điềm tĩnh: “Có việc gì?” Cả người lẫn ghế xoay một góc cong, anh nắm chặt lấy tấm rèm in hoa văn đỏ trước cửa sổ.

Hạ Diệu Diệu mím chặt môi: “Cảm ơn...” “Đã nói không cần khách sáo.” Lần này, chắc chắn không nhắc lại chuyện cũ nữa, chuyện thất lễ lần trước đã khiến anh kéo lại tất cả ván cờ, lần này anh đã nắm quyền chủ động: “Thật sự rất bận, nếu không còn chuyện gì thì anh...” “Diệu Diệu sao em không mở đèn lên?” Cạch một tiếng, Cao Trạm Vân mở đèn trong phòng khách lên, nghi hoặc nhìn Diệu Diệu đang cầm ly nước và chiếc điện thoại bên tai: “Muộn thế này mà ai gọi thế: Tiểu Ngư đâu?” Hạ Diệu Diệu híp mắt lại.

Hà Mộc An ngấp ngừng, tiếp tục nói cho xong câu mình định nói: “Nếu không có việc gì thì anh tắt máy đây...” “Ừ, phiền anh rồi, cảm ơn.” Hà Mộc An tắt máy, chau mày, nhìn đồng hồ, 11:47 phút tối, có người gọi “Diệu Diệu”? Hà Mộc An gờ tay ấn vào huyết Thái dương, nhẹ nhàng xoa bóp, người đó hỏi đến Tiểu Ngư, bạn bè sao? Quan hệ bạn bè không tồi? Bạn mới? Hay lợi dụng lần này để bắt đầu mối quan hệ bạn bè? Hà Mộc An nở một nụ cười mỉa mai, có thể so được với ba năm ở bên nhau và nhiều năm quen biết nhau của bọn họ sao? Tất cả sẽ bắt đầu lại, là ai không quan trọng

Hà Mộc An đứng dậy, bóng dáng cô độc bước vào trong phòng ngủ.

“Chưa ngủ sao?” Hạ Diệu Diệu cầm cốc nước đi về phía Cao Trạ̣m Vậ̣n, cơ thể mệt mỏi cả ngày dựa vào người Cao Trạ̣m Vậ̣n như một bản năng

Cao Trạ̣m Vậ̣n xoa bóp vai cô: “Vốn định đi ngủ, nhưng nghe thấy tiếng động nên đi xuống, sao thế, ngủ không được sao?” “Không sao, chỉ cảm thấy rất phiền lòng.” Chỉ vì chuyện yêu đương mà đến mức phải thuê một người đối phó tình địch, là cô đã già rồi, hay là từ đầu đến cuối không hề hiểu được sự tàn ác của thế giới bên ngoài.

“Đừng lo lắng.” Cao Trạ̣m Vậ̣n cúi đầu hôn lên tóc cô: “Anh đã hỏi thăm rồi, sẽ có kết quả nhanh thôi.”

Hạ Diệu Diệu dựa vào khuôn ngực ấm áp của Cao Trạ̣m Vậ̣n, mệt mỏi cọ đầu vào áo sơ mi của anh, ban đầu nếu không có Hà An, ba người bọn họ có lẽ sẽ không thể thoát thân an toàn, nghĩ như vậy, đến cả một lý do trách anh có cũng không có, hơn nữa anh còn có ơn với nhà họ: “Không phải lúc này anh hỏi em là ai gọi đến sao.”

Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu, nhẹ nhàng ôm lấy eo của Cao Trạ̣m Vậ̣n: “Là Hà An, bạn trai cũ của em, chuyện của Tiểu Ngư cũng là do anh ấy nói với Hạ Vũ, từ sau khi chia tay em chưa từng liên lạc với anh ta, lần này cũng là vô tình...”

Hạ Diệu Diệu nói sơ qua chuyện của Tiểu Ngư ở Dị Nguyệt trước kia: “Năm đó đám người kia điều tra ra người đi cùng là Tiểu Ngư, đã giúp đỡ..

nên, lần này may nhờ có anh ấy, lúc này cũng là anh ấy gọi đến kể lại mọi chuyện cho em nghe, em và anh ấy đã nhiều năm không liên lạc, bây giờ cũng không còn quan hệ thân thiết gì, nhưng mà em cảm thấy bây giờ em đã ở bên cạnh anh, mà trước kia em và anh ấy từng quen nhau, nên em không muốn anh hiểu lầm.”

Hạ Diệu Diệu nói xong thì ngẩng đầu, dùng vẻ mặt đáng thương nhìn Cao Trạ̣m Vậ̣n.

Cao Trạ̣m Vậ̣n ôm chặt cô: “Nghĩ gì đấy, đừng nói là chuyện quan trọng, sau này hai người vì Thượng Thượng mà liên lạc với nhau, anh sẽ cảm thấy không vui, đương nhiên, trong lòng anh thật sự có chút không vui, phiền vì anh sau này chỉ nói chuyện công việc với anh ta, tốt nhất, là nên có anh bên cạnh trông chừng.”

Hạ Diệu Diệu hờn dỗi liếc anh một cái, bàn tay nhỏ chọc nhẹ vào eo anh: “Đáng ghét, vậy sau này anh cũng không được dây dưa với bạn gái cũ đấy.” “Nhất định rồi, bảo đảm ngoài em ra anh không nhìn cô gái nào khác.”

Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu lên, ngọt ngào nói: “Thật không?” “Giả đấy, có một mình em cũng đủ phiền rồi.” Cao Trạ̣m Vậ̣n mỉm cười rồi buông lỏng cánh tay trên vai cô, nâng gương mặt đang mỉm cười của cô lên: “Diệu Diệu, em nói thật không, anh không hề muốn em có quan hệ gì với anh ta, anh sợ em không có suy nghĩ gì, nhưng anh ta lại có âm mưu, tuy anh không cảm thấy em sẽ cho anh ta cơ hội cướp em khỏi tay anh, nhưng anh ta có thể khiến anh mất đi em.” Cao Trạ̣m Vậ̣n nói với vẻ mặt rất đáng thương.

“Sau này anh ta lại biết sự tồn tại của Thượng Thượng, hai người sẽ vì chuyện Thượng Thượng đi học, đi làm, sẽ có rất nhiều cơ hội gặp mặt, anh sẽ không cấm em gặp mặt anh ta, như vậy không thực tế, anh hi vọng sau này hai người có việc gì cần thương lượng quyết định thì hãy để anh đi cùng, vì anh cũng là ba của Thượng Thượng, tình cảm của anh với Thượng Thượng cũng giống như em, có được không?”

Hạ Diệu Diệu mỉm cười đánh anh một cái: “Chưa gì mà muốn chiếm hữu em rồi nhĩ.”

“VẬY, có chiếm hữu được không?”

“Đương nhiên.”

Sắc mặt Cao TrạM VậN càng dịu dàng, anh thật sự may mắn vì năm đó đã gặp được cô: “Lần này nói thế nào cũng là anh ta giúp chúng ta, đợi mọi chuyện qua rồi, anh và em dẫn Tiểu Ngư đến mời anh ta một bữa cơm xem như cảm ƠN

Trong khoảng thời gian này, anh cho phép em vì Tiểu Ngư mà liên lạc với anh ta.”

“CẢM ƠN quan lớn đã cho phép!”

Cao TrạM VậN ôm cô vào lòng, ôm một lúc mới buông ta: “Vào trong đi, một lát Tiểu Ngư không thấy em sẽ lại sốt ruột.”

“Vâng.”

“Chị! Chị! Chị đi làm rồi em phải làm sao, chị đừng bỏ mặc em, chị...” Hạ Tiểu Ngư ôm lấy cánh tay của Hạ Diệu Diệu tỏ vẻ đáng thương mà nhìn cô, đôi mắt ngây thơ như thỏ con đã hiện lên quầng thâm, có thể thấy cô đã rất hoảng sợ.

“Chị không đi làm, xin phép nghỉ rồi trở về ngay.”

“ĐỪNG, chị, em sợ..” Hạ Diệu Diệu thở dài, cô cũng không muốn ra ngoài, em gái xảy ra chuyện thế này, một ngày chưa bắt được người xấu thì ngày đó cô chưa an tâm, nhưng vừa sáng sớm cô đã xin nghỉ, công ty cũng đồng ý, nhưng phải nộp bản thảo của ngày hôm qua, cô hết cách đành phải đến công ty một chuyến, sau đó quay trở về ngay, nhưng bây giờ nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của em gái, Hạ Diệu Diệu lấy điện thoại gọi cho trợ lý

Một giờ sau, Tiểu Mao lại gọi điện thoại đến, sau khi cô nộp lên thì cần đến một số bản vẽ gốc, bắt buộc phải mở tủ bảo hiểm cá nhân của Diêu Diêu.

“Ngày mai có được không?”

“Không được, bên kia đang cần gấp, chủ biên Hạ hãy đến đây một chuyến, thật sự có việc, rất gấp.” Tiểu Mao sốt ruột chết được, có những chuyện Tiểu Mao không thể nói trong điện thoại với chủ biên, cô cũng không gánh vác nổi trách nhiệm

Hơn nữa bản vẽ gốc bị truyền ra ngoài từ tay cô, lỡ khi tạp chí được bán ra bị trùng đề tài với ai đó, cô có miệng cũng không nói rõ được

“Tôi cũng có việc, có thể xử lý nội dung chữ của bản thảo trước được không? Tôi...” Cao Trạh Vn để tay lên vai cô: “Đi đi, em trở rồi về anh sẽ đi làm.”

“Nhưng anh...”

“Anh vừa gọi điện báo, không sao cả.” “Em sẽ trở về ngay, anh đừng để nó ra ngoài.” “Anh biết rồi.”

“Tập đoàn Phi Diêu có dấu hiệu muốn thu mua công ty chúng ta, nghe nói tuần này cấp trên hai bên sẽ gặp nhau, rất vội vàng, nhưng tiến độ thu mua rất lặc quan, có lẽ chắc chắn được tám chín phần.”

“Thứ Sáu tuần trước vẫn chưa có tin tức gì? Sao lại đột nhiên bị Phi Diêu nhìn trúng?”

“Không biết, nhưng hôm nay Đàm Ngử đã bị điều đi, Mị Lực luôn còn trong một vị trí phó tổng, hôm nay cô ta đến để nhận vị trí đó.”

Bước chân vội vã của Hạ Diêu Diêu lập tức ngừng lại

“Không phải chứ? Cô ta nhận chức phó tổng? Cô ta còn chưa tốt nghiệp, thực lực còn chưa đủ, cô ta hiểu cái gì, sao mọi người có thể phục, chủ biên Y và chủ biên Hạ vừa mới đến ai cũng tài giỏi, trong công ty còn nghĩ phó tổng mới chắc chắn sẽ là một trong hai người họ..

“Không thể nói như vậy, nếu công ty chúng ta vì cô ta mà bị Phi Diệu thu mua, đừng nói là phó tổng, đến cả chức Tổng Giám đốc của Mị Lực cô ta cũng làm được.”

“Cô nói cũng có lý, dù sao đây cũng là chuyện tốt, sau khi sáp nhập có thể hưởng mọi đãi ngộ giống Hồng Đại, Đàm Ngữ vẫn là đại công thần, không ngờ một cô gái mà mọi người xem thường lại có số tốt như vậy, có thể được một nhân vật trong tập đoàn Hòa Mộc nhìn trúng, đúng là tốt số, không phục cũng không được.”

“Để xem sau này Hồng Đại giờ nanh múa vuốt thế nào? Ý có Phi Diệu thì suốt ngày không coi ai ra gì, nếu bối cảnh và phúc lợi của hai bên như nhau, để xem bọn họ hống hách thế nào...”

Hạ Diệu Diệu đã đi xa, chức phó tổng giao cho Đàm Ngữ: Một con bé trẻ tuổi chẳng hiểu gì? Cô trèo lên vị trí này mất bao nhiêu năm, xem biết bao tạp chí, tổn biết bao tâm sức? Một người mới như cô vì vị trí đó mà xảy ra không ít mâu thuẫn ngầm với chủ biên Y đã làm việc nhiều năm ở đây, kết quả vị trí đó lại được bố trí một cách tùy tiện cho một con bé chẳng hiểu chuyện

Chả trách Tiểu Mao bảo cô đến, nếu không phải vì chuyện của em gái làm cô phân tán sự chú ý thì nhất định cô sẽ rất âm ỉ vì chuyện này, hơn nữa còn thấy rất tức giận.

Trợ lý Mao nhìn thấy cô liền vội vàng bước đến đón, vô thức đứng chặn trước con đường mà cô phải đi ngang qua - hướng phòng làm việc của

Phó chủ biên: “Chủ biên Hạ, cuối cùng chị cũng đã đến, Tổng Giám đốc đã giục suốt cả buổi, chúng ta phải nhanh chóng đi lấy bản thảo gốc...”

Hạ Diệu Diệu ngẩng đầu thì nhìn thấy chủ biên Y đang tránh né ánh mắt cô, hai người không nói gì, nhưng hai người đều để lộ ra nụ cười khổ âm thầm trong lòng, mỗi người tự trở về phòng làm việc của mình

Hạ Diệu Diệu nhìn thấy chủ biên Y thì đột nhiên nghĩ thông, nếu so ra thì bây giờ người chịu đả kích lớn nhất chính là bản thân cô ấy, Đàm Ngữ trước kia là cấp dưới trực tiếp của cô ấy, cô ấy đã không ít lần giúp đỡ cô ta, nhưng bây giờ cô ta lại leo lên đầu cô ấy, cướp đi chức vụ phó tổng mà cô ấy luôn mong ước, trong lòng khó chịu ra sao chỉ có một mình cô ấy hiểu rõ.

Cứ nghĩ như vậy thì thấy thoải mái hơn, Hạ Diệu Diệu mở tủ bảo hiểm, trợ lý Mao vội vàng đi qua, nói nhỏ: “Nhìn thấy chưa, tâm trạng của chủ biên Y không tốt, chủ biên Hạ còn chưa biết sao, phó Tổng Giám đốc của tổ chúng ta đã có người đảm nhiệm rồi?”

Hạ Diệu Diệu sắc mặt điềm tĩnh lấy ra một sấp tài liệu, sau đó lấy ra một bản thảo gốc: “Có nghe rồi...” Tiểu Mao có chút kinh ngạc, nghe nói rồi? Ai nói thế: “Chủ biên Hạ đừng lo lắng, luận về năng lực thì chị giỏi hơn cô ta nhiều..

tuy cô ta đã ngồi lên vị trí đó, nhưng trên dưới công ty đều biết rõ nguyên nhân là gì, cứ muốn giao vương vị cho một đứa trẻ, sau cùng ai mất mặt vẫn chưa biết được.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười, không tiếp lời của Tiểu Mao, cô tin rằng sau lưng Tiểu Mao sẽ càng vui vẻ bàn tán chuyện Đàm Ngữ sẽ mang đến cho bọn họ bao nhiêu phúc lợi, lợi ích trước mắt của bản thân, còn chuyện người khác thì không quan trọng: “Cô đi làm việc đi, tôi đi tìm Tổng Giám đốc.” Nhân tiện cô phải xin nghỉ hai ngày

“Tổng Giám đốc đi họp rồi, chị có thể để ở phòng Phó Tổng Giám đốc.”

Hạ Diệu Diệu sững sờ, không ngờ cô ta lại muốn mua chuộc Tiểu Mao mà cô đã ra sức dạy bảo hay sao: “Tôi biết rồi, cảm ơn.” Hạ Diệu Diệu bình tĩnh gõ cửa phòng phó Tổng Giám đốc

Một giọng nói trong trẻo không chút quyền lực vang lên từ bên trong: “Mời vào.” Hạ Diệu Diệu đẩy cửa ra, giống như trong tưởng tượng của cô, cô gái ngồi ở vị trí không phù hợp với mình có chút căng thẳng, thấy cô bước vào thì càng ngại ngùng, rõ ràng là vẫn chưa bị chuyện tốt bất ngờ đến với mình làm cho hoa mắt, trông vẫn còn chút áy náy vì tự hiểu được năng lực của mình, nhưng đã bắt đầu thử nắm chắc vị trí bây giờ, động tác ngồi thẳng trên ghế chứng tỏ cô ta cũng có dã tâm, cũng muốn làm, cũng muốn cho người khác nhìn thấy năng lực của mình

“Là chị Hạ sao.” Đàm Ngữ vội vàng đứng dậy: “Chị đến đưa tài liệu sao, lúc này Tổng Giám đốc ra ngoài, có dặn dò tôi rồi, chị cứ để đây, một lát tôi sẽ giúp chị mang qua đó.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười: “Ừ, cảm ơn.” Cô tùy tiện để tài liệu lên bàn làm việc của Đàm Ngữ, chẳng khách sáo với cô ta, cô ta ngồi ở vị trí này cũng không phải vì ai, cô ta có thể ngồi vững ở vị trí đó hay không cũng chính là vấn đề mà các chủ biên rất xem trọng, Tổng Giám đốc bên trên có nâng đỡ cô ta hay không không ai biết được.

Cô ta muốn dựa vào việc mình được một vị cấp trên nhìn trúng để thăng chức, nếu cứ nghĩ như vậy, người cần giúp đỡ bây giờ không phải là Hạ Diệu Diệu cô, cô ta có gì để mọi người nịnh bợ tâng bốc chứ, ít nhất bây giờ Hạ Diệu Diệu không còn nhìn thấy giá trị để nịnh bợ từ trên người Đàm Ngữ nữa, e rằng đây cũng là suy nghĩ chung của mọi chủ biên trong Mị Lực.

Trừ phi cô ta có thể ngồi vững ở vị trí đó, nhưng thời gian này cũng không đến lượt những nhân vật nhỏ bọ cô đến nịnh bợ, nếu đã như vậy,

Đàm Ngữ thật sự chẳng có giá trị để cô phải phí công sức

Hạ Diệu Diệu bây giờ không phải đối với ai cũng tỏ ra thân thiện.

Quả nhiên người mở miệng trước không phải là Hạ Diệu Diệu, Đàm Ngữ hoảng hốt gọi cô lại: “Chị Hạ, chị..

có thời gian không, tôi muốn nói chuyện với chị.”

“Phó tổng khách sao rồi, gọi tôi là Hạ Diệu Diệu được rồi.”? Đóa cô ta cũng đã đắc tội, những chủ biên còn giá trị lôi kéo không nhiều, người có thể kéo Phó tổng xuống đài như có chính là mục tiêu tấn công đầu tiên của cô ta

Điều này cũng chứng minh Đàm Ngữ cũng không muốn an phận làm bình hoa, mà muốn dựa vào bản thân để nhân cơ hội ngồi vững vị trí này, như vậy mới có thể chiếm được một vị trí trong công ty sau này.

Nhưng...

Chuyện ấy liên quan gì đến cô: “Tôi còn có việc, hôm nay tôi đến xin nghỉ phép, nếu Đàm tổng không để tâm, qua hai ngày nữa vẫn còn muốn nói chuyện với tôi thì tôi rất sẵn sàng.” Cô nói thật, dù sao Đàm Ngữ cũng có khả năng "bay cao trong thời gian ngắn, vậy vị trí còn trống đó có lẽ sẽ là của cô, nên cô phải vượt qua được cái “khả năng” một phần vụn đó.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Diệu Vs An (2)

Vài giây sau, cô ta liền lấy lại tinh thần: Đàm Ngữ, mày tuyệt đối không thể thua! Đây là một cơ hội tốt cho mày, dù ông trời đang trêu đùa mày thì mày cũng phải sống thật xinh đẹp để tất cả mọi người đều không tìm thấy lỗi của mày! Mày nhất định phải thuyết phục được chủ biên Hạ đứng về phía mày! Cô lên Đàm Ngữ!

Hạ Diệu Diệu nhìn đồng hồ, nhanh chóng rời khỏi công ty, vội vã giờ tay vẫy xe, khi chiếc xe taxi chạy qua thì có hét lên: “Cái gì thế này, giờ này mà lại không có xe trống à.” Hạ Diệu Diệu vội vàng thò đầu ra, nhìn chiếc xe phía sau, 2 xe còn chạy ở đằng xa nhưng cô đã bắt đầu vẫy tay, cô phải đích thân về xem Tiểu Ngư thì mới yên tâm.

Một chiếc xe taxi và một chiếc siêu xe kiểu dáng hoàn toàn mới cùng lúc dừng lại bên cạnh Hạ Diệu Diệu

Hạ Diệu Diệu nhanh chóng đi vòng qua bên trái chiếc xe đắt tiền, vội vàng mở cửa xe taxi ra.

“Hạ Diệu Diệu!” Hà Mộc An liền nhanh chóng bước ra khỏi xe, thậm chí còn chưa kịp duy trì tư thế và tốc độ xuất hiện của mình, nếu thật sự theo đúng kế hoạch của anh, thì bây giờ Hạ Diệu Diệu có thể hiên ngang ngồi vào xe mà bỏ đi.

Hạ Diệu Diệu nghi hoặc quay đầu lại: “Hà An!” Là anh! Hà Mộc An mặc một bộ đồ bình thường màu sẫm bước xuống xe, nhìn không ra thương hiệu cũng không trông giống hàng may tay, thứ duy nhất khiến cô cảm thấy

đó là anh, chính là cảm giác mà không có ai có thể bắt chước anh được, tạo ra giá trị cao quý cho bộ quần áo đó

Anh không phải là kiểu đẹp hoàn mỹ vô song, cũng không có khí chất hào hoa phóng khoáng, nhưng lại mang đến một cảm giác lấn át mọi thứ, là một người đàn ông ba mươi tuổi cô độc nhưng lại đứng trên đỉnh cao danh vọng.

Anh đứng đó, dưới bóng căn nhà cao tầng chói sáng nhưng vẫn tỏa ra khí chất bất phàm của mình, nếu bỏ đi tiếng xe ồn ào bên ngoài, trông anh càng giống một đại lộ tĩnh mịch

Hà Mộc An, nhân vật đỉnh cao trong mắt tất cả mọi người, tất cả sự nịnh bợ, dò xét đều không có ý nghĩa gì với anh

Hạ Diệu Diệu nhìn anh của lúc này, cô thật sự hiểu ra thế nào là nhân vật giống như tượng đài, nói như vậy không hề khoa trương, nếu ban đầu người cô gặp là Hà Mộc An này thì đến cả dũng khí ra tay cô cũng chẳng có.

Hà Mộc An dường như không biết được sự công kích mà anh mang đến cho người khác vào lúc này, ung dung điềm tĩnh, cao quý nhìn cô, đôi mắt sắc mang đến cảm giác dồn nén khó nói nên lời, phong cách hành sự mấy năm nay càng khiến anh trông hà khắc và lạnh lùng hơn: “Lúc này anh còn tưởng đã nhận nhầm người.”

Chỗ dừng xe của anh chẳng giống như nhận nhầm người chút nào, nói ít lại thì cảnh sát giao thông sẽ phạt một trăm tệ

Trong đầu Hạ Diệu Diệu đột nhiên xuất hiện suy nghĩ đó, nhưng cô không tự tìm đường chết mà mở miệng nói ra.

Hạ Diệu Diệu hôm nay mặc trang phục rất tùy tiện, áo sơ mi, áo khoác ngoài, giày bata, vớ màu

Cô đến công ty để xử lý một số chuyện, xử lý xong thì trở về, thậm chí còn chưa kịp trang điểm, hai ngày nay thức khuya, lại thêm trong lòng lo lắng nên đã có mụn ở khóe miệng, cô không cần soi gương cũng biết, đến tư cách cạnh tranh đẩy đuôi xe của đối phương cô cũng không có.

“Có tiện ngồi xuống nói chuyện một chút không.” Ngữ điệu khẳng định, nhưng không khiến người khác khó chịu.

Hạ Diệu Diệu quyết đoán đóng cửa xe taxi lại: “Vâng.” Hà Mộc An bây giờ và trước kia là hai người trong mắt cô

Hạ Diệu Diệu thở phào nhẹ nhõm, dù có dây dưa thế nào thì cô cũng đã phân biệt rõ ràng bạn trai cũ của cô là Hà An, khác với người đàn ông khí chất bất phàm trước mặt

“Anh không có nhiều thời gian, có thể tìm chỗ nào gần đây không.” Hà Mộc An thở phào nhẹ nhõm, tuy bước đầu hơi bất ngờ những mọi chuyện vẫn đi theo tiết tấu mà anh muốn, ánh mắt Hà Mộc An đánh một vòng cung quanh người của Hạ Diệu Diệu: Tối hôm qua cô ngủ không ngon, lo lắng cho em gái cả đêm, cô muốn làm gì đó nhưng không làm được gì, cô rất sốt ruột, nhưng cũng không quá hoang mang lo sợ, cô vẫn luôn tin vào khả năng của mình.

“Đối diện có một cửa hàng Pizza Hut.”

Hà Mộc An đã xoay người.

Hạ Diệu Diệu nhìn đồng hồ, bước vội theo.

“Tuy đã nói qua điện thoại, nhưng vẫn nên gặp anh để cảm ơn về chuyện của Tiểu Ngư, còn phía Hạ Vũ..

có lẽ anh vẫn chưa biết, anh đã gián tiếp giúp đỡ nó một việc lớn, chúng tôi không biết nên cảm ơn anh thế nào.”

Hà Mộc An không nói gì, sắc mặt bình tĩnh nhìn xung quanh, cửa hàng Pizza Hut lúc này không đông khách, nhân viên vừa đổi ca, máy điều hòa ở giữa đang thổi làn gió ấm áp, đàn cá nhỏ trong hồ cá bên cạnh đang bơi tung tăng, với mắt nhìn của Hà Mộc An thì anh cảm thấy cỏ bên trong có lẽ là thật, khung cảnh mùa xuân ấm áp trăm hoa đua nở khiến người ta cảm thấy vui vẻ trong lòng.

“Ngài Hà..

Ngài Hà...”

“Sao?” Ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa kính, Hà Mộc An ung dung, bỗng muốn nhắm mắt lại trong thời khắc yên bình này để lắng nghe một khúc nhạc nhẹ nhàng.

Câu nghi vấn? Là đã nghe thấy hay là chưa nghe nên nói lại lần nữa? Câu vừa nảy thích hợp để nói lại lần nữa sao? Hay là thiếu đi sự thú vị của lần đầu? Hạ Diệu Diệu nhìn gương mặt khó hiểu của Hà Mộc An, trong lòng hoang mang, mở miệng định nói lại lần nữa.

Nhưng Hà Mộc An đã đi trước một bước: “Em đang làm việc ở Mẫn Hàng.”

Hạ Diệu Diệu thở phào nhẹ nhõm, nói một lần nữa sẽ rất khó coi, may quá, may quá: “Vâng, đã rất nhiều năm rồi.” “Hong Đại có chỗ nào khiến em không thích.” Khiến cô phải đổi nơi làm việc.

Hạ Diệu Diệu nghe xong thì khóe môi giật giật, haha, bị sa thải chẳng phải là trải nghiệm hay ho gì: “Cảm thấy không phù hợp

Hôm nay nghe nói Mẫn Hàng và Phi Diệu đang bàn chuyện sáp nhập, có lẽ sau này môi trường đều giống như nhau, cũng rất tốt

Không ngờ lần sáp nhập này lại kinh động đến anh, xem ra lần này Phi Diệu thật sự muốn thu mua Mẫn Hàng.”

“Vậy sao, anh chỉ hỏi việc sau cùng, không rõ lắm.” Mở đầu rất đầy đủ.

Hạ Diệu Diệu kinh ngạc nhìn anh, chân trái giơ về trước, dựa người vào ghế, ngón tay hơi giơ lên, tuy không rõ là vì sao, nhưng rõ ràng là tâm trạng anh không tệ: “Không phải anh đến đánh giá tình hình của Mẫn Hàng sao?” Tại sao anh lại xuất hiện ở đây?

Khóe miệng Hà Mộc An cứng đờ: “Trên đường đến Phi Diệu, có lẽ là muốn bàn chuyện sáp nhập với anh.” Nhưng, đến Phi Diệu mà đi đường này sẽ vòng rất xa.

“Con đường kia bị kẹt xe.”

Hạ Diệu Diệu vội vàng điều chỉnh lại sắc mặt của mình, cố gắng không để cảm xúc viết lên mặt, nói chuyện một cách lễ độ: “Hi vọng sẽ có tin tốt.” “Tình hình của Tiểu Ngư thế nào rồi?” “Cảm ơn.” Thật ra anh rất nhiệt tình, chỉ có điều là trước kia hay bây giờ đều trông rất khó gần mà thôi: “Có lẽ sẽ không có gì trở ngại.”

“Xin chào, hai vị muốn dùng gì?” Hà Mộc An nhìn sang Diệu Diệu: “Em cứ chọn thoải mái.” Đây là một cuộc gặp gỡ rất tốt, có thể nhìn thấy sự bắt đầu cho tương lai, nói chuyện bình thường, tâm trạng thoải mái, hoa lan tử la bên cạnh bọn họ cũng rất chói mắt, khi trở về anh sẽ mua một chậu để trong phòng đọc sách.

“Cho chúng tôi một phần pizza cơ bản, hai tách cà phê, cảm ơn.”

“Vâng, vui lòng đợi một chút.”

“Chưa ăn sáng sao?” “Vào rồi thì nên ăn một chút.”

“Kẻ trộm quyết không đi ra tay không.” Hả? Anh đang nói đùa sao?! Hơn nữa hôm nay nói câu nào cũng nhẹ nhàng thoải mái, khiến cô cảm thấy anh đã thay đổi khá nhiều

Trước kia anh không chịu mở miệng thì nhất quyết không mở miệng, đột nhiên có phản ứng thế này, có thể gọi là nhiệt tình hay không?

Không phải cô nhỏ mọn, nhưng với tính cách như Hà An mỗi lần nói chuyện đều tỏ ra rằng anh không thoải mái với mọi người, tuy khả năng này rất thấp, nhưng cũng thế là cô gặp may.

“Đang nhìn gì thế?” Anh có gì không đúng sao, anh tin rằng mọi chuyện đều đã đi theo đúng tiết tấu, không vội vàng, không nhiệt tình cũng không lạnh lùng, càng không thể hiện rõ thái độ của anh.

Hạ Diệu Diệu há miệng định nói gì đó thì điện thoại reo lên

Hạ Diệu Diệu ngại ngần nhìn Hà An, lấy điện thoại ra: “Sao thế?..

Em còn chưa trở về có phải Tiểu Ngư nó..

vậy được rồi..

không cần, anh cứ trông chừng Tiểu Ngư, em đã xong việc rồi, em sẽ trở về ngay..

vâng, em biết rồi..

nhanh thôi..

em không sao...” Hạ Diệu Diệu cất điện thoại vào: “Thật ngại quá.” Nhưng cô cảm thấy không khí xung quanh đột nhiên trở nên kỳ lạ

Sắc mặt Hà Mộc An không thay đổi, chân duỗi ra đã rút lại, lưng cứng đờ: “Bạn trai?” Áo gió hoa xuân đưa nở bỗng chốc biến thành vực sâu.

Hạ Diệu Diệu vô thức ngời thẳng: “Vâng, bạn trai.” Nét mặt cô mang vẻ sẵn sàng ứng phó với sự thận trọng và khách sáo của người bạn quen thuộc.

Hà Mộc An chậm rãi đan hai bàn tay vào nhau để lên bàn, cơn phong ba bão táp bị anh dồn nén, không cho phép nó phá vỡ phạm vi khống chế để tấn công ra, càng không cho phép nó lộ trần sự nguy trang của anh, để vẻ bối rối của anh lộ ra trước mặt cô

Cô có bạn trai?

Đích thân nghe cô nói có bạn trai và tự mình suy đoán là hai khái niệm khác nhau, cảm giác bị lực tấn công ập đến hoàn toàn không giống như sóng yên gió lặng trong tưởng tượng, không ngờ cô đã từ bỏ mọi thứ của hai người họ, hoàn toàn không nhớ lại chuyện xưa, mà bắt đầu lại từ đầu.

Người đàn ông khác, trong mắt Hà Mộc An xuất hiện như một sự mỉa mai không nói nên lời, người tối hôm qua gọi Diệu Diệu? Diệu Diệu, anh cũng gọi như vậy, sắc mặt Hà Mộc An u ám, nhưng hai bàn tay đan vào nhau không cho phép anh để lộ ra bất cứ cảm xúc nào

Diệu Diệu đã có bạn trai, tất cả nỗ lực của anh, anh tìm cách để hai người có thể gặp nhau lần nữa, vừa cảm thấy có sự bắt đầu thuận lợi, thì phát hiện trong mắt cô những chuyện đó không là gì cả, cô đã có một người đàn ông khác bên cạnh?

Bạn trai, Hà Mộc An cảm thấy một luồng sức mạnh xuyên qua tất cả sự phòng bị của anh, tấn công vào xương tủy, cào cấu anh đến rỉ máu, đau đến mức anh không còn cảm thấy đau nữa, năm đó anh nói chuyện lỗ lờ nhưng sau đó cũng đã hối hận và xin lỗi, sao cô có thể...

Hà Mộc An hít sâu một hơi, cơ thể thận trọng dựa ra sau, sắc mặt nghiêm túc muốn tìm một điểm tựa, không cử động, không nghe, không thấy, anh cần giải tỏa tâm trạng hệt hẳng không được chuẩn bị trước này.

“Ngài Hà cũng có bạn gái rồi nhỉ, ngài Hà ưu tú như vậy, e rằng cũng sắp tính chuyện lập gia đình rồi.” Hà Mộc An không nghe thấy cô nói gì, tiếng ong ong vang vọng bên tai vẫn đang gào thét chưa hồi phục lại bình thường, đây cũng là lần đầu tiên anh căm ghét sự hiểu biết của mình, anh thậm chí còn dựa vào khẩu hình miệng của cô từ từ viết ra những gì cô đã nói, miêu tả hoàn chỉnh cả nụ cười giả tạo trên mặt cô lúc đó...

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Diệu Vs An (3)

Điều khiến anh không nuốt được cơn giận nhất chính là đối thủ của anh lại không biết cô đã nắm được điểm yếu thế nào của anh, chỉ vô thức mà đập từng đập, đập xong rồi lại còn thay đổi kiểu mà nghiền, xoay, khều, móc, cứ nhất quyết muốn phá nát sự tôn nghiêm sau cùng của anh, khiến anh vô cùng đau khổ.

Anh thà để cô nhìn ra được ý đồ của mình, còn hơn sự thờ ơ bây giờ chỉ khiến cho lòng anh cảm thấy tức giận, dù là đắc ý mà ra chiêu hay là hoàn toàn dừng dừng mà đâm một điểm thì cũng khiến anh thấy dễ chịu hơn là nụ cười thuần khiết lúc này.

Một kẻ xấu như anh đến cả lá chắn bảo vệ dính liền với cơ thể cũng ném đi, trước mắt thậm chí còn có dòng nước mơ hồ làm cho lý trí của anh sụp đổ.

“Ngài Hà..

Ngài Hà...”

Hà Mặc An không biết bản thân đã mơ màng hỏi chuyện gì, chỉ nhớ là anh đang nỗ lực áp chế tinh thần hốt hoảng của mình sau khi nghe thấy lời cô nói

“Tiểu Ngư bị dọa hoảng sợ, nên gần đây nó sống ở chỗ anh ấy.” Hạ Diệu Diệu ngồi trước mặt anh, ánh mắt lấp lánh mang ý cười, đây là trạng thái thoải mái chỉ khi cô nói chuyện với người mà mình tin tưởng với tâm

trạng vui vẻ mới thể hiện ra, cảm xúc vui vẻ thế này không thể lừa được người thân quen, cô rất hài lòng với người đó, rất thích người đàn ông đó.

Hà Mộc An cảm thấy sắp thể thờ nổi, cô dùng tâm trạng đó để nói về một người đàn ông khác, anh vừa cảm thấy trong lòng có một cảm giác đau khổ khó mà nuốt xuống giống như nham thạch cuộn trào dưới đáy biển, cộng thêm một cành cây mục nát, phát ra âm thanh như sấm sét, khổng chế suy nghĩ của anh.

“Chúng tôi rất cảm ơn anh, đợi chuyện này qua đi một thời gian, anh ấy sẽ mời anh một bữa cơm để cảm ơn.” Mời anh ăn cơm, anh ta xứng đáng à! Hà Mộc An lần đầu tiên cảm ơn bản thân vì đã có một thân phận để ngụy trang, để anh có một bức tường thẳng đứng thật cao, có thể mặc nhiên mà xem thường người khác.

Hà Mộc An dường như cảm nhận được cơn đau nhức không thể khổng chế từ trong xương cốt, giọng anh nhẹ nhàng như âm thanh của máy móc đến từ một thế giới khác: “Thật ra, anh không có thời gian.”

Hạ Diệu Diệu gật đầu, đối phương bận, không có thời gian là đương nhiên, trả lời như vậy không hề đáng trách: “Hi vọng chúng tôi sẽ có cơ hội đó.”

Sao cô có thể có cơ hội đó, anh suy nghĩ không thông, muốn che đậy đi cảm giác đột ngột ủa đến làm cảm xúc bản thân sụp đổ, nhưng đích đến của nó quá rộng lớn, cơ bản không tìm được con đường ngăn chặn.

Cảm giác bất lực mù mờ này, khiến trong lòng Hà Mộc An vang lên một sự tuyệt vọng âm ỉ, làm mờ đi gương mặt đang nở nụ cười trước mắt, thật tốt, có thể không nhìn thấy nữa, nếu không thể nghe được thì càng tốt, không nghe thấy cô chẳng chút kiêng dè mà nhắc đến người đàn ông khác.

“Chỗ của anh ấy rất an toàn.” Hạ Diệu Diệu mỉm cười nói, cô cảm thấy con người Hà Mộc An hiện tại không tồi, thậm chí còn dễ gần hơn cả

Hà An của nhiều năm trước.

Người ta không thân thiết gì nhưng lại hỏi đến chuyện của cô, bây giờ vẫn còn lo lắng cho an nguy của Tiểu Ngự, chỉ dựa vào điểm này, nếu anh biết được sự tồn tại của Thượng Thượng, cũng sẽ rất lý trí, rất từ tốn mà đối xử tốt với con bé, có thương hay không thì đều cho con bé một chút quan tâm của người ba, đó là sự bao dung mà chỉ có Hà Mộc An mới có được trong đời người, chứ không phải là người nhỏ mọn như cô đã nghĩ.

Hạ Diệu Diệu lúc này không khỏi cảm thấy hạnh phúc vì bản thân đã từng yêu một người đàn ông chín chắn như vậy

Sức hấp dẫn của đàn ông không phải nằm ở việc lúc yêu nhau phản ứng hóa học kịch liệt thế nào, mà là sau khi tình cảm đã giảm đi những người đàn ông đó vẫn xứng đáng để được tôn trọng.

Hà Mộc An không hiểu mình lại vừa hỏi gì: Lúc này anh lỡ lời nói chuyện mất phong độ, có phải không? Ai đến nói cho anh biết đi.

“À, anh ấy có bạn trong quân khu, ở đó thiết bị bảo vệ rất hiện đại, cảm ơn sự quan tâm của anh.” Quả nhiên anh đã lỡ lời, Hà Mộc An cố gắng duy trì sự điềm tĩnh ngày càng mất phương hướng của mình, lúc này anh thấy rất may mắn vì vẻ mặt anh đã quen với biểu cảm này, bất luận là trong tận đáy lòng đã bị nụ cười của cô áp chế khiến bản thân không còn sức lực để phản kháng lại, nhưng ngoài mặt vẫn ra sức lấy lại thể diện của mình, nhưng âm thanh u ám trong lòng lại khiến anh cảm thấy kỳ lạ: “Liệu có làm phiền bạn anh ấy không, nếu em cảm thấy không yên tâm, anh có thể sắp xếp để mời người đến chỗ Giang Lục, Giang Lục chính là Lục lão gia mà bọn họ nói.”

Xem kìa, xem anh lại nói gì rồi? Anh nói cái quỷ gì thế này? Có phải anh đang đem sự tự tôn của đàn ông đập xuống đất rồi không? Nhưng như vậy thì đã sao, lỡ may, lỡ cô chấp nhận thì sao...

Hạ Diệu Diệu vô cùng cảm kích, nở nụ cười dịu dàng ấm áp, vén tóc ra sau tại: “Không cần đâu, làm phiền anh quá rồi, cảnh sát sẽ rất nhanh chóng giải quyết xong chuyện này.” Hà An, anh của lúc này thật sự khiến em thấy rất an tâm, không phải là vì anh quyền cao chức trọng trong em không đấu nổi, không phải vì những chuyện xảy ra khiến em thấy bất đắc dĩ, mà là vì sự thật lòng muốn giúp đỡ của anh, cũng như sự tận tình giúp đỡ của anh hiện tại.

Ánh mắt của Hà Mộc An lướt qua ngón áp út vừa giơ lên của cô, quả nhiên cô không chấp nhận, rõ ràng đã biết là vậy, anh còn mở miệng để làm gì! Khi anh nhìn rõ món đồ trên ngón tay cô, tinh thần anh liền trở nên mơ màng, một chiếc nhẫn nhìn không bắt mắt, không hề có màu sắc thu hút ánh nhìn của người khác, cũng không hề giống một món trang sức, nhưng lại giống như một cây kim đâm vào chân mày anh, hung hăng giày xéo, nuốt trọn đi một chút lý trí sau cùng của anh

Còn không đợi đến khi anh lấy lại quyền chủ động suy nghĩ, điều chỉnh lại để tâm trạng bản thân trong không còn nực cười như bây giờ, thì anh đã buộc miệng nói ra: “Chuẩn bị kết hôn!” Hạ Diệu Diệu nhớ đến chiếc nhẫn trên tay, nụ cười càng dịu dàng hơn: “Đúng vậy.” Với người cô yêu

Vô cùng ngọt ngào! Trong ánh mắt ẩn hiện sự dịu dàng xấu hổ của riêng một mình cô, Hà Mộc An dường như đang nói mà không suy nghĩ: “Quen biết bao lâu rồi mà tính đến chuyện kết hôn, cũng không cần sốt ruột vì tuổi đã lớn đâu!”.

Sự giáo dục anh có khiến những lời anh nói ra không quá khó nghe, nhưng lời chỉ trích thế này đối với anh là một sự thất lễ.

Hạ Diệu Diệu chỉ sững sờ, nhưng vì đối phương không hề có biểu cảm gì tương ứng với lời nói này để thể hiện ý nghĩa sau câu nói đó, nên nghĩ cảnh được hiểu sẽ rất nhiều: Ví dụ như quan tâm đến cô? Đối phương cảm thấy con người cô không tệ, không cần phải sốt ruột vì đã lớn tuổi? Hoặc là

vì người đang nói có thân phận khác thường, đang có chút mĩa mai về cách sống của cô? Hạ Diệu Diệu tự mình mặc định không phải là về sau, vì người ta bận trăm công nghìn việc nhưng vẫn dành thời gian hỏi thăm em gái cô, dù ý anh nói là về sau thì vì chuyện của Tiểu Ngư, cô cũng không để tâm lắm

Hạ Diệu Diệu nghĩ đến đây, nụ cười dịu dàng trên mặt vẫn không thay đổi, chân thành giải thích: “Thật ra đã quen biết năm năm rồi, cả hai xem như đã hiểu nhau, mấy năm nay ở bên nhau cảm thấy rất tốt, nên quyết định đi đến hôn nhân.”

Hà Mộc An lập tức cảm thấy như có một thau nước nóng trộn lẫn muối với sỏi cát đổ ập vào trong máu huyết của anh.

Hạ Diệu Diệu có chút ngại ngùng, đây là lần đầu tiên cô nói cảm xúc của mình về Trầm Vân với một người đàn ông khác, cô chân thành cảm ơn Trầm Vân đã ở bên cô bao nhiêu năm qua.

Nếu không có anh, có lẽ cô sẽ trở thành một người khác, đến cả tâm trạng ngồi đây uống cà phê với anh cũng không có, có lẽ cô sẽ vì áp lực của cuộc sống, trở nên túng quẫn mà mất đi bản tính, trở nên nóng nảy gắt gỏng.

Hoặc là vì chăm sóc cho Tiểu Thượng Thượng mà cô không thể không từ bỏ ước mơ, từ bỏ công việc, tốn nhiều tâm sức hơn để chăm sóc Thượng Thượng, hơn nữa trong lúc nghèo khó túng quẫn cô sẽ nghĩ đến những bất công mà mình gặp phải, tương lai tốt đẹp của cô đều bị hủy trên người Thượng Thượng, từ đó quay sang trút giận lên cô bé, khiến cho tuổi thơ của Thượng Thượng đầy sự tổn thương.

Rất may! Hiện giờ cô không gặp phải những chuyện đó, cô đã hoàn thành việc học, có một cô con gái đáng yêu, cuộc sống viên mãn, không có

hối tiếc, tâm trạng bình thản, không có oán hận, đó là tương lai của cô và cũng là tương lai của Tràm Vân, người đàn ông cô yêu...

Hà Mộc An cơ bản không dám suy đoán cô đang nghĩ gì nữa, anh thậm chí còn hận bản thân vì không cần suy nghĩ nhưng vẫn nhìn thấu được cảm xúc cuộn trào trong lòng cô chỉ với một ánh mắt!

Nhưng có liên quan gì đến ánh! Thời khắc đó không phải là vì anh! Không phải vì anh!

Hơn năm năm rồi?

Hà Mộc An dồn nén cơn tức giận trong cổ họng, nó nghẹn lại khiến anh không thể thở nổi, cảm xúc vốn đã không thể áp chế được khiến cho những lời nói mang chút cảm xúc không hề thông qua đại não đã bật lên: “Đủ lâu rồi, xem ra vừa bỏ đi đã có niềm vui mới!” Em không chờ đợi được mà muốn nhanh chóng thoát khỏi anh, bất luận anh níu kéo thể nào em cũng không quay đầu lại nhìn, cứ thế mà đẩy anh ra, thì ra là vì có người đàn ông khác! Thì ra đã sớm muốn đá anh đi! Anh còn ngốc nghếch mà đi thực tập!

Anh chính là một tên ngốc, cứ ngây ngô mà chờ đợi, lo sợ cô suýt chút vì chuyện anh nhúng tay vào mà oán hận.

Nhưng anh nhận được cái gì! Năm năm trước đối phương đã có bạn trai mới, năm năm trước đấy! Bọn họ chia tay bao nhiêu năm rồi, trị thương cũng cần cả một quá trình! Nhưng anh thì sao, thậm chí đến cả tư cách để cô nhung nhớ trong lòng một thời gian cũng không có!

Hà Mộc An cảm thấy bản thân nghe xong những lời này nhưng vẫn chưa chết ngất, đó là vì anh vẫn chưa muốn từ bỏ, anh đã phí nhiều công sức như vậy nhưng chỉ thu lại một kết quả thế này, chia tay xong chưa lâu thì đã từ bỏ được, chớp mắt một cái thì đã xem anh như người dư thừa mà vứt ra khỏi đầu óc.

Hà Mộc An chưa từng cảm thấy bản thân rẻ rúng như vậy, chưa từng nghĩ mình lại bị người ta xem như rác mà vứt đi không chút do dự như thế! Chỉ có mỗi mình anh là còn nghĩ đến, vì muốn làm hòa mà sắp xếp tầng tầng lớp lớp người giúp cho cô, kết quả cô lại đối xử với anh như vậy!

Năm năm trước! Năm năm...

Hà Mộc An rút cây kim ghim giữa chân mày ra rồi lại hung hăng ghim trở vào, làm mấy lần như vậy là muốn cho chuyện của hai người thật sự chấm dứt! Hạ Diệu Diệu có ngốc cũng phát hiện ra biểu cảm của anh không đúng, huống hồ gì cô không ngốc, nghĩ đến những gì mình vừa nói, lập tức cảm thấy vô cùng ngốc nghếch, hơn năm năm, há không phải nói rằng đối phương chẳng có sức hấp dẫn gì, với thân phận của Hà Mộc An, vẫn còn ngồi được ở đây thì xem như đã lịch sự lắm rồi.

Hạ Diệu Diệu vội vàng nở nụ cười vừa thật vừa giả nhằm cứu vãn tâm trạng của Hà Mộc An, có lẽ anh sẽ có chút cảm giác khó chịu: “Haha, đâu có thoải mái như lời anh đã nói, nói ra sợ anh chê cười, năm đó lúc anh vừa bỏ đi thì em đã lập tức hối hận, khóc lóc ầm ĩ chạy đi tìm anh, tìm kiếm khắp nơi để bắt anh trở lại, Khổng Đồng Đồng còn bảo rất may là anh chạy nhanh, bằng không sẽ bị em bám lấy không buông

Haha..

haha...” Hạ Diệu Diệu lập tức trầm ngâm, vì không khí lạnh lẽo hiện tại.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Diệu Vs An (4)

“Nói dối thú vị đấy.” Giọng nói của Hà Mộc An rất bình tĩnh, động tác muốn chụp lấy tay cô tháo chiếc nhẫn kia ra.

Hạ Diệu Diệu lập tức có chút căng thẳng, đột nhiên cảm thấy lo lắng không biết cô đã nói sai câu nào để đắc tội anh: “Làm, làm gì có, năm đó điện thoại bị em ném hỏng cả pin..

thật đấy, may mắn là lúc đó anh chạy nhanh, bằng không nói không chừng anh cũng bị vạ lây.” Thật đấy! Thật sự thì giữa hai chúng ta thì em tuyệt đối là người hối hận, anh không cần phải bận tâm, anh rất là thu hút, là em không có mắt nhìn thật đấy! Hà Mộc An gương mặt u ám nhìn Hạ Diệu Diệu, ở giây tiếp theo lập tức nhìn Hạ Diệu Diệu với vẻ mặt kinh ngạc

Hạ Diệu Diệu ra sức gật đầu, anh..

anh..

Có phải cô xuất hiện ảo giác rồi không? Sao chuyện anh quan tâm lại kỳ lạ như vậy, hơn nữa..

dường như anh thật sự không biết cô từng gọi? Cô thật sự có gọi, đừng nghi ngờ về sức thu hút của mình! Không cần nhìn cô một cách u ám như vậy.

“Xin chào cô, pizza của cô.”

Hạ Diệu Diệu nhìn phục vụ với vẻ mặt cảm kích, giây phút lúc này cô cảm thấy mình sẽ bị anh bóp chết: “Ăn..

ăn một chút đi, mùi vị không tệ.” “Em từng gọi điện thoại cho anh?” Hà Mộc An không từ bỏ

“Từng..

từng gọi?” Ngài Hà, bây giờ nói về chuyện này rất ngại ngùng đấy! Hà Mộc An không biết bây giờ mình đang có tâm trạng gì, cơn thịnh nộ vài giây trước dường như không tìm được điểm chống đỡ, sự oán trách của anh lúc này đã biến thành trò hề, sự chờ đợi bao nhiêu năm của anh chính là tự làm tự chịu, cố cơ bản chưa từng nghĩ sẽ từ bỏ anh

Lẽ nào Diệu Diệu không muốn chia tay mà muốn ở bên cạnh anh, tốt quá rồi, thật ra anh cũng...

Hà Mộc An đột nhiên định thần lại, bây giờ cô đã có một người bạn trai ở bên cạnh năm năm lại còn sắp kết hôn, haha, nói hơi hận gì chứ, chỉ nói cho có mà thôi: “Thật ngại quá, chưa từng thấy qua.”

Hạ Diệu Diệu mỉm cười, bất luận là lý do gì, ai còn nhớ người quyết định từ bỏ là ai, làm rơi hành lý giống như rơi một người, cô cũng xem như đối phương để lại một kiện hành lý ở Giang Nam, còn về cuộc điện thoại đó, có lẽ cũng chỉ là một cuộc gọi trong số hàng trăm cuộc gọi.

“Anh còn nghĩ ít nhất cũng phải qua ba bốn năm em mới yêu lần nữa...” Điện thoại lúc đó vì tức giận nên anh đã ném đi, sau đó sửa lại, nhưng cơn tức giận trong lòng vẫn không nuốt xuống được, bạn trai đã quen hơn năm năm, lại sắp kết hôn? Không ngờ Hạ Diệu Diệu lại muốn kết hôn! Ly cà phê suýt chút rơi xuống đất vì anh đưa tay ra cầm hụt: “Anh vẫn chưa kết hôn...” Câu sau cùng anh đã nói gì thế!

“Ngài Hà kén chọn quá hay sao.” Cô mỉm cười.

“Người lớn hai bên gặp nhau rồi à.” Hà Mộc An cúi đầu, cầm chặt lấy quai của ly cà phê.

“Sắp rồi.” Hà Mộc An cảm thấy như có một cây búa sắt gõ mạnh lên tim anh.

“Tuổi không còn nhỏ nữa, có thể bắt được một người thì mau mau bắt, để tránh việc đàn ông tốt đều bị các cô gái trẻ cướp hết.” Hạ Diệu Diệu ăn một miếng pizza, chậm rãi thưởng thức

“Đàn ông có thể bị cướp đi đều không phải người tốt.” Giọng của Hà Mộc An nhỏ đến mức không thể nghe thấy

Khóe môi Hạ Diệu Diệu cứng đờ, một người suốt ngày bận trăm công nghìn việc, không hiểu chuyện cô nói có ẩn ý nên có thể hiểu

Ý cô muốn nói, đối phương rất ưu tú nên phải ra tay trước: “Haha, con người anh ấy rất tốt.” Em biết thế nào là tốt à! Một bát cơm giá mười đồng thì em liền cảm thấy người ta tốt à! Cho em hai mươi đồng có phải trở thành thần tiên luôn không! Những gì anh cho cô không đủ để cô chờ anh thêm vài năm,3không đủ để cô nhớ đến anh sao? Hà Mộc An cảm thấy rất uất ức, không muốn nghĩ thêm chuyện gì nữa

Không ngờ cô lại muốn kết hôn, cô lại muốn bàn chuyện hôn sự với người đàn ông khác, nếu anh nói anh không đồng ý thì sao? Hà Mộc An của lúc này giống như lúc còn bé đang trừng to bốn mắt để nhìn vào một tổ công thức mà anh không giải được, mơ màng, không từ bỏ, giày vò trong lòng! Động tác định cắn miếng thứ hai của Hạ Diệu Diệu lập tức ngừng lại, cô giả vờ nhìn đồng hồ, cẩn thận mở miệng nói: “Cái đó, Tiểu Ngư..

vẫn còn đang đợi em, em muốn...”

“Vậy em đi trước đây.” Hạ Diệu Diệu đứng dậy, vừa bước ra một bước thì lại xoay qua: “Anh còn ăn pizza không?”

Hà Mộc An ngẩng đầu

Hạ Diệu Diệu mỉm cười: “Phục vụ, gói lại giúp tôi.”

Khuôn mặt Hà Mộc An không biểu cảm nhìn theo bóng dáng Hạ Diệu Diệu bỏ đi, anh không ngờ rằng cô vẫn còn nhã hứng đọc suy nghĩ của anh, anh còn nghĩ cô đã không thèm làm vậy nữa, sau khi cô đã có người khác

Đọc rồi thì đã sao, cô đã có người ở bên cạnh năm năm, lại còn muốn kết hôn, năm năm? Khóe môi Hà Mộc An nhếch lên mỉa mai

Năm năm!

Mặt dày mày dạn đi cướp? Hà Mộc An anh từ lúc nào lại phải làm chuyện mất phong độ như vậy! Lúc cô nhắc đến người đó thật sự rất chân thành, không cho anh một lý do nào giống như vậy!

Anh cũng không cảm thấy bản thân sẽ làm vậy, Hạ Diệu Diệu sẽ là một người dân thỏa hiệp với anh theo thời gian, nói không chừng còn có thể càng nhớ đến mặt tốt của đối phương, tình cảm càng không phải là thứ trói buộc người ta ở bên cạnh thì có thể nuôi dưỡng, trừ phi anh chỉ muốn thỏa mãn sở thích nhất thời, chỉ muốn hồi tưởng lại cảm giác năm đó, bằng không thì sẽ tự diệt đường sống

Anh cảm thấy trong lòng rất khó chịu, một sự đè nén ngọt ngào khiến anh không thể nào cử động phần cơ thể còn lại

Người mà anh cảm thấy có thể ở bên cạnh mình đã bỏ anh mà đi, chỉ có mình anh là vẫn còn ở đó, trong vòng một năm sau khi bọn họ chia tay thì đã tìm một người đàn ông khác, ở bên người đó năm năm, nhanh chóng quên đi mọi thứ về anh, anh vẫn còn trơ mắt đi theo, để mặc người khác cười mặt vào anh!

Tình cảm thôi mà, mất rồi cũng không chết người! Hà Mộc An anh không cần phải phí tâm phí sức cho một người phụ nữ trong lòng không nghĩ về anh!

Hà Mộc An đứng dậy, vừa định bước đi thì chân lão đảo vướng vào ghế và bàn, anh im lặng không nói gì, sắc mặt mơ màng, đứng thẳng người, chân từ từ rút ra khỏi khe hở của ghế, tỉnh táo, vững vàng mà nhấc chân bước đi..

Bốp! Toàn bộ gương mặt anh dán vào cửa kính, Hà Mộc An mặt không cảm xúc lùi về sau một bước, sau đó mở cửa ung dung bước ra ngoài!

Cô có người khác rồi, cô không thích anh nữa..

Trong đầu anh có một giọng nói khác lại đang gào thét: Vậy thì đã sao! Chỉ là một người phụ nữ với một miếng pizza, không đáng để anh vì thế mà đau lòng lần thứ hai! “Ngài Hà, Ngài Hà? Mời anh ngồi vào bên trong một chút nữa được không.” Góc áo của anh bị vướng vào cửa xe nên không đóng lại được: “Ngài Hà? Ngài Hà!” Tài xế Tiểu Mã chỉ có thể tự tay tháo góc áo của anh xuống, đóng cửa xe lại, lái xe rời khỏi.

Tại sao anh lại nhớ về cô không quên: Chỉ là một người phụ nữ với một miếng pizza

Chỉ là một người phụ nữ với một miếng pizza

Chỉ là một người phụ nữ với một miếng pizza.

“Ngài Hà, chúng ta sẽ đi đâu? Ngài...” Tài xế tùy tiện mà chạy đi.

“Mẹ, mẹ mua pizza cho con sao!” Thật là thơm, Thượng Thượng bỏ cặp sách xuống, cắn một miếng thật to, Cao Trâm Vân đi theo sau dịu dàng

giúp con gái mang cặp ra ngoài treo lên, buổi chiều anh phải đi làm, bây giờ vừa tan ca nên nhân tiện đón con gái về.

Hạ Diệu Diệu thấy anh đi ra, nên cô bưng một món mặn và một món canh đặt lên bàn ăn, pizza thì cô canh thời gian rồi hâm nóng trong lò vi sóng cho con gái ăn, Tiểu Ngư cũng bận rộn nấu ăn, vừa đi lấy bát đĩa, tuy nhà bếp có thể mượn dùng, nhưng dụng cụ ăn nên dùng của mình thì tốt hơn: “Thượng Thương mẹ nói với con này, rửa tay chưa mà ăn đấy.”

“Con dùng giấy lót mà.” Miệng Thượng Thương đang chứa đầy salad bơ, nhai vô cùng vui vẻ, còn rất đặc ý giơ túi giấy lên.

Hạ Diệu Diệu nghe xong thì trừng mắt nhìn cô bé tự cho mình là thông minh, thò đầu nhìn ra hướng phòng khách một cái, kéo con gái qua, thần bí nói: “Đây là ba mua cho con.”

“Ba?! Sao con không nhìn thấy?” Cô bé sẽ lén xin thêm một ly nước ép hoa quả, lại cắn một miếng, tôm tươi thật là ngon.

“Không phải là ba Cao, mà là ba ruột của con, ba biết Thượng Thương nhà chúng ta thích ăn nên đặc biệt mua cho Thượng Thương, có phải rất ngon không, con có vui không.” Cô véo gương mặt mồm mỉm đang mỉm cười của con gái: “Có vui không nào?”

Haiza, thôi tùy vậy

Nhưng mà, ba: “Là ba nào?” “Chính là ba của Thượng Thương, nhưng chúng ta không được nói với ba Cao, ba Cao mà biết sẽ ghen đấy.”

Ở: Thượng Thương nghe xong liền trừng to mắt nhìn mẹ một hồi, sau đó lập tức ôm pizza lên chạy ra phòng khách: “Ba! Ba ơi! Mau nhìn pizza của một người ba khác mua cho con này! Mẹ không cho con nói với ba!”

Chết tiệt, đưa con gái bán đứng mẹ này

Cao Trạ̣m Vậ̣n ngạc nhiên nhìn sang Diệ̣u Diệ̣u đang chạy đuổi theo phía sau: “Đừng nói cho anh biết?”

Hạ Diệ̣u Diệ̣u trợn mắt, trở vào nhà bếp bưng thức ăn tối ra

Bà ngoại nói rồi, ba không phải là người tốt, có chuyện gì cũng phải nói cho ba Cao biết, không được để cho ba Cao buồn, ba Cao mới là người đối xử tốt với mẹ và cô bé.

Thượ̣ng Thượ̣ng khỉ phách hào hùng vỗ lên vai ba Cao rồi nói: “Yên tâm đi ba, con sẽ đứng về phía của ba, dù con có ăn pizza do ba kia mua thì người ba mà còn thương nhất vẫn là ba Cao.” Cô bé lại cắn một miếng, thơm thơm, giòn giòn!

Nhưng mà, haiz, mua pizza cho con bé thì nhất định có ý đồ khác, định lừa con bé đi, không có cửa đâu: “Con sẽ không cho ba kia đạt được ý đồ, con là Thượ̣ng Thượ̣ng ngoan của ba và mẹ.” Cô bé cắn một miếng, lại cắn một miếng, nên ăn thì vẫn nên ăn.

Hạ Diệ̣u Diệ̣u để bát đĩa lên bàn ăn: “Tốt cái gì mà tốt! Ăn cho mập lên thì đáng đời!”

Cao Trạ̣m Vậ̣n nghe xong thì liếc Diệ̣u Diệ̣u một cái, vui vẻ bế con gái lên: “Đúng, Thượ̣ng Thượ̣ng của chúng ta là Thượ̣ng Thượ̣ng ngoan của ba và mẹ.”

Hạ Thượ̣ng Thượ̣ng giơ bàn tay chỗ nào cũng dính sốt pizza lên, cười vô cùng vui vẻ.

Hạ Diệ̣u Diệ̣u vốn dĩ không biết nên phản ứng sao với con gái đang tỏ vẻ đáng yêu, nhưng vài giây sau lại có một sự nghi hoặc kỳ lạ, con bé làm sao thế? Lúc trước con bé rất thích nghe nói được ba tặng cho cô bé thứ gì đó, lại tặng cho cô bé thứ gì đó, sao lúc này mở miệng ra nói lại có gì đó không đúng: “Thượ̣ng Thượ̣ng, lại đây.” Hạ Diệ̣u Diệ̣u cầm lấy tạp dề.

Tiểu Thượng Thượng lập tức thấy hơi chột dạ, lúc này dường như mẹ không cho cô bé kể với ba Cao, cô bé thấy mẹ đi qua vội vàng giải thích: “Sau này con không nói nữa, thật đó.”

“Chẳng quan tâm chuyện con nói là thật hay giả, qua đây, mẹ hỏi con một chuyện.” Hôm nay cô làm vậy là vì cảm thấy sẽ có một ngày Hà Mộc An biết được sự tồn tại của Thượng Thượng, với con người của Hà Mộc An, có lẽ anh không thể xem như chưa từng sinh ra cô bé, nên cô muốn Thượng Thượng dần dần làm quen với Hà Mộc An, lỡ có một ngày..

Thượng Thượng cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Chỉ có một cái pizza nhỏ xíu, nhưng thật sự là do Hà Mộc An mua

Đó cũng là nguyên nhân khiến cô muốn mang về

Thượng Thượng nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của mẹ, cô bé có chút sợ hãi, sau cùng vẫn ôm lấy cổ ba, bảo ba đi lại gần chỗ mẹ một chút, không đợi mẹ mở miệng, cô bé đã hứa trước: “Sau này con không dám nữa.”

Hạ Diệu Diệu mỉm cười nắm lấy cánh tay nhỏ của con gái: “Không có gì, nói thì cũng như nhau, nhưng mà ba, mẹ và cả một người ba khác cũng rất thương Thượng Thượng, sao Thượng Thượng lại đột nhiên không thích người ba kia nữa.”

“Bà ngoại nói một người ba khác là kẻ xấu, là kẻ nói dối.” “Người ba kia sao lại là người xấu chứ, ba rất thương Thượng Thượng.”

“Ba đương nhiên là người xấu rồi, chỉ biết nói tặng đồ cho con, mua đồ ăn cho con, nhưng con chưa từng gặp ba, ba là một kẻ nói dối, ba còn gạt cả mẹ, đó đều là những lời bà ngoại nói, ba thích đùa trẻ do người khác giúp ba sinh ra, ba không thích Thượng Thượng, ba chỉ tùy tiện hỏi đến Thượng Thượng thôi, chỉ có ba Cao là thật sự thích Thượng Thượng.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n vậ̣i vậ̣ng gậ̣t đậ̀u, cợ́ hợ̣i tộ̀t nhự̣ vậ̣y khọ̉ng ra tay thì quá uộ́ng phợ́.

Hạ Diệ̣u Diệ̣u giợ́ chậ̣n ung dụ̃ng hiệ̣n ngặ́ng đặ̣p lện chậ̣n Cao Trạ̣m Vậ̣n.

Cao Trạ̣m Vậ̣n nhẹ rặ́ng bạ̉o đự̀ng đặ̣p nự̉a.

Con bẹ́ ngộ́c, con biệ́t cạ́i gợ́ là “sinh” khọ̉ng: “Thượ̣ng Thượ̣ng, ngượ̀i ba kia cụ̉a con rậ́t là bậ̣n, khọ̉ng phậ̉i...” “Haiza, pizza cụ̉a ba sặ́p nguộ̣i rộ̀i, phậ̉i ặ́n pizza thộ̀i.”

“Thượ̣ng Thượ̣ng, ba thậ̣t sự̣ chị̉ là vợ́...”

“Con biệ́t rộ̀i, ba kia rậ́t thượ̣ng con, rậ́t thượ̣ng con, bậ̣y giợ́ con có thể yện lặ̣ng ngộ̀i ặ́n pizza cụ̉a ba kia mua cho con đượ̣c khọ̉ng?” Hạ Diệ̣u Diệ̣u trượ̀ng to mặ́t, nếm tặ̣p đệ̀ lện ngượ̀i Cao Trạ̣m Vậ̣n: “Ặ́n, ặ́n đi...” Cô khọ̉ng tin khọ̉ng trợ́ đượ̣c con!

Cao Trạ̣m Vậ̣n vậ̣i vậ̣ng đệ̀ con gạ́i xuộ́ng, gợ́i Tiệ̉u Ngượ̀i đặ́ng tự̀ trện lậ̀u đi xuộ́ng đặ́n con gạ́i cụ̃ng đi ặ́n pizza, rộ̀i kẹ́o Diệ̣u Diệ̣u qua quậ̀y bar bện cặ̣nh: “Em vậ̣i vậ̣ng vợ́i nó làm gợ́, nó vậ̃n cọ̀n là mộ̣t đự́a trệ̉, tặ́nh cạ́ch cụ̉a bạ́c gạ́i thệ̉ nạ̀o chặ́ng lẹ̃ em khọ̉ng biệ́t, sau nạ̀y chụ̃ng ta đặ̣p độ̃ nhiệ̀u mộ̣t chụ̃t thì nó sẹ̃ hiệ́u

Cọ̀n phậ̀n em, sao đặ̣t nhiệ̀n nghị̃ đện việ̣c nợ́i vợ́i Thượ̣ng Thượ̣ng nhự̃ng chuyệ̣n nạ̀y thệ̉.”

Hạ Diệ̣u Diệ̣u thợ̀ dài, độ́ là quyeṭ đặ́nh mạ̀ cô đự́a ra sau khi đặ́ suy nghị̃ kỵ̉: “Khọ̉ng phậ̉i buộ̉i sặ́ng em nợ́i vợ́i anh rộ̀i à, em gặ̣p anh ta, em cặ́m thậ́y chuyệ̣n nạ̀y khọ̉ng thệ̉ giậ́u mặ́i đượ̣c, chị̉ bặ́ng em nợ́i ra sợ́m, đệ̀ Thượ̣ng Thượ̣ng chụ̃n bặ́ sặ́n tặ́m lỵ́, đự̀ng nghị̃ nó khọ̉ng đệ́ ỵ́ đệ́n, lậ̀n đậ̀u tiện khi nó bị̣ nợ́i là khọ̉ng cọ́ ba, nó trợ́ vệ̀ khọ̉c rậ́t là lậ̀u, trượ̀ng lọ̉ng nó lậ̀u đệ́ tặ́m chuyệ̣n ngượ̀i ba ra ngoạ̀i làm việ̣c khọ̉ng đệ́ ỵ́ đệ́n nó, em chị̉

không ngờ rằng đến những lời như vậy mà mẹ em cũng nói được với con bé.” Sao lại nói với con bé như vậy, để trong lòng con bé có suy nghĩ đó.

Điểm này Cao TrạM VẫN có thể hiểu, lúc còn bé Thượng Thượng rất thích dựa vào anh, đặc biệt là sau khi gọi anh bằng ba, cô bé thường hay kéo anh đến chỗ các bạn mà giới thiệu: “Nhưng em có từng nghĩ, anh ta liệu có thích Thượng Thượng hay không, lỡ anh ta không thích Thượng Thượng, Thượng Thượng sẽ nghĩ thế nào

Anh cảm thấy Thượng Thượng nên là người chủ động nhất trong chuyện này, điều đó không công bằng với Thượng Thượng.” Cao TrạM VẫN nói xong thì sắc mặt nghiêm nghị nhìn cô.

Hạ Diệu Diệu cúi đầu xuống, có lẽ là vậy.

Cao TrạM VẫN thấy vậy thì thở dài, xoa xoa đầu Diệu Diệu, anh tin vào sự phán đoán của Diệu Diệu: “Yên tâm đi, Thượng Thượng của chúng ta không phải là một đứa trẻ không hiểu chuyện, nếu người đó đối xử tốt với nó, nó có thể cảm nhận được...”

“Em vốn cũng nghĩ như vậy, cũng không muốn để một cái bánh pizza có tác dụng mang tính quyết định gì cả.” “Tuy anh không muốn thừa nhận, nhưng máu mủ tình thâm, con bé nhất định sẽ chấp nhận người đó nhanh hơn là anh.”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Ba Ruột Của Thượng Thượng

Nói thật đấy.” Cao TrạM Vân khá tự đắc mà nhìn Hạ Diệu Diệu: “Em bỏ gần tìm xa, em không cảm thấy người thân là ba như anh, nói với con bé chuyện ba ruột của nó sẽ sức thuyết phục hơn sao?”

“Anh nói với nó?” Cọp dạy cún con sẵn mồi thế nào?

“Em có tin, vấn đề của ba con bé anh chỉ nói một câu là có tác dụng hơn em nói một trăm câu hay không, em có tin không?”

Hạ Diệu Diệu cảm thấy khinh thường mà nhìn anh: “Vậy em thay Hà An cảm ơn anh?”

“Không phục có đúng không.” “Phục, xin hỏi anh Cao khi nào anh có thể dành chút thời gian quý báu của mình để nói tốt cho bà con bé vài câu?” “Vậy phải xem tâm trạng của anh đây.” Hạ Diệu Diệu không kiềm được mà kéo lấy lỗ tai anh: “Em nhường anh một chút thì liền lên giọng đúng không.” Cao TrạM Vân nghiêm nghị nắm lấy tay cô: “Trẻ con đừng ra tay đánh người!” “Anh còn...”

Điện thoại của Cao TrạM Vân đột nhiên reo lên, Hạ Diệu Diệu vội vàng buông tay ra, căng thẳng nhìn chăm chăm vào điện thoại của anh

Cao TrạM Vân kinh ngạc bắt máy, đến lúc nói xong, Hạ Diệu Diệu mới dám mở miệng: “Sao thế? Có tin tức gì?” Cao TrạM Vân nhìn Hạ Diệu Diệu đang căng thẳng.

Hạ Diệu Diệu lo lắng nhìn anh: “Anh nói đi chứ!” Cao Trạ̣m Vậ̣n độ́t nhiên mỉm cười nhưng lại nhanh chóng thu lại

Trong mắt Hạ Diệu Diệu độ́t nhiên phát ra một lượng ánh sáng lấp lánh: “Tốt quá rồi! Người xấu đó bị bắt rồi đúng không! Tiểu Ngư an toàn rồi!”

Hạ Tiểu Ngư nghe thấy liền chạy qua, Hạ Diệu Diệu lập tức nhảy lên ôm lấy cổ anh hôn anh một cái, rồi xoay người chạy qua chỗ Tiểu Ngư: “Tiểu Ngư em có nghe thấy không, người xấu bị bắt rồi, chúng ta an toàn rồi, an toàn rồi!” Hạ Tiểu Ngư ra sức gật đầu, hai chị em vui mừng ôm lấy nhau, Tiểu Ngư đã khóc thút thít không nói nên lời, mấy ngày nay sống trong lo sợ, cuối cùng hôm nay mọi chuyện cũng đã qua, tốt quá rồi, cô không cần lo lắng sợ hãi nữa: “Em không sao rồi..

không sao rồi...” Cuối cùng cô cũng có thể ra ngoài, không còn bị bán nữa, không cần lo lắng sau khi ra ngoài sẽ không trở về được! Hạ Tiểu Ngư nhớ lại sự lo lắng hai ngày nay, cô khóc càng dữ dội hơn, cô rất sợ hãi.

Hạ Diệu Diệu lau nước mắt cho em gái, khoe môi nở một nụ cười: “Ừ, chúng ta về nhà, chị sẽ nấu món ngon cho em, nhìn Tiểu Ngư nhà ta ốm thế này, đau lòng chết chị rồi.”

“Vâng, vâng, về nhà.”.

Cao Trạ̣m Vậ̣n nhìn sắc trời bên ngoài, nhắc nhở: “Đã muộn thế này rồi, để mai hẵng về.” Hạ Diệu Diệu đẩy em gái lên lầu: “Ở nhà người khác không tiện, mau đi thu dọn đồ đạc rồi trở về.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n nhìn theo hướng hai bóng người biến mất, đây là căn nhà mà ông nội anh luôn muốn sang tên cho anh, do ba mẹ nên anh không cần đến, ở đây một đêm thật sự chẳng khác gì ở nhà mình, nhưng Diệu Diệu nói cũng không sai, anh vẫn chưa nhận ý tốt của ông nội, căn nhà này vẫn chưa là của anh:5“Thượng Thượng, đi thôi.”

Ánh trăng chiếu xuyên qua màn sương trên núi, soi bóng xuống mặt hồ trong veo, một đêm xuân thời tiết se lạnh, ánh trăng lạnh lẽo bất luận phát ra bao nhiêu ánh sáng cũng bị hồ nước u ám phản chiếu ra sự lạnh lẽo tĩnh mịch

Ánh đèn sau núi phát ra ánh sáng lạnh lẽo trong đêm xuân, âm thầm soi sáng nửa khu rừng rậm rạp, như một con thú to lớn đang há miệng chờ con mồi

Trên con đường nhỏ cách bờ hồ không xa, quản gia Hà cầm áo khoác đau lòng nhìn ngài Hà đang ngồi dưới gốc cây câu cá, từ lúc trở về cho đến giờ ngài cứ ngồi ở đó, từ trưa ngồi đến chiều, thức ăn mang đến không động vào cũng chẳng bảo mang đi

Quản gia Hà nhìn sắc trời u ám, khom lưng đặt 3 chiếc áo khoác mà từ đầu đến cuối ngài Hà chẳng thèm nhìn đến xuống bên cạnh: “Tôi đi xem phu nhân và lão gia về chưa.” Cứ tiếp tục thế này chắc chắn sẽ bị bệnh, ông tùy tiện tìm một người đến khuyên ngài cũng được

Thư ký Thi ở bên cạnh thở dài: “Vừa gọi điện thoại rồi, không có ai ở nhà, dù có ở nhà thì đã sao, chưa chắc bọn họ đã khuyên được ngài ấy.”

“Vẫn còn có một tia hi vọng, cô gái mà Tiểu Mã nói đã tìm người xác nhận chưa?”

“Xác nhận rồi.” Bạn gái trong thời gian nghỉ ngơi của ngài Hà.

Quản gia Hà nhìn sang dáng vẻ không ổn của anh: “Có thật không đấy, ngài Hà thật sự thích cô gái đó sao.” “Có lẽ là vậy.” “Nếu ngài ấy thích thì cứ đi nói chuyện với cô ấy, bảo cô ấy ở bên cạnh ngài ấy một thời gian đi...”

“Nếu quản gia Hà ra tay thì tôi không có ý kiến, cần giúp đỡ gì thì cứ nói với tôi.” Chiều nay anh ta có hỏi thăm, biết được cô ấy đã có bạn trai,

anh ta cũng gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy đã rất lễ phép mà từ chối đề nghị của anh ta.

Quản gia Hà không vui nhìn thư ký Thi, anh ta định không dính líu đến đây mà! Một cô gái có thể tác động đến tâm trạng của ngài ấy, anh ta định để ông ta đối phó, xảy ra chuyện thì để ông ta gánh vác, có công thì cùng chia, đúng là càng ngày càng biết tính toán.

Quản gia Hà lập tức nổi giận, ông ta không xác định được ngài ấy sẽ chìm đắm trong cảm xúc này bao lâu, hơn nữa một người phụ nữ có thể làm lay động cảm xúc của ngài, thật sự không dễ giải quyết, chuyện này giải quyết xong không thấy thương, nhưng làm không tốt sẽ bị phạt nặng.

Lỡ bên nữ vô ý, còn bọn họ cứ thúc đẩy, cô gái có thể tác động đến ngài chỉ cần thối nhẹ một cái bên gối thì bọn họ liền bị sa thải ngay, cách duy nhất là khiến ngài Hà mau chóng từ bỏ, khiến cô gái không biết điều kia vĩnh viễn không có khả năng xuất hiện.

Quản gia Hà cầm máy bộ đàm lên: “Vĩ độ 37, kinh độ 42, mở gió ấm.” Haiz, ông nhìn ngài Hà lớn thế này rồi, cũng chưa từng thấy ngài ấy như vậy, hi vọng cô gái ấy có thể tự mình thu xếp ổn thỏa.

“Vâng.”

Lúc trời vừa hừng sáng, Hà Mộc An nghiêm nghị cầm thùng nước chưa thu hoạch được gì chậm rãi trở về, nhìn như chẳng có gì khác thường.

Cô vừa xoay người đi thì đã thích người khác, dù anh không muốn thừa nhận, nhưng sau khi phân tích cả đêm thì cũng không thể không tự nói với bản thân, trong lòng cô bây giờ hoàn toàn không có anh.

Anh không cố suy nghĩ việc cô có mục đích gì khi bắt đầu một chuyện tình cảm mới, có phải cũng giống như anh lúc trước, chỉ muốn có thêm người để sai bảo, anh cơ bản không phải là người không thể thay thế, chỉ là

năm đó đúng lúc anh không quá thận trọng mà chấp nhận sự theo đuổi của cô, vốn không phải là anh có sức hấp dẫn, không phải là cô yêu anh, mà là đúng lúc xuất hiện, bản thân anh chẳng là gì cả!

Hà Mộc An xách thùng nước bước từng bước trên thảm cỏ vừa bừng tỉnh lúc sáng sớm, phát ra âm thanh xào xạc

Nhắc nhở mình như vậy, không cho phép mình lại ra tay, một người phụ nữ không yêu anh, dù anh có thích thì cũng không được hạ thấp bản thân! Cô tình nguyện ở bên cạnh một người đàn ông trông chẳng ra sao, đó là chuyện của cô! Lẽ nào anh cho rằng mất đi cô thì mất đi cả thế giới, cứ mặt dày từ bỏ tự tôn mà theo đuổi trở lại, không có cô thì không hạnh phúc, vậy thì quá xem thường những gì anh đang có hiện tại, anh không hề cảm thấy không có người phụ nữ đó, bản thân sẽ không hạnh phúc bằng một người đàn ông khác!

Xem người phụ nữ được mình thích là cỏ dại rồi vứt đi thì đã sao! Anh vẫn là anh, không thiếu một miếng thịt nào, càng đừng mong anh sẽ vì cô mà gốc gác từ bỏ mọi thứ, nghĩ rằng anh ngoài tiền thì không có gì khác, ngoài quyền thế thì chẳng còn gì nữa, ngược lại, sự tồn tại của hai thứ đó khiến anh cảm thấy bản thân mình quan trọng.

Lạch cạch

Hà Mộc An bị một cây mây dài quấn lấy chân, cơ thể cao lớn ngã nhào dưới đất, dù như vậy cũng không lay động được biểu cảm lạnh lùng trên mặt anh.

“Ngài sao thế?” Sao trên người dính bùn thế này? Hà Mộc An bình tĩnh bước lên lầu, giọng nói không nhanh không chậm: “San bằng hết tất cả những loại thực vật dây leo sau núi!” Không cần phải giữ nguyên sinh thái ban đầu

Hà Mộc An trở về phòng sách, mở tivi, tắt cả video camera giám sát lúc năm giờ ba mươi sáng mất đi năm phút.

Hạ Diệu Diệu từ phòng làm việc của Phó tổng đi ra, âm thầm ho một tiếng, chớp mắt liền trở lại dáng vẻ mỉm cười đứng đắn.

“Chị Hạ, chào buổi sáng.” “Chào.”

“Chủ biên Hạ, chào buổi sáng.”

“Chào.”

Y Đóa ở bên cạnh đi qua, mĩa mai nhìn cô một cái: “Đi nịnh bợ à?”
“Nịnh bợ mỗi ngày, vui thả thăng thiên.”

“Hạ Diệu Diệu, bảo cô làm việc dưới trướng của một con bé chuyện gì cũng không biết, cô vui lắm đúng không?”

“Đúng vậy, cấp trên ngu ngốc sẽ càng thể hiện rõ sự thông minh của quan viên nhiếp chính mà.”

“Hạ Diệu Diệu! Không ngờ cô lại thừa nhận chuyện này như vậy.”

“Không thừa nhận thì phải làm sao, chắc tôi cũng phải tìm cấp trên của cấp trên của cấp trên để xem xem có vị Tổng Giám đốc nào để mắt đến mình không.” Hạ Diệu Diệu nói xong thì xoay người bỏ đi, khi đi được một lát thì đột nhiên suy nghĩ, nếu cảnh cô và Hà Mộc An ăn cùng nhau bị mọi người thấy được, liệu có thật sự có thể làm Tổng Giám đốc hay không?

Tổng Giám đốc à? Tiền lương hằng năm đến vài triệu, có xe có nhà, đó là thứ cô đang rất cần, huống hồ gì năng lực làm việc của cô không tệ, nếu Đàm Ngữ có thể dựa vào một ánh nhìn mà thăng chức, tại sao cô không thể vì bản thân mà tìm cách mưu cầu một ít lợi ích

Hơn nữa, hơn nữa cố có năng lực nói chuyện, đáng tin cậy hơn Đàm Ngữ bây giờ.

“Chủ biên Hạ, chị vào đây một chút.”

Hạ Diệu Diệu quay đầu nhìn lại: Tại sao cô phải ra tay với một người chẳng biết gì cả, còn phải nhìn sắc mặt quan lớn đàn áp người của cô ta, có khi cô ta thật sự ngồi vững vị trí đó mà còn nhớ đến ân tình của cô, muốn đưa cô lên chức.

Nhưng được nhìn trúng thì chuyện đó đơn giản hơn nhiều, chào hỏi sao? Hỏi thăm một câu? Đó thật sự là điều có lợi

Đàm Ngữ ngồi ở vị trí chủ tọa nhìn xuống Hạ Diệu Diệu: “Tôi không nghĩ đề án của chị có thể thông qua, mấy ngày trước chị nghỉ phép, có lẽ không biết được ý của cấp trên, Mị Lực phải tiến hành điều chỉnh toàn diện, quan hệ giữa chúng ta và Hồng Đại sau này cũng sẽ thay đổi, không thể vì một người là chị mà gây ra rắc rối không vui với Hồng Đại, chị có hiểu không?” Vì vậy..

cô ta ám chỉ phương thức phối quần áo của tiểu tam không biết xấu hổ” Hàn Tùng Song không thể đăng bài? “Chủ biên Hạ, tôi biết chị vì chuyện của con gái mà có chút hiểu lầm với biên tập Hàn của Hồng Đại, điểm này tôi rất hiểu, vì chuyện này tôi cũng đã đấu tranh với cấp trên giúp chị, nhưng ý của Tổng Giám đốc tôi nghĩ là chị cũng hiểu, ông ấy bảo tôi nói chuyện lại với chị, dù sao bây giờ có thể bàn bạc rất nhiều chuyện, biên tập Hàn cũng đồng ý xin lỗi chị, chị có thể...”

“Đàm tổng, cho đến bây giờ tôi vẫn chưa nhận được lời xin lỗi của cô ta.”

“Chị đã thay đổi thủ đoạn pháp luật, không cần đến mức trên nội dung tạp chí cũng không tha cho người ta.”

“Tôi làm gì cô ta, tôi chỉ viết về cách phối trang sức của các nhóm người có thu nhập khác nhau, cách ăn mặc của cô ta có liên quan đến sự phân chia thu nhập, tôi có làm gì đâu.”

“Chủ biên Hạ, có đôi lúc lùi một bước là có lợi cho chị, cấp trên sẽ ghi nhớ lần hi sinh này của chị, con đường thẳng tiến sau này sẽ xem trọng chị.” Vậy nên, cô đem suy nghĩ của cô đẩy lên đầu tôi, tại sao tôi phải lùi bước: “Tôi không cảm thấy bản thảo của tôi có vấn đề.”

“Chủ biên Hạ, đừng cố chấp như vậy, nghe nói Hàn Tùng Song gửi lên cấp trên một bài phỏng vấn nhưng không được thông qua, hoàn cảnh của cô ta bây giờ cũng rất khó khăn, thư luật sư của chị bên Hồng Đại cũng rất xem trọng, nhất định sẽ cho chị một câu trả lời, chị hà tất khiến cô ta thân bại danh liệt.”

“Lúc cô ta đăng bài về con gái tôi tại sao không nghĩ đến chuyện con gái tôi có bị thân bại danh liệt hay không, sau này con gái tôi có bạn trai rồi kết hôn, lúc đó sẽ bị người ta đào ra quá khứ không hay ho này thì đẹp mặt lắm sao!” Đã thời buổi nào rồi còn đào bới quá khứ của con gái chị, chuyện nhỏ như vậy không ai nhắc thì cũng chẳng ai nhớ, Đàm Ngữ thấy không thuyết phục được cô, lập tức chuyển đề tài: “Con gái chị rất đáng yêu.”

“Cảm ơn.”

“Cô ta cũng hi vọng chị có thể nhân nhượng cho qua.”

“Cô hỏi cô ta rồi sao?”

Đàm Ngữ đột nhiên cứng họng, cô ta đã nhìn ra thái độ không dễ dàng bỏ qua cho người của Hồng Đại của Hạ Diệu Diệu, Đàm Ngữ thở dài, lập tức đưa ra quyết định, đây là cơ hội rất tốt để lôi kéo nhân tâm, nếu cô ta có thể ra sức đấu tranh với cấp trên giúp Hạ Diệu Diệu đăng nội dung tuần này, cấp trên có lẽ sẽ suy nghĩ ý kiến của cô ta

Nếu mục đích của Hạ Diệu Diệu đạt được, sau này cũng sẽ giúp cô ta, đây là chuyện có lợi cho hai bên.

Đàm Ngữ nghĩ đến đây thì hít thật sâu một hơi: “Ừ, chuyện này tôi sẽ vì chị mà...”

“Không dám phiền Phó tổng, tôi sẽ đích thân nói chuyện với Tổng Giám đốc.”

“Vậy tôi đợi tin tốt của chủ biên Hạ, cũng mong chủ biên Hạ đừng quên, nếu có gì cần giúp đỡ thì tôi cũng rất sẵn sàng.” Hạ Diệu Diệu ngạc nhiên mỉm cười: “Cảm ơn.” Cô xoay người, đi đến cửa thì đột nhiên dừng lại mỉm cười nhìn Đàm Ngữ: “Đàm tổng, quần áo hôm nay phối rất đẹp.” Nói xong thì cô đóng cửa đi ra ngoài.

Ý của cô là gì, Đàm Ngữ vô thức nhìn xuống quần áo của mình, đây là đồ cô ta vừa mua hai hôm trước, trước kia không ít lần cô ta bị người ta xem thường, mấy hôm trước vì đám người đó nên cô ta có một ít tiền, nhưng cô ta cũng không dám dùng lung tung, nay đã ngồi lên vị trí này, cô ta mới nỡ mang đi mua một bộ đồ hàng hiệu, trước khi đến còn soi gương mấy lần để đảm bảo không có gì bất ổn, cùng một cấp bậc với tất cả mọi chủ biên ở đây, có gì đáng để cô ta nhắc đến.

Tại sao cô ta phải nhắc, Đàm Ngữ vốn dĩ rất tự tin vào quần áo trên người mình, nhưng vì câu nói lúc nãy của Hạ Diệu Diệu, cô ta vẫn không kiểm được mà cảm thấy cô đang nói ngược lại, ý là đang mỉa mai cô ta, cô ta liền đứng dậy đi soi gương, sau khi xác nhận không có vấn đề mới trở về bàn làm việc, hừ một tiếng, bắt đầu xử lý công việc hôm nay.

Sau này cô ta sẽ không vì chuyện quần áo mà để mọi người dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô ta!

Hạ Diệu Diệu và Y Đóa không chịu đứng về phía cô ta thì đã sao, đa phần mọi người đều thỏa hiệp với cô ta, hiện giờ cô ta đã tìm hiểu được

phương thức hoạt động của tạp chí Mị Lực, tiếp theo sẽ nắm rõ, đợi khi cô ta nắm được thành viên nòng cốt của bộ phận phụ trách nội dung văn bản của tạp chí, thay đổi Hạ Diệu Diệu và Y Đóa - hai người không chịu giúp cô ta, là chuyện dễ như trở bàn tay.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Đi Tìm Hà An

Thạch Quốc Cường hất chần lên, lộ ra cơ thể được chăm sóc đúng cách không có một chút mỡ thừa nào, ông ta khoác áo ngủ lên, vẻ mặt không hề dao động.

“Anh nói chuyện đi! Anh để đám người đó cười nhạo em, bây giờ cấp trên còn dùng công việc của em, anh chẳng đoái hoài cái gì cả.”

Thạch Quốc Cường rót cho mình ly nước, đã năm mươi tám, năm mươi chín tuổi rồi, nhưng khuôn mặt như mới hơn ba mươi, không thể không nói ông ta cực kỳ chú trọng tới phong cách của mình: “Đây là kết quả tốt nhất rồi, nếu còn tiếp tục gây rối nữa thì e rằng không chỉ đơn giản là tạm thời đình chỉ công tác và treo lương đâu.”

“Tại sao?” Hàn Tùng Song ngạc nhiên

Cô ta có làm cái gì đâu, cho dù là vì người phụ nữ không biết xấu hổ kia, thì xử phạt cảnh cáo vẫn chưa đủ nghiêm khắc sao

“Anh thấy không hề đơn giản như vậy, Phi Diệu chưa từng bác bỏ bất kỳ đề nghị nào của Hồng Đại, mấy năm nay Hồng Đại có thể thể hiện tài năng ngay từ lúc ban đầu rồi ngồi đến vị trí này thì không thể bỏ qua công lao của cấp trên, nhưng anh nghe nói gần đây Mẫn Hàng xuất hiện một cô gái khiến ngài Hà để ý, nếu như Phi Diệu hợp nhất với Mẫn Hàng thành công thì tình hình của chúng ta sau này sẽ không lạc quan như giờ nữa.”

Giọng nói của Hàn7Tùng Song lập tức cao lên hai trăm độ: “Làm cho ngài Hà để ý? Là cô gái như nào?”

“Một sinh viên vừa tốt nghiệp thôi.” Hàn Tùng Song cười lạnh một tiếng: “Cho nên ngài Hà có ý gì.”

Thạch Quốc Cường uống một hơi hết nước trong cốc: “Ngài Hà không có ý gì cả, anh ta cũng không cần phải thế, em đừng dùng suy nghĩ của mình để đoán phong cách làm việc của ngài Hà, em cho rằng mấy năm nay Hồng Đại thuận buồm xuôi gió là nhờ công lao của ngài Hà? Không phải, Ngài Hà chỉ thoáng thể hiện ra là coi trọng Hồng Đại, tất cả cơ quan bên dưới đều sẽ bật đèn xanh một cách thích hợp cho Hồng Đại, em nghĩ xem tại sao những cấp dưới của chúng ta có thể không cần tốn nhiều công sức mà có thể phỏng vấn được rất nhiều nhân vật nổi tiếng, đó là do nể mặt ngài Hà thôi, chứ không phải trình độ nghiệp vụ của các người tài giỏi.”

Thạch Quốc Cường lo lắng đặt cốc nước xuống, phóng khoáng cởi áo ngủ, để mặc cho dáng người săn chắc phơi bày dưới ánh đèn, thản nhiên mặc quần áo: “Lần này ngài Hà thể hiện rõ ràng sự quan tâm của mình với Mẫn Hàng, không phải cấp vốn mà là thu mua toàn bộ, cô gái này có thể được coi trọng hơn Hồng Đại rồi, cuộc sống sau này sẽ không tốt như hồi trước đâu.”

“Vậy em...”

“Về việc trang nào đưa tin, anh đang giúp em tạo áp lực với Mẫn Hàng, chắc là sẽ nể tình anh để em xin lỗi người có liên quan rồi bỏ qua thôi, vì đề án của em, bên trên đã hủy một chút phúc lợi đối với công ty, cũng là anh để em tạm thời đình chỉ công tác mà vẫn được nhận lương, em hãy nhớ kỹ, bây giờ em nghỉ ngơi một thời gian, nhắc nhở những người khác so với lúc em ở công ty thì giờ thiếu đi em mỗi tháng họ sẽ mất đi bao nhiêu tiền, chuyện này càng có lợi hơn cho em.”

Hàn Tùng Song nghe vậy thì cảm kích ôm lấy eo Thạch Quốc Cường từ phía sau lưng: “Em biết anh muốn tốt cho em, nhưng em...” Thạch Quốc Cường vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé nhắn mịn của cô ta: “Nghe lời đi, đây là kết

quả tốt nhất dành cho em rồi, qua thời gian này anh sẽ sắp xếp cho em quay về.” “Em thực sự có thể trở về công ty sao?” Hàn Tùng Song nghiêng đầu làm bộ đáng thương nhìn ông ta

Thạch Quốc Cường cứng chiều néo mặt cô ta: “Đương nhiên, hai ngày này đừng gây chuyện, đợi anh bàn bạc với lãnh đạo cấp cao Mẫn Hàng rồi dẫn em ăn cơm với bọn họ, em phải khiêm tốn xin lỗi cố Hạ đấy đã biết chưa.” Hàn Tùng Song nghe vậy thì cúi đầu xuống, tuy không cam tâm tình nguyện, nhưng cô ta vẫn gật đầu: “Vâng, em nghe anh.” Cũng chỉ là xin lỗi thôi! Có gì đặc biệt hơn người đâu, đợi đến khi Hồng Đại và Mẫn Hàng thực sự hợp thành một rồi, với địa vị của cô ta thì sẽ có rất nhiều cơ hội trừng trị cố

Có con với người khác rồi còn quyến rũ anh Cao, đúng là không biết xấu hổ.

“Ngoan...”

Hạ Diệu Diệu ngồi ở phòng làm việc, hai tay khoanh trước ngực chống cằm nhìn một số điện thoại trên màn hình, gọi điện rồi thì phải nói thế nào mới có cơ hội ăn cơm với anh đây?

Cảm ơn anh về chuyện của Tiểu Ngư, hy vọng anh có thể để chúng tôi bày tỏ lòng biết ơn của mình

Lỡ như anh nói không cần thì sao đây, dù sao thì cũng có rất ít khả năng đối phương sẽ vì chuyện này mà nể mặt bọn họ?

Hay là cô trực tiếp mang quà đến? Lúc lãnh đạo tới Hòa Mộc ký văn bản cuối cùng, cô sẽ yêu cầu gặp chủ tịch của bọn họ một lúc, nói là vì cảm ơn chuyện của Tiểu Ngư

Như vậy thì lãnh đạo sẽ biết cô quen Hà Mộc An

Cô nghĩ tới những chuyện trèo cao trong tạp chí không hề dễ như trở bàn tay

Lỡ như anh không ở công ty thì sao, vậy thì rất mất mặt, còn có thể biến lợn lành chữa thành lợn què

Hỏi anh bao giờ có thời gian, để Tiểu Mao thay cô mang quà đến, dựa vào sự lăm mồm của Tiểu Mao để lan truyền chuyện cô quen Hà Mộc An. Đôi mắt Hạ Diệu Diệu sáng lên, cách này hay đấy, không lộ liễu một chút nào, cô gọi điện thoại trước, quà kiểu gì cũng được để lại.

Cô cũng không quá mất mặt

Nhưng tặng cái gì đây? Hạ Diệu Diệu suy tư dùng điện thoại gõ gõ vào cằm của mình, đột nhiên đầu cô cứng đờ, cô bỗng nghĩ tới mấy thứ gì đó mình từng không quan tâm nên đã thuận tay vứt đi, giờ cho con dùng cũng chưa có vẻ bị quá hạn oxy hóa.

Hạ Diệu Diệu bỗng nhiên đập bàn một cái, trong mắt cô toát ra ánh sáng lóa mắt, có được như cô nghĩ không, có được không! Cô có ba cái hộp lớn, nếu tất cả đều là đồ thật thì nhà, học phí, tiền dưỡng già của bố mẹ, lượng lưu của cô, tiền kết hôn của Hạ Vũ, của hồi môn của em gái..

Nhưng có thể bán được nhiều tiền như thế sao? Hạ Diệu Diệu chưa từng nghĩ tới việc trả lại, đã quá lâu rồi, cố ý làm như vậy thì chỉ lộ rõ cố có dụng ý khác, nếu như bán đi thì được nhiều tiền lắm đó nha!

Từ từ đã, là hàng thật sao? Về tìm người giám định xem, lỡ như là hàng nhái cao cấp thì làm sao bây giờ, nhưng nếu là hàng thật thì thế nào cũng bán được một triệu, bao nhiêu đó cũng trả một khoản thanh toán rồi.

Nhưng việc cấp bách bây giờ là tặng cho Hà Mộc An cái gì bây giờ, đồ trang sức, thứ xa xỉ chắc chắn không được, cô không thể mua được thứ anh vừa mắt, tao nhã hay thấp kém là cảm nhận cá nhân, tặng anh một bó

hành hữu cơ, hành hiện giờ rất đắt, có quá keo kiệt không nhỉ, lại còn là hành hữu cơ, hay là thêm hai củ tỏi, mảnh đất ngàn vàng khó mua.

Thôi đi, hay là tặng chai rượu vang? Trương Ngọc hơn một nghìn có được không? Hơn mười nghìn? Người có tiền chẳng thiếu chút rượu này của cô

Tặng một bộ tranh chân dung từ bé đến lớn? Cái này được đấy, nhưng có phải tranh công quá lộ liễu rồi không, giống như để anh dựa vào tuổi tác tính tiền cho cô.

Tặng cái gì đây? Hà Mộc An thích cái gì nhỉ? Hạ Diệu Diệu nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ thích ở nhà ra thì anh ta không có sở thích gì.

Vậy thì tặng thực phẩm hữu cơ là được rồi, ngàn vàng khó mua, bây giờ bánh bao đa số là hấp bằng đồ điện máy móc, trong chung cư của bọn họ có bếp chưa bị dỡ bỏ, mùi vị màu sắc của bánh bao làm thủ công với phi thủ công không hề giống nhau

Cô về dùng bếp lò, cùng Tiểu Ngư hấp một nồi bánh bao thuần thủ công cho anh, tốt nhất là tự tay nhào bột, chắc chắn có thể khiến anh nhớ tới hồi còn bé.

Hạ Diệu Diệu gật đầu, thêm chút hành gừng tỏi gì đấy nữa, rẻ nhưng mà quý giá, đúng là hoàn mỹ

Hạ Diệu Diệu nghĩ xong chuyện thứ nhất rồi tiếp tục thở dài, quá khứ không quan trọng? Quá khứ rất quan trọng là đằng khác, Hà Mộc An nín lấy chút quá khứ này không buông khiến cô rất khó xử, cô quả thực muốn thiêu hủy tất cả tờ báo, tạp chí đã bán đi, để Hà Mộc An nhìn thấy, dù có tin là cô không hề hành hạ, nhưng để con ăn mặc như vậy thì chắc chắn nghĩ cô không tận tâm, ít nhiều cũng có thành kiến với cô

Như vậy thì cũng tốt, lỡ như có một ngày tranh quyền nuôi dưỡng vậy thì quá khứ đen tối của cô sẽ giúp anh có thêm điểm

Hạ Diệu Diệu nghĩ tới chỗ này, cô không bóp chết Hàn Tùng Song là tốt bụng lắm rồi

Haizz, chịu khó hạ mình một chút, hy vọng anh ta không so đo.

Nghĩ thông suốt tất cả các điểm quan trọng, Hạ Diệu Diệu cầm lấy điện thoại trên bàn gọi tới quầy lễ tân của tập đoàn Hòa Mộc theo tư liệu trên màn hình

“Alo, chào cô, xin hỏi có phải tập đoàn Hòa Mộc không? Tôi tìm ngài Hà..

Không phải, không phải...” Nhưng cô không thể không nuối tiếc mà thừa nhận: “Tôi không có hẹn trước..

tôi thật sự có chuyện, phiền cô giúp tôi hỏi một chút được không...”

Hạ Diệu Diệu chán nản cúi đầu xuống: “Cảm ơn, làm phiền cô rồi..

không cần không cần, tạm biệt...” Bị từ chối bằng cách quá dịu dàng, cô cảm thấy đầy xấu hổ.

Đi tới thang nơi có phải tốt hơn không.

Bên kia, sau khi cô gái xinh đẹp ở quầy lễ tân cúp máy, cô nghiêm túc nhắc điện thoại khác lên và gọi cho thư ký ở tầng trên cùng: “Đúng, một cô gái họ Hạ, số máy là XXXXXXXX.” Không phải cấp trên có yêu cầu, mà mỗi khi có điện thoại tìm ngài Hà đều sẽ báo lên, cho dù đó chỉ là một cuộc điện thoại quấy rầy

Thư ký tầng trên cùng nhanh chóng dựa theo số máy và họ của người gọi để đối chiếu danh tính của người này, dù sao thì cũng có một số cuộc

gọi thật sự có chuyện chỉ là tạm thời không có số điện thoại của ngài Hà, nếu như kiểm tra đối chiếu chủ nhân của số điện thoại và họ tên có liên quan tới Tập đoàn Hoa Mộc thì tính danh của người gọi sẽ được báo cáo viên của bộ phận Thư ký báo cho ngài Hà.

Đương nhiên cũng có một trường hợp được báo lên đó là người không có bất kỳ quan hệ với Tập đoàn Hòa Mộc, không ai đảm bảo được rằng loại người này thật sự có quen ngài Hà hay không, báo một câu cũng chẳng có chuyện gì

Hạ Diệu Diệu thuộc loại thứ hai, cho nên tên họ cố may mắn được xuất hiện trong miệng của thư ký trưởng chuyên báo cáo công việc lịch trình mỗi giờ một lần

Lúc Hà Mộc An nghe thấy họ Hạ thì ngẩng đầu

Thư ký trưởng của tổ thư ký phụ trách báo cáo lịch trình lập tức phản ứng khéo léo: “Ngài Hà, có cần gọi lại không? Hay là đợi trả lời cuộc gọi tiếp của cô Hạ?” Hà Mộc An cúi đầu xuống, mặt không có biểu cảm gì khác thường, lông mày không nhíu đến một lần, giọng nói lạnh nhạt: “Không cần, nếu như cô ấy gọi lại thì bảo tôi không có thời gian.”

“Vâng, thưa ngài.” Vậy mà lại có hồi âm!?! Là người nào!?! Tiếng báo cáo lịch trình lại vang lên lần nữa, bút trong tay Hà Mộc An chưa ngừng lại

Cho đến khi tổ thư ký rời đi, Hà Mộc An dừng bút một lát, sau đó lại tập trung vào công việc: Không có tình cảm, cũng không phải là ngày tận thế.

Bên kia, Hạ Diệu Diệu đang suy nghĩ khả năng của việc hẹn trước, không gặp được người thì có tặng được quà không? Cho dù tặng xong bị vứt đi cũng được, nhưng có thể tặng không?

Hạ Tiểu Ngự vừa đổi ca, lúc này cô đang mặc một bộ sườn xám và ngồi đấm chân ở khu vực nghỉ ngơi, đứng trọn năm tiếng đồng hồ, chân cô cong hết cả rồi, cô đường đường là sinh viên tài năng của khoa Tiếp viên hàng không mà phải ở chỗ này trông cửa, không thể vào khoa Quan hệ công chúng sao! Hừ, việc thảo luận này không quan trọng khuôn mặt hay vóc dáng thì bọn họ để cho những người khác làm, còn cô tại sao phải khổ thế này

Hạ Tiểu Ngự đấm chân, đôi môi hồng nhỏ nhắn dễ thương bĩu môi than thở, trên khuôn mặt xinh đẹp là sự oán giận như làm nũng.

“Tiểu Ngự, có điện thoại này.”

Hạ Tiểu Ngự hơi ngạc nhiên: “Ai vậy?”

“Không biết, quầy lễ tân báo tớ báo với cậu một tiếng, mau lên đi, người ta đang đợi cậu đấy.” “Ừ.” Hạ Tiểu Ngự vội vàng mang giày vào, trong lòng lại tự hỏi, tên thần kinh nào không gọi điện thoại cho cô mà lại đi gọi cho quầy lễ tân, đầu óc chập mạch à

Bạn thân cô vẽ mặt kỳ lạ chặn ở ngoài cửa, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười không có ý tốt: “Tiểu Ngự, thành thật khai báo đi, có phải có đại gia nào đang thích cậu hay không? Nếu không tại sao lại gọi cho quầy lễ tân?” “Được thể thì tốt rồi.” Hạ Tiểu Ngự đã đi ra ngoài: “Này...”

Ba giờ sau.

Mái tóc dài của Hạ Tiểu Ngự rủ xuống vai, cô mặc một chiếc áo khoác màu xanh trông khá thùy mị, mặt tràn đầy kinh ngạc đi trên đường lớn nhiều người qua lại, người bên cạnh vô tình đụng phải cô cô cũng không có cảm giác, cố mù quáng bước từng bước, việc này so với lúc vừa mới biết có người muốn giết cô còn chấn động hơn.

Chuyện này cô nghe xong cũng hiểu rồi, giờ còn đang lặp đi lặp lại bên tai

“Cô gái nhỏ, thật không ngờ cô muốn tìm tòi, ha ha, ngưỡng mộ đại danh của cô đã lâu, chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt, cô vẫn chưa biết tôi là ai đúng không, bạn bè thường gọi tôi một tiếng Lục gia, nếu cố không để bụng thì cứ gọi một tiếng Lục gia cũng được.”

“Tôi biết chúng ta không quen nhau, năm đó khi ngài Hà bảo tôi cứu một cô gái, tôi còn đang nghĩ cô gái nào có thể để anh ta nhớ thương, hôm nay vừa gặp, Hạ tiểu thư quả nhiên là xinh đẹp.” Chỉ là lời nịnh nọt thôi, Tiểu Ngư xinh đẹp là thật nhưng không thể so với những người con gái xinh đẹp ông ta từng gặp.

“Cô hỏi tôi nhận sự phó thác của ai mà cứu cô? Cô không biết?..

Cô chưa từng nghe tới cái tên ngài Hà của Tập đoàn Hòa Mộc sao?”

Từng nghe rồi, cô làm sao có thể chưa nghe chứ

Nhưng có quan hệ gì với cô, cô là một công dân lương thiện trung thực giữ phép tắc, miễn cưỡng thì cũng bị giáo viên gọi vào phòng làm việc nói rõ chuyện học sinh giỏi không thể yêu sớm, tại sao để một kẻ mang tội giết người lại gọi điện thoại đến công ty cầu xin cô giúp đỡ hãn ta!

Cô sắp điên rồi! Cô vừa khóc vừa nói cô không biết gì cả xin hãn ta tha cho cô! Có quên mất tên khốn nạn đó còn ở trong ngục, nhờ chính sách chủ nghĩa nhân đạo nên mới được gọi điện thoại ra ngoài, căn bản không thể tổn thương được cô! Nhưng người này bảo cô có thể giúp hãn ta cầu xin, nếu như không làm vậy hãn ta sẽ chết ở trong ngục.

Hạ Tiểu Ngư hy vọng hãn ta chết, chết một trăm lần một vạn lần, ngũ mã phanh thây, xử ngay tại chỗ, thiên đao vạn quả, nhưng đó cũng chỉ là

suy nghĩ trong lúc sợ hãi, đặt ở trong ảo tưởng để thỏa mãn một chút, nếu thật sự để cố nhìn một người chết như vậy thì cô sẽ bị dọa chết đầu tiên.

Vả lại..

vả lại..

đó là một kẻ mang tội giết người, cô cũng không dám xin tha cho hắn ta, hắn ta có thể tìm được số điện thoại của cô, hắn ta biết cô đang làm việc ở đâu, biết nhà cô ở đâu, lỡ như mười lăm hai mươi năm sau hắn ta được ra tù, nghĩ đến việc vì mình không xin tha cho hắn ta, biết đâu hắn ta tới giết cô thì sao.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Cô Tìm Anh Có Chuyện Gì?

“Mấy năm trước ngài Hà, Hà Mộc An thông qua tôi đây giúp đỡ cô thoát khỏi Di Nguyệt, có nhớ không?” Cô gái này nhìn là lạ như thế nào ấy, Hà lão đệ sao lại thích cô nhỉ? Hạ Tiểu Ngư sững sờ nhìn vào ông lão ăn nói đĩnh đạc kia: “Hà..

Hà Mộc An..

Hà..

An..?” Hai chữ cuối cùng trong nháy mắt tự động thốt lên

Lục lão gia nhìn bộ dáng kinh ngạc của cô, không biết cô đang diễn trò gì nên hỏi lại: “Sao vậy?” Hạ Tiểu Ngư lắc đầu, giờ trong đầu cô toàn là cái tên Hà Mộc An, Hà An, Hà An, Hà Mộc An? Hà An chính là Hà Mộc An của Tập đoàn Hà Mộc? Lục lão gia cười ha2ha: “Mọi người đều là người một nhà, cô không cần khách khí, còn khách khí với tôi làm gì, đây là trà Long Tĩnh bên Tây Hồ, lại đây nếm thử xem có hợp khẩu vị với cô không.”

“Chuyện của tên Thìn.”

“Nếu..

Nếu như..

Ông khó xử..”

“Không đâu, hắn không có mắt nên mới dám động đến cô, chuyện này tôi đã biết, tôi cũng đã cho người bên dưới dạy cho hắn biết thế nào là lễ độ, Tiểu Ngư khoan hồng độ lượng, yên tâm đi, tôi cam đoan tên kia sẽ không dám quấy rầy cháu nữa đâu”

“Tiểu Ngư sau này có chuyện gì thì cứ đến tìm tôi, cô đã gọi tôi một tiếng ông thì chính là cháu gái của tôi, sau này chỉ cần cháu mở miệng tôi sẽ cố gắng hết sức giúp.”

Hạ Tiểu Ngư không biết mình đã ra khỏi đó như thế nào, trên đường đi cô không cảm nhận được mưa bụi đang bám vào người mình, Hà An chính là Hà Mộc An, là Hà Mộc An của tập đoàn Hà Mộc.

Hạ Tiểu Ngư ôm chặt túi sách đã bị nước mưa thấm ướt vào người, nhưng hiện giờ cô không để ý, trong người cô đang có một loại cảm giác hưng phấn kỳ lạ, Tập đoàn Hà Mộc là một tập đoàn khổng lồ, là một trong những doanh nghiệp lớn nhất trên thế giới, mỗi giây trôi qua tập đoàn này kiếm được một con số làm người ta chấn động, Tập đoàn Hà Mộc có được vị trí ngày hôm nay chính là nhờ vào người điều hành thần thánh phía trên, nghe nói mỗi ngày anh ta phải xử lý hơn nghìn tập tài liệu, mỗi phút có vô số tài liệu văn kiện được chuyển đi khắp các quốc gia nơi trên thế giới, có sức ảnh hưởng đến hàng ngàn hàng vạn người.

Ha ha, cô thế mà lại có thể quen biết với người như vậy! Hạ Tiểu Ngư cô có thể quen biết được với người có quyền có thế, còn có khả năng là dì của con gái anh ta.

Hạ Tiểu Ngư không biết hình dung về tâm trạng lúc này của mình như thế nào, vừa xoắn xít vặn vẹo lại mang theo hưng phấn, cô chưa bao giờ nghĩ tới, cho đến bây giờ cô cũng chưa nghĩ đến Hạ Tiểu Ngư cô cũng có được như ngày hôm nay.

Người đàn ông cô thích lại khinh thường gia thế nhà cô, cô hạ mình để nịnh nọt hẳn, tiểu tam của bạn trai cô lại muốn bán cô đi, cô không có nơi thực tập tốt; cô không mua nổi quần áo đẹp, không dám đến những nơi trưng bày một bộ quần áo bằng một năm phí sinh hoạt của cô, cô phải xem sắc mặt của nhiều người, mỗi ngày đứng cười đến sáu bảy tiếng mới nhận được chút tiền lương.

Thành tích của cô không tốt như anh như chị, cố gắng lắm mới được như vậy, cô lại không quen biết với người có chức có quyền, người có chức có quyền cũng không vừa ý cô, về sau cô cũng đi làm giống như mọi người, cũng phải xem sắc mặt của người khác mà sống, cô cảm thấy đời cô cứ như vậy mà trôi qua.

Nhưng hôm nay cô đã nghe được cái gì, cô lại có thể quen biết với Hà Mộc An, Hà Mộc An đó nha, cô chẳng những có thể lấy lại công đạo cho mình mà có thể nhờ vào quan hệ của chị mình với anh để hơn người khác, hơn nữa chị sao có thể là người yêu cũ của anh, chị có thể bắt đầu lại lần nữa với anh ấy mà, như vậy cô chính là cô em vợ của anh ấy rồi.

Hạ Tiểu Ngư đang hưng phấn thì bỗng nhiên nhớ lại mấy ngày trước anh Cao đã giúp đỡ cô, cô cố gắng ngăn suy nghĩ này lại, mặc dù anh Cao cũng không tệ lắm nhưng so ra vẫn kém hơn Hà Mộc An, nhưng trong nội tâm cô cũng biết cô không can thiệp được vào chuyện của chị, hơn nữa cô cũng nhìn ra được chị cô rất thích anh Cao, cho nên cô vẫn không cần mơ tưởng thì hơn.

Hạ Tiểu Ngư hừ lạnh một tiếng, cho dù không trở thành anh rể thì sao, dù sao chị cô cũng đã nuôi con gái anh nhiều năm như vậy, anh cũng nên bỏ ra chút gì đó, phải đền bù lại công nuôi dưỡng cho nhà cô chứ.

Hạ Tiểu Ngư nghĩ đến hai ngày lo lắng hãi hùng kia, cô thật sự muốn bóp chết con tiện nhân Lâm Văn Huyền kia, ỷ vào bản thân có chút tiền liền muốn hủy hoại cô, không phải là thầy cô không quyền không thể cho

nên muốn bóp thế nào thì bóp như thế ấy sao, nếu như cô là em vợ của Hà Mộc An cô ta dám động vào cô sao, đến lúc đó gã Giang Hồng Triết ngu ngốc kia đến quỳ lạy cô để quay lại với hắn, đến lúc đó cô không thèm nhìn đến hắn.

Chị có đúng là dần, một mình chịu khổ như vậy, sao có thể không bắt anh chịu trách nhiệm, dựa vào cái gì mà bắt chị cô chịu khổ một mình.

Hạ Tiểu Ngư trong lòng hưng phấn, nếu như..

nếu như anh biết nhất định sẽ rất vui mừng, dù gì thì anh cũng chưa kết hôn, chưa có con, hơn nữa trong ấn tượng của cô thì con người anh cũng tốt, hơn nữa anh lại rất có tiền, nhất định sẽ đối tốt với con gái của anh.

Nghĩ đến cô gái trong công ty kia, không xinh đẹp bằng cô, còn không bằng mấy cô gái lúc sáng cô gặp trên đường, vậy mà cô ta không biết xấu hổ, còn nhìn cô bằng ánh mắt cao cao tại thượng, mỉm cười khích lệ cô, cô ta là cái gì mà đoạt mất vị trí chị cô đã thiết tha mong chờ, rồi còn xem đó thật sự là của mình

Dừng!

Nếu như Hạ Diệu Diệu biết cô nghĩ như thế, nhất định sẽ nói cho cô biết người ta đương nhiên là có tư cách xem thường cô, người ta nói như thế nào cũng tốt nghiệp đại học danh tiếng, chỉ thiếu kinh nghiệm xã hội thôi, chứ không phải là không có đầu óc.

Hạ Tiểu Ngư đang im lặng bỗng nhiên vui sướng trong lòng, Lâm Vân Huyền! Cô cho rằng cô trốn trong nhà thì tôi không lối cổ ra được sao

Còn có cái Công ty Hoa Hàng chết tiệt kia dám cự tuyệt cú đi thực tập, sao cô lại không đủ tư cách chứ!

Nghe nói Công ty Hoa Hàng này chỉ là một công ty nhỏ dưới tay Tập đoàn Hòa Mộc thôi, coi như Hà Mộc An không chịu giúp cô thì với thân phận hiện giờ của cô cô muốn đi đâu thực tập thì sẽ đi đến đó, để xem đám bạn học của cô còn dám chê cười cô đi cửa sau nữa không.

Còn có đám người vây quanh Lâm Văn Huyền kia cũng dám xem thường cô, cho rằng có thể vào Hoa Hàng thực tập thì giỏi lắm sao, cho rằng cô trước kia tìm Giang Hồng Triết là thấy người sang bắt quàng làm họ sao

Để xem lần này ai trèo lên ai còn chưa biết được đâu

Hạ Tiểu Ngư đột nhiên cảm thấy lạnh, mưa tí tách đã làm cô ướt nhẹp từ lâu, cô thích chùng diện nên mặc quần áo mỏng manh, vội vàng ôm chặt quần áo chạy nhanh vào cửa hàng gần đó, xác định bản thân không gây ra phiền toái gì, cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân để gọi điện cho Hạ Vũ.

“Em sao không được hỏi? Chị chỉ có một mình anh ta là bạn trai, không phải của anh ta thì của ai? Sao em lại không biết, có gì mà em không biết chứ! Em chính là không chịu được anh ta lại không có trách nhiệm với chị như vậy! Được rồi cứ cho rằng là em xen vào chuyện của người khác đi

Em chính là không thỏa mái khi thấy chị bị một thực tập sinh không biết gì kia đoạt mất vị trí mơ ước..

Biết rồi, anh có thấy phiền không, em sẽ không gây rắc rối gì cho chị đâu, bye bye.” Hạ Tiểu Ngư kích động mà tắt điện thoại, thật là! Cô không để ý bên ngoài vẫn còn mưa mà chạy đi

Mười bảy giờ năm phút chiều, Hạ Tiểu Ngư đầu tóc, quần áo ướt sũng xuất hiện trước cửa cao ốc Song Tử.

Hạ Tiểu Ngư bước vào đại sảnh liền kinh ngạc hơn so với lần trước khi cô bước vào Hoa Hàng, thấy lễ tân đang chào cô, lập tức dựng thẳng sống lưng lên, mang theo mấy phần kiêu ngạo, bước vào chỗ này cô cũng không dám nghĩ tới là mình đang bước vào chỗ của giới quý tộc.

Nghe nói ở đây cho dù là chức vị gì chỉ cần kim giây chạy một vòng thôi cũng là khoảng cách giữa kinh độ và vĩ độ, không biết có thật hay không?

Hạ Tiểu Ngư bỏ đi sự rụt rè, càng thêm ưỡn ngực, người cô ướm sững đi trên mặt sàn trơn bóng vào Tập đoàn Hà Mộc.

Người máy vệ sinh sàn nhà, trên người mặc chiếc váy nhỏ cử động như con người, xoay vòng tròn như một cô gái mơ mộng, cuốn đi hết những ngại cùng cô tạo ra.

“Xin chào, tôi tìm Hà Mộc An, chính là Tổng Giám đốc của các cô đó.” Hạ Tiểu Ngư nói xong dương dương đắc ý với cô gái lễ tân còn xinh đẹp hơn cả mình đang đứng trước mặt, hừ, xinh đẹp hơn cô thì sao chứ, cô là dì út của con gái anh đó.

Cô gái lễ tân chuyên nghiệp nên cũng không kinh ngạc khi nhìn thấy Hạ Tiểu Ngư ăn mặc như vậy, cũng không phải cô ta xem thường Hạ Tiểu Ngư mà chỉ là muốn gặp ngài Hà thì nên ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ tí chứ, cô gái này...

“Nhìn cái gì mà nhìn, tôi có việc gấp lắm đó.”

Lễ tân lập tức hoàn hồn, nụ cười hoàn mỹ lập tức hiện lên trên môi: “Xin chào cô, xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Hẹn trước? Hạ Tiểu Ngư đột nhiên nhớ tới muốn gặp các nhân vật lớn thì hình như cần phải hẹn trước, nhưng cô là ai, cô còn phải hẹn trước sao: “Tôi tìm anh ta có việc gấp, vô cùng quan trọng

Cô cứ nói tôi họ Hạ, tôi có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với anh ta, tôi cần gặp anh ta.”

Lễ tân nhìn chăm chú vào trang phục của cô gái trước mắt này một lúc, chẳng lẽ người buổi sáng gọi đến là cô gái này, nghĩ vậy nên lễ tân tươi cười mở miệng: “Cô chờ một chút, tôi xin chỉ thị giúp cô.” “Cảm ơn, nhanh một chút nha.” Nếu không sẽ hết giờ làm việc, Hạ Tiểu Ngư nhìn đồng hồ, không khỏi đặc ý, may mà cô đến kịp.

Điện thoại rất nhanh được gọi đi nhưng cũng được trả lời rất nhanh: Ngài Hà không có ở đây

Lễ tân tiếc cho cô gái dầm mưa trước mắt này: “Thật xin lỗi cô Hạ, ngài Hà hiện giờ không có ở đây, cô có thể lưu lại số điện thoại chờ ngài ấy cho người gọi đến cho cô.” Câu cuối cùng lễ tân nói vô cùng khách sáo, lễ phép

Hạ Tiểu Ngư biết vậy, cô đến tận nơi mà vẫn không gặp được, không phải mọi người đều nói mấy người đó bận trăm công nghìn việc sao, đáng lẽ phải ở trong công ty chứ sao giờ lại không có ở đây

Hạ Tiểu Ngư tuy rằng hơi tiếc nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định lưu lại số điện thoại của mình, cô nhìn thấy thông tin đăng kí gặp chẳng chịt, không nhìn được mà ngẩng đầu nhắc nhở: “Đợi Hà Mộc An trở lại cô nhất định phải nói cho anh ấy biết, tôi có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với anh ấy, nếu anh ấy không gặp thì sau này sẽ vô cùng hối hận! Cô hiểu không, là vô cùng quan trọng đó.” Tuy rằng khách đến không được lễ phép lắm nhưng lễ tân vẫn giữ dáng vẻ tươi cười như lúc đầu mà không có hề có chút khó chịu nào: “Vâng, tôi đã hiểu rồi, tôi nhất định sẽ chuyển lời đến ngài Hà.” Hạ Tiểu Ngư viết xong số điện thoại, không cam lòng đẩy số ghi chép về: “Cô nhất định phải nhớ kỹ đó, nếu không anh ta sẽ phải hối hận! Đến lúc xảy ra chuyện cô không gánh nổi đâu.” Trước tiên phải hù dọa bọn

họ một chút, ai biết bọn họ có ở trước mặt cung kính nhưng sau lưng lại làm ngược lại hay không

“Thưa cô Hạ tôi biết rồi, chúng tôi sẽ xử lý thỏa đáng những lời cô đã nhắc lại.” Hạ Tiểu Ngư vẫn có chút không cam lòng, nhưng những lời cần nói cô đã nói hết rồi, ở lại cũng chẳng làm được gì, sau khi dặn dò lễ tân nhớ chuyển lời lại cho Hà Mộc An, ánh mắt cô còn lưu luyến nơi này không muốn rời đi

Cùng lúc đó Hà Mộc An nhận được lời dặn dò của cô sau khi cô rời đi khỏi chỗ lễ tân.

Hà Mộc An đứng lặng lẽ trong văn phòng, nhìn ra hướng xa xa ngoài cửa sổ, chỉ có mưa xuân lất phất đọng lại từng tầng hơi nước trong màn đêm, ngoại trừ những tòa nhà được bao phủ trắng xóa trong màn mây thì cũng chẳng nhìn thấy gì khác.

Hạ Tiểu Ngư?

Hà Mộc An không phủ nhận khi anh nghe được lễ tân báo có một cô gái họ Hạ đến tìm, anh liền kết thúc công việc theo bản năng muốn để cho cô đi lên, cho dù anh đã thua triệt để, anh sẽ không để ý đến việc cho cô nhìn thấy quyết định thất bại của cô, không có cô anh vẫn sống vô cùng tốt.

Nhưng cuối cùng lại thôi, anh ngây thơ quá rồi, có một số việc không cần phải chứng minh, chẳng lẽ anh cần phải dựa vào thân phận, vật ngoài thân để chứng minh giá trị của bản thân mình sao, vậy chẳng phải anh đang hạ thấp giá trị của bản thân mình sao.

Nếu như không cần, vậy tại sao phải lặp lại thất bại chứ, vì vậy anh đứng ở chỗ này để không có bất cứ tin tức nào của cô làm ảnh hưởng đến anh, anh có thể làm được, hơn nữa còn không quá khó, không phải sao

“Cô Hạ nói như vậy, nếu ngài Hà không có bận gì thì chúng ta sẽ tiếp tục sắp xếp công việc sau năm giờ.”

Hà Mộc An khua tay, anh nhìn xuống thành phố đang bốc hơi nước mù mịt bên dưới mà suy nghĩ

Hạ Tiểu Ngư tìm anh là vì chuyện gì?

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Chuyện Này Cứ Như Vậy Cho Qua

Đại đa số mọi người trên thế giới đều không biết ý nghĩa của “Hoà Mộc Song Tử”, Tập đoàn Hoà Mộc làm việc không ngừng nghỉ suốt hai mươi bốn tiếng, nếu số liệu ngừng trệ trong một phút, sẽ bị bốc hơi mấy trăm triệu tệ, bởi vậy giờ làm việc mới chia ra trước mười một giờ đêm và sau mười một giờ đêm, chứ không chỉ đơn thuần là một toà cao ốc khí thế có một không hai.

Thân là người nắm quyền tập đoàn, Hà Mộc An phải xử lý một đồng số liệu, những số liệu này nếu đặt cạnh nhau cũng đủ làm cho thiên tài phát điên, người có trí óc siêu phàm cũng phải tê liệt đầu óc, Hà Mộc An không cho rằng bản thân là người vừa sinh ra đã nhận được sự ưu ái hơn người, trong môi trường làm việc cường độ cao này, Hạ Diệu Diệu là ai, anh thật không còn năng lực phân tâm suy nghĩ.

Ai cũng có thể là ai của ai

Ai cũng có thể chưa chuẩn bị để trở thành ai của ai.

Sinh mệnh mỏng manh, nếu như bạn cứ cố chấp mê muội không chịu tỉnh táo, thì quả thật không thể nào chịu được sự giằng vò của nhớ nhung và cảm giác không muốn buông tay.

Hạ Tiểu Ngư không bỏ cuộc, tiếp tục lục tìm tất cả các nơi có khả năng giấu đồ, một căn phòng vốn dĩ vô cùng ngăn nắp bị cô lục tung lên thành một mớ hỗn độn, mỗi một món đồ đều bị cô ấy mở ra đến vài lần, nhưng cô lại không tìm thấy cái gì: “Làm sao có thể! Rõ ràng ở đây mà.”

Hạ Tiểu Ngư vẫn không bỏ cuộc, cô xông vào phòng mẹ: “Mẹ, chiếc hộp trong phòng con đâu mất rồi!”

“Cái gì?” “Chính là cái hộp mà chị con cất một vài món đồ nhỏ trong đó!” Tại sao lại không thấy nữa? Cô cần gấp lắm! “Mẹ làm sao biết được, nhưng chị của con hôm nay có về lấy đi một vài thứ, nói là lấy vài món làm đồ chơi cho Thượng Thượng.” Còn chọn vài cái hộp làm bằng thủ công đẹp nhất đi: “Con làm mất cái gì rồi, hỏi chị xem có lấy nhầm không?”

“Chị con...” Chị ấy làm gì, lấy đồ chơi cho Thượng Thượng, sao lại lấy mấy cái hộp đó đi! Thật là

“Nó có hỏi con có ghé về hay không, con hôm nay lại xin nghỉ buổi chiều à, gọi điện thoại cho chị con xem, đừng để nó lo lắng.” “Con biết rồi!” Chị Hai thật là, sớm không lấy, muộn không lấy, đúng lúc này lại lấy, mấy thứ này có thể tùy tiện lấy cho Thượng Thượng chơi sao chứ, không được cô phải gọi điện thoại cho chị Hai mới được.

Hạ Tiểu Ngư cầm lấy điện thoại, bỗng nhiên lại có chút chột dạ, chị Hai nếu như hỏi cô tại sao đột nhiên hỏi đến cái này, không phải bị lộ rồi sao, với lại chị Hai có thể sẽ đoán được...

Không thể nào! Cô không hề nói với ai, với lại, cô cũng không phải vì bản thân mình! Đúng! Cô không phải hoàn toàn vì bản thân mình!

Cho dù có bị phát hiện thì thế nào? Cô cũng chỉ là muốn chị Hai sống cuộc sống tốt hơn, không cần phải vất vả như bây giờ! Nếu như Hà Mộc An nguyện ý đón nhận Thượng Thượng, chị Hai và anh Cao vẫn còn có thể có con của chính mình, không phải càng tốt sao!

Hạ Tiểu Ngư càng nghĩ càng thấy có lý.

Đúng, cứ như vậy đi.

Tuyệt đối không thể để cho người không biết gìn giữ những thứ đó lấy đi, Hạ Tiểu Ngư nghĩ đến mấy năm nay chị Hai phải tự mình tháo lắp làm đồ cho Thượng Thượng chơi, không nhận được còng thêm sốt ruột, chị Hai nếu như làm hỏng thì phải làm sao? Vừa nghĩ đến âm thanh Thượng Thượng kéo lấy tai con thỏ chà xuống mặt đất, Hạ Tiểu Ngư càng cảm thấy xót ruột!

Không được! Cô phải lấy nó về

Hạ Tiểu Ngư vội vàng cầm lấy điện thoại gọi điện cho chị Hai.

Hạ Diệu Diệu đeo tạp dề, vừa kẹp điện thoại vừa nấu ăn trong bếp, Cao Trạm Vân hôm nay trực ca tối, nhà bếp hoa lệ của anh rơi vào tay cô sử dụng

Bây giờ trong nhà chỉ có cô và Thượng Thượng, vốn dĩ trước kia Hạ Diệu Diệu luôn sống trong ký túc xá, thỉnh thoảng mới qua đêm ở đây, nhưng từ sau khi đưa Thượng Thượng về, cô liền đến ở nhà Cao Trạm Vân.

Trước kia có lẽ cô sẽ để ý nhà này của ai mua, nhưng đến tuổi ba mươi thì không còn để ý những thứ này nữa, có thể do sau khi chia tay bị hạ giá, có thể do da mặt dày hơn, cũng có thể do kinh tế của cô càng độc lập hơn, nên cũng không còn để ý đến hình thức nữa: “Hôm nay em làm gì? Gọi cho em những mấy cuộc điện thoại em đều không nghe máy.” “Chị có gọi điện cho em sao?” Hạ Tiểu Ngư có chút chột dạ

Từ lúc nghe thấy tiếng của chị Hai, tất cả tưởng thành tâm lý mà cô chuẩn bị đã bị sụp đổ, hoàn toàn mất đi khí thế ban nãy

Giọng nói của Hạ Diệu Diệu vô cùng nhẹ nhàng: “Ra ngoài khuây khỏa à.” Xảy ra chuyện như vậy Tiểu Ngư trong lòng không vui cô có thể hiểu được: “Nếu muốn ra ngoài thư thái thì nói với chị một tiếng, đột nhiên em xin nghỉ phép làm cho chị và anh của em rất lo lắng.”

“Em..

Em không..

không sao...”

“Không sao cũng không thể tùy hứng, nếu không phải biết được là em gọi điện cho anh em thì chị đã báo cảnh sát rồi.”

Hạ Tiểu Ngư căng thẳng nắm lấy điện thoại, trong lòng vô cùng khẩn trương: “Anh em đã nói gì với chị vậy?”

“Có thể nói gì.” Nói em không chết bảo chị đừng lo lắng, lời này, cô tuyệt đối không thể nói lại nguyên văn cho Tiểu Ngư nghe, nếu không hai người họ rất có khả năng sẽ đánh nhau, đều lớn hết rồi nhưng suốt ngày giống như con nít, không biết có phải kiếp trước có thù với nhau hay không: “Không phải là lo lắng cho em sao.”

Hạ Tiểu Ngư thả lỏng, vừa chuẩn bị nói chuyện đã nghe thấy đầu bên kia truyền đến giọng nói của cháu gái.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ xem con mèo này có dễ thương không?”

“Dễ thương, dễ thương, con ra phòng khách chơi đi, trong bếp đầy dầu và khói.”

Thượng Thượng ôm lấy con mèo chạy đi.

Hạ Tiểu Ngư vội vàng hỏi qua điện thoại: “Chị, chị lấy từ trong nhà...”

“Ừ, thì cho nó chơi ấy mà, em nhớ lần sau nếu có xin nghỉ phép thì gọi điện báo chị một tiếng.” Có một số việc cô không muốn để cho người nhà biết, chỉ nói lấp lửng cho qua

Nhưng cũng không phải là nói dối, Thượng Thượng hiện tại đã mở một chiếc hộp, đang ở ngoài phòng khách chơi trò đếm sao.

Hạ Tiểu Ngư xót xa vô cùng, vừa mở miệng định nói gì đó, nhưng lại sợ chị Hai sinh nghi, mặc dù cô rất xót món đồ đó, nhưng những món đồ cô chuẩn bị có còn nhiều hơn những món này rất nhiều, nếu như để chị Hai phát giác ra điều gì thì mới là được không bằng mất

Hạ Tiểu Ngư làm như không có chuyện gì ừ một tiếng: “Em vốn định lấy cái kẹp tóc nhưng tìm không thấy nên mới hỏi chị.”

Hạ Diệu Diệu cũng không để ý, trả lời ồ một tiếng, dặn dò em gái đừng đi lung tung, nhớ phải quay lại làm việc, đừng suy nghĩ nhiều, sau đó liền tắt máy.

Hạ Tiểu Ngư hơi bĩu môi, trong lòng như có cái gì đang cào cấu, chị Hai tại sao lại lấy nó đi chứ! Đó là tiền mà! Cô cố làm cho bản thân suy nghĩ thoáng một chút, nhưng tính nhỏ nhen đã ăn sâu vào trong xương tủy mất rồi! Càng nghĩ càng không thể nào nghĩ thông được!

Không được, cô phải lừa nó về từ trong tay Thượng Thượng mới được, nếu không thì là để cho nhóc đó chà đạp lên món đồ tốt mất rồi.

Đúng rồi, hai mắt Hạ Tiểu Ngư đột nhiên sáng lên, cô chợt nhớ ra chỗ mẹ vẫn còn một cái! Miễn cưỡng lấy dùng tạm cũng được

Bà Hạ vô cùng tiếc rẻ, dặn đi dặn lại cô không được làm mất! Nếu không phải là con gái mà bà thương nhất thì chắc chắn bà sẽ không cho mượn.

Hạ Tiểu Ngư nằm trên giường, đôi mắt phát sáng nhìn vào sợi dây chuyền trên tay, lúc trước chỉ cảm thấy nó đẹp thôi, bây giờ ngược lại càng nhìn càng thấy nó quý giá, nếu không phải do trời đã tối, cô sẽ lập tức cầm

sợi dây chuyền này đi trung tâm giám định châu báu giám định thử, xem xem trị giá của nó bao nhiêu tiền, tám vạn, chín vạn? Hay mười vạn tệ:

Hạ Tiểu Ngư hưng phấn nằm trên giường, thật tốt quá, cô phát tài rồi, bán nó đi có thể đổi lấy một bộ trang phục mùa xuân của hãng Moroo

Hạ Tiểu Ngư vui mừng cầm sợi dây chuyền đưa lên miệng hôn, đặt trên ngực mình, vừa nghĩ ngày mai cô phải đi thêm một chuyến đến Hòa Mộc, gặp được Hà Mộc An..

sắm vai một người giàu có xinh đẹp..

vừa nghĩ vừa vui vẻ ngủ thiếp đi...

“Chị Hạ, chào buổi sáng.” “Biên tập Hạ, chào buổi sáng.” “Chào buổi sáng.”

Hạ Diệu Diệu mang theo ý cười, mặc một bộ âu phục đen trắng kết hợp vừa đẩy cửa văn phòng bước vào, bỗng nhiên nhìn thấy người đang ngồi trên vị trí chủ tọa của văn phòng thì ngẩn ra một chút, sau đó trên mặt lập tức mang theo nụ cười vui vẻ: “Quân Dao, sao em lại đến đây?”

Cao Quân Dao quay ghế xoay về hướng Hạ Diệu Diệu, vẻ mặt ngạo mạn, trên cao nhìn xuống, một chút ý thức khi ngồi trên ghế người khác cũng không có.

Cao Quân Dao cũng không phải xinh đẹp, nhưng nếu như cười lên chắc cũng làm người khác rất vui vẻ, nhưng cô ta hình như không cười, mỗi lần gặp Hạ Diệu Diệu đều trưng ra bộ mặt này, giống như cô nợ cô ta mấy trăm vạn tệ vậy, đến nỗi nếu như mặc một bộ trang phục tràn đầy sắc xuân thì cũng không thể nào có được một chút ấm áp dịu dàng của mùa xuân.

“Làm sao, tôi không thể đến thăm cô sao?”

“Đương nhiên có thể, đã ăn sáng chưa?” Hạ Diệu Diệu lấy áo khoác treo lên trên giá, rót một ly nước đưa đến trước mặt cô ta, rất tự nhiên ngồi xuống trước mặt cô ta, không cảm thấy việc nhường vị trí chính cho đối phương thì có gì không được.

Cao Quân Dao lạnh nhạt nhìn cô, nhìn cũng không thèm nhìn ly nước đang bốc hơi nóng kia, khóe miệng lộ ra một chút cười mỉm mỉa mai, Hạ Diệu Diệu đương nhiên muốn lấy lòng cô ta, cô có thể tìm thấy một người ưu tú như anh Hai của cô ta làm chồng, đó phúc khi mà cô phải tu từ mấy kiếp trước mới có được, mang theo đứa con chồng trước cho người anh ngốc nghếch của cô ta nuôi, có phải là cô nửa đêm thức giấc cũng có thể cười:

“Tôi không khát.”

“Không sao, súc miệng cũng được.”

Cao Quân Dao nghe xong thì lạnh mặt quan sát cô một chút, da mặt thật dày, chẳng trách cứ bám lấy anh của cô ta

Anh Hai cũng thật là, không biết chừng là dựa vào thủ đoạn nào đó bám lấy anh cô ta

“Quân Dao, hôm nay cô không đi làm?” “Chúng ta dường như không thân.” Cao Quân Dao ngẩng đầu nhìn cô với tư thái cao ngạo

Quân Dao là để cho cô gọi hay sao

Hạ Diệu Diệu nghe xong mỉm cười nhìn cô ta, nếu không thận vậy cô ta đang ngồi tại vị trí của ai, bày ra dáng vẻ vênh váo kiêu ngạo này cho ai xem: “Cũng đúng, sau này gặp nhau nhiều sẽ thân thôi.”

Ai muốn gặp cô nhiều! Cao Quân Dao tùy tiện cầm một tập tài liệu trên bàn lên: “Tôi thấy không cần thiết, cô chỉ cần lấy lòng anh Hai tôi, còn

tôi thì không cần.”

Nụ cười trên mặt Hạ Diệu Diệu không thay đổi, ánh mắt dừng lại giây lát trên tập văn kiện đang bị cô ta cầm, sau đó dời đi

“Nghe nói cô muốn kiện Hàn Tùng Song.” Cao Quân Dao lật tập tài liệu trên tay, viết đầy đủ như vậy để làm gì, cô ta sẽ không để cho cô có cơ hội đưa bài này ra

Hạ Diệu Diệu nhướn mày, thu lại nụ cười: “Những gì cô nghe được rất chính xác.” “Tại sao?” Cao Quân Dao vớt tài liệu lên bàn: “Mọi người đều là đồng nghiệp, hà tất phải làm cho mọi chuyện thành ra khó coi như vậy.”

“Vậy cũng hết cách, hiềm khích trong công việc, ý kiến khác nhau, cũng phải có lúc trở mặt thôi.”

“Đã là ý kiến khác nhau, thì cũng chỉ là tranh chấp trên ý kiến, có cái gì lớn lao, tôi xem việc này cứ như vậy mà cho qua đi thôi.” “Xem cô nói kia, thủ đoạn cạnh tranh nếu không dùng đến thì làm sao có thể tạo ra cạnh tranh.”

“Tôi không phải em gái của cô.”

“Cô Cao” Cô còn biết mình lớn hơn tôi một tuổi thì còn dễ nói chuyện.

Cao Quân Dao không vui trừng mắt nhìn cô, bản thân cô ta vô cùng quan tâm tuổi tác

Hạ Diệu Diệu - một người phụ nữ có lòng riêng lại mang theo con của người khác cũng sắp gả cho người ta còn cô ta thì vẫn không ai cần, vì sao lại có chuyện bất công như vậy?

“Chúng ta nói chuyện thẳng thắn với nhau, cô cũng chỉ vì con gái của cô thôi, thật ra không phải chỉ là một đứa con thôi hay sao, không phải không giải quyết được mâu thuẫn, như vậy đi, cô ấy là bạn của chị tôi, tôi ở giữa làm người hòa giải, cô ấy hiện tại cũng đã biết sai rồi, chuyện này cứ như thế cho qua đi thôi.”

“Chị nào?” “Sao cô nhiều lời như vậy!” Nói xong cô ta lại cảm thấy gượng gạo: “Cô không cần biết, tóm lại chuyện này cứ như thế cho qua đi.”

Hạ Diệu Diệu nhìn cô ta cười, không nói đồng ý cũng không từ chối.

“Cô nhìn tôi làm gì, đã nói rồi là cô ấy biết sai rồi, cô cứ nhất quyết không tha cho người ta sao! Nhìn thấy cô ấy mất việc cô vui lắm hay sao? Làm người không thể đuổi tận giết tận, cứ đại khái cho qua là được rồi.”

“Tôi chỉ là làm theo phép công, cũng không tới mức đuổi tận giết tận.” Nếu như có thật sự đuổi tận giết tận, đã để cho cái người chưa từng gặp qua con gái là Hà Mộc An kia ra tay rồi, cho dù anh không còn tình cảm gì với mình thì làm chút chuyện gì đó cho đứa con gái mà từ trước đến nay anh không làm tròn trách nhiệm cũng là điều có thể, như vậy thì có đảm bảo Hàn Tùng Song sau này bất luận làm ngành nào cũng không được!

Cao Quân Dao nghĩ, trợn to mắt mà nói dối, viết ra bài báo như vậy không phải là muốn dìm Hàn Tùng Song sao?

“Bây giờ biết được mối quan hệ giữa tôi và cô ấy không tệ, cô có phải là không cần theo phép công mà cứ thế cho qua hay không? Một lát nữa, tôi sẽ nói với cô ấy là không sao rồi.”

“Việc này sợ rằng tôi không quyết định được.” Hạ Diệu Diệu cảm thấy kỳ lạ, nên biết cô ta lớn hơn cô một tuổi, sao có thể làm ra chuyện đại khái qua loa mà chỉ có những cô gái trẻ mới làm, ténã mà không phát triển tỷ lệ thuận với tuổi tác thì chỉ có thể là bị kích thôi.

“Tôi hỏi qua rồi đây là việc của cô

Cô làm sao không thể quyết định được! Cô là đang cố ý có phải không? Sếp của cô đã nói rồi, chỉ cần cô không truy cứu thì họ cũng không làm đến cùng!”

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Chính Là Nói Như Vậy

“Quân Dao, chuyện này chỉ sợ rằng cả tôi và cô đều không nói được, không phải là việc tôi có thể quyết định được.”

“Cô nói dối! Người phụ nữ như cô nhìn bề ngoài thật thà nhưng bên trong bụng dạ toàn những toan tính, cô cho rằng anh trai của tôi bị cô lừa tôi cũng sẽ bị lừa giống vậy sao! Đây là chuyện của cô, cô không thể quyết định thì ai quyết định, hôm nay cô bắt buộc phải rút đơn kiện! Bắt buộc! Biết hay không!?” “Con gái của tôi sẽ không hi vọng tôi rút đơn kiện.” Hạ Diệu Diệu bình tĩnh nói: “Nếu như nó biết có người vu khống nó như vậy nhưng tôi lại không đòi lại công bằng cho nó, là tôi không làm tròn trách nhiệm, tôi tin nếu như cô có xảy ra chuyện gì, bác trai, bác gái và cả Trạm Vân nhất định sẽ vì cô mà đòi lại công bằng!” “Cô nguyên rủa tôi.” Nếu như cô cứ muốn hiểu như vậy tôi cũng không còn cách nào.

“Một con nhóc con như nó thì biết cái gì! Cô bớt ở đó ngụy biện, cô nói đi, cô có chịu rút đơn kiện hay không?” “Tôi phải chịu trách nhiệm với con gái của tôi!” Cao Quân Dao lập tức đứng dậy trừng mắt nhìn Hạ Diệu Diệu: “Chính là muốn đả tộ với tôi!” “Cô lớn hơn con gái tôi bao nhiêu?” Hạ Diệu Diệu thản nhiên nhìn cô ta.

“Được, được, tôi vốn đã biết cô chính là loại phụ nữ như vậy, chỉ có anh trai tôi mới cảm thấy cô trong ngoài đều như nhau đều là một người ôn hoà lương thiện, cô là người có tâm kế hơn bất kỳ ai! Cô không chịu rút đơn kiện phải không, tôi nói cho cô biết, cô không rút đơn kiện thì đừng mong gả vào nhà chúng tôi, cô có tin hay không, tôi sẽ làm cho ba mẹ tôi không thích cô!”

“Quân Dao.” Từ tình hình ngày hôm đó có thể thấy, cô ta không có sức ảnh hưởng như vậy đến bác trai bác gái, nhưng nếu bị em chồng tương lai ghét thì cũng thật là đau đầu, vả lại xem ra, hiện tại người em chồng này còn có suy nghĩ nếu không phải gặp thì cũng không muốn liên can gì đến cô.

“Đừng gọi tôi, tôi nhận không nổi, xem ra cô là muốn đối đầu với tôi!”

“Tôi không có ý đó, cô là em gái của Trạm Vân, tôi đương nhiên hi vọng chúng ta có thể chung sống hoà bình!” “Tôi nói cho cô biết, nếu như cô không rút đơn kiện thì đừng hòng!”

Ha Ha, nói thật là tự tin, đừng nói là sau này khi cô gả đi rồi thỉnh thoảng chỉ về một hai lần, cho dù cô không gả đi, chúng tôi cũng sẽ ra riêng sống, mỗi tháng cơ hội gặp nhau cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay

“Cho cô thời gian nửa ngày để suy nghĩ! Đừng không biết tốt xấu!” Cao Quân Dao nói xong, lấy chiếc túi trên bàn, nghênh ngang bỏ đi! Hạ Diệu Diệu chỉ biết cười khổ, chẳng trách Cao Trạm Vân cứ giấu giếm giếm rất ít nhắc đến em gái, cô ta lấy đâu ra tự tin để ở chỗ của cô nói lời ngông cuồng như vậy

Hạ Diệu Diệu đau đầu xoa trán, cầm lấy điện thoại định gọi cho Cao Trạm Vân nói hết sự việc ngày hôm nay, những suy đi nghĩ lại vẫn là nên thôi, không cần thiết.

Em chồng tương lai không thích cô cũng là chuyện nằm trong dự liệu, tuy chuyện này cô ta đột nhiên nhúng tay vào đúng là có chút bất ngờ, nhưng chẳng qua chỉ là càng bộc lộ rõ thái độ không thích cô mà thôi, cũng không phải là chuyện gì bất ngờ

Sau này ít đụng chạm, ở trước mặt bác trai bác gái không cãi nhau với cô ta là được

Nếu Cao Trạh Vả biết ngược lại còn làm cho sự việc càng căng thẳng hơn nữa, không bằng hai người các cô “hiều ngầm rằng không thích nhìn thấy đối phương là được rồi”.

“Cô ta có đồng ý rút đơn kiện không? Hàn Tùng Song vội vàng nhìn Cao Quân Dao đang đi đến, mái tóc cô ta nhuộm màu hạt dẻ dài gọn sóng, bờ môi đỏ rực như lửa, từ sau khi chuyện của cô ta với Tổng Giám đốc Thạch bị lộ ra, cô ta liền quay về với phong cách chân thực của bản thân, thích trang điểm thế nào thì trang điểm thế ấy, lúc này những ngón tay thon dài của cô ta đang nắm chặt lấy chiếc ống hút trong ly, nhìn chăm chăm Cao Quân Dao với dáng vẻ vô cùng khẩn trương.

Cao Quân Dao tức giận quăng chiếc túi xách lên trên bàn cất tiếng nói lạnh lạnh: “Đừng nhắc nữa, tức chết đi được, người phụ nữ đó nói sao cũng không chịu.”

Hàn Tùng Song cùng sốt ruột hơn: “Cô là em chồng tương lai của cô ta, cô ta làm sao lại dám không nể mặt cô.”

“Bởi vậy nên tôi mới nói cô ta không giống như vẻ ngoài, nhìn thì tưởng rằng dễ đối phó, nhưng quả nhiên là tâm cơ quá sâu, anh của tôi thật là mù rồi, mới đi thích loại người phụ nữ trong ngoài trái ngược như vậy, năm đó nếu như không phải Tịnh Kỳ bị đám cô dì đó của tôi ép bỏ đi..

anh trai tôi cũng sẽ không...” Nói những thứ này thì có tác dụng gì, hiện tại người phụ nữ kia chính là thiên hạ của anh cô ta: “Chị Tịnh Kỳ khi nào trở về?”

“Cô ta thật sự không rút đơn kiện?” Làm sao đây? Thời gian của cô ta không thể kéo dài thêm được nữa.

Cao Quân Dao hỏi lại lần nữa: “Chị Tịnh Kỳ khi nào trở về?” Hàn Tùng Song không yên trong lòng: “Tôi cũng không biết, thí nghiệm của chị

ấy ở bên đó cũng đã tiến hành một thời gian rồi, có lẽ khoảng thời gian này sẽ đi theo một tổ nghiên cứu về nước

Cô có nói với cô ta là tôi đồng ý bồi thường không?” “Tốt quá rồi, chị Tịnh Kỳ với anh trai tôi có hiểu lầm, chỉ cần bọn họ chịu hóa giải hiểu lầm, anh tôi nhất định sẽ lại chấp nhận chị Tịnh Kỳ.” Hàn Tùng Song không quan tâm chuyện đó, hiện tại lãnh đạo công ty đều bị điều động nhanh chóng, rất nhiều cương vị bỏ trống, cô ta có sự giúp đỡ của Thạch Quốc Cường, đây chính là cơ hội tốt nhất, nhưng hiện tại cô ta vì bị Hạ Diệu Diệu tố cáo mà bị đình chỉ chức vụ treo lương, cô ta bắt buộc phải nhanh chóng giải quyết vấn đề kiện tụng với Hạ Diệu Diệu, trở về công ty, nhân cơ hội biến động lần này để giành lấy một vị trí

“Cô thật sự hết cách sao? Cô ta không phải muốn gả cho anh của cô sao? Chút nể mặt này chắc cũng phải cho cô chứ!?”

Sắc mặt Cao Quân Dao cực khó coi, chưa gả vào nhà mà Hạ Diệu Diệu đó lại dám làm cô ta mất mặt trước bạn bè.

“Chẳng lẽ sự giúp đỡ của cô đối với cô ta mà nói không có tác dụng gì? Cô ta đặc tội cố như vậy không sợ bác trai và bác gái không cho cô ta vào cửa hay sao?”

Nhắc đến chuyện này Cao Quân Dao lại tức giận: “Ba mẹ tôi không biết bị làm sao, không hề phản đối! Giống như là sợ anh tôi không lấy được vợ vậy, cứ bám lấy người phụ nữ đó không buông! Cô yên tâm, đợi chị Tịnh Kỳ về rồi, ba mẹ của tôi cái gì cũng không sợ nữa, chắc chắn sẽ không thềm để ý đến cô ta, đến lúc đó xem cô ta có còn đặc ý được hay không, đến lúc đó cô muốn nhìn thấy cô ta có bao nhiêu đen đủi thì có bấy nhiêu.”

“Tôi muốn là ngay bây giờ cô ta lập tức rút đơn kiện!” Hà Tùng Song nhú mày: “Tôi cần cơ hội lần này, hay là cô hẹn cô ta ra gặp, tôi nói chuyện với cô ta, tùy ý cho cô ta ra giá.” Cao Quân Dao không có lòng tin

có thể hẹn người phụ nữ có nụ cười kỳ quái kia ra gặp mặt, liền chuyển chủ đề: “Cô không phải nói là cô ta muốn đăng bài rất bất lợi đối với cô sao? Cô ta có thể bỏ qua cơ hội có thể giúp cô ta công thành danh toại sao?”

“Nếu như tôi xin lỗi cô ta thì cô ta sẽ không có lý do gì để đăng bài nữa.” Không phải chỉ là một câu nói xin lỗi hay sao, hiện tại không phải là lúc trị cô, chờ đến lúc cô ta đạt được vị trí kia, muốn đối phó với Hạ Diệu Diệu thế nào không phải là dễ như trở lòng bàn tay hay sao, hiện tại dù phải cúi đầu thì có đáng là gì?

Cao Quân Dao bĩu môi: “Tôi không cảm thấy cô ta là người dễ nói chuyện, cô có tin hay không, cho dù cô có xin lỗi thì cô ta nhất định cũng sẽ đăng bài.” Cô ta chính là người trong ngoài trái ngược như vậy

“Tại sao! Tôi đã xin lỗi rồi cô ta dựa vào cái gì để đăng!” “Đã nói với cô rồi, cô ta không phải là người tốt, nếu đã không phải là người tốt, cô còn có thể hi vọng chỉ dựa vào một tiếng xin lỗi” sẽ có tác dụng hay sao, cô ta không mượn cơ hội này đập cho cô thêm một cái đả là có lương tâm rồi, cô cứ phải cúi đầu trước cô ta làm gì, chỉ làm cho cô ta tăng thêm khí thế mà thôi.”

“Anh của cô tại sao lại thích một người người phụ nữ như vậy!”

“Tôi làm sao biết được, bỏ đi bỏ đi, cô cứ xem như là nghỉ phép, người bạn trai đó của cô không phải bảo cô cứ nghỉ ngơi mấy ngày này rồi ông ta sẽ nghĩ cách cho cô sao, cô gấp cái gì chứ, chờ chị Tịnh Kỳ trở về rồi, chẳng phải là muốn người phụ nữ kia chết thế nào cũng được hay sao.”

Nhưng cô ta không đợi được lâu như vậy: “Cô ta có con riêng mà có thể gặp được anh trai của cô, đáng ra phải cảm tạ trời đất mới phải, cô ta còn tỏ vẻ cái gì, đến thế diện của người em chồng như cô còn không cho, cô ta có còn để nhà cô vào trong mắt hay không! Thật là giận mà!”

Cao Quân Dao bị nói như vậy thì mặt trắng xanh, nhà cô ta như vậy còn phải xem sắc mặt của người có con riêng kia! Thật là bị cô làm cho mất mặt quá! Chỉ trách Hạ Diệu Diệu kia, một chuyện tốt như vậy, cô chỉ cần đồng ý không phải được rồi sao, làm khó làm dễ, cho rằng mình là ai chứ?

Hàn Tùng Song nhìn thấy cô ta như vậy, không kiên nhẫn an ủi: “Được rồi, cô cũng đừng để trong lòng, tôi tìm cách khác xem sao.”

Hạ Tiểu Ngư mới sáng sớm đã trang điểm cho mình thật xinh đẹp, tinh thần phấn chấn, xuất hiện tại lầu một toà nhà Tập đoàn Hoà Mộc, cảm thấy hai con sư tử đá uy mãnh phía trước so với hôm qua lại càng khí thế hơn, đến sáu chậu cây xanh đặt tại sảnh chính cũng xanh tươi hơn không ít, ở phía khu vực ngồi chờ không xa kia xem thế nào cũng thấy là nơi những người thành công ngồi chờ đợi.

Hạ Tiểu Ngư vui vẻ, đứng trước mặt cô nhân viên lễ tân, bày ra tự thể đương nhiên là bản thân vừa báo tên liền được tiếp đón, sau đó với thân phận là dì của Thượng Thượng một bước lên mây, tương lai thật sự quá tốt đẹp.

“Cô ơi? Cô ơi? Cô ơi...”

“Hả?”

Cô lễ tân hôm trước tươi cười rạng rỡ: “Xin hỏi cô tìm ai”

“Tôi? Tìm Hà Mộc An? Hôm qua tôi có đến cô quên rồi sao? Anh ta có phải là muốn gặp tôi.”

“Xin lỗi, xin hỏi cô có hẹn trước hay không?” Giọng nói vẫn trong trẻo vui tai như cũ.

“Hôm qua tôi có đến rồi, chẳng lẽ cô không hẹn trước cho tôi!?”

“Xin lỗi, chúng tôi không có nhiệm vụ hẹn trước, cô có thể trực tiếp tìm thư ký Thi đặt lịch hẹn.” “Tôi tìm anh ta làm gì! Tôi tìm Hà Mộc An! Hà Mộc An cô biết là ai chứ? Nhanh thông báo cho anh ấy, anh ấy không thể không gặp tôi, tôi có một tin vô cùng quan trọng cần nói cho anh ấy biết, nếu anh ấy biết trễ các người sợ là không gánh nổi trách nhiệm! Các người muốn không giữ được bát cơm sao!” Cô lễ tân sinh trước có phần kỳ quái nhìn cô, bất lực nói: “Xin cố chờ trong giây lát, tôi sẽ đi hỏi giúp cô.”

Hạ Tiểu Ngư nhìn cô ta với ánh mắt “xem như cô biết thức thời”, rồi ngồi chờ ở bên kia không đi đâu, cứ như thế mà chờ đợi

Cô lễ tân sau khi cúp máy quay lại, hối lỗi nhìn Hạ Tiểu Ngư: “Cô Hà hành thật xin lỗi, ngài Hà không có ở công ty.” Hạ Tiểu Ngư lập tức miễn cưỡng nhìn cô ta: “Thật hay giả? Cô đừng lừa tôi! Đó là chuyện vô cùng vô cùng quan trọng, nếu như làm chậm trễ việc của ngài Hà, các cô không gánh nổi trách nhiệm này đâu!” Kế bên có khách đến tìm người, kỳ quái nhìn Hạ Tiểu Ngư đang uy hiếp người khác, cầm lấy giấy thông hành tiến vào trong, hẳn ta nghĩ những người không có đầu óc đi uy hiếp người khác chỉ có thể xuất hiện ở những vùng địa phương không có đầu óc, không ngờ ở nơi thế này cũng gặp được, lễ tân của Hoà Mộc thật là càng ngày càng tầm thường

“Cô cười với tôi làm gì! Nhanh đi hỏi lại lần nữa đi!”

Cô lễ tân vẫn giữ nguyên nụ cười: “Thưa cô, ngài Hà thật không có ở đây

Hay là buổi chiều cô quay lại.”

Lại thêm một người cầm giấy thông hành nhìn cô cười, vừa nói nhỏ với người bên cạnh vừa đi mất.

Hạ Tiểu Ngư tức gần chết, có cái gì đáng cười, không thấy người tiếp đón cô là lễ tân không cười, những người nghèo khổ đến làm tiền Hoà Mộc

cười cái gì chứ! Xem thường người khác có phải không! “Thưa cô..

Xin hỏi chúng tôi còn giúp được gì cho cô.” Hạ Tiểu Ngư rất tức giận: “Cô đi hỏi Hà Mộc An! Anh ta có phải đến con gái của mình cũng không cần, cứ bắt chị tôi giúp anh ta nuôi phải không! Một chút tiền sinh hoạt phí cũng không chịu trả!”

Nhân viên lễ tân nhìn Hạ Tiểu Ngư bằng ánh mắt kinh ngạc, cô thốt ra những lời này không sợ dọa chết người ta sao? Sau đó, lễ tân nhìn bụng của cô: Cái này..

đến cả lý do mất mặt như vậy cũng dám dùng đến, ngài Hà sao lại có thể nhìn trúng cô ta

Hạ Tiểu Ngư tức lên đến nảo: “Nhìn gì mà nhìn! Không phải tôi! Cô chuyển lời cho Hà Mộc An nếu anh ta không chịu trách nhiệm cũng phải trả tiền phí nuôi dưỡng! Muốn chối bỏ tất cả! Không có cửa đâu!” Hạ Tiểu Ngư nói xong, ngẩng cao đầu, sống chết chống đỡ lấy sự kiêu ngạo của bản thân, bỏ đi mà không quay đầu lại.

Cô nhân viên lễ tân ngây ngốc trong giây lát, như vậy cũng dám nói! Mặc dù cảm thấy vị khách này đến do quá bức bối nên nói không lựa lời, nhưng thân là nhân viên lễ tân, nhiệm vụ của cô không cần biết thật giả thế nào, đều phải báo lên trên, tự sẽ có người sàng lọc lại tin tức thật giả, cô không có quyền giữ lại tin tức.

Nhưng mà, cô gái này thật dũng mãnh, bằng mọi giá cũng phải gặp cho bằng được ngài Hà! Việc này sau khi báo lên trên ba phút, thông qua nhiều tầng sàng lọc, chỉ trong phút chốc đã truyền đến tại Hà Mộc An

Hà Mộc An kinh ngạc ngẩng đầu, cứ như vậy nhìn thư ký Nguyễn đang cúi thấp đầu, không biết nên có phản ứng như thế nào.

Thư ký Nguyễn chịu đựng áp lực lớn lao nên đầu càng cúi thấp hơn

Chuyện gì thế này? Ngài Hà ngẩng đầu! Ngài Hà mà cô cho là tuyệt đối không bao giờ ngẩng đầu lên lại vì lý do như vậy ngẩng đầu?!

“Cô..

cô nói lại lần nữa...” Hà Mộc An dường như đang hơi run

Thư ký Nguyễn nhất thời cảm thấy áp lực càng lớn: “Ngài..

không muốn chịu trách nhiệm cũng phải trả phí nuôi dưỡng..

chị của cô ta..

sinh cho ngài một đứa con gái.”

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Thượng Thượng Và Hà Mộc An (1)

cần trả lời không?” Cầu huyết nha? Ngài Hà thật sự có con gái? Con gái nha? Ngài Hà của bọn họ thường ngày tim lạnh mặt lạnh, còn cứng nhắc hơn cả số liệu lại có con gái với người ta? Người kia là muốn giữ thiên tử hiệu lệnh chư hầu? Hay là muốn có con đến phát điên như trong tivi thường chiếu nên tính kể ngài Hà?

Anh mắt Hà Mộc An ngây ngốc, anh cố gắng kéo lại những tế bào thần kinh đang bay mất, thậm chí quên luôn cần phải nghĩ đến “phí nuôi dưỡng”...

“Tôi có một đứa con gái...” Anh hỏi ai vậy? Thư ký Nguyễn không biết, nhưng nhìn dáng vẻ kinh ngạc của ngài Hà! Ngài Hà chính là đang..

kinh ngạc? Chẳng lẽ ngài Hà thật sự có con gái? Người kia sinh ra đứa con gái mà anh thích? Làm ơn đừng khùng bố như vậy có được không?

“Tôi có con gái?” Hà Mộc An rõ ràng là cao giọng lên không ít.

“Tôi rất có khả năng có con gái?” Có một chút cảm giác hưng phấn, thư ký Nguyễn càng nghĩ càng kinh ngạc, cố lấy lại tinh thần, dè dặt trả lời: “Cũng..

cũng có thể...”

Hà Mộc An đột nhiên đứng dậy, chạy ra ngoài được vài bước, anh có con gái? Lại nhanh chóng quay trở lại! Cứ đi qua đi lại như vậy mà suy nghĩ xem tìm món quà nào làm quà gặp mặt.

“Ngài..

Ngài Hà, bên ngoài không có ai...”

Hà Một An nhất thời ngây ngốc, thời khắc trước còn vui vẻ, giờ đã như bị vùi lấp bởi tầng tầng lớp lớp đất, vừa mới vén mây tìm được chút ánh sáng lại bị anh kéo lại làm cho tâm trạng đóng băng, người đến cũng không phải là con gái của anh.

Hà Một An cố gắng khống chế xúc động, ngữ khí bình tĩnh giống như người mới phút trước còn thất thố không phải anh: “Cô ấy đâu rồi?” Thư ký Nguyễn làm như không nhìn thấy biểu hiện của anh trước đó, trả lời: “Đã đi rồi, tôi bây giờ lập tức gọi người đi mời.” Người kia thật là không biết không giữ mồm miệng, tự nhiên trước mặt nhiều người như vậy nói ra đòi tư của tổng tài, mẹ ơi! Ngay sau khi cánh cửa kia đóng lại thì Hà Một An liền đứng lên, đi qua đi lại trong văn phòng, anh lại có thể có một đứa con? Anh đi từ cửa sổ đến trước bàn, lại từ trước bàn đi đến bên cửa, con gái sao? Con của anh và cô? Là thật phải không? Trong một khoảnh khắc bình tĩnh lại, anh lại nhớ không ra là lần nào không cẩn thận vượt quá giới hạn, khoảng thời gian đó Diệu Diệu lúc nào cũng không vừa mắt anh, nếu nói đến không có biện pháp an toàn, cũng không chỉ có một hai lần, cũng không phải chỉ có khoảng thời gian đó, anh trước nay chưa từng nghĩ đến cô lại có thể...

Hay Hạ Tiểu Ngư lừa anh!

Hà Một An bỗng chốc cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Nhưng một giây tiếp theo anh lại cảm thấy như vỡ vụn.

Anh có một đứa con gái, anh thật sự có con gái? Anh nhất định có con gái! Hạ Tiểu Ngư không có lý do gì phải lừa anh, con gái của anh sẽ giống ai hơn đây? Hà Một An sốt ruột đi qua đi lại, giống anh? Giống cô? Hay là ai cũng không giống, con sẽ có hình dáng như thế nào? Từ cửa đột nhiên

vọng lại tiếng gõ cửa, Hà Mộc An sao khi đã ngồi vào ghế thì dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Hạ Tiểu Ngư đang tiến vào.

Hạ Tiểu Ngư ngẩng cao đầu, tư thế hiên ngang trừng người vừa dẫn cô vào một cái, xem các người có còn dám xem thường có hay không, chẳng phải đã mời cô vào rồi đó hay sao, không phải nói là ngài Hà không có ở đây sao? Cảm giác tự tát vào mặt mình thấy thế nào? Đúng là mắt chó nhìn người!

Hạ Tiểu Ngư trên đường đến đây đã tưởng tượng khung cảnh mình sẽ nhìn thấy, vốn dĩ là có đôi chút tiểu nhân đắc ý, sau đó biến thành dã tâm bùng bùng, Hoà Mộc so với tưởng tượng của cô còn lớn hơn, khi thể hơn, lúc này cố | thấy được rất nhiều, rất nhiều người mà từ trước đến nay muốn gặp cũng không gặp được đang ngồi ở phòng chờ bố trí theo các cấp khác nhau, cô như muốn bị dọa chết mất rồi.

Hạ Tiểu Ngư hít sâu một hơi, quay lại dáng vẻ kiêu ngạo lúc này, vô cùng cẩn thận nhìn người đàn ông đang ngồi ở vị trí chủ tọa, cô hiện tại chẳng qua chỉ dựa vào một chút khí thể yếu ớt để chống đỡ chút sự kiêu ngạo của bản thân, mới có thể không ngã xuống vì không khí lạnh lẽo của người dẫn đường cho cô từ chỗ thang máy lên đến trên này.

Người đó đến liếc cũng không liếc cô một cái, giống như dẫn cô lên chính là bố thí cho cô, cũng có rất nhiều người lên tiếng chào hỏi anh ta, cảm giác đó..

làm cho Hạ Tiểu Ngư nhin không được kích động hết lần này đến lần khác, chút địa vị của Giang Hồng Triết đi so sánh với người ta thì có đáng là gì, chính là một hạt bụi cũng không bằng.

Hạ Tiểu Ngư nhìn người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc, tâm lý chưa chuẩn bị sẵn sàng càng thêm căng thẳng, nếu như trước kia Hà Mộc An mang cho cô cảm giác lạnh nhạt không thích tiếp xúc với người khác,

thì người đàn ông hiện tại lại toả ra khí thế làm hai chân cô phát run, trong lòng kinh sợ.

“Hạ Tiểu Ngư.” Tất cả những lời nói mà trước khi đến đây cô đã chuẩn bị kỹ nhằm gia tăng khí thế thì trong giây phút nghe thấy giọng nói trầm thấp, bức người kia làm cho tiêu tan: “Hà..

Hà...” Hạ Tiểu Ngư cẩn thận nuốt nước bọt, đột nhiên nghe thấy âm thanh cửa đóng, cô bị dọa đưa cả vào bên cửa, đột nhiên cảm thấy có chút hối hận khi không chuẩn bị gì, cô..

cô có phải đã chọn sai rồi hay không, ngộ nhờ anh ta không thích Thượng Thượng...

Âm thanh xuyên qua tầng tầng lớp lớp bay đến Hạ Tiểu Ngư: “Hạ tiểu thư.” Chân Hạ Tiểu Ngư cảm thấy mềm nhũn, cô ôm chặt hơn chiếc túi trước ngực: “Tôi..

tôi...”

“Con gái?” Sắc mặt Hà Mộc An không chút biểu cảm, anh nhìn cô, nếu như không phải cô mang đến tin tức lớn như vậy, thậm chí có mấy phần có khả năng là thật, anh tuyệt đối sẽ không gặp người con gái chuyên đi gây chuyện là cô: “Nghe nói cô tìm tôi có việc.” Cho dù là vô cùng để ý đi chăng nữa, nhưng thông qua nhiều năm đàm phán trên thương trường, anh đã luyện thành kỹ năng thuần thục.

Thực ra đối với những người quen thân với Hà Mộc An vẫn sẽ nhìn ra được sự trái ngược bên trong con người anh, ví dụ, anh thế mà lại là người mở lời trước

Hạ Tiểu Ngư nghe xong giống như nhật được chiếc phao cứu sinh: “Đúng, con gái.” Cô là dì của Thượng Thượng! Cô là dì của Thượng Thượng, nể mặt Thượng Thượng anh ta sẽ không dám làm gì mình! Không

cần sự, qua được ải này mình chính là người trên vạn người! Mình còn có Thượng Thượng.

“Lừa tôi sao?” Hà Mộc An còn căng thẳng hơn cả Hạ Tiểu Ngư đang đứng trước cửa, nhưng sự thật này không cần thiết nói cho cô ta biết.

“Tôi..

tôi...”

“Tiền khách!”

“Không, không phải, chị tôi thật sự đã sinh cho anh một đứa con gái! Đã năm tuổi rồi! Thật đó! Nó tên là Thượng Thượng, Thượng Thượng! Ở đây tôi có hình của nó, tôi có hình...” Hạ Tiểu Ngư vội vàng lục túi xách của mình.

Hà Mộc An cố gắng khắc chế hành động muốn xông qua đó của bản thân, cô có mang theo hình.

Hạ Tiểu Ngư càng lúc càng rối, càng lúc càng tìm không thấy nó nằm ở đâu, gấp gấp mang hết tất cả đồ trong túi trút cả hết ra ngoài: “Tôi thật sự..

thật sự...” Hạ Tiểu Ngư lục tìm trong mớ hỗn độn, ở đâu rồi? Làm sao lại tìm không thấy? Cô rõ ràng đã để vào trong túi? Làm sao đây? Làm sao đây? Hà Mộc An nhẹ nhàng nghiêng đầu qua, còn khẩn trương hơn cả Hạ Tiểu Ngư

Hạ Tiểu Ngư vô cùng gấp gáp, cuối cùng từ trong đống hỗn độn đó lục tìm ra thứ như bảo bối, còn chưa kịp vui vẻ lấy nó ra mà kích động, hình đã rời khỏi tay cô, rơi vào trong tay của người đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Hà Mộc An cầm lấy những tấm hình trong tay, không chớp mắt nhìn cô bé đang cười trong tấm hình kia, cô bé mặc một chiếc váy lông màu đỏ, trước ngực áo kết một đoá hoa cùng màu, bên trong bông hoa được kết hạt trân châu, tóc tết thành hai bím, trên hai bím tóc cột hai chiếc nơ bướm bướm màu đỏ trắng, cô bé đang nghiêng đầu nhìn ống kính cười, xem ra rất khoẻ mạnh hoạt bát, vô cùng tươi sáng.

Con gái của anh...

Hà Mộc An không khống chế được lộ ra một tia cười mỉm rất nhẹ, vươn tay, run run vuốt ve cô bé bé nhỏ đang cười vui vẻ trong hình, đây là con gái anh, đây thật sự là con gái của anh?

Anh có con gái rồi! Hạ Tiểu Ngư cẩn thận dựa vào cánh cửa, cười như được lợi: “Con bé..

con bé hiện tại không để tóc dài nữa..

cắt ngắn rồi...” Hạ Tiểu Ngư đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức ập tới, bị dọa đứng còng ngay ngắn: “Bạn..

bạn trong trường mầm non lấy kẹo đường trét lên tóc con bé, nó liền tự mình..

tự mình..

cắt..

cắt đi mái tóc...” Bàn tay nào đã trét, tại sao không tự trét vào lông mi của mình đi! Hạ Tiểu Ngư không biết có phải là bản thân nghe nhầm hay không, chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt rất dọa người, một chút..

một chút cũng không giống với dáng vẻ mà cô tưởng tượng lúc trước: “Cắt..

cắt ngắn rồi cũng..

cũng rất dễ thương, tôi..

điện thoại của tôi vẫn còn...” Hạ tiểu Ngư vẫn chưa nói xong đã không thấy điện thoại đâu nữa.

Con gái của anh? Hà Mộc An không biết phải dùng từ ngữ gì để miêu tả hết tâm trạng của anh lúc này, cô bé đang cười vô cùng chân thực kia là con gái của anh?

Anh thật sự có con gái! Không phải bị lừa! Tiểu Ngư run rẩy nói: “Mật mã mở khoá là 1...” “Tôi biết.”

Hạ Tiểu Ngư ngậm miệng, nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng, cô tại sao phải ngậm miệng, người phụ bạc lại không phải là cô, cô là đòi lại công bằng cho chị mình, tại sao cô phải xem sắc mặt của anh!

Hạ Tiểu Ngư nghĩ một chút, lại tiếp tục thẳng lưng nhún vai, nghĩ là phải nhìn anh bằng ánh mắt từ trên nhìn xuống, nhưng do cô thấp nên không thành công, nhưng vẫn cố gắng tìm lại một chút khí thế, ấp úng mở miệng: “Chị của tôi nuôi con bé nhiều năm như vậy rất cực khổ! Anh..

anh không thể không chịu trách nhiệm được! Anh..

anh không thể phụ bạc như vậy! Anh...”

Hà Mộc An tỉ mỉ xem từng tấm hình của con gái: Nghịch ngợm, ăn vụng, mặc những bộ trang phục mùa đông khác nhau, lúc trời tuyết mặc áo lông vũ chơi ở bên ngoài, cười trên lưng cậu, ôm cậu cười vui vẻ, trốn phía sau bà bụm miệng cười lén, khóc lóc tố cáo Hạ Diệu Diệu, Hạ Diệu Diệu lạnh nhạt nhìn bé không biết làm gì, khóc...

Ánh mắt Hà Mộc An ánh mắt dừng lại trên những tấm hình đó rất lâu, có chút lạnh lùng, phảng phất như mang theo nước mắt một cách rất không chân thực, giống như dường như con người thật của anh đang biểu lộ ra bên ngoài.

Con gái của anh đã làm gì chọc cho cô không vui mà cô phải nghiêm khắc phê bình nó như vậy.

Ánh mắt Hà Mộc An lại chuyển đến khuôn mặt đang khóc thương tâm của con gái, một giọt nước mắt vương trên má, khuôn miệng mỏng khẽ nhếch lên, lộ ra hàm răng còn vương vài mẩu vụn chocolate trên đó, ánh mắt đáng thương nhìn mẹ nó, có phải là nó ăn đồ ngọt nhiều làm cho Diệu Diệu không vui hay không?

Vì chuyện nhỏ như vậy làm cho con gái của anh khóc thành như vậy, Hà Mộc An cảm thấy nếu như anh có mặt ở đó, cho dù không thể cầu xin thay thì cũng sẽ không để cho con khóc thành như vậy, như thế này mà có người còn có tâm trạng chụp hình

Hạ Tiểu Ngư rút rè dịch bước chân, may mà cô đã xoá hết những bức hình không nên thấy, cái gì không nên thấy, ví dụ như Cao Trạh Vân, ví dụ như Thượng Thượng bị trang điểm thành mặt mèo, ví dụ như cô véo má Thượng Thượng Có Diệu Diệu! Chính là thật

Nhìn thấy Hà Mộc An lật xem từng tấm hình mà cô đặc biệt chuẩn bị, sự bất an trong lòng từ từ lắng xuống, anh ta xem là được, tức là anh ta sẽ chịu nhận, sẽ chu cấp cho chi phí sinh hoạt, vậy cô chính là dì của con gái lớn của Tập đoàn Hoà Mộc.

Hạ Tiểu Ngư thầm vui sướng, còn chưa đợi tới lúc niềm vui sướng này lan toả, một giọng nói lạnh lùng đã vang lên bên tai cô.

“Tại sao không có hình lúc nhỏ của con bé?!” Làm sao không có!

“A?” Hạ Tiểu Ngư giống như đang nằm mơ, không chú ý đến anh ta đang nói gì.

“Thượng Thượng lúc nhỏ.” Cô bé lúc một tuổi trông như thế nào? Lúc vừa chào đời khóc ra sao? Bước đi đầu tiên là khi nào? Lúc mới nhập học có phải là không muốn đến nhà trẻ hay không? Lần đầu tiên tập thể thao cô bé sẽ biểu hiện như thế nào? Cái răng đầu tiên mọc ở đâu trước? Tại sao đều không có?

Tuyệt đối không thể là giả! Ai lại dám đùa với anh, anh liền bóp chết người đó! Hạ Tiểu Ngư cảm thấy anh sắp điên rồi! Ánh mắt anh nhìn cô khiến cô cảm thấy khó ở! Tại sao cô lại muốn đi nói việc này với anh? Cô thật hối hận! “Đây là thật! Tuyệt đối là thật! Con bé thật sự là con gái của anh! Chị của tôi lúc đầu chỉ có một người bạn trai là anh! Chị tôi đã thừa nhận với ba chúng tôi rằng Thượng Thượng là con gái của anh!” “Tại sao chỉ có hình của năm nay thôi!”

Cô làm sao biết! Cô làm sao: “Chị..

Chị..

Chị tôi năm nay mới dắt theo con bé quay về...”

“Anh nhìn tôi làm gì? A!” Hạ Tiểu Ngư sắp phát điên, anh tại sao lại đáng sợ như vậy: “Chúng tôi vốn không biết chị ấy sinh ra Thượng Thượng, làm sao biết được Thượng Thượng lúc bé trông như thế nào! Thượng Thượng do chị ấy lén sinh ra! Ai chị ấy cũng không nói, lúc mang con bé về thì đã lớn như vậy rồi! Tôi làm sao biết được con bé lúc nhỏ trông như thế nào? A...” Hạ Tiểu Ngư dùng sức kéo lấy cánh cửa nhưng có làm sao cũng không mở ra được, cô muốn ra ngoài, cô phải ra khỏi đây!

Cảm xúc ngưng trọng, Hạ Diệu Diệu cầm lấy điện thoại: “Chúng tôi cơ bản không biết chị ấy sinh Thượng Thượng! Lúc mang con bé về đã lớn như vậy rồi” “Chúng tôi căn bản không biết chị ấy sinh Thượng Thượng!

Lúc mang con bé về đã lớn như vậy rồi”, trong đầu anh chỉ toàn là câu nói này.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Thượng Thượng Và Hà Mộc An (2)

Cô nói với anh về tương lai, cô nói muốn có một công việc tốt; có một tương lai để phấn đấu, cô muốn trong hai năm thăng lên làm trợ lý trong vòng ba năm lên được chức chủ biên; sự kiêu ngạo của cô, hoài bão của cô, tất cả tương lai tươi đẹp của cô lại bị móp méo chỉ vì “Chúng tôi căn bản không biết chị ấy đã sinh Thượng Thượng!”, cô chỉ còn lại tương lai mờ mịt.

Cô ấy tự mình sinh Thượng Thượng...

Không dám đối mặt...

Hà Mộc An cúi đầu, giọng nói nhỏ đến mức dường như không nghe thấy: “Cô ấy đã bỏ đi...” sợ hãi lo lắng mà bỏ đi...

Hạ Tiểu Ngư cố sức đẩy cánh cửa, nhưng đây thế nào cũng không ra.

Hà Mộc An dường như không nhìn thấy sự gấp gáp của Hạ Tiểu Ngư

Cô sợ sao, một Hạ Diệu Diệu “tự tư tự lợi” luôn muốn làm cho cha mẹ vẻ vang đó sao, cái con người trước kia luôn nói không hề gì và cứ thế mà cố gắng đó sao, cái con người bề ngoài luôn tỏ ra kiên cường nhưng lại không có dũng khí bỏ đi đứa con của họ đó sao, cho dù anh có không làm tròn trách nhiệm một người cha đi nữa.

Hà Mộc An có chút run rẩy, không dám nhìn người trong phòng thêm nữa

“Làm gì có chuyện thoải mái như anh nói vậy, năm đó anh vừa đi tôi liền hối hận rồi, cứ khóc ầm ỹ đòi đi tìm anh...” “Cũng may là anh chạy nhanh, nếu không đã bị tôi bám lấy rồi...” Cô vẫn hời hợt nói ra một vấn đề nghiêm trọng như vậy, anh căn bản không có cách nào tìm ra được nội dung quan trọng từ trong những từ ngữ hời hợt của cô, cũng giống như anh hết lần này đến lần khác dừng dừng yêu cô, còn cô thì chớp mắt đã chọn người khác

Anh tại sao lại có thể nghĩ như vậy, năm đó tại sao anh không tiếp tục truy hỏi, anh tại sao lại tự cho mình là đúng, cho rằng anh nghĩ sao thì chính là như vậy.

Còn có những cuộc điện thoại mà anh không nhận được, cô mang theo tia hi vọng tìm anh, nhưng anh đã làm gì...

Anh lúc đó không nuốt trôi cơn tức giận nên ra nước ngoài đàm phán kinh doanh, xong cũng không quay lại...

Hà Mộc An cười lạnh, cơn giận dữ trong lòng anh năm đó thật là quan trọng!

Hạ Tiểu Ngư tuyệt vọng đập cửa, cô rất sợ, người bên cạnh này là điên rồi! Điện thoại của cô bị bóp đến biến dạng! Cô không muốn ở lại đây! Cô muốn rời khỏi! Trước đó cô còn cho rằng mình có quyền, bây giờ giống như sắp chết trong quan tài đến nơi! Một cái văn phòng rộng lớn đến mức có thể chứa được năm sáu chiếc quan tài, xung quanh lạnh đến mức giống như không có sự sống! Cô không muốn ở lại đây! Cô muốn về nhà...

Cô đã đi tìm anh, có thể đã rất nghiêm túc đi tìm anh, cô lúc đó có phải là đã rất sợ hãi, có phải là vô cùng muốn tìm một người để bàn bạc, cô mang theo tâm trạng như thế nào tìm anh, như đây là tia hi vọng cuối cùng, nhưng cái tia hi vọng đó không biết đã trốn ở nơi nào rồi..

Sắc mặt Hà Mộc An đột nhiên trở nên nghiêm trọng..

không thể nào, nếu như cô có tìm anh, tại sao lại tìm không thấy.

Nơi ở của anh rất lớn, cho dù có đi lạc cũng không thể nào tìm không thấy, cho dù điện thoại không liên lạc được, cứ ở trước cửa Hoà Mộc thế nào cũng sẽ gặp được anh, cũng có thể hỏi Vương Phong Long, Tiền Quân, tại sao cô ấy không tìm? Hạ Tiểu Ngư đột nhiên nhìn thấy anh ta âm u nhìn qua đây, vội vàng nhắc lại: “Tôi cái gì cũng không biết! Tôi thật sự không biết! Chị của tôi đột nhiên nói rằng muốn đến nơi khác làm việc, chúng tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng chị ấy muốn đi tỉnh khác tìm công việc tốt hơn! Những cái khác thì tôi không biết gì cả! Thả tôi đi! Chị ấy chưa từng dắt Thượng Thượng về! Thật đó! Những gì tôi nói đều là thật!”.

“Lúc chị ấy thăng chức mới điều về đây, thả tôi đi đi! Tôi cái gì cũng không biết...” Hạ Tiểu Ngư sợ đến tuyệt vọng ngồi khóc trên sàn.

Hà Mộc An dời ánh mắt khỏi người Hạ Tiểu Ngư, anh có quyền gì mà đối xử với cô như vậy, anh biết được cô tại sao không dẫn Thượng Thượng về, vốn dĩ là đó là nơi hay bị người ta nói ra nói vào, chẳng lẽ cô muốn cho người khác thêm một lý do để chỉ trích hay sao, nếu cô dắt Thượng Thượng về mới là không bình thường.

Đừng cho rằng cô thường ngày không để ý đến những lời dị nghị của người khác, thật ra là một người rất xem trọng lòng tự tôn, tuyệt đối không hi vọng nhận được một chút thương cảm hay dị nghị nào.

“Nhiều năm như vậy đều là cô ấy một tay nuôi nấng Thượng Thượng...” “Tôi không biết, tôi cái gì cũng không biết, anh thả tôi đi đi, tôi thật sự cái gì cũng không biết hết, tôi muốn về nhà, tôi muốn về..” cửa được mở ra, Hạ Tiểu Ngư vui vẻ nhìn qua, vừa muốn đứng dậy xông ra ngoài, đã có một bóng người xông ra ngoài trước cô! Hạ Tiểu Ngư không kịp phản ứng lại, mất đà ngã xuống đất

Bên ngoài cửa, rất nhiều thư ký đang bận rộn các công việc khác nhau cũng giật mình vì nhìn thấy khách đột ngột ngã ra ngoài, còn không thấy ngài Hà ở đâu.

“Ai vậy?” “Chính là cô ta, nói Ngài Hà bỏ rơi chị của cô ta.” “Không phải chứ! Điên rồi!” “Nhưng ngài Hà gặp rồi!”

“Hà??”

“Nói là đã sinh một đứa con gái, đến để đòi tiền cấp dưỡng.”

“Thật hay giả vậy?” “Ngài Hà tiếp cô ta, không giống với những vị khách bình thường khác.” “Nói như vậy là Ngài Hà thật sự có con riêng ở bên ngoài?!” Trong phòng thư ký cấp cao bắt đầu bàn tán chuyện

Ngài Hà có con riêng bên ngoài?

Ngài Hà thường ngày tác phong nghiêm túc, không biết nói đùa của bọn họ lại không biết mình làm cha từ khi nào? Là uống say làm loạn hay là bị người ta trộm tinh trùng? Là gái làng chơi hay tình nhân? Ngài Hà sẽ xử lý người dám tính kể anh ấy? Ngài Hà là người đàn ông bị giữ chân vì một đứa trẻ? Không cho người phụ nữ đó chết không có chỗ chốn thân đã là từ bi lắm rồi?

Hạ Tiểu Ngư từ trong những âm thanh bàn tán, run rẩy dán vào tường, từ từ di chuyển từ từ ra thang máy, cô không dễ dàng gì mới đi tới, ấn nút thang máy, nhưng có ấn thế nào cũng không có phản ứng! Hạ Tiểu Ngư gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, không ngừng dùng sức mà ấn nút thang máy, nhưng ngoài âm thanh ấn nút lách cách ra thì dường như đèn thang máy mãi không chịu sáng.

Bụp! Cô ôm túi khóc, đập vào nút thang máy.

Tất cả âm thanh trong văn phòng bỗng chốc dừng lại, ánh mắt mọi người đều nhìn cô.

Trán Hạ Tiểu Ngư đầy mồ hôi, cuối cùng cô không nên được mà ngồi xuống sàn khóc.

Hà Mộc An không chút do dự lái xe rời đi, bàn tay đặt trên vô lăng xa lạ, trên đường không ngừng thắt gấp, đã bao nhiêu năm rồi anh không chạm vào phương tiện giao thông thế này, anh thậm chí không dám đạp ga nhanh, sợ không chờ đến lúc gặp được cô.

Anh cũng không biết bản thân muốn làm gì, có thể làm được gì, anh chỉ là muốn nhìn thấy cô, cũng chẳng sợ cô sẽ dùng nụ cười mỉa khách sáo lịch sự kia chào đón anh, giống như gặp lại người bạn học đã lâu không gặp đến xa lại.

Cô..

vẫn còn thích anh chứ...

Hà Mộc An dừng xe lại, trong lòng sợ hãi nhìn đến trước cửa Mãn Hàng, đến nỗi không dám xuống xe để đi vào trong

Nếu như cô biết anh đã biết mọi chuyện, cô sẽ nghĩ anh như thế nào không dám gánh vác, không có trách nhiệm, cùng lắm là chửi một cậu bảo cút đi rồi bảo đã là bạn trai cũ còn đến đây hỏi này hỏi nọ.

Hà Mộc An gục đầu trên vô lăng, cho dù là vững vàng thế nào đi nữa thì vào giờ phút này anh cũng cảm thấy mông lung vô cùng

Cổ tại sao lại sinh đứa con gái này..

có một chút là vì anh sao? Trong mấy năm nay cô đã phải chịu đựng những gì..

Anh vì một chút lòng tự tôn đã làm cho cô rất buồn, cô..

không biết trong lúc mang thai có oán hận anh hay không, có cảm thấy bỏ anh là quyết định rất đúng đắn hay không, anh chính là một người không dám gánh vác, trốn tránh trách nhiệm.

Cô như vậy mà vẫn cười với anh, thế mà anh còn không vừa lòng, cô không xem anh như người qua đường không quen biết, là kẻ thù đáng hận nhất thì anh đã phải vui mừng, cảm tạ trời đất rồi.

Anh có tư cách gì yêu cầu ở cô nhiều thứ như vậy, có quyền gì đứng từ góc độ của anh mà nhìn vào sự cố gắng vất vả trong cuộc sống của cô để xem như trò hề, xem những tính toán nhỏ nhặt của cô là vô cớ gây sự, xem lý tưởng của cô như những chuyện vụn vặt không đáng quan tâm.

Anh sao lại có thể dừng dừng như vậy nhìn vào sự nỗ lực từng chút của cô, cho dù có đi chệch hướng thì đã sao, anh còn có thể không cần cô sao.

Hà Mộc An lại ngẩng đầu lên, lại là một người nắm quyền cao cao tại thượng, anh đậu xe bên lề đường, tư thế thoải mái xuống xe, trên người mặc một bộ trang phục vừa người thoải mái, làm tôn lên khí thế cao ngạo xuất chúng của anh, anh không còn do dự nữa, uy nghi cất bước nhanh chóng bước vào toà nhà văn phòng Mân Hàng.

Từ trong thang máy có bóng người nhanh chóng bước ra, tiện tay chỉnh lại chiếc khăn voan mỏng trên cổ, rõ ràng chỉ là chỉnh sửa qua loa, nhưng lại làm cho nó càng thêm phần thời thượng

Hạ Diệu Diệu cười, nhanh chóng chạy đến bên người đàn ông đang đứng chờ bên hông cửa: “Sao vậy, mặt thật khó coi, ai chọc giận anh vậy.” Cô nắm lấy tay anh ta bước ra ngoài: “Ha Ha, không phải thật đó chứ, vừa nãy Tiểu Cao nói anh còn không tin, bây giờ nhìn thấy em, anh dường như đã nghĩ oan cho nó rồi.”

“Thật tức cười.” Sắc mặt Cao Trạ̣m Vậ̣n vô cùng tậ̣.

Hạ Diệu Diệu vui vô cùng, đẩy anh đi ra ngoài: “Được rồi, giận thật rồi sao.”

“Anh không biết là em trở nên độ lượng từ khi nào.” Cao Trạ̣m Vậ̣n lạnh lùng, vô duyên vô cớ bị người ta va phải, kéo theo một mùi hương khó chịu, người đó tự bộc lộ tình cảm quá mức, còn nhét số điện thoại vào trong tay anh, gặp chuyện như vậy ai lại vui vẻ được.

Hạ Diệu Diệu cười tới mức không dừng lại được: “Tốt mà, cô ta là mỹ nhân được hoan nghênh nhất trong bộ phận Ngoại giao.” “Vậy thì anh còn cần phải lo lắng là cô ta có mang theo bệnh gì đó.”

Hạ Diệu Diệu che miệng, ánh mắt mang đầy ý cười: “Anh nghĩ cái gì vậy, công việc trong bộ phận Ngoại giao rất bình thường, làm gì giống như người ngoài anh các anh nghĩ tồi tệ như vậy, để em xem xem, cho anh số điện thoại riêng hay là số điện thoại bàn cô ấy thường dùng ở công ty.” Hạ Diệu Diệu từ phía sau lưng anh lấy ra một mảnh giấy.

Sắc mặt Cao Trạ̣m Vậ̣n càng tối, anh lập tức cướp mảnh giấy lại, xé nát, tiện tay vứt vào thùng rác kế bên cửa

“Ha ha ha ha ha.” Hạ Diệu Diệu càng cười lớn hơn.

Cao Trạ̣m Vậ̣n kéo Hạ Diệu Diệu ra ngoài, đột nhiên quay đầu: “Thật tức cười.” Hạ Diệu Diệu đột nhiên ngừng lại, rất lâu rồi cô không thấy mặt Cao Trạ̣m Vậ̣n u ám như vậy, cô không nhận được liền nghĩ đến cô nữ sinh trước kia vì muốn tiếp cận mà làm bảo mẫu cho anh, vậy mà anh còn thờ ơ lạnh nhạt để có ta cho rằng Thượng Thượng là con gái của anh, khiến cô ta cố tình tìm nhiều cách để tiếp cận cô bé, bây giờ anh còn không lấy mảnh giấy đó dán ở trước cửa sảnh lớn đã là lương thiện lắm rồi

Hạ Diệu Diệu cười hì hì dựa vào anh: “Anh thấy cô gái muốn tiếp cận anh đó có đẹp hay không?”

“Ngài Cao, phong độ của anh không giảm so với năm xưa..

A..

Anh đẩy chậm chút, quần áo đều bị xô hết rồi.” Hạ Diệu Diệu cười hì hì, cô bị đẩy lên xe, còn tiếp tục lái nhải với người ngồi vào tay lái kể bên: “Nói nghe xem, gừng càng già càng cay, có vui không, em có thể vì thân thể quý giá này của anh mà báo thù giúp.”

Xe nhanh chóng chạy đi

Hà Mộc An đứng chết lặng gần đó, ánh mắt nhìn hai người rời khỏi, đầu anh trống rỗng, trước mặt đều là nụ cười tươi sáng của Hạ Diệu Diệu, cô cười với người đàn ông khác

Sống lưng Hà Mộc An thẳng tắp, anh đứng tại chỗ đó, ánh mắt tĩnh lặng không một chút dao động, hoặc là căn bản không biết phải phản ứng làm sao, cứ như vậy nhìn theo hướng hai người đó rời đi, cứ nhìn theo..

Ánh sáng chói mắt cứ như vậy nhảy múa trước mắt anh, giọng nói của cô, ánh mắt của cô, vẫn là dáng vẻ linh động hoạt bát như xưa, không phải cô thay đổi thành thực hơn, mà là sự dựa dẫm và tùy hứng của người con gái ấy đã không còn thuộc về anh nữa.

Nụ cười của cô không phải nguy tạo, trước kia cô cũng nói đùa với anh như vậy, trước kia cũng vô tư như vậy, chỉ đối với người thân quen, cô mới như thế mà thôi

“Chúng tôi bên nhau năm năm rồi.” Lời của cô vang lên một lần nữa, tất cả sự tin tưởng hiện lên trong mắt cô không phải dành cho anh.

Hà Mộc An bây giờ mới thật sự hiểu được cái gì là bị gạt sang một bên như người ngoài, mà anh chính thật là “người ngoài” đó.

Bất luận cô có phải là mẹ của Thượng Thượng hay không, cô đã không còn khả năng là Diệu Diệu của anh trước kia, việc này làm cho Hà Mộc An đứng tại chỗ, cứ đứng như vậy, một chút cũng không nhúc nhích.

Từ trong toà nhà Mẫn Hàng, Đàm Ngữ vừa chen chúc trong thang máy xuống đột nhiên kinh ngạc nhìn người đang đứng bên ngoài cửa không xa, làm sao có thể! Cô ta hôm nay mặc một bộ váy ngắn thắt eo thời thượng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dạng ngắn, giày cao gót, mặc dù dáng vẻ non nớt, nhưng đã có thể biểu hiện được giá trị của trang phục.

Hiện tại đang là giờ nghỉ trưa, cô ta cùng một vài người đồng nghiệp đi xuống ăn cơm, không ngờ lại gặp được anh? Anh sao lại ở đây, với lại chỉ có một mình anh! Những người thường vây quanh lấy anh để kiếm lợi đâu rồi.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Thương Thương Và Hà Mộc An (3)

Những người đồng nghiệp chưa đi xa nghi hoặc nhìn theo, ai vậy? Ai có thể làm cho Đàm Ngữ tích cực như vậy? Đẹp trai quá, tuy không phải dạng thư sinh hiện tại rất thịnh hành, nhưng chính xác lại là loại đẹp trai bá đạo mà phụ nữ rất thích.

Tim Đàm Ngữ đập nhanh, thường ngày gặp anh cùng với một nhóm người, đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy anh một mình, Đàm Ngữ phát hiện mình lại không dời mắt khỏi anh hơn cả đám người hàng ngày nịnh hót xung quanh anh, đây có thể gọi là sức hút của anh, cho dù đã nói với bản thân rất nhiều lần là không được, không thể nào, đó là hiểu lầm, nhưng cô ta vẫn không ngăn được bản thân thích đối phương.

Hoặc là loại cảm giác tim đập này không liên quan đến tình cảm, bất luận là ai gặp được người đàn ông này cũng không thể nào không quan tâm được.

Đàm Ngữ nỗ lực bình ổn nhịp tim của mình, đứng trước mặt anh khẩn trương nói: “Ngài Hà...”

Hà Mộc An cất bước đi, anh còn có việc càng quan trọng hơn phải làm, đúng, anh còn có việc có thể làm, anh đóng cửa xe, chìa khoá tra mãi không vào khớp nhưng vẫn bị anh cố gắng nhét vào, đến khi cả người cảm thấy thật lẻ loi và mệt mỏi, anh mới khởi động được xe và rời đi.

Đàm Ngữ ngây ngốc đứng ở đó nhìn anh rời khỏi, sau đó trong mắt bỗng dâng lên một tầng nước

Dù sao cô ta cũng còn nhỏ tuổi, chưa từng bị người khác không để ý đến như vậy, có chút mất mặt

Hoặc là gần đây đám người đó khen ngợi cô ta quá nhiều, dường như cô ta thật sự có năng lực ảnh hưởng đến người khác, có một chút tự cho mình là đúng

Sự xuất hiện của anh giống như kính chiếu yêu, một lần nữa đánh cô ta trở về nguyên hình, làm cho cô ta cảm thấy bản thân thật sự rất tệ, giống như một người mất đi mộng tưởng, giống như đang trốn trong bóng tối9bỗng nhiên | bị kéo lối ra ngoài, nhục nhã như vậy.

“Đàm Ngữ, Đàm Ngữ...”

Đàm Ngữ lập tức thu lại những giọt nước mắt, quay đầu lại, mỉm cười.

“Ai vậy..

thật đẹp trai! Bạn trai à?”

Đàm Ngữ cười, lắc đầu: “Không phải, nhầm nhầm người, chúng ta đi ăn cơm thôi.” Không thích cô ta thì là không thích, nếu không phải anh hết lần này đến lần khác làm cho cô ta tỉnh táo thì nói không chừng cô ta vẫn cứ ngốc nghếch lao vào, cô ta cần phải cố gắng, cố gắng làm cho bản thân nhanh chóng trưởng thành.

Trong lúc dừng đèn đỏ Hà Mộc An không ngừng gọi điện cho Hạ Tiểu Ngư, sau đó tắt máy

Anh quay đầu xe, chạy5con đường khác.

Con gái..

anh vẫn còn một đứa con gái thuộc về cô và anh, duy nhất của anh, tuyệt đối không phải đứa con thuộc về anh ta..

cho dù có ai cướp đi cũng không thể thuộc về người khác, của anh, chỉ có thể là con gái của anh.

Mùa xuân, trường mẫu giáo muôn hoa khoe sắc, ngập tràn tiếng nói cười của trẻ nhỏ, màu xanh hi vọng, những bức tranh nhiều màu sắc, phác hoạ nên thế giới của trẻ thơ.

Giáo viên trẻ đang đứng trên sân thể dục, dắt theo một đám trẻ làm cô đau đầu, trong sân đã đặt đầy đồ chơi làm bằng cao su, giáo viên muốn dùng cách này để làm giảm bớt tinh thần hiếu động của những đứa trẻ, để bản thân có thể nghỉ ngơi một lát, cách này xem ra vô cùng hữu dụng.

Vài ba đứa trẻ tươi cười kéo lấy tay nhau, xoay quanh một cái vòng lại nhảy qua một chướng ngại vật hình tròn, đuổi bắt, chạy nhảy rất vui vẻ.

Giáo viên trẻ vươn vai, có cảm giác như vừa được sống lại.

Hà Mộc An đứng bên ngoài cửa, nhìn xuyên qua cửa thép tự động, ánh mắt không rời nhìn vào những em bé hiếu động trong kia, nụ cười của những đứa trẻ này, giống như kẹo bông, thân hình nhỏ bé, có thể ôm lên, đặt trên đầu gối cho chúng làm nũng, nhưng ở đó lại không có con gái của anh

Chỉ là một đám trẻ cùng tuổi với con gái anh.

Nếu như Thượng Thượng có ở trong đó, Thượng Thượng sẽ có dáng vẻ như thế nào? Có phải cũng cười như vậy? Có phải cũng cười đùa không ngừng với bạn bè của nó, giống với dáng vẻ của sâu bướm chờ ủ kén thành bướm bướm.

Hà Mộc An mỉm cười, con bé có phải cũng hoạt bát, cười, vô lo vô nghĩ? Con bé có nghĩ đến anh hay không? Có từng hỏi Diệu Diệu ba của nó trông như thế nào hay không? Có vô cùng mong ngóng sự xuất hiện của anh hay không? Có ai từng nói với con bé về ba của nó không?

Hà Mộc An mỗi lần nghĩ đến là chùn bước một chút, anh chưa từng xuất hiện, Thượng Thượng có thất vọng hay không, có phải cảm thấy anh không phải là người cha tốt, con bé thậm chí không nhận ra anh! “Tìm ai?” Chú bảo vệ vắt roi bảo vệ sau lưng cất tiếng hỏi, người đàn ông này có dáng vẻ đàng hoàng, nhưng anh ta cứ nhìn chăm chăm vào đám nhỏ làm cho ông không thể không cảnh giác.

Ông cũng là hết cách, hiện tại những người cha mẹ ngang nhiên giành con quá nhiều, bọn họ lại không biết là toà án phản đưa trẻ sống với ai, chỉ có thể cẩn thận, tránh để phát sinh ra chuyện, ai cũng không gánh nổi trách nhiệm

Hà Mộc An bỗng chốc nhìn bác bảo vệ, mắt lạnh như tuyết, người vững như bàn thạch

Ông nghiêm túc: “Hỏi anh đó!”

Lính đặc chủng nghỉ hưu? Không ngờ ở nơi đây lại gặp được một người, ở trong trường mầm non chó ngáp phải ruồi này, cũng có thể nói là cấp bậc không thấp, Hà Mộc An nhìn bố trí trong sân lướt mắt một cái là nhìn hết, sắc mặt của anh bình ổn trở lại, bảo vệ của người ta như thế nào là việc của người ta, cũng không phải là vệ sĩ cho một mình con gái của anh: “Tôi tìm cô Trương lớp Trung ba.” Bác bảo vệ thở hắt ra, tìm giáo viên thì dễ thôi: “Chờ chút, tôi đi gọi cho anh.” Hà Mộc An lại nhìn đám trẻ đang chơi ở gần đó, giọng nói thành khẩn: “Cảm ơn.” Bác bảo vệ ngày ngày nghe những lời cảm ơn lễ phép của những đoá hoa tổ quốc, hoàn toàn không quan tâm đến lời khách sáo của người lớn.

Cô Trương lớp Trung ba nhanh chóng đi ra, cô ấy đã 27 tuổi, mặt tròn, đầu năm, không đeo trang sức, tóc rất đen, có thể là mùa nghỉ đông đã đi làm tóc, lúc nhập học lại nhuộm lại lần nữa, dáng vẻ của cô ấy bây giờ rất phù hợp với thẩm mỹ của lũ nhóc, cười lên trông rất dễ gần.

Cô nhìn Hà Mộc An không biết đang suy nghĩ điều gì, không thể không mở miệng nói trước: “Thưa ngài, tôi hình như không quen anh.” Cũng không thể nào là phụ huynh của học sinh trong lớp cô, cô không dám nhận là mỗi một phụ huynh của học sinh cô đều quen hết nhưng tuyệt đối sẽ có ấn tượng, trong số họ không có như anh..

phải nói làm sao đây..

vừa nhìn đã cho người ta cảm giác không quen được.

“Cô là chủ nhiệm lớp của Hạ Linh.”

“Hạ Linh? Ồ!” Học sinh đi cửa sau thường làm cho người ta có ký ức mới mẻ, mới đến không bao lâu, dường như cha của em có mối quan hệ gì đó với hiệu trưởng, trường bọn họ đã nhập học một khoảng thời gian rồi nên có tổ chức thi nhập học, nhưng cô đã từng gặp qua cha của em, không phải là người trước mặt: “Anh là...” Hà Mộc An nhìn tường trường mẫu giáo, những hình ảnh mềm mại đáng yêu, ngoài việc làm ăn ra, những cái khác anh đều không biết; “Tôi có thể gặp bé được hay không?” Cô Trương mỉm cười, cự tuyệt không chút do dự: “Chỉ sợ không tiện...”

Hà Mộc An định mở miệng, nói mình là cha của bé, nhưng không hiểu tại sao anh lại nói không được: “Chờ một chút.” Hà Mộc An gọi điện thoại.

Sau đó anh có thể vào.

Và sau đó bạn nhỏ Thượng Thượng xuất hiện trong phòng khách

Thượng Thượng hôm nay tết bím, từng vòng từng vòng tóc, rực rỡ sắc màu giống như được cắt ra từ cầu vồng, trên bím tóc cột một chú thỏ màu hồng phấn mà hôm qua cô bé đã chọn rất lâu, chùm tóc to đã che đi bím tóc nhỏ của cô bé.

Cô bé mặc bộ đồ màu vàng nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo khoác caro xanh, một chiếc quần jean có gắn lông nhung, chân mang giày da màu đen, rìa ngoài gắn lông vũ.

Ánh mắt cô bé rất sáng, cái miệng vô cùng xinh xắn, khuôn mặt nhỏ trắng mềm hơn cả trứng gà hấp, vẻ mặt đáng yêu cộng với dáng vẻ vô cùng ngỗ ngàng, cô bé có một cảm giác kỳ lạ nói không nên lời: “Ai tìm con, ai tìm con?”

Hà Mộc An lập tức đứng lên, cứ như vậy mà nhìn cô bé, mọi suy nghĩ cũng bay mất từ khi cô bé tiến vào, giọng nói nhỏ bé mềm mại của cô bé cất lên, thật là mềm mại, con gái của anh..

Ánh mắt Hà Mộc An như bị cái gì đó lấp đầy, vô cùng quý trọng

“Chú nói dối! Cháu không quen biết chú.” Thượng Thượng nhanh chóng trốn phía sau cô Trương

Chú dì xa lạ gì đó đều là yêu quái, sẽ bắt cóc con nít ăn thịt, không được nói chuyện với bọn họ, càng không được đi với bọn họ

Hứ, người kia không phải là chú của cô bé, cô bé chỉ có cậu thôi làm gì có chú.

Cô Trương lập tức nhìn anh cảnh giác.

Toàn bộ tâm trí Hà Mộc An đều đặt trên người cô bé

Thượng Thượng, con gái của anh..

Hà Mộc An cúi thấp người, ánh mắt có chút run rẩy, ngây ngốc không nói được một lời nào.

Thượng Thượng bé nhỏ trốn ở phía sau cô Trương, không tiến lên: “Con thật sự không quen biết chú ấy.” Hu Hu, cô giáo đừng đi

Nếu không phải vì được miễn ngủ trưa, cô bé cũng sẽ không đối diện với người lạ này.

“Con thật không quen biết chú ấy?” Cô Trương lại hỏi bé thêm một lần nữa.

Cô cũng không quen người trước mặt này, nhưng dường như..

có chút quen mặt..

Hà Mộc An run rẩy vươn tay muốn chạm vào cô bé trước mặt

Hạ Thượng Thượng bé nhỏ nhanh chóng trốn đi, vô cùng vui mừng, cô bé trốn rồi, trốn rồi! Hà Mộc An cứng chiều nhìn Thượng Thượng vui vẻ, vẻ mặt cứng nhắc lộ ra nụ cười dịu dàng mà nhiều năm nay không có, ôn hoà như nước

“Anh là...” Cô Trương cần phải có trách nhiệm với mỗi học sinh

Ánh mắt của Hà Mộc An luôn nhìn về phía cô bé, con gái của anh xem ra vô cùng hoạt bát, rất nghịch ngợm, nhìn đáng vẻ lúc này khi con bé tránh đi, cái đáng vẻ đặc ý đó...

Thượng Thượng bị nụ cười của đối phương làm cho lúng túng, khuôn mặt bé nhỏ có chút xấu hổ.

Hà Mộc An hoàn toàn bị đáng vẻ của cô bé thu hút, chỉ cảm thấy đáng vẻ vừa thông minh vừa xấu hổ của cô bé trước mặt vô cùng đáng yêu, cô bé làm sao có thể đáng yêu như vậy, làm sao có thể có hoàn mỹ như vậy, làm sao có thể giống như yêu tinh mùa xuân, giống như khúc nhạc mang theo vô vàn hi vọng như vậy: “Thượng Thượng...”

“Ồ?” Cô bé vô thức nhìn qua, lại cảm thấy bản thân thật vô dụng, lại bị người lạ dụ lên tiếng nói chuyện, người lạ quả nhiên rất xảo quyệt

Hà Mộc An cảm thấy, nếu không nói thêm điều gì, anh sẽ điên lên mất: “Ba là ba...” Anh khẩn trương nhìn vào tiểu tinh linh trước mặt.

“Ba?” Hạ Thượng Thượng quay đầu lại, vươn đầu ra từ phía sau cô Trương, kinh ngạc nhìn người đàn ông đang ở rất gần.

Cô Trương nhìn người đàn ông này: Ba cũng cần phải tự giới thiệu? Hạ Thượng Thượng vô cùng hưng phấn chỉ vào Hà Mộc An vui vẻ reo lên: “Chú là ba ruột, ba ruột!” Tay Hà Mộc An vươn tay lưng chừng rồi không dám tiếp tục vươn xa hơn, “ruột” chữ này châm biếm đến nỗi làm anh không dám nhìn cô bé

Cô Trương cảm thấy cổ mình cứng đờ, đứa trẻ này, là muốn nhấn mạnh chữ đó sao, chẳng lẽ ba cũng có rất nhiều loại? Hạ Thượng Thượng không quản được nhiều như vậy, cô bé cuối cùng cũng gặp được ba ruột rồi, người ba ruột xấu xa đó, người ba ruột mà mình phải báo thù thay mẹ, là người ba ruột đã lừa dối cô bé bằng nhiều cách.

Nhưng bất luận bà ngoại đã nhiều lần nhấn mạnh ba cô bé là người xấu, dạy cô bé vô số chiêu thức để đối phó với ba ruột, nhưng trước giờ cô bé chưa từng gặp người ba ruột này, bây giờ đột nhiên có người đến nói với cô bé mình chính là cái người xấu kia, trước khi nghĩ ra vô số chiêu thức, cái đầu tiên dễ hiểu nhất chính là: Trứng thối cũng là cái trứng mong ngóng đã lâu, ồ, vốn dĩ quả trứng đó trông như thế này.

Hạ Thượng Thượng cười vô cùng vui vẻ, cô bé nhất định sẽ biểu hiện thật tốt, sẽ không để bị lừa

Tiểu Thượng Thượng lập tức vô cùng dè dặt, toàn bộ tâm trí đều dùng để chuẩn bị ba mươi sáu chiêu võ nghệ để đối phó người ba ruột này

Nhưng trẻ con thì vẫn là trẻ con, không thể im lặng hành sự, cô bé trực tiếp ra đòn: “Chú là đang gạt cháu?” Ha Ha! Mình biết ngay mà, nhưng

mình sẽ không để bị lừa, mình biết mục đích của chú này, chú này nhất định không lừa được mình.

Hà Mộc An nhất thời ngờ ngàng, không hiểu đứa con gái đáng yêu này đang nói gì.

Hạ Thượng Thượng đặc ý nhìn anh, cái đầu nhỏ ngẩng lên thật cao: “Bà ngoại cháu nói, chú là người xấu, cháu không thể đứng cùng chiến tuyến với chú, cháu là của mẹ cháu, chú đừng hòng suy tính gì hết.” Hừm! Hà Mộc An ngây ngốc nhìn cô bé, nhưng ngay sau đó, anh lập tức bật cười, mặt mũi thể diện gì cũng không cần, không phải là muốn cho con gái đặc ý sao, cô bé muốn nói thế nào cũng được, vẫn còn là đứa trẻ, lại còn là con của anh, anh suy nghĩ thấy rất đơn giản, anh cần mặt dày để không đi đôi co với những lời nói của trẻ con.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Thượng Thượng Và Hà Mộc An (4)

“Thượng Thượng, đến đây.” Không muốn, ba ruột sắp kiếm mẹ kế, mẹ kế sẽ cho cô bé ăn táo độc, sẽ bắt cô bé đan chiếu cói, sẽ dùng kim đâm cô bé, sẽ sinh cho cô bé em trai bắt cô bé ngày ngày trông chừng không cho cô bé ăn cơm, cô bé không cần ba ruột đâu

Hà Mộc An ôn hòa nhìn cô bé, nụ cười trên mặt không dám thay đổi, mặt cũng không dám giữ dáng vẻ thường ngày, sợ sẽ dọa cô bé, Thượng Thượng là con gái của anh, nói anh hai câu cũng không sao cả, mất mặt cũng không sao, xem ra cô bé nhà anh thật là lanh trí: “Ba ba ôm...”

Tiểu Thượng Thượng ôm chặt lấy đùi cô Trương, bím óc như muốn dựng ngược lên.

Ánh mắt Hà Mộc An vô cùng cứng chiều: “Ba không phải người xấu..

ba...” Hà Mộc An suy nghĩ nát óc mới nói ra được một câu rất nhiều ông bố bà mẹ khác cũng dùng để dụ con của mình: “Ba quá bận...”

Ánh mắt Thượng Thượng đột nhiên sáng lên, giống như muốn làm cho Hà Mộc An chói mắt: “Chú quả nhiên nói y chang bà ngoại nói! Bà ngoại nói chú nhất định sẽ nói câu này! Thật là thần kỳ!” Xem đi, xem đi, chủ quả nhiên là người xấu, đã lộ rồi, còn không thừa nhận.

Nụ cười trên mặt Hà Mộc An thiếu chút nữa muốn rơi xuống, nếu không phải con gái anh cười quá ngây thơ, kích động, anh cũng không còn mặt mũi nói tiếp

“Là ba không tốt, ba không có chăm sóc Thượng Thượng...” Ánh mắt anh dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, càng nhìn càng thấy trong lòng thoải mái

“Chú gạt người, bà ngoại của cháu nói chứ không cần cháu nữa..

chú phải nuôi người phụ nữ khác, còn phải mua đồ chơi cho con của người phụ nữ khác...” Cô Trương cảm thấy: Bà ngoại của cháu nói thật là độc mồm “còn phải mua đồ chơi cho con của người phụ nữ khác”

Nguyễn rửa cha của con đội nón xanh sao

Hà Mộc An căn bản nghe không rõ con gái đang nói gì, chỉ cảm thấy cái miệng của con gái cứ cử động, bím tóc nhỏ lắc qua lắc lại, ánh mắt chuyển động không ngừng, anh nhìn mà không làm chủ được tinh thần, làm gì còn nghĩ tới ý khác trong lời con gái nói, cho dù có ý khác, nói thì cũng nói rồi.

“Ba chỉ nuôi Thượng Thượng nhà chúng ta...” Chỉ mua đồ chơi cho con, không gạt con..

lúc con còn nhỏ nhất định rất đáng yêu, chắc chỉ dài hơn nửa cánh tay của anh một chút, trong quá trình trưởng thành nhất định làm cho Diệu Diệu rất đau đầu, em xem hiện tại con gái vừa mở miệng đã có chủ ý của riêng mình, thật thông minh.

Xem cái gì mà xem, ba là kẻ lừa đảo, đều là lừa đảo: “ba..

con là một đứa trẻ không ba..

con không có ba...” Con tại sao lại không có ba, Thượng Thượng nỗ lực khóc lớn, đáng về vô cùng cảm phần đáng thương, cô bé đã nhiều năm không có ba, cô bé không biết tại sao lại xuất hiện nhiều ba như vậy, cô bé

chỉ cần có một người ba là được rồi, tại sao người khác lại cứ cố chấp nói đến ba ruột của cô bé, không có thì ức hiếp bé

Cô bé bị ức hiếp nhiều ngày lắm rồi...

Tay chân Hà Mộc An không biết để đâu, anh nhìn con gái, gấp đến độ không biết phải an ủi như thế nào, hoảng hốt vô cùng, con có ba ruột, có mà, anh xuất hiện muộn, thật có lỗi với con gái.

Hà Mộc An gấp gáp nắm lấy tay con gái, vừa mềm vừa nhỏ, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống từ đôi mắt to của cô bé, vương trên mi mắt, trượt qua gò má trắng ngần rơi xuống cổ, làm cho anh vô cùng khốn đốn

Một tiếng “Con không có ba” giống như tảng đá lớn và vào người anh, không cho anh kịp trở tay đã hất văng anh đi, rơi vào trong thác nước, rơi tự do xuống.

Thượng Thượng khóc đến mức không còn sức nữa, cô bé cũng không biết mình tại sao lại khóc, chỉ biết là vì cái người mà người ta nhớ đến rất lâu kia, cô bé vì vậy mà cảm thấy rất uất ức, cô bé có chút bị đả kích, nhìn kỹ lại ba ruột cũng không phải ba đầu sáu tay, không có thần khí biến hình, chỉ cảm thấy thất vọng thối, cô bé chịu uất ức lâu như vậy, tại sao lại có một người ba tầm thường như thế.

Cô Trương vội vã ngồi xuống, thuần thục ôm lấy cô bé: “Đừng khóc, đừng khóc..

ba không phải không cần con, con xem, ba không phải đã đến thăm con rồi sao, ba rất thích Thượng Thượng của chúng ta...” Vấn đề gia đình như này cô gặp nhiều rồi.

Hà Mộc An đứng dậy, ánh mắt lo lắng nhìn con gái

Tiểu Thượng Thượng lau nước mắt, sau khi những cảm xúc không biết là gì kia qua đi, xấu hổ cúi thấp đầu, thật là mất mặt.

Hà Mộc An nhìn cô bé nín khóc, bỗng nhiên cả người đều nhẹ nhõm hẳn, nhìn cô bé đang dụi mắt, sự dịu dàng trong ánh mắt anh nhiều thêm, đây chính là con gái của anh, khóc, cười, là vật thể mang theo sự sống xuất hiện trong cuộc sống của anh, lông mi con bé giống Diệu Diệu, lúc cười lại càng giống, lúc khóc..

nhưng lúc không cười lại giống anh, cảm giác đó, phức tạp không nói nên lời, vượt ra ngoài những ràng buộc, đủ để không chế toàn bộ niềm vui nỗi buồn của anh.

Cô Trương thử vươn tay: “Anh có muốn ôm con bé không?” Haiz..

cô ấy nhìn anh cũng thấy đau xót.

“Có..

có thể sao?” Hà Mộc An nhìn Thượng Thượng nói, ánh mắt chăm chú như vậy, âm thanh dịu dàng như vậy, chỉ sợ dọa đến con bé.

Tiểu Thượng Thượng nghĩ phải xoay đầu đi nói không, cự tuyệt..

Cô bé thấy ba ruột nhìn mình với dáng vẻ vô cùng ái ngại, cô bé vừa không xinh đẹp lại vừa không biết biến hình, nhìn cô bé làm gì, cô bé cũng chẳng ban phúc cho ba, thật là ngại mà.

“Thì..

thì ôm một lát...”

Tiểu Thượng Thượng do dự một hồi thì cho ôm, chính là phản bội bà ngoại và ba Cao, nhưng..

có phải không cho ba Cao biết, ba Cao sẽ không vui hay không, bởi vì ba ruột rất nghiêm túc, cô bé cũng ngại cự tuyệt: “Thì..

một chút thôi...” Một chút thôi nha.

Hà Mộc An mở to mắt vì cảm kích, đợi tới lúc anh lấy lại nhận thức, tay đã run run ôm lấy con gái của anh

Cơ thể nho nhỏ, tròn tròn ấy nhìn thật thông minh, lúc ôm vào trong lòng, anh cảm thấy cô bé nhỏ, rất nhỏ, một cánh tay của anh đã có thể nhắc lên, cách anh rất gần, ánh mắt vô cùng lạnh lợi, ánh mắt sau khi khóc ngập nước, chớp qua chớp lại rất nhiều lần.

Thượng Thượng bị đánh về cực kỳ thích mình của anh làm cho không thoải mái, cô bé bây giờ muốn quay về ngủ trưa...

“Thượng Thượng...” Hà Mộc An khẽ tiếng gọi.

“Vâng?” Hà Mộc An vui vẻ mỉm cười, ôm con gái vô cùng quan trọng với anh vào lòng, trong lòng cảm thấy thật bình yên

Bé bị lừa rồi, bé làm sao có thể đồng ý, không có nguyên tắc, sẽ bị bà ngoại cười nhạo.

Hà Mộc An dịu dàng xoa đầu của bé, lông mi thật dài, cái miệng nhỏ vênh lên, trên cổ áo còn dính ít nước cơm, con gái của anh, dễ thương như vậy, Hà Mộc An ôm cô bé chặt hơn, kể vào má.

Hạ Thượng Thượng càng không thoải mái, cô bé không biết nên làm gì, anh cứ nhìn cô bé, cô bé cảm thấy không tự nhiên, Tiểu Thượng Thượng nỗ lực di chuyển một chút, cuối cùng nghĩ ra cần phải nói gì, đôi mắt long lanh nhìn vào anh, chỉ vào món đồ trên đầu: “Mẹ nói, đây chính là con thỏ ba màu cho con?”

Hà Mộc An cười mỉm, món đồ này..

là anh mua cho Diệu Diệu, Diệu Diệu đã đưa chúng cho Thượng Thượng với tâm trạng như thế nào, xem ra, cô..

đối với anh thật không còn khả năng, Hà Mộc An cười khố: “..

Cảm ơn.” Thượng Thượng xoay đầu, người phải nói cảm ơn không phải nên là cô bé sao? Hà Mộc An xoa xoa đầu cô bé: “Cảm ơn mẹ của con.” Hạ Thượng Thượng không hiểu ý tứ trong lời nói.

Hà Mộc An cũng không muốn giải thích cho cô bé, cô bé còn quá nhỏ, không hiểu được ý nghĩa trong đó: “Ba không chăm sóc cho con, có phải con sẽ không thích ba...”

“Con thích ba làm gì?” Thật kỳ lạ:“..

Bà ngoại con nói ba là người xấu, ba sẽ lừa con, con chỉ là cho ba ôm một lát không phải vì con là người dễ lừa nha.”

Hà Mộc An có chút mù mờ: “Ba sẽ không lừa con.”

“Không sao, con rất thông minh, ba có thể thoải mái lừa

Như vậy mẹ của con sẽ không nói con ngốc nữa.”

“Thượng Thượng của chúng ta không ngốc chút nào.” Tiểu Thượng Thượng rất vui: “Xem đi xem đi, con đã biết là con thông minh mà.” Hà Mộc An nhìn con gái đang dương dương tự đắc, cảm thấy đứa nhỏ này nói chuyện y hệt như Diệu Diệu, đều cảm thấy bản thân mình rất tốt, làm cho người khác vui vẻ.

Nửa tiếng sau

Cô Trương cảm thấy khó xử khi đối diện với ngài Hà vì sau khi Thượng Thượng rời khỏi, anh đã mang vẻ mặt lạnh lùng, cùng một người nhưng sao trước và sau lại có sự khác biệt lớn như vậy? Khi Thượng Thượng còn ở đây trông anh thật dễ nói chuyện, thật đong đầy tình cảm người cha, làm cho người ta cảm thấy một người cha áy náy do không chăm sóc cho con mình sẽ là một người đong đầy tình cảm.

Nhưng hiện tại, cô giáo cảm thấy chỉ có kẻ ngốc mới nghĩ như vậy, người đàn ông này từ lúc Thượng Thượng đi lên lớp lập tức thay đổi, khiến cô có cảm giác cho dù anh không mở miệng nói chuyện cũng sẽ cao hơn người khác một bậc, cô giáo thật không biết làm sao anh có thể làm được, chỉ có ảo giác cô đứng bên cạnh anh để chờ anh ra lệnh.

“Tại sao?”

Hai chữ này làm cho cô Trương cảm thấy áp lực rất lớn, âm thanh không cao không thấp đến lạnh nhạt, làm sao một người có thể nói một câu nghi vấn với ngữ khí âm trầm như vậy: “Thật chưa có tiền lệ như vậy bao giờ.” Làm gì có quy định phụ huynh vào lớp học cùng học sinh chứ: “Điều này sẽ làm cho những bạn học sinh khác có cảm giác phân cấp, làm phân tán sự tập trung của các em.”

Cô Trương không đợi nhận câu trả lời: “Hay là như thế này chờ tới lúc Thượng Thượng ăn bữa phụ, tôi dắt cô bé đến sân thể dục?” Ra ngoài trường học tuyệt đối không được, không thể giao phó với phụ huynh học sinh.

Cô Trương chờ đến mức mồ hôi ướt sống lưng, được hay là không được? Điện thoại của Hà Mộc An reo lên.

Cô Trương thấy điện thoại của anh ta rất bình thường, tiếng chuông cũng là tiếng chuông có sẵn, nhìn không ra được của thương hiệu nào, cô Trương mới phát hiện ngoài chiếc xe đang đậu bên ngoài thì trên người anh

không có gì để chứng minh anh là một người rất có quyền thế, nhưng anh lại cho người ta một loại cảm giác ngạo mạn rất tự nhiên, giống như hiện tại, anh đứng ở đó nhìn ra ngoài cửa sổ nghe điện thoại, kỳ lạ là bạn sẽ đứng kế bên chờ anh ra lệnh, sau đó mới có thể tiếp tục thuyết phục việc anh ta từ bỏ ý muốn lên lớp học với con gái.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Thượng Thượng Và Hà Mộc An (5)

Cô Trương không dám đợi đến khi biểu cảm dịu dàng vừa mới xuất hiện của anh biến mất, mang áp lực rất lớn mà nhanh chóng mở miệng: “Anh không cần nói, không được chính là không được, cho dù anh có gọi điện thoại cho hiệu trưởng cũng không được, nếu như anh mở ra tiền lệ, sau này phụ huynh học sinh đều đến đây đi học với con, chúng tôi sẽ phải mở thêm lớp dự thính cho phụ huynh nữa hay sao!”

Hà Mộc An nhú mày, khí thế không cố ý mà tự nhiên lại có, anh lại cầm điện thoại lên: Chỉ lên lớp thôi, sao cô ta lại nhiều lời như vậy, nếu nói thêm một lời nào nữa, anh sẽ đổi giáo viên cứng đầu này, một giáo viên cứng nhắc như khúc gỗ mục không thể dạy học sinh tốt được

Cô Trương nhìn ánh mắt uy hiếp của anh, cứng họng, bỗng chốc nhún nhường hơn: “..

Tôi nói rồi, chờ bé ăn bữa phụ xong anh có thể dẫn bé đi sân thể dục chơi một lát...” Hà Mộc An lại đặt điện thoại về chỗ cũ.

Hai mươi phút sau.

Hạ Thượng Thượng hí đôi mắt sáng, đứng trong khu vui chơi trên sân thể dục, trong mắt đều là ánh nhìn phòng bị, nếu không phải đi theo người lạ này có thể không cần lên lớp, cô bé tuyệt đối sẽ không ra

Hà Mộc An bị ánh nhìn mang đầy lực sát thương là con gái làm cho bùn cười không thôi, làm gì có con nít không thích ra ngoài chơi, anh lúc nhỏ cũng không nhịn được muốn ra ngoài chơi

Hà Mộc An ngồi thấp xuống, lưng dựa vào cầu trượt dịu dàng dỗ con gái nhà mình: “Có muốn chơi không?” Chơi trò chơi là cách nhanh chóng giúp gia tăng tình cảm giữa người lớn và con nít, Thượng Thượng cũng sẽ nhanh chóng bỏ đi sự đề phòng với anh

Hạ Thượng Thượng nghe vậy, bất lực thở dài, lên mặt bà cụ non, nói: “Ba đi chơi đi, con nhìn ba.” Chăm sóc cho người lớn thật là mệt, nhưng dù nói thế nào thì ba này cũng là vì cô bé mới 9 vào trong trường, để ba ấy chơi một mình cũng không tốt, cô bé đành phải gắng gượng chơi với ba này một lát

Hà Mộc An nhìn cô bé với biểu cảm kỳ lạ

Hạ Thượng Thượng nhìn anh không hiểu, cô bé làm sai chuyện gì sao?

Hà Mộc An lắc đầu, con gái là lớn nhất, nói cái gì thì là cái đó, anh quay đầu lại nhìn thì thấy ở đây chỉ có một vật kiến trúc cao bằng anh cùng với một vật bám bằng nham thạch chỉ to bằng nắm tay anh, mở miệng thương lượng: “Ba ôm con lên được hay không, như vậy con có thể trực tiếp trượt xuống, rất thuận tiện.”

“Thật mà, ba không cần để ý đến con,5ba đi chơi đi.” Hạ Thượng Thượng vô cùng nghiêm túc hất cằm chỉ khu vui chơi, cô bé biết ai cũng thích chơi, ba ruột của cô bé da mặt mỏng nên mới kéo cô bé chơi cùng, nhưng không sao, bây giờ lại không có ai, chẳng ai cười ba cả.

Nhưng cô bé không thể chơi cùng với ba, cô bé làm gì để bị lừa như vậy

Vì vậy, cô bé vô cùng rộng lượng nói: “Đi đi.” Hà Mộc An nhìn dáng vẻ nghiêm túc của con gái mà buồn cười, lại nhìn xung quanh, xem ra là không thích: “Hay là chúng ta đi chơi trò leo thang vượt tường?”

Hạ Thượng Thượng xoay đầu nhìn, nhưng vẫn rất là có nguyên tắc nhìn ba, có vẻ không còn kiên nhẫn: “Aiz, ba thích chơi thì chơi đi, con chỉ có thể giúp ba cầm áo khoác ngoài, còn hơn nữa thì không được đâu, con là bị ba lừa rồi.” Cái này là nể tình thân thích mới giúp ba đó!

Hà Mộc An nhìn Thượng Thượng

Hạ Thượng Thượng chớp mắt, đi đi, đi đi, nhanh đi đi mà

Con đang chờ xem dáng vẻ chơi vui của ba đây

Hà Mộc An nghiêm túc nhìn con gái của anh, xoa đầu con gái, đúng là càng nhìn càng thấy thích.

Hạ Thượng Thượng nhanh chóng trốn đi, chỉnh lại cầu vồng trên đầu, vươn tay ra: “Đưa áo cho con.” Đôi mắt to vừa có vẻ bất lực vừa nghiêm túc: Thật hết cách với ba, con đã đồng ý cầm áo giúp ba rồi mà.

Hà Mộc An ma xui quỷ khiến thế nào lại cởi áo khoác ngoài ra, đặt lên tay con gái.

Hạ Thượng Thượng nhanh chóng dùng sức ôm lấy

Hà Mộc An đang muốn định giúp con bé nhưng nhìn thấy con bé đã đứng vững rồi, thân hình nhỏ bé, ôm chiếc áo khoác cao gần bằng người cô bé, Hà Mộc An cảm thấy một cảm giác ấm áp xuyên qua gió xuân thổi đến chỗ của anh, càng kiên định xuyên qua băng giá, thăng cấp lên một tầng ấm áp khác.

“Đi đi...” Nhanh đi đi, Hạ Thượng Thượng vẫn rất kích động, cho dù khuôn mặt nhỏ của cô bé mang sự xa cách như thế nào, nhưng sự vui vẻ trong ánh mắt do giúp được người khác thì không cách nào che giấu được

Câu nói này phải nói thế nào đây: Cho đi, hay bỏ ra đều là một loại hạnh phúc

Hà Mộc An nhìn ánh mắt nhiệt tình quá mức của con gái, lấy lại tinh thần, người đã đứng bên cái thang vượt tường, nhưng xem cái thang này được làm ra đảm bảo an toàn với trẻ nhỏ, anh không chắc chắn rằng bản thân mình nhảy hai cái, có bị sập hay không?

“Ba vẫn là chơi cái Mai Hoa Trang đó thì hơn?” Ít nhất nó cách mặt đất gần hơn, cũng sẽ không giẫm hỏng, hiểm lắm anh mới dùng một câu nghi vấn

Anh sợ nói quá nhiều sẽ làm cho những tia sáng và được phục vụ người khác trong mắt con gái bay đi mất.

“Đi đi, đi đi.” Dáng vẻ cô bé dung túng vô cùng.

Cả người Hà Mộc An cứng ngắc

Hạ Thượng Thượng “vô cùng hài lòng”, xem đi xem đi cô bé chính là người lương thiện như vậy, còn phải dỗ cho ba chơi nữa, xem như cô bé đã lấy lại thể diện cho mẹ rồi.

“Thượng...”

“Con đi lên lớp đây, đưa ba nè!” Thượng Thượng lập tức quăng lại cái áo khoác nặng trĩu trên khuỷu tay lại cho anh xoay người chạy đi mất, nhưng do lực không đủ, làm nó rơi xuống đất, nhưng nếu quay lại nhặt giúp ba thì mất mặt quá, vẫn là chạy đi thôi, dù gì bà ngoại cũng nói ba không phải là người tốt, cũng nên cho ta biết được mình không phải là người dễ bị ức hiếp.

“Thưa ngài, anh cứ đứng ở đây như vậy cũng không được.”

“...” Con gái của anh vừa nãy thật dễ thương

“Hay là ngài vào phòng bảo vệ ngồi một lát.”

“...” Nhưng con bé không cần anh.

Chú bảo vệ nhìn sắc mặt thất thần của anh, thở dài, đi khỏi

Mười phút sau, chú bảo vệ lại quay trở lại, an ủi nói: “Người trẻ tuổi, không cần gấp, con thì chính là con của cậu, cho dù không phải do cậu nuôi thì cũng là máu mủ của cậu, nếu biết có ngày hôm nay trước kia rời đi làm gì.”

“Cậu xem, còn cố chấp, cậu đã đứng ở đây lâu như vậy rồi, hay là..

cậu chơi trò cột gỗ một chút đi?”

Nửa tiếng sau, chú bảo vệ lại đến, lần này sắc mặt không tốt lắm, người này sao lại không chịu nghe người ta khuyên vậy

“Đi đi đi, ra ngoài! Chúng tôi chỉ còn ba mươi phút nữa là tan học rồi, chờ một lát phụ huynh đến đón nếu như thấy cậu đứng trong đây chờ còn bọn họ đứng bên ngoài chờ, trong lòng sẽ không thoải mái.”

Hà Mộc An bị kéo đi ra ngoài

Anh lập tức đứng ở hàng đầu tiên, chờ đón con gái về nhà.

Tiếng dương cầm nhẹ nhàng du dương trong vàng nhạt, hòa với không khí ồn ào.

Một đám trẻ con như ong vỡ tổ chạy ra, lớp Đại, lớp Trung, lớp Tiểu, lớp Dự Bị, tuổi lớn hơn sẽ chạy nhanh hơn, tuổi nhỏ hơn thì còn ngơ ngác một chút ôm cặp bước lững chững ra, lớp Trung thì không la cà, đếm lại đồ ăn vặt buổi sáng mang theo, muốn nhân lúc này lấy ra một cái ăn, tóm lại,

đại đa số những đứa trẻ vừa tan học này đều không hào hứng lắm với việc sà vào lòng ba mẹ, chậm rãi như ông cụ đi dạo

Những phụ huynh đang đứng ở ngoài đã bắt đầu gọi, nếu không bọn trẻ có thể sẽ đi từ từ mất nửa tiếng chưa đến nơi.

Nhưng cái trường chết tiệt này có một quy định, cho dù là học sinh nhỏ tuổi như thế nào cũng không được đưa đón vào trong tận trường, với lại trường cho các em tan học rất đúng giờ, nếu đón trễ sẽ rất nguy hiểm, nếu như phụ huynh không kịp đến đón con phải gọi điện báo trước, giáo viên sẽ giữ học sinh lại trong lớp không cho ra ngoài.

Còn chuyện học sinh có đi lạc hay không? Ha ha, phải xem phụ huynh như thế nào

Những tiếng gọi nhau liên tục giống như viên đá nẩy rơi vào trong đại dương, không để lại gợn sóng nào, những đứa trẻ nghe thấy tiếng gọi của ba mẹ mình ai nấy đều vui vẻ chạy đến, có đứa còn lùi lại hai bước không biết cần phải làm gì, những phụ huynh gấp gáp gọi tên con tạo ra sự huyên náo.

Lúc này Hà Mộc An mới hiểu được cho dù trước đó anh có đứng ở hàng đầu cũng vô dụng, Thượng Thượng không có trong топ ra đầu tiên, cô bé thậm chí còn nằm trong nhóm không lo về nha.

Hà Mộc An chỉ cần nhìn một cái là thấy được con gái trong đám đông, cô bé ôm cặp, còn xách nó ở trước đùi, cô bé đi một bước thì chiếc cặp lắc một cái, đi rất vất vả”, nhưng cô bé không cảm thấy như vậy, còn chờ bạn đang đi phía sau, sau đó còn chậm rì rì đi ra, sau đó còn ngoáy mũi, nhưng chỉ ngoáy một chút rồi bỏ xuống, tiếp tục những bước chân chậm rãi.

Cho đến khi cô bé không nghiêm túc kia đột nhiên nhìn ra phía cổng, sau đó, ánh mắt sang lên, bỗng chốc bỏ lại đám bạn, dường như gia tăng tốc độ một cách thần tốc, ào đến: Ba...” Hà Mộc An đột nhiên kinh ngạc,

thoả mãn, dịu dàng, trong lòng dâng lên sự kiêu ngạo của người làm cha, chuẩn bị đón lấy đứa trẻ nhào qua

Cổng trường Minh Viết rất lớn, thật sự rất lớn.

Sắc mặt Hà Mộc An đột nhiên thay đổi!

Cao Tram Vân ôm lấy con gái, bế cô bé lên cao, xác nhận đứa trẻ đang cười rất vui vẻ mới ôm vào trong lòng, xoay người đi về hướng xe: “Hôm nay có ngoan không, có ngoan ngoan ăn cơm không, trong lúc ngủ trưa có nghịch hay không?” Nói xong anh ca đầu vào trán con, trong mắt đọng đầy yêu thương: “Chắc chắn là lại nghịch rồi.” Hạ Thượng Thượng cười khanh khách, rất vui vẻ, tránh đi sự nhiệt tình của ba, thân hình bé nhỏ vô cùng hoạt bát: “Không có, con rất ngoan, cô Trương còn khen con xinh đẹp, con là tiểu Thượng Thượng xinh đẹp.”

“Con có biết xấu hổ không?” Cao Tram Vân chọc con gái, bước đi vững chãi: “Để cho cô giáo dứt cơm có đúng không

Nếu không thì cô Trương làm sao có thể nhìn ra sự xinh đẹp của Thượng Thượng nhà chúng ta.” Cũng không biết Thượng Thượng học ai chiêu này, rõ ràng là biết tự ăn cơm, nhưng mỗi lần đến giờ ăn cơm là cố ý làm bộ kinh ngạc xem người ta dùng đũa, phải nhìn đến khi người bên cạnh thấy ngại phải dứt cô bé cho bằng được.

Hạ Diệu Diệu không bị chiêu này của con bé lừa, cô bé sùng bái nhìn mẹ cầm đũa, nhưng mẹ của cô bé cứ xem như không nhìn thấy, cuối cùng vẫn là Thượng Thượng uất ức tự mình ăn, còn những người không biết, lúc mới đầu sẽ bại dưới ánh mắt của cô bé, cô Trương chắc chắn đã bị trúng chiêu này.

Hà Mộc An lạnh lùng xuyên qua đám phụ huynh đang huyên náo bước về phía hai người kia

Việc của Diệu Diệu, là việc của hai người lớn bọn họ, sự lựa chọn của Diệu Diệu anh cũng không làm khác được, nhưng Thượng Thượng thì khác, bất kỳ ai cũng không có quyền dẫn con của anh đi.

ĐÁM CƯỚI HÀ MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Thượng Thượng Và Hà Mộc An (6)

Chuyện này không cần làm anh hoảng hốt, anh chấp nhận Thượng Thượng không muốn nhận anh, oán anh, âm ỉ với anh, nhưng cũng còn hơn cô bé vừa cười vừa nói ra cái sự thật làm cho anh không chốn dung thân.

Thượng Thượng hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của người lớn, cười vô cùng vui vẻ, bởi vì lúc ba cô bé nói chuyện rất vui vẻ, sự vui vẻ lây lan nên Thượng Thượng cũng như vậy, nhưng ba hiểu sai rồi sao: “Không phải, không phải, là ba ruột, ba ruột.”

“Đúng vậy.” Cao TrạM Vân cười mở cửa xe, không để ý, Thượng Thượng lúc lấy lòng anh thì lời nói tốt đẹp nào cũng sẽ nói ra: “Cũng đừng nghĩ sẽ được ăn kẹo.” “Không phải.” Thật mất mặt nha

Cửa xe đang mở ra đột ngột bị đóng sầm lại, Cao TrạM Vân bỗng cảm giác được sự nguy hiểm đang ập tới từ phía sau, bất giác quay đầu lại

Hà Mộc An bình tĩnh đến lạnh lùng nhìn anh, trong dòng người qua lại, trông anh nổi bật hơn người, sự thù địch dưng mãnh đến bá đạo ập đến Cao TrạM Vân

Cao TrạM Vân thu lại nụ cười dịu dàng với con gái khi nãy, cũng dùng ánh mắt lạnh lùng tương tự nhìn anh: “Vị phụ huynh này, tôi hình như không quen biết anh.” “Ôm con gái của tôi chẳng lẽ không nên quen biết tôi.” Cao TrạM Vân đột nhiên trong tư thế phòng bị, lạnh nhạt nhìn người đàn ông trước mặt

Hà Mộc An lạnh lùng nhìn anh ta, vô cùng để ý đến chuyện anh ta đang ôm con gái của anh

Hạ Thượng Thương không hiểu gì, ôm lấy cổ ba Cao, đầu tựa vào vai ba an ủi, không biết vì sao ba lại căng thẳng như vậy: “Ba ruột của con, ba ruột.” Giọng điệu của cô bé có chút phản đối chính là cái loại không ai thềm”

Cao TrạM Vân nhìn đối phương, ôm chặt con gái, đột nhiên cười kỳ quái

Hà Mộc An trừng mắt nhìn anh ta, khí thế cao ngút trời

Lúc này hai người đối diện với sự dịu dàng của Thượng Thương, gương cung bật kiếm, mang theo ánh mắt thăm dò áp bức chỉ có người lớn mới có, giống như hai con dã thú bất chấp sống chết tranh giành đại bàng.

Nhưng Cao TrạM Vân có cần tranh giành với anh ta để làm mất giá hay không, anh tại sao phải tiếp nhận sự khiêu chiến của người lạ một cách kỳ lạ như vậy, anh lập tức lấy lại tinh thần, trên mặt mang theo sự kiêu ngạo độ lượng của người trưởng thành, biểu cảm không nóng không lạnh: “Hoá ra là anh, xin lỗi vì chưa từng gặp anh, xin chào.” Cho dù có tỏ ra không để ý, nhưng anh vẫn âm thầm quan sát người này một lượt.

Lúc đầu anh ở bên Diệu Diệu, từng nghĩ qua ba của Thượng Thương là người như thế nào: Một tiểu tử không hiểu chuyện sáu năm trước? Một công tử nhà giàu ham ăn biếng làm luôn tự cho mình là đúng? Phần tử chuyên đi luồn cúi và cho rằng xã hội này đều là tiểu nhân? Sự từng trải khiến cho Cao TrạM Vân hiểu người đàn ông này không giống như sự miêu tả hời hợt của Diệu Diệu, cũng vượt ra ngoài phạm vi suy đoán của anh.

Nếu như nói sau khi Cao TrạM Vân gặp được người thật trước mặt, người mà trước kia là đối thủ của anh nhưng không cảm giác chấn động nào là không thể, anh ta mang đến cho người khác cảm giác vô cùng áp

bức, khắp người đều là khí thế mạnh mẽ, hoàn toàn không cần giả dối khi xưng anh là độc tôn.

Với địa vị xã hội hiện tại của Cao TrạM Vân, anh phần nào có thể biết người đàn ông này tuyệt đối không phải giống như người bán trái cây bình thường, cũng không phải làm nghề mà anh cho rằng không bằng nghề nghiệp hiện tại của anh, người đàn ông này không đơn giản, hoặc có thể nói người đàn ông trước kia của Diệu3Diệu không vô năng như anh từng nghĩ, hai người đối mặt với nhau, với thành tựu hiện tại của anh chỉ sợ không phải là đối thủ của đối phương

Nhưng cho dù không phải thì thế nào! Anh chính là anh, tuổi tác cao hơn nhiều so với người trước mặt, có thể nói ăn muối nhiều hơn mấy năm anh ta sống cũng có thể quan niệm tình yêu tự nhiên sẽ không giống như những thiếu niên dễ dàng kích động mà tự làm xấu mặt, thắng thế hơn tuổi về mặt từng trải.

Về mặt tình cảm không nhất thiết là ai ưu tú hơn ai, càng không phải là quy luật đào thải trong tự nhiên, người ưu tú trên thế gian này có rất nhiều, nếu phạm là tất cả những người đàn ông mà mình cho là ưu tú đều có thể cướp đi tình yêu của bạn, há không phải bạn muốn trở thành kẻ địch của nửa thế giới, tình cảm làm gì có nhiều những ước muốn nhảy bậc như vậy.

Anh cùng Diệu Diệu đang tốt đẹp, người khác có tốt hay không không liên quan đến bọn họ

Nhưng người này lại có quan hệ với Thượng Thượng, đứng ngang hàng ở đây giành quyền sở hữu Thượng Thượng với anh mà không chịu bất kỳ khiếm trách gì, mặc dù làm người ta không vui, nhưng Cao TrạM Vân có được phong độ đó, càng có tấm lòng đó, cho nên hai tiếng “xin chào” hoàn toàn không mang theo mùi thuốc súng nào...

Hà Mộc An nhìn cũng không thèm nhìn anh ta, nhưng cũng không hoàn toàn đối địch, để tránh đối hương cho mình là phần tử cá biệt

Trong một thời gian ngắn anh có thể phân tích ra, tình hình trước mắt thì anh không thể dùng thân phận là ba của Thượng Thượng, hay dùng thái độ của Thượng Thượng phủ đầu anh ta, ngược lại đối phương có thể dễ dàng dùng Thượng Thượng làm mất mặt anh! Nói càng nhiều càng làm lộ ra sự vụng về và mất mặt của anh

Hà Mộc An tuyệt đối không muốn để cho người đàn ông trước mặt này cười chê mình, anh cố gắng nhẫn nhịn sự khó chịu nhìn anh ta một cái, anh ta cướp đi Diệu Diệu bây giờ còn muốn cướp đi con gái của anh, thật là không biết tốt xấu: “Thượng Thượng, con tan học rồi.” Hà Mộc An cười xoa đầu con gái.

“Vâng.” Hạ Thượng Thượng không kiên nhẫn gật đầu, nhưng cũng không có ý không hợp tác

“Vây, Thượng Thượng ngày mai đi hỏi mẹ, có thể đi công viên giải trí chơi với ba hay không?”

Cái đầu nhỏ của Thượng Thượng bỗng chốc ngẩng lên, vẫn chưa kịp gia tăng kiên trì không để ý đến anh, đã mở miệng nói: “Không cần đi học sao?”

“Đúng, chỉ cần mẹ đồng ý, thì không đi học.” Giọng nói Hà Mộc An dịu dàng như gió.

Cao TrạM Vân từ lúc nghe anh nói đã nhú mày thật chặt, anh thích Thượng Thượng, đây tuyệt đối không phải là việc khiến người ta vui, lúc này không đợi Thượng Thượng nói tiếp, Cao TrạM Vân đã đi trước một bước nói với con gái: “Người bạn nhỏ, lại muốn trốn học phải không, nhưng Thượng Thượng của chúng ta đã lâu không đi trung tâm giải trí chơi rồi, nên đi chơi thôi, lần này chúng ta mang theo đồ ăn ngon gì nào, cánh

gà hạt dẻ được không?” “Được ạ, được ạ,” Hạ Thượng Thượng lập tức bị ba Cao thu hết sự chú ý: “Chúng ta còn phải mang theo cái ly con gấu và túi viền hoa, mang theo tấm thảm lông trải trên mặt đất vừa ngấm mây vừa ăn đồ ăn được không ạ.” “Được, được, đều nghe theo Thượng Thượng của chúng ta, tối nay về ba sẽ làm túi viền hoa cho tiểu bảo bối.” “Yeah! Ba là tốt nhất.”

“Đương nhiên.” Nói xong anh cứng nhắc gạt tay đối phương ra, mở cửa bên ghế phụ, vừa nói vừa cười đặt con gái vào ghế, cứng chiều thắt dây an toàn, sau đó cẩn thận đóng cửa lại.

Sau đó anh lạnh lùng nhìn người đàn ông với dáng vẻ xem thường kẻ bên: “Xin lỗi, Diệu Diệu không nói cho tôi biết là hôm nay anh sẽ đến đón con, tôi không thể nào giao cô bé cho anh, thật xin lỗi

Ngoài ra, anh có thể không biết, Thượng Thượng lúc trước ở nhà bà ngoại rất ham chơi, chưa điều chỉnh kịp, năm ngày đi học thì muốn trốn học một ngày.” Cao Trạh Vậh nhắc đến con gái, trên mặt hiện lên một chút ôn hoà hiếm hoi.

Hà Mộh An mĩa mai nhìn anh ta điễn.

“Tôi kiến nghị tốt nhất cho con bé đi học đều, thứ Bảy Chủ nhật thường cho con bé đi chơi, tôi biết anh thương con bé, nhưng giai đoạn hiện tại tốt nhất không nên độc đoán chấm dứt lịch học liên tục của con bé, như vậy đối với sự thích nghi môi trường mới của con bé không có lợi

Nhưng tôi biết anh rất lâu không gặp con bé, rất nhớ nó, tôi có thể hiểu được, việc ngày hôm nay tôi sẽ nói với Diệu Diệu, nếu cô ấy đồng ý, tôi sẽ điện thoại cho anh, ngày mai anh có thể dẫn con bé ra ngoài chơi một ngày

Việc của Hạ Tiểu Ngư cảm ơn anh, có cơ hội chúng ta sẽ cùng ngồi lại với nhau, tôi còn phải dắt Thượng Thượng đi siêu thị nữa, đi trước nhé.”

Cao TrạM VậN vòng qua anh, phóng khoáng hơn thường ngày gấp ba lần ngồi vào vị trí tay lái, vừa nghe con gái ở một bên ríu rít vừa quay đầu xe, không chút lừ luyến lái xe rời đi

Sắc mặt Hà MộC An u tối, anh nhìn khung cảnh trước mắt, rất tốt, lấy điện thoại ra đi về phía bãi đậu xe, giọng nói bình tĩnh không gợn sóng: “Đội cảnh sát giao thông phải không..

số xe XXXX, ghế phụ có một bé gái..

phí tố cáo thì không cần.”

Cao TrạM VậN bị giữ lại cũng không nói gì, tay đặt trên vô lăng, vẻ mặt trầm mặc, nghe cảnh sát giáo dục mất mấy phút, sau đó bình tĩnh đặt đứa bé ngồi ở vị trí phía sau, từ đầu đến cuối không hỏi sao cảnh sát giao thông lại đột nhiên “tích cực chấp pháp” như vậy.

Ở nơi khác, Hà MộC An đã dùng điện thoại gọi cho nhân vật then chốt mà Hạ Diệu Diệu gặp lần trước: Anh hôm nay nhất định phải dẫn con gái anh đi, tuyệt đối không thương lượng.

Hạ Diệu Diệu neho mắt nhìn ra bên ngoài, vô cùng đáng tiếc, lúc Hà MộC An gọi điện thoại cho cô thì cô đã ra ngoài công ty, xe đã chạy trên đường rồi, kể bên một đồng nghiệp cũng không có, thật là ân hận, sớm biết như vậy cô đã đi theo nhóm rồi, lúc này cô đang do dự không biết có nên gọi thêm một hai đồng nghiệp tới ăn cùng hay không

Nếu như vậy không biết có thể hiện quá rõ sự ung dung của bản thân hay không?

Aiz, cô để tay trên bàn nghịch cái muỗng bên trên.

Hà MộC An tự nhiên nhìn theo hướng xoay của chiếc muỗng trên tay cô, bất giác cảm thấy rất nhiều thói quen của Thượng Thượng đều giống

cô, giống như đúc, nhớ đến từng cử chỉ giống nhau giữa hai người, vẻ mặt Hà Mộc An lại ôn hoà đi một chút, việc làm thất đức cướp đi bạn gái của người khác, nếu làm không tốt sẽ bị oán, nếu làm tốt thì phải xem kỹ năng của từng người, phải suy tính lâu dài, tạm thời cứ thuận theo cô trước, bước đi đầu tiên phải chắc

Anh muốn dắt con bé đi, còn phải cần người khác hỏi giúp anh sao, anh lại không phải không có miệng: “Anh hôm nay đi gặp Thượng Thượng rồi.”

Hạ Diệu Diệu đang ung dung bỗng nhiên nhìn anh, cũng không kinh ngạc, sắc mặt nhàn nhạt nhìn không ra cảm xúc gì, chỉ là không có được sự nhàn nhã như lúc này

Việc có người sẽ nói với anh đã nằm trong dự liệu của cô, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, với địa vị của anh bây giờ, muốn giành quyền nuôi con với cô thật thật dễ dàng, Hạ Diệu Diệu nhìn món ăn trước mặt bỗng dưng không còn khẩu vị.

Anh nên để cho cô ăn chút gì trước: “Cảm ơn em...”

Hạ Diệu Diệu mím môi, cười không có thành ý: “Khách sáo quá, rảnh rồi không biết làm gì nên sinh chơi thôi.” Trong lời nói hơi hợt mang theo mùi thuốc súng, cố vắt vả như vậy, xem con gái như bảo bối quý giá nhất mà trân trọng, đột nhiên bị người ta giành, dù sao cô cũng không nghĩ thông được.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Hạ Diệu Diệu Và Hà Mộc An (1)

Cô hà tất phải làm chuyện thừa thãi, còn không đủ phiền hay sao.

Tay chân Hà Mộc An cứng đờ, anh im lặng nhìn ly cà phê không xứng với đẳng cấp của mình, trong lòng rối như tơ vò, ngoài chịu đựng ra, thì chỉ có thể cố gắng tìm lý do

Hà Mộc An mở miệng một cách khó khăn, muốn nói dẫn con gái đi chơi một ngày thôi cũng được, nhưng thấy sắc mặt không kiên nhẫn của Hạ Diệu Diệu, tất cả những lời nói đã chuẩn bị trước đó đều mất sạch, nói không nên lời

Hạ Diệu Diệu nhăn mày, mang theo dáng vẻ rất muốn đứng dậy ra về

Hà Mộc An cụp mắt xuống, anh biết cô không vui, rất không vui, đang nhịn không quăng muống đi là do bản thân cô là người của công chúng hay do tu dưỡng tốt? Hà Mộc An cười khổ, sau đó nói bằng giọng như muốn lấy lòng: “Anh..

lúc đầu không biết em có thai...” Năm năm trước cô không kiên nhẫn chịu đựng anh, lúc mâu thuẫn lên đến đỉnh điểm cũng là lúc phải chia tay.

“Có biết hay không cũng vậy thôi, chuyện cũ rích đời nào rồi, có cái gì đáng nhớ.” Mua tình trùng từ chỗ người có tiền như anh cũng không đáng là bao.

Hà Mộc An muốn mở miệng, nhưng lại một lần nữa câm như hến.

Hạ Diệu Diệu khuấy ly cà phê, dùng sức khuấy, giống như càng khuấy mạnh cà phê sẽ càng thơm, đỡ hơn phải nghe người khác nói về con gái của cô, chỉ vì một mình cô vốn dĩ không sinh ra được

Hà Mộc An nhìn tình huống này, vươn tay ra, lấy đi ly cà phê trước mặt cô.

Hạ Diệu Diệu nắm chặt, không buông tay

Nhưng chỉ trong một giây cổ liền buông tay, để anh lấy đi.

Hà Mộc An ngây ngốc một chút, nhưng tay vẫn từ từ lấy đi ly cà phê sắp bị cô phá đến mức không dùng được nữa, sau khi ngồi lại thì hai tay đan vào nhau, mắt nhìn vào mu bàn tay, sắc mặt khó đoán.

“Anh giành gì mà giành, em còn chưa khuấy xong..

ai ya, đã nói với anh là còn một chút nữa..

yêu anh, yêu anh, anh làm gì mà có nhiều tật xấu như vậy, ăn như vậy rất ngon..

chịu không được thì nhắm mắt lại...” Thanh xuân của cô ồ ạt hiện về khi cô cố chấp ôm một tô mìn thêu chiên rồi cố gắng thêm dầu mè vào đó, ngửi điệu nũng nịu cộng thêm tô cơm trước mặt làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hà Mộc An cố gắng áp chế sự suy sụp, lạnh mặt, kiên định ném ra từ trong lòng cô, chớ nhà anh ăn cũng không có khuấy cơm như vậy, dạ dày cồn cào như sắp nôn, nếu để cô ăn như vậy, anh đảm bảo cả buổi tối hôm đó cũng không dám động vào cô.

Hạ Diệu Diệu chính là không buông, thế là cô lấy mìn thêu đã khuấy thành cháo ra ăn một miếng với vẻ rất ngon: “Thật là thơm.” Sắc mặt Hà

Mộc An xanh lè, anh buông tay, làm tư thế như sắp ói.

Hạ Diệu Diệu chớp đôi mắt “chưa ăn qua món ngon của nhân gian” sấp vào lòng anh: “Ăn đi mà, rất ngon đó.” Thật sự rất ngon, cô thường ăn như vậy, không phải ghẹo anh đâu.

Hà Mộc An đẩy cô ra, kiên5định đóng cửa phòng ngủ, khoá lại, từ chối gặp người ăn thức ăn chó là cô.

Hạ Diệu Diệu ăn xong, thuận thực dùng dây thép mở khoá cửa, vén chăn lên chui vào trong sấp vào người anh: “Dịch qua kia chút...”

“Có muốn hay không, không muốn nói thì em ngủ nha...” Diệu Diệu vỗ về một chút, thấy đối phương không có phản ứng gì liền quay người lại chuẩn bị ngủ, đột nhiên bị ai đó áp lên, sống lưng bỗng tê dại: “Ơ..

nhẹ một chút..

chờ chút! Lúc này tại sao khoá cửa?” Người ở phía dưới sắc mặt đỏ rực nhìn người đàn ông đang bị dục vọng chiếm lấy phía trên, tâm tư bé nhỏ bỗng chốc bị phát hiện

Lúc này Hà Mộc An mà nói với cô vấn đề đó thì là đồ ngốc, giọng nói lạnh nhạt không hề giống với3dục vọng trong mắt anh: “Gió đóng.” Một màn kiều diễm đang xảy ra trong phòng..

Hạ Diệu Diệu trong lòng buồn bực, có hiểu rõ cũng không hận được Hà Mộc An, chính là bực anh tại sao không biết hết gốc rễ: “Tôi sinh con chính là vì con, với lại tôi một mình cô đơn thêm một người nói chuyện cũng rất tốt, thế là sinh thôi

Anh không cần để ý quá, tôi cũng không muốn ai đó giúp tôi nuôi...” Lúc vào mùa hạ, cô càng quá đáng, quậy kem thành nước uống, anh đuổi theo, giật lấy, nhưng không lần nào lấy được.

Có thể nói, những ngày tháng đó, anh chưa từng thành công giành lấy thứ gì từ tay cô, dễ dàng như vậy lấy đi đồ từ trong tay cô khi cô đang phát tác tật xấu đúng là lần đầu.

Hạ Diệu Diệu dĩ nhiên không nhớ đến đoạn quá khứ không phù hợp gì đến tình hình hiện tại kia, cô lạnh mặt: “Nhưng anh lại là ba đứa bé..

có muốn gặp nó hay không là tự do của anh...”

Hà Mộc An thấy cô không vì chuyện “bất cần” khi này mà lẫn lộn trong lòng, bản thân cay đắng hiểu rõ, cũng phần nào đoán được ý tứ của cô ấy, những hồi ức quý giá trong quá khứ chỉ vì những lời mà anh nói trước khi chia tay đã trở thành những ký ức gượng gạo, cũng vì trước khi chia tay anh luôn nói những lời châm biếm thói quen ăn uống của cô, những ký ức méo mó đó đều trở thành hồi ức mà cô không muốn nhớ tới

Đúng là Hạ Diệu Diệu không muốn nhớ, cô có ngực có điện thì mới đi quan tâm những tâm trạng đó là gì

Vốn dĩ cô cũng cực đoan như vậy, nhưng nói đến Thượng Thượng cô chưa kịp chuẩn bị tâm lý: “Việc của Thượng Thượng tôi rất tiếc, nhưng hi vọng anh có thể hiểu được, lúc đó tôi không tìm thấy anh, một người sống sờ sờ như vậy lại như bốc hơi khỏi thế giới, tôi sợ trong bụng mang thai yêu quái, không sinh ra sẽ chết, vì vậy mới sinh.” Sắc mặt Hà Mộc An trắng bệch, anh mím chặt môi, không nói một tiếng nào.

“Đương nhiên, thực tế chứng minh tôi nghĩ nhiều rồi

Từ lúc cô bé chào đời đến hiện tại, đều có quan hệ máu mủ với anh, nếu anh cảm thấy chỉ dựa theo chút quan hệ đó có thể khiến anh ngồi đây nói chuyện với tôi, tôi không có ý kiến, anh cứ nói...” Tùy ý nói!

Hạ Diệu Diệu thoải mái: “Tôi có chút nặng lời, nhưng không có ý khác.” Mềm mỏng cũng phải nói hai câu, hậu quả của việc chia tay không

vui vẻ rất nghiêm trọng, cô không muốn đặt cược.

“Anh có dự định gì?” Hạ Diệu Diệu cúi đầu dùng muỗng xả giận lên pizza, không nhìn Hà Mộc An.

Hà Mộc An theo bản năng cúi đầu, biểu cảm lạnh nhạt, giống như tảng băng ngàn năm, trong lòng lạnh đến mức đến cả nham thạch cũng có thể bị đóng băng, trong đầu anh suy nghĩ phải dùng biện pháp nào khoa học nhất để ứng phó với thái độ của Hạ Diệu Diệu, với lại có thể tiền trăm hậu tấu đạt được kết quả tốt nhất, nhưng không kịp suy nghĩ xong đối sách thì đã thốt lên trước: “Anh muốn Thượng Thượng sống cùng với anh một khoảng thời gian.”

“Không được!” Hạ Diệu Diệu cảm giác được giọng của mình hơi lớn, lập tức bình ổn tâm trạng, làm cho bản thân quay về tâm thái khi nãy, thử nói đạo lý với anh ta: “Con bé còn nhỏ, đột nhiên rời khỏi môi trường sống quen thuộc không tốt cho con bé, tôi không nói anh không tốt, chỉ là hiện tại anh đối với con bé mà nói chỉ là người xa lạ.”

Hà Mộc An không lên tiếng, vì câu nói trước đó đã quả quyết áp chế sự ngốc nghếch của chính mình, vậy mà anh còn dám thêm dầu vào lửa.

Lúc người ta tự mình nuôi con, chính là giống như người sắp chết đói vừa nấu xong một bát cơm không thể nào để cho người khác ăn được, bên B đương nhiên khẳng định trước công lao to lớn của bên A, sau đó sẽ dựa theo lý trí từng chút từng chút một tiếp cận bên A, cuối cùng mới giải quyết vấn đề một cách hợp logic.

Giống như nhà từ thiện phát cháo sau cơn thiên tai, không phải không đồng tình với người bị hại, nhưng người bị nạn phải làm theo ý nguyện của nhà từ thiện xếp hàng lĩnh cháo, không tham lam mới không bị ghét.

Mà lời nói ban nãy của anh rõ ràng là không hỏi mà tự lấy, tham lam thành tính, ăn xong đập nôi, làm cho người đi thuê cảm thấy không vừa

lòng:“...”

“Tôi hi vọng anh sẽ tiến hành tuần tự.”

Hà Mộc An nghiêng rằng, không lên tiếng, nhưng có lẽ do anh không còn nhỏ tuổi nên không chịu bị khống chế: “Tôi nay anh muốn đi thăm con bé.”

“Không tiện!” Hạ Diệu Diệu hít thở một chút: “Tôi sống cùng với Cao Trạh Vậh.” Về mặt Hà Mộc An ngừng trồg, anh nói ra nhữg lời rất có phong độ: “Thay anh cảm ỏn anh ta, đã chăm sóc Thượng Thượng.”

“Không cần, Thượng Thượng từ nhỏ đã gần gũi với anh ấy, cho dù không vì tôi, Trạh Vậh cũng là người chú tốt của con bé.”

Một gậy này đánh tới làm cho sự quyết tâm vượt ngoài lý trí của anh không có cơ hội tiếp tục! Ngược lại nó còn cắt đứt sợi dây, làm anh không thể nào kéo lại được nhữg suy nghĩ đang bay của mình! Từ nhỏ đã thân quen? Hà Mộc An trừng mắt nhìn năm đảh đảh năm chặt đến đỏ ửng, cố gắng nhẫn nhịn không bộp chớp, từ từ đan tay lại: “Để không làm phiền mọi người, anh muốn chút nữa đưa Thượng Thượng đi, em yên tâm, nếu như con bé nhớ em, anh sẽ đưa con bé về.” Ngữ khí của anh cực kỳ bình tĩnh.

“Không thể nào!..

Như vậy đi, thứ Bảy nếu như anh có thời gian có thể dẫn nó đi chơi một lát.” “Thứ Bảy còn lâu quá, anh hẹn với Thượng Thượng ngày mai đi khu vui chơi.” Tất cả nhữg gì gọi là “lý trí”, vào lúc này đều đừng mong có ra ngoài đảh đạo về cuộc đời với anh.

“Ngày mai?” Hạ Diệu Diệu đột ngột cất cao giọng: “Ngày mai thứ Năm, thứ Năm anh có hiểu không...” Hạ Diệu Diệu buồn bực không biết nói anh thế nào cho phải, lạnh mặt nói: “Anh đang rất vui có phải không?”

Hà Mộc An nâng cao sự phòng bị lên mức hai trăm ngàn, cũng bởi vì đột nhiên cô cao giọng, lý trí cũng quay về với anh, nhất thời có dự cảm không tốt, nhưng sự giáo dục nhiều năm làm cho anh không thể vì chuyện này mà hoảng loạn

Với lại, cho dù anh không thừa nhận, cũng không chắc người nào đó khi về sẽ không đặt điều về anh: “Ừ.”

“Anh sao lại không thương lượng với tôi! Nó chỉ vừa chuyển qua trường mới anh có biết hay không! Đưa nó đi học khó thể nào anh có trải qua chưa! Anh nói muốn dẫn nó ra ngoài chơi liền ra ngoài chơi, do anh chưa từng đưa con đi học nên anh không biết nó khó khăn đến nhường nào! Lần này thì hay rồi, ngày mai đừng mong có thể trói nó lôi đến trường!” Hạ Diệu Diệu buồn bực quăng chiếc muỗng trên bàn khiến nó phát ra âm thanh rất lớn

Những khách hàng xung quanh đều nhìn qua đây với ánh mắt kỳ lạ

Hạ Diệu Diệu ôm ngực nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hà Mộc An bình thản, mắt không chớp nhìn vào chiếc muỗng đang rung lên

Cô ấy giận rồi? Hà Mộc An nhìn ra cô đang có tâm trạng gì, anh dời ánh mắt khỏi hai bàn tay đan nhau, yên tĩnh ngồi đó, lạnh nhạt mà vô hại.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Hạ Diệu Diệu Và Hà Mộc An (2)

thật là cảm ơn anh quá!” Hạ Diệu Diệu một hơi uống cạn ly cà phê trên bàn, buồn bực muốn quăng cái ly đi, nhưng cuối cùng vẫn không làm như vậy trước mặt đám đông, chỉ có thể gõ mặt bàn!

Tâm trạng Hà Mộc An rối rắm đến kỳ lạ, những sắc mặt lại vững chãi như núi băng, từng chữ phát ra cứng ngắt: “Anh có thời gian...” đỡ con bé...

“Đây là việc mà có thời gian hay không có thời gian sao! Con bé hôm nay có thể vì lý do này không đến lớp, ngày mai có thể nghĩ ra lý do gì đó để không thức dậy rời giường! Ngày kia sẽ dám đào tường đục ngói! Anh chưa chăm sóc trẻ nhỏ, bọn chúng không giống như thiên sứ trong tưởng tượng của anh, rất nhiều lúc chúng sẽ dùng cái đầu nhỏ của mình nghĩ ra rất nhiều cách khác nhau, khiêu chiến tính nhẫn nại của anh!”

“Anh đừng tôi làm gì! Nếu như có thể tôi căn bản không muốn nói vấn đề của Thượng Thượng với anh!” Thôi bỏ đi bỏ đi, giải thích với anh những thứ này để làm gì, Hạ Diệu Diệu nói bằng giọng ôn hòa hơn: “Tuy con bé là con gái của tôi, nhưng con bé trong giai đoạn này có rất nhiều vấn đề anh không tưởng tượng nổi đâu, nếu như anh muốn làm gì tốt nhất nên báo trước với tôi một tiếng, cũng đừng tùy tiện làm chủ, cho rằng bạn trẻ sẽ không làm sai.”

“Tôi biết, lần đầu tiên anh gặp con, có rất nhiều suy nghĩ tốt về con, nhưng anh ở với nó lâu thì sẽ biết nó không giống như anh nghĩ đâu.” Hạ Diệu Diệu cuối cùng đã không nói ra lúc Hạ Thượng Thượng quậy lên thì

ngồi bệt ra đất, vừa khóc vừa nói vừa ca làm cho bà ngoại nó rồi cả lên, đánh thể nào cũng không chịu đứng dậy, phải lấy đồ nó muốn nhét vào trong miệng nó mới chịu, cô biết đây cũng không phải chuyện tốt gì để có thể mang đi nói khắp nơi.

“...” Hà Mộc An hơi cử động

Hạ Diệu Diệu cướp lời, một tiếng cũng không cho Hà Mộc An nói: “Cảm ơn sự yêu thương của anh với con bé, sau này tốt hay không trong lòng anh phải chuẩn bị trước.”

“Tôi biết phải bao dung với con nít.” Phiền nhất là người thân có cảm giác áy náy trong lòng, làm không tốt sẽ ảnh hưởng đến việc nuôi dạy: “Phiền anh nói với Tiền Quân, đừng suốt ngày tặng con trẻ đồ chơi hay đồ ăn vặt không phù hợp lứa tuổi của trẻ nữa, ý tốt của anh ta tôi xin nhận.”

“Anh không biết? Cũng đúng, anh bận như vậy biết được mới là lạ.” Hạ Diệu Diệu lạnh nhạt nói chuyện của Tiền Quân ra: “Quy mô kinh doanh nhà anh ấy có thể như hiện tại cũng không dễ dàng, về chuyện cổ phần anh giúp Thượng Thượng trả về đi, những vấn đề giữa anh và anh ta tôi cũng không hiểu, Thượng Thượng càng không biết, cho nó thì cũng giống như lấy bánh bao thịt đi chơi5chó, sẽ không đạt được mục đích mà anh ta muốn.”

“Không có gì đáng để nói, lúc tôi về đã gặp Đồng Đồng, gặp phải anh ta, mới biết được, lúc đó không biết tình huống đặc biệt của anh, cho nên không chú ý, nên nói hớ ra, nếu như vì vậy mà có gì bất tiện với anh, hoặc làm cho anh mất mặt, hi vọng anh đừng để ý.”

Tốc độ nói của Hạ Diệu Diệu mỗi lúc một nhanh, gấp gáp đến độ không thành tiếng: “Anh thích Thượng Thượng tôi cảm thấy rất an ủi, nhưng tôi đã nuôi con bé nhiều năm như vậy, tôi..

nếu anh cảm thấy tôi vẫn là một người biết nói lý lẽ, hi vọng trên phương diện quan hệ với Thượng Thượng anh có thể từ từ, đừng..

để cho cả hai có thể thích ứng được.”

Hạ Diệu Diệu thở dài, thỏa hiệp nói: “Ngày mai nếu như anh thật sự muốn dẫn Thượng Thượng đi chơi, tôi không phản đối, haha, dự là anh không kiên trì thì cô bé còn kiên trì hơn anh! Nhưng sau nếu như anh có đưa ra quyết định về mặt này, hi vọng anh báo trước với tôi một tiếng, được không?”

Cô tôn trọng vị trí của anh, cũng khâm phục năng lực so với người bình thường như bọn họ cách cả tám mét của anh, nhưng những chuyện thâm căn cứ để đã qua làm cho cô càng nhận thức sâu sắc rằng anh vẫn là dốt văn đến cấp bậc sáu

Hà Mộc An bất động, không có một chút cảm giác vui vẻ vì được thấu hiểu nỗi lòng, ngược lại, rất mờ mịt, Hạ Diệu Diệu rõ ràng là tức giận mới không nể mặt như vậy! Đến nỗi xa cách những mấy năm sau cô ấy vẫn xem biểu cảm của anh mà tự cho mình là đúng trước, chỉ cần không ngốc sẽ không nghĩ đơn giản như vậy, cô ấy là đang thị uy với anh...

Không chờ Hà Mộc An trả lời cô, Hạ Diệu Diệu đứng lên: “Nếu không còn việc gì nữa, tôi đi trước đây

Phục vụ, tính tiền” “Pizza lần trước Thượng Thượng rất thích.” Hạ Diệu Diệu đặt một trăm tệ trên bàn: “Tạm biệt.” Cô không chút do dự, vững vàng bước đi

Hà Mộc An không để ý đến ánh mắt dòm ngó, trầm mặc ngồi ở nơi đó một lát, cho đến khi những ánh mắt nóng bỏng của những người xung quanh thu về hết, anh mới chậm chậm vươn tay, lấy một trăm tệ đặt trên bàn, chậm chậm vuốt phẳng cất vào trong ví, đứng dậy, rời khỏi.

Anh thu lại những gì mà lần trước bản thân tự cho là đúng đi công kích.

Hạ Thượng Thượng nở hoa trong lòng, từ trong ra ngoài khắp người đều biết cười, cô bé làm sao có thể có được một món hời như vậy.

Hạ Thượng Thượng ông ọ ở bên ba, chút tâm tư bé nhỏ đều hiện lên trên mặt, nhưng ngại có người ngoài ở đây, làm bộ làm tịch

Nhưng cũng không giấu được ánh mắt láo liên cùng với cầu vồng trong đôi mắt: Chiếc xe chạy nhanh như bay, xoay vô lăng như dờn non lấp biển, những cú va chạm kinh tâm động phách, phòng nhỏ ma ám, vòng xoay ngựa gỗ bảy sắc cầu vồng, đồ ăn vặt, cô bé thật rất thích nơi này.

Hạ Thượng Thượng nhảy nhót hưng phấn trên người ba, hưng phấn vô cùng

Ánh mắt Hà Mộc An dịu dàng nhìn con gái, cho dù đối tượng mà cô bé đang nhõng nhẽo không phải là anh, anh vẫn dịu dàng như nước, tình cha như núi

“Làm phiền anh rồi.” “Nên làm.” Hà Mộc An miễn cưỡng đi đến chỗ Cao Trạm Vân đang ôm Thượng Thượng, biểu cảm lạnh nhạt ổn trọng, không nhìn thấy địch ý ngày hôm qua, ánh mắt bình tĩnh mang theo sự từng trải, thậm chí có thể tính là ôn hòa: “Phải nói là chúng tôi làm phiền anh rồi, làm phiền anh phải đưa Thượng Thượng đến đây.”

Cao Trạm Vân nhẹ nhàng xoa cái đầu quả dưa của con gái, không cần hỏi cũng biết bây giờ cô bé vui đến mức nào: “Không có, nghỉ giải lao tiện thể đưa con bé qua đây.” Chủ yếu là do Thượng Thượng sợ người lạ.

“Giao con bé cho tôi.”

Hạ Thượng Thượng nghe vậy đột nhiên ôm lấy đùi của cha, không muốn ở cùng người lạ

Cao Trạm Vẫn thấy vậy, ra hiệu cho Hà Mộc An chờ một lát, ngồi xuống kiên nhẫn giảng đạo lý với con gái: “Thượng Thượng, chúng ta lúc ở nhà đã nói thế nào, nhờ có ba Hà mà chúng ta được ra ngoài chơi, không được qua cầu rút ván đúng không nào?” Thượng Thượng bĩu môi, bàn tay nhỏ bé mềm mại bướng bỉnh kéo lấy tay áo của ba, muốn ăn vạ: “Con muốn ở cùng với ba cơ...”

Cao Trạm Vẫn cười, cưng chiều nhìn con gái: “Ba cũng muốn chơi với Thượng Thượng, nhưng hôm qua ba làm phẫu thuật cho con một người kia, bây giờ rất mệt, Thượng Thượng của chúng ta chơi cùng với ba Hà có được không?”

“Không chịu, không chịu, chú đó là người lạ.” “Ngoan, ba Hà làm sao lại là người lạ, ba Hà cũng giống như ba đều rất yêu thương Thượng Thượng, con quên mẹ đã nói gì rồi sao, ba Hà cũng là ba, không được vô lễ với ba Hà có biết hay không, con xem, ba sẽ canh chừng ở bên ngoài không cho người xấu tiến vào, Thượng Thượng của chúng ta có thể yên tâm chơi với ba Hà, được hay không?” Thượng Thượng cúi thấp đầu, có chút không muốn

Hà Mộc An mềm lòng: “Không sao, con bé cũng muốn anh...”

Cao Trạm Vẫn vỗ tay con gái ra chiều sát thương cuối cùng: “Nếu không chịu thì chúng ta về nhà?”

Thượng Thượng nhất thời nắm chặt tay nhỏ, cái miệng chu lên đến tận trời, nhanh nói: “Được rồi, được rồi, nhưng ba không được đi

“Ba không đi, ba sẽ ở đây chờ Thượng Thượng.”

“Da.”

Cao Trạ̣m Vậ̣n đự́ng dậ̣y nộ́i vợ́i Hà Mộ̣c An: “Tội ợ̉ cậ̀u hặ̀ng ặn uộ́ng ngoạ̀i cộ̀ng, nệ́u Thượ̣ng Thượ̣ng k họ́c thị̀ điệ̣n thoạ̣i chọ tội, đự́a nhọ̉ nàỵ rậ́t thíc̣h chạ̣y lungẹ, ạnh trộ̀ng bẹ́ cậ̀n thậ̣n.”Ạnh k hông̣ đ ệ́n mự́c k hông̣ cọ́ mặ́t mạ̀ xen vạ̀o, nệ́u đ ệ́n mộ̣t chụ́t k hông̣ g ian nàỵ cụ̃ng k hông̣ chọ Hà Mộ̣c An, đ ộ́ k hông̣ phạ̉i lạ̀ tạ́c phọng làṃ việ̣c cụ̉a ạnh: “Thượ̣ng Thượ̣ng, phạ̉i nghẹ lợ̀i cọ́ biệ́t haỵ k hông̣.”

“Biệ́t rồị biệ́t rồị.”

Hà Mộ̣c An k hông̣ nộ́i gị̀, dặ́t Thượ̣ng Thượ̣ng đị vạ̀o k hụ trọ̀ chợi

Bị̣ mộ̣t ngượ̀i ngoạ̀i đ ệ̉o dặ̀nh coṇ gạ́i cụ̉a ạnh đ ệ̉ cọ́ thệ̉ g iao nọ́ chọ ạnh, đ ậ̀y lạ̀ cặ̀m g iạ́c gị̀, nệ́u k hông̣ trạ̣i quạ thị̀ rậ́t k họ́c nộ́i

Nhựng Hà Mộ̣c An vậ̣n đ ệ̉ chọ Cao Trạ̣m Vậ̣n điệ̣n trượ́c mặ́t ạnh, k hông̣ phạ̉i lạ̀ ạnh nhặ̀n nhậ̣n tộ̀t, lạ̀ Cao Trạ̣m Vậ̣n thậ̣t sự̣ cọ́ tự̃ cặ̀ch làṃ nhự̃ vậ̣y trượ́c mặ́t ạnh.

Báọ cáọ g ự̉i vệ̀ ngạ̀y họ̉m quạ mặ̣c dụ̀ k hông̣ đ ụ̉ chi tiệ́t, nhự̃ng thự́ cậ̀n cọ́ đ ềụ cọ́ đ ụ̉, cụ̃ng k hông̣ cọ́ ai cọ́ quyệ̀n họ̉n ạnh ta k hị đự́ng trện lậ̣p trượ̀ng lạ̀ ba Thượ̣ng Thượ̣ng dặ̣n dọ̀ ạnh chặ̀m sọ́c tộ̀t chọ Thượ̣ng Thượ̣ng, vị̀ vậ̣y ạnh đ ệ̉ chọ ạnh ta nộ́i hệ́t, k hông̣ ậ́u trị̃ chọ rặ̀ng đ ốị phượng đ ặ̀ng k hiệu k họ́c, cặ̀ng k hông̣ xoỵa ngượ̀i rồị k họi, bọ̉ quạ quyệ́t đ ịṇh cụ̉a Thượ̣ng Thượ̣ng

Ạnh bặ́t buộ̣c phạ̉i đự́ng tạ̣i chộ̉, k hông̣ thệ̉ cọ lạ̣i làṃ vệ́t thượng cặ̀ng nự́t rạ, nhị̃n thặ́y mạ́u xượng, mặ̣c ngượ̀i k họ́c xáṭ muộ́i

Vậ̣n nện lạ̀ ạnh tự̣ xáṭ muộ́i mị̃nh thị̀ tộ̀t họ̉n

Hạ̣ Thượ̣ng Thượ̣ng k ệ́o chạ ruộ̣t vuỵi vệ̀ chạ̣y đị, cáị gị̀ mạ̀ ân oạ́n cạ́ nhậ̣n, cáị gị̀ mạ̀ k ệ́ đ ị̣ch đặ̀ng cặ̀p, cáị gị̀ mạ̀ ậm mự̀u quỵ̉ k ệ́, trượ́c mặ́t đ ộ̀ chợi thị̀ tặ́t cạ̉ đ ềụ lạ̀ k hông̣ k họ́.

“Nhanh lên! Nhanh lên! Sắp bắt đầu rồi, ba ruột, ba ngồi đây đi!”
Thượng Thượng vô lo vô nghĩ chơi hết ba bốn trò chơi liên tiếp, tiếng ba ruột gọi một cách vô trách nhiệm, với lại là ba Cao nói có thể được, cô bé có thể miễn cưỡng tha thứ cho ba ruột một ngày

Hà Mộc An mỉm cười, gật đầu với người điều khiển phía xa, làm mẫu ngồi vào giữa tách trà khổng lồ nhiều màu sắc ôm lấy con gái nhỏ trong lòng, tuy nhiên con gái theo anh còn nghịch hơn Diệu Diệu, nhất quyết phải chơi thêm hai lần nữa, ai bảo anh lúc trước tự cho mình là đúng, cho rằng vĩnh viễn cũng không chơi, mà đánh mất cô hội là đệ nhất vệ sĩ bên cạnh cô.

Còn có những báo cáo chưa xem kỹ, nếu anh vươn tay, Hạ Diệu Diệu chắc sẽ xem thường nhân phẩm của anh, anh tự nhiên phải đổi phương thức, cái gì cũng phải có khe hở.

Thượng Thượng cười vô cùng vui vẻ, từ thuyền hải tặc đến phòng công chúa, từ gà con chạy nhanh đến gấu rượt, chơi xong còn chưa đã con muốn thử qua trò động đất, xe vượt chướng ngại vật, cô bé rất có kỹ năng, kinh nghiệm bị mẹ cự tuyệt vô số lần nên lúc ứng phó với ba ruột đã có tiến bộ hơn mà làm địch tan rã.

Cô bé cũng không nói nhất định phải đi, chỉ là cứ nắm lấy cha ruột không chịu buông, vạn phần đáng thương nhìn lên nhìn xuống, thu hút sự chú ý từ trong những chiếc xe nhỏ, mở to mắt nhìn vô cùng ngưỡng mộ, thèm khát nhìn niềm vui của người khác.

Ba xem con thật đáng thương.

ĐÁM CƯỚI HÀO MÔN

Anh Vũ Tầm Trắng
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Hạ Diệu Diệu Và Hà Mộc An (3)

Hạ Thượng Thượng vui cực kỳ, cô bé muốn chơi trò xem ra vô cùng kích thích, rất dọa người, rất khác biệt này, thật mong đợi quá! Cô bé lớn như vậy nhưng chưa được chơi bao giờ, mỗi lần đến mẹ đều không cho cô bé đến gần, ba Cao cũng không giúp cô bé, cuối cùng cũng được thoả nguyện rồi, aa..

thật mong đợi, thật mong đợi.

Sự mong đợi của một mình bé là sự nỗ lực của rất nhiều người, tất cả hạng mục toàn bộ đều điều chỉnh tuyến đường, không đi qua những con đường giập mình đáng sợ nhất, sự dẫn xóc của xe được điều chỉnh đến mức thấp nhất, tất cả người cùng chơi đều2đổi thành nhân viên, biện pháp an toàn được kiểm tra lại một lần nữa.

Hạ Thượng Thượng nhảy nhót để mặc cho ba ôm ngời vào trong hạng mục trò chơi chỉ dành cho người lớn, sau đó mang theo sự kích thích đúng với lứa tuổi của bé tìm bắt đầu đập nhanh đến mức cao nhất.

Cùng lúc đó, Cao Trạm Vân lật một quyển sách chuyên ngành, nhàn nhả ngồi ở cửa hàng ăn uống đối diện khu vui chơi, ánh sáng xuyên qua kính cửa sổ rơi vào trên cuốn sách cấp cứu nhi đồng được đóng gói buộc chỉ, ngoài cửa sổ, chiếc xe la hét của khu vui chơi chạy chậm gấp vạn lần bình thường, âm thanh kinh7hải vang lên đột ngột làm thức tỉnh người đang xem sách, anh ngẩng nhẹ đầu lên, đột nhiên kinh ngạc nhìn chiếc xe mạo hiểm lướt qua với tốc độ không quá ba mươi dặm.

Anh lơ mơ nhìn thấy bóng người bên trong, sách trong tay anh giữ nguyên vị trí ban đầu, qua một lát, người xem sách từ từ điều chỉnh ánh mắt, nhìn thấy tấm biển “Cảm ơn quý khách” ngoài cửa.

Anh cuối cùng cũng phát giác ra ngày hôm nay không đúng lắm, 10:06 sáng, chính là giờ cao điểm của khu vui chơi này, bây giờ một người cũng không có, những nhân viên bán hàng náo nhiệt lúc trước đều không thấy đâu, đến cửa hàng ăn9được rất nhiều người ưa thích này cũng không thấy khách nào.

Có việc gì thì cũng đã biết rõ rồi

Đây là một người ba có sự nghiệp thành công, hay là một người rất có sức ảnh hưởng, bao toàn bộ khu vui chơi còn để cho một thiếu nhi chơi trò chơi không dành cho lứa tuổi chính là khái niệm về cấp bậc

Hà Mộc An..

Hà Mộc An..

Cao TrạM Vân thường thức tách trà trên tay, cảm thấy cái tên này rất quen, đã nghe qua ở đâu rồi?

Tam đường hội thẩm? Không, phải nên nói là toạ đàm cao cấp “động vì tình tha vì lý”

Không giống mấy lần trước sếp chủ quản kiểm cô, lần này có rất nhiều nhân vật5tầm cỡ chỉ có thể gặp trong cuộc họp cuối năm.

Xem ra vấn đề tài chính đàm phán rất thuận lợi, Mẫn Hàng và Hồng Đại đã đạt được thỏa thuận không thể nói, mà cô chính là “biểu hiện” của việc hai công ty giữ thế diện cho nhau.

Hạ Diệu Diệu cũng không cảm thấy việc của mình đặc biệt nghiêm trọng nên thu hút sự chú ý như vậy, bọn họ cho dù cùng một mẹ với Hồng Đại cũng không tránh khỏi cạnh tranh, nếu không nhảy vọt há không phải là muốn làm ăn thua lỗ, cô tuyệt đối không phải là nhân viên trung thành của Mẫn Hàng, cũng không phải là thành ý mà Hồng Đại mà muốn có cho bằng được.

Nói thế nào đây, cô càng giống như là đối thủ mà hai bên không thể không gặp, một con dê góp mặt trong tiệc rượu, là một đĩa thức ăn được làm ra, đĩa thức ăn này không có ý nghĩa gì, nhưng nếu thiếu sẽ là cho bữa tiệc không đẹp mắt.

Còn về việc hai bên muốn nhân buổi tiệc này để nói về sự việc quan trọng gì đó không liên quan gì đến chú dê, cùng lắm do người ăn tiệc kỹ tính, mới nghĩ tới việc giết cô tạo hình thức

Đương nhiên để cho con dê cam nguyện lên bàn tiệc, họ cũng đã chuẩn bị một thanh dao bén, để chú dê chết lưu nhả, cam tâm tình nguyện cống hiến

Phạm Tiểu xoay chiếc ghế, một tay cắt những chiếc móng ánh màu xanh lam, những lọn sóng biển dài tùy ý đậu trên bờ vai nuột nà của cô ấy, bờ môi đỏ mọng vô cùng hút mắt, một màu đỏ uỷ mị, không chút kiêng dè trong phòng họp nhỏ đóng cửa toả ra hơi thở giống như đang tìm kiếm bạn tình.

Cô đột nhiên ngẩng đầu, nhìn đồ đệ ngoan một cái.

Hạ Diệu Diệu nhất thời hiểu được ý tứ của cô ấy.

Hạ Diệu Diệu cười với cô ấy, đã chấm sáu điểm cho buổi họp này, so với lần trước đến làm thuyết khách tốt hơn nhiều

Chính là thế trận như vậy, cô ấy bị bại nhưng là bại nhưng vinh quang, giữ được thể diện.

“Cô cũng xem như là nhân viên cũ của công ty, có vài lời tôi cũng không nói vòng vo, cô gửi văn bản luật sư cho Hồng Đại là quyền lợi cá nhân của cô, nên, chúng tôi sẽ không xen vào cũng không hỏi đến, việc của Hàn Tùng Song bị bại lộ trong công ty cô cũng đừng không nhận, nếu ai cũng dùng thủ đoạn, đây chính là việc của công ty, công ty không phải là nơi để các cô tiết lộ đời tư lẫn nhau, bản văn bản đó của cô cho dù có viết hay như thế nào, cũng không thể nào thay đổi được suy nghĩ dùng việc công trả thù riêng của các cô, chúng tôi ở trên gạt bỏ bài của cô, cô cũng đừng không vui, đây không phải nhắm vào mình cô, nếu như sau này ai cũng giống như các cô, bộ phận Tạp chí có phải nên đổi tên thành bộ phận xử nhau hay không?”

Nói rất hay, rất có đại nghĩa, rất có khí phách.

Quản lý Phó thở dài: “Người trẻ làm việc cảm tính, Hàn Tùng Song phá bỏ quy tắc, Hồng Đại bao che cô ta, đã phá hoại nguyên tắc thì có nghĩ sau này ngựa quen đường cũ cũng là có lý, nhưng bản thân cô báo thù cũng là báo, công ty bọn họ đã có câu trả lời với cô rồi, hà tất phải tính toán nhiều như vậy.”

Hạ Diệu Diệu cười: “Hồng Đại là nói giúp cho tôi? Hình như là họ nộp lên đề án không được hoan nghênh gì đó, phía trên mới tìm lý do cảnh cáo cô ta thì phải, cho dù không có văn bản luật sư kia của tôi cô ta cũng sẽ vì lý do khác mà bị đình chức, làm sao có thể tính là tôi thắng, có liên can gì đến tôi.”

“Đồng chí Hạ! Xin đừng lấy suy nghĩ không vui của cô áp đặt bữa lên người khác! Phát sinh ra chuyện như vậy cô không vui là phải, nhưng cảnh cáo cũng cảnh cáo rồi, cô ấy cũng đã nhận sai, bây giờ đang bị đình chức giam lương, cô còn muốn thế nào!”

“Lão Phó, nói chuyện kiểu gì vậy, biên tập Hạ tuổi còn trẻ, lại là vì con nên anh nói chuyện nhần nại với cô ấy.” Mặt đỏ mặt trắng gì đều hát hết rồi

“Tiểu Hạ.” Người quản lý đồng sự Tư Thâm lại bắt đầu nói: “Cô muốn đăng tôi rất hiểu, cũng không phải vì vấn đề tài chính hiện tại mà không cho cô trút giận, bảo vệ lợi ích của nhân viên chính là tôn chỉ của chúng tôi, nhưng hiện tại lúc này có chút đặc biệt, chúng ta phải vì đạo đức xã hội dẫn hướng dư luận, tổng cục tuyên truyền văn hoá còn bảo chúng tôi đi họp, bài của cô cũng là bên trên không cho đăng

Nếu đã không cho đăng, hà tất không nhân cơ hội này cho Hồng Đại một ân tình, vừa thể hiện cô rộng lượng, lại không làm cho bản thân ở công ty trở nên khó coi, cô nói có đúng hay không?”

Lời của đồng sự vừa nói xong, cánh cửa phòng họp đang đóng kín bỗng nhiên bị đẩy ra, cô gái non nớt đứng trước cửa đang ôm một sấp văn kiện, mặc một bộ đồ rất phù hợp khí chất của cô ấy, màu xanh xinh đẹp trẻ trung tô điểm cho cô không ít, giống như nai con vừa thức giấc làm cho người ta thương tiếc, nhưng chủ nhân của nó hoàn toàn không ý thức được như vậy, đối mặt với khắp phòng đều là những lão thành với khí thế áp bức, cô gái trẻ lúng túng nhìn mọi người ở đây, căng thẳng không thôi: “Tôi..

tôi...”

Các thành viên Hội đồng quản trị đức cao vọng trọng nhìn cô một cái, cực kỳ giữ thể diện không để ý đến cô ta, nhưng những ai cần thận vẫn phát hiện ra bọn họ để trống một chỗ ngồi, chừa chỗ ngồi cho cô gái trẻ

Phạm Tiểu mất hứng nhìn “đứa trẻ” đang đứng trước cửa, cũng không phải rất xinh đẹp, mà là non, đủ non, cho dù không xinh đẹp cũng không ảnh hưởng đến người khác

Phạm Tiểu nhìn người bị thẩm vấn là Hạ Diệu Diệu: Chuyện gì vậy?

Hạ Diệu Diệu nhìn Đàm Ngữ, cũng có chút kinh ngạc, cấp cao của Mẫn Hàng thực ra vô cùng cổ hủ, họ là những người sáng lập cũ, mang theo khí phách anh hùng không thức thời, có rất nhiều người lãnh đạo chính là sau một thâm căn cứ để

Gừng càng già càng cay, nếu không sẽ không có việc lúc Hạ Diệu Diệu nhận chức, đã giao trách nhiệm phải đầu với Hồng Đại.

Đám người già này ý đồng hiệp yếu, rất chú trọng lai lịch, nhìn Phạm Tiểu ngồi ở vị trí cuối cùng có thể đoán được, Hạ Diệu Diệu cũng là bị thẩm vấn" mới có cơ hội vào đây

Không ngờ Đàm Ngữ không chỉ là Phó tổng mà còn vào được Hội đồng quản trị, xem ra là cố với lão Doãn xem thường cô ta rồi

Hạ Diệu Diệu nhất thời không biết giải thích như thế nào với sư phụ về người này

Phạm Tiểu càng hứng thú nhìn người mới đến

Đàm Ngữ ngượng ngùng cười với những người đang ngồi đây, vòng qua Phạm Tiểu, ngồi trước Phạm Tiểu một vị trí

Đàm Ngữ đến trễ, lý do đến trễ rất đơn giản, có bao nhiêu người nịnh nọt cô ta, thì có bấy nhiêu người không thích lý lịch của cô ta, vì vậy thời gian họp báo cho cô ta trễ mười phút, chính là chiêu này

Người trong Hội đồng quản trị rất nhanh dời ánh mắt khỏi Đàm Ngữ, đối với cô gái có nhiều người nịnh nọt này, các lãnh đạo cao cấp trong Mẫn Hàng không thể không để ý đến

Cùng lắm có một vài chuyện đã phát sinh, cũng chỉ có thể chịu đựng cho cô ta vào

Người quyết sách xem trọng cô ta là tốt, dù sao bọn họ cũng lấy cái này để chia lợi nhuận

Người lấy đó để chia lợi nhuận không ở đâu xa, đối với người vừa chịu cứng chịu mềm như Hạ Diệu Diệu mà nói, đó là do Hàn Tùng Song có lực, thuyết phục được cấp cao của Hồng Đại chịu xuống nước làm “cái người đó” của cô ta, vì vậy Hạ Diệu Diệu bắt buộc phải bị tóm, cứng không được thì mềm, nên mới có việc Phạm Tiểu từ Giai thị đến.

Một lão tiên sinh tiếp tục nhìn Hạ Diệu Diệu: “Sự việc trước sau chúng tôi cũng đã nói với cô, không phải chúng tôi thiên vị ai, nếu có thiên vị cũng là thiên vị cô, cô xem hay là như thế này, để bọn họ làm chủ, trình trọng xin lỗi cô vì việc này, nếu trong lòng vẫn còn không vui, chúng ta liền đình chỉ chức vụ của cô ta, cô nói có được không.”

Có được hay không không thể nói bừa, Phạm Tiểu đột nhiên cười: “Cát lão gia, lời này ông nói ra bảo đồ đệ của tôi phải trả lời thế nào, nếu nói không cần thì là không giữ thể diện cho ông, còn chấp nhận thì sao, đồ đệ của tôi trong lòng không vui, ông không phải đang làm khó cô ấy sao?”

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26: Không Ai Ngốc Nghếch](#)

[Chương 27: Bớt Sợ Hãi](#)

[Chương 28: Hai Kẻ Nhất Gan](#)

[Chương 29: Đánh Chết Mày Cho Rồi](#)
[Chương 30: Giải Quyết](#)
[Chương 31: Đắt Lắm Đây](#)
[Chương 32: Một Phòng](#)
[Chương 33: Hà An Đi Chết](#)
[Chương 34: Không Tám Chuyện](#)
[Chương 35: Rõ Đều](#)
[Chương 36: Mùa Màng Bội Thu](#)
[Chương 37: Bị Lợn Gặm Mất Rồi](#)
[Chương 38: Kgs](#)
[Chương 39: Giá Trị Của Một Chiếc Xe Đạp](#)
[Chương 40: An An](#)
[Chương 41: Ghen Tị Với Anh Quá, An An Ơi!](#)
[Chương 42: Của Anh À?](#)
[Chương 43: Bắn Rồi](#)
[Chương 44: Bắn Rồi \[2\]](#)
[Chương 45: Tần Thiên Của Lục Gia](#)
[Chương 46: Phong Cách](#)
[Chương 47: Những Từ Ngữ Đẳng Cấp Sang Trọng](#)
[Chương 48: Một Trái Táo Trở Thành Tâm Điểm Chú Ý](#)
[Chương 49: Chỉ Có Tốt Hơn](#)
[Chương 50: Mồm Miệng Chua Ngoa](#)
[Chương 51: Đèn Cho Anh](#)
[Chương 52: Giá Trị Của Nó](#)
[Chương 53: Tự Luyện](#)
[Chương 54: Cắt Đầu Bỏ Đuôi Giữ Phần Giữa](#)
[Chương 55: Giữ Khoảng Cách](#)
[Chương 56: Người Ta Còn Quý Một Gối Xuống Đất Ấy](#)
[Chương 57: Đồ Thần Kinh](#)
[Chương 58: Nếu Còn Không Đạt Nửa Sẽ Bỏ Đôi Anh Ra](#)
[Chương 59: Thể Diện Là Do Mình Giữ Lấy](#)
[Chương 60: Nếu Có Người Thích Hà An](#)

[Chương 61: Không Tin](#)
[Chương 62: Anh Hai Du Thích Chị Gái Chúng Ta](#)
[Chương 63: Thường Ngày](#)
[Chương 64: Sự Mất Tự Nhiên Của Người Nào Đó](#)
[Chương 65: Có Ba Em Ở Đó, Em Còn Tâm Trạng Nhớ Anh À?](#)
[Chương 66: Anh Thử Đắc Tội Với Em Xem](#)
[Chương 67: Giải Quyết Hoàn Hảo](#)
[Chương 68: Ánh Sáng Lập Lờ](#)
[Chương 69: Tài Liệu Mới](#)
[Chương 70: Tiểu Mỹ Nhân Ngoan Ngoãn Đợi Em](#)
[Chương 71: Muộn Nhất Là Mười Hai Giờ Phải Trở Về](#)
[Chương 72: Bên Cạnh Có Quán Karaoke Cũng Không Tồi](#)
[Chương 73: Không Khí Dày Đặc](#)
[Chương 74: Anh Đang Ở Đâu](#)
[Chương 75: Chắc Là May Mắn](#)
[Chương 76: Phú Quý Cũng Không Được Khuất Phục](#)
[Chương 77: Rau Khô](#)
[Chương 78: Rau Chân Vịt Khô](#)
[Chương 79: Lần Thứ Hai](#)
[Chương 80: Anh Có Lý](#)
[Chương 81: Hai Người](#)
[Chương 82: Chiến Tranh Lạnh](#)
[Chương 83: Làm Lành](#)
[Chương 84: Mời Rượu](#)
[Chương 85: Mùa Đông Ấm Ấp Vừa Bắt Đầu](#)
[Chương 86: Đứng Đau Lòng](#)
[Chương 87: Ba Mẹ Anh](#)
[Chương 88: Không Quan Tâm](#)
[Chương 89: Con Gái Thứ Ba](#)
[Chương 90: Chúc Mừng Năm Mới](#)
[Chương 91: Gửi Tin Nhắn](#)
[Chương 92: Nấu Cho Em Ăn](#)

[Chương 93: Đi Qua](#)
[Chương 94: Tốt Số](#)
[Chương 95: Hai Thế Giới](#)
[Chương 96: Một Nhà](#)
[Chương 97: Anh Ý](#)
[Chương 98: Không Thể Ngăn Chặn](#)
[Chương 99: Chưa Từng Ngừng Nghỉ](#)
[Chương 100: Lăn Viếng Thăm Tiếp Theo](#)
[Chương 101: Ngắm Nhìn Em](#)
[Chương 102: Dính Lấy Anh](#)
[Chương 103: Đừng Có Xấu Tính Như Vậy](#)
[Chương 104: Sao Lại Không Hỏi Được Chứ?](#)
[Chương 105: Nhìn Em](#)
[Chương 106: Tay Nghề Không Tồi](#)
[Chương 107: Anh, Truyền Cho Anh](#)
[Chương 108: Năm Thứ Tư](#)
[Chương 109: Sự Bắt Đầu Bi Thảm](#)
[Chương 110: Qua Đây, Đừng Tự Tìm Đường Chết](#)
[Chương 111: Nghĩ Một Đẳng Làm Một Néo](#)
[Chương 112: Phát Hiện Ra Bạn Trai Rất Giàu Thì Phải Làm Sao Đ Y?](#)
[Chương 113: Vừa Ấm Ấp Vừa Bắn Khoăn](#)
[Chương 114: Sao Tâm Trạng Lại Thay Đổi](#)
[Chương 115: Chiếc Vòng Tay Bị Lãng Quên Từ L U](#)
[Chương 116: Bực Bội](#)
[Chương 117: Rõ Ràng Lúc Bắt Đầu Rất Tốt](#)
[Chương 118: Phù Hợp Rất Quan Trọng](#)
[Chương 119: Không Thể Mặc Kệ](#)
[Chương 120: Chiến Tranh Lạnh](#)
[Chương 121: Nắng Ấm Cuối Cùng](#)
[Chương 122: Cô Bại Nảo](#)
[Chương 123: Không Muốn Làm Ceo Cưới Tiểu Hà An Nữa](#)
[Chương 124: Cải Nhau](#)

[Chương 125: Chia Tay?](#)
[Chương 126: Thật Không? Chia Tay Rồi?](#)
[Chương 127: Con?](#)
[Chương 128: Không Tìm Thấy?](#)
[Chương 129: Giữ? Không Giữ](#)
[Chương 130: Bạn Đến Chơi](#)
[Chương 131: Hạ Sủi Cáo?](#)
[Chương 132: Thương Thương](#)
[Chương 133: Bị Cảm](#)
[Chương 134: Thay Ca](#)
[Chương 135: Từ Chức](#)
[Chương 136: Hồi Ức](#)
[Chương 137: Mời Khách](#)
[Chương 138: Thông Gia? Đừng Nói Lung Tung](#)
[Chương 139: Cô Hỏi Tôi?](#)
[Chương 140: Mua Mua Mua](#)
[Chương 141: Công Tác Chuẩn Bị](#)
[Chương 142: Phát Giác](#)
[Chương 143: Tỏ Tình, Về Nhà](#)
[Chương 144: Người Một Nhà](#)
[Chương 145: Tết](#)
[Chương 146: Có Người Biết Rồi](#)
[Chương 147: Hạ Vũ](#)
[Chương 148: Lên Án](#)
[Chương 149: Ba Mẹ Bất Lương?](#)
[Chương 150: Báo Cáo](#)
[Chương 151: Chuyện Phiếm](#)
[Chương 152: Lo Lắng](#)
[Chương 153: Bịa Đặt](#)
[Chương 154: Phiêu Một Chút](#)
[Chương 155: Đăng Cáp Hàn Huyền:](#)
[Chương 156: Bỏ Phiếu](#)

[Chương 157: Mặt Dày Mây Dạn](#)
[Chương 158: Cô Không Thể](#)
[Chương 159: Đã Từng Là Một Triệu Hai Trăm Nghìn](#)
[Chương 160: Vương Phong Long Và Hạ Diệu Diệu](#)
[Chương 161: Ai Đã Từng Thành Công?](#)
[Chương 162: Biên Tập Hạ, Bạn Trai Cũ Của Chị Là Người Như Thế Nào](#)
[Chương 163: Xuân Đến Hoa Nở](#)
[Chương 164: Không Đến Nỗi](#)
[Chương 165: Anh Sẽ Nuôi Em Cả Đời](#)
[Chương 166: Không Được Mách Tội](#)
[Chương 167: Làm Phiền Rồi](#)
[Chương 168: Chú Thỏ Nhỏ \(1\).](#)
[Chương 169: Chú Thỏ Con \(2\).](#)
[Chương 170: Chú Thỏ Con \(3\).](#)
[Chương 171: Chú Thỏ Con \(4\).](#)
[Chương 172: Chú Thỏ Con \(5\).](#)
[Chương 173: Chúng Tôi Là Bạn Cùng Trường](#)
[Chương 174: May Mà Lúc Đầu Cậu Đá Anh Ta Rồi](#)
[Chương 175: Nói Chia Tay Rất Kỳ Lạ Sao?](#)
[Chương 176: Chú Ý, Chú Ý](#)
[Chương 177: Mất Phong Cách](#)
[Chương 178: Phiền Cậu](#)
[Chương 179: Chuyện Hoa Hàng.\(1\)](#)
[Chương 180: Chuyện Hoa Hàng.\(2\)](#)
[Chương 181: Chuyện Hoa Hàng.\(3\)](#)
[Chương 182: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(4\)](#)
[Chương 183: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(5\)](#)
[Chương 184: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(6\)](#)
[Chương 185: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(7\)](#)
[Chương 186: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(8\)](#)
[Chương 187: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(9\)](#)
[Chương 188: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(9\)](#)

[Chương 189: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(10\)](#)
[Chương 190: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(11\)](#)
[Chương 191: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(12\)](#)
[Chương 192: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(13\)](#)
[Chương 193: Chuyện Ở Hoa Hàng.\(14\)](#)
[Chương 194: Chuyện Ở Hoa Hàng](#)
[Chương 195: Người Khác Hoang Mang Lo Sợ](#)
[Chương 196: Giống Cái Gì?](#)
[Chương 197: Nỗi Lo Của Hạ Vũ \(1\)](#)
[Chương 198: Tâm Trạng Tốt](#)
[Chương 199: Không Nên Gặp!](#)
[Chương 200: Nỗi Lo Của Hạ Vũ \(2\)](#)
[Chương 201: Nỗi Lo Của Hạ Vũ \(3\)](#)
[Chương 202: Nói Rồi](#)
[Chương 203: Bờ Hồ Đại Minh](#)
[Chương 204: Số Điện Thoại Quen Thuộc](#)
[Chương 205: Ván Cờ Bắt Đầu](#)
[Chương 206: Diệu Vs An \(1\)](#)
[Chương 207: Diệu Vs An \(2\)](#)
[Chương 208: Diệu Vs An \(3\)](#)
[Chương 209: Diệu Vs An \(4\)](#)
[Chương 210: Ba Ruột Của Thượng Thương](#)
[Chương 211: Đi Tìm Hà An](#)
[Chương 212: Cô Tìm Anh Có Chuyện Gì?](#)
[Chương 213: Chuyện Đây Cứ Như Vậy Cho Qua](#)
[Chương 214: Chính Là Nói Như Vậy](#)
[Chương 215: Thượng Thương Và Hà Mộc An \(1\)](#)
[Chương 216: Thượng Thương Và Hà Mộc An \(2\)](#)
[Chương 217: Thượng Thương Và Hà Mộc An \(3\)](#)
[Chương 218: Thượng Thương Và Hà Mộc An \(4\)](#)
[Chương 219: Thượng Thương Và Hà Mộc An \(5\)](#)
[Chương 220: Thượng Thương Và Hà Mộc An \(6\)](#)

[Chương 221: Hạ Diệu Diệu Và Hà Mộc An \(1\)](#)

[Chương 222: Hạ Diệu Diệu Và Hà Mộc An \(2\)](#)

[Chương 223: Hạ Diệu Diệu Và Hà Mộc An \(3\)](#)